

TIỆM
CƠM
CHIÊN
HẠNH
PHÚC

Tác giả: Tô HƯƠNG LAN SẮC

Editor: Thienyetkomaanhme

Tiệm Com Chiên Hạnh Phúc

Tô Hương Lan Sắc

Ebook được tạo bởi DTU EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không

Truyện *Tiệm Com Chiên Hạnh Phúc* của tác giả *Tô Hương Lan Sắc* kể về Nguyễn Miên Miên là truyền nhân của ngự trù, nhưng mà mỗi người một chí hướng, cô lại không có đam mê nấu ăn.

Nhưng số trời run rủi, cô lại xuyên qua, mà trù việc nhất lại món nghề gia truyền ra, cô không còn cách nào để có thể trả nợ cho cơ thể mà cô vừa xuyên tới này.

Thế là cô đành chấp nhận, trở thành bà chủ của tiệm com hộp, quản lý "*Tiệm Com Chiên Hạnh Phúc*"

Giữa muôn vàn thể loại đồ ăn, com hộp là cái gì đó rất bình thường và đơn điệu, vì vậy, những người đam mê mỹ thực cũng không mấy hứng thú với tiệm com này.

Ai ngờ, lật mặt thật nhanh...

"Thơm quá đi mất!"

"Mẹ hỏi tôi vì cái gì vừa quý vừa ăn com chiên?"

"Vì sao tôi lại rưng rưng nước mắt, bởi vì com chiên này thật sự quá ngon!"

Sau đó, "*Tiệm Com Chiên Hạnh Phúc*" nổi tiếng đến mức muốn mua một hộp com cũng cực kì gian nan, mọi người sôi nổi bắt đầu nhả tin "nửa đù nửa thật" cho lão bản ngây thơ nhằm tranh giành suất com.

"Bà chủ, tôi bệnh nặng sắp không qua khỏi rồi, những ngày cuối cùng, chỉ có mong ước được ăn com chiên của tiệm mỗi ngày, xin được đặt suất, trả trước tiền ăn cả tháng, cả năm 2A2"

"Bà chủ, bà cố nội của tôi năm nay 80 tuổi nói muốn ăn com chiên của bà chủ mỗi ngày, thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhỏ của người già đi mà, cũng xin được đặt trước cả năm!"

"Bà chủ, tôi chính là bà cố nội của thằng nhóc phía trước, tôi dự định tự mình tôi!"

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)
- [Chương 69](#)

- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)
- [Chương 88](#)
- [Chương 89](#)
- [Chương 90](#)
- [Chương 91](#)
- [Chương 92](#)
- [Chương 93](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95](#)
- [Chương 96](#)
- [Chương 97](#)
- [Chương 98](#)
- [Chương 99](#)
- [Chương 100](#)
- [Chương 101](#)
- [Chương 102](#)
- [Chương 103](#)
- [Chương 104](#)
- [Chương 105](#)

- [Chương 106](#)
- [Chương 107](#)
- [Chương 108](#)
- [Chương 109](#)
- [Chương 110](#)
- [Chương 111](#)
- [Chương 112](#)
- [Chương 113](#)
- [Chương 114](#)
- [Chương 115](#)
- [Chương 116](#)
- [Chương 117](#)
- [Chương 118](#)
- [Chương 119](#)
- [Chương 120](#)
- [Chương 121](#)
- [Chương 122](#)
- [Chương 123](#)
- [Chương 124](#)
- [Chương 125](#)
- [Chương 126](#)
- [Chương 127](#)
- [Chương 128](#)
- [Chương 129](#)
- [Chương 130](#)
- [Chương 131](#)
- [Chương 132](#)
- [Chương 133](#)
- [Chương 134](#)
- [Chương 135](#)
- [Chương 136](#)
- [Chương 137](#)
- [Chương 138](#)
- [Chương 139](#)
- [Chương 140](#)
- [Chương 141](#)

- [Chương 142](#)
- [Chương 143](#)
- [Chương 144](#)
- [Chương 145](#)
- [Chương 146](#)
- [Chương 147](#)
- [Chương 148](#)
- [Chương 149](#)
- [Chương 150](#)
- [Chương 151](#)
- [Chương 152](#)
- [Chương 153](#)
- [Chương 154](#)
- [Chương 155](#)
- [Chương 156](#)
- [Chương 157](#)
- [Chương 158](#)
- [Chương 159](#)
- [Chương 160](#)
- [Chương 161](#)
- [Chương 162](#)
- [Chương 163](#)
- [Chương 164](#)
- [Chương 165](#)
- [Chương 166](#)
- [Chương 167](#)
- [Chương 168](#)
- [Chương 169](#)
- [Chương 170](#)
- [Chương 171](#)
- [Chương 172](#)
- [Chương 173](#)
- [Chương 174](#)
- [Chương 175](#)
- [Chương 176](#)
- [Chương 177](#)

- [Chương 178](#)
- [Chương 179](#)
- [Chương 180](#)
- [Chương 181](#)
- [Chương 182](#)
- [Chương 183](#)
- [Chương 184](#)
- [Chương 185](#)
- [Chương 186](#)
- [Chương 187](#)
- [Chương 188](#)
- [Chương 189](#)
- [Chương 190](#)
- [Chương 191](#)
- [Chương 192](#)
- [Chương 193](#)
- [Chương 194](#)
- [Chương 195](#)
- [Chương 196](#)
- [Chương 197](#)
- [Chương 198](#)
- [Chương 199](#)
- [Chương 200](#)
- [Chương 201](#)
- [Chương 202](#)
- [Chương 203: Phiên ngoại 1: Vài ba chuyện cửa hàng.](#)
- [Chương 204: Phiên ngoại 2](#)
- [Chương 205: Phiên ngoại 3 \(Kết thúc\).](#)

Chương 1

Editor: Thienyetkomanhme

Đô thị phồn hoa náo nhiệt, ắt có những góc phố cũ nhỏ, đây là dấu vết của thời đại trước lưu lại. Mỗi khi từ đường chính nhận nhịp, náo nhiệt bước vào phố cũ, ngõ hẹp sẽ làm cho người ta cảm giác như trở lại niên đại trước – hẻm Hồ Lô chính là một chỗ như vậy.

Thời tiết tháng ba, khi tốt khi xấu, hôm qua trời không gợn mây, hôm nay lại âm u giống như là muốn mưa.

Với loại thời tiết đặc trưng của mùa hạ, Hồ Lô hẻm mang kiến trúc xưa cũ lại càng thêm vẻ xám xịt.

Trong chốc lát, một thiếu nữ xách theo mấy túi đồ bước vội về ngõ nhỏ, khuôn mặt thoáng nhẹ nhõm. Tự như so với đường chính phồn hoa thì ngược lại cô cảm thấy dễ chịu hơn với nơi đây. Bước chân cô dần dần chậm lại, thiếu nữ xinh đẹp, thanh tú, mặc một chiếc váy liền áo màu lam, kiểu váy có chút giống cổ phục làm cô thoát nhìn mang một nét đẹp cổ xưa.

"Đông Đông à, vừa đi mua đồ ăn trở về sao?"

Hồ Lô hẻm hai bên trái phải còn có ngách nhỏ đi tới rất nhiều hẻm nhỏ khác. Ngồi ở đầu một cái ngách nhỏ, hai bà lão nhìn thiếu nữ đi đến liền cao giọng hỏi:

"Bà Vương, Bà Lý."

Thiếu nữ khoảng 17 – 18 tuổi dừng chân, dựa theo ký ức lễ phép chào qua hai người rồi trả lời: "Cháu đi siêu thị mua chút đồ ăn và gia vị ạ."

Bà Vương lặng lẽ đánh giá biểu tình cô gái, thấy cô giống như khôi phục chút tinh thần, lúc này liền mở miệng: "Nghe nói cháu muốn mở lại cửa tiệm một lần nữa?"

"Đúng vậy."

Thấy cô gật đầu, Bà Vương liền sốt ruột, đang định nói cái gì, lại bị bà Lý bên cạnh dùng tay đung một cái.

Bà Lý ngăn cản bà bạn nói chuyện, xong liền cười nói: "Đồ ăn siêu thị không tươi mới, bà và bà Vương cháu trông không ít thứ, cũng ăn không hết, lần tới cháu trực tiếp qua vườn rau chúng ta mà hái về ăn."

Trong thành phố tất nhiên không có chỗ làm vườn, nhưng đối với người già mà nói, chỉ cần có đất ắt có biện pháp để trồng ra cả một mảnh vườn rau.

Bà Vương nghe thế liền vội gật đầu phụ họa.

"Cảm ơn bà Vương, bà Lý." Mặc dù sẽ không qua hái rau, thiếu nữ vẫn nở nụ cười nói cảm ơn, sau đó giotúi trong tay, "Đồ vật có chút nặng, cháu đi về trước."

"Bà giúp cháu cầm một đoạn" bà Lý lập tức đứng lên.

Thanh niên sao có thể làm phiền người già, cô uyển chuyển từ chối rồi rời đi một mình. Nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của thiếu nữ đi vào hẻm nhỏ, bà Lý thở dài rồi ngồi xuống một lần nữa.

Bà Vương nói: "Bà làm gì vừa rồi cản tôi? Trước chị Nguyễn bị bệnh, đứa nhỏ hiểu thuận vì chiều cô bà mà không đi học thì không nói, nay chị Nguyễn không còn chúng ta nên khuyên đứa nhỏ đi học tiếp."

"Ông Ngô đã khuyên rồi, nói đứa nhỏ không cần vội trả tiền, còn muốn hỗ trợ nó đi học tới khi tốt nghiệp đại học trả sau cùng được, nhưng đứa nhỏ chính là không chịu. Aizz... Đứa nhỏ này nhìn rất ngoan, nhưng trong xương cốt lại rất quật cường giống y ông ngoại, bà ngoại." Bà Lý lại lần nữa thở dài.

"Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, thân thích bên đằng nội có cũng như không, họ hàng bên ngoại cũng không có, lại thiếu một khoản tiền không nhỏ. Hiện tại không đi học, một hai phải tiếp tục mở cái cửa tiệm nhà mình, nhưng hiện tại đâu có thể so với năm đó, lại nơi phố cũ hẻm nhỏ thì làm sao buôn bán? Con bé sau này phải làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy....."

Người mà hai bà đang lo lắng đã về đến nhà, đem mua tới nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị liện tay đặt lên bàn.

Đây là một căn nhà 2 tầng cũ, tầng một phía trước là một gian phòng rộng bố trí bàn vuông thành tiem cơm nhỏ, phía sau là phòng bếp, nhà vệ sinh cùng một nhà kho; tầng hai được ngăn cách bởi cầu thang chia thành trái phải hai gian phòng, phòng bên phải có gác mái cao.

Thiếu nữ ngồi nghỉ ngơi trước cái bàn, cẩn thận lấy ra đi động.

Di động đã sớm phổ biến nhiều năm, mà cô tuy cha mẹ mất sớm, được ông bà ngoại nuôi nấng, nhưng ông bà thương yêu cô nên khi tốt nghiệp cấp 2, bà ngoại đã mua cho cô đi động.

Sở dĩ cô cẩn thận cầm đi động như vậy bởi vì thân thể hiện tại lại được chiếm đóng bởi một linh hồn tới từ cổ đại.

Giống như theo lời nói của hai bà lão ngồi đầu ngõ, nguyên thân vì sinh vào lập đông nên thường gọi là Đông Đông, tên đầy đủ là Nguyễn Miên Miên là một cô bé đáng thương.

Mới ba tuổi, cha mẹ cô cùng qua đời, ông bà nội trọng nam khi nữ lại yêu thích con trai út hơn, tự nhiên không hiếm lạ đứa cháu gái của đứa con trai thứ, vì thế cô liền đổi thành họ mẹ và được ông bà ngoại nuôi dưỡng.

Từ khi nàng chưa sinh ra, ông ngoại Nguyễn dựa vào bán cơm chiên mà kiếm tiền, xây nhà thành 2 tầng, tầng hai để ở tầng một thành một tiem cơm, đặt tên là "Tiem cơm chiên Hạnh Phúc".

Ngôi nhà hiện tại thật bình thường, nhưng với năm đó cũng rất phong quang làm người ta hâm mộ.

Tuy rằng sở trường của ông ngoại Nguyễn chỉ có cơm chiên, nhưng dựa vào tay nghề đó cũng dư sức nuôi sống bạn gì và cháu gái.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, khi Nguyễn Miên Miên tám tuổi, ông ngoại cô bệnh qua đời, để lại cô và bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau.

Từ khi kết hôn, ông ngoại Nguyễn không để bà ngoại Nguyễn phải nấu cơm, trò nghề của bà Nguyễn cũng có thể tương tượng.

Chờ bà tiếp nhận "Tiem cơm chiên Hạnh Phúc", chỉ có thể dựa vào lượng đồ ăn nhiều đảm bảo no hấp dẫn một ít người lao động lại đây ăn cơm, mức sinh hoạt của một già một trẻ giảm xuống rõ ràng, bắt quá có phần tích góp của ông ngoại để lại, qua ngày cũng không đến nỗi quá tệ.

Theo thời gian trôi qua, những nhà có điều kiện tốt trong hẻm Hồ Lô đều dọn đi tới nơi tốt hơn. Ngõ nhỏ chỉ còn lại người già và một ít trẻ nhỏ, người già thì tiết kiệm bình thường không có đi ăn tiệm, "Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc" sinh ý càng thêm ảm đạm, chỉ còn lại có một ít khách cũ sẽ quay lại.

Kể từ đó, bà ngoại Nguyễn trừ bỏ bán cơm còn tìm chút việc khác kiếm tiền.

Nguyễn Miên Miên là một đứa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, biết bà ngoại vất vả, vẫn luôn hy vọng nhanh lớn lên, nhanh đi làm, sau đó bà ngoại không cần mệt nhọc kiếm tiền nữa.

Đáng tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ chẳng còn. Nguyễn Miên Miên vừa thành niên, đang chuẩn bị thi đại học, bà ngoại bởi vì té ngã mà dẫn tới xuất huyết não.

Vì chiếu cố bà, cô lựa chọn từ bỏ thi đại học, thậm chí khi bệnh trở nặng, bà ngoại biến thành người thực vật cũng không tư bỏ, một bên tiếp tục chăm sóc bà, một bên tính toán lâu dài, chuẩn bị dựa vào cửa tiệm nhà mình để kiếm tiền.

Nhưng mà tại lúc yêu cầu mở tiệm cơm hộp trên phần mềm bán cơm hộp Bánh Trôi của cô đang chờ thông qua, bác sĩ tuyên bố bà ngoại Nguyễn nào từ vong.

Thân nhân duy nhất qua đời, hơn nữa tại tang lễ, thân thích bên nội lại tới gây chuyện, lên nói thảm oài câu bị cô nghe thấy, nói mạng cô cứng khắc chết người thân. Như ngọn cỏ cuối cùng đề chết lạc đà, tại đêm cuối tuần bà ngoại Nguyễn, cô quá mức bị thống mà chết đột ngột trong nhà.

Ngày kể tính lại, thân thể này lại thuộc về một linh hồn khác trùng họ trùng tên

Sau khi xuyên qua tiếp nhận ký ức của nguyên chủ, Nguyễn Miên Miên cũng đồng dạng không có người thân lại có cảm giác đồng mệnh tương liên, theo sau đó là vô tận mờ mịt.

Trưa hôm đó, Ông Ngô, cũng chính là hàng xóm tốt bụng đã cho bà Nguyễn vay tiền xem bệnh tới, đem Nguyễn Miên Miên từ không trung mờ mịt lôi về.

Bà con xa không bằng láng giềng gần những lời này ở thời điểm nào đó vẫn là rất có đạo lý, tại lúc bà ngoại Nguyễn nhập viện cần tiền gấp, thì người ra tay giúp đỡ không phải thân thích bên nội của Nguyễn Miên Miên mà là ông Ngô hàng xóm.

Tiếp thu xong ký ức nguyên thân, Nguyễn Miên Miên đối mặt với ông lão tốt bụng tự nhiên là lẽ phép kính trọng, đặc biệt là đối phương đến không vì thúc giục trả nợ, mà là tỏ vẻ muốn hỗ trợ nàng tiếp tục đi học. .
Truyện Kiếm Hiệp

Bất quá, cuối cùng Nguyễn Miên Miên vẫn là cự tuyệt đề nghị đó.

Ông Ngô là giáo viên về hưu, cũng không ngại tuổi cô cần đến trường đọc sách mà cường cầu cô theo ý mình.

"Sống đến già học đến già, đi học thì bất luận thời điểm nào cũng không muộn. Ông tôn trọng lựa chọn hiện tại của cháu, bất quá cháu phải đồng ý với ta, gặp vấn đề thì không cần tự mình chống đỡ..."

"Cháu biết, cảm ơn ông."

Nguyễn Miên Miên tiễn đi lão ông Ngô, trong lòng có chút cảm động, đồng thời cũng đối với thế giới này cảm nhận vài phần chân thật.

Cô sở dĩ cự tuyệt ý tốt của ông Ngô hỗ trợ nàng đi học, một là dù kể thừa ký ức nguyên thân nhưng trước sau đối với thế giới này còn có một loại cảm giác mờ lung nên nàng tạm thời không muốn vào trường học; một lý do khác nữa là cô không muốn mắc nợ người khác.

Người có đôi khi, có mục tiêu vẫn là khá tốt, tựa như Nguyễn Miên Miên, nghĩ đến nguyên thân còn thiếu người ta mười vạn, thực nhanh từ một người xuyên qua dị giới lên tinh thần, chuẩn bị trước đêm nợ nần trả hết.

Yêu cầu mở tiệm cơm hộp trên phần mềm Bánh trôi của nguyên thân đã sớm được thông quan, hiện giờ chỉ cần lên thực đơn liền có thể khai trương.

Nguyễn Miên Miên ở trong trí nhớ biết được, nguyên thân trong nhà là mở tiệm cơm nhỏ, biểu tình có chút vui diệu, bất quá nghĩ đến mình hiện giờ cũng coi như là "Kiếp sau", rốt cuộc không quá nhiều rồi rầu.

Mất thời gian hai ngày đem nhà cửa có chút hỗn độn quét tước sạch sẽ, đồng thời trong quá trình làm tâm tình của mình cũng dần dần bình tĩnh trở lại, Nguyễn Miên Miên liền đi ra cửa mua sắm nguyên liệu nấu ăn.

Nếu nói trong phòng TV, tủ lạnh, nước máy, bếp gas đã làm cô ngạc nhiên, chờ bước ra khỏi hẻm Hồ Lô,

bên ngoài nhà cao tầng san sát, đường phố ngựa xe như nước càng làm cho cô âm thầm kinh ngạc cảm thán.

Dù sao ký ức so ra cũng kém chân thật bằng tận mắt nhìn thấy, Nguyễn Miên Man đi ở trên đường cái, trong lòng sông cuộn biển gầm, trên mặt lại là một mảnh đụn nhiên, chỉ có bàn tay nắm chặt di động tiết lộ cảm xúc bất an trong cô.

Ở cái thời đại trong ngoại hình, cô gái tuổi trẻ xinh đẹp đi ở đầu đường, không tránh được bị người nhiều để ý.

Hai cô gái trẻ đi qua Nguyễn Miên Man, nhìn không được quay đầu lại, nhỏ giọng nói: "Váy trên người cô gái kia thật có phong cách."

"Đúng vậy, là theo phong cách cổ trang, khá xinh đẹp, bất quá chủ yếu vẫn là do người đẹp mặc gì cũng đẹp....."

Nguyễn Miên Man mơ hồ nghe được các nàng nói chuyện, nhìn không được cúi đầu nhìn váy trên người.

Bà ngoại nguyên chủ mỗi năm đều sẽ làm cho cô một bộ quần áo coi như quà sinh nhật, nguyên chủ cảm thấy kiểu dáng quá mức cũ, không mặc ra ngoài chỉ mặc trong nhà.

Bất quá đối với Nguyễn Miên Man người mới vừa xuyên qua tới, tư tưởng còn có chút bảo thủ của cổ nhân, ngược lại là quần áo này mang theo cảm giác niên đại cũ, váy áo rộng thùng thình càng dễ tiếp nhận hơn.

Không có người không thích được khen, Nguyễn Miên Man tự nhiên không thể ngoại lệ. Được hai cô gái xa lạ khích lệ, bước chân cô so với lúc trước thoải mái hơn một ít.

Dựa vào ký ức nguyên chủ, Nguyễn Miên Man thuận lợi ở siêu thị đi tới chỗ bán nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị cần thiết. Sau khi mua xong đồ, cô một mặt ở trong lòng cảm thán thế giới này thật tiện lợi, một mặt vội vàng chạy về hẻm Hồ Lô.

Chương 2

Editor: Thienyetkomanhme

Mở đi động lên nghiên cứu lại một lần nữa phần mềm bán cơm hộp Bánh trôi, Nguyễn Miên Đan chụp lại phần cơm chiên đã chuẩn bị sau đó tải ảnh lên, chính thức khai trương cửa tiệm.

Để mở cửa hàng thì thực đơn cần ít nhất 10 món ăn, ngay từ lúc mua đồ ăn cô đã nghĩ xem nên làm món nào, đem cửa trước khóa lại, cô liền xách nguyên liệu đi về phòng bếp.

Sau khi cửa chính đóng lại, ánh sáng tầng một liền có chút tối, Nguyễn Miên Đan đi tới phòng bếp liền thuận tay bật đèn, ngay sau đó liền bắt đầu xử lý nguyên liệu.

Động tác của cô rất nhanh mà có trật tự, đặc biệt là động tác cắt rau, rất nhanh đến mức chỉ nhìn thấy tàn ảnh.

Chưa đến 10 phút, những nguyên liệu cần thiết đều đã được cắt hoàn chỉnh, để ở trong khay chứa, mắt thường nhìn lại, tất cả nguyên liệu nấu ăn có độ lớn nhỏ giống nhau như đúc.

Sau khi đem nguyên liệu nấu ăn cần thiết chuẩn bị tốt, Nguyễn Miên Đan xoay người bắt đầu chuẩn bị cơm.

Trong phòng bếp có một nồi cơm rất to chuyên dùng cho tiệm ăn, nồi có thể nấu ra 60 suất cơm, Nguyễn Miên Đan tối hôm qua đã nấu một nồi cơm, hiện tại chỉ cần dùng bới ra cho cơm tơi ra là có thể làm cơm chiên.

Từ xưa đã có cơm chiên, đại khái có sớm nhất là cơm chiên trứng.

Sau khi chuẩn bị tất cả ổn thỏa, Nguyễn Miên Đan liền mở bếp bắt đầu chiên cơm.

Món thứ nhất là cơm chiên, rõ ràng không cần kỹ xảo gì hoa lệ, nhưng mà chờ bỏ rau xào nhỏ cùng cơm lẫn

lướt vào nồi, lại phát ra mùi thơm mê người.

Cơm chiên đảo vừa chín, cô ước lượng cái nồi liền tùy ý vung đồ ăn trong nồi lên, trứng gà vàng bao bọc cơm chiên liền bay lên tiến vào chén sứ dùng lâu ngày đã đợi sẵn bên cạnh, mùi thơm đồng thời cũng xông vào mũi, còn có cảm giác như cánh đẹp nằm ngọc.

Nguyễn Miên Miên thấy, bếp gas có thể tùy ý điều chỉnh mức lửa và vòi nước chỉ cần vặn ra là có nước dùng thật quá tiện lợi.

Động tác của nàng nước chảy mây trôi, rất nhanh chóng chuẩn bị xong các món ăn lần lượt cơm chiên trứng, cơm chiên thịt, cơm cùng thịt chiên, cơm chiên trứng thịt, cơm chiên Dương Châu. Theo từng món ăn ra nồi, mùi thơm càng ngày càng nồng đậm bay ra ngoài.

Phòng ở phía đối diện phòng bếp không có ai ở, nếu không sợ sẽ thêm muốn chết.

Bất quá một cơn gió nổi lên, đem mùi hương bay ra xa, những người ngủi được đều bị kích thích, tò mò không biết là nhà ai tại lúc không phải thời điểm nấu cơm lại nấu ra mùi hương dụ hoặc người.

Nguyễn Miên Miên đã xem qua tiệm cơm hộp khác, thực đơn có đồ uống, vừa lúc trong kho có nước khoáng, Coca, Sprite, ba loại đồ uống như vậy cô chỉ cần làm 7 loại cơm chiên là vừa đủ làm một thực đơn.

Đã làm được 6 loại, cuối cùng cô chuẩn bị làm món cơm chiên mỡ heo.

Thịt heo trắng như tuyết cho vào nồi tỏa ra hương thơm bốn phía, chờ cơm được cho vào đảo cùng, hương thơm lại càng bay cao.

Món cơm chiên mỡ heo này, Nguyễn Miên Miên chỉ dùng mỡ heo cùng muối, sau đó bỏ cơm chiên ra đĩa, rải lên một lớp hành lá xanh non, đặt lên bàn, cơm chiên trắng óng ánh cùng hành lá xanh non làm người ta nhìn muốn ăn ngay một miếng.

Rõ ràng là nguyên liệu nấu ăn cực đơn giản, lại tản ra mùi hương quá mê người, nếu ở đây có người khác chỉ sợ là đã sớm trực tiếp nhào tới, phải ăn hết nửa bàn đồ ăn mới có thể giảm bớt cảm giác thèm ăn.

Làm toàn bộ cơm chiên xong, Nguyễn Miên Miên nhìn một lượt rồi bắt đầu chụp ảnh.

Là một cổ nhân, có thể dựa vào ký ức cùng mảy mò hai ngày để sử dụng di động đã là không tệ, làm sao có

thế hy vọng xa vời cô có kỹ xảo chụp ảnh để chụp ra bức ảnh đẹp.

Chụp ảnh một hồi, chụp ra rất nhiều ảnh, lại loay hoay hơn mười phút, Nguyễn Miên Miên rút cuộc chụp được những bức ảnh rõ ràng, thành công tải lên thực đơn.

Thực đơn tải lên thành công, phần mềm Bánh trôi tại một giây lên có thêm một cửa tiệm mới —— tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên kéo kéo xem xét cửa tiệm của mình, thở hắt sra một hơi, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời.

Cô hơi thất thần, nhìn về phía 7 phần cơm chiên còn ảm trên mặt bàn đá cẩm thạch.

Thích thích thích ——

Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của Nguyễn Miên Miên, cô đứng dậy đi ra ngoài mở cửa sau, liền nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc.

"Chúng ta vừa rồi đi chăm sóc vườn rau, thuận tiện đưa cho cháu chút đồ ăn."

Người tới không phải ai khác, chính là bà Vương bà Lý vừa gặp đầu hẻm.

Bà Vương dẫn đầu vừa nói xong căn bản không cho cô có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp mang theo ba Lý đi vào trong nhà chính, đem đồ ăn trong rổ để vào góc nhà chính.

Nguyễn Miên Miên nhìn rau xanh, củ cải linh tinh rõ ràng là đồ tươi vừa đào từ đất lên, không biết nói gì cho phải, qua hai giây mới chạy nhanh lại nói: "Cảm ơn bà Vương, bà Lý nhưng mà cháu không thiếu đồ ăn, hai bà để ——"

"Mở tiệm sao lại không thiếu đồ ăn, cháu đừng khách khí với chúng ta." bà Vương đánh gãy lời nói của cô sau lại nói cô những món đồ ăn nên dùng như thế nào, cái gì có thể để được quá hai ngày cái gì nên sớm dùng.

Đây là ý tốt của người ta, cự tuyệt nữa sẽ phụ tâm lòng của hai bà, Nguyễn Miên Miên vì thế nói: "Được, cháu đã biết, hai bà ngồi xuống nghỉ chút đi ạ."

Nói xong, cô chạy nhanh mang hau cái ghế đưa tới sau hai người, lại chuẩn bị rót nước trà. "Không ngồi, chúng ta phải trở về đến giờ làm cơm trưa rồi."

Không đợi cô rót trà, hai vị lão nhân liền xua tay muốn rời đi.

"Vậy hai bà chờ một chút."

Nghe được từ "cơm", Nguyễn Miên Man nói một câu liền chạy chậm vào phòng bếp, hôm qua nàng đã đặt người ta mang tới hộp đựng cơm dùng một lần, dùng hộp đựng chia ra bốn phần cơm.

Để mở cửa tiệm tại phần mềm Bánh trôi, cần đáp ứng một số điều kiện, đối với Nguyễn Miên Man đúng là có không ít phiền toái.

Đương nhiên sử dụng hộp cơm dùng một lần do người ta cung cấp có lẽ so với mình tự tìm mua sẽ đắt hơn chút, nhưng đối với Nguyễn Miên Man là một cố nhân, thời gian này lấy trực tiếp từ phần mềm cung cấp vẫn là tiện lợi hơn.

"Đây là vừa rồi cháu thử xào cơm, hai bà giúp cháu mang về ném thử, nhìn xem còn có thiếu vị gì không." Nguyễn Miên Man ra cửa đem bốn phần cơm chiên còn ấm chia cho hai bà.

Hai bà lúc đầu còn không nhận, nói cô để lại bán, chờ cô nói vài câu là nhờ hai bà ném thử hương vị thì mới nhận.

Vốn dĩ hai bà định ném ngay tại chỗ, Nguyễn Miên Man tỏ vẻ mình không vội, cơm có chút nguội, hai bà đem về làm nóng chút ăn rồi nói sau, hai vị lão nhân lúc này mới đem cơm bỏ vào không trong rồi đi.

Nhìn theo hai bà rời đi, Nguyễn Miên Man nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ.

Cô nghĩ một chút, lại đóng gói hai phần cơm, ra ngoài rẽ phải, quẹo vào một hẻm nhỏ khác.

Trong hẻm nhỏ này không có người khác, Nguyễn Miên Man một mình đi trên đường, ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng nói chuyện từ phòng ở hai bên.

Vài phút sau, cô tới nơi --- cuối hẻm nhỏ là một tòa nhà cũ mang kiến trúc phương tây.

Nguyễn Miên Man nhìn xuyên qua cửa sắt thấy phía xa là một lão nhân đang đeo kính viễn thị đọc sách

ngồi tại nhà chính, cô thoáng do dự trong chớp mắt, mới tiếp tục đi tới trước cửa.

"Ông Ngô."

Ngồi trong nhà ông Ngô nghe tiếng ngảng đầu, nhìn thấy là cô liền nở nụ cười mang theo phần kính ngạc.

"Mau vào nhà ngồi." Ông Ngô đứng dậy mở cửa sắt đang khóa hờ ra, không hỏi nàng tới làm gì, trực tiếp nói.

Nguyễn Miên Miên chưa tiến vào, liền đưa tới bao nilon đựng hai hộp cơm chiên nói ra ý đồ tới đây.

"Mùi thơm không tệ, ông sẽ ném thử cẩn thận." ông Ngô nhận cơm, thấy cô không vào nhà, nghĩ đây là lúc tiệm cơm đang đúng thời điểm buôn bán liền không giữ cô lâu.

Chờ Nguyễn Miên Miên đi từ nhà nhỏ kiểu Tây rời đi, trên tay nhiều thêm một túi trái cây bị ông Ngô cứng rắn bắt cầm về.

Bên kia, bà Vương bà Lý đã tới nhà bà Vương.

Bà Lý còn bận rộn chăm sóc, tía tót vườn rau một chút nên trực tiếp qua nhà bà Vương ngồi nghỉ một lúc.

Hai người ngồi nghỉ uống nước, bà Vương liền đứng dậy lấy tới hai cái muống, mở hộp cơm ra, định thừa dịp hộp cơm còn ấm ném thử hương vị.

Đây là một phần cơm chiên thịt, mới mở nắp hộp ra, một mùi thơm mềm người xông vào mũi, làm bà Vương vốn chuẩn bị nói chuyện lại theo bản năng múc ngay một muống cơm đưa vào miệng.

Bà Lý ngửi thấy mùi thơm, đang muốn hỏi xem vị thế nào, nhìn tới bà Vương một miếng lại một miếng giống như đời này chưa được ăn cơm chiên bao giờ, liền không cần hỏi đã biết hẳn là ăn ngon.

Nhìn bà Vương ăn ngon như vậy, bà Lý nuốt nước miếng, cầm lấy cái muống khác trên bàn, múc một miếng cơm trong hộp đưa vào trong miệng, nhắm nuốt từ từ, một đôi mắt hơi vẫn đục của bà liền có chút toả sáng.

Nhìn bà Lý múc muống đầu tiên, bà Vương chưa nói gì, muống thứ hai, bà Vương nhìn một cái, chờ bà Lý định xúc muống thứ ba, bà Vương lập tức đuỗi tay che cái hộp cơm lại.

"Bà Vương, chúng ta có giao tình nhiều năm, bà lại trức với tôi miếng cơm, không cho tôi ăn?"

"Có phải bà không có đâu."

"Cái này tôi để lại cho cháu trai ăn."

"Để lại một phần là được rồi....."

Tuy nói vậy, bà vương vẫn lấy chén trong nhà chia cho bà một nửa.

Kể tiếp hai bà cũng không có thời gian nói nữa, thẳng đến khi ăn sạch sẽ phần cơm chiên mới ngẩng đầu lên nhưng vẫn chưa hết thềm.

"Tôi đời này chưa ăn qua cơm chiên ngon như vậy." Bà vương chép miệng lại nói.

Bà Lý gật đầu: "Đúng vậy, cơm này xào còn ngon hơn ông Nguyễn làm, Đông Đông có tay nghề như vậy, tôi xem cửa tiệm làm ăn sẽ không kém."

"Nào dễ dàng như vậy, bên ngoài nhiều thức ăn mới mẻ, như cháu trai tôi thích ăn cái gì hamburger rồi gà rán linh tinh, cơm chiên ngon nhưng liệu có ai chạy tới cái hẻm hẻo lánh của chúng ta ăn cơm?"

"Aizz, bà nói cũng có đạo lý..."

Đồng hồ kiểu cũ tại nhà chính gõ vang tiếng chuông báo 11 giờ, bà Lý liền không tiếp tục nói chuyện phiếm, mà tâm tâm niệm niệm mang hai phần cơm chiên của mình đi về nhà.

Nguyễn Miên Miên về tới nhà, mắt nhìn đi động, liền làm nóng cơm chiên và làm thành cơm chưa cho chính mình.

Đồng thời, gần một tòa office building, có một cô gái trẻ chưa tới giờ nghỉ, liền mở phần mềm Bánh trôi cơm hộp, định tìm xem trưa nay ăn gì.

Không phải nàng kén chọn, thật sự là ăn cơm hộp nhiều, mỗi ngày ăn cái gì cũng là một vấn đề không nhỏ, chọn tới chọn lui thật lâu, nếu không chọn được một món sớm, lại mất thời gian giao, cô sợ không đủ thời gian ăn.

Tại trang đầu những tiệm ăn cô đã ăn nhiều lần nên không còn hứng thú, vì thế cô liền chọn những cửa hàng mới, muốn xem có cửa hàng mới nào tốt để đổi món.

Click mở cái cửa tiệm mới nhất, cô một bên nhỏ giọng bắt măn: "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc? Một cửa hàng mới lại không có ưu đãi giảm giá? còn không có tặng đồ uống hay canh miễn phí? Hì, có ngốc mới chọn..."

Chương 3

Editor: Thienyetkomanhme

Lúc rời khỏi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cô quét mắt thấy hình ảnh trong thực đơn, nhìn cũng cảm thấy mê người, nhưng cô lại nghĩ không chừng đây là ảnh lấy từ trên mạng, cũng lười xem kỹ mà tiếp tục xem cửa hàng tiếp theo.

Trùng hợp, cách cô 2 chỗ ngồi cũng có một đồng nghiệp khác lúc này mở phần mềm Bánh trôi, cũng bấm vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Cô gái này không có quá nhiều chú ý tới ăn uống, chỉ nghĩ tiện tìm một suất cơm chiên lót bụng, tìm từ khóa "Cơm chiên" liền thấy "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" chọn một phần cơm chiên Dương Châu rồi chọn thêm một chai nước khoáng, liền lưu loát đặt đơn.

Tại lúc cô đặt cơm thành công, hẻm Hồ Lô nhà Nguyễn Miên Miên cũng nghe thấy giọng nói nhắc nhở của app.

Nguyễn Miên Miên không có kinh nghiệm chạy nhanh tới cầm đi động nhận đơn, ba miếng liền nhanh chóng giải quyết nốt cơm trưa, vội vàng đứng dậy vào phòng bếp bắt đầu làm cơm chiên. Nhưng mà, chờ cô đem cơm chiên xong bỏ vào hộp, cũng xếp nước khoáng và đóng gói xong, qua vài phút vẫn chưa thấy nhân viên giao hàng tới.

Nguyễn Miên Miên hơi hơi nhúm mày, cô liền quay lại đem cơm bỏ vào hộp xếp trong phòng bếp. Cô ngồi tựa nhà chính đợi, nhân viên giao cơm cũng đến hẻm Hồ Lô.

Mới tiến vào ngõ nhỏ, nhìn kiến trúc xưa cũ xung quang, người giao cơm cảm thấy không tốt. Hẻo lánh như vậy, chắc đây là người không có tiền thuê mặt tiền mở cửa hàng đi?

Nhân viên giao hàng một mặt hoàn ngự trong lòng, một mặt tìm kiếm ngõ nhỏ, nhưng mà đi hai vòng cũng không tìm thấy, không thể quay lại cửa hàng tap hóa đầu ngõ tìm người hỏi đường.

Cửa hàng tạp hóa có bà lão ngồi sau quầy, nghe hẳn hỏi "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", không cần nghĩ ngợi nói: "Cậu dọc theo đường này đi về phía trước, đến cái hẻm thứ nhất, đầu hẻm có cây đào, nếu cậu đi ngõ khác chình là gần hơn nhiều"

Mở cửa hàng này là một người họ Lưu, khi bà ngoại Nguyễn còn sống, đồ uống ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đều là lấy từ nhà bọn họ.

"Tôi lần sau sẽ đi, cảm ơn ngài." Nhân viên giao hàng không đợi lâu, dứt lời liền lái xe đạp điện đi. Hai phút sau, nhân viên giao cơm tìm được một ngôi nhà có cây đào phía trước, hai mã đánh giá trước cửa có tấm vãn gỗ đề mấy chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", xác định tìm được đúng chỗ.

Cửa sắt ngoài cửa lớn một bên đóng một bên mở, nhân viên giao cơm xuống xe tới cửa, chưa kịp gọi người, liền thấy một cô gái ngồi giữa nhà chính.

Hơi ánh sáng rơi xuống, thiếu nữa mặc một chiếc váy lam nghe tiếng ngáng đầu, như một đóa u lan nở trong thâm cốc.

Mới vừa rồi nhất thời không tìm thấy địa chỉ làm nhân viên giao hàng ít nhiều cảm thấy bức bối, lúc này thấy cô gái, cảm xúc trong lòng bình phục một ít.

"Anh tới lấy cơm hộp sao?" Nguyễn Miên Miên nhìn quần áo của anh ta liền hỏi nhiều thêm một câu.

"Đúng vậy."

"Phiền anh chờ một chút." thấy anh ta gật đầu, Nguyễn Miên Miên lập tức xoay người vào phòng bếp lấy cơm chiên.

Lúc nàng đi vào bên trong, nhân viên giao cơm đánh giá trong tiệm, phát hiện mặt tường, bàn ghế tuy rằng có chút cũ, nhưng được quét tước rất sạch sẽ, nói một câu không dính bụi trần cũng không quá.

Từ nơi này còn có thể nhìn đến một phần phòng bếp, thấy bên trong cũng là sạch sẽ ngăn nắp, nhân viên giao hàng liền nảy sinh vài phần hảo cảm với tiệm này.

Cái này cũng không kỳ quái, người Nguyễn gia đều là người thích sạch sẽ,, Nguyễn Miên Miên xuyên tới đây lại quét tước toàn bộ một lần, muốn không sạch cũng khó.

Cô rời đi cũng không quá năm sáu phút, đưa hộp cơm nóng hổi cho nhân viên giao cơm: "Làm phiền anh."

"Không có chi." Nhân viên giao cơm nhận lấy, xoay người lên xe, nhìn không được quay lại nhìn qua phía cửa tiệm.

Nguyễn Miên Miên nhìn theo xe điện nháy mắt đi xa, nghĩ tới người ăn cơm tới cửa cũng không cần đi ra, lại lần nữa cảm thán thế giới này thật thần kỳ.

Phần mềm Bánh Trôi có rất nhiều cửa hàng, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ở trong đó, bắt quả là giọt nước trong đại dương, muốn phát hiện cũng rất khó. Càng đừng nói tôi là có người bấm vào xem cửa tiệm, thấy là cửa tiệm mới một cái bình luận cũng không có, do dự hai giây liền lại lui ra ngoài.

Đợi hai phút không có đơn đặt hàng tiếp theo, Nguyễn Miên Miên dứt khoát xem TV.

TV của Nguyễn gia là TV loại đầu to của nhiều năm trước, bắt quả Nguyễn Miên Miên một chút cũng không chê, cầm điều khiển TV, cô ngồi tại ghế nhỏ trước TV một đoạn.

Cô tư thái đoạn chính, biết đến là đang xem TV, không biết còn tưởng là học sinh đang ngồi trong lớp.

Bên này đang xem TV, bên kia nhân viên giao cơm rời hẻm Hồ Lô, tiện đường lấy mới đơn cơm hộp tại các tiệm khác, sau đó đi tới một office building.

Anh ta lấy đi động gọi điện thoại, nghe được giọng nữ đối diện "alo" một tiếng "là cô Trương sao? Tôi giao cơm hộp đã tới dưới lầu. Có thể đi vào đúng không? Tốt, tôi lên ngay."

Cúp điện thoại sau, nhân viên giao cơm xách theo một hộp cơm chiên cùng 1 chai nước khoáng office building, thực nhanh đưa tới tay khách hàng.

"Phiền cô đánh giá đơn hàng."

"Được."

Nghỉ trưa đã được một lúc, cô gái họ Trương xách theo cơm hộp trở lại chỗ ngồi, chỗ làm chỉ còn có nàng và một nữ đồng nghiệp ngồi cách đó không xa.

"Trương San cô giữa trưa liền ăn đơn giản như vậy thôi hả?"

Cô vừa ngồi xuống, nữ đồng nghiệp một tay cầm một nồi lẩu chay mặn phối hợp cay rất, một tay cầm trà sữa tiến tới ngồi bên cạnh.

"Dạo này ăn uống không tốt." Trương San nói xong, đã lấy hộp cơm chiên ra.

Mở hộp cơm dùng một lần ra, một mùi thơm ngào ngạt nháy mắt lan tỏa.

Mùi thơm không thể so với nồi lẩu thơm nùng, không thể so trà sữa thơm ngọt, lại cổ linh càng mê người hơn, chẳng những làm Trương San lập tức lấy ra chiếc muỗng lên ăn, ngay cả đồng nghiệp bên cạnh cũng nhìn không được nhìn qua.

Cơm chiên này nhìn cũng tốt, nghe cũng thơm, không biết vị thế nào?

Đồng nghiệp nữ có nồi lẩu cay rất thơm nùng, lại nhìn chằm chằm cơm chiên của cô, vô ý nuốt nước miếng: "Trương San, có muốn nếm thử nồi lẩu cay của tôi không, nhà này làm được cũng không tệ lắm."

"Không cần" Trương San đã ăn được hai ba miếng, nghe đồng nghiệp nói liền xua tay, cũng không ngẩng đầu lên.

Chờ ăn xong miếng thứ tư, cô mới nói: "Muốn ăn thử cơm chiên của tôi không, đặc biệt ăn ngon!" "Được, cho tôi nếm thử nhé." Cô vừa mới nói xong, nữ đồng nghiệp đã buông cơm trưa của mình, cầm lấy cái muỗng không trên bàn, xúc trong hộp cơm của cô một muỗng lớn.

Trương San chỉ định khách khí một câu, ai ngờ đồng nghiệp lại đồng ý, còn múc đi nhiều cơm như vậy, trong lòng có chút đau.

Cơm chiên hộp khác không nói, đều có điểm giống nhau là dầu mỡ, đặc biệt là khi ăn xong, hầu như đều có cảm giác hết muốn ăn tiếp.

Nhưng mà, cơm chiên Dương Châu này cho vào miệng, cô hoàn toàn không cảm giác được dầu mỡ, chỉ cảm thấy mỗi lần nhai đều cảm thấy được nguyên liệu tươi mới, càng nhai càng thơm.

Trời ạ, đây là cơm chiên thần tiên gì vậy!

Đồng nghiệp nữ trộn to hai mắt, chờ đêm cơm nuốt xuống lại lần nữa vươn cái muống, nhưng mà chủ nhân hộp cơm chiên đã ngăn lại.

"San San, không phải cô nói ăn uống không tốt sao? tôi giúp cô ăn một nửa, hoặc là tôi đổi nồi lẩu cay với cô."

"Cô nghe nhầm, tôi nói là hôm nay ăn uống đặc biệt tốt." Ở trước cơm chiên thơm ngào ngạt Trương San cảm thấy tình đồng nghiệp plastic không quá quan trọng, cô che cơm chiên của mình rồi tiếp tục ăn.

Nhìn người bên cạnh đưa lưng về phía mình vùi đầu ăn, nữ đồng nghiệp nhìn lại cơm trưa của mình trên bàn, tức khắc cảm thấy, nồi lẩu cay thơm cũng không còn thơm.

Bụng trà sữa lên uống hai ngụm, nàng vươn tay chọc hai cái vào phía sau lưng người đang vùi đầu ăn, thấy thân thể đối phương hơi cứng lại rồi gia tăng tốc độ ăn, nhìn không được nghiêng răng nói: "Tôi chỉ muốn hỏi một chút đây là cơm chiên nhà ai!"

Người đưa lưng về phía cô tựa hồ thở ra, sau đó nói: "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc."

Nghe có chút quen tai nữ đồng nghiệp mở di động ra, tìm tới một lúc phát hiện... đây chính là cửa tiệm mới mở lúc trước mình nói " Có đồ ngọc mới đặt".

Chưa tới nửa tiếng nữa sẽ vào làm, bây giờ đặt cơm hiển nhiên không kịp, cô nghiêm túc nhìn hình ảnh thực đơn thượng mê người, bỗng nhiên nhớ tới Đại Thọa Tây Du có câu nói kia ——

Đã từng có một phần cơm chiên thơm nức đặt trước mặt ta, ta không có quý trọng, chờ đến khi thời điểm mất đi mới hối hận không kịp, nhân điều thống khổ nhất thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế thôi..... Nếu trời cao có thể cho ta một cơ hội, ta sẽ nói với chủ tiệm kia ba chữ: 'nhiều thịt hơn!' nếu nhất định phải đợi để được ăn cơm chiên, ta hy vọng... ngay bây giờ!!! Nguyễn Miên Miên ở hẻm Hồ Lô phía xa không biết, cơm chiên nhà mình đã làm một cô gái độc thân từ trong bụng mẹ cảm nhận được cảm giác mất người yêu.

Nàng xem 10 khoảng 10 phút liền nhận được đơn mới, vì thế xoay người đi phòng bếp làm việc. Có kinh nghiệm từ đơn hàng đầu tiên, Nguyễn Miên Miên không hề vội vàng hoảng loạn, mà trước xem vị trí người đặt đơn, xác định thời gian không sai biệt lắm liền bắt đầu chiên cơm.

Từ 11 giờ đến hai tiếng sau, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đứt quãng có chín đơn, với một cửa tiệm mới, cũng

coi như không tôi.

Sau hai giờ rưỡi, nghĩ tạm thời sẽ không có đơn mới, Nguyễn Miên Miên có chút buồn ngủ liền tắt TV khóa cửa trước, cầm đi động lên lầu nghỉ ngơi.

Hoàn cảnh lạ lẫm, nguyên thân thiếu nợ, cùng với trong tay không có nhiều tiền tài, Nguyễn Miên Miên ngoài mặt không tỏ vẻ gì, trong lòng kỳ thật vẫn là có áp lực.

Lúc này xác định kiếm được tiền, cô rốt cuộc có thể hơi chút thả phào nhẹ nhõm, nằm trên giường chưa tới một lát liền đi vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ đến buổi chiều, chờ khi cô tỉnh lại, nhìn qua cửa sổ trời đã hơi tối, xoa đầu có chút mê man do vừa ngủ dậy

Cô vẫn đang có chút mơ hồ, di động phát ra tiếng nhắc nhở có đơn đặt hàng nháy mắt liền tỉnh táo lại, sau đó mới phát hiện, nguyên lai mới bốn rưỡi chiều, chỉ là thời tiết không tốt nhìn như trời tối.

Thuận tai nhận đơn xong, nàng đứng dậy đi xuống lầu, chờ khi vào phòng bếp, vô tình nhìn tới di động, tiệm của mình lại thêm mấy cái bình luận.

【 là ** son: Cơm chiên ăn quá ngon, chưa kịp chụp ảnh. [hình ảnh hộp cơm không] 】

【 thiên **3: Siêu ngon!!!! 】

【 36: Không thích bình luận, nhưng cơm chiên nhà này tôi nhất định phải khen, quả thực quá thơm, ăn quá ngon, quá mỹ vị! Lão bản, chỉ cần ngài vẫn luôn bảo trì cái này trình độ, tương lai bữa trưa, bữa tối đều ăn ở tiệm của ngài. 】**

Giữa trưa tổng cộng có chín đơn, sáu khách hàng khác tuy rằng không nhắn lại, lại đều đánh giá năm sao khen ngợi.

Bang ——Đèn phòng bếp được bật, ánh sáng ảm áp hạ xuống, cô gái cầm đi động nở nụ cười phát ra từ nội tâm đầu tiên từ khi tới thế giới này.

Chương 4

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Mlan nhấp môi cười, giây tiếp theo, liền tiếp nhận được chuông báo có 2 đơn đặt hàng mới.

Kinh ngạc qua đi, cô lập tức nhận đơn, chờ mở ra thì một đơn đặt ba phần cơm chiên, một đơn khác đặt mỗi loại cơm chiên trong tiệm một phần, không dán trì hoãn thêm, cô vội buông đi động chạy đi làm việc.

Nguyễn Miên Mlan vừa mới hoàn tất đơn đầu tiên, đang lúc chuẩn bị đơn thứ hai, có nhân viên giao cơm có lẽ gần hẻm Hồ Lô nên đã tới ngoài tiệm.

Nhìn lên cửa gỗ ngoài tiệm đề mấy chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", nhân viên giao cơm liền tiến một bước vào cửa tiệm lên tiếng nói: "Ông chủ, cửa hàng của người thật không dễ tìm."

"Xin lỗi." Nguyễn Miên Mlan không đi ra ngoài, "Làm phiền anh tiến vào đây một chút lấy cơm."

Nghe thấy một giọng nữ trẻ tuổi dễ nghe truyền ra, nhân viên giao cơm cũng thu lại chút oán trách, đi qua nhà chính hướng vào bên trong.

"Thơm quá!"

Mới vừa rồi ở cửa hẻm đã ngửi thấy mùi thơm, càng gần tới phòng bếp mùi thơm lại càng mê người, nhân viên giao cơm nhìn không được nuốt nước miếng.

Chờ lúc đi đến cửa phòng bếp, nhìn thấy một cô gái gần bằng tuổi con gái hẻm đang bận rộn trước cửa bếp, hai tay đang phân biệt không chế hai cái nồi, sạch sẽ lưu loát đồng thời hai tay đồ đồ ăn đã nấu tốt đổ vào hai hộp cơm dùng một lần. Nhìn thấy động tác liên tiếp có thể nói nước chảy mây trôi, hẻm không khỏi tròng lộn hai mắt: "Cô gái, tay nghề giỏi quá!"

"Quá khen." Nguyễn Miên Mlan khiêm tốn nói một câu, cùng nhân viên giao cơm xác nhận đơn hàng, liền

đem hai đon cơm chiên vừa làm xong giao cho hắn.

"Cô bé thật lợi hại, con gái chủ cũng tầm tuổi cháu nhưng đến bếp gas cũng không biết...." Nói còn chưa dứt lời, hắn nghĩ nếu không phải tới đường cùng, hiện nay làm gì có cô bé nào sẽ có khả năng như vậy, nhân viên giao cơm đột ngột dừng câu chuyện, tiếp nhận cơm hộp sau nói sang chuyện khác, "Chủ đi qua lấy đon khác liền sẽ giao ngay đon của cháu."

"Cảm ơn chủ."

Nguyễn Miên Miên thật ra cũng không nghĩ nhiều, rốt cuộc sinh hoạt hiện giờ với cô còn tốt hơn ở cố đại nhiều.

Chờ nhân viên giao cơm trong lòng thầm thương cảm nàng rời đi, Nguyễn Miên Miên bắt đầu làm đon thứ ba, cùng lúc đó, cửa tiệm lại tới thêm mấy đon đặt hàng mới.

Sinh ý so với Nguyễn Miên Miên dự tính còn tốt hơn nhiều, cô nhìn đến nồi cơm còn dư lại mười mấy phần cơm trắng, liền không do dự liền đem xới ra, nấu thêm một nồi mới.

Mấy đon đầu chủ yếu đều là những khách hàng đã đặt cơm lúc trưa, trong đó đon đặt bảy suất cơm lại là ông chủ của một phòng làm việc nhỏ.

Đương nhiên, ông chủ này không có khả năng ăn hết bảy phần cơm, hắn đặt nhiều như vậy là để cho nhân viên trong phòng làm việc cùng ăn.

Hiếm khi ông chủ keo kiệt mời ăn, nói chỉ cần ở lại tăng ca sẽ mời bọn họ ăn đồ ngon, nhân viên trong công ty liền mong ngóng một đám chờ không được.

Nhưng mà, hy vọng, hy vọng, nhân viên giao cơm thế nhưng lại đưa tới một túi..... Cơm chiên? Tôi đến quán còn chưa mặc (đừng hiểu lầm, vì ở lại tăng ca lâu, đi toilet mà thôi), lại cho tôi ăn cái này?

Có nhân viên vẫn ôm chút hy vọng hỏi: "Ông chủ, cơm có rồi, có cần thúc giục nhân viên giao thức ăn mau tới không?"

"Búu ăn cơm đưa cái gì vậy, cơm chiên có cả thức ăn trong đó rồi còn gì?"

Ông chủ nói xong, lấy ra một cái bát thật to bằng ba bát thông thường, thuận tay mở bao nilon, mở ra bảy

phần cơm chiên, sau đó xúc ngay một phần cơm chiên ở bảy hộp vào chén của mình.

Ngọa tào! Thơm quá!

Đây là tiếng lòng của tất cả nhân viên khi hộp cơm được mở ra.

Ngọa tào! Ông chủ đang làm gì?

Đây là tiếng lòng của tất cả nhân viên khi nhìn thấy động tác của ông chủ.

"Được rồi, nhanh ăn đi, ăn xong còn làm việc tiếp." Ông chủ xúc đủ bảy loại cơm chiên liền thông thả quay lại chỗ ngồi của mình, ném xuống một câu liền vùi đầu ăn.

Ăn ngon, ăn quá ngon! Trên thế giới này tại sao lại có cơm chiên ngon như vậy, đến cà rốt cũng có thể xào ngon như vậy....

Nhìn đến biểu tình hưởng thụ của ông chủ, đám nhân viên nhìn nhau một cái, liền tiến lên lấy một phần cơm chiên.

Công ty này mới mở, cả công ty tính cả ông chủ chỉ có sáu người, thừa lại một phần cơm, lúc đầu không ai chọn cơm chiên mỡ heo vì nhìn có vẻ không ngon nhất.

Nhưng mà, chờ sau khi ăn miếng cơm chiên đầu tiên xong, dưa và muống của nhóm nhân viên đồng loại phui tới phần cơm chiên mỡ heo còn lại.

"Hừ, gọi đủ bảy loại cơm chiên không triệu hồi ra thần long, thế nhưng triệu hồi ra một lũ quý chết đói." Ông chủ nhẹ oán trách khi nhìn thấy đám nhân viên đang tranh đoạt cơm, một tay tiếp tục ăn cơm, một tay cầm lấy di động chụp mấy tấm ảnh.

"Ăn quá ngon!"

"Ngô..... Vì cái gì cơm chiên này nhìn giống cơm trắng cũng thơm ngon như vậy?"

"Rõ ràng có cho mỡ heo....."

"Thật thơm!"

"Đột nhiên cảm thấy cơm chiên tôi ăn trước kia không xứng được gọi là cơm chiên."

Không thể so với ông chủ đã ăn qua một lần vào giữa trưa, đám nhân viên lần đầu được ăn cơm chiên ngon như vậy nào có để ý ông chủ đang làm gì, chẳng đến khi ăn sạch sẽ không còn một hột cơm trong hộp giấy dùng một lần, bọn họ mới chưa đã thềm ngẩng đầu lên.

"Ông chủ thật quá đáng, mời chúng ta ăn cơm chiên đã đành, coi như là đồ ngon như vậy liền không so đo, thế nhưng đặt cũng không xem ngần này cơm có đủ ăn không!"

"Đúng vậy...."

Ở trong tiếng nghị luận, có một nhân viên đột nhiên phát hiện——

"Ông chủ, tôi thấy căn bản không phải hôm nay muốn mời chúng ta ăn cơm, mà là muốn ném thử bảy loại cơm chiên nhưng lại sợ một mình không ăn hết đi!"

Anh ta vừa dứt lời, mọi người nhìn thấy trong chén ông chủ còn thừa một nửa các loại cơm chiên, trăm miệng một lời nói: "Đoạt lấy!"

Tại lúc nhân viên công ty đồng loạt tạo phản, gió bên ngoài trời ập ủ một ngày liền nổi lên. Nồi cơm vừa nấu đã chín, trải qua hai ngày dùng nồi cơm điện, cô đã có chút kinh nghiệm, nắm chắc lượng nước, bỏ thêm chút nước trà làm cơm càng thêm to, dùng cái muỗng xới nhẹ nhàng lên là được.

Cơm này chỉ cần bỏ ra ngoài nguội chút liền có thể trực tiếp làm cơm chiên.

Tuy rằng không thể xác định lát nữa còn có thể có đơn đặt hàng mới không, Nguyễn Miên Miên vẫn xới ra một nửa nồi cơm ra một bồn lớn, một bên ước lượng một bên rắc lên chút tinh bột. Cho bột vào sẽ hấp thu một phần hơi nước trong cơm, làm cho cơm càng thích hợp để làm cơm chiên.

Chuẩn bị xong, Nguyễn Miên Miên đi đến nhà chính, phát hiện gió bên ngoài có xu thế càng ngày càng lớn.

Màn trời đen nhánh hạ xuống, gió lớn như được trợ thế, cây đào ở cửa bị thổi phát ra tiếng kêu sần sật.

Cô đứng ở cửa nhìn một cái, xoay người vào trong bếp lấy một phần cơm chiên mới làm, ngồi ở nhà chính,

nhìn mưa gió mà ăn bữa tối.

Nguyễn Miên Miên một bên ăn một bên mở ra di động, mở ba cái bình luận buổi trưa xem lại một lần, click mở khung phản hồi bên dưới.

Cô đánh một chữ phải dùng ngón tay chọc ghép vào nửa ngày, còn phải căn cứ kỹ ức xác định xem chính mình có đánh sai hay không.

Dùng một tay đánh chữ thật sự là làm khó cô, hơn nữa cũng không biết phải phản hồi cái gì, cô dứt khoát chọn icon [mỉm cười] lần lượt phản hồi.

Mỗi lần thêm bình luận, giao diện lại tải lại một lần, chờ Nguyễn Miên Miên phản hồi xong bình luận cuối cùng, phát hiện lại thêm một cái bình luận

【36: Mỗi loại cơm chiên của tiệm đều ngon, buổi chiều ta mua một ít cho nhân viên ăn, nhân viên của tôi nhìn đến cơm chiên liền biến thành một đụn quý chết đói, ăn xong thì lệ nóng doanh tròng nhìn tôi, nói chưa bao giờ thấy ông chủ tốt như tôi, thế nhưng mời họ ăn cơm chiên ngon như vậy, xin thề vì ta mà bán mạng cả đời.....[hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]】**

Nguyễn Miên Miên bị bình luận chọc cười, đặc biệt nhìn tới hình ảnh có các loại hành vi đoạt cơm rất khôi hài.

"Chỉ là mấy chén cơm chiên mà thôi, gì đến nỗi này." Nguyễn Miên Miên khẽ lắc đầu chỉ coi lời ông chủ nào đó đang khoa trương, có chút nghi ngờ liệu cơm chiên của mình giá có đắt quá không, làm người bình thường không ăn nổi?

Điều này dĩ nhiên là không phải, tiệm của cô đắt nhất là cơm chiên Dương Châu cũng chỉ có 13 đồng, ở nơi đô thị phồn hoa như thành phố A, cái giá này cũng chỉ là giá bình dân.

Thuận tay phản hồi một cái [mỉm cười], Nguyễn Miên Miên xem lại thực đơn nhà mình, xác định giá mình để không phải là quá cao mới yên lòng.

Chờ cô cơm nước rửa chén xong đã là 7 giờ tối, bên ngoài đã tối như là nửa đêm.

Là một người cố đại, tới thời gian này là lúc thời gian cô nghỉ ngơi.

Cô chuẩn bị đi rửa mặt, lại nhận được liên tiếp thêm mấy cái đơn đặt hàng.

Nhận đơn xong, Nguyễn Miên Miên nhìn không được nói thảm: "Muộn thế này lại có nhiều đơn đặt hàng như vậy?"

Hiển nhiên, mặc dù tiếp nhận hết ký ức của nguyên chủ, cô đối với thế giờ này vẫn chưa nhận thức hết.

Nhìn bên ngoài trời tối gió lớn,, Nguyễn Miên Miên chạy lên lầu trước, đem đèn trên lầu mở ra. Trong đêm đen, tòa nhà nhỏ đèn đuốc sáng trưng làm sáng bừng một mảnh xung quang, cũng để cho nhân viên giao cơm tiện tìm thấy.

Từ 7 giờ dứt quãng nhận đơn bận rộn tới 9 giờ, Nguyễn Miên Miên làm xong đơn cơm chiều cuối cùng liền ngồi ở nhà chính đợi nhân viên giao cơm.

Một lát sau, nghe được tiếng xe ngày càng gần, cô liền đứng dậy vào bếp cầm cơm hộp đặt trong thùng xốp ra.

Đèn xe càng ngày càng gần biểu hiện cô đoán không sai, là nhân viên giao cơm tới, nhưng mà tốc độ xe quá nhanh, khi tới cửa liền mang cả người cả xe "Bang" một tiếng ngã trên mặt đất. Nghe được thanh âm lớn, Nguyễn Miên Miên hoảng sợ, chạy nhanh ra muốn hỗ trợ.

"Không có việc gì không có việc gì, trời sắp mưa, cháu nhanh vào nhà."

Xác định xe không bị ngã hỏng, hần mới thở ra một hơi, nghe răng trợn mắt xoa xoa cánh tay bị ngã đau.

Đứng lại dưới mái hiên Nguyễn Miên Miên nhận ra đây là người giao cơm lúc trước nói có đưa con gái tầm tuổi cô: "Chú có cần vào nhà xem vết thương không?"

"Một người đàn ông quăng ngã một chút mà thôi, có thể có chuyện gì." Nhân viên giao cơm không thêm để ý, cầm lấy cơm hộp, xác nhận đơn linh tinh liền phóng xe như bay rồi đi.

Bên ngoài gió càng lúc càng lớn, Nguyễn Miên Miên cảm giác có chút buồn ngủ, chờ khoảng hai phút liền đóng cửa tiệm, đi vào phòng bếp dọn dẹp xong, rửa mặt lên lầu.

Chờ khi ngồi lên giường, đã hơn 10 giờ, cô mở đi động ra, thấy có một cái bình luận mới làm cô phải nhúu mày.

【4**b: Cửa tiệm Rác rưởi, ông chủ rác rưởi, nhân viên giao hàng rác rưởi, rác rưởi rác rưởi rác rưởi!
】 Nguyễn Miên Man đại khái biết đánh giá một sao là không hài lòng, nhưng làm cô khó hiểu là ——
trong tiệm rõ ràng chỉ bán cơm chiên, đối phương vì cái gì vẫn luôn nói "Rác rưởi"?

Chương 5

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên cũng không phải là một người có tính cách rồi rầu, đem bình để qua một bên, bắt đầu tính tiền lời ngày hôm nay.

Hôm nay tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đã thực hiện thành công 28 đơn, trung bình mỗi đơn là 25 đồng, cộng lại vừa tròn 700 đồng.

Khấu trừ đi 20% phí dịch vụ cho phần mềm cơm hộp cùng với nguyên liệu nấu ăn, tiền gas điện nước, trừ hết đi phí tổn Nguyễn Miên Miên còn lại khoảng hơn 300 đồng.

Một cửa tiệm cơm mới mở có thể kiếm ngàn này tiền lời, ngoài do tay nghề của cô tốt, còn có nguyên nhân là cô không cần phải trả tiền thuê nhà cùng lương cho nhân viên.

Một ngày hơn 300, một tháng 9000, một năm.....

Nguyễn Miên Miên ở trong lòng tỉnh nhẩn, sau khi tính xong phát hiện, chỉ cần hơn một năm là cô có thể trả hết nợ, khéo môi hơi hơi giương lên.

Đến lúc nên nghỉ ngơi rồi.

Ngáp một cái, cô nhẹ nhàng đặt điện thoại di động bên đầu giường, sau khi tắt đèn tiến vào ổ chăn, cuộn tròn thành một ổ liền tiến vào mộng đẹp.

Lúc cô đã đi vào giấc ngủ, nơi nào đó trong thành phố, người nhân viên giao cơm ngã trước tiệm của cô hiềm khi được hôm về nhà trước khi trời sáng.

Bởi vì trời mưa, hôm nay ông giao sai mất mấy đơn, việc thứ nhất khi về nhà là mở lên di động, xác định không nhận bình luận kém nào mới thoáng thả lỏng.

Sau đó không biết nghĩ thế nào, click mở cửa tiệm của những đơn giao sai.

Nhìn đến cửa tiệm mới "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" có duy nhất một bình luận đánh giá một sao, người đàn ông nắm chặt di động này cũng nhăn lại, theo bản năng liền đoán được đây chính là cái đơn mình giao hỏng.

"Không phải nói sẽ bỏ qua sao?"

Khuôn mặt tiêu tụy của người trung niên trong nháy mắt lộ ra vài phần buồn khổ cùng bất đắc dĩ.

Ông cũng thật xui xẻo với cái đơn này, lúc đầu thì té ngã ở ngoài cửa hàng một lần, sau lại ngã ở dưới lầu nhà khách hàng một lần nữa, lùn túi đựng hộp cơm bị ướt bẩn.

Lúc nhìn thấy khách hàng, ông liền xin lỗi cũng tỏ vẻ nguyên ý bồi thường, nhưng mà khách hàng nữ này chờ lâu liền có chút nóng tính.

"Ông bắt tôi chờ lâu thì thôi, hiện tại lòng nói với tôi cơm cũng không thể ăn, ông biết tôi chờ bao lâu không? Có biết tôi sắp đói chết không..."

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, kỳ thật chỉ có tui đựng bên ngoài bị bẩn, cơm bên trong vẫn có thể ăn, hay là coi như tôi mời cô ăn đơn này."

Khách hàng nức liền túm lấy túi cơm ông đưa ném trên mặt đất: "Làm thành như vậy, đến chó cũng không thèm ăn!"

Mất thấy đôi phương còn càng bức mình hơn, nhân viên giao cơm trong miệng có chút phát khổ. Tại lúc ông nghĩ chính mình xong đời rồi, khẳng định sẽ bị đánh giá một sao, nghiêm trọng hơn còn bị khiếu nại, một tiếng chó sủa đánh vỡ trường hợp có chút xấu hổ.

Chỉ thấy một con Husky từ phía sau khách hàng nữ chui ra, cúi đầu vào hộp cơm bị quăng mở nắp trên mặt đất, ăn từng miếng to, yệt hầu còn phát ra tiếng kêu sung sướng.

Mới vừa rồi còn nói "Đến chó cũng không thèm ăn" khách hàng nữ bị Husky nhà mình vờ mặt, kéo nó mà kéo không trở lại, trực tiếp tức quá hóa cười.

Cười xong, cô cũng không còn tức giận như ban đầu, liền đối với nhân viên giao cơm xua tay: "Thôi thôi, không cần ông bồi thường, ông đi đi."

Nhân viên giao cơm nói lời cảm ơn mãi, mang theo tâm tình may mắn rời đi, không nghĩ tới đối phương không cho mình đánh giá kém, lại đánh giá một sao cho cửa tiệm.

Nếu đổi thành ngày thường, chỉ cần bình luận kém đó không đánh tới đầu mình, hẳn nhiều nhất là có chút đồng tình với chủ quán, cũng sẽ không làm gì.

Nhưng hiện tại, nghĩ tới chủ tiệm cũng chỉ là một cô bé bằng tuổi con gái mình, nghĩ tới một bình luận kém rất ảnh hưởng tới một cửa hàng mới mở, nghĩ chủ tiệm cũng không làm gì sai chỉ đơn giản là do mình liên lụy...

Người giao cơm trung niên do dự nửa ngày, vẫn là dưới bình luận đó giải thích phen tiền căn hậu quả, tỏ vẻ nếu cô yêu cầu, chính mình có thể bồi thường đơn này.

Làm xong này hết thấy, ông lau mặt, buông đi động đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Hơn mười một giờ, tại công ty nhỏ kia sau khi nhân viên tạm thời hoàn tất công việc, nghĩ đến cơm chiên ăn lúc tối, chuẩn bị đặt ăn cho bữa khuya.

Ăn khuya bằng cơm chiên, đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời bọn họ.

"Trời, cửa hàng này thế nhưng đã đóng cửa." Mở ra phần mềm Bánh Trời, nhân viên nói xong thuận tay click mở bình luận, kinh ngạc thế nhưng bình luận mới nhất trên cùng lại là một bình luận đánh giá một sao.

"Cơm ăn ngon như vậy thế nhưng lại có người đánh giá một sao?"

Nghe thấy lời của hắn, một đám người đang thất vọng lại tò mò vây lại đây.

Chờ xem xong bình luận cùng lời giải thích phía dưới của nhân viên giao cơm, một người nhân viên trong đám nhìn không được nói: "Người này cũng thật quá đáng, ngày mưa, không hiểu cho công việc của người giao cơm thì thôi, liên quan gì tới chủ tiệm? thế nhưng đánh giá cửa tiệm người ta một sao."

"Đúng vậy, loại người này, không xứng đáng được ăn cơm chiên mỹ vị."

Có lẽ chính mình không ăn được cơm chiên, lại gặp loại người không biết quý trọng, mấy nhân viên không chỉ ngoài miệng oán trách, còn đều lấy ra di động nhấn lại dưới bình luận đánh giá kém đó.

Trên thực tế, bình luận này cũng không phải do vị khách nữ đó viết, bởi vì nơi này là nhà bạn trai của cô.

Bạn trai cô nghe được cô oán trách, liền thuận tay đánh giá một sao, có lẽ là nhất thời sai lầm, mới buông tha nhân viên giao hàng mà chỉ đánh giá một sao cho tiệm cơm.

Uốn đi đánh giá một sao và để lại bình luận liền thôi, nhưng lại thấy phần mềm giao cơm liên tiếp nhận được nhắc nhở, phát hiện có mấy người trả lời bình luận dạy bảo mình, vị này bạn trai tức khắc liền không vui, ấn di động liền bắt đầu phản hồi lại.

Ngày kế khi trời mới sáng, Nguyễn Miên Miên nằm trong phòng nghe tiếng chim thanh thúy hót liền tỉnh lại.

Mới xuyên tới mấy ngày, cô đã học được một thói quen xấu của người hiện đại, nằm trong ổ chăn duỗi tay sờ mở di động ra xem.

Xem thời gian xong, cô trực tiếp click mở cửa tiệm của mình.

Cửa tiệm cũng chỉ có thực đơn chính mình tải lên, cũng không biết vì sao lúc nào cũng muốn nhìn từ đầu tới đuôi một lần.

Xem xong thực đơn và tiền lời hôm qua, cô click mở khu bình luận.

"Đi....."

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bình luận đánh giá một sao tới qua, ở phía dưới bình luận xếp thành một tòa nhà, không khỏi nản di động ngồi đây: "Sao lại lớn chuyện như vậy?"

Cô đọc từ đầu tới cuối, mới hiểu được thì ra "Rác rưởi" là ý từ gì, cùng với nguyên nhân bị đánh giá một sao.

Mà sở dĩ lại ồn ào như vậy là bởi vì có người nhìn thấy lời giải thích của nhân viên giao cơm liền chỉ trích "4**b" không nên đán giá cửa hàng một sao, sau đó hai bên một lời không hợp liền tranh cãi, về sau

lại bắt đầu mắng chửi lẫn nhau.

Hiện tại là 6 giờ rưỡi, nhìn tới bình luận cuối cùng là 6 giờ sáng, Nguyễn Miên Miên kinh ngạc mà khẽ nhếch miệng: Đây là bọn họ cãi nhau cả một đêm vẫn chưa xong? Đến mức này sao? Nghĩ đến đây, cô nghiêm túc vươn ngón trỏ chọc lên đi động.

Thật nhanh, ở dưới "tòa nhà cao tầng" lại thêm một cái bình luận ——

【 Chủ tiệm phản hồi: Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau. Có chuyện gì từ từ nói. 】 . truyện tiên hiệp hay

Phản hồi xong, cô tạm buông đi động xuống, xốc chân lên rồi giường, đi xuống dưới lầu rửa mặt. Ngày hôm qua mưa tới nửa đêm mới ngừng, hôm nay thời tiết lại rất tốt.

Nguyễn Miên Miên rửa mặt xong đem cửa lớn mở ra, cảm thụ không khí tươi mát sau mưa một lúc, cảm ghê nhỏ dựa ở cạnh cửa ngồi xuống.

Lo lắng còn ở dưới cái bình luận kém kia cãi nhau, cô ngồi xuống liền mở đi động ra nhìn.

【 91: Ông chủ, nếu người đã lên tiếng, thấy chúng ta bệnh vực kẻ yếu, mở cửa hàng sớm chút, tôi muốn ăn cơm chiên của tiệm 】**

【 31: Ông chủ, tôi nghe lời không cãi nhau nữa, cho tôi đặt một phần cơm chiên Dương Châu! 】**

【 60: Cơm chiên Dương Châu +1 cơm chiên mỡ heo +1 】**

【 thiên **s: Ông chủ mau mở cửa hàng, tôi muốn ăn cơm chiên trứng thịt, thật nhiều thịt! 】

【 4b: Tôi cũng muốn cơm chiên Dương Châu. 】**

【 6m: Lầu trên, người còn mặt mũi để nói? Ông chủ, ngàn vạn đừng bán cho hắn, tiệm nhân này khẳng định muốn cho cửa tiệm thêm một đánh giá một sao nữa! 】**

【 4b: Phi! Đúng là đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, tôi chỉ muốn nếm thử cơm chiên của tiệm, sau đó suy xét xem có nên sửa đánh giá một sao này hay không thôi. 】**

"4**b" cùng mấy người cãi nhau một đêm có điểm chống đỡ không được, chuẩn bị tìm cái bậc thang đi xuống, đỡ vị bọn họ tiếp tục đuổi mắng.

Cái gì? Người bảo tắt đi động không xem phản hồi là được? Vậy người khẳng định là không biết, đối với người có chứng cường bách mà nói, nhìn thấy thông báo hiện đồ báo chưa xem có bao nhiêu khó chịu.

Nguyễn Miên Miên: "....."

Xem xong bình luận mới nhất cô lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, ngay sau đó đêm cửa tiệm mở ra.

Còn đang thiếu nợ, có sinh ý cô không có khả năng không tiếp nhận.

Cửa hàng mới vừa mở ra không bao lâu, liền trước sau nhận được hai đơn đặt hàng, một đơn muốn mười phần cơm chiên, một đơn còn lại muốn một phần cơm chiên Dương Châu thêm một lon Coca.

Nguyễn Miên Miên tiếp đơn xong, đứng dậy vào phòng bếp bắt đầu chiên cơm.

Thời gian này trong ngày chưa có nhiều cửa hàng cơm hộp mở, chưa tới một lát, hai nhân viên giao cơm liền trước sau tới ngoài cửa hàng.

"Thơm quá a!"

"Xác thật thơm, tôi còn chưa có ăn bữa sáng, vừa lúc qua đây ăn chén cơm."

Nhân viên giao cơm cao hơn, đi vào trong tiệm kêu: "Bà chủ trước xào cho tôi một suất cơm chiên trứng."

Mùi hương thật sự có chút mê người, nhân viên giao cơm thấp thấp buổi sáng mới chỉ ăn một cái bánh mì lạnh băng do dự hai giây liền đi theo đồng nghiệp ngồi xuống bên cạnh: "Tôi cũng muốn một phần cơm chiên trứng."

Lại làm xong hai phần cơm chiên Nguyễn Miên Miên bót thời giờ ra ngó, thấy hai nhân viên giao cơm đang ngồi trong tiệm, hơi kinh ngạc qua đi, liền đáp ứng: "Tốt."

Nhân viên giao cơm không được ăn no, hiển nhiên là không ai có thể đưa cơm, Nguyễn Miên Miên tự nhiên làm cơm chiên cho họ trước.

Không tới một hồi, hai suất cơm chiên trứng liền làm tốt, đựng đầy một bát sứ to có trong tiệm.

"Trông thật ngon."

Khen một câu, hai vị nhân viên giao cơm liền nắm lấy chiếu muống há mồm ăn một miếng thật to.

"Còn nóng cần thận." Nguyễn Miên Man nhắc nhở một câu liền xoay người vào bếp tiếp tục bận rộn.

"Ăn ngon."

"Thật thơm."

Lúc hai nhân viên giao cơm đang ăn ngấu nghiến, di động của một người trong đó liền vang lên một tiếng, phát hiện là khách hàng ở thúc giục.

【Khi nào anh tới? Chúng tôi sắp chết đói rồi.....】

Một bên xem tin nhắn, nhân viên giao cơm trong miệng chắc một cái, hướng di động tới cái chén trước mặt mình "Răng rắc" chụp bức ảnh gửi qua, sau đó phản hồi——

【Hình ảnh J@ khách hàng cơm chiên nhà này ăn ngon thật, chờ tôi ăn no liền đưa ngay.】

【.....】

【Đây là lúc anh làm việc?】

【Tôi chỉ là muốn cảm ơn anh đã đề cử [vô tội biểu tình] vô tội biểu tình] cơm của anh bà chủ còn chưa xào xong đâu. Không nói chuyện nữa, tôi phải ăn cơm đây, bằng không nguội rồi không ngon.】

"Cũng dám đùa giỡn với khách hàng, anh không sợ đối phương đánh giá sao thấp à?" Đồng nghiệp ngồi bên cạnh thấy hành động của hắn, thiêu schuts nữa bị sặc cơm.

"Yên tâm, chỗ này ta giao hàng rất nhiều lần, là một công ty nhỏ, khách hàng bên trong là những người tính cách không tồi, sẽ không để ý mấy cái đùa giỡn này."

Chờ Nguyễn Miên Man làm xong hai đơn đặt hàng, hai vị nhân viên giao cơm đã sớm cơm nước xong, về

mặt thích ý ngồi đợi.

Hai người được ăn no tinh thần thập phần dư thừa, tiếp nhận đơn hàng của mình liền phóng xe như bay ra khỏi cửa hàng. Nguyễn Miên Miên nhìn bọn họ rời đi, đang muốn xoay người vào bếp làm bữa sáng cho chính mình, lại bỗng nhiên lại thấy ngoài cửa có một quả cầu lông lớn màu quýt.

Chương 6

Editor: Thienyetkomanhme

"Mèo ô ~"

"Quả cầu lông màu quýt" đột nhiên quay đầu lại kêu một tiếng, bộ dạng linh động đáng yêu, làm tâm Nguyễn Miên Miên tâm đều mềm đi.

Mèo nhỏ thấy cô bất động, chủ động tiến đến chân cô, một bên động động cái mũi nhỏ ngửi đầu hướng nàng kêu.

Như vậy ai có thể kháng cự, Nguyễn Miên Miên ngay lập tức ngồi xổm xuống, thử thăm dò vươn tay sờ sờ nó đầu nhỏ.

Mèo nhỏ không sợ người, không những không chạy, ngược lại chủ động hướng lòng bàn tay cô cọ cọ.

"Đồng Đồng muốn nuôi mèo sao?"

Nguyễn Miên Miên nghe được tiếng nói của ông Ngô, ngẩng đầu lên hướng ông tươi cười đi tới. "Ông Ngô chào buổi sáng."

Cô đứng lên chào hỏi xong, nhìn xuống mèo nhỏ đang dính chân mình, gật đầu nói: "Nếu mèo nhỏ không có chủ nhân liền nuôi ă."

Ông Ngô cảm thấy cô nuôi thú cưng bầu bạn cũng tốt, gật đầu nói: "Nếu nó có chủ nhân chắc sẽ không chạy linh tinh ngoài đường, đợi lát nữa ông giúp cháu hỏi xung quang một chút."

Nguyễn Miên Miên nói cảm ơn, thuận miệng hỏi vì sao ông ra cửa sớm như vậy.

Ông Ngô có chút chút ngượng ngùng đẩy hạ mắt kính: "Còn không phải tại cháu hôm qua đưa cơm chiên

quá ngon, ông sáng sớm tỉnh lại liền nhớ thương, đi qua đây thử vận may, không nghĩ tới cháu mở cửa sớm như vậy."

Nguyễn Miên Miên nhấp môi ngẩn ngẩn ý cười, vội nói: "Ông mau vào nhà ngồi đi ạ."

Hai người đi vào nhà chính, mèo nhỏ màu quýt không cần gọi cũng tự đi theo vào.

Chờ Nguyễn Miên Miên hỏi qua ông Ngô muốn ăn cái gì, định tiếng vào phòng bếp, thấy tiểu gia hóa còn định đi theo cô tiếp.

"Em không thể vào phòng bếp nha."

"Mèo ó ~"

"Nghe lời, chị làm đồ ăn ngon cho nha."

Ông Ngô ngồi xuống cái bàn dựa vào tường nhìn thấy Đông Đông thể hiện chút tình trẻ con nói chuyện cùng mèo con, vừa vui mừng vừa buồn bã phần tâm tư, cảm thấy cô đã dần dần buồn bã thương trong lòng.

"Đông Đông à, cháu phải làm đồ ăn riêng cho nó, đừng bỏ muối, dùng ít thịt cùng củ cải rau dưa linh tinh thái nhỏ, nấu thật mềm là được."

Nguyễn Miên Miên then thùng cười, đuổi tay đem mèo con đi lại nhà chính, một mặt tiếp tục hướng phòng bếp một mặt hỏi: "Ông Ngô trước từng nuôi mèo rồi ạ?"

Mèo con bị đẩy ra ngoài không định theo sau nữa, mà nhảy lên một cái đệm trên ghế nằm sấp xuống.

"Ta chưa từng nuôi, trước kia khi đi còn ở trường học, mấy người trẻ tuổi trong văn phòng hay thảo luận kinh nghiệm nuôi mèo, thuận tiện ta nghe được một chút."

"Thì ra là vậy ạ."

"Đúng rồi, ngày hôm qua cửa tiệm làm ăn như thế nào?"

"Khá tốt, cháu lời được hơn 300 đồng."

Nghe được Nguyễn Miên Miên cao giọng trả lời, ông Ngô kinh ngạc qua đi chính là thật tâm vui mừng thay cô.

"Đông Đông thật là có khả năng."

Vừa nói chuyện phiếm, động tác trên tay Nguyễn Miên Miên cũng không chậm lại, rất nhanh từ phòng bếp tỏa ra mùi thơm.

Người lớn còn có thể nhìn một chút, mèo nhỏ vốn đang ngoan ngoãn nằm bò đã đứng lên, đầu duỗi hướng phòng bếp không ngừng kêu meo meo.

Không bao lâu, Nguyễn Miên Miên bưng một cái khay từ bên trong ra, mèo nhỏ bay nhanh xuống, đảo quanh chân nàng.

"Ông dùng từ từ ạ, canh vẫn còn nóng."

Cô đem một chén canh cùng một phần cơm chiên Dương Châu đặt trước mặt ông Ngô, cúi đầu nhìn mèo con dưới chân, ngay sau đó bật cười đem một bát đặt trước mặt nó.

Cô dùng cà rốt, rau xanh, thịt băm nát sau đó làm thành viên, không chỉ nhìn thật rực rỡ, mùi cũng rất thơm, đừng nói mèo con, chính là người nhìn thấy cũng muốn nếm thử.

Bát còn chưa đặt xong, tiểu gia hỏa liền gấp không chờ nổi xông tới, hai cái chân liền phịch cái đặt vào trong bát.

Nguyễn Miên Miên đem bát đặt xuống, bỏ hai cái móng vuốt khỏi bát, mèo con ăn nhanh đến mức lông mao phía trên đều run hết lên, cô nhìn không được cong môi lên.

Mấy thực trước mặt, người lớn cũng không cùng cô khách khí, bưng lên liền ăn, thẳng đến khi non nửa chén cơm xuống bụng, vẻ mặt mới chút thỏa mãn, ông thả chậm tốc độ, múc một muống canh uống.

Trong thì chỉ có vẻ là một bát canh rau xanh tươi linh tinh, cho vào miệng hương vị kia, ông Ngô không khỏi chậm chậm nuốt xuống, uống hơn nửa chén canh rồi không nhịn được nói: "Ông còn tưởng cháu chỉ làm tốt món cơm chiên, không nghĩ tới bát canh đơn giản cũng nấu ngon như vậy."

Ông nghĩ, cô bé có tay nghề như vậy, vợ chồng Nguyễn gia ở dưới xuôi vàng cũng có thể an tâm. "Ông thích là tốt, trong nồi vẫn còn đó à." Nguyễn Miên Man còn chưa ăn sáng, nói xong cũng ngồi xuống ăn.

"Được chờ ta ăn cơm xong nhất định phải thêm một chén canh."

Đến khi bữa sáng kết thúc, Nguyễn Miên Man còn tốt, ông Ngô cùng mèo con đều lộ ra thần thái sung sướng.

Đặc biệt là mèo con ăn đến cái bụng tròn vo, vẫn còn liếm miệng và móng vuốt, bộ dạng thật quá đáng yêu.

Cơm nước xong ông Ngô định trả tiền, Nguyễn Miên Man không chịu nhận, một hồi nhún nhường ông Ngô đành thỏa hiệp lần này để cô mời khách, nhưng cũng lưu lại một câu "Lần sau cháu lại không thu tiền, ông về sau cũng không dám tới đây ăn cơm."

Ông Ngô lúc đi thuận tiện mang theo mèo con, thay nàng đi hỏi xung quanh xem đây có phải mèo nhà ai nuôi hay không.

Tiền ông Ngô xong, Nguyễn Miên Man tùy tay lấy ra đi động xem.

Tại khu bình luận, cái bình luận bị trả lời xếp thành cái tòa nhà cao tầng đã sửa đánh giá một sao thành năm sao, nội dung cũng từ "Cửa hàng rác rưởi, ông chủ rác rưởi, nhân viên giao cơm rác rưởi, rác rưởi rác rưởi rác rưởi!" sửa thành——

【4**b: Ông chủ tôi sai rồi, cơm chiên nhà người đứng là quá thơm, trách không được con chó ngốc nhà ta hôm qua chui đầu vào bát cơm, chín con trâu cũng kéo không ra! 】

Trừ cái này ra, còn có tên hai bình luận khen ngợi, hiển nhiên là hai đơn hàng buổi sáng.

【9**1: Một chữ "Hương"! Hai chữ "Mỹ vị"! Ba chữ "Ăn quá ngon"! Tóm lại một câu, cơm chiên của tiệm vừa mở ra, không cần tạc đến kim hoàng là có thể làm trẻ con cách vách thêm phát khóc. 】

【4**b: Thật thơm! 】

Nguyễn Miên Man tuy rằng không hiểu vì cái gì muốn tạc đến kim hoàng, lại vì cái gì muốn trẻ con cách vách thêm phát khóc, bất quá thấy khách hàng vừa lòng, đặc biệt là thấy cái bình luận đánh giá một sao được sửa lại thỏa đáng, trong lòng cô vẫn rất vui.

Nhìn thời gian còn sớm, cô xem đi đôn một lát liền lên lầu, lát sau cầm xuống mấy quyển sách giáo khoa, ngồi ở nhà chính đọc sách.

Nguyên thân là một người thích đọc sách, từ nhỏ đến lớn sách giáo khoa đều được giữ cẩn thận trong phòng sách.

Không phải kỷ ức của chính mình trải qua, lúc tiếp thu luôn có một loại cảm giác mông lung, Nguyễn Miên Miên hiện giờ cầm sách giáo khoa tiểu học, hiển nhiên là định chuẩn bị học lại từ đầu một lần.

Cũng may có kỷ ức nguyên thân, cô tự học cũng không đến nỗi quá khó.

Nữ tử ở cổ đại đừng nói đọc sách, có những người có lẽ cả đời cũng không sờ vào bìa sách một lần.

Do đó, Nguyễn Miên Miên cực kỳ coi trọng sách vở, không chỉ là động tác thật cẩn thận, thái độ cũng thập phần chuyên chú.

Lúc bà Lý cầm theo hộp giữ ấm tới nhà, liền nhìn thấy một bên mặt nghiêng của cô gái nhỏ ngồi ở nhà lớn nghiêm túc đọc sách.

Nghĩ đến thành tích lúc trước của cô rất tốt,, nếu không phải chị Nguyễn xảy ra chuyện, nói không chừng đã đỗ đại học đi học ở thủ đô, bà Lý cảm thấy có chút chua xót Là một cô gái tốt, nhưng sao mệnh lại khổ như vậy, hiện tại còn đọc sách, khẳng định là vẫn muốn đi học, ai.....

Cảm giác như đang có người nhìn mình chằm chằm, Nguyễn Miên Miên quay đầu liền đổi mặt với ánh mắt đau lòng của bà Lý.

Àn?

Cô buông cuốn sách ngữ văn trong tay xuống, mở lời ngữ khí lộ ra vài phần nghi hoặc: "Bà Lý, bà tôi có chuyện gì à?"

"Cháu chiến cơm ngon quá, cháu trai bà rất thích, bà lại đây mua hai suất đưa đến trường học cho nó ăn trưa." Bà Lý thu lại cảm xúc dưới đáy lòng, cười nói.

Nguyễn Miên Miên mở đi động nhìn mới phát hiện đã 10 giờ rưỡi rồi.

"Đạ được, bà muốn loại chiên cơm nào?"

"Cơm chiên trứng gà, rồi thêm một phần cơm chiên Dương Châu."

Chờ lúc Nguyễn Miên Man đi phòng bếp chiên cơm, bà Lý nãi ngồi ở nhà chính nói: "Cháu không biết đây thôi, ngày hôm trước cháu đưa bà hai hộp cơm chiên, không riêng cháu trai bà thích, mấy đứa con bà cũng thích, còn cùng trẻ con cướp miếng ăn....."

Nhà bà Lý điều kiện cũng không tồi, trưa hôm qua bà cầm hai hộp cơm trở về, nghe bà nói đây là cơm chiên của cô bé nhà họ Nguyễn làm, con dâu còn cho rằng bà vì thương tình cô bé nên mua về, có chút bất mãn nói thảm vài câu.

Nhưng mà, chờ ném qua cơm chiên, đặc biệt cha bọn trẻ ăn hết cả cơm, con trai không đủ ăn liền nháo lên con dâu lập tức sửa miếng, tỏ vẻ đều là hàng xóm láng giềng, giúp được thì nên giúp, mua mấy chén cơm chiên nhà bọn họ vẫn mua được.

"Đúng rồi, Đông Đông cháu thật biết cách nấu cà rốt, dưa chuột, cháu trai bà thường ngày rất kén ăn, cơm hộp qua cháu xào lại ăn sạch sẽ."

"Được, cháu nấu thêm cho bà một ít rau."

"Nếu cháu trai bà có thể sửa lại tật xấu kén ăn, hôm nào bà báo mẹ nó tới đây cảm ơn cháu."

"Không cần khách khí ạ."

Chờ lúc bà Lý cầm cặp lồng đựng cơm chiên mang cho cháu trai rồi đi, đi động Nguyễn Miên Man liền tiếp vang lên tiếng chuông nhắc nhở có đơn đặt hàng.

Không ai ăn qua cơm chiên nhà nàng một lần rồi mà không nhớ thương đặt lần nữa, tới giờ cơm, những khách hàng ngày hôm qua đều đặt đơn mới.

Thấy một lúc mà tới nhiều đơn như vậy, Nguyễn Miên Man phục hồi tinh thần chạy nhanh đi nấu thêm một nồi cơm.

Trừ bỏ những khách hàng cũ, không ít khách mới tiến vào xem tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Nhìn đến khu

bình luận một loạt đánh giá năm sao, còn có rất nhiều bình luận khen ngợi, rất nhiều người hoài nghi của hàng này mua bình luận giả.

Có loại suy nghĩ này cũng rất bình thường, rốt cuộc mọi người đều lười đánh chữ, nếu rất vừa lòng liền đánh giá một cái năm sao, thậm chí có người đến đánh giá năm sao cũng lười.

Dưới tình huống như thế, một nhà của tiệm mới, một đồng bình luận chân tình khen ngợi, chẳng những một bình luận khen "thật thơm" lại còn có rất nhiều lời hoa mỹ, thật sự không phải do tình tình đa nghi.

Có người tự cho là nhìn thấu chân tướng cười nhạo một tiếng, sau đó thoát ra khỏi cửa hàng, lại có người tích cực trả lời lại những bình luận khen ngợi đó, đại ý là nhắc nhở ông chủ nếu muốn buôn bán thì nên thành thật, đừng đi đường ngang ngổ tẩu, giả thì vĩnh viễn không thể biến thành thật, hiện nay ai cũng không ngốc, bình luận khen ngợi nhiều như vậy cũng chỉ có thể lừa mình dối người.

Trương San trong lúc chờ lấy cơm chiên đột nhiên nhận được thông báo nhắc nhở, có người trả lời lại bình luận của nàng trong "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc".

Cô vừa mở ra đọc, cảm thấy người này quả thực có bệnh, thế nhưng nói cô là bình luận được mua.

【 là ** son: Cơm chiên nhà này ăn thật sự ăn ngon, không tin chính mình ném thử. 】

【 hỏi **9: Hả hả, tưởng gạt tôi đặt đơn? 】

Trương San nhìn đến cái kia "Hả hả", mắt tròn trắng, tức khắc không hề khách khí.

【 là ** son: Đồ hâm, ăn liền ăn không ăn thì rút, ai cho anh tùy tiện bịa đặt như vậy? Nếu bình luận của tôi bị cửa tiệm này mua tôi ra cửa liền bị xe đâm, nếu lời tôi nói là thật anh ra cửa liền cẩn thận! 】

【 hỏi **9: Bị tôi nhìn thấu then quá thành giận? Nguyên rửa tôi? Vốn dĩ chỉ là nhắc nhở một chút liền thôi, hiện tại, chờ đó! 】 "Ngọa tào! Kẽng này nghe không hiểu tiếng người sao?" Trương San nhìn đến bình luận liền nhìn không được nói tục.

Chương 7

Editor: Thienyetkomanhme

Trương San vốn dĩ rất tức giận, đúng lúc nhân viên giao cơm tới, cô liền không thèm cùng đồ ngọc cãi nhau.

Tiếp nhận hộp cơm chiên từ nhân viên giao cơm, cô cất bước chân vui sướng trở lại chỗ ngồi.

Ngày hôm qua không được ăn cơm chiên, hôm nay đồng nghiệp nữ đặt cùng cô ghét bỏ động tác của cô chậm chạp, một phen đoạt lấy cái túi, xé bao nilon lấy phần cơm của chính mình, mở cái nắp liền ăn ngay.

"Chính là cái này hương vị, hôm qua nằm mơ tôi cũng nghĩ tới, thèm chết tôi rồi!" Đồng nghiệp nữ một bên cảm thán một bên xúc cơm không ngừng, chỉ cảm thấy chén cơm của mình chẳng những thơm, bấp bên trong lại là đặc biệt ngọt thanh, trứng gà cũng không có chút mùi tanh, ngay cả cà rốt cũng phá lệ ngon.....

"Đến mức này sao?" Trương San động tác cũng không chậm, nhưng không vội vàng như đồng nghiệp của mình, "Sao cô thèm như thế, sao tôi qua không đặt một phần mà ăn?"

"Cô tưởng ta không nghĩ tới sao, về nhà tôi liền mở app Bánh Trôi ra, kết quả là phạm vi giao hàng không tới nhà tôi! Tức tôi nổi không ăn cả cơm tối."

Vậy trách không được buổi tối nằm mơ đều là cơm chiên của nhà này, Trương San bật cười. "Cũng bởi nhà cô xa công ty, càng đừng nói tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Bất quá, không giao hàng thì cô có thể tới trực tiếp tiệm ăn mà."

Đồng nghiệp nữ ngưng động tác lừa cơm, trừng lớn hai mắt nói: "Đúng nga, tôi thật là ngọc thể mà quên còn có thể trực tiếp ra tiệm."

Sau đó, hai người cũng không ai nói chuyện, mà chuyên tâm đối phó với cơm chiên trong tay, trên mặt là biểu tình hưởng thụ, biết là đang ăn cơm chiên, không biết còn tưởng ăn sơn hào hải vị.

Đồng thời, những khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng không khác các cô là bao, trên cơ bản đều vì đầu ăn cơm, cơm chiên phát ra mùi thơm hấp dẫn không ít người xung quanh, không thiếu có người hỏi một câu là cơm chiên mua ở đâu.

Cơm chiên lại không quý, ai ăn trưa rồi liền nghĩ hôm nào cũng đặt thử, ai chưa ăn liền lập tức đặt một phần.

Vì thế, Nguyễn Miên Miên phát hiện, sinh ý trưa hôm nay đặc biệt tốt, hoàn toàn không giống hôm qua cô còn có thời gian xem TV.

Cũng may cô bắt luận là xử lý nguyên liệu nấu ăn hay động tác chiên cơm đều không chậm, mặc dù đơn đặt hàng một người tiếp một người tới, cô vẫn làm kịp.

Nhưng nhân viên giao cơm ra ra vào vào, khiến cho người ở hẻm Hồ Lô sinh lòng hiếu kỳ, đặc biệt là mấy người già sau khi ăn cơm xong vây xung quanh gốc đại thụ đầu hẻm nói chuyện phiếm.

"Ngõ nhỏ cũ kỹ của chúng ta hôm nay sao lại náo nhiệt như vậy?"

"Không biết, các người có ai biết không?"

Bà Vương ngồi một bên đang làm miếng đòn giày nghe vậy, mặt già lộ ra một nụ cười: "Tôi biết." Nghe vậy, mấy người ngồi đó lập tức đều nhìn về phía bà.

Không thừa nước đục thả câu, bà Vương đem kim cầm tạy vào miếng đòn giày liền nói: "Đông Đông không phải mở lại cửa tiệm nhà con bé một lần nữa sao? Những người đó đều là đi tới cửa tiệm Đông Đông lấy cơm hộp."

"Thiệt hay giả vậy? Tôi vừa rồi nhìn qua, đi vào cũng phải tới hai ba mươi người, mở cửa tiệm ở ngõ chúng ta mà cũng có thể buôn bán tốt tới vậy à?"

"Sao lại còn giả, tôi đã ăn thử cơm chiên Đông Đông làm, tôi đời này chưa ăn cơm chiên nào ngon như vậy. Chẳng phải có câu nói —— 'cơm hương không sợ ngõ nhỏ' sao, sinh ý tốt cũng là bình thường."

"Là 'rượu thơm không sợ hẻm sâu' mới đúng."

"Đông Đông không phải là bán rượu." Bà Vương liếc bà bạn sửa lời mình một cái, thấy bọn họ tựa như

đều không tin lời mình nói, trong lòng liền không vui.

Đúng lúc này, bà thấy bà Lý từ bên ngoài trở về, lập tức vẫy tay nói: "Hoa Mai bà lại đây, nói cho bọn họ biết, Đông Đông chiên cơm có phải hay không đặc biệt ngon."

Bà Lý – Lý Hoa Mai – vừa mới đưa cơm cho cháu trai về, mặt đầy tươi cười cầm cặp lồng không trở về, nghe được bà bạn kêu, liền đi tới bên cạnh ngồi xuống: "Đông Đông chiên cơm xác thật ăn ngon, tôi vừa mua hai phần mang tới cho cháu trai ăn trưa, mấy bà đoán thế nào?"

"Thế nào?"

"Tôi vừa mở cặp lồng cơm ra, mấy đứa nhỏ người thấy mùi thơm chạy lại, chờ lúc cháu ta ăn cơm, đem mấy đứa nhóc chét thêm, cháu trai ta thì đặc ý thôi rồi...." Bà vừa nói còn vừa mở cặp lồng cơm trống không ra cho bọn họ xem.

"Tôi còn nghĩ mua hai phần, nếu cháu không ăn hết liền mang về nhà hâm nóng lại ăn, kết quả nào có thừa miếng nào, cháu ta ăn hết hơn nửa, còn lại mấy đứa nhóc xung quang mỗi đứa ném một miếng, tôi một miếng cũng không có."

"Thực sự ăn ngon như vậy? So với tay nghề ông Nguyễn như thế nào?"

Bà Vương nói: "Ông Nguyễn tay nghề không tồi, bất quá so Đông Đông còn kém xa."

"Các bà nói như vậy, tôi đây liền đi ném thử." Một bà lão liền đứng lên chuẩn bị đi tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Mấy người già ở lại hẻm Hồ Lô, kỳ thật điều kiện cũng không tồi, không nói tới con trai con gái đi làm sẽ hiểu kính, chính bản thân họ cũng có lương hưu đủ tiêu, chỉ là đã quen ở đây không muốn dọn đi.

"Lúc này trong tiệm đang bận rộn, bà đi làm gì thêm loạn." Bà Vương nói.

"Ha! Bà nói gì vậy, tôi tôi là thêm sinh ý như thế nào lại kêu thêm loạn." Tuy nói vậy nhưng bà lão vẫn ngồi xuống một lần nữa.

Tại tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên vẫn luôn vội tới hơn hai giờ mới nhàn rồi một chút, nấu nhanh cho chính mình chén mì ăn trưa.

Chén sủi men xanh, canh suông, mì sợi vàng nhạt, rau xanh biếc cùng một ít thịt phía trên, bên cạnh còn có một cái trứng chiên lòng đào, màu sắc mê người, làm người ta nhìn là chảy nước miếng.

Nguyễn Miên Miên ngồi xuống cầm chiếc đũa khuấy nhẹ trong chén một cái, hơi nóng bốc lên gian, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Tại lúc cô sắp ăn xong, ngoài cửa lại xuất hiện một nhân viên giao cơm nữa.

Ồ?

Nguyễn Miên Miên theo bản năng cầm di động bên cạnh lên xem, xác định không có đơn hàng mới, mới buông chiếc đũa hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Nhân viên giao cơm thấy nàng đang ăn, có chút ngưng ngưng sờ sờ mũ bảo hiểm: "Lúc này tôi lấy cơm đi giao thấy thơm quá, nghĩ rằng sẽ quay lại ăn chén cơm chiên."

"Anh mau vào ngồi, muốn ăn cơm gì?" Nguyễn Miên Miên hô.

Nhân viên giao cơm cời mũ bảo hiểm để trên xe liền tiến vào: "Cho tôi một suất cơm chiên trứng." Nói xong, anh ta lại khịt mũi một cái, nhìn không được nhìn về phía bát mì còn thừa lại gần nửa của cô.

Sủi men xanh chỉ còn lại nửa chén canh cùng một ít mì sợi và rau xanh, nhưng màu canh thanh triệt cùng màu chén nhìn vẫn mê người như cũ.

"Khụ, có thể cho tôi một chén mì không?" Nhân viên giao cơm liền hỏi.

"Được, chờ một lát." Nguyễn Miên Miên đáp ứng, liền bưng bát mì của mình vào phòng bếp. Đứng ở kệ bếp ăn nốt phần còn lại, cô đồng thời bật hai cái bếp, một cái cháo chiên cơm, một nồi sủi.

Một lát sau, cô bưng cơm chiên cùng canh ra: "Anh dùng từ từ."

Nhân viên giao cơm nói cảm ơn liền cầm lấy chiếc muỗng, trước ăn thử miếng cơm chiên, ăn ngon đến đôi mắt đều tròn tròn, lại nếm canh.

Ăn quá ngon đi!

Cơm chiên so với trong tưởng tượng của hắn còn ngon hơn, đều là những nguyên liệu đơn giản sao lại ngon như vậy, ngay cả trứng lòng đào cũng chiên đến phá lệ thơm.

Nhân viên giao cơm một ngum lại một ngum, ăn đến độ muốn vùi đầu vào trong chén, Nguyễn Miên Miên cầm đi động ra ngoài cửa tiệm ngồi dưới gốc cây hoa đào.

Vào thời gian này, phía trên cây đào có rất nhiều nụ nào, ẩn ẩn xu thế chuẩn bị nở rộ.

Nguyễn Miên Miên thực vừa lòng với tiền lời hôm qua, không nghĩ tới buổi trưa hôm nay đã kiếm bằng cả ngày hôm qua, cô lập tức cảm thấy những bận rộn vừa rồi đều đáng giá.

Xem qua tiền lời sau, cô lại mở đến khu bình luận.

Vẫn như cũ là một loạt đánh giá năm sao và bình luận khen ngợi, bất quá trong đó còn có chút kiến nghị.

【thiên **3: Đặt ba lần, trước sau như một đều ăn ngon, có thể nói đây là cơm chiên ngon nhất tôi từng ăn trong cuộc đời. Bất quá xin đề xuất một chút, cơm chiên có thể tự chọn nguyên liệu bên trong được không? Ví dụ như thêm lạp xường, trứng gà, thịt linh tinh. 】

【0**v: Ăn ngon đến phát khóc, ông chủ tôi quá yêu anh, cố thể làm ra cơm chiên ăn ngon như vậy! ps: Cơm của tiệm ăn quá ngon, ăn lúc nóng để dành ghen, để không làm một người dễ thương bị sặc có thể suy xét thêm một bát canh không? 】

【9**x: Cơm chiên ăn đặc biệt ngon, nhưng ta muốn ăn cay, lãn lãn cầu xin thêm cay, ông chủ hãy nhìn đôi mắt to tròn sáng ngời của ta đi [hình ảnh]】

Nguyễn Miên Miên nghiêm túc đọc bình luận, cũng đem một ít kiến nghị trong đó nhớ kỹ. Cay.....

Cô buông hai tay xuống, bỗng nhiên từ trong trí nhớ nghĩ đến đến nguyên chủ cùng bà ngoại có cùng nhau làm tương lúa mạch.

Chờ nhân viên giao cơm trong cửa hàng ăn xong khen ngợi vài câu rồi đi, Nguyễn Miên Miên đi vào phòng bếp đem cái bình đặt ở góc phòng ra.

Sáu cái bình thì bốn cái là để trống không, còn hai cái một là bình đựng tương lúa mạch, một cái là đậu

que.

Bây lúa mạch là nguyên liệu chính, vị cay từ ớt, thêm gừng, tỏi, làm thành tương lúa mạch vị đặc biệt ngon, ăn là nghiện.

Ở thời đại của Nguyễn Miên Đan trước kia cũng không có ớt cay, để làm vị cay thì dùng thù du cùng hoa tiêu.

Cô lấy một ít tương lúa mạch ra đĩa nhỏ, dùng cái muỗng dính một chút tương nhấm nháp. Tương này có điểm cay, nhưng vị thập phần ngon, trong cay lại hơi ngọt, trong ngọt lại tê.

Cô thấy tương này ăn với cơm trắng cũng ngon, Nguyễn Miên Đan trực tiếp chụp một tấm ảnh đĩa đựng tương, để giá một đồng rồi tải lên thực đơn.

Sau đó cô liền ném thứ đậu que, cảm thấy thêm chút thịt bằm làm một loại cơm chiên mới cũng không tồi.

Nghĩ chờ buổi chiều có đơn đặt hàng lại làm một phần cơm chiên thịt bằm xào đậu que rồi chụp lên thực đơn cũng không muộn, Nguyễn Miên Đan đem cái bình đặt lại trong góc, chuẩn bị ra ngoài một chút, hoạt động gân cốt.

Đúng lúc này, Tieba thành phố A, có người mở ra một cuộc thảo luận, chủ đề là —— Cửa tiệm cơm chiên điên rồ ở app cơm hộp Bánh Trôi.

Nhìn đến cái này tiêu đề, rất nhiều người trong đầu hiện lên những thứ như "Thịt người nướng", "Cơm ăn ra tóc người"...

Nhưng mà lúc tiến vào xem, nguyên lai chủ topic chỉ trích cửa hàng này mua bình luận khen ngợi, quần chúng muốn ăn đưa ở trong lòng mắt một tiếng.

【đệ nhất lâu: Nhìn đến từ "Phát rồ", còn tưởng rằng cửa hàng này làm gì, kết quả chỉ là mua bình luận mà thôi, cạn lời.....】

【đệ nhị lâu: Đầu năm nay mua bình luận cũng không phải là việc gì hiếm lạ, chủ topic mà nhìn không quen thì đừng ăn ở nhà này là được.】

.....

Nhìn đến những người bình luận đều cảm thấy mua bình luận khen người không có gì ghê gớm, chủ topic thực không vui.

【 *Chủ topic: Chính vì có những người suy nghĩ như mấy người, mấy cửa hàng rác rưởi liền dễ dàng lợi dụng việc mua bình luận, sau đó lừa càng nhiều người hơn.* **】**

【 *Chủ topic: Anh nói mua bình luận không có gì ghê gớm, có phải hay không cũng trải qua loại sự tình này?* **】**

【 *Chủ topic: Ha ha! Nói tôi nhìn đến không có chuyện gì? Tôi xem mấy người căn bản là người nhà hoặc là bạn bè chủ tiệm đi!* **】**

【 *Chủ topic: Chúng cứ? Bình luận như vậy còn cần cái gọi là chứng cứ sao, có mắt nhìn đều biết là mua.* **】**

Chương 8

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên cũng không biết có người đang ở Tíeba lấy lý do "có lẽ" chỉ trích cửa tiệm nhỏ của cô, cô ra thường thức cây đào trước cửa nhà, đánh giá xem mấy ngày nữa sẽ nở hoa, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cô đi ra khỏi hẻm nhỏ nhà mình, giương mắt liền nhìn thấy giữa hẻm ông Ngô một tay đang kéo một chiếc xe đẩy, một tay cầm một túi đồ, đang lôi kéo cùng một cô gái trẻ chỉ khoảng hơn hai mươi.

Không nghe thấy bọn họ đang nói chuyện gì, Nguyễn Miên Miên không khỏi có chút lo lắng, cô chạy chậm tiến tới: "Ông ơi, xảy ra chuyện gì thế ạ?"

"Cảm ơn cô gái, cháu ta đã tới, cô cứ bận việc của mình đi." Ông Ngô thấy cô tới, đem chiếc xe kéo trên tay đưa qua.

Cô gái đang muốn hỗ trợ ông Ngô theo bản năng nhìn về phía cô bé đang đi tới, hơi hơi nhíu mi. Ông già này không phải không có con cái sao? Cháu ở đâu ra?

Cô ta đánh giá cô bé, lộ ra một nụ cười: "Em đây là cháu gái ông? Chị thấy ông một mình lại cầm nhiều đồ như vậy nên muốn giúp đỡ một chút, em tới rồi thì chị liền an tâm."

Nhìn như nhiệt tình thực tế lại lộ ra nụ cười giả dối, Nguyễn Miên Miên bất quá không nói gì, lãnh đạm mà "Ừm" một tiếng liền lôi kéo chiếc xe đẩy quay lại phía ông Ngô: "Chúng ta về thôi ông." Ông Ngô gật đầu, cũng cô gái xa lạ nói một câu tạm biệt, liền cùng Nguyễn Miên Miên trở về.

Cô gái trẻ kia nhìn bọn họ rời đi, tươi cười trên mặt dần dần biến mất, thậm chí không nhìn được đá cục đá trên mặt đất.

Một già một trẻ tiến vào hẻm nhỏ, ông Ngô liền đuổi tay: "Đông Đông, đưa xe đây ông kéo cho." Dừng

nhìn ông lớn tuổi, trên thê thể thân thể vẫn rất khỏe mạnh, chút đồ như vậy hoàn toàn không cần người khác hỗ trợ, chỉ là cô gái lạ vừa tới quá nhiệt tình không biết từ chối như thế nào, mới tạm thời đưa xe cho Nguyễn Miên Miên.

"Không nặng, để cháu đưa ông về nhà." Nguyễn Miên Miên cũng không quay đầu lại nói.

"Trực tiếp tới nhà cháu đi, xe đẩy đều là đồ dùng của thú cưng. Ông hỏi mấy nhà xung quang rồi, đây là con mèo không chủ, ông liền thuận tiện đi cửa hàng thú cưng mua ít đồ về, cháu xem, con mèo này tằm xong có phải hay không càng đáng yêu?" Ông Ngô cũng không có nói, ông còn mang mèo nhỏ đi tiêm vắc-xin phòng bệnh.

Phía trước chính là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên nghe được lời ông nói, bước chân liền dừng lại, đối diện với mèo con màu quýt trong túi đựng thú cưng.

Tên nhóc này ngủ một đường vừa mới tỉnh lại, dùng móng vuốt xoa xoa mặt, mở mắt liền thấy người cho mình ăn đồ ngon lúc truosc, lập tức ghé vào lớp kính trong suốt của cái túi hướng cô kêu: "Miao ~"

Tầm rửa sạch sẽ, lông tóc màu cam đặc biệt xoa tung làm mèo con thêm hai phần đáng yêu.

"Xác thực rất đáng yêu, cảm ơn ông."

Nguyễn Miên Miên trong lòng rất ảm áp, sau khi tiến vào trong tiệm, không cả xem mèo, trước hướng ông Ngô hỏi: "Ông có đói bụng không, cháu làm cho ông chút điểm tâm?"

Tiêm vắc-xin phòng bệnh xong mèo con cần ở lại phòng bệnh quan sát một thời gian, ông đã tranh thủ đi ăn cơm trưa ở ngoài, bắt quá nghĩ Nguyễn Miên Miên nấu cơm rất ngon, lại không nói được câu cự tuyệt.

Nguyễn Miên Miên nhìn biểu hiện của ông, trong lòng có chút buồn cười, ngay sau đó trực tiếp xoay người đi tới phòng bếp.

Ông Ngô chờ cô vào bếp mới chậm nửa nhịp nói: "Ông ăn chưa rồi, làm ít thôi."

"Vâng."

Sau đó ông Ngô cũng không nhàn rỗi, đem đồ vật trong xe đẩy ra, đồ ăn cho mèo, cát mèo chờ lấy hết đồ vật ra, lại đem mèo con trong túi đựng thú cưng thả ra.

Nhóc con vừa mới được thả ra, liền định chạy vào bếp, lại bị ông Ngô ngăn lại bỏ vào trong ổ, nó lại chạy, ông lại cản, như thế vài lần, cuối cùng nó mới từ bỏ, nằm liệt trong ổ mèo liếm móng vuốt.

Rất nhanh Nguyễn Miên Đan liền bung một khay đồ ăn tới, một bên là bát mì rau xanh cùng thịt thái sợi cùng một đĩa đồ ăn xào củ cải muối, một bên khác là phần cơm cho mèo con.

Nhìn đồ ăn cô mang ra, thật không khiến ông Ngô phải thất vọng, bất luận màu sắc hay là mùi hương, đều không kém so với cơm chiên.

"Ông thử nếm xem có hợp miệng không ạ." Nguyễn Miên Đan đem mì nước cùng đĩa đồ xào đặt trước mặt ông Ngô.

"Nhìn là biết ngon rồi, hương vị nhất định không kém được." Ông Ngô khen xong, gấp trước một đĩa đồ xào, "Làm khó cháu còn nhớ được ông thích ăn cái này."

Nguyễn Miên Đan cũng là từ trong trí nhớ mà biết, ông Ngô trước kia tới tiệm cơm thường xuyên hỏi bà ngoại Nguyễn có củ cải muối không, có liền nấu cho ông một phần củ cải muối.

Củ cải muối kỳ thật là củ cải còn xanh, tốt nhất là còn mang theo một ít mầm củ cải, cắt nhỏ ngâm nước, ướp cùng ớt, tỏi băm, ngâm một thời gian, trông rất ngon miệng.

"Tốt, củ cải này cháu xào thật ngon!" Một ngụm củ cải xuống bụng, mùi vị tươi mới thoải mái, làm ông Ngô nhận không được vỗ một cái xuống bàn.

"Ông thích liền tốt rồi." Nguyễn Miên Đan nói xong, lại chạy nhanh đem cơm cho mèo con đã sớm gấp chờ không nổi, nhóc mèo sớm chạy vậy quang chân cô kêu meo meo.

Vừa đặt bát xuống, mèo con lao cả người tới, ăn đến phát ra tiếng kêu nhỏ "Meo meo".

"Ăn từ từ, không có con mèo nào khác tranh cơm với em." Nguyễn Miên Đan vuốt đầu nó nói.

Ông Ngô ăn hai miếng củ cải xào lớn liền quét mắt nhìn mèo con, sợ cô tưởng nó chưa ăn trưa, liền giải thích: "Nó ở trong phòng khám đã ăn không ít thức ăn mèo." Nói xong, cô liền cúi đầu ăn một ngụm lại một ngụm ăn củ cải muối xào, trong lòng cực thỏa mãn.

Nguyễn Miên Miên ngồi xổm trên mặt đất, nhìn một đĩa một mềo ăn ngon như vậy, trong lòng cũng rất vui.

Chờ ông Ngô ăn xong, cô chỉ mấy đồ vật cho thú cưng hỏi: "Ông Ngô, chỗ này hết bao nhiêu vậy ạ?"

Ông Ngô nháy mắt xụ mặt: "Tiền nong cái gì, ông đây là mua cho mềo con, không phải chuyện của cháu."

Cô còn muốn nói gì đó, ông Ngô trực tiếp đứng dậy, đi ra ngoài, một lát liền không thấy bóng người.

Nguyễn Miên Miên có chút bất đắc dĩ, ngay sau đó ngồi xổm trước mặt mềo con, vuốt cái bụng lộ ra của mềo con: "Quả Quýt Nhỏ, ông Ngô đúng là người tốt đúng không?"

"Miao ô ~"

Buổi chiều, Nguyễn Miên Miên đem đồ đặc của Quả Quýt Nhỏ sắp xếp ổn thỏa, chơi với nó tới khoảng 4 giờ chiều, trong tiệm lại bắt đầu có đơn đặt hàng tới.

Hôm nay sau khi đóng cửa, tiền lời trong tiệm trừ đi phí tổn, không sai biệt lắm có 600 đồng.

So với hôm qua là gấp hai lần, làm Nguyễn Miên Miên cao hứng mà ôm Quả Quýt xoa nắn một hồi, tới lúc nó kêu "Miao miao" vươn đầu lưỡi liếm mặt cô mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Lại qua vài ngày, tiệm đã có một lượng khách hàng ổn định, trừ bỏ những người đặt cơm qua app, còn có những người sống xung quang, cũng không ít nhân viên giao cơm.

Những người đó từ đầu cảm thấy cơm chiên thì có thể ngon tới mức nào, chờ khi chính mình thử qua cơm ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, tất cả đều bị vá mặt mà kêu ngon.

Mà cũng trong lúc này, Nguyễn Miên Miên đối với thế giới này cũng có càng nhiều hiểu biết, còn biết kỹ thuật "Có việc hỏi độ nương". (theo mình thì tương tự như câu "Cái gì không biết thì tra google" của Việt Nam).

Hôm nay, trời trong nắng ấm, cây đào ngoài cửa đã nở rộ dưới ánh mặt trời hết sức tươi đẹp. Hơn hai giờ, làm xong một đơn đặt hàng cuối Nguyễn Miên Miên đem cơm hộp giao cho nhân viên giao cơm.

Mới vừa rồi nhân viên giao cơm này cũng vừa nhận một đơn của tiệm nàg: "Bà chủ, cửa tiệm nhà cô cũng thật biết cách làm ăn, một đơn còn chưa đưa đi, liền có thêm một đơn mới, mau đổi app giao cơm trả lại một

phần phí giao hàng."

Thấy anh nhân viên giao cơm nói giỡ, Nguyễn Miên Đan cười một chút, hẳn liền vội vàng rời khỏi tiệm.

Người đi rồi, Nguyễn Miên Đan đem một cái ghế đặt dưới cây hoa đào ngồi xuống.

Cô vừa ngồi xuống, Quà Quýt Nhỏ bị nuôi béo một vòng từ trong phòng lao tới, nhảy vào trong lòng cô.

"Không phải mới ăn cơm xong sao?" Thấy nó nhảy vào lòng mình để liếm ngón tay mình, Nguyễn Miên Đan đem tay rút ra, búng nhẹ một cái trên trán nó.

Khuôn mặt tròn xoe của mèo con mở to đôi mắt "Meo" một tiếng, lại lần nữa vươn đầu ra liếm tay cô.

"Bàn nũng cũng vô dụng."

Nguyễn Miên Đan cào cào cằm nó, sau đó mở di động ra xem.

Thấy không chiếm được đồ ăn ngon, mèo nhỏ lúc này mới thành thật nằm xuống đùi cô, vầy vầy đuôi nhỏ.

Cửa tiệm vẫn như cũ một mảnh khen ngợi, đặc biệt từ lúc cô thêm món tương lúa mạch cùng cơm chiên đậu que thịt băm, khách hàng cũ lại càng thích.

【là ** son: Tương lúa mạch có hơi cay, nhưng ăn quá thực nghiệm, ăn quá ngon! 】

【4**b: Đề cử cơm chiên đậu que thịt băm, khai vị đặc biệt tốt, ăn xong tôi có thể lại ăn một phần cơm chiên khác. Mất khác muốn ở chỗ này cho mọi người thấy con chó dữ của tôi, thế nhưng vì đoạt cơm chiên của tôi, cố ý đem cơm đổ trên mặt đất [chó dữ đăm cơm đồ][chó dữ chụp mồi đồ][chó dữ kéo không đi đồ] 】

【8** khi: A a a —— đây là cơm chiên thần tiên gì vậy, ăn quá ngon đi! Bạn tôi quả nhiên sẽ không lừa tôi. 】

【2**b: Ông chủ, không cần thương tiếc tôi, tương lúa mạch rất ngon, cay hơn nữa, cay chết tôi cũng không ngại! 】

Nguyễn Miên Đan bị bình luận này chọc cười, cảm thấy thế giới này người ta nói chuyện quả thực đều rất

có ý tứ.

Dưới ánh mặt trời, xung quang là cây hoa đào làm nền, cô gái xinh đẹp cười đẹp như một bức họa.

Nhưng mà, vô tình người thấy bức họa này lại không có tâm tư thường thức, ngược lại có chút ghen ghét, ghen ghét người mỗi ngày ở trong bếp trước khói lửa mịt mù lại có làn da trắng sáng như vậy.

Nguyễn Miên Miên như có thấy điều gì ngắc đầu, liền nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái trẻ tuổi mặc một chiếc váy đỏ không tay.

Thấy cô nhìn qua, Cô gái liền nói: "Nghe nói của tiệm bên này làm ăn không tồi, không nghĩ là của em."
Dứt lời cô liền đi tới gốc cây.

"Không mời chị ngồi sao?"

Nguyễn Miên Miên nói: "Trong phòng có ghế dựa, chị cứ tự nhiên."

Nụ cười trên môi cô ta thu lại một chút, thấy Nguyễn Miên Miên thật sự không định dọn ghế cho mình, lúc này mới chính mình động thủ.

Cô ta ngồi xuống bên cạnh nói: "Ông lão kia hóa ra không phải là ông ruột của em, chị còn...." Nguyễn Miên Miên nhàn nhạt quét chị ta một cái, chờ nghe chị ta khách sáo mấy câu tựa hồ định từ chỗ mình hỏi thăm tin tức của ông Ngô, trong lòng có chút không vui: "Chị có chuyện gì sao?"

Thấy Nguyễn Miên Miên không cho mặt mũi, chị ta có điểm không vui: "Chị tên là Hứa Mộng Nguyệt, khách sạn Thiên Nguyệt là của chị."

Nhìn đến cô vuốt ve mèo trên đùi, giữ một biểu tình không dao động, Hứa Mộng Nguyệt thàn hừ một tiếng, hoài nghi đồ nhà quê này đại khái không biết khách sạn nhà mình là khách sạn 5 sao hàng đầu của thành phố A.

Cô dứt khoát mở chiếc ví tinh xảo của mình ra, dùng ngón tay kẹp mấy tờ tiền lớn màu đỏ: "Cho chị một phần cơm chiều đi."

Hứa Mộng Nguyệt nghĩ, một phần cơm chiều ở đây mới có mấy đồng, nhiều tiền như vậy chỉ lấy mấy tin

túc, cô nên thấy đủ." Xin lỗi, trong tiệm không còn cơm." Nguyễn Miên Man hiện giờ lại không thiếu khách hàng, liền tùy ý cự tuyệt chị ta.

Chương 9

Editor: Thienyetkomanhime

Hứa Mộng Nguyệt cũng không phải thật sự muốn ăn cơm chiều của cái tiệm nhỏ này, nhưng cô không muốn ăn cùng người ta không muốn cô ăn lại là hai việc khác nhau.

"Thật không nể mặt?" Giọng nói chị ta có điểm tức giận, nói xong thấy đối phương chỉ nhìn còn mèo trong lòng không thềm phản ứng mình, cũng không mắng chửi hay nói lời tàn nhẫn gì, tùy tay ném tiền vào trong túi, trực tiếp đứng dậy bỏ đi.

Thần đến khi bóng dáng Hứa Mộng Nguyệt sắp biến mất khỏi ngõ nhỏ, người đang trêu mèo mới ngẩng đầu lên, không khỏi nhíu mi lại.

Trang điểm tinh xảo cùng một thân hàng hiệu Hứa Mộng Nguyệt với hiem Hồ Lô không hòa hợp, chờ cô đi ra ngõ nhỏ, mấy người trong hiem không tránh được nghị luận hai câu, tò mò không biết đây là họ hàng nhà ai.

Người mà mọi người đang bàn tán đi tới một chiếc xe thể thao màu đỏ đậu đầu gần đầu hiem, ngồi tại ghế lái là một cô gái tầm tuổi nàng, chò cô ngồi vào xe, một mặt khởi động xe một mặt hỏi: "Như thế nào rồi, nhanh như vậy liền xong?"

"Đừng nói nữa, con bé nhà quê đó thể nhưng không cho tôi mặt mũi." Hứa Mộng Nguyệt không vui đem tình huống lúc trước ở ngõ nhỏ phát sinh nói một lần.

"Còn có người dám không cho Hứa đại tiểu thư mặt mũi? Thật đúng là cho chút thể diện lại không biết điều." Cô gái lái xe giúp mắng một câu xong liền hỏi, "Cậu quanh co lòng vòng tiếp xúc ông già kia liệu có tác dụng sao? Ủi kia nghe nói cha mẹ ruột hẳn cũng không thềm để tâm, sẽ để ý một người ông khác họ sao?"

"Tôi cũng rất vất vả nghe được tin tức, nghe nói hẳn khi còn nhỏ được ông già kia nuôi bên người một đoạn

thời gian, ngẫu nhiên sẽ qua thăm hỏi." Hứa Mộng Nguyệt vừa nói vừa trang điểm lại. Cô gái lái xe cảm thấy, nếu hẳn quan tâm ông già kia như vậy, sao lại để ông lão sống tại cái ngõ nhỏ đây, bất quá cũng không nói ra làm bạn mất hứng.

"Con bé không nể mặt cậu mở tiệm ăn trong ngõ hả? Có muốn tìm người loan tin nguyên liệu nấu ăn trong tiệm không sạch sẽ, làm một chút để xả giận?"

Hứa Mộng Nguyệt nhà mình là mở khách sạn, nghe thấy cái đề nghị này, bang một tiếng đóng lại hộp phấn trang điểm: "Đừng, tớ kiêng kị cái này."

"Nghe nói cửa tiệm này bán qua app cơm hộp, đợi chút nữa tới liên hệ người áp xuống là được." Cái gọi là áp xuống, chính là vốn dĩ dựa vào đánh giá của khách hàng cho cửa tiệm, khi có người tìm từ khóa "Cơm chiên" sẽ thấy "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" đầu tiên, hiện tại, phải kéo xuống thấp nhất mới có thể thấy; những khách hàng hay đặt "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" bình thường tìm sẽ thấy ngay trang đầu, hiện tại cũng sẽ biến mất.....

Nguyễn Miên Miên cũng không biết, cửa tiệm nhà mình bị người áp xuống, ngoài ngoài cửa trêu mèo xong lại xem sách cùng TV.

Có cái móng vuốt vuốt tới đập đập trang sách, lại có cái đầu đáng yêu ngo ngo của mèo con, làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới tốc độ đọc sách của Nguyễn Miên Miên, đến lúc xem TV có lẽ vời vời là phim hoạt hình, Quà Quýt mới chịu ngồi yên.

Lúc bà Vương tới đây, liền nhìn thấy ngồi tại nhà chính là cô gái xinh đẹp ôm mèo, đáng người ngay ngắn ngồi phía trước TV, một người một mèo cùng một biểu tình chuyên chú lại có hai phần giống nhau.

Trên mặt bà theo bản năng lộ ra một nụ cười, đứng ở cửa một lúc mới nói: "Đông Đông, bà mang đồ ăn tới đây."

Nguyễn Miên Miên thấy bà tới, vội buông mèo con đứng dậy, chạy tới đỡ hai túi đồ ăn lớn trong tay bà xuống.

Hai ngày trước, cô vô tình thấy bà Vương ở đầu ngõ bán rau xanh, thấy người tới mua toàn là người kén cá chọn canh, đem lá rau phía bên ngoài nhỏ một đồng lại còn trả giá rất thấp. Người già không coi thời gian cùng công sức của mình là phí tổn, chỉ cảm thấy rau tự mình trồng có thể bán ra ngoài là tốt rồi.

Nhưng Nguyễn Miên Man lại thấy bà cực cực khổ khổ trông ra nửa xe ba bánh rau xanh lại chỉ bán được 10 đồng.

Rau đã bán cô cũng không tiện nói cái gì, chờ bà bán xong chuẩn bị về, cô liền nói muốn mua lại rau trong vườn nhà bà.

Trong tiệm dĩ nhiên cần nguyên liệu nấu ăn, đồ bên ngoài cũng tốt, nhưng không thể nào so được với rau xanh vừa hái từ vườn tới.

Vốn dĩ bà Vương không chịu bán, nói cô trực tiếp tới trong vườn mà hái, Nguyễn Miên Man lại không chịu, kiên trì muốn mua, cũng nói lát cô đi siêu thị, nếu bà không bán, chính mình liền đi siêu thị mua.

Bà Vương vừa nghe tới đi siêu thị mua đồ, lúc này mới thỏa hiệp.

Đưa xong đồ ăn, bà Vương hỏi thăm cô hai câu liền muốn rời đi.

Nguyễn Miên Man nhìn thời gian, vốn dĩ muốn giữ bà lại ăn cơm, bà Vương cự tuyệt muốn về nhà ăn cơm.

Tiền bà Vương xong, Nguyễn Miên Man đơn giản ăn bát cơm cho buổi tối, đi động liền vang lên chuông nhắc nhở có đơn đặt hàng.

Đơn hàng đầu là cơm chiên đậu que thịt băm cùng cơm chiên Dương Châu, chhìr thấy đuôi tóc thiếu nữ qua lại trước kệ bếp, động tác không nhanh không chậm đảo đồ ăn ở hai cái chảo nóng, một chảo thả xuống thịt băm, một cái khác thả xuống bắp, cà rốt, đưa chuột đủ loại màu sắc của nguyên liệu nấu ăn.

Hương thơm của cả hai nồi đồng thời tỏa ra, tỏa lên trên hầu hết bị máy hút khói đưa đi, còn một ít phiêu tán trong nhà.

Quả Quýt nồi xồm ở cửa bếp hơi hơi ngẩng cái đầu nhỏ, đuổi theo hương khí kêu meo meo. Chờ bỏ đậu que vào, lại ước lượng cơm cho vào chảo, xào tới hương thơm của nguyên liệu nấu ăn và cơm hòa quyện, càng tạo ra nồng đậm hương khí.

Quả Quýt vốn ngoan ngoãn ngồi ngoài cửa không dám tiến vào rồi cuộc không chịu nổi kêu lên: "Meo....."

Một tiếng này, thật sự chọc người, đáng tiếc trước bếp tạp âm rất lớn, Nguyễn Miên Man cũng không có nghe được.

Làm nũng đáng tiếc gặp người không nghe được, mèo con thất vọng quỳ rạp trên mặt đất, ngửi mùi thơm mà liềm liềm chân.

Một đơn kết thúc, lại có những đơn khác tới, Nguyễn Miên Man cũng không có thời gian chú ý Quà Quýt Nhỏ nhà mình.

Vẫn là tới khi có nhân viên giao cơm nói giỡ: "Bà chủ, mèo nhà cô sắp thêm tới phát khóc rồi." Nguyễn Miên Man lúc này mới chú ý tới kẻ đang ghé vào cửa phòng bếp, một đôi mắt mèo tròn xem mang theo hơi nước có chút đáng thương, nhất thời có chút đỏ khóc đỏ cười.

Hiển nhiên, so với bị thêm khóc, càng có thể nó bị phần cơm tương lúa mạch làm cho cay khóc.

"Ngoan, em không thể ăn cơm chiên, đi bên ngoài chơi một lát, chị lại cho em thêm chút đồ ăn." Thấy nàng ra dấu đuổi mèo, mèo con đứng lên hướng nàng kêu một tiếng rồi mới chạy về nhà chính.

Thẳng đến lúc cửa hàng đóng cửa, Nguyễn Miên Man cũng chưa phát hiện cửa tiệm bị người áp xuống.

Nhưng thật ra có khách hàng cũ của tiệm, tìm không thấy "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" trong app thấy có chút kỳ quái, bắt quá từ đơn đặt hàng cũ vẫn có thể vào tiệm, liền cũng không nghĩ nhiều.

Trước khi đi ngủ, Nguyễn Miên Man nửa dựa vào đầu giường, một tay ôm mèo nhỏ, một tay cầm di động, theo thường lệ tính tiền lời hôm nay cùng bình luận.

Từ ngày đầu tiên mở tiệm tới nay, tiền lời mỗi ngày đều có thể cao hơn hôm trước, khó có được hôm nay lại bằng với ngày hôm qua.

Nguyễn Miên Man cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là đã tới cực hạn, sau đó liền mở ra khu bình luận.

【36: Bỏ thêm tương lúa mạch cơm chiên ăn càng ngon, ngày mai tôi còn muốn ăn tiếp! Tương lúa mạch hẳn là của chủ tiệm tự làm đi? ị cay lại có chút hơi ngọt, hàm độ cũng vừa phải, so với bình bán trong siêu thị ăn ngon hơn nhiều. Đúng rồi, ông chủ khi nào thì thêm món canh?】**

Nguyễn Miên Man đã đặt hàng ở một nhà trong ngõ chuyên là đậu hũ thủ công, từ ngày mai bắt đầu đưa đậu hũ tới, ị thể thuận tay trả lời.

【Chủ tiệm hồi phục: Tương lúa mạch là tự nhà làm, ngày mai trong cửa hàng sẽ thêm canh rau đậu hũ.
】

Cơm chiên là dùng dầu chiên ra, tay nghề có tốt, ăn xong cũng không tránh được khô miệng, lúc này ăn thêm một chén canh rau đậu hũ thật quá thích hợp, có thể giải nóng, vừa có rau xanh vừa có đậu hũ, một công đôi việc.

Nhưng mà khách hàng nhận được phản hồi lại có chút thất vọng, bởi vì hắn không thích ăn đậu hũ, bất quá lại nghĩ, nhà này có thể đem cơm chiên trứng bình thường nhất xào ngon tới như vậy, rau rau xanh đậu hũ không chừng lại có niềm vui bất ngờ?

Nguyễn Miên Miên tiếp tục kéo xuống xem, phát hiện một cái có ít bình luận kỳ lạ.

【I**o: Mệ nó, cơm chiên nhà này cũng quá ngon đi! Căn bản không cần mua bình luận, quả nhiên cái tên chủ topic kia tất cả lại bự đặt, ghen tỵ cửa tiệm làm ăn tốt.】

Cái gì mua bình luận? Cái gì chủ topic?

Nguyễn Miên Miên mang theo nghi hoặc tiếp tục kéo xuống dưới, đọc thêm hai cái bình luận mới hiểu được, hình như có ở Tieba nói cô mua bình luận khen ngợi.

Cô rời khỏi app cơm hộp tìm tìm trong di động, bấm vào một biểu tượng ít dùng Tieba app, có điểm mới lạ tìm được nơi thảo luận trong Tieba, không cần mất nhiều công sức liền tìm thấy chủ đề kia —— Cửa tiệm cơm chiên điên rồ ở app cơm hộp Bánh Trôi.

Chủ đề này mở từ vài ngày trước, số đi vẫn còn ở trang đầu, là bởi vì chủ topic có tính cách thật sự chấp nhất, phàm là có bình luận, hắn liền nhất định phải trả lời, cũng nhất định bắt đối phương phải đồng ý với quan điểm của hắn.

Vốn những người vào xem topic có điểm hoài nghi, cửa tiệm này có phải hay không mua bình luận tạt, chờ củ topic không đưa ra được chứng cứ, còn một hai ấn đầu người ta phải đồng ý với hắn, có người nghi ngờ hắn một câu liền bị nói là bạn bè người thân của chủ tiệm, mọi người đều bắt đầu cảm thấy hắn có tật xấu.

Nguyễn Miên Miên xem xong chủ đề vốn đang chuẩn bị giải thích hai câu, chờ nhìn thấy bình luận hắn trả lời mọi người, cảm thấy cùng loại người cổ chấp này giải thích cũng vô dụng, liền thôi không bình luận.

Cái thảo luận này đối với sinh ý trong tiệm cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại còn làm mấy khách nhân mới tới tìm.

Nguyễn Miên Miên nghĩ vậy, rời khỏi cuộc thảo luận tiếp tục đi dạo xung quanh.

Tùy tiện nhìn nhìn, phát hiện thời gian không còn sớm, cô vội buông đi động.

"Quả Quýt Nhỏ ngủ ngon."

Đem mèo con đặt vào ổ mèo dưới chân giường, Nguyễn Miên Miên tắt đèn nằm xuống.

Ngày kế mới tờ mờ sáng, Quả Quýt đã đứng ở đầu giường, dùng chóp mũi cọ cọ khuôn mặt người đang ngủ say trên giường, lại nhẹ nhàng dùng đệm thịt chạm vào nàng.

Người đang chôn nửa khuôn mặt trên gối liền mở mắt ra, đối mặt với mèo con ngoãn ngoãn ngồi xổm trước mặt mình.

Chớp mắt tỉnh lại, cô duỗi tay vuốt ve mèo con mấy cái mới ngồi dậy.

"Mleo ô ~" mèo con bị xoa loạn lông trước trán liền nháy vào trong ngực cô, cọ cọ cằm cùng cổ cô.

Nguyễn Miên Miên nhận không được cười rộ lên, anh mắt trong trẻo hơi cong cong.

Trong phòng còn có chút tối, cô ôm mèo xuống giường, kéo ra tấm rèm cửa, phía chân trời đã bị mặt trời mọc nhuộm ra một mảnh màu đỏ.

Đi vào thế giới này thật tốt.

Nguyễn Miên Miên trong lòng bỗng nhiên hiện lên suy nghĩ, sau đó cúi đầu hôn Quả Quýt đang dựa vào vai mình một cái thật nhẹ, mở cửa sổ ra liền mang mèo xuống lầu. Chờ cô rửa mặt thay quần áo xong không bao lâu, cửa lớn bị gõ vang, ông chủ cửa hàng đậu hũ tới giao đậu hũ.

Chương 10

Editor: Thienyetkomanhme

Tiến bà chủ tiệm đậu hũ xong, Nguyễn Miên Miên mặc vào tạp dề cuốn lên tay áo, lúc này mới nhìn về phía chậu đậu hũ.

Ngón tay trắng nõn ần ần miếng đậu, cảm nhận được sự đàn hồi của miếng đậu hũ, cô cẩn thận cầm một miếng đậu hũ lên, đồng thời một tay khác dội nước muối vào thau.

Nước muối đổ tốt, cô cầm lấy dao tùy ý cắt miếng đậu hũ trong lòng bàn tay vài đường, sau đó đặt trong nước muối.

Miếng đậu hũ nhìn như hoàn chỉnh vừa cho vào nước, nháy mắt rồi thành từng miếng nhỏ chữ nhật lớn nhỏ tương đồng, giống như bông hoa nở rộ trong nước.

Cắt xong đậu hũ, cô lại rửa một chút rau, sau đó bật bếp đổ chút nước vào nồi, tùy tay ném hai nhánh gừng vào trong nồi.

Nước sôi theo thứ tự bỏ muối, rau xanh, đậu hũ vào, chờ sôi lần nữa thì canh đậu hũ đã hoàn thành.

Nguyễn Miên Miên tắt bếp, đem canh múc vào chén sứ đã chuẩn bị tốt, vừa lúc trang trí tới tám phần đẹp.

Đậu hũ mới làm cùng rau xanh ngày xuân, lấy một cái muống sứ trắng múc lên, chan chút nước canh vừa phải, một thìa vào miệng, lại có thể nhắm nháp ra trong đó hơi thở ngày xuân thoải mái thanh tân.

Canh này, dùng để phối với cơm chiên, hiển nhiên lại càng thích hợp.

Nguyễn Miên Miên thử qua một ngụm, chậm rãi gật đầu, ngay sau đó chụp ảnh tải lên thực đơn. Chuẩn bị xong thực đơn, chén canh rau xanh đậu hũ trực tiếp được cô làm thành bữa sáng.

"Mèo ô mio ô....."

Ngay từ ngày đầu tiên mèo con đã được dạy không tiến vào bếp, lúc này thấy cô bụng chén ra, liền lập tức đuổi theo nàng kêu lên.

"Em thế nào lại cái này cũng muốn ăn? Không phải nói mèo không thích ăn đậu hũ sao?"

Nguyễn Miên Miên ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ mà nhìn mèo con nháy lên đôi mắt, một hồi muống đứng lên hướng trong chén, một hồi ở đôi mắt mình lẩn lộn lẩn nũng kêu meo meo.

Lúc vừa xuống lầu Nguyễn Miên Miên đã cho nó ăn thức ăn của mèo, thấy nó một hai bát mạnh xin ăn, một bộ dạng không cho nó không bỏ qua, chỉ có thể bụng chén đi tới trước chậu cơm của nó, bỏ vào nửa miếng đậu hũ: "Chỉ được ăn ngần này, ăn xong liền không có thêm."

Chút này đậu hũ không đủ mèo con ăn hai miếng, bất quá có còn hơn không, Quà Quýt Nhỏ lập tức liền vùi đầu ăn.

Thấy nó ăn đến rất vui, Nguyễn Miên Miên cũng không biết là do tay nghề mình tốt, hay là do nó vốn dĩ đã khác thường thích ăn đậu hũ.

Kết thúc bữa sáng, cô vội vàng ở phòng bếp một hồi, đến khi 8 giờ, có đứt quãng vài đơn đặt hàng, làm xong mấy đơn hàng đã tới 9 giờ.

Lúc bà chủ tiệm đậu hũ giao hàng, còn tiện thể mang tặng một chậu cá nhỏ, nói là thân thích trong nhà mang tới nhưng không ăn hết.

Nguyễn Miên Miên khách khí hai câu sau, sau đó đưa ít rau dưa, trái cây coi như đáp lễ.

Vừa rồi đã bớt thời giờ đem cá ướp tốt, cô định chuẩn bị làm một chút, mang cho ông Ngô, thuận tiện đem chuyện cô gái hôm qua tới hỏi thăm nói với ông một tiếng.

Mèo vốn thích cá, Quà Quýt Nhỏ không khỏi thêm muốn trực tiếp nhào vào phòng bếp, Nguyễn Miên Miên trước tiên đem nó lồng cũi ra ngoài chơi.

Mèo con vốn dĩ sinh ra ở ngõ nhỏ, cũng thích ra ngoài chơi, bị cô đưa ra tới cửa, hướng cô kêu một tiếng liền thoát cái chạy không thấy bóng dáng.

Mặt trời đã lên cao, dưới ánh mặt trời, lông mềm màu quýt của mèo con nhìn đặc biệt phát sáng. Nhìn theo nó rời đi, Nguyễn Miên Man xoay người trực tiếp tiến vào phòng bếp.

Chảo nóng bỏ vào lượng dầu vừa phải, cá nhỏ thả vào nồi, cá đã ướp qua gấp dầu nóng, nháy mắt hương thơm nồng đậm tỏa ra.

Ưn lửa nhỏ chiên một lát, cô đem cá chiên ngoan ngoan chỉnh tề xếp gọn trong cái nồi, lộ ra tầng da vàng óng.

Chiên cá vốn dĩ đã thơm, đặc biệt không biết cô ướp gia vị như thế nào, càng chiên lâu hương khí liền càng thêm mê người.

Mèo nhà nàng bị đuổi đi chơi không người thấy, nhưng người ở ngõ nhỏ đối diện phòng bếp người thấy mùi thơm không biết đã nuốt bao nhiêu nước miếng.

Đặc biệt có thanh niên thất nghiệp ở nhà dầy muộn, vừa mới chuẩn bị ăn bữa sáng, người được mùi thơm trong nháy mắt nuốt không trôi mì gói trước mặt.

Mẹ nó, xem ra vẫn là phải đi ra ngoài làm việc, bằng không không có tiền cũng chỉ có thể ngồi mùi đồ ăn nhà người khác mà ăn mì gói!

Vốn dĩ thanh niên thất nghiệp có chút suy sút tinh thần, bị mùi hương mê người này kích lệ vài phần, liền há miệng ăn hết bát mì, chuẩn bị ăn xong liền đi ra ngoài tìm việc.

Lúc Nguyễn Miên Man rút cuộc làm xong tô cá chiên thơm ngon, một chiếc xe hơi màu đen ngừng trước hẻm Hồ Lô.

Người bình thường cũng nhìn không ra xe hơi này cùng xe bình thường có gì khác nhau, chỉ có biển số xe là một loại số giống nhau, biểu hiện như xe địa khái có thân phận không bình thường.

"Tiên sinh, có muốn lái xe vào?"

Ngõ nhỏ tuy hẹp, bắt quá với kỹ năng lái xe của tài xế, đi vào cũng không thành vấn đề.

"Không cần."

Người ngồi ghế sau cự tuyệt, trực tiếp đẩy cửa xe đi xuống.

Giày da không dính hạt bụi đập trên mặt đất, từ trong xe đi ra một người đàn ông mày kiếm mắt sáng, thần sắc đăm đăm.

Trở tay đóng cửa xe sau, người đàn ông một mắt hướng tới ngõ nhỏ đi vào, một mắt giờ tay sửa sang lại cổ tay áo.

Lạch cạch ——

Nút tay áo đột nhiên rơi trên mặt đất phát ra thanh âm làm người đàn ông dừng bước chân, lúc anh ta chuẩn bị khom lưng xuống nhặt, một thân ảnh màu vang cam nhảy tới, chồm nó lướt qua, nút tay áo trên mặt đất đã biến mất.

Người đàn ông hơi nhíu mày, ngay sau đó đuổi kịp thân ảnh kia.

Thời điểm này, người trẻ tuổi cùng trẻ con của hẻm Hồ Lô đều không có ở hẻm, nên đi làm đã đi làm, nên đi học đã đi học, chỉ có một ít người già ở nhà, làm việc vặt trong nhà, hoặc nhàn rỗi ở bên ngoài tụ tập ở góc đại thụ chơi cờ, nói chuyện phiếm.

Người đàn ông một thân tây trang, khí chất tự phụ ưu nhã không hợp với ngõ nhỏ, nhưng mấy người già nhìn thấy hắn, ngẫu nhiên sẽ cùng hắn chào hỏi.

Hắn nhìn lãnh đạm những vẫn lễ phép đáp lại.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc nơi trong hẻm nhỏ, Nguyễn Miên Miên xách theo túi đựng hai hộp cá chiền đang muốn ra cửa, liền nhìn thấy Quà Quýt Nhỏ chạy về.

Thấy nó ngừng ở cửa, đem một cái thứ gì đó từ trong miệng nhỏ ra, Nguyễn Miên Miên tùy tay đem túi đặt lên bàn, bước ra cửa ngồi xổm trước mặt nó: "Không phải đã nói với em, đồ vật bên ngoài không được tùy tiện dùng miệng ngậm sao?"

"Miêu ô ~" Quà quýt nhỏ một bên hướng cô kêu, một mắt dùng móng vuốt đem đồ vật trên mặt đất đẩy trước mặt cô.

Nó mỗi lần ra cửa, thường xuyên sẽ ngậm một ít hòn bi, kẹp tóc sáng lấp lánh, đồ trang trí trên quần áo vờ, lần đầu Nguyễn Miên Miên còn không hiểu, sau liền hiểu, đây là nó tặng quà cho mình.

Cảm động tự nhiên là có, đặc biệt là khi tra Baidu xong phát hiện mèo nhà người khác đều là mang về chuột, sâu linh tinh.

Bất quá lo lắng có mấy thứ dơ, hoặc là nó không cẩn thận nuốt vào, Nguyễn Miên Miên mỗi lần nhận được đồ vật sau đều sẽ giáo dục nó không cần lại làm như vậy.

"Em ngoan, chị không cần em đưa....." Một câu không nói xong, cô đột nhiên phát hiện, lần này "Lẽ vật" tựa hồ cùng mọi lần không giống nhau, không khỏi duỗi tay đem đồ vật nhặt lên. Cái này có điểm giống..... Đá quý?

Dùng ngón tay mon tròn mặt ngoài đồ trang sức, Nguyễn Miên Miên không quá xác định.

Mặc dù là duỗi lấy nút tay áo, bước chân người đàn ông như cũ không nhanh không chậm, lúc này mới tiến vào hẻm nhỏ.

Rất xa, hắn liền nhìn thấy con mèo lấy nút áo, cùng với cô gái đang cầm nút tay áo của hắn trên tay ngồi trước mặt.

Nghe được tiếng bước chân trầm ổn hữu lực, Nguyễn Miên Miên theo bản năng ngẩng đầu.

Đúng lúc vào lúc này, một trận gió tới, thổi cây hoa đào cạnh cửa rơi xuống rất nhiều cánh hoa.

Một mảnh cánh hoa màu vàng dính trên cái trán của cô gái, làm khuôn mặt chỉ to hơn lòng bàn tay một chút càng thêm trắng nõn, bất quá so với mặt cô, càng hấp dẫn người hơn chính là cặp mắt hạnh trong suốt như hồ nước.

Nàng giơ tay nhặt cánh hoa trên trán, đứng lên nhìn người đàn ông đi tới: "Anh có chuyện gì sao?"

Nguyễn Miên Miên vẫn luôn cảm thấy, quần áo hiện đại tuy thuận tiện, lại không đẹp bằng cổ trang.

Nhưng mà lúc này, nhìn đến người trước mặt vai rộng eo thon chân dài, cô bỗng nhiên hiểu ra thế nào là phục sức chi mĩ của hiện đại.

Phát hiện chính mình thế nhưng nhìn chằm chằm người đàn ông xa lạ, cảm thấy chính mình có chút thất lễ Nguyễn Miên Miên vội dúi đi tầm mắt.

Người đàn ông có chút bệnh sạch sẽ, nút áo bị mềo ngùn trong miệng, hắt lầy vè cũng không sử dụng tiếp.

Từ tấm biển gỗ phía trước cửa mây chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" đoán được thân phận cô gái này, hơn nữa vừa rồi kính ngạc thoáng qua, ấn tượng với cô cũng không tệ, anh quyết định không lấy nút áo về.

Ông mình là người thích con cháu, một người sinh hoạt cũng không dễ dàng, nút tay áo kia giá trị chút tiền, lấy về để đồ không dùng, không bằng đưa cho cô.

"Không có việc gì."

Anh ta nói xong, đang muốn tiếp tục đi phía trước đi, Nguyễn Miên Miên lại mắt sắc nhìn đến cổ tay áo hắt có một đồ trang trí giống với nút tay áo trong tay mình.

"Từ từ!" Kêu hắt chờ một chút, Nguyễn Miên Miên chạy chậm đến bên cạnh cái ao bên cạnh, mở ra vòi nước súc rửa tiểu vật phẩm trang sức trong tay.

Qua dòng nước trôi xuống, đá quý màu đen của nút tay áo ở trong bàn tay trắng nõn lại càng tỏa sáng.

Nguyễn Miên Miên cẩn thận rửa mấy lần vật phẩm trang sức trong tay, tắt đi vòi nước đi, dùng khăn tay mìnag theo bên mình lau cẩn thận, đi tới trước mặt người đàn ông, dùng khăn nâng đôi tay dâng trả: "Xin lỗi, mềo con nhà tôi nghịch ngợm, hiện tại vật quý nguyên chủ."

Nhìn cô gái mặt mang ý tứ xin lỗi cùng nút tay áo được rửa sạch sẽ đặt giữa khăn trắng như tuyết, người đàn ông rút cuộc duỗi tay nhận lấy: "Không sao."

Nguyễn Miên Miên đoán được hắt đại khái là đuổi theo mềo lại đây, tuy rằng không biết hắt vì sao mới vừa rồi không đòi lại nút tay áo, nhưng trong lòng vẫn rất ngượng ngùng.

"Mleo ô Mleo ô....."

Tiểu quý gây chuyện lại chạy vào nhà, đối với mặt bàn kêu lên, Nguyễn Miên Miên hai bước tiến vào, xách theo túi ra đưa tới trước mặt người đàn ông: "Một chút nhận lỗi, hy vọng anh có thể nhận lấy."

Túi không hề buộc, có thể nhìn thấy đồ ăn đựng bên trong hộp cơm, cá bẻ chiền màu sắc mê người.

Người đàn ông ồng không muốn nhận, nhưng mà không biết có phải hay không nắp hộp không đậy chặt, làm hương thơm bên trong bay ra, ngửi thấy mùi hương phá lệ mê người, hầu kết của hắn không tự giác lăn lộn một chút, chờ phản ứng lạ, đã cầm lấy túi cá chiền.

"Cảm ơn."

Nhận hlijf cũng đã nhận, trả lại không hay, người đàn ông quét mắt nhìn mèo con đang ngồi dưới đất tròn tròn đôi mắt nhìn mình, giới thiệu tên mình: "Tư Cảnh Lâm."

"Tôi họ Nguyễn." Nguyễn Miên Miên thói quen tính chỉ báo ra họ. Chờ nam nhân rời đi, cô thở ra một hơi, ngay sau đó bế mèo con dưới chân lên, điểm cái mũi của nó giáo huấn: "Quả Quýt Nhỏ, em như thế nào đem đồ vật của người khác ngâm trở lại? Còn thêm cá, cá chiền bẻ của đều lấy bồi thường cho người ta, dư lại chị muốn một lần nữa làm cho ông Ngô. Xem em về sau còn dám....."

Chương 11

Editor: Thienyetkomanhme

Dọc theo tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đi về phía trước, rẽ vào đường nhỏ đi một đoạn, liền có thể nhìn đến một tòa nhà cũ kiểu tây.

Tư Cảnh Lâm đi vào sân, trực tiếp đẩy cửa đi vào, đứng ở sân nói: "Ông ơi."

Ông Ngô đang ở thư phòng luyện thư pháp, nghe thấy tiếng gọi, trên mặt lập tức hiện lên tươi cười, gác bút xuống liền đi ra ngoài.

"Hôm nay như thế nào lại có thời gian rảnh lại đây." Ông Ngô tiếp đón hấn ở đại sảnh ngồi xuống, lấy ra trà ngon chính mình cất giữ chuẩn bị pha.

"Có việc gần đây nên cháu tiện đường qua thăm ông." Vừa nói chuyện, Tư Cảnh Lâm vừa tiếp nhận ấm trà trong tay ông bắt đầu pha trà.

Ông Ngô tính ra kỳ thật là ông chú của hấn, bởi vì cùng ông nội hấn quan hệ tốt, hơn nữa còn nuôi hấn một đoạn thời gian, hai người quan hệ không khác gì ông cháu ruột.

Hấn vốn là người bận rộn khó có lúc rảnh rỗi, ông Ngô một bên cẩn thận đánh giá hấn nói: "Nhìn thế nào lại gầy đi? Dạo này rất bận sao? Việc làm mãi không hết, đừng học ông của cháu...."

Vốn định nói hấn đừng học ông hấn chỉ bận rộn làm việc, không quan tâm sức khỏe bản thân, lại nghĩ tới cũng vì ông hấn bận rộn công tác, không chú ý giáo dục con trai, hấn mới có một đời cha mẹ không ra gì, ông lại sợ nói ra làm hấn phiền lòng, liền không nói tiếp nữa.

Chờ hấn đem trà ngon pha xong đưa đến trước mặt, ông Ngô bưng lên tới nếm một ngụm, gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, dư quang quét đến cái túi hấn đặt trên bàn trà.

"Cháu đi tới chỗ Đông Đông?" Nhìn đến túi màu lam in chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" ông vội buông cái chén đem túi kéo đến trước mặt mình.

"Dạ."

Tư Cảnh Lâm dứt lời, liền thấy ông Ngô có chút kinh hãi mở hộp cơm ra: "Tiệm Đông Đông còn bắt đầu bán cá? Hoắc! Nghe cũng thật thơm."

Chiên xác thật rất thơm.....

Cái nắp bị mở ra trong nháy mắt bùng nổ mùi hương, làm Tư Cảnh Lâm không khỏi hướng hộp cơm nhìn lướt qua.

Nguyễn Miên Miên thói quen để vào trong túi một đôi đũa dùng một lần, lòng Ngô đúng là chờ không kịp đi phòng bếp lấy chiếc đũa, trực tiếp mở ra một đôi liền kẹp lên một con cá ăn lên.

Cá bé chiên vàng thơm ngát vừa cho vào miệng, khiến cho người ta cảm nhận cá như tiên hương. Ông Ngô vất vả khi còn trẻ, sau này cũng không cưới người khác, không có con cháu dưới gối, Tư Cảnh Lâm là đứa nhỏ thân cận nhất so với cháu ruột còn thân hơn.

Nhưng mà lúc này, trước tô cá chiên ngào ngạt trước mặt, ông lại không rảnh để ý ăn.

"Ông uống một ngụm trà." Thấy ông liền ăn ba bốn con cá rồi cũng không dừng lại, Tư Cảnh Lâm nâng lên ấm trà thêm thêm nước trà vào chén.

Ông Ngô lúc này mới nhớ tới hân, mở ra một hộp cá chiên bé khác hô: "Cá này bé, đến xương cá đều được chiên giòn đến mức có thể trực tiếp nuốt vào, cháu mau nếm thử."

Tư Cảnh Lâm rất ít chạm vào thức ăn bên ngoài, bởi vì cảm thấy không sạch sẽ.

Bất quá nghĩ đến cô gái trong sáng vừa rồi, cùng mặt tiền cửa hàng đập vào mắt có thể thấy được cũng rất sạch sẽ, hân rồi cuộc không cự tuyệt.

Ở trước mặt ông Ngô, hân cũng không có gì rụt rè, cầm lấy đôi đũa đội qua nước trà một lượt, gấp lấy một con cá đưa vào miệng.

Hương vị so với hẳn tưởng tượng còn muốn ngon hơn.

Mỹ thực có thể làm tâm tình thu sướng, một con cá chiên bé xuống bụng, biểu tình của hẳn đều không tự giác nhu hòa hai phân.

Một già một trẻ tư thái ăn đều không nhanh không chậm lộ ra điểm ưu nhã, nhưng mà hộp cơm cá chiên bé tốc độ rơi xuống lại không tính là chậm.

Một lát sau, hộp cơm trước mặt ông Ngô đã sạch bong, ông chưa đã thềm mà bưng lên chén trà uống hai ngụm, vỗ đầu gối cảm thán nói: "Thoải mái."

Buồng chén trà, ông nhìn về phía đứa cháu đang ăn con cá cuối cùng, cười hỏi: "Tay nghề này như thế nào?"

"Khá tốt." Tư Cảnh Lâm rút ra khăn giấy nhẹ lau khóe môi rồi gật đầu.

Có thể làm tên nhóc kén ăn này khen một câu "Khá tốt." ông Ngô lập tức liền cười rộ lên: "Giữa trưa ông mời cháu đi trong tiệm ăn cơm, Đông Đông làm cơm chiên cùng mì nước cũng đặc biệt ngon."

"Được ạ."

Bọn họ vốn dĩ đều đã dự định tốt, đáng tiếc Tư Cảnh Lâm là quý nhân nhiều việc, bởi ông Ngô chơi vài ván cờ, chưa chờ tới giữa trưa liền nhận được một cuộc điện thoại, không thể không rời đi.

Khoảng 10 giờ rưỡi, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đã thu được rất nhiều đơn đặt hàng cơm trưa. Nhìn đến trong tiệm mới thêm món canh, đối với ông chủ có tín nhiệm, rất nhiều người đều thuận tay đặt một phần.

Theo tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sinh ý càng ngày càng tốt lên, trong sảnh chính thường xuyên sẽ có mấy nhân viên giao cơm ngồi.

Lúc này có hai nhân viên giao cơm đang ngồi một bên nói chuyện phiếm.

"Tôi hôm qua đưa một đơn, không cẩn thận trượt ngã lúc lên cầu thang, làm hộp cơm quăng ngã, cậu có biết khách hàng nói sao không?"

"Mất cậu?"

"Không phải, tôi gõ cửa vừa mở liền nói bởi thường dùng tiền mua lại đơn này, anh ta liền đoạt lấy túi cơm trong tay tôi, vò mặt cánh giác trườn mắt với tôi 'hộp đựng cơm bị vỡ thì cho ra bát là có thể ăn, anh đừng nghĩ lừa cơm của tôi!' tôi lúc đó đúng là hết nói nói."

"Ha ha ha ha ha....."

Nhân viên giao cơm còn lại cười đau bụng: "Cũng bình thường, ai bảo cơm tiệm này làm cơm quá ngon đi."

"Ai nói không đúng đâu, người thôi cũng thấy thèm, đáng tiếc thời gian không đủ, bằng không tôi khẳng định muốn ăn một phần mới đi."

"Ha ha ha..... Cậu có thể cùng khách hàng bàn thảo một chút, liền nói đến trong tiệm nghe mùi thơm có chút đi không nói, ăn xong mới có sức lực giao cơm cho hắn. Bàn trước lão Chu chính là làm như vậy, khách hàng còn rất tâm lý, kêu hắn ăn xong nhanh rồi giao cũng được."

"Đừng, tôi sợ gặp được người không hiểu, nghĩ tôi cũng chưa ăn đến anh lại ăn trước, rồi lại cho tôi một cái đánh giá một sao thì chết đó."

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, Nguyễn Mên Mên đem đơn hàng đã làm tốt ra tới: "Bên trong có canh, làm phiền các anh trên đường cẩn thận một chút."

Một cô chhur nhỏ tuổi xinh xắn,, bình thường đối xử với mọi người ôn hòa, lễ phép, đối với nhân viên giao cơm ăn trong tiệm luôn cho thêm chút cơm, mấy nhân viên hay giao cơm tới tiệm đối với cô luôn có hảo cảm, ở tình huống cho phép, luôn chú ý giao đơn hàng nhà cô trước.

Hai nhân viên giao cơm này cũng không ngoại lệ, không nói hai lời liền đáp ứng ngay: "Không thành vấn đề, cô yên tâm."

Nhân viên giao cơm lớn tuổi hơn, ra khỏi hẻm Hồ Lô, liền đi thẳng tới nơi đặt đơn hàng, rất nhanh đem cơm hộp tới một công ty gọi là "Trung Thiên".

Công ty này là khách cũ của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, đã từng thấy tiệm bị một bình luận đánh giá một sao liền phản hồi tranh cãi tới nửa đêm, làm đối phương phải sửa lại bình luận cùng đánh giá khen ngợi.

Ông chủ tiếp nhận túi cơm từ nhân viên giao cơm tiến vào, mấy nhân viên liền như hổ đói vò mồm lao ra. Đi

lên, thành thạo cướp đi phần cơm của mình.

"Nhìn mấy người đi như chưa được ăn đồ ngon bao giờ, thật không có tiền đồ." Ông chủ nhìn bao nylon bị chia năm xẻ bảy mà mắng người.

Nhưng mà, cũng không có người để ý đến hắn, cầm được cơm nhóm nhân viên đã nhanh chóng vạch trần hộp cơm ăn ngay.

"Mà ơi? Canh rau xanh đậu hũ nhìn rất bình thường uống lại ngon như vậy, ông chủ cửa hàng này không phải đại đầu bếp đi ẩn cư lánh đời đi?"

Kêu lên chính là một nhân viên chọn canh trước, nghe lời hắn nói, những người khác nhìn về phía chén canh trong tay —— trừ bỏ rau phá lẹ xanh chút, hương vị phá lẹ thoải mái thanh tân một ít, nhìn cũng giống một chén canh suông ray đậu hũ mà thôi.

Thực sự uống ngon như vậy?

Trong lòng nghĩ, mọi người đã cầm cái muỗng lên, sau đó phát hiện.....

"Xác thực có chút ngon hơn bình thường."

"Cái gì mà có chút, uống quá ngon đi, sớm biết vậy vừa rồi tôi đặt thêm một chén."

"Không riêng uống canh ngon, đậu hũ ăn cũng ngon, cho vào miệng đầu tiên nếm được hương thơm của canh, một ngụm cắn xuống, hương vị tươi mới lan ra, chỉ nếm được vị tinh khiết và thơm mà không có mùi tanh."

"Mà ơi, ăn cơm chiều này uống canh này, tôi thế nhưng có loại cảm giác hạnh phúc, cửa hàng này thật không hổ tên của nó."

Mọi người trong miệng khen nhưng tốc độ ăn cơm một chút cũng không chậm.

Thẳng đến hộp cơm cùng canh đều rỗng tuếch, mấy người bụng đã thực no rồi, miệng lại cảm giác còn chưa ăn đủ.

Bão bán cũng đã canh đủ cơm no, dư vị một lát, nhìn đũa nhân viên đứng bụng nằm liệt trên ghế, ngửi khí

ôn hòa: "Cơm chiên ăn ngon đi?"

"Ăn ngon!"

"Canh uống ngon đi?"

"Uống ngon."

"Ngon vị."

"Đều ăn no sao?"

"No rồi."

Ông chủ gật gật đầu, trong nháy mắt biến sắc mặt nói: "Vậy còn không nhanh đi làm việc!"

Bị tiếng quát đột nhiên của hủ đồ sớ đám nhân viên ở trong lòng mắng một câu "Chu Bái Bì", sớ nổi ngời thẳng thân thể.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên bận rộn làm xong đơn đặt hàng trên tay, bất thời giờ mở ra đi động, muốn nhìn một chút ý kiến của nhóm khách hàng với món mới canh rau xanh đậu hũ.

【3**6: A a a a —— tôi nhất định phải khen một chút cửa hàng này cùng lão bản, canh rau xanh đậu hũ uống quá ngon, còn may tôi không có bởi vì không thích ăn đậu hũ mà không đặt canh này, nếu không quá thực so với bỏ lỡ 10 tỷ còn muốn đau lòng hơn! 】

【9** phong: Vẫn đi bởi vì chủ quán một bát canh rau xanh đậu hũ mà thôi, thế nhưng không tặng thêm mà còn muốn thu sáu đồng liền, trong lòng có chút ý kiến. Chờ uống xong canh, tôi chỉ muốn nói, đi ngang qua đạo ngang qua không cần bỏ lỡ, sáu đồng bạn tuyệt đối có lợi..... 】

【là ** sơn: Không nghĩ tới chủ quán không riêng làm cơm chiên ngon, ngay cả canh cũng làm đến tốt như vậy, tôi là một người không thích đậu hũ, thế nhưng đem một chén đậu hũ ăn đến sạch sẽ, ăn quá ngon! Ta buổi tối yếu đặt hai chén, không, ba chén. 】

【8b: Không thích uống đậu hủ cho nên không đặt canh, hiện tại nhìn đến bình luận, cảm giác bỏ lỡ một trăm triệu, a, tôi là hiện tại lại đặt thêm một phần canh hay vẫn là chờ buổi tối đặt? Rồi rằm.....】**

.....

Nguyễn Miên Miên nhìn bình luận có chút khoa trương, khóe môi không tự giác gợn lên, cảm thấy mấy khách hàng đó nói chuyện cũng quá dễ nghe, làm cô có chút ngưng ngừng.

Chờ lun xong đơn hàng buổi trưa đã hai giờ rồi, Nguyễn Miên Miên tận thời đem cửa hàng đóng cửa, đem phần cá chiên còn lại trước cho Quà Quýt Ngô đang nháy tới nháy lui trước cửa bếp một ít, du lại làm thành hương tô cá chiên chuẩn bị mang tới cho ông Ngô.

Ông Ngô nhìn thấy cô tới, đầu tiên là cao hứng. theo sau nhin không được nói: "Đông Đông, trong tiệm làm cá chiên cũng không nói cho ông một tiếng."

"Sao ông biết?" Nguyễn Miên Miên nhìn cá chiên trong tay còn chưa có đưa tới, có chút kinh ngạc. Ông không thêm chấp đầu, ông Ngô hừ một tiếng: "Cháu trai ông hiểu kính ông." Nguyễn Miên Miên phản ứng lại, vội giải thích nói: "Gia vốn là chuẩn bị cho ông, chỉ là buổi sáng Quà Quýt Nhỏ nghịch ngợm....."

Chương 12

Editor: Thienyetkomanhme

Ông Ngô vốn dĩ chính là nói vậy, cũng không phải thật sự không vui, nghe cô giải thích tức khắc cười rộ lên: "Quả Quýt Nhỏ cũng thật biết hàng, biết lấy thứ tốt đưa người."

"Nó chính là không hiểu chuyện." Nguyễn Miên Miên nói xong, đem hương tô cá chiên mang đến đặt ở trên bàn trà, "Nếu ông buổi sáng đã ăn qua, cái này liền lưu trữ ngày mai ăn đi."

Ông Ngô gật đầu đáp ứng sau, bắt đầu quan tâm tình huống sinh hoạt của cô hằng ngày.

Hàn huyền nửa giờ, Nguyễn Miên Miên rời đi, ông Ngô lại dặn dò cô vài câu, làm cô chú ý kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, không cần quá mệt nhọc.

Ông Ngô đưa cô ra tới sân, thẳng tới khi bóng dáng cô biến mất ở ở trong ngõ nhỏ mới xoay người tiến vào nhà.

Ông ở trên sofa ngồi xuống sau, đem hương tô cá chiên Nguyễn Miên Miên đưa tới từ trong túi lấy ra, dùng di động chụp hai bức ảnh.

Ông Ngô không quen dùng phần mềm WeChat linh tinh, dùng công năng sớm bị giới trẻ lãng quên gửi tin nhắn, đem hình ảnh gửi cho cháu trai, nói cho hắn "Đông Đông lại cho tặng ông hai hộp cá chiên bé", cũng tỏ vẻ lúc trước hắn cầm tới vốn dĩ cũng là của chính ông.

Đang ở hội nghị Tư Cảnh Lâm nhận được tin nhắn, mở ra di động nhìn lướt qua, nhìn đến ông Ngô giữa những hàng chữ lộ ra ý tứ "Khoe khoang", đáy mắt lộ ra một tia ý cười.

Phối hợp trả lời một cái tin nhắn thật hâm mộ, Tư Cảnh Lâm mới buông di động, ở một lần nữa tập trung vào cuộc họp, trong đầu lại hiện ra cô bé gặp trong buổi sáng hôm ấy.

Người nào đó ở trong đầu người khác tìm cảm giác tồn tại, Nguyễn Miên Man từ nhà nhỏ kiểu tây đi ra, cũng không có trực tiếp về nhà, mà định đi dạo hẻm Hồ Lô một vòng.

Cô đi qua bất luận là là góc lớn góc nhỏ, chỉ cần là nơi có bùn, đều bị những người già quang đây trông các loại đồ ăn, mảnh nhỏ đăng kia trông hoa cái đầu, vàng tươi, rất là xinh đẹp.

Trên đường ngẫu nhiên đụng mặt một ít người già, mấy ngày nay, đã đem ký ức cùng bản nhân hoàn toàn quen thuộc nên Nguyễn Miên Man nhìn thấy liền chủ động chào hỏi.

"Nha, này không phải là con gái Nguyễn gia sao? Trong tiệm không bận?"

Lúc Nguyễn Miên Man dạo qua một vòng chuẩn bị trở về, một bà lão có xương gò má cao đôi mắt đi tới, duỗi tay liền kéo cánh tay cô lại.

"Bà Chu."

Nguyễn Miên Man không thích cũng không quen cùng người khác động tay động chân, bất động thanh sắc tránh đi nói: "Cháu có chút việc ra ngoài một chuyến, liền chuẩn bị trở về đây."

"Trong tiệm sinh ý khá tốt đi? Một ngày có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Hai ba trăm chắc là có thể đi?" bà Chu nói có chút mau.

Bất luận cổ kim, hỏi cái loại đề tài đề cập tới thu nhập của người ta đều có chút không hay. Nguyễn Miên Man trên mặt không hiện, trong lòng lại không biết trả lời bà thế nào.

"Cũng ổn, còn có thể sống tạm à." Ứng phó một câu, cô liền vòng qua bà Chu chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà bà Chu lại không buông tha cho cô, đi theo bên người cô nói: "Lời này có chút không đúng, một cô bé có thể ăn được bao nhiêu, nói cái gì mà sống tạm."

"Cháu còn thiếu ông Ngô mười mấy vạn đâu." Việc này mọi người trong hẻm Hồ Lô đều biết, Nguyễn Miên Man cũng không có gì khó nói.

"Ừ đúng vậy." Bà Chu gật gật đầu, quay mặt đi hai mắt đánh giá cô, câu chuyện vừa chuyện, "Cháu Nguyễn à, cháu một đứa con gái nhỏ như vậy mang nhiều nợ cũng rất vất vả, bằng không bà bày cho cháu cái biện pháp?"

Chưa cho cô cơ hội cự tuyệt, bà Chu tiếp tục nói: "Chị gái bà có đứa cháu còn chưa có kết hôn, người lớn lên tốt, công tác cũng không tồi, một tháng tiền lương hơn 5000 đồng. Cháu nếu là chịu, bà giúp người làm mai, đến lúc đó tiền thiếu ông Ngô, nhà bọn họ có thể trả giúp cháu."

"Không cần." Bà vừa dứt lời, Nguyễn Miên Miên liền một ngum cự tuyệt.

"Đừng xấu hổ, nhà cháu hiện tại liền chỉ có một người, dù sao cũng phải....."

Lần này, không chờ bà Chu nói xong, Nguyễn Miên Miên liền nói thẳng: "Cháu chưa đủ tuổi kết hôn, lại nói, bà ngoại cháu vừa qua đời còn không tới một tháng."

Cô không cười khi, cả người đều lộ ra vài phần thanh lãnh, đôi mắt thanh triệt như ao hồ ở mặt ngoài kết thành một tầng hàn băng.

Đối diện với thái độ này của cô, bà Chu cầm nín một lát, chờ cô đi xa vài bước mới lấy lại tinh thần.

Bà Chu trong lòng suy tính, có nhà có tay nghề, có thể kiếm tiền lại lớn lên xinh đẹp, phía trên không có trường bối liên lụy, Nguyễn Miên Miên là đối tượng thích hợp làm cháu dâu, nếu không phải cháu trai đã kết hôn, bà hận không thể cưới cô về nhà mình.

Bà Chu thật không nghĩ buông tha cô nương tốt như vậy, ở trong đầu coi bộ dạng vừa rồi của nàng là xấu hổ, lại chạy chậm đuổi theo.

"Chưa đủ tuổi cũng không sợ, có thể làm tiệc rượu trước, chờ sinh con lại đi lãnh chứng cũng không muộn, cháu trai bà được con gái thích lắm, bỏ lỡ lần này thì sợ không còn cơ hội đâu."

Nguyễn Miên Miên nhìn như giống như nguyên chủ ôn nhu ngoan ngoãn, trên thực tế nội tâm có chút khác biệt.

Nguyên chủ bởi vì biết chính mình cùng đứa trẻ không giống nhau, từ nhỏ liền rất hiểu chuyện nghe lời, gặp được sự tình có thể nhìn liền nhìn, không muốn làm ông bà trong nhà thêm phiền toái; tới lúc tuổi nội loạn, cô không có nổi loạn, có thể nói là chưa tới tuổi đó thì đã chết đi.

Mà Nguyễn Miên Miên, cô ôn nhu là tùy người, người đối với cô tốt, cô tự nhiên ôn nhu mà chống đỡ, nhưng người nếu cho rằng cô ôn nhu dễ bắt nạt, vậy sai rồi.

Nguyễn Miên Man dừng lại bước chân, nhìn về bà lão tựa hồ hồ nghe không hiểu tiếng người cũng xem không hiểu sắc mặt mặt người khác: "Bà Chu, bà nếu nản rồi không có chuyện gì, sao không quan tâm chuyện trong nhà mình một chút? Theo cháu được biết, cháu gái bà đi lấy chồng sống cũng không quá tốt đi? Có thời gian sao không đi quan cháu gái một chút, giúp chị ý đổi phỏ nhà chồng? Cháu trai bà đã kết hôn nhưng không có việc làm, mỗi ngày ngày ngốc ở nhà hết ngủ là chơi di động, sao lại không quản? còn có ông nhà bà..."

Mấy chuyện này tất cả người ở hẻm Hồ Lô đều biết, chỉ là hầu hết mọi người đều lén nghị luận, không ai sẽ nói trực tiếp trước mặt bà Chu.

Nay lại bị đưa nhỏ chỉ ra, bà Chu trực tiếp đen mặt: "Ngươi..... Ngươi....."

Không muốn cùng người ta tranh cãi, Nguyễn Miên Man chỉ nói vậy liền ngừng, mặc bà Chu tức giận gào tay chỉ cô, xoay người rồi đi.

Chờ cơ về nhà, bà Chu lại chạy tới đại thụ đầu hẻm, đối với mấy ông bà già mắng Nguyễn Miên Man mắng cô không đúng, nhưng lại không có mấy ai tin bà, ngược lại đều khuyên bà nên tích đức không nên khẩu nghiệp.

Buổi chiều thời gian tan làm, công ty Trung Thiên.

Công ty này là một công ty truyền thông, viết bài cho không ít diễn đàn, dựa vào lưu lượng kiếm cơm.

Vị nhân viên đỉnh đầu có chút tóc, có lẽ không nghĩ được ý tưởng nào tốt bực bội mà xoa nhẹ cái trán của mình, dứt khoát cầm di động lên xem.

Anh ta xem không phải cái gì khác, mà là "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc".

Xem thực đơn cho đỡ thèm một lát, hẩn click mở khu bình luận.

Khu bình luận của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là một nơi thú vị, khách hàng nhấn lại rất dễ thương, lại có chút giống như chuyện cười.... Từ từ, giống chuyện cười!

Nhân viên đầu trực hai mắt sáng ngời, nghĩ bụng: Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công a! Đây không phải có sẵn nội dung sao?

Nghĩ tới lúc trước có làm về một chủ đề về những bình luận thú vị đã hấp dẫn không ít người xem, nhân viên đầu trực lập tức từ tâm lý chán trường đổi thành trạng thái làm việc.

Cái đánh giá một sao này sau sửa thành một đánh giá năm sao kèm khen ngợi này có thể dùng, vừa hay hình ảnh chụp lại bình luận mảng chữi còn chưa có xóa, đăng lên thì đúng là một cú vớ mặt thật kêu.

Ừa? Tieba? Còn có người từ Tieba tới đây?

Mồ vào Tieba lại thấy chủ đề kia, rõ ràng chủ topic này còn chưa ăn qua cơm trong tiệm, lại kiên trì nói tiệm cơm chiền Hạnh Phúc mua bình luận, cùng một đồng bình luận tranh cãi với hần, tức giận liền chạy tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đặt đơn sau trở về liền cảm ơn chủ topic, nhân viên đầu trực cạn lời, trên tay lại không ngừng chụp lại màn hình.

Trở lại khu bình luận tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, hần lại thu được không ít bình luận hữu dụng, sau đó ở dưới cuối cùng thấy một cái bình luận——

【36: Tất loại cơm chiền của tiệm đều ngon, buổi chiều tôi mua một ít cho nhân viên ăn, nhân viên của tôi nhìn đến cơm chiền liền biến thành một đóm quỷ chết đói, ăn xong thù lệ nóng doanh trông nhìn tôi, nói chưa bao giờ thấy ông chủ tốt như tôi, thế nhưng mời họ họ ăn cơm chiền ngon như vậy, xin thề vì ta mà bán mạng cả đời.....[hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]】**

Nhân viên đầu trực nhìn lướt qua ông chủ ngồi cách đó không xa, đem hình ảnh gửi vào group chat nhân viên, cũng những nhân viên khác mừng ông chủ không biết xấu hổ, không hẹn mà cùng mở app Bánh Trôi, tại đây liền trả lời bình luận: Tôi chưa bao giờ gặp người mặt dày vô sỉ như này!

Hơn bốn giờ chiều, một tiêu đề xuất hiện trên diễn đàn hóng chuyện thành phố A 《 khiếp sợ! Tôi chưa bao giờ gặp ông chủ mặt dày vô sỉ như này! 》

Nhìn tới tiêu đề cùng hình ảnh mỹ nữ, không ít cư dân mạng hiểu sai không nói hai lời bấm vào, sau đó phát hiện..... Nội dung thế nhưng là nói về một tiệm cơm tên là tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Vị nhân viên đầu trực vẫn là có chút tài hoa, hần nói ảnh chụp màn hình, vốn là thấy buồn cười nên chụp lại nhưng phá lệ có ý tứ.

Ừ ừ như mở đầu là ông chủ vô sỉ ăn cơm ở tiệm, nghĩ ra kẻ một hòn đá ném hai con chim, giá tình giả ý

mời nhân viên ở lại tăng ca ăn cơm, lúc cơm chiều đưa tới còn đem mỗi phần cơm lấy đi một phần ba, xong việc còn tự đăng cái bình luận vô si tự rất vàng lên mặt mình.

Tóm lại, mấy cư dân mạng vào xem trên cơ bản khi xem xong nội dung này là "Ha ha ha", sau khi cười xong, một bộ phận cảm thấy đây là quảng cáo, xem xong liền thôi; một bộ phận người nhẩn lại hỏi cửa tiệm này ăn ngon như vậy thật ư; còn một bộ phận vừa lúc ở thành phố A, trực tiếp mở ra app Bánh Trôi xem.

Nội dung này, vị nhân viên đầu trục không chỉ đăng tải tại trang web Ngôi Cao, còn ở diễn đàn địa phương đăng tải một lần nữa.

So với ở trang Ngôi Cao, diễn đàn địa phương càng hấp dẫn nhiều khách tới tiệm cơm chiều Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên cũng không biết chuyện này, ngày kế đóng cửa tính tiền lời, mới kinh ngạc phát hiện hôm nay sinh ý tựa hồ phá lệ tốt.

Chờ vào khu bình luận, ngay từ đầu còn không nhìn ra cái gì, đều là khen ngợi bình thường. Thẳng đến

【5** còn: Ha ha ha ha..... Tôi hiện tại lý giải vẫn vì sao ông chủ lại mặt dày vô si như vậy, cửa hàng này cơm thật là ăn ngon đến mức tôi còn cắn cả đầu lưỡi, hận không thể cũng một lần ném hết các loại cơm chiều trong tiệm, đáng tiếc tôi không có nhân viên để lừa. Ài, nhân sinh quả nhiên vẫn cần nỗ lực, không nỗ lực thì nhân viên cũng không có mà lừa 】【

【cái ** thứ: Vẫn đang tưởng là một bài quảng cáo khoa trương khôi hài, không nghĩ tới thế nhưng là sự thật, chủ tiệm người quá lợi hại, thế nhưng có thể làm ra cơm chiều ngon như vậy! 】【

【n**x: Bàn này đến cấp biên tập thêm đùi gà, thế nhưng giới thiệu một cửa tiệm ăn ngon như vậy, tôi thấy tốt nhất đừng làm mấy nội dung hóng hớt cho cư dân mạng, dứt khoát sửa thành giới thiệu đồ ăn ngon. 】【

.....

Nguyễn Miên Miên xem mà như lọt vào trong sương mù, chỉ có thể nhẩn vào khu bình luận.

【Chủ tiệm trả lời: Xin hỏi mọi người đây là nói chuyện gì vậy? 】【

【cái ** thứ: Chủ tiệm thế nhưng không biết? Liền đi vào diễn đàn hóng chuyện thành phố A có bài đăng.....】

Tại bình luận giải thích của "Cái ** thứ" cho Nguyễn Miên Miên giải thích khi, những người khác thấy chủ tiệm nói chuyện liền sôi nổi nhắc lại.

【4**b: Chủ tiệm, một món canh rau xanh đậu hủ không đủ uống a, khi nào ra loại canh mới? Mặt khác, có suy sét ra món xào nào không? 】【

【là ** sơn: Chủ tiệm, mỗi loại cơm chiên trong tiệm tôi đều ăn mấy lần rồi, lần lộn cầu ra loại cơm chiên mới! 】【

【6** ngày: Cơm chiên Dương Châu bấp, cà rốt, dưa chuột, trứng gà..... Đều ăn rất ngon, căn bản ăn không đủ, chủ tiệm ơi ngày mai tôi muốn đặt một phần cơm chiên Dương Châu không cần cơm được không? Tôi có thể thêm tiền! 】【

【1**3: Tôi đây muốn một phần cơm chiên Dương Châu cùng một phần cơm chiên trứng không cần cơm. 】【

【cái ** thứ: Trời đất cơm chiên trứng không cần cơm, chẳng phải là trứng gà chiên sao? 】【

Chương 13

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên đem "Tin đồn thú vị thành phố A" ghi tạc trong lòng, tiếp tục kéo xuống dưới xem.

【7**4: Com chiền đều làm ngon như vậy, chủ tiệm đây là tự nấu đi? Như thế nào tự đặt tên cho món ăn đi? 】

Nhìn đến này bình luận, ý cười trên mặt Nguyễn Miên Miên dần dần nhạt đi.

Cô sẽ nấu ăn sao?

Tự nhiên là sẽ, Nguyễn gia mấy thế hệ đều là ngự trù trong cung, cha cô đặc tội với người bị đuổi ra cung, không thể không tránh về quê quán tại Giang Nam, trước đó thậm chí đã tấn chức đến Phó tổng quản Ngự Thiện Phòng.

Có lẽ là gia học sâu xa, Nguyễn Miên Miên hai ba tuổi liền thích đi sau mông cha cô, bắt chước bộ dáng nấu ăn của cha.

Lúc mẹ cô còn trên đời, tuy cha cô ngại cô lảo đảo bên người ương chân ương tay, đuổi không đi liền cũng tùy cô.

Thẳng đến khi năm tuổi, mẹ cô bệnh chết, có mẹ kế liền có cha kế.....

Bị gọi lên hồi ức kiếp trước, biểu tình Nguyễn Miên Miên thật sự không tính là tốt.

Đã từng, mẹ kế khắc nghiệt, cha ruột kiên trì truyền nam không truyền nữ, đề phòng cô học trộm thực đơn, kỹ thuật cắt đồ ăn như đề phòng trộm cướp, cũng không làm cô từ bỏ tình yêu với nấu ăn.

Lúc cha ruột cảnh cáo cô nếu dám lại học trộm thực đơn của Nguyễn gia liền phết đi tay cô, cô vẫn không

từ bỏ đũa mè nấu nướng.

Mẹ kể cáo trạng, làm cha ruột phát hiện cô trộm học nấu ăn, dưới sự giận dữ đánh gãy một bàn tay của cô, cô vẫn như cũ không muốn từ bỏ nấu ăn.

Thẳng đến khi ca cô đã hết hy vọng sinh con trai, ngàn chọn vạn tuyển cũng không có một đồ đệ vừa ý, rốt cuộc nhớ tới cô.

Nguyễn Miên Miên hiện tại còn có thể nhớ lại tâm tình của mình khi đó kinh hãi đến khó tin, tựa như trời đông giá rét uống được một chén canh thịt dê củ cải, giống như ngày hè nóng nực ăn được một trái đào ngọt mát.

Vì không để cha thất vọng, cũng là vì muốn tranh một hơi, để cho hẳn thấy ai nói nữ tử không bằng nam tử, cô chẳng phân biệt mùa đông giá lạnh hay ngày hè nóng bức, lấy ngọn đèn dầu suốt năm canh cùng hẳn học tập.

Về sau, cô làm ra thức ăn, thậm chí có thể nói là trò giỏi hơn thầy.

Buồn cười chính là, lúc hẳn tán thành trù nghệ của cô, lại ở thời điểm làm chung bắt cô phát thẻ đọc, con trai của cô buộc phải họ Nguyễn, hơn nữa đời này cô từ bỏ truyền nghề cho con trai, tuyệt không được ở trước mặt người khác nấu ăn hoặc nấu ăn cho người khác ăn.

Chính tại một khắc đó, Nguyễn Miên Miên bỗng nhiên cảm thấy, nấu ăn kỳ thật rất không thú vị. Cũng vì ra lời thẻ đọc đó, mẹ kể muốn bức cô nấu ăn để duy trì sinh ý từ lâu trong nhà không thành, thế nhưng muốn gả cô cho cháu trai đã sớm lấy vợ..... Muốn cô sinh người con trai kế thừa tay nghề ngự trù của Nguyễn gia.

Nguyễn Miên Miên đứng lúc trên đường bỏ trốn khỏi nhà, vì cứu đứa nhỏ mà rơi xuống nước, mở mắt ra liền đến hiện đại.

"Miêu ô ~ miêu ô ~"

Quả Quýt nhỏ vốn dĩ ghé vào đuôi giường không biết có phải hay không cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, đứng lên đi đến bên người cô, nghiêng đầu xem cô, đột nhiên từ cánh tay bò đến đầu vai cô, một hồi dùng đệm thịt ở bàn chân chạm vào mặt cô, một hồi đem đầu thò lại gần cọ cọ cổ.

Nguyễn Miên Miên bị tiếng kêu mềm mại của nó làm bừng tỉnh khỏi hồi ức, phát hiện như một đời đã qua, thực không dễ dàng.

Cô nhìn về mèo con tựa hồ lo lắng cho mình, đuôi tay đem nó bế lên, nửa khuôn mặt chôn vào cái bụng mềm mại của nó.

Khi cô chôn đầu xuống lỗ tai Quà Quýt Nhỏ nháy mắt run lên hai cái, lại không phản kháng, ngược lại thấp phần ngoan ngoãn mà đem móng vuốt đặt trên đỉnh đầu cô, lúc lông mao ở bụng trong nháy mắt có điểm ướt át, cũng không giãy giụa.

Đèn dây tóc sáng lên, một người một mèo ôm nhau chặt chẽ trong phòng trong yên lặng tăng lên vài phần ấm áp.

Vài phút sau, Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu, đem Quà Quýt Ngỏ kéo vào trong lòng ngực, vuốt đầu nó nói: "Bé ngoan, ngày mai làm cá viên cho em có được hay không?"

"Miêu ~"

Nghe thấy từ cá, mèo nhỏ thông minh lập tức há mồm kêu lên đáp lại.

Sáng sớm hôm sau, trời mới sáng, Nguyễn Miên Miên liền dùng rổ xách theo Quà Quýt Nhỏ, mang nó cùng đi tới chợ nông sản gần hẻm Hồ Lô.

Chợ chỗ này không tính là lớn, nhưng bên trong bán thịt, bán đồ ăn, bán thủy sản trên cơ bản cái gì cần có đều có.

Khách hàng chủ yếu là phụ nữ trung niên, Nguyễn Miên Miên một cô gái trẻ xinh xắn còn mang theo mèo ở bên trong thấp phần gây chú ý.

Bị đặt ở trong rổ Quà Quýt Nhỏ dọc theo đường đi đều thấp phần ngoan ngoãn, mấy người thích mèo đi qua liền tiếp quay đầu xem nó.

Thẳng đến khi Nguyễn Miên Miên đi tới trước sạp bán thủy sản, Quà Quýt Nhỏ đột nhiên đứng lên, hướng bốn cá màu lam định cá lớn cá nhỏ kêu to liên tiếp.

"Haha! Con mèo này cũng thật hưng." Người trung niên Bán cá nghe được tiếng mèo kêu, ngẩng đầu

nhìn mèo con trong rổ, nói câu vui đùa sau mới nhìn về phía cô gái cầm rổ, "Muốn mua cá sao?"

Nguyễn Miên Miên trấn an mà sờ sờ đầu mèo con, gật đầu nói: "Có thể tự mình chọn không a?"

"Khả định có thể, cháu tùy tiện chọn, cá nhà bác còn sống bảo đảm mới mẻ." Ông chủ vừa nói, vừa đem một cái vớt cá đưa cho cô.

Nếu phải làm cá viên, nơi này có nhiều loại cá, liền lấy loại cá bạch liên thịt chất tuyệt trắng non mịn.

Nguyễn Miên Miên đảo qua sạp cá một lần, đi vào bồn cá bạch liên, lẳng lặng đánh giá hai phút sau, động tác nhanh chuẩn mà liền tiếp vớt ra hai con cá.

Ông chủ ngay từ đầu thấy cô bất động, còn cho là cô gái trẻ không dám động thủ, đang nghĩ ngợi định hỏi cô có muốn hay không để ông hỗ trợ.

Chờ nhìn đến lúc cô vớt ra hai con cá, ông chủ mới phát hiện chính mình nhầm rồi, cô gái còn rất lợi hại a, chọn một cái liền lấy ra hai con cá linh hoạt, lớn lên tốt nhất trong bồn.

"Cô gái còn rất biết cách chọn a, có cần bác làm cá?" Ông chủ một bên đem cá cân lên, một bên hỏi.

Nguyễn Miên Miên mới vừa rời thấy qua ông giết cá, động tác lưu loát lại sạch sẽ, một khi đã như vậy, nàng cũng không cần một hai phải tự mình động thủ: "Làm phiền bác."

Cô mua xong cá lại thuận tiện mua chút hành gừng tỏi, trực tiếp mang theo Quả Quýt Nhỏ đang không ngừng đuổi móng vuốt thử thăm đồ bao nylon đựng cá về nhà.

Làm cá viên cũng không phải việc đơn giản, chỉ cần công đoạn phải dùng song dao băm thành thịt nhuyễn, cũng có thể làm nhiều người muốn làm cá viên từ tò ỷ niệm.

Đương nhiên, việc này đối Nguyễn Miên Miên mà nói, lại không tính là khó, chỉ thấy cô lưu loát đi lọc đi da cá, xương cá cùng các phần thịt đỏ ảnh hưởng tới mùi vị, một tay đè nặng thịt cá tuyết trắng trong suốt, một tay nắm dao, bá bá bá bá một hồi công phu, một khối thịt cá đã bị băm thành cá nhuyễn.

Chưa tới một giờ, mười mấy cân thịt cá toàn bộ bị băm nhuyễn, đặt ở trong hai cái bồn.

Nguyễn Miên Miên dùng tay vò chút thịt cá, xác định toàn bộ thịt cá đều đã nhuyễn mịn, bắt đầu một bên

thêm nước một bên dùng chiếc đũa đánh thịt cá đã nhuyễn.

Đem cá quấy tới khi thấy thịt cá dính dính lại, liền có thể bắt bếp nấu nước, đem thịt cá nặn thành viên bỏ vào nồi.

Một nồi cá viên không cho gia vị này là cô cố ý làm cho Quà Quýt Nhỏ, hơn nửa bồn cá làm được 50 miếng cá viên lớn nhỏ giống nhau, vớt ra khỏi nồi, tuyết trắng muốt mà, tiên hương bốn phía.

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, đều là của em." Dùng mâm trước bỏ vào sáu viên mang ra, thấy Quà Quýt Nhỏ gấp đến độ dậm chân, Nguyễn Miên Miên chạy nhanh trấn an nói.

Chờ mang cá viên bỏ vào chậu cơm, Quà Quýt Nhỏ "Ngao" một tiếng nhào qua, rất giống điệu bộ thiếu hổ vồ mồi.

Nguyễn Miên Miên ở bên cạnh nhìn sẽ nó ăn uống khoa trương một lát, đứng dậy quay lại phòng bếp, đem bồn lớn đựng phần cá còn lại kia thêm hành, gừng, nước, lòng trắng trứng, muối trộn đều rồi lại chia ra, thêm nắm hương, rau xanh làm ra hai loại cá viên khác nhau.

Làm xong, đã hơn 9 giờ, cô dùng khay bưng trước một phần đến tặng ông Ngô.

Rõ ràng đã ăn qua bữa sáng lúc ông Ngô nhìn đến cái chén cá viên màu sắc mê người, hương khí bốn phía, bỗng nhiên cảm thấy chính mình lại đói bụng.

Biết được Nguyễn Miên Miên chính mình còn chưa có ăn, ông Ngô nói: "Ông không cùng cháu khách khí, người cũng đừng cùng ông khách khí, lần sau làm được món ngon gọi điện thoại kêu một tiếng là được, ông chính mình qua ăn, cháu không cần đưa tới."

Nguyễn Miên Miên đáp ứng, đã bị ông "Đuối" trở về.

Chờ cô về nhà ăn xong bữa sáng muộn, đã 10 giờ, cô lúc này mới cảm lấy di động mở cửa hàng lên.

Cá viên cho Quà Quýt Nhỏ đã bỏ vào tủ lạnh, cá viên có bỏ gia vị, còn có hơn 70 viên.

Nghĩ đến ngày hôm qua mấy khách hàng kêu cô thêm thực đơn, Nguyễn Miên Miên dứt khoát đem mấy viên viên cắt vào sứ men xanh chụp tấm hình, ngay sau đó ở thực đơn tăng thêm một món cá viên canh định giá 16 đồng.

Bởi vì cá viên có hạn, cô thuận tiện để số lượng hạn định mười hai phần.

Tăng thêm xong thực đơn, cô cũng không nhàn rỗi, mà là lợi dụng đầu cá, xương cá, thịt cá linh tinh nguyên liệu nấu ăn dư lại lúc trước bắt đầu ninh canh cá.

Ấn xong cá viên mèo con có điểm thỏa mãn đang nằm ở ngoài sân phơi nắng, chờ người được từ trong phòng bay ra tiên vị, đột nhiên từ trên mặt đất nháy dựng lên, chớp mắt liền nháy đến cửa phòng bếp, dùng âm thanh mềm mại kêu lên làm nũng.

"Đúng là đồ mèo con tham ăn!" Nhìn đến nó nghe vị lại chạy tới làm nũng làm nịu, Nguyễn Miên Miên bắt đầu đi mà lắc đầu, thừa dịp canh còn chưa có bỏ muối, vẫn là cho nó nửa chén canh.

Uống đến canh cá Quả Quýt Nhỏ cao hứng đến đôi mắt đều nheo lại tới, cái đuôi càng vung mạnh.

Tối gần giữa trưa, rất nhiều người ăn cơm hộp qua ngày đã mở ra app cơm hộp.

Ở trong nhóm người này, có một nhóm người, đăng nhập app, mục tiêu xác định từ đơn đặt hàng cũ vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bắt đầu suy xét giữa trưa là ăn cơm chiên đậu que thịt mỡ hay vẫn là cơm chiên Dương Châu, là thêm cay hay là không thêm cay.

Di! Từ từ, chủ tiệm thêm món mới!

Có người tinh mắt nhìn đến dưới cùng nhiều thêm một lựa chọn, nhìn hình ảnh cá viên tuyết trắng mềm mượt, hoài nghi chủ tiệm có phải hay không làm đồ ăn mỹ nhân, nếu không như thế nào sẽ có cá viên xinh đẹp như vậy.

Dương nhiên, mỹ nhân hay không không quan trọng, quan trọng là, lấy tay nghề của chủ tiệm, canh cá viên này khẳng định uống ngon.

Những người đối với tay nghề chủ tiệm có tin tưởng không chút nghi ngờ, không nói hai lời trực tiếp đặt đơn, mà người còn do dự vì một phần canh mà đặt ngang một phần cơm chiên, phát hiện..... Rồi, không cần rồi rẫm, đã bán xong rồi.

Theo nhóm khách hàng sôi nổi đặt đơn, liên tiếp nhân viên giao cơm bắt đầu tiến vào hẻm Hồ Lô, vì thế trong ngõ nhỏ cũ kỹ tăng thêm một một chút hơi thở thời đại mới.

Cu dân ở ngõ nhỏ với cảnh tượng này đã thấy nhiều không trách, ngược lại vì tiệm cơm chiền Hạnh Phúc sinh ý tốt mà trong lòng cảm thấy cao hứng.

Đương nhiên, vì cảnh này mà cảm thấy không cao hứng khẳng định cũng có, rồi cuộc luôn có những người không muốn thấy người khác sống tốt, chỉ là những người này không cao hứng cũng chỉ có thể ghen ở trong lòng, nếu không khi dễ bé gái mồ côi, danh tiếng truyền ra cũng không dễ nghe.

"Thơm quá a! Bà chủ đây là nấu canh cá?"

Nhân viên giao cơm ở ngoài cửa đã ngửi đến một cổ hương thơm làm người chảy nước miếng ròng, vừa vào cửa lập tức hỏi tới.

"Ừng, hôm nay mới thêm canh cá viên."

"Quá thơm, cho tôi một chén canh cá viên, lại thêm một phần cơm chiền trứng."

"Cái gì canh cái gì canh? Tôi cũng muốn." Lời vừa vào cửa một nhân viên giao cơm khác cũng đi theo nói.

Nghe vậy, Nguyễn Miên Miên có chút ngưng ngưng: "Xin lỗi, cá viên làm không nhiều lắm, khách hàng đều đã đặt mua xong rồi, tôi mời các anh uống canh cá đi?" Nói xong, cô đã múc ra hai chén canh rau xanh cá tỏi đặt ở trước mặt bọn họ.

"Nào không biết xấu hổ làm cô mời khách, khẳng định phải trả tiền."

"Đúng vậy."

Hai nhân viên giao cơm nói xong, bung lên canh thổi thổi, gấp không chờ nổi ném một ngum, uống canh này như ném được tiên vị, uống ngon đến mức muốn nuốt cả đầu lưỡi.

"Uống quá ngon."

"Lại thơm như vật, lần này đưa cơm hộp thật đáng giá."

Dứt lời, hai người không sợ nóng bung lên chén, một bên thổi một bên lộc cộc lộc cộc uống canh, bộ dạng kia hận không thể đem mặt vùi vào trong chén, cùng Quà Quýt Nhỏ lúc trước ăn canh không khác gì nhau.

"*Ai! Phía dưới có cái viên..... Hoắc! Đây cá viên cũng thật xinh đẹp, như thế nào lại trắng như vậy?*" Một nhân viên giao cơm phát hiện viên cá dưới đáy chén, liền không lấy lấy cá cái muỗng, trực tiếp đem miệng thò lại gần cắn một ngụm, sau đó trợn tròn con mắt, ăn ngon đến mức nói không thành lời.

Cá viên làm thủ công, không chỉ là thoát nhìn trắng tinh xinh đẹp, cho vào miệng càng tiên hương hoạt nộn, dai dẻo mười phần.

Đây là Nguyễn Miên Miên cộng lại cho sáu viên một chén bán cho khách còn dư lại hai viên, cố ý cho bọn hắn thêm.

Cô vốn là có ý tốt, nhưng mà thức ngon như vậy, ném một ngụm liền không có, cái loại cảm giác không tận hưởng này, làm hai bọn họ tìm gan còn cào khó chịu. Nhắm nắp dư vị xong, bọn họ chỉ có thể bưng phần canh còn lại lên uống, cũng là hương vị canh cá đó, ăn vài đầu lưỡi không được thỏa mãn chút.

Chương 14

Editor: Thienyetkomanhme

Chờ hai nhân viên giao cơm ăn uống xong, đơn hàng của bọn họ cũng đã làm tốt.

Trong đó một vị giao cơm phát hiện đơn chính mình đưa có một phần canh cá viên, nhìn không được nói với đồng nghiệp bên cạnh: "Cậu nói nếu tôi cầm đi phần canh cá viên này, sau đó nói với khách hàng là bị ngã đổ rồi, liệu khách có tin không?"

"Khẳng định sẽ tin, nhưng là cậu làm được tôi sẽ trả cho cậu một nửa tiền cơm." Một vị khác thập phần bình tĩnh mà tiếp lời.

Hắn đương nhiên bình tĩnh, rốt cuộc bị khách hàng phát hiện ra, đánh chết cũng không liên quan tới hắn.

Uốn dĩ chỉ là chỉ đùa một chút nhân viên giao cơm thấy hắn nghiêm trang lừa dối mình như thế, tức giận nói: "Có quý mới tin cậu, Tôi lúc đó bị đánh giá xấu cũng không phải cậu."

Vui đùa thì vui đùa, hai người cũng không dám trì hoãn chính sự, khi nói chuyện xe cũng đang lao nhanh ra khỏi ngõ.

Phụ cận hẻm Hồ Lô, trong tòa office building nọ, khi Trương San mở ra cơm hộp của mình, nữ đồng nghiệp bên cạnh ngửi thấy một mùi thơm, liền bỏ hộp cơm chiên mình ăn đag ăn đó cọ đến bên người cô: "San San sao canh của cậu lại không giống của tớ?"

"Đương nhiên là không giống, tớ đặt chính là canh cá viên." Ngửi thấy mùi thơm, Trương San đặc ý cầm lấy cái muỗng múc một muỗng uống, tức khắc rung đùi, "Hương thơm thần tiên gì đây, uống ngon thật!"

"A a —— tớ tối hôm qua sớm đem cơm chiên hôm nay muốn ăn cùng canh rau xanh đậu hủ thêm vào xe mua sủm, giữa trưa trực tiếp vào xe mua sủm đặt đơn, cho nên căn bản không thấy được trong liệm ra món mới, không được, tớ phải đặt thêm một phần canh cá viên, tớ thích nhất ăn cá viên."

"Đừng nghĩ, trong tiệm tổng cộng chỉ có mười hai phần, tớ đây là một phần cuối cùng." Thấy cô lấy ra đi động, Trương San bốt thời giờ nhắc nhở.

Nghe vậy, đồng nghiệp nữ cầm đi động động tác dừng một lát, ngay sau đó đôi tay khép lại nhìn về phía cô:
"San San, San San tốt, mỹ lệ nhất, xinh đẹp nhất nhất, ôn nhu nhất công ty....."

"Dừng, dừng, đừng làm tớ buồn nôn, lấy cái ly dùng một lần tới đây, tớ chia cho cậu một ly."

Cô vừa mới nói xong, cô bạn đồng nghiệp đã lạnh lẽo mà chạy tới máy lọc nước bên kia lấy tới một cái ly giấy dùng một lần, vút mị nhân nói: "Cho tớ xin mấy viên cá nha, yêu cậu ~"

"Tổng cộng mới sáu viên, chỉ có thể cho cậu một viên."

"Hai cái, hai cái đi mà, lần sau tớ mời cậu ăn tôm hùm đất."

"Rồi rồi, lại cho cậu thêm một cái."

Trương San hào phóng cho đi hai cái viên cá, chờ lúc cô múc lên một cái cá viên cắn một miếng, tức khắc liền hồi hận.

"Cho rồi không được lấy lại, lấy lại là cường đạo!" Đối phương thấy cô nhìn qua, lập tức bùng cái ly cùng cơm chiên lùi về chỗ của mình.

Nhìn canh cá viên màu sắc cùng hương khí, cô hồi hận vô tận, thấy vậy đồng nghiệp liền biết tất nhiên là ăn rất ngon, nhưng chờ thật sự đến trong miệng, cô mới phát hiện so với chính mình tưởng tượng còn muốn ăn ngon hơn.

"Mà ới, như thế nào cá viên lại ăn ngon như vậy? Tội trước kia ăn những cái đó quả thực chính là hàng giả!"

Hai viên cá ăn xong, cái ly canh cũng uống xong, cô liếm liếm môi, quả thực là phát cuồng vì canh cá viên nhà này.

Chờ không kịp cơm nước xong, cô dứt khoát dùng tay trái lấy cái muống tiếp tục ăn cơm chiên, sau đó dùng tay phải cầm đi động bắt đầu viết bình luận.

【 ăñ ** cá: A a a a! Chủ tiệm canh cá viên ăn quá ngon, tôi trước nay không ăn qua cá viên ngon như vậy, canh cũng thực tươi ngon, so nhà mình ninh canh cá còn muốn thơm..... Chính là có một chút, chủ tiệm có thể hay không làm nhiều chút, tôi giữa trưa cũng chưa mua được, ninh nọt mãi mới được đồng nghiệp cho hai viên cá cùng một ly canh. 】

Bình luận của cô đăng lên không bao lâu, liền có người ở phía dưới trả lời, làm cô thấy đủ, ít nhất đồng nghiệp còn chia cho cô, kể lẻ đồng nghiệp của mình chính là cái gia súc, chẳng cho hảnh thì thôi, còn luôn nhem nhem chọc hảnh phát thêm.

Từ cái này ra, còn có bình luận cầu chủ tiệm hãy bán nhiều canh cá viên hơn.

Nguyễn Miên Miên vội vàng làm xong đơn đặt hàng giữa trưa, theo thói quen mở ra khu bình luận của cửa tiệm, liền phát hiện khu bình luận đag nổ tung.

Đầu tiên là những khách hàng cướp được canh cá viên đủ loại khen ngợi, trong đó có một người không biết lấy ra sức chịu đựng từ đâu, thể nhưng trước khi ăn có thể chụp được tầm ảnh gửi lên.

【 là ** son: Com chiền liền không khen nữa, rớt cuộc những người ở khu bình luận đã khen nhiều rồi. Hôm nay tôi muốn khen canh cá viên chủ tiệm vừa mới ra, quả thực chính là tuyệt đỉnh mỹ vị, không riêng canh thơm đến mức làm người ta hận không thể đem đầu lưỡi nuốt vào, ngay cả rau xanh bên trong ăn cũng rất ngon..... Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là cá viên, tuyệt trắng mượt mà, một ngúm còn chưa có cắn xuống hết, hàm răng đã có thể cảm nhận được độ mềm dẻo, chờ cắn xuống, đầu lưỡi là có thể nếm đến vị tươi ngon..... 】

【 3**6: Tôi nói canh cá viên của hàng này ăn ngon, có người khả năng sẽ hỏi ' Ngon tới mức nào?' như vậy tôi liền cùng mọi người nói, tính cả tôi và nhân viên là 6 người, canh cá viên có đủ để chia không cần tranh đoạt, phần canh còn lại vì công bằng, bọn họ thiếu chút nữa lấy cốc đong đo trong phòng thí nghiệm ra để chia canh. Đương nhiên, tôi nói chuyện này không phải vì nói cho mọi người canh cá viên có bao nhiêu mỹ vị, mà là nghĩ nói cho chủ tiệm biết, nếu không muốn một ngày nào đó của hàng bị lên bài bóc phốt, vẫn nên chuẩn bị nhiều canh một chút đi, bằng không tôi sợ chính mình sẽ nhin không được đánh chết đám nhân viên tranh canh của tôi! 】

Nhờ bài 《 khiếp sợ! Tôi chưa bao giờ gặp qua ông chủ vô sỉ như vậy 》 ban tặng, không ít khách hàng đều quen mắt " 3**6 ", nhìn thấy bình luận này của hảnh, trước phải " Ha ha ha ha " cười một hồi.

Cười xong, có khách xem nào nhiệt còn chê việc không lớn lại sôi nổi châm ngòi "Đây nhân viên của anh mà nhìn thấy bình luận, trước hợp lực đánh chết ông chủ đó", "Chính là, tôi khuyên anh mau đem bình luận xóa, bằng không nhân viên của anh nhìn thấy liền không xong".

【A**6: Phần canh cá viên này, mặc dù đựng trong hộp cơm đơn sơ, cũng không cách nào che giấu được giá trị của nó, nước canh trong suốt, cá viên tuyết trắng mượt mà, còn có rau xanh biếc..... Không nói ngoan, đối cái một cái chén xinh đẹp, đặt ở khách sạn 5 sao bán 160 cũng thấy được hơi [hình ảnh] 】

.....

Chính vì nhóm khách hàng mua được canh cá viên khen ngợi chân tình, đặc biệt là hình ảnh càng dụ hoặc, chọc những người không mua được canh cá viên hậm hộc ghen ghét.

Đặc biệt là những người đã từng có cơ hội đặt được, là vì nhất thời do dự mà bỏ lỡ.

Vì thế, kế tiếp bình luận thống nhất biến thành ——

【6** ngày: Viết một huyết thư cầu chủ tiệm buổi chiều làm canh cá viên nhiều hơn một chút, nếu không đêm nay tôi khẳng định ngủ không yên. 】

【H**q: Bang —— chủ tiệm, nhìn thấy thủ ném tới bàn phím trước mặt người sao? [hung ba ba] người hôm nay nếu là không làm thêm một chút canh cá viên, tôi liền..... Quỳ gồi trên bàn phím không đứng dậy, mẹ nó ai cũng đừng nghĩ kéo tôi lên! 】

【cái ** thứ: Xì, 'H**q' anh là muốn tôi cười chết sao? Chủ tiệm, nhìn thấy không? Không nên làm một người vô tội tham ăn mất đi hai chân, còn không nhanh làm thêm canh cá viên. 】

【n**x: Băn lợi đầy đất cầu nhiều canh cá viên hơn a a a.....】

.....

【5** còn: Chủ tiệm, canh cá viên của người thành công khiến cho tôi chú ý, nếu là buổi chiều tôi không ăn được, ta đành phải 'thiên lương vương phá' cửa hàng, đến lúc đó, tôi muốn đem chủ tiệm nhốt vào phòng tôi, mỗi ngày làm canh cá viên cho tôi [bá đạo tổng tài mode on] 】

【H**q: Chủ tiệm làm ăn buồn bán mà như vậy không được a! Tiền đó, đều là tiền đó, tiền đều không cần

kiếm nữa sao? Còn chờ cái gì, mau đi làm canh cá viên canh đi! 】

Xem xong bình luận mới nhất, Nguyễn Miên Man luôn có một loại ảo giác khu bình luận nhà mình tựa hồ không quá thích hợp.

Cô lui ra ngoài, tùy tiện tiến vào một nhà cửa hàng ở trang đầu vào khu bình luận xem qua. Ần, tự tin, đem chữ "Ảo giác", khu bình luận nhà cô xác thật cùng cửa hàng khác bắt đồng.

Chính mình trong lòng suy nghĩ một hồi, Nguyễn Miên Man nhìn không được lấy tay vỗ trán, phát hiện chính mình bị một nhóm người đe dọa.

Vốn dĩ Nguyễn Miên Man chỉ chuẩn bị bán buổi trưa nay, lần sau làm cá viên cho Quà Quýt Nhỏ ăn rồi lại tính.

Nhưng nhìn đến mấy cái bình luận này, hiển nhiên buổi chiều không bán là không được.

Bất quá dù sao tất cả đều làm bằng tay, nếu tính buổi chiều còn bán, phân lượng cũng không có khả năng nhiều, vì thế ở trên cùng cái kia bình luận cuối cùng trả lời.

【 Chủ tiệm trả lời: Cá viên là làm cho mèo con trong nhà ăn, cá nhuyển trộn một ít gia vị là làm một ít chính mình ăn, phần còn lại là để bán trong tiệm. Nếu mọi người thích, buổi chiều tôi lại có thể làm một ít, bất quá từ chọn lựa cá đến băm nhuyển cá lại làm thành viên tương đối phí thời gian, cho nên số lượng khả năng sẽ không quá nhiều. 】

Bình luận vừa đăng, trên mạng, mấy người nhìn thấy "Ngoạ tào" một tiếng, ngón tay như bay mà ầm lên đi động.

【 nhưng ** ái: Chủ tiệm, nhà người còn thiếu mèo không? Ngoan ngoan nghe lời biết làm nũng, còn có thể mang người chơi game. 】

【 cái ** thứ: Người không bằng mèo, trước nay không nghĩ tới, tôi thế nhưng sẽ có một ngày hâm mộ một con mèo. 】

【 hx: Tôi là bác sĩ thú y chuyên nghiệp, chủ tiệm, nghe tôi, mèo con vẫn là ăn đồ ăn cho mèo là tốt nhất, tôi có mấy bao thức ăn cho mèo nhập khẩu, lấy tôi để đổi cá viên được không? 】**

.....

Đương nhiên, trừ bỏ mặt trên đấm lau nhau phía trên, còn có không ít khách hàng cảm thán, trách không được ăn ngon như vậy, nguyên lai là tất cả đều làm bằng tay.

Hiện nay, phàm là những thứ lùn thủ công, trong lòng mọi người đều muốn đánh giá cao hơn. Bấy trừ nghệ của chủ tiệm lại tự làm cá viên hoàn toàn bằng tay, ngấm lại khiến cho người chảy nước miếng.

Do đó, mấy khách hàng vốn chỉ vào xem nào nhiệt cũng bắt đầu hạ quyết tâm, buổi chiều nhất định phải cướp được cá viên.

【5** còn: Buổi chiều tôi nhất định phải ăn được canh cá viên, mọi người đừng cùng tôi tranh đoạt, còn có mấy người đã ăn qua, tự giác, đừng đặt a. 】

【thiên **3: Dựa vào đâu? Thời điểm đặt đơn tự nhiên là dựa vào bản lĩnh chính mình đi. 】

【H**q: Đây là lúc cho mấy người biết sthees nào là tốc độ tay của người độc thông hai mươi năm, buổi chiều tôi nhất định sẽ cướp được canh cá viên, đến lúc đó, tôi sẽ nhớ rõ chụp mấy tấm ảnh cho mọi người xem, không cần cảm ơn. 】

【n**x: A! Tốc độ tay của người độc thân hơn hai mươi năm tính là cái gì? Tôi đã trải qua n đợt giảm giá 11-11, mỗi lần đều có thể thành công trong vài giây đặt được hàng, kinh nghiệm nhiều năm còn chưa đủ lợi hại sao? 】

.....

Đã đi chợ nông sản mua cá Nguyễn Miên Miên không biết, lúc cô ra cửa, khu bình luận lại nào nhiệt lên.

Mua xong cá trở về, Nguyễn Miên Miên liền bắt đầu vội vàng băm nhuyễn lùn cá viên.

Cô làm được một nửa, ông Ngô liền lại đây, cũng không cùng cô khách khí, nói thẳng buổi sáng cô đưa tới canh cá viên uống quá ngon, đặc biệt là cá viên, ông chưa ăn đủ.

Lúc này hơn 3 giờ chiều, vừa lúc ăn bữa điểm tâm trà chiều,, Nguyễn Miên Miên thuận tay liền cho làm cho ông một chén canh cá viên, lại dùng cá băm nhuyễn thêm đồ ăn chiên một đĩa bánh to bằng lòng bàn tay.

Chiên lên là đồ ăn lúc nào cũng thơm hơn, thịt cá vàng tươi đặt trong đĩa sứ màu trắng, nhìn đã thấy ngon.

Cũng may lúc này Quà Quýt Nhỏ chạy ra ngoài chơi không ở nhà, nếu không người được hưởng vị này sợ là có thể trực tiếp nhảy lên mặt bàn.

Ông Ngô kêu cô cùng ngồi xuống ăn nghỉ ngơi một chút, cắn một ngụm ngoài giòn trong mềm bánh rán thịt cá, uống một ngụm tiên hương ngon miệng canh cá viên, nhìn không được cảm thán: "Ông cũng thật có lộc ăn, mỗi ngày có thể ăn nhiều món ngon như vậy."

"Ôn thích ăn thì thường qua đi ạ, cháu làm mấy thứ này cũng không phiền toái." Nguyễn Miên Miên cũng không phải mỗi ngày có thể mang đồ ăn qua cho ông, rốt cuộc thời điểm lúc ăn cơm là lúc cô bận nhất, mà chờ đợi bận thì ông Ngô đều đã ăn cơm xong.

"Sao lại không phiền toái, ông xem cháu làm trong phòng bếp, băm thịt làm cá viên cũng không dễ dàng."

"Chỉ là nhìn nhiều thôi ạ, làm lên kỳ thật không khó."

Ăn uống no đủ xong, ông Ngô biết cô còn vội làm cá viên, một hai phải hỗ trợ cô.

Nguyễn Miên Miên biết tính ông, chỉ có thể để ông rửa rửa mấy nguyên liệu nấu ăn cho buổi tối.

Chờ ông đi về, Nguyễn Miên Miên lại làm bánh rán thịt cá cùng canh cá viên để ông mang về. Ông Ngô bụng canh cùng bánh rán đi bộ trở về, người thấy một đường mùi hương ông lập tức lại thèm.

Dù sao đều là của ông, sớm hay muộn ông đều ăn, hiện tại vẫn còn nóng ăn luôn, còn có thể tiết kiệm tiền điện không cần dùng lò vi ba.

Tìm được lý do, ông Ngô liền đem canh cùng bánh đặt ở trên bàn cơm chuẩn bị ăn luôn.

Canh cùng bánh đều được Nguyễn Miên Miên đặt trong chén sứ, còn dùng nguyên bộ chén sứ, mở ra một cái, sắc – hương – vị đều đầy đủ.

Trước khi ăn, ông Ngô nghĩ ra, cầm lấy di động chụp hai bức ảnh gửi cho cháu trai.

【hình ảnh】 hình ảnh】 Đông Đông làm cho ông canh cá tam tiên cùng bánh rán thịt cá, hương vị đặc

biệt ngon, con bé này chính là hiếu thuận, có cái gì ăn ngon đều nhớ thương ông.】 Tu Cảnh Lâm ở nước ngoài lúc này là rạng sáng, nhận được tin nhắn của ông, đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Chương 15

Editor: Thienyetkomanhme

Tư Cảnh Lâm cũng không có thói quen ăn khuya, trả lời ông Ngô xong, vội hoàn thành công việc, liền rời thư phòng đi vào phòng trong nghỉ ngơi.

Nhưng mà.....

Tắt đèn nà trên giường khoảng 10 phút, hần lại phát hiện mình ngủ không được.

Lại qua vài phút, Tư Cảnh Lâm từ trước tới nay luôn có sức tự chủ cao lại mở mắt ra, xốc chăn lên xuống giường.

Anh không thích trong nhà có người ngoài, người làm trong biệt thự đều ở ở tòa nhà kiểu tây phía sau.

Đêm hôm khuya khoắt, anh cũng không định gọi người tới đây, liền tự mình đi phòng bếp nướng 2 lát bánh mì, đun nóng ly sữa bò.

Đèn nhà ăn là màu vàng nhạt ảm áp, bát quá vào nửa đêm, một người ngồi trước bàn ăn thật dài, bánh mì cũng sữa bò đơn giản đặt trước mặt, bức họa này lại lộ ra vài phần cô đơn.

Bánh mì vừa nướng tỏa ra mùi thơm của lúa mạch, sữa bò ấm nóng, nhưng mà Tư Cảnh Lâm ăn hai miếng liềng không muốn ăn tiếp.

Cuối cùng, anh lấy di động ra, mở ra ảnh chụp ông Ngô gửi qua.

Nhìn ảnh chụp liền ăn xong bữa khuya, hần vì chính mình thế nhưng lưu lạc tới mức ăn "bánh vế" cho đỡ đói mà bật cười một tiếng, ngay sau đó liền lên lầu.

Trong nước.

Nguyễn Miên Miên cũng không biết, bởi vì cô, gián tiếp tạo ra một hồi quần quai đem khuya.

Lúc này cá viên đã làm xong, cô vừa đem thực đơn mở ra, mở bán 20 phần canh cá viên.

Cơ hồ cửa tiệm vừa mở cửa buôn bán lại, canh cá viên vừa mới mở bán lại, chưa tới 3 phút, 20 phần canh cá viên đã bị tranh mua sạch sành sanh.

Cũng bởi vì Nguyễn Miên Miên nghĩ canh số lượng không nhiều lắm, liền đặt hạn mức mỗi đơn chỉ có thể đặt một suất, bằng không sợ là hết còn nhanh hơn.

Giờ khắc này, khách hàng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cướp được canh thì vui mừng nháy nhót, không cướp được canh thì hận không thể đánh cái tay không biết cố gắng của mình.

Lúc đơn đặt hàng bay tới như tuyết rơi, Nguyễn Miên Miên nấu mấy viên cá đổ vào chảo cơm của Quà Quýt Nhỏ, mèo con nhìn như đang giận dỗi nằm trong ổ mèo không nhúc nhích, trong nháy mắt liền lao ra ăn, cô liền yên tâm mà đi phòng bếp bận rộn.

Quà Quýt Nhỏ vì sao lại giận dỗi?

Bởi vì lúc nó trở về đúng lúc, mùi thơm của bánh cá chiên trong tiệm còn chưa tan hết.

Người được hương vị này, người đều chịu không nổi, càng đừng nói một con mèo nhỏ.

Quà Quýt Nhỏ ngồi xổm trước mặt cô, giữa đầu dùng một ánh mắt "chị trốn em ăn vụng món ngon" nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, hướng trên mặt đất ngả xuống, cạo ở bên chân cô. Lăn lộn đầy đất đòi thức ăn.

Nguyễn Miên Miên nào dám cho nó ăn cái này, để ít thức ăn cho mèo vào bát cơm của nó.

Quà Quýt Nhỏ nhìn thấy thức ăn cho mèo, hướng cô kêu một tiếng, liền đem chính mình vùi vào trong ổ không thềm ra.

"Cô chủ, còn canh cá viên không?"

Quà Quýt Nhỏ gặm xong một viên cá, đã có một nhân viên giao cơm đến trong tiệm, vừa thấy cô liền hỏi.

Có lẽ là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có một sức hút đặc biệt, không riêng khách hàng ở khu bình luận thấp phần sinh động, thậm chí mấy nhân viên giao cơm hay tới tiệm, cũng sẽ để ý cửa tiệm.

"Xin lỗi, khách hàng đều đã đặt hết rồi."

"Không có việc gì không có việc gì, tôi thuận miệng hỏi một câu thôi." Nhân viên giao cơm nói xong, tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống.

Hắn cầm đi động các đơn sẽ giao, dư quang bỗng nhiên chú ý tới con mèo cạnh cửa..... Không, phải nói là cá viên trắng như tuyết trong bát cơm của mèo.

Nhận thấy được ánh mắt của hắn Quà Quýt Nhỏ trong miệng đang cắn nửa viên cá liền ngẩng đầu, ngay sau đó dùng móng vuốt đẩy chấu cơm của mình vào hướng góc tường.

Trước khi nó kéo bát cơm vào góc tường, nhân viên giao cơm đã nhanh tay chụp được bát cơm của nó.

Chụp xong, cũng không biết nghĩ như thế nào, thế nhưng còn gửi đi.

【@ khách hàng [hình ảnh] 】

【@ shipper:??? 】

【@ shipper anh thật quá đáng! Tôi không cướp được canh cá viên đã thực thương tâm, anh thế nhưng còn gửi ảnh để kích tôi. 】

【@ khách hàng [vô tội] [vô tội] ngài đang nói cái gì a? Tôi không phải loại người như vậy, tôi chính là nhìn đến một con mèo đáng yêu, định cùng ngài chia sẻ một chút, rồi cuộc nhìn đến sự vật đáng yêu tâm linh sẽ tốt hơn, tâm linh tốt ăn cũng sẽ ngon miệng hơn. 】

【@ shipper nếu trên hình vẽ chỉ có một cái chân của con mèo, tôi ngu mới tin anh, hiện tại..... A! Anh tốt nhất đừng đến trễ, bằng không tôi cũng có biện pháp làm anh ăn còn ngon miệng hơn. 】

【@ khách hàng biện pháp gì? 】

【@ shipper hừ! Biến bị phản thành động lực ăn. 】

"Má!" Nhân viên giao cơm đọc xong phần hỏi, chạy nhanh hướng phòng bếp kêu, "Cô chủ, đơn của tôi xong chưa? Khách hàng uy hiếp tôi!"

Nguyễn Miên Miên vừa lúc cầm đơn cơm hộp của hắn ra tới, nghe vậy hiểu kỳ nói: "Uy hiếp anh cái gì?"

"Hắn uy hiếp tôi nếu là đến muộn, khiến cho tôi biến bị phẫn thành động lực ăn."

???

Nguyễn Miên Miên nhất thời không thể hiểu, bất quá vẫn là chạy nhanh đem cơm hộp giao cho hắn: "Vậy anh mau nhanh đưa đi."

Theo mặt trời xuống núi, kế tiếp, trừ bỏ nhân viên giao cơm hộp, cũng có một ít người sống xung quanh đến trong tiệm tới mua cơm chiên hoặc là canh rau xanh đậu hủ về nhà.

Không phải mấy người già này thay đổi thói quen tiết kiệm, thật sự là lão nhân tiết kiệm nhưng đối với con cháu luôn trở nên hào phóng.

Một phần cơm chiên một phần canh, cũng chỉ mười mấy đồng tiền, chỉ cần đưa nhỏ trong nhà thích ăn, chút tiền này các bà vẫn nguyện ý bỏ ra.

Mà Nguyễn Miên Miên, đối với những cư dân ngõ nhỏ, từ trước đến nay đều là đem phân lượng đồ ăn nhiều thêm chút.

Buổi tối hôm nay, khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc vẫn như cũ khí thế ngất trời.

Những khách hàng cướp được canh cá viên, từ chính thể sắc hương vị, đến vị cá viên, hương vị canh, lại đến rau xanh..... Quả thực đều phải khen tới hoa muôn nở, không biết còn tưởng rằng khách hàng của tiệm này khách hàng đều là chuyên gia ẩm thực.

Mà những khách hàng không đặt cược canh, rõ ràng biết trường hợp trong khu bình luận, lại vẫn không nhận được mà tiến vào xem, một bên xem một bên chảy nước miếng, sau đó liền thề ngày mai nhất định phải cướp được.

Nhóm khách hàng thèm ăn, bắt đầu nhất trí tìm cách cho chủ tiệm tăng thêm số lượng canh cá viên.

Bọn họ làm nũng, tận tình khuyên bảo, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, lấy tình lấy lý thúc giục bình luận liên tục, buổi tối hôm nay, Nguyễn Miên Miên mơ thấy một giấc mơ không tốt lắm, mới tờ mờ sáng cô liền tỉnh lại.

Ôm lấy chân ngồi dậy, cô đã nhớ không rõ cụ thể mơ thấy cái gì, chỉ đại khái nhớ rõ, trong mộng luôn có người hướng cô đòi canh cá viên, tròn đều tròn không thoát.

"Này thật đúng là....."

Nguyễn Miên Miên biểu tình có chút bất đắc dĩ, bất quá nếu đã tỉnh lại, nàng dứt khoát liền trực tiếp dậy.

Vì không muốn những khách hàng ăn không được canh cá viên đuổi tới trong mơ, rửa mặt xong ăn qua bữa sáng, cô liền xuất phát đi chợ nông sản, chuẩn bị mua nhiều cá một chút về.

Đương nhiên, cô chỉ có một người, một đôi tay, định mua nhiều cá, làm được cá viên nhiều như thế nào cũng không có thể thỏa mãn nhiều khách hàng như vậy.

Vì để càng nhiều khách hàng có thể ăn, cô dứt khoát đem canh cá viên đổi thành canh cá viên miếng, cũng đem giá cả giảm mấy đồng.

Canh cá viên miếng, tên như ý nghĩa, tự nhiên là đem viên cá cắt miếng nhỏ, như vậy một chén canh chỉ cần cho 2 -3 viên là có vẻ rất nhiều.

Thời điểm giữa trưa, nhóm khách hàng vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhìn đến canh cá viên có 50 phần, kinh hỉ qua đi, vội vàng đặt đơn.

Thẳng đến lúc đặt đơn thành công, bọn họ mới phát hiện chữ "miếng" kia, cùng với giá cả được hạ thấp hơn.

Sửa lại thành canh cá viên miếng, nhân viên giao cơm kia rốt cuộc có thể uống một chén canh, tư vị đó, ngon đến mức nhân viên giao cơm trung niên, làn da có chút ngăm đen do dài nắng dầm mưa, đôi mắt có chút nheo lại.

Hắn nhắm nuốt miếng cá viên dẻo dai tươi mới, lại uống một ngụm canh, chỉ cảm thấy mệt nhọc một buổi sáng đều được tiêu trừ.

Uống xong nửa chén canh, động tác hắn dần thả chậm, không phải không uống được nữa, mà là uống

nhANH hếT NHư vậY có chÚT tiếC.

BậN rộN quA lúC cAO điểM buổI trưA, NGUYỄN MIỀN MÃN cẦM LẤY đI đỘNG lÊN xem.

ƯổN tưởNG rằNG, 50 phầN cắNH cá việN miếNG có thỂ phầN nàO lừM khắCH hằNG nhóM vừA lỏNG, chỜ xem xONG bÌNH lUậN sAU mớI phắT hiệN, nhữNG NGƯỜI thAM ăN cắN bảN khôNG biếT viếT hai chữ "ThóA mẫN" NHư thỂ nàO.

NhữNG NGƯỜI tỎI bắY gỜ chƯA mUA đượC tiếP "Lắ lắ khốC lốC lắN lắN" đẫ đắNH, NGƯỜI mUA đượC cỪNG mỘT bỀN kHEN mỸ vỊ, mỘT bỀN cỜN KÊU, cÔ khôNG cẦN đặT hẠN mứC mUA hằNG, hoặC là cho phéP mUA hai phầN, tỎ vẾ mỘT phầN khôNG đỦ ăN.

CằNG có NGƯỜI quá đắNG hƠN, tỎ vẾ cá việN miếNG ăN khôNG đẫ bằNG ăN cá việN cá, mẫNH lIỆT kiếN NHỊ cÔ đốI vẾ NHư cũ.

ĐƯơNG NHậN, vớI loạI NGƯỜI nàY, mỌI NGƯỜI đỀU đỒNG thỜI trẢ lỜi, nÓI hắN khôNG cẦN ỈCH kỴ NHư vậY, ĐỀU đượC ăN ít NHấT 2 lầN rỒi, tỐT xấU đỂ cho NGƯỜI khắC cỪNG đượC nỀM hƯơNG vỊ đI.

CỜN có NGƯỜI khôNG biếT là bị bỆNH ắN ắNH cƯờNG chẾ hAY là nhằM chắN, thỂ NHƯNG đỀM mắY miếNG cá chỀN trONG bắT lắY tắM chỘC gHép lắY, sAU đỐ chỤP ắNH đắNG lÊN thÔNG bắO cho mỌI NGƯỜI, mỘT phầN cắNH cá việN miếNG khôNG nhữEU khôNG ít có 3 việN cá.

Nhìn đẾN nàY bÌNH lUậN, mỘT đắM khắCH hằNG sỜi nỔi trẢ lỜi.

【*nx: TỎi khôNG phưC ắNH có bắN lắNH gHép cá việN thầNH việN NHư bắN đầU, tỎi phưC chắNH là tắI mỸ vỊ trướC mắT, ắNH thỂ NHƯNG cỜN có tắM tÌNH chƠi ' trỜ chƠi gHép hÌNH ' ? GặP tỎi thỪ đẫ sỜM mỘT NGỤM nhét vằO trONG miệNG. 】,***

【*5 cỜN: ẮNH thắT đỨNG là rắNH đẾN..... 】,***

【*Hq: Cá việN khôNG ngon sáo? CắNH khôNG thỜM sáo? ĐẾN thỜI gIAN chỤP ắNH tỎi cỪNG khôNG có, ắNH thỂ NHƯNG cỜN mANG đỒ ăN rắ chƠi? 】,***

.....

【*cái ** thỨ: Nhìn đẾN cái nàY, tỎi chỉ MUỐN nÓI, kỴ thUậT đỪNG đắO củA chủ tiỆM cỪNG thắT tỐT quá đI, đốI*

với phân lượng nắm chắc, nếu không cá viên miếng tuyệt đối cắt không thành bộ dạng hoàn chỉnh vô khuyết như vậy. 】

【6** ngày: Bầu trên đặt trọng điểm hơi kỳ lạ, bất quá nói cũng có đạo lý, mỗi viên cá lớn nhỏ đều tương đồng, cắt miếng độ dày cũng hoàn toàn nhất trí, mới có thể đem cá viên miếng ngon thành như vậy, thật là lợi hại! 】

【n**x: Nghe mấy người nói như vậy, đột nhiên có loại cảm giác không hiểu gì. 】

.....

Lúc này, nhận rõ khách hàng là một nhóm ham ăn không biết thoả mãn, Nguyễn Miên Miên trực tiếp đem số lượng canh cá viên miếng đặt cố định, sáng và chiều mỗi buổi 50 phần.

Số lượng cá viên này, buổi sáng trong 2 giờ cô có thể làm xong, thậm chí còn có thể làm dư cho ông Ngô ăn, cùng với những nhân viên giao cơm và người dân trong hẻm cũng được nếm thử.

Cơm chiên ăn ngon, nhưng trẻ con ăn nhiều sẽ bị nóng trong, người già ít nhiều có điểm băn khoăn, canh cá viên miếng lại không cần phải lo nghĩ, rất cuộc thật cá là thứ tốt, có dinh dưỡng.

Kể từ đó, người trong hẻm Hồ Lô, hoặc giữa trưa hoặc buổi tối, đều muốn tới trong tiệm mua một phần canh trở về.

Thậm chí có người lớn trong nhà đem canh này thành phần thưởng, đối phó với mấy đứa trẻ nghe lời, so với cách mách giáo viên còn hiệu quả hơn.

Bất quá phần lớn đã được đặt trên app cơm hộp, trong tiệm còn lại cũng không nhiều, tới sớm có, tới chậm liền nhịn.

Vì thế, ở ngõ nhỏ liền có việc "Trẻ con nhà cách vách bị thèm khóc", ba hẩn tức giận, sáng sớm hôm sau liền xách con trai chạy tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, tỏ vẻ cho hẩn uống đủ.

Nguyễn Miên Miên biết được lý do hai cha con này tới, thật sự là dở khóc dở cười, đặc biệt nghe tên nhóc múp múp nói câu không biết tốt xấu "Ba ba thật tốt, con muốn uống ba chén mới đủ."

"Ba chén tính là cái gì, có giỏi thì uống 30 chén." Ba nhóc cắn răng nói.

"Chị xinh đẹp, ba em có tiền, chị mau mang con cho em đi." Tên nhóc mập này đại khái 4 –5 tuổi, lớn lên đáng yêu miệng lại ngọt, kỳ thật còn chọc người thích.

"Được, em chờ chút."

Thấy đứa nhỏ thực sự rất thèm, vẫn luôn liếm miệng, Nguyễn Miên Miên xoay người vào phòng bếp.

Cô đã sớm ninh canh cá, cá viên cũng làm được không ít, hiện chỉ cần đem viên cá cắt ra, thêm rau xanh nấu lên là được.

Canh được bung ra, đừng nói đứa nhỏ hai mắt sáng bừng, chính là ba hấn có điểm tức giận cũng nhịn không được nuốt nước miếng.

Trên thực tế, ngày hôn qua hấn cũng không nghĩ được mùi thơm cách vách, lúc tan làm về, gặp hàng xóm treu đùa, nói tên nhóc mập nhà hấn bị thèm tới phát khóc, liền cảm thấy xui xẻo, thẳng con trai làm hấn mất mặt quá.

"Cảm ơn chị xinh đẹp." Tên nhóc nói xong, gấp không chờ nói, vội cầm lên cái muỗng phòng má vừa thổi vừa uống.

Chỉ thấy cái muỗng nhỏ như bay lên, động tác liên tục một loáng đã hết hơn nửa chén canh, nhóc con múc cá viên miếng trong chén lên, từng miếng từng miếng nhét đầy miệng, còn cảm thấy như vậy không năng suất, dứt khoát bung chén lên uống.

"Con... ực, ăn từ từ." Ba nhóc một câu còn chưa nhắc nhở xong, phải nuốt lại nước miếng trước.

Nhìn đến con trai ăn ngon như vậy, ba nhóc đột nhiên có điểm hiểu ra vì sao hấn bị thèm khóc. "Chị ơi em còn muốn."

Nhóc mập thật đúng như lời mình nói uống liền ba chén, nhưng mà nhóc con vẫn nắm chặt cái muỗng muốn uống thêm chén thứ tư.

Tuy rằng chén nhỏ, Nguyễn Miên Miên cũng cố ý chỉ mức đầy bảy phần, rốt cuộc là trẻ con cũng không dám cho ăn thêm.

Không đợi cô mở miệng, vốn ba nhóc còn nói "có giới thì uống 30 chén" lúc này lập tức nóng nảy: "Muốn cái gì mà muốn, xem bụng cái bụng tròn vo của con đi, muốn uống tới nổ bụng sao."

"Không phải, bụng con vẫn tròn như vậy, còn lâu mới nổ, ba ba lừa con, vừa mới nói cho con uống 30 chén, hiện tại lại không cho ăn uống."

Ba nhóc không thèm để ý, trả tiền xong trực tiếp xách hũ ra cửa, một đường chạy chậm đêm nhóc về nhà, sau đó bay nhanh trở lại tiệm.

Nguyễn Miên Miên còn đang nghi hoặc như thế nào mới đi mà đã quay lại, liền nghe hũ nói: "Chủ tiệm, mau mau mau, cũng cho tôi một chén canh, chén lớn."

"Chờ một lát."

Nguyễn Miên Miên đi vào bên trong, không tới một hồi liền dùng chén sứ lớn mang ra một chén canh.

Thấy hũ giống như không sợ nóng, bụng lên chén liền uống, còn một bên kêu "Thật thơm", Nguyễn Miên Miên khẽ lắc đầu sau, ngồi xổm xuống đáy Quà Quýt Nhỏ, vẫn luôn quanh quẩn bên chân mình, đi ăn thức ăn cho mèo.

"Ngoan, em ăn hết thức ăn, giữa trưa chị cho em ăn cá viên được không?" Cô nhẹ giọng dỗ, nhưng mà mèo nhỏ lại không muốn, dùng đầu nhỏ cọ lòng bàn tay cô lờn nùng, còn dùng cả 2 móng vuốt ôm bàn tay cô.

Lúc cô đang dỗ mèo ăn, ba nhóc mập đã uống xong hơn nửa chén canh, tức giận với con trai hoàn toàn biến mất, thậm chí cảm thấy, canh ngon như vậy, con trai hũ là quý ham ăn, bị thêm khóc là quá bình thường.

Quả đã!

Uống một chén canh xong, hũ cảm thấy còn chưa uống đủ, vì thế đứng lên đem chén không ở trên bàn đập một cái: "Chủ tiệm——"

Hũ vừa dứt câu, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông khí thế cường thịnh.

Khí thế người đàn ông này so với sếp lớn của công ty hũ còn dọa người hơn, đối diện với anh mắt lạnh lùng, hũ bị dọa đến bất động.

Nguyễn Miên Miên giương mắt người đàn ông đột nhiên xuất hiện, đem móng vuốt mèo con đặt xuống, đứng dậy đi lên vài bước.

"Có chuyện gì sao?" Thấy cô bé đi tới bên người, Tư Cảnh Lâm nghiêng đầu hỏi.

Nguyễn Miên Miên không hiểu gì, bắt quá vẫn là theo bản năng lắc đầu.

"Tôi... Tôi chỉ muốn gọi chủ tiệm cho thêm chén canh mà thôi....." Đại ca anh làm gì mà nhìn người ta như vậy?

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, dúi tay nói: "Đưa chén để tôi đi múc thêm."

Cách một cái, ba nhóc mập để chén và tiền đặt lên bàn.: "Không cần, tôi hôm nào lại đến uống sau." Xoay người chạy ra ngoài tiệm.

Chờ lúc người chạy xa, Tư Cảnh Lâm mới phát hiện chính mình hình như có chút hiểu lầm.

Hắn vừa rời ở ngoài cửa, chỉ thấy cô bé ngồi dưới đất nghiêng người, đang xem cô bé làm gì, người đàn ông cáo to đột nhiên đứng lên, lại đập cái chén lên bàn một tiếng rất to, không khỏi làm cho người khác hiểu lầm.

Tư Cảnh Lâm gãi tay chỉnh cổ tay áo nói: "Tôi đến thăm ông nội, trong nhà không người, cô có biết ông đi đâu không?"

Nguyễn Miên Miên đang thắc mắc vì sao hắn sẽ xuất hiện ở trong cửa hàng, nghe được là tới tìm ông Ngô, lập tức nói: "Hắn là đi công viên rèn luyện rồi, nếu không anh ngồi xuống chờ đi, ông Ngô khi trở về thường sẽ tiện đường vào đây ăn bữa sáng."

"Được." Tư Cảnh Lâm rút rề mà hơi hơi gật đầu, liền ngồi xuống cái bàn dựa vào tường. Hai người tuy chỉ gặp qua một lần, bắt quá qua lời ông Ngô, ngẫu nhiên cũng sẽ nghe được chuyện của đôi phương, nhìn chung cũng không tính là hoàn toàn xa lạ.

Nguyễn Miên Miên đổ ly trà đặt tới trong tầm tay anh, thuận miệng hỏi một câu: "Anh đã dùng qua bữa sáng chưa?"

Dù sao cũng là cháu trai của ông Ngô, nếu là chưa ăn, tất nhiên là muốn chiêu đãi một chút. "Tôi còn chưa

ăn."

Trên thực tế sáng sớm Tư Cảnh Lâm mới từ nước ngoài trở về, ông nội thỉnh thoảng khoe khoang đồ ngon với ăn, sau khi trở về, khi tài xế hỏi anh là về nhà hay là đi công ty, ma xui quỷ khiến liền báo ra ba chữ "hẻm Hồ Lô".

"Không ngại thì anh dùng một chút ở đây?"

"Vậy phiền cô." Tư Cảnh Lâm khách khí một câu, trực tiếp gọi món "Tôi muốn một phần bánh cá rán cùng một chén canh tam tiên."

Nguyễn Miên Miên đầu tiên là có chút kinh ngạc, lát sau nghĩ đến có thể là ông Ngô nói cho anh ta, liền không nói nhiều.

Nhìn thấy biểu tình của cô, Tư Cảnh Lâm nói: "Ông nội trước đó vài ngày vào rạp sáng đã gửi ảnh chụp cho tôi, lúc ấy liền nghĩ muốn ném thư."

Tuy rằng biểu tình anh ta cũng không có cái gì biến hóa, nhưng Nguyễn Miên Miên lại từ trong đáy mắt anh nhìn thấy vài phần bất đắc dĩ, trên mặt không khỏi xuất hiện ý cười nhợt nhạt.

Ông Ngô như thế nào lại học được cách hành hạ đêm khuya.....

Trong lòng nghĩ như vậy, Nguyễn Miên Miên ngoài miệng lại nói chuyện thay ông: "Ông Ngô có thể là muốn cùng anh chia sẻ đồ ngon."

Anh nghe xong liếc mắt một cái, Nguyễn Miên Miên dời tầm mắt đi: "Tôi đi phòng bếp, anh chờ một chút."

Chân trước cô vừa đi, Quà Quýt Nhỏ liền tới tới, ngửa đầu nhìn người đàn ông trước bàn, biểu tình hung dữ, không biết có phải hay không nhớ một ngày kia anh xách cá chiên thơm ngon của nó đi mất.

Tư Cảnh Lâm cũng không có để ý tới mèo con, thẳng đến lúc phát hiện nó chạy đến bên chân, định dùng mặt giày da của mình mài móng vuốt, mới rử mắt nhìn về phía nó.

Đối diện với ánh mắt an, móng vuốt của con mèo tạm dừng ở giữa không trung, sau đó ngay tại chỗ lẩn, bắt đầu liếm móng vuốt, bộ dáng thập phần vô tội.

Thấy nó liềm liềm, sắp cọ đến giày mình, Tư Cảnh Lâm nhấc chân đang muốn dịch qua một bên, đột nhiên thấy con mèo nhỏ màu cam gân cổ kêu lên "Miêu ngao miêu ngao".

Nghe được tiếng kêu thè lương của mèo con,, Nguyễn Miên Man lập tức từ trong phòng bếp chạy ra: "Quả Quýt Nhỏ em làm sao vậy?"

"Nó đột nhiên ngã vào bên chân tôi rồi liền bắt đầu kêu." Tư Cảnh Lâm buông chân nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Nguyễn Miên Man nhìn về phía mèo con bộ dạng bọ dẫm đuôi, còn nằm trên mặt đất, thấy lông đuôi của nó không bị bếp cũng không bị bắn, ngữ khí khó có khi hung dữ: "Em còn học cách ăn vạ? Thật là giỏi, giữa trưa không cho em ăn cá viên nữa."

Mèo con không hiểu tiếng người, nhưng nghe được ngữ khí, tiếng kêu dần dần nhỏ xuống dưới, nghiêng đầu nhìn cô.

Đối diện với cặp mắt to tròn linh động, Nguyễn Miên Man trước khi mềm lòng xoay người về bếp.

Bị giáo huấn mèo con ngoan ngoãn được lúc, khi người thấy mùi thơm từ phòng bếp truyền ra lại hưng phấn trở lại.

Thịt cá được dàn mỏng dày nôi chiên lên, trong nháy mắt mùi thơm tỏa ra, thịt cá cùng dầu chiên đặc biệt có hương khí.

Dùng nói mèo con hưng phấn, chính Tư Cảnh Lâm cũng theo bản năng nhìn về phía phòng bếp, ở trong nháy mắt chỉ có đồ ăn.

Lại qua hơn 10 phút, Nguyễn Miên Man bưng khay ra đặt trước mặt anh.

Trừ bỏ canh cá tam tiên, bánh cá rán còn có một đĩa củ cải xào và hai quả trứng chiên.

"Chiên đĩa này là mới, đĩa và chén đều đã tráng qua nước sôi." Từ ngày ấy mang cá chiên cho ông Ngô, thỉnh thoảng khi nói chuyện phiếm cũng nhắc tới cháu trai, Nguyễn Miên Man nhớ rõ ông từng nói qua, đôi phương từ nhỏ đã thích sạch sẽ, bởi vậy mới nói nhiều thêm một câu.

"Cảm ơn."

Thấy cô còn ít tuổi nhưng lại suy nghĩ cẩn thận thấu đáo, Tư Cảnh Lâm có thể hiểu vì sao ông nội lại thích cô.

"Không cần khách khí, vậy anh đừng từ từ, không đủ nói với tôi trong phòng bếp vẫn còn." Trong phòng bếp còn có nửa bồn cá nhuyển chờ làm thành viên, Nguyễn Miên Man nói xong liền tiếp tục bận rộn.

"Miêu ô ~"

Tư Cảnh Lâm mới vừa lấy chiếc đũa kẹp lên một chiếc bánh cá rán, chỉ thấy mèo con đã nhảy lên chiếc ghế cạnh mình, thanh âm mềm mại hương mình kêu.

"Đi xuống." Mèo con không thể ăn đồ ăn của người, thấy nó nóng lòng muốn thử mà một bộ dạng hặn không thể nhảy lên trên bàn, Tư Cảnh Lâm liếc nó một cái.

Sợ nó nhảy lên bàn lúc khách hàng ăn, Nguyễn Miên Man đã sớm dạy nó.

Vốn Quá Quýt Nhỏ không dám đi lên, đối diện an mắt của hắn, hung dữ "Ngao" một tiếng với hắn, dứt khoát nhảy xuống ghế dựa chạy đi.

"Mèo con chạy ra ngoài rồi." Tư Cảnh Lâm du quang thấy nó trực tiếp chạy ra ngoài cửa lớn, liền hướng trong phòng bếp nói.

"Không sao, nó đối với khu vực xung quanh đây rất quen thuộc."

Nghe vậy, Tư Cảnh Lâm lúc này mới tiếp tục ăn.

Bánh rán ánh vàng rục rở ngoài giòn trong mềm, cắn một miếng, thịt cá bên trong có điểm nóng, nhai trong miệng chỉ thấy vị tươi mới có thể cắn ra nước.

Mỹ vị mong chờ đã lâu không làm Tư Cảnh Lâm thất vọng, một miếng bánh rán ăn xong, trong mắt sung sướng cùng hài lòng làm cả người anh đều có vẻ nhu hòa đi rất nhiều.

Tuy rằng rất muốn lập tức ăn thêm một miếng bánh, nhưng tính cách vốn giỏi khắc chế làm anh vẫn là sửa tay mà cầm lấy cái muống, bắt đầu ăn canh. Canh ngon không kém bánh rán, cũng là lấy thịt cá làm viên

cá, vị lại cùng bánh rán hoàn toàn bất đồng, đầu lưỡi cùng hàm răng có thể cảm nhận được sự dẻo dai của cá viên, cắn xuống liền có hương thơm xông thẳng vào yết hầu, thật sự là làm người nghiện.

Chương 16

Editor: Thienyetkomanhme

"Đông Đông a, cho ông một chén canh tam tiên, lại thêm..... Canh Lâm?"

Ông Ngô từ công viên rèn luyện trở về, quả nhiên như Nguyễn Miên Miên suy đoán, trực tiếp đi vào trong tiệm.

Ông Ngô vào cửa một câu còn chưa nói xong, liền nhìn thấy một thân tây trang ngồi trong tiệm, vẫn đang hoài nghi có phải hay không chính mình hoa mắt, chờ tiến lên hai bước..... Phát hiện thật đúng là hắn.

"Cháu như thế nào lại tới đây?" Ông Ngô ngồi xuống đối diện ngồi xuống, biểu tình có chút kinh hãi.

Từ Cảnh Lâm dừng lại chiếc đĩa, dùng khăn giấy nhẹ lau môi nói: "Cháu vừa trở về, qua đây thăm ông."

"Không tìm thấy ông cho nên tới đây hả? Ông già có cái gì đẹp, cháu vừa trở về còn không bằng nghỉ ngơi ở nhà nhiều một chút." Tuy nói như vậy, trên mặt ông vẫn rõ ràng là một biểu tình cao hứng.

Không chờ anh nói tiếp, tầm mắt ông Ngô lại dừng ở bữa sáng trước mặt hắn: "Người ăn còn rất phong phú nha. Thế nào cảm thấy hương vị như thế nào? So với mấy món cháu ăn ở cái gì khách sạn 5 sao cũng không kém đi?"

"Chỉ có hơn chút không kém." Từ Cảnh Lâm nói.

Nghe được lời này, so với lời khen mình ông Ngô còn thấy vui hơn.

Không tới một hồi, Nguyễn Miên Miên đem bữa sáng của ông Ngô mang tới: "Ông ăn chậm chút vẫn còn nóng."

Ông Ngô gật đầu quan tâm nói: "Cháu ăn chưa?"

"Cháu ăn rồi ạ." Nguyễn Miên Man trả lời xong, nhấc bọc họ cần gì liền gọi một tiếng, xoay người trở lại phòng bếp.

Kể tiếp, một già một trẻ trong sảnh chính cũng không nói thêm câu nào, mà là an tĩnh bữa sáng của mình.

Chờ lúc ăn xong, mấy chén đĩa trên bàn đều sạch bóng.

Khó có lúc thấy anh ăn uống tốt như vậy, ông Ngô liền lộ ra một nụ cười hiền từ.

Bận rộn xong Nguyễn Miên Man đi ra đúng lúc hai người đều ăn xong, cô tiến lên chuẩn bị thu chén đĩa.

"Cháu nghỉ ngơi đi, để ông tự làm." Ông Ngô lập tức đuổi tay ngăn cô lại.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, đứng dậy đem chén đĩa trên bàn thu lại.

"Không cần....." Đừng nói anh là khách, một thân tây trang khí chất tự phụ, Nguyễn Miên Man cũng ngại để hắn làm việc này.

Nhưng mà, không đợi cô đem lời cự tuyệt nói xong, anh đã thu xong mâm bát hướng phòng bếp đi tới, cô chỉ có thể bổ sung nói: "Anh để trong bồn là được rồi."

Tư Cảnh Lâm theo lời đem chén đĩa để vào trong bồn rửa bát, thuận tiện rửa cái tay rồi mới đi ra.

Chờ anh một lần nữa ngồi xuống, ông Ngô nhìn hai đứa cháu mình thích nhất, trong lòng thật cao hứng.

Tuy rằng bọn họ đã gặp nhau hai lần, bất quá ông Ngô cảm thấy, chưa chính thức, vẫn nên giới thiệu hai đứa với nhau một chút.

Nghĩ đến này, ông Ngô gơ tay hướng Tư Cảnh Lâm hướng Nguyễn Miên Man giới thiệu: "Đông Đông a, đây là cháu trai của ông Tư Cảnh Lâm, so với cháu lớn hơn mấy tuổi, cháu gọi hắn một tiếng ca."

Nguyễn Miên Man theo bản năng ngược mắt, thấy anh hơi hơi gật đầu, cũng không biết đáp lời sao, mới hướng ông Ngô gật đầu: "À, cháu đã biết."

Ngay sau đó, ông Ngô lại đem tay chỉ cô giới thiệu với Tư Cảnh Lâm: "Cảnh Lâm, đây là Đông Đông,

đại danh kêu Nguyễn Miên Man, là một cô bé ngoan ngoãn, hiểu chuyện lại hiểu thuận, ngày sau người làm một người anh thì nên để ý giúp đỡ con bé một chút."

Nghe được hai chữ "Miên Man", Tư Cảnh Lâm trong đầu nháy mắt hiện lên câu kia "Miên Man hoàng đế, gần với khâu a".

"Dạ được."

Cô gái tự lập tự cường, ngoan ngoãn lại hiểu thuận, người bình thường đều sẽ quý mến, kể cả ông Ngô không mở miệng, xem cô hàng ngày quan tâm chiều cổ ông, Tư Cảnh Lâm cũng nguyện ý chăm sóc cô một chút trong phạm vi cho phép.

Ông Ngô thấy hẳn một câu liền đồng ý, rất là cao hứng, tính lời kéo hai bọn họ tiếp tục nói chuyện phiếm.

Nói chuyện là nói về mỹ thực, hai người đều có thể tiếp lời, không khi nói chuyện phiếm cũng không tồi.

Nhưng lúc này, phía đối diện tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, một cô gái mặc váy đỏ đứng đó, không biết đã nhìn vào trong cửa hàng bao lâu, biểu tình có chút khó coi.

Cô gái này không phải ai khác, đúng là người lúc trước tới tìm Nguyễn Miên Man Hứa – Mộng Nguyệt.

Trước đó vài ngày cô có việc đi nơi khác, ngày hôm qua mới vừa quay lại thành phố A liền nghĩ tới Tư Cảnh Lâm, sau đó lại nhớ tới con bé quê mùa không biết điều tại hẻm Hồ Lô.

Nghĩ đến sau khi mình tác động, cửa tiệm bé tí kia của con bé đó sẽ không buôn bán được, Hứa Mộng Nguyệt muốn qua đây xem nó có hay không trở nên biết điều, nếu biết điều, cô sẽ không ngại bỏ thí cho ít tiền.

Nhưng mà, cô trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, người đàn ông đáng nhẽ phải ở khách sạn xa hoa thế nhưng lại ngồi tại một cửa hàng bé tí, còn cùng con bé nhà quê kia nói chuyện thật vui vẻ

Nếu nói Hứa Mộng Nguyệt lúc trước cũng không có đem cô để ở trong lòng, thấy một màn như vậy, lại có chút ghen ghét với Nguyễn Miên Man.

Dựa vào đâu mà đối với mình giả bộ tươi cười cũng không muốn, lại nguyện ý hạ mình ngồi ở cửa hàng cũ nát này, nói chuyện phiếm với đồ nhà quê, không mua nổi một bộ quần áo tốt này.

Hứa Mộng Nguyệt không tin ánh mắt của hắn sẽ kém như vậy, tầm mắt dừng lại ở ông lão ngồi đối diện, khẳng định hắn chỉ đang nể mặt ông già kia thôi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô ở trong lòng cười lạnh một tiếng: Trách không được ngày đó không thêm nể mặt mình, nguyên lai định lợi dụng ông già kia để trèo càn cao, đúng là không biết xấu hổ.

Tuy rằng rất muốn xông vào vạch trần gương mặt thật của cô ta, nhưng bản khoán Tư Cảnh Lâm biết mình lên hỏi thăm chuyện của hắn, tạo ấn tượng không tốt, Hứa Mộng Nguyệt tạm thời kiềm chế xuống.

Nếu không thể qua đi, cô dứt khoát xoay người rời đi, đồ phải nhìn tới hình ảnh làm mình phát điên trong cửa hàng.

Hứa Mộng Nguyệt rời khỏi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, lúc đang trên đường rời khỏi hẻm Hồ Lô, vô tình nghe được hai bà lão đang nói chuyện phiếm.

Nghe được các bà trong lời nói nhắc tới "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", Hứa Mộng Nguyệt theo bản năng thả chậm bước chân.

"..... Trong tiệm sinh ý cũng thật tốt, xem những nhân viên giao cơm gì đó hay lui tới liền biết, một ngày khẳng định có thể kiếm không ít tiền."

"Tôi thấy bà Nguyễn thật ngọc, cháu gái có tay nghề tốt như vậy còn đi học làm gì, sớm để cháu nó hỗ trợ trong tiệm, như vậy bà ý lúc còn sống đã được hưởng phúc."

"Đúng vậy, con gái học nhiều có ích gì? Còn không bằng sớm một chút đi làm kiếm tiền."

"Không đọc sách chẳng lẽ giống mấy người thất học như vậy? Mỗi ngày đợm nói mấy chuyện ngu xuẩn không đầu óc?" Tâm tình vốn không tốt Hứa Mộng Nguyệt đi ra ngoài một khoảng cách, quay đầu lại nói đổi một câu.

Hai bà lão phản ứng lại, cô ta đã đi xa, chỉ có thể sau lưng mắng hai câu con cái nhà ai cha mẹ không biết dạy.

Hứa Mộng Nguyệt hôm nay tự lái xe tới, trở lại trên xe, cô liền gọi điện thoại.

Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, cô trực tiếp chát vắn: "Hứa Cẩm Sơn anh làm việc kiểu gì? Làm chút việc nhỏ đều làm không xong! Cửa hàng kì tại sao vẫn có thể buôn bán được?"

Hứa Cẩm Sơn là họ hàng xa tít mù tắp của Hứa gia, là nhân viên kỹ thuật của app Bánh Trôi, cũng là lúc trước giúp cô "áp xuống" tiệm cơm chiên Hạnh Phúc người.

"Bà trẻ ơi, áp xuống cửa hàng chỉ có thể làm nó bị xếp phía sau, khó kiếm hơn thôi, không thể ẩn cửa hàng đi, những khách cũ hoặc đã biết cửa tiệm tìm trong danh sách một chút là sẽ thấy, có thể buôn bán cũng là chuyện bình thường."

"Vậy anh liền trực tiếp ẩn đi cửa hàng cho tôi."

"Cô đừng nói giỡn, ẩn đi cửa hàng cũng không phải là việc nhỏ, ọan nhất bị phát hiện, tôi có thể mất việc đó."

"Mất liền mất, không phải anh nói công việc ọat và còn không có thời gian tìm bạn gái sao? Việc này kết thúc, anh tùy tôi có thể tới khách sạn nhà tôi, xem ở quan hệ thân thích, một chức vị quản lý trong khách khăng định là có, tôi còn có thể giới thiệu bạn gái cho anh."

Điện thoại im lặng một hồi.

"Cô nói thật?"

"Tin hay không tùy anh."

Nghĩ đến cô là con gái duy nhất, tương lai toàn bộ khách sạn Thiên Nguyệt đều do cô định đoạt, Hứa Cẩm Sơn vẫn là lựa chọn tin tưởng.

"Tôi đồng ý, nhưng không thể ẩn mất phát ngay, nếu không rất dễ bị phát hiện. Tôi sẽ chặn từng nhóm khách hàng đi vào cửa hàng này....."

"Không cần nói với tôi mấy chuyện này, tôi chỉ xem kết quả cuối cùng." Hứa Mộng Nguyệt nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, nghĩ đến cửa hàng của con bé nhà quê đó phải đóng cửa, sẽ nghèo đến mức không có cơm mà ăn, trong lòng liền cảm thấy sung sướng.

Nếu cửa hàng phải đóng cửa liệu có hay không xin giúp đỡ từ ông Ngô hoặc Tư Cảnh Lâm? Hứa Mộng

Nguyệt ước gì cô làm như vậy, rốt cuộc cũng chỉ là người dùng, muốn dựa vào người khác mà sống, về lâu về dài, ai cũng sẽ có vướng mắc trong lòng đi?

Hơn 10 giờ, Tư Cảnh Lâm có việc phải về công ty một chuyến.

Nguyễn Miên Miên đứng dậy tiễn anh đến ngoài cửa, đứng lại bước chân Tư Cảnh Lâm nói: "Ghi lại đây số."

Nguyễn Miên Miên chậm một nhịp, lấy ra di động, ấn xuống dãy số anh đọc.

"Gọi qua đi."

Hai người trao đổi số điện thoại xong, Tư Cảnh Lâm nói: "Cảm ơn cô chăm sóc ông tôi, có chuyện gì có thể gọi cho tôi."

"Anh khách khí rồi, ông Ngô cũng chiều cô tôi rất nhiều." Nguyễn Miên Miên nắm di động nói. Nhìn cô bé ngoan ngoãn đứng trước cửa, Tư Cảnh Lâm bỗng nhiên cảm thấy có đứa em gái như vậy cũng không tồi.

"Không cần tiễn, vào nhà đi."

"Vậy anh đi thông thả."

Nguyễn Miên Miên vẫy vẫy tay, xoay người tiến vào trong cửa hàng.

Ông Ngô không lập tức rời đi, nói muốn ở lại giúp đỡ trong tiệm.

Mỡ heo trong tiệm đã dùng hết, Nguyễn Miên Miên tìm mấy nhánh tỏi đưa ông Ngô làm, liền bắt đầu thái thịt heo chuẩn bị thắng mỡ heo.

Buổi sáng đi chợ đã mua được mấy miếng thịt mỡ tươi mới, rửa sạch, cắt miếng nhỏ đều nhau, đổ vào trong chảo bắt đầu thắng, chờ đến khi thịt trong chảo bắt đầu chảy mỡ, Nguyễn Miên Miên đem thịt ba chỉ đã cắt tốt thả vào chảo thắng cùng.

Nếu chỉ định lấy mỡ, tự nhiên không cần phiền toái như vậy, chậm rãi thắng là được, nhưng muốn làm tóp mỡ ngon, thêm chút thịt nạc vào hương vị mới có thể ngon.

"Cháu đây là đang thắng mỡ heo?" ông Ngô ngửi được mùi hương ngất đầu lên.

Nguyễn Miên Miên vừa cầm sạn đảo trong nồi vừa nói: "Đúng vậy, đến lúc đó tóp mỡ dư lại còn có thể lấy làm cơm chiên ạ."

"Haha! Cơm chiên tóp mỡ, nghĩ tới đã thấy hương. Lại nói tiếp, thời chúng ta, tóp mỡ chính là thứ tốt, bình thường khó mà được ăn, chỉ lúc ăn tết đại đội phân thịt heo khi mới có thể ăn, khi đó nhà ai mà thắng mỡ heo, trẻ con trong đại đội sẽ bị thêm khóc."

"Dạ ông thích thì giữa trưa cháu làm cơm chiên tóp mỡ, lại làm thêm cho 2 quả trứng gà."

"Tốt."

Nguyễn Miên Miên nói được thì làm được, chờ thắng xong mỡ heo mở cửa tiệm ra, liền làm cho ông cơm chiên tóp mỡ.

Trong lúc cô chiên cơm, ông Ngô ngửi mùi có chút thèm không nhìn được liền lấy một ít tóp mỡ trong bồn gấp vào chén ăn vụng trước.

Thời gian như là trong nháy mắt trở lại vài chục năm trước, đứa nhỏ mấy tuổi ở nông thôn đứng trước bếp, nhìn mâm tóp mỡ tỏa ra hương khí, thừa dịp người lớn không chú ý, trộm bóc một miếng nhét vào trong miệng, bắt chập nóng mà nhai nuốt, hương vị đó, cả đời cũng quên không được.....

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu chưa nói gì, thấy ông lại ăn thêm bát nữa, không khỏi mở miệng: "Ông ăn ít một chút, bằng không cháu cũng không dám chiên nhiều cơm."

"Ăn hết chén này ông sẽ không ăn nữa." Ông Ngô đảm bảo xong, mở ra hộp đường, rải một tầng đường lên miếng tóp mỡ.

Ăn hai miếng tóp mỡ bọc đường, một miếng giòn ngon ông Ngô nhin không được nói: "Cuộc sống hiện tại, thật là tốt."

Thấy ông Ngô ăn miếng tóp mỡ còn cảm thán, Nguyễn Miên Miên trên mặt lộ ra một chút tươi cười, không nhìn được cũng lấy đôi đũa gấp miếng tóp mỡ cho vào miệng, đúng là rất thơm – giòn.

Bắt đầu có đơn hàng, Nguyễn Miên Miên làm xong cơm chiên tóp mỡ thuận tay chụp bức ảnh, liền đưa

cho ông Ngô ăn trước.

Cơm chiên tóp mỡ ăn ngon, nhưng cũng hơi dầu mỡ, Nguyễn Miên Man liền không làm canh cá viên mà đưa thêm chén canh rau xanh đậu hũ cho ông ăn cùng.

Lúc cô bắt đầu bận rộn làm đơn đặt hàng, đã có nhân viên giao cơm tới cửa.

Còn chưa vào cửa đã ngửi được một mùi thơm nồng đậm, đang nghĩ tới cô chủ lại làm món gì ngon, vào cửa liền thấy ông lão ngồi ăn cơm trong tiệm.

"Hóa ra là cơm chiên tóp mỡ, trách không được lại thơm như vậy."

Nhân viên giao cơm nói thàn một câu, cao giọng hô: "Cô chủ, cho tôi một phần cơm chiên tóp mỡ cùng một chén canh rau xanh đậu hũ."

Ông Ngô nghe được lời này, mới ngẩng đầu liếc hẩn một cái: "Tên nhóc cũng thật tinh mắt, nói cho người biết, cơm chiên tóp mỡ này ăn đặc biệt ngon."

"Cháu thấy rồi." Nhân viên giao cơm đáp lời, nhìn ông ăn cũng muốn ngẩng đầu lên, hoàn toàn không cần nói thêm câu nào.

Ông Ngô nói xong, lại tiếp tục chuyên tâm ăn cơm, ông rõ ràng cũng không ăn ngấu nghiến, nhưng nhìn ông ăn cũng thấy ngon.

Nhân viên giao cơm nuốt nước miếng, khi phần cơm chiên của mình làm xong, cầm cái muỗng xúc một miếng to cho ngay vào miệng.

Thật thơm! Ăn ngon thật!

Nhanh chóng ăn hơn phân nửa phần cơm, tốc độ của hẩn mới thả chậm một ít, múc lên một miếng tóp mỡ ăn riêng.

"Tóp mỡ này thật ngon, mẹ cháu trước cũng thích tóp mỡ, cũng không thơm như vậy."

"Đúng vậy, hương vị này, trước kia trong thôn ta nuôi heo làm tóp mỡ cũng không ngon như vậy." Ông Ngô đã ăn xong đàng ngồi nghỉ liền tiếp lời.

Ông Ngô cùng nhân viên giao cơm nói hai câu, đứng dậy đổ thêm thức ăn cho Quà Quýt Nhỏ, ngay sau đó lại giúp Nguyễn Miên Man đóng gói, đem cơm hộp từ phòng bếp đưa cho nhân viên giao cơm.

Biết ông có thói quen ngủ trưa, qua một chút, Nguyễn Miên Man liền thức giục trở về nghỉ ngơi. Thời điểm bận rộn giữa trưa qua, Nguyễn Miên Man rửa mặt liền ngồi nghỉ ở gốc cây đào ngoài sân.

Khu bình luận trừ bỏ khen ngợi còn có mấy cái bình luận lên án, nguyên nhân là vì ——

【4**b: Chủ tiệm thật quá đáng, thế nhưng làm riêng món mới cho anh shipper, tôi cũng muốn ăn chiên cơm tóp mỡ! [hình ảnh]】

"4**b" đăng hình ảnh tin nhắn nói chuyện cùng nhân viên giao cơm, hẳn hỏi shipper bao giờ tới, shipper liền gửi ảnh "Tóp mỡ chiên cơm" cho hắn, nói chính mình ở trong tiệm ăn cơm, khả năng còn mất chút thời gian nữa, bất quá khẳng định sẽ không muộn.

Sau đó, nhìn đến bình luận của "4**b" nhóm khách hàng tức khắc nổ tung chảo, sôi nổi tỏ vẻ chủ tiệm bất công.

【n**x: Đã lâu không ăn tóp mỡ, nhìn đến hình ảnh liền thèm, chủ tiệm, tôi mặc kệ, buổi tối tôi phải ăn được cơm chiên tóp mỡ. 】【

5** còn: Nghe mấy anh shipper nói ngẫu nhiên đi trong tiệm còn có thể ăn được canh cá viên miến, hừ! Chủ tiệm thật sự quá đáng, đây là ép tôi đổi nghề làm nhân viên giao cơm sao? 】【H**q: Mặc kệ mặc kệ mặc kệ, tôi cũng muốn ăn cơm chiên tóp mỡ, bằng không..... Chủ tiệm cũng đừng mong lấy được 5 sao của tôi. 】【

Chương 17

Editor: Thienyetkomanhime

Nguyễn Miên Miên vẫn đi chuẩn bị buổi tối thêm món cơm chiên tóp mỡ, thấy bọn họ lại muốn nháo lên, vội vàng đánh chữ 【Chủ tiệm phản hồi: Giữa trưa có chút vội mới không thêm món, buổi chiều sẽ có.】

Nhìn cô trả lời, nhóm người ham ăn mới vừa lòng, ngược lại bắt đầu khen ngợi, khích lệ cô.

Xem xong bình luận, Nguyễn Miên Miên đi trên lầu ngủ một lát, ba giờ chiều, tinh thần no đủ, ở dưới lầu xem TV khoảng 10 phút liền bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Nguyễn Miên Miên vẫn đi cho rằng thêm món "Cơm chiên tóp mỡ", buổi tối sẽ càng bận hơn, nhưng mà chờ tới thời gian ăn tối, cô lại phát hiện, so với hai ngày trước đơn đặt hàng còn ít hơn.

Kể từ đó, cô thậm chí có thời gian rảnh rỗi ngồi ăn một bữa tối hân hoan, mà không phải như giữa trưa, ở phòng bếp vội vàng ăn bát cơm giải quyết cơm trưa.

Làm buôn bán, lúc tốt lúc xấu đều thực bình thường.

Chỉ là tiền lợi ít đi một chút, Nguyễn Miên Miên có điểm kỳ quái, lại cũng không nghĩ nhiều.

Cô không biết chính là, buổi chiều cô mở ra cửa hàng, một số khách hàng mở app cơm hộp, "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" vẫn đang ở trạng thái "Giờ nghỉ ngơi".

Có một số khách đợi một hồi, thật sự đói bụng, chỉ có thể đặt cửa tiệm khác.

Có khách nghĩ có phải chủ tiệm có chuyện gì không, cho nên không mở cửa, cứ 10 phút, nửa tiếng lại vào xem một chút.

Những người chờ đợi ngày càng ít, sắp hết giờ nghỉ trưa mà vẫn không thấy cửa tiệm mở cửa, hầu hết đều

không muốn đợi nữa.

Còn một số người tiếp tục chờ, còn vào khu bình luận xem tin tức.

Bình luận nhiều tương tác nhất ở trên cùng khu bình luận, ấn vào xem "Bình luận mới nhất". Có người vào khu bình luận quét mắt một cái, không thấy cái gì liền thoát ra.

Những người ấn vào xem "Bình luận mới nhất" nhìn thấy bình luận cuối cùng cũng là giữa trưa, rốt cuộc tin tưởng của hàng là thật sự nghỉ.

Chủ tiệm làm ăn như thế nào, sao nói buổi tối có "Cơm chiên tóp mỡ"! Thế nhưng trực tiếp nghỉ, hại tôi chờ mong một buổi trưa.

Nhóm khách hàng oán giận, chỉ có thể đổi qua tiệm khác.

Nhưng mà ăn xong cơm ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nên của tiệm khác hoặc là không thể ăn, hoặc là quá đắt, thật sự có chút không biết xuống tay thế nào.

Có khách hàng thật sự thêm chiên cơm tóp mỡ, tiếp tục chờ thêm nửa giờ, đều phân vân không biết có nên ra tiệm xem.

Bất quá trời đã tối rồi, lại có chút không muốn ra cửa.

Do do dự dự, hần đột nhiên nhớ tới, gọi cho anh nhân viên giao cơm cho mình buổi trưa.

Cũng đúng lúc, lúc hần gọi điện, nhân viên giao cơm vừa đưa xong một đơn của tiệm, nghe thấy hần hỏi vì sao buổi chiều tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nghỉ bán, không hiểu ra sao: "Ai nói nghỉ bán? Không có a, tôi mới vừa còn giao một đơn."

"À, tôi vào xem cửa hàng liên tục vẫn thấy trạng thái nghỉ bán, hại tôi chờ từ 3 giờ chiều chờ tới bây giờ!"

"Anh gọi cho chủm sóc khách hàng của app đi, xem có phải app của anh bị lỗi. Tôi còn có đơn cần giao, không nói chuyện nữa."

"Ok, khẳng định app bánh trôi bị lỗi, tôi sẽ gọi hỏi."

Ừ khách này cúp điện thoại liền gọi tới tổng đài của app, nhân viên hỏi một ít vấn đề, lại báo hấn xóa và tải lại app một lần nữa thử xem.

Khách hàng này có 2 cái di động đứt khoát cầm cái còn lại lên xem, phát hiện cái di động này vào app thì thấy tiệm cơm để trạng thái mở cửa, liền không nghĩ nhiều, trực tiếp đặt đơn.

Vào ban đêm, Nguyễn Miên Miên tính tiền lời, phát hiện tiền lời so ngày hôm qua còn ít hơn 200 đồng.

Cô nhìn bình luận, phát hiện như cũ vẫn là một mảnh khen ngợi, đặc biệt là món cơm chiên tóp mỡ mới.

【n**x: Ăn xong chiên cơm tóp mỡ, một ngum cắn xuống thơm đến không được, thật sự quá thỏa mãn. 】

【5** còn: Ăn xong một chén tóp mỡ chiên cơm, không biết là bao nhiêu calorie, một bên ăn một bên cảm giác tội lỗi. 】

【hoa ** dọa: Chủ tiệm, tôi là một đóa hoa của tổ quốc a! Anh và tôi không thù, không oán vì cái gì muốn dụ hoặc tôi, vì cái gì muốn làm tôi to bụng, ô ô ô..... Bởi vì cơm của tiệm ăn quá ngon, ta đã béo lên vài cân. 】

【cái ** thứ: Mà ơi! Người trên lầu làm tôi sợ nháy dưng, nhìn thấy từ bụng to, tôi còn tưởng rằng chủ tiệm dùng mỹ thực dụ hoặc con gái nhà lành, không nghĩ tới loại dụ hoặc này..... Tôi, tôi dạy cho một biện pháp chống cự dụ hoặc, người ần vào cửa hàng giữ một lát, có thể lựa chọn đem cửa hàng kéo vào danh sách đen, như vậy là có thể nhắm mắt làm ngơ. 】

【hoa ** dọa: Ô ô..... Anh cho rằng tôi không từng kéo vào danh sách đen sao? Căn bản vô dụng, vừa đến giờ cơm tay của tôi liền không chế không được chính mình lại mở ra [khóc lớn.】

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy bình luận này, rất có vài phần cạn lời, nhìn không được nghĩ: Hay là tiền lời giảm bớt chính là vì các cô gái thích làm đẹp, cho nên đem cửa hàng kéo vào danh sách đen?

Cô lại xem nhẹ sự ham ăn của các cô gái, ngoài miệng kêu "Ai nha sẽ béo", "Ai nha tôi muốn giảm béo", khi gặp được mỹ thực, các cô vẫn sẽ thành thật mở miệng, ăn trước lại nói.

Giảm béo? Ừa, không ăn no làm sao có sức lực giảm béo!

Tự cho là tìm được nguyên nhân, Nguyễn Miên Man không nghĩ nhiều, nhìn xong bình luận, rời khỏi app Bánh Trôi.

Còn chưa tới 10 giờ, cô đang định đem phim ngày hôm qua xem nốt, di động đột nhiên vang lên tiếng chuông nhắc nhở.

Cô giật mình, phát hiện có người muốn thêm bạn trên WeChat.

Nguyên chủ không có bạn tốt trên WeChat, chỉ có một nhóm của lớp cao trung, bắt quá đã bị cô chặn.

Trong trí nhớ, nguyên chủ hồi tiểu học có mấy người bạn, bắt quá lớn sơ trung không học cùng nhau, dần dần không liên hệ.

Lúc sơ trung, biết cô không có ba mẹ, một ít nữ sinh trong lớp không có đánh chửi nàng nhưng lúc giờ nghỉ thường xuyên sai vặt cô.

Nguyên chủ học lớp 6, có lần cùng một bạn học thân thiết vì chút mâu thuẫn mà đánh nhau, ba mẹ đôi phương tìm tới nhà náo loạn một hồi, đá rớt cả cửa chính.

Sau này giáo viên giải hòa bắt đôi phương bồi tiền, từ đó về sai, nguyên chủ vẫn có bóng ma tâm lý, càng thêm hiểu mình và những bạn học khác không giống nhau, những bạn khác có bố mẹ ra mặt, cô không có, cho nên cô càng hiểu chuyện hơn, không làm bà ngoại thêm phiền toái.

Sơ trung ba năm, cô nhường nhịn mà vượt qua trong hoà bình, mà bởi vì cô nhường nhịn, mấy bạn nữ hay sai sử cô cảm thấy con người cô không tồi, bắt đầu đem cô làm bạn bè, về sau tốt nghiệp thế nhưng còn hẹn cô đi ra ngoài chơi.

Nhưng mà, nguyên chủ lại không nghĩ như vậy, không thể trêu vào thù nên tránh, tốt nghiệp xong liền không để ý mấy cô.

Khi vào cao trung, thân thế bà ngoại đã có chút không tốt, Nguyễn Miên Man vội vàng học tập cùng chăm sóc bà, tự nhiên không có thời gian kết bạn.

Nguyễn Miên Man vì nguyên chủ mà thờ dài, click mở thông báo, nhìn đến ghi chú là "Tu Cảnh Lâm", trực tiếp nhân đồng ý.

Mới vừa thêm bạn tốt, đôi phương liên liên tiếp phát bao lì xì, nghe âm thanh di động không ngừng chấn động, Nguyễn Miên Miên có chút không hiểu, hoài nghi anh có phải hay không phát sai, liền nhìn thấy

【quà gặp mặt.】

Cô bé một mình mở cửa tiệm vặt vá, Tư Cảnh Lâm không có thói quen ăn chùa, ban ngày lúc ở tiệm không tìm được cơ hội đưa tiền, lúc này có thời gian, dứt khoát gửi cho cô thêm nhiều bao lì xì.

Nhận được bao lì xì là việc làm người ta vui vẻ, đặc biệt là Nguyễn Miên Miên lần đầu được nhận bao lì xì.

Bắt quả cao hứng thì cao hứng, cô lại không có ý định nhận.

【tâm linh.】

【bắt luận tâm linh hay không, ít nhất nhận lấy một cái.】

Hắn ở trong ấn tượng của Nguyễn Miên Miên, là một người khí thế tương đối cường đại, thoạt nhìn là người nghiêm túc, thấy anh nói giỡn, trong mắt cô không tự giác lộ ra vài phần ý cười. Anh đã nói tới vậy, lại cự tuyệt nữa thì có vẻ không nể mặt, Nguyễn Miên Miên do dự hai giây, vươn ngón trỏ nháp vào bao lì xì cuối cùng.

Nhận xong bao lì xì, cô đánh chữ nói lời cảm ơn.

【cảm ơn anh Cảnh Lâm.】

【không cần khách khí.】

Nhìn đến di động đã hơn 10 giờ, Nguyễn Miên Miên không muốn xem phim nữa, đem bao lì xì vừa thu click mở nhìn xem, tắt di động nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

Một đêm ngủ ngon, ngày mới lại là một ngày thời tiết tốt.

Nguyễn Miên Miên mở ra cửa phòng, đi lên sân thượng ngắm nhìn bầu trời, tưới nước cho chậu hoa cùng thùng plastic trồng một ít hành và cải thìa, thuận tiện hái một ít hành một lát sẽ sử dụng.

Sân thượng phía trên phòng bếp, trước kia bà ngoại Nguyễn cũng trồng rau, về sau bà sinh bệnh liền để hoang.

Vẫn là Nguyễn Miên Miên xuyên qua, bớt thời gian xử lý một phen, sân thượng khôi phục lại một mảnh xanh mướt.

"Đi thôi Quà Quýt Nhỏ."

Nguyễn Miên Miên rời đi, hô một tiếng gọi mèo con đang dùng móng vuốt cào cái trắng, đem cửa sau khóa tốt liền xuống lầu.

Ấn qua bữa sáng, cho mèo ăn, đem cá viên làm tốt, tiếp đãi mấy vị hàng xóm qua mua cơm chiên, bớt thời giờ xem TV cùng sách, một buổi sáng liền đi qua.

10 giờ rưỡi, Nguyễn Miên Miên đứng giờ mở cửa hàng.

Bắt đầu buôn bán sau, đơn đặt hàng vẫn có, nhưng tựa hồ so với mấy ngày hôm trước ít hơn rất nhiều. .
Truyện hay luôn có tại -- TrumTruyen . n et --

Chẳng lẽ là khách hàng đều giảm béo không ăn cơm hộp?

Ngày thường giữa trưa đều bận bù đầu, hôm nay hơn 11 giờ còn có thời gian rảnh từ trong phòng bếp ra ngoài hít thở không khí, Nguyễn Miên Miên nhìn không được nghỉ ngơi.

"Chị..... chị ơi....."

Cô đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được một tiếng gọi yếu ớt, ngẩng đầu liền nhìn thấy một cậu bé đại khái khoảng 6 -7 tuổi đứng không xa đang nhìn mình.

"Có chuyện gì sao?"

Nghe được thanh âm ôn nhu của cô, cậu bé mới đánh bạo chỉ phía cạnh cửa hỏi: "Cái lon kia có thể cho em không?"

Nguyễn Miên Miên cúi đầu nhìn về phía cái lon tràn đầy vết cào bị đè dẹp lép trên đất, đoán được đại khái là Quà Quýt Nhỏ ném ở chỗ đó.

"Có thể chứ." Nguyễn Miên Man nói, khom lưng nhặt lên tới đưa cho hân.

"Cảm ơn chị." Cậu bé tiến lên hai bước, tiếp nhận tới cẩn thận bỏ vào trong bao tải cầm trên tay. Đứa nhỏ nhận được cái lon bộ dạng vô cùng vui vẻ nhấp nhấp môi, làm Nguyễn Miên Man có chút mềm lòng.

"Bên trong còn có một ít lon, chai, em nếu muốn có thể đi vào lấy."

Nguyễn Miên Man mang theo đứa nhỏ vào nhà kho, góc tường quả nhiên có mấy cái chai nhựa.

"Làm sao vậy?" Thấy đứa nhỏ nhìn đến nhiều cái chai như vậy, không những không cao hứng lập tức cất vào trong túi, ngược lại do dự mà nhìn chính mình, Nguyễn Miên Man hỏi.

Thằng bé nói: "Chị, mấy cái chai này có thể bán lấy tiền, chị không cần thật sao?"

"Cũng không đáng bao nhiêu tiền, ngược lại ở chỗ này còn thực vương, nếu em có thể lấy đi là đang giúp chị."

Nghe được lời này, thằng bé mới bắt đầu nhặt lên.

Cũng không biết hân học ai, còn biết đem nắp chai mở ra, dùng chân dẫm bẹp, sau đó mới cất vào trong túi.

Nguyễn Miên Man ở bên cạnh nhìn một lát, lại có đơn đặt hàng mới cô xoay người vào phòng bếp.

Chờ cô làm tốt hai đơn hàng, quay người liền thấy đứa nhỏ đứng ở cửa phòng bếp: "Làm sao vậy?"

"Túi không đủ lớn, chị có thể mượn cho em mượn một cái túi không?"

"Bên trong có túi, em tự lấy một cái."

"Cảm ơn chị."

Nghĩ đến đứa nhỏ vừa rồi nói chuyện còn trộm nuốt nước miếng, Nguyễn Miên Man lúc làm đơn tiếp theo, thuận tay xào thêm hai phần cơm. Chờ đứa nhỏ kéo hai cái bao ra, Nguyễn Miên Man đem cơm chiên đưa cho nhóc: "Cảm ơn em giúp chị dọn dẹp nhà kho."

Chương 18

Editor: Thienyetkomanhime

"Đây là....."

Thấy đứa bé do dự mà không dám nhận, Nguyễn Miên Miên trực tiếp nhét vào trong tay nó.

Kết cuộc là đứa nhỏ, ngửi tới mùi hương vừa rồi, nói một câu "Cảm ơn" liền kéo cái bao cùng túi cơm chiên chạy đi.

"Đây không phải Thông Thông sao? Nó lấy đâu ra tiền mà mua cơm thế?"

Đứa nhỏ vừa chạy đi, bà Lý vừa lúc qua mua cơm cho cháu trai, tò mò hỏi.

"Em ý giúp cháu thu thập nhà kho, nên cháu cho." Nguyễn Miên Miên lúc đầu còn không có nhớ đứa nhỏ này là ai, nghe được tên "Thông Thông", mới từ trong ký ức nguyên chủ nhớ ra.

Thông Thông họ Lâm, cùng chị gái Lâm Minh Minh đều là đứa nhỏ xa cha mẹ, sống cùng ông bà.

Khác với những đứa nhỏ sống xa cha mẹ khác, hầu hết đều không lo cơm áo, nhưng bọn họ lại có một đôi cha mẹ vô trách nhiệm, sinh xong con liền để lại cho ông bà không quan tâm, ngày thường một đồng tiền đều không gửi về nhà.

Bà Lý nghe vậy, vỗ cánh tay cô nói: "Đứa nhỏ tốt."

Nguyễn Miên Miên đi vào trong làm cơm chiên cho bà Lý, bà ngồi ở trong tiệm, nhìn không được cảm thán nói: "Ài, ông Lâm, bà Lâm cũng không dễ dàng, nuôi lớn con trai còn phải nuôi cả cháu gái, cháu trai, lao tâm lao lực cũng không được cái gì tốt. Nghe nói khoảng thời gian trước, cháu gái của bà ấy còn cãi nhau với ông bà, đến bây giờ còn ngoan cố không ăn cơm ở nhà, nói không cần bà nuôi nữa, về sau tự nuôi sống chính mình, cháu nói con bé còn là học sinh, lấy cái gì nuôi sống chính mình?"

Trong trí nhớ nguyên chủ, cô bé kêu Lâm Minh Minh tuy rằng không thích nói chuyện, nhìn có điểm lạnh lùng, nhưng vẫn là rất hiểu chuyện, rất nhỏ liền biết giúp bà nội làm việc, chiều cổ em trai.

Nguyên chủ đời cô bé có ấn tượng sâu nhất, có một lần, em trai bị mấy đứa nhỏ trong hẻm bắt nạt, cô giống một con sư tử mẹ bảo vệ sư tử con, cầm nhánh cây đuổi theo mấy đứa nhỏ kiaa, chạy quanh hẻm nhỏ hai ba vòng.

Từ đó về sau, đừng nói đứa nhỏ, chính là người lớn đều biết, cô bé này ngày thường nhìn ít nói, lại không phải người dễ chọc.

Nguyễn Miên Miên hiểu kỳ nói: "Cô bé vì cái gì cùng bà Lâm cãi nhau?"

"Haiz, việc này, bà Lâm kỳ thật cũng có chút không đúng, trường học tổ chức quyên tiền, cháu nói xem bà ấy cùng giáo viên nói một chút trong nhà khó khăn, không góp là được. Cổ tình chạy đến lớp học, làm trò như vậy tổ khổ trước mặt giáo viên còn một đám nhỏ, nói trong nhà khó khăn, trường học không quyên góp cho nhà bọn họ thì thôi, như thế nào còn bắt bọn họ quyên tiền cho người khác....."

Nguyễn Miên Miên vừa nghe liền hiểu được, tất nhiên là cô bé bị tổn thương lòng tự trọng, lúc này mới cãi nhau với bà nội.

Bên kia, Lâm Thông Thông từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc liền trực tiếp chạy về nhà.

"Bà ơi, bà ơi....."

Biểu tình của nó có chút hưng phấn mà hô hai tiếng không ai đáp, liền biết bà không ở nhà Lâm Thông Thông trước đem hai cái bao đặt xuống, ngay sau đó đem cơm chiên đặt trước bàn, đem một phần cơm chiên ra khỏi túi, ôm trong lòng chạy ra ngoài.

Hôm nay là thứ sáu, trường học tự nhiên là vẫn đi học, chỉ là khối bọn nó xuất hiện mấy người bị bệnh, cho nên mấy ngày nay nghỉ.

Lâm Thông Thông ôm cơm chiên chạy đến trường sơ trung cách trường tiểu học bọn họ không xa, thực nghiệm sơ trung vừa mới tan học.

Trí nhớ của của nó không tệ, tuy rằng chỉ ghé qua một lần, vẫn là thuận lợi tìm được lớp ba sơ nhị của chị

gái.

Bên trong lớp ba sơ nhị, vì giáo viên dạy quá giờ, học sinh lúc này mới tốp năm tốp ba từ trong phòng học đi ra.

Ngồi trong phòng học tại bàn thứ tư cạnh cửa sổ Lâm Minh Minh đã rất đói bụng, cô tay phải cầm bút nhìn như nghiêm túc làm bài, tay trái lại với vào cặp sách sờ chiếc màn thầu lạnh ngắt, chờ bạn học ăn xong hết, sẽ trộm đi ra ngoài ăn.

"Chị, chị!"

Lâm Minh Minh đang tự rối rắm, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói của em trai, cô vốn tưởng là ảo giác, chờ nghe được tiếng gõ vào cửa kính, quay đầu mới phát hiện đúng là em trai tới đây.

"Sao em tới đây?" Cô mở cửa sổ ra hỏi.

Lâm Thông Thông đem cơm trong lòng ngực giơ lên đưa cho cô, giọng nói lộ ra vui sướng: "em tới đưa cơm cho chị!"

Lâm Minh Minh nhăn mày lại: "Chị không cần, em lấy về đi."

Nhà họ Lâm khó khăn, nhưng vẫn có thể trồng một ít rau, một bát cơm nóng một đĩa rau xanh vẫn là có thể ăn được, không đến nỗi để con cháu đói tới nỗi phải ăn màn thầu lạnh.

Chỉ là Lâm Minh Minh cùng bà nội cãi nhau một trận, không chịu ăn cơm nhà, lúc này mới dựa vào việc bán đồng nát tích cóp tiền ăn màn thầu mỗi ngày.

"Đây không phải là cơm bà nấu, là em hỗ trợ chị nên được khen thưởng."

"Chị nào? em giúp được cái gì?"

"Bà chị Nguyễn" Lâm Thông Thông nói xong, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện một lần.

Lâm Minh Minh nghe xong, tự nhiên đoán được đây là người ta tốt bụng nên cho.

Lâm Thông Thông thấy cô không nói gì, dứt khoát đem cơm đặt trên bệ cửa sổ liền chạy.

Lâm Minh Minh vội gọi hẳn lại: "Quay lại đây, cầm tự mình ăn đi."

"Trong nhà còn có, em trở về liền ăn." Nói xong, hẳn đã chạy không thấy bóng dáng.

Như vậy, Lâm Minh Minh chỉ có thể đem cơm từ cửa sổ đặt lên bàn.

Bạn học phía trước nhìn thấy em trai đưa cơm cho cô, nghĩ đến em trai chỉ biết đánh nhau cùng mình, cảm thán nói: "Em trai bạn thật tốt, còn biết đưa cơm cho bạn."

"Ừm." Lâm Minh Minh trên mặt không thể hiện, kỳ thật nghe được lời nói trong lòng rất vui vẻ. Đưa nhỏ ôm vào ngực một đoạn đường, hộp cơm vẫn còn nóng, cái nắp mở ra, một hơi tất cả học sinh còn trong phòng học đều ngửi được mùi thơm.

Thơm quá a!

Bọn họ ngửi mùi, không khỏi quay đầu, liền nhìn thấy hộp cơm chiền màu sắc mê người trước mặt Lâm Minh Minh.

Lâm Minh Minh vốn đói bụng, mùi thơm xông thẳng vào mũi, cơm chiền vàng óng cùng lớp mỡ trứng gà trộn lẫn cơm, nuốt ngậm nước miếng liền cầm cái muỗng trong túi há miệng thật to bắt đầu ăn.

Ừng ực.....

Theo một miếng cơm cô nuốt xuống, trong phòng học vang lên từng đợt âm thanh nuốt nước miếng.

Lâm Minh Minh ở trong lớp có chút lẻ loi.

Không phải mọi người xa lánh cô, mà vì cô không thích nói chuyện, thời gian dài, tự nhiên không ai chủ động tìm cô nói chuyện.

Các bạn học ngửi mùi thơm, còn thấy cô một ngậm lại một ngậm ăn ngon như vậy, rất muốn hỏi cô mua cơm ở đâu.

Biết là cơm mua ngoài, tự nhiên là thấy hộp cơm của nàng là hộp cơm dùng một lần.

"Mày đi đi..."

Một nhóm nam sinh ngồi đẩy ta đẩy người, đều ngại đi qua hỏi.

Cuối cùng, vẫn là bạn học nữ ngồi phía trước Lâm Minh Minh nhìn không được mở miệng hỏi: "Lâm Minh Minh, cơm chiên của cậu thơm quá a, có thể nói cho tớ là mua ở đâu không?"

Thấy rõ cuộc có người hỏi, bạn học khác lặng lẽ dựng lên lỗ tai.

Lâm Minh Minh biết, chị Nguyễn ở ngõ nhỏ mở tiệm ăn, chủ yếu bán qua app cơm hộp.

Nhận tấm lòng của người ta, được ăn cơm chiên ngon như vậy, cô cũng muốn báo đáp một chút.

Bởi vậy, cơm chiên ngon như vậy trước mắt, cô hận không thể ăn hết một hơi, vẫn là ngừng lại ngẩng đầu đáp: "Đây là tiệm cơm tên là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, có thể trực tiếp đặt tại app Bánh Trôi."

Mặc dù cô chưa đặt qua cơm hộp, ngõ nhỏ mỗi ngày tới tới lui lui nhân viên giao cơm, nhìn quần áo liền biết họ là người của app cơm hộp Bánh Trôi.

Lớp 3 sơ nhị có hơn một nửa học sinh không về nhà ăn trưa, trừ một bộ phận đã vội vã đi nhà ăn, trong lớp còn lại mười mấy học sinh.

Hiện nay, cũng có rất nhiều học sinh trung học dùng di động,, Lâm Minh Minh vừa mới dứt lời, một nam sinh tên Tiền Vũ đã từ cặp sách lấy ra di động, tải xuống app Bánh Trôi, thông qua tìm một hồi thất được của hàng kia.

"Tìm được rồi, bên trong có thật nhiều loại cơm, hơn nữa cũng không đắt, cơm chiên tốp mớ Lâm Minh Minh ăn chỉ cần 14 đồng."

"Giúp tớ đặt một phần, đợi lát nữa trả cậu tiền."

"Tớ cũng muốn tớ cũng muốn!"

Rất nhanh, tất cả học sinh trong lớp đều vây quanh Tiền Vũ kêu lên.

Như vậy liền không tính là ăn không của chị Nguyễn nhỉ.

Lâm Minh Minh nhìn mười mấy bạn học vây thành một đoàn, nghĩ mình giúp tiệm cơm Hạnh Phúc thêm nhiều đơn đặt hàng như vậy, ăn cơm liền rất tự tin.

Phần cơm chiên tóp mỡ này, có thể nói là đĩa cơm chiên ngon nhất cô từng ăn trong đời, sau khi bớt đôi bụng, tốc độ ăn của cô dần chậm lại, dùng cái muỗng gạt những hạt cơm dính trên nắp hộp xuống, mỗi miếng đều mang vài phần thành kính.

Bên cạnh, sau khi chốt xong số lượng phần cơm, Tiễn Vũ nói: "Trường học không cho đặt cơm bên ngoài, đợi lát nữa shipper tới thì lấy như thế nào?"

"Vây còn không đơn giản, chờ shipper tới ngoài cổng trường, nhờ hắc cở đồng phục ra, sau đó lúc ấy cơm liền gọi hắc là "ba", bảo vệ thấy là phụ huynh mang tới, khẳng định không quản." Một nam sinh mập mạp một hơi liền nghĩ ra biện pháp.

"Bạch bạch bạch....."

Tiền Vũ vỗ tay nói: "Ý kiến hay, một khi đã như vậy, đợi lát nữa cậu liền đi lấy."

"Gi? Không được, tớ không được."

"Tín tưởng tớ, cậu đi, tớ đây liền đặt đơn, thuận tiện ghi chú một chút."

Đặt xong đơn, các bạn học trở về chỗ ngồi, nhưng mà người mùi cơm chiên trong phòng, không khác gì mọc dính dưới móng.

"Cơm hộp lúc nào có thể đưa tới a?"

"Lần ơn, vừa mới đặt đơn, nhân viên giao cơm chính là bay cũng bay chưa tới."

Thời điểm các nam sinh nói thào, nữ sinh ngồi phía trước Lâm Minh Minh có chút chịu không nổi.

Sao với những người khác trong lớp, nữ sinh này tự nhận mình tốt xấu còn có thể cùng Lâm Minh Minh nói mấy câu, vì thế quay đầu ghé vào trên bàn cô hỏi: "Lâm Minh Minh, cơm chiên ăn ngon không?"

"Ăn rất ngon."

Lâm Minh Minh nói xong, thấy cô bé chớp đôi mắt nhìn chính mình, nhấp môi nói: "Bạn muốn ném thử sao?"

Bạn học trong lớp đều khá tốt, cô có đôi khi rất muốn kết bạn, nhưng nghĩ chính mình cái gì cũng không có, có thể cho bạn bè cái gì, vẫn là thôi đi.

"Có thể chứ?"

Nữ sinh hỏi xong, thấy cô gật đầu, lập tức cầm lấy đôi đũa cô không dùng tới trong túi, lấy cơm vội đưa vào miệng.

"Ngô, ngon quá! Tôi ngày thường cũng không ăn thịt mỡ, nhưng tóp mỡ này thật sự thơm quá."

Nghe được cô nói như vậy, lại thấy Lâm Minh Minh tựa hồ nguyện ý chia sẻ, mấy nữ sinh bên cạnh cũng đi tới muốn ném thử.

Cơm chiên rất thơm, nhưng chia cho mọi người, thấy các bạn ăn ngon đến đôi mắt đều nheo lại, Lâm Minh Minh trong lòng cũng vui như chính mình được ăn cơm chiên mỹ vị.

Mấy nam sinh bên cạnh nhìn đến đám kia nữ sinh một bên ném một bên còn phát biểu cảm giác, vừa thêm vừa hâm mộ.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên nhận được đơn này số lượng có chút nhiều, bắt đầu ở trong phòng bếp lu bù.

Đều là cơm chiên tóp mỡ đối với cô cũng rất tiện, hai cái chảo liền có thể đồng thời làm ra bốn phần.

Liên tục xào bốn chảo, từ phòng bếp đến sảnh chính đều tràn ngập mùi thơm của cơm chiên tóp mỡ.

"Cô chủ, cô xem ghi chú của đơn này chưa?" Nhân viên giao cơm vào tiệm, cười cười hướng trong phòng bếp hỏi.

Nguyễn Miên Miên theo bản năng quay đầu hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua: "Không có, làm sao vậy?" "Tôi đọc cho cô nghe, 'anh shipper, phiền toái anh đến gần trường học coi áo đồng phục, đi tới cửa

sau, ai gọi anh là ba, anh liền đem com hộp cho hẳn, chú ý phải biểu hiện bình tĩnh, đừng bị bảo vệ nhìn ra sơ hở, việc thành em xin gửi anh 10 đồng tiền thưởng. ' tôi vẫn luôn cho rằng loại tình huống này đều là truyện cười bịa ra, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng tôi lại gặp ha ha ha ha ha ha....."

Chương 19

Editor: Thienyetkomanhme

Nghe được nhân viên giao cơm cười tới đau bụng, Nguyễn Miên Miên cũng bị ảnh hưởng theo, khuôn mặt lộ chút ý cười: "Ừ sao khách hàng lại yêu cầu như vậy?"

"Địa chỉ nhân hàng là trường trung học, hình như trường học không cho học sinh đặt cơm hộp." Nghe vậy, chờ khi nấu xong, Nguyễn Miên Miên còn cố ý tìm hai cái túi tối màu bọc bên ngoài.

Xách theo hai túi cơm hộp rời đi, anh shipper có lẽ nghĩ mình sắp trở thành một người ba hờ, không nhìn được cười lên.

Nghe được tiếng cười của hắn, Nguyễn Miên Miên bật cười lắc đầu, có chút không hiểu được vì sao hắn bối vì việc nhỏ thế này mà vui như vậy.

Nhân viên giao cơm một đường vui vẻ tới gần trường học, tìm một chỗ hẻo lánh dừng xe lại, gọi điện cho khách hàng báo đã tới nơi, đem mũ bảo hiểm cùng áo khoác để tại trên xe, xách theo cơm hộp đi đến cổng trường.

Bác bảo vệ ngồi ở cổng trường quét mắt nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt, coi hắn như phụ huynh bình thường.

Nhân viên giao cơm đợi một lát, một học sinh mập mạp đi tới, hướng hắn hô một tiếng: "Ba."

"Ài, con trai ngoan, đưa tới cho con chút đồ, mau cầm lấy." Nhân viên giao cơm trên mặt lộ ra tươi cười, đem cơm hộp trong tay cơm hộp đưa qua.

Thấy hắn tiếp lời một cách vui vẻ như vậy, cậu nhóc có chút liếc mắt xem thường, bắt quả thấy bác bảo vệ nhìn qua chỗ này, vội nói: "Cảm ơn ba, con đi về lớp học đây." Nói xong, cậu vội chạy chậm về lớp học.

Ông bà họ không có lập tức rời đi, mà vẫn tiếp tục diễn, đứng tại chỗ, dùng ánh mắtstof ái nhìn theo con trai rời đi, sau mới xoay người rời đi.

Lớp ba sơ nhị.

Các bạn học thấy cơm hộp rất cuộc đã tới, vội vây quanh, nhanh chóng cướp lấy phần cơm của mình về vị trí ngồi.

"Ngọa tào! Các cậu thật quá đáng, tớ vì cơm hộp hy sinh lớn như vậy, các cậu cũng không quan tâm tâm hồn tổn thương của tớ, liền tới đoạt cơm!"

Đã mở lên cái nắp, hận không thể đem mặt trực tiếp chôn trong chén, các bạn học nào có để ý đến hẳn.

"Lâm Minh Minh, cậu có muốn ăn thêm chút cơm?"

"Không cần, tớ ăn no rồi."

"Tớ đặt canh, cậu lại uống chút canh đi." Bạn học bàn trước nói xong, trực tiếp đem canh đổ vào chén không trước mặt cô.

Nam sinh mập mạp họ Vương thấy thế, hàm hừ nói: "Nữ sinh các cậu chính là phiên toái, còn phải đặt canh, làm tớ leo cầu thang cũng không dám đi nhanh."

Bưng lên canh uống một ngụm, phát hiện canh rau xanh đậu hũ suông cũng ngon đến thế, Lâm Minh Minh liếm liếm môi dưới, nhìn về phía bạn học Vương nghi hoặc: "Người lớn trong nhà cũng có thể là bác, chứ, vì sao nhất định phải gọi là ba?"

Ngọa tào! Nói đúng a!

"Tiền Vũ, mày bầy tao!"

"Ai, đừng đổ oan cho tao, rõ ràng là chính mày ra chủ ý này."

"Ha ha ha ha..... bạn học Vương quả thực là một người có cung phản xạ dài."

Có đồ ăn trước mặt, các bạn học liền cuộc nói hai câu, ngay sau đó liền sôi nổi vùi đầu ăn uống. Hai giờ

rượu, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc kết thúc buôn bán, Nguyễn Miên Miên tính toán, tiền lời so ngày hôm qua cùng buổi trưa hôm trước ít hơn một ít.

Đương nhiên, đây là có đơn đặt hàng lớn từ trường học kia, nếu là trừ ra đơn này, phần tiền lời giảm sẽ càng thêm rõ ràng.

Xem xong tiền lời cùng bình luận, Nguyễn Miên Miên nghĩ đến lúc trước bà Lý nói gần đây mới mở một cái siêu thị, bên trong đang làm hoạt động có rất nhiều ưu đãi, tây cũng không còn việc gì, vì thế chuẩn bị đi dạo.

Mang theo đi động, chìa khóa, túi tiền, khóa chặt cửa lớn, Nguyễn Miên Miên bắt đầu đi ra ngoài.

"Đông Đông đây là đi đâu a?"

Đang sửa sang lại vườn rau bà Vương nhìn thấy cô muốn ra cửa, hỏi một câu.

"Bà Lý nói gần đây mới mở một siêu thị, cháu định đi xem."

Bà Vương nghe vậy, lập tức nói: "Siêu thị mới hả, bà cũng muốn đi nhìn một cái."

"Bà có muốn đi luôn không? Nếu không hai bà cháu mình cùng đi?" Nguyễn Miên Miên cảm thấy hai người cùng đi khá tốt, mời nói.

Bà Vương lo lắng cô là người trẻ tuổi không thích cùng người già ra cửa, lúc này mới không đề nghị đi cùng, thấy cô chủ động mời, cực kỳ cao hứng: "Tốt, chờ bà về nhà cắt đồ, rửa cái tay."

Nhà bà Vương ngay ở phía trước, đứng nhìn bà tuổi lớn, làm việc vẫn rất lưu loát, không để Nguyễn Miên Miên chờ tới hai phút liền quay lại.

"Đúng rồi, bà Vương biết siêu thị mới mở ở đâu không?"

"Biết, ngay ở cái đèn xanh đèn đỏ bên cạnh."

Một già một trẻ đi đến đầu ngõ, mấy bà lão ngồi ven đường hỏi các cô muốn đi đâu, biết được là đi siêu thị mới mở, lập tức nói, siêu thị có thứ gì tốt, đáng mua.

Nguyễn Miên Mãn cũng không mất kiên nhẫn, một bên nghe một bên ghi nhớ một ít đồ vật muốn mua.

"Được được, không cùng mấy người hàn huyên, tôi cùng Đông Đông đi siêu thị."

Bà Vương dứt lời, Nguyễn Miên Mãn đi theo chào mấy bà lão nói "Tạm biệt", đi theo bà tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi ngõ nhỏ, phía trước là đường cái, siêu thị mới mở ở con đường bên cạnh ngay cạnh cái đèn xanh đèn đỏ gần đó.

So với ngõ nhỏ, con đường này hai bên đều là kiến trúc hiện đại.

Thời gian này, người trên đường cái cũng không nhiều, Nguyễn Miên Mãn phối hợp với tốc độ của bà Vương, đang muốn đi theo vạch kẻ đường cho người đi bộ qua đường, du quang lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên ôm cái trán đứng ở ven đường thẳng tắp mà lao vào chiếc xe đang lao tới.

Cô đang muốn mở miệng nhắc nhở đối phương nhìn đường, hẵn đã đụng phải, sau đó ngã trên mặt đất kêu ai u ai u.

Bà Vương nghe được tiếng kêu thảm thiết, quay đầu lại xem, bị hoảng sợ: "Đây là bị tông xe?"

Hai người dừng lại bước chân, chung quanh cũng có mấy người qua đường dừng lại, ánh mắt do dự mà nhìn về bên đó.

Cùng lúc đó, chủ nhân chiếc xe hơi màu đen cũng rất nhanh từ trên ghế điều khiển đi xuống, biểu tình có chút khó coi mà hướng người đàn ông nằm phía xa nói: "Tôi điều khiển xe tốc độ ổn định, ông đừng làm loạn, ăn vạ!"

Người đàn ông nằm trên mặt đất lấy cái tay che trán hô đau, lòng bàn tay cùng trên đầu đều là máu.

Hắn hữu khí vô lực nói: "Ai u..... Anh dừng xe không nhìn người còn nói mình không sai? Ai u, đâm chết người a....."

Nhìn thấy máu, có người qua đường đứng gần đó nhát gan hoặc là cảm thấy không may mắn liền rời đi.

Tài xế thấy hắn diễn trò, đen mặt: "Tôi chỉ là tài xế, xe cũng không phải của tôi, anh ăn vạ cũng tìm nhầm"

người rồi, còn như vậy tôi liền báo cảnh sát!"

"Ai thêm ăn vạ, chính anh đâm tôi, trên xe còn dính máu, gọi cảnh sát tôi cũng không sợ."

"Tôi không đâm anh, rõ ràng là chính ông tự đụng tôi."

"Anh nói không đâm liền không đâm? Ai thấy?" Người đàn ông trung niên đem máu sắp chảy vào mắt lau đi, trong mắt lộ ra vài phần không sợ hãi cùng đắc ý.

"Tôi thấy, rõ ràng là chính anh cố ý đụng vào trên xe." Nhìn ra là ông ta cố ý ăn vạ, Nguyễn Miên Miên mở miệng nói.

"Tôi cũng thấy, chính là anh cố ý ngã vào xe." Có lẽ là thấy cô là một cô gái cũng dám mở miệng nói thẳng, một thanh niên đứng gần đó cảm thấy chính mình cũng nên đứng ra.

"Cảm ơn." Vốn dĩ người lái xe tức giận đến muốn đánh người, nghe được có người đứng ra làm chứng giúp mình, trong nháy mắt liền thoái mái, nói lời cảm ơn sau đó trừng mắt người trên mặt đất, "Hiện tại nên rút đi? Còn có, chủ xe cũng rất ghê gớm, anh bôi máu lên xe, mau bôi thường phí rửa xe!"

Chưa bao giờ thấy kẻ ăn vạ còn phải đền tiền cho chủ xe.

Người đàn ông trung niên tức giận từ mặt đất nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn người thanh niên phá hư chuyện tốt của mình, liền lao về bên cạnh phía Nguyễn Miên Miên.

Bà Vương thấy vậy, lập tức chắn trước người Nguyễn Miên Miên, thấy người đàn ông hung thần ác sát giơ tay lên, liền hướng trên mặt đất ngã xuống.

"Bà Vương, bà làm sao vậy?" Nguyễn Miên Miên không nghĩ bà đột nhiên tiến lên che chở mình, thấy bà ngã xuống, vội vàng mà ngồi xổm xuống đỡ bà.

Nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của cô, bà Vương sợ dọa tới đứa nhỏ nhéo nhẹ cánh tay cô nói nhỏ: "Bà không có việc gì, hù dọa hẩn một chút."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, lúc này mới yên lòng.

Người đàn ông chỉ định hù dọa con bé chết tiệt làm hỏng việc, vốn không định động thủ thật. Một màn như

vậy, hấn trực tiếp ngậy ngốc, vội bỏ tay xuống: "Mấy thường thấy được đúng không, tôi không có chạm vào bà già này, bà ta tự mình ngã xuống."

Chung quanh một mảnh yên tĩnh.

Thấy không ai vì mình nói chuyện, người đàn ông có chút gấp: "Cô bé, tôi vừa rồi chỉ định dọa cô, nhưng không chạm vào bà cô, là bà cô tự ngã xuống."

"Ai u, bộ xương già này sắp muốn gãy, hiện tại người trẻ tuổi, như thế nào lại hư hỏng vậy, có chân có tay không đi làm việc, cố tình muốn bắt nạt người già....."

"Bà kia bà đừng nói hươu nói vượn, tôi vừa rồi tới một ngón tay cũng chưa chạm vào người bà, bà đừng có mà ăn vạ."

"Ai u, thất lưng của ta a....."

Thấy bà già định ăn vạ mình, nghĩ tới những trường hợp bị người già ăn vạ, người đàn ông trung niên gấp đến độ người toàn mồ hôi: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi còn không được sao, bà đừng làm tôi sợ như vậy, tôi chính là không cẩn thận ngã vỡ đầu, nhất thời bị ma xui quỷ ám mới nghĩ nhân cơ hội kiếm chút tiền, bà mau đứng lên được không? Bằng không tôi quỳ xuống cho bà....."

Bà Vương ngó hấn một cái, thấy hấn gấp đến độ mắt, thật muốn quỳ xuống, lúc này mới không tiếp tục kêu to, nhìn về phía hấn hỏi: "Thật biết sai rồi?"

"Thật sự, thật sự, tôi lần sau cũng không dám nữa." Nói xong, còn quay nói xin lỗi với tài xế kia "Hừ, cũng may anh không phải con trai tôi, bằng không làm loại việc thiếu đạo đức này, tôi còn muốn đánh gãy chân!" Bà Vương nói, được Nguyễn Mên Mên nâng liền đứng dậy.

Người đàn ông nhìn thấy ánh mắt hấn không thành thép, không khỏi nhớ tới mẹ mình, đầu dần dần rũ xuống.

"Xin lỗi, cháu về sau khẳng không làm loại việc thiếu đạo đức này." Nói xong, có lẽ là cảm thấy không còn mặt mũi, hấn xoay người liền chạy.

"Bà lão làm tốt lắm!"

"Ha ha ha ha, quả nhiên đối phó loại người này, phải lấy độc trị độc, đáng tiếc vừa rồi không quay lại được."

"Cười chết tôi, lần sau tôi lái xe nhất định phải mang theo bà tôi, ai dám ăn vạ, tôi liền để cho bà tôi ra."

Ngay cả Nguyễn Miên Đan cũng nhìn không được nói: "Bà vừa rồi ngã xuống giống như thật, cháu cũng bị dọa sợ."

"Bà lúc tuổi trẻ, từng làm ở viện kịch nói, liền này, biết chút diễn xuất thôi." Bà Vương đắc ý xong, lại giáo dục cô, "Cháu có tâm là tốt, bất quá con gái ở bên ngoài vẫn là đừng ra mặt trực diện, thật muốn hỗ trợ cũng nên báo cảnh sát, chờ cảnh sát tới lại nói."

"Cháu nhớ kỹ, cảm ơn bà Vương." Nguyễn Miên Đan lúc ấy chỉ là cảm thấy ban ngày ban mặt, người nọ thế nhưng không có sợ hãi ăn vạ như vậy, có chút tức giận mới nói thẳng, nghe lời bà nói, nghe lời gật đầu.

"Đi, không phải nói bà cháu các người đi dạo siêu thị? Như thế nào còn ở đây?"

Nguyễn Miên Đan đang muốn kéo bà Vương rời đi, ông Ngô đột nhiên từ đầu ngõ đi ra.

"Ông Ngô."

Nguyễn Miên Đan mới vừa hô một tiếng, người lái xe bị ăn vạ lúc trước đi tới nói: "Ông Ngô, hóa ra là người quen à?"

Ông Ngô gật đầu nói: "Đúng vậy, làm sao vậy?"

Tài xế cười đem chuyện phát sinh vừa rồi nói một lần.

"Tôi còn nói tiểu Vương anh như thế nào còn chưa có tới, lúc này mới đi bộ ra nhìn xem."

Nguyên lai, vị này chính là tài xế của Tư Cảnh Lâm, thay anh tới chỗ ông Ngô tặng trà mới mùa xuân.

"Được rồi, anh trực tiếp đem lá trà đưa cho tôi, tôi thuận tiện đưa hai bà cháu đi dạo siêu thị." Ông Ngô nói.

"Cháu đưa mọi người đi." Tiểu Vương nói.

Ông Ngô nghĩ từ siêu thị mua đồ vật xách trở về cũng mệt, vì thế gật đầu đồng ý.

Tiểu Vương thuận tay đem xe vết máu trên đầu xe lau đi, kéo ra cửa xe mời bọn họ lên xe.

Nguyễn Miên Miên từ khi xuyên qua đây là lần đầu ngồi xe, đi theo bà Vương ngồi ở ghế sau, đánh giá xung quang.

"Để cháu gọi tiên sinh nói một tiếng." Tiểu Vương vừa khởi động xe vừa nói. "Dừng, cháu lái xe gọi điện thoại cái gì, ông tới." Ông Ngô nói xong mới phát hiện chính mình không mang đi động theo, vì thế quay đầu, "Đông Đông, cháu gọi cho anh cháu một tiếng."

Chương 20

Editor: Thienyetkomanhme

Tiểu Vương nghe được lời này, không khỏi từ kính chiều hậu nhìn cô bé ngồi ghế sau.

"Cháu nhắn WeChat nói với anh ý một tiếng." Nguyễn Miên Miên nói xong, lấy ra di động báo tin cho Tư Cảnh Lâm đã.

Biết được tài xế muốn đưa ông Ngô cùng cô đi siêu thị, Tư Cảnh Lâm trực tiếp chuyển khoản qua 5000 đồng, bảo cô lát nữa lấy ra dùng.

"Ông Ngô, anh Cảnh Lâm chuyển tiền qua." Tiền này cũng không nói là cho cô, Nguyễn Miên Miên không thể làm chủ, vì thế đưa điện thoại di động hướng phía trước.

"Tên nhóc đó có tiền, không cần cùng nó khách khí, đợi lát nữa chúng ta đi siêu thị liền lấy ra tiêu." Ông Ngô nói xong, trực tiếp duỗi tay nhận lấy khoản chuyển, "Cháu hỏi nó một chút có muốn ăn cái gì, coi như nể nó chi tiền, chúng ta thuận tiện mua chút đồ cho nó."

Nguyễn Miên Miên gật đầu truyền đạt ý tứ ông Ngô.

Chờ nhận được tin nhắn trả lời, cô hướng ông Ngô: "Anh ấy nói không cần."

"Được, chúng ta liền tự mua."

Siêu thị mới hàng hóa giá cả xác thật có lợi, Nguyễn Miên Miên mua ít đồ dùng hằng ngày cùng nguyên liệu nấu ăn, bà Vương cũng không khác lắm.

Ông Ngô không biết mua cái gì, liền đi theo hai bà cháu bắt trước mà lấy theo.

Có tiểu Vương là một người đàn ông khỏe mạnh xách đồ, đi dạo siêu thị một vòng xong trở về cũng không

thấy mệt.

Trở lại hẻm Hồ Lô, Nguyễn Miên Man mở miệng mở hai ông bà vào trong tiệm ăn cơm. Bà Vương vốn định cự tuyệt, chờ cô nói ăn một mình thì không muốn nấu một bữa hân hoan, lúc này mới đồng ý ở lại ăn cơm.

Từ siêu thị về đã tới 4 giờ, hai ông bà liền đem đồ mua ở siêu thị về nhà mình sắp xếp. Nguyễn Miên Man đem đồ vật mua trở về đại khái thu thập một chút, liền đi vào trong phòng bếp bận rộn.

Cô trước hết nấu nồi cơm, sơ chế cá yếm, bắt đầu nấu canh, bật lửa nhỏ chầm chậm hầm canh, đồng thời đặt một chảo ở bếp bên, đổ dầu vào chảo đợi nóng, cho tỏi băm nhuyễn vào, mùi thơm tỏa ra liền cho ngó sen vào.

Tỏi nhuyễn xào cùng ngó sen chín, Nguyễn Miên Man rửa nồi bắt đầu kho cá.

Nếu muốn làm cá kho ngon, thứ nhất cần chú ý độ lửa, trong quá trình nấu, độ lửa tại mỗi đoạn thời gian rất quan trọng; ngoài ra, còn phải chú ý thời gian bỏ gia vị vào; cuối cùng là nước màu, thêm sốt, xối mỡ.

Nguyễn Miên Man dùng lửa nhỏ bắt đầu chiên cá, mùi thơm thịt cá bắt đầu bay ra.

Chờ chiên hai mặt con cá đều vàng óng, vớt ra đặt sang bên cạnh, dùng dầu còn dư lại trong nồi bắt đầu theo thứ tự cho gừng, tỏi, cùng nấm, thịt gà vào xào cùng; cuối cùng cho cá cùng gia vị vào nồi, cho ít nước cá còn dư lại từ buổi trưa vào nấu cùng.

Lúc này, toàn bộ phòng bếp đều là mùi thơm của cá kho. Chờ đến cuối cùng đem cá vớt lên, đem nước màu đã chuẩn bị tốt xối lên, một nồi cá kho màu sắc hồng nhuận tỏa sáng đã hoàn thành.

Khi hai người già lại đây, toàn bộ không khí tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đã tràn ngập các loại mùi thơm.

"Đồng Đồng làm món gì ăn, thơm như vậy?"

"Cháu làm một nồi cá kho, một đĩa tỏi nhuyễn xào ngó sen, một đĩa đậu hủ sốt, một bát canh bí đao thịt nạc, ông bà còn có cái gì muốn ăn không?"

"Ngần đó là đủ ăn, không cần làm nữa." Bà Vương nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Được, ông bà đợi một chút liền có thể ăn cơm."

Nghe vậy, bà Vương lập tức đi vào hồ trợ xới cơm lấy chiếc đĩa. "Đông Đông nấu ăn, nhìn liền thấy ngon, cũng không biết về sau nhà ai có phúc khí có thể cưới được người con đầu khéo tay như vậy."

Ông Ngô ở nhà chính nghe được lời này của bà Vương, lập tức nói: "Nói cái gì đâu? Đông Đông còn nhỏ, tới khi gả chồng còn lâu."

"Tôi chính là khen con bé, lại chưa nói con bé lấy chồng bây giờ."

Nói chuyện mấy câu, đồ ăn rất nhanh đã được dọn lên bàn.

Ông Ngô nhìn bữa ăn sắc, hương, vị đầy đủ 3 món 1 canh, nuốt nước miếng, lấy ra di động chụp bức ảnh.

"Ông như thế nào cũng giống đứa cháu gái tôi, ăn cơm không ăn hẳn hoi, chỉ biết chụp ảnh đăng cái gì vòng bạn bè." Bà Vương tức giận nói.

"Đăng cái gì vòng bạn bè, tôi là gửi cho cháu trai xem."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, không khỏi nói: "Ông Ngô, nhưng đêm hôm khuya khoắt ông đừng lại gửi ảnh Cảnh Lâm đại ca ảnh này nọ."

"Ông khi nào đêm hôm khuya khoắt gửi cho nó?" Ông Ngô có chút khó hiểu.

"Bánh cá rán cùng canh tam tiên lần trước."

Ông Ngô suy nghĩ một chút, phản ứng lại: "Haizz, ông không phải là quên nó ở nước ngoài, bị lệch giờ với trong nước sao."

Nói xong, ông thuận tay gửi bức hình vừa chụp đi, sau đó gấp không chờ nổi cầm lấy đôi đũa đuổi về đĩa cá kho, trước đem miếng thịt bụng cá gấp vào bát Nguyễn Miên Miên, sau đó liền bắt đầu ăn.

Một ngụm thịt cá nhập miệng, trước ném đến tư vị nước sốt bên ngoài, chờ hàm răng cắn xuống, cả miếng đều là thịt cá non mịn cùng tươi ngon.

"Cá này kho thật vừa lứa, đặc biệt là da cá, thật là giòn đến chính giòn." Ông Ngô dứt lời, lại gấp một

đũa cá.

Ông còn có thời gian nói chuyện, bà Vương đến nói chuyện đều không có thời gian, một ngum thịt cá một ngum cơm, thơm ngon đến một đôi mắt đều nheo lại, chỉ cảm thấy đời này cũng chưa ăn qua cá kho khon như vậy.

Nguyễn Miên Miên nhìn hai người ăn ngon, trong lòng cũng cao hứng, lúc này mới bụng chén lên ăn.

Đến nỗi mèo con trong nhà cũng phát thèm, bị cô dùng cá viên trấn an, tuy rằng người mùi cá kho thường thường ngẩng đầu hướng bên này nhìn, nhưng rốt cuộc không chạy tới.

Thẳng đến khi đem một bên thân cá ăn xong, hai ông bà mới chưa đã thèm mà đem chiếc đũa đuổi về phía đĩa đồ ăn khác.

Đậu hũ được cắt thành khối vuông chiên vàng, ở giữa còn có tương màu đỏ, bên cạnh được điểm rau xanh, thoạt nhìn rất là xinh đẹp.

Đậu phụ sốt không chỉ nhìn đẹp mà ăn lên càng ngon, đã có đậu hũ giòn nộn, lại có cá thịt tươi ngon.

"Bên trong vẫn còn nóng đấy ạ." Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, thấy ông Ngô cắn một miếng nhỏ nằm thử, ánh mắt liền sáng lên định một miếng ăn hết miếng to, Nguyễn Miên Miên vội vàng nhắc nhở.

Nhưng mà đã muộn rồi, ông Ngô đã cho cả miếng đậu hũ to vào miệng, ngoài giòn trong mềm đậu hũ bọc bên trong nhân thịt, cắn xong liền tràn ra nước canh tươi ngon trong khoang miệng, mặc dù nóng cũng luyến tiếc nhỏ ra.

Hút khí ăn xong miếng đậu hũ sốt này, ông Ngô hướng cô vươn ngón tay cái: "Đậu hũ sốt này thật là tuyệt!"

"Ông thích là tốt." Nguyễn Miên Miên cười nói.

Ăn liền hai khối đậu hũ xong, ông Ngô mới đưa chiếc đũa đuổi hướng đĩa rau xanh trên bàn, sau đó phát hiện, ngay cả đĩa tỏi nhuyễn rau ngó vô cùng đơn giản cũng bị cô xào đến ngon cực kỳ.

Lúc ăn xong thức ăn trên bàn, bà Vương mới có thời gian nói chuyện: "Đông Đông tay nghề thật là không thể chê, ngay cả cơm nấu so với người khác cũng muốn thơm hơn." Một bên nói, bà một bên múc chén canh

uống, sau đó phát hiện canh này cũng phá lệ thoải mái thanh tân ngon miệng, canh bí đao vào miệng liền tan, thịt nạc càng vô cùng tươi mới.

Nguyễn Miên Miên cũng ăn xong rồi, cầm lấy di động xem một cái, phát hiện đã 5 giờ hơn sắp 6 giờ, nhanh chóng đem cửa hàng mở ra. . Truyện Hot

Cửa hàng vừa mới bắt đầu buôn bán không đến một phút, liền có đơn đặt hàng, giống như người đổi điện luôn nắm di động chờ ở trong tiệm.

Nghĩ đến này, Nguyễn Miên Miên có chút ngại ngùng, cảm thấy lần sau nếu mở cửa tiệm muộn, vẫn nên lên một cái thông báo.

"Cháu ăn no rồi, ông Ngô, bà Vương hai người từ từ ăn."

"Còn có nhiều đồ ăn như vậy, cháu ăn một chút như vậy?" bà Vương ngẩng đầu nói. "Thật sự no rồi ạ."

Nguyễn Miên Miên nói xong, xoay người đi phòng bếp bắt đầu nấu nướng.

Năm sáu phút sau, một nhân viên giao cơm tới đây, ở cửa đã nghe đến hương cá.

Chẳng lẽ cô chủ lại ra món mới?

Người được mùi thơm ngay không phải canh cá viên, mà giòn như mùi cá kho, nhân viên giao cơm chờ mong đi vào, liền nhìn thấy hai ông bà ngồi trong tiệm ăn cơm.

Thức ăn trên bàn kỳ thật đã không còn lại nhiều, cá kho đến đầu cá, đuôi cá cũng đều bị bà Vương gặm hết, chỉ còn ít xương trong đĩa, đậu hủ sốt còn lại ba khối, tỏi nhụy rau ngó sen dư lại hai ba đĩa, canh bí đao thịt nạc cũng chỉ dư lại một ít ở đáy bát.

Bất quá người mùi thơm dư lại, nhân viên giao cơm vẫn là cảm thấy thêm: "Cô chủ, cô bắt đầu bán đồ ăn?"

"Không có, đó là nấu cho người trong nhà ăn."

"Như vậy a..... vậy cho tôi chén cơm chiên trứng đi."

Nghe được từ trong phòng bếp truyền đến tiếng trả lời, nhân viên giao cơm nói không nên lời thất vọng.

Bà Vương dư quang nhìn đến người trẻ tuổi ủ rũ, cực kỳ giống cháu trai nhà mình không ăn được đồ ăn, bèn lên đĩa đậu hũ sốt hỏi hân: "Bạn có muốn nếm thử đậu hũ sốt không?"

Nhân viên giao cơm vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà đậu hũ sốt thoạt nhìn có chút mê người, mở miệng liền biến thành: "Có thể chứ ạ."

"Này có cái gì không thể." Bà Vương nói xong, đã đặt tới cái bàn bên cạnh cho hân.

Tầm mắt ông Ngô đuổi theo từ mâm đến cái bàn bên cạnh, cuối cùng nhắm mắt làm ngơ quay đầu, kẹp lên miếng xương mang theo chút thịt cá gấp tới trong chén cẩn thận gặm.

"Cảm ơn bà."

Nhân viên giao cơm nói lời cảm ơn ngồi xuống, từ ống đũa trên mặt bàn rút ra một đôi đũa, gấp lên một khối đậu hũ đưa đến bên miệng.

Đậu hũ mặt ngoài đã hơi nguội, nhưng một ngum cắn xuống, bên trong vẫn là nóng hằm hập. Đậu hũ ngoài giòn trong mềm cùng nhân thịt được ướp gia vị phong phú dung hợp ở bên nhau, mang đến cực hạn hương thụ.

Vốn dĩ đã thích ăn đậu hũ hân thiếu chút nữa bị một miếng đậu hũ sốt làm cho phát khóc, hân gấp không chờ được ăn nốt nửa khối đậu hũ còn lại, ăn đến đôi mắt đều nhắm lại. Chờ lúc hân mở mắt, bà Vương cười tủm tỉm hỏi: "Ăn ngon đi?"

Quả thực ăn quá ngon, tay nghề của cô chủ, thật là không thể chê. Cảm ơn bà cho cháu nếm được món ngon này. Nhân viên giao cơm lại lần nữa nói cảm ơn, nhìn mâm dư lại hai khối đậu hũ sốt, đều có chút luyến tiếc ăn.

Chờ Nguyễn Miên Miên bưng cơm chiên trứng của hân ra, Nhân viên giao cơm nhận không được nói: "Cô chủ, tay nghề cô tốt như vậy, vì cái gì không nấu đồ ăn bán?"

Nguyễn Miên Miên đem cơm đặt tới trước mặt hân nói: "Cơm chiên tương đối tiện." Nói xong, cô thu hồi đĩa đậu hũ không trên bàn xoay người trở lại bếp.

"Thật đúng là đáng tiếc." Thấy cô tựa hồ không có ý định nấu đồ ăn bán, nhân viên giao cơm nhỏ giọng nói.

Chờ hẳn vội vàng ăn xong cơm chiên trứng, cầm đơn hàng rời đi, ông Ngô ngẩng đầu nói: "Đậu hủ sốt tỏi còn chưa ăn đủ, bà liền hào phóng cho người ta."

"Người xưa đã nói, ăn cơm ăn đến tám phần no, ông này đã ăn tới mười phần, cũng không sợ ỡ bụng." bà Vương trừng ông một cái, đứng dậy thu chén bát trên bàn đi vào trong rửa.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến nói bà không cần rửa, bà Vương nào nghe cô, chẳng những giúp cô đem chén rửa sạch, còn lưu phòng bếp hỗ trợ cô.

Bà không nấu hộ cô được, nhưng giúp cô gói cơm hộp, lấy cái này cái kia thì vẫn có thể.

Đứng ở trong bếp nhìn thấy cô đồng thời xào hai cái nồi, động tác không loạn chút nào, còn hết sức có trật tự, bà ở trong lòng có chút bội phục.

"Người làm đầu bếp mười mấy năm sợ là cũng chưa lợi hại như cháu đầu."

Nguyễn Miên Miên nhấp môi cười, ước lượng một chút, lại một phần cơm chiên mới lại ra nồi. Ông Ngô ngồi bên ngoài một mình, có lẽ là cảm thấy nhàm chán, cũng chạy vào hỗ trợ đóng gói. Có hai người giúp đỡ, nhưng thật ra cũng giúp Nguyễn Miên Miên không cần làm việc vất, chỉ cần chuyên tâm cơm chiên.

7 giờ hơn, bên ngoài trời đã tối rồi.

Cánh cửa bị đèn se chiếu vào sáng lên, lại một nhân viên giao cơm tới cửa.

"Cô chủ, tôi cùng người nói chuyện này." Người còn chưa vào cửa, tiếng nói đã truyền tới phòng bếp. Vừa lúc làm xong đơn của hẳn Nguyễn Miên Miên xách theo cơm hộp ra: "Chuyện gì ạ?"

Chương 21

Editor: Thienyetkomanhme

"Ngày hôm qua có khách hàng gọi điện cho tôi, hỏi cửa hàng của cô như thế nào lại không mở, tôi mới vừa đưa xong một đơn nhà cô, liền nói với hân của hàng vẫn mở, sau đó hân nói chính mình từ buổi chiều chờ tới buổi tối, cửa hàng nhà cô vẫn là trngj thời nghỉ ngơi, tôi lúc ấy bảo hân liên hệ chăm sóc khách hàng của app xem có phải hay bị lỗi. Tôi cảm thấy cô tốt nhất cũng liên hệ một chăm sóc khách hàng hoặc là giám đốc nghiệp vụ lĩnh lĩnh, chủ yếu sợ tình huống như vậy lại xuất hiện, ảnh hưởng tới sinh ý trong tiệm."

Chủ yếu là cảm thấy chủ tiệm làm người không tời, hơn nữa cô gái nhỏ tuổi mở cửa hàng không dễ dàng, nhân viên giao cơm mới nhiều miệng một chút, đổi thành nhà khác, hân chưa chắc sẽ lo chuyện bao đồng.

"Tôi đã biết, cảm ơn anh." Khi hân chưa nói vấn đề này, Nguyễn Miên Miên còn không nghĩ nhiều, vừa nói, cô lập tức liền liên tưởng đến từ tối hôm qua tiền lần bắt đầu giảm xuống.

"Khách khí cái gì, việc nhỏ mà thôi." Nhân viên giao cơm nói xong, xách theo cơm hộp rời đi.

Nhân viên giao cơm rời đi sau, ông Ngô nhìn đến cô nhũ mày suy nghĩ, quan tâm nói: "Làm sao vậy? Trong tiệm có vấn đề?"

"Từ tối hôm qua tôi giờ tiền lời đều giảm bớt, cháu suy nghĩ có thể hay không là do có việc như anh giao cơm vừa nói." Nguyễn Miên Miên vừa nói vừa mở app nhìn thoáng qua, phát hiện đêm nay giống như hai ngày trước tiền lời còn xuống thấp hơn nữa.

"Vậy cháu nhanh gọi điện thoại hỏi một chút." ông Ngô nói xong, lại thay cô oán trách, "Cái Bánh trôi cơm hộp này sao lại không đáng tin cậy như vậy, cửa hàng mở lại biểu hiện đóng cửa, này không phải đem khách nhân đuổi ra bên ngoài sao?"

Mở cửa làm buôn bán, quan trọng nhất chính là khách nhân, nghe được lời này, bà Vương cũng có chút tức giận: "Xác thật không đáng tin cậy, không được chúng ta liền đổi chỗ khác bàn."

"Để cháu trước gọi điện thoại hỏi một chút." Nguyễn Miên Man nói xong, trực tiếp liên hệ giám đốc nghiệp vụ phụ trách tiệm nhà cô.

Giám đốc nghiệp vụ có thời gian cũng chú ý một chút của hàng trong tay, dù sao cũng ảnh hưởng tới tiền lương của hắn.

Đối với tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mới mở không lâu, nhưng lượng đơn đặt hàng mỗi ngày cũng không tồi, hắn vẫn rất coi trọng, nghe xong mục đích gọi điện tới của Nguyễn Miên Man, lập tức tỏ vẻ sẽ liên hệ công ty kiểm tra xem là tình huống như thế nào, cũng nhắc cô nếu có tình huống nào phát sinh nhớ nói cho hắn.

"Thế nào?" Chờ nàng cúp điện thoại, ông Ngô quan tâm nói.

Nguyễn Miên Man nói: "Nói muốn tra một chút tình huống cụ thể, nhìn xem là chỉ một khách hàng gặp vấn đề hay là do máy chủ của app xuất hiện vấn đề, chờ có kết quả lại báo cho cháu biết."

Theo sau, lại có đơn đặt hàng mới tới, Nguyễn Miên Man liền không tiếp tục suy nghĩ chuyện này, đi phòng bếp chiên cơm.

Nhanh tới 8 giờ, cô nấu hai chén canh cá viên cho hai ông bà ăn khuya, rồi tiễn bọn họ về nhà trước.

Người già tinh lực rất cuộc không thể so với người trẻ tuổi, bọn họ ở trong tiệm uống xong chén canh cá viên, liền từng người về nhà.

Nguyễn Miên Man tiếp tục vội đến 9 giờ rưỡi, đợi vài phút không có đơn mới, đem cửa hàng đóng cửa.

Chờ rửa mặt xong trở lại phòng, cô mở ra app, hôm nay tiền lời không ngoài số liệu so ngày hôm qua còn thấp hơn.

Xem xong tiền lời, cô lại chuyển tới khu bình luận, bên trong trước sau như một là một mảnh khen ngợi.

【 là ** son: Ban đầu nhìn đến tên của hàng này, kỳ thật cảm thấy có điểm quê mùa. Bất quá hiện tại, tôi cảm thấy tên này lấy đúng thật rất tốt, bởi vì ăn cơm chiên cùng canh tiệm này mỗi một ngày, đều làm tôi cảm thấy hạnh phúc, công tác mệt mỏi, cấp trên chán ghét, chỉ cần đặt tới một phần cơm chiên một chén canh, ăn xong lại có thể đầy máu sống lại! 】

【n**x: Chủ tiệm biết không? Cửa tiệm đã trở thành động lực mỗi ngày đi làm của tôi, bởi vì chỗ tôi ở không trong phạm vi giao cơm, thứ bảy tuần trước tôi thèm ăn, còn chủ động tôi công ty tăng ca, sau đó nhận khen ngợi của lãnh đạo [che miệng cười]】

【3**6: Chủ tiệm cho ra mỗi loại cơm chiên tôi đều thích, đặc biệt là cơm chiên tóp mỡ! Chờ mong lại cho ra càng nhiều loại loại cơm chiên. Mặt khác, canh cá viên miến không suy xét lại nhiều tăng số lượng sao?】

【H**q: Trước sau như một ăn ngon, hy vọng cửa hàng này buôn bán lâu lâu dài dài.】

.....

Nguyễn Miên Miên mỗi lần nhìn đến bình luận khen ngợi, trên mặt đều không tự giác mỉm cười. Chờ cô tiếp tục kéo xuống, nhìn đến mấy cái bình luận, biểu tình dần dần trở nên nghiêm túc.

【A**0: Rốt cuộc bữa tối hôm nay cướp được canh cá viên chờ mong đã lâu, vì thế đã đăng ảnh trong vòng bạn bè khoe ra. Kết quả bạn tôi thấy nhưng bình luận nói tôi không cần lừa mình dối người, làm tôi không hiểu gì hết. Truy vẫn một hồi mới biết được, app bánh trôi của bạn tôi vẫn luôn biểu hiện chủ quán nghỉ bán, cho nên nghĩ tôi là ở khu bình luận khu trộm ảnh..... Tôi đem đơn đặt hàng chụp hình cho bạn xem, bên kia app cô ấy vẫn là hiện là quán nghỉ bán, cuối cùng tôi đặt hộp cô ý cơm hộp, đây là app bị lỗi?】

【m**3: Ngạo tào! Tôi còn tưởng rằng mình tôi xuất hiện vấn đề này, nguyên lai còn có người cũng gặp! Giữa trưa hôm nay tôi đợi nửa ngày cũng không thấy tiệm mở bán, chuẩn bị đi trong tiệm nhìn xem là tình huống thế nào, kết quả ra tới cửa công ty, nhìn thấy một anh shipper đứng trước cửa đưa cơm hộp, túi màu lam đề mấy chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" thiếu chút nữa chọc mù mắt tôi, hỏi nhân viên giao cơm mới biết được, trong tiệm vẫn buôn bán bình thường, bên này tôi xuất hiện vấn đề nhìn không thấy.】

【h**l: Nguyên lai không phải chỉ có một mình tôi! Tôi là đêm qua vẫn luôn hiện cửa hàng đóng cửa, bất quá tôi nghĩ chủ tiệm rõ ràng đáp ứng buổi tối muốn thêm cơm chiên tóp mỡ, sao có thể vô thanh vô tức liền nghỉ ngơi, vì thế vẫn luôn chờ, thật sự chờ không được, linh cơ vừa động liền gọi anh shipper giao cơm hộp buổi trưa, thế mới biết cửa hàng vẫn luôn buôn bán bình thường, mẹ nó là tôi chờ không nửa ngày.】

.....

【cái ** thứ: Tôi bên này thấy chỉ có đêm nay cửa hàng mở hơi muộn một chút, những hôm khác đều

giống bình thường a, mấy người bên kia như thế nào lại hiện cửa hàng nghỉ bán? Thật là kỳ quái.】

Có một cái bình luận "Cửa hàng nghỉ bán", liền dẫn ra không ít bình luận nói chính mình hoặc bạn bè gặp tình huống tương tự.

Đây là những người vô tình phát hiện vấn đề trong khu bình luận, ai biết còn bao nhiêu khách hàng gặp loại tình huống này, thật sự cho rằng cửa hàng nghỉ bán.

Nguyễn Miên Miên cau mày, thấy thời gian không tính là quá muộn, dứt khoát lại gọi điện cho giám đốc nghiệp vụ.

"Cái gì! Còn có loại tình huống này? Được, chờ tôi xem tình huống trong khu bình luận, rồi sẽ liên hệ kỹ thuật viên kiểm tra....."

Nhận được cuộc gọi đầu tiên của cô, giám đốc nghiệp vụ chỉ nghĩ là chỉ một khách gặp vấn đề, chỉ gọi điện lên công ty báo một chút.

Chờ nhận được cuộc gọi này, biết được đây không phải chuyện nhỏ, mà có không ít khách hàng gặp tình huống này, tức khắc khẩn trương lên.

Giám đốc nghiệp vụ không biết đây là có người nhảm vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, tự nhiên sẽ lo lắng các cửa hàng khác cũng gặp vấn đề này, không chỉ cửa hàng ở thành phố A, còn sợ là phạm vi cửa hàng toàn quốc.

Chờ xem qua khu bình luận của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, xác định tình huống cô nói là thật, giám đốc nghiệp vụ lập tức đi tức công ty.

Nhưng mà hấn vào bộ phận kỹ thuật, không biết vì sao xui xẻo cổ tình gặp Hứa Cẩm Sơn.

Hứa Cẩm Sơn nghe được lý do hấn tới, nháy mắt lưng cháy mồ hôi lạnh, nghĩ không rõ vì sao cửa hàng đó phát hiện sớm như vậy, còn đem tình huống báo giám đốc nghiệp vụ.

Giờ khắc này, hấn cảm thấy vô cùng may mắn là mình trực đêm, đồng nghiệp trực đêm vừa lúc đi WC.

"Làm sao vậy? Hệ thống thật sự có vấn đề? Muốn hay không nhanh báo lên trên?" Thấy hấn nghe xong lời mình nói, cả người đều cứng đờ, giám đốc nghiệp vụ sốt ruột.

"Trước để tôi kiểm tra xem đã." Hứa Cẩm Sơn đẩy mắt kính trên mũi che giấu cảm xúc, đôi tay thuần thục mà gõ bàn phím, trên màn hình máy tính nháy mắt hiện qua rất nhiều số hiệu.

"Không nghiêm trọng như anh tưởng, cửa hàng khách cũng không có vấn đề gì, hẳn là cửa hàng này vận khí không tốt, vừa lúc đụng phải cái lỗi này."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, tôi là sợ toàn bộ hệ thống của chúng ta xuất hiện vấn đề. Nếu là cái lỗi nhỏ, rất nhanh liền chữa xong đi?"

"Đúng vậy." Hứa Cẩm Sơn lên tiếng, ra vẻ bận rộn mà ở trên bàn phím đánh.

Giám đốc Nghiệp vụ ở bên cạnh nhìn một hồi, hoàn toàn xem không hiểu, nói với hắn một tiếng liền xoay người rời đi.

Trên đường về, giám đốc nghiệp vụ gọi lại cho Nguyễn Miên Miên, báo cô biết chỉ là lỗi nhỏ, kỹ thuật viên ở công ty đã giải quyết.

Đã chuẩn bị nghỉ ngơi, Nguyễn Miên Miên nhận được thông báo này, hoàn toàn yên lòng.

Giám đốc nghiệp vụ cũng yên tâm trực tiếp trở về nhà ngủ, lại không biết, ở công ty khi hắn vừa rời đi, Hứa Cẩm Sơn lập tức liền dừng lại động tác trên tay, chuyển qua cầm lấy di động mở app bánh trôi tìm cửa hàng kia – tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Lúc trước hắn cũng không có tìm hiểu kỹ càng về tiệm này, thậm chí biết cửa hàng này ở hẻm Hồ Lô, trong đầu theo bản năng hiện lên một cửa hàng cũ kỹ, tồi tàn.

Tiền vào trong cửa hàng, bên trong chỉ có vài loại cơm chiên cùng hai loại canh, thực đơn cũng xác minh phỏng đoán của hắn.

Nhưng mà, chờ đến đánh giá chung của cửa hàng đều là 5 sao, số lượng bình luận, cùng với khu bình luận khen ngợi chồng chất các loại, Hứa Cẩm Sơn trong lòng nháy mắt chợt lạnh.

Nếu sớm biết cửa hàng này có điểm đánh giá cao như vậy, khách hàng quen nhiều như vậy, còn có nhiều khách hàng hận không thể một ngày gờ cơm đều đến trong tiệm, Hứa Cẩm Sơn khẳng định không dám đáp ứng Hứa Mộng Nguyệt phá cửa hàng này.

Mày là hắc không có trực tiếp ẩn đi cửa hàng này, nếu không hiện tại đã bị công phát hiện đem hắc đuổi đi.

Hiện giờ, Hứa Cẩm Sơn cũng không nghĩ cái gì mà làm cửa hàng này đóng cửa xong liền từ chức đi khách sạn Thiên Nguyệt làm giám đốc, chỉ nhanh đem cửa hàng về trạng thái cũ, đem đầu vết việc mình làm xóa đi.

Trước khi động thủ, hắc nghĩ đến Hứa Mộng Nguyệt tính tình công chúa, vẫn nên gọi báo cho cô trước.

Đều nói bị mắc bệnh công chúa, làm sao sẽ suy nghĩ vì người khác, nhận được điện thoại Hứa Mộng Nguyệt căn bản không nghe hắc giải thích, chỉ một câu, nếu không giúp cô đem cửa hàng giải quyết, thì cũng đừng nghĩ lẫn lộn ở thành phố A.

"Bà cô của tôi ơi, lấy nhân khí cửa hàng này, tôi lại tiếp tục giở trò khăng định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó chẳng những tôi sẽ bị sa thải, trên hồ sơ còn lưu lại vết nhơ....."

"Đều đã nói sẽ cho anh đến làm tại khách sạn nhà tôi, lại không cần những cái đó. Cứ như vậy, nhiều nhất việc thành tôi lại cho anh mười vạn đồng, chính anh nhìn mà làm!"

Nắm lấy di động bị cắt ngang, Hứa Cẩm Sơn biểu tình có chút khó coi.

Hắc bắt đầu hỏi hặn, hỏi hặn khi lần đầu cô mở miệng nhờ, không nên cảm thấy áp xuống một nhà cửa hàng xếp với hắc bắt quả là chuyện nhỏ không tổn sức gì, vì thế làm lơ đạo đức nghề nghiệp, dẫn tới hiện tại tiến không được, lùi không xong.

Bên kia, Ngô lão gia từ chậm rì rì đi trở về nhà, nhận được điện thoại của cháu trai.

"Ông ơi, ông có thể hay không đừng gửi cho cháu mấy bức ảnh dụ hoặc như vậy?" Mối vừa kết thúc một hội nghị video với đối tác nước ngoài Tư Cảnh Lâm cầm lên di động, liền nhìn đến ảnh chụp đồ ăn ngon ông gửi.

Đối với một người còn chưa ăn qua cơm chiều, sắc hương vị đều đầy đủ 3 món 1 canh, nhìn mà không được ăn thật sự là loại tra tấn.

Đặc biệt là anh đã được ném qua tay nghề đầu bếp, biết đối phương nấu ăn đến tốt cùng có bao nhiêu mỹ vị.

"Ông chính là nhắc nhở cháu ăn cơm, thấy như tra tấn, khẳng định là cháu lại không ăn cơm đúng giờ." Ông Ngô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Chẳng lẽ ông cơm nước xong, xem hình ảnh này sẽ không lại thêm?"

Kia khẳng định là vẫn thêm, tỷ như ông hiện tại hội trường một chút hương vị cá kho cùng đậu hủ sốt, còn có chút muốn ăn.

Ông Ngô ho khan một tiếng quyết đoán chuyển đề tài: "Chỉ có thể trách Đông Đông nấu ăn quá ngon, còn có, ai bảo cháu bận rộn như vậy, bằng không hoàn toàn có thể lại đây cùng nhau ăn."" Lần sau có thời gian cháu sẽ đi."

"Cháu cái người bận rộn này, khi nào mới có thời gian....."

Trò chuyện trò chuyện, ông Ngô lão đột nhiên nhớ tới: "Đúng rồi, cửa hàng Đông Đông xảy ra vấn đề, cháu biết nhiều người, xem có thể hay không giải quyết cho nàng một chút." . đăm mĩ hàn

"Vấn đề gì ạ?"

Ông Ngô lão đem tình huống nghe được ở trong tiệm nói với anh một lần sau lại oán giận: "Đông Đông thật vất vả tích lũy một chút khách quen..... ông sợ phía công ty bên kia cọ tôi cọ lui, chờ giải quyết xong khách của tiệm đều chạy hết, cho nên cùng cháu nói một tiếng, nhìn xem có thể hay không nhanh giúp con bé khôi phục cửa tiệm như bình thường."

"Ông yên tâm, cháu đây liền tìm người giải quyết."

"Hào hảo hảo, không nói chuyện nữa, cháu mau đi."

Ông Ngô đem điện thoại cắt đứt, Tư Cảnh Lâm gọi trợ lý Tôn tiến vào, đem sự tình giao cho hắn. Trợ lý Tôn cũng không trì hoãn, trực tiếp liên hệ Thang tổng của app Bánh Trôi.

App cơm hộp Bánh Trôi là một công ty mới phát triển mấy năm nay, đứng trước quái vật khổng lồ – tập đoàn Bách Xuyên, chỉ là trẻ con.

Thang tổng nhận được cuộc gọi này còn có chút kỳ quái, chờ trợ lý Tôn hàn huyên hai câu liền giải thích

mục đích liên hệ, biểu tình Thanh tổng lập tức trở nên nghiêm túc.

"Tôi liền tự mình đi bộ phận kỹ thuật kiểm tra."

Thanh tổng bản thân xuất thân chính là lập trình viên, vừa hay lúc này còn chưa có rời khỏi công ty, nói cho hết lời, cũng không tắt điện thoại, trực tiếp sầm rền gió cuốn đi bộ phận kỹ thuật dưới lầu.

Bộ phận kỹ thuật của Bánh trôi chia thành nhiều khu vực, hẳn xuống lòng trực tiếp vào khu vực chủ quản, đem tình huống trực tiếp nói với quản lý trực ban, ở bên cạnh xem nhân viên kiểm tra.

"Thanh tổng, hình như là có người cố ý chặn cửa hàng này....." quản lý bộ phận kỹ thuật một bên nói một bên đôi tay bay nhanh gõ bàn phím, sau đó biểu tình tối sầm, "Là người trong công ty chúng ta, này máy tính..... Là Hứa Cẩm Sơn."

Thanh tổng vốn đang cho rằng chỉ là lỗi hệ thống, kết quả làm nửa ngày thế nhưng là do người làm, lại còn là nhân viên công ty bọn họ.

Lúc này, hẳn tức khắc hồi hận vừa rồi không đem điện thoại cúp trước.

Bất quá hồi hận cũng đã muộn, Thanh tổng chỉ có thể vội vàng giải thích: "Trợ lý Tôn, ngưng ngưng, có thể là lập trình viên mới tôi không biết làm việc, làm ra loại việc này, tôi đã cho người giải quyết lỗi, đối với cửa hàng này tạo thành tổn thất, ngày mai sẽ tổ chức hoạt động khuyến mãi cùng đề cao xếp hạng coi như chút đền bù."

Tuy rằng không xác định Hứa Cẩm Sơn đến tột cùng có phải cố ý hay không, nhưng hẳn vẫn là nhân viên công ty, Thanh tổng cũng chỉ có thể tận lực xí xóa.

Cúp điện thoại, Thanh tổng biểu tình thập phần khó coi: "Gọi điện thoại kêu Hứa Cẩm Sơn đến công ty!"

"Hắn đêm nay trực ban, hẳn là đang ở công ty."

Quản lý bộ phận kỹ thuật dứt lời, nhìn thấy Thanh tổng nổi giận đùng đùng mà đi ra ngoài, vội đứng dậy theo sau.

Phanh——

*Hứa Cẩm Sơn đem cánh tay chống lên bàn, dùng tay vò đầu khó xử, một tiếng vang lớn làm hấn cả kinh
thiếu chút nữa từ ghế trên nhảy dựng lên. "Canh..... Thang tổng....."*

Chương 22

Editor: Thienyetkomanhme

Ngẩng đầu nhìn đến người đột nhiên xuất hiện đập cái bàn trừng mắt nhìn mình, Hứa Cẩm Sơn trong lòng bỗng nhiên có loại linh cảm không tốt.

"Hứa Cẩm Sơn, công ty làm việc gì có lỗi với anh sao? Anh muốn hại công ty như vậy sao!"

Không nói cái tiệm kia từ hộ có chút quan hệ với tập đoàn Bách Xuyên, riêng việc ngày, nếu truyền đi, những cửa hàng đó là sao có thể yên tâm hợp tác cùng app Bánh Trôi.

"Tôi, ngài, ngài đang nói cái gì, tôi như thế nào nghe không hiểu?" Hứa Cẩm Sơn đứng lên, tựa hồ còn muốn狡辯.

Nếu nói lúc trước còn không thể trăm phần trăm xác định hẳn là cố ý, hiện nhìn thấy biểu hiện này của hắn, Thương tổng còn có cái gì không rõ.

Thương tổng không có kiên nhẫn lại nghe hắn vô nghĩa, trực tiếp chỉ vào cửa nói: "Anh bị đuổi việc rồi, rút đi, loại người như anh không có đạo đức nghề nghiệp, về sau cũng đừng nghĩ lại làm trong ngành này."

"Thôi đi nhanh đi, một hai phải chờ bảo vệ lên đưa đi?" Thấy hắn đều đem Thương tổng tức thành như vậy còn狡辯, quản lý bộ phận kỹ thuật đẩy hắn một phen.

Hứa Cẩm Sơn bị đẩy đến một cái lão đảo, đối diện với ánh mắt chán ghét của bọn họ, rốt cuộc cầm lên đi động của mình, không có đường lui mà đành rời đi.

Chờ hắn đi rồi, Thương tổng công đạo: "Thông báo người bộ phận kỹ thuật trở về thêm người trực ban, làm kiểm tra toàn diện. Mặt khác, báo giám đốc nghiệp vụ phụ trách cửa hàng kia ngày mai tự mình đi một chuyến tới cửa hàng, nói cho chủ tiệm chúng ta đối với hắn bồi thường....."

"Được ạ."

Lúc quản lý bộ phận kỹ thuật gọi điện báo người quay lại tầng ca, Hứa Cẩm Sơn đã đi ra tới cửa công ty.

Hắn quay đầu lại biểu tình có chút hoảng hốt mà nhìn về phía công ty, giờ lên đi động bắt đầu gọi điện thoại.

Liên tiếp gọi ba bốn cuộc, đối phương mới nghe máy, ngữ khí thập phần không kiên nhẫn: "Đã là buổi tối, chuyện gì gấp như vậy?"

"Tôi giúp cô phá cửa hàng kia bị công ty phát hiện, hiện tại đã đuổi rồi, cô đã đáp ứng cho tôi....."

"Chỉ việc nhỏ này cũng làm không xong, thật là phé vọt, việc còn không làm xong mà còn muốn chỗ tốt, nằm mơ đi thôi." Dứt lời, điện thoại liền bị cúp.

Thấy cô ta rõ ràng lật lọng, Hứa Cẩm Sơn tức giận mà trừng lớn hai mắt, lại lần nữa hỏi hặn, phát hiện chính mình đã bị lừa.

"Hứa, Mộng, Nguyệt!"

Trong nháy mắt này, Hứa Cẩm Sơn có ý nghĩ muốn giết người, chỉ là ngấm lại bỏ mẹ trong nhà đã bạc đỉnh đầu, mới không chế được cảm xúc chính mình.

Rạng sáng 5 giờ, không trung hơi hơi nổi lên mấy vệt mây trắng, trên đường phố đèn đường còn chưa tắt.

Ở cửa công ty hứng gió một đêm, Hứa Cẩm Sơn toàn thân đều mang theo hàn khí, trong đầu từ trước tới nay chưa từng thanh tỉnh như vậy.

Công việc này khẳng định là không còn, hắn hiện giờ làm gì cũng chỉ là mất bò mới lo làm chuồng.

Hắn dùng đôi tay chà xát khuôn mặt đã cứng đờ, đứng dậy hướng vào trong công ty, chuẩn bị đi tìm Thang tổng giải thích rõ ràng.

Cũng chính là thời điểm này còn sớm, hắn mới thành công đi vào, nếu là chờ hừng đông chính thức bắt đầu đi làm, hắn sợ là cửa công ty còn không thể nào vào được.

Tăng ca một đêm tâm tình Thang tổng vốn dĩ đã không tốt, nhìn thấy hắc còn đấm tới nữa, trực tiếp đem gạt tàn trên bàn ném qua, đứng ở bên chân hắc.

Hứa Cẩm Sơn biết chính mình làm người ghé, tốc độ nói có chút nhanh nói thẳng ý đồ đến: "Thang tổng tôi thực xin lỗi ngài, thực xin lỗi công ty, nhưng tôi thật không có ý hại công ty, là đại tiểu thư khách sạn Thiên Nguyệt uy hiếp tôi, tôi mới....."

Thang tổng vốn dĩ không quan tâm động cơ của hắc, nghe được đại tiểu thư khách sạn Thiên Nguyệt, mới cau mày hỏi thêm hai câu.

Chờ đuổi hắc đi, Thang tổng vẫn suy nghĩ mãi, vẫn là gọi điện cho trợ lý Tôn.

Buổi sáng 8 giờ rưỡi, giám đốc nghiệp vụ đi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nói cho Nguyễn Miên Miên, lỗi lúc trước đã giải quyết, đồng thời công ty vì đền bù tổn thất cho cô, quyết định bồi thường cô ba tháng chương trình khuyến mãi, cùng với đề xuất của hàng luôn đứng đầu nửa năm.

Hỗ trợ chương trình khuyến mãi nói cách khác, tiệm của cô có khuyến mãi, đơn hàng 20 đồng trở lên được giảm 2 đồng, đủ 30 giảm 3 đồng, đủ 50 giảm 6 đồng, phần tiền khuyến mãi sẽ được công ty trợ cấp.

Đề xuất đứng đầu càng dễ hiểu, về sau tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sẽ thường xuyên xuất hiện ở trang đầu, thậm chí ở phần phân loại chung hoặc khách hàng tìm kiếm từ khóa liên quan như "Cơm chiên", "Cá viên" linh tinh, cửa tiệm của cô luôn ở trang đầu.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy loại bồi thường rất không tồi, nói lời cảm ơn, tỏ vẻ muốn mời giám đốc nghiệp vụ ăn cơm.

Giám đốc nghiệp vụ ngày hôm qua xem xong bình luận về tiệm, vừa lúc cũng có chút tò mò cơm chiên nhà cô đền tốt cùng ăn ngon như nào, mới có thể làm khách hàng khen thành như vậy, vì thế cung kính không bằng tuân mệnh.

Tuy rằng tối hôm qua xem rất nhiều khách hàng khen cơm chiên tóp mỡ, bắt quá buổi sáng, hắc không muốn ăn quá nhiều dầu mỡ vì thế đặt một đĩa cơm chiên Dương Châu cùng một chén canh cá viên miến.

Chờ Nguyễn Miên Miên vào phòng bếp đi bắt đầu chiên cơm, giám đốc nghiệp vụ vừa mồi người được mùi hương liền nhin không được khen nói: "Trách không được nơi này sinh ý tốt như vậy, người qua là muốn người ta thêm chết. Cũng là cửa tiệm của cô ở ngõ nhỏ, nếu là chọn đoạn đường tốt, chỉ là người mùi thôi thì

khách nhân chạy tới cũng muốn đập vỡ cả cửa."

Chờ đến khi Nguyễn Miên Man bưng cơm chiên Dương Châu cùng canh đặt tới trước mặt hắn, hương thơm liền xông vào mũi giám đốc nghiệp vụ, gấp không chờ nổi cầm lấy chiếc đĩa ăn trước ăn một miếng to, sau đó mới có công phu đánh giá đĩa cơm chiên trước mặt.

Cơm chiên Dương Châu hắn cũng không ăn ít, nhưng mà những cái hắn đã từng ăn qua, hoàn toàn không thể cùng so sánh với đĩa cơm trước mặt này.

Đĩa sứ càng làm nổi bật những hạt cơm được bọc trứng gà, viên bắp no đủ, cà rốt, dưa chuột được cắt hạt lựu đều nhau, nguyên liệu nấu ăn nhìn liền thoải mái.

Ăn vào trong miệng, cơm cùng các loại nguyên liệu nấu ăn hòa quyện tạo nên hương vị, làm người ăn liền muốn dùng không được.

"Cơm chiên này quả thực tuyệt vời!" giám đốc nghiệp vụ là người thích ăn uống, đem một đĩa cơm chiên ăn sạch bóng, cơm chiên này ăn đến mỹ vị, thỏa mãn làm hắn hận không thể đập bàn.

Trở lại trong phòng bếp tiếp tục làm cá viên, Nguyễn Miên Man nghe được âm thanh kích động của anh ta, khóe môi khẽ nhếch.

Chờ bắt đầu uống canh cá viên miếng, hai mắt hắn càng thêm sáng ngời, ngay từ đầu còn dùng cái muỗng, ồ sau dứt khoát bưng lên cả chén uống.

Cơm đủ canh no, giám đốc nghiệp vụ đem tiền đề ở phía dưới đĩa, hướng trong phòng bếp nói: "Cô chủ có tay nghề như vậy, cửa tiệm của sớm muộn gì cũng nổi tiếng."

Nguyễn Miên Man cũng không để ý cái gì nổi tiếng hay không, bất quá vẫn là đáp một câu: "Muộn lời cát ngôn của anh."

"Tôi đi đây, thừa dịp cửa tiệm có hoạt động giảm giá, mấy tháng này tôi muốn đặt thêm vài lần." Giám đốc nghiệp vụ ra trước cửa còn nói đùa một câu.

Giữa trưa, bánh trôi app cơm hộp, một cửa hàng tên là "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" được đẩy lên trang đầu.

Bắt quả com chiên loại đồ ăn này, đối với người thường ăn com hộp cũng không quá hấp dẫn, trừ bỏ một số người nhìn đến phần đánh giá được 5 sao liền đi vào xem, rất nhiều người đều trực tiếp bỏ qua.

Nhưng thật ra rất nhiều khách hàng cũ, phát hiện "Tiệm com chiên Hạnh Phúc" lại về trang đầu tìm kiếm, có chút không thể hiểu được, nhưng thật ra thấy càng tiện hơn, trực tiếp đi vào chuẩn bị đặt com.

"Ngọa tào! Chủ tiệm thế nhưng làm chương trình giảm giá!"

"Ngọa tào! Bão bán thế nhưng làm mãi giảm!"

"Không phải chứ? Với tay nghề của chủ tiệm, không có khuyến mãi đã đủ mệt, làm chương trình khuyến mãi còn có lợi nhuận sao?"

"Kỳ quái, lúc mới mở tiệm cũng không làm hoạt động, như thế nào lúc này lại tổ chức chương trình khuyến mãi?"

"Chúng ta có nhiều người như vậy, tùy tiện đặt cũng đủ được giảm giá."

Nhân viên công ty Trung Thiên từ tới tới nay đặt com hộp, đều là nhà ai khuyến mãi lớn thì đặt, đây vẫn là lần đầu nhìn đến hoạt động giảm giá lại không hưng phấn, ngược lại thay chủ tiệm nhọc lòng.

Bọn họ thật ra cũng không nghĩ chiếm chút hơi từ khuyến mãi, chính là đồng người, một người đặt chút com canh cũng đủ mức được giảm giảm nếu là tách ra đặt, mất nhiều phí giao com hơn thì không có lợi.

"Cứ đặt vậy đi, lúc đặt nhấn chủ tiệm một tiếng, bảo hẳn không cần tính giá khuyến mãi cho chúng ta."

Cuối cùng, bọn họ vẫn đặt đơn như bình thường, sau đó bị giảm 6 đồng.

Trừ một số ít người ngoài, đại bộ phận khách cũ của tiệm đều nghĩ giống những người của công ty Trung Thiên, bọn họ cho rằng với tay nghề của chủ tiệm, không tăng giá đã rất có lương tâm, không thiết lại chiếm chút tiệm nghĩ khuyến mãi này.

Đặt đơn dưới 20 đồng là không có biện pháp, hơn 20 đồng vốn dĩ có thêm một loại đồ uống đủ 30 đồng được giảm 3 đồng, tương đương được tặng một chai đồ uống, nhưng rất nhiều người cũng không làm như vậy.

Bận rộn làm đơn hàng Nguyễn Miên Miên còn không biết ý tưởng của nhóm khách hàng, thẳng đên qua

giờ bận rộn buổi trưa.

Cô trước kiểm tra, xác định tiền lời khôi phục như trước, thậm chí tăng lên một chút, mở tới khu bình luận.

【H**q: Chủ tiệm, nhà người sinh ý không phải khá tốt sao? Như thế nào bắt đầu làm chương trình giảm giá? Cái hoạt động này chỉ phí tiền thôi? Không cần thiết, nếu thiếu khách hàng tôi sẽ đăng bài trong vòng bạn bè tuyên truyền tuyên truyền. 】

【4**b: Chủ tiệm, người buôn bán có tâm giống tiệm của anh, không cần thiết làm hoạt động khuyến mãi, mọi người đều có mắt, cửa hàng không nói hương vị ngon, nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, bắt luận là cơm chiên hay là canh chất lượng cũng chưa nói đến, giá cũng không đắt, lại khuyến mãi, tôi đều lo lắng không có lời. 】

【n**x: Bình thường gặp được cửa hàng giảm giá, tôi đều là vắt hết óc nghĩ cách đặt đơn cho đủ mức giảm giá, hôm nay đến tiệm này, tôi thấy đủ 30 đồng, còn cố ý giảm bình nước khoáng, thế nào chủ tiệm, tôi đối với anh cũng tốt đi? 】

【6** ngày: Tôi còn nghĩ chỉ có tôi thấy vậy, không nghĩ tới mọi người đều giống nhau, chủ tiệm, tôi cùng anh nói, có tiện nghi đều không chiếm, có thể thấy được chúng tôi đối với cửa tiệm đều là chân ái, vì cái này, buổi chiều có phải hay không nên làm nhiều hơn một chút canh cá viên miến! 】

..... 【là ** son: Đúng vậy chủ tiệm, chúng tôi không cần hoạt động giảm giá, anh thật muốn tri ân khách hàng, làm canh cá viên nhiều hơn, bằng không lại thêm mấy món cơm chiên hoặc canh mới cũng được. 】

Mọi người không nói, Nguyễn Miên Miên thật đúng là không phát hiện, xem xong mấy cái bình luận, cô đi xem xét một chút đơn đặt hàng giữa trưa, phát hiện thật đúng là có rất nhiều đơn đặt hàng tổng giá trị số dư đều là 8 hoặc 9.

Xem xong đơn đặt hàng xong, Nguyễn Miên Miên bỗng dưng có chút ảm lòng, cảm thấy mấy khách hàng này thật đúng là có chút đáng yêu.

Cô một lần nữa trở lại khu bình luận, click mở một cái bình luận trên cùng, trả lời.

【Chủ tiệm phản hồi: Hoạt động khuyến mãi không phải trong tiệm ra tiền, là chủ quản app toàn bộ trợ cấp. 】

Cô mới vừa trả lời xong, phía dưới lập tức có người trả lời "Chủ tiệm đừng nghĩ lầm nha, nhà ta có thân thích cũng làm cơm hộp, mặc kệ hoạt động nào, thương gia tham dự đều phải trả phí." Nhìn đến có khách hàng lo lắng cho mình bị lừa, Nguyễn Thiên Môn vội giải thích một câu, đây là chủ quán app bồi thường cho tình huống lúc trước.

Xác định chủ tiệm thật không cần bỏ tiền, mà là từ chủ quán app gánh vác chi phí, nhóm khách hàng nháy mắt biến sắc mặt.

【4**b: Nếu là chủ quán app bỏ tiền, vậy không cần lãng phí, chủ tiệm chờ đó, buổi tối tôi liền đặt đủ 50 đồng giảm 6. 】

【6** ngày: Được, hôm nay trong nhà không nấu cơm, tôi muốn mời cả nhà ăn cơm chiên xa hoa. 】

【n**x: Giữa trưa đã để bánh trôi cơm hộp được lợi, tôi hiện tại liền trước tính toán món ăn để nhận giảm giá, chờ buổi tối trực tiếp đặt đơn, nói, tôi nên ăn cơm chiên tóp mỡ với canh rau xanh đậu hủ tốt? Hay là đặt cơm chiên đậu que thịt bằm cùng canh cá viên miến tốt hơn? Thôi, trẻ con mới chọn, người lớn muốn hết. 】

【H**q: Cái "n**x" kia, trước không nói anh có ăn hết không, canh cá viên miến anh tưởng muốn liền có được sao? Từ khi ra đến bây giờ, tôi mẹ nó liền cướp được có một lần. 】

【hắc **l: Làm ơn, "H**q" còn cướp được một lần, tôi ngay cả một lần cũng chưa cướp được. Chủ tiệm, ngày lành như hôm nay, anh liền làm canh cá viên miến nhiều hơn một chút đi! 】

【là **son: Cùng cầu canh cá viên miến nhiều hơn, không, tốt nhất thêm canh cá viên, ănn là viên cá hoàn chỉnh cắn ở trong miệng cảm giác ăn tương đối sáng khoái, cắn xuống trong miệng đầy tiên hương, cùng với tinh tế dư vị vô cùng.....】

【S**y: Đừng khoe khoang có được không? Biết người được ăn canh cá viên rồi, cũng nên thay chúng ta, những người ngay cả canh cá viên miến cũng chưa ăn, qua suy xét một chút được không? Làm tôi thêm chết đói với anh có gì tốt? ps: Chủ tiệm, nhiều canh cá viên miến được chứ? Tôi có thể thêm tiền! 】

【cái **thứ: Đồ ngốc, không cần nghĩ cũng biết, thêm chết người liền ít đi một người cùng hấn cạnh tranh. 】

.....

Nhìn đến phía dưới bình luận bắt đầu biến thành thúc giục cô thêm canh cá viên miến, Nguyễn Miên Miên nhẹ nhàng lắc đầu.

Cá viên đối cô cũng không tính khó làm, nhưng bắt luận là làm nhuyễn thịt cá thành viên cá đều là công việc tốn sức, Nguyễn Miên Miên quả thật không định gia tăng số lượng.

Bắt quá.....

Nguyễn Miên Miên nghĩ đến chính mình mấy ngày nay nhất được rất nhiều hoa đào, cảm thấy có thể đưa một ít quà tặng nhỏ cho nhóm khách hàng.

Nghĩ đến liền làm, cô tắt đi di động đứng dậy, bắt đầu hành động.

Sớm đã thu thập cánh hoa từ trước, Nguyễn Miên Miên đã tính toán xong, nguyên liệu nấu ăn cần thiết đã chuẩn bị tốt.

Cô đem hai cái bàn vuông trong cửa hàng xếp cạnh nhau, vào phòng bếp mang nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ đều lấy ra, liền có thể bắt tay làm —— bánh hoa đào thủy tinh.

"Quả Quýt Nhỏ, em ra bên ngoài phơi phơi nắng chơi một hồi được không?"

Nấu ăn quan trọng nhất chính là sạch sẽ, chẳng sợ Quả Quýt Nhỏ rụng lông hay không, trước khi động thủ, Nguyễn Miên Miên vẫn tổng cổ nó đi ra ngoài chơi.

Quả Quýt Nhỏ vốn đi ở bên chân cô đảo quanh, nhìn đến cô ra hiệu đuổi nó đi ra ngoài, đem móng vuốt đập đến mu bàn chân cô, giữa đầu "Miêu" một tiếng.

"Ngoan, em hiện tại ra bên ngoài chơi, chờ buổi tối cho em thêm một viên cá viên....."

Nguyễn Miên Miên đem nó đi ra ngoài, nhìn nó ghé vào cửa lười biếng liếm móng vuốt tu, trước đem đường phèn khuấy thành nước đường phèn, sau đó cho thêm bột nếp, nước trà hoa đào bắt đầu khuấy.

Khuấy xong, bôi một lớp dầu vào khuôn hình tròn đã chuẩn bị tốt, đổ một tầng bột để vào một bông hoa đào, lại đổ một tầng bột, sau đó liền để yên chờ đông lại.

chờ làm xong một mẻ nữa, mẻ đầu liền đông lại không sai biệt lắm, Nguyễn Miên Man liền đặt trong khay, bắt đầu chụng cách thủy.

Chờ chụng tốt, mở nắp nồi lên, nhiệt khí bốc lên, những đóa đào nở rộ trong miếng bột trong suốt thoát nhìn như thủy tinh, xinh đẹp cực kỳ.

Nguyễn Miên Man chính mình đều cảm thấy, sương khói lượn lơ hoa đào ẩn hiện, hình ảnh này thập phần đẹp, cầm di động chụp hai bức ảnh, bắt đầu gắp khỏi nồi.

Đặt ở đĩa sứ trắng còn không rõ ràng, chờ để nguội, Nguyễn Miên Man đem bánh để vào hộp cơm dùng một lần trong suốt, có thể nhìn thấy, bên trong điểm tâm trong suốt hơi lộ ra chút phần, hơn nữa đóa hoa đào bên trong, thoát nhìn xinh đẹp giống như hổ phách. Chờ Nguyễn Miên Man ở mặt trên lại đổ thêm một tầng mật ong, toàn bộ điểm tâm thoát nhìn càng thêm tinh oánh dịch thấu, tinh xảo giống như là hàng giả dùng để trưng bày.

Chương 23

Editor: Thienyetkomanhme

Theo một nồi lại một nồi bánh thủy tinh hoa đào làm xong, cả căn phòng đều tản ra nhàn nhạt mùi hoa cùng mùi điểm tâm ngọt thanh.

"Miêu ô, miêu ô ~"

Nằm ở cửa Quả Quýt Nhỏ người được cổ mùi hương này, liếm móng vuốt phát ra sung sướng tiếng kêu, tựa hồ thích cái hương vị này.

Nguyễn Miên Miên nghe được động tĩnh, quay đầu thấy nó ngoan ngoãn nằm ở cửa, thấy mình nhìn qua liền liếm móng vuốt vong lại đây, tâm đều muốn mềm đi.

Bánh hoa đào không dám cho nó ăn, bắt quá, Nguyễn Miên Miên nghĩ, chờ ngày mai có thể làm chút thịt khô khen thưởng nó.

Cả một buổi chiều, đều làm bánh thủy tinh hoa đào, chờ đến giờ mở cửa, Nguyễn Miên Miên một bên thu thập một bên mở ra cửa hàng.

Đơn đầu tiên đến, cô chú ý một chút, phát hiện quả nhiên đạt 30 đồng giảm 3.

Nguyễn Miên Miên cong lên môi cười, cho Quả Quýt Nhỏ thức ăn mèo cùng cá viên, bắt đầu đi phòng bếp buôn bán.

Buổi chiều khi nhân viên giao cơm tới, trong cửa hàng kia cổ hỗn hợp mùi hoa ngọt thanh còn chưa có hoàn toàn bị mùi cơm chiên áp xuống.

Nhân viên giao cơm vốn dĩ cảm thấy là mùi cây hoa đào ngoài cửa, nhưng mà giật giật cái mũi, lại cảm thấy không phải, rốt cuộc người thấy mùi hoa không thể cảm thấy thèm ăn.

Chờ Nguyễn Miên Man đem cơm hộp đưa ra, nhân viên giao cơm vẫn là nhện không được hỏi một câu:
"Cô chủ, có phải hay không lại làm cái gì ngon?"

"Đúng vậy, làm chút bánh hoa đào chuẩn bị tặng cho khách hàng." Nguyễn Miên Man nói, đem một cái
cái hộp nhỏ đơn độc đưa cho hắn, "Làm không nhiều lắm, anh đừng ghét bỏ."

Nhân viên giao cơm nhìn qua, đó là hộp bình thường dùng để đựng gia vị hoặc một ít món ăn kèm, mặc dù
cách cái hộp trong suốt, vẫn có thể nhìn thấy điểm tâm bên trong có bao nhiêu tinh xảo.

"Trời ạ! Bánh này cũng quá xinh đẹp, cô nếu không nói là bánh hoa đào, tôi còn tưởng là tác phẩm nghệ
thuật! Nay ai sẽ ghét bỏ a, thích còn không kịp đâu." Nhân viên giao cơm tiếp nhận tới nhìn hai mắt, nghĩ
đến chính mình cái này là một người đàn ông nhìn đều thích, con gái khẳng định càng thích, chuẩn bị cất
buổi tối mang về nhà.

"Anh thích là tốt rồi."

Tặng quà làm người ta thích, tự nhiên là việc vui, Nguyễn Miên Man tiễn đi anh shipper vẫn luôn nói cảm
ơn cùng khen bánh hoa đào, mang theo tươi cười tiếp tục vào bếp bận rộn.

Bánh hoa đào số lượng có hạn, ưu tiên khách hàng đặt đơn trước, chỉ có tặng một ít nhân viên giao cơm
trong tiệm.

Mặt trời xuống núi, khách hàng đặt đơn sớm đã nhận được hộp cơm.

Office building.

"A a a!"

"Trương San cô điên rồi sao? Ở trong công ty mà kêu to như vậy."

Trương San liếc mắt nhìn đồng nghiệp, có việc liên "San San" không có việc gì liên "Trương San", đôi
tay ôm kính hi của chính mình nói: "Thu được lễ vật tâm tình tốt, tôi không cùng cô so đo."

"Cô không phải đặt cơm hộp sao? Lấy đâu ra lễ vật?"

Đồng nghiệp nữ hỏi xong, thấy cô không để ý tới chính mình, giờ di động giống như chụp ảnh, tò mò mà đứng dậy đi qua đi.

Đứng ở phía sau cô nhìn đến hộp đồ vật, nữ đồng nghiệp chính mình cũng không nhận được kêu: "A a a! Thật xinh đẹp, đây là thạch trái cây hoa anh đào sao? Cô lấy từ đâu ra?"

"Làm ơn, đầu tiên đây rõ ràng là hoa đào, đừng nhìn đến màu hồng nhạt coi nó như hoa anh đào. Tiếp theo, tuy rằng nhìn trong suốt như vậy, nhưng tôi cảm thấy nó khẳng định không phải thạch trái cây, hẳn là bánh hoa đào linh tinh điểm tâm."

"Đừng động, để tôi chụp hai bức ảnh trước." Nữ đồng nghiệp cầm lấy di động liền bắt đầu chụp, một bên lại lần nữa hỏi, "Đúng rồi, cô còn chưa nói từ đâu mà có?"

"Ồ ồ, nhìn cũng biết là tôi đặt cơm hộp được chủ tiệm tặng."

"Chủ tiệm muốn tặng điểm tâm ngọt xinh đẹp như vậy như thế nào không nói trước một tiếng? A! Càng nhìn càng đẹp, người cũng thơm quá a, mặc kệ, tôi cũng muốn đặt cơm hộp!" Khi nói chuyện, nữ đồng nghiệp liền bắt đầu mở ra app bánh trôi.

"Cô không phải nói bị nóng trong, không ăn cơm chiên hai ngày sao?"

"Nóng trong liền nóng trong đi, cũng không nhất định do ăn cơm chiên, có thể là hai hôm nay ăn nhiều đồ nướng BBQ."

Trương San lúc đầu, không cùng cô lý luận, mà một bên ăn mỹ vị cơm chiên, một bên thưởng thức điểm tâm ngọt của chính mình.

"Chủ tiệm thật tâm lý, thế nhưng còn bắt đầu đưa điểm tâm ngọt tráng miệng, chính là làm đẹp như vậy, làm tôi không nỡ ăn a."

Nữ đồng nghiệp đặt xong cơm hộp, nghe cô nói thàn, nuốt nước miếng: "Tó nhãn tâm, bằng không để tó giúp cậu ném thứ?"

Đã ăn cơm chiên nhiều, thật ra cũng dễ thèm như lúc đầu, nhưng điểm tâm tinh xảo xinh đẹp như vậy, có cô gái nào không bị mê hoặc?

Ngắm một hồi, nữ đồng nghiệp lại muốn cầm lấy khối bánh xin đẹp, sau đó hung hăng cắn một miếng, phá hư sự hoàn mỹ đó.

Trương San lập tức đề phòng như phòng sói, đẩy lại hộp bánh hoa đào: "Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ!"

So với khách hàng nữ luyện tiệc ăn, khách hàng nam dứt khoát hơn nhiều, nghe mùi thơm ngọt, xác định có thể ăn, a một ngậm trực tiếp cho vào trong miệng.

Cho vào trong miệng, cả người liền tràn ngập hương khí hoa đào, làm người ta có ảo giác đang trong rừng hoa đào.

Lúc ăn còn không cảm thấy gì, ăn xong, cảm giác trơn mềm thanh ngọt còn dư lại trong miệng, mấy khách hàng nam liền cảm thấy hối hận sao lại ăn như "Trư Bát Giới ăn nhân sâm" vậy.

Đặc biệt ăn xong phát hiện, hơi thở đều mang theo hương hoa đào nhàn nhạt, một ít khách hàng càng hối hận hơn, cảm thấy điểm tâm xinh đẹp tinh xảo ăn ngon, còn mang theo dư hương, một mình ăn hết thật lãng phí.

"Ai nha, anh nói tôi là sao mà nhanh mềm như vậy, điểm tâm tốt như vậy, cầm đi tặng bạn gái khỏi phải nói cô ấy vui thế nào!"

"Tôi sợ anh bị hương hoa đào làm đầu óc không tỉnh táo, tỉnh lại đi huynh đệ? Anh có bạn gái à?"

"Cút, nhân sinh gian nan có một số chuyện không cần vạch trần, hiểu không? Lại nói, không thấy cả người tôi đều có mùi hương hoa đào sao? Không chừng ngày tôi lại có vận đào hoa." Nói xong, còn hà hơi một cái. . ngôn tình hoàn

"Một tên đàn ông học cái gì 'nhà khí như lan', đừng làm người khác ghê tởm, cút nhanh đi ăn cơm chiều của anh đi."

"Anh không muốn 'nhà khí như lan', đem phần cánh hoa đào của anh cho tôi."

"Nằm mơ đi, tôi lại không giống anh là một tên FA chính hiệu, tôi còn phải mang về tặng bà xã, không chừng vợ tôi vui vẻ lại cho tôi thêm chút tiền tiêu vặt."

"Hừ! FA còn hơn là đồ sợ vợ như anh."

Công ty Trung Thiên.

Đối với một đám đàn ông ở mua thành lỗ, áo sơ-mi, áo thun hợp ý có thể mặc một năm không đổi kiểu, tìm được một cửa hàng hài lòng như tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bọn họ cũng có thể ăn liền một năm không muốn đổi.

Sống ở đời cũng chỉ có hai chữ 'ăn uống'.

Bận rộn một buổi trưa, vừa đến giờ cơm, nhân viên trong công ty nháy mắt liền lên tinh thần. Chờ nhân viên giao cơm gọi điện tới, một đám đàn ông giống như trẻ con, ùn ùn chạy tới lấy cơm hộp.

Hiện giờ, ở thành phố A, nhân viên giao cơm phụ trách khu vực này, chỉ cần đưa vài đơn của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, liền biết, đưa đơn hàng cho công ty này là thích nhất.

Chẳng những khách hàng là một đám người quá tích cực, shipper hoàn toàn không cần đợi tới một phút đã ra nhận cơm, thậm chí nếu không may xảy ra vấn đề nhỏ, mấy vị khách hàng này cũng lười so đo.

Dương nhiên, đưa đơn đặt hàng này cũng cần chú ý vài điểm, đó chính là, không cần thận làm đổ chút canh, đặc biệt là canh cá viên phiến(chính là loại canh vừa đổ ra chút liền có thể ngửi thấy mùi thơm mê người, hận không thể liếm sạch), ngàn vạn lần đừng nói với khách muốn bồi thường tiền mua lại, nếu không —— anh rất có thể bị khiêu nại muốn tranh đồ ăn với họ.

Dương nhiên, loại khiêu nại không đầu này khẳng định sẽ không khiêu nại thành công, nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện không phải sao? Cho nên gặp được loại tình huống này, chỉ cần chân thành xin lỗi là được, khách sẽ có chút đau lòng vì canh bị đổ một chút, nhưng vẫn đánh giá năm sao (nể mặt tiệm cơm).

Mấy người đàn ông đẩy qua đẩy lại, nhận cơm hộp từ shipper liền quay về phòng làm việc, xé mở túi đựng liền chú ý tới hộp cơm nhỏ trong suốt.

"Đây là cái gì? Chủ tiệm đưa quà tặng sao? Còn rất xinh đẹp."

"Xác thật xinh đẹp, bất quá không biết vị ra sao?"

"Mở ra nhìn chẳng phải sẽ biết."

Nhóm nhân viên đang nghị luận, ông chủ bỗng nhiên duỗi tay nói: "Cho tôi xem."

Dù sao cũng là ông chủ, ngày thường vui đùa cãi nhau ầm ĩ không nói, thời khắc mẫu chốt vẫn rất nề mặt.

Nhân viên đem hộp giao cho ông chủ, hắn mở nắp hộp, một mùi hương hoa đào nhàn nhạt bay ra, sau đó thấy hắn ngửa đầu một ngậm liền đem miếng bánh... cho vào trong miệng!

Trong nháy mắt trâm mặc, một vị nhân viên trừng hắn nói: "Ngọa tào vô tình!"

Ừm! Cái bình luận kia của không lừa mình, quả nhiên trơn mềm ngon miệng, ngọt thanh nhập tâm, dư vị vô cùng.

Nguyên lại, ông chủ nhàm chán lướt khu bình luận, vừa lúc nhìn thấy có người khoe bánh thủy tinh hoa đào, là quà tặng kèm không những đẹp mà ăn cũng rất ngon.

Biết được mỗi đơn hàng chỉ có một phần, vì thế hắn bất động thanh sắc chuẩn bị một lần liền lấy tới.

Một miếng bánh hoa đào, mặc dù hắn nhắm nuốt từ từ, cũng rất nhanh xuống bụng, hắn một mặt nuôi tiếc dư vị, một mặt thổi khí vào đám nhân viên đang trừng hắn: "Thế nào, có phải rất thơm hay không?"

"Ông chủ thật quá đáng, thế nhưng ăn mảnh!"

"Nếu ông chủ muốn ăn, tốt xấu cho chúng tôi xem một lúc đã?"

"Đúng vậy, nhìn cũng chưa nhìn rõ, ông liền một ngậm nuốt cuống, đồ ăn xinh đẹp như vậy, thật quá đáng mà."

Cho mấy người nhìn rõ tôi còn có thể ăn tới miệng? Ông chủ nghĩ thầm, liền ném xuống một câu: "Muốn nhìn thì vào khu bình luận mà nhìn."

Thấy hắn cầm hộp cơm của bản thân, thông thả ung dung đi về chỗ ngồi, từ dáng đi liền thể hiện rõ tâm trạng thỏa mã cùng đắc ý, nhóm nhân viên đưa ra kết luận, đó chính là ——

Từ khi gương mặt 'ô si' của ông chủ bị vách trần, không những hắn không sửa đổi, còn lấy đó làm vinh quang, con đường 'ô si' càng đi càng xa.

Tôi, chưa, từng, thấy, qua, người, nào, vô, sĩ, như, vậy!

Nhóm nhân viên liếc nhau, dùng vẻ mặt khinh bỉ với bóng dáng ông chủ, không tiếng động phun ra những lời này.

Đương nhiên, đây là chưa thấy mấy bình luận trong cửa hàng, chờ xem xong bình luận, nhóm công nhân sôi nổi đăng bình luận lên án ông chủ của mình.

7 giờ rưỡi, các gia đình trong hẻm Hồ Lô đều sáng đèn, không ít người già ăn xong cơm liền ngồi ngoài cửa, hoặc nghe radio gõ nhịp, hoặc cùng mấy người bạn già nói chuyện phiếm.

"Tiệm của Đông Đông buôn bán ngày càng tốt."

"Sao vậy?"

"Không phát hiện mấy nhân viên giao cơm lui tới càng nhiều sao."

"Ha! Bà nhàn rồi không có việc gì liền ngồi đếm à?"

"Còn cần ngồi đếm, nghe tiếng liền biết, bà nghe, đây là lại có xe vào trong ngõ."

"Chủ yếu là do con bé có tay nghề tốt, tôi hiện tại trừ khi vào tiệm con bé mua cơm, nếu không đều đi vòng qua đường khác không qua đó, bằng không ngửi mùi thôi cũng là nước miếng chảy ào ào."

"Lấy lương hưu của bà, chính là mỗi ngày ăn ở tiệm con bé cũng được, còn đem chính mình nói thán như vậy."

"Nói như bà cũng bỏ được tiền ngày nào cũng ăn vậy."

Đều là người trả qua những tháng năm gian khổ, tiết kiệm cả đời, thói quen đã ăn sâu vào xương cốt, kể cả đồ ăn ngon, cũng luyện tiết ăn mỗi ngày

Giống như mấy người già nghị luận, tiệm cơm chiến Hạnh Phúc hôm nay buôn bán xác thật đặc biệt tốt.

Nguyễn Miên Miên đến hiện tại vẫn còn bận rộn trong bếp, ngoài nhà chính có mấy nhân viên giao cơm

đang chờ đợi.

Trong khi chờ đợi, nhóm nhân viên giao cơm ghé vào một cái bàn nói chuyện phiếm.

"Mấy người có biết đơn này của tôi giao đi không?"

"Ở đâu?"

"Khu biệt thự Phi Thúy Hoa Viên."

"Thiệt hay giả a! Kê có tiền cũng sẽ đặt cơm hộp? Còn đặt cơm chiên ăn?" "Hú, kê có tiền thì làm sao, còn không phải cũng là người sao, tiệm cơm này bất luận là cơm chiên hay canh đều không kém món ăn trong khách sạn cao cấp, bọn họ mà đặt thì mới là tinh mắt đó."

Chương 24

Editor: Thienyetkomanhme

"Anh nói cũng đúng, tôi nhớ có lần, được họ hàng mời đi ăn ở khách sạn ăn 5 sao, có món cơm chiên trứng hoàng kim, cảm giác còn kém cơm chiên trứng tiệm này.

Thẳng tới khi nhân viên giao cơm nhận đơn lần lượt rời đi, trong tiệm chỉ còn một người gia cơm đang đợi, trong phòng mới dần dần an tĩnh lại, mà lúc này, Nguyễn Miên Miên đã nghe thấy một tai máy loại người họ gặp khi đi giao hàng.

Ví như khu chung cư nào khách hàng có tổ chất, cửa hàng nào chuẩn bị cơm đặc biệt chậm, office building nào nhiều người đẹp...

Dem đơn cuối cùng giao cho shipper, Nguyễn Miên Miên đứng ở cửa hít một hơi, chưa tới 1 phút lại nghe được giọng nói nhắc nhở có đơn đặt hàng mới.

Buôn bán không tốt thì lo lắng, buôn bán tốt, cũng là một loại gánh nặng ngọt ngào, ngọt ngào chính là tiền lời, gánh nặng chính là bận rộn.

Cô lại không biết, sở dĩ bận như vậy, trừ bỏ vì "lỗi app" được sửa lại, còn một phần vì cô tặng thêm bánh.

Rất nhiều khách hàng bị kích thích ra tâm hồn thiếu nữ, lúc đang rồi rẫm có nên ăn điểm tâm hay không, linh cơ chợt lóe, nghĩ đơn tới không ăn là được, vì thế một bên đặt thêm một đơn hàng, một bên ngoan tâm mà cắn xuống bánh hoa đào thủy tinh, liền bị miếng bánh ngọt ngào, trơn mềm chinh phục.

Đặc biệt khi ăn xong lại "Nhà khí như lan" nhóm khách nữ thật yêu chết đi được, bánh hoa đào ăn ngon lại dễ ngủ.

Nguyễn Miên Miên nhận xong đơn chuẩn bị vào bếp, dư quang quét đến góc tường có mèo con đang nằm trên thùng giấy tới thoải mái, dễ chịu, trong lòng bỗng nhiên có chút không cân bằng. Bước chân cô liền

chuyển hướng, đi tới trước thùng giấy ngồi xổm xuống, duỗi tay xoa loạn đầu mèo con một hồi, thu tay còn nhéo cái tai mềm mại một cái.

"Miêu ô?"

Bị xoa tinh mèo con với một đầu lông rối, biểu tình có chút ngốc, ngay sau đó há mồm ngáp một cái, đôi mắt to càng trở nên long lanh, làm Nguyễn Miên Miên bị mạnh tới sinh ra vài phần cảm giác tội ác.

"Ngaoan, không có việc gì, em tiếp tục ngủ đi."

Cô lại lần nữa đem tay đặt trên đầu nó, lúc này đây đổi thành nhẹ nhàng vuốt ve. Mèo con dùng đầu cọ nàng lòng bàn tay cô, dần dần nhắm mắt lại.

Đỗ xong mèo Nguyễn Miên Miên khôi phục tinh thần đi phòng bếp rửa tay sạch sẽ, bắt đầu hoàn thành đơn hàng mới.

Bên kia, như lúc trước đã nói trong cửa shipper đã tới địa chỉ cần giao cơm, khu biệt thự Phi Thủy Hoa Viên.

Khu biệt thự này rất lớn, dưới tình huống khách hàng không ghi cụ thể địa chỉ, shipper chỉ có thể gọi điện.

"Kể có tiền thật biết chơi." Cúp điện thoại xong, anh shipper nói thàn một câu, sau đó dựa theo chỉ dẫn, đem cơm hộp tới khu biệt thự phía tây có một chiếc xe thể thao màu đỏ đậu phía trước.

"Chúc ngài ngon miệng, phiền toái cho một đánh giá 5 sao." Đem cơm hộp giao cho phú nhị đại ngồi tại ghế điều khiển, quét mắt thấy bên cạnh là một người đẹp, shipper trong lòng huyết sao một tiếng.

Phú nhị đại cầm hộp cơm tri kỷ mở túi nilon, nhìn thấy hộp bánh hoa đào xinh đẹp, tự cho là đó là được vì sao cô nhất định phải đặt cơm tiệm này.

Hắn mở nắp hộp ra, một mùi thơm hoa đào nháy mắt tràn đầy xe, mùi thơm thanh ngọt làm hai mắt hắn sáng ngời. "Bánh hoa đào này thật đẹp, Mộng Nguyệt cô thật là thật tinh mắt, thế nhưng tìm được cửa hàng bán bánh hoa đào tốt như vậy."

Tuy rằng rất muốn nếm thử, nhưng hắn cuối cùng vẫn là đem hộp đưa tới trước mặt cô. Ngày thường nhìn tới hộp điểm tâm xinh đẹp như vậy, Hứa Mộng Nguyệt tự nhiên sẽ thích, nhưng nghĩ tới điểm tâm này do

ai làm, cô chỉ thấy lòng tràn đầy chán ghét.

Sở dĩ buổi tối này Hứa Mộng Nguyệt phải ngồi trong cái xe này – xe của kẻ theo đuổi cô đã lâu, tất cả là do chủ nhân phần điểm tâm này ban tặng.

Cô không nghĩ tới, đối phương thế nhưng phát hiện cửa hàng bị Hứa Cẩm Sơn giờ trò quý, thậm chí còn hướng Tư Cảnh Lâm cáo trạng, làm hẳn tự mình gọi điện thoại cho ba cô.

Nghĩ tới ba từ trước tới nay đều rất chiều mình, thế nhưng hẳn đây cô không được ra ngoài gây chuyện nữa, thiếu chút nữa còn cho cô một bạt tai, cô tức giận tới nỗi cái gì cũng không mang theo bỏ ra khỏi nhà, Hứa Mộng Nguyệt liền hận đến ngứa răng.

"Oa! Cơm chiên này không ngờ lại thơm như vậy, chẳng sợ đựng trong hộp cơm dùng một lần đơn giản, làm người ta nhìn đã muốn ăn. Mộng Nguyệt, cô muốn ăn một chút?" Phú nhị đại rất muốn ăn ngay một miếng, bất quá nghĩ dù sao cũng là cô đặt, mình mới phát iệ được một cửa hàng ngon như vậy, vẫn hỏi cô trước một câu.

Buổi tối không ăn cơm Hứa Mộng Nguyệt ngửi mùi thơm của cơm chiên, không tự giác mà nuốt nước miếng.

Phản ứng lại, cô có chút tức giận, vì thế giận chó đánh mèo với người bên cạnh: "Ăn ăn ăn, anh là heo sao chỉ biết ăn, loại cơm rác rưởi này, ai muốn ăn a."

Bên trong xe nồng đậm mùi thơm làm nước miếng trong miệng tự động chảy ra, làm cô không thể tiếp tục la hét, trước ngậm miệng nuốt một chút, ngy sau đó vươn tay: "Đem điện thoại cho tôi."

Khi cô nói đồ ăn trước mặt là rác rưởi, ý cười trên mặt phú nhị đại liền nhạt đi: "Cô muốn đi động làm cái gì?"

"Cho này này một đánh giá 1 sao." Đúng vậy, khi chạy ra ngoài gặp phải tên này, Hứa Mộng Nguyệt liền nghĩ ra một biện pháp để hả giận, lúc này mới kêu hắn đặt cơm.

"Vì cái gì phải đánh giá 1 sao?"

"Triệu Hữu Vi đâu ra nói nhảm nhiều thế? Mau đem điện thoại cho tôi, bằng không lần sau đừng nghĩ đi cùng tôi nữa."

"Vậy cô lần sau ngàn vạn đừng đi cùng tôi, không, đừng lần sau, liền từ bây giờ trở đi đi." Triệu Hữu Vi nói xong, con mắt đều lườm nhìn tới cô, rút ra chiếc đĩa trong túi, trước ăn một ngúm cơm chiên trứng thịt.

Nhai một miếng liền thấy trứng gà bao lấy cơm chiên vô cùng hoàn mỹ, nhai miếng thứ hai nếm được miếng thịt tươi mới tràn ra cả nước thịt.....

Hứa Mộng Nguyệt khó có thể tin mà nhìn người đàn ông trước mặt, hoàn nghi lỗ tai của mình xuất hiện vấn đề

"Triệu Hữu Vi, anh có phải hay không điên rồi!" Hứa Mộng Nguyệt mắng một câu, thấy hần chỉ tập trung cơm chiên trước mặt, quả thực sắp bị tức điên, duỗi tay gạt hộp cơm đổ trên mặt đất. Hộp cơm chiên mỹ vị mới ăn được hai miếng, gio đôi đĩa gấp không chờ nổi chuẩn vị ăn miếng thứ ba, bị cô gạt rơi xuống sàn xe, Triệu Hữu Vi trực tiếp đen mặt.

Là một tín đồ ăn uống, mỹ thực khẳng định xếp trước mỹ nhân.

Lúc cô đối với đồ ăn không tôn trọng, cảm tình của Triệu Hữu Vi với cô đã giảm xuống rất nhiều, chờ cô làm đồ mỹ thực mình chưa kịp thưởng thức hết, hần trực tiếp nổi giận: "Xuống xe."

Đương nhiên, sẽ như thế, một phần nguyên nhân vì hảo cảm của Triệu Hữu Vi đối với cô cũng chưa sâu sắc.

Hứa Mộng Nguyệt nơi nào chịu được thái độ này của hần, tức giận trừng mắt một cái: "Triệu Hữu Vi anh chờ, về sau đừng nghĩ lại tìm tôi!"

Nói xong, cô trực tiếp mở cửa xe đi ra ngoài, sau đó phịch một tiếng đóng sầm cửa lại. Triệu Hữu Vi "Hừ" một tiếng, không rõ chính mình lúc trước vì cái gì sẽ coi trọng loại người này. "Không có phẩm vị!"

Hần tiếc nuối mà nhìn vào chơm chiên rơi ở sàn xe, gio chiếc đĩa chuẩn bị ăn một hộp khác. Bất quá trước khi ăn, hần suy nghĩ một chút, vẫn là gọi một cuộc điện thoại cho ba Hứa Mộng Nguyệt, đem việc phát sinh vừa rồi kể một lần.

Nhà hần so với Hứa gia chỉ có hơn chút không kém, tự nhiên sẽ không sợ đối phương, bởi vậy không giấu giếm gì, kể hết từ khi hần mời Hứa Mộng Nguyệt đang giận dỗi ở ven đường lên xe, đến khi Hứa Mộng Nguyệt đòi đặt cơm hộp, rồi bọn họ phát sinh mâu thuẫn... nói rõ với ba Hứa xong liền cúp máy.

Gọi cuộc điện thoại này bất quá bởi vì cô dù sao cũng là từ trên xe mình rời đi, Triệu Hữu Vi không nghĩ gánh trách nhiệm, nói chuyện báo cho ba Hứa xong, hần liền bưng lên phần cơm chiên còn lại, bắt đầu cẩn thận nhấm nháp.

Một phần này là cơm chiên trứng, tuy rằng so với phần cơm kia thiếu thịt, nhưng hương vị cũng không kém.

Hần chính ăn đến vẻ mặt thỏa mãn, di động đột nhiên vang lên, trong mắt hiện lên một tia bực mình vì bị quấy rầy, bất quá vẫn duỗi tay bấm nghe.

Điện thoại vừa kết nối, đối diện liền truyền đến một giọng nam có chút cao: "Triệu ca, không phải nói gặp được Hứa Mộng Nguyệt muốn mang cô ta lại đây chơi sao? Các người đang đâu?" "Đang ăn cơm, không đi."

Nghe được lời này, người đối diện trong đầu nháy mắt hiện lên hình ảnh một nam một nữ ngồi ở tiệm cơm Tây, "Hắc hắc" cười hai tiếng sau nói: "Triệu ca được a, nhanh như vậy liền có phát triển, tôi đây không quấy rầy hai người."

"Cái gì lung tung rồi loạn, tôi cùng cô ta không quan hệ, về sau đừng nhắc cô ta trước mặt tôi." "Anh không phải cùng cô ấy ăn cơm sao? Như thế nào? Hai người cãi nhau?"

"Loại người không hiểu thế nào là mỹ thức, tôi làm sao có thể cùng cô ta ăn cơm, dù sao về sau đừng nhắc tôi cô ta nữa, cứ như vậy, cúp đây, đang ăn cơm."

Lúc Triệu Hữu Vi ngồi trong xe thể thao tiếp tục ăn cơm chiên, cha Hứa mang theo người từ biệt thụ đi theo phương hướng hắn chỉ dẫn, rất nhanh tìm được Hứa Mộng Nguyệt đang giận dỗi ở ven đường.

Dem con gái mang về nhà, cha Hứa cho cô một cái tát, đồng thời nói giận: "Một cửa hàng nhỏ mà thôi, đến tốt cùng như thế nào trên chợ may? Một hai phải gây sự không chịu bỏ qua."

Hứa Mộng Nguyệt là đứa con duy nhất, cha Hứa đối với cô có kỳ vọng rất cao, ngày xưa cô kiêu căng một chút, nghĩ dù sao cũng còn nhỏ, Hứa phụ cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay, biết được cô dùng mọi thủ đoạn đối phó một cửa hàng nhỏ, cô tình còn làm không sạch sẽ, gián tiếp chọc tới đoàn Tu Cảnh Lâm của tập đoàn Bách Xuyên, cha Hứa thật sự có chút tức giận.

"Ba thế nhưng đánh con!" Hứa Mộng Nguyệt bụm mắt, nháy mắt đỏ hộc mắt.

Dù sao cũng là con gái rượu, cha Hứa tự nhiên vẫn là đau lòng, bất quá cảm thấy lại mặc kệ cô, còn không biết nháo ra chuyện gì, vì thế ngoan tâm tiếp tục giáo huấn vài câu, thấy cô không phục, trực tiếp nói muốn cô thôi làm trò.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Hôm nay, từ buổi chiều đến buổi tối, Nguyễn Miên Mân cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi, chờ rớt cuộc đóng cửa, mệt nhọc mới vậy tới. Vậy cũng không kỳ quái, vốn dĩ thời gian nghỉ ngơi buổi chiều cô lại dùng để làm bánh thủy tinh đào hoa, tương đương với từ sớm đến tối với cả ngày.

Rửa mặt xong trở lại phòng, Nguyễn Miên Mân trực tiếp nằm ở trên giường, vốn còn chuẩn bị tính tiền lời cùng xem bình luận nhưng không còn sức, miễn cưỡng kéo cái chân ở trên người, thực nhanh chìm vào giấc ngủ. Quà Quýt Nhỏ như là biết cô mệt mỏi, cũng không ồn ã, ngoan ngoãn nằm sấp xuống đuôi giường.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim nhỏ ở ngoài cửa sổ riu rít, thanh âm thanh thúy truyền tới đánh thức người phòng trong.

Nguyễn Miên Mân mở mắt ra, nhìn đến mèo con ngoan ngoãn ghé gỏi đầu bên cạnh, xoa nhẹ đầu nó hai cái, đuôi tay sờ đến di động ngồi dậy.

Mới vừa tỉnh lại, cô cả người còn lộ ra vài phần lười biếng, bất quá chờ nhìn đến ngày hôm qua tiền lời so với hai ngày trước gấp ba lần, nháy mắt có chút thanh tỉnh.

Hai ngày trước tuy rằng tiền lời giảm xuống không ít, nhưng kiếm được cũng hơn 400 đồng, gấp ba lần, liền có hơn 1200.

Nguyễn Miên Mân tính một chút, nếu có thể đem tiền lời ổn định hơn 1000 một ngày, như vậy không sai biệt lắm hơn bốn tháng là có thể trả hết nợ.

Từ ngày đầu đã tính toán mất hơn một năm, bây giờ tính ra chỉ cần hơn 4 tháng, làm cô kinh ngạc đồng thời, không khỏi dâng lên một chút cảm giác thành tựu.

Lúc cô nắm đi động xuất thần, Quà Quýt Nhỏ bỗng nhiên chui vào khuỷu tay cô, tựa hồ tìm cảm giác tồn tại.

Nguyễn Miên Miên cúi đầu dùng ngón tay cào cào cắn nó, đem trên màn hình hiện tiền lời chuyển tới khu bình luận.

Không xem không biết, vừa thấy mới biết được, tôi hôm qua khu bình luận có chút bùng nổ.

【là ** son: A a a a! Tâm hồn thiếu nữ của tôi, chủ tiệm, anh đưa tặng bánh hoa đào thật sự quá xinh đẹp, tôi hoàn toàn luyến tiếc ăn!/[hình ảnh]/[hình ảnh]】

【w **v: Cảm ơn quà của chủ tiệm, cái này hẳn là bánh hoa đào thủy tinh đi? Không chỉ xinh đẹp, ăn lên càng là trơn mềm ngon miệng, ngọt thanh nhập tâm, không nghĩ tới chủ tiệm không chỉ nấu cơm chiên cùng canh ngon, thế nhưng còn làm điểm tâm ăn ngon như thế. Đúng rồi, cái này điểm tâm sẽ đặt ở trong tiệm bán sao? Một miếng hoàn toàn không đủ ăn!】

【n **x: Không đủ ăn không đủ ăn, lão bản, không cần anh tặng, tôi mua được chưa.】

【thanh **l: Vẫn luôn lười bình luận, hôm nay bị chủ tiệm đưa quà tặng buộc phải phát biểu, xinh đẹp liền không cần phải nói, hương vị càng là đặc biệt ngon, quan trọng nhất chính là, ăn xong nói chuyện thế nhưng còn có hương thơm dư lại trong miệng. Chủ tiệm, khi nào cho vào thực đơn, tôi muốn mua mười cái!】

.....

【vô **w: Dem bánh hoa đào tặng cho vợ, cô ấy nhận được thực thích, cao hứng cho tôi thêm tiền tiêu vặt, tuy rằng..... Chỉ có 10 đồng, nhưng chủ tiệm tôi còn là muốn cảm ơn, bởi vì nhiều năm như vậy, tôi rất cuộc có một ngày được thêm tiền tiêu vặt, tôi tin tưởng, có một lần thì sẽ có lần hai.】

【a **n: Ngọa tào, "Vô **w" chúng ta đến bắt tay một cái, tôi tuy rằng không được thêm tiền tiêu vặt, nhưng hôm nay quà tặng kèm của chủ tiệm đã cứu tôi một cái mạng chó! Tôi thế nhưng quên hôm nay là kỷ niệm một năm yêu nhau với bạn gái, nếu không phải thời khắc mấu chốt nghĩ đến bánh chủ tiệm tặng chưa ăn, nhanh chóng quyết định quỳ một gối xuống đất tặng cho cô ấy, sợ là muốn xong cái mạng nhỏ rồi.】

【k **l: Các người thật là cơ trí, tôi như thế nào liền không nghĩ đến đưa cho bạn gái, có được liền một

miếng ăn hết, bắt quá..... Ăn ngon thật! 】

*【H**q: Đối với đồ ngọt vô cảm, nhưng bánh hoa đào chủ tiệm tặng ăn ngon thật, loại này ngọt một chút cũng không nì, làm người ăn còn muốn ăn nữa, đáng tiếc chỉ có một khối. Chủ tiệm, ngày mai sẽ thêm vào thực đơn đi? Tôi nghĩ mua một chút cho mẹ tôi nếm thử, bà khẳng định sẽ thích. 】*

*【mộng **k: Chủ tiệm làm ơn ngày mai nhất định phải đem bánh hoa đào vào thực đơn, tôi thật sự quá thích, hôm nay thật sự nhịn không được ăn luôn, hiện tại ngấm lại hơi hận muốn chết. 】*

*【cái **thư: Cùng cầu mong, cùng cầu mong, chủ tiệm ngày mai tôi nhất định phải ăn được bánh hoa đào. 】*

*【vũ **c: Chủ tiệm tặng bánh làm con gái tôi rất thích, vẫn luôn cầm ở trong tay ngắm nhía, vừa nghe, chính là luyện tiếc ăn, con bé còn vẽ một bức họa, chia sẻ cho mọi người cùng xem[hình ảnh][hình ảnh]*
】

Dưới bình luận này có rất nhiều khách hàng khác trả lời, đều khen cô bé vẽ đẹp. Nguyễn Miên Miên nhìn đến bức vẽ đó, cũng cười trả lời một câu "Thật xinh đẹp".

Lại nói, nhóm khách hàng nhất trí yêu cầu đem bánh hoa đào cho vào thực đơn.

Hoa đào hái được cơ bản ngày hôm qua đều dùng gần hết rồi, cây hoa đào ngoài cửa còn hái nữa liền trụi sạch, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể trả lời bình luận trên cùng.

【 Chủ tiệm trả lời: Nhìn thấy cây hoa đào trước cửa nở rất nhiều vì thế thu thập một ít làm chút bánh hoa đào thủy tinh chia sẻ cho mọi người, dư lại chút hoa hái nữa liền trụi cây, cho nên không có biện pháp làm tiếp, ngại quá. 】

Gửi xong trả lời, Nguyễn Miên Miên mới từ trên giường đứng lên. Chưa tới 10 giờ, công việc buổi sáng đều đã làm xong, cô đang bồi Quả Quýt Nhỏ chơi ngoài cửa, di động đột nhiên vang lên.

Chương 25

Editor: Thienyetkomanhme

Nhìn thấy người gọi là Tư Cảnh Lâm, Nguyễn Miên Man vỗ vỗ đầu Quà Quýt Nhỏ làm nó tự mình chơi, đứng dậy tiếp được điện thoại.

"Đông Đông?"

Thanh âm trầm thấp từ di động truyền ra, Nguyễn Miên Man lên tiếng: "Anh Cảnh Lâm."

"Có chuyện muốn cùng em nói một chút, chuyện phía trước tiệm..... Xin lỗi."

Nguyên lai, Thang tổng của bánh trôi cơm hộp gọi điện cho trợ lý Tôn, báo lại là đại tiểu thư khách sạn Thiên Nguyệt sai sử Hứa Cẩm Sơn nhầm vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, trợ lý Tôn lập tức nói lại với ông chủ của mình.

Tư Cảnh Lâm vì thế để trợ lý Tôn tra xét một chút, biết được Hứa Miộng Nguyệt là bởi vì nghĩ thông qua ông nội tiếp cận chính mình mới có thể gặp tới Nguyễn Miên Man, tiện đà nhầm vào cửa hàng cửa hàng của cô, trong lòng thập phần không vui.

Cảnh cáo cha Hứa xong, anh cảm thấy vẫn nên cùng cô nói một tiếng, vì thế vào buổi sáng bớt thời gian gọi điện thoại lại đây.

Nguyễn Miên Man vốn dĩ đã quên Hứa Miộng Nguyệt là ai, nếu không phải có cuộc điện thoại này của Tư Cảnh Lâm, cô như thế nào cũng không thể tưởng được, tình huống trong tiệm lúc trước thế nhưng không phải ngoài ý muốn, mà là có người sai sử người nhầm vào.

Tuy rằng có chút kinh ngạc, bất quá sự tình đã qua đi, cô cũng nhận được bồi thường từ chủ quán app, nghe ý tứ cũng đã cảnh cáo đối phương, Nguyễn Miên Man tự nhiên sẽ không để ở trong lòng.

"Trách không được sự tình giải quyết nhanh như vậy, nguyên lai ông Ngô tìm anh, ông Ngô ngày hôm qua tới tiệm cũng không nói gì, anh không cần xin lỗi, em là người nên cảm ơn mới đúng. Cô Hứa kia mặc dù là bởi vì anh tìm tới hẻm Hồ Lô, nhưng sẽ nhằm vào em, nói chung vẫn là lần trước em không bán cơm chiên cho, chọc cô ấy bực mình." Nguyễn Miên Miên đoán như vậy cũng không sai, rồi cuộc đối phương xác thật là ở lần đó cũng đã nhằm vào cửa hàng của cô.

Nghe được âm thanh mềm mại của cô bé đem trách nhiệm ôm vào người, Tư Cảnh Lâm khẽ cười một tiếng, không nghĩ tiếp tục rồi rảch chuyện nhỏ này, mà là hỏi: "Ngày hôm qua trong tiệm sinh ý như thế nào?"

Ông Ngô là trưởng bối Nguyễn Miên Miên kính trọng, xuyên tới hiện đại được ông quan tâm, chăm sóc.

Ông Ngô đã mở miệng làm Nguyễn Miên Miên kêu Tư Cảnh Lâm một tiếng anh, thấy anh cũng không bài xích, đã gọi một tiếng 'anh', ", Nguyễn Miên Miên cũng coi anh như người một nhà.

Nghe anh hỏi, Nguyễn Miên Miên không cần nghĩ ngợi nói: "Ngày hôm qua buôn bán đặc biệt tốt, kiếm lời hơn 1200 đồng!"

1200 đồng đối Tư Cảnh Lâm mà nói không tính là cái gì, bất quá nghe được giọng nói cô bé lộ ra sung sướng, ắn ắn hưng phấn, anh vẫn là thực cổ động mà khen một câu: "Em thật đúng là lợi hại."

Nguyễn Miên Miên tuy không biết cụ thể thân phận của anh, nhưng đoán cũng biết, anh một ngày kiếm tiền, không biết là gấp mình bao nhiêu lần.

Cô nhấp môi cười nhạt, bộ dáng tựa hồ có chút ngượng ngùng: "Chỉ là ngày hôm qua tặng thêm bánh hoa đào thủy tinh tương đối hấp dẫn khách hàng, hôm nay sinh ý khả năng không tốt như vậy." Hôm nay nhìn đến bình luận, từ khách hàng hai lần bình luận, cô mới biết được tới hôm qua bận rộn như vậy là bởi vì rất nhiều người đặt thêm đơn lần thứ hai.

Nói xong, cô đột nhiên nhớ tới, lập tức bổ sung nói: "Đúng rồi, em cố ý để lại cho ông Ngô cùng anh chút bánh hoa đào thủy tinh, buổi sáng ông Ngô lại đây ăn bữa sáng em sẽ đưa ông cầm về, anh có rảnh liền qua chỗ ông ném thử."

"Được, cảm ơn Đông Đông, anh bên này còn có việc, lần sau liền qua."

"Đạ, được."

Cúp điện thoại sau, Nguyễn Miên Man ôm Quà Quýt Nhỏ bởi chính mình đọc sách, sau đó bắt đầu chuẩn bị buôn bán buổi trưa.

Mỗi khách hàng chuẩn bị đặt cơm hộp, nhìn thấy bình luận của cô nói sẽ không thêm bánh hoa đào vào thực đơn, lại lần nữa bùng nổ.

【s** còn: Chủ tiệm như thế nào lại có thể làm vậy, dù hoặc đầu lưỡi của tôi, lại cho tôi câu trả lời tàn khốc như vậy? 】

【võ **w: Trời ơi! Chủ tiệm anh không thể như vậy, tôi còn bánh hoa đào của tiệm tiếp tục lừa..... Không đúng, là tiếp tục tặng vợ tôi cho tôi từng thêm tiền tiêu vặt, anh thế mà lại không làm bánh hoa đào nữa? Tôi cực cực khổ khổ tranh thủ chút tiền tiêu vặt, đến lúc đó còn không phải sẽ tiêu đến trong tiệm của anh, tiền a! Ngẫm lại tất cả đều là tiền a! Tiền cũng không muốn kiếm sao? 】

【thanh **: Tôi không nghe tôi không nghe, chủ tiệm không thể vô tình vô nghĩa như vậy, vô cớ gây rối, anh nếu là không bán cho tôi bánh hoa đào, tôi đây tâm hồn liền vỡ vụn, vỡ thành từng mảnh từng mảnh! 】

.....

【s**x: Chủ tiệm a! Cô gái cách vách nhà tôi nói, trừ khi tôi có thể tặng cô ấy bánh hoa đào của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thì mới đáp ứng làm bạn gái tôi, xin hãy thương hại con chó sống độc thân 21 năm này, xin thương xót lại làm một chút bánh hoa đào được không? Tôi có thể hay không thoát kiếp FA đều nằm ở trong tay anh.....】

【k**l: Cái "s**x" kia, nói thật vẫn là chém gió với chủ tiệm đi? Nếu là chém gió, coi như tôi không hỏi. Nếu là sự thật, tôi chỉ muốn nói, mới độc thân 21 năm mà thôi, anh đáng thương cái rắm a! 】

.....

【mộng **k: Còn không phải là hoa đào sao? Trên đời hoa đào lại không ít cây, chủ tiệm ngại chờ! 】

【n**x: Nói đúng, chủ tiệm ngại chờ! 】

Mấy cái bình luận liên tiếp là "chủ tiệm ngại chờ", có người xem xong liền ngóc.

【6** ngày: Không phải, mấy người có ý gì? Không phải là muốn đánh chủ tiệm đi? 】

【n**x: Người này có phải hay không bị ngốc, ý của chúng ta là có thể cung cấp hoa đào cho chủ tiệm, giống như trường học của tôi có một rừng hoa đào, bên trong hoa đào không có phun thuốc, thuần thiên nhiên không ô nhiễm, hoàn toàn có thể cung cấp miễn phí cho chủ tiệm. 】

【6** ngày: Hoa trong trường học hẳn là không cho hái đi? Anh không sợ bị giáo viên bắt được bị phê bình sao? 】

【n**x: Ha ha ha ha tôi chính là là giáo viên a, ai dám bắt tôi (chỉ đùa một chút). Tôi khẳng định sẽ xin phép với trường học, không phá hư cây đào, không ảnh hưởng mỹ quan chỉ hái một chút hoa đào. 】

Không biết hiện trạng khu bình luận, Nguyễn Miên Man đang làm đơn thứ nhất của hôm nay, một phần chơm chiên đậu que thịt băm cùng canh cá viên miến.

Đậu que ngâm lúc trước trong phòng bếp đã dùng hết, hiện tại đang dùng chính là đậu que tự tay Nguyễn Miên Man ướp.

Đậu que lưu lại lúc trước là do bà ngoại Nguyễn ướp, hương vị thực sự không tồi, sau khi được Nguyễn Miên Man cải tiến một chút điểm nhỏ, làm ra một loạt đậu que ngâm mới, phát ra một mùi vị làm người ta muốn ăn một miếng.

Trước tiên đun nước sôi liền thả đậu que đã cắt nhỏ vào, đồng thời thả thịt đã ướp gia vị cùng dầu vào nồi, thịt gặp dầu trong nháy mắt bộc phát ra một mùi thơm, hơi xào một chút tới khi đổi màu.

Cho chút đậu que vào nồi, một cỗ hương thơm bay ra, đậu que ngâm còn có mùi vị đặc trưng, làm người ta nghĩ thấy, trong đầu liền hiện lên đậu que ngâm giòn nộn vị, không tự giác nuốt nước miếng.

Chờ đậu que xào đến không sai biệt lắm, thịt băm cùng cơm hạ nồi, từ trong nồi bay ra mùi hương càng thêm mê người.

Shipper bước vào cửa hàng liền nghĩ thất mùi của cơm chiên đậu que thịt băm, bắt lại cảm thấy hương vị hôm nay, so với mấy ngày trước còn mê người hơn.

"Hôm nay cơm chiên này như thế nào giống như lại thơm hơn?" lúc cô cầm cơm hộp ra, anh shipper không

nhìn được hỏi một câu.

Nguyễn Miên Miên một bên đem cơm hộp đưa cho hẳn một bên nói: "Đại khái là dùng đậu que ngâm khác, đậu que này là mới ngâm gần đây."

Xác định không phải ảo giác của mình, anh shipper rất muốn ngồi xuống ném thư, đáng tiếc đang lúc cần giao cơm, chỉ có thể rời đi trước.

12 giờ đúng, tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Trợ lý Tôn dò hỏi cơm trưa anh muốn ăn khi nào, Tư Cảnh Lâm bỗng nhiên nghĩ đến buổi sáng cô bé lo lắng sinh ý trong tiệm hôm nay không bằng hôm qua, vì thế nói: "Anh đi....."

Vốn dĩ muốn cho trợ lý đặt một đơn lớn từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cơm chiên đến công ty phân cho nhân viên, nhưng lời nói còn chưa nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến trong cửa hàng chỉ có một mình cô, sợ là lo liệu không hết quá nhiều việc.

"Tư tổng?"

Thấy anh nói đến một nửa dừng lại, trợ lý Tôn chờ hai giây, trong giọng nói lộ ra nghi vấn.

"Anh không cần sắp xếp, tự tôi sẽ giải quyết." Nói xong, Tư Cảnh Lâm cầm lấy di động, download app bánh trôi, tìm tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Hiện giờ, người thân cận nhất trên đời này với Tư Cảnh Lâm chỉ có ông Ngô, chính mình bận rộn công việc, không thể mỗi ngày bầu bạn cùng ông, đối với Nguyễn Miên Miên một cô bé tri ân hiểu thuận, cũng có chút hảo cảm.

Cho nên khi ông Ngô mở miệng muốn anh đem đôi phương coi như em gái mà quan tâm, anh cũng không cự tuyệt.

Đặt cơm hộp, có thể chiều cổ sinh ý trong tiệm, lại có thể lại ném thư tay nghề của cô, Tư Cảnh Lâm cảm thấy cũng coi như một công đôi việc.

Tiến vào trong cửa hàng, Tư Cảnh Lâm đặt một phần, ông Ngô luôn ở bên tai anh khen vài lần, cơm chiên tóp mỡ cùng một phần cơm chiên Dương Châu, vốn dĩ chuẩn bị lại đặt canh cá viên miếng, kết quả phát

hiện đã bán hết, chỉ có thể đổi thành canh rau xanh đậu hủ.

Đặt đũa xong, anh thuận tay tiến vào khu bình luận, liền nhìn đến một đàn khách hàng vì "Bánh hoa đào thủy tinh" nổ tung.

Nhìn sê bình luận, Tư Cảnh Lâm bỗng nhiên nảy sinh chút tò mò với bánh hoa đào cô làm có bao nhiêu ngon, dứt khoát gọi điện thoại cho ông.

"Cảnh Lâm cháu ăn cơm chưa? Như thế nào lúc này lại gọi cho ông?"

"Ông, Đông Đông nói có để lại cho cháu bánh hoa đào thủy tinh ở chỗ ông, đợi lát nữa cháu cho người đi lấy, ông hẳn là ở nhà đi?"

Đổi điện thoại một giây sau nói: "Cháu nói cái gì? Nguyên lai hai hộp đó có một hộp là cho cháu à? Cháu xem ông thật là tuổi lớn trí nhớ không tốt, liền trực tiếp ăn hết rồi."

"Ông người như thế nào có thể một lần ăn nhiều điểm tâm như vậy." So với phần bánh hoa đào của mình, Tư Cảnh Lâm càng quan tâm thân thể ông, ngữ khí lập tức nghiêm túc lên.

Ông Ngô phản ứng lại, không để ý thân thể so với việc ăn mất điểm tâm của cháu càng nghiêm trọng hơn, chỉ có thể liên tục bảo đảm lần sau tuyệt không tái phạm.

Ông dù sao cũng là trưởng bối, Tư Cảnh Lâm cũng chỉ có thể nhắc nhở mấy lần rồi cũng phải lựa chọn tha thứ.

Xác định anh không tức giận nữa, ông Ngô âm điệu lập tức lại cao lên: "Ông cùng cháu nói, Đông Đông hôm nay làm cái bánh hoa đào này, thật là vừa đẹp lại vừa ăn ngon, vị trơn mềm, ngọt thanh nhuận tâm tư vị....."

Tư Cảnh Lâm thấy ông còn định khoe tiếp, an tĩnh nghe ông nói xong liền hỏi: "Ông ơi, Đông Đông biết ông một mình ăn hết hai phần điểm tâm không?"

Di động phớt đổi điện lại lần nữa tràn mặc, chớp mắt một cái, ông Ngô nói: "Ông không cùng cháu hàn huyên, còn có việc, cúp a."

Tư Cảnh Lâm nhìn bị cắt đứt di động, khẽ lắc đầu.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên cũng sẽ không chú ý tên họ khách hàng, đặc biệt là lúc này đang vội, bởi vậy cũng không phát hiện đơn đặt hàng mới tới có cái gì không đúng.

Nhưng thật ra lúc lấy cơm, shipper nhìn không được cùng cô nói một câu: "Cô chủ tiệm nhà cô đúng là muốn nổi tiếng rồi đó, hôm qua mới nghe nói có đơn đặt hàng từ khu biệt thự Phi Thúy Hoa Viên khu, hôm nay đơn này của tôi thế nhưng là người ở tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên đặt!"

Nguyễn Miên Miên cũng không biết tập đoàn Bách Xuyên cùng Tư Cảnh Lâm có quan hệ, nghe qua còn chưa tính, cũng không có để ở trong lòng.

Cô không rõ ràng lắm ý nghĩa của tập đoàn Bách Xuyên, anh shipper lại rất rõ ràng, chờ tới bên ngoài công ty, nhìn đến tòa nhà khí phái, còn có chút khấn trương.

Nhà ăn công ty cung cấp một ngày 3 bữa cùng điểm tâm buổi trà chiều, có cả bữa ăn khuya, tất cả chi phí từ công ty, cho nên sẽ không có người đặt cơm hộp, nhìn đến có nhân viên giao cơm lại đây, bảo vệ còn có chút hiềm lạ, thuận miệng nói: "Đây là ai đặt cơm hộp?"

Nhân viên giao cơm theo bản năng quét mắt đơn hàng, sau đó nói: "Là một vị tiên sinh họ Tư."

Tư cái này họ cũng không thường thấy, nghe thấy cái họ này, bảo vệ phản ứng đầu tiên liền nghĩ đến tổng giám đốc công ty.

Bất quá.....

Hắn quét mắt túi đựng là bao nilon, thấy hộp cơm đơn sơ, lại cảm thấy khả năng có chút không lớn.

Rốt cuộc kia chính là tổng giám đốc, toàn bộ tập đoàn là ông chủ lớn nhất, dù muốn ăn cơm hộp, cũng nên là từ khách sạn 5 sao dùng siêu xe đưa tới, dùng đóng gói tinh xảo đặt ở trong rương giữ nhiệt đưa lại đây.

Không đúng, bảo vệ lại nghiêm túc nghĩ một chút, cảm thấy tổng giám đốc nếu là đặt cơm hộp, đối phương sợ là càng có khả năng trực tiếp phái đầu bếp lại đây làm tại chỗ.

Nhân viên giao cơm nhìn vị bảo vệ hỏi câu liền không biết đang nghĩ cái gì đi, quét mắt công ty đại khí

đến nhà, có chút không dám đi vào, dứt khoát trực tiếp gọi cho khách hàng.

Tầng cao nhất, Tư Cảnh Lâm nhận được điện thoại, nhờ hân đặt ở sảnh.

Nhân viên giao cơm ở cửa cọ cọ dưới chân một hồi, mới bước vào trong sảnh, đi vào một hồi, đem hộp cơm để ở bàn trước sảnh liền vội vàng rời đi.

Trong sảnh cô lễ tân cũng đồng dạng tò mò, đồ ăn công ty tốt như vậy, như thế nào lại có người đặt cơm hộp, vì thế đều nhìn lướt qua.

Đương nhìn đến họ tên khách cho một chữ "Tư", lễ tân ở sảnh liền nghĩ đến tổng giám đốc nhà mình, rốt cuộc trong công ty chỉ có một vị họ "Tư".

"Không có khả năng đi?"

Cô nói thầm, có điểm hoài nghi chẳng lẽ là có đồng nghiệp to gan lớn mật nào đặt cơm hộp sau tìm đường chết để tên tổng giám đốc.

Thậm chí liền làm như vậy, cô lễ tân tưởng tượng, cảm thấy có thể là lừa shipper gọi chính mình một tiếng "Tư tiên sinh" cho đã ghiền.

Cô suy nghĩ một chút, lấy ra di động chụp lại hộp cơm, sau đó đứng lên diễn đàn nhân viên hỏi: Các người ai tìm đường chết như vậy?

Mấy người trên diễn đàn nhìn thấy có chút không thể hiểu được, chờ nhìn kỹ hai tức khắc nổ tung.

Cô lễ tân còn chưa có xem xong bình luận, bỗng nhiên phát hiện trợ lý Tôn từ thang máy ra tới, vội cắt đi điện thoại di động.

"Trợ lý Tôn." Thấy hân thẳng tắp đi tới, cô lễ tân đang ở trong lòng đoán hân có chuyện gì, liền thấy hân đi tới cầm hộp cơm kia lên.

Chương 26

Editor: Thienyetkomanhme

"Tôi tới lấy đi."

Trợ lý Tôn hướng cô khẽ gật đầu, giơ lên com hộp trên tay ý bảo liền xoay người rời đi. Chờ hẵn rồi đi, lễ tân cả người đều ngốc một chút.

Trời ơi đúng là tổng giám đốc đặt com hộp? Nghĩ nghĩ, cô thuận tay mở đi động, ở trong diễn đàn nói một tiếng.

Trên diễn đàn một cái chớp mắt liền yên tĩnh, mọi người lần nữa click mở bức ảnh vừa rồi, ghi nhớ tên của hàng.

Lúc nhân viên tập đoàn Bách Xuyên đều đang tò mò, không biết com hộp tổng giám đốc đặt sẽ ngon như thế nào, trợ lý Tôn đã mang theo com hộp lên tới nơi.

"Tư tổng, có cần dọn ra bộ đồ ăn khác?" Dem đóng gói mở ra, đem com cùng canh từ trong túi dọn ra mặt bàn trà, trợ lý Tôn hỏi.

Tư Cảnh Lâm đứng dậy khỏi bàn làm việc đi tới sofa ngồi xuống, chỉ nhờ hẵn cầm đôi đũa qua. Chờ trợ lý Tôn cầm đôi đũa tới, đã ngửi thấy một mùi com đặc biệt mê người.

Cúi đầu nhìn tới hộp com chiên đã mở nắp trước mặt ông chủ, yết hầu trợ lý Tôn khẽ nhúc nhích, cảm thấy có chút thèm com chiên.

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận chiếc đũa, đem phần com chiên Dương Châu bên cạnh còn chưa có mở ra đưa qua.

"Cảm ơn Tư tổng." Trợ lý Tôn có chút thụ sủng nhược kinh mà tiếp nhận com chiên.

Tư Cảnh Lâm bảo hắc cũng đi xuống ăn cơm, mới bung lên hộp cơm bắt đầu dùng cơm trưa. Hộp cơm dùng một lần được anh nâng trên tay, toàn bộ cấp bậc đều được tặng lên không ít.

Tóp mỡ, đây là lần đầu tiên Tư Cảnh Lâm ăn, cho vào miệng, cảm thấy hương vị xác thật giống như ông Ngô miêu tả, rất ngon.

Một miếng cơm nuốt xuống, động tác ăn của anh vẫn ưu nhã như cũ, nhưng tốc độ ăn nhanh hơn không ít.

Một hộp cơm chiên tràn đầy, phân lượng cũng không thiếu, Tư Cảnh Lâm ăn xong, lại có cảm giác chưa đủ thêm.

Anh buông chén, bung bát canh bên cạnh lên, cảm nhận độ ấm vừa phải liền nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Canh rau xanh đậu hũ thanh đạm vào miệng, sau khi ăn cơm chiên có chút dầu mỡ, làm người ta cảm thấy rất thoải mái. Tư Cảnh Lâm uống lên mấy ngụm canh, giữa lòng mày đều là vẻ thư giãn, thoải mái.

Ngoài văn phòng, trợ lý Tôn cầm cơm đến chỗ ngồi, còn chưa có ngồi xuống đã trực tiếp mở hộp cơm ra, hương khí cơm chiên nháy mắt xông vào mũi, làm người ta thập phần muốn ăn.

Không biết có phải hay không lâu rồi không ăn cơm chiên, hắc cảm thấy cơm chiên trong tay đặc biệt thơm.

Một hộp cơm chiên bất tri bất giác đã bị hắc ăn sạch, cầm hộp không, hắc cảm thấy vẫn chưa ăn đủ. Suy nghĩ một chút, hắc đem hộp, đưa vứt vào thùng rác, định đi nhà ăn lại lấy thêm một phần cơm chiên.

Nhà ăn tập đoàn Bách Xuyên chẳng những có đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây cùng ẩm thực các nước, còn có đồ ăn vặt đặc sắc các nơi, tự nhiên là cũng có cơm chiên.

Trợ lý Tôn cố ý đặt một phần cơm chiên Dương Châu, cơm chiên đặt trong đĩa sứ màu trắng, thoạt nhìn không tồi, bất quá hắc vẫn cảm thấy, mùi hương của cơm chiên lúc trước ăn có vẻ thơm hơn.

Chờ ngồi xuống ném một ngụm, hắc tức khắc có chút thất vọng. Cũng không phải cơm chiên ở nhà ăn không thể ăn nổi, chỉ là đã ăn cơm chiên châu ngọc lúc trước, giờ ăn cơm này liền cảm thấy thiếu chút gì đó.

Rõ ràng khi xuống thang máy còn cảm thấy chính mình có thể ăn thêm một chén, kết quả đến cuối cùng, trợ lý Tôn cũng chỉ miễn cưỡng ăn được nửa đĩa.

Buổi chiều hai giờ rưỡi. Đóng cửa tiệm, Nguyễn Miên Man cầm di động ngồi ở cửa, giống như mọi hôm xem trên lời cùng đọc bình luận.

Nhìn đến khu bình luận nhóm khách hàng đều thúc giục chính mình tiếp tục làm bánh hoa đào, còn có mấy người nói đến nghiêm trọng như vậy, Nguyễn Miên Man thật sự có chút bất đắc dĩ. Nhìn thấy rất nhiều khách nói mình chờ, cô ngay từ đầu cũng hiểu lầm, đi xuống đọc tiếp mới biết, nguyên lai bọn họ cuốn bị cung cấp hoa đào cho mình làm bánh hoa đào.

Này thật đúng là.....

Nguyễn Miên Man nhất thời cũng không biết nói cái gì mới tốt, đang chuẩn bị trả lời báo bọn họ không cần đưa qua, bỗng nhiên nghe được tiếng xe ngày càng gần, ngẩng đầu liền nhìn thấy nhân viên giao cơm lái xe đi tới.

"Cô chủ, khách hàng nhận xong cơm, lại đặt tôi giao lại hoa đào về đây cho cô." Chỉ cần khách hàng chịu trả thêm tiền, nhân viên giao cơm cũng không ngại trở lại một chuyến.

Có nhân viên giao cơm này mở đầu, lúc sau lại có 5 - 6 nhân viên giao cơm đưa hoa tới.

Những bông hoa giao tới hầu như là từng cánh hoa rời rạc, cũng có nhiều bông hoa hoàn chỉnh, còn có những cánh hoa trực tiếp nó thành một bó to, để đầy mấy cái bàn trong tiệm.

Ước đang nằm dưới gầm bàn, mèo con nhìn thấy mấy cái bàn đầy hoa, nhìn không được nhảy dựng lên dùng móng vuốt cào cào.

"Quả Quýt Nhỏ, không được nghịch ngợm." Nguyễn Miên Man nhìn mấy bàn hoa cảm thấy đau đầu, nhìn đến nó còn nghịch ngợm, nhẹ mắng một tiếng.

Cào một cái không ít cánh hoa bị rụng xuống, mèo con khoe mẽ hưởng cô kêu một tiếng, cúi đầu dùng móng vuốt chơi đùa cánh hoa trên mặt đất.

Đồ ăn quan trọng nhất chính là an toàn, hoa đào ngoài cửa là Nguyễn Miên Man tự mình nhìn nó nở, cô xác định dùng hoa đó ăn không có vấn đề, nhưng khách đưa tới, cô lại không thể bảo đảm.

Cô suy nghĩ một lát, dùng mực Thông báo trong cửa hàng chưa dùng bao giờ, giải thích một chút nguyên do, cũng tỏ vẻ chiều nay sẽ tặng thêm 10 chén canh cá viên tam tiên đền bù cho bọn họ. Đăng thông báo xong, nghĩ đến hôm qua đã hứa làm thịt khô cho Quà Quýt Nhỏ, Nguyễn Miên Miên định đi mua ít thịt ức gà về.

Mua xong ức gà trở về, cô trực tiếp đi phòng bếp.

Đem thịt rửa sạch nấu hơn 10 phút, vớt ra để nguội rồi cắt miếng, trong nồi quét một lớp dầu mỏng liền xếp thịt vào quay.

Làm thịt khô quan trọng nhất chính là điều chỉnh lửa, Nguyễn Miên Miên nhìn chăm chú vào lát thịt ở đáy nồi, thường thường điều chỉnh mức lửa.

Chờ cô lật qua mặt mới nướng tiếp. hương thịt từ phòng bếp bay ra ngoài, mèo con vốn đang lười biếng nằm trong ổ nháy mắt đã nháy lên, chạy tới cửa bếp ngồi xuống.

"Miêu ô ~"

Ngồi chưa tới một lát, nó liền nhin không được kêu lên.

Nguyễn Miên Miên lại lần nữa điều chỉnh mức lửa, duỗi tay sờ soạng canh thịt ức gà nấu trước đó, xác định đã nguội, liền lấy ra một chén cho nó ăn đỡ thèm.

Canh gà rất có lực hấp dẫn với mèo con, nó rất liền chạy tới chậu cơm bát đầu ăn uống.

Chờ nó uống xong canh, thịt khô trong nồi đã sậm màu, Nguyễn Miên Miên nhéo lên một mảnh nhỏ ném thử, ngay sau đó tắt bếp.

Quà Quýt Nhỏ thích rất thích thịt gà, ăn xong một miếng vẫn quấn lấy Nguyễn Miên Miên muốn thêm, không cho liền quanh quẩn chân cô keeo meo meo.

Nguyễn Miên Miên bị nó cuốn lấy không chịu được, chỉ có thể dùng bình đem phần lớn thịt gà cắt gọn gàng, sau đó đem phần còn lại để vào chậu cơm cho nó.

Bận rộn làm đồ ăn thưởng cho nó xong, Nguyễn Miên Miên mở TV lên xem.

Mới xem hơn mười phút, bà Vương đột nhiên tới đây, còn chưa tới cửa đã bắt đầu gọi cô: "Đông Đông....."

Nguyễn Miên Man đáp lời sau đứng dậy đi ra, liền nhìn đến trên tay bà cầm theo một túi đồ ăn lớn xanh mượt.

Chờ cô tới gần, ngửi được mùi hương đặc trưng, Nguyễn Miên Man liền đoán được bên trong hẳn là ngải diệp (rau ngải cứu).

Quả nhiên, bà Vương nhìn thấy cô liền mở ra túi trong túi nói: "Người khác tặng bà rất nhiều ngải diệp tươi mới, bà đưa một ít lại đây cho cháu."

Nhìn đến ngải diệp Nguyễn Miên Man liền nghĩ đến ngải diệp thanh đoàn, sau đó nghĩ sắp tới thanh minh rồi.

"Cảm ơn bà Vương." Nguyễn Miên Man nói lời cảm ơn liền nhận túi rau, lại mời bà vào nhà ngồi. Bà Vương vốn dĩ không định ngồi, nghe được bên trong TV đang xem hình như là Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ, đi vào nhìn thoáng qua, sau đó không tự giác liền ngồi xuống, một bên còn hỏi: "Cháu cũng thích xem cái này?"

Đối với người mới tiếp xúc TV không bao lâu như Nguyễn Miên Man mà nói, không có chuyện cô không thích xem TV, có đôi khi cả quảng cáo cũng cảm thấy thú vị.

"Dạ, đúng vậy."

Bà Vương nghe vậy, tức khắc cười rộ lên, tỏ vẻ phim này TV quay hay, bà cũng thích xem.

Vì thế, cách nhau cả mấy chục tuổi một già một trẻ cùng nhau xem TV, bà Vương một bên xem một bên còn muốn cùng cô thảo luận.

Hơn 4 giờ, bà Vương mới vừa đi, ông Ngô lại tới đây, cùng Nguyễn Miên Man ăn xong cơm chiều cũng không rời đi ngay, mà là một hồi trêu chọc Quà Quýt Nhỏ, một hồi ở cửa vận động.

Đến giờ đặt cơm, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc còn chưa có bắt đầu buôn bán đã có rất nhiều khách tiến vào cửa hàng, vốn dĩ biết được rất nhiều khách hàng khác sẽ đưa hoa đào cho chủ tiệm, bọn họ còn chờ mong buổi chiều chủ tiệm sẽ tiếp tục làm bánh thủy tinh hoa đào.

Chờ nhìn đến thông báo, bọn họ tức khắc cảm thấy thất vọng.

Bất quá thất vọng thì thất vọng, nhưng chủ tiệm xuất phát từ nguyên tắc an toàn thực phẩm nên không sử dụng những bông hoa đào không rõ nguồn gốc, bọn họ có thể hiểu, đặc biệt là chủ tiệm vì đền bù liền tăng thêm món canh cá viên tam tiên vào thực đơn.

Cái gì? Người nói chỉ có 10 phần?

Thấy tình huống trên đạt lúc trước, dù chỉ có một phần, mọi người đều cảm thấy chính mình không có cơ hội cướp được.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc vừa mới bắt đầu buôn bán, rất nhiều người đã thêm canh cá tma tiên vào giỏ hàng lập tức trong giây lát đặt đơn trả tiền.

Những khách chờ mở cửa mới đặt canh không nghĩ tới chuyện này, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó nháy mắt từ "10 phần" biến thành "Đã bán hết".

"A a a —— canh cá viên tam tiên của tôi!!!"

"Một đám người này tay như thế nào lại nhanh như vậy?"

Khi một đám khách hàng không cướp được canh đang kêu gào, Nguyễn Miên Miên đã bắt đầu làm những đơn đầu tiên.

Canh cá viên tam tiên đã được cô sớm chuẩn bị để chính mình và ông Ngô ăn bữa tối, ngoài cá viên, còn cho thêm nấm hương, thịt nạc, rau chân vịt cùng với nước canh gà cô ninh từ sớm.

Quen tay hay việc, làm cơm chiên lâu như vậy, hiện tại tốc độ của Nguyễn Miên Miên ngày càng nhanh, nhân viên giao cơm tới cửa trên cơ bản không cần phải chờ.

Bất quá, đi vào trong tiệm, từ nồi canh đang đun lửa nhỏ giữ ấm trong phòng bếp bay ra hương thơm canh tam tiên, có nhân viên giao cơm đã nhận đơn, cũng nhìn không được nghỉ chân một lát.

Vốn dĩ ông Ngô đang đi lại vận động ngoài cửa, lúc cô bận rộn lên, liền chạy vào phòng bếp giúp một tay, sau đó phát hiện sinh ý trong tiệm cũng thật quá tốt, cũng may con bé có bản lĩnh chiên một lúc hai chảo

com, nếu không đúng là không làm kịp.

Chờ tới hơn 8 giờ, rảnh rồi hơn một chút, ông Ngô liền nói với cô: "Đông Đông à, cháu này có phải hay không nên thuê thêm người tới hỗ trợ?"

Nguyễn Miên Miên kỳ thật có suy nghĩ tới chuyện này, chỉ là không biết tìm người thích hợp ở đâu.

Ông Ngô nghe cô nói có ý định mời người, thay cô ra chủ ý nói: "Bà Vương có đứa cháu gái, trước kia ông đã gặp hai lần, là đứa trẻ không tồi, hình như gần đây muốn tới thành phố tìm công việc, bằng không ông giúp cháu hỏi một chút?"

"Ngày mai để cháu tự mình đến hỏi bà Vương đi ạ." Nguyễn Miên Miên nói xong, quay đầu nhìn về phía ông, "Ông Ngô, có phải ông có chuyện gì hay không?"

Lúc trước ông đi qua đi lại ngoài cửa, laaij thỉnh thoảng nhìn cô, Nguyễn Miên Miên đã nhìn ra. lúc này trời cũng không còn sớm, thấy ông vẫn không nói, chỉ có thể chủ động mở lời.

Ông Ngô thấy cô đã nhìn ra, trên mặt lộ ra vài phần ngưng ngưng: "Chính là hôm trước cháu cho ông cái bánh hoa đào kia, hương vị thật là tốt..... Ông muốn mua một chút tặng người ta."

"Một ít điểm tâm mà thôi, ngày mai cháu làm cho ông, muốn nhiều không ạ?" Cây hoa đào bên ngoài không đủ cho nhóm khách hàng, làm một chút cho ông Ngô vẫn là không thành vấn đề.

Ông Ngô vội nói: "Một hộp là đủ rồi."

"Dạ." Nguyễn Miên Miên gật đầu, "Buổi sáng ngày mai cháu liền làm cho ông."

"Ông không vội, chờ cháu rảnh lại làm.""Được, ông mau trở về nghỉ ngơi, cũng không còn sớm ạ."

Chương 27

Editor: Thienyetkomanhme

Ông Ngô gật đầu, mới vừa xoay người đột nhiên nhớ tới, dừng lại bước chân nói: "Ngày kia chính là thanh minh, cháu cũng bận rộn lâu như vậy, nếu không đóng cửa nghỉ ngơi mấy ngày?"

"Dạ, cháu cũng định nghỉ ngơi hai ngày, đi tảo mộ ông bà." Nếu thay nguyên thân một lần nữa sống lại, tiết thanh minh, về tình về lý cũng nên tảo mộ người thân của nguyên thân, từ sớm cô đã có ý định này.

Lúc trước bà ngoại qua đời, con bé thiếu chút nữa khóc chết tạ lễ tang, thấy cô chủ động nhắc tới, ông Ngô có chút lo lắng.

Chú ý tới biểu tình của ông Ngô, Nguyễn Miên Miên nói: "Cháu không có việc gì, ông trở về nghỉ ngơi đi."

Ông Ngô nói vài câu khuyên giải an ủi, lúc này mới rời đi.

Office building.

Trương San lần đầu tăng ca mà vui vẻ như vậy, bởi vì cô cướp được canh cá tằm tiên – món mới của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Như làm việc, nhân viên ở lại tăng ca hầu như đều ủ rũ cụp đuôi không nói gì, tinh thần nhiều ít có phần uest, đi lấy cơm hộp trở về, Trương San tươi cười rạng rỡ cùng bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

"Trương San, tăng ca có cái gì mà vui vẻ vậy?" Có nam đồng nghiệp liếc mắt nhìn cô một cái, hữu khí vô lực nói.

Những đồng nghiệp khác không hiểu, cô ở lại tăng ca có cái gì vui, chỉ có đồng nghiệp nữ bên cạnh thấy trong tay cô cầm hộp cơm đột nhiên nói: "San San, đừng nói là cậu cướp được canh cá tằm tiên nhé?"

Trương San cười gật đầu, đồng nghiệp nữ lập tức kêu lên: "A! Sao vận khí của cậu lại tốt như vậy? Lúc trước thì mua được canh cá viên, hiện tại thế nhưng cướp được canh cá tằm tiên!"

Cảm thấy xong, cô chạy nhanh đi lấy cái ly dùng một lần, cọ đến bên người bạn: "San San tốt, San San xinh đẹp mỹ lệ, không cần nhiều, giống như lần trước phân cho tớ một ly canh hai viên cá được không?"

Gần đây thường xuyên cùng nhau ăn cơm trưa, quan hệ hai người hiện tại cũng không tệ lắm, Trương San cũng không nhiều cổ kị, hừ một tiếng trực tiếp lầu bầu: "Không có việc gì liên Trương San, muốn ăn canh của tôi liền San San."

"Ai nha, hai chúng ta ai với ai, gọi là gì đều giống nhau." Nữ đồng nghiệp nói xong, trực tiếp đuổi tay, "Tối tối tôi, cái nắp này khá sắc đấy, để tớ giúp cậu mở."

Đồng nghiệp bên cạnh thấy cô vùi chút canh mà đối với Trương San ăn cần như vậy, bị khơi mào lòng hiếu kỳ, ngừng tay đi qua hóng hớt.

Theo nữ đồng nghiệp đem cái nắp mở ra, một cỗ mùi hương mang theo nhiệt khí bay ra.

Thơm quá a! Trong lúc nhất thời, bất luận là người đã ăn hay chưa ăn qua bữa tối đều bị mùi hương này thềm đến.

"Trương San, cô đây là đặt cơm hộp ở nhà nào sao lại thơm như vậy?" Có người nhìn không được hỏi.

Trương San còn không có mở miệng, vị nữ đồng nghiệp kia trước mở miệng nói: "App Bánh trôi cơm hộp – tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Bất quá canh này cũng đừng suy nghĩ, sớm đã bị cướp sạch."

Nói xong, cô gọt cái ly hương Trương San ý bảo đổ canh vào.

Trương San đổ chút canh cho cô nói: "Chỉ có thể phân cho cậu một viên."

"Xia lại cho tớ chút thịt nạc, nấm hương cùng rau chân vịt."

"Đây, cho cậu một chút a." Trương San nói xong, mỗi loại lại gắp một chút cho cô.

Chờ nữ đồng nghiệp thổi canh bắt đầu uống, những người khác nhìn đến cô uống ngon như vậy, chưa ăn cơm nhìn không được cầm lấy đi động mở app bánh trôi ra.

Trương San uống ngụm canh, phát hiện canh tam tiên cá viên đồng dạng thực thơm, bất quá hương vị của nó cùng canh cá viên đơn thuần không giống nhau.

Canh cá viên là đồ ăn có hương vị thủy sản, mà canh tam tiên lại có hương vị thoải mái hơn. Canh còn có chút nóng, cô uống hai ngụm thuận tay mở ra hộp cơm chiên.

Hôm nay cô muốn ăn thanh đạm một chút, cho nên đặt chính là cơm chiên rau thập cẩm, thập phần thoải mái thanh tâm lại ăn ngon.

Đang xem xét thực đơn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, mấy đồng nghiệp đang do dự không biết nên đặt cơm hay không, nhìn thấy cô ăn ngon như vậy, dứt khoát vẫn là đặt một phần cơm chiên, một bát canh.

9 giờ rưỡi, cửa hàng đóng cửa.

Nguyễn Miên Miên đem phòng bếp thu thập sạch sẽ xong, nhìn đến một túi lớn gói diệp bà Vương mang cho.

Bằng không ngày mai liền lấy ra làm bánh thanh đoàn.

Nghĩ tới gần thanh minh, ngày kia lại chuẩn bị nghỉ ngơi không mở cửa buôn bán, Nguyễn Miên Miên quyết định ngày mai làm một chút bánh thanh đoàn thêm vào thực đơn. Ngào chút đậu đỏ nghiền đặt trong tủ lạnh dự phòng, Nguyễn Miên Miên rửa mặt xong lên lầu, bắt đầu xem xét tiền lời của cửa hàng.

Không có tiếp tục đưa tặng bánh hoa đào, tiền lời hôm nay không những không có giảm bớt, còn so với ngày hôm qua nhiều hơn mấy chục đồng.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy như vậy đã thực không tồi, lại bắt đầu xem bình luận.

【H**q: Canh cá tam tiên uống quá ngon, cá viên liền không cần phải nói, trước sau như một đều ngon, thịt bên trong cũng rất non, nấm hương cùng rau chân vịt cũng ăn ngon, nguyên liệu chủ tiệm cho vào rất vừa phải, như vậy một chén canh lớn tôi một người uống xong hiện tại bụng muốn căng ra.】

【vô **w: Ha ha ha ha, tôi cũng cướp được canh cá viên tam tiên, ọ tôi nói uống rất ngon, liền trả tiền cơm hộp cho tôi.】

【4**b: Vì cái gì các người đều cướp được, tôi lại không cướp được, chủ tiệm ngày mai còn có không? 】

【6** ngày: Tôi cũng không cướp được, chủ tiệm ngày mai lại thêm một chút đi. 】

【n**x: Tôi cảm thấy canh cá viên tam tiên vị càng phong phú hơn một ít, chủ tiệm ơi 10 phần thật sự quá ít, làm 50 phần giống canh cá viên miến, được không? 】

【H**q: 50 phần tôi phỏng chừng không có khả năng, chủ tiệm lúc trước có nói, cá viên là thuần thủ công, tôi hiện tại chỉ muốn biết, ngày mai còn có 10 phần hay không? 】

【n**x: Kỳ thật với tay nghề của chủ tiệm, cá viên không làm canh tam tiên khẳng định cũng ăn ngon, chủ tiệm có thể tăng thêm canh tam tiên không? Tất cả ngày đều uống canh rau xanh đậu hủ, muốn thay đổi khẩu vị. 】

【cái ** thứ: Tôi cảm thấy canh tam tiên có thể có, không bỏ cá viên có thể đổi thành giảm bông hoặc là trứng cút. 】

【thiên **3: Tôi cảm thấy canh cà chua tam tiên kỳ thật cũng không tồi. 】

.....

【là ** sơn: Canh tam tiên cá viên thật sự là mỹ vị, tôi mới vừa mở cái nắp, đồng nghiệp người thấy mùi thơm liền thềm, bọn họ nhin không được cũng vào trong tiệm đặt cơm chiên, sau đó đều khen ăn ngon. 】

【3**6: Kỳ thật cũng không nhất định phải canh tam tiên, canh khác cũng có thể a, chủ tiệm, tôi muốn uống canh củ sen xương sườn. 】

【thiên **3: Kỳ thật thời tiết này, uống chút canh bò câu hoặc là canh gà rất không tồi. 】

【thanh **l: Tôi cảm thấy điểm tâm chủ tiệm làm so với cửa hàng chuyên về điểm tâm còn muốn ngon hơn, không tính làm bánh hoa đào, có thể suy xét ra một ít loại điểm tâm khác. 】

【5** còn: Tôi thềm uống canh nấm xương sườn, hoặc là canh bí đao xương sườn. 】

【a**n: Dù sao cũng là cửa hàng chuyên bán cơm chiên, tôi cảm thấy chủ tiệm hẳn nên thêm chút cơm chiên, tôi muốn ăn cơm chiên bắp tôm bóc vỏ. 】

【mộng **k: Tôi cũng thích ăn tôm, cơm chiên tôm bóc vỏ được đó, chủ tiệm lần sau liền cho ra loại cơm chiên này được không? 】

【k**l: Các người nói những món đó tôi đều muốn ăn, chủ tiệm, nhìn đến tiếng lòng của khách hàng được không, mau ra món mới đi! 】

.....

Nguyễn Miên Miên đều đã quen với việc bọn họ đủ loại thúc giục ra thực đơn mới, xem xong cười cười còn chưa tính.

Chờ cô nằm xuống chuẩn bị ngủ, bên ngoài đột nhiên đổ mưa.

Gần thanh minh trời mưa cũng bình thường, bất quá nghĩ đến đã đồng ý với ông Ngô làm bánh hoa đào, cô vội vàng, thừa dịp mưa chưa lớn trước chiết chút cành hoa đào mang vào trong tiệm, lúc này mới một lần nữa vào phòng nghỉ ngơi.

Trận mưa này từ buổi tối dứt quảng tới ngày hôm sau cũng chưa tạnh hẳn, bình thường 6 giờ trời đã có chút sáng nhưng hôm nay vẫn một mảnh tối thui.

Nguyễn Miên Miên tỉnh lại trong tiếng mưa rơi xuống mái hiên, nhìn trời còn tối, mở lên di động nhìn thoáng qua, phát hiện đã hơn 6 giờ.

Mèo con còn oa trên đùi giường đang ngủ ngon lành, Nguyễn Miên Miên dút khoát cũng không đánh động nó, phóng nhẹ bước chân rời khỏi phòng.

Rửa mặt xong Nguyễn Miên Miên đem cửa lớn mở ra, nhìn bên ngoài nghiêng nghiêng mưa phùn, suy nghĩ của cô không khỏi có chút bay xa.

Ở cửa hơi hơi xuất thần một lát, cô mới xoay người đi phòng bếp.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, gọi Quà Quýt Nhỏ tỉnh chuẩn bị tốt thức ăn mèo, cô đem cá viên làm tốt, thấy còn có thời gian, vì thế bắt đầu làm bánh thanh đoàn.

Nguyễn Miên Miên kiếp trước nguyên quán ở trấn nhỏ vùng Giang Nam, nơi đó có tập tục thanh minh

cùng Tết hàn thực làm bánh thanh đoàn.

Nguyễn Miên Miên đem rau ngải rửa sạch, thái bỏ vào nước ngâm chắt thành nước ngải thảo, nước rau ngải màu xanh đậm để trong bồn sứ trắng, thoạt nhìn thật xinh đẹp.

Cô bung lên quấy lên thường thức, mới lấy ra một cái khác bồn, đem bột nếp cùng mè ấn định tỉ lệ tốt, đổ vào nước ngải thảo nhào thành cục bột.

Đậu đỏ nghiền tới hôm qua đã ngào tốt, chỉ cần lấy ra liền có thể sử dụng.

Nguyễn Miên Miên động tác rất nhanh, không bao lâu liền nặn ra hơn ba mươi cái bánh thanh đoàn nhân đậu.

Trong tiệm có lồng hấp bánh bao, cô đem bánh thanh đoàn nhân đậu vào nồi, bỗng nhiên nghĩ đến trước kia còn có vài người sẽ làm bánh thanh đoàn nhân thịt.

Trong tiệm còn có không ít thịt, sau hai ngày nghỉ ngơi, lúc này dùng bớt một chút cũng tốt.

Nghĩ như vậy, cô đã lấy ra thịt băm làm nhân, lại đem măng mùa xuân hai ngày trước bà Lý đưa qua cắt thành hạt lựu.

Nhân thịt xào một chút sẽ càng thơm hơn, cô đổ dầu trong chảo nóng lên, đổ hành, gừng, tỏi vào phi thơm, tiếp lại đổ thịt cùng măng mùa xuân vào trong nồi xào lên.

Thịt cùng măng mùa xuân mùi hương dung hợp vào nhau càng phá lệ mê người, làm Quà Quýt Nhỏ nguyên bản bởi vì không thích mùi ngải thảo mà chạy đi, lại lần nữa chạy vào nhà, hướng về phía phòng bếp "meo meo" không ngừng.

Nguyễn Miên Miên tạm thời không đếm xia tới nó, nhanh chóng đem nhân thịt xào tốt liền bắt đầu gói bánh thanh đoàn mặn.

Dem nhân thịt sử dụng hết, tổng cộng gói ra 60 cái bánh thanh đoàn nhân thịt, thấy cục bột ngải điệp còn dư lại một ít, cô dứt khoát lại gói mười mấy cái bánh thanh đoàn nhân đậu đỏ nghiền. Chờ đem bánh thanh đoàn vào lồng hấp, cô vừa liếc đi động, quả nhiên đã quá giờ mở cửa hàng bình thường.

Uội đem nồi bánh thanh đoàn đầu tiên đã hấp chín ra chụp một bức ảnh tải lên thực đơn, cô lại đứng cái

thông báo, tổ vệ tiết thanh minh cửa hàng sẽ nghỉ ngơi hai ngày.

Nhóm khách hàng cũ của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thấy giữa trưa cửa hàng mở chậm hơn bình thường, liền suy nghĩ có phải hay không chủ tiệm nhìn thấy bình luận ngày hôm qua của bọn họ liền cân nhắc làm món mới.

Hưng phấn tiến vào, xem từ đầu tới cuối, quả nhiên phát hiện kinh hi.

Bánh thanh đoàn, cũng không có nhiều người biết, dù biết, cũng chỉ có ấn tượng đại khái.

Bắt quả, xuất phát từ tín nhiệm đối với tay nghề của lão bản, cùng với bánh thanh đoàn số lượng có hạn, rất nhiều người thậm chí chỉ quét mắt liền nhanh hạ đơn, sợ tay chậm một bước lại không nắm được món mới.

Cũng do Nguyễn Miên Miên hạn chế mỗi loại bánh thanh đoàn mỗi đơn chỉ có thể mua một cái, nếu không có người ham ăn, sợ là có thể một đơn liền mua đi hơn phân nửa số bánh.

Chờ đặt đơn thành công, cướp được bánh thanh đoàn, khách hàng mới có thời gian về lạ trong tiệm nhìn kỹ.

Hình ảnh mới đăng, bánh mang màu xanh đậm to đại khái bằng nắm tay trẻ con, thoạt nhìn xinh đẹp như bích ngọc.

Bánh thanh đoàn tổng cộng có hai loại khẩu vị, phân biệt là bánh nhân đậu cùng nhân thịt. Đặt xong đơn khách hàng nhìn hình ảnh bánh thanh đoàn mỹ tư tư mà chờ mong cơm hộp, tay kéo xuống, bỗng nhiên nhìn đến một cái tin dữ —— tiết thanh minh muốn nghỉ ngơi hai ngày!

Rất nhiều người đang nghỉ ngơi tới tết Thanh Minh nghỉ ở nhà, có thể ngủ nướng, chờ tỉnh lại đặt một phần cơm chiên một chén canh, ăn xong chơi chơi đi động, chờ buổi tối lại đổi một loại cơm chiên khác, quả là kỳ nghỉ hoàn mỹ.

Hiện tại, theo cửa hàng thông báo, kỳ nghỉ tốt đẹp trong tưởng tượng đã rách nát một nửa. Công ty Trung Thiên.

"Quá đáng giận mà, tôi không cướp được, thế nào thế nào, các người cướp được sao?"

"Tôi cướp được hai cái, một cái bánh nhân đậu, một cái nhân thịt."

"Tôi cũng cướp được, đáng tiếc chủ tiệm hạn chế số lượng bánh mỗi đơn, bằng không còn có thể mua thêm mấy cái."

"Tôi cũng không cướp được!"

Lúc trước bọn họ đều là cùng nhau đặt cơm hộp, rồi cuộc như vậy có thể tiết kiệm chút phí giao hàng.

Từ ngày hôm qua không cướp được canh cá tằm tiên, lại bị bình luận miêu tả thêm đến không chịu nổi, bọn họ liền quyết định, về sau trong tiệm có ra món mới bọn họ liền từng người đặt đơn, gia tăng tỷ lệ cướp được.

P/S: Với kiến thức hạn hẹp mình cũng không rõ bánh thanh đoàn là bánh gì, nên xin phép mình họa bằng bánh ngải với nguyên liệu và cách chế biến tương tự ^ ^

Chương 28

Editor: Thienyetkomanhme

Phát hiện hôm nay trong tiệm buổi trưa có món mới – là điểm tâm, nghĩ tới bản lãnh làm bánh hoa đào thủy tinh của chủ tiệm, bọn họ lập tức chia nhau ra đặt đơn.

Đáng tiếc, sáu người cuối cùng chỉ có ba người đặt được bánh thanh đoàn, bất quá vẫn là một nửa đặt được, cũng đủ cho bọn họ nếm thử một chút.

Nguyễn Miên Miên tổng cộng làm hơn 100 cái bánh thanh đoàn, chỉ là lưu lại cho chính mình ăn cùng đưa cho ông Ngô, bà Vương bọn họ, dư lại bán trong tiệm cũng chỉ thừa lại 60 cái.

Đại bộ phận người chỉ cần cướp được, đều là mua hai cái, chỉ có ai đặc biệt thật sự không thích ăn bánh nhân đậu thì mới chỉ mua một cái nhân thịt.

Như vậy tính ra, nhiều nhất chỉ có hơn 30 khách hàng có thể mua được bánh thanh đoàn. Bánh thanh đoàn chưng lên khá nhanh chóng, nói chung cũng không trì hoãn thêm thời gian, nhân viên giao cơm cũng không cần đợi lâu.

Dương nhiên, kể cả bánh mất thời gian hấp hơn nữa, nhóm khách hàng cơ bản cũng không có ý kiến, rốt cuộc mỹ thực là đáng để chờ đợi.

Trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên bắt đầu tận lực làm những món cơm chiên giống nhau ở các đơn xào cùng nhau, nói là nói như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng tới hương vị, một chảo cô có thể chiên tới đa 2 chén cơm, hai nồi là có thể làm ra đồng thời 6 chén, đại đại đề cao hiệu suất.

Một phần cơm hộp được cô cẩn thận đưa vào tay shipper, lại từ shipper giao cho khách hàng, cầm được cơm hộp trên tay khách hàng hầu như đều không kìm được gương mặt tươi cười.

Hôm nay, nhân viên giao cơm cho công ty Trung Thiên rất cao hứng, vì đi một chuyến liền thu được 6 lần phí giao hàng.

Đem hộp cơm giao cho vị khách tích cực, nhân viên giao cơm tặng khách một gương mặt tươi cười, cùng với một câu: "Chúc quý khách ngon miệng."

Cầm túi túi đựng cơm, người trong công ty Trung thiên không kịp để ý tới mấy hộp cơm chiên, mà trước mở ra 3 cái hộp nhỏ đựng bánh thanh đoàn.

"Mùi hương này, khiến cho tôi có cảm giác như đang chìm đắm trong mùa xuân."

"Thoạt nhìn thật đẹp."

Có vẻ cảm thấy bánh thanh đoàn mang theo hơi thở cỏ cây, bất luận là bề ngoài hay hương thơm đều kém hơn so với bánh hoa đào lúc trước, một người nhân viên nhìn không được nói: "Chủ tiệm tay nghề đúng là tốt, nhưng mà cái nắm xanh xanh này liệu có ngon không?"

"Khẳng định không ngon, anh đừng ăn, đem phần của anh cho tôi." Ông chủ là người đầu tiên đứng ra nói.

Theo sau, những người khác cũng sôi nổi mở miệng, tỏ vẻ có thể thể ăn hộ phần hắn.

"Tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, lại chưa nói tôi không ăn." Vị nhân viên kia vội vàng nói.

Những người khác tức khắc trầm miệng một lời: "Vậy anh nói mấy câu vô nghĩa đó làm gì!" Vẫn đi 6 cái bánh thanh đoàn mỗi người một cái là vừa đủ, nhưng bởi vì có hai loại nhân, chỉ có thể cầm dao cắt thành hai nửa rồi mới chia ra.

Bánh thanh đoàn hoàn chỉnh chỉ có thể ngửi được mùi cỏ cây nhàn nhạt, chờ khi cắt ra, bất luận là bánh nhân đậu đỏ hay là bánh nhân mặn đều tỏa ra hương thơm làm người ta muốn ăn ngay lập tức.

Phân xong bánh thanh đoàn xong, Trung Thiên mỗi người trong tay cầm hai cái nửa bánh, phân biệt tản ra mùi hương bất đồng.

"Ngô, bánh này da bánh vừa dẻo vừa mềm, còn mang theo nhàn nhạt thanh hương, ăn ngon thật..... Bên trong đậu đỏ ngọt mà không ngán, quả thực ăn quá ngon."

"Nhân thịt càng thơm hơn, bên trong còn cho măng mùa xuân, quả thực muốn nuốt luôn cả lưỡi, bánh thanh đoàn này thật sự ăn quá ngon."

"Đây là lần đầu tiên tôi ăn bánh thanh đoàn, trước kia chỉ thấy trên TV, không nghĩ tôi lại ăn ngon như vậy."

"Bánh nhân đậu cũng không tệ lắm, bất quá tôi cảm thấy nhân thịt ngon hơn, tôi đều không bỏ được một chút liền ăn xong."

"Nào có, rõ ràng là bánh nhân đậu ăn ngon hơn, loại này vỏ bánh mềm xốp còn mang theo thanh hương thích hợp bao đậu đỏ, ăn xong, hơi thở còn lưu lại thanh hương trong miệng, dư vị vô cùng."

"Muốn ăn bánh nhân đậu còn không bằng đi ăn bánh bao đậu đỏ, tôi liền cảm thấy bánh thanh đoàn này hợp bao nhân thịt, đặc biệt là bỏ thêm măng mùa xuân nhân thịt, một ngụm cắn xuống, vỏ bánh mềm xốp mang chút dính dính, ngụm nước canh, quả thực không thể nào ngon hơn."

"Nói như vậy, không bằng anh đi ăn bánh bao thịt, rõ ràng chính là bánh nhân đậu ngon hơn.""Tôi không thèm cùng người không có phẩm vị đời co."

"Anh mới không phẩm vị, cả đầu chỉ biết tôi ăn thịt....."

Ăn ngon lành, vài người đột nhiên vì bánh thanh đoàn cãi nhau, ai cũng không thuyết phục được ai.

Không riêng gì bọn họ, khu bình luận từ đầu cũng là khen hương vị bánh thanh đoàn, đến lúc sau đột nhiên biến thành ngọt – mặn chi tranh.

【cái ** thứ: Bánh thanh đoàn là mỹ thực truyền thống của đất nước, là món ăn của người xưa vào Tết hàn thực, nhân bên trong vẫn luôn là đậu đỏ, hạt mè lùn nhân ngọt, nhân thịt hương vị tuy rằng cũng không tồi, nhưng rõ ràng nhân ngọt mới là chính thống.】

【n**x: Anh nói những cái đó có cũng vô dụng, có miệng nếm đều biết, chính là nhân thịt chính là ăn ngon hơn.】

【6** ngày: Vỏ bánh Thanh đoàn mềm xốp, hàm răng cắn xuống dính mà không dính, tan bên trong miệng là nhân đậu ngọt thanh quả thực là tuyệt phối, làm người muốn dừng không được, tôi cảm thấy vẫn là bánh nhân đậu ăn ngon hơn.】

【là **son: Không cướp được bánh thanh đoàn, tôi cảm giác cùng mấy người không hợp.....】

【5** còn: Tôi không thích đồ ngọt, vẫn là nhân thịt tốt hơn.】

【H**q: Tôi cũng cảm thấy nhân thịt ngon hơn, đặc biệt là mứt mùa xuân bên trong, tươi mới ngon miệng, thật là ăn ngon đến suýt chút cắn phải đầu lưỡi, nói bánh thanh đoàn hợp nhất là nhân đậu đỏ thì cũng quá không biết thưởng thức.】

【mộng **k: Anh mới không biết thưởng thức, liền theo lời nói của "Cái ** thú", bánh thanh đoàn là món ăn truyền thống của người xưa vào Tết hàn thực, Tết hàn thực ý tứ là, ngày đó không thể nổi lửa, muốn ăn món lạnh, thử hỏi nếu là nhân thịt lạnh còn có thể ăn ngon sao? Cho nên rõ ràng bánh nhân đậu mới là chính thống.】

【võ **w: Hàm mộ mấy người các người cướp được bánh thanh đoàn.】

..... 【5** còn: Nói đúng, bánh thanh đoàn là hàn thực, có bán linh để lạnh về sau lại nếm, xem còn có cảm thấy hay không nhân thịt ăn ngon hơn nhân thịt.】

【k**l: Đầu óc tôi lại không có vấn đề, đang nóng hỏi làm gì phải để lạnh mới ăn? Lại nói, tôi cảm thấy bánh thanh đoàn nhân thịt này, dù để nguội lạnh khẳng định vẫn ngon.】

【thanh **l: Mấy người "Ngọt đảng" cùng "Thịt đảng" thật đúng là rảnh, đậu hủ hoa cùng bánh chưng còn không có chưa tranh cãi tới kết luận cuối cùng, lại chạy tới cãi nhau với bánh thanh đoàn, muốn tôi nói, quán nó là mặn hay ngọt, ăn ngon không phải được rồi sao.】

.....

【4**b: Hai ngày sau chủ tiệm muốn nghỉ ngơi không mở cửa buôn bán, chỗ ăn cơm đều không có, mấy người còn có tâm tình cãi nhau cái gì ngọt với mặn? Thật là nhàm chán.】

【a**n: A a a a! Tôi cũng nhìn thấy thông báo, chủ tiệm, tôi giờ có thói quen mỗi ngày ăn cơm ở trong tiệm, anh không mở cửa hàng, hai ngày này tôi sẽ đói chết!】

Nguyễn Miên Miên bắt một chút thời giờ xem di động, phát hiện khu bình luận vì bánh nhân đậu cùng nhân thịt mà tranh cãi, quả thực có chút không thể hiểu được.

Chờ xem mấy bình luận phía sau, biết cái gọi là ngọt – mặn chi tranh đã tồn tại thật lâu, từ đậu hủ hoa đến bánh chưng đều bị bọn họ tranh cãi nhân gì ngon hơn, cô lúc này mới bình tĩnh lại. Chờ lại có đơn đặt hàng mới tới, Nguyễn Miên Miên liền không lại rảnh xem bình luận, tiếp tục bận rộn trong bếp.

Ụi vàng tới 2 rưỡi đóng cửa, cô lên lầu nghỉ ngơi một hồi, ngay sau đó xuống dưới làm bánh hoa đào thủy tinh cho ông Ngô.

Hoa đào không nhiều lắm, làm được hai hộp bánh hoa đào xong cũng chỉ dư lại 3 cái, Nguyễn Miên Miên dứt khoát đứng ở trong phòng bếp bụng mâm, chính mình toàn bộ ăn hết.

Mưa buổi sáng đã tạnh, ăn xong, cô đang chuẩn bị ra cửa đem bánh hoa đào, cùng bánh thanh đoàn cầm đi đưa cho ông Ngô và bà Vương, liền nhìn thấy một nam một nữ hướng trong tiệm đi tới.

"Hắn là ở đây à?"

"Không sai đi, bà lão ngoài kia không phải đã nói, chỉ cần từ hẻm nhỏ tiến vào là có thể thấy cửa hàng, trước cửa có một cây hoa đào..."

Nguyễn Miên Miên không quen hai người này, từ trong ký ức suy tư một hồi cũng không có chút ấn tượng nào, bất quá từ lời nói của họ nghe ra, hai người này tựa hồ tìm cửa tiệm của mình. Cô đang nghỉ ngơi, hai người kia cũng nhìn thấy cô, cùng với cây hoa đào trước cửa.

"Xin chào cô bé, xin hỏi nơi này là tiệm cơm chiền Hạnh Phúc sao?"

Người phụ nữ mở miệng hỏi ra những lời này, cũng vừa lúc nhìn thấy biển hiệu trên cửa cùng với mấy cái bàn ở nhà chính, trong lòng cơ bản đã xác định đây là tiệm cơm chiền Hạnh Phúc kia.

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Miên khẽ gật đầu, "Hai người có chuyện gì sao?"

Hai người này đều đeo mắt kính, trên người lộ ra khí chất người có học thức, nghe được cô đáp lời, người phụ nữ cười nói: "Chúng tôi nghe nói cơm chiền ở đây ngon, cho nên lại đây nếm thử."

Làm hai phần cơm cũng mất không bao nhiêu thời gian, Nguyễn Miên Miên tự nhiên sẽ không đem khách hàng tìm tới tận nơi cự tuyệt ngoài cửa.

"Vậy mời hai người tiến vào trong ngồi đi ạ."

Hai người gật đầu bước vào cửa lớn, thấy trong cửa hàng chẳng những bài trí gọn gàng, mặt bàn cùng mặt đất cũng đều sạch sẽ, đáy mắt lộ ra vài phần vừa lòng.

Nguyễn Miên Miên rót cho mỗi người một chén nước liền hỏi: "Xin hỏi hai người muốn ăn cơm chiên loại nào?"

Trong tiệm mỗi ngày sẽ có cư dân xung quan hoặc là nhân viên giao cơm lại đây ăn cơm, cô cố ý dùng bìa cứng viết một câu thực đơn, vừa lúc đưa cho bọn họ xem.

"Chữ viết này không tồi."

"Xác thật không tồi."

Hai người nhìn đến thực đơn, trước khen chữ viết bằng bút lông một câu, sau đó mới bắt đầu nghiêm túc xem.

Thực đơn là Nguyễn Miên Miên tìm bút lông cùng mực nước trong kệ sách của nguyên thân ra viết, nghe được câu khích lệ, nhẹ nháp môi dưới.

Cô là một đứa con gái, trong nhà tự nhiên sẽ không thỉnh tiên sinh dạy cô viết chữ, vẫn là nhờ tỷ tỷ ôn nhu nhà vị cử nhân cách vách dạy cô.

Nguyễn Miên Miên nghĩ đến vị tỷ tỷ có bàn tay xinh đẹp viết chữ nhỏ trâm hoa cảm thấy chính mình còn không có học được bảy tám phần bản lĩnh, thật sự không dám đương nổi khích lệ. Cũng may bọn họ cũng không quan tâm quá nhiều về chữ viết trên thực đơn, thực mau liền bắt đầu gọi món.

"Tôi muốn một phần cơm chiên tóp mỡ, một phần canh rau xanh đậu hủ."

"Tôi cũng muốn một phần canh rau xanh đậu hủ, mặt khác cho một phần cơm chiên Dương Châu."

"Được, chờ một lát ạ."

Nguyễn Miên Miên thu hồi thực đơn đang chuẩn bị đi phòng bếp, người phụ nữ đột nhiên mở miệng nói:

"Ngại quá, xin hỏi tôi có thể đi phòng bếp nhìn một chút không?"

Trong phòng bếp cũng không có đồ vật gì là không thể cho người ta thấy, ngày thường ngẫu nhiên cũng có nhân viên giao cơm chờ không kịp đứng cạnh cửa hướng bên trong nhìn xem, Nguyễn Miên Miên đối với việc này cũng không quá để ý.

Tuy rằng không biết người phụ nữ này vì cái gì muốn xem phòng bếp, bất quá ở nhìn đến trên mặt cô ẩn ẩn lộ ra chút ngượng ngùng, Nguyễn Miên Miên vẫn là gật đầu đáp ứng nói: "Có thể, chị cùng tôi vào đi."

"Cảm ơn."

Nữ khách hàng nói lời cảm ơn, đi theo Nguyễn Miên Miên đến cửa cạnh liền dừng lại, hai mắt trái phải nhìn xung quanh, nhìn đến nguyên liệu bên trong bày biện gọn gàng, ngăn nắp, bồn nước cùng mặt bàn đều thực sạch sẽ, ngay cả giẻ lau treo ở trên giá cũng sạch sẽ không lưu một chút vết bẩn, âm thầm gật đầu.

Nguyễn Miên Miên để cô ở kia xem, chính mình bắt đầu nấu canh rau xanh đậu hủ.

"Tiểu bé, trong tiệm đều là em làm đầu bếp sao?" Nhìn đến cô cắt đậu hủ đến thót đều không cần, cắt ở trong tay xoát xoát xoát vài cái liền cắt tốt, nữ khách hàng ngữ khí lộ ra vài phần bội phục.

"Vâng."

"Vậy em cũng thật lợi hại."

Đứng ở cạnh cửa cùng nói hai câu đơn giản, người phụ nữ liền lui về trong cửa hàng, không hề quấy rầy cô nữa.

Cô mới vừa ngồi xuống, người đàn ông trên bàn liền hạ giọng hỏi: "Thế nào?"

"Trong phòng bếp rất sạch sẽ, đồ vật bày biện thật sự có trật tự, đến rau dưa linh tinh đều được xếp lên cái giá..... Không khoa trương chút, thoạt nhìn so với phòng bếp nhà tôi còn sạch sẽ vệ sinh hơn."

"Vậy việc này chúng ta còn quán sao?"

"Quán thế nào? Không nghe những phụ huynh đó nói sao, bọn họ không có thời gian đưa cơm cho con cháu, đưa nhỏ lại không thích ăn cơm ở nhà ăn, thích ăn cơm hộp liền cho bọn nhỏ ăn, cũng không thể đưa nhỏ bị đói."

"Cũng là mấy đứa nhỏ thời nay, đều bị phụ huynh chiều hư, một đúm kén ăn như vậy, chúng ta ngày xưa đi học, nếu có thức ăn như trong nhà ăn, sợ là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh."

"Kết cuộc thời đại bất đồng."

Nguyên lai, hai người này là giáo viên chủ nhiệm lớp ba và lớp bốn năm hai của trường trung thực nghiệm.

Đoạn thời gian gần đây, phát hiện lớp học rất nhiều học sinh đều ở phòng học trộm ăn cơm hộp, mỗi ngày đều ăn cơm hộp của một tiệm, cùng phụ huynh nói chuyện không có kết quả, thừa dịp buổi chiều không có tiết học, cố ý đến cửa hàng này thăm dò, nhìn xem cửa hàng này vệ sinh thế nào.

P/S: Có thể bạn đã biết, trong phần này có nhắc tới bánh chưng, nên mình đăng bức ảnh giới thiệu bánh chưng T2 chút:)

Chương 29

Editor: Thienyetkomanhme

Hai vị giáo viên thấp giọng nói chuyện phớt lờ câu, bỗng nhiên ngửi được một mùi hương mê người, không tự giác dừng lại câu chuyện nhìn về phía phòng bếp.

Người thấy, vị giáo viên nữ liền nói: "Đừng nói vậy, cơm nhà này đúng là thơm, lúc trước tôi ngửi thấy trong lớp học ngửi được mùi này cảm thấy có chút không thích hợp, lặng lẽ quan sát hai ngày mới phát hiện nguyên lai mấy em học sinh mỗi ngày trốn ở trong phòng học ăn cơm hộp."

"Còn không biết xấu hổ mà nói, đều là học sinh lớp ba của cô dẫn đầu, lúc trước học sinh lớp tôi vốn cũng toàn ăn cơm trưa ở nhà ăn."

"Như thế nào cứ có cái gì không tốt thì đều là do lớp tôi, vậy lớp anh thi được thành tích tốt sao cũng không nói là nhờ lớp tôi luôn đi?"

"Thành tích tốt tự nhiên là do tôi là làm chủ nhiệm tốt."

"Trời! Thật muốn cho học sinh lớp anh thấy thầy chủ nhiệm của chúng nó đa mặt dày như thế nào."

"Như thế nào liền nói đa mặt tôi dày? Vốn dĩ chính là học sinh lớp cô dẫn đầu cái phong trào đặt cơm hộp bên ngoài, tôi đều nghe học sinh trong lớp nói, cậu học sinh họ Vương trong lớp cô, ban đầu lúc đặt cơm hộp, vì lừa dối bảo vệ ở cổng trường, còn gọi nhà anh viên giao cơm là ba ba."

Lúc hai vị giáo sư ồn ào nhốn nháo, Nguyễn Miên Miên dùng khay bưng cơm chiên cùng canh ra tới, mặt khác còn đưa tặng một đĩa nhỏ đậu que ngâm.

"Đây là cơm chiên cùng canh rau xanh đậu hủ của 2 người, từ từ dùng ạ."

"Cảm ơn."

Đứng trong bộ chén màu phấn hoa nhạt, cơm chiên cùng canh đậu hũ thoạt nhìn còn hấp dẫn hơn, hai người nói cảm ơn, người thấy mùi thơm xông vào mũi, vô ý thức nuốt nước miếng. Nguyễn Miên Miên không có thói quen nhìn chằm chằm người ta ăn cơm, đem cơm đưa ra tới nơi, dứt khoát quay lại phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối.

"Nhìn đã thấy ngon, trách không được đưa nhí đều muốn đặt cơm hộp ở tiệm này." Nữ giáo viên nói xong, gấp không chờ nổi mà lấy cái muỗng, xúc lên một miếng cơm chiên cho vào miệng.

Nhai xuống miếng cơm chiên, trứng gà bên trong tươi mới mà không tanh, bắp ngọt thanh, dưa chuột tươi mát, ngon miệng.....

Chỉ một ngụm, hai mắt nữ giáo viên tức khắc liền sáng lên, trực tiếp đem chén bung lên tới ăn liền hai miếng.

Nhìn thấy cô ăn đến đâu cũng không ngừng lên, nam giáo viên còn đang lau lau đôi đũa cùng cái muỗng nhịn không được hỏi: "Ăn ngon như vậy sao?"

Nữ giáo viên gật gật đầu.

Thấy đồng nghiệp mãi ăn đến không có cả thời gian đáp lời, giáo viên nam xúc muỗng cơm chiên vào trong miệng, nhắm nuốt nhau xuống, ở trong lòng yên lặng trả lời câu hỏi của chính mình —— thật sự ăn rất ngon!

Giáo viên nam học cô bung lên chén cơm vẫn cảm thấy không đã ghìền, dứt khoát đưa miếng lại gần, há miệng lớn hướng trong bát lửa cơm.

Thật hương!

Tuy rằng có chút bất nhã, nhưng há miệng to như vậy ăn một miếng cơm nhắm nuốt, thật sự làm người thỏa mãn.

Ăn mấy miếng liền, hai vị giáo viên tức khắc đều hiểu vì sao học sinh của bọn họ mỗi ngày đều muốn đặt cơm hộp tiệm này..... Bởi vì thật sự là ăn quá ngon!

Một hơi ăn luôn hơn phân nửa chén cơm, thiếu chút nữa thì nghẹn, giáo viên nam lúc này mới buông chén,

bưng lên bát canh trong tầm tay uống một ngụm.

Uống hai ngụm canh thuận thuận yết hầu, hắt lại mức rau xanh, đậu hủ ăn mấy miếng, nói với người bên cạnh: "Ngô, cái canh này uống cũng ngon."

Nghe vậy, nữ giáo viên đặt xuống cái muỗng bưng lên bát canh ném một ngụm, sau đó gật đầu nói: "Xác thực ngon, không nghĩ tới cửa hàng hẻo lánh như vậy, món ăn bên trong hương vị lại tốt như vậy."

"Cơm chiên Dương Châu của cô ăn ngon không? Phần cơm chiên tóp mỡ này của tôi thật sự quá thơm, đặc biệt là tóp mỡ này, so với khi còn nhỏ bà tôi chẳng còn muốn thơm hơn."

"Đặc biệt ăn ngon, tôi trước nay không ăn cơm chiên Dương Châu ngon như vậy. Một ta lúc trước còn cảm thấy nhà ăn trong trường học làm cơm chiên Dương Châu không tời, cùng món này so sánh, thật là một chút cũng không thơm."

Ở trường bọn họ nhà ăn giáo viên có món cơm chiên Dương Châu nổi tiếng, nghe đồng nghiệp đánh giá, nam giao viên lập tức nói: "Chủ tiệm, phiền toái lại cho tôi một hộp cơm chiên Dương Châu mang về."

Hắn dứt lời, nữ giáo viên cũng đi theo nói: "Tôi cũng muốn một phần cơm chiên tóp mỡ đóng hộp."

Hơn nửa giờ sau, hai giáo viên xách theo một phần cơm chiên trở lại trường học.

Trong văn phòng, mấy giáo viên không có tiết nhìn thấy bọn họ trở về, hỏi: "Thế nào?"

"Cửa hàng này vị trí có chút hẻo lánh, ở trong hẻm nhỏ – hẻm Hồ Lô, bắt quá hương vị cơm chiên đúng là không thể chê, tôi hôm nay xem như được mở mang kiến thức, nguyên lai thực sự có thể chiên cơ tới mức mỗi hộp cơm đều được bọc trong trứng gà, hơn nữa một chút cũng không có tanh, nguyên liệu nấu ăn bên trong bắp, dưa chuột, cà rốt cũng đặc biệt ngon cùng tươi mới..... Ngay cả đĩa đậu que ngâm dưa tắng cũng đặc biệt giòn nộn ngon miệng."

"Cơm chiên tóp mỡ hương vị cũng đặc biệt tốt, tuy rằng là dùng mỡ heo xào, nhưng ăn lên cũng không ngấy, ngược lại đặc biệt thơm, làm người ăn một ngụm liền dùng không được, còn có canh rau xanh đậu hủ nhà bọn họ, hương vị thật là không tồi, ăn xong cơm chiên lại uống một ngụm, cả người đều thoải mái."

Các giáo viên trong văn phòng: "....."

"Không phải, tôi nói hai người này đến tột cùng là xem xét tình huống của hàng, hay là đi khám phá mỹ thực? Nói xong làm nước miếng của tôi đều muốn chảy xuống."

"Đúng vậy, hai người làm ơn, có nắm rõ trọng điểm không? Trọng điểm không nắm được, đến lúc đó điểm thi đua bị trừ đấy."

"Ngại quá, ngại quá, chủ yếu là cơm chiên của hàng này thật sự ăn quá ngon." Nữ giáo viên cười rộ lên, tiếp tục nói, "Cửa hàng tuy rằng là ở ngõ nhỏ, phòng ở thoáng nhìn cũng có chút cũ, bất quá phương diện vệ sinh không thể chê, mặt tiền của hàng cùng trong phòng bếp đều đặc biệt sạch sẽ ngăn nắp."

"Cho nên hai người đây là ăn không hết còn gói đem theo về?" Một vị giáo viên mắt sắc chỉ vào cái túi trong tay bọn họ hỏi.

Cái khác lão sư nghe vậy sau nói: "Không phải chứ hai người? Có ngon như vậy sao?"

"Nếu là hương vị không tốt, phỏng chừng cũng không hấp dẫn được nhiều học sinh trong lớp bọn họ đặt, rốt cuộc trẻ con bây giờ, miệng đều rất kén ăn."

"Ăn ngon hay không, chúng ta ném thử chẳng phải sẽ biết." Một giáo viên nói xong, nhìn chằm chằm giáo viên nam chủ nhiệm lớp bốn.

"À, phần này tôi định giữ lại làm bữa tối."

"Cửa hàng ở nơi đó cũng sẽ không chạy, anh buổi tối lại mua còn không phải là được sao, chẳng lẽ phần cơm chỉ mất mấy đồng, anh ngay chút cơm chiên đều luyến tiếc mời chúng tôi ném thử?"

Chủ nhiệm lớp bốn còn có thể nói cái gì, chỉ có thể lấy ra hộp cơm chiên của mình mời mọi người ném thử.

Chủ nhiệm lớp ba không có ngọc, lúc mọi người đang "tân công" chủ nhiệm lớp bốn, đem cơm chiên của mình cất vào trong ngăn kéo, liền cầm sách giáo khoa cùng giáo án rời khỏi văn phòng.

Sơ nhị lớp ba.

Chủ nhiệm lớp mới vừa bước vào phòng học, học sinh ngồi ở cái bàn đầu tiên mồm nhanh hơn não mà kêu lên: "Cô giáo, cô ăn cơm chiên Dương Châu ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc!"

Chủ nhiệm lớp ngốc một chút, trong lòng nói hửn quả thực là mũi thính như chó.

"Em nếu dùng sự cơ trí này dùng trong học tập, toán học đã sớm đạt tiêu chuẩn." Chủ nhiệm lớp đi đến trên bục giảng nói.

Thấy cô giáo đây là cam chịu thừa nhận, hàng phía sau có học sinh nghịch ngợm nói: "Cô ơi, trường học không phải không cho đặt cơm hộp sao?"

"Trường học chính là không cho phép học sinh đặt cơm hộp, lại chưa nói tới giáo viên." Dứt lời, đoán được có người muốn nói "Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn" chủ nhiệm lớp bổ sung nói, "Lại nói, cô lại không đặt cơm hộp, mà đi tới trong tiệm ăn."

"Cô giáo, cô cảm thấy ăn ngon không?"

"Đương nhiên....." Chủ nhiệm lớp nói đến một nửa, phản ứng lại, nghiêm túc mà đập cái bàn, "Vào học, đem sách lấy ra, đừng nói mấy chuyện râu ria."

Tiệm cơm chiến Hạnh Phúc.

Tiến đi hai vị khách hàng xong, Nguyễn Miên Miên đi tới trước cửa nhà ông Ngô.

Ông Ngô thấy cô chẳng những làm bánh hoa đào cho chính mình, còn đưa tới hai hộp bánh thanh đoàn, cười đến đôi mắt đều nheo lại, cảm thấy vẫn là cháu gái tri kỷ.

"Tới, ngồi ăn chút trái cây, đây là anh Cảnh Lâm của cháu cho người đưa tới, cherry cùng dâu tây, con gái các cháu hẳn là đều thích ăn cái này."

"Cảm ơn ông Ngô."

Nguyễn Miên Miên ngồi vừa ăn trái cây vừa cùng ông nói chuyện phiếm, không sai biệt lắm gần 4 giờ liền đứng dậy nói: "Ông Ngô, cháu còn chuẩn bị đi đưa bánh thanh đoàn cho bà Vương, liền đi trước, ông buổi tối có muốn qua tiệm ăn cơm?"

"Được, cháu đem chút trái cây trở về, nhiều như vậy ông cũng ăn không hết. Còn buổi tối, ông không qua được, có người bạn cũ muốn mời ông ăn cơm."

Nguyễn Miên Miên xách theo trái cây trở lại trong tiệm, lấy một túi bánh thanh đoàn khác cùng bánh hoa đào lại đi nhà bà Vương.

"Cháu còn biết làm bánh thanh đoàn, thật đúng là lợi hại. À u, đây là cái gì xinh đẹp như vậy?" Bà bánh hoa đào thủy tinh a."

Bà Vương nhìn bánh thanh đoàn và bánh hoa đào cô mang tới, lời kéo tay cô quả thực là sắp khen tới trời.

Nguyễn Miên Miên bị bà khen đến đỏ bừng cả tau, chỉ phải nói sang chuyện khác: "Phiền toái bà giúp cháu thuận tiện đưa một chút cho bà Lý mấy người nếm thử."

Ngô nhỏ, bà Vương, bà Lý mấy người hay qua lại cùng nhau, đối với cô đều rất chiều cõ, người khác cho mấy bà thử gì, đều thích hưởng trong tiệm của cô đưa một ít.

Có qua có lại, Nguyễn Miên Miên tự nhiên cũng muốn thường thường tặng chút đồ vật.

"Được, không thành vấn đề." Bà Vương một ngậm đáp ứng, xoay người muốn đi vào phòng lấy bánh quy, kéo cùng quả quýt cho cô ăn.

Nguyễn Miên Miên vội nói: "Không cần đâu bà Vương, bà không vội, cháu vừa rồi ở nhà ông Ngô ăn không ít trái cây, hiện tại ăn không vô."

"Đây là cho cháu cầm trở về ăn." Bà Vương nói, tìm cái túi liền bắt đầu xếp vào.

Đây chính là nguyên nhân Nguyễn Miên Miên không muốn tự mình đi đưa tặng từng người mà nhà bà Vương đưa giúp, mỗi lần tới nhà, các bà đều hận không thể mang hết đồ ăn trong nhà gói cho cô mang về, mỗi lần đều đến chối từ nửa ngày.

Nguyễn Miên Miên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vì thế nói: "Bà Vương bà không cần vội, cháu có chút việc muốn nói cùng bà."

Nghe được cô nói có việc, bà Vương lúc này mới chạy từ trong phòng ra tới: "Chuyện gì?"

"Cháu muốn tìm người hỗ trợ trong tiệm, ông Ngô nói nhà bà có người cháu gái cũng đang tìm việc, cho nên cháu lại đây hỏi một chút."

Nghe được lời nói của cô, bà Vương đôi mắt nháy mắt liền sáng lên.

Lại nói tiếp cháu gái bà cũng là đứa nhỏ đáng thương, gặp được người bà nội trọng nam kinh nữ, ba mẹ thì đều dễ bắt nạt, mới vừa thành niên đã bị gả đi ra ngoài đối lễ hỏi.

Lúc bà biết chuyện vốn định nháo một hồi đem cháu gái về, kết quả đã muộn rồi, chẳng những tiệc rượu đều xong xuôi, đứa nhỏ còn có bầu rồi.

Lúc ấy bà Vương hỏi qua cháu gái muốn hay không cùng bà đi, cháu gái lại nói người nhà chồng so ba mẹ cùng nãi nãi còn đối tốt với cô hơn, không muốn đi.

Bà Vương nghĩ, thời của bà đều là 17-18 tuổi kết hôn, nếu con đều đã có, người nhà này đối cháu mình không tồi, liền như vậy cũng đúng.

Nào biết, chờ con bé sinh được một cô con gái, về sau lại vẫn luôn không mang thai, người nhà kia thái độ lập tức liền thay đổi, đối với con bé cùng đứa nhỏ đều thập phần khắc nghiệt, mỗi ngày mắng mỏ không nói, thỉnh thoảng còn động thủ.

Bà Vương biết được, lập tức liền muốn qua đón mẹ con hai người lại đây, con bé lại nói không cần qua, chờ thanh minh xong chính mình mang theo đứa nhỏ lại đây, sau đó ở đây tìm việc. Gần đây, bà Vương đang thay cháu gái tìm kiếm công việc, nghe Nguyễn Miên Miên nói, tức khắc cảm thấy đi trong tiệm hỗ trợ là công việc thích hợp với cháu gái.

"Đứa nhỏ tốt, làm khó cháu nghĩ giúp bà, bà chịu ơn này của cháu. Cháu gái bà tên Chu Bình, so với cháu lớn hơn 4 tuổi, việc trong nhà ngoài ngõ đều có thể làm, cũng có thể chịu khổ, cháu nếu là nguyện ý thuê con bé, bà bảo đảm nó sẽ nghiêm túc làm việc, sẽ không lười biếng."

"Công việc trong tiệm đại khái chính là dọn dẹp vệ sinh, rửa rau, nhận đơn, đóng gói linh tinh, mỗi tháng tiền lương là 3500, bao ăn, tiền thưởng cùng cuối năm tặng bao lì xì tùy vào sinh ý trong tiệm, bà cùng chị Chu nói một tiếng, nếu là chị nguyện ý, chờ thanh minh qua liền có thể tới trong tiệm đi làm." Nguyễn Miên Miên vẫn là lên mạng tra xét một chút mới rõ ràng đãi ngộ cho nhân viên hiện tại.

"Con bé khẳng định đồng ý, bất quá có tiền lương là được, không cần cấp cái gì tiền thưởng cùng bao lì xì." Bà Vương cảm thấy lời lẽ trong tiệm cô không tính nhiều, tiền lương 3500 đồng cũng đã rất cao, chỉ là nghĩ cháu gái mình còn phải nuôi con gái thiếu tiền mới không nói chuyện, nếu không khẳng định bảo cô đem tiền lương cũng giảm xuống.

"Nên cho thù khăng định phải cho, cứ tính như vậy, cháu phải trở về mở cửa hàng đây." Nguyễn Miên Miên nói xong đứng lên chuẩn bị rời đi.

Bà Vương nghĩ cô nếu muốn thuê thêm người, khăng định là trong tiệm lo liệu không kịp, vì thế nói: "Bà cùng cháu đi."

Nguyễn Miên Miên liên tục cự tuyệt, bà Vương lại kiên trì muốn đi hỗ trợ, còn nói: "Bà trước thay cháu gái thử xem công việc."

Nguyễn Miên Miên không có biện pháp, chỉ có thể tùy bà, trong lòng lại nghĩ làm bà ngọc một hồi liền thúc giục bà trở về nghỉ ngơi.

Đến trong tiệm đã hơn bốn giờ rưỡi, Nguyễn Miên Miên cho Quà Quýt Nhỏ thêm thức ăn rồi nhanh đem cửa hàng mở ra.

Bắt đầu buôn bán không tới một phút, tiếng nhắc nhở có đơn đặt hàng liền liên tục vang lên, Nguyễn Miên Miên kinh ngạc qua đi, vội đi phòng bếp.

Bận rộn một hồi, cô lựa như cái con quay, ngay cả thời gian dùng lại đều không có.

Bà Vương không biết dùng di động, không có biện pháp thay cô tiếp đơn, chỉ có thể ở bên cạnh thay cô đóng gói, sau đó đem cơm hộp mang ra ngoài.

Chờ cô lại đưa ra hai phần cơm hộp, một nhân viên giao cơm hướng trong phòng bếp kêu: "Chủ tiệm, hôm nay sinh ý nhà cô như thế nào tốt như vậy? Đây là đơn thứ 3 của tôi rồi."

Nguyễn Miên Miên cũng phát hiện, tần suất đơn đặt hàng tới xác thật có điểm cao, nếu không phải có bà Vương ở chỗ này hỗ trợ, cô đều có chút lo liệu không hết, quá nhiều việc.

"Tôi có đưa một đơn, khách hàng nói bởi vì ngày mai tiệm không mở cửa, hẳn có ý mua nhiều mấy phần, chuẩn bị lưu trữ ngày mai làm nóng lên liền ăn, tôi đoán khách hàng nghĩ như vậy khăng định không ít, cho nên sinh ý trong tiệm mới tốt như vậy."

Nguyễn Miên Miên nghe được nhân viên giao cơm nói, đỏ khốc đỏ cười, đồng thời lại ần ần cảm giác nói không nên lời.

Chính như suy đoán của nhân viên giao cơm kia, rất nhiều khách hàng buổi trưa thấy thông báo, đều cố ý đặt thêm mấy phần cơm chiên lưu trữ cho ngày mai; còn có một ít người đặt xong cơm chiên mới phát hiện thông báo, thậm chí cố ý lại đặt thêm một đơn. Hơn 8 giờ, Nguyễn Miên Miên thúc giục bà Vương trở về nghỉ ngơi, bà Vương nghe đi động của cô còn ở phát ra giọng nói nhắc nhở "Có đơn đặt hàng mới", lại nhìn đèn trong cửa hàng chờ đợi mấy nhân viên giao cơm, nói cái gì cũng không chịu đi.

Chương 30

Editor: Thienyetkomanhme

Biết cô lo lắng thân thể mình, bà Vương nói: "Yên tâm, thân thể của bà còn tốt lắm, đi vườn rau trồng trọt còn mệt hơn công việc này, cũng không có việc gì."

Nguyễn Miên Miên khuyên vài câu, thấy bà kiên trì không đi, cũng không có biện pháp.

9 giờ rưỡi, bình thường đến thời gian này đã đóng cửa hàng, như cũ có đơn đặt hàng mới tiến vào, Nguyễn Miên Miên nhìn đã không còn mấy quả trứng gà, nhanh chóng tiếp xong đơn này, vội đem cửa hàng đóng cửa.

"Bà Vương, chỉ còn mấy cái đơn cuối cùng, cháu vội một lát là được, bà mau trở về nghỉ ngơi đi."" Được, cháu nhanh làm xong còn đi ngủ nữa."

"Dạ, đêm nay cảm ơn bà, bằng không cháu đúng là lo liệu không hết, quá nhiều việc." Nguyễn Miên Miên nói xong, bớt thời giờ cầm chút trái cây đưa cho bà.

Bà Vương tự nhiên không chịu, Nguyễn Miên Miên khuyên can mãi mới khuyên bà xách theo trái cây đi, sau đó tiếp tục làm mấy đơn còn lại.

"Miêu ô ~"

Mèo con trong cửa hàng đã có thói quen đến giờ này theo cô lên lầu, thấy hôm nay cô còn ở phòng bếp bận rộn, không khỏi ở cửa kêu lên.

"Ngoan, chị còn đang bận rộn, em chờ một chút." Nguyễn Miên Miên một bên đảo com chiên trong nồi một bên cũng không quay đầu lại để nó.

Kết cuộc làm xong đơn cuối cùng, Nguyễn Miên Miên nhìn trong phòng bếp không còn thừa lại bao nhiêu

nguyên liệu nấu ăn, thử mạnh một hơi.

Cô ra ngoài đem cửa lớn khóa lại, tùy tiện tìm cái ghế dựa ngồi xuống, cầm lấy di động click mở khu bình luận.

【là **son: A a a a! Mới nhìn thấy, hai ngày tới thế nhưng chủ tiệm muốn nghỉ ngơi, trời ạ, tôi đây chẳng phải là không có cơm ăn? 】

【n **x: Ai nói chủ tiệm muốn nghỉ ngơi? Tôi như thế nào không biết? 】

【Hq: Có thông báo kìa, ở ngay trên cùng cửa hàng, tôi giữa trưa liền thấy được, cho nên buổi chiều tôi cố ý đặt thêm mấy phần cơm chiên, để ngày mai ăn. 】**

【a **n: Ha ha ha ha, thông minh như tôi, đem các loại cơm chiên trong tiệm đều đặt một phần, còn thêm hai phần canh, hoàn toàn đủ cho tôi ăn trong hai ngày này. 】

【thanh **l: Chính là sau khi đun nóng lại, hương vị hẳn là không còn ngon đi? 】

【mộng **k: Để trong tủ lạnh một hai ngày, hương vị sẽ không có biến hóa quá nhiều, đương nhiên, khẳng định là không có ngon như vừa làm xong. 】

【4b: Tôi còn tưởng rằng buổi chiều còn có bánh thanh đoàn, cố ý nhờ bạn bè tới chơi giúp tôi cướp, kết quả thế nhưng không có, thật là thương tâm..... Bất quá, nói trở về, mấy người bạn của tôi lúc trước còn phun tào nói bánh thanh đoàn có cái gì đáng đoạt, kết quả thuận tay đặt phần cơm chiên ở trong tiệm, một đũa ăn y như con Husky nhà tôi đầu đầu muốn vùi vào trong chén. 】**

【o **6: Cơ trí như tôi, ngày hôm qua cố ý đem mỗi loại cơm chiên đều đặt một phần, hẳn là đủ ăn trong hai ngày này. 】

【cái **thứ: Cùng là 9 năm giáo dục bắt buộc, vì cái gì mấy người đều ưu tú như vậy? Có phải hay không trộm học bù? Tôi như thế nào liền không nghĩ ra có thể mua nhiều thêm mấy phần lưu trữ ngày mai ăn? 】

【a **n: Ha ha ha ha, bởi vì tôi là 10 năm gian khổ học tập, so các người nhiều học hơn một năm. 】

【n **x: Như vậy khoe khoang, 10 năm gian khổ học tập sao không đồng chết người đi! 】

【a**n: Bối vì nhà tôi có máy sưởi, lêu lêu lêu ~】

..... . Ngón Tinh Tổng Tài

【võ **w: Tôi vốn dĩ cũng không nghĩ ra là có thể mua trước, vẫn là vợ tôi nhắc nhở tôi mới phản ứng lại, cố ý mua nhiều mấy phần, ngày mai buổi sáng có thể làm nóng chút làm bữa sáng.】

【k**l: Cơm chiên thật ra còn được, ăn lâu như vậy, dùng hai ngày cũng còn thể tiếp thu, chính là bánh thanh đoàn, giữa trưa ăn hai cái căn bản không đủ ăn, vốn dĩ cho rằng buổi chiều còn có thể mua được, kết quả lại không có.】

【6** ngày: Chủ tiệm, tôi cũng muốn ăn bánh thanh đoàn của tiệm, giữa trưa không ăn đủ, tan tành khi đi siêu thị mua mấy túi bánh thanh đoàn, một chút đều không thể ăn, chờ anh nghỉ ngơi xong trong tiệm còn định bán thanh đoàn không?】

Đêm nay đơn đặt hàng chẳng những nhiều, hơn nữa thật nhiều đơn đều đặt vài loại cơm chiên, xem xong bình luận, Nguyễn Miên Miên có loại cảm giác quả nhiên như thế.

Thấy bọn họ đều còn muốn ăn bánh thanh đoàn, Nguyễn Miên Miên cảm thấy chờ thanh minh qua đi có thể suy xét lại bán tiếp, bất quá còn chưa xác định, liền không có lập tức trả lời bọn họ. Xem xong bình luận, cô từ khu bình luận chuyển tới phần tiền lời hôm nay, nhìn đến so với ngày hôm qua không sai biệt lắm hơn một nửa, Nguyễn Miên Miên cảm thấy buổi tối bận rộn như vậy cũng đáng.

Ngồi nghỉ ngơi xong, cô đang chuẩn bị đi rửa mặt sau đó lên lầu nghỉ ngơi, di động bỗng nhiên truyền đến thông báo tin nhắn mới.

Cô mở ra liền thấy, phát hiện là tin nhắn WeChat của Tư Cảnh Lâm.

【[hình ảnh] thực mỹ vị.】

Nhìn đến hình ảnh bánh hoa đào cùng bánh thanh đoàn, Nguyễn Miên Miên không cần đoán cũng biết là ông Ngô đưa cho anh, bất quá ——

【Ừa, ông Ngô không phải nói muốn đưa bánh hoa đào cho bằng hữu sao, như thế nào tặng cho anh?】

Bánh lần trước đưa cho ông Ngô cùng bánh hôm nay đượg trong hộp không giống nhau, cho nên cô vừa thấy liền hỏi.

Tầng cao nhất của tập đoàn Bách Xuyên, Tư Cảnh Lâm bận rộn một ngày, đến 10 giờ mới nhớ tới ông nội buổi chiều có cho người đưa bánh hoa đào thủy tinh và bánh thanh đoàn tới.

Bất luận là bánh thanh đoàn nhân đậu ngọt thanh, hay là dẻo mà không dính mỹ vị của thanh đoàn nhân thịt, cùng bánh hoa đào tròn mềm ngon miệng, đều ăn ngon đến mức trong nháy mắt giúp anh tiêu trừ mệt mỏi cả ngày.

Tư Cảnh Lâm bắt tri bắt giác liền ăn xong hai hộp điểm tâm, có chút căng bụng, cả người đều lộ ra vài phần lười biếng, nửa dựa người trên sofa, thuận tay gửi tin nhắn khích lệ cô bé một chút. Chờ nhìn đến tin nhắn của cô, Tư Cảnh Lâm trong mắt tràn ra ý cười, lại không thay ông nội giấu giếm chút gì, một tay ăn xuống trả lời.

【Em lần trước đưa ông nội hai phần bánh hoa đào, ông một người ăn sạch toàn bộ.】

Nguyễn Miên Miên xem xong tin này, tức khắc phản ứng lại, ngày hôm qua ông Ngô nhờ cô làm bánh vì cái gì khó mở miệng như vậy.

Cô khẽ lắc đầu, cùng anh đơn giản hàn huyên hai câu sau mới rời khỏi WeChat.

Buổi tối có chút mệt, Nguyễn Miên Miên cơ hồ nằm đến trên giường liền ngủ ngay. Ngày kế, cô theo thói quen hơn 6 giờ liền tỉnh lại, bất quá nghĩ đến hôm nay không mở cửa hàng, cô ôm tiền mèo con bên gối đầu lại ngủ thêm một hồi, thẳng đến 7 giờ mới dậy.

Hôm nay cô chuẩn bị đi tảo mộ ông bà ngoại Nguyễn, cho nên cô cố ý chọn một chiếc váy dài màu trắng, rộng thùng thình mặc vào.

Cùng Quá Quýt Nhỏ ăn xong bữa sáng, cô đem tể phẩm chính mình đã chuẩn bị ra cửa.

Tối qua mưa một trận, trên mặt đất vẫn còn ẩm ướt, Nguyễn Miên Miên thả chậm bước chân đi ở trong ngõ nhỏ, có lẽ chịu ảnh hưởng của tiết thanh minh, tâm tình nhiều ít có chút phiền muộn.

Tục ngữ nói rất đúng, nữ muốn tiêu một thân hiệu. Lúc này một thân váy trắng, tóc mai xinh đẹp đơn giản

bước lại, Nguyễn Miên Man vác giỏ tre đi ở gian ngõ nhỏ, đẹp như là một bức họa.

Chờ cô đi xa, người gia vừa cùng cô chào hỏi ở đầu ngõ nhìn không được nói: "Đông Đông thật là càng lớn càng xinh đẹp."

"Đúng vậy, con gái 18 liền thay đổi, trong nháy mắt liền thành đại cô nương."

"Con bé hiện tại có tay nghề tốt, có thể nuôi sống chính mình, Nguyễn gia hai vợ chồng già ở phía dưới cũng có thể an tâm."

"Ít nhất còn phải chờ con bé kết hôn sinh con, có gia đình của chính mình, hai vợ chồng già mới có thể an tâm."

"Cũng phải. Tôi thấy con bé mới vừa rồi mang theo giấy cùng hương, hẳn là chuẩn bị đi tảo mộ đi?"

"Đông Đông từ trước đến nay chính là đứa nhỏ hiếu thuận, không biết ngày sau nhà ai có phúc cưới con bé về làm con dâu....."

Nguyễn Miên Man cũng không biết người phía sau đang nghị luận về cô, đi ra ngõ nhỏ sau trực tiếp đón một chiếc taxi.

Tài xế thấy cô báo địa chỉ là mộ viên, không cần đoán cũng biết cô đây là chuẩn bị đi tảo mộ, tuy rằng có điểm tò mò như thế nào cô lại đi một mình, lại sẵn sóc bảo trì an tĩnh, dọc theo đường đi cũng chưa nói lời dư thừa gì.

Đem người đưa đến nơi, có lẽ là thấy cô là một cô gái nhỏ tuổi, tài xế còn hỏi nhiều một câu: "Nơi này không dễ đón xe, có cần chú chờ cháu?"

"Được, cảm ơn chú."

"Không có việc gì."

Nói lời cảm ơn, Nguyễn Miên Man theo ký ức nguyên thân đi tới trước mộ hai ông bà.

Đem tể phẩm trong rổ bày ở trước mộ, đem hương đốt cắm lên, Nguyễn Miên Man quỳ gối trước mộ một bên đốt giấy vàng một bên nhẹ giọng nói: "Cháu cũng không biết vì sao, sau khi chết liền tới xuyên vào cháu

gái hai người..... Không biết các người có hay không nhìn thấy cô ấy....."

Lựa chọn hôm nay đi tảo mộ giống cô có rất nhiều, những ngôi mộ xung quan có rất nhiều người đang bái tế.

Trước những mộ má tổ tiên, mấy người tế bái có lẽ đau xót đã dần dần bị thời gian nuốt phăng, cảm xúc thật ra còn tốt.

Mà những cái mộ mới, người quỳ gồi phía trước khóc đến không kèm chế được, tiếng khóc kia, làm người nghe được trong tâm không khỏi cũng cảm nhiễm vài phần bi thương.

Nguyễn Miên Miên đem giấy vàng đốt được một nửa, có lẽ là nghĩ đến cha mẹ kiếp trước, lại nghĩ đến chính mình kiếp trước hay kiếp này đều không cảm nhận được tình cảm của người thân, không tránh được cũng rơi lệ.

Mộ viên vốn chính là nơi thương tâm, ở chỗ này, vô luận khóc như thế nào cũng sẽ không có người chú ý.

Nguyễn Miên Miên ở mộ trước phát tiết cảm xúc, đem giấy vàng dư lại toàn bộ thiêu xong, dập đầu lạy ba cái, lại đem trước mộ thu thập một phen, xác định không có lưu lại một chút lửa nào mới đứng dậy rời đi.

Ngoài mộ viên, một thanh niên ngoài ý muốn bị hóng xe phải dừng ở chỗ này, cảm thấy không may mắn hẳn tức giận xuống xe đá hai cái vào bánh xe, xoay người đang chuẩn bị gọi điện thoại kêu người tới đón chính mình thuận tiện kéo xe đi sửa, bỗng nhiên nhìn đến từ mộ viên, một vị tiểu tiên nữ váy áo phiêu phiêu đi ra.

Lúc trước hẳn còn cảm thấy bị hóng xe ngay trước mộ viên thực xui xẻo, lúc nhìn thấy gái đẹp, hẳn tức khắc liền sửa lại suy nghĩ, cảm thấy đây khẳng định là duyên phận trời cao anh bài cho hẳn.

"Hi! Tiểu tiên nữ, em định về nhà sao? Muốn hay không anh đưa em về?" Thanh niên hai bước đi nhanh tới trước mặt cô, nhìn kỹ dung nhan của cô, trong lòng càng thêm kinh hi.

Trong mắt Nguyễn Miên Miên, loại này hành vi này của hăng, không khác gì đang đồ tể (kẻ háo sắc), giữa mày nhíu lại, trực tiếp vòng qua hẳn rời đi.

Mỹ nhân nhíu mày cũng có phong tình khác, đặc biệt là đối diện với đôi mắt to tròn vừa được rửa qua nước, thanh niên trực tiếp chạm một nhịp.

Chờ hẳn phục hồi tinh thần lại, Nguyễn Miên Miên đã sớm ngồi vào trong xe taxi đang chờ cô. Tài xế hỏi một tiếng, biết được cô không quen biết người đàn ông bên ngoài, một chân dẫm ga xuống, xe bay nhanh từ mộ viên rồi đi.

"Ai ——"

Thanh niên kêu một tiếng, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn xe taxi đi xa.

Đem xe lái đi xa, tài xế nói: "Hiện tại đàn ông a, đều không phải thứ gì tốt, đặc biệt là cái loại này, tùy tiện đến gần mấy cô gái xinh đẹp, cháu nhưng đừng nhìn hắn lớn lên nhân mô cấu dạng liền mắc mưu....."

Nguyễn Miên Miên nghe được lời này, không khỏi liếc tài xế một cái, ngay sau đó nói: "Cảm ơn, cháu đã biết."

Tài xế lại dặn dò vài câu, thấy cô không những không kiên nhẫn, còn đều đáp ứng, không khỏi cảm thán nói: "Nếu là con gái của chú cũng ngoan ngoãn như cháu thì tốt rồi, ta mỗi lần cùng nó nói này đó nó đều tỏ vẻ không kiên nhẫn, ai..... Đầu năm nay, nuôi một đứa con gái thật không dễ dàng a, không biết muốn tốn hao bao nhiêu tâm tư."

"Chú là một người ba tốt." Nguyễn Miên Miên thành tâm nói.

"Đây đều là việc phải làm, rốt cuộc làm ba mẹ có thể lựa chọn muốn hay không sinh đứa nhỏ, con cái lại không có biện pháp lựa chọn muốn hay không được sinh ra, một khi đã như vậy, làm cha mẹ không thể vô trách nhiệm....."

Từ mộ viên đến hẻm Hồ Lô khoảng cách không tính là gần, bắt quá tài xế một đường cảm thán mãi chính mình làm cha mẹ không dễ dàng, thời gian thực mau qua đi.

Xe ngừng ở đầu hẻm Hồ Lô, Nguyễn Miên Miên cố ý thanh toán thêm một nửa tiền xe.

"Miêu ô ~"

Cô xách theo rổ đi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nơi hẻm nhỏ, mèo con từ lan can cửa sổ chui ra, chạy chặn lại đây đón cô.

Nguyễn Miên Miên khoanh lưng đem nó ôm đến trong lòng ngực, vuốt đầu nó đi vào cửa, dùng chìa khóa mở cửa chuẩn bị đem nó buông xuống, lại bị nó ôm lấy cánh tay.

"Chị chuẩn bị cho lấy chút thịt gà làm cho em, không muốn ăn sao?"

Vừa nghe thấy chữ 'thịt gà', mới vừa rồi hận không thể dùng bốn móng vuốt thêm cái đuôi quăn lấy cô, mèo con đã rơi trên mặt đất ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn cô.

"Thật là mèo con tham ăn." Nguyễn Miên Miên duỗi tay điểm điểm đầu nó, rốt cuộc vẫn là lấy thịt gà làm thức ăn mèo.

Chờ nó ngồi xổm trước chậu cơm vùi đầu ăn, Nguyễn Miên Miên đem cửa lớn đóng lại, đi tắm rửa một cái, sau đó dùng nguyên liệu nấu ăn dư lại trong phòng bếp làm một đĩa đậu hủ sốt, xào chút rau xanh làm cơm trưa.

Chờ cô bung cơm trưa ra tới, ngửi được mùi hương đậu hủ sốt, mèo con đã sớm ăn xong thịt gà tiến đến bên chân cô kêu "Miêu miêu" không ngừng.

"Không được, ăn thức ăn của em đi, lại kén ăn lần sau liền không làm cá viên cùng thịt gà cho em nữa." Nghe ra giọng nói của cô tương đối kiên định, Quà Quýt Ngó ngoan ngoãn trở lại chậu cơm của chính mình, miếng có miếng không ăn cơm.

Chương 31

Editor: Thienyetkomanhime

Nguyễn Miên Miên xem mèo xong, lúc này mới bắt đầu ăn cơm trưa.

Bà mẹ nguyên thân an táng tại quê nội trên núi, nơi đó là một huyện thành nhỏ bên cạnh thành phố A, đại khái đi xe mất 2 giờ, khẳng định là buổi chiều nay không đi kịp, cho nên Nguyễn Miên Miên chuẩn bị sáng mai lại đi.

Một khi đã như vậy, chiều nay liền rảnh rỗi. Từ khi xuyên qua vãn luôn bận rộn trong cửa hàng, khó có lúc được trộm than nhàn nửa ngày, Nguyễn Miên Miên ngủ trưa xong, dẫn theo Quà Quýt Nhỏ đi lên sân thượng.

Sân thượng có diện tích bằng phòng bếp, cô dọn ra một cái ghế, đem trà và trái cây chuẩn bị từ sớm ra, sau đó cầm một quyển sách trong ngăn tủ ra xem – phát hiện là Hồng Lâu Mộng.

Mị lực Hồng Lâu Mộng tự nhiên không cần phải nói, vừa đọc, cô liền chìm vào, ngay cả trái cây đã rửa sạch cũng chưa động vào.

Mèo con đi theo cô ở sân thượng đi dạo tiêu khiển một hồi, lại nhảy vào trong lòng ngực cô ngủ một giấc, tỉnh lại, lười biếng mà liếm móng vuốt.

Chờ thanh tỉnh, thấy cô còn nhìn chằm chằm quyển sách kia, Quà Quýt Nhỏ đứng lên, đem móng vuốt đập một tiếng lên trang sách.

Tâm tư Nguyễn Miên Miên bị móng vuốt của nó đập tỉnh, phát hiện chính mình đã đọc thật lâu, đôi mắt đều có chút mỏi.

Cô khép lại sách, đuổi người già gân cốt, ôm Quà Quýt Nhỏ lên đi lại trên sân thượng một hồi, thuận tiện thưởng thức một chút mây trên trời.

Ngắm mây trên trời, nhìn nhìn mây loại hành lá cùng rau xanh trên sân thượng, lại ngồi xuống ăn chút trái cây, thái dương đã dần dần khuất núi, hoàng hôn nhuộm hồng nửa bầu trời.

"Thời gian trôi qua thật là nhanh." Nguyễn Miên Man cảm thán một câu sau, đem bàn ghế đều thu vào, mang theo Quả Quýt Nhỏ xuống lầu.

Trước lúc bữa tối, cô bỗng nhiên nghĩ đến cửa hàng của mình, vì thế mở ra di động ngắm khu bình luận. Đây vừa thấy, cô tức khắc cười rộ lên.

Khu Bình luận chỉ có đặt đơn xong mới có thể bình luận, bất quá những người khác có thể ở dưới bình luận trả lời.

Hôm nay trong tiệm nghỉ ngơi không có đơn đặt hàng mới, tự nhiên cũng sẽ không có bình luận mới, lại có rất nhiều khách hàng trả lời xuống dưới bình luận của chính mình ngày hôm qua.

【 cái ** thứ: Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ngày đầu tiên không mở cửa, nhớ nó. Nhớ nó đến trà không muốn cơm không nghĩ, vì thế ăn một đống gà rán. 】

【 6 ngày: Xi..... cái người này, gà rán chỉ có thể lấp đầy bụng nhưng hương vị không tốt, dựa vào cái gì ăn xong rồi còn không review? Nói, người đặt chính là gà rán nhà ai? Hương vị thế nào? 】**

【 cái ** thứ: Nhà đó cho 5 sao, thời điểm ăn rất sáng khoái, ăn xong có chút ngán, lại muốn uống một chén canh rau xanh đậu hủ của tiệm. 】

【 an: Nhem nhem nhem, tôi có canh rau xanh đậu hủ uống nga, tôi còn có cơm chiên đậu que ngâm thịt băm, thật thơm ~ [hình ảnh] [hình ảnh] 】**

.....

【 Hq: Giữa trưa ăn cơm chiên Dương Châu, buổi chiều tôi nên ăn cơm chiên tóp mỡ nhĩ hay vẫn là cơm chiên trứng thịt tốt hơn? Ài, thật là lựa chọn khó khăn, đầu đầu, tính, vẫn là mỗi phần ăn một nửa là tốt nhất. 】**

【 quang **a: Ngày hôm qua cố ý lưu lại canh cá viên miến, sáng nay dùng để nấu chén mì, hương vị kia, quả thực tuyệt, chưa từng nghĩ tới một ngày chính mình có tay nghề tốt như vậy [hình ảnh] [hình ảnh]

】

【*thanh **l: "Quang **a" đừng tự luyện, hương vị tốt là do chủ tiệm nấu canh tốt, cùng thủ nghệ của người không một chút quan hệ. 】*

【*cái ** thứ: Mấy người kia khoe ra chính mình có cơm chiên, tay tôi như thế nào lại có chút ngứa? Hận không thể đập các người vào cái. 】*

【*n **: Tôi cũng muốn đánh bọn họ, quả thực quá đáng giận, việc này đáng giận như ăn uống chẹp chẹp trước mặt người đối bụng! 】*

【*a **: Không phải, các người chính mình lúc của hàng nghỉ ngơi còn một hai phải tiến vào khu bình luận xem, như thế nào có thể trách chúng ta đâu? Đây là có điểm không nói đạo lý. 】*

【*o **: Trong nhà không lò vi ba, chính mình dùng nồi hâm nóng cơm chiên, đem cơm chiên Dương Châu cùng cơm chiên tóp mỡ đảo một nồi, khả năng để lửa có chút lớn, phía dưới có điểm cháy, bất quá hương vị vẫn là khá tốt, tôi cảm thấy hai loại cơm chiên này đảo cùng nhau, hương vị không tồi, đề cử mấy người nếm thử một chút. 】*

【*o **w: Phải không? Nhà tôi cũng có này hai loại cơm chiên này, buổi tối thử xem xem. 】*

.....

【*là ** son: Chủ tiệm, khách hàng thân quen của tiệm sắp bị thềm chết, anh có định quán hay không? Nhóm người này quả thực quá đáng giận! 】*

【*thiên **3: Đúng vậy, xem bọn họ đặc ý kìa, chủ tiệm, người lại mặc kệ, chờ chúng ta bị thềm chết, tiệm liền thiếu một đấng khách hàng thân quen, tôi nói cho anh biết. 】*

【*m **: Chủ tiệm, anh mau quán bọn họ. 】*

Nhìn đến bọn họ gọi chính mình, Nguyễn Miên Miên bật cười suy nghĩ: Tôi như thế nào có thể quán? Lại không không chế được bọn họ trả lời bình luận chính mình.

Di, từ từ.....

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Chịu ảnh hưởng của nhóm khách hàng khu bình luận, Nguyễn Miên Miên trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cái..... Ý niệm. Cô gọi lên môi cười một chút, click mở bình luận "Là ** son" trả lời.

【 Chủ tiệm hỏi phục: Anh xác định muốn tôi quán sao? 】

Một lát sau, nhìn đến chủ tiệm thê nhưng xuất hiện, một bộ phận người kêu "Muốn muốn muốn, anh mau quán bọn họ"; một bộ phận người kêu "Chủ tiệm hiện có thời gian không, đem cửa hàng mở ra được không"; còn có một bộ phận nhỏ người cảm thấy lời nói chủ tiệm có thâm ý. Xem xong bọn họ trả lời, Nguyễn Miên Miên buông đi động đi phòng bếp.

Ngày hôm qua ông Ngô đưa trái cây có một trái dưa, buổi chiều khi Nguyễn Miên Miên đọc sách trên sân thượng lại không lo ăn, vừa lúc có thể lấy tới làm một chén cơm chiên dưa. Dem mâm dưa cắt hột lựu, cho chút muối ướp cùng, cô bắt đầu xử lý các nguyên liệu nấu ăn khác.

Dem đùi gà loại bỏ da sau đó cắt hột lựu, cho gia vị vào ướp cùng, bắp, đậu nành, cà rốt thái lựu trần qua nước sôi.

Bật bếp làm nóng chảo, đợi dầu nóng cho hành vào phi thơm, trước xào thịt gà, xào chín liền cho ra bát ở một bên. Lại phi thêm chút hành, cho cơm, bắp, đậu nành, cà rốt thái hột lựu cùng gia vị vào đảo đều, cuối cùng cho thịt gà đã xào lúc trước cùng dưa vào đảo đều. Ra nồi, rắc lên một ít mè đen, thoạt nhìn nhan sắc xinh đẹp, hương khí bốn phía.

Lúc làm cơm chiên dưa đồng thời, cô ở cái bếp bên cạnh thuận tiện nấu canh bí đao thịt băm.

Cơm chiên dưa có một mùi thơm chua ngọt, chọc đến mèo con kêu lên không ngừng. Nguyễn Miên Miên dùng cá viên trần an nó xong, đem cơm cùng canh bung đến nhà chính, nghiêm túc chụp hai bức ảnh.

Ngay sau đó, mang theo tươi cười cô mở ra app bánh trôi, ở dưới bình luận của "Là ** son" kia trả lời một cái bình luận.

【 Chủ tiệm trả lời: Bữa tối hôm nay [hình ảnh] [hình ảnh] 】

Bình luận này vừa đăng, như một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.

【 thiên **3: Ngọa tào! Chủ tiệm, anh đây là quán bọn họ sao? Đây là một loại công kích khác! 】

【là ** sơn:.....】

【là ** sơn: Chủ tiệm, tôi thấy anh đúng là muốn mất đi hoạt bát đáng yêu, thông minh mỹ lệ nhóm khách hàng chúng tôi.】

【o **6: Cơm chiên trong tay nháy mắt liền không thơm.....】

【n **x: Chủ tiệm thật quá đáng, thế nhưng một mình ăn mảnh! Định làm món ăn độc nhất mà làm người thèm sao? Mau giao ra cơm chiên dưa, bằng không anh sẽ bị béo chết!】

【H**q: Cái gì cơm chiên Dương Châu, cơm chiên tóp mỡ tôi đều không muốn ăn nữa, tôi cũng muốn ăn cơm chiên dưa, chủ tiệm, mau an bài.】

【quang **a: Xem hình ảnh liền biết ăn rất ngon, nước miếng đều chảy một dòng, chủ tiệm thật là quá xấu rồi, không cho ăn còn đả ảnh nhem nhem chúng tôi?】

【j**1: Quả thực thèm chết tôi, tôi không nên tiện tay click mở khu bình luận này.】

【cái ** thứ: Tuy rằng hành vi này của chủ tiệm có điểm đáng giận, nhưng nhìn đến đám người kia còn ghê tởm hơn cũng bị thèm đến, tôi liền vui vẻ.】

【mộng **k: Chủ tiệm, anh đừng tránh ở bên trong cửa hàng không mở, tôi biết anh ở nhà, người có bản lĩnh nhem nhem chúng ta, như thế nào không có bản lĩnh mở cửa hàng a? Đừng tránh ở bên trong cửa hàng không mở, tôi biết anh ở nhà, người có bản lĩnh nhem nhem chúng ta, như thế nào không có bản lĩnh mở cửa hàng a! Đừng tránh ở bên trong cửa hàng không mở, tôi biết anh ở nhà, người có bản lĩnh nhem nhem chúng ta, như thế nào không có bản lĩnh mở cửa hàng a!】

【k**l: "Mộng **k" người quả thực có độc, tôi đều bị câu nói của anh quay quay trong đầu.】

.....

【6** ngày: Tôi muốn ăn cơm chiên dưa, chủ tiệm mau mở cửa hàng a ——】

Nguyễn Thiên Lan nhìn tới mấy cái bình luận đó, bụng miệng cười, mang theo vài phần trần an lại lần nữa đánh chữ.

【 Chủ tiệm trả lời: Chờ ngày kia mở cửa hàng, ngoài cơm chiên dưa cùng canh bí đao lát bần. 】

Trả lời xong, Nguyễn Miên Man buông đi động bắt đầu ăn cơm.

Cơm chiên dưa thơm ngọt, lại thoải mái thanh tâm, ăn lên thập phần ngon miệng, chính là cô tự mình ăn, cũng thực vừa lòng.

Lúc cô cơm nước xong, tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Vội một buổi trưa, thấy thời gian không còn sớm, Tư Cảnh Lâm cầm lấy đi động chuẩn bị đặt cơm chiên nhà cô, lúc này mới phát hiện hôm nay trong tiệm nghỉ ngơi.

Trước khi rời khỏi, hẩn tay không cẩn thận bấm đến khu bình luận, sau đó liền nhìn đến bình luận cao nhất là hình ảnh cô chụp.

Không nghĩ tới cô bé thoạt nhìn ngoan còn có một mặt nghịch ngợm như vậy, Tư Cảnh Lâm trong mắt không khỏi lộ ra một tia đăm cười.

Bất quá, cơm chiên dưa này xác thật làm người khác rất muốn ăn.

Nếu trong tiệm hôm nay nghỉ ngơi, Tư Cảnh Lâm cũng không nghĩ quấy rầy cô, vì thế cho trợ lý Tôn đi nhà ăn lấy một phần cơm chiên dưa cùng canh bí đao thịt.

Trợ lý Tôn tới nhà ăn thay ông chủ đặt cơm tự mình đưa lên, người trong nhà ăn nhìn thấy bóng dáng hẩn, nhin không được nói thầm: "Xây quái, hôm nay như thế nào lại nhiều người muốn ăn cơm chiên dưa cùng canh bí đao thịt vậy?"

Cũng bởi vì lần đó Tư Cảnh Lâm đặt cơm hộp, bị lễ tân ở sảnh chính đứng lên diễn đàn nhân viên, mấy người hiếu kỳ liền tìm trong app cơm hộp cửa hàng kia, ném thử một lần liền biến thành khách quen.

Nhà ăn công ty có thức ăn không tệ, hơn nữa lại miễn phí, bọn họ đành vào hôm cửa hàng cơm chiên đó nghỉ mà tới nhà ăn, nếu không hận ăn ở tiệm đó mỗi ngày.

Bất quá, mặc dù không phải mỗi ngày đều đặt cơm, bọn họ không có việc gì khi cũng thích đến cửa hàng xem một cái, nhìn xem có hay không ra món mới, cùng với đi dạo khu bình luận. Anh hỏi vì cái gì muốn dạo

khu bình luận?

Tự nhiên là bởi vì khu bình luận của hàng này có nhiều nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe, mọi người không có việc gì đều thích lại đây lượn lờ.

Này không, đúng là nhìn đến khu bình luận, chủ tiệm tự mình phóng độc, bọn họ mới nhìn không được chạy đến nhà ăn gọi cơm chiều đứa ăn đỡ thêm.

Tiệm cơm chiều Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên ăn xong cơm chiều, ôm mèo con nhảy đến lòng ngực mình, ngồi xem TV. Trong phòng ẩm ẩm còn có dư hương cơm chiều đứa, sắc màu ấm từ ánh đèn chiếu vào trên người bọn họ, có loại ấm áp nói không nên lời.

Ngày mai phải dậy sớm, thấy hơn 8 giờ, Nguyễn Miên Miên liền tắt đi TV lên lầu nghỉ ngơi. Thời điểm này, người ở thành thị phần lớn vẫn đang bận rộn công việc của mình.

Còn có một ít người mới vừa rảnh rỗi, mang theo suy nghĩ "Nói không chừng chủ tiệm sẽ mở cửa" nhìn không được mở ra tiệm cơm chiều Hạnh Phúc xem một cái.

Vừa thấy, lập tức liền giống như khách hàng trong khu bình luận cùng nhau kêu lên, chỉ có một câu —— Chủ tiệm không mở cửa hàng hà tất lại làm người ta thêm chứ?

Hơn 9 giờ, hội sở tư nhân nọ.

"Triệu ca, người hôm nay như thế nào có điểm mắt hờn mắt oán?" Nghĩ cái gì đâu?" Một thanh niên cao gầy bung chén rượu ở trên sofa ngồi xuống, dùng cánh tay chạm người đàn ông đang ngồi một mình.

Chung quanh hoặc nghe nhạc hoặc nói chuyện phiếm, không khỏi đều nhìn qua, thấy hẳn đúng là vẫn luôn ngồi ở trong góc phát ngọc, một thanh niên hơi béo trong đó cười nói: "Anh Triệu có phải hay không đang yêu đương? Là cùng Hứa đại tiểu thư sao?"

Triệu Hữu Vi nhăn mày lại, còn không có kịp nói chuyện, thanh niên cao gầy bên cạnh trước một bước thay hắn nói: "Anh thì biết gì mà nói linh tinh? Anh Triệu chúng ta đã sớm không hiểm lạ cái gì Hứa đại tiểu thư."

"Vậy anh Triệu đêm nay đang suy nghĩ cái gì?" Triệu Hữu Vi lộ ra biểu tình chìm vào hồi ức, sau đó dùng từ ngữ có trong đầu để miêu tả lên: "Tôi hôm nay gặp một vị tiểu tiên nữ, thân hình cô ấy phập phồng vừa đúng, váy trắng phieu phieu, tóc đen như mực, làn da trắng giống tuyết, môi tựa điểm chu, xinh đẹp nhất chính là cặp mắt như làn thu thủy trong sáng, bị cô ấy quét mắt một cái, không khoa trương nói, tim tôi lúc ấy liền ngừng một nhịp....."

Chương 32

Editor: Thienyetkomanhme

Hôm nay lại vì mỹ nhân chứ không phải vì mỹ thực mà phiền lòng, đây là anh Triệu sao? Nhìn đến biểu tình của thiếu nam hoài xuân của hắn, hai người hai mặt nhìn nhau, đồng thời nổi da gà.

"..... Hiện tại nhớ tới nàng, tâm tôi cũng giống ngày đó ăn được khối bánh hoa đào thủy tinh kia, vị ngọt nhập tâm."

Nói về mỹ nhân một hồi rồi cuối cùng, lại nghĩ tới ăn uống, hai người nhìn nhau gật đầu, xác định đúng là hắn rồi.

"Vị tiểu tiên nữ kia là con gái nhà ai?"

Triệu Hữu Vi lắc đầu.

"Cô ấy tên gọi là gì?"

Triệu Hữu Vi lại lắc đầu.

"Vậy anh có hỏi được phương thức liên hệ không?"

Triệu Hữu Vi tiếp tục lắc đầu.

Thấy hỏi một lúc ba câu hắn đều là không biết, mọi người có chút cạn lời.

Trong sân yên tĩnh trong chớp mắt, thanh niên ngồi ở bên cạnh hắn nghĩ thành phố A không lớn cũng không nhỏ, một cô gái thông tin nào cũng không biết phỏng chừng cũng khó gặp lại, vì thế nói sang chuyện khác nói: "Bánh hoa đào thủy tinh nhà ai làm anh Triệu nhớ thương đến bây giờ? Em cho người mua chút tới nếm thử."

"Chủ tiệm chỉ tặng một đợt, trong tiệm căn bản không bán cái này, tôi chuẩn bị chờ hẳn một lần nữa mở cửa hàng lại, tự mang nguyên liệu nấu ăn nhờ hẳn làm một chút, đến lúc đó lại mời các người nếm thử."

Mấy người ngồi ở đây tuy rằng chịu ảnh hưởng của hẳn, cũng thích ăn uống, nhưng cũng không như hẳn yêu thích như vậy, đáp ứng xong liền không để trong lòng.

Tuy rằng hiện giờ hẳn không để tâm về Hứa đại tiểu thư nữa, nhưng rốt cuộc đã từng có hảo cảm, anh em bọn họ ngày thường cũng chú ý một chút.

Lúc này trò chuyện, liền nhận không được nhắc tới cô ta, nói cô ta hình như đắc tội với ai đó, chọn giận ba mình, gần đây bị nhốt trong nhà, đã lâu không thấy đi lại trong giới thượng lưu này. Ngày kể là tết Thanh Minh, khó có ngày trời không mưa, ngược lại thời tiết thoát nhàn cũng không tệ lắm.

Ngày mới vừa tới Nguyễn Miên Miên cũng đã tỉnh, cho mèo ăn xong, chính mình nấu chén canh tam tiên hương khí bốn phía làm bữa sáng.

Hôm nay muốn lên núi, phàm là người bình thường, cũng biết leo núi không thích hợp mặc váy. Dùng qua bữa sáng, Nguyễn Miên Miên liền lên lầu, ở tủ quần áo tìm ra một cái quần jean cùng một cái áo lông trắng ra mặc.

Mặc xong, cô đứng ở gương, cảm thấy có chút không được tự nhiên, vì thế lại đi thay một cái áo khóa dài mặc vào.

Đổi tốt quần áo, cô vốn dĩ thuận tay liền phải thả một ít tóc mai, nghĩ nghĩ lại cảm thấy giống như không quá phù hợp, dứt khoát buộc một cái tóc đuôi ngựa.

Hết thấy chuẩn bị ổn thoả, cô dùng xe nhỏ mua ở siêu thị đẩy đồ cúng bái, ôm mèo con cùng nhau ra cửa.

Bà tự nhiên không phải muốn mang theo mèo đi tảo mộ, mà là không xác định khi nào mình trở về, định mang nó gửi qua nhà bà Vương.

Bà Vương thích mèo nhỏ, chó nhỏ, biết được ý định của cô, một ngụm đáp ứng xuống: "Yên tâm, bà khẳng định thay cháu chiều cổ nó tốt."

"Cảm ơn bà Vương." Nguyễn Miên Miên nói lời cảm ơn xong, đem Quà Quýt Nhỏ và thức ăn mèo cùng đồ

ăn vật giao cho bà.

"Cháu hôm nay trang điểm cũng thật có tinh thần."

Bà Vương tiếp nhận đồ vật, khen cô một câu.

Ngày xưa cô tự nhiên cũng là đẹp, chỉ là cái loại đẹp này, có chút thiên hướng về niên đại trước, hiện tại ăn mặc như này, càng phù hợp với niên đại này.

Nguyễn Miên Miên then thùng cười, sờ sờ đầu mèo con như dặn dò nó phải ngoan ngoãn, liền cùng bà Vương tạm biệt.

Chờ cô đi ra ngoài vài bước khi, bà Vương đột nhiên nhớ tới: "Cháu biết đường đi như thế nào không? Muốn bà đi cùng không?"

"Dạ cháu biết, bà không cần lo lắng." Nguyễn Miên Miên quay đầu hướng bà vẫy vẫy tay, thực mau rồi khỏi ngõ nhỏ.

Nguyên thân mỗi năm đều sẽ cùng bà ngoại đi về quê tế bái, cô theo ký ức trực tiếp ngồi xe đến bến xe, còn thuận lợi mua vé lên xe.

Trên xe người không tính là nhiều, vì muốn thanh tĩnh, cô chọn cái ghế ở hàng cuối cùng, dựa cửa sổ ngồi xuống.

Xe bắt đầu chạy, thanh niên ngồi nghiêng đối diện ổn định tới gần cô làm quen, bắt quả thấy cô luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, có vài phần cảm giác xa cách ngàn dặm, lúc này mới từ bỏ ý niệm.

Trên đường lắc lư một chuyến xe, Nguyễn Miên Miên mới đã tới quê quán nguyên thân, một thôn trang non xanh nước biếc.

Tới thôn trang rồi xa thành thị ồn ào, nhìn dãy núi xanh thẫm nối liền không dứt ở không trung, cùng nhà cửa đơn sơ, làm cô có cảm giác như trở lại cổ đại.

Nguyễn Miên Miên một bên thưởng thức phong cảnh chung quanh, một bên hướng nơi ba mẹ nguyên thân chôn cất, hướng đỉnh núi đi tới.

Tiết thanh minh, trên núi có cây thập phần rậm rạp, cũng may hai ngày trước có lẽ là đã có người lại đây tể tổ, cây có trên đường núi đã bị cắt bớt.

Nguyễn Miên Mãn trong quá trình lên núi, phát hiện trên núi có rất nhiều rau dại, mọc còn khá tốt, nghĩ lúc xuống có thể hái một chút trở về.

Ngọn núi này không tính là cao, cô thực mau liền ở trên đỉnh núi tìm được phần mộ ba mẹ nguyên thân.

Nguyên thân đối với ba mẹ chỉ có một ả tượng đại khái, để lại cho Nguyễn Miên Mãn ký ức liền càng thêm mơ hồ.

Nguyễn Miên Mãn cũng không ngọc trên núi lâu, đem cỏ dại cạnh mộ dọn một chút, lại ả quy củ tể bái xong liền kéo xe đẩy xuống núi.

Đúng như siêu thị giới thiệu xe đẩy loại này rất rắn chắc có thể bỏ cầu thang, đường xuống núi xóc nảy như vậy cũng không có việc gì.

Khi xuống núi, Nguyễn Miên Mãn quả nhiên hái không ít rau dại bên đường, có bồ công anh, rau cải cái loại.

Cô một đường hái đến chân núi, bỗng nhiên nghe được có người ở nơi xa gọi ——

"Bà con gái của Phùng Gia An sao?"

Nguyễn Miên Mãn ngay từ đầu không phản ứng lại, sau nhớ tới "Phùng Gia An" là tên ba của nguyên thân, vội ngẩng đầu lên, liền thấy một bà lão ăn mặc bố y hưởng chính mình đi tới.

"Dạ phải. Bà là?"

"Cháu đã lớn như vậy rồi." Bà lão nhìn cô cảm thán một câu, "Theo bồi phận của ba cháu, cháu phải gọi bà một tiếng bà dì."

Trong thôn nhiều ít đều có quan hệ họ hàng, bất quá cẩn thận luận lên, quan hệ này kỳ thật cũng không tính nhiều thân cận.

Bà vừa nói như vậy, Nguyễn Miên Mãn nhưng thật ra có chút ả tượng.

Hiện giờ người còn ở lại trong thôn không nhiều lắm, dựa vào phía bên này cũng chỉ có bà đi này, nguyên thân mấy năm trước cùng bà ngoại lại đây tể tử từ xa xa cũng nhìn nhà bà đi, thấy phòng ở cũ nát như vậy còn có người ở, tò mò hỏi qua bà ngoại.

Bà ngoại Nguyễn nói cho cô, đối phương cũng là cái người mệnh khổ, tân hôn không bao lâu, trượng phu liền chết ở trên chiến trường, vì thế liền thủ tiết trong thôn cả đời.

Nguyên thân trong lòng chính là không thích họ hàng bên nội, cũng sẽ không giận chó đánh mèo đến trên người goá phụ liệt sĩ này, Nguyễn Miên Miên vì thế hô bà một tiếng: "Bà đi."

"Ơi." Bà đi nhiệt tình lên tiếng, lôi kéo cô đi vào trong nhà ngồi.

Lão nhân tóc đều đã hoa râm, Nguyễn Miên Miên không dám cùng bà lôi kéo, chỉ có thể theo lực đạo cùng của bà hướng trong nhà đi.

"Bà nhớ rõ như danh cháu là kêu Đông Đông đi? Bởi vì là sinh vào ngày lập đông thì phải?"

"Dạ đúng, trí nhớ bà thật tốt."

"Già rồi, trí nhớ không với được khi tuổi trẻ." Bà lão ngoài miệng nói như vậy, khóe miệng lại vẫn bởi vì được cô khích lệ mà nhếch lên.

"Đông Đông cháu thích ăn rau dại? Nhà bà có rất nhiều, đều mới hái, đến lúc đó cháu mang chút trở về." Có lẽ là nhìn thấy cô vừa rồi hái rau dại, bà đi nói.

"Không cần, cháu tự hái được không ít rồi, đã đủ ăn ạ."

"Cháu hái đều là mấy rau tự mọc trên mặt đất, nhà bà còn có hương xuân, đúng rồi, nhà bà còn có ốc đồng lão Phùng thôn đằng trước đưa qua, cháu mang một chút về, ốc đồng này rất béo, tục ngữ nói, thanh minh ốc phải quá ngỗng....."

Nguyễn Miên Miên thấy còn chưa tới nhà bà, bà liền hận không thể đem đồ vật trong nhà đều cho chính mình mang về, không khỏi cảm thán người già biểu đạt tình cảm đều thuận phác giống nhau.

"Thật không cần ạ, bà lưu trữ chính mình ăn đi."

Khi nói chuyện, đã đến cửa nhà bà đi.

Phòng ở bề ngoài thoạt nhìn xám xịt, trên thực tế vẫn rất rắn chắc, gió không lọt, mưa không đột, bên trong cũng có điện.

Nhà chính là làm bằng bùn, đưa cô tiến vào, bà đi một đưa ghé cho cô ngồi một mặt nói: "Ước gì cán bộ thôn nói bà phải sửa sang lại phòng ở, bà không muốn, chỉ cho họ gia cố lại nóc nhà, rốt cuộc đã lớn tuổi như vậy rồi, không cần thiết lại lãng phí tiền của quốc gia."

Có lẽ là bình thường ít có người để tâm sự, bà đi vẫn luôn nói không ngừng.

Nguyễn Miên Miên an tĩnh lắng nghe, không biết như thế nào nói tiếp liền gật gật đầu hoặc "Dạ" một tiếng, thẳng đến khi bà đi bện lên bện xuống phải cho cô đồ ăn, pha sữa mới vội nói: "Bà không vội, cháu không đói bụng."

"Người gầy như vậy, đến, ăn nhiều một chút." Bà đi thập phần kiên trì cầm một đồng bánh quy, trái cây, kẹo đặt tới trên bàn, còn dùng ấm tráng men rót cho cô một ly trà, "Đây đều là khi ăn tết người cùng quê trong huyện đưa tới cho bà, cháu ăn nhiều một chút."

Nguyễn Miên Miên nhìn bà vừa mới mở hộp sữa bột Khai Phong trên đó viết mấy chữ "Người già chuyên dụng", đem sữa bò đẩy trở lại trước mặt bà: "Bà đi, đây là chuyên dành cho người già uống, hơn nữa có hạn sử dụng, bà đừng lại để lại, chính mình mỗi ngày pha một ly uống đi."

"À, còn có chuyện này?" Bà đi lúc này mới không cưỡng cầu cô uống, mà là bảo cô ăn bánh quy cùng kẹo.

Nguyễn Miên Miên lịch sử ăn hai miếng, bà đi nói: "Khó có khi lại đây một chuyến, ở nhà bà chơi mấy ngày được không?"

"Ngày mai cháu còn có việc, hôm nay phải trở về ạ." Bà đi thực nhiệt tình, nhưng Nguyễn Miên Miên rút cuộc cùng bà không quá thân, hơn nữa ngày mai còn phải trở về mở cửa hàng, chỉ có thể xin lỗi trả lời.

"Vậy giữa trưa ở lại ăn cơm." Nói xong, bà đi đứng dậy liền chuẩn bị đi phòng bếp.

Nguyễn Miên Miên định nói bà không cần vội, nhưng lại sợ làm bà thương tâm, dứt khoát đứng dậy cùng đi qua: "Bà đi để cho cháu tới làm đi, để bà ném thử tay nghề của cháu."

"Cháu là khách nhân, như thế nào để cháu động thủ được."

Ngay từ đầu bà đi còn không chịu, Nguyễn Miên Man lại khuyên nhủ vài câu, bà mới miễn cưỡng đáp ứng.

Bà đi vốn dĩ nghĩ cô sẽ không dùng được bếp đất, thử nhóm hai lần không được sẽ từ bỏ, nào biết cô ngay từ đầu động thủ, lại là quen cửa quen nẻo, thậm chí đến nhóm lửa đều không làm khó được cô.

"Đông Đông, chẳng lẽ trong thành chỗ cháu còn dùng bếp củi?"

Đối với nghi vấn của bà đi, Nguyễn Miên Man cười mà không nói.

Cổ đại bếp so với bếp này còn không bằng, loại bếp củi này tự nhiên không làm khó được cô. Nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp không tính là thiếu, trừ bỏ rau dưa củ quả tự trồng ở vườn ngoài, còn có rau dại, thỏ sản vùng núi cùng thịt khô cá khô.

Nguyễn Miên Man ngăn lại ý định của bà đi muốn giết một con gà sau hỏi bà đi: "Bà muốn ăn cái gì?"

"Cháu muốn ăn cái gì liền làm cái đó, đem những cái đó thịt khô cá khô đều làm đi." Nói xong, bà đi lại lần nữa nói, "Nếu không đủ bà đi giết con gà."

Nguyễn Miên Man lúc trước mới nghe bà khen gà nhà mình sẽ đẻ trứng, sao có thể giết gà, chỉ có thể nói: "cháu không thích ăn gà."

Bà đi lúc này mới từ bỏ.

Ngoài phòng, mấy con gà như biết chính mình tránh được một kiếp, một đám ngựa đầu kêu lên. Nguyễn Miên Man nghe tiếng gà kêu hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, trước đem cơm nấu tốt, sau đó bắt đầu động thủ xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Bà đi vốn dĩ muốn hỗ trợ cô, kết quả phát hiện cô làm việc thật sự quá lưu loát, đầu này vừa rửa xong nồi nấu cơm, đầu kia đã mang thịt khô cá khô đi rửa, thấy chính mình hoàn toàn không có đất dụng võ.

"Bà ngồi nghỉ ngơi một lát đi ạ." Phát hiện bà đi theo sau lưng mình lung lay, Nguyễn Miên Man quay đầu nói.

Xác định chính mình không giúp được gì bà đi cầm ghế dựa ở cạnh cửa ngòai xuống, tươi cười hiền từ đem cô khen cái không ngừng.

Hai người, cũng không cần lòn quá nhiều đồ ăn.

Nguyễn Miên Miên trước đem trần qua thịt cá khô cắt miếng, nấu vài phút vớt ra để ráo hơi nước, lăn qua tinh bột, chiên qua dầu liền bắt đầu làm thịt cá khô kho.

"Thật thơm."

Thịt cá kho bay ra hương thơm, tuổi lớn ăn uống cũng càng ngày càng không, bà đi, bỗng nhiên thấy muốn ăn.

Bà nhìn không được đứng lên, đến gần bếp, liền nhìn đến nồi to đầy nạng nhà mình, ở trong tay cô như là không có trọng lượng linh hoạt chuyển động.

Nguyễn Miên Miên đem thịt cá khô kho ra nồi xong, thấy bà đi đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm không chớp mắt, vì thế nói: "Bà ném thử hương vị xem như thế nào."" Bà liền ném thử." Bà đi thật sự có điểm thèm, nghe bà nói như vậy, liền cầm lấy chiếc đũa kẹp lên một khối cá.

Chương 33

Editor: Thienyetkomanhme

"Ăn ngon, cả đời bà chưa ăn qua thịt cá khô ngon thế này, thật là ăn ngon."

Nguyễn Miên Miên cười cười, tiếp tục làm món tiếp theo.

Thịt khô rửa sạch luộc hơn mười phút vớt ra để ráo rồi cắt lát, dùng dầu nóng phi hành, gừng, tỏi, thịt khô cho vào nồi xào, sau đó thêm nắm hương, các loại gia vị, cuối cùng thêm rau xanh và thêm nước vào.

Canh rau thịt khô đã làm tốt, cô lại dùng rau hương xào một đĩa trứng gà, lúc này, cơm cũng đã nấu chín.

"Ài u, cháu nói cháu một cô bé, như thế nào lại nấu ăn tốt như vậy." Chờ hai đĩa đồ mặn một canh đặt lên bàn, cả căn phòng tràn đầy mùi hương, làm bà đi thật là cũng không biết nên khen cô như thế nào.

Nguyễn Miên Miên đem cơm nấu chín đặt tới trước mặt bà đi nói: "Bà thích liền ăn nhiều một chút."

"Được, bà khẳng định sẽ ăn nhiều một chút." Nhìn đồ ăn trên bàn sắc hương vị đều đầy đủ, bà đi cảm xúc rất cao.

Bất luận là rau hương xào trứng tươi mới, thịt cá khô kho tàu nùng vị, hay canh rau xanh thịt khô ngon miệng, đều đặc biệt mỹ vị.

Chờ bày xong mâm cơm, bà đi khen cô đến cơm nấu cũng đặc biệt thơm, liền không còn có thời gian nói chuyện.

Bà đi ướp thịt khô, cá khô thực không tồi, hơn nữa lúc trước leo núi tiêu hao không ít thể lực, Nguyễn Miên Miên ăn bữa này cũng đặc biệt mạnh.

Nửa giờ sau, chờ một giò một tré cơm nước xong, trên bàn hai đĩa thịt cá khô kho tàu cùng hương xuân xào trúng đã rỗng tuếch, chỉ có canh còn thừa không ít.

Dùng bếp củi ở nông thôn nấu cơm, có hai cái tốt, một là cơm cháy, một là nước cơm.

Nghĩ bà đi lớn tuổi, răng không tốt, Nguyễn Miên Man không nấu ra cơm cháy, bắt quả sau khi ăn xong uống một chén nước cơm thơm nồng, thật sự là quá thoải mái.

Bà đi mỗi ngày có thể uống được nước cơm, nhưng hôm nay không giống hiếm khi ăn xong lại uống được chén nước cơm, lại thêm non nửa chén canh chận rữ nháp, mang theo vài phần thỏa mãn, ở trong lòng cảm thán, già thế này còn có thể ăn bữa cơm vừa lòng đến như vậy, đời này cũng coi như sống không uống phí.

Tuổi này của bà, hơn nửa đời người đều là ăn khổ, ăn cơm bắt quả là lấp đầy bụng mà thôi, cơm trong ấn tượng sâu nhất, chính là kết hôn trước, chồng bà mang bà đi vào tiệm ăn trong huyện ăn cơm.

"Bà đi, bà làm sao vậy?" Nguyễn Miên Man phát hiện hốc mắt bà bỗng nhiên hồng lên, động tác uống nước cơm ngừng lại.

Bà đi chớp chớp mắt giảm bớt cảm xúc nói: "Không có việc gì, chính là được ăn đồ ăn ngon như vậy, có điểm cảm động."

"Nếu bà thích, cháu lại chuẩn bị trước cho bà một ít." Nguyễn Miên Man nghĩ thời tiết này còn không tính là quá nóng, mặt sau nhà bà cũng có giếng, liền đề nghị.

Không ai có thể cự tuyệt được sự dụ hoặc của mỹ thực.

Bà đi do dự hai giây, tiếp nhận ý tốt của cô: "Vậy phiền toái cháu."

"Không phiền toái ạ."

Chờ cơm nước xong, bà đi kiên trì không chịu để cô rửa chén, Nguyễn Miên Man dứt khoát nấu ăn cho bà: "Cháu lại làm cho bà một phần thịt cá khô kho tàu, lại dùng cọng hoa tói non xào với thịt khô?"

"Tốt."

Thấy bà đi gặt đầu, lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi, cô chủ động hỏi: "Hoặc là bà còn muốn ăn cái gì không ạ?"

"Có thể làm cho bà thịt kho tàu không?" Bà đi lúc trước tân hôn được chồng dẫn đi tiệm ăn, trừ bỏ rau xào, có gọi một phần thịt kho tàu béo ngậy, bị bữa cơm này gọi lên hồi ức từ trước, bà bỗng nhiên rất muốn nếm thử lần nữa.

"Đương nhiên có thể, bất quá....." Không bột đổ gột nên hồ.

Bà đi thấy cô đáp ứng, lập tức nói: "Nhà lão Phùng hẳn là có, ta đi tìm nhà bọn họ mua một chút."

Nhà lão Phùng là một nhà khác còn lưu lại trong thôn, trong nhà là một đôi vợ chồng già, tuổi so với bà đi lớn hơn một vòng, ngày thường đối với bà rất chiều chuộng.

Nghe bà nói muốn ít thịt tươi, hỏi cũng chưa hỏi nhiều một câu, trực tiếp đem thịt trong nhà trực tiếp đưa cho bà.

Lúc bà đi đi lấy thịt tươi, Nguyễn Miên Miên đã làm xong thịt cá khô kho cùng cộng hoa tỏi non xào thịt khô, toàn bộ trong phòng bếp đều bay ra mùi thơm đặc trưng của đồ.

Chờ bà đi trở về, cô tiếp nhận thịt ba chỉ, trần qua nước nóng lại dội qua nước lạnh sau đó cắt thành miếng nhỏ thích hợp.

Gia vị trong phòng bếp hữu hạn, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể tận dụng gia vị sẵn có để làm. Đem thịt ba chỉ rán đến hai mặt hơi vàng, ướp cùng nước tương, đường phèn, muối ngâm gia vị, trộn đều đều, tận lực làm mỗi khối thịt đều ngấm gia vị.

Chờ thịt ở trong nồi bắt đầu hầm chậm chậm, mùi hương mê người càng ngày càng nùng. Rõ ràng giữa trưa đã ăn thật sự no, ngửi được cổ mùi thơm này, bà đi vẫn là nhìn không được nuốt nước miếng, đáy lòng bởi vì nhớ lại chuyện cũ mà dâng lên thương cảm, cũng bị mùi hương này xua tan không ít.

"Bà đi, đồ ăn này ăn không hết có thể đặt ở trong nước giếng, bất quá cũng đừng để quá lâu, nếu không ăn vào hư bụng liền không tốt."

"Ài, bà hiểu được."

Bà đi gật đầu đáp ứng, nhìn cô bé trước mặt thấy thế nào cũng làm cho người ta, cũng khuyên: "Cháu dù sao cũng là con gái của ba cháu, nếu là có chuyện gì đừng chính mình gánh vác, đi tìm bà nội cháu bọn họ thương lượng, bọn họ rốt cuộc cũng là người thân của cháu."

Nói lời này, hiển nhiên bà đi chỉ biết bà ngoại cô đã qua đời, lại không biết lúc bà ngoại cô qua đời, bà nội cô cùng thân thích bên kia đã tổn thương tâm hồn cô gái nhỏ như thế nào.

Nguyễn Miên Miên cũng không cùng bà nói những chuyện đó, chỉ thuận miệng "Dạ" một tiếng. "Đúng rồi, cháu hiện tại hẳn là vào đại học rồi đi?"

"Không có, phía trước bỏ lỡ cuộc thi đại học, hiện tại một lần nữa đem tiệm cơm nhỏ trong nhà mở lại."

Bà đi nghe nói cô không thi đại học, không tiếp tục đọc sách biểu tình có điểm sót ruột, nghe được cô nói ở nhà mở tiệm cơm nhỏ, nghĩ đến tay nghề của cô, lại yên lòng: "Cháu có tay nghề này, sinh ý trong tiệm khẳng định thực tốt."

"Cũng được ạ."

Một giờ một tré lại hàn huyên một hồi, Nguyễn Miên Miên tính thời gian thịt kho tàu hầm tốt, đứng dậy đem nắp nồi mở ra.

Một cỗ nhiệt khí nồng đậm mê người từ trong nồi tỏa ra, làm người người được nháy mắt liền miệng lưỡi muốn chảy nước miếng.

Nguyễn Miên Miên dùng đũa gắp ra một khối, đưa cho bà đi: "Bà nếm thử xem ạ."

Bà đi nhìn miếng thịt kho tàu màu sắc hồng lượng, gắp không chờ nổi tiếp nhận cái đĩa. Một ngụm cắn xuống, da thịt mỏng non, vị thuần nước nùng, hương nhu mà không ngấy, ăn ngon đến suýt chút cắn vào đầu lưỡi.

"Ăn ngon thật, so với phần thịt kho tàu trong trí nhớ của bà còn muốn ngon hơn."

Tổng hội trong ký ức không tự giác điểm tô cho đẹp hơn, đã là những ký ức khó quên, bà đi có thể nói ra câu đánh giá này, có thể thấy được phần thịt kho tàu này xác thật thực mỹ vị.

Nhìn bà đi ăn, lại lần nữa đỏ mắt, Nguyễn Miên Miên liền đoán được phía sau món thịt kho tàu này, tất

nhìên có chuyện xưa.

An tĩnh bởi bà đi ăn xong thịt kho tàu, thời gian đã không còn sớm, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị trở về.

Biết từ nơi này trở về thành phố A cũng xa, bà đi cũng không dám lại giữ cô, bắt quá kiên trì đem rau dại, hương xuân, ốc đồng, thịt khô cá thịt khô, vớt muối trong nhà nhét đầy cái xe đẩy kia của cô, còn thêm vào một túi lớn.

Cũng chính là lo lắng cô cảm không được, bằng không bà đi còn muốn đem hai con gà sông trong nhà cho cô mang về, lại cho cô túi trứng gà.

Nguyễn Miên Miên thật sự không cự tuyệt được ý tốt của người già, chỉ có thể lặng lẽ đặt mấy trăm đồng dưới ẩm trắng men trên cái bàn ở nhà chính.

Bà đi một đường đưa cô đến cửa thôn tới đường cái, nhìn cô lên xe rời đi, mới xoay người trở về, bóng dáng lưng gù lộ ra sự cô tịch nói không nên lời.

Hai tiếng sau, Nguyễn Miên Miên trở lại hẻm Hồ Lô, trời đã tối rồi, cô mới vừa bước vào đầu hẻm, liền nghe được một tiếng mèo kêu, sau đó một đạo thân ảnh màu cam trực tiếp vọt tới trước mặt cô.

Nhìn đến Quà Quýt Nhỏ, cô theo bản năng lộ ra một nụ cười, ngay sau đó nhìn đến bà Vương đi theo mèo con.

"Bà Vương."

Bà Vương nhìn thấy cô, cười nói: "Cháu nuôi con mèo này nhưng thật có linh tính, cháu chưa trở về, còn muốn ra ngoài tìm cháu."

Nói xong, nhìn đến hai bên tay cô đều xách theo đồ vật, vội đoạt được một túi để xách hộ cô. "Cảm ơn bà Vương." Nguyễn Miên Miên nói lời cảm ơn, đi theo bà mang theo mèo con cùng nhau hưởng trong nhà đi.

Thời gian xuyên qua kỳ thật cũng không tính là quá lâu, nhưng Nguyễn Miên Miên ẩn ẩn đã đem nơi này là nhà của mình, rời đi cả ngày, đẩy cửa ra trở về tiệm cơm chiến Hạnh Phúc, cả người cô đều không tự giác thả lỏng.

Bà Vương giúp cô xách đồ để trong tiệm, rót cho cô chén nước lại quan tâm vài câu liền chuẩn bị đi về,

không quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Đi đến cạnh cửa, bà nhớ ra: "Đúng rồi, cháu gái bà chiều nay đã đến nhà bà, cháu xem ngày mai bà bảo nó lại đây cho cháu khảo sát một chút xem thế nào?"

"Không cần phiền toái như vậy, nếu chị ấy nguyện ý làm, trực tiếp lại đây đi làm là được." Công việc trong tiệm cũng không quá phức tạp, Nguyễn Miên Miên cảm thấy chỉ cần đôi phương chịu nghiêm túc làm, khẳng định sẽ không có vấn đề gì.

"Được, bà đây ngày mai bảo nó qua đây."

Bà bước ra cửa, Nguyễn Miên Miên dư quang quét đến những nguyên liệu nấu ăn chính mình mang về, không khỏi nói: "Bà Vương, ngài lấy một chút rau dại trở về ăn đi."

"Không cần, rau dại gì đó nhà bà ngày xưa đã sớm ăn đủ rồi, không giống các cháu hiện tại thích ăn mấy món mới mẻ này." Rau dại hái lên cũng không để dành như vậy, lại là cô cực cực khổ khổ mang từ nông thôn mang về, bà Vương mới không chịu lấy, nói xong người đã đi xa.

Nguyễn Miên Miên nhìn theo bà rời đi, đuôi tay sờ sờ mèo con ngoan ngoãn đang ngồi xổm bên chân mình, đứng dậy cầm chút thịt gà cho nó ăn vớt, thuận tiện đem cửa lớn đóng lại.

Ngồi xe lâu như vậy, cô cũng chưa ăn uống gì, tắm rửa xong dùng rau xuân mang về quán một ít làm bữa tối, đem nguyên liệu nấu ăn mang về xử lý tốt, trực tiếp lên lầu.

Có lẽ là hôm nay cả một ngày chưa thấy được cô, mèo con đặc biệt dính người, khi cô tắm liền ngồi xổm ngoài toilet chờ, cô ăn cơm liền ghé vào trên ghế bên cạnh nhìn cô, chờ cô lên lầu ngồi nửa dựa vào trên giường, liền nằm ở trên người cô, còn dùng móng vuốt đem tay trái của cô ôm vào trong ngực.

Đôi mắt với nhóc con làm nũng như vậy, Nguyễn Miên Miên tâm đều muốn mềm ra, không đem tay rút ra, một tay nắm di động click mở tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

【 cái ** thứ: Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc không mở cửa 2 ngày, nhớ nó, tưởng nó. ps: Thật sự nhện không được chạy tới ném thử cơm chiền nhà khác, ần, liền một chữ khó ăn, tôi chỉ ăn một lần. 】

【 mang **n: Người cư nhiên lại đi ném thử cơm chiền cửa hàng khác? Bội phục! Giỏi thật, tôi trước kia ăn cơm hộp chưa bao giờ đặt cơm chiền, bởi vì cảm thấy còn không bằng chính mình ở nhà chiền ngon hơn,

nếu không phải ngoài ý muốn phát hiện ra nhà này, app cơm hộp của tôi đơn đặt hàng căn bản sẽ không xuất hiện hai chữ "Cơm chiên". 】

【H**q: Nói cơm hộp không đặt cơm chiên khẳng định là con gái, bởi vì con gái đặt cơm hộp, giống nhau là vì ăn ngon, cho nên đặt nhiều là trà sữa, bánh kem, lẩu cay, nướng BBQ, pizza linh tinh; chúng ta đàn ông liền bất đồng, đặt cơm hộp là vì ăn no, cái gì cơm chiên, xào phở, mì xào, cái cơm linh tinh đều thường xuyên đặt. 】

【quang **a: Không có trừ hàng cho buổi tối, nhưng mà, mở ra app bánh trôi, lại muốn đặt của hàng khác, vì thế ăn chén mì gói. Khi còn nhỏ ta có một giấc mộng tưởng, hy vọng có thể mỗi ngày ăn mì gói, hiện tại..... Khi còn nhỏ quả nhiên là ngây thơ! Thôi đi, vô nghĩa không nói nhiều, chủ tiệm người mau nhanh trở về mở cửa hàng được không? Tôi còn chờ ăn cơm chiên dưa nữa! 】

【4**b: Chủ tiệm, người ngày mai nhất định sẽ trở về mở cửa hàng đi? Tôi cùng anh nói, anh nếu là lại không mở cửa hàng, tôi liền phải đi tận nơi tìm anh! 】

.....

【thanh **l: Chủ tiệm, đều tại anh ngày hôm qua làm tôi thèm, làm hại tôi tối hôm qua nằm mơ đều là vị chua ngọt của dưa. Vừa lúc hôm nay ra cửa nhìn đèn của tiểu khu có bán dưa, thật sự quá thèm, vì thế mua quả dưa trở về chuẩn bị thử làm cơm chiên dưa, kết quả..... [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【cái **thứ: Ha ha ha ha ha ha, thực xin lỗi, tôi chỉ nghĩ đến một sự việc buồn cười! 】

【a**n: Ha ha ha ha ha ha..... Mả ơi, bụng tôi đau, tôi cũng nghĩ đến một việc buồn cười. 】

【o**6: Ha ha ha ha ha ha, tôi không đối trả như bọn họ, tôi liền nói thẳng, "Thanh **l" anh xào là xào cơm chiên dưa sao? Tôi nhìn sao cũng giống than xào cơm đâu? 】

【k**l: Trục trặc cười? Không được, nhìn không được, tôi còn đi cười tiếp đây ha ha ha ha ha ha..... 】

.....

Nguyễn Miên Miên nhìn đến "Thanh **l" hình ảnh, cẩn thận phân biệt một chút, mới nhận ra, đen giống khối than đó là dưa, cục tròn màu đen chính là đậu nành, đen đến viền viền rõ ràng, còn có chút bị nát thành bột chính là cơm.

Cô nháy mắt, thật sự tưởng tượng không ra, đến tột cùng là nấu như thế nào, mới có thể nấu ra một phần cơm chiên đen tới như vậy.

Đương nhiên, vốn dĩ cô vẫn là có thể nhìn xuống, nhưng nhìn đến phía dưới một hàng "Ha ha ha ha", rốt cuộc không nhìn xuống, trực tiếp nở nụ cười.

"Miêu ô ~"

Nghe thấy tiếng cười của cô, mèo con nằm ở trên người cô nghiêng đầu, nghi hoặc mà nhìn cô. "Không có việc gì." Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu cười hồng nhô một câu, tiếp tục kéo xuống xem.

*【 là ** son: Chủ tiệm, nhìn thấy không, anh nghi ngại, xem đã đem người bức thành bộ dáng gì? Đều chuẩn bị ăn than! 】*

*【 m ** d: Trong nhà có đứa, kỳ thật ta hôm nay tôi cũng có chút ngo ngoe rục rịch, may sao mỹ đức "Tự mình hiểu lấy" ngăn tôi lại. 】*

*【 o ** 6: Kỳ thật..... Tôi cũng thử làm một chút cơm chiên dưa, không có đen thành than khoa trương như vậy, nhưng cũng thật sự một lời khó nói hết, vì không muốn lãng phí thức ăn, liền không đổ đi. 】*

.....

Chương 34

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên đại khái xem xong bình luận, thấy không ít khách hàng thử làm cơm chiên dưa lại không thành, dứt khoát ở cái bình luận trên cùng trả lời cách làm cơm chiên dưa một cách kỹ càng tỉ mỉ.

Trả lời xong một lát, liền nhận được thông báo có khách hàng trả lời bình luận.

【H**q: Chủ tiệm, nếu có rảnh viết thực đơn hướng dẫn cách làm còn không bằng nhanh đem cửa hàng mở ra!】

【5** còn: Đúng vậy, anh cũng đánh giá chúng tôi cao quá, không nghĩ cũng biết, có thể mỗi ngày ăn cơm hộp, trù nghệ có thể tốt đến mức nào đi?】

【cái ** thứ: Không, anh sai rồi, mỗi ngày ăn cơm hộp, giống tôi, căn bản không biết trù nghệ là cái gì.】

【i**x: A a a a! Chủ tiệm thế nhưng làm phiền rồi, tiện đó hiện tại thời gian còn sớm, chủ tiệm mau đem cửa hàng mở ra chút, hai ngày không ăn đến cơm chiên của tiệm, thèm chết tôi!】

.....

Một đám người kẻ khổ thúc giục cô mau mở cửa hàng, cũng có vài người tỏ vẻ trong nhà còn có dưa, chuẩn bị dựa theo hướng dẫn của cô thử một chút.

Thậm chí còn có khách hàng đặc biệt tỏ vẻ có kiên nhẫn buông lời hung ác ——

【mộng **k: Hừ! Chờ tôi làm ra cơm chiên dưa mỹ vị, ngày mai chủ tiệm có mở hay không mở cửa hàng đều không sao cả.】

Nguyễn Miên Miên còn khá tò mò bọn họ đến tốt cùng có thể hay không làm thành công, dứt khoát cầm lấy Hồng Lâu Mộng đang đọc dở một bên xem một bên chờ.

Không sai biệt lắm một giờ sau, cô buông sách xuống, một lần nữa cầm lấy đi động.

Có lẽ là hôm nay còn trong kỳ nghỉ tiết thanh minh, cho nên nhóm khách hàng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc một cái hai cái đều nhàn đến muốn chết, lúc cô tiến vào, khu bình luận càng thêm náo nhiệt.

Cái bình luận trên cùng, có người đã đăng một câu "Cuộc thi nấu ăn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc – lần thứ nhất", sau đó phía dưới là những người khác thử làm cơm chiên đưa trả lời xuống.

Nguyễn Miên Miên nhìn về hình ảnh của khách hàng đầu tiên, thật ra cũng không có đen cũng không có trắng, nhưng... vì cái gì mà cơm chiên lại nhìn như canh? Không, nhìn kỹ, canh còn có chút sền sệt.

Đây còn gọi là cơm chiên sao?

Nguyễn Miên Miên xác định chính mình hướng dẫn cách nấu tuyệt đối không có chỉ cho thêm sốt, mang theo vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi cô liền phản hồi dưới hình ảnh.

【Chủ tiệm trả lời: Bạn làm thế nào mà cơm chiên có nhiều sốt như vậy?】

【H**q: Ha ha ha ha, tâng chủ mau ra đây, chủ tiệm đang hỏi anh này, tôi cũng rất muốn biết, anh như thế nào đem cơm chiên làm thành cơm cà ri ha ha ha ha.....】

【o**6: Khụ..... Đây không phải xào xào liền nhanh cháy sao, tôi liền nhìn không được bỏ thêm chút nước, kết quả không cẩn thận thêm nhiều, sau đó tôi nghĩ đến hướng dẫn chủ tiệm đang không phải cho cái mẹo sao, nói cơm dùng để chiên nếu quá ướt có thể thêm chút tinh bột hấp thu hơi nước sao? Tôi liền bỏ thêm chút tinh bột muốn hấp thu một chút hơi nước, cuối cùng liền thành như vậy.】

Nguyễn Miên Miên: "....."

【Chủ tiệm trả lời: Sợ cơm nhanh cháy, hoặc là cần đảo liên tục, hoặc là đem lửa để nhỏ một chút.】

Đỡ trán trả lời xong, cô tiếp tục kéo xuống.

Có vị khách thứ nhất làm nổi bật, vị khách thứ 2 thoạt nhìn cũng không tệ lắm, ít nhất nhìn vẫn biết là cơm

chiên, vấn đề lớn nhất là ——

【 Chủ tiệm trả lời: Thịt gà chưa chín, tốt nhất lại hâm lại xào một chút nữa hẵng ăn. 】

【 m **j: Ngạo tào! Chủ tiệm quá trêu bò, thịt gà xác thật không chín, anh thể nhưng nhìn qua ảnh chụp liền đã nhìn ra! 】

Xuống chút nữa xem, những người sau hoặc là cháy, hoặc là nước tương cho quá nhiều, hoặc là dính thành một khối, tóm lại không có một phần bình thường.

Lúc trước buông lời hung ác "Mộng **k", thử làm một nửa liền trực tiếp từ bỏ.

【 mộng **k: Chủ tiệm, ngày mai vẫn là sớm một chút đem cửa hàng mở lại, những cái đó cái gì "Số lượng vừa phải", "Một chút", "Vài phút" làm tôi to cả đầu, tôi không làm! 】

Sau khi "Cuộc thi nấu ăn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc – lần thứ nhất" kết thúc, những người thử nấu và nếm món ăn của mình có chút muốn phát điên, những khác hàng vào xem nào nhiệt cũng sắp điên rồi, cười muốn điên.

Nguyễn Miên Miên cũng không nghĩ tới kết quả này, thậm chí nhìn đến những hình ảnh khách hàng đứng lên, trong nháy mắt có xúc động muốn xuống lầu đem cửa hàng mở ra.

Tính tính, ngày mai mở cửa sớm một chút đi.

Cô nghĩ, buông đi động tắt đèn ngủ.

Khi cô nghĩ ngơi, người ở công ty Trung Thiên ở khu bình luận chụp lại chút ảnh, thêm chút miêu tả lại đăng lên một bài viết lên mạng.

Đọc đến bài viết này, cư dân mạng "Ha ha ha" một tràng, ở phía dưới lại chia sẻ nững món ăn mình từng làm.

Cười xong, chia sẻ xong, không ít cư dân mạng cảm thấy chủ tiệm này cùng khách hàng đều khá thú vị, theo bản năng ghi nhớ tên cửa hàng này.

Ngày kế.

Nguyễn Miên Miên hơn 6 giờ đã rời giường, rửa mặt, ăn qua bữa sáng liền đem cửa lớn mở ra. Cửa vừa mở ra, cô đã nhìn thấy bà Vương cùng cô gái dắt theo đứa nhỏ bên cạnh.

Nguyễn Miên Miên không biết bọn họ đã đứng đây bao lâu rồi, vội vàng tiến lên nói: "Bà Vương, bà đã tới như thế nào không gõ cửa? Mau tiến vào ngồi."

"Chúng ta cũng vừa tới." Bà Vương cười nói một câu, sau đó chỉ vào cô gái bên, "Đây là cháu gái bà Chu Linh, đây là con gái của nó An An."

Mẹ con hai người thoạt nhìn đều có chút gầy, đặc biệt là người mẹ, sắc mặt vàng như nền, làn da thô ráp, vừa thấy liền biết là sinh hoạt bình thường cũng không được tốt.

Nhất thời khổ không đại biểu một đời khổ, Nguyễn Miên Miên vốn cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, thấy cô gái mặt mày thanh chính, không giống như loại người tâm tư tính toán, thái độ liền thân thiết hai phần: "Chị Chu, An An."

"Kêu tên của của tôi là được rồi." Chu Linh rất muốn công việc này, khách khí một câu, cúi đầu ý bảo con gái.

Đứa nhỏ nhận thấy ánh mắt của mẹ, biểu tình tuy có chút khiếp nhược, nhưng vẫn nhỏ giọng hô một câu: "Chào chị."

Đứa nhỏ ước chừng 3 tuổi, tuy có chút gầy nhưng trên mặt lại mang theo vẻ bự bẫm của trẻ con, cặp mắt to, nhìn cũng tính là đáng yêu.

"Chào em." Nguyễn Miên Miên cho bé con một nụ cười, dẫn bọn họ vào tiệm.

Ở trong tiệm ngồi xuống, cô trước rót cho hai người lớn ly trà, sau đó lại cầm chút kẹo, bánh quy tới trước mặt đứa nhỏ.

Chu Linh thấy chủ tiệm này thoạt nhìn tựa cũng hồ không khó ở chung, bụng tâm một chút nói: "Bà ngoại có nói đái ngộ công việc ở đây, tôi nghĩ đến đây thử xem, không cần cho bao lì xì cùng tiền thưởng, tiền lương cũng có thể thấp hơn một chút."

Cô không bằng cấp, lúc trước nghĩ có thể tìm một công việc một tháng hơn 2000 đã không tới, tiền lương cao

như vậy, cô là không dám mơ.

"Trong tiệm là bận từ sớm đến tối, việc linh tinh, vụn vặt cũng không ít, tiền lương như vậy đã định rồi, chị đồng ý làm liền nói, đại khái khi nào có thể tới làm?" Nguyễn Miên Miên ở trên mạng tham khảo tiền lương của nhân viên phục vụ ở đây, trừ bỏ không có thời gian thử việc, cô trả 3500 cũng không tính là đặc biệt cao, đặc biệt của hàng khác còn bao ăn bao ở, cô chỉ bao ăn. Cô vừa dứt lời, Chu Linh lập tức nói: "Tôi hiện tại liền có thể bắt đầu đi làm."

"Được, vừa lúc em chuẩn bị đi chợ nông sản mua nguyên liệu nấu ăn, chị đi cùng em luôn." Nguyễn Miên Miên gật đầu nói.

Bà Vương xem các cô đã bàn bạc tốt, đặc biệt cao hứng, bẽ chắt ngoại lên nói: "Bà đây trước mang An An trở về, không quấy rầy các cháu nữa."

An An bị bế lên, theo bàn năng nhìn về phía mẹ, nhỏ giọng mà kêu: "Mẹ....."

"Ngoan, mẹ tới hôm qua không phải cùng con nói rồi sao, con cùng cụ về nhà chơi một hồi, chờ tan làm mẹ liền trở về."

An An ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ, con chờ mẹ trở về."

Chờ bà Vương ôm An An rời đi, Nguyễn Miên Miên cũng mang theo Chu Linh đi chợ nông sản. Nguyễn Miên Miên tính cách không tính là quá hướng ngoại, bắt quả thấy Chu Linh càng ít nói hơn, chỉ có thể chủ động gọi chủ đề.

"Trong tiệm rau xanh linh tinh chính là mua từ bà ngoại của chị cùng bà Lý các bà, nguyên liệu nấu ăn khác đều giống nhau mua tại chợ nông sản này, về sau khả năng chị sẽ phải một mình lại đây mua nguyên liệu nấu ăn."

"Cô chủ yên tâm, tôi nhớ đường rồi, ở nhà đều là tôi nấu cơm, nguyên liệu nấu ăn gì đó tôi cũng biết chọn mua."

"Vậy là tốt rồi, bên này có mấy nhà cửa hàng là em thường xuyên đi, cùng ông chủ cũng coi như quen thuộc....."

Nguyễn Miên Miên dẫn cô một bên mua sắm nguyên liệu nấu ăn, một bên nói cho cô những cửa hàng bán

nguyên liệu nấu ăn tương đối tốt.

Chu Linh nói không nhiều lắm, làm việc lại rất chủ động, đem xe mua sắm cầm lấy trên tay không nói, mỗi lần mua nguyên liệu nấu ăn, không đợi Nguyễn Miên Miên đuổi tay cũng đã tiến trước một bước nhận lấy.

Hôm nay trừ bỏ cá cùng thịt linh tinh, quan trọng nhất chính là còn phải mua chút dưa trở về. Cũng may trong chợ cũng có quán trái cây, các cô cũng không cần đi nơi khác.

Cùng nhau đi dạo chợ một vòng, hai người quen thuộc không ít, trên đường trở về Chu Linh cũng không còn trầm mặc như lúc đi.

"Cô chủ." Cô suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói, "Bà ngoại chị hẳn là đã nói cho em tình huống của chị, bất quá em yên tâm, chị rời đi, ba đứa nhỏ bên kia đã đáp ứng, chỉ cần chị đem tiền lễ hỏi trả về, về sau tuyệt đối sẽ không tìm đến hai mẹ con. Bà nội chị bên kia cảm thấy con gái gả chồng như bát nước đổ đi, đã sớm không liên hệ với chị, cho nên sẽ không mang đến phiền toái cho em."

Chu Linh biết cô gái nhỏ đại khái là xem mặt mũi của bà ngoại mình mới cho cô lại đây đi làm, cho nên nghĩ vẫn là có một số việc nên cùng cô nói rõ ràng.

Nguyễn Miên Miên kỳ thật thật đúng là không lo lắng cái này, rốt cuộc bà Vương bản thân cũng không phải người dễ bị bắt nạt, người ở hẻm Hồ Lô có quan hệ tốt với cô cũng rất nhiều, người bên kia nếu dám lại đây, ai bị thiệt còn không biết đâu.

Bất quá.....

"Ừ cái gì muốn trả lại bọn họ tiền lễ hỏi?" Nguyễn Miên Miên chưa từng nghe nói qua, kết hôn đều sinh cả con rồi, còn muốn lui lễ hỏi.

Chu Linh trầm mặc một chút liền nói: "Coi như là tiêu tiền mua cái thanh tĩnh, về sau chị và con gái cùng bọn họ không có quan hệ, có thể chính mình tự qua ngày."

Nguyễn Miên Miên thở dài trong lòng một tiếng, bất quá nghĩ đến nếu là ở cổ đại, gặp được tình huống giống như vậy, chỉ có thể đau khổ dằn vò cả đời, như chị ấy còn có thể rời khỏi cái nhà đó, cũng coi như là chuyện may mắn.

Trở lại trong tiệm, Nguyễn Miên Miên bắt đầu làm cá viên, Chu Linh đem nguyên liệu nấu ăn mua trở về

xử lý tốt, bắt đầu quét tước vệ sinh trong tiệm, rửa sạch nguyên liệu nấu ăn phải dùng giữa trưa.

Chờ cô bận xong những việc đó, Nguyễn Miên Miên bắt đầu dạy cô nhận đơn, đóng gói, cùng với đem thực đơn trong cửa hàng đưa cho cô xem.

Dù sao cũng có chín năm giáo dục bắt buộc, Chu Linh đã học xong sơ trung nên học mấy cái này cũng rất nhanh.

Rất nhanh sắp tới 10 giờ, cắt xong hết nguyên liệu cho buổi trưa, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị làm cơm chiên dưa làm ảnh mẫu.

Lần trước cơm chiên dưa trực tiếp để trong đĩa, nhưng hôm nay mua cả quả dưa hoàn chỉnh, có thể lấy vỏ làm thành chén đựng cơm chiên.

Lúc trước thấy cô chủ làm cá viên, xử lý nguyên liệu nấu ăn, Chu Linh liền cảm thấy cô rất lợi hại, chờ cô bắt đầu làm cơm chiên dưa, nhìn động tác nước chảy mây trôi, ngửi mùi hương chua ngọt mê người, Chu Linh trong lòng càng thêm bội phục.

Chờ xào tốt cơm chiên dưa múc vào quả dưa đã khoét lõi, Chu Linh cảm thấy quả thực đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Nguyễn Miên Miên mới vừa chụp được bức ảnh up lên thực đơn xong, ngoài cửa truyền đến một câu: "Đông Đông, cháu lại làm món ngon gì vậy?"

"Ông Ngộ." Nguyễn Miên Miên hô một tiếng, bưng cơm chiên dưa đi ra ngoài, "Cháu làm phần cơm chiên dưa, ông ném thử xem hương vị như thế nào."

Ông Ngộ nhìn thấy trong tay cô bát cơm chiên dưa xinh đẹp, lập tức cười rộ lên: "Thật đúng là tới sớm không bằng tới đúng lúc, xem ra ông lại có lộc ăn."

Nói xong, ông nhìn đến Chu Linh phía sau, không khỏi nói: "Cháu là Chu Linh đi?"

Chu Linh sau khi gật đầu chào ông một tiếng.

"Đông Đông là một cô chủ tốt, cháu về sau liền ở đây thành thật kiên định làm, nó khẳng định sẽ không bạc đãi cháu." Cơm chiên dưa hương khí quá làm người thêm, ông Ngộ nói một câu, liền gấp không chờ nổi

mà rút ra cái muỗng múc lên.

"Ông ăn từ từ." Nguyễn Miên Man thấy ông gấp như vậy, nói một câu, liền đi bên trong bưng ra chén canh.

"Com chiên dưa này đúng là ngon." Ông Ngô thừa dịp lúc ăn canh nói một câu, lại tiếp tục vùi đầu ăn.

"Trong nồi còn có, bằng không hiện tại chị đem com trưa ăn trước." Nguyễn Miên Man dư quang nhìn đến Chu Linh lặng lẽ nuốt nước miếng, vì thế nói.

"Cảm ơn cô chủ."

Com trưa sớm muộn gì cũng ăn, Chu Linh cũng không khách khí, nói lời cảm ơn liền đi vào, đem com trong nồi múc vào hai bát mâm ra, một phần đặt tới trước mặt cô.

Còn chưa tới 10 giờ rưỡi, đã có khách hàng chờ không kịp ngồi xóm chờ tiệm com chiên Hạnh Phúc.

Tục ngữ nói rất đúng, chim đây sớm có sâu ăn.

Bọn họ đã sớm nằm vùng, đã may mắn tận mắt nhìn thấy com chiên dưa được tải lên thực đơn. Nguyễn Miên Man buổi sáng mua hai mươi quả dưa, giữa trưa trước xử lý mười quả.

Mười quả dưa cắt hộp lựu, ít cũng có thể làm ra 60 – 70 chén com chiên, bắt quả dùng để trang trí và làm như com dưa trên tay ông Ngô ngoài kia, cũng chỉ còn chín quả.

Cũng không có biện pháp, nếu là trực tiếp ăn, nửa quả dưa là đủ rồi, nhưng muốn giao đi xa, vẫn là sử dụng toàn bộ quả dưa mới có thể bảo đảm sắc cùng hình. Vì thế, nhóm khách hàng liền phát hiện, com chiên dưa số lượng còn tính là sung túc, com chiên dưa đựng trong quả dưa lại chỉ có 9 phần.

Chương 35

Editor: Thienyetkomanhme

Người đều là động vật thị giác, chẳng sợ cơm chiên dưa đựng trong quả so với đựng trong hộp cơm dùng một lần đắt hơn 5 đồng tiền, nhưng nhìn đến hình ảnh chén cơm dưa giống như tác phẩm nghệ thuật, bọn họ vẫn là nguyện ý mua.

"Chỉ có 9 phần, như thế nào ít như vậy, ông trời phù hộ tôi nhất định phải cướp được a!"

"Cơm chiên dưa đựng trong quả dưa tươi thật xinh đẹp, thật muốn ăn....."

"Chính là người —— cơm chiên dưa đựng trong quả, tiến vào giỏ hàng quả ta đi!"

Một đám khách hàng đã đem cơm chiên vào giỏ hàng trước, có người còn chuẩn bị tinh thần như đi săn sale ngày 11-11, chuẩn bị tốt đồng hồ bấm giây, bấm đốt ngón tay, lại phát hiện —— hôm nay chủ tiệm lại mở cửa hàng muộn, thế nhưng 10 giờ rưỡi rồi còn chưa có mở cửa hàng!

10 giờ 31 phút, cơm còn không có ăn xong Nguyễn Miên Miên chú ý tới thời gian, tùy tay đem cửa hàng mở ra, giây tiếp theo liền truyền đến một chuỗi âm thanh nhắc nhở có đơn đặt hàng mới.

"Là có khách đặt cơm sao?" Nghe được thanh âm này, Chu Linh vội vàng buông chiếc đĩa đứng dậy.

Nguyễn Miên Miên trấn an nói: "Không có việc gì, thời gian còn kịp, ăn xong lại làm."

Tốc độ ăn cơm của Chu Linh kỳ thật rất nhanh, rốt cuộc cô ở nhà rất nhiều việc, lại có con nhỏ, nào có thời gian từ từ ăn cơm.

Chỉ là hôm nay cơm chiên dưa này quá ngon, cô luyến tiếc một chút ăn hết, mới thả chậm tốc độ.

Đây là lần đầu thấy đơn hàng trong tiệm, chẳng sợ nghe cô chủ nói như vậy, vẫn là nhanh bưng lên cái

chén, ba miếng liền giải quyết phần cơm còn lại.

Thời gian nhận đơn có 5 phút, Nguyễn Miên Man thật ra không vội, một ngum một ngum đem chỗ cơm còn lại ăn xong mới bắt đầu nhận đơn.

Cô là không vội, khó khăn mới cướp được một lần cướp được cơm chiên dưa đựng trong quả, chín vị khách này thấy chủ tiệm nửa ngày không nhận đơn, thiếu chút nữa gấp chết, gắt gao nhìn chằm chằm giao diện đơn đặt hàng, thẳng đến nhìn đến chủ tiệm ở hai phút cuối cùng tiếp nhận đơn hàng, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

"Ông Ngô, cháu cháu từ quê mang về chút hương xuân, rau dại cùng lạp xưởng khô, buổi tối ông lại đây ăn cơm đi." Đứng dậy trước khi đi phòng bếp, Nguyễn Miên Man nói với ông Ngô còn chưa có ăn xong.

"Có rau hương xuân à? ông đây khẳng định tới." Ông Ngô nghe được hương xuân, hai mắt lập tức liền sáng.

Ông Ngô cơm nước xong rồi đi, một người tiếp một người nhân viên giao cơm đi vào trong tiệm, rất xa đã nghe đến một mùi hương chua ngọt mê người.

"Là dưa xào thịt sao?" Một nhân viên giao cơm suy đoán nói.

"Cái gì dưa xào thịt, anh không chú ý trong tiệm sao? Đây là món mới của chủ tiệm cơm chiên dưa." Một nhân viên giao cơm khác nói xong, bổ sung, "Bất quá chủ tiệm nếu là làm dưa xào thịt, hương vị khẳng định cũng không sai được."

"Đơn hàng có chút gấp, bằng không tôi thật muốn ngồi xuống ăn xong một phần lại nói."

"Nói thừa, ai không muốn cơ chứ?"

Hai nhân viên giao cơm nói chuyện phiếm, bên cạnh một nhân viên giao cơm khác đột nhiên kêu lên: "A a ——"

Giọng hét này, trong phòng bếp Nguyễn Miên Man các cô đều bị giật mình.

"Làm sao vậy?" Nguyễn Miên Man theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía bên ngoài, lo lắng xảy ra chuyện gì.

"Chủ tiệm, có thể cho tôi mượn mèo nhà cô không?" Nghe được thanh âm của cô, vị nhân viên giao cơm kia liền hô.

Mượn mèo? Mượn mèo làm cái gì?

Nguyễn Miên Miên chính không thể hiểu được, liền nghe hẩn mang theo vài phần hoảng hốt nói: "Đơn này khách hàng ghi chú, nói trong nhà cô đột nhiên xuất hiện một con chuột lớn, cô bị hù chết, muốn anh shipper có thể bắt chuột giao cơm cho cô. Vấn đề là tôi cũng sợ chuột a! Hệ thống như thế nào lại bắt tôi, thế nhưng phân phối cho tôi loại đơn như thế này!"

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, nghĩ đến lúc trước nhóm nhân viên giao cơm ở trong tiệm nói chuyện phiếm, có nói lùm cả xe ôm cho khách hàng, có giúp khách hàng sửa đồ, còn có..... Cảm thấy bọn họ làm nhân viên giao cơm cũng là không dễ dàng, đưa cái cơm hộp còn phải tính thông mười tám ban võ nghệ.

"Ngại quá, chính là Quà Quýt Nhỏ nhà tôi hình như không biết bắt chuột."

Ngày thường Quà Quýt Nhỏ nhiều nhất ngâm chút vật nhỏ lấp lánh từ bên ngoài trở về, Nguyễn Miên Miên chưa từng thấy nó bắt chuột.

"A —— làm sao bây giờ làm sao bây giờ?"

Bên cạnh mấy nhân viên giao cơm thấy hẩn gấp đến độ gãi đầu, trong đó có một người mập mạp đứng là cạ lồi với hẩn: "Nhìn anh có tiền đồ chưa kia, một người đàn ông thế nhưng còn sợ chuột, được được, chúng ta đổi một chút, tôi thay anh đi đưa đơn này."

Nghe vậy, vị nhân viên giao cơm kia lập tức nắm lấy tay hẩn nói: "Đại ca, anh thật là người tốt!"

"Đừng phát thế người tốt, tôi trước nhìn xem địa chỉ đơn hàng đó ở đâu." Ngay vừa thấy, phát hiện vừa lúc cách đơn hàng khác của mình đặc biệt gần, vì thế yên lòng.

Một nhạc đệm nhỏ, trong tiệm đều mang theo vài phần sung sướng, ngay cả Nguyễn Miên Miên trong phòng bếp cũng là càng nghĩ càng cảm thấy có chút buồn cười.

Chờ Chu Linh đem đơn hàng cho hai vị nhân viên giao cơm kia đưa ra, cô còn nhin không được cười nói một câu: "Hai người mau đi đi, đừng để cho khách hàng bị chuột dọa sợ."

"Chủ tiệm yên tâm, tôi đây liền đi cứu vớt khách hàng đáng thương của cô." Vị nhân viên giao cơm mập mập nói xong, với nhân viên giao cơm kia cùng nhau rời đi.

Nghỉ ngơi hai ngày, một lần nữa mở cửa, trong tiệm buôn bán đặc biệt tốt.

Cũng may có Chu Linh hỗ trợ, Nguyễn Miên Miên chỉ cần chuyên tâm ở trước bệ bếp chiên cơm, nấu canh cũng không quá vội.

Theo một phần cơm hộp từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc được đưa đi, đã có khách hàng nhận được cơm hộp.

Công trường nọ.

"Ui! Lão Lưu, đây là đặt cơm hộp đi? Hôm nay là ngày gì, còn đặt đồ ăn ngoài?" Nhìn thấy lão Lưu nhận đồ từ tay nhân viên giao cơm, mấy nhân viên tạp vụ của công trường liền trêu ghẹo nói. Cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đôi voi rất nhiều người một chút cũng không đắt, một ngày ăn 3 bữa, đôi mắt đều không nháy mắt một chút.

Nhưng đôi với người làm ở công trường như lão Lưu mà nói, 15 đồng lại thêm 3 đồng phía giao hàng, đặt cơm này thì cũng gọi là ăn sang một bữa.

Lão Lưu cẩn thận đem cơm hộp ôm ở trong ngực, mang theo vẻ mặt tràn đầy vui mừng hướng nhân viên tạp vụ: "Hôm nay sinh nhật con gái tôi, đây là đặt cho con bé, tôi đi thay quần liền đưa cho nó, vạn nhất buổi chiều không kịp trở về, phiền toái anh xin phép với đốc công giúp tôi."

"Nếu là đặt cơm hộp, sao không để nhân viên giao cơm trực tiếp đưa tới trường học đi?" Nhân viên tạp vụ ăn xong lau miệng hỏi.

"Trường học con bé xa, không ở trong phạm vi giao hàng, hơn nữa tôi cũng muốn đi thăm con bé."

Nghĩ đến con gái hẳn vì không có ai chăm sóc, tuổi còn nhỏ đã phải ở trong ký túc trường học, nhân viên tạp vụ hiểu rõ gật gật đầu: "Được, anh yên tâm đi đi."

Lão Lưu vội vàng đi thay một bộ quần áo sạch sẽ, dùng một cái áo bông bọc hộp cơm lại liền đi xe bus tới trường học của con gái.

Cách y phục cùng túi đựng, lẽ ra mùi thơm bên trong không thể lọt ra ngoài, nhưng lúc lão Lưu ngồi trên xe, lại cảm thấy chính mình người được một mùi thơm chua ngọt mê người, trong lòng có chút kích động nghĩ, con gái khăng định sẽ thích.

Người đàn ông da ngăm đen ở trên đường suy nghĩ tới rất nhiều điều muốn nói, nhưng chờ đi vào trong phòng học con gái, đem cơm hộp đưa tới trước mặt con bé, lại chỉ khô cần nói một câu: "Lại lớn thêm một tuổi, về sau ở trường học phải nghe lời giáo viên."

Tình cảm cha con tựa hồ có chút xa lạ, đứa nhỏ 8 - 9 tuổi quét mắt canh cùng một quả dưa còn chưa gọt vỏ đặt trên bàn, rũ đầu: "Dạ." Một tiếng.

Người đàn ông nhìn đỉnh đầu con gái, hơi há mồm cũng không biết nói gì mới tốt, cuối cùng chỉ có thể nói: "Ba phải đi rồi."

"Tạm biệt ba."

Chờ hẳn xoay người rồi đi, học sinh khác trong phòng học hiếu kỳ nói: "Lưu Tĩnh Tĩnh hôm nay là sinh nhật cậu sao?"

"Ba cậu tặng cho cậu cái gì?"

Lưu Tĩnh Tĩnh không muốn nói chuyện, duỗi tay định đem đồ vật trên bàn giấu vào trong ngăn kéo, nhưng mà tay mới vừa sờ vào, lại phát hiện quả dưa kia thế nhưng nóng hằm hập.

Rất cuộc tuổi còn nhỏ, lòng hiếu kỳ thúc đẩy cô bé đem túi mở ra, sau đó phát hiện quả dưa được buộc lại bằng một sợi dây thừng.

Di!

Cô tò mò cởi bỏ dây thừng, thử từ cái khe mở ra quả dưa, không khỏi trợn to hai mắt.

"Oa! Thật xinh đẹp a!"

"Thơm quá! Đây là cái gì nha?"

"Dùng dưa đựng cơm, hẳn là cơm dưa đi?"

Bên cạnh học sinh nhin không được vây lại đây, trong miệng phát ra từng tiếng kinh ngạc cảm thán.

"Có dưa, thịt, cơm..... Thoạt nhìn ăn rất ngon." Một cái học sinh nữ một bên nói, một bên nuốt nước miếng.

Lưu Tinh Tinh không nghĩ tới, nguyên lai quả dưa này còn có kinh hi, cô bé không khỏi lộ ra tươi cười, ngay sau đó gấp không chờ nổi mà cầm lấy cái muỗng ném một miếng.

Ăn ngon quá!

Thấy cô ăn đến đôi mắt đều cong lên, toàn bộ khuôn mặt đều tràn ngập hai chữ "Ăn ngon", bên cạnh các bạn học càng thêm thêm vài phần.

"Lưu Tinh Tinh ba câu đối với câu thật tốt, cậu biết ba cậu là ở nơi nào không?"

Hôm nay là sinh nhật mình, ba lại đây liền một câu "Sinh nhật vui vẻ" cũng không nói, còn tặng một quả dưa chưa gọt vỏ, Lưu Tinh Tinh trong lòng vốn dĩ có chút ủy khuất.

Phát hiện quả dưa này rất đặc biệt, lại nghe được bạn học nói một câu "Ba câu đối với câu thật tốt", cô bé nháy mắt liền vui vẻ, cảm thấy ba ba quả nhiên vẫn thương mình, một bên ăn mỹ vị, một bên ngữ khí vui sướng trả lời: "Không biết, chờ lần sau nghỉ tổ sẽ hỏi ba."

"Nhìn thật ngon, còn thật xinh đẹp, tớ cũng muốn ăn loại cơm này."

"A! Tớ cũng muốn ăn cơm dưa, sinh nhật tớ mẹ tớ như thế nào không mua cái này chứ!"

"Hôm nào tớ cũng muốn ba mua cơm dưa này cho tớ."

Bên ngoài phòng học, tránh ở bên cửa sổ lặng lẽ nhìn vào trong, lão Lưu nhìn đến con gái ăn đến vẻ mặt thỏa mãn cùng hạnh phúc, trong lòng so với chính mình ăn còn thoải mái hơn.

Hắn trộm lấy ra di động chụp bức ảnh, duỗi tay sờ sờ trên màn hình lại nhìn cô bé một cái, ở trong lòng nói câu "Sinh nhật vui vẻ" liền lặng lẽ rời đi.

Xinh đẹp lại mỹ vị cơm chiên dưa để cả quả, chỉ là nhìn thôi cũng làm tâm tình trở nên tốt hơn. Trừ bỏ cô bé này được một phần, mặt khác mấy khách hàng đặt được, phần lớn cũng luyến tiếc chính mình ăn, hoặc

là trực tiếp đưa cho vợ, hoặc là cùng bạn gái chia sẻ, hoặc là mang về cho người nhà nằm thử.

Thật ra có dân FA sống một mình tại thành phố A, muốn một người ăn hết cả phần cơm chiên dưa nguyên trái.

Đáng tiếc, trừ phi bọn họ ở một mình, bên người không có người khác ở, nếu không với hương thơm của cơm chiên dưa, giống như đom đóm trong đêm đen, người bị mùi hương lôi kéo tới, sao có thể không chia một ít.

Hai giờ rưỡi, kết thúc buôn bán sau, Nguyễn Miên Man dùng nửa quả dưa còn lại từ quả dưa làm cho ông Ngô, làm phần cơm chiên cho Chu Linh, để cô mang về cho bà Vương cùng con gái nằm thử.

"Cảm ơn cô chủ." Chu Linh nói lời cảm tạ sau hỏi, "Buổi chiều mấy giờ thì chị lại đây được?" Nguyễn Miên Man nói: "Chị buổi chiều mời bà Vương cùng nhau lại đây ăn một bữa cơm, bởi vì muốn mở cửa buôn bán, khả năng đến ăn sớm một ít, liền 4 giờ đi."

Chu Linh khách khí vài câu nói không cần ăn cơm, thấy cô kiên trì, lại lần nữa nói lời cảm ơn mới rời đi.

Ngày trước kết thúc buôn bán không thiếu được còn muốn dọn dẹp trong tiệm một chút, hiện tại có người hỗ trợ, Nguyễn Miên Man liền tiết kiệm được thời gian làm những việc này.

Cô mang theo Quả Quýt Nhỏ ở bên ngoài dạo một vòng, ngồi dưới cây đào bắt đầu xem bình luận.

Cơm chiên dưa mới ra rất được khách hàng yêu thích, lúc oản giận không cướp được cơm dưa đựng trong trái, cũng không quên khen cơm chiên mỹ vị.

Đương nhiên, có lẽ tâm lý tính toán, có người bình luận nói còn không phải là đựng trong quả dưa, cơm chiên bên trong hương vị ăn còn không phải giống nhau, ngốc tử mới đi mau phần đắt hơn 5 đồng.

Bắt quả theo sau, liền có người mua được cả hai loại cơm chiên trả lời, tỏ vẻ dùng dưa đựng có lẽ là cơm hấp thu được thanh hương của quả dưa, hương vị xác thật so với cơm chiên dưa bình thường càng tốt hơn một ít.

Những người cướp được cơm chiên dưa đựng trong trái nguyên, tự nhiên không thể thiếu khoe khoang, hơn nữa khoe ra đến phương thức còn không giống nhau, có trực tiếp khoe ra, có gián tiếp khoe ra, còn có mình oản giận âm khoe ra.....

Đương nhiên, mấy cái bình luận khoang khoang, không tránh được bị khách hàng khác cạnh khóa vài câu.

Duy nhất có một khách hàng cướp được cơm chiên dưa đựng trong trái nguyên không bị cạnh khóa, không ai khác là khách hàng mua cơm chiên làm quà tặng sinh nhật.

【6**z: Hôm nay là sinh nhật con gái, lúc trước vẫn luôn nghĩ mua cho con bé cái bánh kem hoặc cái váy đẹp, chính là tiền lương vẫn chưa được nhận..... Vận khí còn không quá tệ, cướp được một phần cơm chiên dưa, con gái tôi nhận được cơm chiên dưa đựng trong trái nguyên thực thích, tôi thật lâu không thấy được con bé cười đến vui vẻ như vậy, thật sự, thực cảm ơn chủ tiệm [hình ảnh] 】

Hình ảnh có chút mờ mờ, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt cô bé, bắt quả từ khóa môi gương lên, xác thật có thể nhìn ra cô bé là thật sự vui vẻ.

【mộng **k: Chúc tiểu mỹ nữ sinh nhật vui vẻ, càng lớn càng xinh đẹp. 】

【k**l: Chúc cô bé sinh nhật vui vẻ ~ 】

Chương 36

Editor: Thienyetkomanhme

【thanh **: Cơm chiên dứa của chủ tiệm tuyệt đối ngon hơn bánh kem, quá lạng này xem như đưa đúng rồi. 】

【o **: Hâm mộ, tại sao tôi không có một người ba đoạt cơm chiên dứa cho tôi. 】

【5 **: Còn: Cùng hâm mộ. 】

【3 **: Các người nếu là hâm mộ, tôi sẽ cố để làm ba của mấy người, buổi chiều thay mấy người tranh cơm chiên dứa, đương nhiên, không cam đoan sẽ tranh được. 】

【o **: Thật là vô liêm sỉ, như thế nào còn không có bị nhân viên của anh đánh chết? 】

Nguyễn Miên Miên cũng trả lười một câu chúc mừng, thu hồi đi động vào trong nhà xem TV. Vẫn luôn xem đến 3 giờ chiều, cô đứng dậy một lần nữa tiến vào phòng bếp.

Xe kéo của cô bị bà dì nhét đến tràn đầy, còn cho cô thêm một túi lớn, cho nên nguyên liệu nấu ăn cô mang về không ít.

Nguyễn Miên Miên nhìn nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp suy nghĩ một lát, trong đầu đã có lên xong thực đơn.

Canh vịt muối củ sen, hương xuân xào trứng, thịt cá khô kho tàu thịt, ốc đồng xào cay, đậu hủ sốt, thanh xào rau dại, bánh rau dại, phù dung chưng trứng.

Chu Linh 3 giờ rưỡi đã tới, nghe mùi hương đi vào phòng bếp, phát hiện cô đã bắt đầu nấu ăn, chặn lại nói: "Có cái gì tôi có thể làm không?"

"Sao chị tới sớm vậy." Nguyễn Miên Man quay đầu lại, "Chỉ vài món ăn, em có thể tự làm."

Ở bên cạnh đứng một lúc, phát hiện chính mình xác thật không giúp được việc gì, Chu Linh cũng không nhàn rỗi, dứt khoát lại ra bên ngoài làm dọn vệ sinh.

Hơn 4 giờ, ông Ngô, bà Vương mang theo chắt ngoại lần lượt lại đây, còn chưa có bước vào cửa, liền bị các loại mùi hương từ phòng bếp bay ra làm thèm gần chết.

Ngay cả An An có chút sợ người lạ, ngửi được mùi thơm, lá gan cũng lớn hơn một chút, còn dám tiến đến cửa bếp xem Nguyễn Miên Man nấu ăn.

"Đông Đông à, cháu làm món ngon gì vậy? Này cũng quá thơm."

Ông Ngô dứt lời, bà Vương cũng đi theo gật đầu: "Xác thật thơm, ngửi thôi mà nước miếng đều muốn chảy xuống."

"Cũng không có gì à, chính là canh hầm cái vịt muối củ sen, xào đĩa hương xuân trứng gà, thịt cá khô kho tàu, ốc đồng xào cay....."

Cô vừa báo món, đừng nói người lớn, ngay cả tiểu An An đều đi theo nuốt nước miếng.

Nguyễn Miên Man thấy vậy, cười nói: "Canh đã nấu xong, nếu không mọi người trước nếm thử?"

Chu Linh xua tay cự tuyệt, ông Ngô lại không cùng cô khách khí, trực tiếp gật đầu chính mình đi múc canh.

Đến cuối cùng, ba người lớn, một đứa nhỏ không giúp được gì đều đi ra bên ngoài ăn canh. Canh vịt muối củ sen đã có vịt muối hầm tiên lại có củ sen thơm ngon, uống lên một chút cũng không thấy dầu mỡ, vị cùng hương đều không thể bắt bẻ.

"Canh này thật là ngon miệng, Đông Đông tay nghề của cháu thật là không thể chê....."

"Chẳng những canh uống ngon, củ sen cùng vịt muối bên trong cũng đặc biệt ngon."

"Mẹ, chị nấu canh rất ngon nha!"

Nghe được bọn họ khen không dứt miệng, Nguyễn Miên Man hơi giương môi lên, đem cá khô khô tầu trong nồi múc ra, cầm lấy đi động đặng cái thông báo trong tiệm, hôm nay muốn mở cửa muộn 1 – 2 tiếng.

Bên ngoài, ông Ngô vui vẻ uống hết non nửa chén canh, theo thói quen 'tách tách' chụp bức ảnh gửi cho cháu trai, thuận tiện thông báo các món ăn hôm nay sẽ ăn.

Giữa trưa Tư Cảnh Lâm cũng chưa ăn cơm hẳn hoi, nhìn đến ông nội gửi hình ảnh, bắt đắc đi trả lời một câu, bảo ông không cần lại làm mình thêm. . Truyện Nữ Phụ

Ông Ngô đọc xong, nói anh nếu muốn ăn có thể qua đây ăn cùng.

Biết cháu bận, ông Ngô vốn dĩ chính là thuận miệng nói vậy, không nghĩ tới ngay sau đó cháu trai thế nhưng trả lời một câu "được ạ".

Kính ngạc qua đi, ông Ngô nhanh bưng lên chén canh vào phòng bếp: "Đông Đông, ông cùng cháu thương lượng chuyện này."

"Chuyện gì ạ?"

"Ông muốn để anh Cảnh Lâm của cháu lại đây cùng nhau ăn cơm, cháu xem được không?"

"Này có cái gì không được, ông bảo anh ấy tới thôi." Cũng không phải người lạ, Nguyễn Miên Man tự nhiên không để ý.

"Được, ông gọi nó lại đây." ông Ngô được cô cho phép, cao hứng đi ra ngoài, báo tin cho Tư Cảnh Lâm mau qua đây, đồ ăn rất nhanh liền xong.

Lâu lâu bị ông nội dụ hoặc, Tư Cảnh Lâm xác thật có chút nhớ tay nghề của cô, nhận được tin nhắn, khoảng 20 phút sau đã tới cửa hàng.

Lúc anh tới, vừa lúc đầu ăn đều đã nấu xong, Nguyễn Miên Man nghe được động tĩnh, cùng Chu Linh bưng đồ ăn ra.

"Anh Cảnh Lâm." Đem đồ ăn đặt lên trên bàn, Nguyễn Miên Man đi qua chào một tiếng. Tư Cảnh Lâm gật đầu đáp lại, đem đồ vật trên tay đưa tới.

Thấy anh còn mang theo trái cây cùng một bao lớn đồ ăn tới, Nguyễn Miên Man xua tay nói: "Không cần khách khí như vậy, ông Ngô ngày thường cũng cho em rất nhiều trái cây, đều ăn không hết."

"Đế đó từ từ ăn." Tư Cảnh Lâm thấy cô không nhận, trực tiếp đặt trên cái bàn bên cạnh. Lúc trước phát bao lì xì, cô bé không thu, anh chỉ có thể nghĩ mang chút đồ vật lại đây, vốn dĩ cũng không biết đưa cho cô bé cái gì, hồi tài xế, mới tiện đường mua chút trái cây cùng đồ ăn vặt.

"Cháu tốt xấu kêu nó một tiếng anh, anh trai mua đồ ăn vặt cho em gái không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không cần cùng nó khách khí. Chúng ta vẫn là mau ăn cơm đi, cháu xem Tiểu An An đều thêm đèn cháy cả nước miếng."

Ông Ngô nói xong, bà Vương tức giận nói: "Tôi thấy là chính ông mới thêm đèn cháy cả nước miếng."

Nghe thấy người lớn nói tới mình, An An duỗi tay sờ sờ miệng, nài thanh nài khí nói: "An An không cháy nước miếng."

Vốn dĩ bởi vì Tư Cảnh Lâm đã đến mà Chu Linh có chút câu thúc, nhìn thấy động tác của con gái, cô nhện không được cười rộ lên.

Tư Cảnh Lâm thật lâu không trái qua bầu không khí náo nhiệt như vậy, nhất thời còn có chút không quen.

"Anh ngồi trước đi, bung đồ ăn lên là có thể ăn." Nguyễn Miên Man thấy anh đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hướng anh nói.

"Được."

Đồ ăn rất nhanh đã dọn lên bàn xong, bất luận là màu sắc hay là mùi hương, đều rất dụ hoặc người ta.

Tư Cảnh Lâm nhìn đến mỗi món ăn trên bàn đều cố ý chia ra 2 phần, không khỏi nhìn cô bé ngồi ở đối diện, lại lần nữa phát có người em gái tri kỷ như vậy xác thật không tò.

Phát hiện tầm mắt của anh, Nguyễn Miên Man hướng anh cười một chút, sau đó mời mọi người trên bàn động đũa.

Canh vịt muối củ sen thì không cần phải nói, lúc trước bọn họ đều đã nếm qua, ngay cả An An không thích ăn canh đều bung chén nhỏ lộc lộc cộc uống hết một chén, thậm chí còn chủ động muốn thêm chén thứ

hai.

Cá khô kho tàu, mang theo mùi hương đặc trưng của đồ khô, thịt cá không tính là quá mềm, lại nhai cực kỳ ngon, hơn nữa càng nhai càng thơm, đặc biệt ăn với cơm rất ngon.

Hương xuân xào trứng, món ngon chỉ có vào ngày xuân, ăn một miếng khiến cho người ta muốn ngừng cũng không được.

Rau dại xào, thoải mái thanh tân ngon miệng, ăn xong cá khô kho tàu rồi lại ăn một ngum, có tư vị khác.

Đậu hủ sốt, Nguyễn Miên Miên lúc trước đã làm vài lần, bắt luận là mềm đậu hủ ngoài giòn trong, hay là nhân thịt bên trong, đều tươi ngon làm người ta muốn nuốt cả đầu lưỡi.

Phù dung chưng trứng, lại tiên lại nộn, đặc biệt thích hợp cho trẻ con.

Bánh rau dại, thoạt nhìn có chút giống bánh ngô, nhưng cho vào miệng là có thể cảm giác được vị mềm xốp, chờ dùng hai tay xé vỏ bánh ra, nhiệt khí cùng mùi hương nhân rau nháy mắt tràn ra, làm thị giác cùng vị giác hưởng thụ song trọng.

Ông Ngô bắt chắp nóng cắn một ngum, cảm thấy hương vị này quả thực tuyệt.

Thẳng tới khi ăn xong bánh rau dại trên tay, ông mới chưa đã thêm nói: "Đồng Đồng, bánh rau dại này cháu làm cũng quá ngon đi, ngày xưa mà có tay nghề này, sợ là ăn rau dại cũng không tính là chịu khổ."

"Xác thật ăn ngon, chúng ta có thể ăn đến món bánh rau dại này, sợ là nằm mơ đều có thể cười tỉnh." Bà Vương nói.

Chu Linh gật đầu, cảm thấy trên bàn mặc kệ là rau dại cũng đặc biệt ngon, cô đời này cũng chưa ăn được món ngon như vậy.

Dư quang nhìn đến con gái từng ngum từng ngum cắn bánh rau dại, ăn đến vẻ mặt thỏa mãn, giờ khắc này, cô chưa từng cảm thấy may mắn như vậy, may mắn chính mình rốt cuộc đứng lên một lần nữa, mang theo con gái rời khỏi cái nhà kia.

"Chủ yếu vẫn là dùng thêm nguyên liệu, ngày xưa ông bà chỉ có rau dại, hương vị tự nhiên sẽ thiếu chút." Nguyễn Miên Miên khiêm tốn nói.

Cô làm bánh rau dại, vỏ bánh tốt nhất là dùng bột ngô, còn nhân dùng rau dại, thịt khô thái hạt lựu, đậu phộng xào thơm, sau đó liền bao lại, hương vị không thể nào tẻ được.

Tư Cảnh Lâm ăn nhìn như ưu nhã, trên thực tế đã ăn hết hai cái bánh rau dại vào bụng, nghe được lời cô nói, gấp một đĩa rau dại xào nói: "Kể cả nguyên liệu nấu ăn không phức tạp, em nấu ra cũng ngon hơn người khác."

"Chị nấu ăn rất ngon!" Trong tay nắm một cái bánh rau dại, ăn đến gương mặt đều phồng lên An An cũng đi theo hô lên, bất quá khi cô nhìn qua, lại ngượng ngùng mà cúi đầu xuống.

Nguyễn Miên Miên trong mắt mang theo vài phần ý cười: "Thích vậy thì mọi người đều ăn nhiều một chút."

Ăn ốc đồng tương đối phiền toái, thẳng đến khi đồ ăn trên đều ăn gần hết, người ốc đồng xào cay kia đặc biệt thơm, ông Ngô nhịn không được gấp một cái.

"Này nấu cũng thật tốt." Mới hút chút nước canh, ông liền không nhịn được khen lên.

"Ông dùng tăm ăn đi." Ốc đồng có điểm cay, sợ ông sặc, Nguyễn Miên Miên vội đem tăm xia răng đưa qua.

Ông Ngô rút ra cái tăm, lấy ra thịt ốc ăn vào trong miệng, ăn ngon đến khe lắc lắc đầu. "Ốc này thịt cũng thật béo, thích hợp nhắm rượu."

Thấy ông toát ra biểu tình nóng lòng muốn thử, Tư Cảnh Lâm nhắc nhở: "Bác sĩ nói ông không thể uống rượu."

"Ông chỉ nói mềm mà thôi, lại chưa nói muốn uống thật." Ông Ngô không cao hứng liếc anh một cái, thàn hừ hừ, lúc trước không nên gọi nó qua đây, bằng không còn có thể trộm uống hai chén.

Bà Vương thấy lão ăn đến ngon lành, không nhịn được cũng cầm lấy cái tăm nể một con ốc, sau đó cảm thán: "Trách không được tục ngữ nói, mình ốc phù quá ngỗng, thịt ốc này đúng là quá ngon."

Ốc đồng món ăn vặt này, càng ăn càng nghiện, nhìn thôi cũng dễ dàng thêm. An An nhìn thấy hai người lớn ăn đến thơm lành, nhịn không được nói: "Mẹ, con cũng muốn ăn ốc ốc."

Bị con gái nhìn chằm chằm, Chu Linh mới lộng một con ốc ra, dùng canh rửa qua cho cô bớt cay. Mặc dù nhúng qua canh, bé con vẫn thấy cay, cố tình một bên hút khí một bên còn kêu muốn ăn. Chu Linh lại không dám cho con ăn thêm, gấp miếng củ sen cho nó cầm gặm.

Nguyễn Miên Miên giải quyết xong chén cơm cũng bắt đầu ăn ốc đồng, không khỏi nhìn người đối diện:
"Anh Cảnh Lâm, anh không thích ăn ốc đồng sao?"

Ông Ngô quét mắt nhìn cháu trai nhà mình, đang muốn nói chuyện, liền thấy anh cuộn lên tay áo hỏi: "Có bao tay không?"

Nguyễn Miên Miên gật đầu, đứng dậy lấy ra một hộp bao tay đặt tới trước mặt anh.

"Cảm ơn."

Định trêu ghẹo anh sẽ không ăn ốc đồng, ông Ngô anh mang lên bao tay, ra dáng ra hình nể được thịt ốc ra, sửa miệng nhắc nhở nói: "Cẩn thận đừng đem dầu bắn lên người."

Tư Cảnh Lâm vẫn là lần đầu tiên ăn ốc đồng xào cay, ném một ngụm, ngoài ý muốn phát hiện, hương vị thế nhưng thực không tồi.

Lúc một đám người đều ăn ốc đồng xào cay, trên bàn bắt tri bắt giắc liền an tĩnh lại, chỉ có vỏ ốc đồng bị ném xuống bàn phát ra thanh âm.

"Hay lắm chủ tiệm, nguyên lai không mở cửa hàng là vì chính mình tránh ở trong tiệm ăn bữa tiệc lớn!"

Lúc bọn họ đang ăn tới vui vẻ, phía cửa đột nhiên truyền tới tiếng la mang theo vài phần lên án. Ông Ngô đối diện ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người trẻ tuổi khoảng 20 tuổi đứng trước cửa, từ lời nói không khó đoán được đây là khách hàng trong tiệm.

Ông Ngô vốn dĩ cảm thấy, Đông Đông mỗi ngày thời gian buôn bán quá dài, ăn cơm đều phải tranh thủ từng chút, khó có hôm nay buôn bán muộn chút, ngồi xuống ăn bữa cơm hân hoan, thế nhưng còn nháy ra cái khách hàng chỉ trích cô, ngữ khí không cao hứng: "Cái gì gọi là trốn tránh ăn? Chúng ta rõ ràng là quang minh chính đại ăn."

Khi nói chuyện, ông cũng không quên tiếp tục ăn ốc đồng. Trời bên ngoài hiện tại còn chưa hoàn toàn tối hẳn, bất quá ánh sáng nhà chính không tốt lắm, trong tiệm lúc này đã mở đèn.

Chương 37

Editor: Thienyetkomanhime

Uốn đi đưa ốc đồng tràn đầy, lúc này bị mọi người ăn bớt, phần bên dưới được ngâm dưới nước sôi cay đỏ, ánh đèn chiếu xuống, có vẻ phá lệ mê người.

Thanh niên đứng ở cạnh cửa người thấy mùi thơm, nhìn ông lão từ từ lấy ra một con ốc nhỏ uống ngụm nước sôi, dùng tăm chọc một lát, liền lấy ra thịt ốc béo ngậy đưa vào trong miệng, ưc một tiếng nuốt nước miếng.

"Chủ tiệm, phân....." cho tôi ăn chút, tôi liền không nói cho khách hàng khác, ông tránh ở trong tiệm ăn uống.

Người thanh niên còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên nhìn đến cô gái ngồi cạnh ông chủ, hai mắt sáng ngời, cảm thấy bọn họ quả nhiên có duyên phận.

"Tiểu tiên nữ, cô như thế nào lại ở chỗ này?"

Nguyễn Miên Miên nhìn người đang nhìn chằm chằm vào mình, đang đi nhanh tới đây, nhúu mày. Tư Cảnh Lâm thấy chân mày cô nhúu lại,, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía thanh niên xa lạ kia. Người thanh niên cho rằng cô quên mình, đang muốn nhắc tới lần đó bọn họ tình cờ gặp nhau, bỗng nhiên cảm giác được một ít áp lực, ngẩng đầu liền nhìn đến một người tuyệt không nên xuất hiện tại đây.

"Tư..... Tư tổng?"

Mẹ nó! Tư Cảnh Lâm như thế nào lại ở chỗ này?

Người thanh niên theo bản năng lui lại mấy bước, trong mắt mang theo vài phần hoài nghi, hiển nhiên khó mà tin được đường đường tổng giám đốc tập đoàn Bách Xuyên, sẽ ngồi trong loại cửa hàng nhỏ này ăn ốc đồng xào cay, loại đồ ăn mất hình tượng này.

Nhưng..... Nếu nói không phải, vô luận tướng mạo, khí chất, cùng với định chế tây trang trên người anh ta, hiển nhiên cũng không phải người bình thường có thể giả mạo.

"Tôi là Triệu Hữu Vi." anh ta tuổi tuy không lớn, nhưng lui tới đều là những người có bối phận như ba hấn, Triệu Hữu Vi xác định thân phận của anh, cả người đều nghiêm túc một ít, không như vừa rồi.

Tự giới thiệu xong, nghĩ anh ta đại khái sẽ không nhớ rõ chính mình, hấn lại bổ sung: "Ba tôi là Triệu Vĩnh."

Tư Cảnh Lâm gật đầu sau nói: "Anh tới có chuyện gì?"

Anh ngữ khí lãnh đạm, cho người ta một loại cảm giác không có việc gì thì mau biến khỏi mắt tôi. Triệu Hữu Vi dùng dư quang lững lờ ngắm tiểu tiên nữ, tiếc nuôi chính mình chận một bước, đồng thời, lại không muốn ngay cả mỹ thực cũng phải từ bỏ.

Đúng vậy, nhìn tình huống này, hấn tự nhận đã suy nghĩ cẩn thận, Tư tổng khẳng định là bởi vì tiểu tiên nữ mới có thể ở trong tiệm, hơn nữa xem bọn họ ngồi ở một bàn ăn cơm, hiển nhiên liền nghĩ đây là gặp qua phụ huynh.

"Tôi, tôi là khách hàng trung thành của cửa hàng này, lúc trước chủ tiệm làm bánh hoa đào thủy tinh thật sự hợp khẩu vị, đáng tiếc về sau lại không bán nữa, cho nên tôi mang theo nguyên liệu, muốn hỏi một chút chủ tiệm có thể hay không làm cho tôi một ít? Tôi có thể trả tiền công, 100 đồng một cái."

Vốn dĩ Triệu Hữu Vi tự nhiên sẽ không ra giá cao như vậy, bất quá nhìn đến Tư Cảnh Lâm ở đây, cảm thấy chủ tiệm hấn là không thiếu tiền, lo lắng hấn cự tuyệt mới có thể ra giá như vậy.

Ông Ngô thấy hấn nói chuyện nhìn chằm chằm vào chính mình, đoán được hấn hiểu lầm, không khỏi nổi lên chút tâm tư bốn cột: "Anh hỏi tôi cũng không được."

"Vi cái gì? Là giá cả quá thấp sao? Chủ tiệm ông có thể tự mình ra giá." Triệu Hữu Vi vội vàng nói. Ông Ngô thấy hấn có chút nóng nảy, lúc này mới không trêu ghẹo nữa, chỉ vào Nguyễn Mên Man bên cạnh nói: "Cùng giá cả không quan hệ, chỉ là con bé này mới là chủ cửa hàng, tôi bất quá là tới ăn trực thôi."

Triệu Hữu Vi kinh ngạc qua đi, không khỏi nhìn về phía cô, cảm thấy chính mình ánh mắt quá nhiên không tới, trong lòng càng thêm cảm thấy tiếc nuôi.

Bất quá, tự cho là cô cùng Tư Cảnh Lâm có quan hệ, bất luận là xuất phát từ quy tắc bản thân, hay là căn cứ suy nghĩ không đắc tội Tư Cảnh Lâm, ánh mắt hắn đã thu liễm rất nhiều, không lại nhìn chằm chằm vào cô.

"Chủ tiệm, phiền toái cô thay ta làm một chút đi, cô làm bánh hoa đào thủy tinh thật sự ăn quá ngon, hơn nữa lại xinh đẹp, sắp tới mừng thọ bà tôi, tôi muốn tặng cho bà nếm thử." Nhắc tới trường bối nhà mình, thái độ Triệu Hữu Vi thấp phần thành khẩn.

Nguyễn Miên Miên kỳ thật cũng biết, nơi này cùng cổ đại bất đồng, lúc trước hành vi của hắn lúc trước, có lẽ có chút không lịch sự, nhưng còn không tính là đáng đồ từ.

Tư Cảnh Lâm thấy cô tựa hồ có chút do dự, nghĩ cô bé là ngượng ngùng cự tuyệt, nói thẳng: "Không muốn làm liền trực tiếp cự tuyệt."

Nghe vậy, Triệu Hữu Vi nháy mắt cúi đầu xuống, nhìn không được ở trong lòng nhắc nhở chính mình quá phận, ngăn tiểu tiên nữ liền tính, còn muốn bá chiếm tay nghề của cô.

"Tôi chỉ là cảm thấy, giá có thể hay không quá cao....." Nguyễn Miên Miên còn không có tích góp đủ tiền nợ, tự nhiên sẽ không tùy tiện cự tuyệt sinh ý đưa tới cửa.

Triệu Hữu Vi thấy sự tình còn cơ hội, lập tức nói: "Không cao không cao, thật nhiều tiệm bán điểm tâm còn không có ngon như bánh này, bán còn đắt hơn, như này không tính là đắt."

Đương nhiên, hắn không nói, điểm tâm bán trong tiệm đắt hơn, có một phần nguyên nhân là đắt là đắt ở nhãn hiệu, cùng với không khí trong cửa hàng.

Tư Cảnh Lâm nói: "Xác thật không đắt."

Nghe hắn nói như vậy, ông Ngô cũng phụ họa hai câu.

Bà Vương càng là nói thẳng: "Nếu hắn ra các giá này, khẳng định là cảm thấy thủ nghệ của Đông Đông cháu đáng giá."

Nguyễn Miên Miên thấy vậy, lúc này mới gật đầu nói: "Anh muốn bao nhiêu cái?"

"Dựa theo nguyên liệu tôi mang tới làm là được." Triệu Hữu Vi nói xong, cao hứng đem hộp hoa đào trên

tay đặt lên cái bàn trống bên cạnh, "Chủ tiệm, tôi đem tiền đặt cọc trước cho cô?"

"Không cần, buổi chiều ngày mai tới lấy bánh hoa đào thì thanh toán là được." Nguyễn Miên Man nói.

"Cũng đúng." Triệu Hữu Vi sau khi gạt đầu, lực chú ý lại lần nữa bay tới trên bàn, yết hầu lẩn lộn hai cái:

"Chủ tiệm, có thể bán chút ốc đồng cho tôi không? Vì chờ cửa hàng nhà cô mở cửa, tôi sắp đói chết."

Từ ở nông thôn mang về tới hơn 6 cân ốc đồng, Nguyễn Miên Man nấu lên toàn bộ, không riêng trên bàn còn thừa không ít, trong phòng bếp cũng còn.

Nguyễn Miên Man gạt đầu đồng ý, Chu Linh đứng dậy đi phòng bếp múc một đĩa ra cho hắn. "Bằng không lấy hai cái bánh rau dại cho hắn lót lót dạ trước?" Tuổi lớn, đối với đĩa nhỏ hiểu thuận luôn là có hảo cảm, nghĩ ốc đồng có điểm cay, bà Vương dò hỏi Nguyễn Miên Man.

Bánh rau dại Nguyễn Miên Man làm cũng không ít, cũng không để bụng một cái hai cái, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Cảm ơn chủ tiệm, cảm ơn bà." Triệu Hữu Vi đối với tay nghề chủ tiệm rất là tín nhiệm, tiếp nhận bánh rau dại liền cắn một miếng to.

"Này thật sự là bánh rau dại sao? Như thế nào ăn ngon như vậy!" Trước kia ông hắn nói muốn nhớ khổ tư ngọt, để đầu bếp trong nhà làm bánh rau dại, cái kia hương vị, cũng coi như miễn cưỡng có thể nuốt xuống.

"Tay nghề Đông Đông, còn cần phải nói." trong giọng nói ông Ngô lộ ra tự hào.

Triệu Hữu Vi mấy miếng giải quyết bánh rau dại mềm xốp tiên hương trong tay, hàm mộ nhìn về phía Tư Cảnh Lâm: "Tư tổng thật là hảo phúc khí, mỗi ngày có thể ăn đến nhiều món ngon như vậy."

Cũng không phải mỗi ngày đều được ăn, Tư Cảnh Lâm liếc hắn một cái, tiếp tục giải quyết ốc đồng trong chén.

Triệu Hữu Vi, khách không mời mà đến, cũng vui đầu ăn ốc đồng, hơn nữa ăn đến so mỗi người ở đây đều phải nghiêm túc hơn, trong tiệm lại lần nữa an tĩnh lại.

Trong tiệm là an tĩnh, trong cửa hàng, khu bình luận đã náo nhiệt không thể náo nhiệt hơn.

【o6: Không phải mới nghỉ ngơi hai ngày sao, chủ tiệm như thế nào lại mở cửa muộn tiếp? 】**

【mộng **k: Đói quá đói quá đói quá, ta thật sự đói quá..... Gõ chén ngồi chờ chủ tiệm mở cửa. 】

【an: Com chiên Dương Châu, com chiên mỡ heo, com chiên trứng thịt, com chiên tóp mỡ, com chiên đậu que thịt băm, com chiên trứng, dứa com chiên.....】**

【Hq: Vẫn đi đã đói, cũng đừng nhắc tên món ăn được không? 】**

.....

【thanh **l: Chủ tiệm, anh định để người đáng yêu như tôi đói chết sao? Tôi đều đói bụng chờ hơn một giờ, đầy đất lẫn lộn cầu anh mau mở cửa hàng được không? 】

Sắp 7 giờ, Nguyễn Miên Man quét mắt đi động, nhìn đến nhóm khách hàng la lối khóc lóc lẫn lộn kêu cô mau mở cửa hàng, bất đắc dĩ cười, nói với mọi người: "Cháu ăn no, mọi người đừng từ từ." Trên thực tế, thức ăn trên bàn đã bị dọn dẹp không còn gì, chỉ còn lại chút canh cùng ốc đồng, mọi người chưa ăn xong, bắt quá là tiếp tục ăn ốc đồng.

Cô dứt lời, Chu Linh cũng đứng lên theo.

"Chủ tiệm có muốn buôn bán? Tôi muốn đặt một phần dứa đựng com chiên, còn muốn một chén canh cá viên tam tiên." Triệu Hữu Vi nhật con ốc cuối cùng hút nước canh, đều có chút luyến tiếc ăn luôn nó, nghe được động tĩnh sau lưng, lập tức kêu lên.

"Dứa đựng com chiên?"

Nghe được thanh âm hơi mang nghi hoặc của Tư Cảnh Lâm, ông Ngô nói: "Bà Đông Đông mới cho ra một loại com chiên, giữa trưa ông đã thử qua, đặc biệt ăn ngon, ăn ngon đến quên chụp ảnh cho cháu."

Kia thật đúng là may mắn nó ăn ngon như vậy.

Tư Cảnh Lâm trong lòng nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía Nguyễn Miên Man.

"Anh còn ăn được không? Muốn hay không cho anh một phần nhỏ nếm thử?" Đối diện với ánh mắt của

anh, Nguyễn Miên Man chủ động hỏi.

"Được, cảm ơn Đông Đông."

Chờ Nguyễn Miên Man cùng Chu Linh tiến vào phòng bếp bắt đầu buôn bán, bà Vương cũng ăn no, tùy tay đem bát đĩa trên bàn thu dọn, chỉ để lại bát to còn ít ốc đồng cho một già một trẻ tiếp tục ăn.

"Ngốc, không phải còn muốn ăn cơm chiên nữa sao? Cháu ăn ít chút." Mất thấy ốc đồng trong bát càng ngày càng ít, ông Ngô không ché dầu, nắm ở trong tay nói với hân.

Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt nhắc nhở: "Ốc đồng hơi nặng, ông mới là người cần ăn ít."

Ốc đồng này màu mỡ lại ngon miệng, Triệu Hữu Vi ăn xong một mâm căn bản không đủ, lúc này hâm mộ nhìn bọn hân chằm chằm, người một cái ta một cái ăn không ngừng, tiếc nuôi như thế nào cổ tình chính là Tư Cảnh Lâm, nếu là hiện tại đối một người khác ngồi ở kia, hân nói không chừng còn có thể lấy một chút ăn đỡ thêm.

Chờ ốc đồng cũng bị giải quyết xong, bắt đầu có nhân viên giao cơm đến trong tiệm, người dư hương trong tiệm, theo bản năng liền muốn hỏi chủ tiệm lại làm cái gì ngon.

Nhưng mà nhìn đến Tư Cảnh Lâm ngồi ở trong cửa hàng, trên người hân có loại khí chất tự phụ, vừa thấy liền biết không phải người thường, làm nhân viên giao cơm theo bản năng nuốt lời nói miệng xuống.

Không bao lâu, Chu Linh bưng hai phần đĩa đựng cơm chiên cùng canh ra, phân biệt đưa cho Tư Cảnh Lâm cùng Triệu Hữu Vi.

"Thế nào? Có phải hay không nhìn thật xinh đẹp?" Đĩa đựng cơm chiên đặt lên bàn, ông Ngô nói.

Tư Cảnh Lâm sau khi gạt đầu, cầm lấy chiếc muỗng ném một ngụm.

Mới vừa rồi kỳ thật đã ăn không ít, nói muốn ăn cơm chiên xong, anh ần ần có chút hối hận, lo lắng cho mình ăn không vô sẽ lãng phí.

Nhưng mà chờ một ngụm cơm chiên vào miệng, Tư Cảnh Lâm phát hiện chính mình lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Miếng cơm chiên dưa chua ngọt, thoải mái thanh tâm lại khai vị, hơn nữa cô làm không tính nhiều, Tư Cảnh Lâm cảm thấy chính mình hoàn toàn có thể ăn xong.

Làm một người bận rộn, ăn xong cơm chiên, anh phải rời đi.

Anh đi phòng bếp chào tạm biệt, Nguyễn Miên Miên nghĩ đến anh tựa hồ rất thích ăn bánh rau dại, vừa lúc lồng hấp còn thừa không ít, thuận tay xếp hai hộp cho anh: "Cho anh cùng ông Ngô ngày mai ăn sáng."

Tư Cảnh Lâm nói lời cảm ơn, xách theo bánh rau dại cùng ông Ngô rời đi.

Chờ anh đi rồi, Triệu Hữu Vi ăn uống no đủ, vốn dĩ chuẩn bị tìm chủ tiệm tám hai câu, thấy cô thật sự bận, mới đưa tiền cơm cho Chu Linh sau trực tiếp chạy lấy người.

Thẳng đến bọn họ đều rời đi, nhân viên giao cơm trong cửa hàng mới bắt đầu nói chuyện phiếm, mà không phải an tĩnh chơi đi động.

Hơn 8 giờ, một nhân viên giao cơm dáng người hơi béo đi vào trong cửa hàng, mong không ngồi ổn liền hướng trong phòng bếp kêu: "Chủ tiệm người muốn biết khách hàng giữa trưa nhờ bắt con chuột lớn tới mức nào không?"

Không nghĩ tới sự kiện "bắt chuột" giữa trưa "còn có thể nghe được hồi sau, vừa lúc làm xong hai đơn Nguyễn Miên Miên xách theo cơm hộp ra hỏi: "Bao lớn?"

Nhân viên giao cơm biểu tình mang theo vài phần cạn lời điểm hai cái vào đi động của mình, sau đó giơ lên cho cô xem.

Nguyễn Miên Miên nhìn nói: "Đây hẳn không phải là chuột đi?" Hơn nữa, thấy thế nào, con vật nhỏ cũng không coi là "Chuột lớn".

"Ha ha ha ha, cái gì chuột lớn, đây không phải là hamster sao? Cháu gái tôi có nuôi." Nhân viên giao cơm bên cạnh tò mò thò qua tới quét mắt, cười nói.

Nhân viên giao cơm mập mạp giơ đi động nói: "Xác thật là hamster, là con trai vị khách đồ giấu cô ấy nuôi, không biết như thế nào vượt ngục ra, làm cô ấy hoảng sợ một trận."

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới sẽ là kết quả này, cong lên môi cười sau đó một lần nữa trở lại bếp.

Trong cửa hàng, nhóm nhân viên giao cơm trò chuyện trò chuyện, trong đó một người bỗng nhiên hít cái mũi hỏi: "Chủ tiệm, cô ra món mới sao? Tôi như thế nào giống như người được mùi hương xuân?"

"Trong tiệm có chút hương xuân, liền thêm món hương xuân xào trứng."

Nguyễn Miên Miên chủ yếu là nghĩ đến khách hàng đợi lâu như vậy, vừa lúc hương xuân còn dư lại không ít, vì thế mới ra thêm mười mấy phần hương xuân xào trứng.

"Đây là thười điểm ăn hương xuân tốt nhất, chính là hơi đất."

"Xác thật đất, một chút đều mất vài đồng tiền."

"Hài! Trước kia ở nông thôn, nơi nơi đều là hương xuân, chờ sang năm tôi nếu có rảnh, liền trở về hái chút hương xuân ăn."

Nhóm nhân viên giao cơm nói chuyện phiếm vài câu, đơn hàng của bọn họ đã đưa ra, vì thế một đám rời đi, không bao lâu lại có một nhóm người mới tới.

Hương xuân xem như món ngon đặc sản của ngày xuân, hương vị có điểm đặc thù, bất quá ăn lên lại rất mỹ vị. Nhóm khách hàng tiệm cơm chiền Hạnh Phúc nhìn đến trong tiệm ở giữa trưa mới vừa thêm cơm chiền dưa, buổi tối thế nhưng lại thêm hương xuân mỹ vị như vậy, tức khắc đều không so đo chủ tiệm mở cửa buôn bán chậm.

Chương 38

Editor: Thienyetkomanhme

Lúc này, những khách hàng tranh được hương xuân cùng đĩa đựng cơm chiên đã nhận được bữa tối mà bọn họ chờ mong đã lâu bữa tối.

Một phần vì đói bụng, một phần vì đồ ăn ngon miệng, bữa tối này ăn quá thỏa mãn.

Một đĩa hương xuân xào trứng vào miệng, hương vị đặc trưng của hương xuân cùng trứng gà tươi mới, làm người ta nếm được hương vị ngày xuân.

Cơm chiên dưa, chua ngọt ngon miệng, làm người vốn dĩ không muốn ăn gì sau khi ăn xong, ngược lại có loại cảm giác chưa đủ thêm.

Trên ban công gia đình nào đó, một già một trẻ ngồi xổm trong một góc. "Cháu ngoan, ăn từ từ, nếu thích bà ngoại ngày mai lại mua cho cháu."

Dứa nhỏ đang vui đầu ăn vào hộp cơ dùng một lần trên tay, nghe được lời này, liên tục gật đầu, bớt thời giờ nói một câu: "Bà ngoại thật tốt."

Bà lão nghe được lời này, lại xem cháu trai ăn ngon như vậy, trên mặt cười như hoa. Đúng lúc này, một người phụ nữ trẻ tuổi đi tới, nhìn đến cảnh này xụ mặt lập tức kêu lên: "Mẹ! Mẹ lại mang theo Từ Từ ăn vụng cái gì đấy?"

"Ăn vụng cái gì mà ăn vụng, ta là bà ngoại cho cháu ngoại ăn một chút cũng không được sao?" Bà lão thấy bị phát hiện, ngược lại đứng lý hợp tình nói.

Người phụ nữ bắt đầu đi nói: "Không phải, mẹ cho nó ăn một chút khẳng định không thành vấn đề, nhưng mẹ cũng phải cho nó ăn chút đồ vật khỏe chứ."

"Như thế nào không khỏe mạnh? Chính mày xem, đây là cơm chiên dưa trái cây, thịt, cơm, rau dưa đều có, không biết tốt bao nhiêu!" Bà lão chỉ vào cơm hộp trong tay cháu ngoại trong. Cơm hộp có thể khỏe mạnh bao nhiêu?

Nhìn cơm chiên đựng trong hộp cơm dùng một lần, người phụ nữ đang muốn nói những lời này, một trận gió thổi qua, mang theo một mùi hương mê người bay tới, vì thế lời tới miệng liền biến thành: "Con đưa đây để mẹ xem trước."

"Cháu ngoan, cho mẹ cháu nhìn xem, chờ nó thấy rõ cơm chiên này có bao nhiêu khỏe mạnh, chúng ta lần sau không cần ngồi bên ngoài ăn." Bà lão dỗ cháu ngoại cầm lấy hộp cơm đưa cho con gái.

"Cơm của con!"

"Con làm gì thế?"

Người phụ nữ cầm lấy hộp cơm, hương thơm xông vào mũi, làm tay cô so với não còn nhanh hơn, cầm cái muỗng xúc ngay cơm chiên vào miệng, làm một già một trẻ đồng thời kêu lên.

"Mẹ ném thử nguyên liệu nấu ăn có còn tươi không." Người phụ nữ nói xong, lại ăn một miếng to. Thấy vậy, đứa nhỏ chưa ăn xong bẹp bẹp miệng, nhìn chằm chằm mẹ, hy vọng cô ném đi rồi nhanh nhanh trả cơm cho mình.

"Ném ra chưa? Mẹ nói cho mày biết, nhà này nguyên liệu nấu ăn thật sự tươi, nếu không mẹ nào dám cho cháu trai mẹ ăn." Bà lão nói.

"Một ngụm hai miếng nào ném ra được cái gì." Người phụ nữ nói, lại ăn hai miếng cơm, ăn đến sung sướng.

Thấy mẹ ăn mấy miếng to liền, hộp cơm đã sắp thấy đáy, đứa nhỏ oa một tiếng kêu lên: "cơm của con....."

Bà lão lúc này cũng nhìn ra, con gái rõ ràng là ném đến nghiện rồi, đập con một cái: "Người lớn như vậy lại tranh cơm với con trai, mày thật đúng là không biết xấu hổ."

Người phụ nữ né cái đánh chạy vào nhà: "Trẻ con ăn nhiều cơm hộp như vậy đối với thân thể không tốt, để con giúp nó ăn đi."

"Con nhóc chết tiệt kia, mày muốn ăn còn không biết tự mình mua sao?"

Bà lão mắng một câu, quay đầu thấy cháu ngoại đang muốn khóc, vội vàng dỗ: "Ngoan ngoãn, bà ngoại lại mua cho cháu a."

Hơn 9 giờ, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sắp đóng cửa, một ông lão đi vào trong cửa hàng.

Ông lão họ Thạch, ở phía tây hẻm Hồ Lô, khuôn mặt có chút nghiêm túc, trong ngõ nhỏ rất nhiều đứa trẻ đều có chút sợ ông.

Chính ông cũng biết chuyện này, đi vào trong đứng cửa phòng bếp, cô tỉnh thấp giọng nói: "Đông Đông a, ông nghe bà Vương nói, cháu có bán hương xuân?"

"Ông Thạch." Nguyễn Miên Miên quay đầu hô một tiếng, gật đầu, "Xác thật có a."

"Kia chờ cháu rảnh rồi, có thể nấu cho ông một đĩa hương xuân xào không?" ông Thạch chờ mong hỏi.

Trừ ra bán cho khách hàng, trong tiệm còn dư lại chút hương xuân, Nguyễn Miên Miên tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Ông Thạch nói lời cảm ơn, thôi lui đến góc bàn trong cửa hàng ngồi xuống, hơi hơi có chút xuất thần.

Đến thời gian đem cửa hàng đóng cửa lại, Nguyễn Miên Miên bắt đầu xào hương xuân.

Món này cũng không phiền toái, đem hương xuân rửa sạch để ráo nước, lấy muối, băm gừng, bột ớt chờ gia vị trộn đều, làm nóng dầu trong nồi, cho hương xuân vào nồi xào vài phút, cuối cùng đẩy nắp nồi lại, để lửa nhỏ nấu vài phút, tắt bếp.

Mức hương xuân đã nấu tốt ra đĩa, cô tự mình bưng ra bàn: "Ông Thạch, hương xuân của ông." Ông Thạch nhìn về đĩa hương xuân phía trước mặt mình, mùi hương đặc trưng của hương xuân hoàn toàn được lưu lại, màu sắc cũng thập phần xinh đẹp, làm người ta nhìn liền muốn ăn.

Ông cầm lấy chiếc đĩa, gấp một ít đưa vào trong miệng, nhắm nuốt hai cái, bỗng nhiên lệ nóng doanh trùng.

"Ông đây là làm sao vậy? Là cháu làm không ngon sao?" Nguyễn Miên Miên thấy ông ăn một miếng liền khóc, không khỏi hỏi.

"Không, ăn rất ngon."

"Vậy ông đây là?" Nguyễn Miên Man mặt lộ vẻ khó hiểu.

Ông Thạch nước nỏ nói: "Chính là bà ấy làm không phải cái hương vị này, không phải cái hương vị này....."

Nguyễn Miên Man cùng Chu Linh hai mặt nhìn nhau, thử thăm dò hỏi: "Không bằng ông hình dung một chút cái kia hương vị, cháu lại làm một lần nữa."

"Để các cháu chê cười rồi."

Phản ứng lại mình thất thố ở trước mặt hai đứa nhỏ, ông Thạch có chút ngượng ngùng, đem nước mắt lau đi: "Ông không có gì yêu thích, liền thích ăn một ngụm hương xuân, lúc bạn già của ông còn trên đời, mỗi năm đều sẽ làm cho ông món hương xuân xào, từ lúc bà ấy qua đời, đã mười mấy năm, ông ăn qua rất nhiều hương xuân xào của các cửa hàng, lại đều không phải hương vị mà bà ấy làm. Ông thật sự là sợ..... Sợ lại qua mấy năm nữa, ông sẽ quên cái hương vị đó."

Làm vợ chồng từ khi còn trẻ tới già, nói ông nhớ hương vị kia, không bằng nói là ông nhớ người kia.

Người chết không thể sống lại, nhưng hương vị.....

Nguyễn Miên Man thấy ông thương cảm như thế, lại lần nữa nói: "Ông hình dung một chút cái kia hương vị, cháu lại thử làm một lần đi."

Nhìn đến biểu tình nghiêm túc của cô, ông Thạch do dự hai giây, vẫn hình dung lại mà miêu tả. Nguyễn Miên Man nghe xong lộ ra biểu tình suy tư, ngay sau đó xoay người lại lần nữa tiến vào phòng bếp.

Thực mau, có mùi hương từ trong phòng bếp bay ra, ông Thạch giật giật cái mũi, có chút kinh hãi mà đứng lên: "Cái mùi hương này, cái mùi hương này....."

Không làm ông Thạch chờ lâu, Nguyễn Miên Man một lần nữa bung một đĩa hương xuân ra: "Ông ném thử xem."

Một đĩa này so với đĩa lúc trước, thoát nhìn sáng bóng hơn chút, nhan sắc cũng tươi hơn chút. Ông Thạch gấp không chờ nổi cầm lấy chiếc đĩa, mới vừa gấp chút cho vào miệng liền bắt đầu gặm đầu: "Thật giống, bà

ây làm chính là cái hương vị này, chính là cái hương vị này."

Ông nói xong, hốc mắt hồng hồng nhắm lại, một bên nhai hương xuân, trong miệng là hương vị quen thuộc kia, giống như đưa ông trở lại mười mấy năm trước.

Một đĩa du hương xuân ăn đến sạch sẽ, giống như mơ một giấc thật dài ông Thạch mở mắt ra, mang theo đầy mặt hoài niệm hỏi cô: "Có thể nói cho ông biết, đĩa thứ 2 này là làm như thế nào không?"

Nguyễn Miên Miên sau khi gạt đầu nói cho ông Thạch.

Kỳ thật rất đơn giản, bắt quả là cho nhiều gia vị hơn, đem dầu cái đổi thành mỡ heo, cùng cho nhiều mỡ heo hơn một chút mà thôi.

Làm như vậy thì hương vị kỳ thật không bằng đĩa đầu tiên, nhưng mà ông Thạch muốn ăn cũng không đơn giản chỉ là đồ ngon.

"Đưa nhỏ ngoan, cảm ơn cháu, ngày mai ông trả lại cho cháu cái đĩa này." Ông Thạch nói lời cảm ơn, móc ra một trăm đồng đặt lên bàn, bụng đĩa hương xuân đầu tiên chưa có ăn xong rồi đi.

Nguyễn Miên Miên trong lòng mang theo vài phần cảm thán nhìn theo bóng dáng ông lão biến mất ở ngõ nhỏ, nói với Chu Linh: "Thời gian cũng không còn sớm, chị trở về nghỉ ngơi đi."

"Được." Chu Linh đáp ứng, lại vẫn là đem cái đĩa trên bàn vào trong bếp rửa xong mới đi về. Chờ cô cũng rời đi, Nguyễn Miên Miên đem cửa lớn khóa lại, rửa mặt xong lên phòng trên lầu.

Từ lượng cơm nấu hôm nay, cô liền biết tiền lời khẳng định không tới, chờ mở ra app nhìn thoáng qua, mới biết được nào phải không tới, quả thực là phi thường không tới.

Nguyễn Miên Miên nhìn tới số lượng đơn hàng hôm nay, cảm thấy còn may mình đã thuê người, nếu không thật đúng là lo liệu không hết.

Xem xong tiền lời, cô theo thường lệ đi vào khu bình luận.

Tiệm cơm chiến Hạnh Phúc khu bình luận, từ khi mở tới nay chính là một mảnh khen ngợi, khách hàng sinh động, ở app bánh trôi cơm hộp cũng là trước nay chưa từng có.

Muốn nói cửa hàng này có cái gì đặc biệt, kia đại khái là trong tiệm rất nhiều món ngon luôn có số lượng nhất định, làm cho bọn họ hoặc là căn bản đoạt không đến, hoặc là ăn không đã ghiền.

Nghỉ ngơi hai ngày, ngày đầu tiên buôn bán trở lại, bất luận là món mới cơm chiên dưa hay là hương xuân xào trứng đều được khách hàng nhất trí khen ngợi.

Trong một mảnh khen ngợi, có khách hàng hỗn loạn vùi vào câu nghi ngờ, không, cũng không tới nông nổi là nghi ngờ, đại khái là có chút nghi hoặc cùng nghi ngờ.

【n**x: Hương xuân xào trứng hương vị không thể chê, chính là hiện tại ngấm lại trong tiệm lúc trước đắt nhất là canh cá viên tam tiên cũng mới 18 đồng, một đĩa hương xuân xào trứng vì cái gì liền 25 đồng? Giá có phải hay không có chút đắt? 】

Cái nghi vấn này, không cần chờ Nguyễn Miên Miên trả lời, liền có rất nhiều khách hàng ở dưới cho hắn đáp án.

【H**q: Anh nếu như gần nhất đi chợ hoặc siêu thị sẽ biết, hương xuân này sẽ một cân rẻ thì mười mấy nhiều thì mấy chục đều có. Đó là phí tổn hơn nửa tay nghề chủ tiệm cùng quản lý app thu phí, tính toán như vậy, cảm giác chủ tiệm đều không kiếm được bao nhiêu. 】

【mộng **k: Tôi hôm nay vừa lúc ở siêu thị thấy được hương xuân, nửa cân liền phải 20 đồng. 】

【5** còn: Hương xuân có giá trị dinh dưỡng cùng hương vị như thế nào liền không cần nói, chỉ là hái lấy nó cũng không dễ dàng, anh biết cây hương xuân có bao nhiêu cao không? Anh có biết chỉ có chồi non mới có thể ăn không? Dù sao tôi cảm thấy, chủ tiệm buôn bán rất có tâm đó. 】

【có **y: Hương xuân xem như một loại đồ ăn theo mùa, có thể ăn một phần chỉ mất 25 đồng nên cảm thấy may mắn đi, những khách sạn lớn, hương vị chưa chắc đã ngon như vậy, một đĩa còn dám bán 188 hay là 288 đâu. Hơn nữa, chủ tiệm ngày mai còn có hương xuân hay không? Hôm nay thế nhưng không ăn được, quả thực tức chết mà! 】

Tài khoản "Cố **y" không phải ai khác, đúng là Triệu Hữu Vị, vốn dĩ hắn còn cảm thấy, tuy rằng coi trọng người đẹp, hoa đã có chủ, nhưng nghĩ đến món ngon ở trong tiệm, trong lòng nhiều ít có chút an ủi.

Về đến nhà, hắn mang theo tâm tình có vài phần đắc ý mở ra app bánh trôi, muốn nhìn xem những khách hàng không ăn được dưa đựng cơm chiên mà phát điên, sau đó ở dưới khoe khoang một chút.

Đương nhiên, hắn còn nghĩ kỹ rồi, khoe khoang cũng muốn chú ý đúng mực, không thể bại lộ hắn là trực tiếp đến trong tiệm đi ăn, nếu không vạn nhất mọi người đều học theo, hắn liền không còn ưu thế.

Nhưng mà, hắn mới vừa tiến vào khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đã bị những khách hàng tranh được hương xuân xào trứng qua mặt.

Hắn thế mới biết, nguyên lai trong tiệm đêm nay ra thêm món mới hương xuân xào trứng, mà hắn ngồi ngay trong tiệm, thế nhưng còn bỏ lỡ.

Triệu Hữu Vi hiện tại ngấm lại liền cảm thấy ảo não, nhìn thấy có người cướp được còn hoài nghi vấn đề giá cả, nếu không phải đôi phượng đã ăn xong rồi, hận không thể thêm mua lại của đôi phượng.

"Không được, ngày mai tới tiệm, nhất định phải để cô ấy làm một đĩa hương xuân xào trứng cho mình." Hôm nay khẳng định là không kịp, Triệu Hữu Vi chỉ có thể ôm ý niệm này sớm một chút nghỉ ngơi.

Nhìn đến bình luận của "o**o" cùng những phản hồi phía dưới, vốn dĩ đã tiếc nuối không cướp được món mới, nhóm khách hàng sôi nổi kêu rên lên, tỏ vẻ chính mình cũng muốn nếm thử hương xuân hương vị.

【thanh **: Chủ tiệm, nhìn bọn họ miêu tả hương xuân, tôi cảm thấy, nếu là không ăn đến một ngọn hương xuân, mùa xuân này của tôi sẽ không hoàn chỉnh, cầu xin hãy cứu giúp, cứu đứa nhỏ, cho đứa nhỏ một mùa xuân hoàn chỉnh đi, tôi cũng muốn ăn hương xuân xào trứng, một miếng cũng được a!】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bình luận này, có chút đỏ khòc đỏ cười.

Hương xuân trong tiệm đã còn không còn nhiều, trong chợ thật ra cũng có bán, nhưng giống như bình luận đã nói, nếu mua về bán xác thật không có lời.

Nghĩ đến quê bên kia có rất nhiều cây hương xuân, bà đi cũng hái không ít, Nguyễn Miên Miên cảm thấy hai ngày này có lẽ có thể gọi điện qua hỏi một chút, xem có thể mua một ít hay không, nếu là có thể, vừa có thể thỏa mãn yêu cầu của khách hàng, cô cũng có thể kiếm ít tiền. Bình luận trừ bỏ về hương xuân, còn có rất nhiều là về đĩa đựng cơm chiên, trong đó có một cái rất có ý tứ.

【b**m: Con gái tôi buổi chiều một tan học liền đòi ăn cơm dưa, ồn ào đến đâu tôi muốn to ra, đi quán ăn gần nhà hỏi đều không có. Linh cơ vừa động nghĩ đến app bánh trôi cơm hộp, lục soát thật đúng là có, lập tức đặt cho con một phần, kết quả đưa tới, con bé khòc lóc nói không phải như thế, là phải dùng đĩa đựng

com, không có biện pháp, tôi chỉ có thể dùng quả dưa trong nhà khoét rỗng làm cái chén, con bé mới ăn uống hẳn hoi, dưa thật sự quá khó đào, tay tôi muốn gãy luôn, chủ tiệm, phiền toái ngày mai làm nhiều hơn một chút dưa đừng com chiền được không? Tôi là thật không nghĩ lại khoét dưa nữa! [hình ảnh] [hình ảnh]

【k**l: Ha ha ha ha, quả nhiên chỉ cần có đầu óc, mọi chuyện sẽ luôn có biện pháp, cho anh 10 điểm!】

【cái ** thứ: Cơ trí a! Tôi sao không nghĩ tới nhỉ, hoàn toàn có thể chính mình khoét một quả dưa rồi đặt com chiền dưa là được.】

【võ **w: Biện pháp tốt, ngày mai tôi thử xem, vợ tôi một kinh hỉ, nói không chừng cô một khi cao hứng, lại cho tôi thêm chút tiền tiêu vặt.】

【b**m: Nguyên các người đừng thử, thật sự không dễ đào, quả thực làm tôi một lần nữa nhớ lại khi con gái học nhà trẻ, bởi nó làm thủ công, thật tra tấn.】 Nguyễn Miên Miên nhìn ảnh, cho com chiền dưa của cô vào, cũng nhìn không tới nổi, kỳ thật còn rất có hình có dạng.

Chương 39

Editor: Thienyetkomanhime

Đem bình luận mới nhất xem xong, cô mang theo tươi cười nhợt nhạt buông đi động, tắt đèn ngủ.

Ngày kế.Tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Tư Cảnh Lâm ngày hôm qua com nước xong trực tiếp trở lại công ty, sau lại bởi vì bận tới muộn, dứt khoát không trở về.

Buổi sáng, trợ lý Tôn hỏi anh bữa sáng muốn ăn cái gì, Tư Cảnh Lâm nghĩ đến tối hôm qua có mang bánh rau dại về, cho trợ lý lấy từ tủ lạnh ra hâm nóng một chút, lại mang thêm một chén cháo.

Đứng trong hộp com dùng một lần, trừ bỏ xinh đẹp một chút, nhìn không ra mấy cái bánh có gì mới lạ.

Trợ lý Tôn kinh ngạc qua đi, vẫn thành thành thật thật cảm tới lò vi ba làm nóng, thuận tiện bưng cho anh chén cháo trắng được ninh nhừ.

Tư Cảnh Lâm xác thật thực thích bánh rau dại Nguyễn Miên Miên làm, chờ trợ lý đem bữa sáng tới, trực tiếp buông văn kiện đang đọc được một nửa, đứng dậy ngồi ở bàn trà.

Bánh rau dại được hâm nóng thoát nhìn thập phần mềm xốp, anh cầm lấy chiếc đũa theo bản năng ở trên mặt bánh ấn một chút, mới gấp lên.

Vỏ mỏng nhân dày, một ngum là có thể cắn được nhân bên trong, rau dại thoải mái thanh tân, hàm hương thịt khô, dẻo dai, đậu phộng hơi giòn như gỏi đúng chỗ ngứa, hòa quyện mang theo hương bắp từ vỏ bánh mềm xốp, làm người ăn muốn dừng không được.

Tư Cảnh Lâm thông thả ung dung giải quyết một cái bánh rau dại, trong mắt lộ ra vài phần sung sướng, uống lên hai ngum cháo, liền kẹp lên cái thứ hai.

Ở bên cạnh sửa sang lại văn kiện, trợ lý Tôn bỗng nhiên ngửi được một mùi hương mê người động động cái mũi, theo mùi hương quay đầu.

Chờ phát hiện mùi hương là từ mấy cái bánh hắc vừa làm nóng cho ông chủ, trợ lý Tôn lẩn lộn yết hầu một chút, thầm nghĩ: Có thể làm Tư tổng hâm nóng để ăn, quả nhiên không phải là bánh bình thường, này cũng quá thơm đi!

Ăn xong cái thứ hai Tư Cảnh Lâm nhận thấy tầm mắt hắc, ngẩng đầu: "Chưa ăn bữa sáng?"

"Dạ chưa." Trợ lý Tôn nhìn trước mặt ông chủ còn dư lại mấy cái bánh, không chút nghĩ ngợi mà lắc đầu.

Tư Cảnh Lâm nói: "Ừa anh đi ăn bữa sáng trước đi."

Trợ lý Tôn: "....."

Quả nhiên, ai cho mình tự tin, cho rằng nói chưa ăn sáng Tư tổng liền sẽ chia cho mình một cái, mình quả nhiên vẫn là quá ngây thơ rồi. Trong lòng lăm lăm, trợ lý Tôn trên mặt lại cười nói: "Được, cảm ơn Tư tổng."

Chờ hắc đi rồi, Tư Cảnh Lâm tiếp tục thưởng thức bữa sáng mỹ vị của chính mình.

Bên kia, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Đã nhận đơn làm bánh hoa đào thủy tinh, Nguyễn Miên Miên hôm nay hơi bận rộn hơn mọi khi, giữa trưa đến bình luận cũng chưa có thời gian xem.

Buổi chiều mới hơn 4 giờ, mặc áo hoodie thêm quần jean, trông trẻ ra vài tuổi, Triệu Hữu Vĩ đã đến trong tiệm.

"Chủ tiệm, bánh hoa đào của tôi đã làm xong chưa?" Có lẽ là Tư Cảnh Lâm không ở đây, hắc thoát nhìn so với tôi hôm qua có chút thoải mái hơn.

Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh đang xếp vào hộp, nghe được thanh âm của hắc, quay đầu nhìn thoáng qua nói: "Đã làm tốt, tổng cộng 63 cái."

Triệu Hữu Vi nghe vậy, chạy chậm đến bên người các cô, nhìn bánh hoa đào thủy tinh trên bàn khen nói: "Ban ngày nhìn càng xinh đẹp, cô cũng thật lợi hại, thế nhưng có thể làm ra điểm tâm vừa đẹp vừa ngon như vậy!" Hơn nữa cô thoạt nhìn còn trẻ như vậy.

"Chủ tiệm cô bao nhiêu tuổi rồi? À, tuổi của phụ nữ hình như là bí mật, cô không cần trả lời cũng được. Đúng rồi, cô học nấu ăn đã bao nhiêu năm? Học có phải hay không thực vất vả....."

Nguyễn Miên Miên chưa từng gặp qua người đàn ông nào ồn ào như vậy, đặc biệt là kẻ cả không tiếp lời, hẳn vẫn còn có thể nói hăng say như thế.

Cô đẩy nhanh tốc độ đem toàn bộ điểm tâm xếp vào trong hộp, lại đem hộp đặt trong túi đưa tới: "Bánh hoa đào của anh."

"À à." Triệu Hữu Vi sau khi gạt đầu móc di động ra, "Tôi đem tiền trả cô."

Nguyễn Miên Miên mở ra di động đưa ra mã: "Tính giá của 60 cái đi."

"Vậy không được, bà tôi từ nhỏ đã dạy tôi không thể tùy tiện chiếm tiện nghi của người khác." Triệu Hữu Vi nói, chiếu theo giá 63 cái bánh hoa đào, đem tiền chuyển qua cho cô.

Chuyển xong tiền, hẳn đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Chủ tiệm, cô định thu đồ đệ không? Có xem tôi thế nào?"

Chớ nói Nguyễn Miên Miên không có ý nghĩ nhận đồ đệ, riêng với tính cách này của hẳn, cũng không thích hợp học trù nghệ loại kiến thức cơ bản buồn tẻ lại mệt mỏi này.

Triệu Hữu Vi xác thật là đột nhiên có ý tưởng này, nhưng mà nhìn thấy cô lắc đầu, ý niệm này ngược lại kiên định lên.

"Vi cái gì à? Tôi có thể trả học phí, hơn nữa tuyệt đối nghe lời, cô bảo tôi làm cái gì tôi liền làm cái đó!"

Nguyễn Miên Miên biểu tình nghiêm túc lại lần nữa lắc đầu: "Xin lỗi, tôi không có ý định thu đồ đệ."

"Kia....."

Triệu Hữu Vi còn nghĩ lại thuyết phục cô một chút, nhưng mà đối diện với đôi mắt thanh triệt như hồ nước

của cô, bỗng nhiên lại không đành lòng khó xử cô, vì thế sửa lời nói: "Tôi đây hiện tại có thể ở trong tiệm đặt cơm không?"

Chỉ còn 10 phút nữa là tới giờ buôn bán, dù sớm hơn thì nể mặt hắn vừa mới chuyển cho mình một khoản tiền, Nguyễn Miên Miên cũng sẽ không cự tuyệt: "Có thể."

"Tùy tiện món gì đều có thể gọi sao?" Nghĩ đến ngày hôm qua ăn ốc đồng xào cay, còn có những món trên bàn bọn họ mà mình chưa ăn đến, nghĩ tới Triệu Hữu Vi có chút kích động.

Nguyễn Miên Miên trực tiếp đem thực đơn đặt ở trước mặt hắn: "Các món trên thực đơn đều có thể gọi."

Triệu Hữu Vi quét mắt thực đơn, nháy mắt cả người đều ủ rũ.

"Chủ tiệm, có thể cho tôi một đĩa hương xuân xào trứng không?" Triệu Hữu Vi cầm thực đơn mà nhìn cô chăm chăm.

Hắn có diện mạo không tồi, ngũ quan đoan chính làn da cũng trắng, nhưng mà có lẽ là do ăn ngon, so với bạn cùng lứa tuổi, trên mặt lại mượt mà hơn vài phần, thiếu vài phần góc cạnh.

Hắn mở to hai mắt như vậy nhìn lại đây, làm Nguyễn Miên Miên theo bản năng quay đầu nhìn về phía mèo con lười biếng nằm ở một cái thùng nhà mình, cảm thấy bọn họ biểu tình xin đồ ăn có chút giống nhau.

Nguyễn Miên Miên thu hồi tầm mắt đáp ứng, Triệu Hữu Vi kính hỉ xong, lại gọi một phần dưa đựng cơm chiên cùng canh.

Chờ cô vào phòng bếp, Triệu Hữu Vi một người ngồi ở trong tiệm, sau đó từ trong túi lấy ra 3 hộp bánh đào hoa.

Mở ra cái nắp, hương hoa đào ngọt thanh xông vào mũi, làm Triệu Hữu Vi lộ ra biểu tình hưởng thụ, ngay sau đó cầm ngay một khối đưa đến bên miệng.

Ấn ngon thật!

Lại một lần nữa được nếm bánh hoa đào mềm ngon miệng, thậm chí nhập tâm, Triệu Hữu Vi đột nhiên có chút hối hận lúc trước đồng ý mời bạn bè nếm thử.

Ăn xong một khối đào hoa bánh, hắn chưa đã thèm dùng đi động chụp mấy tấm ảnh bánh hoa đào thủy tinh, sau đó đứng trong vòng bạn bè.

【 tiểu tiên nữ làm bánh hoa đào thần tiên [hình ảnh] [hình ảnh] 】

Đứng xong ảnh, hắn như có cảm giác mà quay đầu, liền thấy một con mèo màu quýt không biết từ khi nào nhảy đến ghé ngồi bên cạnh ghế hắn, đứng lên nhìn chằm chằm vào bánh hoa đào trước mặt hắn.

"Miêu ô ~" Mèo con hắn nhìn về phía mình, mềm mại kêu một tiếng, vươn móng vuốt cào cào.

"Cô chủ, mèo nhà cô muốn cướp bánh hoa đào của tôi!" Triệu Hữu Vi một bên bung lên hộp bánh một bên hưởng trong phòng bếp kêu.

"Quả Quýt Nhỏ, không được nghịch ngợm." Nguyễn Miên Man hô một tiếng, nhờ Chu Linh từ bình lấy một ít thịt gà cho Quả Quýt Nhỏ, để nó đỡ quấy rầy khách nhân.

Sao với bánh hoa đào, tự nhiên mèo con vẫn là thích thịt hơn, từ trong tay Chu Linh bắt được thịt gà, nó lập tức liền thu hồi tầm mắt, ở ghế trên lăn một cái, ôm thịt gà làm gặm lên.

Nhìn nó ăn đến ngon lành, Triệu Hữu Vi tò mò mà thò lại gần, sau đó đã ngửi thấy thịt gà tỏa ra mùi hương.

"Người đang ăn cái gì? Còn thơm như vậy."

Hắn vừa dứt lời, mèo con há mồm hưởng hắn rống lên một tiếng, sau đó ôm thịt gà nhảy trở về thùng giấy góc tường.

Triệu Hữu Vi thiếu chút nữa tiếng hô của nó dọa đến, tức giận nói: "Không phải nhìn thôi sao, keo kiệt."

Chờ hắn cảm thấy mỹ mãn ăn xong bữa tối của chính mình, vốn đang muốn chủ tiệm tâm sự chút, nhưng mà lúc này trong tiệm đã bắt đầu buôn bán, Nguyễn Miên Man nào có để ý đến hắn, Triệu Hữu Vi chỉ có thể xách theo bánh hoa đào rời đi.

Hơn 7 giờ Một bộ phận khách hàng đã cơm nước xong, một bộ phận khác còn đang chờ cơm hộp của mình, khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đột nhiên nhiều thêm mấy cái bình luận nặc danh.

【người dùng nặc danh: Cơm chiên khó ăn như vậy, không hiểu lấy đâu ra nhiều đánh giá 5 sao như vậy? Chủ tiệm chính mình đi mua bình luận đi. 】

【người dùng nặc danh: Trước nay không ăn qua cơm chiên khó ăn như vậy, nguyên liệu lại còn không tươi, giữa trưa ăn xong, bụng đau cả một buổi trưa. 】

【người dùng nặc danh: Cơm chiên đưa tới đều bị cháy, còn lạnh, cho chó nó còn không ăn, Chủ tiệm, làm buồn bán vẫn là có lương tâm một chút đi! [hình ảnh] 】

Ngọa tào! Bất luận là ăn no nhàn rồi, hay là khách hàng chờ cơm đến nhàm chán, vô tình thấy đến mấy cái bình luận này, đều nhìn không được ở trong lòng nói một câu thô tục.

Bọn họ đều là khách hàng quen, rất nhiều người trên cơ bản đều ăn mỗi ngày, trước nay chưa bao giờ gặp được cái loại tình huống này, đặc biệt cuối cùng hình ảnh cơm chiên trứng kia, một chút cũng không giống chủ tiệm làm.

【là ** son: Có phải hay không đánh giá nhầm? Nhà này hương vị sao có thể khó ăn, anh xác định không làm cửa hàng? 】

【n**x: Khẳng định là làm đi! Nhà này ngay cả canh cải trắng đậu hủ nhìn như bình thường đều uống ngon chết đi được, càng đừng nói trong tiệm chủ đạo là cơm chiên, không một loại nào là không thể ăn. 】

【6** ngày: Tôi đã ăn cơm hộp nhiều năm, có thể nói nguyên liệu nấu ăn ở đây, tuyệt đối là tươi nhất. 】

【5** còn: Nguyên liệu nấu ăn của tiệm, nhìn thôi cũng biết là tươi, anh có phải hay không ăn những thứ khác mới đau bụng? Rốt cuộc giữa trưa ăn xong bụng liền đau, càng có thể là bữa sáng có vấn đề đi, bằng không phản ứng nào có nhanh như vậy. 】

【o**6: Ảnh của anh hoàn toàn khác với ảnh chụp trong khu bình luận, ảnh của anh căn bản không giống cơm chiên của tiệm, là làm sao? Nếu là làm mau sửa trở về, đừng bôi đen thanh danh cửa hàng. 】

.....

【k**l: Chủ tiệm chính là nhắm mắt lại nấu cũng không có khả năng làm ra loại cơm này, hay anh là đối thủ cạnh tranh cố ý bôi đen đi? 】

Thành phố A ngôi nhà nọ. Cầm di động nhìn đến bình luận mình đăng lên, chủ tiệm còn chưa có động tĩnh, lại nháy ra một đồng khách hàng thay chủ tiệm bất bình, tức giận đến mắt đều đỏ.

Dựa vào cái gì a!

Người này vốn đang tức giận, cố tình cách đó không xa trên bàn, 2 đứa nhỏ một trai một gái khoảng 10 tuổi còn đang ăn cơm chiên ngon lành, một bên bẹp miệng một bên kêu: "Ăn ngon thật, cơm chiên này ăn quá ngon....."

"Cầm miệng!"

Nghe tiếng rống giận, hai đứa nhỏ an tĩnh lại, nhưng mà ăn ăn, rồi lại nhìn không được bẹp miệng.

Sắp 8 giờ, Chu Linh nhận đơn vô tình tiến vào khu bình luận, phát hiện kia mấy cái đánh giá 1 sao kia, lập tức hoảng lên.

Cô chạy chậm vào phòng bếp, giờ di động nói: "Cô chủ, trong tiệm có người đánh giá 1 sao!" Nguyễn Miên Miên quét mắt nhìn màn hình di động, mày hơi trăn xuống.

Làm đầu trăm họ, bình luận thứ nhất bắt luận đối phương có phải hay không cố ý, không có gì để nói, nhưng cái thứ 2 và thứ 3 thì cần phải nói.

Bất quá lúc này đơn hàng còn có rất nhiều, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể nói: "Chờ bạn xong lại nói."

"Không ảnh hưởng sao?" Chu Linh có điểm lo lắng.

"Không có việc gì, trên app của hàng nhà ai không có mấy cái đánh giá 1 sao chứ."

Nguyễn Miên Miên trấn an một câu, tiếp tục bận rộn, chỉ là trong lòng nhiều ít có chút không thoải mái.

Lúc này, bên ngoài nhân viên giao cơm chờ đơn hàng, có người cũng phát hiện trong tiệm có bình luận 1 sao, nhìn không được kêu lên: "Nói món ăn của tiệm này khó ăn? Tôi sợ là miệng người này có vấn đề đi!"

Hai nhân viên giao cơm bên cạnh nghe vậy, thò qua tới xem một cái, trong đó có một người nói: "Này vừa thấy liền không giống như là khách hàng thật, phỏng chừng là trong tiệm sinh ý quá tốt, cửa hàng nào đó trong app cơm hộp ghen ghét lại đây làm giả đánh giá đi."

"Có thể cho đánh giá khẳng định là có đặt đơn đi, tôi đi trong diễn đàn hỏi một chút, nhìn xem hôm nay có hay không có người đưa đơn cho cửa hàng khác cơm hộp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc."

"Đối phương cũng không ngốc a, hẳn khẳng định sẽ không ở trong tiệm chính mình đặt, thế nào cũng sẽ ở nhà hoặc địa phương khác đặt đơn."

"Này cũng quá ghê tởm người đi, đặc biệt là bức ảnh kia, chỉ cần ăn qua cơm chiên trong tiệm đều biết, chủ tiệm sao có thể xào thành cái dạng này." Chờ Nguyễn Miên Miên và Chu Linh cùng nhau đưa ra bọn họ đơn hàng, mấy nhân viên giao cơm còn an ủi cô.

"Không có việc gì đâu, nhà cô nhiều đánh giá 5 sao như vậy, một hai cái 1 sao cũng không ảnh hưởng."

Trên thực tế ảnh hưởng vẫn là sẽ có, ít nhất khách hàng mới vào tiệm, nhìn đến mấy cái bình luận đó, khẳng định sẽ do dự một hồi, thậm chí sẽ trực tiếp thoát ra ngoài.

"Đúng vậy, nhóm khách hàng đều thay cô giải thích ở phía dưới, chỉ cần không ngốc, khẳng định nhìn ra được là đối phương là cố ý bôi đen."

"Có không út khách hàng quen trong tiệm, chỉ cần bọn họ ở lại, mấy cái ác ý đánh giá 1 sao không ảnh hưởng gì." Nhận được an ủi, Nguyễn Miên Miên trong lòng nhiều ít thoải mái hơn, mỉm cười cảm ơn bọn họ.

Chương 40

Editor: Thienyetkomanhme

Chờ đến lúc cửa hàng rút cuộc đóng cửa, Chu Linh có chút lo lắng nhưng Nguyễn Miên Miên vẫn bảo chị đi về trước, chính mình ngồi ở nhà chính mở ra đi động.

Khu bình luận, dưới ba cái bình luận đó, đã có rất nhiều khách hàng phản hồi, đều là thay cô cùng trong tiệm nói chuyện, làm đối phương nếu là hiểu lầm mau đem bình luận sửa lại.

Còn có khách hàng thấy người đánh giá 1 sao đó giả chết không hề răng, dút khoát ở khu bình luận kêu gọi mọi người đặt hàng thì đừng lười đánh giá, mau đánh giá 5 sao, thay chủ tiệm tăng điểm đánh giá cho tiệm.

Nhìn đến những cố gắng của khách hàng cũ, Nguyễn Miên Miên cảm thấy ấm lòng, tâm tình cũng tốt lên.

Mặc dù tâm tình tốt hơn, bình luận đó cũng không thể bỏ mặc, vì thế cô kéo đến mấy cái bình luận đó lần lượt phản hồi.

【Chủ tiệm phản hồi: Từ lúc mở cửa đến bây giờ, không có một vị khách nào nói cơm chiên khó ăn. Bất quá khẩu vị mỗi người không giống nhau, làm đâu trảm họ, nếu anh thật sự không thích, lần sau có thể trực tiếp trả đơn.】

【Chủ tiệm phản hồi: Trong cửa hàng, nguyên liệu nấu ăn, rau dưa đều mua từ vườn rau phụ cận, nguyên liệu nấu ăn khác cũng là mua ở chợ và dùng trong ngày, độ tươi mới có thể bảo đảm. Nếu có chứng cứ chứng minh là ăn cơm chiên ở tiệm bị đau bụng hay có các biểu hiện không khỏe, tiệm của tôi có thể phụ trách đến cùng, nếu không xác định, phiền toái sửa lại bình luận. [hình ảnh]】

Hình ảnh là bà Vương đang chăm sóc vườn rau, bên trong một mảnh xanh tươi ướt át. 【Chủ tiệm phản hồi: Ngại quá, hình ảnh anh đăng tuyệt đối không phải cơm chiên của tiệm, nếu làm, phiền toái sửa lại bình luận.】

Nguyễn Miên Miên trả lời xong, người đánh giá 1 sao vẫn như cũ không thấy tâm hơi, nhưng thật ra khách hàng khác lại sôi nổi phản hồi ở dưới.

【6** ngày: Oa! Trách không được trong tiệm bắt luận là cơm hay là đồ ăn hương vị đều tươi ngon như vậy, nguyên lai nguyên liệu nấu ăn thế nhưng là hái trực tiếp từ vườn rau! 】

【a**n: Tôi phải cho mẹ tôi xem bình luận cùng hình ảnh này, như vậy mẹ tôi sẽ không nói cơm hộp không khỏe mạnh, không co tôi ăn nhiều..... Ài, không đúng, giống như không cần, mẹ tôi ăn qua cơm chiên của tiệm, đã bị chinh phục, hiện tại đều sẽ ở nhà tự đặt. 】

【thanh **: Chủ tiệm tính tình thật quá tốt, tôi hoài nghi bọn họ căn bản chính là ác ý bôi đen, bằng không người bình thường chỉ cần vị giác không xuất hiện vấn đề, ai sẽ cảm thấy cơm chiên của tiệm khó ăn! 】

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận của nhóm khách hàng cũ, tiếp tục chờ một hồi, không đợi được người đánh giá 1 sao trả lời, dứt khoát buông đi động đi nghỉ ngơi trước.

Buổi sáng ngày hôm sau, cô nghĩ tới hương xuân, đang chuẩn bị gọi điện cho bà đi, lại nhận được điện thoại của Tư Cảnh Lâm trước.

Nghe được anh ngắn gọn, sáng tỏ hỏi có cần anh hỗ trợ giải quyết bình luận 1 sao trong cửa hàng hay không, Nguyễn Miên Miên kinh ngạc qua đi, vẫn là cự tuyệt.

Mới vừa nhìn đến những bình luận đó, cô xác thật có chút không cao hứng, nhưng khi những khách hàng cũ vẫn tín nhiệm cùng bảo vệ cửa hàng, cô liền cảm thấy kỳ thật cũng không có gì ghê gớm.

Dù sao chỉ dựa vào khách hàng cũ, tiền lời trong tiệm đã thực khả quan, ảnh hưởng của mấy bình luận đó cơ hồ có thể xem nhẹ, thật sự không cần thiết làm anh lo lắng.

Cự tuyệt xong, Nguyễn Miên Miên có chút tò mò: "Anh như thế nào biết trong tiệm có đánh giá 1 sao?"

"Buổi sáng click vào cửa hàng, vô tình thấy."

Nguyễn Miên Miên chớp chớp mắt, nghĩ đến cái gì: "Anh đặt cơm hộp trong tiệm?"

"Phải."

Tư Cảnh Lâm không có phủ nhận, trên thực tế, anh đúng là đột nhiên nhớ tới tay nghề của cô, mới đi vào tiệm nhìn xem, chuẩn bị giữa trưa lại đặt cơm hộp, kết quả ở khu bình luận nhìn đến mấy cái bình luận kia.

Tay nghề của cô bé, là anh tự mình ném qua, so với rất nhiều đầu bếp thành danh đã lâu cũng không kém chỗ nào, nghĩ đến cô vất vả như vậy mở cửa hàng, lại thu được loại bình luận này, Tư Cảnh Lâm lo lắng cô sẽ khổ sở, lúc này mới trực tiếp gọi điện thoại lại đây.

Không nghĩ tới anh thật đúng là đặt cơm trong tiệm, Nguyễn Miên Miên "A" một tiếng sau nói: "Anh như thế nào không cùng em nói một tiếng nha."

Thấy cô tựa hồ cũng không có bị mấy đánh giá 1 sao đã kích đến, Tư Cảnh Lâm yên lòng, khẽ cười một tiếng hỏi: "Cùng em nói sẽ có đặc thù đãi ngộ sao?"

"Đương nhiên." Nguyễn Miên Miên gật đầu.

Kể cả không kể mặt mũi của ông Ngô, chỉ là lần trước anh đưa lại đây nhiều đồ ăn vặt ngon như vậy, cũng đáng đến Nguyễn Miên Miên cho anh chút ưu đãi.

Nguyễn Miên Miên từ khi tới đây, một lòng vội vàng mở cửa hàng, kể cả đi siêu thị cũng là mua nguyên liệu nấu ăn cùng vật dụng hàng ngày, vẫn là ngày đó anh mang tới rất nhiều đồ ăn vặt, mới mở ra một thế giới mới cho cô.

Nghe được cô không cần nghĩ ngợi mà trả lời, Tư Cảnh Lâm tâm tình có chút sung sướng: "Kia vừa lúc, giữa trưa anh sẽ lại đặt một lần, trước tiên cùng em báo một tiếng."

"Được, em sẽ chú ý."

Lại nói chuyện phiếm vài câu, hai người mới cúp điện thoại, từng người công việc lu bù lên. Nguyễn Miên Miên làm xong cá viên, đột nhiên nhớ tới, cầm di động ở sân gọi điện cho bà đi.

Bà đi có cái điện thoại cũ, bất quá vì lớn tuổi cũng không biết cách dùng, chỉ biết cách bấm nghe cuộc gọi tới.

Điện thoại đã thông, bà đi biết được là cô, trước truy hỏi chuyện lần trước để lại trên. Nguyễn Miên Miên trả lời qua hai câu, trực tiếp hỏi tới hương xuân.

Bà đi biết trong tiệm của cô vẫn dùng tới hương xuân, lập tức tỏ vẻ sẽ mạng tới cho cô. Nguyễn Miên Miên nào dám để bà tự mình đưa tới, hỏi bà có thể hay không nhờ người hỗ trợ gửi lại đây.

Bà đi nói có thể tìm người hỏi một chút, Nguyễn Miên Miên lại cùng bà đơn giản hàn huyên hai câu, quan tâm một chút thân thể của bà sau mới cúp điện thoại.

Giữa trưa, mở ra cửa hàng sau, Nguyễn Miên Miên cố ý nhắc Chu Linh, nếu là nhìn thấy đơn đặt hàng có tên khách hàng có họ "Tư", nhớ báo cô một tiếng.

Chu Linh nhớ kỹ, khi nhận đơn cố ý chú ý một chút, 12 giờ hơn, mới phát hiện khách hàng mà cô chủ nói.

Nguyễn Miên Miên còn cố ý tiếp nhận đi động nhìn thoáng qua, sau đó hỏi ông Ngô giữa trưa lại đây ăn cơm còn chưa có rồi đi: "Ông Ngô, anh Cảnh Lâm làm việc ở tập đoàn Bách Xuyên sao?"

"Đúng vậy." đang ở nhà chính trên mào con ông Ngô thuận miệng lên tiếng, vốn đang định bổ sung vài câu, thấy mấy người giao cơm trong tiệm nghe được mấy chữ "tập đoàn Bách Xuyên" liền ngẩng đầu lên, liền không nhiều lời.

Xác định xong, Nguyễn Miên Miên trực tiếp đem cơm chiên dưa của đơn này thăng cấp thành dưa đựng cơm chiên, lại đem một phần canh xương sườn Hoài Sơn, giữa trưa tự hâm uống, đóng gói vào, mặt khác bổ thêm một đĩa hương xuân xào trứng cùng một ít cá chiên hương tồ.

Cá con vẫn là bà chủ của cửa hàng đậu hũ đưa tới, ông Ngô thất, nói muốn ăn cá chiên hương tồ lúc trước cô làm, buổi trưa Nguyễn Miên Miên dứt khoát làm hết, còn cho Chu Linh mang cho bà chủ đậu hũ cùng bà Vương ném thử một chút.

Nhân viên giao cơm có rất nhiều đơn hàng, vội vội vàng vàng nên cũng không có thời gian phát hiện đơn này khác với các đơn khác.

Tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Trợ lý Tôn thấy đã tới buổi trưa, ông chủ nhà mình thường thường cầm lấy đi động xem một cái, có điểm hoài nghi có phải hay không ông chủ đang yêu đương, thẳng tới khi ——

"Trợ lý Tôn, phiền toái anh xuống dưới lầu lấy cơm hộp."

Được đi, Trợ lý Tôn lúc này mới minh bạch, nguyên lai thường xuyên xem đi động, còn có khả năng là đang đợi cơm hộp.

Hắn đi thang má xuống, thực mau xách theo cơm hộp một lần nữa lên lầu. Chờ trở lại văn phòng, cởi bỏ đóng gói ra bên ngoài lấy ra cơm hộp, Trợ lý Tôn bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Cửa tiệm khi nào ra món canh mới? Di! Thế nhưng còn có cả cá sao?

Đúng vậy, phát hiện ông chủ ăn cơm hộp trong tiệm này, trợ lý Tôn liền khế tìm kiếm và đặt thử cơm hộp mấy lần.

Tuy rằng kiếm tiền không dễ, vẫn luôn tiết kiệm, công ty có bao ăn, lúc đi làm hắn sẽ không đặt cơm, nhưng vẫn có chút lưu ý với cửa hàng này.

Tư Cảnh Lâm dời bước đến sofa ngồi xuống, nhìn đến đồ ăn trên bàn, biểu tình vốn lạnh lùng lại có hai phần ôn hòa.

Mở cái nắp ra, các loại mùi hương thấp phần hấp dẫn liền bay ra.

Nguyên bản trợ lý Tôn cảm thấy chưa đói bụng, người được hương vị này, lập tức liền cảm thấy đói bụng.

Tư Cảnh Lâm cầm lấy chiếc đũa gấp một con cá chiên đưa đến bên miệng, một ngụm cắn xuống, trước nếm được vị chiên giòn, sau đó thịt cá tiên hương nháy mắt tràn ngập toàn bộ khoang miệng.

Trợ lý Tôn đặc trợ nhìn anh ăn xong một con cá chiên, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng, lập tức quyết định giữa trưa cũng muốn đặt một phần cá này.

Hắn cùng Tư Cảnh Lâm nói một tiếng, rời khỏi văn phòng, lấy ra đi động mở ra app bánh trôi cơm hộp.

Ủa? Như thế nào lại không có?

Đem thực đơn từ trên kéo đến dưới cùng, phát hiện đừng nói cá chiên, ngay cả hương xuân xào trứng đều không có, trợ lý Tôn sùng sốt, vẫn là thành thành thật thật đi tới nhà ăn.

Trong văn phòng, Tư Cảnh Lâm đem mỗi loại đồ ăn đều nếm một miếng, bỗng nhiên nhớ tới buổi sáng ở

khẩu bình luận, có khách hàng kêu gọi đánh giá 5 sao cùng bình luận đem điểm đánh giá của hàng trở về như cũ, vì thế tạm thời gác xuống đôi đũa, cầm lấy di động ở trên bàn trà chụp bức ảnh sau đấy lên.

【chính ** tư: Hương vị thực tốt. [hình ảnh] 】

Anh đang xong bình liền tiếp tục ăn cơm, trong cửa hàng khách hàng khác nhìn đến bình luận này lập tức ở dưới phản hồi.

【H**q: Vì sao anh lại có hương xuân xào trứng, cá chiên bé cùng canh xương sườn? 】

【n**x: Chủ tiệm, hôm nay không phải không có hương xuân xào trứng sao? Vì cái gì tên này có, lại còn có đồ ăn không có trên thực đơn? 】

.....

【cái ** thứ: Các người có phải ngốc hay không? Kích động cái gì, không phải có thể đặt cơm hộp ở hai cửa hàng sao. 】

【H**q: Nào hương xuân xào trứng là chuyện như thế nào? Nào rõ ràng là tay nghề của chủ tiệm, hôm nay trong tiệm lại không bán? 】

【cái ** thứ: Hôm nay đang bình luận lại không nhất định là hôm nay đặt đơn. 】

Khách hàng khác bị "Cái ** thứ" thuyết phục, bình tĩnh xuống, sửa lời nói.

【5** còn: Cảm giác cá chiên cùng canh này thoạt nhìn cũng rất không tồi, có thể nói một chút là mua ở cửa hàng nhà ai sao? 】

【a**n: Thoạt nhìn xác thật không tồi, tôi cũng muốn biết. 】

【thanh **l: Ở nhà này lại hỏi chỗ khác không tốt lắm đâu? Bằng không mấy người tự ra trang chủ tìm kiếm một chút. 】

Qua bức ảnh, độ dụ hoặc rất cuộc cũng hữu hạn, "Thanh **l" lời này vừa ra, khách hàng khác liền không hỏi lại.

Nguyễn Miên Man kết thúc buổi bán giữa trưa, nhìn đến bình luận này, cũng không biết lộ ra biểu tình gì mới tốt.

Bất quá, cũng may nhóm khách hàng đã tự tìm được lý do, cô cũng không cần lại giải thích cái gì. Chờ Chu Linh dọn dẹp xong rồi đi, Nguyễn Miên Man cầm sách cùng mấy bao đồ ăn vặt, ngồi ở sân thượng lầu hai một bên ăn một bên xem.

Đồ ăn vặt vẫn là mấy món Tư Cảnh Lâm đưa lại đây, đều là đồ ăn vặt nhập khẩu, hương vị tự nhiên không tòi.

Cô đưa một viên trái cây đường vào miệng vừa chuyên chú đọc sách, bỗng nhiên nghe được gói đồ ăn vặt phát ra thanh âm, cúi đầu liền nhìn thấy một con mèo có ý đồ ăn vụng.

Phát hiện cô nhìn qua, mèo con ở trên bàn lăn một cái, tựa hồ mới vừa rồi chỉ là móng vuốt không cẩn thận đụng tới túi khô bò, chứ không phải muốn ăn vụng.

"Không phải em ở cửa phơi nắng sao?" Nguyễn Miên Man chính là cố ý trốn nó đi lên đây ăn đồ ăn vặt, không nghĩ tới nó thế nhưng tìm tới, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

"Miêu ô ~" mèo con lại lăn một cái, từ trên bàn đứng lên, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

"Em không thể ăn mấy món này." Nguyễn Miên Man nói, đem túi khô bò chưa ăn buộc lại, cùng với kẹo, mút hoa quả, khoai lát trên bàn cùng nhau cắt vào bao nilon.

Quả Quýt Nhỏ thấy vậy, còn không bỏ qua, vẫn luôn cố ý vô tình dùng móng vuốt chạm vào bao nilon.

Nguyễn Miên Man quả thực không có biện pháp với nó, dứt khoát đem túi cắt vào ngăn tủ trong phòng, lại lấy ra ít cá khô buổi sáng làm riêng cho nó, lúc này mới có thể yên ổn mà tiếp tục đọc sách.

3 giờ rưỡi, Nguyễn Miên Man đang chuẩn bị xuống lầu, bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi từ số lạ.

Đôi phương xác nhận họ tên của cô, tỏ vẻ chính mình là người trong thôn, được bà đi của cô ủy thác, mang đồ tới cho cô, hỏi địa chỉ cụ thể của cô.

Nguyễn Miên Man không nghĩ tới bà đi nhanh như vậy đã tìm được người mang rau tới, kinh ngạc qua đi, vội vàng đem địa chỉ nói cho hẳn.

Chương 41

Editor: Thienyetkomanhme

Cúp điện thoại, cô xuống lầu vào phòng bếp, đem nguyên liệu nấu ăn phải dùng cho buổi tối mang ra xử lý.

Nguyễn Miên Miên ở trong phòng bếp vội một lúc, bên ngoài liền có thanh âm của ô tô truyền đến, cô theo bản năng liền cảm thấy, hẳn là người lúc trước gọi điện tới.

Cô buông dao đi ra ngoài, quả nhiên nhìn đến một chiếc Minibus ngừng ở trước cửa nhà mình. "Là Đông Đông đi?" Tài xế có chút lớn tuổi, tóc hai bên thái dương đều có chút trắng, bất quá người nhìn còn rất có tinh thần.

Nguyễn Miên Miên nhìn người đàn ông từ trên xe xuống gật gật đầu: "Là cháu, không biết phải xưng hô như thế nào ạ?"

"Chú họ Phùng, cháu gọi một tiếng chú Phùng là được."

Nguyễn Miên Miên vội chào, tiếp đón chú vào tiệm uống nước. "Không cần phiền toái, chú còn có việc, đem đồ vật cho cháu xong phải đi trở về." chú Phùng nói xong, đem cửa sau xe mở ra liền bắt đầu dọn đồ vật ra.

Nguyễn Miên Miên chuẩn bị tiến lên hỗ trợ, ông chú lại không cho, chính mình đi lại mấy lượt đem đồ vật dọn vào tiệm, nhìn còn không ít.

"Hương xuân tươi sẽ không có nhiều, chỉ có một túi bé, hai túi bên cạnh kia là hương xuân muối, mặt khác còn có một túi rau dại muối, một túi ốc đồng, một túi nấm hương cùng hai túi đậu phộng." Chú Phùng đem đồ vật dọn xong, chỉ vào mấy cái túi đơn giản giới thiệu một lần liền chuẩn bị rời đi.

"Từ từ đã ạ." Nguyễn Miên Miên hô một tiếng, làm ông chú dừng lại, chạy nhanh từ tủ đựng tiền lấy ra một ít tiền mặt.

"Đây là cho bà đi, đây là cho chú Phùng chút phí đi đường."

Chú Phùng nhìn cô đưa qua tiền, khó xử nói: "Bà đi của cháu không cho chú lấy tiền."

"Bà đi một mình ở nông thôn cũng không dễ dàng, không thu tiền cháu làm sao không biết xấu hổ mà lấy đồ của bà." Nguyễn Miên Man nói xong, trực tiếp đem tiền nhét vào trong tay ông chú.

Chú Phùng do dự hai giây, gật đầu nói: "Vậy được, chú đem tiền mang về cho bà, bất quá lộ phí liền không cần cho, chú là mang đồ cho con trai, tiện đường chạy qua đây một chuyến."

Nói là nói như vậy, trên thực tế, là bà lão nhờ ông mang đồ đi tặng cho cháu gái, ông mới tiện đường mang đồ cho con trai.

Bất quá cũng không khác nhau mấy, rốt cuộc vốn dĩ cách một đoạn thời gian liền phải mang đồ vật linh tinh cho con trai.

Thấy chú Phùng kiên trì không cần, Nguyễn Miên Man cũng không cứng rắn nữa, chỉ có thể chạy nhanh cầm chút trái cây ra, một phần cho ông, một phần khác nhờ ông đưa cho bà đi.

Cô ở nơi này những cái khác không nhiều lắm, chính là trái cây lại rất nhiều, ông Ngô lâu lâu lấy tới cũng chưa ăn xong, lần trước Tư Cảnh Lâm lại tặng không ít.

Chú Phùng khách khí hai câu, nhưng thật ra không cự tuyệt, tiếp nhận tới đặt trên xe. Chờ ông mở cửa xe lên xe, nghĩ nghĩ, nhin không được hỏi một câu: "Đúng rồi, trong tiệm cháu còn cần đậu phộng không?"

Không chờ cô trả lời, ông lại bổ sung nói: "Chú liền tùy tiện hỏi một câu, không cần thì thôi." Nguyễn Miên Man đoán được ông có thể là có đậu phộng muốn bán, bất quá cũng không một ngượng đáp ứng, mà là nói: "Ngại quá, tạm thời không cần, đến lúc cần, cháu lại liên hệ chú đi."

"Không có việc gì không có việc gì, chú liền thuận miệng hỏi một chút." chú Phùng xua xua tay, cùng cô từ biệt sau lái xe rời đi.

Ngô nhỏ xe không dễ dàng đi ra, thật cẩn thận chạy đến đường lớn, ông mới bớt thời giờ xem túi trái cây trên ghế phụ, phát hiện bên trong đều là trái cây tương đối quý, dứt khoát lại đưa cho nhà con trai phần của mình.

Chân trước ông vừa đi, sau lưng Chu Linh liền tới đây, nhìn thấy trong tiệm mấy cái túi đồ lớn, lập tức giúp đỡ Nguyễn Miên Miên cùng nhau thu thập, một mặt nhẹ giọng nói: "Đây là nguyên liệu nấu ăn mới vừa mua về sao? Như thế nào không gọi chị cùng đi lấy?"

"Bà người ta giao tới đây." Nguyễn Miên Miên giải thích nói.

Chu Linh nghe vậy, lúc này mới yên lòng, động tác nhanh nhẹn đem đồ ăn thu vào trong ngăn tủ, ộc đồng rửa qua nước cho vào thùng.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới, chính mình chỉ nói cần chút hương xuân, bà đi thế nhưng đưa lại đây nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, mở ra túi đậu phộng bắt lấy nhón một chút, ném một hạt vào trong miệng, phát hiện vị còn không tồi, thích hợp dùng để xào ăn.

Hai người đang ở sửa sang lại nguyên liệu nấu ăn, Tiejia thành phố ABúc tiệm cơm chiền Hạnh Phúc mới vừa khai trương không bao lâu, có người mở ra một topic thảo luận, nói tiệm cơm chiền Hạnh Phúc mua bình luận.

Ngay từ đầu còn ít cư dân mạng khuyến khích, hiện tại cửa hàng mua bình luận khen ngợi cũng bình thường, sau vì hấn cưỡng ép những người vào topic phải đồng ý với ý kiến của hấn, nếu không hấn liền nói mấy người đó là người quen của chủ tiệm, hành vi của hấn ngược lại làm rất nhiều cư dân mạng kích động vào cửa hàng đặt cơm.

Mà mấy cư dân mạng này,, chỉ cần ăn qua cơm trong tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, nháy mắt đã bị tay nghề Nguyễn Miên Miên chinh phục, trở thành khách hàng quen trong cửa hàng, thậm chí cố ý tới cảm tạ chủ topic đã đề cử một cửa hàng tốt như vậy.

Chủ topic tính cách rất bướng bỉnh, nhìn đến mấy cái phản hồi này, ngược lại cảm thấy bọn họ quả nhiên là người quen của chủ tiệm, một bên nhục mạ, một bên thi thoảng đăng bình luận, tỏ vẻ phải nhắc nhở mọi người không cần đi cửa hàng này.

Mà hôm nay, vốn dĩ topic này đã chìm xuống, lại lần nữa bị người ta đẩy lên, bình luận mới nhất là chửi mắng chủ topic.

【Bầu 380: Chủ topic đúng là đồ ngu ngốc, tưởng không ai biết người là chủ cửa tiệm cạnh tranh? Rác rưởi..... Ghê tởm muốn chết..... Bầm bầm bán lại muốn đi đường ngang ngõ tắt.....】

Quản chúng ăn đưa vào hóng chuyện, không một hồi, chủ topic đã bị gọi ra. 【Chủ topic: Người có bệnh đi? Ai nói tôi là chủ của hàng đối thủ, tôi rõ ràng là muốn vạch trần một cửa hàng mua bình luận!】

【Bầu 380: Cmn vô tội, cái topic này của người cũng đuối không ít khách của cửa tiệm đi? Còn nói không phải đối thủ cạnh tranh.....】

Hai người người tới ta đi, một cái kiên trì nói chính mình không phải đối thủ cạnh tranh, một người một hai phải nhận định đối phương là đối thủ cạnh tranh.

Lúc trước mấy người cãi nhau với chủ topic xem đến cười ha ha, tỏ vẻ chủ topic đây là reo gió gặt bão, lúc trước một hai nói gnuowfi ta là người quen của chủ quán nên mới bênh cửa tiệm này, lúc này cũng làm chính hấn nể thử cái tư vị này.

Nguyễn Miên Miên cũng không biết mấy chuyện này, buổi chiều đến thời gian, tiếp tục mở cửa buôn bán.

Với cái bình luận nặc danh kiên trì giả chết, cô đã tạm thời buông xuống sự việc đánh giá 1 sao. Nhưng mà, có mấy khách hàng trung thành của tiệm lại không muốn bỏ qua, không có việc gì liền ở app com hộp tìm kiếm "com chiền" xem xét mấy cửa hàng khác được coi là đối thủ cạnh tranh, đã nhận định mấy cái đánh giá 1 sao đó là từ đối thủ ác ý bôi đen.

Không thể không nói, mấy vị khách thật sự có thuộc tính thám tử, rất nhanh liền có người ở khu bình luận liệt kê ra mấy nhà là đối tượng hoài nghi, bởi vì có hình ảnh hộp com giống nhau hơn nữa có động cơ phạm tội.

Chỉ có thể nói vị khách hàng này quá cẩn thận, đem hình ảnh phóng hết cỡ, thế nhưng phát hiện nhìn như đều là hộp com dùng một lần giống nhau, trên thực tế cũng có điểm khác biệt rất nhỏ, do đó phát hiện hình ảnh hộp com trong ảnh cùng hộp com tiệm com chiền Hạnh Phúc hay dùng cũng không phải cùng một loại, ngược lại giống với hộp đựng của mấy cửa hàng "Com chiền" khác.

Đến động cơ phạm tội, hấn cũng chỉ ra tới mấy nhà cửa hàng, có một điểm giống nhau, đó chính là, đánh giá 1 sao có cùng loại bình luận "Cửa hàng này com chiền quá khó ăn, hoàn toàn kém với com nhà tôi thường ăn".

Tiệm com chiền Hạnh Phúc hiện giờ ở app bánh trôi com hộp cũng coi như có chút danh tiếng, khi tìm com chiền, điểm đánh giá cao nhất chính là tiệm này, điểm trung thành của khách hàng cũng là nó, cửa hàng khác bị đánh giá 1 sao mà tìm một chỗ giận chó đánh mèo, khẳng định nghĩ tới đầu tiên chính là tiệm

cơm chiên Hạnh Phúc.

Nhìn đến bình luận nói có sách sách có chứng, khách hàng khác đều chịu phục.

【5** còn: trời má, thật là trâu quá đi, tôi nên nói anh đối với tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là chân ái, hay là nên nói anh cũng rảnh quá đi? 】

【n**x: Nói có sách sách có chứng, lợi hại! 】

.....

【k**l: Nhưng mà, từ này của hàng này xác định rồi cuộc là cái nào cũng thực khó khăn đi? Chúng ta cũng không thể đem mấy nhà của hàng này đều đánh giá 1 sao trả thù cho chủ tiệm đi. 】

【a**n: Đừng đi, này sao là báo thù, rõ ràng là kéo thù hận chủ chủ tiệm đi. 】

Nguyễn Miên Miên làm xong mấy đơn nhàn rồi một chút, nghe được Chu Linh nhắc nhở, mới biết được tình huống phát sinh trong khu bình luận.

Nhìn thấy có khách hàng thay cô tìm người đã đăng bình luận đó, Nguyễn Miên Miên nhiều ít có chút cảm động.

Chờ buổi tối đóng cửa, cô trả lời khách hàng đó, nhấn hấn không cần lại lãng phí thời gian, cũng tỏ vẻ ngày mai trong tiệm sẽ làm thêm món hương xuân chiên trứng.

Vốn dĩ nhìn trong tiệm hôm nay không có hương xuân xào trứng, khách hàng với ước muốn trước khi mùa xuân kết thúc ăn một ngụm hương xuân đã không còn quá nhiều hy vọng, không nghĩ tới thế nhưng nhìn đến tin tức tốt này, một đám cao hứng muốn hóng.

【thanh **l: Cảm ơn chủ tiệm cho đứa nhỏ một mùa xuân hoàn chỉnh! Tôi ngày mai nhất định phải cướp được hương xuân chiên trứng. 】

【a**n: Hương xuân chiên trứng là cái hương vị gì? Cùng hương xuân xào trứng khác nhau sao? Có ai ăn qua lại đây nói một chút? 】

【k**l: Trong ấn tượng của tôi, khi còn nhỏ giống như ăn qua, cụ thể hương vị không nhớ rõ, dù sao đặc

biệt ngon là được, chủ tiệm làm khẳng định càng ngon, chờ mong! 】

【o**6: A a a a! Tôi hiện tại liền muốn ăn, chủ tiệm vì cái gì hôm nay không bán? 】

【cái** thứ: Nói đi chủ tiệm, lần này là hạn lượng bao nhiêu phần, tôi đánh giá một chút chính mình có thể hay không cướp được. 】

.....

【6** ngày: Tôi từ bây giờ liền ngồi xổm trong tiệm chờ, có phải hay không nhất định sẽ cướp được! 】

【n**x: Vậy cũng không cần, tôi cảm thấy buổi sáng tỉnh lại bắt đầu ngồi xổm chờ cũng không sai biệt lắm. 】

Nguyễn Tiền Milan nhìn đến bình luận khoa trương của bọn họ, chỉ có thể lại lần nữa phản hồi. 【Chủ tiệm phản hồi: Nguyên liệu còn tính là khá nhiều, ngày mai hẳn là đều có thể mua được, không cần đoạt. 】

【cái** thứ: Chủ tiệm, nếu không có từ "Hẳn là" tôi liền tin. 】

【5** còn: Giống như trên. 】

【H**q: 1. 】

【n**x: 2. 】 【a**n: 1008611. 】

Đều đã đếm đến "1008611", Nguyễn Tiền Milan còn có thể nói cái gì, khẽ lắc đầu, buông đi động rửa mặt nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, cô ninh nồi cháo rau xanh thịt nạc, sau đó vớt chút hương xuân muối ra cho chính mình chiên đĩa trứng gà.

Dùng hương xuân trứng gà chiên ra miếng bánh, như cũ mang theo mùi hương đặc trưng, mang theo vài phần vàng kim, đặt trong đĩa sứ men xanh, dùng sạn cắt thành hình tam giác, thoát nhìn thập phần muốn ăn.

Nguyễn Miên Miên cầm di động chụp bức ảnh, tải lên thực đơn, mới bụng bữa sáng của chính mình đi ra ngoài.

Cô mới vừa ở trước bàn ngồi xuống, mèo con liền nhảy đến cái ghế bên cạnh, một hồi nhìn cô, một hồi nhìn đĩa hương xuân chiên trứng.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến nó, khẽ nhếch miệng, khoe miệng đều có chút ướt, vì có thể sống yên ổn ăn xong bữa sáng, đứng dậy nói: "Được được, chị lấy cho em mấy con cá khô."

Nghe được "cá khô" mấy cái từ mẩu chốt, mèo con lập tức từ ghế nhảy xuống, đi theo cô, nhìn cô từ trong ngăn tủ lấy ra hai con cá khô đặt vào trong chậu cơm, sung sướng kêu một tiếng, ngay sau đó cúi đầu bắt đầu gặm.

Bàn hương xuân chiên trứng hương vị xác thật tốt, nhờ có nó, Nguyễn Miên Miên bất tri bất giác liền uống hết hai chén cháo.

Ăn có chút no, cô nhất thời không muốn nhúc nhích, vì thế lấy ra di động mở ra, chuẩn bị xoát xoát khu bình luận.

Nhưng mà có lẽ là duyên cớ, cô không click mở app bánh trôi, nhưng click mở ứng dụng bên cạnh.

Cô chuẩn bị rời khỏi, rồi lại bấm nhầm vào nút "Xác nhận" để cử download trên màn hình, trong nháy mắt liền bắt đầu download.

Nguyễn Miên Miên kinh ngạc một chút sau, căn cứ ký ức sờ soạng tìm chỗ ngừng download, trên màn hình đã nhiều thêm một app "Tân Giang tiểu thuyết".

Đợi đã tải xong, cô dứt khoát đi vào chuẩn bị nhìn xem, sau đó.....

"Cô chủ, cá viên cô đã làm xong sao?"

Con gái có chút phát sốt, Chu Bình không yên tâm, cùng cô báo qua, hơn 10 giờ mới tới đây, nhìn thấy cô chủ ngồi ở trước bàn chơi di động, thuận miệng hỏi.

Nguyễn Miên Miên bị thanh âm của cô lôi ra, nhìn chén đĩa trên bàn còn chưa có thu thập, trầm mặc một cái chớp mắt nói: "Cá viên mỗi ngày đều uống, phòng chừng khách hàng cũng hơi ngán, hôm nay đổi

thành canh tam tiên, vừa lúc ngày hôm qua đưa tới nguyên liệu có không ít nấm hương."

Chu Linh cho rằng cô đã sớm tính toán, hiểu biết gặt đầu, lại đem chén trên bàn vào trong phòng bếp rửa sạch.

Phàm là khi cô ở trong tiệm, Nguyễn Miên Miên đừng nói rửa chén, chính là bên cạnh cái bồn rửa đều sẽ không tới, hiện giờ cũng không ngăn cô rửa bát, mà là nói: "Em buổi sáng ngao nôi cháo, vẫn còn ấm, đợi lát nữa chị đưa một chút trở về cho bà Vương cùng An An đi."

Đứa nhỏ sinh bệnh đều không thích ăn cơm, An An buổi sáng chỉ uống hai ngụm sữa bò.

Nghe được lời này, nghĩ đến tay nghề của cô, con gái khẳng định có thể ăn hết, Chu Linh một mặt nói lời cảm ơn, một mặt nhanh nhẹn mà đem bát đĩa trong bồn rửa sạch.

Chờ cô múc xong cháo, lại lần nữa nói lời cảm ơn rồi đi, Nguyễn Miên Miên mới rũ xuống đầu, dùng ngón tay cọ giữa chân mày. Đây là động tác nhỏ của cô hay làm lúc chột dạ hoặc ngượng ngùng.

Chương 42

Editor: Thienyetkomanhme

Thu tay, cô nắm lấy di động đứng dậy, nhưng mà một giây sau lại ngồi xuống lần nữa. Dù sao cũng không định làm cá viên, dứt khoát xem thêm một lúc nữa. Nguyễn Miên Miên nghĩ như vậy, một lần nữa click mở thế giới mới với cô.

Tiểu thuyết là thứ, không vào còn tốt, một khi đi vào, thời gian bắt tri bắt giác liền qua đi. Cũng may Chu Linh đưa cháo xong, 10 giờ rưỡi liền quay lại, bằng không sợ là cô có thể trực tiếp quên mở cửa tiệm.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mở cửa, một đồng khách hàng chờ đã lâu lập tức đặt đơn, sau đó liền phát hiện hôm nay không có canh cá viên miến, mà là đổi thành canh tam tiên.

Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, trước đặt cơm chiên, hương xuân chiên trứng, canh tam tiên rồi nói sau. Chờ đến khi đặt đơn thành công, xác nhận chủ tiệm tiếp đơn xong, bọn họ mới có thời gian đến khu bình luận phát biểu nghị hoặc.

【a**n: Kỳ quái, hôm nay như thế nào lại không có canh cá viên miến? 】

【n**x: Đổi thành canh tam tiên canh rồi, lúc trước không phải có người đề nghị chủ tiệm đổi canh sao. Dù sao canh cá viên miến tôi đã uống qua vài lần, đổi canh mới cũng không tồi. 】

【j**s: Anh là uống đủ rồi, tôi một lần cũng chưa uống đến đâu! Tôi mặc kệ, trẻ con mới chọn, hai loại canh tôi đều phải uống, chủ tiệm vẫn nên làm nhiều canh cá viên miến hơn nữa đi. 】

【k**l: Mày nói, canh cá viên miến cũng bán được một đoạn thời gian rồi, thế nhưng còn có người một lần cũng chưa uống được, người có bao nhiêu đến đấy? 】

.....

Đương nhiên, có hương xuân chiên trứng cùng canh tam tiên trần an, khách hàng cũng tò mò hai câu lại ồn ào hai tiếng, tổng thể cũng không phải là bán mãi không thôi chuyện này.

Nhưng thật ra người nào đó chính mình chột dạ, làm xong mấy đơn hàng liền hỏi: "Chị Chu, chị xem một chút khu bình luận, bọn họ có nói gì về việc hôm nay không có canh cá viên?"

Chu Linh nghe vậy, click mở khu bình luận nghiêm túc đọc, đem tình huống trong khu bình luận thuật lại cho cô. Thấy khách hàng cũng không có quá mức so đo, Nguyễn Miên Miên lúc này mới yên lòng.

Giống như lời nói của cô ngày hôm qua, nguyên liệu nấu ăn khá nhiều, mỗi khách hàng đều có thể mua được hương xuân chiên trứng.

Lúc này, theo mùi hương mê người trong bếp một trận lại một trận bay ra bên ngoài, đã có nhân viên giao cơm tới cửa tới.

Người mùi hương đi vào trong tiệm sau, một vị nhân viên giao cơm nhìn không được nói: "Mỗi lần bước vào cửa hàng này, thật là vừa đau vừa sướng."

Hắn cảm thán xong, một nhân viên giao cơm hơi lùn khác trực tiếp hướng trong phòng bếp kêu: "Không được, tôi chịu không nổi cái mùi hương này, chủ tiệm, trước cho tôi một phần hương xuân chiên trứng."

"Người cũng thật bỏ được." Đồng nghiệp nhìn hắn.

"Cũng không phải mỗi ngày đều ăn, ngẫu nhiên một lần vẫn là ăn được."

Nhân viên giao cơm còn lại ngấm lại cảm thấy cũng đúng, hơn nữa người hương vị thật sự có điểm thêm, vì thế liền đề nghị nói: "Không bằng tôi mời anh ăn cơm chiên, anh đem hương xuân chiên trứng chia cho tôi một nửa?"

"Được."

Lúc này, ưu thế của nhân viên giao cơm liền thể hiện ra, bọn họ mới vừa gọi món không bao lâu, Chu Linh liền bưng cơm ra tới.

Đĩa còn chưa đặt xuống bàn, hai người đã sớm nắm đôi đũa, gấp không chờ nổi kẹp lên một khối hương xuân chiên trứng. Hương xuân chiên trứng mới ra nồi, hương khí cùng nhiệt khí cùng nhau bốc lên, hai

nhân viên giao cơm chờ không kịp mà một căn xuống một ngum, đầu lưỡi có chút bị bỏng. Chu Linh vừa rồi trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên cũng cho cô ít miếng vụn để nếm thử, nếm qua tư vị cô thập phần hiểu sự vội vàng của bọn họ, thật ra cũng không có ý tứ cười nhạo bọn họ.

"Cái này cũng quá thơm!"

Nóng thì nóng, nhưng loại đồ ăn chiên rán như này, tốt nhất vẫn là mới ra nồi ăn ngay một ngum, hai người ăn đến đôi mắt đều nheo lại.

Dinh ~

Chu Linh nghe thấy di động của một nhân viên giao cơm phát ra tiếng vang, hẩn lại ăn đến quên cả mình, hoàn toàn không phản ứng, chỉ có thể nhẹ giọng nhắc nhở: "Di động anh kêu kìa." Ăn xong chiếc đĩa cuối cùng, nhân viên giao cơm lúc này mới phản ứng lại, một bên tinh tế nhắm nuốt một bên cầm lấy di động.

【@ shipper anh chừng nào thì bắt đầu đưa cơm? Hiện tại tôi rất muốn biết hương vị của hương xuân chiên trứng! 】

Nhân viên giao cơm theo bản năng nhìn tới miếng hương xuân xào trứng dư lại trong đĩa của mình, chụp bức ảnh, sau đó trả lời.

【@ khách hàng [hình ảnh] cụ thể tôi cũng không hình dung được, nhưng thật sự đặc biệt thơm, đặc biệt ngon. 】

Đổi phương qua mấy chục giây cũng chưa trả lời lại, nhân viên giao cơm chuẩn bị buông di động tiếp tục ăn

【@ nài nua anh đã gập qua bầu trời không trăng cũng không mây, chỉ có một ngôi sao một mình lóng lánh chưa? 】

Không thể không nói, vị nhân viên giao cơm này rất có ý thức nguy cơ, xem xong trả lời, lập tức bạch bạch bạch đánh chữ.

【@ khách hàng ba ba tôi sai rồi! 】

【@ khách hàng tôi ăn xong lập tức liền giao đơn của anh, kể cả bầu trời mưa xuống dao, cũng không

ngăn trở được tôi! 】

Không có biện pháp, một bữa cơm trưa này, tương đương với giao mấy đơn liền, cũng không dám lại đắc tội 'thương đẽ'. Đặc biệt là cái gì hình ảnh ngôi sao một mình lóng lánh, nhân viên giao cơm tỏ vẻ hãnh một chút cũng không muốn, hẳn chỉ thích nhìn đến hình ảnh năm ngôi sao ở bên nhau.

Khách hàng yên lặng mười mấy giây sau, tựa hồ vừa lóng.

【@shipper vậy đi, bất quá gặp được đèn xanh đèn đỏ khi vẫn nên dừng lại, tôi không nghĩ tới đồn cảnh sát lấy cơm hộp đâu. 】

Nhân viên giao cơm yên lặng, lại bảo đảm một câu, cội vàng tiếp tục ăn cơm.

Theo một đám nhân viên giao cơm từ trong cửa hàng tới rồi lại đi, một phần cơm hộp thực nhanh đã tới trong tay khách hàng.

Đồ ăn ngon, không riêng gì đầu lưỡi sung sướng, còn có thể làm tâm tình vui vẻ.

Rất nhiều làm việc một buổi sáng, nhận được cơm hộp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cả người đều có tinh thần hơn rất nhiều.

Office building nọ.

Người được toàn bộ khu làm việc đều là mùi hương đặc trưng của hương xuân, một nhân viên nữ cười nói: "Chủ tiệm cuối cùng đầu tư một lần, thế nhưng thật đúng là mỗi người đều có thể mua được hương xuân chiên trứng, San San, lần này cuối cùng tôi không cần xin cô chia phần."

Trương San đã ăn xong một khối hương xuân chiên trứng, tư vị hàm tiên ngon miệng, làm cô cảm thấy hộp cơm này hoàn toàn không đủ ăn.

Nghe được lời nói của đồng nghiệp, nghĩ đến lúc trước cô bạn ăn trực canh cá viên cùng đĩa đựng cơm chiên, Trương San trông mắt đạo qua một vòng, vươn chiếc đũa nói: "Ăn của tớ nhiều như vậy, hiện tại đền đáp tớ một miếng hương xuân chiên trứng cũng không quá đi?"

"A!" Nữ đồng nghiệp kêu một tiếng, ôm cơm trưa của mình chạy đi, "Cũng không phải tớ ăn một mình, cậu tìm bọn họ đi."

Vốn dĩ bộ phận dọn dẹp, giữa trưa đặt cơm hộp chỉ có hai người dọn cô, những nhân viên khác hoặc là về nhà ăn, hoặc là đi quán ăn gần đó.

Từ lần đó tăng ca, người được mùi hương từ cơm hộp của 2 cô, đám nhân viên này cũng bị biến thành khách quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

"Giúp cô xử lý hồ sơ có thể, chia hương xuân chiên trứng cho cô thì không được."

"Không sai."

Những đồng nghiệp khác lúc trước cũng ăn ké cơm chiên của Trương San, không chờ cô nhìn qua liền nói trước.

Trương San "Hừ" một tiếng sau, nói thầm: "Không cho liền không cho, quy định số lượng thì thế nào, chờ buổi chiều tôi đặt liền 2 đơn, không 3 cái đi, đến lúc đó tôi không ăn cơm, ăn hương xuân chiên trứng thay cơm luôn!"

Lời này nói, cũng rất có lý tưởng, cũng không biết cô có thể như nguyện hay không.....

Công ty Trung Thiên.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mỗi lần ra món ngon thì đều có số lượng hữu hạn, một đám trong phòng làm việc mỗi ngày đặt cơm giống như đánh giặc.

Khó có được hôm may thực lại đủ mỗi người một phần, không cần tranh không cần đoạt, còn không cần phòng bị ông chủ chuyên ăn mánh, bọn họ ngồi ở vị trí của mình, còn thấy có chút kỳ quái không quen.

Ông chủ thấy hôm nay có món mới, bọn họ thế nhưng không vội vàng ăn, không khỏi nói: "Như thế nào? Mấy người đều không muốn ăn? Vậy....."

Hắn một câu không nói xong, mấy nhân viên một bên phòng bị hắn, một bên bạch bạch bạch mở nắp hộp cơm.

Trong nháy mắt, vốn là phòng làm việc không lớn lắm, lập tức tràn ngập mùi thơm hương xuân nhân nhát, cùng với canh tam tiên canh, cơm chiên dưa chua ngọt hòa quyện.

"Hương xuân chiên trứng ăn quá ngon, cảm giác tôi có thể một hơi mười hộp!"

"Tôi không yêu thích rau cần, nhưng món này có rau cần tôi lại cảm thấy ăn ngon."

"Canh tam tiên canh cũng uống ngon a, cảm giác nắm hương bên trong đặc biệt ngon."

Một đám người ăn một ngum cơm, cắn miếng ngum hương xuân chiên trứng, lại uống một ngum canh tam tiên, quả thực ăn ngon đến muốn khóc.

"Tôi ban đầu còn cảm thấy 'tiệm cơm chiên Hạnh Phúc' tên này có chút tục, hiện tại ngẫm lại, quả thực là của hàng đặt tên quá chuẩn! Ăn đồ ăn ở đây, thật sự làm người ta cảm thấy hạnh phúc....."

"Xác thật, chính là đáng tiếc chủ tiệm quy định số lượng mỗi đơn, một phần thật là không đủ ăn."

"Tôi có hai cái tên tài khoản, cũng chính là nhiều hơn một phần phí vận chuyển, chờ buổi chiều tôi liền đặt hai đơn."

"Ý kiến hay a, tôi cũng muốn đặt hai phần, đến lúc đó lưu một phần làm bữa khuya."

Người khác chỉ có một tài khoản nghe vậy, lập tức bắt đầu đăng ký tài khoản mới. Thực nghiệm trung học, văn phòng lớp năm hai.

Khó khi tới giờ cơm, các giáo viên không ở nhà ăn, mà là ở ngồi đầy trong văn phòng. "Như thế nào còn chưa có tới?" chủ nhiệm lớp hai sửa xong một tệp bài thi, hướng cửa nhìn xung quanh.

Cũng đúng lúc, cô vừa mới nói xong, liền có một giáo viên nam ôm thùng giấy đi vào. Nhìn đến giáo viên này, các giáo viên đồng thời đứng dậy nhìn chằm chằm..... thùng giấy trong lòng ngực hẳn.

Thiếu chút nữa bị bọn họ chen ngã nam giáo viên tức giận mà giáo dục: "Một đám mỗi ngày kêu học sinh xếp hàng, xếp thành hàng, đến lượt mấy người liền không nhớ rõ?"

Một lòng chỉ có đồ ăn, các giáo viên cũng không có thừa thời gian phản ứng hẳn, xách theo phần cơm hộp của mình trở lại vị trí, liền bắt đầu mở ra đóng gói.

"Tôi nói với mọi người, buổi chiều thay đổi người đi nhận cơm a, tôi vừa rồi ôm thùng giấy lại đây, đừng tới

nhóm học sinh đặc biệt tích cực, nhất định đòi bụng họ tôi, thiếu chút nữa dọa đến tôi....."

Nam giáo viên nói nói, ngửi được mùi thơm từ bốn phương tán hưởng thổi qua, lại xem bọn họ một đũa ăn đến ngon lành, yết hầu lăn lộn một chút, quyết định trước không vô nghĩa, chờ ăn xong lại nói.

Một đũa người đều vùi đầu ăn uống, toàn bộ trong văn phòng chỉ có âm thanh chiếc đũa va chạm thanh cùng âm thanh nhai nuốt.

"Ăn quá ngon!"

Thẳng đến khi ăn no đến sáu bảy phần, một nam giáo viên nhận không được trong lòng yêu thích, mở miệng đánh ỗ không khí an tĩnh.

"Anh tốt xấu cũng là giáo viên ngữ văn, khách lệ có thể có chút văn hóa không?"

Nam giáo viên vì thế nói: "Mâm ngọc món ăn trên quý, món ăn trên quý mỹ vị, mỹ vị món ngon..... Hàm tiên ngon miệng..... Môi răng lưu hương..... Dư vị vô cùng."

Nói chuyện phiếm hai câu, bọn họ liền tiếp tục ăn uống.

Ăn ăn, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một người trung niên mang mắt kính, biểu tình có chút nghiêm túc đi vào.

"Tôi nói vì sao gần đây nhà ăn phân nản, nói giáo viên ít đi nhà ăn, mấy người cũng hay thật, trường học tuy không có văn bản rõ ràng quy định không cho giáo viên đặt cơm hộp, nhưng nếu học sinh không thể đặt, các người không phải càng nên làm gương tốt sao? Thế nhưng còn ở văn phòng tụ tập đặt cơm hộp, cơm hộp ăn ngon như vậy sao? Đây người....."

Nhìn đến chủ nhiệm càng nói càng sinh khí, một nam giáo viên cách hần gần nhất nhận đau bỏ những thứ yêu thích, nhéo lên một khối hương xuân chiên trứng của mình đứng dậy, trực tiếp nhét vào trong miệng hần.

Chủ nhiệm bị động tác đột nhiên làm giật mình, đang muốn trừng hần liếc mắt một cái lại đem cái này đẩy ra, khứu giác cùng vị giác lại bị hương xuân chiên trứng trong miệng hấp dẫn. Miệng hần cơ hồ là theo bản năng mà nhai nuốt mỹ vị trong miệng, thậm chí tay cũng nâng lên tới, tự động mà cầm lấy miếng hương xuân chiên trứng.

Đừng nói, cơm hộp này xác thật có điểm ngon. Phản ứng lại suy nghĩ trong đầu chính mình, chủ nhiệm mặt tối sầm, định đem miếng bánh dư lại trong tay ném xuống mặt đất, tiếp tục nghĩa chính, từ nghiêm giáo dục bọn họ, nhưng mà..... Lại thấy luyến tiếc.

Chương 43

Editor: Thienyetkomanhme

"Thôi được rồi, hôm nay tôi liền không nói nhiều, không có lần sau." Cuối cùng, chủ nhiệm ra vẻ tự nhiên mà cầm nửa khối bánh từ vãn phòng rồi đi, chờ đi đến chỗ rẽ, nâng tay lên tiếp tục ăn.

Xác định hẳn đi xa, các giáo viên trong vãn phòng "Xi" một tiếng cười rộ lên, sau đó vươn ngón tay cái với nam giáo viên đó.

Nói tóm lại, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cho ra hai món mới, khách hàng ném được đều là khen không dứt miệng.

Vị khách hàng đóng làm thám tử lúc trước, ăn uống no đủ, tiếp tục tra tìm, tự tưởng tượng nói không chừng làm chủ tiệm cảm động, lại làm thêm mấy món mới.

Vị khách này là freelancer, họ Vương, thời gian nhàn rỗi rất nhiều, thường xuyên ăn cơm hộp vì hẳn không biết nấu ăn.

Cơm hộp vừa mới bắt đầu ăn thực rất sáng khoái, muốn ăn cái gì cũng có, còn tiện lợi, chờ ăn một hai năm, kỳ thật cũng rất khó chịu, đến giờ ăn cơm liền sinh ra bệnh kén ăn.

Khó có khi tìm được một nhà hợp ý, hơn nữa trong thời gian ngắn sẽ không cảm thấy ngán, lại nhàn rỗi, họ Vương cũng rất liền mạng.

Họ Vương trước tiên ở app cơm hộp tìm từ khóa liên quan tới "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", đầu tiên phát hiện thể nung ở những địa phương khác cũng có nhiefu của hàng trùng tên, theo sau rút cuộc phát hiện chút thông tin hữu dụng.

Hắn dùng Baidu tìm tòi một hồi, trình duyệt xuất hiện một cái topic liên qua tới "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc".

Mới vừa đi vào, hẳn trước xem thường chủ topic, không nghĩ ra thế gian như thế nào sẽ có loại ngu ngốc tới mức này.

Chờ kéo đến phía dưới, nhìn thấy xuất hiện một cái lầu 380 cùng chủ topic cãi nhau, tự nhiên là nghe ngóng.

Bất quá, nhận thấy lầu 380 tựa hồ đối "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" mang theo ác ý, họ Vương tươi cười trên mặt dần dần biến mất, ngay sau đó bấm vào xem hồ sơ đối phương đến giao diện cá nhân.

Đối phương tựa hồ không hiểu cài đặt chế độ riêng tư trên internet, đăng tải và tham gia những topic gì, tất cả đều để công khai, họ Vương trước xem hết 2 trang, liền phát hiện trọng điểm. "Xác định, đây chính là ông chủ thiếu đạo đức cố ý đánh giá 1 sao." họ Vương nhìn những quảng cáo lầu 380 đã từng đăng, gọi lên khước môi nói.

Sở dĩ có thể trực tiếp xác định, bởi vì quảng cáo là của cửa hàng cơm hộp, đúng là cửa hàng lúc trước có hiềm nghi nhất, gọi là "Hùng ca nướng BBQ cơm chiên".

Vì thế, giữa trưa đóng cửa, Nguyễn Miên Man trừ bỏ thu được một đồng khen ngợi, còn thu được một cái kinh hãi.

Vị khách hàng họ Vương, trực tiếp ở khu bình luận nói có sách mách có chứng lật ra bộ mặt của người nặc danh đánh giá 1 sao.

【5** còn: Thế nhưng là cửa hàng này! Tôi ăn qua một hồi cơm chiên của hẳn, nhà người khác cơm chiên là đôi tiền, nhà hẳn cơm chiên là đôi tiền lại muốn mạng, cái kia hương vị quái dị, tôi thiếu chút nữa là phun ra! 】

【n**x: Không kỳ quái, xem tên cũng biết, nhà này chính là làm nướng BBQ, phỏng chừng là lấy dầu thái của thị nướng BBQ xào cơm. 】

【5** còn: Nôn —— người đừng nói nữa, nói tôi liền buồn nôn. 】

【cái ** thứ: Đi đi đi, chúng ta thay chủ tiệm đi cửa hàng rác rưởi này đem đánh giá 1 sao đánh trở về. 】

【6** ngày: Được, liền đặt cái cơm chiên rẻ nhất, lại đặt thêm đồ uống cho đủ đơn, như vậy chẳng sợ cơm không thể ăn, đồ uống còn có thể bù khuyết điểm. 】

.....

【4**b: Ừ kiến hay, tôi đây liền đi! 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến nhóm khách hàng đều muốn đi trong tiệm đối phương đem đánh giá 1 sao, vội phản hồi ngăn cản bọn họ.

Cũng không phải cô sợ phiền phức hoặc là có lòng tốt không cùng cửa hàng kia so đo, mà là không nghĩ để khách hàng nhà mình tiêu tiền uống phở. Rốt cuộc cô vừa rồi thông qua tìm tới cửa hàng kia liếc mắt một cái, từ hình ảnh của khách hàng trong cửa hàng, cơm chiên nhà này chỉ dùng mắt thường xem liền biết khẳng định ăn không ngon.

Khách hàng nhìn đến phản hồi của cô, một phần cảm thấy xác thật không đáng vì cửa hàng rác rưởi này tiêu tiền, còn có bộ phận lại tỏ vẻ không để bụng chút tiền ấy.

Nguyễn Miên Miên chỉ có thể lại lần nữa phản hồi, tỏ vẻ không chỉ là vấn đề tiền bạc, mà là bọn họ đặt cơm hộp nếu là ăn không vô, lãng phí lương thực liền không tốt.

【n**x: Loại người này, quả thực tựa cóc nháy vào người, độc không chết người lại ghê tởm người. 】

【cái ** thứ: Chủ tiệm, chúng tôi cũng không thể buông tha cửa hàng rác rưởi kia như vậy đi? 】

【 Chủ tiệm phản hồi: Tôi sẽ khiếu nại bộ phận hỗ trợ app, tin tưởng có chứng cứ, bọn họ sẽ không mặc kệ. 】

Khách hàng nhìn đến phản hồi của cô, lúc này mới không tiếp tục đi đặt đơn, mà là chuẩn bị đi vào cửa hàng đối phương phản hồi một chút, nhắc nhở khách hàng khác đừng mắc mưu.

Lúc Nguyễn Miên Miên đang bình luận xong, chuẩn bị đợi lát nữa liền gọi cho giám đốc nghiệp vụ, bỗng nhiên phát hiện, trong cửa hàng ba 3 cái đánh giá 1 sao bị sửa thành 5 sao, nội dung cũng sửa vì "Mới phát hiện làm của hàng."

Sớm không thay đổi, muộn không thay đổi, cổ tình lúc này lại đổi, quả thực là lạ ông tôi ở bụi này.

Nguyễn Miên Miên khẽ lắc đầu, vẫn là dựa theo dự tính gọi điện thoại cho giám đốc nghiệp vụ. Kỳ thật app cơm hộp, cửa hàng cho nhau đánh giá 1 sao cũng không ít, mọi người đều hiểu rõ, bắt quá bắt hạnh không biết đến tốt cùng là nhà ai, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, nhiều nhất ở dưới bình luận giải thích hai câu, nói cho khách hàng đây là cửa hàng khác ác ý đánh giá 1 sao. Ngày thường cũng không ai khiếu nại, quản lý app tự nhiên nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, nhưng nếu giống như Nguyễn Miên Miên biết đối phương là ai, lại khiếu nại với quản lý app, tự nhiên sẽ không mặc kệ.

Đặc biệt, cửa hàng "Hùng ca nướng BBQ cơm chiên" thuộc về phạm vi quản lý của một giám đốc nghiệp vụ khác, giám đốc nghiệp vụ của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc càng hướng về cửa hàng trong phạm vi quản lý của chính mình.

"Cô yên tâm, tôi sẽ báo lên trên, loại hành vi ác ý cạnh tranh giống nhà hẩn, ít nhất cũng sẽ bị chỉnh đốn và cải cách ba ngày, đương nhiên, nếu là tình huống cho phép, tôi sẽ tận lực tranh thủ áp hẩn thêm mấy ngày....."

Nghe giám đốc nghiệp vụ trả lời, nghĩ ba ngày này họ sẽ không kiếm được tiền, Nguyễn Miên Miên đã thực vừa lòng.

Đây là cô suy bụng ta ra bụng người, trên thực tế, sinh ý của hàng kia cùng nhà cô hoàn toàn không thể so sánh, hơn nữa còn có tiền lời, ba ngày không bán cơm hộp thật đúng là tổn thất không quá nhiều.

Bắt quá, muỗi bé thì cũng có thịt, tổn thất không nhiều lắm, đối phương cũng khẳng định sẽ đau lòng.

Cúp điện thoại, Nguyễn Miên Miên trở lại nhà chính ngồi xuống, nghĩ đến buổi sáng chưa đọc xong tiểu thuyết, thuận tay click mở cái app màu xanh lục.

"Go chủ, cá trong phòng bếp cô là chuẩn bị làm món gì?" Chu Linh thu thập xong từ trong phòng bếp ra, ngữ khí lộ ra vài phần khó hiểu, hiển nhiên là không rõ, nếu hôm nay không làm cá viên, vì cái gì trong phòng bếp còn có cá.

Ày da, còn có cá.....

Nguyễn Miên Miên bị cô nhắc nhở, vô nhẹ hạ cái lên trán nói: "Chờ buổi tối làm canh cá trích đậu hủ."

Chu Linh gật đầu, xác định trong tiệm không còn việc gì, báo một tiếng liền rời đi.

Chờ cô đi rồi, Nguyễn Miên Man thấy Quà Quýt Nhỏ không ở nhà, vì thế lấy ra đồ ăn vặt bày ở trên bàn, một bên ăn một bên xem.

Đắm chìm trong tiểu thuyết cô không nghe được âm thanh giầy cao gót càng ngày càng gần thẳng đến

"Nguyễn Miên Man, cô thật là có bản lĩnh!"

Nghe được kia thanh âm bén nhọn, Nguyễn Miên Man theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn đến người từng gặp qua hai lần, nay lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa.

Nguyễn Miên Man nhàn nhạt liếc mắt một cái, liền thu hồi tầm mắt.

Trước cửa mặc một thân váy đỏ điểm lệ, không phải Hứa Mộng Nguyệt thì còn ai.

Vốn dĩ, cha Hứa cho một cây gậy (cảm tức cô, không cho ra cửa), lại cho một quả táo (tận tình tâm sự khuyên bảo, tặng cô lễ vật mà cô thích) giáo dục,, Hứa Mộng Nguyệt đã định không cùng Nguyễn Miên Man so đo.

Rốt cuộc cô là cao cao tại thượng Hứa đại tiểu thư, trong nhà có khách sạn lớn, đối phương bắt quả là mở cửa hàng nhỏ cô bé lọ lem, không, cô bé lọ lem bản thân chính là quý tộc, cô ta ngay cả làm cô bé lọ lem đều không được tính, cả đời đều là như vậy, coi như cô đại nhân không so đo với kẻ tiểu nhân.

Nhưng mà, nhìn đến Triệu Hữu Vi đang trong vòng bạn bè, từ bánh hoa đào đoán được người hắt gọi là "Tiểu tiên nữ" là ai.

Theo sau lại nhận được điện thoại của bạn bè hỏi cô, đối phương biết rõ không có khả năng cô sẽ làm điểm tâm, còn cố ý hỏi bánh hoa đào Triệu Hữu Vi đang lên có phải hay không cô làm, nhận được đáp án phủ định, lại cười hì hì tò mò Triệu Hữu Vi chẳng lẽ không thích cô nữa, cùng với hắt trong miệng "Tiểu tiên nữ" là ai, Hứa Mộng Nguyệt cúp điện thoại, thiếu chút nữa không bị tức chết.

Tính cách của Hứa Mộng Nguyệt chính là đồ mình không cần nhưng cũng không muốn cho người khác, đặc biệt người này mình vốn không ưa, đây chính là làm cô lại lần nữa ghi hận Nguyễn Miên Man.

"Đừng tưởng rằng khiến cho bọn họ chú ý là có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, chim sẻ vĩnh viễn

là chim sẻ, không thay đổi được đâu!"

Nguyễn Miên Man chỉ cảm thấy, cô ta mới giống chỉ chim sẻ, thật sự có chút ồn ào.

"Cô có việc gì sao?" Nguyễn Miên Man rút cuộc lại lần nữa nhìn về phía cô ta, ngữ khí cũng không mang theo cảm xúc, lại làm nguowid đứng ở cửa càng thêm bực bội.

Hứa Mộng Nguyệt vẫn luôn lấy dung mạo của mình làm kiêu ngạo, nhưng mà ở một cái ngược mắt này, lại không thể không thừa nhận, Nguyễn Miên Man lớn lên xác thật là loại khuôn mặt hấp dẫn đàn ông, đặc biệt đây còn là mặt mộc.

Cô ta cảm thấy bình phục một chút cảm xúc, ra về lãnh ngạo nói: "Nghe nói trong tiệm của cô sinh ý không tồi? Nên quý trọng đi, loại ngày lành này đại khái không dài."

Dứt lời, thấy cô cũng không có phản ứng nào, giống như một quỳen đánh vào bóng, Hứa Mộng Nguyệt rút cuộc áp không được tức giận trong lòng, ngữ khí có chút cao: "Tôi đang nói với cô, cô bị điếc sao?"

"Cô thoát nhìn thật giống nữ phụ ngọc nghêch." Nguyễn Miên Man cũng không phải cố ý trào phúng, mà là bỗng nhiên phát hiện cô ta đột nhiên chạy tới nói một đồng không thể hiểu được lời nói, hành vi này cực kỳ giống nữ phụ mình mới vừa đọc trong tiểu thuyết, như có cảm giác buột miệng thốt ra.

Đương nhiên, "Nữ phụ ngọc nghêch" loại danh từ này, cô chính mình là không nghĩ ra được, là nhìn đến người đọc khác bình luận mới biết được.

Hứa Mộng Nguyệt cũng mặc kệ cô là cố ý vẫn là vô tình, trực tiếp bị những lời tức không nói thành lời: "Cô..... cô....."

Cô một câu còn chưa nói được, một con mèo bỗng nhiên từ đầu hẻm tiến vào, sau đó lao về phía tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

"A——"

Mèo con vọt vào trong phòng, không thể tránh mà suột qua người đứng chặn sở cửa, làm cô ta chân kinh, hét lên một tiếng, sau đó lúc thối lui không cẩn thận tẹo chân.

Thành công nhảy đến đồng đồ ăn vặt trên bàn, mèo con bị âm thanh đột nhiên dọa đến, một bên dựng hết

lông lên một bên cong người lên, sau đó hướng về phía cửa phương hướng há mồm kêu lên: "Miêu ngao!"

Hứa Mộng Nguyệt đỡ cửa đứng vững, xác nhận mắt cá chân chỉ là có chút đau đớn mà không thương đến gân cốt, mới thở ra một hơi liền con mèo hại mình còn dám hướng phía mình kêu, cảm thấy quả nhiên chủ nhân nào nuôi mèo loại đó, hai cái đều không phải là cái thứ tốt.

Cô ta hung hăng mà trừng mắt một người một mèo phòng trong: "Xin lỗi đi!"

Nguyễn Miên Miên không cho rằng chính mình có làm gì cần xin lỗi, thật muốn lại nói tiếp: "Là cô cái xin lỗi tôi mới đúng."

"Buồn cười, tôi vì cái gì....." Hứa Mộng Nguyệt nói còn chưa dứt lời, nghe cô nói liền trừng trừng mắt, phản ứng lại đây là Nguyễn Miên Miên nói về sự việc lần trước, cười lạnh một tiếng, "Muốn tôi xin lỗi cô? Nằm mơ đi."

Nguyễn Miên Miên cũng không tức giận, gật gật đầu nói: "Những lời này cũng dành cho cô." Nói xong, cô duỗi tay đem mèo con có ý đồ ăn vụng xuống khỏi cái bàn, nhẹ chọc bụng nó: "Trên mạng đều nói 'đại quất làm trọng', em lại tham ăn, sợ là muốn ứng với câu nói kia."

"Miêu ô ~"

Mới vừa rồi còn hung dữ, mèo con lúc này lại thuận thế nằm ở trên đùi, mềm giống một bãi nước, mở to xinh đẹp kim sắc trông mắt, phát ra thanh âm lùn lùn.

Cô mang theo vài phần làm lơ, cùng thái độ không thèm để ý, làm Hứa Mộng Nguyệt rất tức giận, làm cô ta hận không thể đem túi trong tay ném qua.

Bất quá, trải qua việc lần trước, cô ta nhiều ít cũng trưởng thành vài phần, cuối cùng vẫn là không xúc động.

"Cô chờ đây cho tôi." Hứa Mộng Nguyệt hung hăng trừng mắt một cái, dùng sức dẫm lên giày cao gót rồi đi.

Cô ta lại quên, chính mình vừa mới treo chân, dùng sức như vậy, mới từ cửa đi ra vài bước, mắt cá chân liền bắt đầu đau, làm cô ta nguyên bản định bật sống lưng nháy mắt cong xuống dưới, nện bước cũng bắt đầu lết lết.

Nguyễn Miên Miên dư quang quét đến cô ta khi thể cũng không đến ba giây liền uể oải đi xuống, khóe môi nhin không được cong một chút, bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước ở trên mạng đọc đến một câu —— "Người quá thực là tới đây diễn hài".

Thế vào trong lòng cô, mèo con thấy cô nhìn ngoài cửa, cũng nhìn chăm chăm hướng ra phía ngoài.

Chờ Hứa Miệng Nguyệt từ ngõ nhỏ rời đi, Nguyễn Miên Miên thu hồi tầm mắt, một bên ôm mèo một bên tiếp tục xem tiểu thuyết.

Lúc này đây cô tốt xấu gì đã chú ý thời gian, trước khi tới giờ buồn 40 – 50 phút đã buông đi động, để mèo con trong lòng ngực đi xuống chơi, đứng dậy đi rửa sạch tay, lại đem đồ ăn vặt trên bàn thu lại.

Thu thập xong, Nguyễn Miên Miên liền vào bếp, chuẩn bị trước ninh canh cá trích đậu hủ. Ninh canh cá, tốt nhất đem cá chiên một chút, như vậy nấu canh cá sẽ càng tươi ngon. Cá đã ướp qua khi bắt đầu chiên, tiên hương hương vị thực mau từ trong phòng bếp bay ra, làm mèo con đang chơi trong phòng nháy mắt đi vào cửa phòng bếp ngồi xỏm.

Giống loại canh này cần ninh trong thời gian dài, tự nhiên không có khả năng một nồi một nồi chậm rãi hầm, nếu không khách hàng không biết phải chờ tới khi nào.

Nguyễn Miên Miên đem mấy con cá hơi chiên tốt, bỏ vào một cái nồi canh lớn, bắt đầu cho đậu hủ.

Chờ canh ninh tốt, Nguyễn Miên Miên lại thuận tay cắt chút nguyên liệu nấu ăn ra.

Canh cá càng ninh, hương khí liền càng dày đặc, chờ Chu Linh lại đây, ở cửa đều có thể ngửi được mùi hương này "Thơm quá a."

P/S: huhu mình đang thiếu chương nên giờ mới bổ sung lại.

Chương 44

Editor: Thienyetkomanhime

Nguyễn Miên Miên đang nêm nếm thêm gia vị, nghe được lời cô nói, tiện tay múc một chén canh đưa qua:
"Chị giúp em nêm thử xem."

Trong chén sủi men xanh, canh cá màu trắng được rải chút hành thái cùng cầu kỷ, không chỉ mùi thơm bay bốn phía, nhìn cũng rất đẹp.

Chu Linh vội nhận tới, nhẹ nhàng thổi hai cái, liền gấp không chờ nổi nêm một ngụm. Canh vừa múc xong có chút nóng, cho và miệng, môi lưỡi đều quanh quẩn một hương vị thơm ngát, chờ nuốt xuống, dạ dày nóng hằm hập rất thoải mái, mà trong cổ họng lại lưu dư vị, như thúc giục người ta uống thêm một ngụm nữa.

Thẳng đến khi uống được mấy ngụm, Chu Linh mới ngẩng đầu lên: "Uống ngon thật, loại canh cá này vừa nhìn liền biết có nhiều dinh dưỡng."

"Sẵn tiện chị hiện tại múc một chén cho bà Vương đi, tiện đường cũng đưa cho ông một chén."

"Cảm ơn cô chủ." Chu Linh nói lời cảm ơn nhưng lại không đáp ứng, "Bất quá đưa cho ông Ngô là được, chờ buổi tối có thừa chị lại mang một chút trở về."

Lời tuy nói như vậy, nhưng nghĩ cũng biết, trong tiệm sinh ý tốt như vậy, khẳng định sẽ không có thừa.

Nguyễn Miên Miên đổi vui người quen từ trước đến nay rất hào phóng, không để ý tới lời nói của chị Chu, trực tiếp múc hai chén canh ra để chị cầm đi.

Chờ Chu Linh đi rồi, Nguyễn Miên Miên bỗng nhiên nhớ tới lúc trước ông Ngô từng nói qua, Tư Cảnh Lâm thích uống canh cá, khó có khi lại chủ động nhắn WeChat cho anh.

【vừa mới ninh xong canh cá chếp đậu hủ, anh muốn nêm thử không? [hình ảnh]】

Phòng họp tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Hôm nay có hội nghị tương đối quan trọng, ngồi ở ngay bàn đầu chính là Tư Cảnh Lâm, phía dưới là gần trăm quản lý các bộ phận tại tổng công ty, cùng các giám đốc chi nhánh. Ngồi ở đây tùy tiện có một người đi ra ngoài, ở thương giới cũng là có chút tiếng nói, ở địa bàn của mình thì khí thế càng mạnh, nhưng mà hiện tại một đám đều cup mi rũ mắt, sợ Tư tổng giận chó đánh mèo đến trên đầu mình.

Trong phòng họp, áp suất thấp duy trì vài phút, một âm thanh đột nhiên phá vỡ loại yên tĩnh quý giá này. Dư quang nhìn thấy Tư tổng cầm lấy di động, có người không nghe được tiếng chuông báo di động còn tưởng anh tức tới mức muốn ném di động, chờ thấy anh mở khóa màn hình ra xem, mới thở ra một hơi, đồng thời ở trong lòng quả trách sự cố liên lụy bọn họ.

Tư Cảnh Lâm click mở WeChat, nhìn đến bức ảnh cô gửi qua, khó được ở trong lòng phun tào. Ai nhìn đến hình này, còn có thể cự tuyệt chứ? Đặc biệt là đã ném qua tay nghề của cô.

【 cảm ơn Đông Đông, anh sẽ cho người qua lấy. 】

Trả lời xong, anh vẫy tay ý bảo trợ lý Tôn tới gần, hạ giọng phân phó vài câu.

"Tiếp tục."

Chờ trợ lý Tôn rời đi, Tư Cảnh Lâm đảo mắt nhìn đám người ngồi đây, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn. Ở đây người mới vừa rồi mơ hồ nghe được một chút, tò mò anh cho trợ lý Tôn đi lấy cái gì, nghe được thanh âm hơi trầm xuống của anh, lập tức thu liễm lòng hiếu kỳ.

Bên kia, Nguyễn Miên Miên nhận được tin nhắn của anh, nghĩ nghĩ lấy ra hộp giữ ẩm lần trước đi siêu thị mua được.

Đưa qua mỗi phần canh cá cũng không tốt, Nguyễn Miên Miên liền làm thêm cơm chiên dưa, hương xuân chiên trứng, lại rang chút đậu phộng, xếp vào hộp giữ ẩm xong liền bắt đầu buôn bán.

Hôm nay đối với thực khách của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mà nói, thật sự là một ngày hạnh phúc, giữa trưa mới ăn đến hương xuân chiên trứng cùng canh tam tiên, bữa tối liền phát hiện, chủ tiệm thế nhưng lại ra món canh mới!

Canh cá chép đậu hủ, đã ngon lại có dinh dưỡng, người thích uống cũng không ít.

Đặc biệt là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc còn có một đám khách hàng nhỏ tuổi, phụ huynh thấy canh này, nghĩ có thể bồi bổ cho đứa nhỏ, vì thế càng thêm vui vẻ.

Thậm chí có người nhịn không được, trực tiếp ở khu bình luận khen khởi chủ tiệm, cầu mong chủ tiệm tiếp tục bảo trì tinh thần ra càng nhiều món ngon.

Cửa hàng mới vừa mở ra, đơn đặt hàng tựa như bông tuyết bay tới, mỗi đơn đều đặt hương xuân chiên trứng.

Này cũng bình thường, rốt cuộc ăn qua đều biết ngon như thế nào, lúc trước không đặt thì nhìn đến bình luận, cũng nhịn không được muốn nếm thử.

Lúc Nguyễn Miên Miên nhận được đơn đặt hàng bắt đầu bận rộn, trợ lý Tôn đã đi vào hẻm Hồ Lô. Lúc trước hẳn còn không rõ ông chủ nhà mình vì sao đột nhiên bắt đầu ăn cơm hộp, lúc được phân phó qua đây, mới hiểu được, nguyên lai ông chủ quen biết chủ cửa tiệm kia.

Trợ lý Tôn đã làm việc bên cạnh Tư Cảnh Lâm một thời gian tương đối dài, biết anh có một vị trưởng bối ở nơi này, nghĩ đến đây, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đi vào trong cửa hàng phía trước, trợ lý Tôn trong lòng cảm thấy, có thể làm ra những món ăn ngon như vậy khẳng định là một vị đầu bếp lớn tuổi, nói không chừng ở giới đầu bếp tiếng tăm lừng lẫy, chán ghét thế giới bên ngoài, ẩn cư tại đây trong hẻm nhỏ làm làm cơm hộp.

Chờ đi vào trong tiệm nhìn thấy Chu Linh, hẳn vẫn là suy nghĩ như vậy, thẳng đến ở cửa phòng bếp nhìn đến Nguyễn Miên Miên, thật sự là lại kinh ngạc ngày người lại bị kinh điển.

Đều nói đàn ông đẹp trai nhất là lúc chuyên tâm làm việc, trên thực tế phụ nữ chuyên tâm, cũng rất có mị lực.

Nguyễn Miên Miên luôn cho rằng mình đã mất đi tình yêu đối nấu ăn, hiện tại còn nấu ăn bất quá là vì kiếm tiền, mà khi cô đứng trước bệ bếp, cái loại hào quang tỏa mắt này, không ai sẽ cảm thấy cô không thích nấu ăn.

Nguyễn Miên Miên đem bếp tắt đi, nhờ Chu Linh đem phần cơm chiên trong chảo cùng một phần hương

xuân chiên trứng cho vào trong hộp, xách theo hộp giữ ấm đi về phía trợ lý Tôn.

Trợ lý Tôn mới vừa rồi đã tự giới thiệu qua, cũng thuyết minh ý đồ đến, lúc này Nguyễn Miên Miên trực tiếp đem hộp giữ ấm đưa qua: "Phiền toái anh."

"Cô khách khí, đây là Tư tổng nhờ tôi mang cho cô." trợ lý Tôn tiếp nhận hộp giữ ấm, đem túi lớn túi bé trong tay đưa cho cô.

Nguyễn Miên Miên nhìn qua, thấy là đồ ăn vặt đủ loại kiểu dáng, nghĩ đến trong ngăn tủ còn chưa có ăn xong, lúc đầu nói: "Thay tôi cảm ơn anh Cảnh Lâm, bất quá không cần, lúc trước anh ấy đưa tôi còn chưa có ăn xong đâu."

Nghe được xưng hô của cô đối với ông chủ nhà mình, tôn trợ lý Tôn tò mò bọn họ quan hệ, đồng thời xem như mình bạch vì cái gì ông chủ muốn mình mua chút đồ ăn vặt cùng một ít đồ vật mà những cô gái trẻ thích đưa lại đây.

"Không riêng gì đồ ăn vặt, còn có một ít đồ trang điểm." trợ lý Tôn nói xong, không cho cô cự hội cự tuyệt, trực tiếp đem túi trên tay đặt ở mặt bàn bên cạnh, "Tôi đi trước."

Lúc này trong tiệm là lúc bận nhất, thấy hắn buông đồ vật liền đi, Nguyễn Miên Miên cũng không rảnh lại đuổi theo, nghĩ chờ buổi tối cùng Tư Cảnh Lâm nói một tiếng làm anh lần tới đừng lại đưa thêm, lại tiếp tục bận rộn. . truyện ngôn tình

Trợ lý Tôn vội vàng đi ra tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nơi hẻm nhỏ, đột nhiên nhớ tới, hắn lúc tối rõ ràng chuẩn bị gọi cho chính mình một phần làm bữa tối, tốt nhất là nhờ quan hệ của ông chủ, ăn chút món không có trên thực đơn, ví dụ như cá chiên lần trước ông chủ ăn.

Hắn dừng lại bước chân quay đầu lại nhìn thoáng qua, rốt cuộc vẫn là không quay lại. Tĩnh tĩnh, có quan hệ với ông chủ, còn sợ ngày sau không ăn được đồ ngon sao. Bất quá, lại nói tiếp, ông chủ khi nào quen biết cô gái xinh đẹp, lại biết nấu ăn như vậy.....

Trợ lý Tôn mang theo lòng hiếu kỳ tràn đầy trở lại công ty, xách theo cái hộp giữ ấm màu lam trắng thoạt nhìn có chút tươi gồ mở cửa phòng hội nghị.

Hội nghị kỳ thật đã kết thúc, chỉ là một ít người làm Tư Cảnh Lâm không hài lòng, một đàn người tiếp tục ngồi ở chỗ này.

"Tan họp." Nhìn đến trợ lý Tôn trở về, Tư Cảnh Lâm vội lại cùng nhóm người này lãng phí thời gian, nhìn lướt qua, đứng dậy rời đi.

Chờ anh đi rồi, trong phòng hội nghị truyền đến vài tiếng thở hắt ra. Mọi người thả lỏng tinh thần, lập tức lại có chút nhều nhọc.

"Mấy người có nhìn đến đồ vậy trên tay trợ lý Tôn không? Hình như là hộp cơm giữ ấm."

"Cái loại màu sắc cùng kiểu dáng này, vừa thấy chính là con gái mới có thể dùng, mấy người nói có thể hay không là Tư tổng có đối tượng?"

"Cũng không nghe nói gần đây có tiểu thư nhà nào cùng Tư tổng chúng ta có qua lại a."

"Đâu chỉ là gần đây, là căn bản liền chưa từng có người phụ nữ nào cùng Tư tổng có qua lại."

"Các người một đám đàn ông, như thế nào so với phụ nữ còn nhiều chuyện hơn, thật tò mò như vậy, đi tìm trợ lý Tôn hỏi một chút không phải được sao."

"Đừng, tôi cũng không dám lắc lư gần văn phòng Tư tổng....."

Trong văn phòng bọn họ không dám lại gần, Tư Cảnh Lâm đã ngồi xuống chuẩn bị dùng bữa tối. Khi còn nhỏ sinh hoạt bên người ông Ngô hồi lâu, Tư Cảnh Lâm cũng không giống mấy cậu ấm nhà giàu khác, nhìn đến hộp giữ ấm mang theo vài phần hơi thở ấm áp, tâm tình anh tóm lại là vui sướng.

Từ chối ý từ muốn hỗ trợ của trợ lý Tôn, chính anh tự động thủ mở ra từng tầng hộp cơm.

Trên cùng là một tầng đậu phộng rang nhạt nhạt, màu đỏ đậu phộng mang theo chút dầu cùng rất nhỏ muối viên, xứng với mùi hương đậm trung của nó, thoạt nhìn cũng thập phần mê người.

Không chờ mở ra tầng thứ hai, Tư Cảnh Lâm đã cầm lấy đôi đũa gấp một hộp đưa vào trong miệng, vừa thơm vừa giòn, làm anh ăn liền mấy viên sau mới buông đũa mở ra tầng tiếp theo.

Tầng thứ hai là hương xuân chiên trứng được Nguyễn Mên Mên cắt thành những hình tam giác tinh xảo, đã ăn qua hương xuân xào trứng cô làm Tư Cảnh Lâm nhìn liền biết khẳng định ngon, kẹp lên một miếng đưa vào trong miệng, cái loại này bề ngoài hương tồ, bên trong tươi mới hơn nữa càng nhai càng thơm, thật

sự làm người ta ăn nghiện.

Anh dứt khoát liền như vậy ăn luôn, một ngum hương xuân chiên trứng một ngum đậu phộng. Hai loại này phân lượng vốn dĩ không nhiều lắm, thực mau liền thấy đầy, Tư Cảnh Lâm lúc này mới tiếp tục mở ra tầng thứ ba.

Chờ anh đem tầng thứ ba cơm chiên dưa mở ra, phía dưới canh cá chép đậu hủ cũng nháy mắt theo nhiệt khí tỏa ra.

Một bên trợ lý Tôn nghe mùi hương, lại thấy ông chủ ăn đến mặt mày đều giãn ra, hồi hận muốn chết lúc trước không quay lại trong tiệm mua một phần bữa tối.

A, tôi cũng muốn uống canh cá.....

Nhìn anh thông thả ung dung uống lên hai ngum canh cá, yét hầu trợ lý Tôn lẫn lộn hai cái. Như là nghe được tiếng lòng hân hò hét, Tư Cảnh Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu lên: "Anh trước đi xuống ăn cơm đi."

"Vâng."

Trợ lý Tôn gật đầu rời khỏi văn phòng, không nói hai lời cầm lấy đi động, chuẩn bị đặt một phần cơm hộp.

Nhưng mà, chờ hân tiến vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, lại phát hiện ——

Hương xuân chiên trứng đã bán hết. Canh cá chép đậu hủ đã bán hết. Đậu phộng..... Căn bản không có.

Tuy rằng còn có cơm chiên dưa có thể ăn, nhưng nghĩ đến chính mình lúc trước rõ ràng có thể ăn được hương xuân chiên trứng, canh cá chép đậu hủ còn có đậu phộng xào, trợ lý Tôn nháy mắt liền ừ ừ.

"Trợ lý Tôn, anh làm sao vậy?"

Một vị nhân viên nữ từ thang máy đi tới, nhìn thấy hân một bộ dáng không tinh thần, nhện không được tiến lên quan tâm một câu.

Trợ lý Tôn vẫn muốn giữ hình tượng, nghe được có người lại đây liền thu liễm vẻ uể oải nhìn về phía đối phương, ngay sau đó hai mắt liền sáng rực lên.

"Có thể đem phần cơm này nhường lại cho tôi không?" Hắc chỉ vào phượng cơm hộp trong tay đòi hỏi.

Túi đóng gói hộp cơm kia thành hình viết "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" mấy chữ to, xuyên thấu qua túi trong suốt, có thể nhìn đến trên cùng là hương xuân chiên trứng, cùng phía dưới nghi là canh cá chép đậu hủ.

Nữ nhân viên nghe được lời hắc nói, đôi mắt hơi hơi tròn tròn, ôm chặt cơm hộp của mình xoay người liền chạy.

Trợ lý Tôn: "....."

Quả nhiên, lời nói của phụ nữ không nên tin!

Nghĩ đến lúc trước cô ấy còn cùng đồng nghiệp nói thích mình, hiện tại lại một phần cơm hộp đều luyến tiếc cho mình ăn, trợ lý Tôn nhìn không được "A" một tiếng.

Canh cá chép đậu hủ chỉ có một nồi, hắc mua không được cũng thực bình thường, sở dĩ ngay cả hương xuân chiên trứng cũng mua không được, còn bởi vì Nguyễn Miên Miên sau khi nghe xong Chu Linh báo số lượng đơn đặt hàng, phát hiện chính mình giống như coi thường khách hàng nhà mình.

"Chị Chu, chị nhanh cài đặt một chút, để món hương xuân chiên trứng một số lượng nhất định, hương xuân sắp hết rồi."

"Để bao nhiêu?"

"Trừ đơn đặt hàng đã nhận, dư lại hương xuân phòng chừng còn có thể làm 10 phần, chị liền cài đặt lại đi."

Ngồi ở trong cửa hàng nhân viên giao cơm chờ đợi đơn nghe được đối thoại của các cô, hướng trong phòng bếp kêu: "Chủ tiệm, có biết vì cái gì hương xuân dùng hết nhanh như vậy không?"

"Vì cái gì?" Nguyễn Miên Miên hỏi lại.

"Bởi vì khẳng định có không ít khách hàng dùng tài khoản phụ, tôi nơi này 3 đơn hàng đều là cùng một địa chỉ, một đơn đặt món chính, canh cùng hương xuân chiên trứng, hai đơn khác đều chỉ đặt hương xuân chiên trứng." Nhân viên giao cơm trả lời, ngữ khí lộ ra vài phần cao hứng.

Có chuyện này, đi một chuyến giao được cả 3 đơn, hẳn tự nhiên nên cao hứng, trong lòng cảm thấy nếu là cửa hàng nào đều giống nhà này thì tốt rồi.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tôi còn có thể như vậy, biểu tình nháy mắt có chút bất đắc dĩ. Hiện tại cô có thể nghĩ đến, buổi tối khẳng định có khách hàng không đặt được hương xuân chiến thắng ở khu bình luận làm ăn ỉ.

Đương nhiên, khẳng định cũng không thể thiếu khách hàng tự cho là cơ trí này khoe khoang.

Chương 45

Editor: Thienyetkomanhme

8 giờ hơn.

Triệu Hữu Vi lại lần nữa chạy đến trong tiệm, ngồi xồm ở cửa phòng bếp thao thao bất tuyệt khen: "Cô..... cô chủ làm bánh hoa đào thủy tinh quả thực hoàn mỹ, bà tôi nhân được đặc biệt vui vẻ, nói trước nay không ăn qua điểm tâm ngon mà xinh đẹp như vậy..... Còn có đũa bằng hữu của tôi, ngay từ đầu còn nói cái gì mà một cái điểm tâm có thể ăn ngon đến mức nào, chờ nếm qua về sau, một đũa đều khen không dứt, còn hỏi tôi là mua từ đâu. Hừ! Vì cái thái độ ban đầu cùng bọn họ, tôi mới không nói cho bọn họ..... Chủ tiệm, cô thật sự không suy xét thu đồ đệ sao? Tôi thật sự....."

Nguyễn Miên Miên thấy không ai phản ứng hẳn, hẳn một người cũng có thể nói không ngừng, dẫn tới Quà Quýt Nhỏ đều tò mò ngồi xồm bên cạnh ngựa đầu nhìn hẳn, mở miệng nói: "Anh lại đây có việc gì sao?"

"Có." Triệu Hữu Vi thấy cô rút cuộc phản ứng lại với mình, nháy mắt từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Bên cạnh mèo con bị hẳn làm hoảng sợ, một móng vuốt chụp ở trên hẳn chân.

Triệu Hữu Vi không để ý nó, hướng về phía trong phòng bếp nói: "Tôi muốn ăn hương xuân chiên trứng cùng canh cá chép đậu hủ, lại thêm một phần cơm chiên tóp mỡ."

Hắn nhìn thấy giờ trưa hương xuân chiên trứng không giới hạn số lượng, cho rằng buổi tối cũng vậy, liền không tranh thủ thời gian mua, chờ cùng bằng hữu tụ tập xong chuẩn bị ăn cơm, bỗng nhiên phát hiện trong tiệm chẳng những hương xuân chiên trứng đã bán hết rồi, hẳn còn bỏ lỡ món mới canh cá chép đậu hủ.

Suy nghĩ một chút, hẳn dứt khoát chính mình lái xe đến tiệm.

Nguyễn Miên Miên nói: "Canh cá chép đậu hủ đã không còn, hương xuân chiên trứng cùng cơm chiên tóp mỡ thì có thể."

Hương xuân còn có một chút, xào một phần cho hẳn thì không thành vấn đề, nhưng canh cá chép đậu hủ phí thời gian, hơn nữa cũng không có cá.

Triệu Hữu Vi có điểm thất vọng, bất quá ai bảo chính hẳn không nắm chắc cơ hội, hiện tại có thể ăn hương xuân chiên trứng cũng không tồi.

"Được, cảm ơn cô chủ." Triệu Hữu Vi nói lời cảm ơn, bỗng nhiên nhìn đến cái thùng trong góc phòng bếp.

Ốc đồng!

Nghĩ đến lần trước ăn ốc đồng xào cay, Triệu Hữu Vi nhin không được liếm môi: "Cô chủ, có thể bán cho tôi một ít ốc đồng xào cay không?"

"Ngại quá, không rảnh làm." Vừa lúc đơn tiếp theo đặt com chiên tóp mỡ, Nguyễn Miên Miên thuận tiện làm cùng phần com hẳn đặt, một bên cự tuyệt nói.

Triệu Hữu Vi cũng biết cô rất bận, chính là nhớ tới dư vị lần trước ăn ốc đồng xào cay, hiện tại tim gan còn cào muốn ăn.

"Tôi có thể chờ." Nói xong, sợ cô vẫn là không muốn, Triệu Hữu Vi cúi đầu nhìn về phía mèo con bên chân bổ sung, "Vừa rồi mèo nhà cô đánh tôi coi như bồi thường, làm cho tôi một chút được không?"

Còn không biết chính mình bị cáo trạng, mèo con ngồi xổm tại chỗ ngửi mùi thơm liếm móng vuốt, quay đầu nhìn Nguyễn Miên Miên, buông móng vuốt hướng cô kêu một tiếng.

"Thật sự, vừa rồi tôi cũng chưa làm gì nó, đột nhiên nó duỗi móng vuốt đập chân tôi." Triệu Hữu Vi thấy cô quay đầu nhìn qua, giơ tay bảo đảm chính mình không phải vì mỹ thực mà ăn vạ mèo nhà cô.

"Quá Quýt Nhỏ."

Nguyễn Miên Miên không vui hô mèo nhà mình, đổi hẳn nói: "Chờ tôi bận xong làm cho anh."

"Cảm ơn chủ tiệm, cô đúng là tiểu thiên sứ!"

Được như ý nguyện sau, Triệu Hữu Vi cuối cùng từ cửa phòng bếp đi ra, ngồi ở trong cửa tiệm. Mèo con

cũng không biết có phải hay không cảm giác được hắc cáo trạng mình, đi theo hắc ở phía dưới cái bàn, quỳ rạp trên mặt đất dùng móng vuốt mài vào giày hắc.

Triệu Hữu Vi tâm tình tốt, không những không tức giận, ngược lại nhìn động tác của nó cảm thấy có ý tứ.

"Quả Quýt Nhỏ, không thể cào giày khách." Vẫn là Chu Linh bưng cơm chiên ra co hắc, nhìn thấy liền vội nói.

"Không có việc gì không có việc gì, chính là một đôi giày thôi, nó thích thì cho nó cào." Triệu Hữu Vi không thèm để ý mà xua xua tay.

"Quả Quýt Nhỏ." Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên nghe được đối thoại của bọn họ hô một tiếng.

Nghe được giọng nói của cô, mèo con đang ghé vào dưới bàn, lẩn lộn một tiếng từ trên mặt đất bò dậy, nhảy lên trở lại cái ổ trong góc tường của chính mình.

Chu Linh nhìn nó trở lại tổng ổ, lộ ra vài phần ủ rũ, đi phòng bếp cùng Nguyễn Miên Miên nói một tiếng, từ trong ngăn tủ lấy ra một con cá.

Mèo con ngửi được mùi cá, nháy mắt ngẩng lên đầu, tròn xoe đôi mắt mèo tràn đầy chờ mong. Chu Linh thấy nó lấy lại tinh thần, cười đem cá khô đưa cho nó.

Trước bàn, đang ăn cơm chiên tóp mỡ, Triệu Hữu Vi dư quang nhìn đến mèo con ôm cá khô ăn đến ngon lành, có điểm tò mò hương vị cá khô kia.

"Nó ăn cá khô là mua từ đâu thế?" Hắc hỏi Chu Linh đang đứng gần đó.

Chu Linh quay đầu theo hắc tầm mắt nhìn về phía mèo con đang gặm cá khô nói: "Là cô chủ chính mình làm."

"Chủ tiệm cũng thật lợi hại, thế nhưng còn biết làm cá khô."

Triệu Hữu Vi khen xong, hạ thấp giọng nói: "Có thể cho tôi một con cá khô nhỏ ném thử sao?"

Chu Linh hoài nghi chính mình nghe lầm hoặc là hắc nói sai, trầm mặc một giây mới nói: "Cá khô là cô chủ làm cho mèo ăn."

"Mèo có thể ăn, người khăng định cũng có thể ăn." Triệu Hữu Vi nói.

Lời nói cũng không sai, nhưng Chu Linh vẫn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Thấy cô không nói lời nào, Triệu Hữu Vi cho rằng cô không tự quyết định được, vì thế bung lên đĩa cơm chiên của mình một bên ăn một bên hướng trong phòng bếp đi.

"Chủ tiệm, có thể cho tôi con cá khô ném thử không?"

Nguyễn Miên Man quay đầu liếc hẳn một cái, hoài nghi hẳn chính là một con mèo, bằng không như thế nào sẽ nhớ thương đồ ăn vặt của Quà Quýt Nhỏ.

"Không sai, tôi chính là mèo, cho tôi con cá khô ném thử đi." Gó lệ là cảm xúc ở đáy mắt quá rõ ràng, Triệu Hữu Vi trực tiếp gạt đầu nói.

Vì miếng ăn, hẳn đã nói tới mức này, Nguyễn Miên Man còn có thể nói cái gì, nhắc nhở hẳn cá khô không cho gia vị chưa chắc hẳn ăn đã thấy ngon, để Chu Linh lấy một con cho hẳn.

Được như ý nguyện Triệu Hữu Vi một lần nữa trở lại chỗ ngồi, cầm con cá khô nhỏ nhẹ người, há mồm cắn xuống.

Cá khô mang theo một hương vị nguyên bản, nhưng có lẽ là làm cho mèo ăn, cẩn thận người còn có thể nghe thấy nhàn nhạt mùi tanh, bất quá còn ở trong phạm vi tiếp thu của con người.

Một ngụm cắn xuống, hơi chút có chút tanh, nhưng nhai kỹ lại có thể cảm nhận hương thơm, ngay cả nội tạng bên trong đều có thể trực tiếp nuốt xuống, hơn nữa càng nhấm nuốt càng thơm.

Chẳng sợ vị quá nhạt, nhạt đến mức chỉ có nhấm nuốt xong mới có thể ném ra, hơn nữa cẩn thận người còn thấy hơi tanh, nhưng Triệu Hữu Vi cảm thấy, cá khô này như cũ có thể tính là ăn ngon. Mọi vậy đã ăn ngon, nếu là chủ tiệm khử tanh, lại thêm chút gia vị, kia chẳng phải là muốn ngon tới trời luôn!

Hắn cắn cá khô đắm chìm tại tưởng tượng của chính mình, vốn dĩ đang chuyên tâm gặm cá khô, bỗng nhiên mèo con khẽ nhúc nhích chớp mũi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ngay sau đó liền nhìn đến hình ảnh làm nó hoài nghi cuộc đời.

Triệu Hữu Vi như có cảm giác ngáng đầu, liền nhìn đến mèo con ở góc tường, đang ngậm cái đuôi cá về mặt khiếp sợ mà nhìn chính mình.

Mới vừa rồi xin cá khô từ chủ tiệm các cô, Triệu Hữu Vi không cảm thấy ngượng ngùng, hiện tại đối diện với mèo con, nhưng thật ra cảm thấy có..... chút chút xấu hổ.

"Người có một hũ to như vậy, ta ném một cái thì làm sao." Triệu Hữu Vi nhỏ giọng hướng nó nói một câu, đem dư cá khô dư lại toàn bộ nhét vào trong miệng.

9 giờ rưỡi, cửa hàng đóng cửa, trước tiên Nguyễn Miên Miên nhờ Chu Linh cắt xong đuôi hơn 3 cân ốc đồng, cuối cùng súc rửa một lần sau, bắt đầu làm ốc đồng xào cay.

Theo ốc đồng cùng các loại gia vị nấu trên lửa nhỏ, hương khí mê người từ trong cửa hàng bay ra, thêm đến Triệu Hữu Vi rõ ràng ăn bữa tối đã rất no vẫn nhìn không được nuốt nước miếng.

"Chủ tiệm, còn bao lâu mới xong?"

Hắn nhìn không được cách vài phút liền hỏi một tiếng, mãi cho đến khi ốc đồng xào cay rót cuộc ra nồi mới thôi.

Nguyễn Miên Miên xách theo ốc đồng xào cay đóng gói tốt ra tới, còn không có kịp đem túi đưa cho hắn, trước chú ý tới hình ảnh mèo con nhà mình vẫn luôn trừng hắn.

"Cảm ơn cô chủ!" Triệu Hữu Vi gấp không chờ nổi mà tiếp nhận túi trong tay cô, sau đó móc ra mấy trăn đồng đặt lên bàn.

Nguyễn Miên Miên quét mắt nhìn tiền trên bàn sau nói: "Không cần nhiều như vậy."

"Cần cần, không nói thủ nghệ của cô đáng giá hơn vậy, chỉ là trì hoãn thời gian nghỉ ngơi của cô cũng nên trả chút bồi thường." Triệu Hữu Vi nói xong, hướng cô cùng mèo con bên cạnh vẫy tay, trực tiếp đi nhanh rời khỏi cửa hàng.

"Miêu ngao!"

"Em như thế nào lại hung dữ như vậy?" Nhìn đến Quà Quýt Nhỏ nhà mình hướng về phía bóng dáng hắn hung dữ mà kêu, Nguyễn Miên Miên đuổi tay đem nó ôm đến trong lòng ngực.

"Miêu miêu ô miêu ô....."

Roi vào trong lòng ngực cô, mào con nháy mắt liền mềm xuống, ôm cánh tay cô, tiếng kêu ra vài phần ủy khuất.

"Đây là làm sao vậy?" Nguyễn Miên Man duỗi tay gãi cằm nó, một bên đem cửa lớn đóng lại. Bấy ra thịt gà đồ nó, Nguyễn Miên Man đi phòng tắm, tắm sạch một thân khỏi dầu, mang theo quần áo đã giặt sạch cùng nó lên lầu.

Cầm quần áo phơi trên sân thượng, Nguyễn Miên Man đem cửa khóa lại, dựa ngòai ở đầu giường bắt đầu xem di động.

Định mở app bánh trôi cơm hộp, cô trước nhìn đến thông báo có tin nhắn của WeChat, đi vào phát hiện là Tư Cảnh Lâm nhắn tin từ mấy giờ trước, tỏ vẻ bữa tối ăn rất ngon, anh rất thích.

Nhìn đến tin nhắn này, Nguyễn Miên Man bỗng nhiên nhớ tới buổi chiều anh có người đưa tới ít đồ vật, vì thế một lần nữa xuống lầu đem đồ vật mang lên.

Lớn lớn bé bé túi giấy, trừ bỏ chocolate, bánh quy, quả khô nhập khẩu linh tinh đồ ăn vặt, còn có một ít đồ trang điểm.

Nguyên chủ đều không trang điểm, Nguyễn Miên Man tự nhiên càng sẽ không, nhưng không thể không nói, đồ trang điểm tinh xảo xinh đẹp, mặc dù sẽ không dùng, chỉ cần là con gái, nhìn thôi cũng thích.

Nguyễn Miên Man tò mò vặn mở một thỏi son môi, lại mở ra cái hộp nhỏ như hộp phấn nhìn nhìn, lại nhắn lại cho Tư Cảnh Lâm.

【 cảm ơn anh Cảnh Lâm, đồ vật anh tặng em rất thích, bắt quá lần sau không cần khách khí như vậy. 】

Hai phút sau, đối phương liền nhắn lại, không tiếp lời nói của cô, mà là hỏi.

【 Bạn xong rồi? Hôm nay sinh ý như thế nào? 】

【 cửa hàng mới vừa đóng cửa không bao lâu, hôm nay sinh ý rất tốt ạ. 】

Nguyễn Miên Miên trả lời xong, click mở app cơm hộp nhìn tiền lời, phát hiện so với cô nghĩ còn nhiều hơn, mang theo vài phần kinh hỉ lại lần nữa trở lại WeChat.

【em vừa mới xem tiền lời, hôm nay kiếm lời hơn 2 ngàn!】

Thực tế tiền lời còn nhiều hơn app ghi nhận, hơn nữa đơn của Triệu Hữu Vi kia, bốn bô năm lên, hôm nay tổng tiền lời không sai biệt lắm có thể lên đến 3000.

Xuyên qua tin nhắn, Tư Cảnh Lâm là có thể cảm giác được cô bé đang hưng phấn, cảm thấy quả nhiên là tuổi còn nhỏ, dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Bất quá, ngẫm lại một ngày hai ngàn, nếu là có thể duy trì, một tháng liền có sáu vạn, thậm chí so với tiền lương một sổ quản lý nhỏ ở công ty mình còn nhiều hơn, lại cảm thấy hẳn nên cố vũ cô một chút.

【Đông Đông cũng thật giỏi, tiếp tục duy trì.】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến tin nhắn này, bỗng nhiên nghĩ đến lần trước bà Lý mang cháu trai tới trong tiệm ăn cơm lần đó, khích lệ cháu trai nói—— "Cháu trai ngoan của bà cũng thật giỏi, về sau tiếp tục duy trì, khẳng định cô giáo mỗi ngày đều khen cháu."

Phát hiện bị anh coi như trẻ con mà khen ngợi, bên tai Nguyễn Miên Miên nóng lên, tay vô ý thức mà vuốt vuốt Quà Quýt Nhỏ đang ghé vào bên cạnh.

【không còn sớm, em mau nghỉ ngơi đi.】

Lại lần nữa truyền đến âm thanh nhắc nhở có tin nhắn làm cô thu hồi cái tay đang vuốt mèo, trả lời một câu làm anh cũng sớm một chút nghỉ ngơi, lại lần nữa đi vào app bánh trôi cơm hộp.

Khu bình luận của hàng như cô suy nghĩ, có rất nhiều khách buổi tối không mua được hương xuân chiến trụng ở đây phát biểu ý kiến.

【an: Chủ tiệm, ai nói đã chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu? Nói ngày mai hẳn là đều có thể mua được đâu? Tôi quả nhiên không nên tin khi anh nói câu "Hẳn là"!】**

【4b: Chủ tiệm a [hận sắt không thành thép mặt] thấy giữa trưa không giới hạn số lượng cung ứng**

hương xuân chiên trứng, tôi còn tưởng rằng anh làm lớn một lần, kết quả tới buổi chiều anh lại bị đánh hồi nguyên hình. Anh nói xem như thế nào không kéo dài được bao lâu? Như vậy là không được, sẽ bị khách hàng ghét bỏ anh biết không? 】

*【mộng **k: Chủ tiệm không thể chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn nhiều chút sao! Nấu nhiều một chút không được sao? Giữa trưa mới vừa nếm đến hương vị hương xuân chiên trứng, buổi tối chuẩn bị lại ăn một lần nữa, kết quả thế nhưng đã không còn, cái loại cảm giác này thật là quá khó tiếp thu rồi. 】*

.....

*【vô **w: Trời ơi tôi bị chủ tiệm bắt chết, vốn dĩ bà xã của tôi giữa trưa ăn đến cao hứng, nói phải cho tôi thêm tiền tiêu vặt, kết quả bởi vì buổi tối tôi không tranh được hương xuân chiên trứng, cô ấy lại không cho thêm nữa, ô ô..... Tôi quá khó khăn mà. 】*

Nguyễn Miên Miên nhìn đến đây, cảm thấy cô cũng rất khó, rốt cuộc ăn theo dự tính của cô, hương xuân khẳng định là đủ, muốn trách thì trách những người đó mở tài khoản phụ để đặt nhiều phần. Bất quá, cũng không cần cô giải thích, mấy khách hàng tranh được hương xuân chiên trứng nhìn không được khoe khoang ở bình luận, khách hàng khác đã phát hiện bọn ra nguyên nhân họ đoạt không được hương xuân chiên trứng.

Chương 46

Editor: Thienyetkomanhme

【 thanh **: Bữa tối không đặt cơm chiên, ăn hương xuân chiên trứng đến no, lại uống một chén canh cá chép đậu hủ tươi ngon của tiệm, cảm giác này quá tuyệt vời, quả thực nhân sinh viên mãi [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【 o **: Bắt tay bắt tay, tôi cũng là như vậy, xác thật sáng, hương xuân chiên trứng không cần phải nói, canh cá chép đậu hủ thật là ngon muốn rót đầu lưỡi, hơn nữa không riêng canh uống ngon, bên trong thịt cá cùng đậu hủ cũng thực mỹ vị, tôi ăn sạch sẽ toàn bộ, quả thực căng chét [hình ảnh] 】

.....

【 a **: Mát! Vì cái gì các người có thể mua được nhiều phần như vậy? Trách không được buổi tối tôi không đặt được, tất cả đều bị các người mua đi rồi! 】

【 o **: Trời! Bọn họ khẳng định là mở tài khoản phụ, đáng tiếc lúc trước thế nhưng tôi không nghĩ tới..... Không đúng, tôi nghĩ đến cũng đã muộn, đã sớm không còn mà tranh. 】

【 4 **: Các người thật đúng là cầu, thế nhưng làm ra việc mặt dày vô sỉ như thế. 】

【 o **: Thiệt! Nếu có cơ hội, tôi cũng không tin anh không làm. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bọn họ nói đối lẫn nhau, cười lắc đầu, buồn đi động đang chuẩn bị ngủ, lại bị con thiêu thân lớn màu đen trên tủ đầu giường làm hoảng sợ.

Con thiêu thân đã đậu trên tủ đầu giường, bị âm thanh của cô chấn động nó mở ra cánh bay lên. Nhìn thấy con thiêu thân từ bên người bay qua, sau đó bay khắp nơi trong phòng, Nguyễn Miên Miên chỉ cảm thấy da gà nổi hết lên.

Ngay cả con bướm cô thấy đều muốn né tránh, càng đừng nói con thiêu thân màu đen này so với con bướm còn xấu hơn, Nguyễn Miên Miên cảm thấy, nếu là không làm cho nó ra khỏi phòng, sợ là đêm nay cô đều ngủ không được.

Nhưng mà, suy đoán đến nó hẳn là thừa dịp chính mình phơi quần áo tiến vào Nguyễn Miên Miên cũng không dám lại tùy tiện mở cửa sổ hoặc cửa sau, nếu không chỉ không đuổi được con này, vạn nhất lại tiến vào thêm một con, đêm nay cô đúng thật là không cần ngủ.

Đem áo khoác trùm lên trên đầu, Nguyễn Miên Miên thật cẩn thận cầm một quyển sách, ý đồ đem nó chụp được, nhưng mà đến gần một ít liền cảm thấy ghê tởm, càng đừng nói chụp được đi.

Lúc cô đang do dự muốn hay không ôm chần đi phòng cách vách ngủ, con thiêu thân lớn đột nhiên dừng ở trên tường.

Cái độ cao này.....

Nuôi mèo ngàn ngày, dùng mèo nhất thời.

Nguyễn Miên Miên linh cơ vừa động, dùng tay đẩy mèo con trên giường một cái, hạ giọng nói: "Quả Quýt Nhỏ, em đi đem nó bắt lấy."

Mới vừa rồi con thiêu thân lớn bay loạn khắp phòng, mèo con đã muốn nhảy lên bắt nó, chỉ là chưa tìm được cơ hội, lời cô còn chưa nói xong, mèo con đã nhảy dựng lên, phi qua, một móng vuốt liền vồ xuống thân con thiêu thân.

Bị móng vuốt mèo ấn xuống thiêu thân ý đồ giãy giụa, nhưng mà cánh mới vừa động bị móng vuốt khác của mèo con trực tiếp ấn lên.

Nguyễn Miên Miên mới vừa thở ra một hơi, liền thấy nó định há mồm, a một tiếng: "Không được cho vào miệng!"

Hai móng vuốt còn ấn ở trên tường Quả Quýt Nhỏ nghỉ hoặc mà quay đầu, biểu tình lộ ra vài phần vô tội.

Nguyễn Miên Miên vội đi dép lê chạy xuống, chịu đựng ghê tởm dùng bao nylon đem con thiêu thân lớn quấn lại, ôm mèo xuống dưới lầu rửa móng vuốt.

Đem móng vuốt rửa sạch, ôm nó lên lầu, Nguyễn Miên Man vuốt đầu nó nói: "Đêm nay biểu hiện không tồi, ngày mai cho em thêm cơm."

"Miêu ô ~"

Lúc một người một mèo giải quyết được nguy cơ con thiêu thân, rốt cuộc có thể tắt đèn ngủ, bên kia, Triệu Hữu Vi lấy được ốc đồng xào cay, trực tiếp về nhà.

Vốn dĩ có đồ nhấm rượu tốt như vậy, hắc chuẩn bị đi tìm bằng hữu uống rượu, có thể tưởng tượng đến đám kia không biết hai chữ "Khách khí" viết như thế nào, khẳng định sẽ cướp sạch ốc đồng của mình, hắc quyết định vẫn là về nhà chính mình khế ăn.

Đoạn thời gian này Triệu Hữu Vi đều ở tại nhà cũ Triệu gia, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lái xe trở về.

Nhà cũ hiện giờ chỉ có ông bà hắc ở, người già đều đi ngủ sớm, khi hắc trở về, cả căn biệt thự đều im ắng.

Bảo mẫu nghe được động tĩnh đi ra, Triệu Hữu Vi liền báo người đi, vì không quấy rầy đến ông bà đang nghỉ ngơi trên lầu, chỉ mở cái đèn nhỏ gần sofa.

Lại lấy ra một chai rượu vang đỏ, hắc ngồi ở sofa gấp không chờ nổi mà đem ốc đồng xào cay mở ra.

Ngửi được mùi thơm ốc đồng xào cay, hắc liền có chút chịu không nổi, lập tức duỗi tay nhặt lên một con ném vào trong miệng.

Riêng nước ốc bên ngoài, đã thơm tới mức hắc thiếu chút nữa trực tiếp nuốt xuống ốc đồng trong miệng, chờ hút ra thịt ốc béo mỡ bên trong, quả thực ăn ngon đến cả người đều muốn bay lên. . . Triền Hiệp Hay

Đem vỏ ốc phun đến thùng rác, Triệu Hữu Vi nhìn trên bàn trà tràn đầy hai hộp lớn ốc đồng xào cay, quả thực quá mỹ mãn.

Lại ném một con ốc đồng vào trong miệng, hắc lấy ra đi động chụp mấy tấm ảnh đăng vòng bạn bè.

【 tiểu tiên nữ bí chế ốc đồng xào cay, ăn ngon đến muốn nổ tung. [hình ảnh] 】【

Bức ảnh mới đăng lên không bao lâu, liền có rất nhiều bình luận. Ngay từ đầu, bình luận chỉ là trêu ghẹo hắc ăn ốc đồng cùng rượu vang đỏ loại này không Trung không Tây, ngay sau đó mấy bằng hữu có hương

qua "Tiểu tiên nữ bánh hoa đào" của hắn bắt đầu chỉ trích hắn "Ăn một mình sẽ béo" kêu hắn mau chia sẻ.

【Béo thì béo, bà tôi hai ngày nay còn nói tôi gầy, vừa lúc tăng cân chút.】

【mỹ vị này tôi muốn độc hưởng, ai cũng đừng nghĩ từ trên tay tôi lấy đi một con ốc đồng, ba tôi tôi cũng không được!】

Trả lời hai câu, Triệu Hữu Vi liền không rảnh lo phản ứng bọn họ, bỏ qua đi động, ăn mấy cái ốc đồng nhấp một ngụm rượu.

Bang ——

Triệu Hữu Vi ăn đến hăng say, đèn đại sảnh đột nhiên sáng lên, nháy mắt đèn đuốc sáng trưng làm hắn kinh ngạc ngẩn đầu.

"Ông nội như thế nào ông lại xuống đây?"

"Ốc đồng cùng rượu vang đỏ? Thật là không có phẩm vị." Ông lão mặc áo ngủ bình một câu, xoay người rời đi.

Triệu Hữu Vi nghĩ mình đánh thức ông, chộc ông không cao hứng, chỉ dám nhỏ giọng nói thầm: "Ốc nước Pháp có thể uống cùng rượu vang đỏ, ốc đồng Trung Quốc vì cái gì không được?"

Nói thầm xong, hắn bung lên chén rượu nhẹ nhấm một ngụm, sau đó tiếp tục ăn ốc đồng.

Hắn lại ăn năm sáu con liền, bên cạnh sofa bỗng nhiên trầm xuống, hắn quay đầu liền nhìn đến nhà ông nội mình bung chén rượu nhỏ ngồi bên người mình.

"Ông nội, ông không....."

Hắn một câu còn chưa nói xong, ông nội đã duỗi tay nhặt lên một con đưa vào trong miệng, phát hiện hương vị so với suy nghĩ còn muốn ngon hơn.

Triệu Hữu Vi trơ mắt nhìn ông ăn ba con ốc đồng liền, mỹ tư tư nhấp ngụm rượu, mới nhận ra mình không ăn một mình được rồi.

"Ông ơi, đã trễ thế này, nếu để bà biết người còn uống rượu không tốt đi?" Triệu Hữu Vi có ý đồ cứu vớt bữa ăn của mình.

Ông lão không nói chuyện, chỉ là nhìn nhợt cho hắn một cái quét mắt.

"Cháu sẽ không nói." Triệu Hữu Vi nháy mắt liền tưng, cúi đầu tiếp tục ăn ốc đồng.

Trong đại sảnh dần dần an tĩnh lại, chỉ có âm thanh liếm mút cùng vỏ ốc đồng va chạm. Thẳng đến một lát sau ——

"Sao ông ăn nhanh như vậy? Không được, như vậy không công bằng, phần còn lại chúng ta chia đôi!"

"Tiền tiêu vật tháng sau không muốn nữa?"

Ông nội một chiêu chế địch, tốc độ ăn ốc càng nhanh.

Ốc đồng càng ăn càng ngon miệng, càng ngon miệng càng ăn tốt, quả thực làm người nghiện. Ông lão đời này ăn không ít ốc đồng, đặc biệt là khi còn nhỏ ở nông thôn, mỗi năm mùa hè đều sẽ đi ngoài ruộng mò ốc đồng, sau đó lấy về năn nỉ người lớn làm.

Làm ốc đồng có điểm phiền toái, hơn nữa phí gia vị, xin vài lần, người lớn mới có thể làm cho một lần, khi đó, thật sự cảm thấy ốc đồng là đồ ăn ngon nhất thế giới.

Nhưng thật ra về sau, tuổi càng lúc càng lớn, trong nhà càng ngày càng có tiền, tùy tùy liện liện là có thể ăn đến ốc đồng, ngược lại rất ít ăn tới.

Ông lão lại ăn một con ốc đồng, cảm thấy ốc đồng này đại khái là ngon nhất trong những lần hắn được ăn, mỹ vị đến thậm chí làm hắn nhớ lại chuyện cũ khi còn nhỏ.

Triệu Hữu Vi thấy ông ăn thật sự nhanh, bắt mấy con đồng thời ném vào trong miệng, không nhin được cầm lấy di động nhẩn trong vòng bạn bè.

【Ăn một mình không được, ông nội đột nhiên lại đây giữ một chân, ăn so với tôi còn nhanh hơn.】

Bình luận này vừa đăng, đưa tới một mảnh "Ha ha", vốn dĩ còn oán trách hắn ăn mảnh, bằng hữu hắn

hiện tại trong lòng tức khắc đều thoải mái.

Thanh minh qua đi, thời tiết dần dần ấm lên, ngày hôm sau lại thời tiết cũng rất tốt. Nguyễn Miên Miên rời giường, nghĩ ngày hôm qua không làm canh cá viên khách hàng phản ứng cũng không tính là mãnh liệt, hơn nữa trong khoảng thời gian này làm cá viên cũng có chút ngán, vì thế quyết định tạm thời không làm cá viên.

Đương nhiên, cá vẫn có thể tiếp tục mua, rốt cuộc ninh canh cá chép đậu hủ không tính là phiền toái, khách hàng tựa hồ cũng rất thích uống.

Không cần làm cá viên, buổi sáng liền tương đối nhàn, Nguyễn Miên Miên ăn xong bữa sáng bận rộn một ít việc vặt vãnh, liền ngồi ở trong tiệm xem tiểu thuyết, ngẫu nhiên có cư dân ở ngõ nhỏ lại đây mua cơm chiên, mới vội một chút.

"Chủ tiệm, đậu phộng có muốn hay không lấy ra đi phơi khô, sau đó tìm cái thùng kín để bảo quản?" Chu Linh là người không chịu ngồi yên, không có việc gì cũng sẽ tìm chút sự tình để làm, sửa sang lại nguyên liệu nấu ăn nhìn đến hai túi đậu phộng lớn, lo lắng để như vậy sẽ bị mốc. Đậu phộng mốc sẽ biến chất, sẽ sinh ra độc tố, Aflatoxin là một chất gây ung thư, cho nên đậu phộng một khi bị mốc liền không thể ăn.

Nguyễn Miên Miên quay đầu nhìn thoáng qua nói: "Cũng không cần phơi khô, dứt khoát giữa trưa trong tiệm thêm một món đậu phộng bán đi."

"Vậy được." Chu Linh sau khi gật đầu, đem đậu phộng mang vào phòng bếp.

10 giờ, Nguyễn Miên Miên buông đi động đi phòng bếp, đem cá chép đậu hủ hầm canh, bắt đầu rang đậu phộng.

Nồi lạnh, dầu nguội liền cho đậu phộng vào, lửa nhỏ đảo chậm, mùi thơm đặc trưng của đậu phộng từ trong nồi tràn ra, làm người ta nghĩ liền biết là đang rang đậu phộng.

Đậu phộng rang tốt đặt vào đĩa sứ men xanh, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp. Nguyễn Miên Miên răng rắc chụp bức ảnh, dùng đậu phộng thay thế món hương xuân chiên trứng.

Đang xong thực đơn, chính cô ném viên đậu phộng, còn tính vừa lòng gật gật đầu, thấy thời gian không sai biệt lắm, trực tiếp mở ra cửa hàng.

Món đậu phộng này, thích ăn có không ít, không thích ăn cũng có không ít người.

Nhìn đến cửa hàng hôm nay không có hương xuân chiên trứng mà là có thêm món đậu phộng rang, không ít khách hàng đều có chút thất vọng.

Thất vọng thì thất vọng, một phần đậu phộng cũng không đắt, xuất phát từ tín nhiệm với tay nghề chủ tiệm, vẫn là có không ít khách hàng đặt đơn cũng tiện thể thêm một phần.

Bất quá, hạ đơn xong, vẫn là có không ít khách hàng nhận không được ở khu bình luận nhấn lại ——

【H**q: Ai..... Hương xuân chiên trứng ngon hơn a, chủ tiệm vì sao không tiếp tục bán, mà đổi thành đậu phộng, thật sự đậu phộng rang có cái gì ngon. 】

【a**n: Xác thật, khi còn nhỏ còn thường xuyên ăn, hiện tại tôi đều thật lâu không ăn đậu phộng rang. 】

【o**6: Hương xuân xào trứng đã không có, hương xuân chiên trứng đã không có, canh cá viên miến cũng đã không có, liền bỏ thêm một món đậu phộng, không thể không nói, có điểm thất vọng. 】

【n**x: đậu phộng rang không ăn ngon, chủ tiệm một lần nữa đổi về hương xuân chiên trứng được không? Bằng không hương xuân xào trứng cũng đúng a! 】

.....

Nguyễn Miên Miên cũng không biết chuyện này, đang cùng lúc nấu một nồi cơm chiên cùng một nồi đậu phộng, cơm chiên cùng đậu phộng hương khi hỗn hợp ở bên nhau bay ra, mang đến $1 + 1 > 2$ dụ hoặc.

"Tôi giống như người được mùi hương đậu phộng!" Một nhân viên giao cơm vào tiệm nói.

"Tôi cũng ngửi thấy được." Một nhân viên giao cơm khác hơi béo nói, nhìn về phía Chu Linh, "hôm nay chủ tiệm lùn lùn món mới?"

Chu Linh sau khi gạt đầu nói: "Thêm đậu phộng rang."

"Bao nhiêu tiền một phần?"

"Tám đồng."

Vị nhân viên giao cơm này hẳn là thích ăn đậu phộng, hỏi xong giá nói thẳng: "Cho tôi một đĩa."

"Ngân này tiền ăn chén cơm chiên trứng không tốt hơn sao? Đậu phộng lại không no." Một nhân viên giao cơm khác nói.

"Tôi thích ăn đậu phộng, nấu xào đều thích, người được cái hương vị này liền muốn ăn." nhân viên giao cơm hơi béo cười nói.

Hai người ngồi xuống nói chuyện phiếm vài câu sau, Chu Linh thực mau bụng một đĩa đậu phộng ra tới, thuận tiện rót cho bọn hắn hai chén nước. Đậu phộng mới vừa đặt lên bàn, nghe mùi hương nhân viên giao cơm hơi béo liền gấp không chờ nổi cầm lấy đôi đũa, kẹp lên một cái ném vào trong miệng.

Chương 47

Editor: Thienyetkomanhime

Chính hẳn ở nhà cũng rang đậu phộng, không phải quá cháy thì cũng bị sống, mà đậu phộng trong miệng, không cháy không sống, một ngum nhai xuống, đã thơm lại hương, lại giòn, quá thực hoàn mỹ.

Một viên đậu phộng xuống bụng, miệng đầy dư hương làm nhân viên giao cơm đôi mắt đều sáng lên, chiếc đĩa như bay mà liên tục kẹp lên đậu phộng ném vào miệng.

Nhân viên giao cơm ăn đến quá mức vội vàng, một cái không cẩn thận, một viên đậu phộng rơi xuống trên mặt đất, trong mắt hẳn hiện lên một tia đau lòng, theo bản năng khom lưng cúi theo.

Lúc hẳn tìm thấy viên đậu phộng, chuẩn bị nhặt lên lau qua mặt ngoài ăn luôn, một móng vuốt của mèo lại trước hẳn đề lên viên đậu phộng kia.

Rơi trên mặt đất còn có thể ăn, bị mèo chạm qua cũng không thể lại nhặt lên, đặc biệt con mèo kia, căn bản không cho hẳn cơ hội để nhặt lên, dịch móng vuốt liền cúi đầu ngậm lên viên đậu phộng kia, cắn đến vỏ mặt thối mồm.

Nhân viên giao cơm "Sách" một tiếng, chỉ có thể một lần nữa thẳng eo.

Ngồi như hết thấy, một nhân viên giao cơm khác cười nói: "Còn không phải là một viên đậu phộng sao, anh cần làm đến mức này sao?"

"Đậu phộng này thật sự ăn rất ngon, tôi đời này trước nay không ăn đậu phộng ngon như vậy, lại hương lại giòn." Nói xong, dư quang nhìn đến con mèo kia giữa đầu nhìn chăm chăm mình, hẳn đem đĩa kéo về trước mặt mình, hạ chiếc đĩa cũng càng thêm cẩn thận.

Thấy hẳn nói khoa trương như vậy, đồng nghiệp hướng bên người hẳn đẩy đẩy: "Cho tôi nếm một miếng, nếu là ăn ngon tôi cũng mua."

"Thật sự ăn ngon, anh trực tiếp mua đi." anh giao com hơi béo, có chút bảo vệ đồ ăn của mình đối hấn nói.

"Tốt xấu cũng là đồng nghiệp một viên đậu phộng anh đều không muốn cho ta? Nói ra tôi ngay cả một con mèo cũng không bằng?"

Anh giao com hơi béo suy nghĩ trong lòng: con mèo kia cũng không phải tôi muốn cho nó a. Bất quá, đối phương đều nói đến một bước này, ngày thường lại là ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, anh giao com hơi béo cuối cùng vẫn là cho hấn hai viên.

Ước đi cho rằng hấn thích ăn đậu phộng mới đánh giá cao như vậy, chờ hai viên đậu phộng vào miệng, vị nhân viên giao com khác phát hiện, đậu phộng này thật đúng như theo lời hấn nói, vừa thơm vừa giòn, càng nhai càng hương.

"Lại cho tôi thêm mấy viên." Hai viên ăn không đã ghiền, hấn mở ra tay nói.

Anh giao com hơi béo nói: "Lại cho anh thêm hai viên cũng ăn không đủ, chính mình mua đi."

Đồng nghiệp nhấm nháp dư vị trong miệng, cảm thấy cũng đúng, nghĩ tới đơn hàng, quay đầu hướng trong phòng bếp kêu: "Chủ tiệm, cho tôi một hộp đậu phộng, đóng gói mang đi."

Được đáp lại, hấn thấy nhân viên giao com hơi béo còn ở một viên một viên chậm rì rì mà ăn, không khỏi nói: "Đơn sắp làm xong rồi, anh muốn ăn tới khi nào đi?"

"Ăn quá ngon, tôi luyện tiếc một chút ăn hết, muốn lưu tới khi tan tầm về nhà nhấm rượu." Nhân viên giao com hơi béo nói xong, nhờ Chu Bình lấy cho hấn cái hộp đóng gói lại.

Rất nhanh, hai người này từ trong cửa hàng rời đi, lại có nhân viên giao com khác lại đây.

Office building nọ.

Trương San: "Trong tiệm ra món mới đậu phộng rang các người có đặt không?"

"Không, đậu phộng rang có cái gì ngon."

"Tôi không thích ăn đậu phộng."

"Rang đậu phộng không cần kỹ thuật gì, chính mình ở nhà cũng có thể làm, không đặt."

"Tuy rằng tôi cũng không đặt, bắt quả rang đậu phộng vẫn là cần chút kỹ thuật hàm lượng, rang cháy hoặc sống đều không thể ăn."

"Cơm chiên còn không phải ở nhà có thể làm sao, vấn đề là các người có tay nghề của chủ tiệm làm đến ngon như vậy?" Trương San là fan trung thành của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nghe được các cô nói, có chút không lớn cao hứng.

Cô có đặt đậu phộng rang, mở ra hộp cơm của mình, lộ ra đậu phộng bên trong no đủ mà nhan sắc xinh đẹp.

Nói thẳng màu sắc mê người này, mấy người ở nhà liền làm không ra.

Trương San trong lòng chửi thầm một câu sau, cầm lấy đôi đũa kẹp lên một cái đưa vào trong miệng.

Trời ơi——

Theo va chạm hàm răng, đậu phộng phát ra thanh âm xốp giòn, lại nhấm nuốt mấy cái, miệng đều là tư vị đậu phộng thơm ngon.

Tôi biết ngay, tay nghề chủ tiệm vĩnh viễn sẽ không làm người khác thất vọng!

Hai mắt cô mở lớn, liền kẹp vài viên đậu phộng đưa vào trong miệng, sau đó nhấm nuốt, cái loại hương vị giòn thơm này, làm cô ăn đến vẻ mặt thỏa mãn.

Lúc cô đang đắm chìm ở mỹ vị đậu phộng, nữ đồng nghiệp bên cạnh chịu không được hương khí đậu phộng hấp dẫn, cọ đến bên người cô, khinh thanh tế ngữ: "Ăn ngon sao?"

Trương San theo bản năng gật đầu: "Ăn quá ngon, không nghĩ tới đậu phộng cũng có thể ăn ngon như vậy!"

Dứt lời, cô phản ứng lại, mắt lé qua đi: "Bạn muốn làm gì?"

"Hi hi." Nữ đồng nghiệp cười hai cái, "Người có chút thơm, San San tốt, cho tớ nếm thử chút."

"Không phải cậu nói không thích ăn đậu phộng sao?"

"Đâu có, tớ lại chưa nói tớ không muốn ăn đậu phộng."

Biết tính cách cô không đạt mục đích thì không bỏ qu, Trương San liếc mắt cô một cái, vẫn là nói: "Chỉ cho cậu một muống, cầm chén tới."

"Cảm ơn San San ~"

Nữ đồng nghiệp lập tức bưng lên cơm chiên của mình lại đây.

Trương San dùng cái muống múc lên đậu phộng, run lên hai cái đổ vào trong chén đồng nghiệp. Mắt thấy một muống tràn đầy đậu phộng bị lặc thành một nửa muống, nữ đồng nghiệp cạn lời mà nhìn cô: "Chiêu thức ấy của cậu quả thực là được chân truyền từ bác gái ở nhà ăn, không đi nhà ăn làm thật là đáng tiếc!"

"Chê ít đúng không? Xì trả tớ." Trương San dứt lời, nữ đồng nghiệp nháy mắt trở lại mình vị trí của mình.

Nằm qua đậu phộng, lúc trước còn nói chính mình không thích ăn đậu phộng nháy mắt liền chuyển biến thái độ: "Trời ạ! Đậu phộng này cũng ok quá đi, ngô, ăn cùng cơm chiên lại càng thơm....."

Nghe được cảm thán phát ra từ nội tâm của cô, vốn dĩ cũng bị mùi đậu phộng rang hấp dẫn, nhưng ngượng ngùng xin Trương San, sôi nổi mở miệng nhìn về phía cô.

"Thực sự ăn ngon như vậy?"

"Thực sự ăn ngon, ăn riêng rất thơm, ăn cùng cơm chiên lại càng thơm!"

Nữ đồng nghiệp nói xong, có người cũng đi tìm Trương San xin một muống, nằm qua không nói hai lời liền trực tiếp thêm đơn.

Còn có người lúc trước nói đậu phộng rang không có gì hay để ăn, tắc ách chọc chọc chuẩn bị chờ về nhà sau lại ném thử.

Tiệc cơm chiên Hạnh Phúc.

"Có thêm rất nhiều đơn đặt đậu phộng rang." Chu Linh tiếp vãi cái đơn mới, cao hứng hưởng Nguyễn Miên Man nói.

Ngày thường trong tiệm ra món mới nào, khách hàng đặt đơn đều vãi phần tích cực, hôm nay đậu phộng rang người mua lại có chút ít, có sự đổi lập, Chu Linh không tránh được có chút lo lắng, nay thấy doanh số bay lên, tự nhiên cao hứng.

Nguyễn Miên Man nghe vậy, suy nghĩ một chút nói: "Vậy chị đem một túi đậu phộng khác cũng dùng nước sôi rửa một chút, sau đó phơi khô làm dẹt phồng."

Rửa qua nước sôi lại phơi khô, chẳng những có thể rửa sạch đậu phộng, còn có thể làm đậu phộng rang ra càng thơm giòn.

"Được." Chu Linh đáp lời, lập tức đi rửa đậu phộng.

Theo một phần đậu phộng trong tay Nguyễn Miên Man ra nôi, trong cửa hàng bay một mùi hương, không riêng không ít nhân viên giao cơm vào tiệm đặt một phần, ngay cả dân cư trong hẻm nhỏ đi ngang đều bị hấp dẫn.

Đậu phộng rang cũng không đắt, không ít người ngửi được mùi hương đều muốn mua một phần trở về thêm món cho bữa trưa, còn có hai ông lão, trực tiếp xách rượu đến trong tiệm ăn.

"Đông Đông rang phộng xào đến thật hương, lão bà nhà ta rang cả đời cũng không ngon như vậy." ông lão áo xám ném viên đậu phộng vào trong miệng, một bên ăn một bên cảm thán.

Ngồi ở phí đối diện ông lão áo vàng liền ăn đậu phộng nhấp ngụm rượu, mỹ đến mắt đều nheo lại nói: "Lời này người có bản lĩnh ông nói trước mặt chị dâu đi."

"Nói liền nói, tôi còn phải bảo bà ấy tới tìm Đông Đông học tay nghề."

"Bức này mới uống mấy chén? Rượu vào lời ra, ông vẫn là ăn thêm hai viên đậu phộng đi."

Hai ông lão uống rượu nói chuyện phiếm, phi thường thích ý, mèo con trong cửa hàng bỗng nhiên nhảy đến cái ghế bên cạnh bọn họ, nỗ lực đứng thẳng thân thể, ghé vào cạnh bàn.

"U! Ông xem này mèo con cũng muốn ăn đậu phộng." ông lão áo xám nói xong, đem chiếc đĩa kẹp lên viền đậu phộng tới trước mặt nó.

Mèo con vươn móng vuốt nhẹ nhàng đẩy, đậu phộng liền tiến vào trong miệng nó.

"Quả Quýt Nhỏ!" Chu Linh thấy nó lại đi xin đậu phộng của khách hàng, nhin không được kêu lên.

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Man nghe được thanh âm của cô, không yên tâm hỏi một câu: "Nó lại làm gì chuyện tốt gì vậy?"

"Nó cả một buổi trưa đều xin đậu phộng của khách hàng, cho nó đồ ăn một ngum cũng chưa động." Chu Linh không phải không ngăn cản, chỉ là tên nhóc này cũng thông minh, cô nhìn qua liền liếm móng vuốt hoặc nghỉ ngơi, không chú ý một cái liền lại chạy đến chỗ khách xin ăn.

"Tủ lạnh có cá viên, chị lấy mấy cái ra tôi nấu cho nó ăn, ăn xong cho nó đi ra ngoài chơi."

Rang đậu phộng thật sự quá thơm, mèo con vẫn còn ở cái bàn kia, ba ba mà nhìn ông lão mới vừa rồi cho nó đậu phộng.

"Không được không được, chủ nhân của người không cho người ăn, ta cũng không dám cho mày loạn." Ông lão hướng nó xua xua tay.

"Ngại quá." Chu Linh đi tới, đối với hai ông lão nói một tiếng sau, đem Quả Quýt Nhỏ ôm đi.

Nhà cũ Triệu gia.

Triệu Hữu Vi nằm liệt trên sofa, cảm thấy hẳn thật sự có chút thảm.

Rõ ràng tối hôm qua là ông nội lại đây đoạt mỹ vị ốc đồng của hẳn, kết quả bị bà nội phát hiện hẳn nửa đêm ăn ốc đồng xào cay, ăn loại đồ ăn nặng này lại còn uống rượu, thế nhưng lại đổ lỗi cho hẳn, hại hẳn bị bà nội phạt ba ngày không thể ra cửa.

"Sớm biết không ăn một mình được, tối hôm qua còn không bằng đi tìm đám nhóc kia uống rượu, ít nhất hiện tại còn có thể ra cửa chơi."

Triệu Hữu Vi cảm thán một câu sau, nhìn thời gian, phát hiện đã đến giữa trưa, cuối cùng khôi phục hai

phân tinh thần.

Hắn cầm lấy di động mở ra app bánh trôi cơm hộp, quen cửa quen nẻo tiến vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

"Hương xuân chiên trứng thế nhưng hạ xuống rồi! Canh cá chép đậu hủ cũng bán hết rồi! Sớm biết rằng vậy lúc trước đặt đơn đặt hàng....."

Triệu Hữu Vi trên dưới xem thực đơn, phát hiện nhưng thật ra có món mới đậu phộng rang, suy nghĩ một chút, vẫn là cho vào giỏ mua sẵn.

Đặt xong đơn, hắn mở ra giao diện trò chơi, một phen kết thúc khi nhận được điện thoại của nhân viên giao cơm.

Cũng không làm phiền người làm trong nhà, chính hắn chạy ra cầm cơm hộp lại bay nhanh trở về phòng.

Trừ bỏ đậu phộng rang, hắn còn điểm một phần canh tam tiên cùng cơm chiên dưa, cơm chiên tóp mỡ.

Nhìn đến một bàn mỹ thực, tâm tình Triệu Hữu Vi cuối cùng tốt hơn một ít, đặc biệt phát hiện hôm nay canh tam tiên có rất nhỏ cái biển, bên trong thế nhưng bỏ thêm trứng cút.

Uống lên hai ngụm canh, hắn do dự hai giây, vẫn là trước tiên mở ra cơm chiên dưa cùng đậu phộng rang.

"Thật thơm." Hít hít cái mũi, hắn cầm lấy chiếc đũa bưng lên cơm chiên dưa trước ăn một miếng to, tư vị chua ngọt ngon miệng làm người ta nháy mắt liền muốn ăn uống.

Ăn hai miếng xong, người được mùi hương từ đậu phộng rang truyền đến, hắn vươn đôi đũa gắp một viên ném vào trong miệng.

"Chủ tiệm cũng quá đỉnh! Đậu phộng thế nhưng cũng có thể rang ngon như vậy!" Triệu Hữu Vi vốn dĩ động tác tùy ý lập tức trở nên nghiêm túc, gắp mấy viên đậu phộng ném vào trong miệng cảm thấy không đã ghìền, dứt khoát đổi thành cái muỗng.

"Ông nói mày tránh ở trong phòng làm cái gì, nguyên lai lại ăn mảnh!"

Ông nội Triệu nghe báo mẫu nói, hắn tỏ vẻ giữa trưa không xuống dưới ăn cơm, lo lắng có phải hay không

chính mình tôi hôm qua làm hắt gánh tội thay chọc hắt thương tâm, kết quả đẩy cửa ra liền nhìn thấy tên nhóc này ở trong phòng ăn đến mặt mày hớn hờ.

"Khụ khụ....."

Đột nhiên nghe được thanh âm của ông, Triệu Hữu Vi thiếu chút nữa bị sặc, khụ hai tiếng mới hoãn lại, bắt đắc dĩ mà quay đầu: "Ông, người tiến vào có thể gõ cửa không?"

"Ông gõ, mày không nghe thấy." ông Triệu nói xong, trực tiếp đi vào, quét mắt thức ăn trên hắt, nhưng thật ra có chút kinh ngạc. "Đơn giản là truyền thống mỹ đức, tiếp tục bảo trì." Nghĩ đến tối hôm qua hắt ăn ốc đồng, hôm nay ăn đến càng đơn giản, thế nhưng là cơm chiên, đậu phộng cùng một phần canh, ông Triệu mặc danh có chút vui mừng.

Chương 48

Editor: Thienyetkomanhme

Triệu Hữu Vi biết ông hiểu lầm, cũng không có ý định giải thích, mà là nói: "giữa trưa cháu liền ăn như như này, ông đi xuống ăn cơm đi."

"Này không phải còn có một phần cơm, đừng lãng phí, ông cùng ăn với cháu." ông Triệu nói xong, ở bên cạnh hắn ngồi xuống, không khách khí mở ra hộp cơm chiên còn lại, phát hiện còn rất thơm.

Triệu Hữu Vi là loại người thích đem món ngon nhất giữ lại ăn cuối cùng, so với cơm chiên dứa thường ăn, kỳ thật hắn càng thích ăn cơm chiên tóp mỡ hơn.

Thấy ông đem cơm chiên tóp mỡ hắn để dành, mở ra ăn một ngụm, Triệu Hữu Vi biểu tình có chút u oán.

Ông Triệu biết cháu trai nhà mình thích ăn uống, món nó thích ăn liền biết cơm chiên này khẳng định hương vị không tồi, nhưng mà ném một miếng mới phát hiện, hương vị cơm chiên này thế nhưng so với hắn tưởng tượng còn ngon hơn.

Tuổi càng ngày càng lớn, ông Triệu bắt đầu chú trọng dưỡng sinh, ngày thường ăn cơm đều là nhai kỹ nuốt chậm, nhưng mà lúc này lại nhìn không được đâu nhanh tốc độ ăn cơm.

Dù sao cũng là ông nội, Triệu Hữu Vi còn không đến mức một chén cơm chiên đều luyến tiếc cho ông ăn, thu liễm vẻ mặt u oán sau nhắc nhở ông: "Ông ăn từ từ."

Nói xong, hắn đứng dậy đi đến ngoài cửa, kêu bảo mẫu lấy cho hắn cái chén tới, trở lại vị trí mức ra một chén canh đặt ở trong tầm tay ông nội.

Ông Triệu cho cháu trai một cái ánh mắt vừa lòng, bưng lên canh uống một ngụm, phát hiện canh tam tiên này, so với đầu bếp trong nhà làm còn ngon hơn nhiều.

Uống xong canh, ông lại nhìn về phía hộp đậu phộng trên bàn, vươn chiếc đũa kẹp lên hai viên đưa vào trong miệng.

"Đậu phộng rang này cũng có trình độ, không cháy không sống, hương giòn ngon miệng, lấy tới nhẩn rượu thì đúng là thích hợp." ông Triệu ném qua vế, nhìn không được lời bình.

Nghe ông nhắc tới rượu, Triệu Hữu Vi trộm trợn trắng mắt, tâm nói: Ông nhưng đừng trước mặt cháu nhắc tới rượu.

Nhưng mà, ông Triệu chẳng những nhắc tới, còn nói thẳng: "Cháu đi lấy chút rượu tới, đậu phộng tốt như vậy không uống rượu thì đáng tiếc."

"Tối hôm qua ông còn không có uống đủ sao? Nếu là lùn bà biết, ông lại ném nôi cho cháu cũng vô dụng." Triệu Hữu Vi tức giận nói.

"Bà cháu đã ra cửa, chỉ cần cháu không nói, bà ấy sẽ không biết."

"Ông vẫn là yên ổn ăn cơm đi, chờ thêm hai ngày bà hết giận, cháu lại mua đậu phộng bồi ông uống." Triệu Hữu Vi khuyên hai câu, ông cuối cùng không đề cập tới uống rượu nữa.

Chờ ông cháu hai người ăn xong cơm trưa, trên bàn chỉ còn lại có hộp cơm rỗng tuếch.

"Cháu đây là mua cơm hộp của khách sạn nhà ai? Hương vị thật là không tồi!" Cơm đủ canh no, ông Triệu mang theo vài phần dư vị hỏi hẩn.

Triệu Hữu Vi biểu tình có chút đắc ý: "Là một cửa tiệm nhỏ thôi, bắt quạ tay nghề chủ tiệm so với mấy khách sạn lớn kia đều tốt hơn, lúc trước mua bánh hoa đào thủy tinh cho bà cũng là từ nhà này."

Ông Triệu chỉ hỏi hẩn tiệm ăn nhà ai, khen vài câu trình độ đầu bếp không tồi sau cũng không hỏi thêm.

Hai giờ rưỡi, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đóng cửa. Chu Linh làm vệ sinh, sửa sang lại cửa hàng xong liền về nhà đi, Nguyễn Miên Miên ở cửa hàng đi bộ hai vòng hoạt động gân cốt, ngồi ở trong tiệm xem đi động.

Hôm nay khu bình luận thập phần có ý tứ, rất nhiều khách hàng ở nơi đó đứng bình luận tự và mặt.

【H*~q: Cơm hộp chưa đến, tôi: Thật sự đậu phộng rang có cái gì ngon. Cơm hộp đã đến, tôi: Thật

huong! ps: May mắn xuất phát từ tình nhiệm đối với chủ tiệm, vẫn là đặt đậu phộng, bằng không liền bỏ lỡ món ngon này. 】

*【n**x: Tôi cũng vậy! Lúc trước cảm thấy đậu phộng không có gì đặc biệt, thuần túy là xem ở mặt mũi chủ tiệm mới đặt 1 phần cho đủ đơn, không nghĩ tới thế nhưng sẽ ăn ngon như vậy, một ngum cắn xuống giòn, nhai lên lại thơm, yêu yêu. 】*

*【o**6: Tôi không giống mấy người lời nói cùng việc làm không đồng nhất như vậy, tôi nói không thích ăn, liền thật không đặt, bắt quá đồng nghiệp lại đặt, không nhịn được ném một ngum, thật..... Thật hương! 】*

.....

*【5** còn: Đồng dạng không đặt đậu phộng rang, bắt quá bằng hữu đặt đậu phộng ném thử, liền lập tức bỏ thêm một đơn đặt hai phần đậu phộng. 】*

Trừ bỏ những khách hàng này, còn có không ít người là không đặt, cũng không có người khác cho bọn hắn ném thử, bởi vậy có chút hoài nghi.

*【 cái ** thứ: Thiệt hay giả, rang đậu phộng có ăn ngon như vậy sao? 】*

*【 thanh **l: Nhìn đến bình luận của mấy người, có chút thêm, hồi hận giữa trưa không đặt. 】*

*【H**q: Tay nghề của chủ tiệm người còn không tin? Là ăn ngon thật, lại hương lại giòn, ăn riêng hoặc là ăn cùng cơm chiên đều đặc biệt thơm. 】*

*【k**l: Chủ tiệm, buổi chiều cần phải nhiều chuẩn bị đậu phộng nhiều một chút, tôi nhất định phải ném thử có phải ngon như lời bọn họ nói hay không. 】*

.....

Nguyễn Miên Miên mỉm cười xem xong bình luận mới nhất, thuận tay tải lại một chút, ngay sau đó biểu tình khẽ biến.

Tải lại trang, bị đẩy đến trên cùng thế nhưng là người dùng nặc danh lúc trước đánh đánh giá một sao sau lại sửa hồi khen.

【*Người dùng nặc danh: Tôi là chủ cửa hàng là hùng ca nương B32 cơm chiên, đầu tiên muốn cùng chủ tiệm nói câu xin lỗi, bởi vì lúc trước mấy cái đánh giá 1 sao là đứa nhỏ nhà ta làm. Đứa nhỏ không hiểu chuyện, bởi vì nhìn đến nhà mình trong tiệm có bình luận vũ nhục 'chó nhà ta xào đều so với người xào còn ăn ngon hơn', có chút sinh khí, cho nên mới..... Nhà ta cha mẹ tuổi lớn, thân thể lại không tốt, mỗi tháng xem bệnh đều phải tốn không ít tiền, mấy đứa nhỏ lại muốn đi học..... Nhà chúng ta sinh hoạt tất cả đều phải dựa vào cửa hàng này..... Cửa hàng đóng cửa ba ngày, chúng ta qua ngày.....*】

Đây là trả lời dưới cái bình luận cũ, mở đầu nhìn như là xin lỗi, trên thực tế lại là một bên trốn tránh trách nhiệm một bên bán thâm khốc than, hơn nữa ẩn ẩn ám chỉ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc báo cáo lên quản lý app, làm cửa hàng hẳn phải đóng cửa ba ngày, làm nhà bọn hắn qua ngày không dễ dàng.

Người đều là đồng tình kẻ yếu, không ít người lúc trước còn thực tức giận có người đánh giá 1 sao cho tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhìn đến hẳn giải thích, lại bắt đầu thấy hẳn đáng thương.

Mấy khách hàng này tuy rằng không có nói chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc báo cáo lên quản lý app làm cửa hàng hẳn đóng cửa 3 ngày là không đúng, lại ở dưới trả lời an ủi hẳn.

Đương nhiên, cũng có khách hàng đầu óc thanh tỉnh tỏ vẻ cơm chiên cửa hàng hẳn khó ăn là sự thật, cho dù có khách hàng đánh giá 'chó nhà ta xào đều so với người xào còn ăn ngon hơn' cũng không quan hệ cùng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, làm hẳn không cần trộm đổi khái niệm, hơn nữa nhắc nhở hẳn có thời gian ở chỗ này vô nghĩa, không bằng về nhà dạy bảo đứa nhỏ (nếu thật thật sự là đứa nhỏ nhà hẳn viết bình luận), cùng với thừa dịp đóng cửa hàng, vừa lúc luyện tập trù nghệ.

Thậm chí, còn có khách hàng nhắc tới sự việc trên Tieba, hỏi hẳn kia chẳng lẽ cũng là đứa nhỏ nhà hẳn lên tiếng? Hơn nữa nói, nếu kia cũng là đứa nhỏ nhà hẳn, vậy đứa nhỏ miệng đầy thô tục nên giáo dục lại.

Nguyễn Miên Miên xem xong khách hàng trả lời, trong lòng cũng không tin tưởng là đứa nhỏ nhà hẳn viết bình luận, thậm chí có chút chán ghét loại hành vi này đây trẻ con ra làm lá chắn.

【*Chủ tiệm trả lời: Lời xin lỗi tôi nhận. Về chuyện cửa hàng nhà anh bị hạ đánh giá 1 bậc, không có quy củ sao thành được phép tặc, anh nếu là có ý kiến cũng có thể hướng quản lý app khiếu nại. Còn việc đánh giá 1 sao có phải hai không đứa nhỏ nhà anh làm, chuyện này tôi không tỏ ý kiến. Khác, chính như khách hàng nhà tôi nói, ba ngày thời gian tuy rằng sẽ mất một ít tiền lời, lại cho anh thời gian bình tâm luyện tập trù nghệ, ánh mắt phóng xa một ít, không cần nhua ếch ngồi đáy giếng.*】

Lúc trước những khách hàng an ủi hẳn cảm thấy chủ tiệm nói có đạo lý, sôi nổi ở dưới phụ họa, làm hẳn

hiện tại háo hức luyện tập, ba ngày không đủ có thể lại luyện thêm mấy ngày, chờ tay nghề tốt sinh ý tự nhiên sẽ tốt.

Nhà mình bị đánh giá kém, không xem lại chính mình, lại chạy đến nhà người đánh giá 1 sao, hiển nhiên không phải chuyện mà người làm ăn nên làm.

Nhìn đến chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc phản hồi, chủ cửa hàng hùng ca nương BB2 cơm chiên tức giận đến đập mạnh lên bàn: "Mẹ nó, thế nhưng trào phúng ta là con ếch!"

Chờ nhìn đến khách hàng bị hấn kích động phía trước lại đổi hướng, còn đều cười nhạo tay nghề mình không tốt, để hấn luyện tập trù nghệ, hấn càng sắp tức chết.

Luyện cái rắm tay nghề! Một đũa đều ăn cơm hộp, còn kén cá chọn canh, ăn không chết là được rồi!

Chủ cửa hàng Hùng ca nương BB2 cơm chiên thấy chính mình bán thảm thất bại, lại nghĩ tới cái gì, vì thế lại lần nữa trả lời.

【người dùng nặc danh: Thật hâm mộ chủ tiệm có nhiều khách hàng quen như vậy, bắt quá làm một chủ tiệm, tôi còn muốn nhắc nhở anh một chút, khách hàng chính là áo cơm cha mẹ của chúng ta, nên tôn trọng vẫn là tôn trọng. Khách hàng bình luận người không trả lời từng cái thì thôi, cũng không nên dùng [mím cười] loại icon này trào phúng bọn họ đi?】

Nguyễn Miên Miên cũng chỉ lúc mới vừa xuyên qua không rõ ràng lắm "Mím cười" icon đại biểu cái gì, lúc sau biết liền không dùng nữa.

【Chủ tiệm trả lời: Mối vừa mở cửa hàng không biết [mím cười] đại biểu cái gì, đã cùng vài vị khách hàng kia nói tiếng xin lỗi. Tôi cũng muốn nhắc nhở anh một chút, nếu anh lấy ra kiên nhẫn đến cửa hàng bình luận dùng ở việc nấu ăn, nói không chừng anh sẽ bớt đi một chút đánh giá 1 sao.】

Ở trong lòng khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, vẫn luôn cho rằng chủ tiệm là một vị tuổi rất lớn, khả năng là đầu bếp từ khách sạn lớn về lưu, đối với hấn không hiểu icon [mím cười], hoàn toàn lý giải.

【là ** son: Không có việc gì chủ tiệm, chỉ cần anh bảo trì cái tay nghề này, đừng nói trả lời ta [mím cười] chính là [buồn cười] tôi cũng không ngại.】

【cái ** thứ: Ha ha ha ha tôi cũng không ngại, hơn nữa chủ tiệm, người cũng không cần phản hồi chúng

ta, đem thời gian cho ra thêm mấy món ngon mới thì càng tốt. 】

【n**x: Đúng vậy, chủ tiệm ngẫu nhiên trả lời chúng ta một chút là được, không cần phản hồi từng cái, có thời gian liền đi mua thêm nguyên liệu nấu ăn, đừng để chúng ta không ăn đủ liền hết. Đúng rồi, đêm nay đậu phộng rang cũng đủ đi? 】

【thanh **: Phản hồi, không phản hồi gì đó không quan trọng, quan trọng là hôm nay buổi tối tôi nhất định phải ăn được đậu phộng rang, chủ tiệm nhưng đừng đột nhiên lại báo hết nha! 】

【5** còn: Tôi cảm thấy trực tiếp dùng đậu phộng làm cơm chiên khẳng định cũng ăn ngon, chủ tiệm suy xét ra món cơm chiên đậu phộng đi! Dù sao cũng là cơm chiên cửa hàng. 】

.....

【6** ngày: Đậu phộng cơm chiên tôi cảm thấy có thể có, ngâm lại liền thơm. 】

Nhìn đến nhóm khách hàng thấu hiểu, Nguyễn Miên Man tự nhiên thật cao hứng.

Cô cao hứng, chủ cửa hàng nào đó chằm ngồi không thành công lại cao hứng không nổi. Bất quá hẳn không cao hứng cũng không có biện pháp, hiện thực dù sao cũng là hiện thực, bị quản lý app chỉnh đốn và cải cách, hẳn cũng không có khả năng biết rõ còn cố ý phạm lại.

"Tĩnh, mắt không thấy tâm không phiền!" chủ tiệm Hùng ca nương BB2 cơm chiên thỏ phì phì mà trực tiếp ấn "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", lựa chọn "Không thích" sau đem nó cắt bỏ.

Nhìn đến "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" trước mắt mình biến mất, hẳn cảm giác sáng khoái một ít.

"Còn không phải là ba ngày sao? Dù sao mình còn có sinh ý khác, chờ ba ngày sau một lần nữa đi lên, lại là một hảo hán." Hẳn trấn an chính mình xong, chuẩn bị chiều nay trước tiên đi mở cửa hàng, đền bù tổn thất trên app cơm hộp.

Nhưng mà lúc hẳn còn không có kịp ra tới cửa, trong nhà một trai một gái đột nhiên chạy tới nói: "Ba ba, con muốn ăn cơm chiên lần trước mua."

"Lần trước cái gì....." Hẳn còn không có phản ứng lại, chờ phản ứng lại đây lần trước mua đúng là cơm chiên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, lập tức trừng mắt hai đứa nhỏ, "Ăn cái rắm, ba mấy chiên cơm không

thế ăn sao?"

Con gái có chút không cao hứng, nhưng chưa nói cái gì, con trai nhỏ hơn một chút lại không cố kỵ, nói thẳng: "Ba ba chiên cơm một chút cũng không thể ăn."

"Ha, thằng nhãi ranh này!" Khách hàng nói không thể ăn thì thôi, con nhà mình cũng không cho mặt mũi như vậy, chủ tiệm húng ca nướng BBQ cơm chiên tức giận, đuổi tay chuẩn bị bắt lấy con trai đánh hai cái.

"Bà ơi mau tới đây, mẹ ơi mau tới đây, ba muốn đánh con!"

Đứa nhỏ một bên trốn hẩn một bên gào, một giây triệu hồi ra hai tòa chỗ dựa của mình. "Buôn bán thì không làm tốt, chỉ biết đánh đứa nhỏ, người muốn đánh cháu tao đúng không? Tao đánh mày trước!"

"Ai u mẹ..... Mẹ đừng động thủ..... Uọ, Uọ người làm gì! Ai u....."

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận cùng tiền lời, đi phòng bếp nhìn thoáng qua, đậu phộng buổi chiều hẩn là đủ, bắt quá ngày mai phởng chừng liền không đủ bán.

Lúc này đậu phộng vừa mới gieo giống, nhưng mà xã hội hiện đại, giống đậu phộng loại này là nguyên liệu nấu ăn bình thường, một năm bốn mùa cũng sẽ không thiếu.

Nghĩ đến mua đậu phộng, Nguyễn Miên Miên liền nghĩ đến chú Phùng lúc trước đưa nguyên liệu nấu ăn, dứt khoát gọi điện thoại cho bà đi.

Đôi phương tự nhiên lại oán trách cô lần trước đưa tiền, cũng tỏ vẻ chính mình có quốc gia chiều cổ, không thiếu tiền dùng.

Nguyễn Miên Miên nghe bà lải nhải vài câu, trực tiếp tiền vào chính đề.

Nghe cô nói muốn mua đậu phộng nhà lão Phùng, bà dithật cao hứng, tỏ vẻ đậu phộng nhà hẩn trồng xác thật tốt, lúc trước đậu phộng đưa qua chính là của nhà hẩn trồng.

"..... nhà lão Phùng cũng là vận khí không tốt, năm kia đậu phộng bán không tới, năm trước liền trồng

thêm vài mẫu đất, không nghĩ tới không đợi thu hoạch, giá cả liền hạ xuống, bán được một ít, trong nhà còn lại không ít..... Vẫn là tưởng kiếm ít tiền cho cháu trai, cháu gái đọc sách..... Kết quả tiền không kiếm được, ngược lại chọc đến con cháu oán trách....."

Nguyễn Miên Miên kiên nhẫn mà bồi bà hàn huyên, trước lúc cúp điện thoại nói cho bà, có thể cho chú Phùng trước đưa 200 cân qua đây.

Điện thoại cắt đứt không bao lâu, chú Phùng tự mình gọi điện thoại lại đây, tỏ vẻ vì để dễ bảo quản, trong nhà đều là đậu phộng quả, phải tốn thời gian tách ra mới khả năng phải chờ mấy ngày, hẳn tìm người lột tốt sau lại đưa qua.

Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút nói: "Không sao, vậy chú liền trực tiếp đưa đậu phộng quả lại đây, trước đưa 300 cân đi."

Sợ đi báo ông trực tiếp đưa đậu phộng quả lại đây, vì nghĩ đến trong thôn hiện giờ cũng không có người ở nhiều, phòng chừng ông tìm người cũng không dễ, ngược lại cô bên này có rất nhiều người già nguyện ý tìm chút việc làm, có thể đem đậu phộng quả giao cho các bà lột.

Đậu phộng quả cùng đậu phộng giá cả bất đồng, thuê người lột đậu phộng cũng tốn tiền, Nguyễn Miên Miên càng nguyện ý chiều cổ hàng xóm chung quanh.

Nói chuyện điện thoại xong, cô nhìn phòng bếp còn thừa không ít ốc đồng, cảm thấy không thể lại thả, dứt khoát cuộn lên tay áo xử lý hết.

Làm ốc đồng không chỉ cần trước ngâm để nhả bùn, còn muốn cắt cái đuôi, thực sự có chút phiền phức, Nguyễn Miên Miên dù sao là không chuẩn bị cho lên thực đơn, bằng không khách hàng ăn nghiệm mỗi ngày kêu cô làm liền đau đầu.

Răng rắc ——

Dùng sức lại cắt rớt một cái đuôi, cô nghĩ dù sao cũng không có nhiều, làm tốt dứt khoát người đưa mỗi nhà một ít.

Ốc đồng xào cay muốn ăn ngon, trừ bỏ muốn chọn lựa ốc đồng béo làm nguyên liệu, cũng đem bùn nhả sạch sẽ, quan trọng nhất chính là gia vị.

So với cổ đại, gia vị hiện đại phong phú hơn rất nhiều, Nguyễn Miên Man lúc đầu đi siêu thị, hoa cả mắt thiếu chút nữa không thấy được gì.

Về gia vị ốc đồng xào cay, lần đầu tiên xem như cô thú, lần thứ hai khi lại có rất nhỏ thay đổi, mà hiện tại, cô lại có một chút ý tưởng. Ốc đồng vớt khỏi nước, cô bắt đầu đem từng gia vị với phân lượng thích hợp hoà tuần tự hạ nồi, mùi hương nồng đậm mà mê người tụ tập ở trong phòng bếp, sau đó một chút tràn ra ngoài.

Chương 49

Editor: Thienyetkomanhme

Hôm nay có mặt trời, gió cũng rất lớn, theo mùi hương bị gió mang đi, mấy người già ngồi đánh bài ở bãi đất trống trong ngõ nhỏ tức khắc bị hấp dẫn.

"Đông Đông đây là lại làm món ngon mới?"

"Nghe mùi vị này hình như là xào ốc đồng."

"Cũng thật thơm, tôi nghĩ đã thấy đôi bụng."

Mấy ông lão càng nói càng thêm, trong đó một ông lão không khỏi nói: "Bằng không tôi đi mua một chút lại đây chúng ta nếm thử?"

Lời này vừa ra, mấy ông lão khác sôi nổi gật đầu.

Ông lão vào trong tiệm, vừa lúc ốc đồng xào cay ra nồi. Nguyễn Miên Miên biết được ý định đến của ông, vội đi chuẩn bị đưa một đĩa qua, nhưng mà ông lão lại không chịu, chính là bỏ tiền mua một đĩa, nhất một ít tăm bước nhanh trở về.

Không phải hẳn tiếc tiền không mua nhiều, thật sự là tuổi lớn, ít nhiều có chút kiêng kỵ, hẳn không dám mua nhiều.

Chờ trở lại chỗ ngồi, ông lão đem đĩa ốc đặt trên bàn nhỏ, gấp không chờ nổi nhất một con ốc đồng đưa vào trong miệng.

Mới vừa rồi bụng đã ông đều thêm một đường, rốt cuộc ăn đến ốc đồng thơm ngào ngạt, cả người đều muốn bay lên.

Xem ông hút một con ốc đồng ngon lành, hai ông lão khác cũng không rảnh để tiếp tục chơi bài, đem bài trong tay để qua một bên, cũng ăn theo.

"Hắc, có chút cay..... Bất quá hương vị này thật đúng là quá ngon."

"Ăn ngon, tôi trước kia cũng ăn không ít ốc đồng, nhưng chưa từng ăn qua hương vị như vậy."

"Tôi đi rót chén nước tới, các ông ăn từ từ, chờ cho tôi chút."

"Sợ cay ông còn ăn làm gì."

"Cay tôi cũng thích ăn, ông quản tôi được chắc."

Mấy ông lão tụ tập ăn ốc đồng ăn đến sáng khuya, Nguyễn Miên Man ở trong tiệm của mình ném mấy con, chụp bức ảnh gửi cho Tư Cảnh Lâm, hỏi anh có muốn ăn hay không.

Nhắn tin xong, cô mức ra mấy cái hộp, đưa qua cho ông Ngô cùng bà Vương bọn họ, trên đường trở về nhận được tin nhắn của Tư Cảnh Lâm, tỏ vẻ đợi lát nữa cho người lại đây lấy.

Nguyễn Miên Man nhắn lại "Được ạ", cũng mức cho chính mình một đĩa ốc đồng xào cay ra ngồi ở trong cửa hàng ăn.

Quả Quýt Nhỏ, lúc cô xào ốc đồng thì đang ra ngoài chơi, cho tới bây giờ cũng chưa trở về, không cần ứng phó mèo con tham ăn, cô một bên xem TV một bên ăn ốc đồng, thỉnh thoảng có cơn gió ngẫu nhiên từ bên ngoài thổi vào, quả thực quá thoải mái.

Bên kia, nhận được phân phó một lần nữa đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, trợ lý Tôn quả thực quá tích cực, lưu loát đi từ công ty vào hẻm Hồ Lô.

Trước khi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hắn đã thấy ngõ nhỏ tràn đầy một mùi hương mê người, sau đó liền thấy mấy ông lão vây quanh một chỗ ăn ốc đồng.

Mâm ốc đồng không còn mấy con, ngâm mình ở nước sôi sùng sục hồng hồng, hương khí mê người, hơn nữa vài ông lão tranh đoạt nhau ăn, làm trợ lý Tôn trực tiếp "Lộc cộc" một tiếng nuốt nước miếng.

"Ông ăn từ từ."

"Từ trước đến nay, yoi ăn cái gì cũng là cái tốc độ này, ai bảo ông mua không nhiều lắm."

"Đừng nói Đông Đông làm vốn dĩ không nhiều lắm, thân thể kia của ông, cũng không thể ăn nhiều."

"Nói như thân thể ông khỏe mạnh lắm vậy....."

Từ lời tranh chấp của mấy ông, trợ lý Tôn đoán được ốc đồng này là từ đâu ra, lập tức không nhìn bọn họ nữa, mà là đi nhanh hướng cửa hàng đi tới.

Một lòng tranh nhau số ốc đồng còn lại, mấy ông lão căn bản không chú ý tới người sống lù lù là hắt đi qua, tranh chấp vài câu, dứt khoát người một cái ta một cái, giống mấy đứa nhỏ chia kẹo với nhau.

Trợ lý Tôn đến trong tiệm, liền nhìn thấy cô chủ đang ngồi ở trong tiệm ăn ốc đồng, lại lần nữa bị thềm, hắt giọt tay ở trên cửa nhẹ gõ hai cái, cười cùng cô chào hỏi.

Nguyễn Miên Miên một mặt gật đầu đáp lại một mặt đứng lên: "Phiền toái anh chờ một lát, tôi hiện tại đi lấy ốc đồng."

"Từ từ." trợ lý Tôn ngăn lại làm cô quay đầu nhìn, hắt đem hộp giữ ẩm lần trước đưa qua, sau đó nói, "Cô chủ làm ốc đồng quá thơm, có thể bán cho tôi một phần không?"

"Đương nhiên." Nguyễn Miên Miên tiếp nhận hộp giữ ẩm vào phòng bếp, không bao lâu sau mang ra tới, đem hộp giữ ẩm đựng ốc đồng cùng một hộp ốc đồng khác giao cho hắt.

"Cảm ơn cô chủ." trợ lý Tôn nói lời cảm tạ, trực tiếp móc ra một tờ 100 đặt lên bàn.

"Không cần nhiều như vậy." Nguyễn Miên Miên nói xong, lại nhìn đến thùng giấy tinh xảo trên bàn, từ tranh vẽ trên cái hộp đoán được này lại là trái cây Tư Cảnh Lâm đưa qua, biểu tình nháy mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

"Đây là Tư tổng lấy từ nông trường sản xuất trái cây ở nước ngoài, chỉ lấy tới đưa người quen cùng làm phúc lợi cho nhân viên, năm nay sản xuất tương đối nhiều, chỉ có thể khắp nơi đưa nhiều một chút." Tôn trợ lý thấy cô tựa hồ không muốn nhận, giải thích một câu xong vội vàng rời đi, không cho cô có cơ hội từ chối.

Nguyễn Miên Miên nghe nói đây là trái cây Tư Cảnh Lâm tự trồng, cảm giác thật ra tốt một chút, thấy

người đi rồi, liền đem trái cây cầm lên cất vào bên trong.

Buổi chiều, cửa hàng mở cửa không bao lâu, một chiếc Minibus dừng lại trước cửa.

Nguyễn Miên Mân nghe Chu Linh nói trước cửa có cái Minibus, liền đoán được là ai tới, chờ ra tới, quả nhiên là ông.

Hàn huyền hai câu, chú Phùng có chút ngượng ngùng nói: "Chú nói một chút, trong nhà đậu phộng có mười mấy cân, cũng mang cùng 300 cân đậu phộng quả cho cháu, cháu muốn đặt chỗ nào?"

Nguyễn Miên Mân lúc này đang bận rộn, ra tới tiếp đón ông một tiếng, liền bảo Chu Linh dẫn ông đem đậu phộng trước đặt ở phòng kho, sau đó ẩn theo giá thị trường mà thanh toán.

Chú Phùng vẫn đang nói muốn tính rẻ một chút cho cô, thấy cô một hai phải tính theo giá thị trường, liền không chịu thu tiền mười mấy cân đậu phộng kia, tỏ vẻ là tặng cho cô.

Ông kiên trì như thế, Nguyễn Miên Mân chỉ có thể nói lời cảm tạ, lại đem một ít ốc đồng còn lại vào trong hộp đưa cho ông, cũng tỏ vẻ trong tiệm nếu còn cần đậu phộng sẽ lại liên hệ ông.

Nghe vậy, chú Phùng thập phần cao hứng: "Được, cháu chừng nào cần thì gọi cho chú là được, trong ngày là có thể đưa lại đây."

Có ông đưa lại đây mười mấy cân đậu phộng kia, buổi tối đậu phộng rang hoàn toàn không cần lo lắng không đủ bán.

"Cô chủ, mấy đậu phộng quả đó cũng dùng làm đậu phộng rang sao?" Chu Linh nghĩ nếu đúng vậy, hiện tại có thời gian rảnh liền bóc một chút.

"Vâng." Nguyễn Miên Mân một bên chiên cơm một bên nói, "Chị đi về trước một chuyến hỏi bà ngoại chị một chút, nhờ bà hỏi một chút một đồng một cân, trong ngõ nhỏ có người nguyện ý hỗ trợ tách đậu phộng hay không." . truyện xuyên nhanh

Chu Linh tuy rằng cảm thấy các cô tự mình lột có thể tiết kiệm chút tiền, nhưng nghĩ đến ngày mai liền phải dùng vậy chưa chắc lột kịp, vẫn là đáp ứng một tiếng, chạy chậm về nhà. Không bao lâu, bà Vương ôm theo con gái Chu Linh hấp tấp vào trong tiệm.

"Đồng Đồng a, không cần một đồng, 5 hào một cân liền có rất nhiều người muốn lột cho cháu. Cháu cần dùng gấp sao? Nếu gấp để bà tìm nhiều người một cshut, không bao lâu là có thể lột xong."

"Cũng không phải quá gấp, giữa trưa ngày mai có thể lột xong là được." Nguyễn Miên Mãn quay đầu lại nhìn bà một cái nói.

"Vậy được, đem An An lưu lại nơi này cùng mẹ nó chơi một hồi, bà đây liền đi hỏi cho cháu." bà Vương nói xong, lại vội vàng chạy đi, sợ chậm trễ công việc của cô.

Bà Vương đi rồi, Chu Linh cầm cái băng ghế nhỏ đặt ở cửa phòng bếp cho con gái dựa tường ngồi xong đỡ bé: "An An, mẹ có việc phải làm, con ngoan ngoãn ngồi tại đây một hồi chờ cụ trở về được không?"

Từ khi đến hẻm Hồ Lô, tính cách An An đã hoạt bát hơn chút, bắt quả vẫn ngoan ngoãn như cũ. Thấy bé gật đầu, Chu Linh sờ sờ đầu bé, đi vào phòng bếp đem cơm chiên, đậu phộng cùng canh Nguyễn Miên Mãn làm xong đóng gói đưa cho nhân viên giao cơm.

An An ngoan ngoãn ngồi ở cái ghế nhỏ, một hồi nhìn mẹ, một hồi nhìn chị Nguyễn trong phòng bếp, lúc đang nhìn chị Nguyễn, liền thấy chị hất một cái cơm chiên ở 2 cái chảo lớn đồng thời bay lên lại rơi xuống, nhìn không được "Oa" lên.

Nguyễn Miên Mãn nghe được thanh âm quay đầu lại, cười hỏi bé: "An An có đói bụng không? Có muốn ăn cơm hay không?"

"Dạ chị, An An ăn cơm rồi, còn ăn một cái ốc ốc, ốc ốc ăn ngon ngon nha!" An An vươn ra ngón tay khoa tay múa chân lên.

Lại nói tiếp các cô xung hô kỳ thật có chút loạn, nhưng cũng không có biện pháp, ai nói Chu Linh sinh hài tử quá sớm, liền chỉ có thể luận tuổi mà gọi.

Bé gái hơn 3 tuổi, trong khoảng thời gian này mập lên một ít, thoạt nhìn rất đáng yêu, lại nghe bé nói thanh nãi khi nói chuyện, tâm tình Nguyễn Miên Mãn đều tốt hơn một chút.

An An ngồi chơi một mình, Quả Quýt Nhỏ trong tiệm bỗng nhiên tiến tới cổ bé, đứng lên ghé vào đầu gối bé cọ cọ.

Bé gái hai mắt sáng ngời, thủ thẩn sờ sờ đầu nó, duỗi tay đem nó ôm vào trong lòng ngực. Vẫn đi trong

tiệm, Quà Quýt Nhỏ có tính tình cũng không phải dịu dàng với người lạ, Chu Linh Biếc thấy một màn này, lo lắng nó phát giận cào thương con gái, đang muốn ngăn cản, lại thấy nó ngoan ngoãn để con gái ôm, kể cả bị túm lông cũng không tức giận.

Chu Linh trong lòng kinh ngạc, vào phòng bếp đóng gói khi nhìn không được cùng Nguyễn Miên Miên nhỏ giọng nói thềm một câu.

Nguyễn Miên Miên nghiêng mắt nhìn lướt qua, cười nói: "Khả năng mèo thích trẻ con đi."

Lại làm tốt mấy đơn hàng, bà Vương mang theo một bà lão khác lại đây, đứng ở cửa phòng bếp hướng trong phòng bếp nói: "Đông Đông a, bà Lâm nguyên ý lột đậu phộng, bắt quá bà ấy muốn đem toàn bộ đậu phộng đều cầm về nhà lột, bảo đảm giữa trưa ngày mai lột xong cho cháu, cháu xem có được không?"

Trong ngõ nhỏ cũng có nhà điều kiện không tốt lắm, nhưng nói khó khăn nhất, vẫn là nhà họ Lâm chỉ có người già với hai đứa trẻ.

Cho nên có việc có thể kiếm tiền, bà Vương nghĩ tới đầu tiên là nhà bọn họ, chỉ là không nghĩ tới, bà Lâm lại muốn nhận làm hết.

Việc này bà Vương không làm chủ được, chỉ có thể mang bà ấy tới trong tiệm.

Nguyễn Miên Miên quay đầu nhìn, nhớ tới tình huống trong nhà bà Lâm, thật ra không ngại bà một mình nhận hết đậu phộng sống, chỉ là ——

"Bà một người lột hết sao?"

Bà Lâm thấy cô có chút xuôi xuôi, lập tức gạt đầu: "Có thể có thể, năm kia bà có nhận lột đậu phộng ở chợ, một ngày nhiều nhất bà với Thông Thông hai đứa nhỏ lột được hơn 500 cân, hơn nữa cháu yên tâm, bà lột đậu phộng khẳng định sẽ không thiếu cân thiếu lượng, cũng tận lực không để lột nát."

Quán ăn trong chợ kia, một cân trả bà 3 hào rưỡi đến 4 hào, trả ít hơn cô 1 hào.

Đương nhiên, kể cả 3 hào rưỡi hay 4 hào bà Lâm cũng nguyên ý làm, rốt cuộc bà lớn tuổi rồi, có thể tìm được việc cũng không dễ dàng, đáng tiếc hiện tại trong chợ không cần lột đậu phộng nữa.

Cho nên, nghe bà Vương nói cần người lột đậu phộng quá, trả 5 hào 1 cân, bà Lâm tính toán, 300 cân là có

thể kiếm 150 đồng, nên muốn nhận toàn bộ đậu phộng quả.

Những năm nay, 150 đồng đối với nhiều người thì không tính là cái gì, đối với bà Lâm lại rất quan trọng, ít nhất lần sau cháu gái quẩy sách, bà cũng có thể hào phóng một hồi.

Nghe được âm thanh vội vàng của bà lão, Nguyễn Miên Man gật đầu: "Ừay được, bà lấy về lột đi, cũng không cần quá vội vàng, sáng mai trước 10 giờ rưỡi bà lột một nửa đưa lại đây là được, một nửa còn lại có thể đưa tới trước 4 giờ chiều ạ."

"Được được, khẳng định không làm chậm trễ công việc của cháu, cảm ơn Ông Ông." bà Lâm vốn đang có rất nhiều lời cảm kích muốn nói, nhưng xem cô còn đang bận, liền cũng không dong dài.

Bà Vương là người nhiệt tình, thấy sự tình đã định xong, lập tức tỏ vẻ muốn giúp bà Lâm đem đậu phộng nàng về nhà.

Nhân viên giao com trong tiệm ngồi nghe một hồi, thấy ba người phụ nữ 2 già 1 trẻ nâng 1 cái bao tải to đứng ra, tiến lên phụ một chút: "Muốn đưa đi đâu ạ? Nếu không xa cháu dùng xe đưa các bà đi."

"Ngay ở gần đây, không xa, vậy cảm ơn cháu." Bà Vương cao hứng cảm ơn hẳn.

Bà Lâm cũng vội vàng nói cảm ơn: "Cảm ơn cháu."

"Việc nhỏ, không cần khách khí." Rốt cuộc nhà ai lại không có người già, nhân viên giao com nhìn đến các bà liền nghĩ đến ông bà nhà mình, ở trong tiệm chờ cũng là chờ, chuyện nhỏ không tốn sức cũng nên làm.

Nhân viên giao com khác bên cạnh thấy vậy cũng tiến lên, giúp đỡ đem đậu phộng nàng lên trên xe.

Có người hỗ trợ rồi, bà Vương liền không cần đi theo một chuyến nữa, vì thế quyết định mang theo chất gái về nhà.

"An An, nói tạm biệt, chúng ta đi về." Bà Vương bế An An lên nói.

"Tạm biệt mẹ, tạm biệt chị, tạm biệt mèo con!" An An vẫy vẫy tay nhỏ nói.

"Nè An An, cái này tặng cho em." Nguyễn Miên Man đi ra, đem một vật nhỏ nhét vào trong tay bé.

"Oa —— tiểu hồ ly!" An An nhìn "hồ ly cam" trong tay kinh hãi mà kêu lên, đôi mắt mở đến tròn xoe.

"Đây là..... Hắc! Đây là dùng cà rốt khắc ra?" Bà Vương ghé sát vào người một chút được liền thấy hương vị độc đáo của cà rốt, có chút khó có thể tin, "Đồng Đồng cháu còn biết làm cái này? Cũng quá lợi hại."

"Cô chủ có kỹ thuật xắt rau tốt, biết khắc cái này cũng không hiếm lạ." Ở trong tiệm ngày người một đoạn thời gian, Chu Linh đặc biệt bồi phục cô.

"Chủ tiệm khắc cái gì? Cho tôi nhìn xem!" Trong tiệm nhân viên giao cơm nghe được các cô đôi thoại liền ngó qua.

Chờ nhìn đến tiểu hồ ly sống động trong tay An An, nhân viên giao cơm kinh ngạc cảm thán: "Khắc giống như thật vậy, nếu không được mùi cà rốt, hơn nữa đổi màu sắc một chút, quả thực là giống y như thật."

Còn có rất nhiều đơn chờ làm, đối với bọn họ khen ngợi, Nguyễn Miên Miên chỉ cười cười, xoay người tiến phòng bếp tiếp tục bận rộn.

Bà Vương lão mang theo An An rời đi, có mấy người ở ngõ nhỏ tìm tới cửa, dò hỏi còn bán ốc đồng hay không.

Những người này hiển nhiên là nghe mấy ông lão buổi chiều được ném qua ốc đồng tư khen ốc đồng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có bao nhiêu thật ngon, mới nhin không được lại đây hỏi một chút.

Nhưng mà, một chút ốc đồng cuối cùng đều bị Nguyễn Miên Miên đem đi tặng người khác rồi, chỉ có thể cùng bọn họ nói xin lỗi.

Bọn họ có điểm tiếc nuối, bắt quá nghe mùi hương trong tiệm thơm ngào ngạt, cũng không rảnh tay mà về, hoặc là mua chút cơm chiên, hoặc là mua một phần đậu phộng rang.

Chương 50

Editor: Thienyetkomanhme

Đối với khách hàng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mà nói, có vẻ xe đồ hương xuân chiên trứng, làm cho bọn họ không khỏi lo lắng bữa tối có thể hay không mua được đậu phộng rang, đặc biệt là những người giữa trưa không đặt, xem xong bình luận lại thêm.

Bởi vậy, bữa tối rất nhiều khách hàng đều đặt đơn sớm, thẳng đến lúc nhận đơn thành công, mới yên lòng, cảm thấy chủ tiệm cuối cùng cũng làm lớn một lần.

Công ty nọ.

Hoàng Cao một bên gõ bàn phím, một bên thỉnh thoảng quét liếc mắt hộp đậu phộng rang trên bàn.

Từ lần đầu tiên tới nhà bạn gái, cha vợ tương lai đối với hắn có chút lạnh nhạt, hơi hời hợt. Đêm nay muốn tới nhà bạn gái ăn cơm, hắn cao hứng đồng thời lại có chút đau đầu, thẳng đến giữa trưa đặt cơm ở tiệm quen, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, có đậu phộng rang, hắn lập tức có chủ ý.

Cha vợ tương lai của hắn ngày thường hay lấy một bàn đồ nhắm ngồi trong sân uống rượu, bắt quả ông khá kỳ quái, với rượu thì không bắt bẻ gì, nhưng lại thập phần bắt bẻ đồ nhắm, đồ nhắm không ngon liền cảm thấy uống rượu cũng không ngon.

Cho nên, ăn miếng đậu phộng rang đầu tiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hắn liền lập tức chuẩn bị lấy nó lấy lòng cha vợ, cố ý sau buổi trưa nhờ đồng nghiệp đặt cơm thì lại đặt một hộp cho hắn, tan tầm liền mang qua cho cha vợ.

Hoàng Cao đang tưởng tượng cha vợ nhận được đậu phộng rang ăn đến vừa lòng, bắt đầu đối với hắn vẻ mặt ôn hòa, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng ——

"Hoàng Cao, trong giờ làm việc ai cho anh ăn uống!"

Hoàng Cao ngẩng đầu, liền thấy tên quản lý nhỏ trong tổ luôn soi mói hắn, nhúu mày nói: "Hai tay tôi đều còn ở trên bàn phím làm sao ăn cái gì được? đồ ăn còn chưa biết tự bay vào mồm tôi!"

"Đồ ăn chối lợi đặt ngay trong tầm tay còn muốn giáo biện!" quảng lý chỉ vào hộp đậu phộng trên bàn hắn.

Hoàng Cao nhìn ra hắn rõ ràng là không có việc gì liền gây sự, đứng lên đập cái bàn, giám đốc bộ phận lại ở thời điểm này đi tới.

"Mấy người đây là đang làm gì?"

Hoàng Cao nghe được thanh âm của sếp, hơi bình tĩnh một ít, cầm lên hộp đậu phộng trên bàn đem tình huống vừa rồi giải thích một lần.

Giám đốc bộ phận khúu giác tương đối nhạy bén, ngửi được mùi đậu phộng rang mê người, cũng không biết nghe rõ hắn nói gì không, nói thẳng: "Mở nắp ra tôi xem xem."

Hoàng Cao không rõ nguyên do, nhưng vẫn đem cái nắp mở ra, liền thấy hắn duỗi tay bắt một viên ném..... Ném vào trong miệng.

???

Đừng nói Hoàng Cao, té quản lý bên cạnh cũng đần mất ra.

"Khụ....."

Giám đốc bộ phận ho khan một tiếng nói: "Tuy rằng anh không ăn, nhưng thơm như vậy..... Bại, đặt ở đây cũng dễ dàng làm đồng nghiệp phân tâm, vẫn là đặt trong văn phòng của tôi tốt hơn."

Hoàng Cao biết chính mình lúc này hắn nên thuận thế để hắn lấy đi, rút cuộc vì một phần đậu phộng rang, đắc tội lãnh đạo không đáng, ngược lại, không có phần đậu phộng rang này, hắn còn có thể trước khi tan tầm lại mua một phần.

Nhưng tưởng tượng vạn nhất lúc này trong tiệm đã không còn bán đậu phộng rang, hoặc là nhân viên giao cơm nhận đơn lại không thể kịp thời đưa tới.....

Hoàng Cao thực sự yêu bạn gái, cũng chính vì như thế, hắn rất để ý cái nhìn của cha vợ tương lai đối mình, khó có cơ hội có thể lấy lòng đối phương, hắn một chút cũng không muốn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trong đầu nháy mắt thiên hồi bách chuyển, Hoàng Cao lộ ra biểu tình ngại ngùng: "Thực xin lỗi giám đốc, đây là chuẩn bị buổi tối mang cho cha vợ của tôi nhấm rượu, sợ biến vị mới không đem cái nắp đóng cẩn thận, hiện tại tôi liền buộc kín cái tủ."

Giám đốc bộ phận cho rằng đây là hắn ăn không hết dư lại, lúc này ném qua hương vị liền muốn cầm đi, nghe nói là chuẩn bị mang cho cha vợ hắn, lập tức còn nói hắn, một bên đề điểm: "Hoàng Cao cậu như vậy không được nha, không thể mang mỗi đồ nhấm qua, có vẻ quá keo kiệt, cậu ít nhất lại mang một lọ rượu ngon."

"Bức trước tôi đã tặng rất nhiều rượu, nhưng cha vợ luôn nói không có đồ nhấm ngon miệng, này không phải tìm kiếm cho ông ấy một chút, cũng không biết hợp khẩu vị ông không." Hoàng Cao thấy sếp không sinh khí, yên lòng.

"Rượu với thức ăn này hắn khẳng định có thể vừa lòng." Giám đốc bộ phận nói xong tà liếc mắt quản lý một cái, "Anh không đi làm việc đứng góc ở làm cái gì?"

"Tôi đi ngay đây." Quản lý hướng sếp bời cái gương mặt tươi cười, lạng lẽ trừng mắt Hoàng Cao mới rời đi.

Chờ hắn đi rồi, giám đốc bộ phận kẻ sát vào Hoàng Cao hỏi: "đậu phộng này cậu mua ở đâu?"

Nhắc tới cái này, Hoàng Cao liền có chuyện nói: "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, app bánh trôi cơm hộp tìm một cái là có thể thấy, trong tiệm đồ ăn đặc biệt ngon, không chỉ là đậu phộng, nhà bọn họ cơm chiên còn có canh đều đặc biệt ngon. Tôi thích nhất là cơm chiên trứng nhà bọn họ, không nát không cứng cơm màu vàng kim hoàng, từng hạt rõ ràng, mỗi hạt đều bọc trứng gà, một ngúm đi xuống tiên hương ngon miệng, căn bản dùng không được....."

"Dừng lại, dừng lại, cậu đừng nói nữa, nói đến tôi đói cả bụng, mau đi làm việc đi." Giám đốc bộ phận cho hắn ngồi xuống tiếp tục công việc, một bên trở lại văn phòng một bên ghi nhớ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", chuẩn bị ngày mai đặt cái cơm hộp ném thử.

Tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Lẽ tăn công ty ở đại sảnh nhìn trợ lý Tôn bước vào cửa, có lẽ cảm thấy bước chân của hắn mặc danh lộ ra vài phần vui sướng, có chút không giống khí chất trầm ổn thường ngày của hắn, nhìn không được nhìn hắn thêm một lúc.

Tôn trợ lý cũng không có phát hiện ánh mắt sau lưng, ngồi thang máy trực tiếp lên tầng cao nhất.

"Tư tổng, ốc đồng của ngài." Trợ lý Tôn tiến vào văn phòng, đem hộp giữ ẩm đặt ở trên bàn trà liền muốn đi ra ngoài, tìm một chỗ lười biếng giải quyết phần ốc đồng của chính mình.

Cái gì? Người nói hiện vẫn là thời gian đi làm? Aizz, ai đi làm còn không trộm lười biếng một chút.

Tư Cảnh Lâm ngẩng đầu, tầm mắt từ thùng giữ ẩm thùng rơi xuống cái hộp trên tay hắn.

"Nghe hương vị thật sự quá thơm, liền ở trong tiệm mua một ít." Trợ lý Tôn mỉm cười giải thích, trong lòng lại ở chụp đầu chính mình, tự trách mình như thế nào đem cả cái hộp của mình cầm vào đây.

Tư Cảnh Lâm biểu tình nhìn không ra vui giận, đứng dậy đòi bước đến sofa ngồi xuống mới nói: "Đi chuẩn bị chút đồ uống, ngồi xuống cùng nhau ăn."

"Được, cảm ơn Tư tổng."

Ốc đồng tự nhiên là uống cùng rượu là ngon nhất, bất quá thời gian đi làm, hắn không có can đảm uống rượu, mà bình thường ở văn phòng cà phê hoặc trà hiển nhiên cùng ốc đồng không hợp, trợ lý Tôn cuối cùng bưng tới một bình nước trái cây đặt trên bàn trà, ngoài ra còn chuẩn bị bao tay, tăm, khăn ướt, khăn giấy.

Chờ mở ra hộp giữ ẩm cùng hộp cơm dùng một lần, một mùi hương cay nháy mắt vờn quanh hai người.

Tư Cảnh Lâm ngửi được mùi hương này, cảm thấy tựa hồ không giống với lần đầu tiên ăn. Anh nhặt lên một con đưa vào trong miệng, lập tức đoán được hắn là cô sửa đổi gia vị phối phương, lúc này đây còn muốn ngon hơn hai phần.

Một vỏ ốc đồng từ ngón tay anh rơi xuống, ngón tay thon dài khớp tay rõ ràng lập tức nhặt thêm một con nữa.

Động tác của anh thông thả ung dung, trước nhấp một ngụm nước sốt ốc đồng tươi ngon, lại dùng tăm lấy ra thịt ốc đưa vào trong miệng tinh tế nhai nuốt, ăn con ốc đồng cũng có thể ăn ra vài phần ưu nhã, thần thái

càng là an tĩnh phi thường, chỉ từ vẻ thả lỏng giữa mây, có thể nhìn ra anh đối với mỹ thực trước mặt rất vừa lòng.

Sao với anh, lần đầu ăn đến ốc ngon như vậy trợ lý Tôn liền có chút không bình tĩnh, nắm lên một phen ở lòng bàn tay thì thôi, mặt mày hớn hở cùng vẻ trầm ổn ngày thường một chút cũng không dính dáng.

"Ốc đồng xào cay này cũng quá ngon đi."

"Ừm."

Bị món ngon bắt giữ trợ lý Tôn thiếu chút nữa quên ngồi bên cạnh mình là ai, nghe được anh trầm giọng mà đáp lời mới phản ứng lại.

Bất quá, ông chủ nếu đáp lời, hiển nhiên cũng không để ý, trợ lý Tôn cũng không khẩn trương. Kế tiếp, trong văn phòng chỉ nghe được thanh âm vỏ ốc đồng va chạm, bất quá tiết tấu lại có hai cái, một cái nhanh một cái chậm.

Nhanh tự nhiên là trợ lý Tôn, phần của hắn vốn đi đã ít hơn một chút, hơn nữa ăn rất nhanh, thực mau đã giải quyết xong.

Chưa đã thềm Tôn trợ lý nhìn nước sốt ở đáy hộp, nhịn không được uống một ngụm, phát hiện hương vị thật đúng là không tồi.

Bất quá hương vị không tồi, cũng không thể dùng làm canh mà uống, Tôn trợ lý nhìn Tư tổng bên cạnh, suy đoán phần của anh hẳn là còn có không ít, nhịn không được nghĩ nếu chính mình mở miệng, có thể hay không anh sẽ phân một chút cho mình.

"Ăn xong rồi anh liền đi ra ngoài làm việc trước đi." Tư Cảnh Lâm nhận thấy ánh mắt của hắn, căn bản không cho hắn cơ hội mở miệng.

Tôn trợ lý đem vỏ ốc đồng mình ăn thu thập sạch sẽ, đứng dậy nhìn đến hộp giữ ấm còn có thật đầy một tảng ốc đồng, đáy mắt hàm chứa hàm mộ đi ra văn phòng.

Hắn mới đi ra ngoài không bao lâu, một giám đốc bộ phận cầm tài liệu đi tới.

Tôn trợ lý đón trước nói: "Tư tổng lúc này đang không tiện."

Giám đốc bộ phận xác định Tư tổng lúc này hẳn là có thời gian mới tới, nghe được lời này, theo bản năng hỏi: "Tư tổng đang bận cái gì?"

Tôn trợ lý không có khả năng nói cho hẳn, Tư tổng ở bên trong bận ăn ốc đồng, vì thế cười mà không nói.

Thấy vậy, giám đốc bộ phận cũng liền không hỏi, bắt quá.....

Hắn giật giật cái mũi kỳ quái nói: "Cái gì thơm vậy?"

Tôn trợ lý vốn dĩ không muốn trả lời, thấy hẳn hỏi không ngừng, mới nói: "Có thể là lúc trước tôi ăn ốc đồng xào cay, hương vị còn chưa có tan hết."

Giám đốc bộ phận theo bản năng tưởng hẳn ăn lúc trưa, hưởng hẳn vươn ngón tay cái: "Anh lợi hại, dám ở gần Tư tổng ăn như món khẩu vị nặng như vậy."

Cảm thấy chính mình cũng không lợi hại như vậy Tôn trợ lý nói: "Nếu tôi nói cho anh, là Tư tổng ăn cùng tôi, anh tin không?"

"Tôn trợ lý từ khi nào biết kể chuyện cười vậy." giám đốc bộ phận không để tâm cười hai tiếng vẩy vẩy tay với hẳn, "Nếu Tư tổng không có tiện, tôi đợi lát nữa lại đến."

Biết hẳn sẽ không tin trợ lý Tôn nhìn bóng dáng hẳn mà nhún vai.

8 giờ hơn, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Thời điểm này, trong tiệm cũng không có nhiều đơn mới, nhưng phía trước một đồng đơn hàng còn tồn đọng lại không ít chưa giải quyết xong.

"Chủ tiệm, đơn này khách hàng ghi chú để cô đem đậu phộng rang cùng cơm chiên tóp mỡ xào cùng nhau cô thấy không?" Một nhân viên giao cơm vào cửa đã nhắc nhở.

"Cảm ơn, tôi đã biết." Chu Linh lúc trước đã nói với cô, Nguyễn Miên Miên múc một phần cơm chiên đang xào của khách hàng này thêm đậu phộng.

Đừng nói, cơm chiên tóp mỡ bản vốn đã thơm, thêm đậu phộng rang đảo cùng nhau, mùi hương nâng cao

một bước.

Người được cái mùi hương này, Chu Linh nhin không được hưởng trong nỗi nhìn thoáng qua, nhẹ giọng đề nghị: "Chị cảm thấy loại cơm chiên này có thể thêm vào thực đơn."

Lúc trước có khách hàng nói muốn ăn phải tốn thêm tiền cơm chiên, Nguyễn Miên Miên vốn dĩ liền có quyết định này, nghe được lời chị nói, khẽ gật đầu: "Xác thật có thể."

Ngồi ở trong tiệm mấy nhân viên giao cơm đã ăn qua bữa tối, nhưng mà lúc này nghe từ trong phòng bếp bay ra mùi thơm, cảm thấy lại đói bụng.

Loại này đói, nói là bụng đói, không bằng nói là miệng đói.

Nghĩ đến tiền không dễ dàng, hắn vốn dĩ định nhin một chút, nhưng mà nhìn thấy Chu Linh từ phòng bếp đi ra, lại không nhin xuống: "Phiền toái cho tôi một phần cơm chiên trứng."

"Được."

Cơm chiên trứng làm rất nhanh, Chu Linh đi vào nói cho Nguyễn Miên Miên, vài phút liền mang ra tới.

Nhân viên giao cơm tiếp nhận sắc hương vị đều đầy đủ cơm chiên trứng ăn một miếng to, một mặt cảm thấy thỏa mãn, một mặt nhin không được cảm thán lên: "Đưa đơn hàng nhà các cô thật là quá khó khăn, quả thực là tôi rèn luyện ý chí, phàm là ý chí không kiên định một chút, một đơn liền coi như chạy không công. Sạch! Hơn nữa cơm này, hôm nay tôi đã ăn bốn lần."

"Ai nói không phải đâu!" Lời vừa ở bên ngoài dừng xe, chuẩn bị vào cửa một vị nhân viên giao cơm khác liền tiếp lời.

"Đây anh đưa cơm hộp chạy tới chạy lui cũng vất vả, ăn nhiều một bữa cơm cũng không có gì." Chu Linh nói.

Cô vừa tới làm còn không thể biết nói chuyện, thích ứng công việc trong tiệm, ngẫu nhiên cũng có thể cùng khách hàng trong tiệm nói hai câu.

"Cô nói có đạo lý, cũng cho tôi một phần cơm chiên trứng." nhân viên giao cơm mới vừa vào tiệm nói.

Nhân viên giao cơm đang ăn cơm chiên trứng cười hắc hắc: "Gái gì có đạo lý, rõ ràng chính là anh cũng thêm."

Hai người ăn xong cơm chiên trứng, lấy đơn hàng của chính mình, về mặt thỏa mãn mà rời khỏi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Đèn xe điện xe chiều trên mặt đất, làm ngõ nhỏ đen như mực nháy mắt đều sáng lên. Vón đi hẻm Hồ Lô, đến trời tối liên tục đối an tĩnh, hẻm nhỏ cũng không có người đi lại.

Dương nhiên, đây cũng là có nguyên nhân, một phương diện là bởi vì nơi này dân cư phần lớn tuổi khá lớn, hơn nữa ngõ nhỏ không có đèn đường cho nên trời tối cũng không có người muốn đi lại; về phương diện khác còn lại là bởi vì, hai năm trước, có bà lão cùng con gái đi trong ngõ nhỏ, đột nhiên có một nam nhân xa lạ nháy ra cướp hoa tai của người con gái, làm người con gái bị kéo đứt cả tai, từ đó về sau, mọi người lại càng không muốn ra cửa khi trời tối.

Mãi hiện tại, từ khi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc khai trương, nhân viên giao cơm lui tới làm ngõ nhỏ như toả sáng, náo nhiệt lên, cũng làm rất nhiều người không dám ra đường buổi tối có thêm vài phần cảm giác an toàn.

9 giờ rưỡi, cửa hàng đóng cửa.

Tiền Chu Linh về, Nguyễn Miên Miên khóa chặt cửa lớn, nghĩ đến bữa tối mười mấy cân đậu phộng chú Phùng đưa tới thiếu chút nữa bán sạch, ngồi xuống cầm lấy di động. Khu bình luận, một đám khách hàng rốt cuộc ăn đến đậu phộng rang muốn khen tới trời, cũng tỏ vẻ ngày mai còn muốn ăn, bảo cô ngàn vạn lần không cần dừng bán.

Chương 51

Editor: Thienyetkomanhime

Đọc bình luận, Nguyễn Miên Miên cảm thấy may mà mình liên hệ bà đi bên kia sớm, nếu không không đủ đậu phộng, khách hàng sợ là muốn ầm ĩ lên.

【h**h: Cảm tạ trời đất, cảm tạ đậu phộng của chủ tiệm! Cha vợ tương lai vẫn luôn nhìn tôi không vừa mắt, hôm nay mang theo đậu phộng rang của tiệm đưa cho ông, ông ắt rất thích đậu phộng này nhấm rượu, rồi cuộc cho tôi một chút hoà nhã! Ha ha ha ha tôi rất cao hứng. 】

【k**l: Thật sự hâm mộ a, cha vợ tương lai của anh cũng quá dễ lấy lòng đi? Ừ nhà tôi, nếu có thể dùng đậu phộng lấy lòng, tôi đây có thể quét sạch đậu phộng rang trong tiệm sở! 】

【a**n: Hâm mộ mấy người có cha vợ liền tương lai, tôi ngay cả bạn gái còn không biết đi đâu tìm..... Không nói, giữa trưa đặt đậu phộng không muốn ăn hết trong 1 lần, uống rượu đi. 】

.....

【H**q: Ha ha ha ha, năm nay ăn tết không nhận quà, nhận quà chỉ nhận đậu phộng sao? 】

【5** còn: Anh nhắc nhở tôi mới nhớ, bố tôi cũng thích nhâm nhi hai chén rượu, ngày mai mua cho ông hai hộp đậu phộng đi, thuận tiện đi thăm ông. 】

【6** ngày: Đậu phộng rang của tiệm xác thật ngon, hương, tó, giòn, càng ăn càng hương, lấy tôi nhấm rượu, thật là càng uống càng tỉnh. 】

【cái ** thứ: Tôi có đậu phộng ai có rượu, cùng nhau uống một chén! 】

.....

Nguyễn Miên Man xem bọn họ nói chuyện phiếm, trò chuyện trò chuyện còn muốn uống rượu, cười lắc đầu, đi ra ngoài nhìn tiền lời xong liền đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đèn cũng đã tắt, phía tây hẻm hồ Lô có một ngôi nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng. Nhà này không phải của ai khác, đúng là nhà bà Lâm.

Nhân viên giao cơm giúp bà đem đậu phộng quả về nhà, bà liền gọi cháu trai, cháu gái về hỗ trợ lột đậu phộng.

Lúc trước bà Lâm vốn dĩ cùng cháu gái cãi nhau thật sự lớn, đến lần đó Nguyễn Miên Man tốt bụng tặng cơm chiên, Lâm Minh Minh ăn no nê cơm chiên mỹ vị, lại phát hiện các bạn học tựa hồ cũng không để ý bà mình tới lớp học ồn ào lần đó, tâm tình liền buông ra không ít.

Ban đêm về nhà, em trai bung tới nửa phần cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, lên nói cho cô là bà để lại cho cô, Lâm Minh Minh nháy mắt liền mềm lòng.

Tức giận cái gì đâu? Dù sao đó cũng là người nuôi cô lớn như vậy, cũng là người đối với cô tốt nhất thế gian. Ngày hôm sau, bà cháu hai người tuy rằng cũng chưa nói cái gì, nhưng không khí cũng đỡ lúc trước cũng được xóa bỏ. Bất quá, có lẽ là xuất phát từ lòng tự trọng thanh thiếu niên, Lâm Minh Minh đối mặt với bà mình so với trước kia ít nói hơn rất nhiều.

Hôm nay nhìn thấy bà lấy về nhiều đậu phộng quả như vậy, còn tổ về tốt nhất vào giữa trưa ngày mai lột xong, Lâm Minh Minh tức khắc không rảnh lo gần đây nói chuyện nhiều hay ít.

Cô nhúm mày nói: "Bà, nhiều đậu phộng như vậy, sao có thể lột xong trước buổi trưa ngày mai!"

"Chúng ta lúc trước còn lột xong 500 cân trong một ngày, lúc này mới 300 cân, như thế nào lột không xong." Bà Lâm nói, đã đem băng ghế, túi đậu phộng, bồn cùng công cụ kẹp đậu phộng lấy ra.

Lâm Minh Minh còn muốn nói tình huống căn bản không giống nhau, không nói lần đó đậu phộng đều là đã phơi khô một chút để lột hơn, ngày đó bởi vì là thứ bảy, người trong ngõ nhỏ tò mò lại đây lột chơi, trẻ con cũng giúp đỡ lột không ít, bằng không chỉ dựa vào bọn họ ba người làm sao lột hết 500 cân.

Nhưng mà, nhìn đến bà mặt mày đều lộ ra vui sướng, trên tay đã bắt đầu lột, Lâm Minh Minh rốt cuộc không lại nói lời mất hứng.

Thôi, lấy đều đã lấy về, cùng lắm đêm nay không ngủ. Lâm Minh Minh nháp môi ngồi xuống băng ghế.

Bà cháu ba người không phải lần đầu làm cái này, ngồi xuống lập tức phân công chính xác. Đậu phộng xác thực cứng, chỉ dựa vào tay mà cậy mạnh lột đều sẽ phá nát, bởi vậy tốt nhất trước dùng công cụ kẹp mở miệng.

Tuổi còn nhỏ tay mềm, Lâm Thông Thông phụ trách dùng công cụ đem đậu phộng kẹp mở, Lâm Minh Minh cùng bà Lâm phụ trách lột.

Nhìn đến cháu trai, cháu gái đều bận rộn, bà Lâm nói: "Chờ lột xong đậu phộng, bà cho hai đứa mỗi người năm đồng."

"Cho chị, đều cho chị." Lâm Thông Thông lập tức nói.

Lâm Minh Minh nhìn em trai, trên mặt lộ ra tươi cười: "Trước chị giữ trước, sau đó mỗi ngày cho em một ít."

Bà Lâm mặc kệ bọn họ ai cầm tiền, khách lệ xong liền vội vàng tiếp tục lột, bồn trong tầm tay thực nhanh có một tã đậu phộng thật dày, hạt đậu phộng xiêm y màu đỏ, no đủ, thoạt nhìn rất là xinh đẹp.

"Đậu phộng này thật tốt, vừa to vừa tươi, nấu ra khẳng định ăn ngon." Lột đậu phộng là công việc thực buồn tẻ, an tĩnh lột một lát, bà Lâm nhìn không được tìm chuyện nói.

Lâm Thông Thông nói: "Trong tiệm chị Nguyễn có bán đậu phộng rang, cháu nghe mọi người nói đặc biệt thơm đặc biệt ăn ngon."

"Chị Nguyễn cháu tay nghề tốt, làm cái gì cũng ngon."

Bà Lâm nói xong, nghĩ đến ngày thường nói không nhiều lắm, thoạt nhìn cô bé nhỏ nhỏ nhược nhược, không chỉ lúc bà Nguyễn sinh bệnh chống đỡ gia đình, hiện tại càng là một người đem cuộc sống tốt lên, không khỏi nhìn về phía cháu gái: "Cháu về sau học thêm từ chị Nguyễn cháu, nếu có thể lợi hại như con bé, có thể có sự nghiệp của chính mình, tự nuôi tốt chính mình cùng em trai, vạn nhất ngày nào đó bà không còn nữa, cũng có thể buông tâm."

Lâm Minh Minh cau mày trước "Phù" ba tiếng, sau đó không cao hứng mà nhìn bà: "Sao bà nói lời không may mắn làm gì?"

Bà Lâm Thông Thông nhất thời nghe không hiểu, bắt quả chị làm cái gì hử liền làm cái đó, cũng đi theo:
"Phi phi phi."

Từ lần đó cháu gái tức giận, bà Lâm sẽ bắn khoãn một ít tâm tình của con bé, nhìn đến cháu gái không cao hứng, liền không lại nói chuyện này nữa.

Một già hai trẻ nỗ lực đến hơn 10 giờ, cũng mới lột tám chín mươi cân, ngay cả một phần ba cũng chưa lột được.

Bà Lâm nhìn thấy cháu trai ngáp, đuổi bọn hử: "Ngày mai còn phải đi học, hay đưa nhanh đi ngủ đi."

Bà Lâm Minh Minh lôi kéo em trai đi rửa tay, đưa hử về phòng ngủ, ngay sau đó chính mình lại quay ra.

Không chờ bà Lâm mở miệng, cô nói trước: "Cháu còn chưa buồn ngủ, buổi trưa ở trường học cũng có thể ngủ trưa, chờ mệt cháu tự nhiên biết nghỉ ngơi."

Bà Lâm do dự hai giây, có lẽ là lo lắng lột không xong ngày mai chậm trễ sinh ý trong tiệm, rốt cuộc không đuổi cô đi nghỉ ngơi nữa.

Ngày kế trời đầy mây, bầu trời có chút ảm đạm, trời như là muốn mưa. Nguyễn Miên Miên rời giường bỗng nhiên nhớ tới trong ngăn tủ có rau dại muối, cầm chút ra tới làm bánh rau dại.

Thịt khô, rau dại, mộc nhĩ hơn nữa đậu phộng chuẩn bị tốt, làm nóng chảo và dầu thay phiên xào, xào ra hương vị quả thực thơm.

Bà chủ tiệm đậu hũ đứng lúc đợi đậu hũ qua cho cô, một hai phút mua một chén trở về thêm thức ăn.

Nguyễn Miên Miên đỏ khòc đỏ cười nói: "Đây là cháu chuẩn bị làm nhân bánh bao."

"Đều giống nhau đều giống nhau, tôi cảm thấy món này cháu làm so với tiệm chuồn bán đồ ăn sẵn còn muốn thơm hơn, người thôi đều thềm chết ta." Bà chủ nói.

Nguyễn Miên Miên tỏ vẻ chờ bánh rau dại làm tốt đưa qua cho bà, nhưng bà tỏ vẻ chờ không kịp, liền muốn "Mua ít về thêm món".

Không có biện pháp, Nguyễn Miên Man đành phải múc cho bà một chén.Đương nhiên, tiền khẳng định là sẽ không lấy, rốt cuộc ngày thường bà cũng không thiếu tặng đồ lại đây.

Bà chủ tiếp nhận chén, không nhìn được dụ hoặc trực tiếp dùng tay nhéo một ít đưa vào trong miệng.

Thịt khô xắt nhỏ được rau dại ngon miệng trung hòa, mộc nhĩ tươi mới, hơn nữa có đậu phộng thơm giòn, ăn lên thật sự là hàm tiên ngon miệng, sáng giòn mỹ vị.

"Ăn ngon thật, tay nghề của cháu quả thực tuyệt." Bà chủ ném qua một ngum, cảm thấy một chén này, đừng nói bao bánh, tươi mĩ sệt, tùy tiện lấy ăn cùng món gì đều ngon.

Nghĩ đến việc này, bà gấp không chờ nổi muốn trở về ăn mĩ, lại lần nữa nói lời cảm ơn, vội vàng bưng chén rời đi.

"Ừm, làm đồ ăn kèm xác thật cũng không tồi." Nhìn theo bà rời đi, Nguyễn Miên Man nghĩ đến bánh rau dại bao, hấp xong cũng không mất nhiều thời gian, không khỏi tự nói một câu.

Cục bột cùng nhân cô đều ước lượng tốt, nếu đem nhân lấy ra một chén, Nguyễn Miên Man dứt khoát véo tiếp một ít bột ngô ra cán.

Cán xong, cô suy nghĩ một chút, cầm di động gọi ông Ngô, hỏi ông có muốn hay không tới ăn mĩ.Ông Ngô đã chính thức tiếp nhận công tác ở trường cao trung lúc trước, gần nhất mỗi ngày đều đến trường học.

Bất quá buổi sáng ông vẫn là có thời gian như trước, nhận được điện thoại lập tức lại đây.Ông nói muốn qua ngay, Nguyễn Miên Man liền bắt đầu nấu nước luộc mĩ, chờ ông lại đây không sai biệt lắm có thể trực tiếp ăn.

Ông Ngô vừa bước vào hít sâu một hơi, phân biệt sau hỏi: "Đây là nhân gì, người thổi cũng thật thơm!"

Mĩ sệt to màu vàng nằm trong chén sứ màu trắng, đem canh cùng đồ ăn kèm đều nổi bật thành màu kim hoàng, thịt khô cắt nhỏ, rau dại, đậu phộng, mộc nhĩ mềm người, nhiệt khí bốc lên, hương khí tràn ngập bốn phía.

Nguyễn Miên Man cười rộ lên, đem chuyện mới vừa rồi bà chủ tiệm đậu hủ lại đây nói một lần sau nói: "Cho nên, đây dại khái là nhân bánh rau dại?"

"Trách không được tôi thấy bên trong còn có mộc nhĩ." ông Ngô cũng cười rộ lên, theo thói quen cầm đi động "Răng rắc" chụp một bức gửi co cháu trai, cầm lấy đôi đũa ăn lên.

Ăn xong hai miếng, ông Ngô liền nhin không được khen: "Ăn ngon, không riêng nhân này ăn ngon, mì cũng đúng chuẩn, sáng sớm ăn được một chén mì như vậy, thật là cho làm thần tiên cũng không muốn đổi."

Ngồi ở phía đối diện Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cũng cúi đầu ăn hai đũa, phát hiện món này phối hợp xác thật ngoài ý muốn cũng không tồi.

Bà Ngô từng ngậm từng ngậm ăn xong nửa chén, tốc độ mới chậm lại, bưng lên chén uống lên hai ngụm canh, bỗng nhiên nói.

"Cái này làm cho ông nhớ tới năm đó xuống nông thôn ở trong hội thanh niên trí thức, ăn tết một năm kia, chúng ta một đám nam thanh niên trí thức, người ra tiền, người ra phiếu thịt, lại người góp phiếu gạo, mua nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị làm vằn thắn ăn, kết quả ai cũng không biết làm, lại ngược ngùng thỉnh giáo người trong thôn, vì thế liền bao lung tung, kết quả nấu thành một nồi canh sủi cáo đa nhân....."

Nguyễn Miên Miên nhờ có chú năng tìm kiếm của đi động, liền thử tra qua thế giới nguyên bản của mình, cuối cùng phát hiện, dùng lời nói hiện đại, cô tới từ địa phương đại khái thuộc về thời đại hư cấu hoặc thế giới song song.

Lúc ấy cô cũng thuận tiện hiểu biết một chút về lịch sử thế giới này, khi ông Ngô nói tới "Phiếu" nhưng thật ra cũng biết một ít.

"Khi đó mọi người mua cái gì đều phải có phiếu sao?" Cô hiểu kỳ nói.

Ông Ngô có chút cảm thán: "Đúng vậy, không riêng cái gì đều phải có phiếu, khi đó cái gì cũng thiếu, có đôi khi có phiếu cũng không nhất định mua được đồ vật, cho nên nói vẫn là cuộc sống hiện tại quá tốt a!"

Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy thời đại này thực tốt.

Chờ ông Ngô ăn xong mì rồi đi, Nguyễn Miên Miên đem chén đũa thu thập tốt, bắt đầu bao bánh rau đại.

Bột ngô chia thành từng nắm lớn nhỏ bằng nhau, xoa viên đều dẹp dẹp cán hai cái, đem nhân đã nguội mức một muống đầy đặt ở giữa, đôi tay có kỹ xảo mà nhanh chóng chà xát, một cái bánh rau đại vỏ mỏng nhân đầy, bề ngoài mượt mà liền làm tốt.

Theo đôi tay cô lẹp lại động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, trên bàn nhanh chóng xếp thành một hàng bánh rau dại.

Nấm lớn nấm nhỏ, hình dạng cơ hồ tương đồng, làm người bị chứng ám ảnh cưỡng chế cảm thấy thập phần thỏa mãn.

Chờ bao xong không sai biệt lắm, Nguyễn Miên Miên liền bắt đầu cho vào lồng hấp. So với mùi hương mê người tỏa ra khi xào nhân, chưng bánh rau dại hương khí lại nhạt hơn một ít, chỉ có thể ngửi được nhàn nhạt thanh hương của vỏ bánh bắp.

Chờ Chu Linh mang theo con gái lại đây, Nguyễn Miên Miên đã làm xong bánh rau dại, mang theo Quả Quýt Nhỏ ở cửa viện chơi.

"Chị chị, mèo mèo!"

An An nhìn đến một người một mèo ở cửa, rút tay từ tay mẹ chạy chậm qua.

Nguyễn Miên Miên hướng bé con cười một chút, đem thịt gà của mèo trên tay đưa cho bé.

"Cảm ơn chị." An An tiếp nhận thịt gà, một bên bón cho mèo một bên cười cong mắt.

"Ngại quá cô chủ, bà ngoại buổi sáng có chút việc, cho nên đem An An mang lại đây." Chu Linh đi tới, trên mặt mang theo vùi phần xin lỗi.

Nguyễn Miên Miên không thêm để ý nói: "Không có việc gì, An An rất nghe lời, ở chỗ này cũng không đáng ngại."

Thấy cô không ngại, Chu Linh yên tâm mà vào tiệm làm việc.

"An An rất nghe lời!" Nghe được tên của mình, An An chậm nửa nhịp ngẩng đầu.

"An An thật ngoan." Nguyễn Miên Miên sờ sờ đầu bé, "Trong phòng bếp có bánh rau dại, em có muốn ăn hay không?"

An An đã quên lần trước ăn qua bánh rau dại, chớp đôi mắt nhìn cô.

Nguyễn Miên Man dứt khoát đứng dậy đi phòng bếp, mở lồng hấp lấy đĩa ra đựng mấy cái. Chu Bình đã bắt đầu rửa sạch nguyên liệu nấu ăn phải dùng cho buổi trưa, nhìn thấy cô bưng bánh đi ra ngoài, không khỏi nói: "An An ăn sáng rồi, không cần cho nó ăn."

Chương 52

Editor: Thienyetkomanhme

Mang con gái lại đây cô đã rất ngại, như thế nào để cho chon gái lại ăn đồ trong tiệm, rốt cuộc đều có thể bán lấy tiền.

"Không có việc gì, bánh cũng không lớn, cho bé cầm ăn chơi." Nguyễn Miên Man nói xong, trước đem mâm đưa tới trước mặt chị, "Chị nếm thử lần này ăn có ngon hơn lần trước hay không." Thấy cô kiên trì, Chu Linh mới bỏ việc trên tay nhặt lên một cái, không có ăn ngay nói: "Em làm khẳng định ăn ngon."

Chờ một ngụm cắn xuống, vỏ bánh mềm xốp bọc nhân ngon miệng, cái loại mỹ vị này, làm cô thiếu chút nữa cắn vào môi.

"Ăn ngon, so lần trước ăn càng ngon." Chu Linh nói không nên lời rốt cuộc cùng lần trước hương vị cụ thể có cái gì bất đồng, nhưng xác thật muốn càng thơm hơn một ít.

"Vậy là tốt rồi." Nguyễn Miên Man thuận miệng lên tiếng, bưng đĩa đi ra ngoài.

"Bánh bao!"

An An không nhớ rõ "Bánh rau dại", lại nhớ rõ "Bánh bao" này đặc biệt ăn ngon, nhìn đến đĩa đồ ăn cô cầm, lập tức đứng lên, đến mèò cũng không ôm.

Mới vừa rồi còn bị bé ôm vào trong ngực gọi "Tiểu bảo bối" mèò con nằm trên mặt đất, tròn tròn đôi mắt nhìn chằm chằm bé.

"Đây là bánh rau dại không phải bánh bao." Nguyễn Miên Man nói xong, thấy nước miếng bé con đều muốn chảy xuống, tức khắc cười rộ lên, "Đi rửa tay, tay rửa sạch liền có thể ăn."

"Dạ vâng!" An An ứng một tiếng, lại nhớ tới "Tiểu bảo bối" bị ném trên mặt đất, khom lưng nửa bẻ nửa

kéo, "Mèo con, chúng ta đi rửa tay ăn bánh."

Nguyễn Miên Man nhìn đến bé nỗ lực ôm mèo hướng bể nước cạnh tường viên, hai chân sau của Quà Quýt Nhỏ vừa động vừa phối hợp, cô bị hình ảnh đáng yêu này làm trực tiếp cười khẽ ra tiếng tới.

"An An, không cần rửa tay cho Quà Quýt Nhỏ, nó không thể ăn bánh rau dại, chính em rửa là được."
Thấy hai đứa đã đến bên cạnh bể nước, Nguyễn Miên Man nói.

"Vì cái gì mèo con không thể ăn bánh?"

Trẻ con luôn là có rất nhiều câu hỏi vì sao, An An nghe lời mà buông mèo ra, một bên rửa tay một bên hỏi. Nguyễn Miên Man giải thích hai câu, chờ bé rửa xong tay, cho bé cái bánh rau dại ngồi ở cửa ăn.

Kể tiếp, Nguyễn Miên Man cũng không có việc gì, một bên cầm đi động xem tiểu thuyết, một bên thường thường chú ý An An bên kia.

Vừa qua 10 giờ, bà đẩy xe ba bánh nhà mình tiến vào hẻm nhỏ, thực nhanh tới trước cửa tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

"Bà Lâm." Nguyễn Miên Man nhìn thấy bà lại đây, buông đi động đón nhận trước.

"Đã lột xong không sai biệt lắm hai trăm cân đậu phộng quả, bà cân một chút, nơi này có 142 cân đậu phộng, cháu xem đi." bà Lâm dừng xe sau chỉ vào đậu phộng trên xe nói.

Một cân đậu phộng quả có khoảng 7 phần đậu phộng, hai trăm cân đậu phộng quả lột được hơn 140 cân đậu phộng thập phần hợp lý.

"Tốt, phiền toái bà." Nguyễn Miên Man nói xong, quay đầu bảo Chu Linh lấy thùng chứa của các cô lại đây đựng đậu phộng.

Chờ Chu Linh cầm cái đại thùng lớn lại đây, Nguyễn Miên Man đem đậu phộng trên xe ba bánh nhát nhát đổ vào.

"Không cân một chút sao?" Bà Lâm thấy cô tựa hồ không có ý tứ cân, nhìn không được nói. Nguyễn Miên Man nói: "Cầm trên tay một chút sẽ biết, là trọng lượng mà bà nói."

Bà Lâm thái thái không nghĩ tới cô còn có tài lẻ này, kinh ngạc mà khẽ nhếch miệng.

"Đông Đông cũng thật có bản lĩnh....."

Bà Lâm lấy lại tinh thần khen cô hai câu, lại nói: "Phần còn lại buổi chiều trước 4 giờ bà khẳng định đưa lại đây cho cháu."

"Tốt ạ." Nguyễn Miên Man sau khi gạt đầu, báo bà chờ một lát, đi bên trong cầm một hộp bánh rau dại cùng với 150 đồng tiền công đưa cho bà.

Bà Lâm khách khí hai câu sau vẫn là nhận lấy, kéo xe ba bánh về nhà, cười đến nếp nhăn càng thêm rõ ràng.

Bà nghĩ, chờ giữa trưa cháu trai cháu gái trở về liền có thể đem năm đồng cho bọn hắn như đã hứa, làm cho bọn họ cũng cao hứng.

Chờ bà Lâm đi rồi, Nguyễn Miên Man duỗi tay ở thùng vớt một phen, đổi Chu Linh nói: "Đậu phộng này lột khá tốt." Chu Linh nhìn về phía thùng đậu phộng sạch sẽ xinh đẹp, cơ hồ không có tổn hại, tán đồng gạt đầu.

Chờ các cô đem đậu phộng phải dùng cho buổi trưa rửa qua nước sôi phơi khô, đã 10 giờ rồi. Nguyễn Miên Man đem cửa hàng mở ra, lập tức liền có đơn đặt hàng, chỉ là tựa hồ không như ngày hôm qua vừa nhiều, vừa gấp.

Bất quá cũng có thể là không có món mới, cho nên bọn họ không vội mà đặt đơn. Nguyễn Miên Man nghĩ, thuận tay mở ra bánh rau dại làm buổi sáng chụp bức hình tải lên thực đơn.

Bàn này bánh rau dại làm không nhiều, cho nên mỗi đơn hạn định số lượng hai cái. Bánh rau dại này, giống như tên của nó giản dị tự nhiên, kỳ thật không thể nào hấp dẫn người. Bất quá khách hàng quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc rất có tin nhiệm với tay nghề chủ tiệm, bánh rau dại lên thực đơn không bao lâu, đơn đặt hàng của cửa hàng mất thường có thể thấy được tăng lên rất nhanh.

Nguyễn Miên Man cũng không có làm nhiều bánh rau dại, để lại một ít giữa trưa chuẩn bị cho ông Ngô, cùng Tư Cảnh Lâm, đặt ở trong tiệm bán chỉ có mười tám phần. Chờ bánh rau dại trong cửa hàng bán hết, đơn đặt hàng lại lần nữa chậm lại.

"Cô chủ, lại có đơn đặt hàng của vị 'Tu tiên sinh' lần trước." Chu Linh còn nhớ rõ lần trước cô cố ý dận dò, lúc này nhìn đến vị khách kia, lập tức tới nói cho cô.

"Được, em đã biết."

Bản thân anh đã đặt cơm chiên Dương Châu, đậu phộng rang cùng một phần canh tam tiên, Nguyễn Mên Mên cũng không lại cố ý thêm cái gì, chỉ đem bánh rau dại có ý để lại cho anh đặt trong hai hộp gửi kèm.

Tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Buổi sáng lại lần nữa bị ông nội làm thềm đến Tư Cảnh Lâm thấy trợ lý Tôn đem cơm hộp đặt trên bàn trà, lập tức đứng dậy đi qua.

Nhận thấy được chính mình vội vàng, Tư Cảnh Lâm trên mặt không hiện, trong lòng lại có vài phần bất đắc dĩ. Anh nguyên bản cho rằng chính mình cũng không phải người coi trọng ăn uống, cố tình ông nội thi thoảng gửi ảnh mỹ thực cùng tay nghề của cô dụ hoặc, hiện tại thật ra không lại dám tự nhận như vậy.

Bất quá, thích ăn uống tựa hồ cũng không phải là chuyện xấu. Trong khoảng thời gian này ăn đến tương đối vừa lòng, tâm tình tốt hơn một ít, Tư Cảnh Lâm nghĩ.

Lúc phát hiện trên bàn trừ bỏ cơm chính mình đặt, còn có bánh rau dại lần trước ăn qua, Tư Cảnh Lâm khóe môi không tự giác gợn lên, mở cái nắp trước gấp một cái lên. Cho vào miệng, Tư Cảnh Lâm phát hiện bánh rau dại vỏ mỏng nhân dày này, hương vị so với lần trước càng ngon hơn vài phần.

Một ngụm tiếp theo một ngụm, mùi hương mê người bay ra, làm trợ lý Tôn nhìn không đã thềm đến không chịu được.

"Tư tổng, có thể cho tôi nếm thử một cái không?" Có lẽ là có giao tình lần trước cùng nhau ăn ốc đồng, Tôn trợ lý cuối cùng nói ra một câu.

Tư Cảnh Lâm quét mắt một cái, thấy chính mình có hai hộp, hơn nữa ngày thường hẳn trong công việc còn tính là tận tâm, rốt cuộc vẫn là chia cho hắn một cái.

"Cảm ơn Tư tổng!"

Tôn trọng cảm được bánh rau đại nếm, bỗng nhiên cảm thấy Tư tổng vẫn là có nhân tính. Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Miên làm xong mấy đơn, bỗng nhiên có hơn mười phút nhàn rỗi, trong lòng tức khắc cảm thấy có chút không thích hợp.

Kỳ quái, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Như thế nào giống như đơn đặt hàng ít hơn rất nhiều? Cô mang theo nghi hoặc từ trong phòng bếp ra, cầm lấy di động nhìn.

Khu bình luận trước sau như một, cả một mảnh khen ngợi, đặc biệt là những người đã ăn xong bánh rau đại, càng là bánh đem rau nếm khen tới nở hoa.

【5** còn: Tuy rằng tin tưởng tay nghề chủ tiệm, nhưng nghĩ đến hai chữ "Rau đại", lúc nhận được bánh rau đại vẫn là có điểm lo lắng. Trăm triệu không nghĩ tới, chủ tiệm tới rau đại đều có thể làm được như vậy, này đâu phải là bánh rau đại, quả thực là bánh thần tiên! 】

【thanh **: A a a! Tôi muốn khen bánh rau đại nhà này, ăn quá ngon quá thơm, một ngụm đi xuống, thịt khô, rau đại, mộc nhĩ, đậu phộng dung hợp ở bên nhau, mỹ vị a, hiện tại dư vị nước miếng tôi đều nuốt xuống dưới. Chủ tiệm, buổi tối cần phải lại làm nhiều một ít a! 】

【a **: Không cần bị cái tên lừa gạt, vốn dĩ nhìn đến bánh rau đại, tôi liền tưởng đến chính là "Chua xốt", "Khó nhai", "Nhạt nhẽo", nhưng mà chờ ăn đến, trong đầu tôi liền tràn đầy "Mỹ vị", "Ăn ngon", "Miễn xốt", "Hàm hương", "mỡ mà không ngấy", "Sảng hoạt hương giòn"..... Tóm lại một câu, mỹ vị nhân gian! 】

.....

【k **: Tôi có một giấc mộng, nó không phù hoa, cũng hoàn toàn không xa xỉ, đó chính là —— ăn bánh rau đại của tiệm ăn đến no! Chủ tiệm, thỏa mãn một chút mộng tưởng nhỏ nhỏ này đi đi! 】

【cái **: Không gạt anh, cái giấc mơ này tôi cũng có. 】

Khu bình luận trừ bỏ nhìn thấy nhóm khách hàng đổi bánh rau đại yêu thích, Nguyễn Miên Miên không thấy những người khác, vì thế mở đến tiền lời hôm nay. Tiền lời còn chưa bằng một phần ba giữa trưa ngày hôm qua tiền, mà hiện tại, đơn đặt hàng cũng đã tới rất chậm.

Chẳng lẽ là app có lỗi?

Nguyễn Miên Miên suy đoán, lại click mở đơn đặt hàng giữa trưa thoát nhìn. Đây vừa thấy, cô lập tức phát hiện vấn đề. Đơn đặt hàng số lượng so với ngày hôm qua còn không tính là quá ít, nhưng lại có rất nhiều đơn chỉ đặt bánh rau đại thêm một phần canh, hoặc là một phần đậu phộng thêm canh, khó khăn lắm mới đủ mức giao hàng.

Nguyễn Miên Miên nhăn lại mi, nghĩ chẳng lẽ là cơm chiên trong tiệm khách hàng đã ăn tới phát chán?

Không chờ cô nghĩ ra kết quả, lại có đơn đặt hàng tới, một đơn này ngay cả canh đều không có, chỉ đặt hai phần đậu phộng rang. Nguyễn Miên Miên trong lòng càng thêm khó hiểu, lại chỉ có thể đi phòng bếp rang đậu phộng trước.

Chờ đến kết thúc buôn bán buổi trưa, phát hiện trưa nay tiền lời mới chỉ bằng một nửa ngày hôm qua, Nguyễn Miên Miên cũng không nghỉ ngơi, chuẩn bị lại làm một ít bánh rau đại, sau đó thêm hai món cơm chiên mới lên thực đơn.

Cô lúc trước chính mình ngâm toan đậu que còn thuận tiện làm chút dưa muối cùng dưa chua, lúc này mở ra cái bình ném một ngum, xác định đã muối tốt, cầm chút dưa muối ra, thử làm một chén cơm chiên dưa muối đậu phộng.

Dưa muối chua giòn cùng đậu phộng thơm giòn cùng với cơm chiên, hương vị đặc sắc lại ăn ngon.

Chụp ảnh cơm chiên dưa muối đậu phộng xong, Nguyễn Miên Miên lại lấy ra trong ngăn tủ, tôm khô lúc trước bà đi cho cô.

Tôm khô, cà rốt, trứng gà, nấm hương..... Hơn nữa cơm tới, theo thứ tự hạ nồi, thực mau liền biến thành một phần màu sắc xinh đẹp, hương khí bốn phía, cơm chiên tôm.

Đem hai loại cơm chiên mới lên thực đơn, lại làm một ít bánh rau đại, cô lúc này mới lên lầu. Nguyễn Miên Miên ngủ một giấc nhỏ xuống lầu, ở trong tiệm xem TV, lập tức lại tới thời gian buôn bán buổi tối.

Trước khi buôn bán, bà Lâm lại lần nữa lại đây, đưa tới phần đậu phộng còn lại. Trên thực tế, một trâm cần đậu phộng kia buổi trưa cũng chưa dùng đến một nửa, thật ra không cần đưa tới này đó, bất quá đậu phộng để một thời gian cũng không để đàng hư. Nguyễn Miên Miên nhận lấy, trước dùng túi plastic đây kín thùng đậu phộng.

Bốn giờ rưỡi, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tiếp tục buôn bán, mặc dù có bánh rau đại cùng hai loại cơm chiên mới, đơn đặt hàng tới như cũ cũng chỉ tạm được, so ra hoàn toàn kém hơn với khoảng giờ này ngày hôm qua.

Rõ ràng ngày hôm qua một đám khách hàng còn ở khu bình luận kêu cô chuẩn bị nhiều đậu phộng rang một chút, hôm nay lại có kết quả như vậy, thật sự Nguyễn Miên Miên có chút khó hiểu.

Chu Linh tới trong tiệm ngày đó, đúng là ngày sinh ý trong tiệm nâng cao một bước, lúc này chị cũng nhìn ra, hôm nay sinh ý có chút không tốt, trong lòng không khỏi cũng có chút sốt ruột. Sốt ruột đồng thời, còn có điểm nghĩ không ra, rõ ràng tay nghề chủ tiệm tốt như vậy, như thế nào sinh ý còn sẽ đột nhiên quanh quẽ xuống.

Thẳng đến hơn 8 giờ, Chu Linh ở trong tiệm nghe được hai nhân viên giao cơm nói chuyện phiếm.

"Tôi cùng anh nói, trên app cơm hộp hôm nay có một nhà cửa hàng mới, ưu đãi đặc biệt lớn, đơn đủ 20 giảm 12 đồng, đủ 30 giảm 18 đồng, đủ 50 giảm 28 đồng, trong tiệm khách hàng mới giảm 3 phần, lại còn có miễn phí vận chuyển."

"Hắc! Đây nếu là lại dùng bao lì xì quá lớn sao, giống như không cần tiền vậy!"

"Đúng vậy, cho nên anh nếu là chưa đặt qua thì nhanh đi đặt, miễn cho về sau không còn hoạt động."

"Kia cửa hàng đó tên gọi là gì? Tôi đi xem."

"Kêu cửa hàng Trôi Nguyệt cơm chiên, đừng nói, trong tiệm món ăn cùng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc rất giống, bất quá chủng loại càng nhiều hơn, tôi hoài nghi có phải hay không nhìn thấy tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sinh ý tốt cũng đi theo mở."" Hương vị thế nào?"

Chương 53

Editor: Thienyetkomanhme

"Hương vị khẳng định kém hơn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bất quá hoàn toàn có thể đứng trên cửa hàng cơm chiên khác trong app cơm hộp."

"Vậy rất không tồi, à, tôi đột nhiên nhớ tới, có cái khách sạn 5 sao cũng gọi là Thiên Nguyệt thì phải?"

"Không cần nghĩ cũng biết là trùng tên thôi, ai có khách sạn 5 sao còn bán cơm hộp, cũng quá hạ thấp cấp bậc."

"Tôi tìm được cửa hàng này rồi, đừng nói, thực đơn đúng là cùng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tương tự, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có nó trên cơ bản đều có, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc không nó cũng có....."

Chu Linh nghe thế, biểu tình xấu đi, lập tức chạy vào phòng bếp. "Cô chủ, tôi vừa mới ở bên ngoài nghe được bọn họ nói....."

Nguyễn Miên Miên nghe xong, rốt cuộc hiểu vì sao hôm nay sinh ý không tốt như vậy. Bất quá biết nguyên nhân, cô cũng không phải đặc biệt lo lắng, rốt cuộc tiệm cơm quan trọng nhất vẫn là hương vị đồ ăn, giống cửa hàng này dựa vào khuyến mãi hoặc giá cả thấp hấp dẫn khách hàng cũng không thể lâu dài.

Cửa hàng đóng cửa, Nguyễn Miên Miên nhìn tiền lời, một ngày này, còn không có bằng một nửa ngày hôm qua.

Cô lại đi vào khu bình luận, khách hàng đều khen bánh rau đại cùng hai loại cơm chiên mới.

【4**b: Cơm chiên tôm trứng ăn quá ngon a, tôm khô thơm giòn, trứng gà tươi ngon, còn có chính thế quá ngon, quả thực dư vị vô cùng, tôi ngày mai còn muốn ăn nó! 】

【n**x: Cơm chiên dưa muối đậu phộng cũng ngon, hàm sảng thơm giòn, đặc biệt là dưa muối, tôi cảm

thấy lấy riêng ra tôi làm một món cũng không tồi. 】

*【5** còn: Tôi đặt cả hai loại, còn cướp được một phần nắm rau dại, ăn quá ngon, không nhịn xuống đều ăn hết, hiện tại quá no, hu.....】*

.....

*【võ **w: Dùng hai tài khoản đặt được bốn cái bánh rau dại, bị thương chính là bà xã của tôi liền ăn hết ba cái, cao hứng chính là cô ấy cho tôi thêm tiêu vặt tiền, chủ tiệm, ngày mai làm nhiều bánh rau dại một chút, tôi có tiền! 】*

Nguyễn Miên Miên nhìn khu bình luận không khí náo nhiệt như cũ, nếu không phải cô đã xem qua tiền lời, phỏng chừng đều không phát hiện được có gì bất đồng.

Rời khỏi khu bình luận, Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút, vẫn là ở đầu trang tìm "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt" kia. Cửa hàng này mới khai trương một ngày, cũng đã bán hơn 600 đơn, điểm đánh giá chung cũng là 5 ngôi sao lấp lánh.

Nguyễn Miên Miên vào trong cửa hàng, hình ảnh trên thực đơn ngay cả cơm chiên đều được trang trí, thoát nhìn thập phần xinh đẹp.

Cơm chiên dù sao cũng chỉ có những cái đó, nhìn đến thực đơn cùng cửa tiệm nhà mình có cùng loại cơm chiên, Nguyễn Miên Miên thật ra không cảm thấy có vấn đề gì, chờ nhìn đến ngay cả canh cũng giống nhà mình, món ăn kèm cũng có đậu phộng rang cùng rau thơm đậu phộng, mới hơi hơi nhúu mày.

Vào khu bình luận, bên trong không cần phải nói là một mảnh khen ngợi.

Này thực bình thường, không nói cửa hàng này hương vị như thế nào, riêng giá cả cơ hồ là tặng không, người bình thường cũng không đánh giá nổi 1 sao.

Bất quá, không giống tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt khen ngợi, khen hương vị món ăn tương đối ít, chủ yếu vẫn là khen ưu đãi cùng đóng gói. Nguyễn Miên Miên đại khái đảo qua một chút, đang chuẩn bị rời khỏi, lại ở khu bình luận thấy được username quen thuộc, môi không tự giác nhấp lên, chạm một nhịp mới lui ra ngoài.

Rời khỏi cửa hàng sau, cô nắm đi động trong tay ừ ừ, hơi ừ hai tròng mắt không biết suy nghĩ cái gì.Ồn

đi nằm trên một cái ghế thượng Quả Quýt Nhỏ bỗng nhiên đứng lên, nháy một cái lên nhào vào cô.

Nguyễn Miên Miên theo bản năng tiếp được mèo con, thuận tay đưa điện thoại qua trên bàn, đem từ đầu tới đuôi nó vuốt một hồi, tâm tình chậm rãi tốt lên. Vuốt ve mèo, Nguyễn Miên Miên ôm nó đứng lên, cầm miếng cá khô cho nó ngậm, đem nó đặt tới ghế trên: "Em ngoan ngoan ở chỗ này ăn, chờ chị tắm rửa xong chúng ta liền lên lầu nghỉ ngơi." Nói xong, cô cầm quần áo đi phòng tắm.

Chính như Nguyễn Miên Miên suy nghĩ, hôm nay trong tiệm sinh ý không tốt, xác thật là chịu ảnh hưởng của cửa tiệm mới mở kia.

"Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt" của hàng mới này, mở cửa đến nay đã hơn 8 tiếng. Mới vừa khai trương không lâu, liền bởi vì trong cửa hàng ưu đãi cực lớn có thể là tặng không, hấp dẫn rất nhiều khách hàng.

Tục ngữ đã nói: Có tiền nghỉ không chiêm là đồ đàn. Khách hàng bị hấp dẫn vào tiệm nhìn thực đơn xong, rất nhiều người thậm chí trực tiếp ở trong tiệm đặt đơn cơm chiên cùng canh làm bữa sáng.

Khách hàng đặt đơn vốn đang lo lắng rẻ như vậy cỡ lẽ sẽ không ngon lắm, không nghĩ tới cơm hộp tới, không riêng hương vị ngon, đóng gói cũng rất tinh xảo. Cơm chiên cùng với canh ăn ngon như vậy, hơn nữa đóng gói lại tinh xảo, ngày thường cũng phải tốn 20 – 30 đồng, hôm nay chỉ mấy đồng, không, có khách hàng dùng bao lì xì của hội viên nên mấy đồng cũng chưa phải bỏ, tương đương với ăn miễn phí.

Kể từ đó, khách hàng tự dưng có món hời liền muốn nói cho bạn bè, người thân, cho bọn họ cũng đi đặt đơn. Đều là cửa hàng cơm chiên, đối tượng khách hàng tất nhiên sẽ giống nhau, kể từ đó, hôm nay tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sinh ý không tốt cũng bình thường, rồi cuộc rất nhiều khách hàng đều bị cửa hàng mới "Không cần tiền" hấp dẫn đi qua.

So sánh xuống dưới, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc kỳ thật còn tính là tốt, bởi vì nó hương vị vượt qua thử thách, rồi cuộc còn lưu lại không ít khách hàng, còn có một ít khách hàng chẳng ngại đi "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt" chiếm xong tiện nghỉ, còn không quên trở về đoạt một phần bánh rau đại hoặc là đặt phần đậu phộng.

Mà cửa hàng cơm chiên khác ở trên app cơm hộp, hương vị không bằng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, ưu đãi không bằng tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt, kia mới quá thảm, một ngày xuống dưới trên cơ bản không có khách hàng.

Đương nhiên, những khách hàng cũ của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đi qua cửa hàng mới đặt đơn, cũng

không thể trách bọn họ cái gì, rốt cuộc đầu năm nay mọi người kiếm tiền cũng không dễ dàng, tiện nghi tự nhiên không có ai sẽ cự tuyệt.

Bất quá, người lớn tương đối lý tính, giữa món ăn không mất tiền (hoặc ít tiền) hương vị không tồi với món ăn rất ngon nhưng mất tiền, mọi người hầu như sẽ chọn cái trước, trẻ con lại không nghĩ nhiều như vậy, bọn chúng chỉ biết ăn ngon với không thể ăn.

Tỷ như bữa tối, đứa nhỏ gia đình họ liền nháo lên.

"Con muốn ăn cơm chiên dưa, con muốn ăn cơm chiên dưa....."

"Con nhìn xem, đây là cơm chiên dưa mà!" Mẹ nó đem chén xèo trước mặt nó, dùng cái muỗng xúc dưa bên trong lên cho nó xem.

Đã nếm qua một ngụm, xác định không phải hương vị này, đứa nhỏ lui về phía sau né tránh: "Không phải cái này! con muốn ăn cơm chiên dưa ngon cơ!"

"Cái này ăn cũng ngon a." Bà mẹ chính mình nếm một miếng, cảm thấy tuy rằng không so được với tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhưng tuyệt đối cũng coi là ăn ngon.

Nói xong, biểu tình bà mẹ trở nên nghiêm túc một chút: "Nếu không phải con la hét muốn ăn cơm chiên dưa, mẹ đã nấu bữa tối, ngoan ngoãn ăn cơm, bằng không mẹ liền tức giận!"

Chính mình muốn ăn rõ ràng không phải cơm chiên dưa này, mẹ lại một hai phải bắt mình ăn, đứa nhỏ cảm thấy cực kỳ ủy khuất, miệng bẹp bẹp, không nhịn được "Oa" một tiếng mà khóc lên.

"Ô ô..... con không phải muốn ăn cơm chiên này, không phải cái này ô....."

Bà mẹ không nghĩ tới con vừa nói liền khóc, còn khóc đến ủy khuất như vậy, thật ra có chút hối hận.

Một phần cơm chiên dưa kỳ thật không tốn mấy đồng, đứa nhỏ cũng không phải đứa không hiểu chuyện mỗi ngày đều đòi ăn, sớm biết thế liền không vì chút lợi mà đối qua đặt nhà này.

"Được được, là mẹ không cẩn thận mua sai, mẹ xin lỗi, hôm nay đã mua, con liền tùy tiện ăn một chút, phần này không tính vào phần mẹ đáp ứng mỗi tuần một lần, chờ ngày mai mẹ lại mua cơm chiên dưa ngon cho con được không?" Bà mẹ đem con trai ôm vào trong ngực dỗ một hồi lâu mới đem nó dỗ tốt.

Loại tình huống như vậy còn có không ít, hứa hẹn ngày mai mưa cho đứa nhỏ cũng có không ít. Tại quảng trường cách hẻm Hồ Lô không xa, một nhà hàng chuyên món ăn Hồ Nam, mấy ngày gần đây bên trong sửa chữa thành "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt", cũng là cửa hàng hôm nay khai trương trên app bánh trôi cơm hộp.

Một ngày xuống dưới, nếu chỉ xem lượng tiêu thụ trong cửa hàng, sợ là chủ tiệm có thể cười hờn hờ, nhưng nếu là xem tiền lời, sợ là chủ tiệm liền cao hứng không nổi.

Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt, chủ tiệm Hứa Mộng Nguyệt xác thật không cao hứng, cũng không phải vì lỗ lãi trong cửa hàng, mà là phát hiện chính mình vì gay sự chú ý khách hàng mà thâm hụt tiền lời, hôm nay "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" thế nhưng còn có không ít sinh ý.

Bang —— Cô ta ném điện thoại di động đến trên bàn, không vui mà nhìn về phía mấy người bên cạnh đang chờ tan tâm.

"Mấy người làm gì thế! Tốt xấu cũng là người ở nhà bếp khách sạn Thiên Nguyệt rèn luyện lâu như vậy, kể cả không bằng sư phụ mấy người, nhưng cũng không đến mức so với một con nhóc đều áp không được!"

Không tồi, đầu bếp trong tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt, đều là đồ đệ của đại sư phụ khách sạn Thiên Nguyệt bồi dưỡng ra, tương lai là người nổi nghiệp, nếu là thả ra bên ngoài, hoàn toàn có thể ở khách sạn bình thường trực tiếp làm bếp trưởng.

Hứa Mộng Nguyệt vốn tưởng rằng có trù nghệ bọn họ, hơn nữa có hoạt động ưu đãi, ngày đầu tiên là có thể đem tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đề ép đến không buôn bán được gì, kết quả lại không như ý muốn.

Bị cô ta răn dạy đều là mấy vị đầu bếp còn trẻ, lớn nhất bất quá cũng mới hơn 30 tuổi, nguyên bản đã không vui vì phải ra đây bồi vị này đại tiểu thư này, bị cô răn dạy như vậy, trong lòng càng thêm mất hứng. Bất quá trong lòng không cao hứng, nhóm đầu bếp cố kỵ thân phận của cô cũng không dám phản bác, vì thế đều hơi rũ hai trông mắt, vào tai này ra tai kia.

Bọn họ có thái độ này, làm Hứa Mộng Nguyệt nhớ tới người nào đó, càng thêm bực lên: "Mấy người đều bị điếc sao?"

Đây đều là đầu bếp tương lai của khách sạn Thiên Nguyệt, bọn họ đối với sư phụ của mình cùng khách sạn có lẽ có tình cảm, nhưng tình cảm này cũng là có hạn, nếu là bị thương tâm, tương lai không thể nói trước.

Uôn đang đứng yên một bên, cửa hàng trưởng cũng không dám để đại tiểu thư tiếp tục phát giận lên bọn họ, vội tiến lên: "Đại tiểu thư, cô đừng nóng vội, hôm nay mới ngày đầu tiên, cho nên hiệu quả không rõ ràng, chờ ngày mai lại tuyên truyền một chút, bảo đảm khách hàng của cửa hàng làm cô chán ghét kia đều bị hấp dẫn đến trong tiệm chúng ta."

Vị cửa hàng trưởng này họ Tiền, là cha Hứa phải lại đây giúp đỡ con gái. Uôn đi, cha Hứa tự nhiên sẽ không đồng ý cho con gái hò nháo, nhưng không chịu nổi trưởng bối trên đỉnh đầu hắt, con gái trực tiếp cùng ông bà làm nũng, hắt không đồng ý cũng không được. Bất quá cha Hứa ngẫm lại, cảm thấy có lẽ có thể mượn cơ hội này rèn luyện con gái một chút, dứt khoát thuận nước đẩy thuyền.

Đến chuyện có thể hay không lại đắc tội Tư Cảnh Lâm? Cha Hứa không quá lo lắng, rốt cuộc từ con gái đã xác nhận, chủ tiệm tiệm cơm chiền Hạnh Phúc bất quá là quen biết hắt qua một vị trưởng bối mà thôi. Lại nói, cửa hàng cơm chiền cũng không phải chỉ có một nhà có thể mở, thương nghiệp cạnh tranh bình thường mà thôi, ai cũng không thể nói cái gì.

"Hôm nay tuyên truyền còn chưa đủ sao? App cơm hộp của dân bản địa đều tuyên truyền qua, cũng mua lưu lượng, cho lên ngay trang đầu, còn muốn tuyên truyền như thế nào?" Hứa Mộng Nguyệt nhìn về phía cửa hàng trưởng Tiền.

Giọng nói của cô có chaoút, bất quá cửa hàng trưởng lại không để ý, duy trì gương mặt tươi cười như cũ: "Chúng ta hôm nay tuyên truyền kỳ thật rất không tồi, bằng không trong tiệm cũng sẽ không có doanh số cao như vậy, chờ đêm nay lại áp ủ một chút, ngày mai khách hàng khẳng định sẽ càng nhiều. Đến nỗi khách hàng cũ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, thật sự không được, chúng ta có thể đi khu bình luận của họ kéo người."

Hứa Mộng Nguyệt cảm thấy biện pháp này không tồi, như vậy là có thể lôi đi khách hàng của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc: "Tôi lại không hiềm lạ khách hàng bình thường, muốn lôi đi chính là khách quen của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, anh có biện pháp này hôm nay như thế nào không nói."

"Tôi không phải nhất thời không nghĩ ra sao." Cửa hàng trưởng ngượng ngùng nói, trên thực tế trong lòng lại nghĩ, một bên vung tiền một bên kéo tới đầu bếp dự bị của khách sạn, còn phải dùng loại thủ đoạn này, thật sự có chút..... Mệt lời khó nói hết.

"Vậy anh ngày mai nhớ đi phát bình luận kéo người." Nghĩ đến ngày mai là có thể cướp sạch khách nhân của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, làm cô ta không buồn bán nổi, Hứa Mộng Nguyệt rốt cuộc lộ ra

gương mặt tươi cười.

Chờ cô rời đi, cửa hàng trưởng Tiền xoay người đối với mấy vị đầu bếp trấn an vài câu, để cho bọn họ nhanh tan tâm nghỉ ngơi.

Ngày kế.Chu Binh đến trong tiệm, bà Vương theo ở phía sau.

Bà không giữ được lời nói trong lòng, chào hỏi qua liền quan tâm Nguyễn Miên Man. Cô tuy không minh nói, nhưng Nguyễn Miên Man vẫn là nghe ra bà đối với sinh ý trong tiệm lo lắng, giải thích nói: "Không sao đâu bà Vương, cửa hàng mới đều sẽ dựa vào hoạt động khuyến mãi hấp dẫn khách hàng, chờ hoạt động kết thúc, chung quy vẫn là dựa vào hương vị đồ ăn mà nói chuyện."

"Cũng phải, phía trước siêu thị kia mới vừa mở cửa người tới cũng rất nhiều, rất nhiều người già ở ngõ nhỏ chúng ta không có việc gì liền thích đi dạo, hiện tại không có khuyến mãi, mọi người cũng lười đi đến."

Bà Vương tự mình lý giải một chút, yên lòng, mang theo chặt gỏi rời đi.

Chờ bà đi rồi, Nguyễn Miên Man cũng không có việc gì làm, vì thế rửa sạch một mâm anh đào, gọi Chu Binh cùng nhau tới ăn trái cây.

Chu Binh ăn mấy quả liền đẩy nói chính mình không thích ăn, đi vào trong tiệm tìm việc làm, lưu lại mình Nguyễn Miên Man bưng mâm ngồi ở cửa.

Anh đào ngọt thanh nhiều nước, hương vị phi thường tốt, cô lại cầm một trái lên đưa vào miệng, ngón tay thon dài khây mâm anh đào hồng nhuận xinh đẹp, bỗng nhiên nghĩ đến một món ăn —— anh đào thịt.

Anh đào thịt, món ăn như tên, màu sắc anh hồng, thoạt nhìn xinh đẹp giống anh đào, dùng thịt heo tươi cùng anh đào hầm nhừ, một ngụm đi xuống, da mềm mà thịt tồ lạn màu mỡ, vị ngọt hàm tiền hương.....

Trong đầu cô theo bản năng hiện lên anh đào thịt, một giọng nam có chút cao đột nhiên vang lên, làm hại cô thiếu chút nữa đem hột anh đào nuốt vào.

"Cô chủ thế nhưng còn có tâm tình ăn trái cây!"

Nguyễn Miên Man gơ tay đem hột anh đào phun vào trong khăn giấy, lặng lẽ trừng mắt nhìn người tới.

Tôi không phải ai khác, đúng là Triệu Hữu Vi, hẳn hoàn toàn không nhận thấy được chính mình bị tròng, chỉ cảm thấy cô ngược mắt trong nháy mắt kia, hai mắt đầy hơi nước, sương mù thấp phần xinh đẹp.

Sách! Thật là tiện nghi cho Tư Cảnh Lâm, như thế nào không phải mình là người quen biết trước tiên nữ trước?

Triệu Hữu Vi cúi thềm một câu, thấp phần tự giác từ trong tiệm bùng ra cái ghế dựa, ở bên cạnh cô ngồi xuống.

Ngồi xong, không chờ cô hỏi, Triệu Hữu Vi trực tiếp mở ra máy hát: "Chủ tiệm như thế nào đặc tội Hứa Mộng Nguyệt? Lúc trước muốn dùng di động của tôi đánh giá 1 sao cho cửa hàng của cô thì thôi, thế nhưng còn trực tiếp ở bánh trôi cơm hộp mở ra cửa hàng tranh sinh ý với cô! A đúng rồi, cô biết đi, ngày hôm qua bánh trôi cơm hộp mới có một nhà kêu 'tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt', thực đơn đều bắt chước nhà cô."

Hắn cũng không phải ở bánh trôi cơm hộp phát hiện, rốt cuộc vị này đặt cơm hộp đều chỉ vì tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cũng không chú ý cửa hàng khác trên app.

Sở dĩ sẽ biết, vẫn là ngày hôm qua có bằng hữu gọi điện thoại hướng dẫn làm nhảm, nói Hứa đại tiểu thư cũng không biết đầu óc suy nghĩ cái gì, không chuẩn bị kế thừa gia nghiệp cũng nên ở khách sạn nhà mình rèn luyện, cô ta khen ngược, thế nhưng chạy đi mở cái cửa hàng nhỏ làm cơm hộp, hơn nữa khai trương liền cho đi tặng tiền. Triệu Hữu Vi tò mò vào xem "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt" của cô ta một cái, nhớ lại sự việc lúc trước muốn đánh giá 1 sao cho tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, còn có cái gì không rõ.

Chương 54

Editor: Thienyetkomanhme

"Anh là nói, 'tiệm cơm chiều Thiên Nguyệt' là Hứa Mộng Nguyệt mở?"

Nhìn đến Triệu Hữu Vi gật đầu, Nguyễn Miên Mãn tức khắc nhớ tới lần trước cô ta chạy tới nói qua một câu —— "Nghe nói trong tiệm cơm hộp sinh ý không tồi? Nên quý trọng đi, loại ngày này đại khái không còn dài." Nguyễn Miên Mãn hơi hơi nhúu mày, không nghĩ ra cô ta vì sao một hai nhằm vào chính mình.

Nhìn đến cô nhúu mày, Triệu Hữu Vi trấn an nói: "Không có việc gì, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, cô cùng Tư Cảnh Lâm nói một tiếng, hẳn một giây là có thể giải quyết."

"Anh Cảnh Lâm ngày thường cũng rất bận, một chút việc nhỏ mà thôi không cần phiền tới anh ấy." Nguyễn Miên Mãn nói.

Triệu Hữu Vi một bên hâm mộ loại người lãnh đạm không thú vị như Tư Cảnh Lâm lại có bạn gái xinh đẹp, săn sóc, nấu cơm còn ngon, một bên nói: "Đây là trách nhiệm của anh ta, bằng không còn cần anh ta làm gì?"

Dù là anh em ruột cũng không có cách nói như vậy, Nguyễn Miên Mãn liếc hẳn một cái, trong lòng không đồng ý. Bất quá dù sao hẳn cũng có ý tốt, Nguyễn Miên Mãn cũng không phản bác, mà là nói: "Liên tính là cô ta cố ý nhằm vào, nhưng tặng không như vậy sinh ý cũng không lâu dài được."

Nguyễn Miên Mãn ngày hôm qua lúc vừa mới biết chuyện tâm tình xác thật có chút không thoải mái, bất quá ngủ một giấc dậy, nhưng thật ra cổ đã thông suốt. Mặt tiền cửa hàng là của nhà mình, lại không có áp lực tiền thuê nhà, mở cửa hàng ngày qua ngày từ sáng sớm tới tối muộn, cô cũng có chút mệt, sẵn cơ hội này nghỉ ngơi cũng không tồi. Cô đối với tiền tài cũng không quá coi trọng, từ trước đến nay là đủ dùng là được, nếu nguyên thân không có thiếu nợ, cô chưa chắc sẽ tích cực như vậy mở cửa hàng. So với lúc mới mở cửa hàng dự tính một năm trả hết tiền nợ, hiện giờ mới hai tháng, đã không sai biệt lắm tích cóp đủ một

nửa tiền nợ, Nguyễn Miên Mãn thật sự không vội.

"Cô nói cũng đúng, nhưng loại hành vi này của cô ta, người không như tôi đều muốn thay cô tức giận, tức giận đến mức tôi đều đói bụng, cô chủ, có cái gì ăn không?"

Nguyễn Miên Mãn liếc hẳn một cái, đưa ra mâm đựng trái cây trong tay.

Anh đào đôi người thường có lẽ có sức hấp dẫn, lại hoàn toàn hấp dẫn không được Triệu Hữu Vi, hẳn xưa tay nói: "Cô nếu là thích ăn anh đào, buổi chiều tôi cho người đưa mấy thùng lại đây....."

Trong tiệm còn có hai thùng chưa mở Nguyễn Miên Mãn trực tiếp đánh gãy hẳn nói: "Không cần."

Cụ tuyệt xong, cô nói: "Trong tiệm có bánh rau dại, anh muốn ăn sao?"

"Muốn muốn muốn." Ngày hôm qua buổi chiều cướp được hai cái bánh rau dại Triệu Hữu Vi cuống cuống gật đầu.

"Muốn mấy cái?" Nguyễn Miên Mãn một bên đứng dậy một bên hỏi.

Triệu Hữu Vi không cần nghĩ ngợi nói: "Có bao nhiêu tôi muốn hết!"

"Không được, khách hàng khác còn muốn ăn."

"Vậy cho tôi mười cái trước."

Nguyễn Miên Mãn lấy mười cái bánh rau dại mang tới, nhìn đến hẳn hận không thể một ngụm một cái nắm ăn, sợ hẳn ghen, bảo Chu Linh rót cho hẳn chén nước, chính mình xoay người đi phòng bếp, trước tiên đem canh cá chép đậu hủ hầm cho buổi trưa.

Triệu Hữu Vi hai ngụm liền ăn hết một cái bánh rau dại vỏ mỏng nhân đầy, ăn đến sáng khoái, tốc độ mới dần dần chậm lại, bắt đầu nhâm nhi thưởng thức. Nhân liền không cần phải nói, nguyên liệu nấu ăn phong phú, tỉ lệ cùng gia vị đều cân đo đến thập phần hoàn mỹ, một ngụm đi xuống, thơm đến làm người ta nói không nên lời. Dù chỉ là bột ngô làm vỏ cũng đặc biệt ngon, mềm xốp ngọt thanh, đặc biệt nhất phải kể tới mặt ngoài vỏ bánh mang theo vài phần kính đạo bóng loáng, xé xuống ăn cũng thật mịn.

Ở trong tiệm ăn uống no đủ, Triệu Hữu Vi còn muốn đóng gói mang đi, mở miệng chính là 50 cái. Nguyễn

Miền Miền buổi sáng cũng không có làm nhiều, tự nhiên không đồng ý, hẳn năn nỉ ỉ ôi mới lại mang đi mười cái, thuận tiện bảo cô rang hai hộp đậu phộng, một hộp lớn canh cá chép đậu hủ. .

||| | | Truyện đề cử: Song Hương Mè Luyến ||| | |

Triệu Hữu Vi trả tiền xong, mỹ tư tư mà lấy cơm hộp chính mình đi nhanh đi ra ngoài. Đi đến đầu hẻm, hẳn đột nhiên nhớ tới, quay đầu hướng trong tiệm kêu: "Chủ tiệm, cô nhận làm tiệc cá nhân không? Ông nội tôi thích thú nghệ của cô, muốn mời mấy người bạn già lại đây ăn cơm."

Nguyễn Miền Miền nghe tiếng đi ra: "Nơi này của tôi có chút nhỏ, sợ là không quá thích hợp."

"Ăn cơm ăn chính là hương vị, lại không phải chỗ to hay nhỏ, liền định như vậy đi, chờ ông tôi xác định xuống dưới, tôi lại qua đây tìm cô thương lượng." Triệu Hữu Vi nói xong, loáng cái liền biến mất ở đầu hẻm.

Giữa trưa, tiệm cơm chiến Hạnh Phúc mở cửa, sinh ý không sai biệt lắm với ngày hôm qua. Đã biết nguyên nhân, Nguyễn Miền Miền cũng không để ý, tới một đơn liền làm một đơn, không đơn liền xem TV, xem tiểu thuyết. Chu Linh vốn đang có chút lo lắng, thấy cô bình tĩnh như vậy, bất tri bất giác cũng thả lỏng theo.

12 giờ hơn, tiệm cơm chiến Hạnh Phúc khu bình luận, khách hàng quen vốn dĩ đều đang khen hai loại cơm chiến mới ra cùng bánh rau dại, kết quả bỗng nhiên nháy ra tới một cái người dùng, ở đằng trước khen ngợi mấy cái phía dưới đăng quảng cáo.

【là ** son: Cơm chiên trứng tôm khô ăn quá ngon! Dùng dầu chiên qua tôm vừa thơm vừa giòn, trứng gà tươi mới cùng với cơm chiên vàng giòn, ngon muốn bay lên, cảm giác mỗi ngày ăn cũng sẽ không ngán! 】

【3**6: Tôm khô thơm thì thơm, nhưng không có nhiều thịt, hy vọng chủ tiệm có thể ra cơm chiên tôm bóc vỏ, lấy tay nghề chủ tiệm, chỉ ngấm nước miếng của tôi liền chảy xuống. 】

【t**6: Đề cử một cửa hàng mới cho mọi người, cửa hàng tên là "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt", bên trong cơm chiên cũng rất ngon, hơn nữa hiện tại có khuyến mãi, các loại ưu đãi thêm lên, cơ hồ không cần tiền, không qua cửa hàng này đặt nhanh đi, trong tiệm khách hàng mới còn có thêm ưu đãi. 】

Nhóm khác hàng tiệm cơm chiến Hạnh Phúc, mặc kệ là biết hay không biết "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt" nhà này đều có chút không cao hứng.

【là ** son: Có bệnh đi? Làm gì có chuyện trực tiếp chạy đến cửa hàng phía nhà người khác đăng quảng

cáo? Giống như vào KFC kêu 'nội người mau tới Mac Donald Mac Donald có hoạt động khuyến mãi' có cái gì khác nhau? Không sợ bị người đánh à! 】

【6** ngày: Xác thật có chút thiếu đơn, tự mình xóa đi, đừng tìm mắng. 】

【n**x: Thật là khôi hài, như thế nào mấy cửa hàng đều không hơn được chủ tiệm này? Có thời gian, đem tay nghề chính mình luyện tốt không được sao? còn đi vào tận nhà người ta quảng cáo! 】

【người dùng nặc danh: Nói nhỏ cho mọi người, tôi đặt qua cơm chiên "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt", không có ăn ngon như tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bắt quá giá cả rất tiện nghi, cơ hồ không tốn tiền. 】

【k**l: Ấy chính là hương vị, ai thiếu kia mấy đồng tiền, cầu quảng cáo mau cắt đi, bằng không tôi thật đi đặt đơn cũng muốn đánh giá 1 sao. 】

.....

Tuy rằng có không ít khách hàng đều ở công khai lên án người đăng quảng cáo kia, nhưng rồi cuộc trầm mặc mới là đại đa số, vẫn là có không ít khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhìn đến quảng cáo kia tìm đến "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt", phát hiện thật đúng là rất tiện nghi, hơn nữa từ thực đơn cùng bình luận, hương vị tựa hồ cũng không tồi.

Cơm trưa đã ăn qua, liền tiến tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt dứt khoát trước thêm bữa giờ hàng, chuẩn bị chờ buổi tối lại đặt nhà này.

Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt.

Khai trương ngày hôm sau, trong cửa hàng khách ăn trực tiếp cơ hồ không có, nhưng cơm hộp sinh ý lại đặc biệt tốt, trong tiệm tràn đầy nhân viên giao cơm chờ lấy đơn.

Quầy bên trong, Hứa Mộng Nguyệt nắm di động nhìn một hồi, tròng mắt cửa hàng trưởng Tiễn: "Không phải nói đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đăng quảng cáo có thể đem khách hàng kéo qua tới sao? Như thế nào những khách hàng đó đều đang mắng?"

"Đại tiểu thư yên tâm, mắng cũng chỉ có vài người như vậy, khách hàng không mở miệng nói không chừng đã có rất nhiều tới cửa hàng chúng ta đặt đơn." cửa hàng trưởng trấn an nói. Hứa Mộng Nguyệt hoài nghi mà nhìn hắn: "Thật sự?"

"Đương nhiên, bất luận thời điểm nào, người trầm mặc luôn là chiếm đại đa số, cửa hàng chúng ta ưu đãi hấp dẫn như vậy, những khách hàng trầm mặc đó khẳng định có không ít sẽ bị hấp dẫn lại đây." cửa hàng trưởng khẳng định nói.

"Vậy anh lại tiếp tục đăng quảng cáo." Hứa Mộng Nguyệt giao việc xong, không muốn ngồi tại đây, nơi nơi toàn mùi cơm chiên, trực tiếp xách theo túi chạy lấy người.

Mọi việc tốt quá hoá dở, lúc cô đi rồi, cửa hàng trưởng Tiền cũng không có nghe lời cô nói tiếp tục phát quảng cáo, thậm chí ở bình luận bị mấy khách hàng cử mắng, xóa bỏ đi, cũng không đăng một lần nữa.

Ừ thì, chờ đến giữa trưa nghỉ ngơi, Nguyễn Miên Miên xem bình luận, cũng không có nhìn thấy quảng cáo ở khu bình, chỉ từ phản hồi của khách hàng đại khái đoán được việc này.

"Bọn họ cũng quá mức!" Đồng dạng nhìn đến bình luận Chu Linh cả giận nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Người ta nguyện ý cho không tiền mời khách hàng ăn cơm, này cũng coi như là chuyện tốt."

"Cô chủ, tính tình em cũng thật quá tốt." Chu Linh cảm thấy chính mình tính cũng không dễ tức giận, nhưng đối phương loại hành vi này trực tiếp tới cửa khi dễ, vẫn là làm cô có chút tức giận.

Nguyễn Miên Miên không cảm thấy tính tình chính mình tốt, bởi vậy nói: "Chị không phải cũng đăng ký tài khoản bánh trôi cơm hộp sao? Chờ buổi chiều liền đặt một phần cơm đó."

"Em là muốn ném thứ hương vị cơm chiên nhà bọn họ sao? Muốn chị nói, khẳng định không bằng em làm." Chu Linh nghĩ làm là cô muốn biết người biết ta.

Nguyễn Miên Miên nói: "Không phải nha. Đều nói thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, hiện tại có, không ăn liền thiệt thòi."

Chu Linh suy nghĩ một hồi mới phản ứng lại, đối phương hiện tại là vì ưu đãi mà thu hút khách hàng, người mua càng nhiều, bọn họ liền mất càng nhiều tiền.

Kể cả cửa hàng mới khai trương cũng không làm như vậy, rốt cuộc khách hàng quen miễn phí cùng tiện nghi, ai còn nguyện ý mua ăn với giá cả bình thường? Cho nên nói, bọn họ đây là làm cái gì đâu?

Chu Linh hiểu được, gật đầu nói: "Ừay đợi lát nữa ta dùng số di động của bà ngoại lại đăng ký một tài khoản, buổi tối cũng giúp bà đặt một phần."

Chờ nàng rời đi, Nguyễn Miên Man suy nghĩ một chút, cảm thấy "Tiệm cơm chiều Thiên Nguyệt" nếu thiếu khách hàng như vậy, chính mình hẳn là giúp nó một chút, rốt cuộc giúp người là việc vui vẻ.

Bởi vì lúc trước có khách hàng kỳ ba, làm Nguyễn Miên Man biết Tieba là cái gì, không có việc gì còn sẽ đi vào đi dạo.

Cô trực tiếp click mở Tieba, thay "Tiệm cơm chiều Thiên Nguyệt" phát cái quảng cáo. Nguyễn Miên Man đăng xong, thuận tiện đi dạo, rời khỏi Tieba tiếp tục đọc quyển tiểu thuyết cô chưa xem xong.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng rải rác chiếu vào nhà chính, vừa lúc chiều tới bên chân cô. Cô ngồi ở trước bàn ngắm di động xem tiểu thuyết, mèo con lười biếng ghé vào bên chân cô dưới ánh mặt trời, hình ảnh thoạt nhìn yên tĩnh mà ấm áp.

"Hiện tại người trẻ tuổi, không có việc gì chỉ biết chơi di động."

Một lát sau, một đạo thanh âm có chút chanh chua đánh vỡ mảng yên tĩnh này. Bị quấy rầy Nguyễn Miên Man ngẩng đầu, nhìn đến tới chính là bà Chu, biểu tình lộ ra vài phần lãnh đạm.

"Lớn như vậy....." con gái con đưa nhìn thấy người cũng không biết chào.

Bà Chu nhớ lại ý đồ của mình, rốt cuộc nuốt vào những lời nói theo bản năng, mà là lời kéo gương mặt tươi cười sửa lời nói: "Mèo nhà cháu đã lớn như vậy rồi?"

Duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười, Nguyễn Miên Man bởi vì chuyện lần trước trong lòng đối bà không vui vẻ, rốt cuộc vẫn là lên tiếng: "Dạ."

Bà Chu hai mắt ở trong cửa hàng dạo qua một vòng sau, vào cửa liền ngồi xuống gần cô.

Ở nhà đã quen duy ngã độc tôn, cũng không muốn nói lời mềm mỏng, ngồi xuống nói thẳng: "Nghe nói tiệm cháu cần lột đậu phộng sống, trả 5 hào một cân? Mọi người đều là hàng xóm, cháu cũng không thể chỉ chiều cổ mỗi nhà họ Lâm, bà cũng không cần nhiều, người một ngày cho bà hai trăm cân lột là được."

Thấy bà tự biên tự nói, một bộ dạng ai thiếu nợ mình, Nguyễn Miên Man thiếu chút nữa bị chọc tức mà hóa cười.

"Bà Lâm đã lột xong rồi ạ, hiện tại không cần người lột đầu phụng."

Kể cả còn cần, Nguyễn Miên Man cũng không dám cho bà lột, rốt cuộc bà ở ngõ nhỏ thích chiếm tiện nghi, trời biết bà có thể hay không lột một cân lưu nửa lạng.

Bà Chu tức giận mà đứng lên: "Như thế nào đến lượt bà liền không có? Cháu có phải hay không đối với bà có ý kiến? Bà lần trước làm mai cho cháu đó là hảo tâm, cháu không biết tốt xấu liền thôi, như thế nào còn mang thù đâu? Quà nhiên bên người không có trường bối chính là không được, không biết tốt xấu! Bà tốt xấu cũng là trường bối, hôm nay đến thay bà ngoại cháu dạy bảo cháu....."

Bà lại động chạm tới người chết như vậy, mặc dù không phải nguyên thân, Nguyễn Miên Man trong lòng cũng không cao hứng.

Không chờ cô mở miệng, vừa lúc bà Vương tới trước một bước mắng: "Tôi xem bà là ăn mỡ heo che tâm, liếm trườn cái mặt già làm loại việc không biết xấu hổ này! bà mà tính là cái gì trường bối? Chính nhà bà một sạp hàng đều chưa lo xong, còn có thời gian rảnh tới khi để đứa nhỏ, tôi xem bà là ngựa đa thiếu đánh!"

Khi nói chuyện, bà đã vén lên tay áo chạy tới, đẩy 2 cái lên người bà Chu.

"Bà có phải hay không điên rồi." bà Vương ở ngõ nhỏ có tiếng không để chọc, bà Chu mắng một câu, cũng không dám động thủ, trực tiếp tông cửa bỏ đi.

Thấy bà Vương thở phì phì mà còn muốn đuổi theo đánh người, Nguyễn Miên Man chạy nhanh ngăn bà lại: "Bà Vương, bà đừng tức giận, vì người như vậy tức giận hư thân thể, không đáng giá." Nói xong, đỡ bà ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng bà.

"Đó chính là cái đồ hỗn đản, cháu cũng đừng nóng giận." bà Vương trái lại trấn an cô.

Nguyễn Miên Man gật gật đầu: "Bà vừa rồi thay cháu trút giận, cháu còn có cái gì tức giận, cảm ơn bà Vương."

Bà Vương xua xua tay: "Đừng cảm ơn bà, lại nói tiếp việc này còn phải trách bà, nghe được ông Lưu bọn

họ mấy người nói chuyện nhà họ Lâm lột đậu phộng, liền nói cháu trả tiền công. Không nghĩ tới làm bà già chết tiệt kia nghe được, bà thấy bà ta hỏi một câu rồi hưởng tiem của cháu bên này, liền cảm thấy không tốt, chạy nhanh lại đây nhìn xem, quả nhiên người này thật không biết xấu hổ, đúng là tôi tìm cháu, cháu đừng để ý bà lắm miệng."

Bà Vương vốn muốn nói cho một người là Đông Đông rất phúc hậu, không nghĩ tới trùng hợp như vậy làm bà ta nghe được.

"Lại không phải là cái gì bí mật, có cái gì đáng để ý ả." Nguyễn Mên Man không thêm để ý nói. Bà Vương lại đây chính là vì việc này, ngồi một lát liền rời đi.

Bốn giờ rưỡi, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tiếp tục buôn bán, buổi chiều sinh ý rõ ràng càng thêm không tốt, thậm chí so với ngày hôm qua cũng không bằng.

Đầu hẻm Hồ Lô, mỗi ngày đều có người già ngồi ở này đánh bài, chơi cờ, nói chuyện phiếm, bỗng nhiên có người phát hiện điểm không thích hợp.

"Nhu thế nào cảm giác hôm nay nhân viên giao cơm ra vào ít hơn rất nhiều ả?" "Người vừa nói liền nhận ra, không phải là trong tiệm Đông Đông sinh ý xảy ra vấn đề ư?"

Chương 55

Editor: Thienyetkomanhme

"Không thể đi? tay nghề con bé tốt như vậy."

"Không phải là mới mẻ qua, những khách hàng đó liền không thích ăn đi?"

Ở đây ông già, bà cả đều thay cô nhọc lòng, còn nghĩ không bằng đợi lát nữa đi trong tiệm mua chút cơm chiên hoặc là đậu phộng rang. Chỉ có trong một góc bà Chu nghe thấy cái suy đoán này, vui sướng khi người gặp họa mà cười rộ lên.

Bà cười còn không tính, chờ nhìn đến ông Ngô từ bên ngoài trở về, còn đi lên nói: "Nghe nói trong tiệm nhà họ Nguyễn sinh ý không hảo, sách, bởi vậy, con bé thiếu ông tiền còn không biết tới khi nào mới trả đây? Luôn tôi nói, không bằng ông bảo con bé đem phòng ở trả nợ."

Đều là quê nhà hàng xóm, mới vừa nhìn đến bà, ông Ngô còn tính có cái gương mặt tươi cười, chờ nghe được lời này, biểu tình tức khắc nhạt xuống.

"Tôi vẫn luôn nói cùng Đông Đông bảo con bé không cần vội, đứa nhỏ còn nhỏ, lại có khả năng như vậy, kiếm chút tiền ấy cũng bất quá là chuyện sớm muộn, gấp cái gì." ông Ngô kỳ thật càng muốn nói chính mình lúc trước cho vay, liền căn bản không tính toán muốn con bé trả, bất quá ông mơ hồ cũng biết tính cách bà Chu có chút một lời khó nói hết, rốt cuộc không nói như vậy.

Hoàng đế không vội thái giám đã gấp, bà Chu nhìn thấy thái độ này của ông Ngô, hâm mộ ông có tiền đồng thời, rất muốn nói ông nếu là không vội, không bằng cũng cho tôi mượn chút tiền.

Nhưng như bà ngày thường dám tùy ý la lối khóc lóc, đáy lòng kỳ thật cũng có người kính sợ, tỷ như cảnh sát, tỷ như giáo viên linh tinh, người làm công tác văn hoá. Lúc ông Ngô hơi xụ mặt, lộ ra vài phần khí thế làm thầy của kẻ khác, bà rốt cuộc vẫn là không đem ý tưởng trong lòng nói ra.

"Không có việc gì tôi liền đi trước một bước." ông Ngô nói xong đã từ trước mặt bà rời đi. Chờ ông đi rồi, bà Chu bĩu môi, không biết nói thắm cái gì, bất quá xem biểu tình của bà, hiển nhiên không phải cái gì hay ho.

Tuy rằng đối với bà Chu chân ngồi trong lòng có chút không vui, nhưng hồi tưởng nội dung trong lời nói của bà, ông Ngô trong lòng vẫn là có chút lo lắng.

Cũng không phải lo lắng cái gì có tiền hay không, mà là nghĩ Đông Đông nghiêm túc mở cửa hàng như vậy, thật vất vả có chút thành tích, cũng dần dần từ thống khổ mất đi người thân đi ra, nếu là lại chịu đả kích nữa, lo lắng con bé.....

Sợ cái gì tới cái gì, ông Ngô nhúu lông mày đi đến cửa tiệm cơm chiên Hạnh Phúc liền phát hiện, trong tiệm sinh ý thực sự có chút không tốt.

Ngày thường thời điểm này, trong tiệm đều ngồi đầy nhân viên giao cơm, đám người kia hoặc vùi đầu ăn cơm chiên, hoặc tụ ở bên nhau nói chuyện phiếm, không khí thật náo nhiệt.

Mà hiện tại, toàn bộ trong tiệm chỉ có một nhân viên giao cơm ngồi trong một góc, rũ đầu chơi đi động, mèo con lười biếng ghé vào một cái ghế vầy cái đuôi, cũng không có chỗ xin ăn. Trong tiệm như cũ tràn đầy hương khí mê người, có thể thấy từ phòng bếp bay ra khói trắng, đều làm ông Ngô lão nhìn ra vài phần tịch liêu.

"Ông Ngô, ngài như thế nào đứng ở cửa không tiến vào?" Chu Linh xách theo cơm hộp từ phòng bếp ra, đưa cho nhân viên giao cơm nhìn đến ông.

"À?" ông Ngô phục hồi tinh thần lại, "Ông có chút việc."

Làm xong đơn kia cũng rảnh rồi Nguyễn Miên Miên nghe tiếng ra tới, hỏi ông: "Ông Ngô, ông ăn cơm không?"

Ông Ngô theo bản năng lắc đầu, thấy cô nhất định phải đi làm cơm cho mình, chặn lại nói: "Không phải rất đói bụng, cháu tùy tiện nấu chén mì là được."

"Dạ." Nguyễn Miên Miên gật đầu, dùng canh tam tiên có sẵn trong tiệm làm cho ông chén mì, lại chiên quả trứng xinh đẹp ở trên mặt.

Đem đặt ở trên khay, cô thuận tay lại lấy hai cái bánh rau dai, một đĩa đậu phộng, một đĩa dưa muối.

Ông Ngô nhìn đến cô mang lên, nghe mùi hương nói: "Lại làm phong phú như vậy."

"Đều là trong tiệm có, lại không phiền toái ạ." Nguyễn Miên Miên nói.

Lúc này mới hơn 7 giờ, ông Ngô ăn mì, trong cửa hàng dứt quăng lại tới nửa mấy đơn.

Chờ làm xong mấy cái đơn này, Nguyễn Miên Miên nhìn về phía ông Ngô đã ăn xong mì, đang từng viên, từng viên ăn đậu: "Ông là có chuyện gì muốn nói với cháu sao?"

Nguyễn Miên Miên mới vừa rồi đã chú ý tới ông muốn nói lại thôi mà nhìn về phía chính mình rất nhiều lần, mới tới hỏi.

"Đúng vậy."

Cô đều chủ động hỏi, ông Ngô tự nhiên không lòng vòng, vẫy tay bảo cô ngồi xuống nói: "Đông Đông a, cửa hàng này cháu cũng mở được đoạn thời gian đi?"

Nguyễn Miên Miên gật đầu.

Ông Ngô tiếp tục nói: "Mặc kệ làm chuyện gì đều phải chú ý kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, ông xem cháu mỗi ngày đều bận rộn như vậy cũng không có thời gian nghỉ ngơi, ngày mai là thứ bảy, không bằng chúng ta đi leo núi?"

"Phụ cận có núi ạ?" Nguyễn Miên Miên hỏi.

Ông Ngô nói: "Có a, phụ cận có cái núi hoa đào, lúc này tuy rằng qua thời gian thường hoa đào tốt nhất, nhưng chúng ta đi leo núi thường thưởng phong cảnh, xuống dưới sau lại thả diều, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống ăn một chút, không phải cũng rất thoải mái."

Nguyễn Miên Miên nghe cảm thấy không tồi, hơn nữa thấy ông Ngô nói tới vui vẻ, rõ ràng rất muốn đi, vì thế gật đầu: "Xác thật không tồi."

Nói xong, cô nhìn về phía Chu Linh: "Không bằng chị cũng mang theo An An cùng bà Vương, chúng ta cùng đi chơi một chuyến."

Chu Linh từ khi lại đây, còn không có mang con gái đi ra ngoài chơi qua, tự nhiên ý động, chính là ——

"Ngày mai không mở cửa hàng sao?"

"Ông Ngô nói được có đạo lý a, muốn kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, ngày mai nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều lại mở." Nguyễn Miên Miên nói.

Ông Ngô cao hứng nói: "Vậy chúng ta một lời liên định."

"Được, cháu đây ngày mai làm chút điểm tâm thức ăn mang đi, ông muốn ăn cái gì?" Nguyễn Miên Miên hỏi ông, đồng thời trong lòng đã hiện lên rất nhiều lựa chọn.

Ông Ngô nói: "Đều được, dù sao cháu làm gì ăn đều ngon."

Bọn họ có người già, có trẻ con, núi hoa đào gần, cũng không thể tự đi bộ qua đi.

Thấy cô đồng ý, ông Ngô rèn sắt khi còn nóng mà cầm lấy điện thoại của mình: "Ông đây liền gọi cho Cảnh Lâm, bảo hắn điều chiếc xe tới đưa chúng ta."

Đúng lúc này, chuông nhắc nhở có đơn mới vang lên, hơn nữa vẫn là tới mấy cái, Chu Linh lập tức nói: "Cô chủ, có đơn tới!"

Nguyễn Miên Miên xem qua đơn hàng liền đi phòng bếp bận rộn, ông Ngô vì không ảnh hưởng các cô buôn bán, dứt khoát đứng đây đi ngoài cửa gọi điện thoại.

"Uy, Cảnh Lâm a, ông ngày mai chuẩn bị cùng Đông Đông mấy đứa đi leo núi hoa đào, đổi, người buổi sáng cho người đem xe lại đây đưa chúng ta một chuyến....."

Ông Ngô đi chỉ là báo an phái xe tới đón đưa, nói nói, bỗng nhiên nhớ tới, so với Đông Đông, đứa cháu này nhà mình mới thật là vội đến khó gặp bóng người, vì thế nói: "Không bằng cháu ngày mai cũng cùng nhau đi, đi hít thở không khí mới mẻ, thuận tiện rèn luyện..... Công việc khi nào mới hết bận, ông cùng cháu nói, ngày mai Đông Đông sẽ làm rất nhiều món ngon mang đi, cháu không đi đến lúc đó đừng trách ông lại chụp ảnh gửi....."

Điện thoại đầu kia, Tu Cảnh Lâm thấy ông lấy ra tư thế dụ trẻ con, trong mắt lộ ra hai phân bất đắc dĩ,

bắt quá nghĩ đến xác thật thật lâu không có bởi ông đi ra ngoài đi lại, khó được lúc ông hứng thú như vậy, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Nói chuyện điện thoại xong ông Ngô lộ ra biểu tình cao hứng, vào nhà trực tiếp đi đến phòng bếp: "Đông Đông a, anh Cảnh Lâm của cháu ngày mai đi cùng chúng ta, cháu không ngại đi?"

"Tự nhiên sẽ không a." Nguyễn Miên Miên một bên chiên cơm một bên hỏi, "Vậy ngày mai mấy giờ chúng ta ra cửa a?"

"Ông và Cảnh Lâm đã hẹn nhau 7 giờ, chờ nó lại đây chúng ta liền có thể xuất phát." ông Ngô nói. Nguyễn Miên Miên gạt đầu tỏ vẻ đã biết, lại cùng ông hàn huyên vài câu, ông mới rời đi.

Chờ ông Ngô đi rồi, sinh ý trong tiệm đột nhiên tốt lên, đơn hàng một người tiếp một người tới.

"Cô chủ, này có một đơn lớn, đặt 20 phần cơm chiên dưa muối đậu phộng, 20 phần cơm chiên Dương Châu, 20 phần đậu phộng rang, còn có 20 phần canh tam tiên." Chu Linh lại lần nữa nhận được một đơn mới, ngữ khí có chút hưng phấn, thậm chí còn cố ý nhìn tên khách hàng "Tôn tiên sinh".

Nguyễn Miên Miên tự nhiên cũng rất cao hứng, không riêng bởi vì một đơn này đặt nhiều, còn bởi vì chúng loại thông nhất, như vậy nấu cũng mau.

Bất quá, để giữa vụn nhất, cô vẫn nói: "Vậy kẻ tiếp tiếp đơn chị tiếp chậm một chút, miễn cho không kịp."

Thời gian tiếp đơn có năm phút, kéo một kéo, là có thể giảm bớt ra không ít thời gian, làm một đoạn thời gian Chu Linh vẫn là hiểu, lập tức gạt đầu: "Được."

Nguyễn Miên Miên giải quyết mấy đơn phía trước, liền bắt đầu làm cái đơn hàng lớn này. Trước dùng canh thùng đem canh tam tiên nấu, cô mới bắt đầu chiên cơm.

Chảo nóng dầu sôi, cho dưa muối cắt nhỏ vào, đảo tốt, hương khí đặc biệt của dưa muối từ trong nồi bay ra, lại cho đậu phộng vào, hương khí tức khắc càng phong phú hơn. Một nồi làm được 3 phần, hai cái nồi liền có thể đồng thời làm 6 phần, cho nên nhìn thì nhiều, làm lên thật cũng không phải quá chậm.

Đơn lớn như vậy, kỳ thật đối với nhân viên giao hàng bình thường cũng không dễ giao, bất quá đối với nhân viên giao cơm của app, đơn lớn thì phí cũng cao tương ứng,, bọn họ có thể lựa chọn tự mình một người đưa kiếm nhiều tiền hơn, cũng có thể tìm người giúp đỡ.

Giống như nhân viên giao cơm nhận đơn này, đã gọi đồng nghiệp tới hỗ trợ, đến lúc đó hai người chia đều phí giao hàng.

Nhiều cơm cùng canh như vậy, Nguyễn Miên Man có chút không yên tâm, làm tốt xong, cùng Chu Linh giúp đỡ nhân viên giao cơm đưa lên xe.

"Nghe nói nhà ăn tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên nổi tiếng ăn ngon, không nghĩ ra nơi đó như thế nào sẽ có người đặt cơm hộp, còn đặt nhiều như vậy." Một nhân viên giao cơm nhin không được nói thắm.

Một nhân viên giao cơm khác nói: "Dù ăn ngon ăn lâu rồi cũng sẽ ngán a, thỉnh hành mọi người thay đổi khẩu vị, rồi cuộc hương vị của tiệm này tốt như vậy."

"Cũng đúng."

Chờ hai nhân viên giao cơm đi rồi, Nguyễn Miên Man nhớ tới, Bách Xuyên tập đoàn chính là.....Phía sau còn có đơn phải làm, ngày mai gặp mặt hỏi một câu liền biết, cô liền cũng không nghĩ nhiều.

Trên thực tế, đơn này xác thật là Tư Cảnh Lâm đặt, nói đúng ra, là anh từ trong miệng ông Ngô biết được, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc hôm nay sinh ý không tốt, cố ý bảo trợ lý Tôn đi đặt.

Chờ cơm hộp đưa lại đây, Tư Cảnh Lâm để lại một phần cơm chiền Dương Châu, một phần đậu phộng rang, cùng một phần canh, sau đó đem phần còn lại cho những nhân viên chưa tan làm. Tư Cảnh Lâm mở ra nắp hộp cơm chiền nhớ tới, ngẩng đầu nói: "Đúng rồi, đem lịch trình buổi sáng ngày mai của tôi đây xuống, tôi có việc."

"Tốt." trợ lý Tôn ghi nhớ, cũng để lại một phần cho chính mình, ngay sau đó đem cơm hộp còn lại lấy xuống.

Trong công ty xác thật có không ít nhân viên lên lút cũng đi theo đặt cơm chiền tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, bất quá rồi cuộc vẫn là số ít.

Nhân viên tăng ca nhìn thấy trợ lý Tôn cầm tới cơm hộp, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

"Tư tổng mua chút cơm chiền cùng canh, ai chưa ăn bữa tối hoặc là đói bụng có thể lại đây lấy." Nhà ăn dưới lầu tùy thời có thể ăn cơm, buổi chiều trà, ăn khuya cũng thực phong phú, bởi vậy nhóm nhân viên nghe được trợ lý Tôn nói càng có điểm ngốc.

Nếu không có hẳn nói chính là cơm chiên mà không phải cuốn gói, có người đều hoài nghi, này có phải hay không đối với chính mình ám chỉ cái gì.

Bất quá trong lòng nghĩ như thế nào, mặt mũi ông chủ khẳng định là phải cho, muốn ăn không muốn ăn, bọn họ đều nhiệt tình mà chạy lên, một bên nói lời cảm ơn một bên tranh cơm.

Trợ lý Tôn còn nhớ thương phần cơm của chính mình, đồ vật đưa đến liền rời đi.

Hắn chân trước đi, mới vừa rồi nhóm nhân viên còn nóng bỏng tranh đoạt nháy mắt liền khiêm nhượng:
"Tới tới tới, tiểu Lưu, anh không phải muốn ăn sao? Cho anh, cho anh."

"Không cần không cần, tôi ăn cơm tới rồi, chính anh cầm ăn đi."

Ở trong nhóm nhân viên, có một nữ nhân viên cùng bọn họ không hợp nhau: "Mấy người không ăn liền cho tôi đi, tôi chính đang bị đói đây."

Nghe vậy, rất nhiều người đều đem cơm chiên trong tay hoặc là đậu phộng rang đặt tới chỗ người của cô.

Nữ nhân viên nhìn trước mặt chồng chất cơm chiên, đậu phộng rang, cùng hai phần canh, trực tiếp cười cong mắt, ngay sau đó mở một hộp cơm chiên đưa muối đậu phộng liền ăn.

Dưa muối ngon miệng, đậu phộng hương giòn, cùng với cơm nhai rất ngon, quả thực quá thơm! Theo cô thúc đẩy về sau, một cổ hàm hương khí mê người thực mau bay ra.

Nhân viên khác nghe vị nhìn qua, liền thấy cô từng ngậm từng ngậm ăn đến thỏa mãn.

"Không phải." Một nữ nhân viên khác vô ý thức nuốt nước miếng nói, "Tiểu Ngô cô đói đến mức này sao? Trợ lý Tôn đều đi rồi, cô cũng ăn đến ngon lành như vậy?"

Tiểu Ngô không nói chuyện, bên cạnh một nhân viên nam có chút dỗi lại lười đi nhà ăn liền mở một phần cơm chiên Dương Châu ăn một ngụm, nhin không được nói: "Quá thơm! Cơm chiên Dương Châu này ăn ngon thật!"

"Thiệt hay giả a?" nhân viên khác nhìn hai người này hận không thể đem mặt vùi vào trong chén, bỗng nhiên có điểm thêm.

"Lại nói tiếp, có thể làm Tư tổng mua, liền tính là cơm chiên, nghĩ đến cũng không phải là bình thường cơm chiên đi."

Lời này vừa ra, nhóm nhân viên lập tức đều nhắm tới mấy phần cơm phía mặt bàn không ai động tới. "Anh vừa rồi không phải nói ăn qua cơm tối sao? Vậy anh đoạt cái gì?"

Chương 56

Editor: Thienyetkomanhime

"Anh cũng nói là không đói bụng mà."

Người cướp được cơm chiên lập tức trốn đến một bên ăn, chỉ một ngụm liền thốt lên "Thật thơm", cảm thấy không hổ là cơm chiên của ông chủ, hương vị thật là không thể chê.

Mà không cướp được cơm chiên, cảm thấy đậu phộng kia khẳng định cũng không bình thường, vì thế tốp năm tốp ba phân mỗi người một hộp đậu phộng.

"Oa! Đậu phộng này ăn ngon quá, vừa thơm vừa giòn!"

"Xác thật ăn ngon, không nghĩ tới đậu phộng còn có thể ăn ngon như vậy, tôi cảm giác đậu phộng trước kia ăn đều là giả."

"Mấy người biết cái gì, đậu phộng Tư tổng ăn khẳng định không phải đậu phộng bình thường, xem màu sắc này, độ no đủ này, cắn xuống vị này, khẳng định là cái loại đậu phộng nhập khẩu thuần màu xanh lục."

"Không sai, nói không chừng là lựa chọn sử dụng hạt giống tốt nhất, sau đó ở ngọn núi sâu không ô nhiễm gieo giống, lại lấy thiên nhiên sơn tuyền tưới....."

"Xì khụ khụ....." Biết đây là cơm hộp tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ở trên app bánh trôi, tiểu Ngô nghe được lời này, thiếu chút nữa bị sặc chết.

Một cái khụ này, nháy mắt khiến cho các nhân viên khác chú ý, bọn họ lập tức nhớ tới, cô còn có không ít cơm chiên.

"A uy! Mấy người làm gì? Đừng đoạt cơm của tôi..... Buông buông, tốt xấu lưu cho tôi một phần canh....."

9 giờ 20 hơn, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Chu Linh một bên quét tước vệ sinh, một bên có chút cao hứng nói: "Cô chủ, sinh ý buổi tối giống như lại khôi phục không ít."

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Man gật đầu, thuận tay mở ra tiền lời hôm nay, phát hiện mặc dù so ra kém hơn hôm trước, nhưng so với ngày hôm qua đã tốt hơn rất nhiều.

Chờ Chu Linh rời đi, Nguyễn Miên Man đem cửa đóng lại, bắt đầu ngồi xuống xem khu bình luận.

【n**x: Tôi phát hiện cơm chiên trong tiệm trộn lẫn với nhau ăn cũng khá tốt, giữa trưa đặt một phần cơm chiên tóp mỡ cùng một phần cơm chiên trứng gà tôm khô, vốn dĩ định thưởng thức trước từng phần, kết quả còn chưa ăn mấy miếng, đột nhiên có việc, hoàn toàn không có thời gian ăn. Vì không lãng phí, mang về nhà tự mình dùng nôi đảo lại một lần, tiện nôi đảo lại cả hai phần cơm, kết quả ăn ngon ngoài ý muốn, đã có tôm tiên vị, lại có tóp mỡ..... [hình ảnh] 】

【s** còn: Ha ha ha, tôi đã sớm thử ăn qua như vậy, xác thật không tồi. 】

.....

【w**h: Ăn ngon thật, anh Triệu thật là không đủ ý tứ, có cửa hàng tốt như vậy nhưng vẫn luôn giấu, đúng rồi chủ tiệm, không phải còn có bánh hoa đào thủy tinh cùng ốc đồng xào cay sao? Như thế nào không bán? 】

【thanh **l: Trong tiệm xác thật có bánh hoa đào thủy tinh, bắt quả chủ tiệm chỉ dùng làm quà tặng một lần, còn cái gì ốc đồng xào cay, có phải anh nhầm hay không? 】

Nguyễn Miên Man nhìn đến đây, đại khái đoán được hẳn là bạn bè của Triệu Hữu Vị, tiếp tục đi xuống xem, tức khắc phát hiện..... Nhưng bạn bè nghi là bị hắn giới thiệu lại đây còn không ít. 【e**h: Hương vị không tồi, Triệu nhị cuối cùng làm chuyện tốt. 】

【r**h: Cơm chiên xác thật không tồi, bắt quả tôi càng muốn nước ăn bánh hoa đào, lần trước hai cái căn bản không ăn đủ, chủ tiệm khi nào lại làm bánh hoa đào? 】

.....

【q**h: Com chiên Dương Châu sắc – hương – vị đều đầy đủ, hương vị so rất nhiều đầu bếp làm còn muốn tốt hơn, chính là đóng gói có chút rớt cấp bậc, hương vị canh tam tiên cũng đồng dạng không thể bắt bẻ, duy nhất vấn đề vẫn là đóng gói. Chủ tiệm cần đầu tư không? Xem ở tay nghề như vậy cùng mặt mũi Triệu nhị, tôi có thể rớt vốn đầu tư. 】

【k**l: Ha ha ha ha đầu tư cái quý gì? âm mưu mới sao? 】

【cái ** thứ: Không phải, đầu năm nay, kẻ lừa đảo đều lừa đến cửa hàng cơm hộp sao? Tĩnh tĩnh a huynh đệ, chủ tiệm là có bao nhiêu ngọc mới có thể mắc cái bẫy này. 】

【n**x: Người biết cái gì, người ta nói không chừng không phải vì tiền, mà là muốn lừa cơm ăn đâu! 】

【e**h: Là Đàm..... Sao? thế nhưng bị người ta nghĩ là kẻ lừa đảo? Xì..... Ha ha ha ha! 】

【q**h: Cười cái khỉ gió! Người là ai? 】

【e**h: Đoán xem ~ 】

【võ **w: Chờ gì vậy? Nói giỡn vẫn là tổ chức tập đoàn lại đây lừa chủ tiệm? Tĩnh, đừng tưởng thật, chủ tiệm đừng tin a, đầu năm nay kẻ lừa đảo rất nhiều. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến đây, không khỏi khẽ cười một tiếng. Triệu Hữu Vi vừa thấy chính là không thiếu tiền, nếu là người hẵn quen biết, hẵn cũng không phải là kẻ lừa đảo.

【 Chủ tiệm phản hồi: Cảm ơn, không cần. 】

Trả lời xong bình luận này, Nguyễn Miên Miên thuận tiện ở phần thông báo thông tri một tiếng, tỏ vẻ ngày mai có việc, giữa trưa không buôn bán.

Đăng xong thông báo, nghĩ đến ngày mai du ngoạn muốn mang điểm tâm cùng thức ăn, Nguyễn Miên Miên buông đi động đi phòng bếp.

Đều để buổi sáng làm khẳng định là không kịp, cô xem có gì hiện tại có thể làm liền hiện tại làm tốt, không thể làm cũng đem nguyên liệu nấu ăn xử lý trước.

Trong tiệm hiện tại nguyên liệu nấu ăn nhiều nhất chính là đậu phộng, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị trước

làm một cái bánh đậu phộng. Đậu phộng bản thân đã rất thơm, bọc lên một lớp bột, bỏ vào trong chảo dầu chiên lên, mùi hương kia, quả thực...

Làm tốt một đám bánh đậu phộng tinh tế nhỏ xinh, Nguyễn Miên Man lại chuẩn bị một chút nguyên liệu nấu ăn làm như ý cuốn. Như ý cuốn ý nghĩa như tên, cuốn trình hình như ý, ngụ ý cát tường, hương thơm ngon miệng, cần dùng đến thịt ba chỉ, trứng gà, mỡ heo. Cái này vẫn là làm xong ăn sớm tương đối ngon hơn, Nguyễn Miên Man chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn liền dùng tay, chờ sáng mai lại làm.

Cô lại bận rộn chút sự tinh linh tinh vụn vặt, xoay người nhìn về phía cái niêu trên bếp. Trong niêu không phải cái gì khác, sau khi xác định ngày mai muốn đi ra ngoài chơi, Nguyễn Miên Man liền bắt đầu hầm thịt anh đào.

Làm thịt anh đào, trừ bỏ bởi vì trong tiệm anh đào nhiều đến ăn không hết, muốn làm thành đồ ăn tiêu hao một chút, cũng là vì ngày đó đột nhiên nhớ tới món này, trong lòng cô vẫn luôn nhớ thương.

Anh đào ở hiện đại tuy rằng quý, nhưng người thường nói chung vẫn là ăn được. Ở cổ đại, lại càng là quý, bá tánh tầm thường căn bản liền thấy cũng chưa thấy qua, càng đừng nói ăn. Bởi vậy, món này Nguyễn Miên Man tuy rằng sẽ làm, nhưng không có dùng quá nhiều anh đào.

Làm thịt anh đào thực phí thời gian, vì làm thịt dung nhập tư vị ngọt thanh của anh đào, thịt heo xử lý tốt ít nhất muốn dùng lửa nhỏ chậm hầm cùng anh đào từ ba tiếng trở lên.

Từ 7 giờ hơn đến bây giờ, cũng đã được 3 tiếng, Nguyễn Miên Man khom lưng để sát vào niêu, lấy tay phẩy nhẹ hai cái, ngửi được từ niêu truyền ra hương khí, xác định đã hầm tốt. Dem bán thành phẩm thịt anh đào để vào tủ lạnh, Nguyễn Miên Man mới nhanh đi rửa mặt ngủ.

Bên kia, tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt.

Hứa Mộng Nguyệt cùng bằng hữu dạo xong phố cơm nước xong, tiện đường tới trong tiệm, nhìn đến bên trong ngồi tràn lan nhân viên giao cơm, cô ta nhú mày, đến cửa đều không muốn tiến vào.

Thấy cô không tiến vào, cửa hàng trưởng Tiền chỉ có thể chính mình ra tới: "Đại tiểu thư." Hứa Mộng Nguyệt khoanh tay trước ngực: "Thế nào? Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hôm nay có sinh ý không?"

"Giữa trưa tôi chú ý một chút, sinh ý của hàng kia đã rất kém, vừa rồi, trong tiệm đều ra thông báo, nói ngày mai buổi sáng không buôn bán, tôi nghĩ đối phương đây là chịu thua, không bằng chúng ta hủy bỏ hoạt

động khuyến mãi khôi phục buôn bán bình thường đi?" của hàng trưởng tránh nặng nề, không có nói buổi chiều tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sinh ý đột nhiên tăng trở lại.

Nghe được tiệm cơm chiên Hạnh Phúc bị mình đá kích đến tạm dừng buôn bán, Hứa Mộng Nguyệt tức khắc liền cười rộ lên: Nên vậy! Xem cô hiện tại còn có thể hay không bày ra bộ dáng bình tĩnh.

Cao hứng qua đi, cô đối của hàng trưởng nói: "Không được hủy bỏ khuyến mãi, liền phải tranh thủ hiện tại hăng hái thêm đem của hàng của cô ta phải đóng cửa luôn!"

"Chính là..... Hôm nay doanh số thật sự quá nhiều, không chỉ là quá nhiều việc lo liệu không hết, tiền lỗ cũng có chút lớn, tôi lo lắng....." của hàng trưởng Tiền cũng là không nghĩ tới, hôm nay sinh ý sẽ tốt như vậy, tốt đến mức hẳn muốn học máu.

"Lỗ bao nhiêu?"

"Hôm nay một ngày không sai biệt lắm là hai vạn, đây là còn không có bao gồm tiền mua lưu lượng cùng xếp hạng." của hàng trưởng Tiền biểu tình có chút nghiêm túc.

Tuy rằng của hàng là của mình, không cần trả tiền thuê, nhưng một đơn cơm hộp phí cũng mất năm đến chín đồng, bởi vì làm hoạt động, tất cả tiền này đều là từ trong tiệm, hơn nữa phí đóng gói, phí nhân công, phí điện nước, phí nguyên liệu nấu ăn, thật là bán càng nhiều lỗ càng lớn.

"Mới hai vạn." Chút tiền ấy đối Hứa Mộng Nguyệt tới nói, ngay cả cái túi tốt đều mua không được, tự nhiên sẽ không để trong lòng, ngược lại cảnh cáo của hàng trưởng không được tự chủ trương.

Của hàng trưởng tận tình khuyên bảo nói: "Đại tiểu thư, một ngày hai vạn là không nhiều lắm, nhưng mười ngày chính là hai mươi vạn, hơn nữa vạn nhất doanh số lại cao hơn, sợ là còn không ngừng tăng."

Nhưng mà Hứa Mộng Nguyệt lại nghe không vào, lại lần nữa cảnh cáo hẳn, không kiên nhẫn mà rời đi. Chờ cô đi rồi, của hàng trưởng nhìn còn hộp một đồng nhân viên giao cơm chờ lấy cơm, bắt đắc dĩ thở dài.

Hắn nhưng thật ra nghĩ từ chối tiếp mấy đơn, cô tình của hàng này cũng gọi là "Thiên nguyệt", sợ khách hàng nháo lên liền lụy đến thanh danh "Khách sạn Thiên Nguyệt", rồi cuộc ném chuột sợ vô đề. Của hàng trưởng một bên trợ lại trong tiệm một bên nói thầm: "Kỳ quái, rõ ràng trừ bỏ khai trương trước một ngày cũng không mua quảng cáo nữa, như thế nào hôm nay doanh số tăng cấp như vậy....."

Ừ cái gì doanh số tiệm cơm chiền Thiên Nguyệt tăng mạnh như vậy? Cái khác không nói, trong đó tuyệt đối có một phần công hiến của Nguyễn Miên Miên.

Thứ bảy sáng sớm, mặt trời mới mọc ra, từ sắc trời là có thể nhìn ra hôm nay là thời tiết thích hợp du ngoạn, du xuân hảo.

Nguyễn Miên Miên không đến 6 giờ đã dậy, bắt đầu làm điểm tâm, thức ăn. Thịt anh đào bán thành phẩm ngày hôm qua, một lần nữa được đun nóng lên, tưới lên một ít nước anh đào mới, làm thịt anh đào lớn nhỏ nháy mắt nhiễm anh sắc, thoát nhìn phá lệ mê người.

Thịt anh đào làm tốt, cùng canh táo đỏ, hạt sen, nấm tuyết ra nồi, như ý cuốn, tơ vàng xiu mại, bánh táo đỏ cũng đều làm tốt, từng đợt mùi hương mê người từ phòng bếp bay ra, làm mèo con ở cửa phòng bếp bắt an đi lại, một bộ dạng hận không thể để sát vào nhìn một cái.

Nguyễn Miên Miên dư quang nhìn đến nó đang thử thăm dò hương trong phòng bếp vươn chân trước, nhắc nhở nói: "Không được nga."

"Miêu ô miêu ô ~"

Quả Quýt Nhỏ kêu hai tiếng, ngay sau đó đem móng vuốt đưa đến bên miệng liếm liếm.

Chờ Chu Linh các cô thu thập tốt quá tới, Nguyễn Miên Miên đã đem những món nên cất vào hộp giữ ẩm cất vào hộp giữ ẩm, nên cất vào hộp phong kín cất vào hộp phong kín.

"Cô chủ còn có cái gì cần làm không?" Chu Linh tiến cửa hàng liền chạy nhanh đi vào bên người cô.

Nguyễn Miên Miên cùng các cô chào hỏi qua, nói với cô: "Chị Chu, đều nói trực tiếp kêu tên của em là được."

Thấy cô trầm mặc mà chống đỡ, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể lui một bước: "Ít nhất thời gian nghỉ ngơi đừng gọi như vậy."

Chu Linh lúc này mới gật đầu.

Theo sau, Nguyễn Miên Miên nhờ cô rửa sạch chút trái cây, chính mình đem những thứ cần thiết xếp vào

hộp.

Chờ các cô chuẩn bị đến không sai biệt lắm, ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm trước sau lại đây.

Ông Ngô cầm trên tay bình trà pha lễ, bên trong đựng nước trà, còn Tư Cảnh Lâm là tay không lại đây.

"Ông Ngô, anh Cảnh Lâm, hai người ăn bữa sáng chưa?" Nguyễn Miên Miên chào hỏi qua liền hỏi.

Ông Ngô lão vặn mở cái bìn uống ngụm trà nói: "Chưa đâu, này không phải chuẩn bị lại đây tùy tiện ăn chút gì đó."

"Bụng rỗng ông không nên uống trà." Tư Cảnh Lâm nhắc nhở ông một câu, mới nhìn về phía cô bé đem tóc búi cao lên, mặt có vẻ càng nhỏ hơn, "Còn chưa ăn."

"Vậy hai người muốn ăn cái gì?" Nguyễn Miên Miên hỏi.

Ông Ngô nói tùy tiện, Tư Cảnh Lâm lấy ra di động điểm hai cái sau giờ lên trước mặt cô.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến hình ảnh trên di động, đáy mắt nháy mắt đầy ý cười, ngay sau đó mang theo vài phần ngượng ngùng nhìn về phía anh: "Vậy em liền đi làm cho anh món này?"

Hình ảnh kia chính là nhân rau đại làm mì nước, tuy rằng hình ảnh không phải co gửi đi, bất quá dù sao cũng là cô làm, thấy anh đến bây giờ còn nhớ thương, rõ ràng lúc ấy bị thêm đến, cô tự nhiên có chút ngượng ngùng.

Khi cô không cười, khuôn mặt sạch sẽ mang theo vài phần khí chất thanh nhã, cười lên, mắt hạnh thanh triệt như hồ như là ngôi sao xinh đẹp trên trời.

Tư Cảnh Lâm đối diện hai trông mắt cô mỉm cười, bị lây nhiễm, trên mặt nhiều hơn vài phần ý cười nhàn nhạt: "Cảm ơn Đông Đông."

Ông Ngô thò qua nhìn thoáng qua, bản thân ông nhưng thật ra không hề ngại ngùng vì mình mỗi ngày "Phóng độc" cho người ta, ngược lại đi theo nói: "À, được, cái này mặt ngon, ông cũng muốn ăn mỳ này!" "Được a."

Chương 57

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên buổi sáng tùy tiện ăn chút điểm tâm làm được, lúc này vào phòng bếp sau, chuẩn bị dút khoát nấu nhiều một ít.

Trước cô đem bột ngô nhào tốt, cán thành độ dày vừa phải, lấy dao cắt nhỏ.

Nhà chính, ông Ngô đang cùng bà Vương nói chuyện phiếm, Chu Linh ngẫu nhiên tiếp lời hai câu, đại bộ phận thời gian vẫn là nhìn mèo con đang chơi đùa cùng con gái ở góc tường.

Bình thường thời gian này, Tư Cảnh Lâm đã ngồi ở văn phòng bận rộn công việc, lúc này ngồi ở đây tràn ngập hơi thở sinh hoạt, nghe người lớn bọn họ nhàn thoai cùng bên cạnh mèo con kêu "Meo meo" cùng tiếng cười thanh thúy củ trẻ con, còn có chút không quen.

Anh chính cổ tay áo một chút, dút khoát đứng dậy đi vào phòng bếp, lại đây liền nhìn đến cục bột ở trong đôi tay linh hoạt biến thành mặt phẳng, cuối cùng lại biến thành mì sợi.

Nguyễn Miên Miên đã sớm nghe được tiếng bước chân của anh, cắt xong mì quay đầu, trong mắt mang theo dò hỏi.

"Dao pháp không tồi." Tư Cảnh Lâm thấy cô nghiêng mắt nhìn, khen nói.

Nguyễn Miên Miên nhấp môi cười sau, liền nghe anh hỏi: "Có cần cầu hỗ trợ không?"

Nguyễn Miên Miên đảo qua anh một thân quần áo sạch sẽ, theo bản năng muốn cự tuyệt, bất quá cự tuyệt chưa nói ra, bỗng nhiên nghĩ đến anh đến phòng bếp có phải hay không là đòi bụng, vì thế nói: "Em làm chút điểm tâm chuẩn bị mang ra ngoài ăn, anh giúp nếm thử hương vị đi."

Nói xong, cô xoay người lấy một cái đĩa lấy một cái bánh đậu phộng, như ý cuộn, tờ vàng xiu mai, sau đó

đưa cho anh. Mặc dù không có cố ý trình bày, đĩa điểm tâm cũng xinh đẹp lại mê người, làm người nhìn liền muốn ăn.

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận cái đĩa cùng chiếc đũa, nhất nhất nhắm nháp. Lực của mỹ thực, làm mặt mày anh đều nhu hòa đi, đặc biệt là ăn đến như ý cuốn, anh hơi hơi gật đầu, vừa lòng đến khóe môi đều hơi hơi mang ra vài phần độ cong.

Thấy như ý cuốn rất hợp khẩu vị anh, Nguyễn Miên Man cười nói: "Đây là như ý cuốn, là dùng trứng gà làm vỏ bọc lên nhân thịt....."

"Thực mỹ vị." Tư Cảnh Lâm khen xong, đem chiếc đũa gấp lên non nửa cái như ý cuốn còn lại trực tiếp đưa vào trong miệng.

Nhìn đến gương mặt anh, cùng khóe mắt trong cái chớp mắt lộ ra sung sướng cùng thỏa mãn, Nguyễn Miên Man trái tim run rẩy, cảm giác kia, có chút giống như là Quả Quýt Nhỏ làm nũng bán manh làm cô chịu không nổi.

"Còn có thịt anh đào, anh muốn nếm thử hay không?" Nguyễn Miên Man theo bản năng nói.

Tư Cảnh Lâm còn không có tới kịp trả lời, cửa phòng bếp bỗng nhiên truyền đến thanh âm của ông Ngô: "Tốt a, cháu thế nhưng một người chạy đến phòng bếp ăn vụng!"

"Ông Ngô, là cháu bảo anh Cảnh Lâm hỗ trợ nếm thử hương vị." Nghe ra ông chỉ là nói giỡn, Nguyễn Miên Man vẫn là giải thích một câu.

"Ông đây cũng tới giúp cháu nếm thử, không nghĩ tới Đông Đông còn sẽ làm nhiều điểm tâm như vậy, thật là tâm linh thủ xảo." Ông Ngô nói xong, lấy đôi đũa từ trong tay Tư Cảnh Lâm kẹp lên một khối bánh đậu phộng.

Dầu chiên ra tới bánh đậu phộng, vừa tó vừa giòn, ăn tràn đầy đậu phộng hương khí, dư vị vô cùng. Ông Ngô mới ăn một ngụm đôi mắt liền sáng, 3 miếng liền giải quyết bánh đậu phộng không lớn lắm liền chuẩn bị ăn thêm một khối.

Nhưng mà, không chờ chiếc đũa của ông đụng tới đĩa, Tư Cảnh Lâm trước một bước né tránh: "Món chiên ông nên ăn ít."

"Bác sĩ chưa nói không cho ta ăn thực phẩm dầu chiên đi?" Ông Ngô nói.

"Đây là kiến thức thông thường." Tư Cảnh Lâm nói xong, bưng đĩa từ phòng bếp rời đi.

"Cháu đừng đi, ông đây ăn hai miếng không sao đâu." ông Ngô đuổi theo anh nói.

Nguyễn Miên Miên cười lắc đầu, tiếp tục làm mì.

Thực mau, nóng hừng hập mì rau dại nấu liền làm tốt, Nguyễn Miên Miên múc cho mỗi người một chén. Chỉ là nghe hương vị khiến đã khiến người thêm, bà Vương các cô cũng không từ chối nói chính mình đã ăn qua bữa sáng.

"Như thế nào cái chén Cảnh Lâm lại lớn như vậy, mì còn nhiều nhất?" Ông Ngô ngửi mì thơm ngào ngạt mặt, gấp không chờ nổi ăn một ngụm, bỗng nhiên nói.

Thối chén uống lên ngụm nước lèo, bà Vương nghe vậy, trừng ông một cái: "Đàn ông con trai khỏe mạnh không được ăn nhiều một chút sao, cho ông nhiều như vậy ông có thể ăn hết sao?"

Ông Ngô vốn dĩ chính là thuận miệng nói như vậy, bị bà Vương chặn ngang liền an tĩnh ăn mì. Nhưng Tư Cảnh Lâm, quét vòng cái bàn phát hiện xác thật như thế, trong lòng mặc danh có chút sung sướng.

Nhân rau dại làm mì hương vị xác thật hảo, không riêng mấy người lớn ăn đến vừa lòng, ngay cả Tiểu An An đều tự cảm chén nhỏ, khò khè khò khè mồm to ăn mì, một bên còn nói: "ngon ngon nha!"

Ăn xong, chờ Chu Linh đem chén rửa xong, bọn họ liền chuẩn bị xuất phát.

Mấy túi hộp Nguyễn Miên Miên chuẩn bị ăn ăn uống uống, đồ vật thêm lên còn không ít, bắt quá mỗi người cầm một chút cũng còn tốt, ra ngõ nhỏ liền có xe.

"Chị ơi, không mang theo mèo con sao?" Muốn xuất phát trước, An An nhìn mèo con dính người, nhìn không được mở miệng.

Quả Quýt Nhỏ đại khái cũng muốn đi, vẫn luôn đảo quanh bọn họ, thường thường còn ngửa đầu "Miêu ô miêu ô" mà kêu.

Nguyễn Miên Miên bị nó kêu đến có chút mềm lòng, không khỏi nhìn về phía ông Ngô cùng Tư Cảnh

Lâm.

Ông Ngô không ý kiến, cô muốn mang liền mang. Ông đều đáp ứng rồi, ăn uống no đủ, tâm tình cũng không tệ lắm, Tư Cảnh Lâm cũng không cự tuyệt.

Nguyễn Miên Miên vì thế lại đi vào thu thập chút đồ vật, sau đó lấy ra túi thú cưng cho Quà Quýt Nhỏ đi vào. Chờ các cô chính thức từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc xuất phát, đã hơn 8 giờ.

"Ui, mấy người này một đoàn đây là muốn đi đâu?" Có người trong gò nhỏ nhìn đến bọn họ, cười hỏi.

"Hôm nay thời tiết tốt, chuẩn bị đi đi núi hoa đào chơi." Bà Vương nói.

"Núi hoa đào a, chúng ta ngày mai cũng chuẩn bị đi....."

Cùng người bên đường nói chuyện phiếm vài câu, thực mau liền đến đầu hẻm.

Tư Cảnh Lâm mang lại đây hai chiếc xe, anh cùng ông Ngô, Nguyễn Miên Miên ngồi chiếc xe phía trước, bà Vương cùng mẹ con Chu Linh ngồi chiếc phía sau, từng người ngồi xong xe trực tiếp lăn bánh.

Ông Ngô có chút say xe, trực tiếp ngồi vào ghế phụ phía trước, Tư Cảnh Lâm cùng Nguyễn Miên Miên ngồi ở ghế sau, ở giữa hai người đặt túi đựng Quà Quýt Nhỏ.

Ở bên trong xe không gian rất cuộc hữu hạn, cùng Tư Cảnh Lâm cùng nhau ngồi ở phía sau, ngửi được mùi hương mộc mạc không biết là từ bên trong xe hay là từ trên người anh truyền đến, làm Nguyễn Miên Miên có chút không được tự nhiên, đóng cửa xe xong liền vẫn luôn nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tư Cảnh Lâm quét mắt nhìn sườn mặt tinh xảo của cô bé, lấy ra di động xử lý một ít việc đơn giản.

Bên trong xe nhất thời an tĩnh lại, thẳng đến một lát sau, bỗng nhiên vang lên thanh âm cào cào chói tai.

Tư Cảnh Lâm rũ mắt, liền nhìn đến mèo con vốn dĩ nằm ở trong túi đựng thú cưng đang dùng móng vuốt cào vào mặt túi trong suốt, đối diện với ánh mắt của chính mình, còn gọi một tiếng, tựa hồ là nghĩ được ra ngoài.

"Em ngoan ngoan, không được nháo." Cũng nghe được thanh âm Nguyễn Miên Miên quay đầu lại, đem túi đựng thú cưng đến trên đùi, nhẹ giọng dỗ một câu, đem ngón tay đặt trên mặt túi trong suốt cho nó đậu

chơi.

Quả Quýt Ngỏ lại cào hai cái, thấy cô xác thật không có tính toán phóng mình ra, lúc này mới ngừng nghỉ.

Không phải Nguyễn Miên Miên không muốn cho nó ra, chỉ là nghĩ đến Tư Cảnh Lâm có thói quen sạch sẽ, trong xe lại nhỏ hẹp, chỉ có thể úy khuất nó một chút.

Cũng may địa điểm không xa, hơn mười phút sau liền tới rồi.

Nguyễn Miên Miên xuống xe, trước tiên đem túi đựng mèo mở ra. Không biết có phải hay không đi tới nơi xa lạ, mèo con ở nhà tính cách ngang tàng lúc này có vẻ nhút nhát, đồ ra nửa cái thân thể trái phải nhìn xung quanh một hồi, thính tai run lên run lên, mới từ trong bao ra tới, một phen bổ nhào vào trong lòng ngực Nguyễn Miên Miên.

Tư Cảnh Lâm liếc nó một cái, xác nhận đây là một con mèo chuyên ức hiếp người nhà. Nguyễn Miên Miên cười khẽ ôm nó, cùng ông Ngỏ bọn họ hội họp.

"Đồ vật liền không cần cầm theo, chúng ta trước leo núi, xuống dưới chơi một hồi, thả điều lại qua đây ăn cơm đã ngoại." Ông Ngỏ nhìn đến bọn họ lại đây nói.

Mọi người đều không ý kiến, liền cùng nhau trên núi đi. Hôm nay là thứ bảy, dưới chân núi, quảng trường có rất người nhiều, trên cơ bản đều là gia đình, ngẫu nhiên cũng sẽ có một đám người trẻ tuổi hoặc là cặp tình nhân linh tinh.

"Thật náo nhiệt a." Nguyễn Miên Miên một bên trấn an mà vỗ vỗ mèo con trong lòng một bên nhìn phụ cận nói.

Ông Ngỏ nói: "Cái này cũng chưa tính là gì, vào ngày nghỉ càng náo nhiệt."

Bọn họ đang xem xung quanh, phụ cận người cũng nhìn không được nhìn qua, tầm mắt không thể tránh né ở trên người Tư Cảnh Lâm cùng Nguyễn Miên Miên ôm mèo đứng lại thêm hai giây. "Oa —— đẹp hồ điệp!"

Bị mẹ ôm trong lòng ngực An An bỗng nhiên nhìn đến con điều trên bầu trời, nhìn không được kêu lên.

Nguyễn Miên Miên nghe được, ngẩng đầu theo nhìn thoáng qua, phát hiện trừ bỏ con bướm, còn có rất

nhều điều: "Bay cao quá."

"Em thích loại điều gì?" Tư Cảnh Lâm nghe được cô cảm thán, hỏi một câu.

Nguyễn Miên Miên nghe thấy câu hỏi này, bỗng nhiên nhớ tới con điều đã từng không phóng lên được.

Con điều hình Điều hâu không biết bị vướng vào cái cây trong viện nhà cô từ khi nào, bị nhành cây làm thủng một cái lỗ lớn. Còn chưa được chơi điều, Nguyễn Miên Miên từ trên cây lấy xuống, tồn không ít công sức sửa tốt, vốn dĩ chuẩn bị tìm ngày thời tiết tốt trộm đi ra ngoài thử, lại bị mẹ kế tốt của cô phát hiện, trực tiếp ném vào bệ bếp đốt.

Nhớ lại chuyện cũ, Nguyễn Miên Miên trong lòng có chút không vui, ngữ khí cũng mang ra hai phần trầm thấp: "Điều hâu."

Tư Cảnh Lâm liếc nhìn cô một cái, nhưng thật ra không nói cái gì nữa.

Thành phố A làm xanh hoá khá tốt, không khí vốn dĩ không tồi, tại chân núi, không khí càng là tươi mát, xứng với không trung xanh lam, tâm tình đều thoải mái lên.

Nguyễn Miên Miên cùng bọn họ tản bộ, nhìn ngắm hoa cỏ cây cối xung quanh, nhìn sang xanh lam không trung, chút không cao hứng trong lòng không bao lâu liền bị tẩy đi.

Đoàn người ước chừng đi hơn mười phút, rốt cuộc tới chân núi.

Trẻ con đi chơi luôn là dễ dàng hưng phấn, đi theo người lớn cùng nhau leo bậc thang, An An liền nhịn không được dọc theo bậc thang hướng lên trên chạy nhảy.

Đên núi xuống núi người không tính là nhiều cũng không tính ít, nhìn đến con bé hưng phấn như vậy, Chu Bình vội vàng chạy chậm đuổi theo đi,

Thấy vậy, bà Vương cùng ông Ngô cũng nhanh hơn bước chân, trong lúc nhất thời đem Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm ném ở phía sau.

Nguyễn Miên Miên vốn dĩ cũng là chuẩn bị đuổi theo, nhưng lúc bọn họ đi, bỗng nhiên có một đám người xuống núi, không khỏi phát sinh sự cố, Tư Cảnh Lâm lập tức giơ tay, ngăn hờ đem cô bảo hộ vào trong góc: "Không cần phải gấp gáp, lên núi xuống núi chỉ có một cái đường này."

Đương nhiên, này chỉ chính là đường chính, đường nhỏ khác khẳng định vẫn phải có.

Nguyễn Miên Milan gật đầu, cùng anh đứng ở bên cạnh đợi một hồi, chờ đến đám người xuống núi kia đi qua, mới tiếp tục hướng lên trên.

"Nó không phải biết bò cầu thang, buông xuống để chính nó tự đi." Tiếp tục leo mấy bậc thang, Tư Cảnh Lâm nhìn con mèo trong lòng ngực cô.

"Đại quát làm trọng" lời này cũng không phải là nói chơi, so với lúc vừa mới nuôi một con mèo nhỏ nhỏ, Quà Quýt Nhỏ hiện tại đã có chút phân lượng, ôm một hồi còn không có cảm giác, ôm lâu rồi xác thật có chút nặng.

"Quà Quýt Nhỏ, em ngoan ngoan tự mình đi một hồi được không?" Nguyễn Miên Milan nghĩ nó xác thật biết leo cầu thang, sờ sờ đầu nó đổ một câu, đem nó buông xuống.

Bị buông xuống mèo con ngửa đầu liếc nhìn cô một cái sau, kẻ tại bên chân cô "Meo meo meo" mà làm nũng.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, sợ cô mềm lòng, nắm lấy tay cô hướng lên trên đi hai bước. Đã thích ứng cuộc sống hiện đại một đoạn thời gian, hơn nữa cách tàng ông tay áo, Nguyễn Miên Milan đối với động tác của anh, phản ứng cũng không quá lớn, đặc biệt là thực mau anh liền buông tay ra.

Bọn họ đã đi lên ba bậc thang, mèo con lại còn đứng tại chỗ bất động, chỉ ngửa đầu lên kêu một cái.

Tư Cảnh Lâm từ trên cao nhìn xuống mà nhìn nó: "Chính mình đi."

"Meo ngao!" Mèo con hướng về phía anh kêu một tiếng, lộ ra vài phần hung dữ.

Nguyễn Miên Milan nhìn mèo lại nhìn lại người bên cạnh, không biết vì sao bỗng nhiên có chút muốn cười.

Cô còn cố nhịn, cách đó không xa mấy cô gái người qua đường lại là một bên cười trộm một bên nói thầm.

"Con mèo kia rất đáng yêu a, thế nhưng còn đeo bao tay trắng..... Chính là 'ba' nó có chút hung dữ."

"Ba hung dữ thì sợ cái gì, không phải còn có mẹ sao? Hướng mẹ làm nũng, bảo đảm là một lần nữa được

ôm vào trong ngực làm tiểu bảo bối. Nói thật, cả nhà này giá trị nhan sắc đều quá cao!" "Vẫn là đừng nói bậy đi, chị gái nhỏ kia thoát nhìn tuổi không lớn lắm, nói không chừng là anh em đâu."

Chương 58

Editor: Thienyetkomanhime

"Nhưng bọn họ lớn lên một chút cũng không giống nhau a, tuổi tác tính làm gì, cậu không cảm thấy bọn họ thoát nhìn có cảm giác ' bá đạo tổng tài tiểu kiều thê ' quen thuộc sao?"

"Cậu là nói anh ta cùng mèo con kia sao?"

"..... Cậu có phải hay không có bệnh!"

Nguyễn Miên Miên cũng không biết người qua đường đang nghị luận, thấy mèo con là không chịu tự mình đi, chỉ có thể lấy ra cá khô bên người ra dụ.

Nhưng mà, cô mới vừa ngồi xổm xuống cầm con cá khô vẩy 2 cái, so với Quả Quýt Nhỏ, lại có một đạo thân ảnh nhanh hơn lao lại đây, một phen ngậm đi con cá khô đi.

Nguyễn Miên Miên có chút ngốc một chút trong chớp mắt, ngay sau đó một thanh niên trong tay xách cổ một con mèo trắng lại đây cùng cô xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, một hồi không trông cẩn thận, làm nó đoạt cá khô của cô, nó đã cắn, bằng không tôi bồi thường tiền đi."

Nhìn đến mèo trắng trong tay hắn được nuôi tới béo tốt mặc dù bị xách cái cổ đều không buồn cá khô trong miệng ra, Nguyễn Miên Miên cảm thấy có chút buồn cười, cũng không thêm để ý chút việc nhỏ này: "Không sao, một con cá tự làm mà thôi."

Không tới một hồi, bạn gái của người thanh niên lại đây, đem mèo trắng ôm đến trong lòng ngực, lại lần nữa cùng cô xin lỗi rồi rời đi.

Tiểu nhạc đệm này đi qua, Nguyễn Miên Miên dùng cá khô thành công dỗ Quả Quýt Nhỏ đi theo bọn họ lên núi.

Núi hoa đào không tính là cao, bắt quả đứng ở đỉnh núi gió thổi, hoặc ngược nhìn trời xanh mây trắng, hoặc nhìn xuống phong cảnh dưới chân núi, cảm giác vẫn là thực không tởi, lặn tâm linh đều trông trải lên.

Trên đỉnh núi có cái sân lớn, mặt trên có không ít chỗ ngồi, bắt quả vì người nhiều, vị trí thật ra rất khó cướp được.

Tư Cảnh Lâm đi theo nhìn phong cảnh dưới chân núi, xoay người đi phụ cận mua chút nước lại đây chia cho mọi người.

"Cảm ơn anh Cảnh Lâm." Nguyễn Miên Miên tiếp nhận nước cười nói cảm ơn. Mất thấy trên đỉnh núi người càng ngày càng nhiều, bọn họ liền không lại ngây ngốc ở đây, mà là bắt đầu xuống núi.

Sơ với tinh thần khi lên núi, xuống núi, bọn họ bước chân đều chậm hơn rất nhiều, An An cùng mèo con càng là đi một đoạn đôi bề một đoạn.

Rốt cuộc xuống núi, Tư Cảnh Lâm nghe điện thoại liền đi trước dẫn đường. Nguyên lai, khi bọn họ leo núi, anh đã phân phó tài xế tìm địa phương tốt bố trí.

Lúc này, bọn họ lại đây, có một chỗ dưới bóng cây, không riêng đã trải tốt chỗ ngồi, còn dựng lên một cái lều trại nhỏ, thức ăn Nguyễn Miên Miên chuẩn bị cũng đều lấy tới, bên cạnh còn có mấy cái điều.

Đoàn người ngồi xuống nghỉ chân, Tư Cảnh Lâm đem cái điều hình điều hâu lấy lại đây đưa cho cô.

Nguyễn Miên Miên liếc anh một cái, giơ lên một gương mặt tươi cười: "Cảm ơn anh Cảnh Lâm." "Không cần khách khí." Tư Cảnh Lâm đối với gương mặt tươi cười xán lạn, có chút ngửa tay muốn sờ sờ đầu cô, bắt quả tay nâng đến một nửa, lại là dừng ở trên đầu mèo con bên cạnh cô.

Quả Quýt Nhỏ mang thù theo bản năng cọ lại một chút, phản ứng lại là ai đang sờ đầu mình, một móng vuốt đẩy tay anh ra, mắt mèo tròn tròn mang theo vài phần ghét bỏ.

"Không được bắt lịch sự như vậy." Nguyễn Miên Miên lập tức vỗ nhẹ đầu nó, sau đó đem điều trong tay hướng nó, "Không nghe lời sẽ bị điều hâu ngậm đi, em có sợ không?" Nhìn đến hành động trẻ con của cô, đáy mắt Tư Cảnh Lâm lộ ra vài phần ý cười.

Nghỉ ngơi xong, An An nhìn không được lười kéo mẹ đi thả điều đại hồ điệp. Đây không khí không lớn không nhỏ, chính là thích hợp thả điều, thấy cô ngồi bất động, Tư Cảnh Lâm xem qua đi: "Không đi thả

sao?"

"Em trước xem bọn họ thả như thế nào." Nguyễn Miên Miên nói xong, quay đầu nhìn về phía anh, "Anh Cảnh Lâm sẽ thả điều sao?"

Tư Cảnh Lâm tuy rằng không quá thích, bắt quả anh cảm thấy thả điều vẫn là rất đơn giản, vì thế hơi hơi gật đầu.

"Vậy cháu liền bồi Đông Đông cùng đi thả đi." Bên cạnh ông Ngô ngồi uống trà nói.

Tư Cảnh Lâm không có cự tuyệt, đứng dậy tiếp nhận con điều trong tay cô.

Nguyễn Miên Miên đem mèo con thả tới bên cạnh ông Ngô, lưu lại con cá khô dặn nó hai câu liền đứng lên đuổi kịp anh.

Bên này chính vui sướng du xuân thả điều, tiệm cơm chiền Thiên Nguyệt đã bắt đầu buôn bán, cửa hàng mới vừa mở ra, chính là liên tiếp nhận đơn đặt hàng.

Đổi thành nhà khác đây là việc đáng cao hứng, nhưng với tiệm cơm chiền Thiên Nguyệt lại làm người ta đen mặt, đặc biệt là cửa hàng trưởng Tiễn.

"Như thế nào cảm giác đơn hàng so với ngày hôm qua còn nhiều hơn?" Cửa hàng trưởng cảm thấy như vậy đi xuống không được, gọi điện thoại cho đại tiểu thư nhà mình, muốn thương lượng lại.

Nhưng mà, cảm thấy tiệm cơm chiền Hạnh Phúc tạm dừng buôn bán là ảnh hưởng đồng thắng lợi, Hứa Mộng Nguyệt sao có thể nghe hãn, trực tiếp không kiên nhẫn cúp điện thoại.

Cửa hàng trưởng bực bội, ông chủ hùng ca nương BB2 cơm chiền cũng rất bực bội. Khó khăn qua ba ngày của hàng nhà hãn có thể một lần nữa tại app cơm hộp buôn bán, kết quả thế nhưng nhảy ra một nhà tiệm cơm chiền Thiên Nguyệt, cũng không biết phát bệnh thần kinh gì, cư nhiên làm buôn bán lại cho không tiền.

Nếu biết những cửa hàng đồng dạng với nhà hãn nhưng được đánh giá cao hơn cơ hồ sinh ý đều không có, ông chủ hùng ca nương BB2 cơm chiền không cần nghĩ cũng biết, cửa hàng nhà hãn khẳng định càng sẽ không có sinh ý.

Cái này, so với "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" lúc trước, hẳn càng hận cái gì mà "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt", rồi cuộc người trước ăn thịt, hẳn còn có thể ăn chút thịt cặn, uống chút canh, người sau đây là trực tiếp liền canh cũng không cho.

Hắn tức giận đến trực tiếp gọi điện thoại cho bên chăm sóc khách hàng của quản lý app, đối phương lại chỉ trả lời một câu ba phải cái nào cũng được, tức giận đến hắn trực tiếp cúp điện thoại."Cửa hàng rác rưởi, không phải có tiền sao? Tôi muốn nhìn người đến tốt cùng có bao nhiêu tiền!"

Ông chủ Hùng ca nương BB2 cơm chiên vốn dĩ cũng không phải là người tính tình tốt, lúc này trực tiếp thông tin cho bạn bè, thân thích, cho bọn họ đều đi tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt đặt cơm hộp không nói, chính mình càng là trực tiếp tạo một đồng tài khoản đặt đơn, chuẩn bị một phen làm thịt tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt, một chết bọn họ.

Cái chủ ý này hiển nhiên không phải chỉ có hắn có thể nghĩ ra được, tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt buồn bán hai ngày này tốt như vậy, trừ bỏ những chủ cửa hàng khác chịu đả kích tự phát tuyên truyền, hiển nhiên cũng có không ít khách hàng mượn hoặc mở nhiều tài khoản làm như vậy.

Lúc tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt không nghĩ lại nhận được nhiều đơn như vậy, ông chủ hùng ca nương BB2 cơm chiên tìm các loại biện pháp làm nó thêm lỗ, nhóm khách hàng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng có chút không dễ chịu.

【a**n: Khó được cuối tuần, còn muốn ở nhà nằm liệt cả ngày, đói bụng liền đặt phần cơm chiên, chén canh, tốt nhất lại có hai cái bánh rau dại cùng đậu phộng rang lưu trữ qua bữa trưa uống trà, kết quả tiền tôi đều chuẩn bị tốt, chủ tiệm thế nhưng nghĩ ngợi?】

【k**l: Tôi không tin, tôi không tin, khẳng định lại xảy ra lỗi, chủ tiệm mau mở cửa tiếp đơn!】

【H**q: Tất người có phải có hạt hay không, không thấy phía trên có chủ tiệm có đăng thông báo sao? Thời điểm lỗi còn có thể lỗi ra cái này?】

【cái ** thứ: Cơm chiên dưa của tôi, cơm chiên tóp mỡ, cơm chiên trứng gà tôm khô, cơm chiên Dương Châu..... Bánh rau dại, đậu phộng rang, canh tam tiên, canh cá chép đậu hủ.....】

.....

【5** còn: Nói, hôm nay lại không phải ngày lễ tiết đặc biệt gì, chủ tiệm như thế nào đột nhiên không

buôn bán? 】

Một lát sau, có người tại đây trả lời bình luận——

*【2**0: Có thể hay không..... Là bởi vì sinh ý trong tiệm không tốt, chủ tiệm đã chịu đả kích? 】*

*【H**q: Sao có thể, với tay nghề chủ tiệm, sinh ý trong tiệm sao có thể không tốt! 】*

*Mấy khách hàng quen phụ họa "H**q", "2**0" lại ở dưới trả lời.*

*【2**0: Gần nhất trên app không phải mới có một nhà "Tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt" sao? Ăn ngay nói thật, bởi vì hoạt động ưu đãi quá lớn, tôi không nhận được đi qua đó đặt đơn, hương vị tuy rằng không bằng tiệm này, nhưng ăn cũng không tồi, trọng điểm là có lợi, đơn đầu có thể nói không là tặng không. Nhưng là..... Thực đơn của tiệm đó trên cơ bản là giống của tiệm này, tôi đều hoài nghi có phải hay không cố ý, bắt quá cắn người miệng mềm, tôi cũng ngượng ngùng hỏi. Nghĩ đến có cửa hàng mới kia, hai ngày này sinh ý trong tiệm đại khái không thể nào tốt đi. 】*

*【5** còn: Đây không phải cửa hàng lúc trước chạy đến khu bình luận đăng quảng cáo sao? Có hơi thì thế nào, ai thiếu mấy đồng tiền, chỉ cần hương vị của chủ tiệm có thể vẫn luôn bảo trì đi xuống, dù sao tôi sẽ không đi ăn cơm chiên nhà khác. 】*

*【o**6: Đi cửa hàng kia nhìn thoáng qua, thật đúng là cùng thực đơn tiệm này giống nhau, không phải là nhìn đến cửa hàng này sinh ý tốt liền đi theo? Nhưng nó làm hoạt động khuyến mãi như vậy cũng không kiếm được tiền a! Làm cái gì đầu? 】*

*【a**n: Không thật, khẳng định là nghĩ trước dùng lợi thế giá cả đem khách hàng cướp đi, làm cửa tiệm không có sinh ý phải đóng cửa, lại quay lại giá bán bình thường, người xem, chủ tiệm lúc này không phải bị đả kích đến không muốn buôn bán! 】*

*【k**l: Hương vị nhà này tốt như vậy, giá lại không cao, sinh ý tốt lên sau là chuyện bình thường mà. Đầu năm nay, một nhà cơm hộp sạch sẽ, vệ sinh, lại mỹ vị khó có được a, tôi cảm thấy chúng ta đều là khách quen nên đặt nhiều chút duy trì một chút cho tiệm, bằng không chờ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thật sự bị đả kích đến đóng cửa, chúng ta đi đâu lại tìm một nhà tốt như vậy. 】*

*【mộng **k: Nói đúng, sinh hoạt đã gian nan như vậy, nếu ngay cả cửa hàng có mỹ thực đều mất đi, kia cũng quá làm người ta khó chịu, chờ buổi chiều chủ tiệm bắt đầu buôn bán tôi liền đặt nhiều một ít cơm*

chiên cùng đậu phộng rang, ăn không hết liền cất tủ lạnh hoặc là đưa cho bạn bè thân thích. 】

.....

【 thanh **: A, gần chỗ tôi có cái viện phúc lợi, tôi ngày thường ngẫu nhiên sẽ đi làm tình chút công việc nguyện, tôi đây có thể đặt nhiều một ít cặp cho mấy đứa nhỏ trong viện phúc lợi, vừa có thể giúp chủ tiệm duy trì, lại có thể cho những bạn nhỏ cũng ném thử trên mỹ vị cơm chiên trên thế giới này. 】

【 vô **: Nhớ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc phúc, bà xã của tôi gần đây cho tôi thêm không ít tiền tiêu vặt, "Thanh **" cho cái phương thức liên hệ, tôi chuyển chút tiền cho bạn, coi như mời mấy đứa nhỏ ăn cơm. 】

【 n **: Thêm tôi một phần, tôi cũng muốn mời các bạn nhỏ ăn cơm. 】

【 5 **: Còn có tôi, còn có tôi, nếu mọi người mời cơm, tôi đây liền mời canh tam tiên cùng canh cá chép đậu hủ hương vị thơm như vậy, cũng thực thích hợp cho trẻ con uống. 】

.....

【 cái **: Tôi đây liền phụ trách mời bọn họ ăn đậu phộng rang, đậu phộng dính đường phong phú, đậu phộng ở đây lại hương lại to lại giòn, mua nhiều chút lưu trữ cho các bạn nhỏ ăn vặt cũng không tồi. 】

【 n **: Nói làm tôi đều kích động, chủ tiệm làm gì muốn nghỉ ngơi, bằng không hiện tại khiến cho hẳn kiến thức một chút chúng ta nhiệt tình như thế nào! 】

Đại khái là tâm lý nghe theo đám đông, cùng tâm lý cứu vớt quấy phá, hơn nữa còn có thể thuận tiện làm việc tốt, một người dẫn đầu, khách hàng khác cũng sôi nổi mở miệng phụ họa.

Này kỳ thật cũng thực bình thường, người vốn dĩ chính là sinh vật cảm tình dư thừa, hơn nữa tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đồ ăn xác thật mỹ vị đến không thể bắt bẻ, nhóm người tham ăn ở bình luận nói chuyện lại dễ nghe, khách hàng quen nhàn rồi không có việc gì đều thích lại đây tâm sự, hơn một tháng xuống dưới, đối với cửa hàng này đã có lòng trung thành, tự nhiên không muốn để nó biến mất.

Còn ở núi đào hoa Nguyễn Miên Miên cũng không biết hết thái ý việc này, cô đang nhìn phía trước, trong lòng yên lặng đếm cái "Tam".

Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật..... (cũng không phải! Trên thực tế, cái này "Tam" ý tứ là, Tư Cảnh Lâm đã thất bại ba lần còn không có đem điều bay lên.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến anh khóe môi căng chặt nhìn đất "Điều hâu" lại lần nữa bề nghệ rơi trên mặt, biểu tình hận sắt không thành thép của anh, trong lòng có chút buồn cười.

Cô chạy chậm tiến lên: "Anh Cảnh Lâm, để em thử xem đi."

Tư Cảnh Lâm nhìn đến trong mắt cô không giấu được ý cười, mày trâm xuống: "Cười anh?"

"Không có a." Nguyễn Miên Miên lập tức lắc đầu.

Kỳ thật, chọc cười cô đảo cũng phải anh không được điều lên, mà là tư thái nề nếp của anh. Tư Cảnh Lâm nhìn đuôi tóc của cô lúc ẩn lúc hiện, dưới ánh mặt trời như tơ lụa mượt mà, có loại cảm giác muốn đuổi tay nắm một chút, bất quá anh cuối cùng vẫn là khắc chế, chỉ đưa điều cho cô.

Nguyễn Miên Miên tiếp nhận điều giờ lên, học phía kỹ xảo vừa quan sát của người khác chạy chậm lên.

Một trận gió quá, thần tuân điều hâu như điều gấp gió, thực mau liền bay lên trời.

"Anh Cảnh Lâm xem, bay lên rồi!" Nguyễn Miên Miên tâm tình theo điều cùng nhau lên cao, lúm đồng tiền như hoa mà hướng người phía trước kêu.

Phụ cận thả điều người không ít, Tư Cảnh Lâm thấy cô bé cao hứng đến quên hết tất cả, mấy người đi nhanh qua bên người cô, khen cô một câu, thay cô nhìn xung quanh.

Đạt được một tâm nguyện lúc nhỏ, Nguyễn Miên Miên thật sự rất vui vẻ, thậm chí nhìn không được cùng bên cạnh người chia sẻ tâm tình của mình: "Em rất cao hứng."

Thấy cô dễ dàng thỏa mãn như vậy, Tư Cảnh Lâm trong lòng cảm thán đồng thời, lại mặc danh xuất hiện chút thương tiếc.

Cha mẹ anh có cũng như không, tự nhiên hiểu rõ, đứa nhỏ không có cha mẹ, thời thơ ấu tóm lại so với đứa nhỏ bình thường muốn thiếu hụt một ít.

Thả xong điều, đã đến giữa trưa, đại gia một lần nữa vây quanh cái lều cùng ngồi xuống đệm, An An mang theo mèo con ở lều trại chơi.

Nguyễn Miên Man tự mình động thủ đem thức ăn chuẩn bị tốt nhất nhất bày ra, có bánh táo đỏ, bánh đậu phộng, to vàng xiu mại, như ý cuốn, cơm chiên dưa, thịt anh đào, đậu phộng rang, canh táo đỏ hạt sen nấu tuyết.

Hơn nửa trái cây cùng Tư Cảnh Lâm cho người chuẩn bị một ít thức ăn, đem chỗ ngồi gan bày tràn đầy.

"Oa ——"

Người được mùi hương từ lều trại chui ra tới An An nhìn đến nhiều đồ ngon như vậy, nhện không được phát ra âm thanh kinh ngạc cảm thán.

"Đây là anh đào sao?"

Thịt anh đào mê người trừ bỏ hương vị, còn có bề ngoài cùng màu sắc của nó, mới vừa bỏ ra tới, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nghe được bà Vương nói, Nguyễn Miên Man cười nói: "Đây là thịt anh đào."

"Bà còn nói nhìn giống lại không giống, nguyên lai là thịt, nhìn cũng thật xinh đẹp!" Bà Vương nói. Lớn nhỏ như anh đào, màu sắc thịt anh hồng nằm xem kẻ đậu Hà Lan màu thượng xanh biếc, thoạt nhìn giống như là một mâm anh đào tươi mới ngắt lấy còn mang theo lá cây, tự nhiên xinh đẹp.

Chương 59

Editor: Thienyetkomanhime

Ông Ngô dùng hai mắt thường thức, yết hầu khẽ nhúc nhích: "Thịt anh đào a, món này thật không bình thường, hôm nay thật là có lộc ăn!"

"Thịt anh đào ăn với cơm hay nhắm rượu đều không tồi, để cháu múc cho mọi người mỗi người một chén cơm chiên ăn cùng." Nguyễn Miên Miên nói.

Cô rút lời, Chu Linh nhanh trước 1 bước, lấy cái chén cơm dùng một lần múc cho mỗi người một chén.

"Ông đây không khách khí, ăn trước." Ông Ngô tiếp nhận cơm chiên, trước gắp một đĩa thịt anh đào.

Anh đào ngọt thơm hòa quyện với thịt tiên hương, kẻ sát vào, càng thêm câu đến người thêm nhỏ dãi. Một ngụm cắn xuống, da mềm mà thịt tó, ngọt hàm ngon miệng, mang theo nhàn nhạt hương quả.

Ông Ngô ngay từ đầu còn rụt rè chỉ cắn một cái miếng nhỏ, giây tiếp theo liền nhin không được đem toàn bộ "Anh đào" đưa vào trong miệng, ăn ngon đến lời nói đều nói không nên lời. Cẩn thận nhai đem thịt nuốt xuống, dư vị vẫn còn trong cổ họng, nửa ngày ông mới mở miệng: "Ăn ngon, thật sự là ăn quá ngon!"

Tư Cảnh Lâm biết tay nghề của cô tốt, lại không nghĩ rằng tay nghề có thể tốt đến nước này, mỗi lần nếm thử đều có kinh hỉ mới.

Liền ăn hai khối thịt anh đào, Tư Cảnh Lâm nhìn về phía cô: "Cách làm của em rất chính tông." Từ cổ truyền lưu đến nay thịt anh đào, tên tuy không sửa, cách làm cũng đã thay đổi, nguyên liệu nấu ăn cần bán sẽ không dùng đến anh đào, mà là lấy hồng khúc tạo màu, màu sắc thoạt nhìn tương tự giống anh đào, nhưng hương vị đã mất hương quả.

"Dùng chính là anh đào anh đưa tôi, cũng coi như là mượn hoa hiến phật." Nguyễn Miên Miên nói xong cũng gắp lên một khối, nhìn ngắm còn tính là vừa lòng.

Tư Cảnh Lâm nói: "Anh đào này của anh như vậy thật sự giá trị." Nói xong anh lại gấp một đĩa, hiển nhiên cũng thực thích món này.

Không riêng gì thịt anh đào, như ý cuốn – vỏ tôm hương, nhân mềm xốp; tơ vàng xiu mại – da mỏng nhân nhiều, thanh hương mỹ vị; bánh đậu phộng hàm hương mỹ vị, hương giòn ngon miệng; bánh táo đồ mùi táo thơm nồng ức, mềm mại, cùng đều được mọi người yêu thích.

Đương nhiên, Nguyễn Miên Miên cũng không quên Quả Quýt Nhỏ, cũng mang cho nó đặc chế com mề, để nó không cần ở bên cạnh thêm thường.

Một đám người thêm một con mề ăn đến sung sướng, lại đáng thương những người ở xung quanh cũng ăn com đã ngoại.

Vốn dĩ bọn họ cảm thấy, đồ ăn chính mình mang đến đã đủ phong phú, sandwich, bánh mì, món kho, sushi, trái cây cái gì cần có đều có, nhưng người được từ bên cạnh thổi qua tới mùi hương, trong nháy mắt liền cảm thấy ăn cái gì cũng đều không ngon.

Dù sao cũng là người xa lạ bèo nước gặp nhau, có thêm mọi người cũng ngượng ngùng thò lại gần, vì thế mọi người xung quanh chỉ có thể yên lặng ngửi mùi, lại lặng lẽ ném qua mấy cái ánh mắt u oán, đặc biệt có người không trông đỡ được mùi hương mê người này, thậm chí không sợ phiền toái mà trực tiếp đổi vị trí.

Đắm chìm trong mỹ thực bọn họ cũng không biết hết thấy việc này, chỉ có Tư Cảnh Lâm, phát hiện có người vẫn luôn hướng bên này nhìn, nhàn nhạt liếc mắt một cái. Cái liếc mắt này không chứa hi vọng, lại mặc danh làm người ta cảm nhận được áp lực, làm người thật sự chịu không nổi dụ hoặc, ngo ngoe rục rịch muốn lại đây đổi chút thức ăn, nháy mắt đánh mất ý niệm.

12 giờ hơn, mấy món Nguyễn Miên Miên bị dọn dẹp gần hết, ngay cả hai hộp com chiên dưa cùng canh táo đỏ hạt sen nằm tuyết cũng bị quét sạch, chỉ có đậu phộng rang, bởi vì còn có bánh đậu phộng bánh, còn thừa một ít.

Mọi người thật ra ăn đến độ có chút căng, bất quá thân là người lớn nên rụt rè, tự nhiên sẽ không lộ ra, chỉ có Tiểu An An, đĩnh bụng nhỏ của mình nói: "Mẹ ơi, mẹ xem trong bụng con có dưa hấu."

Nguyễn Miên Miên thấy bé quá đáng yêu, muốn trêu bé, vì thế duỗi tay nói: "Để chị vỗ vỗ, xem dưa hấu chín hay chưa."

Tiểu An An thích chị gái xinh đẹp lại làm đồ ăn ngon này, thế nên thật đúng là đi lại gần cô vô vố.

Mọi người ngồi ở một bên, bao gồm Tư Cảnh Lâm đều nhìn các cô, đáy mắt hàm chứa vài phần ý cười. Nguyễn Miên Miên cũng cười rộ lên, nhẹ nhàng ở trên bụng bé chạm vào một chút. "Chín sao? đưa hấu trong bụng An An bụng chín sao?" Tiểu An An khờ đại truy hỏi.

Nguyễn Miên Miên còn chưa kịp trả lời, một đứa trẻ mập mạp đi ngang qua đã kêu lên: "Chín chín, đưa hấu lớn như vậy, lập tức liền nổ mạnh, phanh ——" nói xong, hấu còn giờ hai tay hướng về phía trước, hình tượng mà khoa tay múa chân mình họa một cái nổ mạnh.

Cũng xui xẻo, đứa nhỏ nói xong chính mình chạy đi, lại làm An An sợ tới mức "Oa" một tiếng khóc lên.

Chu Linh chạy nhanh ôm con gái lên dỗ: "Ngoan không khóc không khóc, anh trai là hù dọa con thôi, đây là bụng An An không phải đưa hấu thật, sẽ không nổ a....."

"Đúng vậy, anh trai gạt người cái mũi sẽ mọc thật dài, An An đừng tin"

Một đám người vây quanh An An dỗ dành, nhưng bé như là thật sự bị dọa rồi, khóc cái không ngừng. Nguyễn Miên Miên đi theo dỗ hai câu, dứt khoát cầm lấy dao gọt hoa quả cùng một miếng táo hoạt động tay, thực mau liền khắc ra một tiểu bạch thỏ.

"An An em xem đây là cái gì?" Khắc xong, Nguyễn Miên Miên giờ quả táo con thỏ đưa tới trước mắt An An.

An An nhìn đến thỏ thỏ, tiếng khóc ít đi một chút, thủ duỗi tay thăm dò. Nguyễn Miên Miên đem con thỏ trực tiếp nhét vào trong tay bé, bị dờn đi lực chú ý An An rốt cuộc không khóc.

"Là hức....."

Nắc một cái, ngửi được mùi thơm của thỏ thỏ An An nói: "Là táo!"

"Đúng vậy, là dùng quả táo khắc thỏ con." Nguyễn Miên Miên khi nói chuyện, thuận tay lại cầm lấy một miếng táo khắc con thỏ cho bé xem.

Nhìn từ một miếng táo ở trong tay cô biến thành con thỏ, An An nào còn nhớ rõ là đang khóc, đôi mắt mở

tròn xoe, bên trong tràn ngập ngạc nhiên.

Cũng không phải con thỏ đơn sơ chỉ có hai cái lỗ tai, mà là ngũ quan, tứ chi đều khắc tót thập phần chân thật.

Đừng nói An An, ngay cả mấy người lớn đều xem đến mở to hai mắt. Nguyễn Miên Man khắc xong, thuận tay lại đưa cho bé.

"Cảm ơn chị." An An nói lời cảm tạ, vẻ mặt sùng bái mà nhìn cô, "Chị thật là lợi hại a!"

"Xác thật lợi hại."

Ông Ngô phụ họa một câu, nhin không được nói: "Đông Đông, cháu cũng khắc một cái cho ông được không?"

"Ông muốn khắc cái gì?" Nguyễn Miên Man gật đầu hỏi.

Cầm tinh con rắn ôn Ngô suy nghĩ một chút nói: "Rắn có thể chứ?"

"Có thể a." Nguyễn Miên Man đáp ứng, cắt ra một khối dưa chuột, sau đó liền bắt đầu động thủ. Dao gọt hoa quả ở trong tay cô linh hoạt chuyển động, một cây dao dùng ra công năng của mười mấy loại dao, không một hồi một con rắn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nguyễn Miên Man thuận tay dùng vỏ táo đính cho nó mọi đôi mắt rắn màu đỏ, càng thêm sống động.

Chờ cô đem con rắn cho ông Ngô, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng —— "chị gái nhỏ thật là lợi hại a!"

Nguyễn Miên Man ngẩng đầu, mới phát hiện không biết từ khi nào rất nhiều người xa lạ vây lại đây.

Này cũng bình thường, vốn dĩ bọn họ đều bởi vì hương khí món ăn hấp dẫn đến, chờ phát hiện cô dùng trái cây điêu khắc động vật, vốn dĩ đang tán bố, chơi đùa chung quanh rồi cuộc kiếm chế không được lòng hiếu kỳ, sôi nổi vây lại đây.

Mới vừa rồi kêu lên chính là một cô gái, khuôn mặt lộ ra chút trẻ con, hẳn vẫn là học sinh.

Thấy Nguyễn Miên Mân nhìn qua, cô gái sinh thẹn thùng cười, gơ củ cải trong tay hỏi: "Chị gái nhỏ, làm ơn có thể giúp em khắc một đóa hoa không?"

Nguyễn Miên Mân nhìn mắt củ cải đỏ đáng yêu trong tay cô, gật đầu nói: "Tôi chỉ khắc một đóa thôi."

Nghe vậy, những người khác vây xem trên mặt lộ ra vài phần thất vọng, bất quá cũng chưa nói cái gì.

Màu hồng củ cải còn mang theo lực anh tử, thoạt nhìn vốn là thật xinh đẹp, Nguyễn Miên Mân chính thể đánh giá một vòng, dao gọt hoa quả ở trong tay đạo qua một vòng, ngay sau đó liền bắt đầu động thủ. Lúc cô chuyển động dao gọt hoa quả, hình ảnh dao thoáng hiện làm quần chúng vây xem kinh ngạc, thiếu chút nữa cảm thán ra tiếng, chỉ sợ kêu ra tới hại cô cắt vào tay, lúc này mới cổ nuốt xuống. So với khắc vật còn sống, khắc hoa đối Nguyễn Miên Mân hoàn toàn không khó khăn, một tay vờ củ cải nhẹ chuyển, đồng thời dao cắt củ cải nhất hạ tung bay, chờ cô thu dao, nhẹ nhàng ung, một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp nháy mắt nở rõ ở tay cô.

"Oa ——"

Thấy một màn như vậy, chung quanh vang lên hết đợt này đến đợt khác âm thanh kinh ngạc cảm thán.

"Hoa tươi tặng mỹ nhân." Nguyễn Miên Mân đem dao gọt hoa quả thu lại, đem hoa đưa cho nữ sinh kia.

Có vẻ củ cải màu xanh lục làm nổi bật, đóa hoa này thoạt nhìn cùng thật sự giống, cô gái tiếp nhận tới, mặt đều đều, không biết là hưng phấn hay là vì lời nói của cô.

Theo bản năng cúi đầu ngửi hoa, cô gái hướng cô so tâm: "Cảm ơn chị gái nhỏ, moah moah ~" Nói xong, chính cô cũng ngượng ngùng, lời kéo cô bạn đi cùng chạy đi.

Chung quanh truyền đến tiếng cười thiện ý, theo sau mọi người đối với Nguyễn Miên Mân sôi nổi khen lên.

Nguyễn Miên Mân không tiếp tục điều khắc, mọi người vây quanh liền dần dần tản ra.

"Rất lợi hại." Bọn họ tản ra, Tư Cảnh Lâm mới đến khích lệ.

Nguyễn Miên Mân cong môi lên, thuận tay cũng khắc thỏ con cho anh. Đem con thỏ đưa cho anh, Nguyễn Miên Mân đột nhiên nhớ tới, hỏi: "ngày hôm qua ở trong tiệm đặt thật nhiều cơm chiên là anh sao?"

Tư Cảnh Lâm không có phủ nhận: "Thay nhân viên tăng ca đặt, bọn họ rất thích."

Anh làm trợ lý Tôn đặt cơm, còn tưởng rằng trong tiệm sinh ý là đơn thuần không tốt, chờ sáng nay trợ lý Tôn nói với anh, anh mới biết được cụ thể nguyên nhân.

Không biết tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên có nhà ăn 24 giờ Nguyễn Miên Miên gặt đầu, lộ ra biểu tình thì ra là thế. Tư Cảnh Lâm thấy cô gặt đầu xong liền không nói cái khác, chủ động nói: "Em đừng lo lắng, anh sẽ cùng Hứa tổng nói một tiếng, để ông ta quản lý tốt con gái mình."

Không biết sự chênh lệch của Hứa tổng cùng anh, Nguyễn Miên Miên cũng không muốn phỉn toái anh: "Không cần, trong tiệm sinh ý cũng không phải rất kém, cô ta thích sung tiền mời khách hàng ăn cơm liền tùy cô ta đi, dù sao khăng định cũng kiên trì không được lâu, em vừa lúc tranh thủ thời gian này nghỉ ngơi."

Tư Cảnh Lâm không nói cái gì nữa, trong lòng lại cảm thấy có vẻ ngoan ngoãn mở ra cửa hàng, không nhằm vào ai không trêu chọc ai, lại gặp được loại sự tình này, anh vẫn muốn tìm cha Hứa tán gẫu một chút, nếu là ông ta quản không được con gái mình, vậy.....

Nguyễn Miên Miên buổi chiều còn muốn mở cửa hàng, Tư Cảnh Lâm cũng là người bận rộn, đoàn người ở dưới chân núi hoa đào ngọc đến khoảng hai giờ, liền dẹp đường hồi phủ.

Mà khi bọn họ trên đường trở về, video Nguyễn Miên Miên lúc trước khắc xà cùng khắc hoa bị người truyền lên mạng. Cũng may video màn ảnh chỉ tập trung vào đôi tay điêu khắc của cô, về nàng tướng mạo, chỉ có một sườn mặt.

Tiệm cơm chiến Hạnh Phúc.

Đoàn người Nguyễn Miên Miên mới vừa bước vào cửa hàng nơi hẻm nhỏ, một bóng người liền hướng tới Nguyễn Miên Miên xông tới.

Nguyễn Miên Miên chưa thấy rõ đối phương là ai, thấy tư thái tiến tới, vẫn là theo bản năng lui một bước.

Cùng lúc đó, Tư Cảnh Lâm mày hơi trầm xuống, tiến lên một bước che ở trước người cô.

Người chạy tới khẩn cấp phanh lại một cái, mới khó khăn lùn ngừng ở trước mặt Tư Cảnh Lâm.

"Tư, Tư tổng, xin lỗi xin lỗi, tôi chính là tìm cô chủ có chút việc, đợi lâu rồi nên nhất thời tình thế cấp bách." Đối diện với biểu tình không vui của anh, Triệu Hữu Vi vội xin lỗi.

Tư Cảnh Lâm liếc hắt một cái: "Không có lần sau."

"Tốt tốt." Triệu Hữu Vi gật đầu, nhìn về phía người phía sau anh, "Chủ tiệm, việc lần trước tôi cùng cô nói cô còn nhớ rõ đi?"

Chu Linh vừa rồi đã tiến lên đem cửa mở ra, Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu nói: "Đi bên trong ngồi xuống nói đi."

An An ở trên xe ngủ rồi, bà Vương vừa rồi trực tiếp ôm bé về nhà nghỉ ngơi, ông Ngô lúc ở đầu hẻm bị mấy ông lão khác kêu đi chơi cờ.

Tư Cảnh Lâm vốn đi giúp các cô đồ vật lại đây liền chuẩn bị đi, thấy Triệu Hữu Vi tên nhóc lỗ mãng hấp tấp này nói tìm cô có việc, liền ở lâu hơn một chút. Mấy người ở trong tiệm ngồi xuống, Chu Linh liền đứng dậy đi rửa sạch hộp giữ ẩm, đồ vật linh tinh, trên bàn liền chỉ còn lại có Nguyễn Miên Miên bọn họ ba người.

Triệu Hữu Vi nói: "Chủ tiệm, ông nội của tôi nói nếu cô đồng ý, ngày mai liền mang bằng hữu lại đây ăn cơm, có thể chứ?"

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, không khỏi nhìn hắt một cái.

Nguyễn Miên Miên suy tư hai giây sau, không biết là cảm thấy đạo này trong tiệm sinh ý không thể tốt, lại có lẽ là thấy hắt giới thiệu nhiều bằng hữu như vậy duy trì sinh ý, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý.

"Thật tốt quá!" Thấy cô đáp ứng, Triệu Hữu Vi thập phần cao hứng, lập tức liền móc ra một chồng tiền đặt tới trên bàn: "Đây là tiền yển hội."

Chương 60

Editor: Thienyetkomanhme

"Đồ ăn còn chưa có định đâu." Nguyễn Miên Man bắt đầu đi nói.

Triệu Hữu Vi lập tức thao thao bất tuyệt lại nói tiếp: "Ồ đồng xào cay, bánh rau dại, cơm chiên tóp mỡ, canh cá viên tam tiên, đậu phộng rang, mấy cái này đều phải có, mặt khác cô lại thêm vài món là được, không cần quá chính thức, khách nhân chỉ có ông nội của tôi cùng hai ông bạn của ông, a, đương nhiên, tình huống cho phép, tôi sẽ lưu lại ăn trực."

Chỉ là mấy món hẩm báo, bàn yến chỉ vậy cũng chưa được, Nguyễn Miên Man sau khi gật đầu đem tiền đầy trở về: "Cũng không cần dùng nhiều tiền như vậy, chờ cơm nước xong lại kết toán đi."

"Muốn muốn, chúng ta đã nói tốt, thời gian là vào 7 - 8 giờ tối." Triệu Hữu Vi nói xong, trực tiếp đứng dậy chạy lấy người.

"Ai ——"

Nguyễn Miên Man gọi một tiếng đã không thấy người, không khỏi nhìn về tiền phía trên bàn.

"Một bàn yến tiệc cá nhân, mấy ngàn đến mấy vạn thậm chí mười mấy vạn đều có, lấy thủ nghệ của em, chút tiền ấy không không tính là nhiều." Tư Cảnh Lâm thấy cô tựa hồ có chút khó xử, trấn an nói.

Nguyễn Miên Man cũng không phải xem thấp tay nghề của mình, chỉ là cảm thấy ngày thường ở trong tiệm giá bán mấy món đã định, hiện tại thu của hẩm nhiều tiền như vậy, có cảm giác như làm thịt nhà giàu.

Chờ Tư Cảnh Lâm rời đi, Nguyễn Miên Man kêu Chu Linh ra ngồi nghỉ một hồi.

Hai người cùng nhau đem trái cây mang ra ngoài chưa ăn xong ra ăn, liền bắt đầu chuẩn bị buôn bán buổi tối.

Bốn giờ rưỡi, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mới vừa mở cửa, liền lập tức có đơn tiền vào, đơn hàng số lượng không tính nhiều, nhưng mỗi đơn đặt số lượng lại không ít.

Nguyễn Miên Miên chỉ cho là trong tiệm buổi trưa nghỉ bán nên vậy, cũng không nghĩ nhiều. Thẳng đến đưa đi mấy đơn, có một nhân viên giao cơm trung niên tới, vào cửa liền nói: "Chủ tiệm, đóng gói cho tôi năm phần cơm chiên trứng, tôi đem đi cùng đơn đặt hàng này."

Yêu cầu này có điểm kỳ quái, Nguyễn Miên Miên không thiếu được muốn hỏi một câu: "Là khách hàng muốn thêm sao?"

"Không phải, tôi xem ghi chú, đơn này hình như là khách hàng hảo tâm mau cho bọn nhỏ trong viện phúc lợi, cho nên cũng muốn góp một phần tâm ý." Nhân viên giao cơm trung niên mang theo vài phần ngưng ngưng trả lời.

Nguyễn Miên Miên lúc ấy không nói thêm cái gì, chỉ khen một câu hân cùng khách hàng làm việc thiện, theo sau lại ăn theo khẩu vị của trẻ con, làm đơn này thêm 10 phần cơm chiên dưa cùng 5 phần đậu phộng đọc đường, hơn nữa mỗi phần cơm chiên đều đầy đến sắp tràn ra ngoài.

Nhân viên giao cơm trung niên tiếp nhận cơm hộp liền phát hiện phân lượng không đúng, đoán được là chủ tiệm thêm vào, hân lộ ra gương mặt tươi cười: "Tôi trước thay bọn nhỏ cảm ơn cô chủ."

Nói xong, hân lộ ra một phần trịnh trọng mà xách theo cơm hộp đi ra ngoài.

Chờ hân đi không lâu, Chu Linh đột nhiên phát hiện một việc, lập tức chạy đến bên người Nguyễn Miên Miên: "Cô chủ, đơn tiếp theo địa chỉ cũng là viện phúc lợi, tôi hướng lên trên xem một chút, phát hiện phía trước cũng có hai cái đơn hàng là tôi cho viện phúc lợi này."

Nguyễn Miên Miên có chút kinh ngạc, tiếp nhận di động nhìn, phát hiện thật đúng thật. Hôm nay chẳng lẽ là ngày đặc biệt gì sao? Hay là viện phúc lợi này có yêu cầu trợ giúp?

Cô trong lòng nghĩ, đưa điện thoại di động cho Chu Linh, một bên một lần nữa đi rửa tay một bên nói: "Xia chờ lại có đơn hàng của viện phúc lợi này, chị đều nhắc nhở em một chút."

Nhiều cô làm không được, cho mỗi đơn thêm chút phân lượng vẫn là không thành vấn đề.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc khách hàng "Thanh **!", tên thật kêu Lý Thanh, là giáo viên tiểu học, ngày thường rảnh rỗi thường xuyên sẽ đi làm tình nguyện viên.

Ngày hôm qua cô đề nghị đặt cơm hộp cho viện phúc lợi, rất nhiều khách hàng đều muốn gửi tiền cho cô, bất quá Lý Thanh cảm thấy, có một số việc động đến tiền liền dễ xảy ra vấn đề, liền chỉ đem địa chỉ viện phúc lợi đăng ở bình luận, làm khách hàng có ý muốn giúp liền tự đặt cơm hộp đưa qua đi.

Viện phúc lợi liền ở phụ cận nhà cô, buổi chiều trước giờ mở cửa của cửa tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Lý Thanh đi vào trong viện, chuẩn bị cùng viện trưởng trước nói một tiếng.

"Chị Thanh Thanh!"

"Cô giáo Thanh Thanh!"

Cô là khách quen trong viện, bọn nhỏ nhìn đến cô, đều thấp phần nhiệt tình mà vây lại đây. Lý Thanh cười cùng bọn họ chào hỏi qua, đi về phía viện trưởng, nghe được động mà tỉnh đi ra.

Bởi vì đại bộ phận mọi người đối với cơm hộp đều cảm thấy không vệ sinh, Lý Thanh thuyết minh ý đồ đến, nghiêm túc thay tiệm cơm chiên Hạnh Phúc làm bảo đảm: "..... cửa hàng kia nguyên liệu nấu ăn thực sự tươi mới, lúc trước chủ tiệm còn đăng ảnh, rau dưa đều là hái trực tiếp từ vườn rau, hơn nữa đồ ăn từ trong tiệm hương vị rất tốt, chủ tiệm là người yêu thích mỹ thực..... Cửa hàng khai trương đến nay, không có xuất hiện sự cố về phương diện vệ sinh....."

"Ta tin tưởng cháu." Không chờ cô nói xong, viện trưởng liền cười rộ lên, "Lại nói tiếp còn phải cảm ơn cháu, hôm nay bếp trong viện xuất hiện vấn đề, ngày mai mới có người lại đây tu sửa. Vẫn đi chuẩn bị buổi tối lấy bếp từ nấu cơm, kết quả không biết có phải hay không mạch điện quá cũ, mới thử một chút liền đứt cầu dao, vừa rồi chú Hoàng còn nghĩ đi phụ cận mượn phòng bếp làm bữa tối cho bọn nhỏ."

Đương nhiên, đây là tính toán tốt nhất, nếu mượn không được phòng bếp, cũng chỉ có thể mua chút bánh bao, màn thầu hoặc bánh mì linh tinh chấp vá một buổi tối cho bọn nhỏ.

Lý Thanh không nghĩ tới sự tình sẽ khéo như vậy, vội vàng hỏi: "Đứt cầu dao không xảy ra chuyện gì đi? Đường điện trong viện nên đổi mới một lần nữa, bằng không quá nguy hiểm....."

Cô cùng viện trưởng trò chuyện tình huống viện phúc lợi, thời gian bất tri bất giác trôi đi, không riêng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mở cửa, thậm chí đã có nhân viên giao cơm đi vào cửa, còn là liền tiếp hai người.

"Xem cháu, nói một hồi đều quên thời gian." Lý Thanh chụp đầu mình, cùng viện trưởng tiến lên, tiếp nhận cơm hộp cũng hướng ra phía ngoài nói lời cảm tạ nhân viên giao cơm.

Hai đơn này, một đơn có sáu phần cơm chiên, một đơn khác còn có ba chén canh tam tiên cùng hai phần đậu phộng rang, trong đó một vị nhân viên giao cơm phát hiện địa chỉ nhận hàng là viện phúc lợi, còn ở trên đường mua chút đồ ăn vặt đưa lại đây.

Trẻ con trong viện phúc lợi quy mô không tính lớn, tổng cộng chỉ có 23 đứa nhỏ, cùng năm người lớn. Lý Thanh mở ra app bánh trôi cơm hộp, trước tiên đem cơm chiên đã thêm sẵn vào giỏ mua sắm, tiền trả xong, nói với viện trưởng: "Không bằng còn nóng cho bọn nhỏ ăn trước đi, phần cơm khác phóng chừng lập tức là có thể đưa lại đây."

Cô vừa mới dứt lời, lại nhân viên giao cơm khác lại đây, đúng là vị trung niên mua thêm cơm chiên trứng.

"Nhiều như vậy!" Từ trong tay nhân viên giao cơm tiếp nhận một túi lại một túi, Lý Thanh sợ ngáy người.

Nhân viên giao cơm trung niên vuốt mũ bảo hiểm nói: "Có năm phần là tâm ý của tôi, cái khác là chủ tiệm tặng thêm."

Đơn này khách hàng đã đặt tám phần cơm chiên, hơn nữa nhân viên giao cơm cùng Nguyễn Miên Miên thêm, một đơn này tổng cộng 23 phần cơm chiên, năm phần đậu phộng bọc đường. Lý Thanh cho rằng mọi người nhiều nhất một người đưa một hai phần thôi, kết quả lúc này mới 3 đơn, liền đủ cho toàn bộ người trong viện ăn, cô cảm tạ nhân viên giao cơm, chạy chậm đem cơm hộp đưa vào đại sảnh.

"Thanh Thanh, làm sao vậy?" Xem cô sốt ruột hoảng hốt, viện trưởng lo lắng nói.

"Cháu phải nhanh báo khách hàng khác đừng đặt thêm, bằng không ăn không hết." Kết cuộc đơn của cô còn đặt không ít.

Đi khu bình luận báo xong, Lý Thanh yên tâm gọi bọn nhỏ tiến vào ăn cơm.

Lại không biết, đừng nói trước lúc cô thông báo đã có người đặt đơn xong, chính là chưa có đặt cũng không nghe cô, một hai phải biểu đạt chút tâm ý, còn trả lời nói không đặt cơm chiên có thể đặt đậu phộng rang, dù sao đậu phộng để được lâu.

Ừ thế, trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Man liền phát hiện, đơn đưa tới viện phúc lợi bắt đầu từ cơm chiên cùng canh biển thành đậu phộng.

Trên trán cô không khỏi toát ra rất nhiều đầu chấm hỏi, tự hỏi cho bọn nhỏ ăn nhiều đậu phộng rang như vậy, có thể hay không bị nóng trong.

Bản khoăn đến vẫn đề nóng trong, kế tiếp rang đậu, cô cũng không lại thêm số lượng, mà là bảo Chu Linh đem một ít trái cây trong tiệm ra rửa, cho mỗi đơn thêm một hộp hoa quả.

Viện phúc lợi.

Dù không giống những đứa trẻ khác, mấy đứa nhỏ trong viện phúc tuy rằng không kén ăn, nhưng nhìn đến cơm hộp, vẫn là cao hứng lại hưng phấn.

Đặc biệt là khi Lý Thanh cởi bỏ đóng gói, mở ra một phần cơm chiên dưa, các bạn nhỏ nhìn cơm chiên dưa xinh đẹp lại thơm, nước miếng đều muốn xuống.

Mấy đứa nhỏ tuổi tác không giống nhau, lượng cơm ăn cũng không giống, tự nhiên không trực tiếp cho mỗi đứa một hộp, mà là dùng chén nhỏ phân cho bọn chúng, không đủ lại xới thêm. Trước mắt trước có cơm chiên trứng, cơm chiên tóp mỡ, cơm chiên thịt trứng, cơm chiên dưa, cơm chiên dưa được các bạn nhỏ thích nhất.

"Cái này ngon quá nha."

"Hóa ra dưa cũng có thể chiên cơm."

Người lớn nhìn đến bọn nhỏ một đám vui đầu ăn, mặt cũng không ngẩng lên, trên mặt đều nở nụ cười từ ái.

"Viện trưởng, mọi người cũng ném thử đi, cơm chiên nhà này thật sự ngon." Lý Thanh nói.

"Không được, bọn nhỏ thích, cho bọn chúng ăn trước."

"Không có sao, đơn cháu đặt phòng chừng lập tức cũng tới."

Nghe được lời này, mọi người mới bưng lên chén, đều ăn ý không mức cơm chiên dưa.

Hai miếng cơm xuống bụng, là đầu bếp của viện, chồng viện trưởng, chú Hoàng kính ngạc cảm thán nói:
"Cơm chiên trứng này nhìn cũng đẹp, như thế nào sẽ ăn ngon như vậy!"

"Xác thật mỹ vị, trách không được bọn nhỏ ăn ngon lành như vậy." Viện trưởng nói.

Ăn cơm chiên tóp mỡ, chú bảo vệ phụ họa gật đầu, ăn ngon đến thời gian nói chuyện đều không có, chỉ cảm thấy trước nay không ăn qua tóp mỡ thơm như vậy.

"Ông Hoàng, cháu muốn thêm cơm ạ."

"Cháu cũng muốn thêm cơm ạ."

"Viện trưởng, giúp cháu thêm cơm ạ."

Không chờ mấy người lớn yên lặng thưởng thức mỹ thực lâu lắm, bọn nhỏ đã một đám ôm chén lại đây, gương mặt phồng lên còn chưa nuốt hết cơm chiên trong miệng.

Lý Thanh nói: "Còn có rất nhiều, đều ăn từ từ, đừng để nghẹn, đem cơm trong miệng nuốt xong rồi nói."

Mấy người lớn buông chén múc thêm cho lũ trẻ vậy lại đây xong, đang chuẩn bị tiếp tục ăn, một thân ảnh nhỏ nhỏ chậm rì rì đã đi tới.

Khó có khi nhìn thấy nó chủ động lại đây thêm cơm, trong mắt mấy người lớn xẹt qua một mặt kinh hãi, không nghĩ tới, càng kinh hãi còn ở phía sau.

"Thêm..... Thêm cơm."

Trời ạ!

Viện phúc lợi đưa nhỏ hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tình huống đặc thù, đứa nhỏ này kêu Khang Khang là "Đứa nhỏ đến từ ngôi sao", lần đầu tiên nghe được hẳn chủ động biểu đạt yêu cầu, mấy người lớn kiềm chế mới không kêu ra tiếng.

Viện trưởng nháy mắt giấu đi hơi nước trong mắt, tiếp nhận chén nhẹ giọng hỏi: "Khang Khang muốn thêm loại cơm nào?"

Bàn này nó không lại mở miệng, bất quá viện trưởng cũng thực thỏa mãn, hỏi một câu: "Lại lấy cho cháu thêm một chén cơm chiên dưa được không?" Thấy nó không có ý từ chối, thêm cơm.

Chờ nó trở lại vị trí, mấy người lớn trao đổi ánh mắt, đều nói không nên lời kinh hãi cùng cao hứng.

Không bao lâu, bên ngoài lại truyền đến thanh âm của nhân viên giao cơm, Lý Thanh chạy ra nhìn đến đồng thời tới ba nhân viên giao cơm, đầu có chút lớn. Càng làm cho đầu cô lớn hơn, ba nhân viên giao cơm này còn chưa phải kết thúc Lý Thanh không thể không lại lần nữa đứng bình luận.

【 thanh **: Đầu tiên phi thường cảm tạ tình yêu của mọi người, nhưng thật sự đừng tặng thêm nữa, trong viện người lớn thêm dưa nhỏ cũng chưa vượt qua 30 người, thật ăn không hết! Cùng với, có người gần đây hay không, lại đây cùng nhau thêm chút nào nhiệt, giúp đỡ giải quyết một ít đồ ăn! [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【 a **: Ha ha ha ha, mọi người đừng là cấp lực, thể nhưng tặng nhiều như vậy, người kêu bọn nhỏ ăn nhiều một chút, nói cho bọn chúng ăn no mới có thể cao cao. 】

【 k **: Cái hình ảnh này, thoát nhìn..... Xác thật có điểm nhiều. 】

【 thanh **: Bọn nhỏ đều thực thích ăn, có dưa nhỏ ăn thêm ăn hết hơn một nửa hộp còn muốn thêm cơm, nhưng là thật không dám lại cho bọn nó ăn thêm, không nói giỡn, nếu ở gần thật sự có thể lại đây cùng nhau ăn, hoàn toàn không vấn đề. 】

.....

【 5 **: Không được, không được, bọn nhỏ nếu thích, để lại cho bọn chúng từ từ ăn đi, hiện tại không phải còn sớm sao? Chờ bọn họ chơi một hồi, hoàn toàn có thể lại ăn thêm một bữa. 】

【 H **: Di, hình ảnh có mấy hộp đậu phộng thấy thể nào lại hơi trắng trắng? 】

【 thanh **: A! Vừa mới quên nói, chủ tiệm thập phần có tâm, phát hiện là đưa cho bọn nhỏ, chẳng những cấp thêm phần lượng, tặng hoa quả, quan trọng nhất chính là, còn làm thêm món, màu trắng cái kia là đậu phộng bọc đường, thơm ngọt ngon miệng, đặc biệt ăn ngon, bọn nhỏ đều rất thích; mặt khác còn tặng một ít bánh táo đỏ, táo vị nồng đậm, vị mềm mịn, ăn ngon đến muốn bay lên, các người thật sự không tới sao? [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【o^{**6}: *Mã ơi! Chủ tiệm quá mức..... Tay nghề tốt cũng người tốt, thế nhưng làm món mới cho các bạn nhỏ!* 】

【cái^{**} thứ: *đậu phộng bọc đường? Tôi khi còn nhỏ rất nhất a! Có chút muốn đi.....*】

【n^{**x}: *đậu phộng bọc đường cùng bánh táo đỏ đều là mỹ thực yêu thích của tôi, có chút bị thèm đến.* 】

【thanh^{**l}: *Muốn ăn liền tới, bọn nhỏ nói hoan nghênh mọi người tới làm khách, cùng nhau chia sẻ mỹ thực ~*】

【mộng^{**k}: *Nhà tôi cách đây không xa, muốn mang con gái cùng nhau đi qua, có thể chứ? Con bé nói muốn đem đồ chơi của mình chia sẻ cùng các bạn nhỏ.*】 【thanh^{**l}: *Đương nhiên có thể, hoan nghênh hoan nghênh ~*】

Chương 61

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên thẳng đến lúc cửa tiệm đóng cửa xem khu bình luận, mới biết được hết thấy, nguyên nhân mọi chuyện, chạy nhanh giải thích.

【Chủ tiệm trả lời: Hôm nay buổi sáng là bởi vì có trường bồi mời, cho nên cùng người quen đi ra ngoài chơi, chưa nói rõ ràng hại mọi người hiểu lầm, xin lỗi.】

Mặc dù cô nói như vậy, không ít khách hàng vẫn là cảm thấy, chủ tiệm lúc này đi ra ngoài chơi, khẳng định là muốn đi giải sầu, mà sở dĩ muốn giải sầu, còn không phải bởi vì sinh ý trong tiệm. Bất quá nghĩ thì nghĩ, bọn họ lại sẵn sàng không có biểu lộ ra.

【o**6: Không quan hệ a, coi như là mọi người cùng nhau làm chuyện tốt.】

【mộng**k: Hôm nay phòng bếp viện phúc lợi phòng bếp không nấu cơm được, vậy là chó ngáp phải ruồi, thật ra giải quyết vấn đề bữa tối trong viện, hơn nữa mọi người đều chơi đến rất vui vẻ, tôi cảm thấy mục đích đầu tiên cũng không quan trọng.】

【thanh**l: Đúng vậy, bọn nhỏ đều thực thích tay nghề chủ tiệm, đặc biệt là món mới đậu phộng bọc đường, bọn họ đặc biệt thích.】

Nguyễn Miên Miên vừa rồi đã nhìn đến bình luận của tài khoản "Thanh**l", về sau thật là có không ít khách hàng tới viện phúc lợi xem náo nhiệt, lại còn mang theo lễ vật tặng các bạn nhỏ trong viện, từ hình ảnh là có thể nhìn ra lúc ấy có bao nhiêu náo nhiệt.

Nghĩ đến những hình ảnh ảm áp đó, cô không khỏi mỉm cười, trong lòng cảm thấy thật tốt. 【cái**thứ: đậu phộng gì đó gì đó tôi cũng thích, chủ tiệm cho vào thực đơn đi, cho vào thực đơn đi, cho vào thực đơn đi.....】

【Hq: Chủ tiệm tôi mặc kệ, tôi cũng là người bạn nhỏ, bánh táo gì đó, tôi cũng muốn!】**

【mộng **k: Nhụ..... chủ tiệm, tôi thay con gái ở khu bình luận bày tỏ một chút, con bé còn muốn ăn bánh táo đó cùng đậu phộng bọc đường, người nhìn thời điểm an bài một chút?】

.....

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bọn họ lại bắt đầu thúc giục thêm món đậu phộng bọc đường cùng bánh táo đó, cảm thấy cần liên hệ chủ Phùng một chút.

Bàn trước đã để lại dây số, lúc này thời gian có chút muộn, cô thủ gửi tin nhắn qua trước. Chủ Phùng còn chưa ngủ, hai phút sau trực tiếp gọi điện thoại lại đây.

"Uy, chủ Phùng, ngưng ngưng quấy rầy....."

Nguyễn Miên Miên cùng chủ hàn huyên vài câu, trước tỏ vẻ còn muốn 300 cân đậu phộng, ngay sau đó hỏi chủ nơi đó còn có hay không rau dại cùng ốc đồng.

"Rau dại trong nhà liền có, trên núi cũng còn có thể hái một ít, cháu nếu muốn ngày mai chủ liền mang qua, ốc đồng cũng có không ít, đặt ở lu nước nhà bùn hai ngày rồi....."

Chủ Phùng nuôi ốc không phải có năng lực biết trước, mà là năm rồi vào thời điểm này đều sẽ vớt ốc đồng lên trần trên bán. Lu này chưa bán đi, cho nên nuôi trước.

Giải quyết vấn đề nguyên liệu nấu ăn, Nguyễn Miên Miên yên tâm mà rửa mặt đi ngủ.

Sắp ngủ, cô đột nhiên nhớ ra, mở ra đi động nhìn tiền lời, phát hiện mặc dù trừ đi mấy hộp cơm cô tặng đi, hôm nay một buổi chiều cũng không sai biệt lắm bằng tiền lời cả ngày hôm qua.

Đêm đó, mạng xã hội thành phố A có hai video tương đối hot, một cái là video chị gái nhỏ xinh đẹp, điều khắc trái cây, một cái là hoạt động công ích cho viện phúc lợi.

Bất quá video trước bình luận trên cơ bản đều là "666", "kỹ thuật xắt rau của chị gái nhỏ thật bắt phàm", "Mẹ hỏi tôi vì cái gì quỳ xuống xem video" linh tinh.

Mà video sau, có người khen, còn có người hoài nghi có phải hay không cái này là quảng cáo của "Tiệm

cơm chiên Hạnh Phúc", bất quá theo sau lại có người nói "Chỉ cần là làm việc tốt, quảng cáo thì thế nào" linh tinh, người không tán đồng lập tức tỏ vẻ "Cho trẻ con ăn cơm hộp mà tính là làm việc tốt gì, thật muốn làm tốt sự nên cấp viện phúc lợi quyền tiền"..... Vì thế, khu bình luận thực mau liền náo lên.

Ngày đó hơn 7 giờ, tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt.

Cửa hàng trưởng Tiễn tính một chút lỗ lãi ngày hôm nay, tức khắc đầu muốn to lên. Hắn xoa xoa giữa mày, nghĩ đến chỉ khi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đóng cửa đại tiểu thư mới có thể bỏ qua, cầm lấy di động, mang theo vài phần hy vọng click mở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Phát hiện tiệm cơm chiên Hạnh Phúc buôn bán bình thường, cửa hàng trưởng tức khắc thất vọng, chờ nhìn đến lượng tiêu thụ trong tiệm nguyệt so với ngày hôm qua tăng trưởng không ít, biểu tình càng thêm khó coi.

Nghĩ đến rõ ràng cửa hàng cơm chiên khác đều bị đá kích đến không có sinh ý, cửa hàng trưởng nhận không được nói thầm lên: "Cửa hàng này dựa vào cái gì còn có thể lưu lại nhiều khách hàng như vậy? Chẳng lẽ thực sự ăn ngon như vậy?"

Có lòng hiếu kỳ thúc dục, hắn nhận không được ở trong tiệm đặt một phần cơm chiên Dương Châu cùng một phần canh tam tiên.

Hắn tự nhiên sẽ không ngốc mà đem địa chỉ điền tới trong tiệm, bởi vậy chờ nhân viên giao cơm gọi điện thoại lại đây, cùng những người khác trong tiệm báo một tiếng, trộm đi xuống lầu lấy cơm hộp.

Thân là nhân viên khách sạn Thiên Nguyệt, cửa hàng trưởng vẫn là ăn qua không ít thứ tốt, nói thật, miệng đã có chút bị đầu bếp khách sạn chiều hư, đồ ngon bên ngoài, có thể làm hắn cảm thấy ngon rất ít.

Nhưng mà, chờ ném đến cơm chiên Dương Châu tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bắp ngọt thanh, trứng gà tươi mới, dưa chuột thanh hương..... Càng nhai càng thơm, hương vị cơm cùng các loại nguyên liệu nấu ăn ở trong miệng đồng thời tràn ra, hắn cảm thấy đầu chỉ là ăn ngon, quả thực là mỹ vị.

Trong nháy mắt, hắn thậm chí nhớ không nổi đây là cơm chiên, chỉ biết bùng lên chén từng ngụm từng ngụm ăn, thẳng đến khi ăn quá nhanh thiếu chút nữa nghẹn, hắn mới vội mở ra canh tam tiên bên cạnh, sau đó phát hiện, ngay cả canh cũng ngon như vậy, nguyên liệu nấu ăn tiên vị hoàn mỹ giao hòa ở bên nhau, dư vị vô cùng.

"Ách....."

Cửa hàng trưởng Tiền nắc một cái, nhìn hai cái hộp cơm rỗng tuếch trước mặt, mới dần dần khôi phục suy nghĩ bình thường.

Mặc dù khôi phục suy nghĩ bình thường, hẳn vẫn là không thể không thừa nhận, tay nghề ông chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc xác thật tốt, tốt đến mức ở phương diện làm cơm chiên, thậm chí đầu bếp tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt còn kém hơn.

Đối phương có tay nghề này, hơn nữa trong tiệm giá cả phải chăng, cửa hàng trưởng cảm thấy, chỉ dựa vào giá cả muốn áp đảo nó, phỏng chừng là không có khả năng, rốt cuộc đầu năm nay, cái gì không nhiều, chứ người mê ăn uống là nhiều nhất.

"Haizz!" cửa hàng trưởng Tiền lắc đầu, có điểm hối hận tiếp nhận việc này.

Trở lại trong tiệm, cửa hàng trưởng lại lần nữa liên hệ đại tiểu thư, khuyên giải không có kết quả ngược lại bị mắng, chỉ có thể gọi điện thoại cho ông chủ.

Cha Hứa nghe được hẳn báo cáo tình huống, cũng có chút bất đắc dĩ, bất quá tổn thất chút tiền ấy còn không đến mức làm hắn đau lòng, cuối cùng chỉ nói: "Cửa hàng người củ theo lẽ thường mở thêm mấy ngày, lỗ lỗ cũng không phải lo, tôi sẽ tìm thời gian cùng con bé nói chuyện."

Không chờ hẳn tìm con gái nói chuyện, theo sau nhận được một cuộc gọi của cấp dưới, hẳn lại muốn tìm Tư Cảnh Lâm nói chuyện.

Đầu năm nay, ai cũng sẽ không đem trứng gà đặt ở trong một rổ, cha Hứa hiện giờ liền có ý đồ hướng phát triển trên phương diện internet, hai năm trước đã mở một công ty nhỏ.

Mới vừa rồi cấp dưới điện thoại, báo cáo, công ty bọn họ đã thương thảo tốt một hạng mục nay lại thất bại, đối phương vừa mới đã cùng tập đoàn Bách Xuyên ký hợp đồng thành công.

Tư Cảnh Lâm không phải người thích dong dài, này không, giữa trưa cùng Nguyễn Miên Miên nói sẽ cùng cha Hứa nói chuyện, buổi tối khiến cho người ta không thể không chủ động tới tìm anh.

Cha Hứa tới tập đoàn Bách Xuyên, Tư Cảnh Lâm đang ở điều khiển một hội nghị video đa quốc gia, làm hắn ngồi một giờ mới gặp được người. Hoàn nghị anh ta là cố ý đánh phủ đầu mình, cha Hứa trong lòng có

chút không vui, lại không dám biểu lộ ra, nhìn đến anh còn phải tươi cười đón chào.

Cha Hứa khô cần hàn huyên hai câu, thấy anh hoàn toàn không nói tiếp, chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề: "Tư tổng, tôi hôm nay lại đây là bởi vì..... Ngài xem nơi này có phải hay không có cái gì hiểu lầm?"

Ngồi sai bàn làm việc, Tư Cảnh Lâm lúc này mới ngẩng đầu lên, ngữ khí lãnh đạm: "Lần trước tôi đã nhắc nhở quá Hứa tổng."

Tập đoàn Bách Xuyên gia đại nghiệp đại, anh cũng không có khả năng chuyện gì cũng đều quản, cha Hứa vẫn tưởng rằng là phía dưới công ty tự chủ trương, đây là.....

Đương nhiên, hẳn chưa chắc không đoán được có thể nguyên nhân là do con gái, chỉ là ôm tâm lý may mắn không muốn thừa nhận mà thôi, mà hiện tại, lại là không thể không thừa nhận.

Cha Hứa giải thích nói: "Tư tổng đừng hiểu lầm, thật sự là đứa nhỏ trong nhà còn nhỏ không hiểu chuyện, nghĩ cái gì thì muốn cái đó, cảm thấy mở cửa hàng chơi..... Nếu là có mạo phạm đến bằng hữu của ngài, kia cũng là cạnh tranh thương nghiệp bình thường, còn thỉnh Tư tổng không cần cùng con bé so đo."

Nếu anh hỏi đến, cha Hứa tự nhiên không thể thừa nhận, con gái là cố ý nhằm vào bằng hữu của anh.

Nghĩ đến cô bé so với con gái ông ta còn nhỏ hơn vài tuổi, nếu con gái ông ta vẫn là đứa nhỏ, vậy cô bé nhà mình chẳng phải là bảo bảo. Tư Cảnh Lâm dùng ánh mắt lạnh lùng liếc mắt một cái: "Hứa tổng lặp lại lần nữa, hôm nay lại đây là vì cái gì?"

Cha Hứa sùng sốt một chút, nghĩ anh có phải hay không chuẩn bị tiếp nhận, vì thế đem chính mình mới vừa rồi đi thẳng vào vấn đề lặp lại một lần: "Tôi hôm nay lại đây là bởi vì..... Ngài xem nơi này có phải hay không có cái gì hiểu lầm?"

Tư Cảnh Lâm đột nhiên cười rộ lên, chỉ là ý cười không chạm tới đáy mắt.

"Không hiểu lầm, cạnh tranh thương nghiệp bình thường mà thôi."

Nghe được anh cười, cha Hứa còn tưởng rằng chính mình đoán đúng rồi, cũng đi theo lộ ra tươi cười, chờ nghe được lời nói của hẳn, tươi cười trực tiếp cứng ở trên mặt.

"Tư tổng, kể cả ngài gia đại nghiệp đại cũng không thể khi dễ người như vậy?" Cha Hứa phục hồi tinh

thần lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Một lần nữa bắt đầu xử lý sự vụ Tư Cảnh Lâm cũng không ngáng đầu lên nói: "Tiễn khách."

Tôn trợ lý lập tức tiến lên đây: "Hứa tổng, mời."

Cha Hứa cao ộc Bách Xuyên ra tới, mặt đã đen như than, vừa lên xe liền lập tức gọi điện thoại cho con gái.

Ngày kế thời tiết vẫn tốt như cũ, ngủ ngon Nguyễn Miên Miên tỉnh lại liền mở ra cửa sau đi lên sân thượng tưới nước cho chậu hoa cùng rau xanh, hành lá tươi, thuận tiện khởi động cho thanh tỉnh mới xuống lầu.

Quả Quýt Nhỏ đi theo cô xuống dưới, còn định nháy lên bắt lấy hành lá vừa cắt trong tay cô.

"Đừng nháo." Nguyễn Miên Miên nắm một ít hành lá hư ném nó, tiến vào phòng bếp Trên sân thượng, hành mọc quá tốt, cô rửa mặt qua, liền cắt hành đem làm một ít bánh rán hành.

Mùi hương mỡ hành từ trong tiệm bay ra, chọc đến ông Ngô vốn dĩ chuẩn bị lặng lẽ từ ngoài cửa đi ngang qua, không quấy rầy cô, lại nhìn không được đi vào: "Đông Đông, lại làm cái gì ngon vậy?"

"Dạ là bánh rán, ông Ngô ăn bữa sáng chưa? Cùng ăn một ít ạ." Nguyễn Miên Miên nói, đã đem một đĩa mang ra.

Ông Ngô nhìn đến đĩa bánh rán vàng thơm có chút hành xanh, hoàn toàn nói không nên lời cự tuyệt. Ông ngồi xuống sau lập tức cầm lấy đôi đũa, tranh thủ còn nóng cắn một ngum, ngoài giòn trong mềm, tinh tế nhấm nuốt, miệng mũi tràn đầy mạch hương cùng hành hương.

Bánh rán hành của mình cũng ra rồi, Nguyễn Miên Miên lại múc hai chén cháo trắng ninh từ tòi qua cũng hai đĩa đồ ăn kèm. Bánh rán hành thơm ngào ngạt, cháo trắng mềm mịn, tiểu thái ngon miệng, buổi sáng ăn một phần mỹ vị như vậy, thật sự làm người ta sung sướng.

"Thoải mái! Đông Đông thật là làm cái gì ăn cũng ngon." ông Ngô ăn xong sau, cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Chân trước ông vừa đi, Chu Linh sau lưng liền tới nhìn đến Nguyễn Miên Miên thu thập chén bàn đứng

bên cạnh bồn rửa, lập tức tiến lên tiếp nhận.

Nguyễn Miên Miên còn phải chuẩn bị trước cho yến hội buổi tối, liền không cùng chị khách khí. Tự mình đi mua sắm một phen trở về, cô bắt đầu xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn.

Chu Linh nhìn động tác cô như nước chảy mây trôi, đổi các loại nguyên liệu nấu ăn hoặc cắt hoặc chặt hoặc ngâm hoặc trần, muốn hỗ trợ cũng không giúp được gì, chỉ có thể đi theo bên cạnh làm chút việc vặt.

Hơn 9 giờ, ngoài cửa vang lên tiếng xe, cảm thấy cuối cùng có chỗ dụng võ, Chu Linh lập tức chạy ra.

Cô vừa lại đây, Nguyễn Miên Miên liền báo qua chú Phùng sẽ đưa nguyên liệu nấu ăn tới, lúc này Chu Linh ra nhận, chào hỏi qua nói: "Co chủ còn bạn ở bên trong, phiền toái chú đem ốc đồng dọn vào."

"Khách khí cái gì." chú Phùng nói xong, trực tiếp xách theo hai thùng ốc đồng đi vào trong. Chu Linh cũng không rảnh tay, đem đậu phộng từ trong xe, nguyên liệu nấu ăn bên ngoài dọn xuống.

Chú Phùng vào tiệm, Nguyễn Miên Miên cùng chú chào hỏi, sau đó nói: "Chú Phùng, khả năng muốn phiền toái chú cùng Chu Linh đem đậu phộng đưa đến một chỗ khác."

Việc này nhỏ, chú Phùng tự nhiên không thêm để ý, cùng Chu Linh đem đậu phộng đưa đến nhà bà Lâm, cầm tiền cao hứng mà lái xe về nhà.

Mà lại lần nữa nhận được đậu phộng quá, bà Lâm cũng thật cao hứng, nắm tay Chu Linh luôn mồm cảm tạ cô cùng Nguyễn Miên Miên, muốn cho cô lấy một ít gạo nếp rót tròng heo mình làm. Gạo nếp rót tròng heo là món sở trường của bà Lâm, ngày xưa chỉ có tết nhất lễ lạc mới có thể làm, lần này vẫn là xem làm kiểm được chút tiền, mới làm cho cháu trai, cháu gái ăn đỡ thèm. Chu Linh không nói lại, chỉ có thể bưng đĩa trở về.

Trở lại trong tiệm, cô đem đĩa gạo nếp rót tròng heo đặt tới trước mặt Nguyễn Miên Miên, nói cho cô là bà Lâm đưa.

"Gạo nếp rót tròng heo?" Nguyễn Miên Miên vẫn là lần đầu nghe tới món này, không khỏi xem kỹ. Trên đĩa, gạo nếp rót tròng heo bị cắt thành từng mảnh từng mảnh, mặt cắt vẫn nhìn được từng hạt bị dầu chiên đến vàng ruộm, làm người ta xem nhẹ hai chữ "tròng heo", thoạt nhìn có chút muốn ăn.

Làm một đầu bếp, Nguyễn Miên Miên tự nhiên sẽ không đối với nguyên liệu nấu ăn có thành kiến, lập tức

liền cầm lấy chiếc đĩa kẹp lên một miếng.

Bên trong gạo nếp thơm, giòn, Bên trong có chút mềm, tràng heo nhai cực kỳ ngon, hương vị bất đồng hoàn quyền ở bên nhau, hương vị còn khá ngon.

Tuy rằng còn có cho thêm đường, nhưng hương vị chính thể thực không tồi, Nguyễn Miên Miên vừa lòng gật đầu lại ăn một miếng. Chu Linh vốn đang lo lắng cô không ăn tràng heo, thấy cô tựa hồ còn rất vừa lòng, lập tức mở ra máy hát: "Bà ngoại chị cũng biết làm gạo nếp rót tràng heo, khi còn nhỏ bà kêu chị ăn, chị biết là đừng tràng heo, ngay từ đầu còn không dám ăn, chờ ném một nắm sau liền thích mê." Nói xong, cô không nhịn được cũng cầm lấy đôi đĩa ăn lên.

Chương 62

Editor: Thienyetkomanhme

"Tràng heo này kỳ thật có thể làm được không ít món ngon....."

Hai người vây quay đĩa "Gạo nếp rót tràng heo" hàn huyên một hồi, mắt thấy tới gần giữa trưa, vội chuẩn bị mở cửa hàng.

Cửa hàng vừa mở ra, lập tức liền có đơn đặt hàng tới, bất quá số lượng mỗi đơn không có nhiều như chiều hôm qua.

Ngày hôm qua khách hàng kêu muốn bánh táo đỏ cùng đậu phộng bọc đường, món trước có chút mất thời gian, Nguyễn Miên Miên hôm nay không có thời gian, cho nên chỉ làm món sau. Bất quá, như vậy cũng thực làm khách hàng cảm thấy cao hứng, không ít người đều sẽ đặt một phần.

【 cái ** thứ: Thật tốt quá, thế nhưng thật có đậu phộng đường, chủ tiệm cho người điểm thưởng! 】

【 o**6: Vui vẻ, chủ tiệm đáng được khen ngợi. 】

【 mộng **k: Con gái của tôi thích ăn đậu phộng đường, nhìn đến thực đơn sau, lập tức đặt cho con bé một phần. 】

Làm đậu trăm họ, có mấy khách hàng cao hứng, đồng thời còn có một ít khách hàng không cho là đúng.

【 **s: Mía ơi! Tưởng tượng không được đậu phộng ngọt là cái hương vị gì, vì cái gì các người lại thích ăn đậu phộng đường? đậu phộng rang không thơm sao? 】

【 h**h: Hẳn là trẻ con thích đi, dù sao tôi cảm thấy đậu phộng vẫn là mặn ngon hơn, tỷ như đậu phộng rang, nước muối nấu đậu phộng, đậu phộng tãi ớt linh tinh. 】

【H**q: Các người chính là "Quá mặn", nên muốn ăn "ngọt" một chút sao?】

【cái ** thứ: Chính là, mấy người có thấy nhàm chán không vậy, lại không ăn đậu phộng nhà mấy người, quán tôi thích ăn ngọt hay gì.】

.....

Hôm nay là cuối tuần, bọn họ cũng chính là lúc chờ cơm hộp nhàn rỗi không có việc gì tùy tiện nói chút, chờ cơm hộp tới rồi, cũng không có thời gian cãi nhau. Giữa trưa buôn bán xong, Nguyễn Miên Miên nhìn đến bọn họ lại cãi nhau "ngọt - mặn", bật cười, còn cố ý đi nhìn lượng tiêu thụ, phát hiện vẫn là người thích đậu phộng rang nhiều hơn một ít.

Xem xong bình luận, tuy rằng có chút ngượng ngùng, Nguyễn Miên Miên vẫn đăng lên thông báo buổi chiều không buôn bán. Kỳ thật cô cũng nghĩ tới buổi chiều định buôn bán bình thường hay không, bất quá như vậy không riêng thời gian quá gấp, cũng xin lỗi Triệu Hữu Vi trả ngàn đó tiền, cuối cùng vẫn là quyết định ngừng kinh doanh nửa ngày.

Khách hàng nhìn đến thông báo xin nghỉ, tức khắc kêu rên.

【a**n: A a! buổi sáng hôm qua mới nghỉ xong, chiều nay như thế nào lại nghỉ tiếp?】

【k**l: Xem thông báo là bởi vì có người ở trong tiệm đặt yến tiệc? Không phải, đây không phải một cửa hàng cơm chiên sao? Nhà ai lại chạy tới nơi này đặt yến tiệc vậy?】

【o**6: Cơm chiên thì làm sao? Đừng coi cơm chiên không phải là mỹ thực a? Lại nói, lấy tay nghề chủ tiệm, chẳng lẽ không xứng sao?】

.....

【n**x: Ha ha ha ha, cảm giác lại học được một chiêu, nếu là ngày nào đó có người kêu tôi mời khách, tôi liền dùng cảm mà trực tiếp nói dẫn hắn đi ăn một bàn tiệc, chờ đối phương cảm động, lại dẫn hắn đi tới đây ăn yến tiệc cơm chiên, trong tiệm cơm chiên tùy tiện chọn.】

【cái ** thứ: anh là ngựa da sợ không có người đánh à!】

【n**x: Với tay nghề này của chủ tiệm, chỉ cần đối phương ném một miếng, khẳng định sẽ không đánh tôi.

]

.....

Nguyễn Miên Man vốn đang lo lắng khách hàng không cao hứng, thấy bọn họ oán giận hai câu liền vui đùa lên, lúc này mới buông tâm.

Lúc này tới 7 giờ còn có mấy tiếng nữa, Nguyễn Miên Man lên lầu nghỉ ngơi một hồi, thẳng đến 3 giờ mới một lần nữa xuống dưới bắt đầu chuẩn bị yến tiệc buổi tối.

Khách nhân tính cả Triệu Hữu Vi cũng mới có 4 người, chỉ là thức ăn hẳn đặt liền không ít, Nguyễn Miên Man quyết định muốn giảm bớt phân lượng ở mỗi món một ít, thêm nhiều sắc thái chút, lúc này mới không uống cái giá người ta trả.

Khi cô bắt đầu nấu nướng, từng đợt mùi hương bắt đầu, lại đồng dạng mê người từ trong cửa hàng bay ra ngoài, người đi ngang qua chỉ là người thôi, liền nhìn không được muốn chảy nước miếng.

Thêm lại thêm, lại đây hỏi một tiếng, từ trong miệng Chu Linh biết được, Nguyễn Miên Man đang làm yến tiệc khách đặt, người trong hẻm tức khắc không hề quấy rầy.

"Lúc trước còn có người nói trong tiệm Đông Đông sinh ý không tốt, đặc biệt là cái bà Chu, âm dương quái khí, tôi coi này còn không phải quá tốt, ngay cả yến tiệc đều có người đặt."

"Haiz! Bà còn không biết bà ấy, nhìn ai cũng không thấy tốt, lời nói của bà, mười câu có chín câu không thể tin."

"Không đề cập tới bà ấy. Cũng phải nói, tay nghề Đông Đông thật là càng ngày càng tốt, cũng không biết con bé làm cái gì, từ đầu ngõ đều có thể ngửi được hương vị....."

Hai bà lão vừa đi vừa tán chuyện, trong lòng đều vì Nguyễn Miên Man mà cảm thấy cao hứng. Hơn 7 giờ, mấy chiếc siêu xe không quá gây chú ý ngừng ở đầu ngõ, theo sau ba ông lão là mấy người trẻ tuổi đi vào ngõ nhỏ.

Cũng là lão nhân, ba ông lão này cùng mấy ông lão ngồi ở đầu ngõ chơi cờ lại khác chút, chỉ là nhìn khí thế trên người đều biết, khẳng định không phải là người thường. ngôn tình hài

Lão nhân đầu ngõ lúc ấy không thể hiện, chờ một đoàn người không thuộc về hẻm Hồ Lô hoàn toàn biến mất ở trong ngõ, mới nhịn không được bắt đầu bàn tán.

"Này đó là người nơi nào a?"

"Không biết, đi ngang qua đi? Hoặc là tới tìm người?"

"Không cần đoán mò, khẳng định là là khách trong tiệm Đông Đông, người trẻ tuổi mặc y phục màu lam đi cuối, ngày hôm qua tôi còn thấy hắc ngòi chỏ ở cửa tiệm cơm chiên Hạnh Phúc." Người ngày hôm qua trông thất đáp lời hai câu.

Người khác nghe còn tốt, bà Chu lại nhịn không được nói: "Sao có thể, nhóm người này vừa thấy chính là kẻ có tiền, sẽ đi cửa hàng nát như vậy sao?"

"Bà có tật xấu đi, Đông Đông là đứa trẻ ngoan như vậy, lại không động chạm gì bà, bà làm gì mà luôn nhăm vào con bé?" bà Lý không cao hứng nói.

"Con bé không biết tôn trọng trưởng bối thế mà cũng trêu trờ khen ngợi? Ta phi..... A!"

"Bà thì tính là trưởng bối chó má gì, có xấu hổ hay không mỗi ngày ở bên ngoài nói xấu con gái nhà người khác, có công phu thì đi quán nhà mình đi!"

Bà Chu "Phi" một cái, mới vừa phun ra một nửa, đã bị bà Vương tới bụm một cái tát trở về.

Lúc đầu ngõ ồn ào, đoàn người Triệu Hữu Vi đã tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. "Héo lảnh còn chưa tính, cửa hàng này thoạt nhìn cũng chẳng ra gì a." Đến ngoài cửa, một thanh niên áo vàng nhịn không được nói thảm.

Triệu Hữu Vi nghiêng đầu liếc hắc một cái: "Đây là ăn cơm hay là ăn cửa hàng? Bên ngoài những khách sạn lớn trang hoàng rất xinh đẹp, có bản lĩnh thì ôm cửa lớn gặm hai miếng đi."

"Hắc! Triệu nhị mày nói cái gì đầu?"

"Ta còn tưởng rằng chỉ có cái mũi mày không tốt, không nghĩ tới lỗ tai mày cũng không tốt lắm." Triệu Hữu Vi lời này tự nhiên là châm chọc hắc không chú ý mùi hương từ trong tiệm truyền ra, ngược lại đi so đo về ngoài cửa hàng.

"Khụ."

Hai người đang muốn cãi nhau, người phía trước khụ một tiếng làm cho bọn họ nháy mắt ngừng lại.

Triệu Hữu Vi trừng mắt nhìn một cái, đối với ba vị lão nhân phía trước nói: "Ông nội, ông Đàm, ông Nhậm, chủ tiệm này không có nhiều quy củ như vậy, chúng ta trực tiếp đi vào ngồi đi."

Ba vị lão nhân sau khi gật đầu, cùng nhau bước vào trong cửa hàng.

Tiền trong tiệm, thấy bên trong bé như vậy, bàn ghế cũng thật sự cũ, thanh niên áo vàng biểu tình lại lộ ra chút không hài lòng, bắt quả từ phòng bếp bay ra mùi hương mê người, nhiều ít lại thấy được trấn an, rốt cuộc hắn cũng không nói câu nói ghét bỏ gì nữa.

"Hoan nghênh..... Hoan nghênh quang lâm." Chu Linh nghe được động tĩnh chạy ra, thấy khách đã tới rồi, chạy nhanh rót trà cho bọn họ.

Có lẽ là khi thế mấy lão nhân làm cô có chút không được tự nhiên, rót xong trà cô liền chạy nhanh trở lại phòng bếp, Triệu Hữu Vi cùng ông nội mình tiếp đón một tiếng, cũng đi theo vào phòng bếp.

"Cửa hàng này, nhưng thật ra rất có cảm giác của năm tháng."

Ông Triệu nói xong, ông Đàm vỗ cái bàn bên cạnh, nhìn bãi ghế dài, đáy mắt lộ ra vài phần hoài niệm: "Đúng vậy."

Nhóm người già nói chuyện phiếm, ngồi ở bên kia thanh niên mặc áo đen bưng chén trà lên nhấp một ngụm, nói với thanh niên áo vàng có chút bực bội bên cạnh: "Trà không tồi."

"Cái địa phương tôi tàn này có thể có cái trà gì ngon." thanh niên áo vàng nói xong, theo bản năng bưng lên cái ly uống một ngụm, tức khắc cảm thấy mặt có chút đau.

Này trà là ông Ngô biết được Nguyễn Miên Miên tiếp một bàn yến tiệc, cố ý đem tới cùng với trà cụ, ông là người yêu trà, lấy ra tự nhiên không phải là trà bình thường.

Ông Đàm nghe được cháu trai nói, nâng chén trà lên phẩm một ngụm, gật đầu nói: "Xác thật là trà tốt, thủ nghệ pha trà cũng không tồi."

Không thể không nói, uống qua ly trà này, ông Đàm đổi cửa hàng này thật ra càng thêm vài phần chờ mong.

Trong phòng bếp, Triệu Hữu Vi ngại ngừng hương Nguyễn Miên Mãn giải thích: "Xin lỗi cô chủ, bởi vì không yên tâm để người già đơn độc ra ngoài, cho nên có thêm hai người."

"Không quan hệ, đồ ăn đủ ăn." Nguyễn Miên Mãn nói xong, để Chu Linh bắt đầu bung đồ ăn ra. Trong phòng bếp mùi hương càng thêm nồng đậm, Triệu Hữu Vi vốn đang muốn hỏi một chút cô làm món gì, nghe được muốn bắt đầu bung đồ ăn ra, lúc này mới đi theo ra ngoài.

Triệu Hữu Vi đặt đồ ăn bản thân đã rất tạp, cũng nói qua không cần chú ý gì, Nguyễn Miên Mãn cũng liền không chú ý cái gì món nguội, món gì khai bàn, trực tiếp để Chu Linh đem những món đã làm xong đều đưa lên.

Theo từng món ăn lên bàn, mùi hương nồng đậm dần dần từ phòng bếp chuyển dời đến trong cửa hàng.

Chu Linh nhớ rõ Nguyễn Miên Mãn đã nhắc nhở, một bên bung đồ ăn ra một bên báo tên món ăn: "Chân vịt tào, đậu phộng rang, tôm xào Long Tỉnh."

"Thịt anh đào, thăn bò năm màu, rau xanh xào tỏi nhuyễn."

"Canh cá viên tam tiên, ốc đồng xào cay."

"Bánh rau dại, cơm chiên dưa."

Hai cái bàn kê sát nhau cũng không bỏ được hết tất cả đồ ăn.

Dem cơm chiên dưa đặt xuống, Chu Linh nói: "Còn có một món bách diệu triều phượng phải đợi lát nữa mới xong, các vị dùng từ từ." Nói xong, cô cầm khay trở lại phòng bếp.

"Bách diệu triều phượng? Là bách diệu triều phượng mà tôi nghĩ sao?" ông Đàm nói.

Lúc trước người được hương thơm, ông Triệu còn có thể bảo trì rụt rè, lúc này nhìn trên bàn sắc hương vị đều đầy đủ, lại là có chút chống đỡ không được.

Nguyễn Miên Miên làm đồ ăn vốn đã mê người, lúc này cô dùng tới một bộ đồ sứ mới mua, lại cố ý trình bày, sắc màu ảm áp từ đèn chiếu xuống, bắt luận là lấy sắc dụ người – thịt anh đào, hay là sắc thái tươi đẹp – thân bò nộm màu, tónm lại trên bàn mỗi một đĩa mỹ thực đều tán ra dụ hoặc đặc sắc của chính mình, làm người ta gấp không chờ nổi muốn nếm thử.

Ngay cả thanh niên áo vàng lúc trước có điểm ghét bỏ nhà này cũ kỹ, lúc này cũng nhìn thức ăn trên bàn không chớp mắt.

"Đợi lát nữa đi lên chẳng phải sẽ biết, tới tới tới, đừng khách khí, đều động đũa đi." ông Ngô nói xong, trên tay đã bung lên chén đũa, nhanh, chuẩn mà kẹp lên một khối thịt anh đào.

Ông Đàm lắc đầu cười cười, cũng đi theo cầm lấy chiếc đũa đuổi tới bát thịt anh đào màu sắc anh hồng thoát nhìn phá lệ mê người.

Người được từ thịt anh đào truyền đến hương quả, may ông khẽ nhếch, ngay sau đó đem thịt đưa vào trong miệng.

Chỉ một cái nuốt nhát mà nhấm nuốt, hai mắt ông lập tức liền sáng lên, nuốt xuống thịt trong miệng nói: "Thịt anh đào này thế nhưng làm theo cách chính tông, khó có được, thật là khó có được."

"Đúng vậy, mùi thịt cùng hương quả, mặt cùng ngọt đều gài đúng chỗ ngứa, màu mỡ tô lạn, này tuyệt đối là thịt anh đào ngon nhất tôi từng ăn." ông Triệu đáp lại một câu, lập tức lại gấp thêm một đũa.

Hai bọn họ còn có công phu giao lưu, ông Nhậm cùng ba người thanh niên trên bàn lại ăn đến đâu cũng không ngẩng lên.

Thanh niên áo vàng ngay từ đầu gấp cái chân vịt tao, ngon đến mức làm hắn thiếu chút nữa cắn cả môi, còn không có ăn xong, thấy bên cạnh anh Đàm ăn vài đũa thân bò nộm màu, lại đi theo gấp chút đến trong chén, phát hiện thân bò này tươi mới nhiều nước, cũng đặc biệt thơm, vội nhanh gấp nhiều thêm mấy đũa, chờ nghe được hai ông khen thịt anh đào, hắn lập tức cũng gấp một khối, phát hiện hắn một người không thích món ăn kết hợp ngọt mặn, cũng thích món này. Nhìn trên bàn còn có món chưa nếm đến, lần đầu hắn có cảm giác miệng không đủ dùng, một bên ăn trong chén, một bên nhìn chằm chằm trên bàn.

"Ăn ngon, ăn quá ngon." Triệu Hữu Vi cũng không nghĩ tới, chủ tiệm còn cất giấu nhiều như vậy, may mắn ông nội nhất thời hứng khởi muốn lại đây ăn cơm.

"Này tôm xào Long Tỉnh cũng ngon, hương trà không nùng không đậm, vị tôm bóc vỏ....."

"Tôi còn cảm thấy thịt anh đào ăn ngon hơn, không riêng hương vị, nhan sắc cũng làm người khác thấy cảnh đẹp ý vui, trách không được cổ nhân khen 'chư nhân hàm xa ngày', 'sắc vòng bội châu mình'."

Ông Đàm, Triệu vừa ăn vừa giao lưu, quay đầu nhìn đến những người khác ăn đến liền thời gian nói chuyện đều không có, mấy thằng cháu chỉ biết một đĩa lại một đĩa đồ ăn cho vào miệng tắc, tuy rằng không tới nồng nổi ngầu ngất, nhưng nhìn cũng có chút không ra gì.

"Một đám giống như chưa được ăn qua thứ tốt, trâu nhai mẫu đơn." ông Triệu một bên gấp đồ ăn hương trong chén một bên nói.

Mấy tiểu bối không dám cãi lại, ông Nhâm lại không nhìn quen: "Ông mời khách còn sợ người khác ăn no?"

"Vậy các người cũng nên ăn chậm một chút a, đồ ăn tốt như vậy, không nên chậm rãi phẩm vị sao?" ông Triệu cho hắn một cái xem thường.

Thằng tôi khi thịt an đào, tôm xào Long Tỉnh, thân bò nộm màu mấy đĩa đồ ăn đều trông không, tốc độ mọi người mới hơi chậm lại một chút. "Ăn quá ngon, không được cháu phải uống ngụm canh cho trôi." thanh niên áo vàng vừa rồi ăn quá nhanh, vội vàng múc chén canh cho mình.

Chương 63

Editor: Thienyetkomanhme

Triệu Hữu Vi ném viên đậu phộng vào miệng, lé mắt nhìn hắn: "Mày vừa rồi không phải còn chê của hàng này sao?"

Nể mặt mỹ thực, thanh niên áo vàng lười cãi nhau cùng thằng bạn, trực tiếp bung lên chén canh ăn.

Canh cá viên tam tiên cũng không làm hấn thất vọng, để cho hấn kinh ngạc chính là hương vị cá viên, món này là thuần túy vị thủy sản, tinh tế không tạp vị, làm hấn ăn xong một viên, lập tức bung chén cầm lấy cái muôi muốn múc thêm mấy viên.

"Mày đủ rồi à." Triệu Hữu Vi cầm lấy cái muôi trước một bước, múc cho mỗi ông một chén, "Các ông nếm thử, canh cá viên là chủ tiệm chính mình làm, đặc biệt ăn ngon."

"Vẫn là Hữu Vi hiểu thuận." ông Nhậm tiếp nhận canh khen hấn một câu, đồng thời quét liếc mắt cháu trai mình thấy đồ ăn là không nghĩ tới ai.

Thanh niên áo vàng vội cầm đôi đũa gấp cho ông nội mình cái chân vịt: "Ông, ông nếm thử cái chân vịt này, tương thơm nồng ức, vừa miệng lại ăn ngon."

"Miễn, rằng ông này không tốt, ăn không được." ngữ khí ông Nhậm mang theo chút không cao hứng.

Thanh niên áo vàng nhanh giải thích: "Nếu là không dễ cắn cháu nào dám bảo ông nếm, chân vịt này đa ngoài tuy có chút dai, bên trong lại thập phần mềm, chạm nhẹ một cái vào là có thể rút hết xương, ngon nhất chính là mùi tương này, cũng không biết đầu bếp điều chế như thế nào, ăn ngon vô cùng!"

Ông Nhậm bị hấn nói thêm, nghĩ đến một đầu bếp tốt khẳng định khi nấu sẽ suy xét đến khách nhân, lúc này mới không bần khoản tiếp nhận cái chân vịt kia.

"Tốt." Một ngụm cắn xuống, ông Nhậm lập tức liền thích món này, rồi cuộc nỏ nự cười với cháu trai.

Lại ăn một lát, ông Đàm cảm thán nói: "Vị đầu bếp này thật là lợi hại, mỗi một món ăn đều làm ngon như vậy, uống ta tự xưng là kẻ sành ăn, thế nhưng bất luận sắc, hương, vị đều không tìm ra một chút khuyết điểm."

"Ông Đàm, ông đừng vội khen, còn có bánh rau đại, cơm chiên chưa nếm qua đâu." Triệu Hữu Vi cười nói.

Ông Đàm vốn đang muốn chờ chút bụng nhấm nháp món "Bách điều triều phượng" kia, nghe hẳn nói, thuận tay dùng cái muỗng ở trái đĩa múc một chút cơm ra.

"Ăn ngon." ông Đàm vốn dĩ chỉ định nếm hai miếng, nhưng mà ăn xong, lại theo bản năng thêm một ít.

Cơm chiên dưa chua ngọt, ăn ngon lại khai vị, ăn xong, ông Đàm ngược lại cảm thấy lại ăn được thêm nữa, thấy ông Nhậm gấp một cái bánh rau đại ăn đến thơm nức, không nhịn được cũng đi theo gấp một cái.

"Hữu Vi, người đi hỏi hỏi chủ tiệm có rượu hay không." Ông Ngô đã buông chiếc đĩa bắt đầu ăn tới ốc đồng xào cay, thường thường lại ăn một viên đậu phộng rang, ăn sáng khoái, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó.

"Dạ, cháu đi hỏi một chút." Triệu Hữu Vi gật đầu đứng lên, còn không quên cầm lấy một cái bánh rau đại.

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy hẳn tiến vào, theo bản năng hỏi: "Muốn thêm đồ ăn à?"

"Không phải." Triệu Hữu Vi hít hít cái mũi ngửi hương vị trong phòng bếp, càng thêm chờ mong món chính cuối cùng, "Ông nội của tôi thêm rượu, để tôi hỏi một chút trong tiệm có rượu hay không."

"Có rượu hoa đào tự nấu, anh muốn không?" Nguyễn Miên Miên tính thời gian, rượu hoa đào lúc trước nấu cũng có thể uống rồi, vì thế hỏi.

"Muốn muốn muốn." Triệu Hữu Vi nghe được hai chữ "Tự nấu", cuồn cuộn gật đầu. Bếp gas không giống bếp củi cần trông lửa, Nguyễn Miên Miên liền tự mình đi phòng kho lấy. Rượu hoa đào là lúc cây hoa đào trước cửa nở rộ nhất, cô tâm huyết dâng trào mà hái nấu, không nhiều lắm, chỉ có một chum nhỏ.

Mở cái nắp ra xem màu sắc, ngửi mùi hương, lại múc một ít ra tới nếm một ngụm, xác định đã nấu tốt, Nguyễn Miên Miên múc ra bình sứ nhỏ đã cuốn bị trước, đứng dậy đưa cho Triệu Hữu Vi đã chờ sẵn ở

cửa nhà kho.

Mới vừa rồi cô mở cái nắp, Triệu Hữu Vi đã ngửi được một mùi hương hòa quyện của rượu cùng hoa đào, cầm được trên tay, nói câu cảm ơn rồi gấp không chờ nổi đi ra ngoài. Triệu Hữu Vi chân trước cầm rượu đi, Chu Linh sau lưng từ từ chén lấy ra mấy cái chén rượu rửa sạch mang ra.

"Ông, rượu lấy tới đây, là chủ tiệm tự nấu rượu hoa đào." Triệu Hữu Vi đi tới bên cạnh bàn, ngữ khí có chút cao.

Ông Triệu nghe vậy, cảm thấy đồ ăn chủ tiệm làm ngon như vậy, nấu rượu khẳng định cũng không kém được, một phen đoạt bình rượu từ trong tay cháu trai.

Đó là một bình sứ thiên thanh cao hơn một bàn tay một chút, ông Triệu cầm ở trong tay chuyển hai vòng, xác định chỉ là bình rượu bình thường, trực tiếp mở nắp bình ra. Mới vừa mở ra, một cỗ hương hoa đào cùng hương rượu chập nũi bay ra, nhẹ nhàng ngửi một chút liền thấm vào ngũ tạng. Ông Triệu không tự chủ được mà nhắm mắt lại, cẩn thận phẩm vị hương rượu. Thanh niên áo vàng bên cạnh vốn đang nghiêm túc ăn uống ngửi được hương rượu chiếc đĩa rớt cuộc dừng lại, ngẩng đầu dùng cái mũi tìm kiếm nơi hương rượu phát ra.

"Đừng lâu la thêm, nhanh rót ra nếm thử nào." Ông Nhậm cũng là cái người thích rượu, ngửi được mùi này liền thêm, thúc giục nói.

Ông Triệu lúc này mới mở mắt ra, rót cho chính mình cùng hai ông bạn mỗi người một ly. Triệu Hữu Vi thấy ông rót xong rượu, một tay bung chén rượu, một cái tay khác còn nắm bình rượu không bỏ, hô một tiếng: "Ông!"

"Các người mấy thằng nhóc này uống chút bia là được rồi, đừng lãng phí rượu ngon." Bời tuy nói như vậy, ông Triệu vẫn là buông tay cho cháu trai cầm bình rượu đi, bắt đầu thưởng thức ly rượu.

Rượu hương tửu sắc, không cần phải nói, nhẹ nhấp một ngụm, rượu lướt qua đầu lưỡi, trong miệng mũi tràn ngập một mùi hương hoa đào, theo sau đầu lưỡi nếm đến hương vị tinh thuần, chờ rượu nhuận nhuận qua yết hầu, nó chảy qua đầu đằm ả nóng tới đó.

Rượu trôi xuống bụng, ông Triệu không có vội vã uống ngụm thứ hai, mà là thưởng thức dư vị hương thuần mang vài phần ngọt lành.

Nhắm nháp một lát, ông nhin không được cảm thán nói: "Ừ nhị dư hương, rượu ngon!"

"Xác thật là rượu ngon, hôm nay vì rượu thơm đồ ăn ngon, cùng uống cạn một chén lớn!" Ông Nhậm nâng chén nói.

Thanh niên áo vàng khó khi nhìn thấy ông nội vui mừng lộ rõ trên nét mặt như vậy, cao hứng mà cùng ông chạm cốc.

Chờ trên bàn mọi người đều nâng chén, hần lập tức đem ly rượu ngon uống một hơi cạn sạch, trong lòng hô một tiếng: Sáng khoái!

"Tên nhóc thú! Rượu ngon muốn chặm nũ thường thức, ai như người uống như trâu uống?" Rượu tốt như vậy, ông Nhậm đều chỉ dám uống một ngụm non nửa ly, nhìn thấy cháu trai như vậy, đứng cảm uống một hơi cạn sạch, hận không thể gở hần hai cái.

Bị giáo huấn thanh niên áo vàng cảm thấy có chút ủy khuất, rốt cuộc ở nhà hần uống rượu vang đỏ vẫn luôn là uống như vậy, trước nay không bị giáo huấn bao giờ. Ủy ủy khuất khuất, dư quang nhìn đến Triệu Hữu Vi trong mắt mang ý cười, rõ ràng là đang cười nhạo chính mình, hần lập tức nói: "Cháu là xem Triệu nhị uống như vậy nên học hần!"

Ngọa tào, còn biết xấu hổ hay không, thế nhưng ném nôi cho tao?

Triệu Hữu Vi trừng hần một cái, đang muốn giải thích, nhìn đến chén rượu của hần cũng không còn giọt nào ông Triệu trực tiếp lấy đi bình rượu, còn nói: "Mầy đưa ném một ly là được." Đừng lãng phí thứ tốt.

Còn non nửa ly rượu thanh niên áo đen nhìn qua hai đồng đội như heo này, không thể không uống dè sẻn.

"Đừng uống rượu không, ăn chút đậu phộng cùng ốc đồng, tư vị càng mỹ." Đoạt lại bình rượu xong, ông Triệu lại mời hai ông bạn.

Ông Đàn theo lời cầm lấy đôi đũa, gấp mấy viên đậu phộng lại ném một con ốc đồng, lại nhấp một ngụm rượu, tức khắc cười rộ lên: "Thoải mái!"

Triệu Hữu Vi xem mấy ông vừa ăn vừa uống, một bộ mỹ mãn quá trời, muốn đi bên lại hỏi chủ tiệm muốn thêm một lọ rượu.

Bắt quả chuẩn bị đứng lên, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, có mấy ông ở đây, đừng nói một lọ, chính là cầm đến mấy bình cũng không đủ cho bọn họ uống.

Mới vừa rồi nhìn thấy chủ tiệm tựa hồ cũng chỉ có một vò không lớn lắm, Triệu Hữu Vi cảm thấy, vẫn là chờ lần sau hắn trộm lại đây một mình thì uống vẫn tốt hơn. Nghĩ đến đây, hắn múc cho chính mình một chén canh cá viên tam tiên, một miếng đậu phộng một nắm canh, lại đến hai con ốc đồng, lại uống một nắm canh, cũng coi như có chút ít còn hơn không.

Thanh niên áo vàng ăn mấy cái bánh rau dại, vò mỏng nhân đầy, hàm hương ngon miệng, thấy mọi người đều đang ăn ốc đồng xào cay, nhìn con ốc ngâm mình trong sốt dầu hồng hồng cũng có chút thèm.

Mấy món như này, hắn trước kia cũng đã gặp qua, bắt quả ốc cho hắn cảm giác không tốt lắm, cho nên trước nay không nếm thử.

"Anh Đền, ăn ngon sao?" Hắn nhìn không được thò lại gần hỏi người bên cạnh.

Đối phương trực tiếp trả lời hắn hai chữ: "Vô nghĩa."

Thanh niên áo vàng tưởng tượng cũng biết, trên bàn này một đấm, có món nào không ngon đâu, nếu là không thể ăn, bọn họ sao có thể ăn không ngừng như vậy.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn lập tức nhặt lên một con đưa vào trong miệng.

"Ngô....." Nếm đến hương vị sốt hương cay tươi ngon, hắn liền nhìn không được nheo lại hai mắt, sau đó học bọn họ hút thịt ốc bên trong.

Triệu Hữu Vi nghe được thanh âm hắn phát ra, lại xem biểu tình trên mặt hắn, run rẩy nổi da gà nói: "Ăn ốc đồng mà thôi, làm gì mà ồn ào như vậy!"

Kỹ thuật hút ốc vốn không thuần thục, thanh niên áo vàng nghe được lời này, trực tiếp bị sặc đến: "Khụ khụ khụ....."

"Ăn cũng không ăn ra hồn." Ông Nhậm trừng hắn một cái, vồ vồ lưng hắn làm ốc đồng nhỏ ra, cầm lấy tăm trên bàn đưa tới trước mặt hắn, "Dùng tăm mà ăn."

"Cảm ơn ông." Thanh niên áo vàng nghiêng về một phía dùng cây tăm, một bên trừng Triệu Hữu Vi.

Triệu Hữu Vi trả hắt một cái liếc mắt khiêu khích, ngay sau đó nhặt một con ốc đồng hút một tiếng hút ra thịt ốc, đem vỏ rỗng gơ cho hắt xem, ném đến trên bàn.

Thanh niên áo vàng nhìn hắt ra oai, bắt quả mới vừa rồi cảm giác bị sặc thật sự không dễ chịu, cũng không giận dữ lại bắt trước, mà là thu hồi tầm mắt, nhắm mắt làm ngơ cúi đầu dùng tăm ăn ốc đồng.

Ốc đồng hương cay thực mau làm trong lòng hắt dễ chịu, làm hắt hoàn toàn đắm chìm ở trong đó. Ông Triệu uống xong 3 ly rượu, đã ghiền mà buông cái ly, nhìn về phía cháu trai nhà mình: "Hữu Vi, người đi mời đầu bếp ra tới ngồi, ông muốn gặp hắt."

"Đúng vậy, mời hắt ra tâm sự chút, nói không chừng có thể kết giao bằng hữu." ông Nhậm nghĩ đến đôi phương có một tay nghề ủ rượu tốt, không khỏi nói.

Triệu Hữu Vi nghe được lời này, vội nói: "Khả năng không quá thích hợp." Rốt cuộc chủ tiệm so với hắt còn nhỏ hơn, nếu là cùng bọn họ thành bạn vong niên, hắt về sau làm sao mà gọi người a!

"Như thế nào không thích hợp? Triệu nhị tư tưởng này của mày cũng quá tự mãn." Thanh niên áo vàng cho rằng hắt là chỉ các ông cùng đầu bếp thân phận chênh lệch không thích hợp làm bằng hữu, lập tức không tán đồng.

Bị tên nhóc như vậy làm tư tưởng giáo dục, Triệu Hữu Vi tức giận trừng hắt một cái: "Cháu không phải cái ý tứ kia, cháu gọi chủ tiệm kiêm đầu bếp thỉnh ra tới mọi người sẽ biết, đừng quá kinh ngạc."

Nói xong, hắt đứng dậy hướng vào trong phòng bếp, lưu lại một bàn người bị hắt khơi mào lòng hiếu kỳ.

Trong phòng bếp, món ăn cuối cùng đã làm tốt, Nguyễn Miên Miên đang định bảo Chu Linh đưa ra, nghe Triệu Hữu Vi tiến vào thuyết khách các ông muốn gặp chính mình, dứt khoát tự mình mang ra.

Triệu Hữu Vi tò mò nhìn niêu trong tay cô, chạy nhanh ra trước đem giữa cái bàn dọn ra một vị trí. Thanh niên áo vàng vào nhìn thấy Nguyễn Miên Miên bung niêu ra, theo bản năng nói: "Mỹ nữ!"

Cũng không phải hắt chưa hiểu việc đời, mà là bận rộn một phen, đuôi ngựa buộc thập bị rơi lỏng một chút, khuôn mặt trắng nõn bị nhiệt khí trong phòng bếp huân đến ửng đỏ, lúc Nguyễn Miên Miên chĩa chũa đũa cái niêu xuống, trong nháy mắt cúi đầu lộ ra một cảnh đẹp, làm hắt giật mình, hơn nữa không khí ăn uống đang thả lỏng, hắt mới có thể buột miệng thốt ra.

Bang —— Hấn vừa mới nói xong, ông Nhậm liền đánh một cái vào cánh tay hấn.

"Xin lỗi xin lỗi." thanh niên áo vàng che lại cánh tay vội vàng xin lỗi.

Nguyễn Miên Mân mới vừa rồi chuyên tâm xếp niêu, kỳ thật cũng chưa nghe rõ lời hấn nói, ngẩng đầu thấy hấn hướng chính mình xin lỗi, không khỏi có chút khó hiểu.

"Gia giáo không nghiêm, để cô chê cười." ông Nhậm nói.

Nguyễn Miên Mân cẩn thận nhớ lại một chút sau, mới nhớ tới vị khách trẻ tuổi kia vừa mới hô cái gì.

Ông hấn đã giáo huấn qua, đối phương cũng đã xin lỗi, Nguyễn Miên Mân tự nhiên sẽ không lại so đo, lúc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

"Hữu Vị, đầu bếp đầu? Như thế nào còn chưa ra tới?" ông Triệu hướng phía sau bọn họ nhìn quanh hỏi.

Triệu Hữu Vị cười trả lời: "Người đây ạ."

Người trên bàn chết lặng, đồng thời nhìn về người bên cạnh hấn. Sao có thể?

Nhìn cô bé kia còn không biết đã thành niên hay chưa, mấy ông lão đều có chút khó có thể tin. "Cháu chính là đầu bếp?" Ông Triệu nhìn cô bé trước mặt.

Nguyễn Miên Mân gật đầu: "Đúng ạ, không biết ông có gì chỉ giáo?"

Phát hiện cô nhìn tuổi không lớn, ngôn hành cử chỉ lại lộ ra sự trầm ổn, ông Triệu đã có điểm tin tưởng, hô: "Tới tới tới, chúng ta ngồi xuống tâm sự."

Nguyễn Miên Mân vì thế ngồi xuống bên cạnh mấy ông lão, cùng bọn họ nói chuyện.

Vốn dĩ chỉ là mang tâm lý ứng phó chút, chờ phát hiện mấy ông lão đều là người thích ăn uống, đối với mỗi dạng đồ ăn trên bàn đều nói được đạo lý rõ ràng, lời nói Nguyễn Miên Mân cũng nhiều lên. Mà mấy ông lão, thấy cô đối với các loại nguyên liệu nấu ăn đều thập phần hiểu biết, còn có thể nói ra nhiều cách chế biến, thậm chí có thể nói ra rất nhiều cách làm các món ăn xa xưa, cũng nói chuyện cùng cô vui vẻ thật sự.

Chương 64

Editor: Thienyetkomanhme

Thanh niên áo vàng nhìn thấy chủ tiệm là cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, làm đồ ăn lại quá ngon, cũng hợp ý mấy ông, không khỏi cạ lại gần Triệu Hữu Vi, hạ giọng nói: "Mày mới chủ tiệm này cũng có chút quen biết đi? Cô ấy tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Triệu Hữu Vi nghiêng đầu liếc hắt một cái, cảm thấy hắt thật đúng là dám nghĩ: "Cô ấy thế nào đều không quan hệ cùng mày. Còn chưa ngủ đâu, đừng có nằm mộng."

"Mày không nói chẳng lẽ tao không tự hỏi thăm được sao? Chúng ta đừng bán linh của chính mình!" thanh niên áo vàng nghĩ lầm hắt cũng coi trọng người ta, ngồi thẳng thân thể nói.

Đương nhiên, kỳ thật cũng không tính là hiểu lầm, rốt cuộc Triệu Hữu Vi xác thật coi trọng người ta, chỉ là biết khó mà lui. Triệu Hữu Vi trừng hắt một cái, cũng lười giải thích, mà là nói mấy ông nhà mình:

"Ông, đợi lát nữa lại nói chuyện, chúng ta trước ném thử món cuối đi."

Những lời này của hắt, lập tức hấp dẫn chú ý của người trên bàn tới cái niêu ở giữa. "Món này là bách điều triệu phượng, lấy nộn gà, thịt heo làm chủ....." Nguyễn Miên Miên giới thiệu, đang chuẩn bị duỗi tay mở ra, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến ——

"Nguyễn Miên Miên cô có biết xấu hổ hay không, có bán linh người liền cùng tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt của tôi đường đường chính chính cạnh tranh, cùng Tư tổng cáo trạng thì tính là bán linh gì!"

Thanh âm tức giận truyền tới vài giây sau, người nói chuyện mới tới cửa. Triệu Hữu Vi nghe thanh âm liền đoán được là Hứa Miệng Nguyệt, chờ nhìn đến đúng là cô ta, cười nhạo một tiếng nói: "Vi đoạt sinh ý cho mà mở cửa hàng tưng không tiền cho người ta, một cô còn không biết xấu hổ nói câu 'đường đường chính chính'. Về việc cáo trạng, bạn gái người ta bị khi dễ, nói cùng bạn trai thì có sao?"

"Cái gì? Chủ tiệm là bạn gái của Tư Cảnh Lâm?" thanh niên áo vàng kinh ngạc đến ngây người, tâm tư

mới vừa nảy mầm cũng vỡ vụn.

Đừng nói hửn, chính là thanh niên áo đen cùng mấy ông lão đều nhìn không được kinh ngạc.

"Tôi không....."

"Cái gì bạn trai, Triệu Hữu Vi anh đừng nói hươu nói vượn!" Vẫn là một bụng hóa Hứa Mộng Nguyệt nghe được lời này, trong lúc nhất thời cũng chú ý không đến những người khác trong tiệm, "Tuy rằng tôi chương mắt anh, nhưng anh cũng không cần thiết đắm mình truy lục đến mức cùng loại người này liêm cầu đi!"

Bạn trai, bạn gái là có ý tứ gì Nguyễn Mên Man vẫn là biết, nghe được Triệu Hữu Vi hồ ngôn loạn ngữ, vừa bực vừa thẹn, hai tai trực tiếp đỏ một mảnh. Cô đang muốn giải thích, lại bị thanh âm tức giận của Hứa Mộng Nguyệt đánh gãy.

Chuyện của tiểu bối, mấy ông không tốt tham dự, vẫn là định mặc cho bọn hửn tự mình xử lý. Nhưng nghe được Hứa Mộng Nguyệt người này ngữ khí khinh thường cháu trai chính mình, mắng cháu trai mình là cầu nối, ông Triệu hiển nhiên không có khả năng thờ ơ.

"Nhà họ Hứa là có gia giáo!"

Thanh âm nghiêm khắc lộ ra vài phần uy nghiêm làm Hứa Mộng Nguyệt theo bản năng run lên một chút, chờ nghiêng đầu nhìn đến mấy ông lão ngồi ở trong tiệm, sắc mặt nháy mắt có chút tái nhợt.

Bọn họ..... Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này? Trong lòng hiện lên nghi vấn đồng thời, Hứa Mộng Nguyệt nhìn đến cơm thừa canh cặn trên bàn, tức khắc đoán được bọn họ là lại đây ăn cơm. Mấy ông lão ngồi ở đây, rất nhiều yến hội đều mời không được bọn họ, lại như thế nào sẽ chạy đến một cửa hàng cũ nát như vậy ăn cơm, bọn họ cũng càng sẽ không biết đi phương hẻo lánh như vậy. Không cần nghĩ Hứa Mộng Nguyệt cũng biết, tất nhiên lại là chuyện tốt Triệu Hữu Vi làm. Hứa Mộng Nguyệt hung tợn mà trừng mắt hửn, hoài nghi hửn có phải hay không vì yêu sinh hận, cố ý trả thù chính mình. Mấy Triệu Hữu Vi không biết ý tưởng trong lòng cô ta, nếu không khẳng định nôn ra cho cô xem, cũng khuyên cô không cần lúc người khác mới vừa ăn cơm no mà tới làm người ta ghê tởm.

Phanh ——

Ông Triệu thấy cô một chút không biết hỏi cái, còn dám trừng cháu trai mình, tức giận đến đập bàn một

cái.

"Đừng tức giận, đừng tức giận, trẻ con không hiểu chuyện đâu là người lớn không biết dạy bảo, chúng ta đều là người hòa khí, hôm nào dạy bảo một chút là được." ông Đàm nói.

Hứa Mộng Nguyệt nghe được lời nói ôn hòa, phía sau lưng lại lạnh toát, nháy mắt phản ứng lại tình huống hiện tại.

Hôm qua, cô cùng bạn bè tiệc tùng suốt đêm ở biệt thự ngoại thành, hôm nay trực tiếp ngủ tới buổi chiều, mới vừa tỉnh lại liền thấy mười mấy cuộc gọi lỡ từ trong nhà. Cô vừa gọi lại, đã bị cha Hứa răn dạy một trận, cũng nói cho cô biết "Tiệm cơm chiền Thiên Nguyệt" đã bị hắc cho đóng cửa, bảo cô về sau lại không được hồ nháo nữa.

Hứa Mộng Nguyệt như thế nào chịu đáp ứng, cô lái xe đi trong tiệm nhìn thoáng qua, thấy cửa hàng thật sự bị đóng cửa, tức giận về nhà tìm cha Hứa. Mất đi một hạng mục lớn, cha Hứa vốn dĩ liền rất không cao hứng, bị con gái chắt vắn, tức giận trực tiếp động thủ ném mấy vật trang trí trong nhà. Bị cái đó va vào cánh tay, Hứa Mộng Nguyệt tức giận chạy đi, cuối cùng nổi giận đùng đùng mà thẳng tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Cô ta ngày thường nháo, cũng vẫn có giới hạn, đó chính là không trêu chọc người có bối cảnh cường đại hơn mình.

Sợ đi đả độn đối với Triệu Hữu Vi không khách khí như vậy, cũng là ý vào người ta thích cô. Nói trắng ra là, cô chỉ bắt nạt kẻ yếu.

Biết mấy ông lão này một người cô đều đắc tội không nổi, người ta tùy tiện một câu cũng có thể làm Hứa gia ăn khổ, cô rũ đầu che giấu tức giận trên mặt nói: "Thực xin lỗi ông Triệu, cháu tôi hôm qua uống nhiều rượu, lúc này còn không có thanh tỉnh, cầu ngài đừng cùng tiểu bối so đo."

Cô dứt lời, trong tiệm một mảnh an tĩnh.

Hứa Mộng Nguyệt thấy vậy, hơi hơi ngẩng đầu lên, đẩy mắt mang theo vài phần hơi nước: "Anh Triệu thực xin lỗi, em nhất thời âm đầu mới nói ra loại lời nói này, không phải cố ý, chỉ là cho rằng anh thích người khác nhất thời sinh khí mới....."

Triệu Hữu Vi, có quý mới tin cô.

Một câu "cầu" mà thôi, hẳn thật ra không tức giận như ông nội, bắt quá....." Người cô nên xin lỗi không phải tôi." Nói xong, hẳn dùng cằm chỉ Nguyễn Miên Man.

Hứa Mộng Nguyệt hiện tại quả thực hận chết cô, như thế nào nguyện ý hướng cô xin lỗi. Cô dùng du quang lẳng lẽ nhìn mây ông lão, thấy bọn họ một thái độ đồng ý, biết không xin lỗi đại khái là không được.

Hứa Mộng Nguyệt không cam lòng, nói xin lỗi áp ứng nửa ngày, rốt cuộc chuẩn bị nói, một cổ mùi hương mê người nháy mắt thổi qua, cô há mồm tức khắc từ khóe môi tràn ra một ít nước miếng.

Ước gì mọi người đều nhìn về phía cửa, thanh niên áo vàng ngồi từ bên trong truyền đến mùi hương từ lỗ khí của cái niêu, thật sự có chút kiềm chế không được, trực tiếp duỗi tay mở lên cái nắp, mùi hương bên trong nháy mắt lan tỏa.

Một giấc ngủ dậy, cái gì cũng chưa ăn Hứa Mộng Nguyệt đã sớm đói bụng, bị mùi hương này kích thích, mới vừa rồi nước miếng ở trong miệng trực tiếp chảy xuống.

"Xi ——" nhìn chằm chằm vào Hứa Mộng Nguyệt, Triệu Hữu Vi nhìn đến cô chưa chảy "Nước mắt" đã chảy nước miếng, trực tiếp cười ra tiếng.

Bất luận là bị đồ ăn kẻ thù làm thêm chảy nước miếng, hay làm trò trước mặt nhiều người như vậy, đều làm Hứa Mộng Nguyệt hận không thể trực tiếp đào cái động chui xuống.

"Nguyễn tiểu thư thực xin lỗi."

Sắc mặt cô một hồi xanh một hồi đen, từ răng dít ra một câu xin lỗi, lập tức xoay người đi, nửa khắc cũng không muốn ở chỗ này ở lâu.

"Đừng đi a, nôi bách diệu triệu phượng mới nấu, Hứa tiểu thư không ngồi xuống ăn một chén sao?" Triệu Hữu Vi nhìn bóng dáng cô hỏi.

Hứa Mộng Nguyệt nghe vậy, tức giận dưới chân lão đạo một cái, ngay sau đó cũng mặc kệ cái gì hình tượng, trực tiếp chạy chậm.

Trên thực tế Hứa Mộng Nguyệt không cần thiết tức giận như vậy, rốt cuộc lúc nắp niêu bị mở ra trong nháy mắt, trừ bỏ Triệu Hữu Vi cùng Nguyễn Miên Man, những người khác cũng không có thời gian

thường thức cô mất mặt, ánh mắt sớm đã theo mùi hương nhìn về phía trong niêu.

Tuy rằng cái gọi là phượng hoàng là dùng "thịt gà" làm, trăm điều là dùng sủi cảo tạo hình, nhưng có câu tục ngữ nói "Phượng hoàng bị vặt lông không bằng gà", này đây, nhiệt khí bốc lên không gian, thật là có vài phần cảm giác bách điều triều phượng.

"Không nghĩ tới công phu của cô chủ tiệm cũng lợi hại như vậy, điều này thế nhưng mỗi một con đều nặn không giống nhau." ông Nhậm cẩn thận quan sát một lần, khen nói.

"Ông ơi, đừng nói nữa, chúng ta ăn trước đi." Đã sớm thêm thanh niên áo vàng nắm chiếc đũa thúc giục nói.

Hắn dứt lời, đồng dạng bị mùi hương này câu đến có chút chịu không nổi, mấy ông lão sôi nổi cầm lấy chén đũa.

"Cô chủ đừng khách khí, cùng nhau ăn chút." Ông Triệu trước khi ăn còn không quên tiếp đón cô.

Nguyễn Miên Miên lại là nhớ tới lời nói lúc trước của Triệu Hữu Vi, vội giải thích nói: "Cháu cùng anh Cảnh Lâm không phải cái loại quan hệ này."

Rốt cuộc không phải là người lớn lên ở hiện đại, nói đến loại sự tình này, cô nhiều ít có chút ngại ngùng, thanh âm có chút nhẹ. Trên bàn mọi người đã yên lặng đắm chìm trong bách điều triều phượng tuyệt đỉnh mỹ vị căn bản không nghe thấy, chỉ có Triệu Hữu Vi ngồi bên cạnh cô một bên ăn một bên hỏi: "Cô chủ có nói cái gì?"

"Tôi nói tôi cùng anh Cảnh Lâm không phải cái quan hệ kia!" Nguyễn Miên Miên đem thanh âm nói to một ít.

"Nga nga." Trong miệng cắn thịt gà ăn đến chính hương, Triệu Hữu Vi đáp lại thập phần có lý. Bàn này mọi người thật ra đều nghe được, bất quá đầy đủ là "Gà này quá mềm lạ, dương tồ, tươi mới", "Sủi cảo này vỏ dai, nhân mềm cũng quá thơm", bọn họ căn bản không có dư thừa tinh lực phân tích ý tứ trong lời cô nói, vào tai nhưng không vào đầu, nghe cũng như không nghe. Nguyễn Miên Miên có chút bất đắc dĩ, bất quá xác định bọn họ đã nghe thấy, cô cũng ngượng ngùng lại lộp lại lần nữa.

Rõ ràng mới vừa rồi đã ăn có chút no, nhưng đối mặt với bách điều triều phượng loại, tuyệt đỉnh mỹ vị này, mọi người đều có chút khắc chế không được, thành thạo tách ra rút chỉ gà.

"Ngô! Ngay cả thịt ức gà đều ngon như vậy, thật là quá tuyệt!" Không tranh được cùng mọi người, được phân cho thịt ức gà thanh niên áo vàng nhìn không được kêu lên.

Gà, đặc biệt là gà hầm, thịt ức gà đều sẽ hơi khô, dù sao thanh niên áo vàng ngày thường đều không thích ăn ức, lần này lại ăn thật sự vui vẻ.

Thịt ức gà đều ngon như vậy, bộ vị khác càng đừng nói, Triệu Hữu Vi gặm cái cánh gà, ngay cả xương cốt đều muốn nhai.

Mà ăn tới đùi gà ông Triệu, ném thử một ngum, nguyên bản ông không thích da gà cũng chưa buông tha, trong cuộc đời lần đầu phát hiện, ăn thịt gà cùng da, hương vị đùi gà lại ngon như vậy.

Thình lình không thể chối từ, Nguyễn Miên Miên được mấy ông lão mời, cầm lấy cái chén sạch sẽ múc chút canh chậm rãi uống, nhìn đến bọn họ ăn ngon lành, trong lòng cũng thực thỏa mãn.

Bàn bách điều triệu phượng phải hầm cả con gà, cho nên con gà này cũng không lớn, thực mau đã bị bọn họ giải quyết xong.

Lại chia "sủi cảo hình điệu", nguyên liệu bên trong là chân giò hun khói, một bàn người chậm rãi uống lên chén canh mới buông chiếc đũa.

Buông chén đũa, bọn họ mới cảm giác no căng, ông Triệu càng là nhìn không được đứng lên: "Không được, ta phải đi lại một chút."

Không thể không nói, người trẻ tuổi chính là thân thể tốt hơn, mấy ông lão cũng đến không được, thanh niên áo vàng còn có thể nắm lên cái tũn tiếp tục ăn ốc đồng.

"Cháu làm cho mấy ông chút nước sơn tra đi?" Nhìn đến mấy ông lão đều có chút chống đỡ không được, Nguyễn Miên Miên đề nghị.

"Không uống được." ông Nhậm xua tay, "Không bằng lấy mấy quả sơn tra tới chúng ta trực tiếp nhai."

Sơn tra là thứ tốt, trừ bỏ có thể pha trà uống, rất nhiều đồ ăn cũng dùng đến, trong tiệm nguyên liệu nấu ăn luôn có.

Nguyễn Miên Man gật đầu, đi phòng bếp cầm bình đựng sơn tra ra.

Mấy ông lão mỗi người nhai vài miếng sơn tra, một lúc sau mới tót một chút.

"Ông ơi, không sai biệt lắm cần phải trở về rồi." Mọi người lại ngồi trong tiệm một lúc, thanh niên áo đen thấy thời gian đã không còn sớm, nhắc nhở nói.

"Bà cần phải trở về." Ông Triệu nói xong, lại không vội mà đi, mà là nhìn về phía Nguyễn Miên Man.

Nhận thấy ánh mắt của ông Nguyễn Miên Man hỏi: "Ông là có chuyện gì ạ?"

"Cái kia, rượu cháu nấu, có thể để cho ông một chút không?" Ông Triệu chờ mong nói.

"Cháu nấu không nhiều lắm, dư lại còn muốn đưa cho người quen, cho nên chỉ có thể đưa cho ông một lọ ạ." Nguyễn Miên Man nói.

Đây là lần đầu tiên ủ rượu, tự nhiên muốn giữ lại một ít, lại đưa một ít cho ông Ngô bọn họ nếm thử.

"Không thành vấn đề." Rượu ngon khó tìm, có một lọ ông Ngô liền rất vừa lòng.

Chờ Nguyễn Miên Man đi vào rót rượu, hai ông lão khác nhắc nhở hẳn: "Ai gặp thì có phần."

"Rượu lại để lâu chút hương vị khẳng định càng tốt, bình này tôi phải để lâu một chút." ông Triệu nói.

"Dù sao ông uống rượu đừng quên chúng tôi, nếu là dám trộm uống một mình, chúng ta đây liền phải đi tìm em đâu tâm sự."

"Mấy ông đang nói cái gì?" Triệu Hữu Vi tò mò thò lại gần.

"Không có chuyện của cháu!" Ý nghĩ trong lòng bị vạch trần ông Triệu đẩy mặt cháu trai ra. Chờ Nguyễn Miên Man cầm rượu ra tới đưa cho ông Triệu, Triệu Hữu Vi đi qua muốn đưa thêm tiền.

Chương 65

Editor: Thienyetkomanhme

Này bàn tiệc này, Triệu Hữu Vi lúc trước đã trả 6000 đồng, Nguyễn Miên Miên tự nhiên không có khả năng lại cầm thêm tiền.

Lúc mọi người đều đứng dậy, thanh niên áo vàng còn một mình ngồi cùng ốc đồng dư lại phân cao thấp. Quen tay hay việc, hắn ăn đến lúc sau, rốt cuộc học được cách ăn thịt ốc không cần dùng tăm, không biết có phải hay không do tác dụng tâm lý, hắn cảm thấy, không bị tăm đâm thủng, hương vị thịt ốc hoàn chính càng ngon hơn, đáng tiếc mới hút mấy cái như vậy, liền không còn.

"Chủ tiệm, ốc đồng xào cay có còn không?" Hắn một bên lau tay một bên hỏi.

Có Triệu Hữu Vi bọn họ ba thanh niên, trên bàn trừ bỏ ốc đồng còn thừa lại, những món khác đã sớm trống không, lúc này ốc đồng cũng bị giải quyết xong, bát đựng ốc đồng chủ còn lại có sốt và dầu hồng hồng.

Thanh niên áo đen thấy hoặc là không ăn, hoặc là ăn đến hăng hái, một mình ăn hết một phần ba bát ốc, nhin không được nói: "Chú còn chưa ăn đủ sao?"

"Ốc đồng này có độc, càng ăn càng muốn ăn, thật sự đừng không được." thanh niên áo vàng nói xong, chờ mong mà nhìn về phía chủ tiệm.

Nguyễn Miên Miên gật đầu nói: "Trong phòng bếp còn có chút ốc đồng xào cay cùng bánh rau dại."

"Bánh rau dại không tồi, chủ tiệm gọi một chút cho mang về ăn sáng được chứ?" Nghe nói còn có bánh rau dại, ông Đàm chen vào nói.

Bánh rau dại thoạt nhìn giản dị tự nhiên, nhưng ăn qua, không ai có thể quên hương vị của nó. Đặc biệt là đối với mấy ông lão mà nói, bánh rau dại còn có thể làm cho bọn họ nhớ lại một ít chuyện cũ. Bởi vậy, ông Đàm dứt lời, hai ông lão còn lại cũng đưa ra yêu cầu mang về.

Cuối cùng, toàn bộ ốc đồng xào cay cùng bánh rau dại trong phòng bếp bị bọn họ đóng gói mang đi, Nguyễn Miên Miên vì này yến tiệc chuẩn bị thức ăn có thể nói một chút cũng không dư lại, còn đưa thêm hai bình rượu ngon.

Nguyễn Miên Miên đưa bọn họ ra cửa, ông Triệu móc ra một cái bao lì xì đưa qua cho cô. Cô tự nhiên không chịu tiếp, bắt quả đoàn người ông Triệu đều tỏ vẻ đây là quy củ, cuối cùng vẫn là cường ngạnh đưa cho cô.

Chờ tiễn người đi, Nguyễn Miên Miên trở lại trong tiệm mở ra bao lì xì. Phía trước cầm ở trong tay liền cảm giác được rất có phân lượng, chờ mở ra sau mới xác định, thật sự rất có phân lượng, một ngàn tám trăm đồng.

Chu Bình ở bên cạnh nhìn đến, nhìn không được cảm thán, nguyên lai người có tiền ra tay thật sự hào phóng.

"Hôm nay vất vả." Nguyễn Miên Miên từ bao lì xì rút ra 800 đồng đưa cho chị.

Người ta tặng bao lì xì này rõ ràng là vừa lòng trù nghệ của chủ tiệm mới cho, Chu Bình như thế nào không biết xấu hổ mà chia: "Không cần, không cần, đây là người ta cho em, lại nói hôm nay chị cũng không giúp được cái gì."

Thật tính lên, buổi chiều nay cô làm còn không có nhiều như buôn bán bình thường. "Trong tiệm lần đầu tiên tổ chức yến tiệc thành công, coi như là dính chút không khí vui mừng." Nguyễn Miên Miên rút lại 2 tờ lại lần nữa đưa qua.

Thấy cô xác thật muốn chia sẻ cùng mình, Chu Bình trong lòng có chút vui vẻ, bắt quả lại chỉ từ bên trong rút ra một tờ: "Nư vậy là đủ rồi." Nói xong, cẩn thận thu hồi tờ tiền kia, sau đó đi thu thập chén đĩa trên bàn. Nguyễn Miên Miên thấy chị một bộ dáng rất sợ mình lại bắt cầm thêm, lúc này mới bỏ qua.

Lúc các cô cùng nhau bắt đầu thu thập cửa hàng, đoàn người Triệu Hữu Vi chậm rì rì mới đi đến đầu hẻm.

"Chúng ta này thật đúng là ăn không hết gói đem đi." thanh niên áo vàng xách theo một hộp ốc đồng xào cay còn nóng hổi, ngữ khí lộ ra vài phần mỹ mãn.

Nghe vậy, ông Nhậm đi ở phía trước quay đầu lại trừng mắt một cái: "Không nói không ai bảo cháu càn."

Bị giáo huấn liền ngậm miệng, lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, tiến đến bên cạnh Triệu Hữu Vi nói: "Triệu nhị, chủ tiệm thật sự là bạn gái Tư Cảnh Lâm?"

"Ô nghĩa, tao rảnh đến không có việc gì mà lừa mày chơi chắc?" Triệu Hữu Vi chấp tay sau lưng, tư thái có vài phần giống ông Triệu đi phía trước.

"Chính là vừa rồi ở trên bàn chủ tiệm giống như nói qua cô ấy cùng Tư Cảnh Lâm không phải cái quan hệ kia."

"Người ta then thùng không được sao?" Triệu Hữu Vi ăn uống no đủ sau tâm tình tốt, cũng lười cùng hắn nói nhiều, "Mày có khi nào thì gặp qua Tư Cảnh Lâm cùng nữ nhân tiếp xúc gần? Còn sẽ thay nữ nhân ra mặt? Càng đừng nói lần trước tao đến trong tiệm, bọn họ hai người ngồi một bàn ăn cơm liền tính, bên cạnh còn có trưởng bối, quan hệ này còn cần nói?"

Trong vòng không ít người đều biết, Tư Cảnh Lâm có chút bệnh sạch sẽ, thanh niên áo vàng lúc đầu đến cửa hàng đều có chút ghét bỏ, Tư Cảnh Lâm lại có thể yên ổn ngồi ở bên trong ăn cơm, có thể thấy được là chân ái, không thể nghi ngờ.

Về điểm tâm tư này hắn vốn dĩ liền rất nông, xác định tình cảm chính mình không thể kéo dài, ngược lại quan tâm khởi một sự kiện khác: "Xia Tư Cảnh Lâm ngày sau có thể hay không không cho chủ tiệm tiếp tục mở cửa hàng a?"

"Hắn là không thể nào, nếu không đã sớm không cho." Triệu Hữu Vi nói.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc nội, Nguyễn Miên Miên còn không biết, chính mình giải thích căn bản người nghe không nghe vào, tiền Chu Linh đóng cửa lớn lại, chạy nhanh lên trên lầu.

"Miêu ô miêu ô....."

Nghe được tiếng bước chân, trong phòng tức khắc truyền đến tiếng mèo kêu. Là Nguyễn Miên Miên sợ mèo con trong tiệm ảnh hưởng yến tiệc buổi tối, trước tiên đem nó cùng đồ ăn của nó dọn tới trong phòng. Cửa phòng mới vừa bị mở ra, mèo con liền ngồi xổm trên mặt đất hướng cô kêu không yên.

"Ủy khuất như vậy?" Nguyễn Miên Miên nhìn biểu tình của nó, cười đem nó bế lên. Ôm nó dỗ một hồi, lại cầm hai con cá khô bón nó ăn, Nguyễn Miên Miên đi tắm rửa mặt xong, lên lầu cầm đi động ngòi dựa ở trên giường.

Ngày thường buôn bán kết thúc cũng vào khoảng thời gian này, cô theo bản năng click mở app bánh trôi cơm hộp, nhìn về phía khu bình luận.

【n**x: Gió lạnh phieu dạt vậy đây mặt tôi, chủ tiệm đóng cửa hàng thương thấu lòng tôi! Tôi mặc kệ, muốn món mới trong thực đơn mới có thể trấn an con tim tan nát này. 】

【k**l: Chủ tiệm đã thay đổi, đã từng chửi chỉ cỡ nào, gần đây là chuyện như thế nào? Như thế nào luôn là nghỉ ngơi? Tiền không kiếm nữa sao? [vô cùng đau đớn] 】

【a**n: Nếu không buôn bán, thuận tiện nghĩ một chút thực đơn mới cũng không tồi. 】

【j**s: Chờ mong món mới, hoặc là đem mấy món đã ngừng bán một lần nữa treo lên cũng không tồi. 】

Nguyễn Miên Miên lười biếng mà dựa vào đầu giường, không phải thực hiểu vì sao bọn họ như thế nào nói nói lại thành thúc giục ra món ăn.

Bất quá, nghĩ đến hôm nay hưởng qua "Gạo nếp rót tròng heo", cô bỗng nhiên có chủ ý. 【Chủ tiệm trả lời: Tôi hôm nay ném đến một món kêu "Gạo nếp rót tròng heo", hương vị cũng không tệ lắm, không bằng ngày mai làm cho mọi người nếm thử? 】

【a**n: Gạo..... Gạo nếp rót gì cơ? Chủ tiệm là nghiêm túc sao? 】

【k**l: Chủ tiệm, anh đùa một chút cũng không buồn cười. 】

【H**q: Nhìn đến hai chữ "tròng heo", da gà đều đi lên, chủ tiệm là nói giỡn đúng không? 】

【Chủ tiệm trả lời: Không có nói giỡn, hương vị xác thật rất không tồi. 】

【5** còn: Gần nửa đêm nhàm chán lại đây ngắm liếc mắt một cái, bị chủ tiệm nói "Gạo nếp rót tròng heo" mà giật mình, tưởng tượng không đến gạo nếp cùng tròng heo như thế nào có thể ghép vào cùng nhau. 】

【n**x: Thật sự có món này sao? Nghe tên liền cảm thấy rất có hương vị. 】

【mộng **k: Không phải, các người cũng không biết món này sao? Mẹ tôi trước kia đã làm, hương vị xác thật không tồi. Đã lâu không ăn, chủ tiệm mà làm tôi khẳng định đặt, thuận tiện mua cho mẹ tôi nếm thử. 】

【h**h: Tôi trước kia cũng ăn qua, ngay từ đầu không biết là dùng tròng heo, bị người trong nhà lừa ăn sau mới nói, hương vị xác thật khá tốt, tròng heo rửa sạch sẽ kỳ thật cũng không sao. 】

【H**q: Chủ tiệm muốn làm tôi không ngăn cản, nhưng tôi nói trước, món này, chính là đánh chết tôi cũng sẽ không nếm thử. 】

【o**6: chủ tiệm như vậy tôi cùng anh nói đi, ngày mai tôi đổi chết, chết bên ngoài, từ nơi này nháy xuống, cũng sẽ không ăn cái gì gạo nếp rót tròng heo! 】

【5** còn: Tôi cũng vậy, nghĩ thôi cũng không tiếp nhận được, chủ tiệm chúng ta thương lượng một chút, đổi món khác được không? Chẳng sợ anh lấy gạo nếp không làm bánh dày tôi cũng nguyện ý cố vũ a! 】

【6** ngày: Không phải đâu, thịt kho tàu ruột già, ruột già các người cũng chưa ăn qua sao? Đến nỗi nhìn đến cái tròng heo liền phản ứng lớn như vậy? Nói, chủ tiệm làm gạo nếp rót tròng heo có thể hay không thuận tiện thêm một món thịt kho tàu ruột già, cảm giác anh làm thịt kho tàu ruột già khẳng định cũng ngon. 】

Nguyễn Miên Miên cũng không nghĩ tới, chính mình đột nhiên nghĩ muốn làm "Gạo nếp rót tròng heo", thế nhưng làm nhiều khách hàng phản đối như vậy, thuận tiện biết thì ra có nhiều người không dám ăn tròng heo.

Cô làm mới xong tiếp tục đọc hai cái bình luận, WeChat bỗng nhiên vang lên tiếng chuông nhắc nhở.Nguyễn Miên Miên mở ra, nguyên lai là Tư Cảnh Lâm nhắn lại đây, quan tâm cô hôm nay làm yến tiệc có thuận lợi hay không.

Nhắc tới yến tiệc buổi tối, cô liền nhớ tới Triệu Hữu Vi hiểu lầm, cũng may đôi phương không ở trước mặt, mới không xấu hổ như vậy.Nguyễn Miên Miên cùng anh hàn huyên vài câu, mới vút chút xấu hổ ra sau đầu.

Nghe cô nhắc tới tự nấu rượu, Tư Cảnh Lâm không tránh được hỏi nhiều một câu. 【 là lúc trước hoa đào

nở rộ vừa lúc nấu một chút, còn để lại không ít muốn cho mọi người nếm thử, chờ ngày mai ông Ngô lại đây, em đưa cho ông, đến lúc đó anh qua chỗ ông lấy đi.】

【không cần, anh trực tiếp cho người qua đi lấy.】 không yên tâm ông Ngô, Tư Cảnh Lâm trả lời.

Lại đơn giản nói hai câu, Nguyễn Miên Miên nhớ tới buổi tối thu được bao lì xì lớn, cao hứng cùng anh chia sẻ.

Thấy cô nhắc tới thu được bao lì xì lớn mà cao hứng như vậy, Tư Cảnh Lâm trong lòng có chút buồn cười, đang chuẩn bị gửi cho cô cái bao lì xì làm cô càng cao hứng một ít, lại nhận được bao lì xì của cô gửi qua trước.

Tư Cảnh Lâm khó có khi sùng sốt một chút, đang muốn hỏi có phải cô không cẩn thận gửi sai hay không, liền nhìn thấy cô bé nhún vai.

【cho anh định chút không khí vui mừng ~】

Từ khi thành niên, chính là ông nội đều sẽ không tặng bao lì xì cho anh nữa, cho nên đây vẫn là bao lì xì đầu tiên anh nhận được sau khi trưởng thành. Bất quá, cảm giác thật ra cũng không xấu. Tư Cảnh Lâm nghĩ, thuận tay click mở cái bao lì xì kia, nói lời cảm tạ sau lại gửi qua một cái lớn hơn.

Nhìn đến bao lì xì viết "Chúc mừng Đông Đông lần đầu tiên tổ chức yến tiệc thành công", Nguyễn Miên Miên do dự hai giây sau vẫn là click mở. Phát hiện anh tặng lại bao lì xì lớn hơn nữa, cô có điểm ngượng ngùng, đối phương cũng nhún vai lại báo cô nghỉ ngơi sớm một chút. Nguyễn Miên Miên lúc này mới không rồi rầm nữa, trả lời một câu báo anh cũng sớm một chút nghỉ ngơi, tắt đèn ngủ.

Bên kia, Hứa Mộng Nguyệt từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nơi hẻm nhỏ chạy ra, đụng phải bà Chu, cùng bà Vương đánh nhau đánh thua, đang bước nhanh về nhà, hai người đụng vào nhau đều ngã trên mặt đất.

"Bà mắt mù hay là vội vàng đi đầu thai à?" Hứa Mộng Nguyệt bò dậy sau phát hiện cánh tay bị rách một chút da, sinh khí mà rống giận.

"Chính mày mắt mù còn chửi tao? Người trẻ tuổi hiện nay thật là càng ngày càng thiếu quần giáo....."

"Bà già, bà nói ai? Bà đụng người còn nói lý! Có xấu hổ hay không? Cho rằng chính mình là cái thứ gì,

cũng dám khi dễ đến trên đầu tôi!"

"Mày mới không phải là người, mày mới không cần mặt....."

Hai người đều một bụng tức giận, nhưng không được xả, một lời không hợp liền mắng lên, mắng mắng, bởi vì bà Chu đuổi tay chỉ vào cái mũi cô ta, hai người trực tiếp động tay động chân.

Bà Chu là người đánh đá, nhưng lớn tuổi hơn không chịu nổi, ngay từ đầu còn ở thế thượng phong, không bao lâu đã bị Hứa Mộng Nguyệt đè nặng đánh. Cũng vì Hứa Mộng Nguyệt đa kiêu thị nộ, cảm giác được tay đau, liền không lại tiếp tục động thủ, nếu không, không chừng xảy ra chuyện gì.

"Lần sau đừng để cho tôi nhìn thấy bà, bằng không thấy một lần đánh một lần!" Đánh thắng trận này, Hứa Mộng Nguyệt thật ra phát tiết được không ít tức giận, ném xuống một câu sau liền sửa sang lại tóc rồi đi.

Nhà họ Hứa.

Cha Hứa nhìn đến con gái trở về, hừ lạnh một tiếng: "Còn biết trở về!"

Mẹ Hứa lặng lẽ trừng mắt một cái, chạy nhanh ra đón: "Ài u, Nguyệt Nguyệt con đây là cùng người đánh nhau không thành? Như thế nào cánh tay đều trầy da?"

Cùng một bà già đánh nhau, dù đánh thắng cũng không phải việc gì vinh quang, Hứa Mộng Nguyệt tự nhiên sẽ không ăn ngay nói thật, chỉ nói không cẩn thận bị ngã.

"Như thế nào không cẩn thận như vậy, vậy con ăn cơm không? Bảo chú Lưu nấu cho con chút được không?" Mẹ Hứa đau lòng nhìn con gái.

Hứa Mộng Nguyệt vốn dĩ muốn nói "Không đói bụng, không ăn", trong đầu lại đột nhiên hiện lên hương khí người thấy vừa rồi.

Phát hiện chính mình đang suy nghĩ cái gì, sắc mặt cô liền tối sầm.

"Làm sao vậy?" Nhận thấy sắc mặt con gái, mẹ Hứa quan tâm nói. Nhìn đến biểu tình quan tâm của mẹ, nghĩ đây là nhà mình, chính mình muốn ăn cái gì liền ăn, người khác sẽ không biết, cũng quản không được, Hứa Mộng Nguyệt cuối cùng vẫn là nói: "Con muốn ăn bách điều triều thượng.""

Chương 66

Editor: Thienyetkomanhme

Thanh âm của cô có chút thấp, mẹ Hứa nhất thời không nghe rõ: "Con nói con muốn ăn trăm điều cái gì?"

"Tôi muốn còn muốn ăn cái gì bách điều triệu phượng." cha Hứa đổi với đồ ăn hiểu biết tương đối nhiều, lập tức đoán được cô muốn ăn cái gì, tức giận nói.

"Cái gì mà tôi muốn, lúc này không phải còn sớm sao." mẹ Hứa đổi chồng một câu, quay đầu nhìn về phía con gái, "Ngaoan, con đi tắm rửa một phen, mẹ liền bảo chú Lưu làm cho con nha."

"Mẹ hiền chiều hư con!" Chờ hai mẹ con một người lên lầu, một người đi phòng bếp, cha Hứa phụ lắc đầu nói.

Chú Lưu là đầu bếp nhà họ Hứa, trước kia làm ở khách sạn Thiên Nguyệt, lớn tuổi chịu không nổi lượng công việc ở khách sạn, chuyển đến Hứa gia làm đầu bếp gia đình. Mẹ Hứa đi phòng bếp khách khi nhờ hẳn làm một phần bách điều triệu phượng, chú Lưu tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Hiện đại, khoa học kỹ thuật phát triển, thời gian gấp cũng có cách làm trong thời gian gấp, chờ Hứa Mộng Nguyệt chậm rì rì tắm rửa, sấy tóc xong đi ra, bách điều triệu phượng đã làm tốt.

"Nguyệt Nguyệt, mau tới đây, xem chú Lưu làm bách điều triệu phượng cho con xinh đẹp chưa này." Mẹ Hứa đón con gái nói.

Xinh đẹp không xinh đẹp trước không nói, từ thang lầu xuống tới Hứa Mộng Nguyệt cảm thấy, mùi hương này so với..... Lại là có chút chênh lệch. Chờ cô đi vào bàn ăn, mẹ Hứa đã múc canh cùng sủi cảo vào chén cho cô. Hứa Mộng Nguyệt bưng lên chén ngửi một ngửi, chẳng sợ bụng vẫn đói như cũ, lại không phải mùi vị lúc trước, không có cảm giác ngửi được liền thêm. Cô nhăn mày lại, dùng cái muỗng múc canh uống một ngụm, phát hiện hoàn toàn không phải hương vị chính mình chờ mong, lửa giận đề ở trong lòng cô lại lần nữa bộc phát ra, chỉ cảm thấy hôm nay quả thực không có một việc có thể làm cô vui vẻ.

"Con không ăn nữa!" cô "Phanh" một tiếng buông chén xuống, bước chân có chút nặng lại lần nữa lên lầu.

"Ai! Nguyệt Nguyệt ——" mẹ Hứa gọi cô, cầm lên chén ném hai ngum, "Hương vị cũng khá tốt, con bé như thế nào uống một ngum lại không ăn?"

Ngồi ở trong phòng khách cha Hứa nhìn thấy hết thấy, đã lười đến không muốn nói nữa.

Một ngày mới bắt đầu, lại là một ngày thời tiết tốt.

Buổi sáng, chờ Chu Linh cũng tới trong tiệm, Nguyễn Miên Miên cùng chị ngồi ở cửa, đổi điện thùng nước lấy thịt ốc đồng. Thùng ốc đồng cũng là chú Phùng đưa lại đây, bởi vì tương đối ít, cho nên một thùng này tương đương với tịng không.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy ăn ốc đồng phải lẽ như không đã ghiền, vì thế chuẩn bị đem thịt ốc lấy ra, thêm một món cơm chiên thịt ốc đồng mới cho khách hàng nếm thử. Quả Quý Nhỏ ngay từ đầu còn ở bên cạnh xem náo nhiệt, thậm chí muốn dùng móng vuốt đi vớt ốc đồng, bị Nguyễn Miên Miên đuổi vài lần, mới ngừng lại chạy qua cây đào bên kia chơi đùa.

"Cô chủ, cây đào này sẽ kết quả đào sao?" Chu Linh lại lấy ra một con ốc, nhìn cây đào bên cạnh hỏi.

Nguyễn Miên Miên hơi ức hai giây nói: "Có quả, tuy rằng kết được quả đào không lớn, nhưng rất ngọt."

Cô nói xong, nhìn về phía kia có năm đầu cây đào, mắt sắc phát hiện giống như đã kết ra mấy quả đào xanh.

Xác định chính mình không nhìn lầm sau, cô lập tức chỉ cho Chu Linh xem. "Thật đúng là có, chờ quả đào chín, có thể tiết kiệm chút tiền trái cây." Chu Linh cười nói.

Nguyễn Miên Miên gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới, trái cây trong nhà vẫn luôn là ông Ngô cùng anh Cảnh Lâm đưa, cô giống như vốn dĩ cũng không mất tiền mua trái cây.

Hai người không sai biệt lắm thu phục một thùng ốc đồng, bà Lâm dẫn kéo xe ba bánh lại đây, trên xe là tràn đầy hơn 210 cân đậu phộng.

Thấy bà hiện tại liền lột xong 300 cân đậu phộng quả, Nguyễn Miên Miên kinh ngạc qua đi vội vàng nói: "Bà không cần gấp như vậy."

"Ngày hôm qua là cuối tuần, hai đứa nhỏ rảnh rỗi, hơn nữa có mấy bạn học của con bé lại đây chơi, thuận tiện giúp đỡ lột mấy giò mới nhanh như vậy." Bà Lâm giải thích nói.

Nghe vậy, Nguyễn Miên Miên lúc này mới yên lòng, cùng Chu Linh cùng nhau đỡ xuống chậu phụng, đem tiền thanh toán chỉ bà.

Chờ bà Lâm cầm tiền cười tủm tỉm kéo xe ba bánh rời đi, Chu Linh nhìn không được thở dài.

"Làm sao vậy?" Nguyễn Miên Miên nhìn về phía cô.

Chu Linh nói: "Chỉ là cảm thấy bà lão quá không dễ dàng."

"Em thấy hai đứa nhỏ nhà bà Lâm đều không tội, thân thể bà còn khỏe mạnh, ngày sau khẳng định có thể hưởng hạnh phúc cuối đời." Nguyễn Miên Miên nói.

Cô kỳ thật cũng không có làm cái gì, hai đứa nhỏ nhà họ Lâm ở trên đường nhìn đến cô, đều sẽ chủ động lại đây chào cô, gấp cô xách theo đồ vật, còn một hai phải hỗ trợ phụ một chút. Bởi vậy có thể thấy được, hai đứa đều là đứa nhỏ biết cảm ơn, chờ bọn họ lớn lên, bà Lâm tương lai khẳng định có dựa vào.

"Đúng vậy." Gặp qua hai đứa nhỏ kia Chu Linh gật đầu.

Tối gần giữa trưa, khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mở app bánh trôi cơm hộp, nhìn đến thực đơn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc không có gạo nếp rớt tròng heo, mà là nhiều hơn một món cơm chiên ốc đồng, không ít khách hàng thờ phào một hơi.

Còn tốt, còn tốt!

Có người nói bọn họ không muốn ăn không đặt là được, gì đến nông nổi này?

Bọn họ đương nhiên biết có thể không đặt, nhưng không chịu nổi hai từ "tròng heo", đồng thời lại quá mức tín nhiệm tay nghề chủ tiệm, lo lắng thật cho vào thực đơn, người thích ăn đặt xong lại dụ hoặc bọn họ, đến lúc đó vạn nhất bị thêm đến, bọn họ là nghe tâm hay nghe miệng?

Bất quá những khách hàng chờ mong món này lại có chút thất vọng, ở khu bình luận thúc giục lên, nhắc nhở chủ tiệm đừng quên tối hôm qua nói muốn làm gạo nếp rớt tròng heo.

Trên thực tế, Nguyễn Mĩn Mãn đương nhiên không có quên gạo nếp rớt tròng heo, cô buổi sáng liền đi chợ, bắt quá đổi phương tỏ vẻ sạp hảnh vốn dĩ cũng không nhiều lắm, hôm nay đã bán xong rồi, nếu yêu cầu số lượng tương đối nhiều, nên đặt trước. Cho nên, hôm nay gạo nếp rớt tròng heo khẳng định là không có, chờ ngày mai mới có.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mở cửa, một đám khách hàng quen đi làm lười biếng đều ở khu bình luận nói chuyện, còn có người nhắc tới tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt, nói cửa hàng này hình như đóng cửa.

【5** còn: Bàn buôn bán chính là vì kiếm tiền, chủ tiệm này đầu óc lại có vấn đề, buôn bán lại tặng tiền cho người ta, không đóng cửa mới kỳ quái đầu. 】

Tuy rằng đại bộ phận của hàng mới vừa mở đều là trạng thái bị lỗ, nhưng cũng không có giống tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt như vậy, nó đóng cửa, trừ bỏ khách hàng chưa chiếm đủ tiện nghi, rất nhiều người một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

【n**x: Đúng vậy, cũng không biết ông chủ của hàng này là tiền nhiều quá cần tiêu bớt hay là như thế nào. 】

【H**q: Cửa hàng này xác thật có chút không thể hiểu được, không thể hiểu vì sao mở cửa hàng, không thể hiểu vì sao tiêu tiền làm hoạt động khuyến mãi như vậy, lại không thể vì sao lại đóng cửa, toàn bộ một hại người mà chẳng ích ta, hoàn toàn không biết hảnh muốn làm gì. 】

【k**l: Nghĩ phức tạp như vậy làm gì, nói không chừng đơn thuần chính là oogn chủ nhà này đầu óc có vấn đề. 】

【a**n: Các người đừng nói như vậy nha! Vạn nhất tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt chính là tiền nhiều muốn làm việc tốt, mời người ta ăn cơm đầu ~ 】

【j**s: Không thêm cái đầu câu cuối cùng, tôi liền tin anh là giúp ông chủ tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt nói chuyện. 】

Bọn họ hàn huyên một hồi, chờ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc bắt đầu buôn bán, lập tức đều một lần nữa chạy về trong tiệm, vội vàng bắt đầu hạ đơn. Không chạy nhanh không được, rốt cuộc hôm nay ra món mới cơm chiên ốc đồng, chính là số lượng có hạn.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhận được đơn hàng, Nguyễn Miên Man liền tiến phòng bếp bận rộn. Mấy đơn đầu, tất nhiên sẽ có cơm chiên ốc đồng, Nguyễn Miên Man trực tiếp làm nóng một nồi thịt ốc.

Thịt ốc đồng trước tiên xào chín cùng các loại gia vị, một chút là từ trong nồi tỏa ra mùi cay thơm. Thịt ốc đồng hơn sẵn lại liền cho măng đã luộc qua cắt hạt lựu vào, chờ màu sắc của măng khế thay đổi, cuối cùng bỏ vào cơm đã trộn cùng trứng gà vào. Thịt ốc đồng kỳ thật ít khi lấy ra làm cơm chiên, đều là trực tiếp xào ăn, bất quá loại ốc này thịt tươi, hơn nữa tay nghề Nguyễn Miên Man tốt, xào ra thành phẩm cũng thực không tồi, người thôi cũng làm người ta thập phần muốn ăn.

"Chủ tiệm, tôi siêu thích ăn ốc đồng, có thể bán cho tôi một chén cơm chiên ốc đồng không?"

Một vị nhân viên giao cơm đi vào trong tiệm, ngửi được mùi hương biết được trong tiệm hôm nay có món mới cơm chiên ốc đồng, nhin không được tiến đến cửa phòng bếp.

Quả Quýt Nhỏ đang ngồi xồm nhìn không chớp mắt vào phòng bếp bị người đột nhiên lại đây dọa đến, đột nhiên nháy dựng lên, hướng hắt hung dữ mà rống lên hai tiếng. Nguyễn Miên Man quay đầu, thấy hắt một đại nam nhân bị Quả Quýt Nhỏ dọa đến dán vào góc tường, giáp huân Quả Quýt Nhỏ một câu sau nói: "Có thể thì có thể, bất quá lượng thịt ốc đồng sẽ không có quá nhiều."

"Không thành vấn đề, cảm ơn chủ tiệm!"

Có ăn liền rất vừa lòng nhân viên giao cơm cao hứng mà trở lại vị trí, chờ Chu Linh bung cơm chiên đưa ốc đồng ra tới, hắt gấp không chờ nổi bung lên đĩa há một mồm to. Cơm chiên này hơi cay, một ngụm đi xuống, mùi thịt ốc đồng cay lại tươi, măng giòn ngọt, trứng gà thơm, ba loại nguyên liệu bắt đồng lại hòa quyện bên nhau, ngon đến làm người ta muốn thét lên.

Nhân viên giao cơm bung đĩa ăn mấy miếng to, thẳng đến trong miệng không nhai được nhiều cơm như vậy mới tạm thời ngừng đầu, một bên nhắm nuốt một bên còn nhin không được múc lên một con ốc nhét vào trong miệng. Ăn ngon, ăn quá ngon!

Hắt ăn đến ngon lành, bỗng nhiên cảm giác được cằm bị chụp một chút, cúi đầu liền nhìn đến mèo con mới vừa rồi kia còn hung dữ, lúc này lại nhuyển manh đáng yêu mà nhìn chính mình, không phải, hắt là nhìn cơm chiên trong tay mình.

"Mèo ó ~"

Thấy người này ngây ngốc mà nhìn chính mình, Quà Quýt Nhỏ nửa đứng lên hướng hẳn kêu.

"Đây cũng muốn ăn sao? Chính là cơm này có chút cay....." Nhân viên giao cơm chịu không nổi nó làm nũng, có chút do dự.

"Quà Quýt Nhỏ lại đây, không được quấy rầy khách nhân ăn cơm!" Chu Linh nhìn đến nó lại muốn lừa ăn lừa uống từ khách, hô. Trong phòng bếp Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm, đi theo hô: "Quà Quýt Nhỏ."

Nghe Chu Linh nói Quà Quýt Nhỏ còn thờ ơ, chờ nghe được thanh âm Nguyễn Miên Miên, lập tức một lần nữa trở lại cửa phòng bếp. Nguyễn Miên Miên bắt thời giờ liếc mắt một cái, thấy nó ghé vào cửa khoe mẽ, cầm ít thịt gà cho nó ăn.

Có lẽ là hôm nay là thứ hai, hơn nữa tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt đóng cửa, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sinh ý đặc biệt tốt, so với lúc trước bất luận ngày nào đều tốt hơn. Nguyễn Miên Miên cũng không còn có thể chú ý mèo con, lúc sau liền giống con quay vội vàng không ngừng, đang nấu còn phải nhờ Chu Linh đi mua chút nguyên liệu nấu ăn trở về.

Office building nọ.

Trương San về mặt hưởng thụ mà ăn cơm chiên ốc đồng mới ra của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, trong lòng cảm thán trù nghệ của chủ tiệm quả thực là thần tiên.

Ngô, thịt ốc đồng này khá ngon nha, măng cũng ngon giòn, nếu có thể ăn một đĩa tràn đầy thịt ốc đồng xào măng riêng, dùng cái muỗng múc ăn có bao nhiêu sáng khoái a! Lại ăn nhiều mấy miếng, cô nhìn không được mà mơ mộng. Cơm chiên ốc đồng tự nhiên là ngon, cũng bởi vì quá ngon, cô mới muốn ném thử ốc đồng xào măng, cả có thịt và thịt.

Trương San ăn xong non nửa chén cơm chiên, dư quang bỗng nhiên phát hiện bên cạnh nữ đồng nghiệp, trên bàn bày một đồng hộp cơm, trừ bỏ trên tay cầm cơm chiên thịt ốc đồng, còn có cơm chiên tóp mỡ, canh tam tiên, đậu phộng rang, đậu phộng bọc đường.

"Không phải, cậu như thế nào đặt nhiều như vậy? Ăn hết sao?"

"Không có biện pháp, vài ngày không ăn, thật sự nghĩ quá thèm, một lúc không chế không được liền đặt nhiều như vậy." Nữ đồng nghiệp cũng có chút bất đắc dĩ, bất quá nghĩ buổi tối còn có thể làm nóng lại ăn

một hồi, cũng không tính là quá bồi rồi.

Trương San lúc này mới nhớ tới, mấy ngày hôm trước cô bạn toàn đặt đồ từ tiệm cơm chiên Thiên Nguyệt kia, tranh thủ khuyến mãi, cười trêu ghẹo một câu: "Hiện tại đã biết, vẫn là nhà ai cơm thơm đi?"

"Ngay từ đầu đã biết! Bất quá tớ không giống cậu a, tiền lương đều có thể tùy tiện tiêu, còn có cha mẹ trợ cấp, mỗi tháng tôi còn phải gửi tiền trở về, có thể tiết kiệm tự nhiên vẫn nên tiết kiệm một ít." Cũng chính vì cơm tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thật sự ăn quá ngon, hơn nữa cũng không tính quá đắt, lúc này cô mới tiết kiệm tiền mua quần áo, giày dép một chút tới đặt cơm hộp, bằng không giống như trước, cô đều là mì gói hoặc là bánh mì sữa bò linh tinh chấp vá.

Trương San nghe được lời này, thu liễm biểu tình trêu ghẹo, nói sang chuyện khác: "Chủ tiệm ra món mới cơm chiên ốc đồng ăn ngon thật, đặc biệt là thịt ốc đồng bên trong, hương cay tươi mới lại không mất độ dẻo dai, hận không thể trực tiếp ăn một đĩa riêng!"

Nữ đồng nghiệp nghe vậy, tán đồng mà mãnh liệt gật đầu: "Tôi còn là lần đầu ăn cơm chiên ốc đồng, không nghĩ tới ăn ngon như vậy, nếu là chủ tiệm bán thịt ốc đồng riêng, tôi khẳng định muốn mua."

"Đúng vậy đúng vậy, tôi cảm thấy thịt ốc đồng này trực tiếp làm đồ ăn vặt ăn cũng được!"

"Đúng vậy, tôi nhớ rõ có gói thịt ốc đồng đồ hút chân không, quây ăn vặt có bán, hương vị còn không ngon bằng cái này đâu."

"Chờ ăn xong chúng ta liền đi khu bình luận kêu chủ tiệm bán riêng thịt ốc đồng xào!"

Nhà ông chủ Hùng ca nướng BBQ cơm chiên.Hai đứa nhỏ ăn cơm chiên dưa tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hận không thể đem mặt đều vùi vào trong chén.

Chương 67

Editor: Thienyetkomanhme

Bên cạnh bọn họ, ông chủ cũng bưng một chén cơm chiên ốc đồng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ăn, từ biểu tình trên mặt nhìn không ra hỉ ác, bắt quả từ tốc độ ăn một ngum càng so một ngum nhanh hơn, ngay một hộp cơm đều luyên tiết rót ra, hiển nhiên hẳn thực thích cơm chiên trên tay.

Ở đây chỉ có bà chủ không nhúc nhích nhìn cơm chiên trước mặt, cô lại nhìn hai đứa nhỏ, lại nhìn về phía chồng mình: "Ông xã, anh sẽ không phải lại muốn cho cửa hàng này đánh giá 1 sao đi?" Giọng nói của cô lộ ra vài phần không tán đồng.

"Em cho là anh ngốc à!" Ông chủ ngậm cơm chiên trong miệng liếc mắt vợ một cái.

"Vậy anh đây là?"

Thấy vợ một hai phải đồ hỏi tới cùng, ông chủ cao giọng che giấu xấu hổ: "Bọn nhỏ muốn ăn anh nào có biện pháp khác, lại không phải sơn trùn hải vị gì, người làm ba anh đây có thể không mua cho bọn họ sao?"

"Em xem là chính anh muốn ăn đi." Bà chủ yên lòng, cười trêu ghẹo.

"Cái gì mà anh muốn ăn, rõ ràng là bọn nhỏ nào loạn muốn ăn, không tin em hỏi bọn nó." Ông chủ nói xong, hai đứa nhỏ nhưng rất phối hợp gật đầu tỏ vẻ xác thật là bọn họ nào muốn ba mua.

"Được, được, được, mẹ đã biết." Bà chủ không nói cái gì nữa, cũng bưng lên cơm chiên trước mặt lên ăn, "Phải nói, cơm chiên này xác thật ăn ngon, anh làm cùng nhà này so sánh hoàn toàn không phải một cấp bậc, trách không được sinh ý tốt như vậy."

"Ba chiên cơm không thể ăn!" Hai đứa nhỏ đi theo phụ họa nói.

Ông chủ cảm thấy chính mình quả thực lần đầu mới có thể đặt cơm hộp nhà này, "Hừ" một tiếng, bưng

chiến đi một bên ăn.

Lúc tiệm cơm chiến Thiên Nguyệt đóng cửa, hẳn đối tiệm cơm chiến Hạnh Phúc không quá khó chịu như xưa nữa, bắt quá lúc trước không có việc gì liền hướng khu bình luận ngắm ngía thành thói quen. Đối thành bình thường xem khu bình luận, không thể không nói, hẳn thật là có chút bị thèm đến, bắt quá lại không có mặt mũi lại đặt cơm hộp nhà này.

Trẻ con đều hay quên, lúc trước còn nhớ thương cơm chiến nhà này ăn ngon, hiện tại cũng không lại đòi ăn, vẫn là ông chủ cố ý gọi lên hỏi ức bọn nhỏ, hai đứa lúc này mới lại lần nữa nói nhao nhao lên, hẳn lại thuận nước đẩy thuyền, vì thế liền đặt cơm hộp.

Trong tiệm cơm chiến Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên còn không biết, tay nghề của mình thậm chí chính phục của hàng lúc trước cạnh tranh với tiệm mình. Cô vội đến hai giờ rưỡi đóng cửa, có chút mệt ngồi ở cửa, hóng gió nghỉ ngơi một hồi mới hoãn lại. Đi ra theo cùng cô mèo con không biết có phải hay không nhận thấy được trạng thái của cô, cũng không hướng trong lòng ngực cô mà nháy, chỉ ghé vào bên chân cô, vẫy tới vẫy lui cái đuôi ngẫu nhiên đảo qua chân cô.

Nguyễn Miên Miên nhìn chăm chăm cái đuôi linh hoạt của nó một hồi, giơ tay mở ra đi động.

Oa! Chờ nhìn đến tiền lời buổi trưa, cô tức khắc lên tinh thần. Cô đếm trên đầu ngón tay tính một chút, phát hiện tiền lời này nếu có thể bảo trì, nói không chừng cuối tháng sau là có thể còn trả hết tiền nợ.

Đại khái tính toán xong, cô lại đi vào khu bình luận thoát nhìn.

【n**x: Trời ơi cơm chiến ốc đồng, ăn quá ngon! Tôi trước kia kỳ thật không ăn ốc đồng, mặc kệ là cả vỏ hay là thịt ốc đều không ăn, bởi vì tổng cảm thấy có mùi bùn đất, cũng chính là nhờ nhà này, tôi mới có thể nếm thử, ăn xong, nháy mắt thay đổi cái nhìn của tôi với ốc đồng, cảm ơn chủ tiệm làm ta không có bỏ lỡ món ăn mỹ vị này. 】

【5** còn: Tôi kỳ thật cũng không ăn ốc đồng, không phải bởi vì mùi bùn đất gì đó, thuần túy là lưỡi lấy thịt ốc từ trong vỏ ra, cơm chiến ốc đồng của chủ tiệm thật là ăn ngon đã chết, làm tôi đều có chút muốn mua ốc đồng trở về ăn. 】

【H**q: Ốc đồng mùi thịt cay, măng vừa giòn vừa thanh, hơn nữa trứng gà tươi mới cùng cơm, thật là ngon muốn khóc, chủ tiệm làm ơn để cơm chiến này bán lâu một ít, không cần đột nhiên biến mất. [hình ảnh] 】

.....

【a**n: Cơm chiên này với tôi mà nói kỳ thật có chút cay, nhưng kể cả cay khốc, tôi cũng vẫn là không dùng được, thật là ăn quá ngon, đặc biệt là đem thịt ộc đồng tách ra tôi góp đủ một cái muỗng sau lại một ngụm ăn xuống, cảm giác kia, quả thực thỏa mãn giống như có được toàn thế giới! 】

【o**6: Ha ha ha, nguyên lai có người cũng giống tôi đem thịt ộc đồng lấy ra tôi ăn, loại cảm giác này xác thật sáng khoái, chủ tiệm có thể ra món thịt ộc đồng xào không? Hoặc là cơm chiên cho chúng tôi tùy chọn thêm lượng ộc đồng cũng được a! 】

【là**son: Chủ tiệm, cầu mong ra món thịt ộc đồng xào, anh làm thịt ộc đồng vừa hương vừa cay thật là quá ngon, cơm chiên về điểm này hoàn toàn ăn không đã ghiền! 】

.....

【k**l: A a a! Vì cái gì mấy người đều đặt được cơm chiên ộc đồng! Nhìn đến bình luận quả thực thêm chết tôi, chủ tiệm, cơm chiên liền làm nhiều chút được không? Tôi cũng muốn ăn a! 】

【j**s: Tôi mặc kệ, buổi chiều tôi nếu là không ăn đến cơm chiên ộc đồng, tôi liền khóc chết ở trong tiệm! 】

"Cô chủ, khách hàng đều thực thích cơm chiên ộc đồng mới ra, chính là ộc đồng trong tiệm đều dùng hết rồi, có phải hay không nên mua chút ộc đồng trở về a?" Chu Linh thu thập xong cửa hàng, nắm đi động ra tới.

"Đúng là nên mua một chút." Rốt cuộc khách hàng nói muốn khóc chết ở trong tiệm, có thể không mua sao?

"Vậy chúng ta hiện tại liền đi thôi." Chu Linh so với cô còn tích cực hơn.

Cũng bình thường, rốt cuộc khó có khi gặp được người chủ tốt như vậy, công việc lại gần nhà, cô tự nhiên ngóng trông trong tiệm làm ăn tốt.

"Chị không về trước nhà một chuyến trước sao?" Nguyễn Miên Miên một mặt đứng đây một mặt hỏi.

Chu Linh lắc đầu: "An An hiện tại cùng cụ nó rất thân thiết, chị có ở đây hay không cũng không sao."

Lời này tự nhiên là nói khoa trương, rốt cuộc nào có đùa nhí không tìm mẹ nó. Thời điểm này đúng là lúc ốc đồng hơi quý, thịt ốc đồng vẫn mua được, hai người đi chợ, Nguyễn Miên Miên chọn lựa nửa ngày, cuối cùng tuyển định một nhà. Chợ không tính xa, chờ các cô mua xong thịt ốc đồng trở về cũng không sai biệt lắm sắp bốn giờ, Chu Linh vốn dĩ chuẩn bị trực tiếp ở tại trong tiệm chờ buôn bán, Nguyễn Miên Miên lại bảo chị trở về nhìn xem, miễn cho An An không thích ứng.

Chờ chị đi rồi, Nguyễn Miên Miên đi phòng bếp trước tiên bắt đầu xào thịt ốc đồng.

Tư Cảnh Lâm đi vào cửa hàng, đã ngửi đến mùi ốc đồng tiên vị hương cay. Quả Quýt Nhỏ ghé vào cửa vén lên mí mắt liếc hẩn một cái, bỗng nhiên nâng lên móng vuốt. Tư Cảnh Lâm rũ mắt nhìn qua, móng vuốt màu trắng bắt ở không khí, một lần nữa buông xuống. Anh nhắc chân bước vào trong tiệm, hương trong phòng bếp nói: "Đông Đông." Truyện Nữ Phụ

Thanh âm trầm thấp cũng không cao, lại rõ ràng mà truyền vào hai tai người trong phòng bếp, cô đổ thêm chút nước vào trong nồi, lại đem bếp chỉnh đến mức lửa nhỏ nhất sau đây cái nắp lên chạy ra. "Anh Cảnh Lâm." Nguyễn Miên Miên nhìn đến anh, đầu tiên là kinh hỉ, theo sau đột nhiên lại nghĩ tới ngày hôm qua Triệu Hữu Vi hiểu lầm, trên mặt không tự giác nhiễm một tầng màu đỏ.

Tư Cảnh Lâm chú ý tới sắc mặt cô, tiến lên một bước nói: "Như thế nào mặt hồng như vậy? Có nơi nào không thoải mái sao?"

"Không..... Không có, có thể là trong phòng bếp quá nóng ạ." Nguyễn Miên Miên giải thích, nhin không được hơi rũ đầu che giấu xấu hổ.

Tư Cảnh Lâm xác định cô từ phòng bếp ra tới, sắc mặt vẫn là bình thường, bất quá chỉ cần cô không phải là không thoải mái, tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều.

"Cảnh Lâm, cháu đi ra cho ta." Ngoài cửa, ông Ngô không biết khi nào lại đây, ngữ khí có chút cao kêu lên.

Tư Cảnh Lâm quay đầu, ngữ khí có chút nghi hoặc: "Ông?"

"Ông Ngô giống như tìm anh có việc, hai người nói chuyện trước đi." ông Ngô đến nhưng thật ra là Nguyễn Miên Miên thò phào một hơi, ném xuống một câu liền một lần nữa chạy về phòng bếp.

Nhưng mà, cái này đừng ở trong mắt ông Ngô ngoài cửa, lại càng làm ông thêm hiểu lầm. Chờ Tư Cảnh Lâm xoay người ra tới, ông Ngô đem người kéo đến cây đào phụ cận, đập một cái lên cánh tay anh, chắt vắn nói: "Ông để cháu đem Đông Đông làm em gái, cháu lại làm cái gì? Đông Đông vừa mới trưởng thành, cháu cũng không nhìn xem chính mình bao nhiêu tuổi!"

Tư Cảnh Lâm ngay từ đầu có chút không thể hiểu được, theo sau nhưng thật ra nghe ra chút ý tứ, tức khắc có chút.....

"Ông hiểu lầm rồi."

Thái độ Tư Cảnh Lâm thân nhiên làm ông Ngô cũng dần dần bình tĩnh lại. Ông đánh giá trên dưới cháu trai nhà mình sau hỏi: "Ông vừa mới ở bên ngoài như thế nào nhìn thấy cháu cùng Đông Đông nói cái gì, con bé liền ngượng ngùng mà rũ đầu xuống, mặt còn hồng như vậy?"

"Trong phòng bếp nóng, em ấy đi ra mặt đã hồng."

Tư Cảnh Lâm giải thích xong, thấy ông tựa hồ tin, mới nói: "Ông, cháu so với Đông Đông cùng lắm thì hơn có vài tuổi, mới vừa rồi ông nói là có ý tứ gì?"

"Cháu thật sự không phải đối với Đông Đông có ý tưởng kia?" Ông Ngô nói xong, đổi diện ánh mắt bắt đắc dĩ của hắn lại bổ sung, "Nếu là không có ý tưởng kia, cháu chú ý tuổi tác cách biệt làm gì? Nói trở về, Đông Đông xác thật là cô gái tốt, cháu nếu là thật sự thích con bé cũng không phải không được, chính là ít nhất phải chờ thêm hai năm, con bé bây giờ còn nhỏ....."

"Ông?"

Tư Cảnh Lâm đánh gãy lời ông, giờ tay xoa xoa giữa mày nói: "Cháu đối với em ấy thật sự không có ý nghĩ kia."

"Thật sự?"

"Thật sự."

"Không có ánh mắt."

Rõ ràng mới vừa rồi hiểu lầm bọn họ có quan hệ, ông Ngô còn tức giận, lúc này anh bảo đảm, ông lại ghét bỏ mà trừng anh một cái, sau đó một bên hướng trong tiệm đi một bên kêu: "Đông Đông à, cháu lại làm cái gì ngon vậy, thơm quá!"

Tư Cảnh Lâm: "....."

Chờ bọn họ một lần nữa trở lại trong tiệm, Nguyễn Miên Miên xào xong hai nồi ốc đồng thuận tiện bình phục cảm xúc, bung một đĩa ốc đồng mới xào đặt trước mặt trên bàn.

"Thịt ốc đồng xào à."

Ốc đồng xào trong miệng của nhóm khách hàng, ông Ngô rút ra một đôi đũa liền ăn, một ngụm nuốt xuống, một bên khen một bên cảm thán món này thích hợp nhắm rượu.

"Vừa lúc nói cho hai người nếm thử rượu hoa đào cháu nấu à." Nguyễn Miên Miên cười nói xong, xoay người đi lấy rượu.

"Đông Đông còn biết ủ rượu!" ông Ngô kinh ngạc nói.

"Tùy tiện nấu chơi à." Múc rượu ra bình sứ, Nguyễn Miên Miên thực mau liền cầm ra tới, thuận tiện mang theo hai chén rượu.

Ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm ngay từ đầu còn tin lời này, chờ nắp bình mở ra hương rượu bay ra, Tư Cảnh Lâm còn tốt, ông Ngô tức khắc có chút không bình tĩnh: "Cái này mà cũng kêu tùy tiện nấu? Đông Đông cháu cũng quá khiếm tốn!"

Nói xong, ông Ngô gấp không chờ nổi rót cho chính mình một chén, nhẹ nhấp một ngụm, cao giọng nói: "Rượu ngon, rượu ngon!" Tư Cảnh Lâm hưởng qua một ngụm, cũng khen một câu.

Nguyễn Miên Miên thấy bọn họ thích tức khắc lộ ra nụ cười, theo sau hỏi: "Hai người muốn ăn cái gì, cháu làm một ít à."

Ông Ngô một lòng chỉ với rượu trong tay không có trả lời, Tư Cảnh Lâm biết đợi lát nữa cô còn muốn buôn bán, nói: "Tùy tiện lấy ít cơm là được."

Nguyễn Miên Miên gật đầu, thừa dịp chưa tới thời gian buôn bán nhanh vào bếp chiên cơm. Trên bàn có ốc

đồng, Nguyễn Miên Miên liền không làm cơm chiên ốc đồng, mà là làm hai phần cơm chiên trứng và cơm chiên Dương Châu, cùng với hai chén canh tam tiên.

"Nên ăn cơm." Chờ cơm chiên cùng canh ra, Tư Cảnh Lâm đem bình rượu đẩy lại.

Ông Ngô tuy rằng uống qua là nghiện, nhưng cũng không ngăn cản anh, bất quá chờ anh đem cái bình đầy xong, lập tức đem bàn tay hướng tới bình rượu khác, lại bị Tư Cảnh Lâm đi trước một bước.

"Ta mặc kệ, mới vừa rồi uống là bình của cháu, bình còn nguyên là của ta." ông Ngô không đoạt được, chỉ có thể nói.

Tư Cảnh Lâm trực tiếp đem cái bình uống dở đặt tới trước mặt ông, lấy hành động trả lời. Bản thân bác sĩ cũng không cho hẳn uống nhiều rượu, hơn nữa có việc lúc trước, Tư Cảnh Lâm làm như vậy một chút cũng không kỳ quái.

"Cháu tốt xấu là ông chủ lớn, làm sao có thể cùng ông già tính toán chi li như vậy." Ông Ngô nói xong, thấy anh không dao động như cũ, hàm hừ mà bung lên cơm chiên trước mặt ăn, một bên ăn một bên còn nói thăm.

Nguyễn Miên Miên dở khóc dở cười mà nhìn bọn họ, lo lắng ông mang theo tức giận ăn cơm đợi lát nữa lại không thoái mái, chỉ có thể nói: "Cháu đem bình này rót đầy là được." Nói xong, cô cầm lấy lấy bình rượu xoay người đi rót thêm.

Ông Ngô nghe vậy, hai mắt sáng ngời: "Vẫn là Đông Đông tốt!"

Tư Cảnh Lâm liếc ông một cái, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Anh đồng ý, hiển nhiên là nói Đông Đông so với ông nội còn tốt hơn.

Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, ông Ngô lập tức trừng mắt: "Cháu nói cái gì?"

Nguyễn Miên Miên thêm xong rượu ra, thấy hai người lại muốn nháo lên, cảm thấy bọn họ quả thực ấu trĩ giống trẻ con.

"Hai người nhanh ăn cơm đi, đợi lát nữa bị người đó ả." Cô nói xong, Chu Linh vừa lúc lại đây. Có người ngoài, trên bàn một già một trẻ lúc này mới dừng lại.

Chu Linh lại đây không một hồi, liền đến thời gian buôn bán, cửa hàng mới vừa mở, đơn hàng giống bông tuyết tiến vào. Nguyễn Miên Man cùng Chu Linh tiến vào phòng bếp không bao lâu, một cái thanh niên áo vàng vọt tới ngoài cửa hàng: "Tiểu —— Tư tổng!"

Chương 68

Editor: Thienyetkomanhme

Hắn một câu "Tiểu lão bản" còn không có hô xong, nhìn đến người ngồi ở trong tiệm, câu chuyện lập tức chuyển.

Ông Ngô cười nói: "Vừa rồi còn nói cháu là ông chủ lớn, không nghĩ tới nguyên lai người vẫn còn chữ nhỏ."

"Ông ngài đừng hiểu lầm, tôi vừa rồi là nói sai, nói sai!" Thanh niên áo vàng vội giải thích. Nghe được hắn khẩn trương, ông Ngô lão gia tử nói: "Ta biết, chỉ đùa một chút với nó mà thôi."

Thanh niên áo vàng lúc này mới yên lòng, đối với Tư Cảnh Lâm khô cần nói: "Thật trùng hợp, Tư tổng cũng tới nơi này ăn cơm."

Mẹ nó, nguyên lai Triệu nhị thật đúng là không lừa mình. Nhìn đến Tư Cảnh Lâm gật đầu một cái không ra vui giận, thanh niên áo vàng chạy đến cái bàn cách hắn xa nhất ngồi xuống, lặng lẽ vỗ ngực mình, may mắn chính mình không ở cửa liền ồn ào lên, nếu không vạn nhất làm hắn hiểu lầm chính mình đối với bạn gái thái độ không tốt, thì đúng là xui xẻo.

Chờ Chu Linh ra tới, thanh niên áo vàng ngày thường tính tình có chút táo bạo cổ tình hạ thấp giọng nói gọi cơm chiên ốc đồng, đậu phộng rang, canh tam tiên. Hắn buổi trưa nhìn thấy Triệu Hữu Vi đang vòng bạn bè mới biết được, trong tiệm có cơm chiên ốc đồng, chuẩn bị đặt lại không còn, cái này làm cho ngày hôm qua đã thích ăn ốc đồng là hắn như thế nào chịu được, cho nên buổi chiều rảnh trực tiếp tìm tới trong tiệm.

Vẫn ở lại đây, hắn còn chuẩn bị báo chủ tiệm làm nhiều món một chút, tốt nhất đem ốc đồng xào cay cũng cho lên thực đơn, đến hiện tại..... Hắn vẫn là thành thành thật thật ăn cơm thôi. Ăn, cơm chiên ốc đồng này quả nhiên ăn ngon, đặc biệt là thịt ốc đồng, tươi mới lại ngon miệng, cùng măng, trứng gà phối hợp lại thích hợp. Thanh niên áo vàng từng ngun từng ngun ăn, cảm thấy cơm chiên ốc đồng cùng với ốc đồng xào cay đều ăn ngon.

Có cơm chiên ốc đồng không giới hạn số lượng, sinh ý trong tiệm so với giữa trưa còn tốt hơn, một người tiếp một người đi vào trong tiệm lấy đơn hàng.

Có lẽ là có Tư Cảnh Lâm ở đây, thanh niên áo vàng ăn xong lại đóng gói mấy phần cơm chiên ốc đồng cùng đậu phộng rang liền vội vàng rời đi.

Hắn đi không tới vài phút, ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm cũng trước sau rời đi.

Đầu hẻm Hồ Lô, mấy người già nhìn nhân viên giao cơm ra ra vào vào, không khỏi nói: "Lúc trước ai nói tiệm Đông Đông sinh ý không tốt? Tôi coi này không phải khá tốt sao."

"Xác thật khá tốt, xem người ra ra vào vào, giống như so với lúc trước còn nhiều hơn."

"Tôi đã nói, tay nghề kia của Đông Đông, sinh ý sao có thể không tốt."

"Sinh ý tốt là tốt, lúc trước cũng chỉ là lo lắng thay con bé, cũng không ai hy vọng sinh ý nhà nó không tốt."

"Ai nói, bà Chu kia không phải mỗi ngày âm dương quái khí ngóng trông tiệm Đông Đông sinh ý không tốt. Ai, nói trở về, hôm nay như thế nào không thấy bà ta ra đây?"

"Nghe nói ngày hôm qua ở ngõ nhỏ đụng phải cô gái lạ, bị người ta đánh, tức giận đến nằm ở trên giường không chịu đứng lên."

"Cái tình tình kia của bà ấy, không phải tôi nói....."

Bị mọi người nghị luận bà Chu thân thể thật ra không có gì không thoải mái, còn nằm ở trên giường đơn giản là đang tức giận. Ngủ một ngày, bà cũng ngủ không được, nửa dựa vào trên giường hùng hùng hổ hổ, không riêng mắng Hứa Mộng Nguyệt ngày hôm qua đánh mình, còn mắng con dâu cùng cháu dâu của mình.

Mắng mắng, bà đột nhiên ngửi được một mùi hương mê người, lập tức hướng ngoài cửa kêu lên: "Các người trốn ta ăn cái gì?"

Cháu dâu vội nói: "Là Ưi Ưi ăn cơm chiên."

"Cho ta một chén."

Cháu dâu khó xử nói: "Không phải trong nhà làm, là đón Ủi Ủi tan học đi ngang qua tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hẳn người mùi thơm muốn ăn, mua cho nó một phần." Một phần cơm chiên ốc đồng không phải tự dưng có, nếu không phải đau lòng con trai, cô còn luyến tiếc mua.

Bà Chu trầm mặc một cái chớp mắt, hét lên: "Mày đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tìm mấy đứa nó, liền nói ngày hôm qua ở cửa hàng nhà nó bị người đánh, thân thể không thoải mái, bảo nó đền bù mấy phần cơm chiên."

Lời này thật không biết xấu hổ, cháu dâu đều ngượng ngùng nghe, tự nhiên sẽ không đáp ứng. Bà Chu thấy cô không đáp ứng, tức giận chạy đến đập vấp lưng cô hai cái.

Bà già rồi mà không đứng đắn, rốt cuộc tuổi lớn, cháu dâu cũng không dám đánh trả. Đập mấy cái, bà Chu còn chưa hết giận, nghe mùi hương cơm chiên trong tay chặt trai, trực tiếp đoạt lấy.

"Oa....."

Hoàn toàn đắm chìm ở mỹ vị cơm chiên Ủi Ủi đột nhiên bị cướp mất, trực tiếp khóc lên.

"Bà như thế nào có thể đoạt cơm của trẻ con!"

Cháu dâu đã sớm nhẫn bà thật lâu, hành vi này của bà, giống như là cọng rơm áp chết lạc đà, làm cô không nghĩ lại nhịn xuống, bế lên con trai tùy tiện thu thập ít đồ vật sau trực tiếp đi ra ngoài.

Bà Chu ăn một lát cơm chiên, thấy cô hương của đi, ngẩng đầu nói: "Mày đi đâu? Tao cùng mày nói, mày nếu là dám đi cũng đừng nghĩ lại trở về!"

Đã mở ra cửa lớn cháu dâu nghe vậy, quay đầu lại lấy một cái giày từ tủ giày thượng ném qua, đổ cơm chiên trong tay bà xuống đất nói: "Tôi đã sớm chịu đủ cả nhà các người rồi! Tôi lúc trước mất mùa mới gả qua, nhưng tôi sẽ không để con tôi sống trong cái nhà này, về sau các người chính là quỳ xuống cầu xin tôi cũng sẽ không trở về!"

Nói xong, chưa cho bà Chu cơ hội cãi lại, cô "Phanh" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc buôn bán thật sự bận rộn, Nguyễn Mên Mên cũng không biết bởi vì một

phần cơm chiên ốc đồng nhà mình dẫn ra sự tình, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau——

Cô đang xử lý trảng heo mua về từ sáng sớm, làm gạo nếp rót trảng heo, trong tiệm lục tục tới mấy bà mẹ trẻ tuổi ở hẻm Hồ Lô.

Ngày thường cư dân trong hẻm xác thật sẽ đến trong tiệm mua một chút, bất quá đều là người già chiếm đa số, thời gian cũng đều là giữa trưa hoặc buổi chiều. Sớm như hôm nay, khách hàng tới đều còn trẻ, còn đều nói rõ muốn ăn cơm chiên ốc đồng, đừng nói Nguyễn Miên Miên, chính là Chu Linh đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Chờ lại có thêm một vị khách hàng nữ tới trong tiệm, Chu Linh nhận không được hỏi: "Chị Dương, các người hôm nay như thế nào đều lại đây mua cơm chiên ốc đồng vậy? Là có ai đề cử sao?"

Chị Dương ở gần nhà bà Vương, cùng Chu Linh ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cũng coi như quen thuộc, nghe được cô hỏi lập tức nói: "Em còn không biết à? Ngày hôm qua bởi vì cơm chiên ốc đồng trong tiệm các em..... cháu dâu nhà họ Chu rất cuộc không nhẫn nhịn được nữa, mang theo nhi tử về nhà mẹ đẻ! Bà Chu kia ngày thường tuy rằng khi dễ con dâu, cháu dâu, nhưng đối cháu trai, chặt tra vẫn khá tốt, chúng ta còn không phải muốn biết, cơm chiên ốc đồng trong tiệm đến tốt cùng có bao nhiêu ngon, mới có thể làm bà già kia đoạt cơm của trẻ con sao!"

Giọng chị thật sự lớn, ở trong phòng bếp làm cơm chiên Nguyễn Miên Miên đều nghe được rành mạch, đối bà Chu càng thêm vô ngữ, đồng thời lại cảm thấy cháu dâu bà nếu là thật thông qua chuyện này thoát ly khỏi biển khổ, kia cũng coi như một chuyện tốt.

"Vậy cô ấy hẳn là sẽ không trở về đi?" Chu Linh có chút lo lắng.

"Hẳn là sẽ không, rốt cuộc đứa nhỏ đang lúc cần có mẹ, lại nói cô ấy nếu trở về nhà mẹ đẻ, ba mẹ cũng sẽ không để cho trở về."

Chị Dương trả lời xong, lại nhận không được cảm thán lên: "Muốn chị nói cũng mệt cô ấy có thể nhẫn, cả nhà họ Chu không một cái thứ tốt, ngay cả mẹ chồng cô ấy nhìn mềm yếu vô năng, bị mẹ chồng mình khi dễ cả đời, rõ ràng hiểu nỗi khổ khi làm dâu, kết quả chờ làm mẹ chồng, lại cũng muốn khi dễ con dâu. Quan trọng nhất chính là, nhà mẹ đẻ cô ấy phát hiện cả nhà này không đáng tin cậy đều bảo lý hôn, cố tình cô ấy còn ngó ngán, cảm thấy lúc trước là chính mình mắt mù chọn sai, hiện tại quý cũng muốn đi xong, không thể làm trẻ con không có một gia đình hoàn chỉnh....."

"Em cảm thấy đối với trẻ con mà nói, có một gia đình như vậy thì không có còn hơn." Chu Linh nói.

"Đúng đúng đúng!" chị Dương gật đầu, "Nếu không nói vẫn là em thông thấu, cô ấy nếu là sớm có thể hiểu ra như vậy, ở nàng nhà mẹ đẻ duy trì, hiện tại cuộc sống nói không chừng đã rất tốt."

"Hiện tại cũng không tính là muộn." Nguyễn Miên Miên bưng đĩa cơm chiên ra, một bên nói.

"Đúng vậy." Chị Dương nói xong, toàn bộ chú ý đã bị cơm chiên trên bàn kia hấp dẫn.

Cơm chiên lần cùng thịt ốc đồng hồng hồng, măng cắt hạt lựu, thoát nhìn thập phần mê người. Jong đầu chị, chuyện về Chu gia lúc trước toàn bộ bị thay thế bằng đĩa cơm chiên trước mặt, lập tức rút ra một đôi đũa ăn ngay.

Một miếng cơm chiên từ miệng xuống bụng, tự nhận là không có văn hóa, chị Dương chỉ có thể nghĩ đến "Ăn ngon", "Quá mỹ vị" hình dung tới.

Chu Linh đã ăn sáng, nhưng mà nhìn đến chị ăn ngon lành như vậy, dư vị tối hôm qua ăn cơm công tác, bỗng nhiên cũng có chút thêm.

Phía trước có hàng xóm hỏi cô, ở trong tiệm làm việc mỗi ngày người mùi thơm như vậy, có thể hay không bị thêm chết, cô lúc ấy còn nói không, bởi vì có thể ăn cơm công tác. Hiện tại xem ra, cô vẫn là xem nhẹ tay nghề mê người của cô chủ, cùng với đánh giá cao nghị lực của chính mình.

Nguyễn Miên Miên thấy chị nhìn chằm chằm khách hàng mà nuốt nước miếng, đáy mắt hiện lên một tia ý cười: "Làm nhiều, trong nồi còn có, chị đi múc ăn đi."

"Cảm ơn cô chủ."

Trong nồi xác thật còn không ít, bất quá Chu Linh sợ lát nữa còn có người lại đây mua, chỉ lấy cái chén nhỏ múc nửa chén ăn đỡ thêm.

"Ăn quá ngon, không nghĩ tới xào ốc đồng cùng với cơm lại ngon như vậy, trách không được bà Chu mặt mũi đều bỏ, tranh cả cơm với trẻ con!"

Tuy rằng hành vi của bà Chu khẳng định là không đúng, nhưng chị Dương gió cuốn mây tan mà giải quyết một đĩa cơm chiên ốc đồng, thế nhưng có điểm lý giải vì sao bà sẽ làm ra loại chuyện này.

"Đông Đông, em lại cho chị hai hộp, đóng gói trở về cấp cho trong nhà nếm thử, thật là ăn quá ngon." Chị Dương chưa đỡ thềm mà nhìn cái đĩa trước mặt mình, một bên dư vị một bên nói.

"Vâng."

Trong nồi vừa lúc còn có hai phần, Nguyễn Miên Man trực tiếp đóng gói lấy ra tới cho chị.

Chờ chị Dương rời đi, Nguyễn Miên Man tiếp tục đi trong phòng bếp làm gạo nếp rót tròng heo. Gạo nếp là tôi hôm qua đã ngâm tốt, hơn nữa nắm hương, thịt khô cùng chút ít tôm, Nguyễn Miên Man phối trí ướp gia vị xong, cùng nhau rót vào tròng heo đã rửa sạch sẽ. Rót xong gạo nếp rót tròng heo, cho vào trong nước nấu cùng gừng, hành, hương diệp, hoa tiêu chờ nấu chín, có thể trực tiếp cắt miếng ăn, cũng có thể lại chưng một lần hoặc dùng dầu chiên ăn. Chưng ra gạo nếp rót tròng heo béo mà không ngán, vị non mềm có một chút giòn của đậu phộng; chiên ra tới sẽ càng thơm hơn, chiên đến hai mặt đều vàng và giòn tiên hương.

Chuẩn bị tốt gạo nếp rót tròng heo, Nguyễn Miên Man còn muốn đem thịt ốc đồng xào, chờ vội xong, nghỉ ngơi sau liền đến thời gian buôn bán buổi trưa.

Khách hàng tiến vào trong Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, phát hiện cửa hàng thế nhưng thật có gạo nếp rót tròng heo, lại còn có phân rõ hấp cùng rán, đại bộ phận người mặt đều tái rồi.

Có một ít càng là đơn cũng không vội mà đặt, trước chạy đến khu bình luận ồn ào lên.

【an: Mía nó! Chủ tiệm thế nhưng tôi thật sự làm?】

【k: Chủ tiệm thật quá đáng, làm gạo nếp rót tròng heo còn chưa tính, còn làm hai loại; làm hai loại còn chưa tính, thế nhưng còn cố ý khắc hoa trang trí? Anh cho rằng như vậy là có thể dụ hoặc ta đặt đơn sao? Hừ!】

【hạ: Đừng nói, chỉ nhìn hình ảnh một cách đơn thuần thật đúng là rất có dụ hoặc, đặc biệt là bàn biên kia mấy đóa hoa củ cải, khắc đến thật không tòi. Bất quá, kể cả như vậy tôi cũng sẽ không đặt, chủ tiệm chết tâm này đi!】

【5 còn: Muốn điên, chủ tiệm thế nhưng thật đúng là đem gạo nếp rót tròng heo làm ra tới!!!】

【mộng k: Còn tưởng rằng chủ tiệm chỉ là nói chơi, không nghĩ tới thực sự có gạo nếp rót tròng heo. Thật

tốt quá, vậy liền đặt đơn thôi ~】

.....

Khách hàng ở khu bình luận àm ỉ thì àm ỉ, nhưng cơm hộp khẳng định vẫn là đặt, nhiều nhất vẫn vào đặt gạo nếp rót tròng heo. Khôi hài nhất phải kể tới vị khách kia, ở khu bình luận kêu gào xong, trở lại trong tiệm, cũng không biết là trượt tay hay là nghĩ như thế nào, thế nhưng lại đặt gạo nếp rót tròng heo.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Man vốn dĩ cho rằng gạo nếp rót tròng heo sẽ không có mấy khách đặt, rồi cuộc xem phản ứng lần trước của bọn họ, tựa hồ khách hàng bài xích tương đối nhiều.

Kết quả chờ Chu Linh vừa báo đơn đặt hàng, phát hiện mười đơn thì có 3 đơn đặt, Nguyễn Miên Man đuôi lông mày khẽ nhếch. Cho nên..... chẳng lẽ giống như trên mạng nói, miệng chê nhưng thân thể lại thành thật sao? Có một bên bắt đầu chiên gạo nếp rót tròng heo một bên nghĩ.

Gạo nếp rót tròng heo chiên lên hương vị đặc biệt thơm, chờ có nhân viên giao cơm đến cửa tiệm, lập tức người được mùi thơm chiên rán.

Hắn dựng xong xe sau mấy bước đi nhanh vào trong tiệm, hỏi Chu Linh: "Thơm quá a, chủ tiệm đây là chiên cái gì?"

"Hương chiên gạo nếp rót tròng heo." Chu Linh trả lời.

Người này vừa lúc ngày thường liền rất thích ăn ruột già, nghe vậy đến giá cũng chưa hỏi, nói thẳng: "Cho tôi một phần!"

Gạo nếp rót tròng heo vốn đã nấu chín, chiên lên cũng nhanh, nhân viên giao cơm thực mau nhận được đồ ăn của mình.

Kỳ thật xem nhẹ nguyên liệu "tròng heo", món này thoạt nhìn vẫn là rất mê người, đĩa sứ phía dưới lót một mảnh rau xà lách, mặt trên bày tròng heo độ dày tương đồng, hai mặt gạo nếp chiên vàng, mặt ngoài còn rải chút mè trắng làm điểm xuyết, thoạt nhìn càng thêm có hình có dạng.

Hắn nghe mùi hương nước miếng đều muốn chảy, cố nén trước chụp một bức ảnh mới bắt đầu ăn.

Từ hàm răng mới vừa dựng tới mặt ngoài liền vang lên tiếng "Răng rắc", liền biết gạo nếp tròng heo có bao

nhều giòn, chò cắn xuống, hương giòn đồng thời bên trong còn mang điểm mềm mại, bên ngoài trảng heo được chiên qua vừa thơm lại dẻo dai, nhâm nuốt hai cái, nắm hương, thịt khô, tôm, gạo nếp, gia vị dung hợp hoàn mỹ ở bên nhau, làm đầu lưỡi cảm thấy sung sướng hưởng thụ. Nhân viên giao cơm một miếng tiếp một miếng, cắn bản làm dừng không được.

Chương 69

Editor: Thienyetkomanhime

Sạo nếp vốn dễ no bụng, hơn nữa là dùng dầu chiên, ăn xong một đĩa này hẳn liền no rồi, cảm thấy mỹ mãn mà lau miệng, lúc này mới vội vàng đi đưa cơm hộp.

Theo mấy anh trai giao cơm một người tiếp một người tới trong tiệm, rất nhiều khách hàng đã lấy được cơm của mình.

Công ty Trung Thiên.

Mỗi lần tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ra món mới, người ở Trung Thiên tuyệt đối là người ủng hộ mạnh nhất, nhưng mà hôm nay lại là tình huống khác, bởi vì..... Ông chủ cùng một nhân viên không dám ăn tròng heo. Đối với việc này, mấy nhân viên khác biết được quả thực rất vui, như vậy liền không cần lo lắng ông chủ vô lương ý vào thân phận mà chiếm mất đồ ăn của mình.

Sạo nếp rót tròng heo cũng không phải là món chính, có bốn nhân viên dám ăn cũng chỉ đặt hai phần, hai người ăn một phần.

"Oa! Không hổ là chủ tiệm này, nhìn cũng khá đẹp, trước kia tôi ăn ở quê, hoàn toàn không thể so cùng."

"Ôi nghĩa, nhà mình làm chủ cần có thể ăn là được, ai chú ý đẹp hay không."

Khi hai người nhân viên đang nói chuyện, hai đồng nghiệp còn lại đã vươn chiếc đũa gấp lên một miếng, một ngón đi xuống, nháy mắt đã bị hương vị này chinh phục.

"Ăn quá ngon! Không riêng bên trong ngon, ngay cả tròng heo bên ngoài cũng đặc biệt thơm, chủ tiệm cũng quá biết cách làm!"

Hai người kia thấy vậy, cũng vội gấp ăn, ngay sau đó liền tục gặt đầu.

Gạo nếp rót tròng heo càng nhai càng thơm, càng ăn càng nghiện, bọn họ ăn vài miếng liền, lúc này mới bung lên cơm chiên, một ngúm cơm chiên một ngúm tròng.

"Ngô, tôi cảm thấy ăn cơm chiên ốc đồng cùng gạo nếp rót tròng heo chiên, càng ngon hơn!"

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy như vậy." Nói, vị nhân viên này trực tiếp gấp lên một miếng tròng vào trong chén, sau đó kẹp cùng một ít cơm chiên, ốc đồng, măng, cuối cùng cẩn thận đưa một thìa khổng lồ đầy cơm tròng vào trong miệng.

Quả thực ăn ngon muốn khóc!

Hắn phồng lên quai hàm nhai nuốt, bỗng nhiên có loại cảm giác khi còn sống có thể ăn đến nhiều món ngon như vậy, quả thực quá hạnh phúc. Công việc mệt thì sao? Nghĩ nội dung nghĩ đến trọc đầu thì sao? Giờ khắc này, hắn cảm thấy, chỉ cần có thể mỗi ngày đều được ăn ngon như vậy, những cái mệt nhọc đó cũng không tính là cái gì. Ăn ngon như vậy sao?

Ông chủ Trung Thiên cùng một nhân viên khác ở bên cạnh nhìn bọn họ ăn ngon lành, khoa trương như vậy, trong lòng có chút hoài nghi.

Bất quá, hương vị này người cũng có chút thơm.....

Anh nhân viên kia nghĩ, nhìn không được đứng dậy thò lại gần. Hắn ngay từ đầu vẫn là ôm tâm lý "Chỉ nhìn xem, không ăn", nhưng mà chờ tới gần nhìn đến trong hộp lót rau xà lách, thoạt nhìn gạo nếp rót tròng heo chiên càng thêm mê người, chiếc đĩa lại có chút ngo ngoe rục rịch.

Thoạt nhìn cũng rất bình thường, hơn nữa cũng không có mùi lạ, không bằng ném thử xem? Cuối cùng, hắn vẫn là không nhìn được dụ hoặc, từ hộp gấp một miếng, thử thăm dò đưa vào trong miệng. Một ngúm đi xuống, ngoài giòn trong mềm, tiên hương ngon miệng, hoàn toàn không như trong tưởng tượng của hắn có mùi kỳ lạ của tròng heo, nháy mắt hắn liền thích cái vị này.

"Ăn ngon!"

Hắn nói xong, đang chuẩn bị gấp tiếp một miếng, lại bị đồng nghiệp ngăn cản: "Lúc trước ai nói đánh chết hắn cũng không ăn? Anh hiện tại là muốn làm gì?"

"Tôi đây hiện tại không phải là chưa bị đánh chết sao?" Vị nhân viên kia đa mặt dày đáp trả một câu, nhanh chóng đoạt hộp cơm đồ một nửa tròng heo đến trong chén mình.

"Mà nó! Tên cầm thú này, ăn liền ăn, ai bảo mà lấy nhiều như vậy!"

Xem bọn họ tranh nhau, ông chủ rút cuộc có chút nhìn không được: "Thực sự ăn ngon như vậy?"

Nhóm nhân viên nghe vậy, lập tức ă ý nói: "Không thể ăn, quá đầu mỡ."

"Đúng, đúng, đúng, một chút cũng không thể ăn, nhai đến đau cả miệng."

"Gạo nếp tốt nhất nên ăn ít, ăn nhiều nóng ruột."

"Không thể ăn, đặc biệt là tròng heo bên ngoài, có chút ngứa."

Lúc nói chuyện nếu bọn họ không tiếp tục tranh hộp tròng heo, nói không chừng ông chủ còn tin. Còn gạt tôi, hẳn ở trong lòng thầm hừ một tiếng, ngay sau đó trực tiếp đi qua lấy luôn hộp tròng heo chỉ còn khoảng một phần ba. Nhóm nhân viên bắt đắc dĩ, lại cũng không có biện pháp ngăn cản, chỉ có thể nghĩ chờ bữa tối mua thêm hai hộp.

"Ông chủ đừng phí phạm của trời!" Một nhân viên nghĩ ông chủ đoạt đi cũng chưa chắc dám ăn, một mặt tiếp tục ăn cơm, một mặt nhìn chằm chằm về phía ông chủ của mình, chờ phát hiện hắn định tách lớp tròng heo bên ngoài ra, ăn mỗi gạo nếp bên trong, nhìn không được nói.

"Tôi thích tách ra ăn không được sao?" Ông chủ phản bác một câu, đem miếng gạo nếp riêng đưa vào trong miệng, phát hiện thật sự ăn rất ngon.

"Ông chủ, ăn như vậy liền mất đi phong vị của món này, ăn cả miếng mới là mỹ vị nhất!" Nghe được lời nhắc nhở của nhân viên, ông chủ do dự hai giây, thử gắp lên một miếng hoàn chỉnh.

Đúng, chính là như vậy, há miệng trực tiếp cắn xuống. Nhóm nhân viên một bên gật đầu, một bên dùng ánh mắt ý bảo.

Răng rắc —— Ông chủ ngừng thở, nhẹ nhàng cắn xuống, phát hiện cũng không khó tiếp thu như trong tưởng tượng của hắn.

Hắn tỉnh tở nhấm nuốt ăn xong một miếng, liếm khóe môi tán đồng nói: "Xác thật ăn như vậy càng ngon hơn.

Công ty nọ.

Một nhân viên bưng hộp cơm đi tới trước mặt đồng nghiệp mới: "Tiểu Vương, có món ngon cho anh nếm thử."

Tiểu Vương rất cao hứng, cảm thấy đồng nghiệp công ty này ở chung khá tốt. Đi ra ngoài làm việc hai năm, hắn tự nhiên rõ ràng, muốn dung nhập một hoàn cảnh mới, đối với ý tốt chia sẻ của đồng nghiệp, tự nhiên là có thể không cự tuyệt liền không cự tuyệt. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là, hộp cơm không chỉ xinh đẹp, người cũng thơm, tiểu Vương thật đúng là muốn nếm thử.

"Cảm ơn anh Lưu!" Hắn nói cảm ơn, tiếp nhận đôi đũa, gắp lên một miếng đưa vào trong miệng, nhấm nuốt, nếm ra bên trong có gạo nếp, nếm hương, thịt khô, tôm, dùng dầu chiên qua, vừa hương vừa ngon.

"Ăn quá ngon! Anh Lưu đây là cái gì? Mua ở đâu?" Xuốt xuống, tiểu Vương nhìn chằm chằm hộp cơm, hận không thể lại ăn hai miếng.

Anh Lưu hỏi: "Thật sự ăn rất ngon sao?"

"Thật sự ăn quá ngon, tôi trước nay không ăn qua món ngon như vậy." Tiểu Vương gật đầu lại lần nữa khẳng định, "Món này đến tột cùng tên gọi là gì?"

Anh Lưu "À" một tiếng hạ giọng nói: "Gạo nếp rột tròng heo."

Tiểu Vương sùng sốt. Anh Lưu thấy vậy, đang nghĩ có nên nói xin lỗi hay không, liền nghe hắn nói: "Tôi nói còn có nguyên liệu gì mà nấu ra càng nhai càng ngon, nguyên lai là tròng heo, đây là mua ở cửa hàng nào? Tôi cũng muốn mua chút nếm thử."

Thấy hắn cũng không bài xích tròng heo, anh Lưu nói cho hắn tên "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", ở bên cạnh hắn ngồi xuống: "Chúng ta cùng nhau ăn đi."

"Tôi đây không khách khí, cảm ơn anh Lưu." Tiểu Vương thích ăn thật, liền không khách sáo nữa. Anh Lưu thấy hắn bình tĩnh như vậy, bỗng nhiên cảm thấy chính mình rất không thú vị, "tròng heo" bắt quả là một loại nguyên liệu nấu ăn bình thường mà thôi, hắn một người đàn ông làm gì đến nỗi không dám nếm

thứ. Như vậy nghĩ, hẳn rồi cuộc vươn chiếc đĩa ra.

12 giờ hơn, tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Tư Cảnh Lâm kết thúc công việc buổi sáng, để trợ lý Tôn đặt cơm hộp.

Trợ lý Tôn nghe được ông chủ nói muốn một phần canh tam tiên cùng món mới trong tiệm, mở ra đi động, ngữ khí lộ ra vài phần không xác định: "Ngài xác định đặt món mới?"

Tư Cảnh Lâm ngẩng đầu nhìn về phía hẳn.

"Trong tiệm hôm nay món mới là gao nếp rót tròng heo." Món này trợ lý Tôn chưa ăn qua, bắt quả nhìn cái tên liền cảm thấy món này cùng "Tư tổng" nhà mình không hợp.

Tư Cảnh Lâm vốn dĩ nói món mới là chỉ "cơm chiên ốc đồng", không nghĩ tới cô nhanh như vậy lại ra món mới khác.

Nghe tên này, anh do dự một giây, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói: "Tôi tự mình đặt."

Tôi đã nói sao..... Trợ lý Tôn lúc này mới yên lòng, xác định ông chủ muốn tự đặt, đóng lại đi động.

Tư Cảnh Lâm đặt một phần canh tam tiên, một phần cơm chiên ốc đồng, một phần đậu phộng rang, đặt xong liền đứng dậy đi qua sofa nghỉ ngơi.

Anh dựa vào trên sofa, không biết như thế nào bỗng nhiên nhớ tới sự việc ngày hôm qua, nghĩ đến ông nội hiểu lầm, trong đầu anh bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng cô bé từ trong phòng bếp đi ra. Hồi ức ở trong đầu tua chậm một lần, vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt lộ ra vài phần không xác định. Cô sẽ không.....

Tư Cảnh Lâm xác định cô bé là từ phòng bếp đi ra nhìn đến chính mình mới mặt đỏ, không tránh được sẽ nghĩ nhiều. Anh trước kia vẫn chưa suy xét qua việc yêu đương, kết hôn, thậm chí khi có phụ nữ bày tỏ ái mộ với mình, cũng hoàn toàn không cảm thấy cao hứng, ngược lại cảm thấy phiền chán. Nhưng cô cùng những người phụ nữ khác rất cuộc bất đồng, nghĩ đến nếu cô bé thích mình, Tư Cảnh Lâm nhưng thật ra khá do dự.

Cũng may, chờ cơm hộp đến, anh liền không cần rồi vội, bởi vì trong túi cơm hộp trừ cơm anh đặt, còn

nhều ra một hộp.

Tôn trọng lý mở cái nắp ra, Tư Cảnh Lâm theo bản năng hỏi: "Đây là cái gì?"

"Gạo nếp rót tròng heo chiên, không phải Tư tổng đặt sao?" Trọng lý Tôn nghi hoặc nói.

Tư Cảnh Lâm: "....."

Tư Cảnh Lâm tức khắc cảm thấy vừa rồi hẳn là mình suy nghĩ nhiều, rốt cuộc anh không yêu đương cũng biết, đại khái có cô gái nào sẽ tặng cho người mình thích loại đồ ăn này..... Đi?

Hai giờ rưỡi, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đóng cửa, Nguyễn Miên Man để Chu Linh tiện đường đưa cho bà Lâm một phần gạo nếp rót tròng heo, lại mang một phần khác về nhà ăn.

Chu Linh rời đi, Nguyễn Miên Man đóng cửa lại, đi trên lầu nằm trên giường tre nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới nửa ngồi dậy bắt đầu xem đi động.

Giường tre là dùng cho mùa hè hóng mát, nhà họ Nguyễn đã làm được mấy năm, bắt quả thoát nhìn còn rất vững chắc, Nguyễn Miên Man cả người nằm ở phía trên cũng không bị lung lay.

Hôm nay tiền lời tự không cần phải nói, so với ngày hôm qua còn muốn tốt hơn một chút, trong đó có một bộ phận nhỏ khách hàng, xem bình luận, hóa ra là thảo luận nội dung "hoạt động Viện phúc lợi" lúc trước có tổ chức một lần.

Không nghĩ tới hoạt động tự phát của nhóm khách hàng còn có hiệu quả như vậy, Nguyễn Miên Man có điểm kinh ngạc.

Kính ngạc qua đi, cô tiếp tục đi xuống xem, không thể không nói, hôm nay khu bình luận có chút khôi hài.

【36: Đối với gạo nếp rót tròng heo, ngay từ đầu tôi đã cự tuyệt, bởi vì "tròng heo"..... Ừm, mấy người đều biết đấy. Bất quá nhân viên nhà tôi một hai phải đặt nhiều như vậy, ăn không hết cũng không thể lãng phí, rốt cuộc tôi là một người yêu quý lương thực, cho nên, cuối cùng tôi đành phải ăn, hương vị cũng không tồi.】

【thiên 3: Đúng! Ông chủ nói đúng! Tuyệt đối không phải là chúng tôi đặt hai phần vốn dĩ không đủ ăn ông chủ còn còn cứng rắn đoạt đi một phần ba hộp.】

【thiên 5: Đúng vậy, hai phần nhiều như vậy, chúng ta bốn người, không đúng, năm người nào ăn hết được, chỉ có thể khó xử ông chủ hỗ trợ cùng nhau ăn, ai, sớm biết vậy liền không đặt nhiều như vậy. 】

【là sơn: Ha ha ha ha, tôi hiểu, tôi đều hiểu, quả nhiên ông chủ của mấy anh vẫn là ông chủ của mấy anh! 】

【nx: Tôi mẹ nó cười chết, vị ông chủ kia, anh nhịn không được ăn liền ăn, làm gì diễn nhiều như vậy, ăn ngay nói thật chúng tôi cũng sẽ không chê cười anh ha ha ha ha..... 】

【o6: Gạo nếp rót tràn heo chiên, da giòn dai, bên trong tươi mới, quả thực ăn quá ngon, nếu không phải gạo nếp ăn nhiều bị đầy bụng, tôi cảm giác có thể một hơi ăn hai hộp. [hình ảnh] 】

【thanh l: Không đúng đi "o6", tôi nhớ rõ lần trước anh là nói như vậy —— Chủ tiệm như vậy tôi cùng anh nói, tôi ngày mai dù đói chết, chết bên ngoài, từ nơi này nhảy xuống, cũng sẽ không ăn cái gì gạo nếp rót tràn heo! 】

【o6: Đúng là tôi nói như vậy, nhưng lúc đó nói chính là 'ngày mai', hôm nay cùng đã qua một ngày rồi, tôi ăn nó có vấn đề sao? Lại nói, vốn dĩ câu tiếp theo chính là "Thật thơm", tôi bắt quá là nói theo kịch bản mà thôi. 】

【hq: Các người thật quá đáng, đã nói cùng nhau cự tuyệt gạo nếp rót tràn heo? Mấy người thế nhưng trộm đi ăn, còn nói thật thơm? 】 【36: Khụ..... Tuy rằng như vậy, nhưng thật sự thơm, không tin anh cũng nếm thử đi. 】

Chương 70

Editor: Thienyetkomanhime

【o6: Chuẩn, thật sự ăn ngon, hơn nữa nhìn cũng xinh đẹp, người chỉ cần đừng nghĩ đến nguyên liệu nấu ăn, nằm một ngum, sau đó liền phát hiện, tròng heo gì đó đều là mây bay, chỉ cần ăn ngon là có thể chấp nhận hết!】

【mộng k: Tôi chứng minh, ăn ngon thật sự, mặc kệ là hấp hay là chiên, hương vị đều đặc biệt thơm. Hơn nữa không riêng tôi thích, cả nhà ta cũng thích ăn, đặc biệt là bà tôi, bà tuổi lớn răng không tốt, chúng tôi cũng không dám cho bà đồ chiên, bà còn một hai phải ăn, lại còn nói ăn nghiện rồi, cơm nước xong còn muốn cầm một cái ở trong tay, dùng hàm răng nhấm nháp. [hình ảnh] [hình ảnh]】

【hq: Tôi không nghe, tôi không nghe.....】

.....

Phía dưới còn có rất nhiều bình luận thú vị, một đám khách hàng miệng chê nhưng thân thể lại thành thật, mấy người dùng các loại lý do "Thật thơm", xem đến lùm Nguyễn Miên Miên thiếu chút nữa cười chết. Đặc biệt là đối lập với bình luận hôm trước của bọn họ, thoát nhìn càng thêm có ý tứ.

Nguyễn Miên Miên cười một hồi, buông di động, ôm đến mèo con không biết nhảy lên giường tre từ khi nào, bắt đầu ngủ trưa.

Ngược lại mấy khách hàng buổi trưa không đặt gạo nếp rót tròng heo, nhìn đến các bình luận khen ngợi, có chút rối rắm, rất muốn biết có phải hay không ngon như vậy.

Hôm nay thời tiết có một chút nóng, bắt quá giường tre mát mẻ ngẫu nhiên lại có gió mát từ ngoài cửa sổ thổi vào, thật ra lúc ngủ cũng rất thoải mái. Nguyễn Miên Miên một giấc ngủ dậy, mở mắt ra, trước tiên nhìn thấy mèo con ghé vào bên người mình.

Quả Quýt Nhỏ không biết thức từ lúc nào hay không ngủ, lúc này đang mở to đôi mắt tròn xoe, dùng móng vuốt màu trắng đầy mấy sợi tóc của cô rút ra bên ngoài đẩy lại giường tre. Còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Nguyễn Miên Miên thấy một màn như vậy, có chút lười biếng mà giờ tay gãi gãi cắn nó.

"Meo ó ~"

Phát hiện cô tỉnh, Quả Quýt Nhỏ lập tức đứng lên, một móng vuốt đặt trên cổ tay cô, theo sau đầu cũng cạo lên, như là đang làm nũng. Tỉnh táo lại Nguyễn Miên Miên nằm lên đi động nhìn thời gian, sờ sờ đầu nó: "Đi thôi, chúng ta xuống dưới lầu."

"Meo ~" Quả Quýt Nhỏ lên tiếng, lúc cô đứng dậy đi ra ngoài liền theo ở phía sau.

Buổi chiều bốn giờ rưỡi, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc tiếp tục buôn bán.

Chu Linh báo đơn phát hiện, số lượng gạo nếp rót tròng heo tựa hồ so với buổi trưa lại nhiều hơn một chút, khóe môi Nguyễn Miên Miên khẽ nhếch. Trên thực tế, lúc làm gạo nếp rót tròng heo, cô cố ý khắc thêm mấy đóa hoa trang trí, xác thật mang theo một chút tâm tư trêu đùa, nhưng cô cũng không nghĩ tới khách hàng lại dễ dụ như vậy.

Vị nhân viên giao cơm đầu tiên tới cửa hàng, ngồi xuống không tới hai phút liền chịu không nổi mùi hương từ phòng bếp bay ra, trực tiếp đứng dậy ra cửa, dựa vào cạnh cửa chơi đi động. Hẳn giữa trưa đã ở trong tiệm ăn qua một phần, bữa tối thật không dám lại xa xỉ nữa, chỉ có thể cùng dụ hoặc giữ khoảng cách.

Giờ đi xem tuyến đường giao cơm, nhân viên giao cơm dư quang nhìn đến có bà lão vội vã hướng tới bên này, nhiệt tâm hỏi câu: "Bà có chuyện gì sao?"

Người tới không phải ai khác, đúng là bà Chu, bà lại đây tự nhiên không có chuyện gì tốt, mà là tới tìm phiền toái.

Ngày hôm qua cháu dâu mang theo con trai rời đi, bà tức thì tức, lại cũng không coi là chuyện lớn, bởi vì cảm thấy cháu dâu không có khả năng ly hôn với cháu trai. Đương nhiên, ai cũng biết, cháu trai bà cả ngày chỉ lóng bồng, một đồng tiền cũng không kiếm được, không hiểu như thế nào bà lại tự tin như vậy.

Vốn dĩ bà Chu còn nghĩ, phải cho cháu dâu một vài học, nếu là muốn trở về, trừ phi đập đầu xin lỗi chính mình. Lại đột nhiên nghĩ tới, từ việc cháu dâu có tiền mua cơm chiền cho con trai, nghĩ ra hôm nay là ngày nó nhận tiền lương, vì thế lại sửa lại chủ ý, quyết định để cháu trai trước đem người đón về, đem tiền lại đây

rồi nói sau.

Nhưng mà, có một số chuyện không quyết định thì thôi, nhưng quyết định trở về xong, cháu dâu phát hiện chính mình mấy năm nay vì cái gọi là cho con trai một gia đình hoàn chỉnh mà kiên trì, quả thực quá ngu ngốc. Cô ôm mẹ khóc ròng một hồi, hận không thể cùng ngày liên lý hôn cùng chồng, sao có thể quay lại nhà họ Chu.

Cháu trai bà Chu chạy tới hai lượt cũng chưa đón được người trở về, ngược lại buổi sáng hôm nay bị cha vợ đánh một trận, sau đó trực tiếp bị kéo đi lãnh giấy ly hôn, về nhà còn ảm ảm có ý tứ trách bà mình, bà Chu sao có thể chịu được. Bà chạy tới nhà cháu dâu nhào lên, muốn đem người mang về, ngược lại bị cháu dâu vạch trần việc xấu trong nhà. Bà Chu dù đa mặt dày, bị một đám người ở tiểu khu cháu dâu chỉ chỉ trỏ trỏ, ưỡn là biết mất mặt, chỉ có thể về trước.

Trên đường trở về, bà càng nghĩ càng giận, lại không nghĩ là do sai lầm của mình, mà cảm thấy đều do chén cơm chiên kia mới nhào ra việc này, phải vọt tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tính sổ. Nhìn đến người đàn ông cao to vể, mặt hung dữ ở cửa trông mắt nhìn mình, lúc trước bởi vì miệng tiệm thiếu chút nữa bị ông thông gia đánh, ông Chu theo phản xạ run lên một chút, ngay sau đó xoay người liền chạy.

Nhân viên giao cơm lớn lên có chút cao to, không cười thoát nhìn hơ dử, thấy bà chạy đến lại chạy đi, có chút không thể hiểu được. Chờ Chu Linh cầm đơn của hắn ra, nhân viên giao cơm cố ý nói một tiếng với cô. Chu Linh từ miêu tả của hắn đoán được là bà Chu tới, không khỏi nhú mày.

Cô vào trong tiệm, lập tức đi tới phòng bếp nói: "Cô chủ, chị nghe nhân viên giao cơm mới vừa rồi nói, bà Chu vừa rồi đột nhiên chạy đến bên ngoài cửa hàng chúng ta, lại đột nhiên chạy đi rồi."

"Bà ấy tới làm cái gì?" ngữ khí Nguyễn Miên Miên lộ ra vài phần không vui.

Chu Linh lắc đầu nói: "Khả năng không có chuyện gì tốt."

Trong tiệm lúc này là lúc bận nhất, các cô đơn giản nói hai câu, cũng không có thời gian nghĩ nhiều.

Buổi tối đóng cửa, Nguyễn Miên Miên buổi sáng hôm nay làm gạo nếp rót tròng heo nhiều như vậy, bán xong hôm na chỉ còn 2 khoanh, cơm chiên ộc đồng thì trước lúc đóng cửa đã bán sạch sẽ, đến nỗi hai tiếng trước khi đóng cửa chỉ có thể tạm thời hạ cơm chiên ộc đồng xuống khỏi thực đơn.

"Chị xem bình luận lúc trước, còn có điểm lo lắng gạo nếp rót tròng heo không bán được, không nghĩ tới

bán khá nhanh." Chu Linh một bên dọn dẹp một bên nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cười nói: "Đúng vậy, em vốn đang cho rằng làm chỗ tràng này phải bán mấy ngày mới hết, hiện tại xem ra, ngày mai lại phải làm thêm một ít."

Chờ Chu Linh tan tầm về nhà, Nguyễn Miên Miên đóng cửa, bỗng nhiên nhớ tới việc buổi chiều bà Chu lại đây. Lấy tính cách bà lão kia, lại đây khẳng định không chuyện tốt, bất quá Nguyễn Miên Miên có chút kỳ quái, bà như thế nào tôi lại đi ngay, đến lúc cửa tiệm đóng cửa cũng chưa quay lại.

Nguyễn Miên Miên cũng chỉ nghỉ hoặc một chút, chờ đóng cửa kỹ càng, liền đem chuyện này rút ra sau đầu, bắt đầu xem xét tiền lời hôm nay.

Thêm món gao nếp rót tràng heo, tiền lời so với ngày hôm qua còn cao hơn một ít, mà khu bình luận, có chút giống buổi trưa.

【k: Chủ tiệm, anh thắng, nhìn hình ảnh trên thực đơn cùng bình luận khen ngợi dụ hoặc, tôi không nhận được, đặt một phần gao nếp rót tràng heo chiều, ô ô..... Thật thơm! 】

【hq: Tôi..... Tôi cũng..... 】

【an: Đúng, tôi đặt gao nếp rót tràng heo, tôi cũng xác thật ăn, cái gì? Anh hỏi tôi có ngon hay không? Hừ! Tôi là bởi vì ngon mới đặt sao? Tôi còn không phải là muốn ủng hộ chủ tiệm sao, không muốn đá kích chủ tiệm tích cực ra món mới lúc này mới đặt. 】

Tôi đây thật là cảm ơn!

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bình luận này, một bên cười một bên nghĩ.

【o6: Hiện tại mấy người có thể hiểu rõ đi? Không phải tôi thích tự và, mà là món này thật sự ngon! 】

【mộng k: Ha ha ha ha, thích hóng chuyện. 】

【là sơn: Tiết mục và mặt này, thật là mặc kệ xem bao nhiêu lần đều buồn cười như vậy, tôi càng ngày càng thích tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, chẳng những đồ ăn ngon, còn có cả truyện cười giải trí. 】

【4b: Bắt tay, bắt tay, tôi cũng vậy, hiện tại không có việc gì liền thích đến cửa khu bình luận hàng này

nhìn xem, khu bình luận nhân tài quá nhiều, nói chuyện cũng dễ nghe, thật là nơi tốt xem truyện cười.】

Nguyễn Miên Man nghĩ đến chính mình mỗi ngày đều phải đọc bình luận mới ngủ, tán đồng gật gật đầu, cảm thấy khu bình luận nhà mình nhân tài xác thật nhiều.

Buổi sáng ngày hôm sau, Chu Linh lúc tới trong tiệm, nói cho Nguyễn Miên Man một tin tức, bà Chu vào bệnh viện.

"Đang êm đẹp như thế nào lại nhập viện?" Nguyễn Miên Man hiểu kỳ nói.

Chu Linh một bên rửa nguyên liệu nấu ăn một bên nói: "Chị cũng là sau khi trở về nghe bà ngoại nói, hình như cháu dâu bà ấy buổi sáng ngày hôm qua cùng cháu trai ly hôn. Bà về nhà, cháu trai trách vì bà nên mới phải ly hôn, hiện tại vợ con đều không có, hai người cãi nhau, hấn duỗi tay đẩy bà một cái, bà bị vướng vào thêm cửa ngã xuống, đập đầu chảy cả máu, chân cũng gãy xương."

Nguyễn Miên Man nghe vậy, nhất thời đều không biết nói gì mới tốt.

Không riêng các cô đang nói chuyện này, hôm nay cư dân trong hẻm đều đang nói chuyện nhà họ Chu, có khen người nhà mẹ đẻ cháu dâu, sạch sẽ lưu loát ly hôn; có nói bà Chu dù không tốt, thằng cháu trai cũng không nên động thủ với bà; còn có người nói bà Chu như vậy hoàn toàn là xứng đáng, bà một người gây họa cho ba đời nhà họ Chu, hiện tại chính là báo ứng.....

Không thể không nói, từ khi bà Chu nằm viện, tranh chấp cãi nhau trong hẻm Hồ Lô đều ít đi một chút.

Cùng lúc đó, sinh ý tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng càng thêm phát triển không ngừng.

Mấy ngày hôm trước, có người trong hẻm nhỏ tặng chút lạp xưởng cho Nguyễn Miên Man, nói là bằng hữu đưa ăn không hết. Nguyễn Miên Man dùng đậu Hà Lan của một nhà khác đưa sang thêm lạp xưởng xào một nồi, để Chu Linh đưa hai nhà mỗi nhà một đĩa.

Trong hẻm rất nhiều nhà có nguyên liệu nấu ăn gì đều thích đưa qua cho cô, kỳ thật cũng là mang theo một chút tiểu tâm tư, vì khi cô xào nấu tốt sẽ mang tặng lại một phần.

Mà lần này, Nguyễn Miên Man ném qua lạp xưởng, cảm thấy lạp xưởng này phong vị tươi ngon, dư vị lâu dài, hương vị thực sự không tồi, vì thế để Chu Linh thuận tiện hỏi đối phương một chút, có thể hay không mua một ít. Đối phương cao hứng mà nói cho cô biết, nhà người bạn này chính là chuyên môn bán lạp xưởng,

ở địa phương cũng coi như có chút danh tiếng, cũng nhiệt tình giúp Nguyễn Miên Miên liên hệ người bạn mua lập xương.

Ngày hôm qua đặt mua, nhân viên giao hàng đã chuyển mấy hộp lập xương đưa tới đây, vì thế hôm nay Nguyễn Miên Miên liền thêm món cơm chiên lập xương khoai tây.

Lập xương xào chín để qua một bên, khoai tây cắt hạt lựu dùng dầu xào tới vàng ruộm lại cho thêm hành tây xào thơm, lại cho lập xương, rau xanh, cơm trộn trứng gà sống vào đảo đều, tắt bếp lại rắc thêm một ít hành. Lập xương vốn dĩ hương vị đã không tồi, cùng với ngoài dẻo trong mềm khoai tây thêm hành tây xào cùng cơm, vừa đẹp vừa ngon.

Giữa trưa, khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhìn thấy lại thêm một món cơm chiên mới, vội vàng đặt đơn.

Người thích ăn lập xương có không ít, khách hàng họ Tào chính là một trong số đó. Nghĩ đến lấy tay nghề chủ tiệm, cơm chiên lập xương khoai tây khẳng định cũng đặc biệt ăn ngon, đặt đơn thành công hẳn liền thường thường liếc mắt nhìn giao diện đơn đặt hàng, ngóng trông nhân viên giao cơm tới.

Nhưng mà, lúc càng lo lắng chú ý một việc, thường thường lại dễ phát sinh sự cố. Họ Tào lại lần nữa nhìn về phía đơn đặt hàng, phát hiện nhân viên giao cơm thế nhưng ngừng một chỗ bất động, hẳn mở ra khung chat nhắn cho nhân viên giao cơm, không thấy trả lời, chỉ có thể buông đi động viên nhân chờ đợi.

Thẳng đến khi một đơn này đã giao hơn hai mươi phút, thấy nhân viên giao cơm còn ở một chỗ không nhúc nhích, anh Tào chuẩn bị gọi điện thoại qua hỏi một chút đến tột cùng là có việc gì, nhân viên giao cơm trước một bước gọi điện thoại lại đây.

"Gì cơ?" Nghe được nhân viên giao cơm giải thích, anh Tào vẻ mặt 'anh trêu tôi à', "Không phải, tôi biết cơm chiên nhà này ăn ngon, anh nếu là không kháng cự được dụ hoặc, nửa đường đem cơm ăn mất, anh nói lời xin lỗi là được, không cần thiết bịa chuyện như vậy....."

Thấy khách không tin, nhân viên giao cơm đầu kia có chút cấp: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, không được sự cho phép của anh đem cơm của anh cho người khác ăn là tôi không đúng, nhưng chúng tôi đều đã trải qua huấn luyện, dù cơm có vừa thơm vừa mê người, khẳng định cũng sẽ không ăn vụng cơm của khách hàng, thật sự là vì cứu người, tôi hiện tại lập tức trở lại trong tiệm mua một phần bồi thường cho anh được không?"

Họ Tào nghĩ hẳn vẫn còn nói dối như vậy, có chút tức giận, đang muốn mắng chửi, lại nghe điện thoại truyền tới một giọng nói khác.

"Alo, xin chào, tôi là cảnh sát, tôi thay anh trai giao cơm này chứng minh, hẳn thật sự là dùng cơm của anh cứu người."

Họ Tào lúc này không xác định đối phương là nói giỡn hay là nghiêm túc, nhin không được nói: "Không phải, một phần cơm hộp mà thôi, nếu là có làm cái gì ngoài ý muốn, nói một tiếng là được, không đến mức còn tìm người dẫn cảnh sát tới lừa dối tôi đi?"

Thấy hẳn còn không tin, cảnh sát cũng thực bất đắc dĩ, chỉ có thể từ đầu tới cuối nói cho hẳn một lần.

Nguyên lai, anh nhân viên giao cơm này từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ra tới chỗ khách, sẽ phải đi qua một cái cầu vượt.

Hắn ở trên cầu liền nhìn đến phía trước có một cô gái trẻ vừa đi vừa khóc, không khỏi nhìn nhiều một chút, cũng chính lúc này, hắn phát hiện, cô gái kia thể nhưng muốn nhảy cầu tự sát. Không nói cái cầu này cao hơn mười mét, riêng lúc này, phía dưới đường cái xe cộ dndag qua lại đông đúc, nếu mà nhảy, tuyệt đối là cứu tử nhất sinh.

Nhân viên giao cơm nhìn thấy một chân cô gái đã giẫm lên lan can, phía sau lưng lạnh toát, đồng thời cũng nhanh trí đi tới.

Hắn biết, hiện tại đi xuống ngăn trở khẳng định không kịp, tùy tiện kêu to cũng dễ dàng kích thích cô gái, vì thế đem di động của mình ném trên mặt đất, sau đó tận lực dùng thanh âm bình thường nói: "Cô gì ơi, đang tìm di động sao? Cái di động trên mặt đất có phải của cô hay không?"

Đã ngồi trên lan can, thân hình hơi hơi động đưa, cô gái quay đầu lại, nhìn về phía nhân viên giao cơm về mặt ôn hòa cùng cái di động màu đen trên mặt đất.

Cô chịu đựng ngăn lại nước mắt muốn chảy xuống, trong lòng hiểu rõ, hẳn khẳng định đoán được chính mình muốn làm cái gì.

Đã lặng lẽ từ trên xe xuống dưới, nhân viên giao cơm nỗ lực bày ra bộ dạng ôn hòa tươi cười nhất có thể, tiếp tục cùng cô đáp lời: "Cô ăn cơm chưa?"

Lúc này, người qua cầu khác cũng phát hiện ở giữa cầu, có cô gái trẻ tuổi ngồi trên lan can, nhìn thân hình cô đang đưa, có người nhát gan nhìn không được che miệng lại. "Trời ạ! Có người muốn nhảy cầu!" Mới vừa đi lên cầu thấy một màn như vậy, có thanh niên kinh hô liền định chạy tới cứu người, lại bị người bạn đi cùng ngăn lại.

Chương 71

Editor: Thienyetkomanhme

"Đừng xúc động, vị nhân viên giao cơm kia hẳn là đang tìm cách cứu người, chúng ta đi qua cũng không kịp, trước nhìn xem!"

Trừ bỏ vài người cá biệt lấy ra di động quay chụp, đại bộ phận người qua đường đều lo lắng cho cô gái trẻ kia, lặng lẽ báo cảnh sát, ở trong lòng cầu nguyện nhân viên giao cơm kia có thể khuyên ngăn được cô gái.

Nhân viên giao cơm thấy cô gái tuy rằng không để ý mình, nhưng cũng không có lập tức nhảy xuống, một bên đổ mồ hôi lưng, một bên trong đầu chuyển đủ suy nghĩ.

Có thể ăn được cơm chiên ngon như vậy, quả thực quá hạnh phúc! Trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên hình ảnh ngày hôm qua mang theo một phần cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cho em gái, em hắn ăn xong mang về mặt hạnh phúc mà cảm thán.

Nghĩ đến trong thùng giữ nhiệt có một phần cơm hộp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhân viên giao cơm vội vàng mở ra thùng giữ nhiệt bắt đầu xé túi đựng ra. Tình huống khẩn cấp, hắn cũng không rảnh để cời từ từ, trực tiếp đem cái túi xé mở. Chờ hắn lấy ra cơm chiên, một lần nữa nhìn về phía cô gái kia, trên trán đều đã đổ mồ hôi.

"Cô hẳn là chưa ăn cơm đi? Cơm chiên nhà này đặc biệt ngon, tôi mời cô ăn có được hay không?"

Người trên lan can không có để ý đến hắn, ngược lại bắt đầu hướng dưới cầu nhìn xung quanh, hai mắt đắm lệ mộng lung do dự.

Nhân viên giao cơm thấy vậy, hận không thể nhào lên đem cô kéo xuống, nhưng cô gái hiện giờ bắt quá dựa vào hai tay để ổn định thân thể, hắn lại không dám quá đánh giá cao sự nhanh nhẹn của mình.

Tư thế của cô như tùy thời sẽ nhảy xuống, làm áp lực trong lòng nhân viên giao cơm có chút lớn, trong lúc

nhất thời không thể nghĩ được càng biện pháp tốt hơn, hẳn chỉ có thể tiếp tục đem hy vọng ký thác ở hộp cơm chiên trong tay mình.

Bang —— Nhân viên giao cơm mở ra hộp cơm, một bên dùng tay lùn quạt hương về phía cô gái bên kia thổi khí, một bên ngữ khí càng thêm mềm nhẹ: "Bất luận muốn làm cái gì, đều cần lấp đầy bụng trước có phải hay không? Cửa hàng này chủ tiệm có tay nghề đặc biệt tốt, đây là món mới của cửa hàng cơm chiên lấp xương khoai tây, cô người người, có phải hay không đặc biệt thơm?"

Cách đó không xa, có người nhìn không được nhú mày: "Cái người kia đang làm cái gì a? Không nhanh đem người kéo xuống, cầm hópk cơm ở kia phẩy phẩy cái gì đâu? Người ta đều muốn chết rồi, lúc nào rồi còn muốn ăn uống uống?"

"Đúng vậy, vạn nhất thật sự để người ngã xuống, hẳn gánh nổi trách nhiệm này sao?"

"Tôi nhìn cũng thật lo lắng, thật không biết hẳn nghĩ như thế nào....."

"Mấy người bị sao vậy? Không thấy được mũi chân cô gái kia đều không chạm đất? Tùy tiện nhào lên, là cứu người hay là giết người?"

"Một đám người chỉ biết đứng đây nói nói, đứng là miệng dài. Không thấy phía sau lưng nhân viên giao cơm đều ướt đầm sao, người ta nếu không phải là tốt bụng, còn ném xuống một đồng đơn hàng ở kia mặc kệ sao? Cái gì kêu hẳn gánh trách nhiệm? Kể cả không cứu được người, hẳn cũng không có trách nhiệm gì!" Mọi người đều thay nhân viên giao cơm nói chuyện nói.

Cũng may, bất luận là có suy nghĩ gì, mọi người đều cố tình đề thấp thanh âm, không quấy nhiễu đến bên kia, cho nên bọn họ nghị luận thật ra không truyền tới tai nhân viên giao cơm.

Theo một trận gió bỗng nhiên từ trên cầu thổi qua, mấy người qua đường đứng gần giữa cầu người được một cỗ mùi hương đặc biệt mê người.

"Thơm quá!"

"Người thôi tôi cũng đói bụng."

"Bà hộp cơm trong tay người kia sao?"

Người qua đường người thấy, cô gái cách nhân viên giao cơm gần nhất tự nhiên cũng người thấy. Sự quyết tâm của cô trong một khắc xúc động bị nhân viên giao cơm đánh gãy,, hiện tại vốn là có chút do dự, người được hương vị này, cô gái bữa sáng, bữa trưa cũng chưa ăn cơm, rốt cuộc lại lần nữa nhìn về phía nhân viên giao cơm.

Thấy cô nhìn qua, trong lòng nhân viên giao cơm có chút kích động, thử thăm dò tiến lên phía trước một bước: "Thực sự ăn rất ngon, cô nếm thử."

"Anh đừng tới đây!" Người trên cầu lập tức kêu lên, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Nhân viên giao cơm nhìn đến thân hình cô hướng ra ngoài lan can một chút, sợ tới mức vội lui về: "Tôi chỉ là... cô đừng kích động....."

Trần an vài câu, lo lắng lại giằng co một lúc, cô hao hết sức lực sẽ trực tiếp ngã xuống, nhân viên giao cơm ngồi xổm xuống, đem chiếc đĩa đặt ở trên hộp cơm, đem cơm chiên từ trên mặt đất đẩy về phía cô gái: "Ta vẫn là câu nói kia, bất luận có chuyện gì, cứ ăn no cái bụng trước, cô đi xuống dưới đem cơm ăn trước đi." Nói xong, hắn chủ động lùi về sau một khoảng cách.

Những lời này, chọc trúng một điểm trong tâm cô gái trên cầu. Cô nghĩ, chính mình đời này thực thật đáng buồn, cũng không thể lại làm một con quỷ đói. Cô nhìn hộp cơm chiên trên mặt đất, nhân viên giao cơm khách khí chủ động thối lui, do dự hai giây, chậm rãi từ lan cầu bước xuống.

Nhân viên giao cơm cùng người qua đường vây xem thấy vậy, thở phào một hơi, bắt quả thấy cô gái một bên đuổi tay lấy cơm một bên cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, mọi người đều không dám nhúc nhích, sợ kích thích đến cô.

Con người buồn vui không giống nhau, nhưng yêu thích đối với mỹ thực lại giống nhau. Từ trên lan can cầu xuống dưới cô gái cầm lấy chiếc đĩa múc miếng cơm đưa đến trong miệng, ngay từ đầu chỉ là cứng đờ mà nhai nuốt, nhưng mà chờ tư vị tươi ngon của cơm chiên tràn ngập toàn bộ khoang miệng, cô muốn làm lo cũng khó.

Cơm chiên thả lạp xuống vốn là càng nhai càng thơm, cô thông thả cứng đờ nhai nuốt như vậy, ngược lại càng có thể nhắm nháp ra mỹ vị phần cơm chiên này. Ăn rất ngon..... Cô trong lòng nghĩ như vậy, lại ăn một miếng cơm, nước mắt đồng thời chảy xuống, từng giọt nện ở trong hộp cơm.

Một bên ăn cơm một bên khóc thoát nhìn đáng thương cực kỳ, người qua đường vây xem nhìn đều có chút

không đành lòng. Cô ngay từ đầu còn chỉ là không tiếng động mà chảy nước mắt, sau lại đột nhiên "Oa" một tiếng khóc ra, khóc đến tê tâm liệt phế.

Sẵn cơ hội này, nhân viên giao cơm cùng nữ cảnh sát không biết tới từ khi nào, nháy mắt xông lên. Nữ cảnh sát tới gần trực tiếp ngồi xổm xuống ôm cô, thẳng đến lúc trấn an cảm xúc của cô, nửa ôm nửa đỡ đưa cô từ trên cầu rời đi.

Thấy trong tay cô gái còn chặt chẽ nắm hộp cơm chiên, nhân viên giao cơm liền đem canh tam tiên lấy ra đưa cho một vị cảnh sát khác mang qua cho cô gái.

Anh Tào nghe xong cảnh sát giải thích, nhờ cảnh sát trả lại cho nhân viên giao cơm: "Xin lỗi vừa rồi hiểu lầm anh, anh thật sự rất tuyệt....."

Anh Tào mạnh mẽ tán dương nhân viên giao cơm, kiên trì không cần hấn bồi thường, cúp điện thoại liền trực tiếp ấn xác nhận đã đặt đơn, cũng cho hấn đánh giá 5 sao.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Nguyễn Miên Miên, Chu Linh cùng mấy nhân viên giao cơm thông qua đi động Triệu Hữu Vi nhìn thấy cô gái kia từ trên cầu xuống dưới, cuối cùng bị cảnh sát mang đi, thở phào một hơi.

Bọn họ sợ đi sẽ từ đi động nhìn thấy chuyện này, lại là vì Triệu Hữu Vi lại đây ăn cơm, trong lúc chờ đợi chơi đi động, vô tình ở trên mạng thấy có người phát sóng trực tiếp. Hấn vào trong tiệm vừa lúc đổi mặt cùng nhân viên giao cơm kia, nhìn đến người trong đi động lập tức liền nhận ra, kêu Nguyễn Miên Miên các cô lại đây xem.

"Chủ tiệm, cô quá lợi hại, làm cơm chiên thế nhưng còn có thể cứu người!" Nhìn đến người được cứu xong, trong đó một vị nhân viên giao cơm nhìn không được khen.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói: "Lợi hại không phải tôi, mà là vị nhân viên giao cơm kia."

"Hai người đều lợi hại, nếu không phải cô làm cơm chiên ngon như vậy, như thế nào có thể đem người dụ xuống."

"Tay nghề của chủ tiệm là thật sự tốt, dù sao đời này tôi ăn đĩa cơm chiên ngon nhất chính là do cô làm."

Thấy bọn họ đều khen ngợi mình, Nguyễn Miên Miên nhún nhường vài câu liền xoay người đi phòng bếp.

Cô đi vào phòng bếp, nhân viên giao cơm trong tiệm còn có chút kích động.

Đây cũng là chuyện bình thường, rốt cuộc cứu người chính là đồng nghiệp của bọn họ, cơm chiên cứu người chính là của trong tiệm họ đang ngồi.

Theo sau, nhóm nhân viên giao cơm nhận không được cũng đều đặt một phần cơm chiên Lạp Xưởng Khoai tây, muốn nếm thử xem đến tột cùng là ngon tới mức nào. . Được copy tại (TRUITHUYEN.net)

Triệu Hữu Vi vừa tới đã gọi, đưa ra trước tự nhiên là của hân. Chu Linh đem cơm chiên Lạp Xưởng Khoai tây cùng canh tam tiên mang ra, nhóm nhân viên giao cơm nháy mắt đều nhìn qua.

"Thơm quá a! Nhìn không đã thấy ngon, nếu tôi muốn nháy cầu, nhìn đến cơm này cũng đi xuống không nháy nữa."

"Nhìn cũng làm tôi thèm chết, sớm biết được lúc mới vào tiệm liền gọi món luôn, hiện tại không cần phải chờ."

Triệu Hữu Vi trước ánh mắt hâm mộ của nhóm nhân viên giao cơm, cầm lấy chiếc đĩa ăn một ngụm cơm chiên. Khoai tây cắt nhỏ chiên qua dầu ngoài giòn trong mềm, có chút giống khoai tây chiên, lại càng ngon hơn một ít, Lạp Xưởng thuần hậu tiên hương, hơi mang chút vị ngọt, càng nhai càng thơm, cùng với hành tây, rau xanh bên trong quả thực là mỹ vị không gì sánh kịp.

Ăn qua hai miếng, hân cảm thấy không đã nghiền trực tiếp buông chiếc đĩa đổi thành thìa, từng ngụm từng ngụm xúc ăn, trong mắt toát ra biểu tình thỏa mãn cùng sung sướng.

Nhân viên giao cơm nhìn thấy hân ăn đến đầu đầu hơi hơi hoảng lên, nuốt một ngụm lại một ngụm nước miếng. Chờ Chu Linh mang cơm chiên của bọn họ ra, có nhân viên giao cơm đến chiếc đĩa đều không kịp lấy, trực tiếp vùi đầu ăn một ngụm, ngay sau đó mới thỏa mãn mà ngẩng đầu đi lấy đôi đĩa.

Kết thúc buổi bán buổi trưa, món mới cơm chiên Lạp Xưởng Khoai tây không ngoài sở liệu nghênh đón một mảnh khen ngợi.

【 *cái thứ: Cơm chiên Lạp Xưởng Khoai tây ăn quá ngon, đặc biệt là khoai tây ngoài giòn, trong mềm, so với khoai tây chiên còn ngon hơn, chủ tiệm, tôi cảm thấy ngày nào đó anh không muốn bán cơm chiên, đổi thành bán khoai tây sinh ý khẳng định cũng rực rỡ.* **】**

【là sơn: Hôm nay ăn uống không tốt lắm, vốn dĩ giữa trưa không muốn ăn cơm, nhìn thấy tiệm ra món cơm chiên mới lại đặt, kết quả một phần ăn xong rồi còn thấy không có đủ..... [hình ảnh] 】

【mộng k: Vốn dĩ nói tôi trước khi vào hè nói muốn giảm béo, để mất những chiếc váy xinh đẹp, nhưng mà từ lúc phát hiện cửa hàng này, ha ha, giảm béo? Đó là cái gì? Có thể ăn sao? 】

.....

【5c: Tuy rằng không ăn được, nhưng tôi biết cơm chiên Lạp xưởng khoai tây này tuyệt đối là trên cơm chiên ngon nhất thế giới! 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bình luận này, không khỏi có chút nghi hoặc, cũng may phía dưới có khách hàng cũng không rõ hẳn vì sao nói như vậy, thay cô hỏi ra.

【nx: Không ăn được? Là nhân viên giao cơm đưa sai sao? 】

【5c: Không phải, nhân viên giao cơm rất tuyệt, đừng phần cơm chiên đi cứu người. 】

Ở thời đại internet phát triển, sự việc cứu người trên cầu giữa trưa đã lan truyền khắp nơi, đăng lại trên diễn đàn thành phố, người biết đến càng nhiều. Lúc này, nhìn đến "5c" trả lời, lập tức liền có người liên tưởng đến tin tức mới đọc được không lâu.

【an: Trời ạ! Chẳng lẽ là sự kiện cứu người nháy cầu ở Đông thành? Tôi xem cái tin tức kia cũng không viết rõ ràng, nguyên lai cơm chiên cứu người là của tiệm này sao? 】

【kl: Tôi mới vừa rồi cũng nhìn đến cái tin tức này, bởi vì chỉ có mấy dòng chữ miêu tả, tôi cảm thấy có điểm khoa trương, còn hoài nghi tính chân thật, nếu là cơm chiên của tiệm này, tôi đây liền cảm thấy không khoa trương. 】

.....

Nguyễn Miên Miên thấy nhóm khách hàng bàn tán tin tức, đang chuẩn lên trên mạng nhìn xem, liền được trình duyệt đề xuất. Không thể không nói, hiện tại phóng viên truyền thông phản ứng vẫn rất nhạy, từ lúc sự việc phát sinh cũng chưa tới hai tiếng, bài viết trên mạng đã không ít.

Nguyễn Miên Miên kéo lên lướt xem, phía dưới liền nháy ra không ít nội dung liên quan.

《Nhân gian không đáng giá, nhưng mỹ thực đáng giá!》

《Một phần cơm hộp cứu một mạng người.》

《Khấp sợ! Nhân viên giao cơm trên đường đi gặp cô gái nhảy cầu, thế nhưng móc ra.....》

Tin tức này đó, Nguyễn Miên Miên xem qua liền thôi, chỉ ở trong lòng hy vọng cô gái kia sau khi được cứu, sau này có thể sống tốt, không cần lại làm việc góc nghề.

Sau buổi trưa, một ít khách hàng quen tiệm cơm chiên Hạnh Phúc chuyển phát cái tin tức kia đến vòng bạn bè, thuận tiện đề ra một câu, cơm chiên cứu người trong tin tức là của tiệm mình hay ăn, hương vị xác thật đặc biệt tốt, thực mau ở vòng bạn bè mở rộng ra. Người đều có tính hiếu kỳ, nghe nói cơm chiên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thơm đến mức người muốn chết đều có thể vì nó mà quay đầu lại, sôi nổi lên app bánh trôi cơm hộp tìm cửa hàng này.

Vì thế, chờ buổi chiều tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mở cửa, đơn hàng nháy mắt như vòi phun nước mà đến.

"Trời ạ!" Chu Linh nhìn đến một lúc mà tới nhiều đơn như vậy, đều bị kinh ngạc rồi.

Cô đi vào báo số đơn với Nguyễn Miên Miên xong hỏi: "Cô chủ, xào có kịp không? Hay đơn kế tiếp chậm nhận một chút hoặc là không tiếp vội?"

"Không có việc gì, trên cơ bản đều là cơm chiên Lạp xưởng khoai tây, làm cũng tính là tiện, nếu quá nhiều việc lo liệu không hết, em sẽ nói với chị." Nguyễn Miên Miên đã bắt đầu chiên cơm, mùi hương Lạp xưởng từ trong nồi bay ra, nghe liền hương. "Được." Chu Linh gật gật đầu, nghĩ nhiều người đặt cơm chiên Lạp xưởng khoai tây như vậy, lo lắng nguyên liệu nấu ăn lúc trước không đủ, vội cầm một ít khoai tây ra bắt đầu gọt vỏ.

Chương 72

Editor: Thienyetkomanhime

Hai người trong phòng bếp bận rộn, bắt đầu có nhân viên giao cơm tới. Một nhân viên giao cơm ngồi ở trong tiệm, không một hồi liền nói chuyện phiếm.

"Ừ nháy cầu giữa trưa mấy người đã biết chưa?"

"Còn có ai không biết, vòng bạn bè đều đang spam một tràng."

"Nói, lá gan của người anh em kia cũng thật sự lớn, đổi thành tôi thật đúng là không dám, sợ người không cứu được, ngược lại bị người nhà cô gái bắt đền."

"Ai nói không phải đâu! Bất quá phỏng chừng hẳn lúc ấy cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy....."

"Muốn tôi nói thì hẳn cũng rất cơ trí, thế nhưng có thể nghĩ đến dùng cơm chiều nhà này đi dụ dỗ phương."

"Ha ha, cái này tôi nhưng thật ra rất hiểu, rốt cuộc mỗi ngày đến trong tiệm đều bị dụ, thật sự hiểu cơm chiều nhà này làm người ta thêm tới mức nào."

"Đúng vậy, hiện tại, người mùi hương trong phòng bếp tôi cũng đang thêm."

"Ngủ thôi liền biết biết đây chính là đang làm cơm chiều lập xưởng khoai tây, giữa trưa tôi ăn một phần aiz..... hương vị kia, thật là tuyệt!"

"Đừng nói nữa, vốn dĩ đã thêm, anh lại nói, mẹ nó, ai mà nhận được."

"Tôi dù sao quyết định, bữa sáng ngày mai mua hai cái bánh bao chấp vá qua bữa, giữa trưa còn muốn lại đây ăn một phần cơm chiều lập xưởng khoai tây."

"Tôi cảm thấy trải qua việc này, cửa hàng này phỏng chừng muốn nổi tiếng."

"Bấy tay nghề chủ tiệm, nổi tiếng bất quá là việc sớm muộn."

Theo một đám nhân viên giao cơm này từ trong tiệm rời đi, một phần phân cơm hộp được đưa đến tay khách hàng.

Cửa hàng tạp hóa nọ.

"Anh nói cơm chiên cửa hàng này thực sự ngon không?"

"Có cái rắm, bạn bè trên mạng nói em cũng tin, ai biết có phải hay không cửa hàng này cố ý cọ nhiệt, cũng là em nghe gió chính là mua, còn một hai phải đặt về ném thử."

"Như thế nào? Tôi mỗi ngày vất vả cùng anh mở cửa hàng như vậy, hiện tại liền ăn chén cơm chiên đều không được ăn?"

"Anh không có ý tứ này, em muốn đặt cơm hộp anh không ý kiến, nhưng đặt cơm chiên là không có lời, nếu em muốn ăn cơm chiên, anh một giây liền xào một nồi ra cho em."

Ông chủ, bà chủ ngồi sau quầy tính tiền trò chuyện, nhân viên giao cơm đã tới, đem cơm hộp xuống, trước khi đi còn nói nhiều một câu: "Nhà này chiên cơm thật sự ngon, nhà mình tự làm thật đúng là xào không ra cái vị này."

"Nghe được không?" Bà chủ một bên mở ra túi đóng gói một bên trắng mắt ông xã mình. Ông chủ khinh thường nói: "Thiệt! Một hộp cơm chiên, ăn ngon lại có thể ngon đến mức nào?"

"Vậy có bán linh anh đừng ăn." Bà chủ nói.

"Mua đều đã mua, anh làm gì mà không ăn? Bất quá lần sau em đừng đặt nữa, để anh tự mình....." Ông chủ nói, trực tiếp từ trong túi lấy ra một hộp, chờ mở ra cái nắp, mùi hương mê người đánh gãy lời hân chưa nói xong.

Trong hộp cơm, khoai tây lớn nhỏ tương đồng bề ngoài khô vàng, lớp xương cốt mềm ngoài như được phết một lớp mỡ, sắc cơm kim hoàng mỗi một hạt như đều được bọc trứng gà, hơn nữa hành tây cùng rau xanh

phối hợp, nhìn không cũng khiến cho người ta cảm thấy ngon.

Vừa rồi còn ba ba nói không ngừng, ông chủ, hầu kết lãn lộn một chút, lập tức mở ra chiếc đĩa bắt đầu ăn. Một ngum nuốt xuống, nháy mắt cả đầu bị chữ "thơm" chiếm đầy. Lại ăn một ngum, mới có thể từ "Hương" phân biệt đậu hương mềm mại, lạp xưởng tươi ngon tinh khiết và thơm, hành tây sáng giòn cùng với bị trứng gà hoàn mỹ bao lấy cơm.

"Trời ạ! Như thế nào sẽ có cơm chiên ngon như vậy!"

Một bên bà chủ ăn luôn non nửa hộp, rồi cuộc nhậu không được phát ra cảm thán. Miệng đầy cơm chiên không rảnh nói chuyện, ông chủ tán đồng gật đầu, đã hoàn toàn quên mới vừa rồi chính mình đối với cơm chiên nhà này khinh thường như nào.

Hắn quên, nhưng vợ hắn không quên, lại xúc một miếng ăn xong, muốn cướp hộp cơm của hắn: "Anh không phải cảm thấy cơm này không đáng giá sao? Vậy anh tự mình đi chiên cơm ăn là được rồi."

"Đừng, bà xã em đừng như vậy, anh sai rồi còn không được sao? Tay nghề của anh, cùng với cái này so sánh với quả thực chính là một đồng phân." Ông chủ tránh tay vợ nói.

Bà chủ vẻ mặt ghét bỏ mà trừng mắt hắn: "Đang ăn cơm, anh có thể đừng nói mấy từ ghê tởm như vậy không? Như này ai còn có thể nuốt trôi!"

"Ăn không vô, anh giúp em ăn!" Ông chủ lập tức nói.

"Bẩn!" Bà chủ đá hắn một cái, tiếp tục ăn, mặc kệ hắn.

Ông chủ cũng đi theo vùi đầu ăn một hồi, miệng còn nhai cơm nói: "Anh hiện tại xem như lý giải, vì sao cô gái kia bởi vì chén cơm chiên này mà đi xuống, cơm chiên ăn ngon như vậy, ai mẹ nó có thể kháng cự được, đối thành anh, đừng nói ngồi ở trên cầu, chính là đã nháy xuống tới địa phủ rồi, anh đều bay lên ăn một ngum."

"Phi phi phi, anh có bệnh đi nói lời không may mắn này." Bà chủ chịu không nổi mà đá chông một cái.

"Anh không phải chỉ nói ví dụ sao?" Ông chủ lấy lòng hướng vợ cười, kế tiếp lại không dám nói lung tung.

Lúc hai vợ chồng vùi đầu ăn cơm, có khách hàng đi vào trong tiệm, chọn xong đồ chuẩn bị trả tiền.

"Không phải, hai người có muốn tiền hay không? Không cần tôi trực tiếp cầm đi?" Khách hàng ở quầy đứng nửa ngày, thấy bọn họ đều không phản ứng chính mình, lớn tiếng nói.

Ông chủ cũng không ngẩng đầu lên: "Đi đi đi, đừng quấy rầy tôi ăn cơm."

Vẫn là bà chủ phản ứng lại, trừng mắt nhìn ông xã, ngượng ngừng mà nhìn về phía khách hàng: "Xin lỗi, xin lỗi, tổng cộng hết mười sáu đồng."

Khách hàng lấy ra di động một bên quét mã, một bên nhìn không được nhìn về phía cơm chiên trong tay bọn họ: "Hai người ăn cơm chiên thơm quá, là mua ở đâu?"

"App Bánh trôi cơm hộp có một nhà kêu tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hương vị đặc biệt tốt." Bà chủ nói.

"Tôi mới vừa vào tiệm đã ngửi được mùi hương, đợi lát nữa trở về cũng đặt một phần ném thử." Nghe được khách hàng nói, ông chủ rút cuộc ngẩng đầu lên: "Còn không phải là qua thơm sao! Nếu là không thơm, sao có thể làm người đang muốn tự sát chủ động từ trên cầu đi xuống dưới."

"Gi?"

"Buổi trưa ở cầu vượt, có cô gái muốn nhảy cầu, kết quả nhân viên giao cơm dùng một chén cơm chiên khuyến ngăn xuống. Anh không thấy tin tức sao? Chúng ta ăn chính là cơm hộp của nhà mà nhân viên giao cơm kia dùng để cứu người, quả thực ăn ngon đến mức làm người ta muốn khóc."

"A! Cái tin tức này tôi đã xem qua, nguyên lai các người ăn chính là cơm chiên nhà đó, trách không được thơm như vậy!"

Chờ khách hàng rời đi, ông chủ hai miếng đem chỗ cơm dư lại ăn hết, còn cảm thấy chưa đủ thêm.

"Bà xã, chúng ta lại đặt một phần đi, anh ăn chưa no."

"Cơm hộp không cần tiền à? Trong nhà có cơm thừa, chưa ăn no về nhà tự mình làm cơm chiên đi."

Bàn đầu ăn đến cơm chiên ngon như vậy, ăn qua liền có cảm giác nghiện, cùng nghiện thuốc lá giống nhau, làm tim gan ông chủ còn cào khó chịu. Bị bà xã nói dối, hẳn cũng không dám lại cùng vợ nói, dứt khoát tìm lấy cái cốc chuẩn ra ngoài, trộm dùng tiền riêng lại đặt phần cơm chiên cho mình, thuận tiện còn bỏ thêm

hộp đậu phộng rang.

Rất nhiều khách hàng mới như vợ chồng ông chủ này, ăn đến cơm chiều tiệm cơm chiều Hạnh Phúc, phản ứng đều là kinh ngạc, có loại ảo giác cơm chiều ăn nửa đời trước đều làm cơm giá.

Khách hàng ăn đến sáng khoái, trong tiệm cơm chiều Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Man đều sắp vội chết. Chẳng những trên app đơn đặt hàng nhiều, bên ngoài, nhân viên giao cơm đến trong tiệm cũng có rất nhiều người trực tiếp ở trong tiệm ăn bữa tối. Đây cũng liền thời, cổ tình hàng xóm láng giềng trong hẻm cũng tới xem náo nhiệt, người điểm một phần ta điểm hai phần, làm Nguyễn Miên Man hận không thể mọc thêm ra hai cái tay. Mà Chu Bình, vừa tiếp đơn lại đóng gói, còn muốn tiếp đãi khách hàng tới cửa, cùng rửa chén, cũng vội như con quay.

Chờ rồi cuộc đóng cửa, hai người lúc này mới có thể thở dài một hơi.

"Hôm nay sinh ý cũng thật quá tốt, trong tiệm nguyên liệu nấu ăn đều gần như hết sạch, ngay cả lạp xưởng mới mua nhiều như vậy cũng chỉ còn một thùng." Chu Bình ghé vào trên bàn nghỉ ngơi nói.

Nguyễn Miên Man vuốt ve Quả Quýt Nhỏ trên đùi, một bên thả lỏng tinh thần một bên nói: "Ừa đợi lát nữa chị liên hệ bên kia lại đưa qua nhiều chút, những cái khác chờ ngày mai đi chợ liên mua."

Chu Bình gật gật đầu, mở ra khu bình luận của hàng xem.

【xx: A a a a! Đây là cơm chiều thần tiên gì, ăn ngon đến quả thực muốn bay lên, đáng thương tôi thể nhưng hiện tại mới phát hiện cửa hàng này. (ăn quá ngon, phản ứng lại đã ăn hết sạch, cho nên không có ảnh) 】

【0: Từ vòng bạn bè nhìn đến cửa hàng này, ôm suy nghĩ bán tin bán nghi đặt một đơn, không khoa trương, ăn đến miếng thứ nhất, ăn ngon đến mức, tôi hận không thể xuống dưới lầu chạy hai vòng. 】

【2k: Trước lúc đặt đơn, hoài nghi cửa hàng này cộ nhiệt, tôi là ôm thái độ vớ mặt cùng vạch trần chân tướng mà đặt đơn, thu được cơm hộp, quả nhiên vớ mặt thành công, bắt quả đánh chính là mặt tôi(thật đau, bắt quả, có thể ăn đến cơm chiều mỹ vị như vậy, mặt đau cũng đáng). 】

.....

"Cô chủ, trong tiệm có thật nhiều khách mới, đều đang khen cửa hàng." Chu Bình xem xong bình luận,

cao hứng nói.

Nguyễn Miên Miên suy đoán nói: "Hắn là bởi vì tin tức buổi trưa mà tới."

Nghĩ đến cái tin tức kia, ý cười trên mặt Chu Linh dần dần nhạt xuống.

"Làm sao vậy?" Nhận thấy cảm xúc của cô bỗng nhiên thấp xuống, Nguyễn Miên Miên quan tâm nói.

Dưới sắc màu ảm áp của ánh đèn, ghé vào trên bàn, bỗng nhiên toát ra vài phần buồn bã.

"Chị..... chị cũng đã từng từng có ý niệm bỏ hết mọi chuyện, nhưng mà không biết có phải cái gọi là mẹ con liền tâm, ngày đó, An An vẫn luôn bám chị, không cho chị ra cửa, động chút liền khóc..... Cái loại cảm xúc này, đại khái cũng chính là trong nháy mắt đặc biệt mãnh liệt, bị con bé đánh gãy, chị dần dần bình tĩnh lại, chị nghĩ dựa vào cái gì? Mọi người đều là lần đầu sống trên đời này làm người, dựa vào cái gì chị phải chết? Cũng là ở một khắc đó, chị suy nghĩ cẩn thận, không thể tiếp tục ngốc tại cái nhà đó, nếu không sớm hay muộn chị sẽ lại một lần nữa....."

Ngày đó kỳ thật cũng không phát sinh sự tình nghiêm trọng gì, bất quá là cô đã nấu xong cơm bị mẹ chồng ghét bỏ, mắng cô vài câu, rõ ràng là chuyện tập mãi thành thói quen, lại làm cảm xúc cô đột nhiên hỏng mất, buồn cười chính là người khởi xướng hoàn toàn không biết, chỉ kém một chút, liền không còn trên đời này.

Nguyễn Miên Miên duỗi tay vỗ vỗ bả vai cô, ngữ khí mềm nhẹ: "Không có việc gì, đều đã qua....."

Sự an ủi cùng ôn nhu muộn màng này, làm Chu Linh trực tiếp khóc ra. "Mèo ồ ~" nghe được tiếng khóc, mèo con từ trên đùi Nguyễn Miên Miên nhảy lên cái bàn, nhìn chăm chăm người yên lặng chảy nước mắt, đột nhiên vươn móng vuốt chạm chạm mặt cô.

"Chị xem, Quà Quýt Nhỏ đều an ủi chị nè, đừng khóc." Nguyễn Miên Miên tiếp tục vỗ vỗ cô.

Chu Linh cũng là cảm xúc nhất thời đi lên, lúc này thất mềo con nhìn chăm chăm vào mình, ngồi thẳng thân thể, duỗi tay đem nước mắt lau khô. "Chị không có việc gì, nói ra liền thoải mái, không còn sớm, chị đi về trước." Cô duỗi tay sờ sờ đầu Quà Quýt Nhỏ, đứng lên.

"Chị từ từ." Nguyễn Miên Miên nói xong, đi trong phòng bếp rửa sạch tay, đem bánh táo đồ dư lại từ buổi sáng dư lại xếp vào trong hộp, lấy ra tới đưa cho cô, "Nghe nói ăn chút đồ ngọt sẽ làm tâm tình tốt hơn."

"Cảm ơn cô chủ." Chu Linh nói lời cảm tạ, tiếp nhận hộp rồi đi.

"Mẹ....."

Cô về đến nhà, An An trực tiếp nhào vào người cô, chờ nhìn đến cái hộp trong tay cô, vui vẻ cười rộ lên:

"Có bánh bánh ăn, mẹ thật tốt!"

"Con như thế nào còn chưa ngủ?" Chu Linh đem con bế lên, đồng thời đem cái hộp trong tay đưa cho con bé cầm.

"Mẹ, mắt mẹ hồng hồng giống mắt thỏ thỏ?"

Bà Vương nghe vậy, lập tức đi tới quan tâm nhìn cô: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, cắt hành tây bị cay mắt ạ."

Bà Vương nghe vậy, lập tức truyền thụ cho cô phương pháp cắt hành tây sẽ không bị cay mắt. Chu Linh nghe thanh âm bà ngoại, lại nhìn con gái trong lòng ngực thò qua tới thối thối đôi mắt cho mình, trong lòng thập phần may mắn. May mắn chính mình lúc trước không có nhất thời xúc động, bằng không liền bỏ lỡ những người tốt như vậy, cùng như cuộc sống tốt như bây giờ.

Hơn mười một giờ, hẻm Hồ Lô đã im ắng, đại bộ phận mọi người đều đã sớm tắt đèn ngủ. Mà lúc này, ngược lại với hẻm nhỏ, đường cái phồn hoa bên ngoài, cuộc sống về đêm bắt quá mới vừa bắt đầu.

Trên mạng, chuyện ban ngày trên cầu vượt, đã lên hot search.

Người trưởng thành suy sụp, luôn là trong im lặng.

Anh trai shipper cứu người. Cơm hộp cứu mạng.

Chương 73

Editor: Thienyetkomanhine

Vấn đề thảo luận trước tương đối trầm trọng, rất nhiều cư dân mạng đều tỏ vẻ, chính mình đã từng có ý niệm bỏ hết tất cả; còn có một ít người tỏ vẻ, mặc dù hiện tại có khó khăn như thế nào, chịu đựng một ngày được một ngày, thật sự nhìn không được, liền.....

Bài thứ hai, mọi người đều khen nhân viên giao cơm, cũng mở rộng thảo luận một chút, nhân viên giao cơm hiện tại toàn năng như thế nào.

【 Cho anh trai giao cơm 100 điểm! 】

【 Bạn vĩnh viễn cũng không biết được, anh trai giao cơm cho mình trên đường sẽ gặp được cái gì. 】

【 Anh trai giao cơm đem cơm hộp đi cứu người, vậy khách hàng sẽ cho anh ấy 1 sao à? 】

【 không có, nếu là bởi vì chuyện này mà đánh giá 1 sao, thật là quá vô tâm! Bất quá tôi nghe nói ngay lúc đó tình huống còn rất khôi hài, nghe nói khách hàng nghe xong anh trai giao cơm giải thích, còn hoài nghi anh trai giao cơm vì sợ nhận 1 sao, cho nên tìm người đóng giả cảnh sát lừa dối hắn. 】

【 ha ha ha ha, phỏng chừng khách hàng lúc ấy cũng ngây luôn..... 】

Đến bài viết cuối cùng, bầu không khí liền càng nhẹ nhàng hơn, không ít người ham ăn đều tò mò, cơm chiên kia đến tột cùng ăn ngon tới mức nào.

Tới buổi tối, hình ảnh, video trên mạng đã có rất nhiều, không ít người nỗ lực phóng to hình ảnh, muốn nhìn rõ bộ dáng của "cơm chiên cứu mạng". Khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lão, cũng có không ít người chơi Weibo, thấy bọn họ đăng hình ảnh, video cũng không quá rõ ràng, tốt bụng trực tiếp từ trong tiệm tìm hình ảnh chia sẻ cho bọn họ xem.

【[hình ảnh] "com chiên cứu mạng" hình ảnh độ phân giải cực cao, không cần cảm ơn, xin hãy gọi tôi là Lôi Phong.】 (ai đọc nhiều ngôn tình cũng biết nhỉ, Lôi Phong ý chỉ những người chuyên làm việc tốt giúp người)

Cũng phải nói rằng, khách hàng chụp bức ảnh này cũng không biết có phải là nhiếp ảnh gia hay không, hoặc là có thiên phú về phương diện này, vốn com chiên sắc – hương – vị đều đầy đủ được hẳn chụp lại, lại càng thêm mê người.

【Má nó! Đêm khuya còn đăng ảnh đồ ăn!】

【Đây là "com chiên cứu mạng"?】
Mẹ nó, nhìn thôi đã thấy thèm, tôi hiện tại đi lên trên cầu ngời xóm, sẽ có anh trai giao com nào đó đưa com cho ta sao?】

【Trong mộng cái gì cũng có, tắm rửa ngủ đi!】

【Không phải tôi muốn soi mói, tuy rằng com chiên này thoát nhìn thật sự rất mê người, nhưng cũng không thể biết đây là com chiên cứu mạng đi?】

【Tôi chính là người thành phố A, kênh địa phương đang tin tức, lúc được phỏng vấn nhân viên giao com chính miệng nói, chính mình dùng com chiên của "Tiệm com chiên Hạnh Phúc", tôi chính là khách hàng quen của tiệm, ảnh cũng là lấy ở khu bình luận, không tin chính mình lên app bánh trôi com hộp mà xem.】

【Com chiên nhà đó thật sự ăn ngon như vậy sao?】

【Thật sự, nhà bọn họ mỗi một loại com chiên đều đặc biệt ngon, "com chiên cứu mạng" là món mới ra cùng ngày—— com chiên lạp xương khoai tây, bên trong có lạp xương, khoai tây, hành tây, rau xanh, trứng gà cùng com, mỗi loại nguyên liệu nấu ăn ăn riêng đều đặc biệt thơm, đặc biệt là lạp xương cùng khoai tây, mọi người đều kiến nghị chủ tiệm bán riêng, đương nhiên, ăn cùng nhau cũng ngon, thập phần mỹ vị.】

【a a a! Hâm mộ mấy người, đáng tiếc tôi không ở thành phố A, ăn không đến com chiên mỹ vị như vậy!】

【Tôi thật ra ở thành phố A, bắt quá xem một chút, cửa hàng kia ở phía Đông thành phố, cách chỗ tôi quá xa, không trong phạm vi giao hàng.】

【*Đem app bánh trôi cơm hộp đổi địa chỉ qua thành phố A, đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhìn thoáng qua, khu bình luận toàn khen ngợi làm nước miếng của tôi chảy ào ào.....*】

【*Tôi cũng đi xem, hiện tại đang xem đây.*】

【*Đang rảnh nên tiện tay đi tìm cửa hàng kia, xem xong thực đơn cùng khu bình luận, tôi hiện tại liền muốn lập tức bay sang thành phố A ăn cơm chiên.*】

【*Ài không muốn chứ? Không được, không thể để chết thêm một mình, cho mọi người cùng nhìn xem các loại cơm chiên khác [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]*】

【*Má nó! Vô tình!*】

【*Đã hơn nửa đêm, lâu trên cũng thật thiếu đạo đức!*】

【*ha ha ha ha, tôi là người thành phố A, hơn nữa nhà tôi nằm trong phạm vi giao hàng của cửa tiệm kia. Tôi ngày mai liền đặt cơm chiên nhà đó ném thử, đến lúc đó sẽ nói cho mọi người có thực sự ngonnhw vậy hay không nha.*】

【*Lăn!*】

Sớm đã làm vào mộng đẹp, Nguyễn Miên Miên cũng không biết hết thấy mọi chuyện trên mạng, cũng không biết nghị lực của những người ham ăn có bao nhiêu cường đại, thẳng đến buổi sáng ngày tiếp theo cô mở ra cửa lớn—— thiếu chút nữa bị người ngồi xóm cửa dọa đến.Đương nhiên, may mắn đối phương là cái con gái, nếu là một người đàn ông, Nguyễn Miên Miên không cam đoan có thể hay không cầm lấy cái ghế bên cạnh ném qua.

Nghe được tiếng mở cửa, cô gái ngồi xóm trên mặt mang theo một đôi mắt thâm quầng đột nhiên nhảy dựng lên, kích động nói: "Xin hỏi nơi này là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sao?"

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Miên gật đầu.

"A, thật tốt quá, xin hỏi đầu bếp đã tới chưa? Tôi hiện tại có thể mua cơm chiên không?"

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới thế nhưng cô là tới mua cơm chiên, bất quá lúc này cũng quá sớm đi:

"Xin lỗi, hiện tại còn chưa tới thời gian buôn bán."

"Chị gái nhỏ, chị người đẹp thiện tâm, giúp đỡ được không? Tôi là tôi hôm qua mới biết đến cửa tiệm nhà mình, dạo xong quá thực thèm chết tôi, buổi tối đều ngủ không được, thật vất vả ngủ, 5 giờ hơn lại đói tỉnh, nhìn hai đôi mắt thâm quầng của tôi mà cho xin ít mặt mũi đi mà, bán cho tôi một chén cơm chiên được không?" Nói xong, cô gái chấp tay trước ngực khẩn cầu.

Nguyễn Miên Miên đảo qua cặp mắt gấu trúc kia, cuối cùng vẫn là đồng ý: "Cô vào đi."

"Cảm ơn chị gái nhỏ." Cô tiến vào cửa, liếc mắt một cái liền nhìn đến Quà Quýt Nhỏ trong tiệm, nhìn mặt nó tròn vo cùng móng vuốt trắng muốt, nhìn không được kêu lên, "Oa! Mèo của chị thật đáng yêu a! Tôi có thể sờ sờ nó không?"

"Ngại quá, nó không quá thích người khác động vào." Nguyễn Miên Miên nói xong, hỏi cô, "Cô muốn ăn loại cơm chiên nào?"

"Cơm chiên lạp xưởng khoai tây!"

Nữ khách hàng chém đinh chặt sắt, hiển nhiên đã sớm nghĩ xong muốn ăn cái gì. Nguyễn Miên Miên gật đầu tỏ vẻ đã biết, xoay người đi vào bếp.

Chờ cô đi rồi, nữ khách hàng tự tìm vị trí ngồi xuống, đánh giá một vòng trong tiệm, tầm mắt cuối cùng vẫn là dừng ở trên người con mèo kia, ngắm nó lười biếng liếm móng vuốt rất đáng yêu.

Cô nhìn nhìn, liền thấy con mèo kia đột nhiên nhảy dựng lên, cắt bước đi vào phía sau tiệm. Nữ khách hàng trong mắt mới vừa lộ ra vài phần nghi hoặc, giây tiếp theo đã nhìn thấy một cổ mùi hương mê người từ phương hướng mèo con vừa đi.

"Thơm quá!" Bụng cô hợp với tình hình mà kêu lên, ngay sau đó nhìn không được đứng dậy đuổi theo mèo con đi về phía sau tiệm.

"Trời ạ! Chị gái nhỏ, chị chính là đầu bếp trong tiệm?" Cô đi theo mèo con tới cửa phòng bếp, nhìn thấy người đứng trước bệ bếp, nhìn không được kinh ngạc cảm thán.

Nguyễn Miên Miên quay đầu lại nhìn cô một cái, đồng thời trên tay vẫn dút khoát, lưu loát mà đảo xào.

Nữ khách hàng nhìn cơm chiên từ trong nồi bay lên, lại rơi xuống, búng tỉnh cho rằng mình còn đang xem TV. "666! Chị gái nhỏ quá lợi hại!" Thấy cô một bên quay đầu lại một bên đảo nồi, cơm chiên một cái hột đều không rơi ra, nữ khách hàng bội phục sát đất, dứt khoát dựa vào cạnh cửa trực tiếp xem cô chiên cơm.

Nhìn nhìn, bị mùi hương thêm đèn cháy nước miếng, nữ khách hàng phát hiện, chị gái nhỏ còn có thể lợi hại hơn, cô thể nhưng một bên chiên cơm, một bên còn ở một cái nồi khác nấu mì!" Chị gái nhỏ, đây là nấu cái gì vậy?"

"Mì tằm tằm." Nguyễn Miên Miên trả lời xong, trong nồi cơm chiên cũng nấu xong, một tay tắt lửa, một cái tay khác vung lên, đem cơm chiên cho vào cái đĩa đã chuẩn bị trước.

"Tôi tới, tôi tới."

Cô chuẩn bị bưng cơm ra, nữ khách hàng tích cực tiến lên, tự mình bưng lên bàn sắc hương vị đều đầy đủ, cơm chiên lạp xưởng khoai tây, ngắm cái nồi bên cạnh nhìn liền biết ngon nói: "Có thể cho tôi một chút mì không? Hoặc là nước lèo cũng được?"

Đoán được đại khái đây là bữa sáng của chị gái nhỏ, giọng nói của cô có điểm ngưng ngừng, theo sau bổ sung một câu cô có thể trả tiền.

"Không cần."

Nguyễn Miên Miên không lấy tiền, trực tiếp múc một chén canh cho cô, canh hoặc nhiều hoặc ít có thêm chút mì.

"Cảm ơn chị gái nhỏ!"

Nữ khách hàng nói lời cảm ơn, dùng cái khay Nguyễn Miên Miên đưa cho, đem cơm chiên cùng nước lèo của mình mang ra, mới vừa ngồi xuống liền gấp không chờ nổi rút ra chiếc thìa múc ăn. Cơm chiên lạp xưởng khoai tây ngửi thơm, ăn lên càng thơm, một ngụm đi xuống, cô tức khắc cảm thấy sáng sủa như lên cơn thần kinh chạy tới đây, quả thực quá đáng giá!

Trong miệng còn không có nuốt xuống, cô liền vội vã ăn miếng thứ hai, thứ ba, thẳng đến hai bên quai hàm đều phồng lên, mới từ từ một bên nhai nuốt một bên cầm lấy di động chụp cơm chiên cùng nước lèo trước mặt.

Chụp xong, cô đứng trong vòng bạn bè. 【Chùm chóc đây sớm có sâu ăn, người đây sớm có cơm ăn ~ps: "cơm chiên cứu mạng" danh bất hư truyền, ăn ngon đến muốn khóc, rồi cuộc biết của hàng này vì cái gì gọi là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bởi vì cơm chiên nhà này ăn vào trong miệng, thật sự có thể làm người cảm giác được hạnh phúc!/[hình ảnh]/[hình ảnh]】

Phát xong vòng bạn bè, cô lại vào Weibo, lên bài thảo luận về cơm chiên cứu mạng đem ảnh đồ ăn tải lên. Làm xong hết thấy, cô cũng không thêm xem bình luận, tiếp tục vui đầu ăn.

Mà Nguyễn Miên Man, bưng ra bát mì cho chính mình, lại nấu cho Quà Quýt Nhỏ mấy cái cá viên mới đi ra.

Nghe được động tĩnh, nữ khách hàng hơi chút ngẩng đầu, liền nhìn thấy mèo con gặm một cái viên tròn xe ở chậu cơm, xem nó ăn đến đôi mắt đều nheo lại, không cần nghĩ cũng biết, cái viên đó khẳng định ăn rất ngon.

"Đó chính là cá viên trong truyền thuyết sao?"

Ngồi bên cạnh chuẩn bị ăn mì, Nguyễn Miên Man nghe được hai chữ "truyền thuyết", có chút khó hiểu: "Truyền thuyết?"

"Ngày hôm qua tôi thấy người trong tiệm bình luận có khen chị làm cá viên, cái gì 'tuyệt trắng tinh tể', 'tiên đến căn lười đầu', 'tiên hương mềm nộn, dẻo dai mười phần'..... Những cái hình dung đó, quả thực thêm chết người ta, đáng tiếc hiện tại chị giống như không bán nữa, cho nên nói là trong truyền thuyết." Nữ khách hàng nói xong, đôi mắt còn nhìn chăm chăm chậu cơm mèo.

"Mèo ngoan." Có lẽ là tầm mắt của cô quá nóng, mèo con bỗng nhiên quay đầu hướng cô kêu một tiếng.

Tên nhóc này thật sự keo kiệt, chỉ cho mình mơ ước thức ăn của người khác, lại không để người khác nhìn chăm chăm nó. Nguyễn Miên Man thấy nó lại dọa người ta, nhẹ nhàng quét mắt nó một cái. Quà Quýt Nhỏ nháy mắt thu liễm lại, bắt quả ngay sau đó liền thay đổi góc ăn, ý đồ dùng thân thể mượt mà của mình ngăn trở tầm mắt của khách hàng nữ.

"Còn biết bảo vệ thức ăn, thật đáng yêu!" Nữ khách hàng vốn đang muốn hỏi một chút cô vì sao không bán cá viên nữa, bị Quà Quýt Nhỏ nhanh đến liền quên hỏi, một bên nhìn nó một bên tiếp tục ăn cơm chiên.

Đồng thời, trong lòng cô lại lần nữa cảm thấy, cái cửa hàng này quả nhiên giống như tên của nó, ngọc tại

bên trong ăn cơm, thật sự quá hạnh phúc! Chờ cô bung lên chén canh uống một ngụm, phát hiện ngay cả nước lèo cũng ngon như vậy, loại cảm giác này càng thêm gia tăng.

Canh đủ cơm no, cô nhắm nháp dư vị trong miệng, nhìn con mèo kia cũng đồng dạng ăn no, càng thêm lười biếng, có chút không muốn rời đi.

"Cảm ơn chị gái nhỏ, cơm chiên nhà mình thật sự đặc biệt ăn ngon! Cùng với, sớm như vậy lại tới đây quây rầy, thật là ngưng ngưng, tôi lần sau sẽ tới vào thời gian buôn bán." Bản thân liền quây rầy đến sinh hoạt của người ta, nữ khách hàng ngồi một lát, đứng dậy tính tiền.

"Không sao." Nguyễn Miên Miên đối với khách hàng trong tiệm từ trước đến nay khá bao dung, hơn nữa trong hẻm ngẫu nhiên cũng sẽ có người vào buổi sáng lại đây ăn cơm chiên, cho nên cô không phải thực quá để ý.

Nữ khách hàng vẫy tay chào cô cùng Quà Quýt Nhỏ trong tiệm, lúc này mới từ trong tiệm đi ra. Hiện tại còn chưa đến 7 giờ, trời đã sáng, nữ khách hàng chậm rì rì đi trong ngõ nhỏ, nhìn phòng ốc thấp nhỏ hai bên, cùng vườn rau nhỏ đơn giản vây lên ở ven đường, bỗng nhiên cảm thấy, sinh hoạt tại đây cảm giác tựa hồ cũng không tồi. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, chỗ hẻm nhỏ này còn có một nhà cửa hàng ngon như vậy!

Tiến đi vị nữ khách hàng này, chờ Chu Bình tới, Nguyễn Miên Miên liền cùng cô hai người cùng nhau đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn.

Rau xanh trong tiệm giống như trước là từ nhóm bà lão trong ngõ cung cấp, chờ các cô từ chợ trở về, bà Vương đã chủ động đem từ các loại rau từ trong vườn đưa đến trong tiệm. Trước khi đưa lại đây mấy bà lão đã rửa qua rau một lần, khi các cô dùng đến, rửa qua hai lần nước là được, nhưng thật ra có giám sát không ít thời gian.

Còn chưa tới 10 giờ rưỡi, một đám khách hàng mới, cũ đã chờ trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Không ít khách hàng mới đều là đọc tin tức trên mạng mà đi ghé vào, một bên chờ một bên nhìn không được đi khu bình luận dò hỏi khách hàng cũ, cửa hàng này có phải hay không thật sự ngon như vậy.

Nhóm khách hàng cũ tự nhiên một đám ồ ồ ngực bảo đảm, tuyệt đối ăn ngon.

Đương nhiên, bọn họ hiện tại bảo đảm bao nhiêu nghiêm túc, tương lai sẽ có bấy nhiêu hối hận, hối hận đến hận không thể lùn thời gian chảy ngược, sau đó nói cho những người này —— không phải, không có,

cửa hàng này siêu khó ăn, mấy người ngàn vạn lần không cần mắc mưu! Đáng tiếc, thế gian không thể quya ngược thời gian.

Nhìn đến khách hàng cũ lời thề son sắt bảo đảm, những khách hàng mới càng thêm chờ mong. Sáng sớm chạy đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, vị khách hàng kia gọi là Lanh Canh, vì cô vào buổi sáng đăng ảnh, thềm chết Weibo máy bạn bè trên mạng, trong vòng bạn bè đồng dạng không chịu nổi, vốn dĩ lười biếng không ăn bữa sáng, đều bị thêm đến thành thành thật thật đi kiếm ăn.

Chương 74

Editor: Thienyetkomanhme

Ngồi trong đám khách hàng mới, có không ít người là từ trong vòng bạn bè dụ tới đây, so với những người ở thành phố A thì những người ở nơi khác vẫn thán hơn nhiều, thấy được mà ăn không được.

10 giờ rưỡi, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc vừa mới bắt đầu buôn bán, bởi vì đơn đặt hàng tới quá nhanh, quá nhiều, đi động Chu Linh đều bị đứng một giây.

Ngay từ đầu cô còn tưởng rằng là do đi động của mình quá cũ, chờ phát hiện đơn đặt hàng một cái lại tiếp một cái tới, tay đều có chút mỏi. Hôm nay sinh ý cũng thật quá tốt đi?

Chu Linh trong lòng nghĩ, dừng tay lại: "Cô chủ, có cần tạm dừng nhận đơn một chút hay không?"

Tiếp nhận hết đơn hàng, chẳng những làm quá vội, nhân viên giao cơm tới trong tiệm đồng cũng dễ bị nhảm lẫn, Nguyễn Miên Miên nhanh chóng quyết định nói: "Trước không nhận vội ợ, chờ làm xong một nửa số đơn đã nhận lại nhận tiếp." Chu Linh gật đầu, tạm thời buông đi động, đi tới bên cạnh cô giúp đỡ chút việc vặt, đóng gói lại.

Chờ mấy khách hàng đặt đơn sau phát hiện đơn hàng của mình vì chủ tiệm không nhận nên bị hủy bỏ, tức khắc phát ra tiếng thét chói tai: "A ——" Ngay sau đó, bọn họ một bên đặt lại lần nữa, một bên chạy đến bình luận khu.

【kí: Có phải app bánh trôi cơm hộp lại có lỗi hay không? Tôi vừa mới đặt đơn thế nhưng bị hủy bỏ! 】
Lại nói tiếp app bánh trôi cơm hộp cũng rất thán, lúc trước tiệm cơm chiền Hạnh Phúc có sự kiện bị lỗi ban tặng, hiện giờ có chút gió thổi cỏ lay, khách hàng cũ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc liền hoài nghi có phải hay không app lại lỗi.

【an: Anh không phải là người duy nhất, tôi cũng vậy, vừa mới hạ đơn một lần nữa, nhưng mà hiện tại còn chưa có thành công, lo lắng..... 】

【*hạ: Nhìn trong tiệm hai ngày này tôi không ít khách mới, phỏng chừng chủ tiệm có điểm lo liệu không hết đi, các người chờ một chút lại đặt đi.* 】

Cũng may, hôm nay đặt nhiều nhất vẫn là cơm chiên Lạp xưởng khoai tây, Nguyễn Mên Mên làm còn tỉnh là nhanh, khách hàng bị hủy đơn trên cơ bản lại đặt đơn lần hai liền thành công, bọn họ yên lòng, đồng thời quyết định buổi chiều vẫn nên tới sớm đặt đơn mới được.

Đầu năm nay, người nổi tiếng trên mạng phát sóng trực tiếp không nơi nào không có, thành phố A cũng có không ít. Bà chủ mỹ thực, Dâu Tây, tối hôm qua lướt Weibo nhìn đến hot search "cơm hộp cứu mạng", tò mò điểm vào, phát hiện cửa hàng kia thế nhưng ở thành phố A, lập tức cao hứng đến vỗ tay một cái, cảm thấy ngày mai có đề tài rồi.

Hôm nay hơn 10 giờ trưa, Dâu Tây bắt đầu phát sóng trực tiếp, trước cùng khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp hàn huyên trong chốc lát về hot search "Anh trai giao cơm cứu người" cùng "cơm hộp cứu mạng" các thứ, sau đó dẫn vào chủ đề.

"..... Tin tưởng mọi người đều tò mò, 'cơm chiên cứu mạng' đến tốt cùng có bộ dáng gì? Lại có bao nhiêu ngon? Vừa lúc Dâu Tây là người thành phố A, trưa nay liền đặt một phần cơm hộp của nhà đó tới thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người."

Nói xong, cô cầm lấy di động, mở ra cửa hàng đã tìm được từ tối qua, một bên lướt thực đơn cho mọi người cùng xem một bên nói: "Từ hình ảnh trên thực đơn, cơm chiên nhà này thực mê người, mỗi một loại đều làm cho người ta muốn ăn, bất quá hôm nay, chúng ta vẫn là trước tiên đặt 'cơm chiên cứu mạng' lại thêm..... Ngó, lại thêm một phần canh là được."

Thành công hạ đơn, trong quá trình chờ đợi, Dâu Tây mở đến khu bình luận cùng khán giả chia sẻ: "Tôi nói với mọi người, khu bình luận của hàng này đặc biệt có ý tứ, chủ tiệm khoảng thời gian trước đây ra một món mới —— gao nếp rót tròng heo, lúc ấy một đồng khách hàng quen kêu chủ tiệm đừng bán món này, còn nói đánh chết bọn họ cũng sẽ không ăn..... Kết quả chờ gao nếp rót tròng heo lên thực đơn, mấy khách hàng này lập tức liền thật thom....."

Phát sóng trực tiếp người xem "Ha ha ha" cười xong, lập tức bắt đầu ồn ào ——

【Dâu Tây cô không phúc hậu a, trong tiệm có món ăn tốt như vậy, cô vừa rồi không nói, tôi tặng cho cô một cái tên lửa, cô mau nhanh đặt thêm một phần gao nếp rót tròng heo! 】

【gạo nếp rót tròng heo kỳ thật ăn khá ổn, Dâu Tây cô thật sự có thể nếm thử xem.】

【muốn nhìn Dâu Tây ăn gạo nếp rót heo, mọi người mau spam bình luận 666】

Nhìn đến khán giả đang đầy bình luận "666" cùng lễ vật muốn xem chính mình ăn gạo nếp rót tròng heo, Dâu Tây cố ý xì mắt nói: "Không được, không được, mọi người tha cho tôi đi, tôi nào dám ăn món kia nha! Chúng ta vẫn là tiếp tục đọc bình luận của cửa hàng này đi, tôi và mọi người nói....."

Ngay từ đầu còn có người xem ồn ào, sau có mấy anh trai trong phòng phát sóng trực tiếp đứng ra thay cô nói chuyện, nói như thể nào có thể để tiểu tiên nữ ăn loại đồ ăn này, khán giả lúc này mới ngừng lại.

Không thể không nói, có thể làm người chủ trì, ít nhất đều biết nói chuyện, bình luận trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc vốn là có ý tứ, từ trong miệng Dâu Tây đọc ra, chọc rất nhiều người xem đều phải cười chết.

Lúc Dâu Tây đọc tới bình luận về "Viện phúc lợi", cô không lại cố tình nói theo kiểu hài hước, mà là phóng nhẹ ngữ điệu.

【khách hàng của hàng này không tôi, chủ tiệm cũng không tôi, Dâu Tây ngơoi bốt thời giờ thay tôi tặng viện phúc lợi kia mấy phần cơm chiên đi.】

【còn có tôi, thay tôi đặt một ít đậu phộng cùng canh.】

Khán giả bắt đầu tặng lễ vật, để cô đặt cơm hộp cho mấy đứa nhỏ trong viện phúc lợi kia. "Tôi trước thay đám nhỏ cảm ơn các anh trai nhỏ, chị gái nhỏ!" Dâu Tây lại cùng khán giả nói chuyện phiếm hai câu, liền có điện thoại của nhân viên giao cơm.

Cô cùng khán giả nói một tiếng, đứng dậy rời đi, thực mau cầm cơm hộp trở về.

"Đóng gói rất đơn giản, là một cái bao nilon bình thường, bên trong cũng không dán sticker tình yêu, xem ra chủ tiệm có điểm cao lành..... Được, hiện tại chính là vai chính của chúng ta ngày hôm nay, cơm chiên cứu mạng —— cơm chiên lạp xưởng khoai tây!"

Dâu Tây nói xong, mở cái nắp hộp cơm, một mùi hương nháy mắt xông vào mũi.

【Dâu Tây, nước miếng chảy rồi, mau lau lau!】

【 Oa! Com chiên này thoạt nhìn liền có vẻ ăn ngon ha. 】

【 Xác thật nhìn không tồi, Dầu Tây đừng chỉ nhìn chằm chằm com cháy nước miếng nữa, mau nếm thử hương vị xem thế nào? 】

"Tiểu tiên nữ mới không cháy nước miếng đâu!" Dầu Tây nhìn đến làn da bình luận, nhả cái mũi hừ một tiếng, ngay sau đó lấy ra cái muỗng Dầu Tây đáng yêu của mình.

"Com chiên này ngửi lên đặc biệt thơm, cũng may là tôi định lực hảo, đổi thành người bình thường đã sớm cháy nước miếng. Cho mọi người nhìn nguyên liệu nấu ăn bên trong, có Lạp xưởng, ếch, Lạp xưởng này nhìn đã thấy ngon, còn có khoai tây, khoai tây hình như có chiên qua, còn....." Cô còn chưa nói xong, trong lỗ mũi tràn đầy mùi hương câu dẫn, không thể tiếp tục cho khán giả xem com trực tiếp đưa com vào trong miệng miếng.

Một ngụm này giống như là mở ra cái cơ quan nào đó, làm hai mắt cô hơi mở lớn, lập tức một ngụm tiếp một ngụm ăn liên tục. Ngày xưa cô làm phát sóng trực tiếp, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bận tâm một chút hình tượng, đây vẫn là lần đầu ở trước mặt khán giả, ăn đến gương mặt đều phồng lên. Nhưng không thể không nói, so với trước kia miếng nhỏ ăn uống, còn có thể thường thường bớt thời giờ bình luận hai câu, hiện tại cô vui đầu ăn, ăn đến mặt đều phồng lên, ngược lại làm khán giả càng thêm.

Một chén com chiên có thể làm chủ trì mỹ thực ăn đến quên bình luận, quên hình tượng, không cần nếm đều có thể biết được chén com chiên kia có bao nhiêu mỹ vị. Khán giả xem phát sóng trực tiếp mặc kệ là ăn qua com trưa hay là chưa ăn com trưa đều thêm mà phải nuốt nước miếng, ngay sau đó đều bắt đầu kiểm soát đồ ăn, hoặc là trực tiếp bắt đầu đặt com hộp.

【 Dầu Tây a! Em ăn từ từ lại đi! Còn định làm tiểu tiên nữ nữa hay không? 】

【 Tôi tôi thay Dầu Tây trả lời: Có com chiên ngon như vậy, còn làm tiểu tiên nữ cái gì! 】

【 Com này là hạ thuốc "mất trí nhớ" sao? Cô còn nhớ không chính mình là chủ trì mỹ thực? Đừng chỉ lo ăn! Tốt xấu giảng giải hai câu. 】

【 Nhìn cô ấy ăn thôi, tôi đều cháy nước miếng ào ào, cô ấy còn muốn bình phẩm hai câu, tôi sợ là muốn thèm chết..... 】

【 Muốn bình phẩm? Tôi tới tới, tôi bình phẩm một chút cho mọi người, đầu tiên, com chiên lạp xưởng khoai tây này, chính thể thoát nhìn sắc hương vị đều đầy đủ; tiếp theo, bên trong nguyên liệu nấu ăn từ màu sắc nhìn đều thập phần tươi mới, từ hình dáng nguyên cơ hồ tương đồng lớn nhỏ cũng biết, kỹ thuật xắt rau của đầu bếp cực kỳ tốt; cuối cùng, từ việc Dâu Tây người đã ăn qua rất nhiều mỹ, làm chủ trì thực mỹ lại ăn đến quên chính mình đang làm cái gì đưa đến kết luận, đây tất nhiên là một phần com chiên tuyệt đỉnh mỹ vị! 】

Trong ánh mắt thêm thường của khán giả, một phần com chiên rất nhanh ăn xong, Dâu Tây rút cuộc nhỏ tới chính sự, ngượng ngùng mà ngẩng đầu cười một chút nói: "Phần com chiên lạp xưởng khoai tây này thật là siêu cấp vô địch ăn ngon."

Lời này vừa nói ra, làn đạn bình luận đều ngập tràn "Đã nhìn thấy". Dâu Tây gơ tay che mặt, không nhin xuống lại ăn một miếng com chiên, ngay sau đó bình phẩm một chút đĩa com chiên này đến tốt cùng ngon như thế nào: "Lạp xưởng là loại này vị hơi ngọt chút, tỷ lệ nạc mỡ thích hợp, khoai tây chiên qua dầu ăn lên lại một chút không dầu mỡ, ngoài giòn trong mềm..... Tóm lại, nếu điểm tôi đa là 100, tôi phải cho phần com chiên này 200 điểm, không sợ đầu bếp kiêu ngạo!"

Nói cho hết lời, đồng thời, cái muỗng trong tay cô cũng không ngừng, liền nửa hạt gạo cũng không để dư lại. "Tôi không phải là người quá thích ăn canh, bất quá hiện tại có chút chờ mong, canh nhà này là cái hương vị gì."

Dâu Tây làm lo khán giả trêu ghẹo cô "Ăn đến chén so với mặt còn sạch hơn", buông chén đem canh tam tiên bên cạnh dịch đến trước mặt.

"Oa —— không hổ là canh tam tiên, thật sự hảo tiên a." Cái nắp vừa mở ra, cô liền nhin không được khen. Bên trong có nấm hương, thịt nạc, chân giò hun khói, rau xanh, canh tam tiên thoát nhìn thập phần xinh đẹp, lại lần nữa làm khán giả nuốt một đợt nước miếng nữa.

【 mẹ nó, thật là người so người muốn chết, hàng so hàng muốn ném, ta điểm com hộp tới rồi, com chiên khó ăn liền tính, canh cùng Dâu Tây kia phân một so, quả thực giống như là nước đồ ăn thừa! 】

Dâu Tây nghe cái này hương vị, lập tức dùng cái muỗng uống một ngụm: "Ngô..... Hào hảo uống, hơn nữa cái này hương vị, càng thiên hướng nguyên liệu nấu ăn bản thân tự vị, mà không phải dùng gà tinh, bột ngọt điều ra tới tiên....."

【 Mẹ nó, thật là người so với người muốn chết, hàng so với hàng muốn ném, tôi đặt com hộp tới rồi, com

chiên khó ăn liền thôi, canh cùng phần canh của Dầu Táy, quả thực giống như là nước thức ăn thừa! 】

Dầu Táy ngửi cái hương vị này, lập tức dùng cái muỗng uống một ngụm: "Ngô..... ngon ngon, hơn nữa cái hương vị, càng thiên về thuần vị của nguyên liệu nấu ăn, mà không phải dùng gà tinh, bột ngọt tạo ra....."

Cô đơn giản nói hai câu, khán giả liền nhìn đến, vừa rồi còn nói chính mình không thích ăn canh, ngay từ đầu còn dùng cái muỗng, sau lại trực tiếp bưng lên chén bắt đầu lộc lộc cộc cộc uống.

【 Để mọi người chê cười rồi, Dầu Táy không thích ăn canh. 】

【 Tôi cũng để mọi người chê cười rồi, Dầu Táy là tiểu tiên nữ. 】

【 ha ha ha ha..... 】

Nguyễn Miên Miên làm buôn bán, không đơn thuần chỉ là phân lượng cơm chiên đủ no, canh cũng là dùng cái hộp cao ít nhất mức đầy tới tám phần.Lúc này, khán giả nhìn Dầu Táy thế nhưng đem một chén canh kia uống đến thấy đầy, còn dùng cái muỗng vớt đồ ăn phía dưới, một bên tò mò canh này đến tột cùng ngon như thế nào, một bên phát lên đạn bình luận.

【 Hôm nay mới biết được, Dầu Táy còn có tiềm lực làm vua dạ dày..... 】

【 Hơn nữa tuyệt đối là thật sự ăn, không giả dối! 】

【 Xem cô ấy ăn đến ngon lành, tôi cũng muốn ném thử! Cuối tuần này, có huynh đệ nào cùng đi thành phố A không? 】

【 Có chút muốn đi, nhưng bận, không có thời gian. 】

【 Mãi ơi, đến cái nắm hương rót đến trên bàn đều không buông tha, Dầu Táy, cô thật sự chuẩn bị chuyển hình tượng làm vua dạ dày sao? 】

Dầu Táy đem miếng canh cuối cùng, một cây rau xanh cũng ăn xong, vừa no vừa thỏa mãn mà buông chén, chờ nhìn đến bình luận, cô đỏ mặt đang muốn phản bác, lại không nhịn xuống được ợ một cái.

Xong con bê, ăn quá ngon, hình tượng hoàn toàn sụp đổ!Cô nhịn không được âm thầm che mặt, cảm thấy khán giả khẳng định bị cô dọa chạy một mảnh, không nghĩ tới kế tiếp khán giả thế nhưng sôi nổi gửi lễ vật

tối, kêu cô buổi tối lại đặt cơm hộp nhà này.

Di! Dâu Tây nhìn đến cái hương phát triển này, tức khắc yên lòng, cũng không ngại bọn họ bảo mình ăn "Gạo nếp rớt tròng heo" Rốt cuộc, đối với một người lên mỗi ngày ăn ruột già, bún ốc làm bữa sáng mà nói, gạo nếp rớt tròng heo thì tính là cái gì?

Trên Hot search, nhiệt độ vốn dĩ không có hoàn toàn hạ xuống, Dâu Tây ở giới mỹ thực phát sóng trực tiếp cũng có chút danh khí, giữa trưa phát sóng trực tiếp xong, video được chia sẻ đến các tài khoản khác, thêm chút một đám cư dân mạng, cũng làm càng nhiều người biết đến tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Bận rộn đến giữa trưa tới thời gian ăn cơm đều không có, Nguyễn Miên Miên kết thúc buôn bán, làm cho chính mình cùng Chu Linh một chén mì trứng rau xanh đơn giản.

"Ăn ngon thật!" Chu Linh không nghĩ tới ngay cả mì trứng rau xanh bình thường cũng có thể làm ngon như vậy, đặc biệt uống một ngụm nước leo mang theo mùi thơm trứng gà, cảm giác một buổi sáng mệt nhọc đều tiêu giảm không ít.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cười nói: "Vậy chị ăn nhiều một chút."

Trừ bỏ mì, cô còn thuận tay làm một đĩa nộm dưa chuột. Ở bếp bếp nấu ăn hồi lâu, cô ăn uống không phải rất tốt, gấp miếng nộm dưa chuột từ từ ăn, chờ khôi phục chút cảm giác thèm ăn mới bắt đầu ăn mì.

Chu Linh ngược lại với cô, khò khè khò khè xử lý nửa chén mì, mới bắt đầu ăn nộm dưa chuột. Một ngụm dưa chuột vào miệng, cô lập tức bị gia vị trong nộm dưa chuột vị làm kinh ngạc, chỉ cảm thấy trước nay không ăn qua nộm dưa chuột ngon tới vậy.

Thanh thủy ngon miệng, dưa chuột ăn không cũng rất ngon, trộn với gia vị đặc chế, sáng giòn lại tiên hương, làm người ta nếm một ngụm liền dừng không được. Liền tiếp ăn sáu bảy miếng dưa chuột, Chu Linh nhận không được khen nói: "Nộm dưa chuột này ăn quá ngon, tôi cảm thấy có bán trong trong tiệm, khách hàng khẳng định thích!"

Nộm dưa chuột làm khá nhanh, hơn nữa là rau trộn, có thể làm từ trước, Nguyễn Miên Miên cảm thấy cái này có thể làm, đặc biệt là thấy chị một bên nói, một bên còn nhận không được bung lên đĩa nộm dưa chuột đổ chút nước nộm ăn.

"Bà Lý trồng nhiều dưa chuột không à?"

Các cô hiện tại ăn dưa chuột chính là bà Lý đưa, Nguyễn Miên Man hỏi cái này, hiển nhiên là nếu có nhiều liền trực tiếp đi qua nhà bà mua.

Chu Linh suy nghĩ một chút sau lắc đầu nói: "Không tính là quá nhiều."

"Vậy chị đợi lát nữa trở về tiệm đường đi qua nhà bà Lý nói một tiếng, trước mua hết dưa nhà bà, nếu không đủ dùng chúng ta lại đi chợ mua thêm."

"Được." Chờ Chu Linh cơm nước xong trở về, Nguyễn Miên Man bỗng nhiên nhớ tới trong tiệm lập xưởng hình như dùng hết rồi. Chuyển phát nhanh thì sớm nhất cũng phải ngày mai mới có thể đến, buổi chiều khẳng định không có khả năng lại bán cơm chiên lập xưởng khoai tây không hạn định số lượng rồi, cô nghĩ buổi chiều buôn bán trước nên ấn định số lượng, ngay sau đó mới lên lầu nghỉ ngơi.

Chương 75

Editor: Thienyetkomanhme

Ở trên lầu, trên chiếc giường tre sát cửa sổ đắp cái chăn nhỏ nặng nề ngủ một giờ, Nguyễn Miên Man cả người một lần nữa lên tinh thần.

Xuống lầu, cô rửa một mâm trái cây ngồi ở cửa, một bên ăn một bên thổi hóng gió. Zúa Zuyết Nhỏ ngay từ đầu còn ghé vào đầu gối cô xin ăn, chờ Nguyễn Miên Man cho nó một miếng táo, nó ăn xong liền không hề cảm thấy hứng thú, tự mình chạy đến một bên chơi.

Giữa trưa bận rộn quá mệt mỏi, cô liền bình luận cũng chưa xem trực tiếp đi lên lầu nghỉ trưa, lúc này nhớ tới, một tay ăn trái cây một tay cầm lấy đi động mở ra xem.

【h**7: Trong cuộc đời lần đầu biết được, nguyên lai cơm chiên cũng có thể ăn ngon như vậy! Chờ lần tới mẹ tôi đến thăm tôi, nhất định phải để bà ấy ném thử. 】

【f**0: Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon, chuyện quan trọng phải nói ba lần! Bình thường ăn cơm luôn bị bạn bè trêu ghẹo tôi ăn như mèo, tôi cũng vẫn luôn cảm thấy chính mình ăn uống rất ít, thẳng đến hôm nay, giải quyết sạch sẽ một hộp cơm chiên đầy, tôi mới phát hiện, nguyên lai là trước kia đồ ăn chưa đủ ngon. [hình ảnh] 】

【l**3: A a a a —— nhìn đến bình luận càng muốn ăn, vì cái gì cửa hàng này ở thành phố A! Chủ tiệm, thành phố B cũng rất tốt, muốn qua đây mở chi nhánh hay không? 】

【w**1: Thành phố H cũng rất tốt, phong cảnh tuyệt đẹp, địa linh nhân kiệt, chủ tiệm muốn mở chi nhánh liền tới thành phố H đi, nhìn video Dâu Tây quả thực quá thêm lùn nước miếng của tôi chảy ào ào. 】

【p**5: Muốn mở chi nhánh khẳng định trước suy xét đến thị trấn G cách vách, Chủ tiệm, chỉ cần anh lại đây, tôi khẳng định mỗi ngày đều tới! 】

.....

【 là ** son: Cái quý gì vậy? Như thế nào lại nháy ra nhiều người ở khắp nơi như vậy? 】

【 thiên **3: Phòng chừng là từ Weibo qua, bắt quá nhóm người này cũng chỉ có thể nằm mơ, Chủ tiệm muốn mở chi nhánh cũng muốn mở trong thành phố trước, sao có thể đi cái gì thành phố B, thành phố H. 】

【 n **x: Tôi ở Weibo nhìn đến bài viết, má ơi, cảm giác tiệm này muốn nổi tiếng rồi! Còn có người chủ trì mỹ thực phát sóng trực tiếp ăn cơm chiên lạp xưởng khoai tây! 】

【 5 ** còn: Là phát sóng trực tiếp của Dâu Tây đi? Trời ạ, tôi đã ăn qua cơm chiên lạp xưởng khoai tây nhìn đến phát sóng trực tiếp cũng thêm, đừng nói những người xem khác, bắt quá, tôi thêm ít nhất còn có thể ăn, bọn họ mới là thật sự thảm. 】

【 H **q: Như thế nào tôi cảm giác anh rất vui sướng khi người gặp họa? 】

【 5 ** còn: Ha ha ha, nào có? Bắt quá có chút cảm giác về sự ưu việt nhưng đó là sự thật mà, rốt cuộc bọn họ đều không ăn được, tôi có thể ăn mỗi ngày, đột nhiên cảm thấy làm người dân thành phố A chỉ số hạnh phúc đều tăng lên không ít. 】

.....

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, tò mò lên Weibo, tìm tôi, quả nhiên nhìn đến rất nhiều bài viết liên quan tới cửa hàng nhà mình.

Lúc nhìn đến đề tài "cơm chiên cứu mạng", cô tức khắc hiểu rõ vì sao sáng sớm đã có khách hàng tìm đến cửa, vì sao sinh ý giữa trưa lại tốt như vậy. Nhìn thấy cư dân mạng bị hình ảnh cơm chiên nhà mình làm thêm ăn, kêu muốn ăn, Nguyễn Miên Miên trong lòng ít nhiều có chút tự hào.

Bắt quá, chờ nhìn thấy có người nói, muốn chạy đến thành phố A chỉ để ăn cơm chiên nhà mình, Nguyễn Miên Miên liền có chút khó có thể tin. Cũng không phải cô đánh giá thấp tay nghề của mình, chỉ là cảm thấy, chỉ là một chén cơm chiên mà thôi, hưng sư động chúng như vậy, đáng giá sao?

Nguyễn Miên Miên trong lòng nghĩ, dư quang bỗng nhiên nhìn đến mèo con từ trên cây đào không xa nháy

xuống, trong miệng giống như ngâm thứ gì. "Lại đây!"

Nguyễn Miên Man mơ hồ đoán được là cái gì, hướng về phía Quà Quýt Nhỏ hô. Quà Quýt Nhỏ nghiêng đầu gương ánh mắt tỏ vẻ vô tội, chậm rì rì mà đi tới.

Nó mới vừa tới gần, đã bị Nguyễn Miên Man nhéo cổ xách lên, đi cái trán nó giảo huân: "Trái cây rửa sạch em không ăn, quả đào bé xíu như vậy em cần xuống làm cái gì?"

Từ trong cổ họng Quà Quýt Nhỏ phát ra vài tiếng khoe mẽ, định đem quả đào trong miệng nhả ra cho cô. Nguyễn Miên Man lập tức đem nó thả trên mặt đất: "Chị mới không cần, em có bản lĩnh hái xuống liền có bản lĩnh ăn hết!"

Quà Quýt Nhỏ đem quả đào trong miệng nhỏ ra, dùng móng vuốt đẩy tới trước mặt cô: "Mèo ô ~"

Nguyễn Miên Man đứng dậy rửa sạch tay, một lần nữa ngồi xuống từ mâm đựng trái cây cầm lên một quả anh đào đưa vào trong miệng, nhìn nó nói: "Em lợi hại như vậy hái quả đào chưa chín xuống, vậy ăn một ngụm cho chị xem?"

Cũng không biết là Quà Quýt Nhỏ thấy cô ăn anh đào mà học theo, hay là nghe đã hiểu ý tứ của cô, thế nhưng thật sự cúi đầu gặm một miếng, giây tiếp theo liền híp mắt, móng vuốt đem quả đào mang theo đầu răng bay ra xa.

Nguyễn Miên Man nhìn đến cái tiểu biểu tình của nó, không khỏi cười khẽ ra tiếng, cảm thấy ai bảo nó nghịch ngợm đi hái quả đào, đáng đời.

"Mèo ô ~" nghe được tiếng cô cười, mèo con bỗng nhiên cọ đến bên chân đến cô, làm nũng ngửa ra cái bụng.

Nguyễn Miên Man chịu không nổi mà cầm một miếng táo nhỏ khom lưng đút cho nó, giây tiếp theo tầm mắt bỗng nhiên dừng trên cái bụng của nó: "Quà Quýt Nhỏ, có phải em lại béo lên không?"

"Mèo ~"

Quà Quýt Nhỏ cắn miếng táo giữa đầu nhìn cô, trong miệng mơ hồ phát ra thanh âm. Thấy nó giống như kháng nghị, Nguyễn Miên Man vội trấn an: "Được được, không béo, không béo." Lời tuy nói như vậy, cô trong lòng lại nghĩ, vì không cho nó nhanh như vậy biến thành "Quà Quýt Bón", đạo này sẽ giảm bớt khẩu

phần ăn của nó.

Vài phút sau, Chu Linh từ nhỏ ngõ nhỏ tiến vào, nhìn thấy trên đất có quả đào xanh nằm lẫn lóc, không khỏi nói: "Ai ham ăn như vậy, cả quả đào xanh như vậy cũng hái?"

Nguyễn Miên Miên ngồi ở cửa nghe vậy, dùng cằm chỉ con mèo nằm bò trên mặt đất cách đó không xa: "Không phải nằm ở kia sao."

"Mèo ăn đào sao?" Biết được là chuyện tốt Quả Quýt Nhỏ làm, Chu Linh có chút đỏ khóc đỏ cười.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói: "Phòng chừng là do hiểu kỳ thôi."

Hai người hàn huyên hai câu, cùng nhau tiến vào trong tiệm, chuẩn bị cho buôn bán buổi chiều. Xem qua Weibo, Nguyễn Miên Miên đoán được buổi chiều khăng định cũng rất bận, chẳng những đem những thứ nên cắt đã cắt xong, thậm chí chuẩn bị xào chín những nguyên liệu nấu ăn cần nấu chín trước.

Chu Linh ở bên cạnh trước tiên đem túi đóng gói túi giữ ra, đợi lát nữa đóng gói cho nhanh. Cô một bên bận rộn việc trên tay, một bên nhìn Nguyễn Miên Miên cắt rau trên bệ bếp, cảm thấy xem cô xắt rau cũng là một loại hưởng thụ.

Chờ các cô chuẩn bị không sai biệt lắm, cách thời gian buôn bán chỉ còn vài phút. Nguyễn Miên Miên tính phần lạp xưởng còn lại đại khái còn có thể làm hơn ba mươi phần com chiên, báo Chu Linh đem thực đơn sửa một chút.

Chờ bắt đầu buôn bán, khách hàng tiến vào phát hiện com chiên lạp xưởng khoai tây hạn chế lượng, trong lòng kêu một tiếng "Ngọa tào." Ngay sau đó nhanh chóng đi đặt đơn.

Ba mươi phần com chiên lạp xưởng khoai tây nhìn thì nhiều, một giây đã bị cướp sạch, khách hàng đặt được thì âm thầm cao hứng, không được thì hỏi hạn buổi trưa không đặt đủ một phần, ngay sau đó cũng chỉ có thể đổi một loại com chiên khác.

Mãi có không ít khách hàng mới đến trong tiệm, vẫn là xem Dâu Tây phát sóng trực tiếp hoặc video, vì com chiên lạp xưởng khoai tây mà tìm đến, phát hiện bán hết rồi, há một chữ "Thật vọng" có thể hình dung.

Bọn họ vẫn đi chuẩn bị đi khu bình luận kêu than hai câu, kết quả phát hiện khu bình luận đối với các loại com chiên khác đánh giá cũng rất cao, nghĩ tới cũng tới rồi, dứt khoát đặt một loại com chiên khác có vẻ

hộp khẩu vị, cộng thêm canh tam tiêm.

Không có cơm chiên lạp xưởng khoai tây, nhóm khách hàng mới, chọn nhiều nhất là, tiếp theo là cơm chiên Dương Châu. Ngày cũng thực bình thường, rồi cuộc thời tiết đã dần dần nóng lên, cơm chiên đậu que thịt bằm cùng cơm chiên dưa đều tương đối dễ ăn, mà cơm chiên Dương Châu ở trong các loại cơm chiên có danh tiếng nhất định.

Cửa hàng quần áo nọ, đến giờ ăn cơm, cô nhân viên trong cửa hàng nghĩ đến mình từ buổi trưa ngóng trông đến buổi chiều thế nhưng không mua được cơm chiên lạp xưởng khoai tây, trong lòng có chút không cao hứng, vẫn luôn than vãn cùng đồng nghiệp.

"Hôm nay nóng như vậy, cơm chiên có cái gì ngon, còn không bằng đi bên đường ăn chén mì lạnh." Đồng nghiệp thấy cô bởi vì một chén cơm chiên mà lải nhải không ngừng, không khỏi nói.

"Đây chính là 'cơm chiên cứu mạng', hơn nữa cô không thấy à, Dầu Tây phát sóng trực tiếp ăn đến ngon lành, làm người xem thêm muốn chết, cũng may, vừa lúc chúng ta ở thành phố A, người xem những nơi khác muốn ăn còn ăn không được đâu! Chính là đáng tiếc không đặt được cơm chiên lạp xưởng khoai tây, hôm nay chỉ có thể ném thứ canh tam tiêm trước....."

Thẳng đến khi nhân viên giao cơ, đem cơm hộp tới, cô lúc này mới không tiếp tục lải nhải. Các cô làm trong tiệm đều là thay phiên nhau ăn cơm, lúc cô chờ cơm hộp, hai nhân viên khác trong cửa hàng đã ăn cơm xong, hiện tại đang tiếp đón khách hàng.

Bởi vì cơm chiên không phải là cơm chiên lạp xưởng khoai tây mà cô chờ mong, nên cô đem canh mở ra trước.

"Thật sự quá thơm!" Vừa mở cái nắp ra, một cỗ tiên vị xông vào mũi, cô bụng chén lên thối thối, nhẹ nhấp một ngụm, ngay sau đó hai mắt cong thành vòng trăng non, "Trách không được Dầu Tây có thể một hơi uống xong một chén canh lớn như vậy, uống ngon thật!"

Canh còn có chút nóng, cô thối nhấp mấy cái, cầm lấy chiếc đũa gấp nguyên liệu nấu ăn bên trong lên ăn.

Thịt nạc tươi mới hương hoạt, rau xanh thanh thủy ngon miệng, ngay cả nấm hương ngày thường cô không thích lắm, đều đặc biệt ăn ngon. A a a a ——

Mỗi loại ăn một chút, nhịn không được ở trong lòng hét lên, cảm thấy làm thế nào mà có thể nấu canh tam

tiền ngon như vậy, canh thơm thì thôi, nguyên liệu nấu ăn bên trong cũng ngon như vậy!

Lúc cô bắt đầu ăn canh, mùi hương dần dần bay ra ngoài, vốn dĩ đang xem quần áo khách hàng nhìn không được nhìn qua.

"Khụ, cái kia xin hỏi một chút....."

Khách hàng một câu còn chưa nói xong, một vị nhân viên nữ tóc ngắn mỉm cười đi lên: "Xin hỏi tôi có thể giúp cô việc gì?"

Khách hàng có chút ngượng ngùng cười một chút, sau đó nói: "Tôi chính là muốn hỏi một chút, cô nhân viên kia đang ăn cái gì vậy? Người thơm quá."

Vốn dĩ cho rằng khách muốn hỏi quần áo, nụ cười của nhân viên nữ tóc ngắn cứng lại trong một giây, theo suy nghĩ khách hàng chính là thượng đế, gật đầu nói: "Cô chờ một lát, tôi đi hỏi giúp cô."

Nhân viên tóc ngắn nói, xoay người đi vào quầy: "Viện Viện, cô đặt cơm hộp nhà ai vậy?"

Viện Viện mới vừa mở ra cơm chiên dưa ăn một ngụm, đang đắm chìm trong hộp cơm chiên, suy nghĩ vì sao cơm chiên này cũng ăn ngon như vậy, hiện tại cả đầu đều phập phình dưa, thịt, đậu Hà Lan, hình ảnh nguyên liệu nấu ăn, căn bản không nghe được bạn hỏi chuyện.

Thấy cô một lòng chỉ có cơm chiên trước mặt, bị mùi hương kích thích một chút cô gái tóc ngắn nuốt ngụm nước miếng sau nói: "Đừng ăn, lại ăn liền từ Viện Viện ăn thành Viên Viên, tôi đang hỏi cô đó!"

"Cái gì cơ?" Viện Viện lúc này mới nhìn đến cô, một bên nhắm nuốt cơm chiên dưa trong miệng chua ngọt ngon miệng một bên hỏi.

"Khách hàng muốn biết cô đặt cơm hộp của nhà ai, tôi lại đây giúp khách hỏi một chút." Nói xong, cô đồng nghiệp nhìn không được nuốt nước miếng, "Bằng không cô đi ra ngoài ăn đi, trong tiệm không gian nhỏ, hương thơm cơm của cô đầu bay cả tiệm, cũng quá làm người ta thèm rồi, tôi sợ khách hàng cũng không có tâm tình mua quần áo, chỉ tò mò cô ăn cái gì."

"Chính là lúc trước nói với cô đó tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, mở ra app bánh trôi cơm hộp trang đầu tiên là có thể nhìn thấy, thật sự đặc biệt ngon, tôi vốn đang có chút thất vọng không mua được cơm chiên lạp xưởng khoai tây, hiện tại phát hiện cơm chiên dưa của nhà này cũng ăn ngon....."

"Đã biết, đã biết, cô không cần miêu tả lại!" Có chút thèm, nhân viên tóc ngắn nhân đánh gãy lời thao thao bất tuyệt miêu tả, xoay người nói cho vị khách hàng kia.

Vị khách hàng nghe xong nhân viên nữ tóc ngắn thuật lại, trực tiếp đem cái váy trong tay đưa qua để cô treo lên, ngay sau đó liền móc đi động ra bắt đầu mở app bánh trôi cơm hộp.

Giống như Viện Viện, bởi vì cơm chiên lap xưởng khoai tây bán hết, khách hàng mới tôi không thể không đổi một loại cơm chiên khác, chờ ném đến hương vị cơm chiên, sự thất vọng trong lòng nháy mắt biến mất, cả đầu chỉ còn lại có hai chữ "Ăn ngon".

Khách hàng ăn tới vui vẻ, trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh lại là vội đến không có cả thời gian uống miếng nước.

Còn may là ít nhiều các cô trước đó đã đem nguyên liệu chuẩn bị xong, bằng không tuyệt đối lo liệu không hết mọi việc.

Mà trước kia nhân viên giao cơm tới trong tiệm ngồi một hồi là có thể lấy được cơm, thời gian chờ đợi cũng bắt đầu dài hơn.

"Khách hàng lại thúc giục tôi." Có nhân viên giao cơm nói thàn một câu, vội vàng trả lời. 【@ khách hàng chủ tiệm còn chưa có bắt đầu làm đến đơn của ngài, ngài thúc giục tôi cũng vô dụng. 】

【@ shipper nhà này ra cơm hộp vẫn luôn rất nhanh, anh nói thật, có phải anh ngại cơm chiên quá thơm, chính mình ở trong tiệm ăn trước? Tục ngữ nói rất đúng, có khổ không thể khổ đứa nhỏ, có đói không thể để đói khách hàng, anh cảm thấy anh làm như vậy có đúng không? 】

【@ khách hàng oan uống a! Tôi hôm nay thật sự không có ăn. 】

【@ shipper vậy chính là nói lúc trước thì anh có ăn? Hừ! Trách không được có đôi khi xem trên bản đồ rõ ràng đã đến cửa hàng từ lâu, nhưng lại mãi không thấy đưa đi. 】

【@ khách hàng xin lỗi xin lỗi.....】

【@ khách hàng không đúng! Địa chỉ này của anh là lần đầu tiên tôi đưa, kể cả lúc trước tôi không nhận được ở trong tiệm ăn cơm chiên, cũng không quan hệ tới chuyện kia của anh đi? 】

【@ Shipper..... Hình như là vậy, ha ha ha! 】

"Ha ha cái quý gì, khách hàng của tôi thật sự hư, thiếu chút nữa bị lừa." Nghĩ đến chính mình còn cùng hẳn xin lỗi, nhân viên giao cơm nói thầm.

【@ shipper nếu anh không ăn, hôm nay như thế nào lại chậm như vậy? Tôi thấy không phải anh đã sớm đến cửa hàng sao? 】

【@ khách hàng không có biện pháp, hôm nay sinh ý trong tiệm thật quá tốt, chủ tiệm có chút bận rộn. 】

Trần an xong khách hàng, vị nhân viên giao cơm nhìn không được cùng đồng nghiệp bên cạnh lải nhải.

"Đây khẳng định là khách hàng quen, lúc trước trong tiệm ra cơm xác thật tương đối nhanh, thường xuyên còn làm xong trước tôi tới, bất quá tôi xem sinh ý trong tiệm, về sau sợ là không được tốt như vậy nữa." Nghe hẳn lải nhải đồng nghiệp nói.

"Khách hàng kia còn oan uổng tôi, nói tôi ở trong tiệm ăn trước mới không đưa cơm cho hắn, thật là, sớm biết rằng sẽ chờ lâu như vậy, tôi đây liền thật sự đặt một phần, sau đó gửi hình ảnh qua thềm chết hắn."

"Sau đó hắn thu hoạch một chậu nước miếng, anh thu hoạch 1 cái một sao?" Bên cạnh một vị nhân viên giao cơm nghe được bọn họ đối thoại, "Ha ha" cười sau chen vào nói: "Có lẽ sẽ có thêm một cái khiêu nại nữa, lý do khiêu nại chính là 'bỏ đói khách hàng'."

Chương 76

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên nghe từ trong tiệm truyền đến thanh âm nói chuyện phôiêm não nhiệt, không cần nhìn đều biết, tất nhiên có không ít nhân viên giao cơm đang chờ ở bên ngoài. Cô đem lửa vặn lớn hơn chút, đẩy nhanh tốc độ xào nấu, đem hai nồi cơm chiên trong tay múc ra.

Vì tiết kiệm thời gian, cơm chiên hiện tại đều là trực tiếp cho vào hai cái chậu lớn bên cạnh, Chu Linh sẽ múc vào hộp cơm, mà cô lại tiếp tục làm nồi cơm chiên tiếp theo. Ở trong chậu là cơm chiên dưa cùng cơm chiên Dương Châu, thoát nhìn lại xinh đẹp lại thơm, nếu là khách hàng thích cơm chiên thấy hai chậu này, sợ là hạnh phúc đến mức hận không thể trực tiếp đem đầu vùi vào.

Chu Linh mỗi ngày đều có thể ăn đến mấy món cơm chiên, lúc đóng gói cơm hộp, vẫn là cảm thấy thơm đến không chịu được. May là định lực của cô cũng không tệ lắm, nếu là đối thành người định lực không tốt, sợ là múc cơm, trực tiếp liền nhón vào trong miệng. Dem hai chậu cơm chiên toàn bộ đóng gói xong, Chu Linh dựa theo đơn hàng đưa ra cho nhân viên giao cơm tương ứng, thuận tay thu đi chén đĩa trên bàn phía ngoài.

Rất nhanh tới 8 giờ, nhân viên giao cơm lui tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc vẫn như cũ chỉ nhiều không ít.

8 giờ hơn, Tư Cảnh Lâm đi vào trong tiệm, liền nhìn đến một cảnh tượng nào nhiệt. Mấy ngày hôm trước anh có hơi bận, hôm nay giải quyết xong công việc có thời gian rảnh, vốn dĩ chuẩn bị để trợ lý Tôn đặt cơm hộp, lại nghe thấy trợ lý Tôn thuận miệng nói một câu "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc trở nên nổi tiếng trên mạng". Tư Cảnh Lâm hơi hiểu một chút, nghĩ đến kẻ tiếp cũng không có việc gì, dứt khoát tự mình lại đây một chuyến.

"Tư tiên sinh." Chu Linh lại lần nữa cầm cơm hộp đi ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy anh tiến vào. Tư Cảnh Lâm hơi hơi gật đầu đáp lại, thẳng hướng phòng bếp đi vào.

"Chị ăn cơm chiều trước đi, em hiện tại không đói bụng." Nguyễn Miên Miên nghe được tiếng bước chân,

theo bản năng nghĩ là Chu Linh vào.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, mày hơi trầm xuống: "Em còn chưa ăn cơm chiều?"

Tuy rằng chính anh cũng chưa ăn, nhưng đó là do thời gian ăn tối của anh tương đối trễ, nhớ rõ lúc trước đều là 4-5 giờ cô đã ăn bữa tối, nghĩ khi Tư Cảnh Lâm tỏ vẻ không tán đồng.

"Anh Cảnh Lâm." Nguyễn Miên Miên nghe được giọng nói này, kinh ngạc quay đầu lại, thấy thật đúng là anh tối, theo bản năng nở nụ cười.

"Hôm nay có chút vội cho nên còn chưa có ăn, bắt quả cơm trưa em ăn lúc hơn 2 giờ, hiện tại còn không đói." Nhìn đến biểu tình trên mặt anh, Nguyễn Miên Miên giải thích một câu, quay đầu tiếp tục chiên cơm.

Đối mặt với nồi cơm chiên cô liền không nói, chờ đem cơm xào xong vào trong chậu, cô mới xoay người nói: "Anh Cảnh Lâm đợi chưa ăn cơm tối sao? Có muốn ăn cái gì hay không?"

Tư Cảnh Lâm không trả lời, đem tay áo cuộn lên, hỏi: "Có cái gì anh có thể giúp không?"

Nguyễn Miên Miên chớp mắt hai cái, theo bản năng định cự tuyệt, bắt quả thấy ngữ khí của anh rất nghiêm túc, cuối cùng xoay người cầm lấy một bộ chén muống, dùng nước ấm tráng qua, từ nồi điện múc ra một chén canh đưa tới: "Vậy anh giúp em nếm thử cái này đi, canh vịt hàm xem thế nào."

Vịt là do thân thích của bà Vương ở nông thôn tặng cho bà, bà Vương chặt nửa con đưa cho cô, cô trực tiếp lấy nồi điện ra hầm. Vẫn là chuẩn bị cho bữa tối của mình cùng Chu Linh, kết quả sinh ý bận rộn, căn bản không có thời gian ăn.

Tư Cảnh Lâm liếc nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn là đuối tay tiếp nhận. "Bên kia có ghế." Nguyễn Miên Miên chỉ vào vị trí phía góc có thể ngồi xuống ăn, xoay người tiếp tục bận rộn.

Tư Cảnh Lâm theo phương hướng cô chỉ mà ngồi xuống, dùng cái muống nhẹ đảo hai cái. Dưới ánh đèn, chén sủi làm canh càng sáng tỏ hương thuần, thoạt nhìn cũng không làm người ta có cảm giác dầu mỡ, dưới đáy chén có một ít thịt vịt, táo đỏ, cầu kỳ. Theo cái muống quấy lên, nhiệt khí cùng hương khí đồng thời bay lên, làm người ta nghĩ được thập phần muốn ăn.

Nguyễn Miên Miên lại lần nữa làm xong hai nồi cơm, mới hỏi anh: "Hương vị như thế nào?"

"Hàm đụn thích hợp, canh tiên vị mỹ, thịt vịt tô lạn tiên thuần, hương vị rất tốt." Xem đánh giá, Tư Cảnh Lâm hiển nhiên thực vừa lòng.

Nguyễn Miên Mãn hưởng trong chén nhìn lướt qua, thấy đã hết hơn phân nửa chén, suy đoán anh đại khái cũng chưa ăn tới.

"Không bằng em dùng canh này làm cho anh chén mì?" Cô đề nghị nói.

"Không cần." Cô bận như vậy, không giúp được gì thì thôi, Tư Cảnh Lâm cũng không muốn lại tạo thêm phiền toái.

Uống xong canh, anh đem chén đặt trong bồn rửa bát, hỏi cô còn có chuyện gì cần hỗ trợ không. Nguyễn Miên Mãn tưởng tượng không tới hình ảnh anh làm mấy việc vặt trong bếp, đang nghĩ cách từ chối, bỗng nhiên nhớ tới: "À, em quên cho Quà Quýt Nhỏ ăn! Bằng không anh giúp em một chút?"

"Được, thức ăn cho mèo ở đâu?"

"Ở ngăn tủ tầng thứ hai trong nhà kho."

Cô nói xong, Tư Cảnh Lâm từ phòng bếp đi ra ngoài, ở phòng khô tìm được thức ăn cho mèo, đi vào góc nhà, hướng chậu cơm đổ ra nửa chậu. Đổ xong thức ăn mèo, anh thấy con mèo kia còn không biết lại đây ăn cơm, quay đầu ở trong tiệm quét một vòng, liền nhìn thấy nó đang đứng ở một cái ghế nhìn chằm chằm vào nhân viên giao cơm đang ăn cơm.

"Lại đây ăn cơm." Tư Cảnh Lâm liếc nó.

Quà Quýt Nhỏ đối với lời anh nói hoàn toàn không phản ứng, giống như không phải đang gọi nó. Ngược lại là nhân viên giao cơm trong tiệm, đặc biệt là nhân viên giao cơm đang ngồi cạnh Quà Quýt Nhỏ, dưới khí thế của người đàn ông xa lạ, dù đối phương không phải là nhằm vào chính mình, vẫn là có chút không thoải mái.

"Kêu mày đi ăn cơm kìa, mau đi đi."

Cuối cùng, có nhân viên giao cơm nhìn không được đẩy mèo con nhỏ giọng nói một câu, ý bảo nó mau đi ăn cơm, làm cho đối phương thu hồi tầm mắt.

Quả Quýt Nhỏ hơi hơi quay đầu, lúc này mới phát hiện chậu cơm của mình có cái gì. Nó theo bản năng nhảy xuống ghế dựa, nhảy lên mấy cái đi tới trước chậu cơm. Nhưng mà, chờ phát hiện trong chậu là thức ăn mèi, tức khắc nó liền cảm thấy không quá hứng thú, dùng móng vuốt ở trong chậu lay hai cái, mới vươn đầu lưỡi liếm một ngụm.

Thấy nó ăn một miếng trong miệng, lại gẩy vài viên ra mặt đất, còn dùng móng vuốt hưởng chậu cơm đầy, Tư Cảnh Lâm trong mắt tràn đầy sự không đồng ý.

"Ngoan ngoan ăn cơm." Ngủ khi anh lộ ra vài phần nghiêm khắc.

Có lẽ là do khí thế, khi anh vào cửa cùng từ trong phòng bếp ra tới, nhân viên giao cơm trong tiệm theo bản năng an tĩnh lại, mặc dù nói chuyện cũng đều đề thấp thanh âm. Lúc này, khi anh nói chuyện, thanh âm liền đặc biệt rõ ràng, trong phòng bếp Nguyễn Miên Miên đều mơ hồ nghe được, không khỏi nói: "Quả Quýt Nhỏ lại không chịu ăn thức ăn cho mèo sao? Trong ngăn tủ còn có cá khô cùng thịt khô, có thể bẻ vụn trộn vào cho nó đó ạ."

"Được." Tư Cảnh Lâm lên tiếng, thấy mèo con nghe được "Cá khô", "Thịt khô" sau lỗ tai dựng thẳng lên, cũng không tiếp tục ăn thức ăn cho mèo nữa, cảm thấy không thể nuông chiều nó quá.

"Mày ăn xong thức ăn trong chậu trước đi." Anh dùng túi thức ăn cho mèo đẩy nó một cái.

"Mèo ngoan."

9 giờ rưỡi, rốt cuộc đóng cửa, Nguyễn Miên Miên rửa sạch tay cùng mặt từ phòng bếp ra ngoài, liền thấy Tư Cảnh Lâm ngồi ở cái ghế ven tường, mà trước mặt anh, Quả Quýt Nhỏ một hồi trợn một hồi ngò xồm mà hướng anh kêu không ngừng.

Quả Quýt Nhỏ ở trước mặt cô từ trước đến nay thật sự rất ngoan, Nguyễn Miên Miên thường thức bộ dáng hung hãn của nó một hồi mới mở miệng nói: "Quả Quýt Nhỏ em làm gì đây?"

Nghe được thanh âm của cô, Quả Quýt Nhỏ lập tức chạy tới, giữa đầu kêu lên: "Mèo meo meo ô....."

Nhìn đến bộ dáng này của nó cực kỳ giống như đang cáo trạng, Nguyễn Miên Miên có chút buồn cười, không khỏi nhìn về phía Tư Cảnh Lâm: "Nó đây là làm sao vậy?"

"Chưa cho nó thêm cá khô, vẫn luôn ngoan cố không chịu ăn cơm." Tư Cảnh Lâm nói xong, giơ tay nhìn xuống, phát hiện nó còn rất có năng lực, thể nhưng ngoan cố lâu như vậy.

Cho nên, anh liền vì chuyện này mà giăng cò cùng nó lâu như vậy? Nguyễn Miên Miên nghĩ đến hình ảnh đó, có chút buồn cười.

Chờ thấy anh đột nhiên nhìn qua, Nguyễn Miên Miên vội thu liễm ý cười: "Ngày thường cũng không phải mỗi ngày đều trộn lẫn cá khô, chỉ là lúc hơi bận không rảnh nhìn chăm chăm nó ăn, nó mới như vậy."

Nói xong, Nguyễn Miên Miên ngồi xổm xuống, nhẹ nắm cái mặt béo của mèo con: "Không được nào loạn, mau đi ăn hết thức ăn cho mèo, bằng không về sau đều không có cá khô ăn."

Quả Quýt Nhỏ cọ vào tay cô từ trong cổ họng phát ra vài tiếng mềm mại, ngoan ngoãn đi về trước chậu cơm, cúi đầu ăn cơm. Nguyễn Miên Miên nhìn chăm chăm nó một lát, xoay người đi vào bếp, không bao lâu liền cùng Chu Linh dùng khay bưng mấy chén my dùng canh vịt hầm nẫu cùng hai đĩa đồ xào, gọi Tư Cảnh Lâm lại đây cùng nhau ăn.

Cái Lúc này đều đã đói bụng, trừ bỏ mới vừa ăn Chu Linh khen hai câu mì nước dùng thật thơm, kể tiếp trên bàn đều thực an tĩnh.

Ăn xong, Chu Linh đem chén đĩa thu thập tốt đi vào bên trong rửa, Tư Cảnh Lâm nhìn về phía người đối diện hỏi: "Kế tiếp em có tính toán gì không?"

"Dạ?" Nguyễn Miên Miên không biết anh là chỉ cái gì, phát ra thanh âm nghi hoặc.

"Trong tiệm sinh ý hẳn là sẽ càng ngày càng tốt, em có suy xét định làm lớn không?"

Nguyễn Miên Miên theo bản năng lắc đầu.

Tư Cảnh Lâm cũng không hỏi vì cái gì, nói: "Một khi đã như vậy, trong cửa hàng cần thay đổi một chút, nếu không chỉ dựa vào hai người hẳn là lo liệu không hết việc."

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Miên tán đồng gật đầu.

Hai ngày này các cô đã vội đến mức quay vòng vòng, hôm nay đến thời gian ăn cơm đều không có, nếu là mỗi ngày đều như thế, các cô cũng không thể kiên trì thời gian dài.

Nguyễn Miên Man nhìn về phía anh nói: "Nhưng là muốn sửa như thế nào?"

"Tính toán trước một ngày em nấu bằng tốc độ bình thường thì làm được bao nhiêu suất, sau đó giới hạn số lượng các món trong thực đơn, bán xong liền dừng." Tu Cảnh Lâm nói xong, bổ sung một câu, "Giá cả cũng có thể tăng một chút."

Nguyễn Miên Man ngượng ngùng tùy tiện tăng giá, chỉ nói chờ ra món mới lại nói. Đối với cái này, Tu Cảnh Lâm thật ra cũng không khuyên cái gì, rốt cuộc lấy tay nghề của cô, chờ cửa hàng thay đổi, khách hàng mua không được tự nhiên sẽ chủ động thúc giục cô mở rộng.

Đơn giản cùng cô thương lượng thực đơn một chút, chờ Chu Linh rời đi, Tu Cảnh Lâm cũng theo sau tạm biệt. Chờ anh đi rồi, Nguyễn Miên Man mới phát hiện, lần này anh lại mang theo không ít trái cây cùng đồ ăn vặt lại đây.

Thời gian đã không còn sớm, rửa mặt xong Nguyễn Miên Man liền lên lầu, tiếp tục suy nghĩ một hồi thực đơn muốn thay đổi như thế nào, bắt đầu xem bình luận.

【i**n: Tìm theo đề tài trên Weibo, kết quả trong tiệm cơm chiên Lạp xưởng khoai tây thế nhưng bán hết rồi, chỉ có thể chấp vá đặt một phần cơm chiên đậu que thịt băm, trăm triệu không nghĩ tới thế nhưng sẽ ăn ngon như vậy, đậu que ngâm sảng giòn cùng với thịt băm xào ra cơm, thoải mái thanh tâm lại khai vị, bắt tri bất giác liền ăn hết một chén. 】【

【f**y: Nhà này cơm chiên dưa ăn cũng ngon á! Trước nay không ăn qua cơm chiên dưa ngon như thế, không nghĩ tới cơm hộp còn có cửa hàng đỉnh như vậy, tôi thế nhưng hiện tại mới biết được, thật là quá đáng tiếc! 】【

【a**p: Cửa hàng này không riêng cơm chiên ăn ngon, canh cũng siêu cấp ngon, ngay cả món phổ phổ thông thông đậu phộng rang đều thơm tới phát khóc. Tôi xem bình luận nói, trong tiệm phía trước còn có bán cá viên, bánh rau dại, thanh đoàn linh tinh, xem miêu tả tôi cũng rất muốn ăn, chủ tiệm khi nào lại bán vậy? 】【

.....

【w**t: Thèm chết tôi! tôi sao lại hiền như vậy, rõ ràng ăn không được còn muốn chạy tới chịu tội a a a
—— 】【

【p**5: Quyết định, 5-1 năm nay liền đi thành phố A chơi, sau đó đem cơm chiên trong tiệm ăn một lần!
】

【f**3: Chính là tới 5-1 cũng còn có lâu, tôi hiện tại liền muốn ăn ngay, nếu là có thể chuyển phát nhanh lại đây thì thật tốt. 】【

【a**n: Ha ha ha ha, hoan nghênh mọi người tới thành phố A chơi, chúng ta nơi này có rất nhiều món ngon, chỗ vui chơi. 】【

【o**6: Không, tôi không chào đón! Bởi vì ủa tới một đồng khách hàng mới, hôm nay cơm chiên lập xưởng khoai tây đều bị cướp sạch, tôi còn chưa có ăn đủ đâu! Hiện tại thế nhưng còn có người ngoài tính muốn lại đây tranh đoạt! 】【

.....

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, nghĩ đến ngày mai phải điều chỉnh toàn bộ thực đơn có số lượng giới hạn, bỗng nhiên có chút chột dạ.

Bất quá đây cũng là không có biện pháp, cô một người một đôi tay, nếu không làm như vậy, thời gian dài thật sự chịu không nổi.

Cô rời khỏi khu bình luận, quay đầu đi nhìn thoáng qua tiền lời hôm nay.

Lúc nhìn tiền lời thẻ nhưng sắp vượt qua 5000 đồng, cô trước kinh sau hí. Đây chỉ là trên app, nếu tính cả bán trực tiếp trong cửa hàng, hôm nay tiền lời chắc chắn hơn 5000 đồng. Bất quá cẩn thận tính một chút, tiền lời như vậy cũng là bình thường, rốt cuộc hôm nay cơm chiên bán đi cũng hơn bốn trăm phần, mà mỗi phần cơm chiên trừ đi chi phí quản lý app, lợi nhuận cũng vẫn thực khả quan, hơn nữa canh, đậu phộng, gạo nếp rót tròng heo cũng bán được không ít.

Chương 77

Editor: Thienyetkomanhme

Thẳng đến khi buồng di động tắt đèn ngủ, Nguyễn Miên Miên nhắm mắt lại nằm trên giường, trong lòng còn nhìn không được vì tiền lời hôm nay mà vui vẻ, một hồi lâu mới chân chính chìm vào giấc ngủ.

Ngày kế tiếp lại, dùng canh vịt hầm dư lại từ tối hôm qua nấu bái mì làm bữa sáng, Nguyễn Miên Miên bắt đầu lấy ra sách vở, bút, tính toán số lượng các món trong thực đơn.

Buổi trưa buôn bán trong 4 tiếng, mỗi một chảo cơm làm trong 10 phút, cô có thể đảo 2 chảo một lúc, mỗi nồi làm được 3 phần cơm, hai nồi 6 phần, như vậy một giờ là cô có thể làm 36 phần cơm. Đây là cô tính thời gian thoải mái, ngày hôm qua bình quân cô xào một nồi chảo chỉ mất khoảng sáu phút mà thôi.

Tính thêm thời gian ngẫu nhiên rang đậu phộng, chiên gạo nếp rót tròng heo gì đó, vậy tính một giờ có thể nấu 30 phần cơm, buổi trưa có 4 tiếng, vậy là 120 phần cơm chiên, đậu phộng rang và đậu phộng bọc đường liền làm 50 phần, 30 phần gạo nếp rót tròng heo, 120 phần canh... Buổi chiều buôn bán thêm 1 tiếng, vậy sẽ bán 150 phần cơm chiên, đậu phộng làm 60 phần, 30 phần gạo nếp rót tròng heo, 120 phần canh....

Về thời gian nấu canh, cô liền không tính vào, bởi vì mấy ngày trước mua mấy cái thùng giữ ẩm lớn trở về, trong tiệm canh tam tiên, cùng rau xanh đậu hủ hiện tại đều là nấu từ trước đặt ở bên trong thùng giữ ẩm, cơ bản không chiếm dụng thời gian buôn bán. Nguyễn Miên Miên cầm bút viết viết vẽ vẽ, thực mau liền quyết định xong. 120 phần cơm chiên nhìn thì nhiều, nhưng thành mỗi dạng cơm chiên, mỗi loại cũng chỉ có mười mấy phần mà thôi.

Cô tính toán tốt số lượng xong nhìn lại, cảm thấy so với hai ngày trước, hình như mình lười biếng đi rất nhiều. Nguyễn Miên Miên đo dự hai giây, bỗng nhiên nhớ tới lời nói "Thực tiễn ra kiến thức chính xác", quyết định vẫn là căn cứ theo cái này làm thử một chút, không được lại nói. Quyết định tốt, cô trực tiếp bắt đầu sửa thực đơn.

Chờ cô sửa xong thực đơn, Chu Linh đã tới, còn mang theo dưa chuột mua từ bà Lý. Dưa chuột mới hái

thoạt nhìn thủy nhuận mới mẻ, hết sức vui vẻ.

Thấy chị đem dưa chuột tới, Nguyễn Miên Man bắt đầu làm nộm dưa chuột, còn Chu Linh thì đi chợ mua sắm. Mấy bà lão trong ngõ nhỏ, rất nhiều người đều có xe ba bánh, không cần xách bộ mà chở đồ vật cũng tiện. Bà Vương cũng có một chiếc, hôm nay muốn mua tương đối nhiều nguyên liệu nấu ăn, Chu Linh dứt khoát quay về, chuẩn bị kéo xe ba bánh đi. Bà Vương nghe vậy, lại có chút không yên tâm, sợ cô bị lật xe, dẫn theo An An đi cùng cô.

Chờ mấy người mua sắm trở lại, Nguyễn Miên Man đã làm xong nộm dưa chuột, toàn bộ trong tiệm tràn đầy hương vị thoải mái thanh tân của dưa chuột cùng tiên hương mê người của gia vị. Mùi hương khiến cho người ta cảm thấy muốn ăn, làm món khai vị rất tốt, bà Vương ở cửa ngửi thấy sau, nhin không được nói:
"Đông Đông lại làm món gì vậy?"

"Bà nộm dưa chuột ạ." Nguyễn Miên Man trả lời xong, nghe vậy, bung một đĩa đi ra.

Cô ra tới nhìn đến bà Vương lấy đồ từ trên xe ba bánh xuống, bên trong xe chứa đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, không khỏi nói: "Như thế nào lại làm phiền bà vậy?"

"Haiz, bà không phải lo lắng tiểu Linh không rành làm lật xe ba bánh sao, vừa lúc cũng không có việc gì, liền cùng nó đi một vòng."

Bà Vương dứt lời, bên cạnh Tiểu An An thân thiết mà chào cô: "Chị!"

"Tiểu An An." Nguyễn Miên Man sờ sờ đầu bé, thuận tay dùng chiếc đĩa bón bé ăn một miếng nộm dưa chuột.

Tiểu An An cắn dưa chuột, mở to đôi mắt tròn xoe nói: "Ăn ngon ngon nha!"

"Vậy đi xuống vào bên trong ngồi ăn từ từ." Nguyễn Miên Man nói xong, một tay bế bé từ trên xe ôm xuống dưới.

Chờ sắp xếp xong cho Tiểu An An, dùng ghế dựa làm cái bàn, cho bé ngồi ở băng ghế nhỏ ăn nộm dưa chuột, Nguyễn Miên Man cùng Chu Linh bắt đầu đem nguyên liệu nấu ăn vào trong phòng bếp xử lý.

Bà Vương vốn dĩ muốn hỗ trợ, Nguyễn Miên Man cùng Chu Linh đều không cho bà động thủ, bà đành phải ngồi xuống bên cạnh An An, cầm đôi đũa cùng ăn dưa chuột.

"Đồng Đồng tay cháu cũng thật khéo, dưa chuột cũng có thể làm nộm ngon như vậy." Một ngúm mộm dưa chuột nuốt xuống, bà Vương liền nhin không được mà khen.

Bên cạnh Tiểu An An đi theo gật đầu, còn định chia sẻ với Quà Quýt Nhỏ đang thò qua nhìn. Nhưng mà, không biết là không thích dưa chuột, hay là không thích nhàn nhạt đậm vị của món này, Quà Quýt Nhỏ có điểm ghét bỏ mà quay đầu, giầy tiếp theo trực tiếp chạy đi.

"Bà đo nếm nếm gia vị thôi ạ, bà thích vậy cháu đem tỷ lệ các loại gia vị bên trong nói cho bà." Cái này chỉ là cô tùy tay làm ra một món, cũng không có gì đáng để bảo mật.

"Không cần, không cần, bà muốn ăn liền ăn mấy miếng cháu làm là được, lười phải học mấy cái này." Trên thực tế, bà Vương cảm thấy, một món ngon như vậy, khẳng định là bí phương, thấy cô nguyên ý nói là cô tín nhiệm mình, nhưng chính mình cũng không thể không đúng mực như vậy.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, tự nhiên bảo bà khi nào muốn ăn liền tới đây. Bà Vương càng ăn càng cảm thấy này ngon, dứt khoát đứng dậy đi ra xe ba bánh đem màn thầu mua ở chợ xách vào, lấy ra một cái liền chấm vào nước nộm dưa chuột ăn.

"Bà ngoại, không phải nói mua màn thầu làm bữa trưa sao? Bà như thế nào hiện tại liền ăn rồi?" Chu Linh dọn xong nguyên liệu nấu ăn nhìn thấy bà mình ăn màn thầu, không khỏi hỏi một câu.

"Nước nộm này hương vị rất ngon, bà không muốn lãng phí, ăn cùng màn thầu cũng khá tốt." Bà Vương chính mình ăn còn chưa đủ, còn bảo các cô cùng nhau tới ăn, "Không có việc gì, màn thầu ăn hết bà buổi trưa lại nấu cơm là được."

Nguyễn Miên Miên nể tình tiếp nhận cái màn thầu bà đưa, bẻ nửa cái đưa cho Chu Linh. "Màn thầu này hấp còn hơi sượng." Đại khái là bệnh nghề nghiệp, ăn xong một miếng, Nguyễn Miên Miên thuận miệng nhận xét.

"Bà chính là nhin không tới mới mua, ngày thường trong nhà rất ít ăn màn thầu." Bà Vương nói. Nộm dưa chuột loại rau trộn như vậy, trẻ con cũng không nên ăn quá nhiều, thấy An An còn nhin không được thường thường ăn một miếng, Nguyễn Miên Miên lấy ra một ít đồ ăn vặt Tư Cảnh Lâm đưa tới đời đi sự chú ý của bé.

Đỗ An An không ăn nộm dưa chuột nữa, Nguyễn Miên Miên nhớ tới, nói với Chu Linh: "Em đem thực

đơn trong tiệm sửa lại một chút, hôm nay hẳn là sẽ không bận rộn như hôm qua nữa."

Chu Linh nghe vậy, mở ra đi động, mới xem qua liền nhin không được nói: "Như vậy có phải sẽ kiếm ít tiền hơn? Bận một chút chị cũng không sao."

Bà Vương nghe được các cô đổi thoại, không khỏi ngẩng đầu lên: "Trong tiệm lo liệu không hết? Bà có thể lại đây phụ họa đưa một chút."

"Cảm ơn bà Vương, bắt quá không cần." Nguyễn Miên Miên cự tuyệt, giải thích nói, "Nếu lại bận rộn giống như ngày hôm qua, thời gian dài đối với thân thể không tốt, lại nói tiền thì vĩnh viễn không kiếm đủ, cho nên em mới đem thực đơn điều chỉnh một chút, đương nhiên cái này cũng không phải là cố định, trước nhìn xem tình huống hôm nay, sau sẽ sửa lại cho phù hợp."

Bà Vương nghe được lời này, cảm thấy cô còn nhỏ tuổi nhưng thật ra nhìn thấu nhiều chuyện, lập tức khen: "Đông Đông nói rất đúng, trên đời này tiền quan trọng, bắt quá thân thể so với tiền càng quan trọng hơn, hiện tại vì tiền mà bận rộn hư thân thể, về sau kiếm nhiều tiền cũng không nhất định có thể khỏe mạnh như trước."

Nói xong, bà lại bổ sung nói: "Bắt quá trong tiệm nếu thật sự quá nhiều việc lo liệu không hết, hai đứa cũng đừng khách khí với bà, nói một tiếng, dù sao bà mỗi ngày cũng không có việc gì."

Chu Linh nghe cô cùng bà ngoại nói, bỗng nhiên nhớ tới cô chủ mình thoạt nhìn ổn trọng đáng tin cậy, trên thực tế còn chưa tới hai mươi tuổi, vẫn là lúc thân thể phát triển, xác thật không nên để mệt nhọc quá, vì thế không nói thêm cái gì.

Có màn thầu giải quyết hết một đĩa nộm dưa chuột, bà Vương liền mang theo An An lên xe ba bánh về nhà, không ở đây quây rầy các cô. Nguyễn Miên Miên vốn dĩ nói nếu bà thích, liền lại mang một phần nộm dưa chuột về, bà Vương lại bảo các để lại mà bán, nói thế nào cũng không chịu về.

Chờ hai bà cháu đi rồi, Nguyễn Miên Miên đem canh buổi trưa nấu xong, Chu Linh rửa, cắt xong nguyên liệu nấu ăn, những cái gì có thể chuẩn bị trước đều chuẩn bị xong, thấy còn có thời gian, lúc này mới ngồi ở trong tiệm nghỉ ngơi, xem TV.

Cùng lúc đó, Hứa gia Hứa Mộng Nguyệt vô tình ở trên mạng nhìn thấy bài viết về "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", tìm kiếm một chút phát hiện cửa hàng này thế nhưng lại nổi tiếng, tức giận đến cả khuôn mặt đều biến sắc.

Trong khoảng thời gian này, mấy người quan hệ cùng cô không tốt, thường lấy chuyện cô mở cửa hàng, thế nhưng còn chưa mở đã đóng cửa, cười nhạo cô, Hứa Mộng Nguyệt trong lòng vốn dĩ đã khó chịu, hiện tại nhìn đến đầu số gây tội hại mình bị cười nhạo ngược lại càng ngày càng tốt, quả thực hận đến ngứa răng.

Bất quá, trải qua hai lần nhà mình bị Tư Cảnh Lâm cảnh cáo, hơn nữa lần trước ở trong tiệm nhìn đến ông Triệu, ông Nhậm, ông Đàm ăn cơm trong tiệm, cô tốt xấu gì trí nhớ còn khá tốt, không dám lại tùy tiện nhăm vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

"Một bữa không ăn qua thử tốt, cơm chiên loại đồ vật thấp kém này có cái gì mà thêm!" Hứa Mộng Nguyệt ngữ khí khinh thường, ngay sau đó mở một topic, đem tức giận đều phát tiết đến những cư dân mạng bày tỏ thêm thường với "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc".

Cư dân mạng mà dễ bắt nạt sao? Vốn dĩ xem được mà ăn không được đã rất phiền não rồi, đặc biệt là gần đây topic lại có rất nhiều cư dân mạng ở thành phố A đăng hình ảnh về các loại cơm chiên, cũng tỏ về các loại cơm chiên khác trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc so với "cơm chiên cứu mạng" cũng không kém. Dưới tình huống bị 'nhem nhem' nhiều lần, tâm tình liền có chút không vui, đột nhiên nhảy ra một người mở cái topic trào phúng, nói bọn họ chưa hiểu việc đời, nói bọn họ muốn ăn cơm chiên cấp thấp, đây còn không phải là thiếu mắng sao?

Vì thế, Hứa Mộng Nguyệt thực mau liền thử nghiệm đến, bị cư dân mạng công kích tập thể là tư vị gì. Bị cư dân mạng nói lời thô tục, không nói lời thô tục phải nhớ một hồi, Hứa Mộng Nguyệt ngay từ đầu tức giận đều chuyển dời đến trên người bọn họ, tức giận đến "Bang" một tiếng trực tiếp ném đi động đi, cũng mắng to mấy đứa trên mạng thật không có tổ chất.

Cư dân mạng mắng mỏ thấy đối phương không phản hồi, hoàn toàn không đem cô là vấn đề nữa, tiếp tục chìm đắm trong mỹ thực.

【 Có cái kênh gọi là chủ trì "Nhị hắc" cũng làm phát sóng trực tiếp món ăn của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, mấy người có xem không? 】

【 Xem, bị tiêu đề "gạo nếp rót tròng heo" lừa vào, vốn đang tưởng ăn cái gì khẩu vị nặng, kết quả..... Xé lừa đảo, gạo nếp rót tròng heo kia sắc – hương – vị đều đầy đủ, khán giả quả thực bị thềm chết, đến lượt tôi, tôi có thể ăn hết mười hộp. 】

【 Tuy rằng gạo nếp rót tròng heo kia thoát nhìn thật sự rất ngon, nhưng mười hộp liền quá khoa trương,

dù sao cũng làm từ gạo nếp, trừ phi là dạ dày ương, người thường khẳng định ăn không vô. 】

【 Nghe nói ngay cả đậu phộng rang của cửa tiệm kia đều siêu cấp ngon, ăn ngon đến tình trạng gì á? Nghe nói bên đó có người đàn ông, cha vợ hắn đặc biệt khó chơi, vẫn luôn không đồng ý hôn sự của hắn cùng bạn gái, kết quả ngày nọ hắn mang theo đậu phộng rang của cửa tiệm này đưa cho cha vợ, cha vợ hắn ăn xong, lập tức liền đồng ý hôn sự của bọn họ. 】

【 Thiệt hay giả vậy? Khoa trương như vậy sao? 】

【 Cảm giác như là quảng cáo vậy, dù sao tôi cũng không tin, trừ phi cho tôi nếm thử xem có thật sự ngon như vậy không. 】

【 Nói trở về, mọi người cảm thấy cơm chiên chuyển phát nhanh lại đây có được không? Tôi có một người bạn ở thành phố A, tôi định nhờ cô ấy mua rồi chuyển phát nhanh qua đây. 】

【 Chuyển phát nhanh cơm chiên? Một cô nghĩ ra được, đều là người ham ăn, tôi thật là hổ thẹn không bằng. 】

【 Đừng nói, tôi cảm thấy cái ý tưởng chuyển phát nhanh này vẫn là khá được, cho thêm mấy túi chườm nước đá, thừa dịp thời tiết còn không phải đặc biệt nóng, hắn là không hỏng được. Kể cả cơm chiên không được, đậu phộng rang khẳng định không thành vấn đề. 】

Ước gì chỉ là mấy cư dân mạng thảo luận chơi, không nghĩ tới, kế tiếp thật là có nhiều nhân tài thời thời khắc khắc đều tìm ra cơ hội buôn bán.

【 Mua đùm tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, "cơm chiên cứu mạng", cơm chiên Dương Châu, cơm chiên dưa..... đậu phộng rang..... Muốn ăn gì liền vào chọn! Không mất bao nhiêu phí chuyển phát nhanh, chỉ cần mười đồng, mười đồng mua được không có hại, mua không được liền tiếc nuối, lại có thể ném đến "cơm chiên cứu mạng" cùng khoản —— cơm chiên lạp xưởng khoai tây, làm bạn nhấm nháp mỹ thực đồng thời lãnh hội đến chân lý cuộc đời! 】

【 Xi —— nói giỡn hay là nghiêm túc vậy? Tôi thật có chút động tâm, canh cũng có thể mua đùm sao? 】

【 Bầu trên xem tôi, xem tôi, dịch vụ mua đùm của tôi siêu mau, hơn nữa ta chỉ cần tám đồng! Canh cũng không thành vấn đề, chỉ cần bạn không ngại hình thức, tôi có thể cắt vào bình nước khoáng gửi cho bạn,

cũng có thể đông lạnh thành băng sau đó gửi qua. 】

【tôi không cần mười đồng, cũng không cần tám đồng, chỉ cần năm đồng! 】

【A! Lòng dạ mấy người đều quá hiểm độc, tôi chỉ cần ba đồng. 】

.....

Một đám nhàn rỗi không có chuyện gì còn cạnh tranh với nhau, cư dân mạng nhìn thấy thiếu chút nữa cười chết, đồng thời cũng cho tiệm cơm chiền Hạnh Phúc một đợt nhiệt độ mới.

10 giờ 20 phút, khách hàng vào tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, định nhìn xem hôm nay có cơm chiền lập xương khoai tây hay không, giây tiếp theo lại bỗng nhiên chịu kinh hách.

Bọn họ xoa xoa mắt, phát hiện xác thật không nhìn lầm, trong tiệm hôm nay không những không có cơm chiền lập xương khoai tây, thậm chí những loại cơm chiền khác đều giới hạn số lượng! Không kịp nghĩ nhiều, bọn họ vội vàng đem món cơm chiền muốn ăn cùng với nộm dưa chuột mới ra vào giỏ mua sắm, sau đó chờ cửa hàng mở cửa liền thanh toán.

10 giờ rưỡi vừa qua vài giây, những khách hàng tới sớm đã thành công đặt đơn trả tiền. Chờ xác định chủ tiệm tiếp đơn, bọn họ lập tức đến khu bình luận nhấn lại, hỏi chủ tiệm như thế nào các loại cơm chiền cũng bắt đầu giới hạn số lượng bán ra?

Có đơn đặt hàng tới trong tiệm liền bắt đầu bận rộn, Nguyễn Mên Man tự nhiên không rảnh trả lời bọn họ.

Mà nhóm khách đầu tiên vào tiệm kỳ thật còn tính là may mắn, ít nhất còn có thể chọn, lúc sau khách hàng vào tiệm, liền phát hiện, cơm chiền dưa, cơm chiền đậu que thịt băm, cơm chiền ốc đồng, cơm chiền Dương Châu toàn bộ bán hết, cuối cùng chỉ có thể lui xuống chọn các món còn lại, lựa chọn cơm chiền tóp mỡ hoặc là cơm chiền thịt trứng.

Mà người tới muộn hơn, càng là chỉ còn lại có cơm chiền rau xanh, cơm chiền mỡ heo hai lựa chọn.

"A! Làm sao bây giờ? Mãi cùng mọi người nói chuyện, hiện tại trong tiệm chỉ còn cơm chiền mỡ heo cùng cơm chiền rau xanh?"

Việc phát sóng trực tiếp, chỉ cần có nhiệt độ, sẽ có người làm. Nhìn đến Dầu Tây phát sóng trực tiếp món ăn của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, khán giả hưởng ứng khá tốt, những người chủ trì khác ở thành phố A cũng bắt đầu làm chủ đề này, tỷ như phía trước có "Nhị hải" mà cư dân mạng thảo luận, lại tỷ như hiện tại đang phát sóng trực tiếp "Tiểu Bánh Quai Chèo".

【Cơm chiên mỡ heo? Tôi là lần đầu nghe tới, điểm một phần thử xem.】

【Tôi cảm thấy cơm chiên rau xanh không tồi, thoạt nhìn rất xinh đẹp.】

【Cơm chiên rau xanh quá bình thường, vẫn nên đặt cơm chiên mỡ heo.....】

"Vậy rốt cuộc là đặt loại nào đây?" Tiểu Bánh Quai Chèo nhìn đến lần đặt bình luận rồi rầm lên, đồng thời trong lòng còn có điểm trách cứ chính mình.

A a a! Mới vừa rồi vì cái gì không nhìn thời gian, còn lại hai loại cơm chiên đơn giản như vậy, phát sóng trực tiếp có cái gì đáng xem!

【Trẻ con mới lựa chọn, người trưởng thành đương nhiên là muốn hết, dù sao cũng không đắt.】

Chương 78

Editor: Thienyetkomanhime

【Mau đi! Tiểu Bánh Quai Chèo cô đừng phân vân tiếp, tôi thấy trong tiệm số lượng đang giảm xuống rất nhanh, cô còn chưa đặt liền không còn!】

Tiểu Bánh Quai Chèo nhìn thấy khán giả nhắc nhở, vội vàng đem cơm chiên mỡ heo, cơm chiên rau xanh mỗi loại đặt một phần, thấy phía dưới đậu phộng bọc đường còn thừa chín phần, cũng đặt một phần, sau đó đặt đơn tính tiền.

"Còn may, còn may." Đặt đơn thành công, cô tải lại trang, thấy trong tiệm chỉ còn lại có một phần cơm chiên rau xanh, năm phần đậu phộng bọc đường, tức khắc thở phào một hơi, cảm thấy may xuống tay còn nhanh, bằng không này kỳ phát sóng trực tiếp này liền hỏng hết.

Bất quá, kế hoạch của cô là làm phát sóng trực tiếp là chọn cơm chiên dưa, cơm chiên ốc đồng hoặc cơm chiên Dương Châu, hơn nữa gạo nếp rót trảng heo cùng canh tam tiên, hiện tại đều chưa mua được, trong quá trình đợi cơm hộp, tuy rằng nỗ lực cùng khán giả nói chuyện phiếm, trong lòng lại có chút không dễ chịu.

Mấy khác giả thường xuyên xem Tiểu Bánh Quai Chèo phát sóng trực tiếp đại khái là từ biểu tình của cô nhìn ra cảm xúc của cô có chút thấp, một bên tặng lễ vật một bên tỏ vẻ thực chờ mong. Người chủ trì này sợ đi kêu "Tiểu Bánh Quai Chèo", trừ bỏ bởi vì cô thích ăn Bánh Quai Chèo, còn bởi vì cô thích tết hai bím tóc bánh quai chèo, nhìn đến làn da bình luận, cô rút cuộc cười rộ lên, thoát nhìn có chút đáng yêu.

Mỗi phòng phát sóng trực tiếp trừ bỏ khán giả thích xem, không tránh được còn có antifan. Tiểu Bánh Quai Chèo tâm tình tốt hơn một ít, đã bị làn da bình luận của antifan làm hỏng.

【Phát sóng trực tiếp cơm chiên mỡ heo, cơm chiên rau xanh? Thật là nhàm chán, tôi đến bên đường nhìn người ta ăn cơm trong quán ăn khuya còn đáng xem hơn!】

【 Cười chết, hiện tại người xem đều để dãi như vậy sao? Cơm chiên rau xanh ha ha ha ha..... 】

【 Chủ trì, không phải cô còn đặt đậu phộng sao? Tôi thấy cũng đừng ăn cơm chiên, dứt khoát ăn đậu phộng nhấm rượu còn đáng xem một chút. 】

【 Cùng chủ đề, người ta tốt xấu phát sóng trực tiếp ăn cơm chiên lập xương khoai tây, canh tam tiên, gạo nếp rót tròng heo. Cô nhìn xem cô đây là làm gì?:)) 】

【 Không muốn xem thì rút không được sao? Có bệnh tới đây phát bệnh làm gì! 】

Thấy người xem cùng antifa cãi nhau, Tiểu Bánh Quai Chèo cố gắng tươi cười khuyên vài câu, trong lòng đã có điểm hối hận lựa chọn đề tài này, lại có điểm hối hận chính mình không chuẩn bị đầy đủ.

Một lát sau, nhân viên giao cơm điện thoại tới giám sát xấu hổ cho Tiểu Bánh Quai Chèo, cô đứng dậy đi lấy cơm hộp thuận tiện điều hòa lại cảm xúc, sau khi trở về biểu tình đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Cách một tầng hộp cơm nhìn thấy, cơm chiên rau xanh cùng cơm chiên mỡ heo thật sự có chút đơn giản, đặc biệt là món sau, nếu là không có hương hành điểm xuyết, thoạt nhìn tựa như một chén cơm trắng. Nghĩ đến trên mạng đôi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cơm chiên khen đến ba hoa chích chòe, Tiểu Bánh Quai Chèo nhìn hai phần trước mặt này, trong lòng không khỏi có điểm thất vọng.

Bất quá thất vọng thì thất vọng, phát sóng trực tiếp còn phải tiếp tục, cô giới thiệu cho người xem một lần trước mặt ba hộp là những món gì, đem cái nắp mở ra.

Mùi hương của cơm chiên rau xanh cũng không qua nồng, lại mang theo cảm giác thoải mái thanh tân nói không nên lời, ngửi cái mùi này, lại xem cơm chiên trong hộp kim hoàng cùng xanh tươi hòa trộn với nhau, miệng Tiểu Bánh Quai Chèo khẽ nhếch, cảm thấy cơm chiên rau xanh nhìn như đơn giản, tựa hồ cũng không đơn giản như vậy.

Khán giả tuy rằng nghe không ngửi được mùi hương, nhưng lại có thể thấy, sôi nổi bình luận khen cơm chiên xinh đẹp. Tiểu Bánh Quai Chèo lại không rảnh xem bình luận, đã cầm lấy cái muỗng ăn một ngụm cơm. Rau xanh thoải mái thanh tân giòn nộn, cơm tiên hương nhai rất ngon, trong bất tri bất giác liền ăn được mấy miếng, cô thậm chí nhắm mắt lại cảm thụ, cảm thấy đây là cơm chiên ngon nhất mình từng ăn qua.

Không cần cô bình luận, khán giả đã từ biểu tình phát ra từ nội tâm của cô đoán được, chén cơm chiên rau

xanh kia khẳng định ăn rất ngon.

【 *Mẹ nó, tôi thế nhưng nhìn một chén cơm chiên rau xanh thôi cũng đói bụng, trong nhà có rau xanh cùng cơm thừa, tôi cũng đi làm một chén chỉ chính mình đi.* **】**

【 *Nhà ai mà không có rau xanh cùng cơm thừa chứ? Cái chúng ta thiếu là nguyên liệu nấu ăn sao? Không, chúng ta thiếu chính là tay nghề!* **】**

Tiểu Bánh Quai Chèo ăn xong non nửa hộp cơm, rớt cuộc nhớ tới mình đang phát sóng trực tiếp, vội nhận xét bổ sung: "Cơm chiên rau xanh này chính thể ăn lên thập phần thoải mái thanh tâm mỹ vị, rau xanh bên trong có chút giòn, không phải cái loại mềm oặt, cơm nhai cực kỳ ngon....."

Cô một bên nói một bên lại ăn mấy miếng, thẳng đến khi nhìn thấy bên cạnh còn có một hộp cơm chiên, lúc này mới chưa đã thèm mà buông hộp cơm xuống.

"Chúng ta lại đến nếm thử cơm chiên mỡ heo đi, nói thật, nếm qua cơm chiên rau xanh, tôi hiện tại có điểm mong đợi." Cái nắp được mở ra, lộ ra cơm bên trong phả lẹ trong suốt tuyết trắng, có màu xanh của hành điểm xuyết, thoạt nhìn giống như là tuyết sơn mọc ra mầm xanh.

Tiểu Bánh Quai Chèo bung lên này hộp cơm tiến đến trước máy quay, cho khán giả thưởng thức ở cự ly gần: "Phần cơm chiên mỡ heo này thoạt nhìn thật sự rất xinh đẹp, vừa mở ra chính là một mùi hương đặc trưng của mỡ heo, rất thơm rất mê người, tôi hiện tại nếm thử hương vị của nó....."

Người thường dùng mỡ heo xào ra món ăn đều sẽ rất thơm, càng đừng nói đây là Nguyễn Miên Miên dùng mỡ heo đặc chế của mình xào ra cơm. Một ngụm nuốt xuống, mới vừa rồi còn cảm thấy cơm chiên rau xanh là cơm chiên ngon nhất mình từng ăn qua, Tiểu Bánh Quai Chèo nháy mắt liền thay đổi.

"Đây là cơm chiên ngon nhất tôi từng ăn qua, tôi cũng không biết dùng ngôn ngữ hình dung như thế nào nữa."

Tiểu Bánh Quai Chèo nói xong, liền một lòng ăn uống, trên mặt thậm chí lộ ra biểu tình hạnh phúc.

【 *Hút..... Tôi hiện tại đi mua thịt heo về ngao mỡ heo được không?* **】**

【 *Hiện tại đi thành phố A có kịp không?* **】**

"Thật sự quá thơm, ăn quá ngon, ăn ngon đến mức tâm linh của tôi hiện tại đặc biệt sung sướng." Ăn xong hơn phân nửa hộp cơm chiên mỡ heo, Tiểu Bánh Quai Chèo mới nói câu thứ hai về hộp cơm này.

Du quang quét đến bình luận có người xem nhắc nhỏ cô còn có đậu phộng, cô đem đặt hộp cơm qua một bên, một bàn tay mở hộp đậu phộng bọc đường. Đậu phộng no đủ bọc một tầng đường tuyết trắng, chỉ có thể mơ hồ nhìn đến chút màu hồng vốn có của vỏ đậu phộng.

"Mùi hương đậu phộng cùng mùi ngọt của đường hòa quyện với nhau, khiến cho người ta rất muốn nếm thử một miếng." Cô nói xong, đã dùng cái muỗng múc mấy viên đưa vào trong miệng. Đậu phộng bọc đường vừa tới trong miệng, đầu lưỡi liền nếm đến một cổ ngọt thanh, chờ hàm răng trên dưới một chạm vào, mặt ngoài bọc đường cùng đậu phộng bên trong mở tung, miệng đầy hương vị thơm ngọt đậu phộng.

"Ngọt mà không ngấy, vừa thơm vừa giòn, không nghĩ tới đậu phộng lại ngon như vậy!" Ăn ngon đến Tiểu Bánh Quai Chèo nhìn không được dùng tay nâng gương mặt.

【Nhìn Tiểu Bánh Quai Chèo nâng mặt, bỗng nhiên nhớ tới câu nói của Crayon Shin-chan kia "Ăn ngon đến muốn rút cái mặt".】

【Bà một tên nhóc, không phải hẳn nói "Ăn ngon đến muốn rút cái mông" sao?】

【xem xong Dầu Tày, nhị Hải cùng Tiểu Bánh Quai Chèo phát sóng trực tiếp, tôi thật sự quyết định, 01-05 này nhất định phải tới thành phố A.】

【Xem thôi mà tôi đều bị bọn họ làm cho thêm khóc, cũng mang tôi đi với, tôi cũng phải đi thành phố A.】

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Nguyễn Miên Miên không biết cửa tiệm nhà mình lại lần nữa trở thành tư liệu sống cho việc phát sóng trực tiếp, không nhanh không chậm làm xong một phần cuối cùng, cô đi ra phòng bếp, phát hiện lúc này còn chưa tới 2 giờ.

Không thể không nói, đem thực đơn toàn bộ giới hạn số lượng, hôm nay thật sự nhẹ nhàng không ít, giữa trưa cũng có thể rút ra thời gian ăn cơm trưa. "Số lượng cơm trên thực đơn đều bán hết, còn thừa thời gian, có định thêm một ít không?" Chu Linh nhìn thấy cô đi ra, không khỏi hỏi.

Cũng chỉ có hơn nửa giờ mà thôi, Nguyễn Miên Miên cảm thấy không cần thiết: "Không cần, ngày mai em lại tăng số lượng một chút."

Chu Bình gật gật đầu, làm xong vệ sinh liền về nhà. Chờ chị đi rồi, Nguyễn Miên Miên ở trong tiệm ngồi xuống bắt đầu xem di động. Lúc sửa thực đơn cô liền biết, khách hàng khẳng định sẽ có ý kiến, vào khu bình luận, phát hiện quả nhiên không ngoài dự kiến.

【là sơn: Nộm dưa chuột ngon, trước nay chưa ăn qua nộm dưa chuột ngon như vậy, quả thực là gia vị thần tiên, ăn xong đến nước nộm tôi cũng không bỏ, chuẩn bị để ngày mai buổi sáng trộn mì ăn. [hình ảnh]

【võ w: Nộm dưa chuột ăn quá ngon, bà xã tôi ăn xong một hộp đều không đủ, bảo tôi đi ra ngoài lại mua mấy cây dưa chuột trở về, trộn với nước nộm dư lại, bắt quả nộm dưa chuột trọng điểm chính là cái gia vị này, tự thêm dưa chuột vào ăn cũng khá ngon. 】

【cái thứ: Chủ tiệm sao lại thế này? Như thế nào cơm chiên đều bắt đầu giới hạn số lượng? Tuy rằng cơm chiên trong tiệm đều rất ngon, nhưng hôm nay tôi muốn ăn cơm chiên ốc đồng, kết quả không cướp được, học máu! 】

【jy: Ngạo tào! Đây là cửa hàng cơm chiên thần tiên gì vậy, thế nhưng ngay cả cơm chiên trứng đều ăn ngon như vậy. 】

【kl: Chủ tiệm đừng như vậy, những cái khác giới hạn số lượng thì thôi, cơm chiên cũng đừng đi, rốt cuộc đây chính là cửa hàng chuyên bán cơm chiên! 】

【in: Đã tới chậm, trong tiệm chỉ còn cơm chiên rau xanh, thấy giá của nó cũng rẻ, tôi liền mua một phần, trăm triệu không nghĩ tới, cơm chiên rẻ như vậy, hương vị thế nhưng cũng ngon như vậy! Mãnh liệt đề cử cơm chiên rau xanh cùng mọi người [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【nx: Cái quý gì vậy, hôm nay tôi tới muộn một chút, kết quả trong tiệm thế nhưng chỉ còn lại có đậu phộng bọc đường, vì thế cơm trưa cũng chỉ ăn một hộp đậu phộng, cộng thêm đồ uống, ai có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì sao? 】

【h7: Không nghĩ tới cửa hàng này chẳng những cơm chiên ăn ngon, đậu phộng bọc đường cũng mỹ vị như vậy, con trai tôi cũng thực thích. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến khách mới trong khu bình luận đều khen ngợi, khách hàng cũ đều kháng nghị, chỉ có thể bổ sung cái thông báo, tỏ vẻ bởi vì trong tiệm buôn bán quá đông, có chút lo liệu không hết,

chỉ có thể giới hạn số lượng bán ra.

Khách hàng mới đối với việc này thật ra không có cảm giác gì, ngược lại cảm thấy, cơm chiên ăn ngon như vậy, sinh ý tốt muốn giới hạn số lượng cũng thực bình thường. Chỉ có nhóm khách hàng cũ, cảm thấy có chút không cân bằng trong lòng, rất cuộc lúc trước bọn họ đặt cơm chiên đều là tùy tiện đặt.

【mộng k: Tôi sai rồi, ngay từ đầu tôi không nên nói tốt cùng những người mới tới, hiện tại ngược lại làm chính mình ăn không được.】

【o6: Tôi không cướp được nộm đưa chuột, nhìn đến bình luận miêu tả ngon như vậy, tôi cũng muốn ăn!】

【an: Sớm biết rằng có hôm nay, lúc trước tôi nên ăn 3 suất một ngày, thừa dịp không cần tranh đoạt, ăn đến ngán mới thôi.】

【5 còn: Thôi đi, cơm chiên nhà này sao có thể sẽ ngán được, dù sao tôi nhiều nhất hai ngày không ăn liền sẽ nhớ mong.】

Đại bộ phận khách hàng cũ chỉ là hồi hận lúc trước có cơ hội tùy tiện ăn thì không quý trọng, lại còn có khách hàng đặc biệt, không biết có phải hay không bởi vì giữa trưa không đặt được cơm chiên không vui, nói chuyện có chút không xuôi tai.

【b2: chủ tiệm đây là chuẩn bị chơi 'marketing đói khát' sao? Làm buôn bán làm đang hoàng không được sao? Làm vậy như vậy, kể cả cơm chiên lại nhà anh ăn ngon, khách nhân sớm hay muộn cũng bị anh đuổi đi hết.】

【6 ngày: Cái quý gì vậy! Chủ tiệm thông báo không phải có viết sao, bởi vì quá nhiều việc lo liệu không hết mới giới hạn số lượng, như thế nào qua miệng anh liền biến thành 'marketing đói khát'? Một của hàng cơm chiên mà thôi, chủ tiệm làm như vậy có ý nghĩa gì?】

【4b: Anh yên tâm, chỉ cần hương vị nhà này bất biến, khẳng định sẽ không thiếu khách nhân.】

【5 còn: Chủ tiệm tôi có kiến nghị, anh có thể trực tiếp giới hạn số lượng số cơm chiên bán ra được không? Như vậy sẽ không gia tăng công việc cho anh, chúng ta cũng có thể tự do lựa chọn loại cơm chiên muốn ăn.】

【hq: Tôi đồng ý, tuy rằng cơm chiên trong tiệm hương vị đều rất ngon, nhưng mọi người doefu có khẩu vị yêu thích khác nhau, cho nên có thể tự mình lựa chọn không? 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến chỗ này, cảm thấy cái kiến nghị này xác thật có đạo lý, quay lại tới giao diện cài đặt thực đơn nghiên cứu một chút, phát hiện tựa hồ có thể sửa được. Cô dứt khoát hiện tại đem thực đơn sửa một chút, trực tiếp điều chỉnh món chính, cũng chỉnh tổng hạn lượng cơm chiên thành 150 phần.

Nguyễn Miên Miên sửa xong thực đơn, nghĩ đến bình luận có một đám khách hàng kêu cũng muốn ăn nộm dưa chuột, quyết định buổi chiều đem toàn bộ dưa chuột còn lại trong tiệm làm hết.

Cô lên lầu đi ngủ một giấc trước, đến hơn nửa tiếng sau mới xuống dưới. "Mèo ô ~" Quà quýt Nhỏ cùng cái đuôi nhỏ như đi theo cô từ cầu thang tung tăng nhảy nhót xuống dưới. Nguyễn Miên Miên cho nó hai con cá khô, rửa sạch một quả táo cho chính mình, một người một mèo ngồi xồm của ăn.

"Đông Đông, ăn trái cây à?"

Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm, theo bản năng đứng lên, nhận ra phía trước là bà hồ trong hẻm, chào bà một tiếng xoay người cầm quả táo cho bà. Bà Hồ liên tục lúc lắc, cự tuyệt xong, muốn nói lại thôi nhìn cô. Thấy bà tựa hồ có chuyện nói với mình, Nguyễn Miên Miên tiếp đón bà đến trong tiệm ngồi xuống.

Hai người ở trong tiệm ngồi xuống, bà Hồ rốt cuộc nhịn không được mở miệng: "Đông Đông a, có chuyện này bà muốn hỏi cháu một chút, cháu không cần khó xử, nếu không được thì cứ nói thẳng."

Nguyễn Miên Miên nghe được lời này, trong lòng rất là nghi hoặc, không thể nghĩ được bà có chuyện gì muốn hỏi mình.

"Bà cái này, cháu trai bà, cháu hẳn là biết đi? Ài, cũng không biết hai năm trước ở bên ngoài bị cái gì đá kích, nó vẫn luôn không chịu đi ra ngoài làm việc. Trong tay hẳn còn có chút tiền tiết kiệm, mỗi tháng còn một hai phải đúng hạn cho bà tiền, cho nên cũng không phải bà ghét bỏ nó mỗi ngày ngọc trong nhà, chỉ là người không thể....."

Nguyễn Miên Miên nghe xong nửa ngày mới hiểu, nguyên lai là cháu trai bà ở nhà lâu rồi, càng ngày càng không muốn đi ra ngoài tìm công việc, bà Hồ lo lắng hẳn cứ như vậy thì không tốt, người muốn hồng đi, cố tình khuyên hẳn đi ra ngoài công việc hẳn lại không chịu. Hôm nay bà Hồ nghe hẳn ngồi ở trước máy tính nói thầm, nói cái gì "Gần quan được ban lộc" lại nhắc tới cửa hàng nhà cô, cẩn thận nghe một hồi, mới biết được nguyên lai có người bên ngoài tính muốn mua cơm chiên "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", mà hỗ trợ

gửi qua liền có thể kiếm được tiền.

Nguyễn Miên Miên nghe được cơm chiên nhà mình có thể bán trao tay nơi khác đi kiếm tiền, có điểm hoài nghi thật giả, bất quá bà Hồ còn ngồi đây nói chuyện, cô cũng ngượng ngùng cầm đi động ra tìm kiếm, liền tiếp tục an tĩnh nghe bà nói.

"Bà cũng không trông cậy hẳn dựa vào cái này kiếm được bao nhiêu tiền, chính là muốn cho hẳn tìm chút việc làm, cũng là, đừng thật sự ở nhà đem người phế đi."

Nguyễn Miên Miên nghe xong bà Hồ nói, nói thẳng: "Nếu là thực sự có người muốn tìm hẳn mua dùm, người ta muốn cái gì, để hẳn trực tiếp tới trong tiệm mua là được, chỉ cần một lần không phải quá nhiều, cũng không có vấn đề gì." Bán cho ai đều là bán, cô thật đúng là không đến mức đi quán khách hàng mua trở về là chính mình ăn hay là bán ra ngoài. Còn việc gửi đi ra ngoài cơm chiên có thể hay không bị hư, còn có thể ăn hay không, hiển nhiên cũng không phải vấn đề cô cần nhọc lòng.

Chương 79

Editor: Thienyetkomanhime

"Bà đây cảm ơn cháu trước." Bà Hồ thấy cô một ngum đáp ứng, trong lòng vừa cảm kích vừa cao hứng, vội đem cái túi bên chân lên đặt bên cạnh cô.

Nguyễn Miên Milan theo bản năng cúi đầu, liền nhìn đến một túi tràn đầy dưa chuột, nghe bà nói: "Bà cũng trồng không ít dưa chuột, trong nhà cũng ăn không hết, cần dùng tự cháu qua vườn rau nhà bà mà hái, đừng khách khí."

"Vốn dĩ cháu mở cửa hàng, ai cũng đều có thể tôi mua, bà thật không cần khách khí như vậy." Nguyễn Miên Milan chối từ nói.

Nhưng mà ở trong mắt bà Hồ, nếu chỉ cần gửi chuyển phát nhanh liền có thể kiếm tiền, chính cô cũng có thể làm, cô đồng ý để cháu trai mình làm, hoàn toàn là tốt bụng, chính mình cũng không thể không biết điều.

"Một chút dưa chuột mà thôi, nhà mình tự trồng lại không đáng tiền, cháu đừng khách khí mới đúng." Bà Hồ nói xong, trực tiếp lưu lại dưa chuột đứng đây chạy lấy người.

Chờ bà đi rồi, Nguyễn Miên Milan quét mắt kia một túi dưa chuột ít nhất cũng phải 30 trái dưa chuột, cảm thấy mấy người già trong ngõ nhỏ cũng thật không dễ dàng, nhọc lòng xong con cái, lại muốn quan tâm cháu trai cháu gái.

Cảm ơn xong, cô cầm lấy đi động bắt đầu tìm kiếm, thật đúng là ở trên mạng nhìn đến có người thảo luận chuyển phát nhanh com chiên, bắt quá xem ngữ khí thì tựa hồ vui đùa chiếm đa số.

Đồng thời, cô còn nhìn đến một cái nội dung khác liên quan đến cửa hàng nhà mình—— một người chủ trì gọi là "Tiểu Bánh Quai Chèo" phát sóng trực tiếp com chiên nhà mình. Nguyễn Miên Milan thuận tay điểm vào, từ lần đạn bình luận phát hiện có không ít người xem phát sóng trực tiếp, còn cảm thấy có chút

hiếm lạ, kỳ lạ thời đại này, thế nhưng có nhiều người thích xem người khác ăn cơm. Bất quá chờ xem một lát, phát hiện người chủ trì này lớn lên xác thật rất đáng yêu, biero tình cùng tư thái ăn cơm, xác thật làm người ta cũng muốn ăn, cô lại bắt đầu lý giải vì cái gì sẽ có nhiều người thích xem phát sóng trực tiếp như vậy.

Video này cắt ghép từ nội dung phát sóng trực tiếp, tổng cộng cũng mới hơn sáu phút mà thôi. Nguyễn Miên Miên xem xong, phát hiện chính mình thế nhưng xem người khác ăn cơm khiến mình làm mà thèm, nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười. Thèm cơm mình tự làm?

Kỳ thật nấu cơm thời gian dài, kể cả tay nghề tốt, làm được đồ ăn ngon, chính mình ăn cảm giác cũng chỉ có như vậy. Khó có khi muốn ăn đồ ăn tự mình làm, Nguyễn Miên Miên cảm thấy, lần sau ăn cơm, có thể suy xét lại xem video phát sóng trực tiếp.

Lại nhìn đi động, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị đem dưa chuột xách trên mặt đất tiền trong phòng bếp, trước tiên đem làm nộm dưa chuột. Cô mới vừa xách theo túi đứng lên, một trái dưa chuột từ trong túi rơi ra ngoài, rơi trúng Quả Quýt Nhỏ phía sau.

"Meo ngao ——"

Nguyễn Miên Miên vẫn là lần đầu nhìn thấy trúng Quả Quýt Nhỏ rụng hết lông như vậy, còn phát ra loại thanh âm này, thiếu chút nữa bị nó dọa nhảy dựng.

"Dưa chuột rơi mà thôi, em khi nào thì nhát gan như vậy?" Cô nhặt lên trái dưa chuột kia thuận tay định điểm Quả Quýt Nhỏ, liền thấy nó nháy mắt nhảy dựng lên né tránh.

Ừa? Nguyễn Miên Miên nhìn nó lại nhìn dưa chuột, ngữ khí có điểm không xác định: "Em sợ dưa chuột?"

"Meo ô....." Thanh âm của nó không còn khoa trương như vậy, nhưng rõ ràng vẫn là cùng bình thường không giống nhau.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ ra nó vì cái gì lại sợ dưa chuột, bất quá vẫn là chạy nhanh đem dưa chuột trước đưa đến phòng bếp, lại cho nó một con cá khô trần an, lúc này mới đi bên trong làm nộm dưa chuột.

Trong tiệm vốn còn có một ít dưa chuột, hơn nữa bà Hồ đưa tới, buổi tối trong tiệm đại khái có thể bán 60 phần nộm dưa chuột. Lại lần nữa phối gia vị, làm ra hai chậu lớn nộm dưa chuột Nguyễn Miên Miên tự mình ném một ngụm, cảm thấy thực vừa lòng.

Nghĩ đến ngày hôm qua Tư Cảnh Lâm lại tặng cho cô nhiều trái cây cùng đồ ăn vặt như vậy, Nguyễn Miên Man lấy ra di động chụp bức ảnh, dùng WeChat gửi qua cho anh.

【[hình ảnh] làm không ít nộm dưa chuột, hương vị cũng không tệ lắm, anh muốn nếm thử hay không?】

Vài phút sau, Tư Cảnh Lâm trả lời, tỏ vẻ buổi chiều cho người lại đây lấy. Nguyễn Miên Man xem xong tin nhắn, lại lấy ra nửa con cá đung bên cạnh, dùng nồi điện làm thành canh cá đung.

Không tới một hồi, Chu Linh lại đây, cùng cô bận rộn trong bếp, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho buổi tối.

Hơn 4 giờ, không sai biệt lắm sắp đến thời gian buôn bán, khách hàng đi vào trong cửa hàng, phát hiện cơm chiên hiện tại đổi thành tổng hạn lượng, còn so với giữa trưa nhiều hơn 30 phần, trong lòng còn tính là hài lòng.

Sau đó, chạy vội đem cơm chiên cùng nộm dưa chuột buổi trưa không nếm được vào giỏ mua sắm, chỉ chờ cửa hàng của liền thanh toán hạ đơn.

Bốn giờ rưỡi vừa qua khỏi vài phút, số lượng cơm chiên trong tiệm lập tức giảm bớt không sai biệt lắm một nửa, nộm dưa chuột cùng gao nếp rót tròng heo càng là trực tiếp bán hết. Tiếp đơn xong, Nguyễn Miên Man lập tức bắt đầu chiên cơm, Chu Linh thì tại phòng bếp cùng trong tiệm hai đầu bận rộn.

7 giờ hơn, Chu Linh lại lần nữa tiến vào phòng bếp, nhin không được nói: "Hôm nay thật nhiều người trực tiếp tới đây ăn, hơn nữa thoát nhìn đều là từ bên ngoài tới."

"Em còn nói vì cái gì cảm giác so với buổi trưa còn bận hơn một ít." Nguyễn Miên Man nghe vậy, lập tức đoán được đây là có khách hàng không đặt được qua app trực tiếp tới trong tiệm.

Cô đoán được xác thật không tới, thời điểm rất nhiều người đều đã tan tầm, vốn dĩ là trực tiếp về nhà nằm liệt chơi di động, nhưng không chịu nổi mỹ thực dụ hoặc, vẫn là đi qua lấp đầy bụng trước.

"Cũng vì em nấu ăn quá ngon, khách hàng mới nguyện ý tới địa phương hẻo lánh của chúng ta." Chu Linh nói.

Căn cứ địa đi tới khách hàng ngay từ đầu nhìn đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại là đơn sơ như vậy, còn

có điểm kinh ngạc, bất quá thấy trong tiệm quét tước đến thập phần sạch sẽ ngăn nắp, liền cũng không nghĩ quá nhiều.

Tương phản, đặc biệt có khách hàng 'trí tưởng tượng bay xa' còn nhìn không được nghĩ, cảm thấy từ hoàn cảnh này mà đoán, chủ tiệm tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có lẽ là thực thần ẩn cư ở chỗ này hoặc nhân vật có máu mặt trong giới ẩm thực linh tinh, cho nên mới sẽ đem cơm chiên vốn bình thường làm ra hương vị ngon như vậy.

Chờ Chu Linh từ trong phòng bếp mang cơm chiên ra, vị khách đó nhìn không được đặt câu hỏi: "Xin hỏi, chủ tiệm của cô có phải là thực thần hay không?"

Chu Linh: "....." Hắn đang nói cái gì vậy?

"Xì, anh có phải xem TV nhiều quá không, thật cho rằng có thực thần, thực thánh?" Bên cạnh một vị khách khác nhìn không được trêu ghẹo nói.

Hắn liền nuốt đầu tim cho mình bậc thang: "Tôi chỉ đùa một chút mà thôi."

Chu Linh nghe vậy, phối hợp nở nụ cười, sau đó đem cơm chiên đặt xuống bàn.

Chờ cô một lần nữa trở lại phòng bếp, vị khách đó đối với cơm chiên ồ đồng trước mặt hít sâu một hơi, nhìn không được nói: "Thật thơm a, làm cơm chiên này kể cả không phải là thực thần, khẳng định cũng không phải người thường."

"Ồ nghĩ, người thường làm cơm chiên có thể có ăn ngon như vậy sao? Phòng chừng chủ tiệm là đầu bếp khách sạn lớn về hưu đi." Khách hàng bên cạnh suy đoán nói.

Có nhân viên giao cơm chờ lấy cơm hộp nghe được bọn họ đối thoại, nhìn không được cười rộ lên, bất quá cũng không lẩm miệng nói cho bọn họ biết, bọn họ cho rằng "Thực thần", "đầu bếp về hưu" kỳ thật là một cô gái trẻ tuổi.

Trong tiệm khách khứa cơm nước xong rồi đi, biểu tình đều thập phần thoả mãn, cảm thấy không uống công chính mình cần mẫn mà chạy đến trong tiệm tôi ăn.

Còn có người ăn còn chưa đủ, thậm chí còn đóng gói một phần cơm chiên mang về, chuẩn bị làm bữa khuya. Trong đó một vị khách hàng nữ xách theo bữa khuya về nhà, mới vừa mở ra liền nghênh đón mẹ

mình chất vấn: "Mày hôm nay sao về muộn như vậy!"

"Không phải cùng mẹ nói rồi sao? Cùng bạn bè ăn cơm a."

"Trong nhà không có cơm ăn sao? Mỗi ngày chỉ biết ăn ở bên ngoài, một đứa con gái, không về nhà, bên ngoài đồ ăn ngon như vậy à? Mẹ nói mày....."

Nghe được mẹ già lại bắt đầu cãi nhai, khách hàng nữ một cái đầu muốn to lên, gờ tay chuẩn bị che đầu, nhìn đến bữa khuya trong tay, lập tức dưng lên nói: "Con cố ý mua cho mẹ một phần, ăn ngon không mẹ nếm thử sẽ biết!"

"Ai mà thêm." Bà mẹ vẫn là không cao hứng lắm, bất quá thấy con gái ăn cơm bên ngoài còn nhớ rõ chính mình, biểu tình đẹp hơn một ít.

Khách hàng nữ nói: "Mẹ nếm thử, nếm xong về sau mẹ nếu có thể nói ra một câu 'không thể ăn' con đây về sau liền không đi ăn bên ngoài."

Bà mẹ nghe cô nói như vậy, thật là có điểm tò mò, tiếp nhận cái túi trong tay cô ngồi sofa ngồi xuống, đặt túi trên bàn trà mở ra.

"Đi ra ngoài ăn lại đi ăn cơm chiên?" Cởi bỏ túi nhìn đến hộp cơm cơm chiên trong suốt, ngữ khí bà mẹ có chút cao.

Bữa khuya đều công hiến đi rồi, khách hàng nữ lại không muốn giải thích, trực tiếp duỗi tay giúp mẹ đem cái nắp mở ra.

Đây là một hộp cơm chiên dưa, lúc mùi hương chua ngọt bay ra, bà mẹ theo bản năng cúi đầu, nhìn đến màu sắc cùng nhan sắc đều phá lệ mê người, đem oán giận cùng nước miếng bên miệng nuốt xuống.

Khách hàng nữ nhìn đến mẹ nuốt nước miếng, trong mắt mang theo đắc ý đem cái muỗng đưa cho bà. Bà mẹ tiếp nhận, trực tiếp bung lên cơm chiên dưa mà ăn.

Chua ngọt cơm chiên thập phần mỹ vị, cũng có chút khai vị, ăn xong hai miếng, vốn dĩ đã ăn qua cơm tối bà mẹ tức khắc lại muốn ăn uống tiếp.

Khách hàng nữ chờ mẹ ăn xong non nửa hộp, bất ngờ duỗi tay đem cơm chiên đoạt tới, đang muốn hỏi mẹ

cơm này có ngon không, quả thực so với vừa rồi trách cứ cô không về nhà ăn cơm còn hung hăng hơn: "Mày làm gì! Ai dạy mày lúc người khác ăn cơm đoạt chén cơm đi? Mau trả lại cho mẹ!"

Khách hàng nữ đứng lên trốn đến một bên, giờ cơm chiều nói: "Vậy mẹ nói trước, cơm chiều ăn ngon không?"

"Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon, mau trả mẹ." Bà mẹ dùng biểu hiện không kiên nhẫn che giấu chút không được tự nhiên của mình, đứng dậy từ trong tay cô đoạt lại cơm chiều tiếp tục ăn.

Tôi đã nói rồi, không ai có thể chống cự cơm chiều mỹ vị của nhà này. Khách hàng nữ đắc ý nghĩ, chống cằm xem mẹ ăn ngon lành, bỗng nhiên lại hơi đói.

"Mẹ, chia cho con một chút." Cô đứng dậy đi cầm cái chén thò lại gần nói.

"Mày không phải ở bên ngoài ăn rồi sao?"

"Trên đường trở về đều tiêu hóa hết rồi, con lại đói bụng, mẹ chia cho con nửa chén đi."

"Đã béo như vậy còn ăn, cũng không biết xấu hổ? Mau đi ngủ đi, ngủ liền không đói bụng." Bà mẹ nói xong, trực tiếp bưng cơm đi vào phòng mình ăn.

Đây đúng là mẹ ruột đó! Không muốn chia nói thẳng không được sao? Thế nhưng còn công kích cá nhân! Rõ ràng hai ngày trước không cho mình để thừa đồ ăn còn nói gần đây mình quá gầy sao!

Khách hàng nữ cầm cái chén không, nhìn bóng dáng của mẹ biến mất ở cửa phòng mà lẩm bẩm vài câu.

Hơn 7 giờ bốn mươi. Trợ lý Tôn đi vào tiệm cơm chiều Hạnh Phúc, phát hiện hôm nay trong tiệm thế nhưng ngồi đầy người.

Bất quá trong tiệm tổng cộng cũng có 3 dãy bàn vuông, kể cả đều đầy hết cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, hẳn cũng không quá mức kinh ngạc, liếc mắt một cái, trực tiếp hướng phòng bếp đi vào.

Tuy rằng một thân chính trang thoát nhìn cùng cửa hàng này không hợp nhau, bất quá trong tiệm mọi người đang đắm chìm trong mỹ thực, cũng không rảnh chú ý hẳn.

Trợ lý Tôn ngừng ở bên ngoài phòng bếp nói: "Xin chào cô chủ nhỏ, tôi tới làm chận chạy cho Tu tổng."

Nguyễn Miên Đan quay đầu lại lên tiếng sau nói: "Phiền toái anh chờ một lát ạ." Nói xong, cầm lấy hộp giữ ấm đựng cơm chiên, canh cá dung, bánh rán cá, nhân hạt thông bắp đưa cho hân. Canh cá dung, bánh rán cá, nhân hạt thông bắp đều là bữa tối của các cô, Nguyễn Miên Đan cố ý lưu ra một ít cho anh.

Còn nộm dưa chuột, đây là rau trộn, cô liền không cho vào hộp giữ ấm, mà là đặt riêng trong hộp cơm.

Trong phòng bếp các loại mùi hương nghe lên thập phần kích thích người ta, trợ lý Tôn nhìn động tác của cô, nhìn không được nói: "Cô chủ, có thể làm cho một phần cơm chiên ốc đồng cùng đậu phộng không? trong tiệm còn có canh cùng nộm dưa chuột không?"

Hân mới vừa rồi tiến vào ngõ nhỏ, thuận tiện nhìn di động, phát hiện ở app bánh trôi cơm hộp, nhà cô trong tiệm trừ bỏ đồ uống, nước khoáng, những món khác đều đã bán hết.

Nguyễn Miên Đan nói: "Cơm chiên cùng đậu phộng không thành vấn đề, canh rau xanh đậu hủ còn thừa một chút, nộm dưa chuột đã bán hết rồi, bất quá tôi đưa anh Cảnh Lâm cũng khá nhiều, không bằng hai người cùng nhau ăn?"

"Khụ, Tư tổng dù sao cũng là ông chủ..... Cô có thể cho tôi một hộp nhỏ không? Tôi nếm chút vị là được." Chủ yếu trợ lý Tôn thật sự thích ăn nộm dưa chuột, nhìn đến khu bình luận miêu tả, thật sự muốn nếm thử.

"Cũng đúng." Nguyễn Miên Đan đáp ứng, đem một hộp nộm dưa chuột tràn đầy lấy ra một tầng sang một hộp cơm khác.

Mới ra một suất, vừa lúc có cơm chiên ốc đồng, Nguyễn Miên Đan nhờ Chu Linh múc cho hân một hộp đậu phộng rang, cùng canh rau xanh đậu hủ.

Không cần chờ liền bắt được bữa tối, cộng thêm rất nhiều người không ăn được nộm dưa chuột, trợ lý Tôn cảm thấy cái chân chạy này cũng đáng giá.

"Cảm ơn cô chủ hỏ, tôi đây đi trước." Dem tiền đưa cho Chu Linh, trợ lý Tôn nói lời cảm tạ rồi đi.

"Oa, trợ lý Tôn vì cái gì giờ này rồi còn có thể đặt được cơm hộp nhà này?"

Trợ lý Tôn mới vừa tiến vào cửa công ty, hai nhân viên nữa chuẩn bị tan tầm nhìn đến cơm hộp trên tay hân, nhìn không được hỏi.

Trợ lý Tôn cười chỉ điểm nói: "Muốn ăn liền đi tới trong tiệm, hiện tại hẳn là còn có thể mua được cơm chiên." Chờ hẳn vào thang máy đi lên, hai cô gái liếc nhau: "Đúng rồi, chúng ta thật là mỗi ngày đặt cơm hộp mà choáng váng, thế nhưng quên mất là còn có thể đi trong tiệm ăn."

Chương 80

Editor: Thienyetkomanhme

"Đi đi đi, thừa dịp còn chưa muộn, chúng ta hiện tại đi ăn."

"Nhưng mà không phải chúng ta ăn tối rồi sao?"

"Vậy ăn khuya."

"Ăn khuya bằng cơm chiên?"

"Ài nha, đâu ai quy định ăn khuya không thể ăn cơm chiên? Đi thôi....."

Lúc hai nhân viên nữ rời khỏi công ty, trợ lý Tôn đã tới tầng cao nhất. Lần này hắn đã nhớ rõ, trước cất cơm hộp của mình đi, mới xách theo hộp giữ ấm cùng hộp nộm đưa chuột tiến vào văn phòng.

Tư Cảnh Lâm nhìn thấy hắn trở về, đứng dậy từ bàn làm việc chuyển dời đến trên sofa ngồi xuống. Phát hiện trừ bỏ nộm đưa chuột, cô còn chuẩn bị cho mình bánh rán cá dụng ăn lúc trước, khéo môi Tư Cảnh Lâm khẽ nhếch.

"Tư tổng thật làm người khác hâm mộ." Trợ lý Tôn nhìn thấy an bày ra bánh rán cá dụng, cá dụng canh, nhân hạt thông bắp, thực lòng hâm mộ.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, nghĩ đến ông Ngô có việc đi sang tỉnh bên, nhanh thì cũng phải tới ngày mai mới trở về, cầm lấy di động chụp mấy ảnh mấy món ăn trên bàn.

Vừa chụp ảnh, anh hỏi: "Tình huống trong tiệm như thế nào?"

Tư tổng khi nào cũng có thói quen này?

Trợ lý Tôn nhìn anh chụp ảnh mấy món ăn nói thào một câu, đáp: "Sinh ý khá tốt, khi tôi đi vào trong tiệm đều ngồi đầy khách hàng, bắt quả nhìn các cô ấy cũng không quá bận rộn."

Tư Cảnh Lâm hơi hơi gật đầu, đem ảnh chụp gửi đi rồi để trợ lý Tôn đi ra ngoài.

Trước khi rời đi, trợ lý Tôn không nhịn được lại lần nữa quét mắt mấy món ăn trên bàn trà, bắt quả nghĩ tốt xấu gì cũng được chia phần nộm dưa chuột, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Chờ hẳn đi rồi, Tư Cảnh Lâm cầm lấy chiếc đĩa ăn một miếng bánh rán cá dung trước. Ngoài giòn trong mềm, thịt cá tinh tế tiên hương, trước sau vẫn mỹ vị như một. Trong các loại thịt, anh thích thịt cá hơn chút, ăn xong bánh rán cá dung, lại cầm lấy cái muỗng uống miếng canh cá dung. Canh cá dung trừ bỏ cá dung, nắm hương, mộc nhĩ, còn thả ít dưa chuột cùng cà rốt cắt nhỏ, chẳng những thoạt nhìn xinh đẹp, ăn lên càng là ngon miệng, dư vị vô cùng. Mấy muỗng canh cá dung xuống bụng, vốn đang không có cảm giác gì Tư Cảnh Lâm lập tức liền cảm thấy đói bụng, bụng lên ăn cơm chiên ốc đồng và nhân hạt thông bắp cô chuẩn bị cho mình.

Ăn được một nửa, nhớ tới hôm nay chủ yếu là cô muốn mời mình nếm thử nộm dưa chuột, Tư Cảnh Lâm buông chén, đem hộp nộm dưa chuột mở ra. Phát hiện nộm dưa chuột thế nhưng có mấy đóa hoa dùng dưa chuột khắc thành, khéo môi Tư Cảnh Lâm vô ý thức gio lên, cầm lấy di động chụp mấy bức ảnh gửi bổ sung cho ông Ngô, tránh đi kia mấy đóa hoa gắp lên một miếng dưa chuột.

Cho vào miệng trước nếm đến nước nộm mỹ vị cùng dưa chuột thoải mái thanh tân, chờ cắn xuống, vị thanh giòn hàn tiên làm người ta ăn một miếng lại muốn ăn thêm một miếng nữa. Tư Cảnh Lâm bất tri bất giác đem hộp nộm dưa chuột ăn không còn một miếng, bỗng nhiên gắp lên một miếng bánh rán cá dung, dính chút nước nộm dưa chuột đưa vào trong miệng. Như vậy hương vị càng phong phú một chút, ngoài ý muốn cũng không tồi. Bởi vì nhiều món, Nguyễn Miên Miên cố ý không chế số lượng, bắt quả mỗi món một ít, cũng thực sự không ít. Mà Tư Cảnh Lâm vốn dĩ lực tự chủ khá cao, trước mỹ thực, tựa hồ cũng không dùng được, bất tri bất giác liền đem tongs bộ món ăn trên bàn ăn hết.

Ăn xong, Tư Cảnh Lâm có chút no quá, người từ trước đến nay luôn trầm ổn nay lại nửa dựa trên sofa, tư thái vẫn ưu nhã như cũ, lại khó có khi lộ ra vài phần lười biếng. Đặt ở trên bàn trà, di động đột nhiên vang lên tiếng chuông báo, duỗi cánh tay ra cầm lấy di động, trong mắt anh toát ra ý cười nhàn nhạt. Tin nhắn là ông Ngô gửi lại, oán trách anh buổi tối muộn còn gửi mấy hình ảnh này cho ông, còn muốn cáo trạng cùng Nguyễn Miên Miên, bảo cô lần sau không làm đồ ăn cho anh ăn nữa. Tư Cảnh Lâm không đánh chữ, trực tiếp chụp lại màn hình cuộc trò chuyện lần trước ông cũng gửi ảnh đồ ăn cho mình. Vài phút sau, ông Ngô lại lần nữa trả lời, tỏ vẻ lần trước khi ông gửi ảnh, anh vốn dĩ ở thành phố A, hoàn toàn có thể đến trong

tiệm ăn cùng, là chính anh không đi, cùng tình huống hiện tại hoàn toàn bất đồng. Tư Cảnh Lâm đã đạt được mục đích, thấy vậy, nghe theo ông nó mình không phải, bắt đầu quan tâm tình huống của ông ở bên đó.

Ngoài này, trợ lý Tôn từ văn phòng đi ra, lập tức trở lại vị trí của mình. Mở ra túi đóng gói, hắn đem nộm dưa chuột lấy ra trước, mở ra cái nắp đã bị hương vị tươi mát tiên hương làm thềm. Hắn cầm lấy chiếc đĩa gấp lên một miếng dưa chuột, cố ý lăn hai vòng trong nước nộm rồi mới đưa vào trong miệng. Hương vị này, quả thực rất tuyệt!

Hắn cũng ăn qua không ít nộm dưa chuột, có cơm nhà hàng, có khách sạn cao cấp, nhưng nếu luận nộm dưa chuột ngon nhất, vẫn là phần ở trước mặt này. Phần nộm dưa chuột này cũng không nhiều, cũng chỉ là một tầng nhỏ của hộp trong văn phòng, một hơi ăn xong, trợ lý Tôn bụng hộp cảm thấy ăn chưa đã thềm. Không ăn đủ hắn dứt khoát liền đem nước nộm dưa chuột du lại, trực tiếp trộn cùng cơm chiên mà ăn, đừng nói, nước nộm này còn rất dễ kết hợp, cho vào cơm chiên ăn cũng rất ngon.

9 giờ hơn, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Một phần cơm hộp cuối cùng giao tới tay nhân viên giao cơm, đơn hàng trên app đã làm xong toàn bộ.

Ước đi có thể giống như buổi trưa đông của tan lùn, nhưng bởi vì trong tiệm còn có khách đang ăn cơm, tất nhiên chỉ có thể chờ bọn họ ăn xong.

"Uống miếng nước nghỉ ngơi một chút đi." Chu Linh rót chén nước, báo cô ở phòng bếp ngồi xuống, xoay người đi ra ngoài.

Nguyễn Miên Miên một hơi uống sạch nửa chén nước, buông cái ly cầm lấy di động. Hôm nay tiền lời ít hơn hai ngày trước, nhưng cũng không tồi, hơn 3000 đồng.

Cô xem xong tiền lời đang chuẩn bị vào khu bình luận, đột nhiên nhận được điện thoại của ông Ngô. Ông đầu tiên là quan tâm một chút cô có bận hay không, theo sau liền bắt đầu cáo trạng, nói Tư Cảnh Lâm dùng món ngon của cô làm mình thềm. Nguyễn Miên Miên nghe xong, trên mặt tràn đầy ý cười, nghĩ loại việc này ông cũng làm không ít, cảm thấy bọn họ đại khái xem như..... Tự thương tổn nhau? Đương nhiên, trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng cô khẳng định sẽ không nói như vậy, mà là báo đảm chờ ông trở về, làm bánh rán cá dung cùng canh cá dung ngon hơn cho ông ăn. Ông Ngô lập tức được cổ đồ vui vẻ, lại cùng cô hàn huyên một hồi mới cúp điện thoại.

Nguyễn Miên Miên mới vừa nghe xong điện thoại, Chu Linh từ bên ngoài truyền tiến vào: "Cô chủ, lại có một khách hàng tiến vào, muốn gọi cơm chiên Dương Châu cùng nộm dưa chuột."

"Chị không nói cho khách nộm dưa chuột trong tiệm đã hết rồi sao?"

"Vị khách này vài phút trước lại đây chị đã nói rồi, hẳn lúc ấy trực tiếp bỏ đi, hiện tại cầm dưa chuột tới nói, hẳn tự mang nguyên liệu tới, tiền vẫn trả đủ, còn nói hẳn đêm nay nếu là ăn không được dưa chuột, liền ngủ không được." Trong giọng nói của Chu Linh lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, ngẩng đầu liền nhìn, trên tay chị quả nhiên có hai trái dưa chuột. "Đã tới thế này, hẳn lấy dưa chuột từ đâu ra vậy?" Nguyễn Miên Miên có chút chịu phục, đứng dậy nhận dưa chuột từ trong tay chị Chu.

Trong chậu nộm dưa chuột còn dưa lại chút nước nộm, làm một đĩa nộm dưa chuột cho hẳn cũng không quá tốn công, Nguyễn Miên Miên nói xong không tới vài phút, cũng đã đem dưa chuột rửa sạch sẽ trộn xong.

Lúc cô làm dưa chuột, Chu Linh ở một bên nói: "Chị hỏi rồi, hẳn nói lúc vào ngõ vừa lúc nhìn đến một miếng đất có trồng dưa chuột, liền chạy tới nhà đó mua."

"Buổi tối mà ánh mắt hẳn cũng tốt quá." Nguyễn Miên Miên bật cười nói.

Trong tiệm lúc này còn lại có hai người khách, một người vừa mới ăn xong cơm chiên đang ngồi nghỉ tiêu cơm, một người khác chính là người tự mang nguyên liệu nấu ăn tới.

"Người anh em quá cơ trí! Đợi lát nữa nộm dưa chuột ra, có thể cho tôi nếm một nộm không?"

"Được, này có cái gì không được, đúng rồi, anh mới vừa ăn cơm chiên gì vậy?"

"Cơm chiên ốc đồng, hương vị rất ngon, đặc biệt là ốc đồng bên trong, vừa thơm vừa cay, ăn đến đã ghiền."

"Tôi vốn dĩ cũng muốn ăn cơm chiên ốc đồng, đáng tiếc đã tới chậm không còn, ngày mai tôi phải tới sớm một chút mới được."

"Ha ha, vậy anh có thể lại mang ốc đồng tới."

"Tôi vừa rồi cũng là đột nhiên nghĩ đến trên đường nhìn tới nhìn thấy dưa chuột, lúc này mới linh cơ vừa động, bất quá cũng là nộm dưa chuột đơn giản, cảm thấy chủ tiệm hẳn là sẽ không ngại phiền toái, nếu là mang ốc đồng tới, hình như có chút quá mức."

"Tôi cũng chỉ đùa chút, lại nói buổi tối, cũng không đi đâu mua được ốc đồng."

Hai người nói chuyện phỉn một lát, Chu Linh bưng cơm chiên Dương Châu cùng nộm dưa chuột ra tới.

"Ha! Nộm dưa chuột này người lên thật thơm, trách không được anh còn cố ý đi mua dưa chuột tới."

"Tôi cũng là xem ở khu bình luận đều khen nộm dưa chuột ăn ngon, nghĩ đã cố ý tới trong tiệm, tự nhiên có thể không bỏ lỡ liền không bỏ lỡ." Nói xong, có chút đói hắn liền múc một thìa cơm chiên ăn một miếng to.

Một người bên cạnh cùng hắn nói một tiếng, gấp lên một miếng dưa chuột đưa vào trong miệng.

"Ăn ngon! Ăn quá ngon, người anh em, nộm dưa chuột này có thể chia cho tôi một nửa được không?" Một ngum dưa chuột nuốt xuống, đã ăn no nhưng vẫn muốn ăn tiếp. . Đam mỹ hài

"Không được, không được." Người khách tự mang nguyên liệu tới liền đem dưa chuột kéo đến trước mặt mình, ném một ngum, trực tiếp bảo vệ ở trong ngực.

Thấy hắn không chịu, vị kia lui mà cầu triếp: "Vậy anh nói cho tôi biết dưa chuột mua ở đâu, tôi cũng đi mua hai trái."

"Đừng, dưa chuột kia là của một bà lão, người già ngủ sớm, vừa mới ồn ào, đã đem người ta đánh thức một lần." Người khách tự mang nguyên liệu tới nói xong, đo đũa một giây bổ sung, "Tôi lại chia cho anh mấy miếng ném thử, ngày mai anh lại đến ăn đi."

"Cũng đúng, cảm ơn người anh em." Vị khách kia một lần nữa ngồi xuống, một bên ăn một bên khen.

Chờ tiễn đi hai vị khách này, đã 9 giờ rưỡi, Chu Linh rửa xong hai cái đĩa, lau khô cái bàn liền tan tành về nhà.

Nguyễn Miên Miên đem cửa lớn khóa chặt, bắt đầu xem bình luận. Nộm dưa chuột mới ra được nhóm khách hàng rất yêu thích, những người mua được nộm dưa sôi nổi bình luận, ngay cả nước nộm bọn họ đều luyến tiếc để lãng phí, lấy tới ăn cùng cơm hoặc trộn mì ăn. Trừ bỏ một số khách hàng bình luận oán giận không tranh được nộm dưa chuột, gao nấp rót tràn heo, những bình luận khác trên cơ bản đều là khen ngợi. Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, cảm thấy không có cái nào cần trả lời, vì thế trực tiếp đi rửa mặt ngủ.

Ngày kế, lại là một ngày thời tiết tốt. Chu Bình mua xong nguyên liệu nấu ăn trở về, nghỉ đến trưa ngày hôm qua, hỏi cô: "Hôm nay muốn tưng số lượng cơm hộp buổi trưa không?"

"Không cần ạ." Nguyễn Miên Miên lắc đầu, "Nếu khách hàng nguyên ý đến trong tiệm ăn, liền để cho bọn họ tới trong tiệm đi, rồi cuộc bán qua app cơm hộp còn cần trả phí cho quản lý app."

Chu Bình dò hỏi vài câu, biết được chi phí phải nộp cho quản lý app là 20% tiền lời, nhúu mày nói: "Như vậy cũng quá cao đi, vẫn để khách hàng tới trong tiệm ăn tốt hơn, bằng không đem số lượng cơm hộp giảm bớt một ít?"

"Vậy cũng không cần, rồi cuộc rất nhiều khách hàng đi làm phòng chừng cũng không rảnh để tới trong tiệm ăn." Nguyễn Miên Miên nói.

Chu Bình ngẫm lại cũng đúng, liền không nói gì nữa, tiếp tục rửa sạch nguyên liệu nấu ăn cho buổi trưa.

Hơn mười phút sau, bà Lâm kéo xe ba bánh lại đây, trên xe trừ bỏ đậu phộng còn có một cái cái bao tải to. Từ khi tiệm cơm Chiên Thiên Nguyệt đóng cửa, sinh ý trong tiệm tốt lên, Nguyễn Miên Miên liền cùng chú Phùng ước định, để chú cách mấy ngày lại đưa đậu phộng lại đây. Mà đậu phộng quá, hiện tại đều là trực tiếp vận chuyển đến nhà bà Lâm, bà lột tốt lại đưa tới đây.

Kể từ đó, chẳng những đậu phộng của nhà họ Phùng có thể chậm rãi bán đi, nhà họ Lâm cũng có thể dựa vào cái này kiếm ít tiền, sinh hoạt tốt hơn một chút. Vì thế, hai nhà này đều thực cảm kích Nguyễn Miên Miên, lâu lâu liền muốn cho cô chút đồ vật tuy không đáng tiền, nhưng có thể bày tỏ tâm ý.

Hiện tại cũng vậy, hôm nay bà Lâm lại mang đồ tới, trong bao tải trang tràn đầy một bao lớn khổ qua, là người quen biết trong nhà bà sống không dễ dàng, cho nên đưa tặng bà.

Đôi thành ngày thường, bà Lâm khẳng định sẽ cầm đi bán kiếm ít tiền, chờ bán không hết lại lưu trữ trong nhà ăn. Bất quá bán đồ ăn cũng không dễ bán như vậy, thường xuyên là ở đầu ngõ ngồi một buổi sáng, đều bán không được mấy đồng tiền, càng đừng nói là khổ qua cũng không dễ bán. Trước kia là không có biện pháp, có cơ hội có thể kiếm một đồng là một đồng, hiện tại có việc lột đậu phộng tạm thời còn tính là ổn định cuộc sống, bà liền không có thời gian đi bán đồ ăn, ngẫm lại dứt khoát đưa đến trong tiệm.

"Bà giữ lại cho chính mình ăn đi ạ, hà tất mạnh mẽ tặng qua hết như vậy." Nguyễn Miên Miên biết được bà Lâm kéo lại đây một bao lớn khổ qua muốn tặng cho mình, tự nhiên không định thu. "Trong nhà còn có

một túi, đều là người ta hảo tâm đưa, cũng không cần liền, nhiều như vậy bà cũng ăn không hết, nghĩ cháu mở cửa hàng khi nào định có thể sử dụng, lúc này mới đưa lại đây, cháu đừng cùng bà khách khí." Bà Lâm nói xong, chính mình xách lên cái bao to một hai phải cất vào trong tiệm.

Chương 81

Editor: Thienyetkomanhime

"Bà chậm một chút!"

Nguyễn Miên Đan bị động tác này của bà dọa đến, vội cùng Chu Linh cùng chạy tới đỡ cái bảo tải từ trên tay bà.

"Thân thể của bà còn khỏe chán, hai đứa yên tâm." Bà Lâm cười nói.

Gần đây dựa vào việc lột đậu phộng, trong tay bà rút cuộc tích góp được mấy trăm đồng, đối với nhà người khác có lẽ không tính là gì nhưng trong lòng bà thật sự rất cao hứng, gần đây cũng cười nhiều hơn.

Cùng Chu Linh đem bao khổ qua đặt ở cửa sau, Nguyễn Miên Đan vừa định muốn đưa tiền, bà Lâm trực tiếp kéo xe ba bánh của mình rời đi.

"Một bao lớn khổ qua như vậy, nhìn thôi mà trong miệng đã thấy đắng." Chu Linh mở bao nhìn vào bên trong, nhìn không được cảm thán. Nghe lời này, hiển nhiên chị không thể nào thích ăn khổ qua. Bất quá, vị đắng này, cũng rất ít người thích ăn.

"Khổ qua này thoạt nhìn cũng không tồi." Nguyễn Miên Đan tùy tay cầm lấy một trái đánh giá một vòng, nghĩ bà Lâm nếu không thu tiền, vậy nấu xong đưa qua nhiều một chút, cho nhà bà thêm món ăn mặn.

Chu Linh có chút buồn rầu nhìn một bao to đứng: "Người thích ăn khổ qua phỏng chừng rất ít, em định làm như thế nào?"

"Làm thành khổ qua nhồi thịt a."

Nộm dưa chuột, gao nếp rút tròng heo, thịt ốc đồng vừa đều đã làm tốt, Nguyễn Miên Đan quyết định xong, dứt khoát cầm khổ qua vào phòng bếp.

Chu Bình đi theo cô vào, đem khổ qua lấy ra, phát hiện có ít khổ qua đã bắt đầu có chút héo, không khỏi nói: "Làm hết tất cả sao?" Một bao này cũng không ít, bỏ ra góc tường xếp thành một núi nhỏ.

Nguyễn Miên Miên nhìn tòa núi khổ qua này nói: "Trước làm một nửa đi, dư lại buổi chiều lại làm tiếp."

Chu Bình gật đầu, lấy ra một nửa bắt đầu rửa sạch. Cô rửa xong một trái, Nguyễn Miên Miên tiếp nhận một trái, dùng dao cắt thành đoạn để vào trong chậu.

Cắt xong, cô lấy một cái muống inox kích cỡ thích hợp, nhẹ nhàng vừa chuyển, lấy hết ruột khổ qua ra một cách hoàn mỹ. Mọi sạch ruột, vị cay đắng của khổ qua có thể giảm đi rất nhiều, lại ngâm qua nước một lần, lại có thể giảm đi một ít. Xử lý tốt khổ qua, Nguyễn Miên Miên bắt đầu dùng thịt heo, thịt cá, nấm hương cùng các nguyên liệu khác trộn đều làm nhân thịt.

"Thơm quá a." Tuy rằng nhân thịt vẫn còn sống, nhưng ngửi được cái mùi này, Chu Bình vẫn là nhin không được nói.

Nguyễn Miên Miên cười một chút, ngay sau đó bắt đầu nhồi nhân thịt vào miếng khổ qua, nhồi xong liền cho vào đĩa, nói với Chu Bình đứng ở bên cạnh: "Chị giúp em lấy cầu kỳ cho mỗi một miếng khổ qua một hạt cầu kỳ."

Chu Bình gật đầu, xoay người lấy bình cầu kỳ ra, bắt đầu nghiêm túc điểm cầu kỳ trên miếng khổ qua. Lúc làm chị còn cố ý điều chỉnh một hồi, muốn đem cầu kỳ đặt ở ngay trung tâm miếng khổ qua. Xanh biếc khổ qua, nhân thịt màu tương, hơn nữa trên đỉnh là cầu kỳ đỏ tươi, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp. Đây là còn sống, chờ hấp chín, một đũa khổ qua nhồi thịt ở đĩa được trình bày hẳn hoi, ở trong mênh mông hơi nước trông càng thêm xinh đẹp.

"Thật là đẹp mắt." Chu Bình không thích ăn khổ qua nhìn đến nồi khổ qua hấp, đều có chút nhin không được muốn ăn.

Nguyễn Miên Miên nói: "Chị ném thử xem hương vị như thế nào."

Chu Bình tay phải lấy chiếc đũa, tay trái hứng ở dưới, gắp lên một cái khổ qua nhồi thịt đưa đến bên miệng.

Bởi vì là hấp lên, khổ qua lộ ra hương vị thoải mái thanh tân. Khổ qua cũng không phải rất dày, một ngụm

cắn xuống liền cắn được nhân thịt bên trong, nhai nuốt, trừ bỏ ban đầu cắn xuống có thể thấy chút vị cay đắng nhẹ, còn lại chỉ thấy toàn là thoải mái thanh tân cùng tiên hương, chờ nuốt xuống, thế nhưng còn có chút ngọt. Trong mắt Chu Linh lộ ra vài phần kinh ngạc cùng kinh hãi, ngay sau đó lại cắn một ngụm. Một ngụm này, nếm được nhiều nhân thịt hơn, thịt cá tinh tế cùng thịt heo tươi mới tất cả tràn ngập trong miệng.

Trong bất tri bất giác ăn xong một miếng khổ qua nhồi thịt, Chu Linh liếm môi nói: "Không nghĩ tôi khổ qua cũng có thể ăn ngon như vậy!"

"Chị thích vậy bữa trưa chúng ta liền ăn cái này." Nguyễn Miên Miên nói xong, lại bảo chị đem mới khổ qua vừa hái xong đưa cho bà Lâm, bà Vương, bà Lý..... các bà.

"Không phải lấy ra bán sao?" Thấy tổng cộng cũng không nhiều ít, lúc này đưa đi liền hết một phần ba, Chu Linh không khỏi hỏi.

Nguyễn Miên Miên nói: "Em lo lắng bọn họ ăn xong lại mỗi ngày kêu em làm, chờ khi nào bọn họ ngán gạo nếp rót tròng heo, em lại suy xét đổi thực đơn thành cái này hay không."

Hiện tại buôn bán đã có không ít việc, cô tạm thời không định tìm thêm việc cho mình. Chu Linh ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, khổ qua nhồi thịt ăn ngon như vậy, chỉ cần vừa lên thực đơn, khách hàng khẳng định đều mỗi ngày khóc la kêu cô chủ làm nhiều một chút.

"Cũng đúng."

Chu Linh gật đầu, bắt đầu đi ra cửa đưa khổ qua nhồi thịt, đầu tiên chính là đưa cho bà Lâm, phân lượng còn không ít.

Bà Lâm đang ngồi ở trong sân lật đậu phộng, nghe được thanh âm của Chu Linh liền ngẩng đầu, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy cái đĩa trong tay cô.

"Cô chủ làm khổ qua nhồi thịt, bảo cháu đưa một chút lại đây cho bà nếm thử." Chu Linh đem đĩa cho bà nói.

"Đây là dùng khổ qua làm? Thật là xinh đẹp, người cũng thật thơm, Đông Đông cũng thật biết làm." Bà Lâm thật ra không định cự tuyệt, duỗi tay tiếp nhận tới chính là một đồng lời khen. Chu Linh còn phải đưa cho nhà khác, chờ bà cầm lấy cái đĩa liền đi rồi.

Mà bà Lâm lúc cô đi rồi, vẫn cao hứng nhìn đĩa đồ ăn trên bàn, cảm thấy chờ cháu trai, cháu gái trở về nhìn thấy khẳng định sẽ vui vẻ.

Quả như bà sở liệu, chờ đến giờ cơm trưa khi ăn đến khổ qua nhồi thịt, đừng nói thẳng nhóc con kia, chính là Lâm Minh Minh, trưởng thành sớm, đều vui vẻ cười rộ lên: "Bà, món này tên gọi là gì, như thế nào ăn ngon như vậy?"

"Hình như gọi là khổ qua nhồi thịt, là chị Đông Đông của hai đứa lấy khổ qua bà tặng để làm, có thể không ngon sao?"

"Nguyên lai là chị Đông Đông làm, trách không được ăn ngon như vậy." Lâm Minh Minh nói chuyện, đồng thời suy nghĩ —— đã nói bà mình chỉ biết xào khổ qua không, như thế nào đột nhiên nấu ngon như vậy.

Bà Lâm nhìn cháu trai, cháu gái hai căn hết một khối khổ qua, ăn đến ngon lành, một chút không giống như lúc bà làm khổ qua, tam thời từ thỉnh mới gấp một đĩa, không khỏi nói: "Chờ ngày mai bà cũng mua chút thịt, nhét trong khổ qua làm khổ qua nhồi thịt cho hai đứa ăn." Ở trong mắt người già, khổ qua là thứ tốt, đặc biệt sắp tới lập hạ, ăn nhiều một chút đối với thân thể rất tốt.

"A! Bà giỏi quá!" Lâm Thông Thông nghe được bà nói ngày mai còn làm cái này ăn, cao hứng khen lên.

Lâm Minh Minh tuy rằng biết, bà khẳng định làm không được mùi vị hiện tại đang ăn, nhưng dù sao cùng là khổ qua nhồi thịt so với xào khổ chay vẫn ngon hơn, bởi vậy cũng thập phần cố động. Bà Lâm thấy vậy, tâm tình thực tốt, cảm thấy khổ qua dư lại trong nhà hẳn là rất nhanh có thể ăn hết.

Mà lúc này, Chu Linh còn đưa khổ qua nhồi thịt cho mấy nhà khác, Nguyễn Miên Miên còn ở phòng bếp làm nốt mấy cái khổ qua nhồi thịt.

"Có người sao? Chủ tiệm có ở đây không?"

Lúc Nguyễn Miên Miên làm xong một miếng khổ qua cuối cùng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nữ tuổi trẻ.

Cô rửa qua tay ở các bồn bên cạnh, cầm khăn một mặt lau tay, một mặt đi ra ngoài.

"Xin hỏi cô có chuyện gì sao?" Đi qua lối đi nhỏ ra khỏi phòng bếp vào trong tiệm, Nguyễn Miên Man hỏi đứng cô gái giờ đi động ở ngoài cửa.

"Xin chào, tôi là một người chủ trì mỹ thực, gọi là Dâu Tây, xin hỏi chủ tiệm có ở đây không?" Dâu Tây tự giới thiệu xong, thấy cô nhìn về phía đi động của mình, vội vàng bổ sung, "Cô yên tâm, cameras là hướng về tôi, chưa có sự cho phép, tôi sẽ không tùy tiện chụp loạn."

"Tôi chính là chủ tiệm." Nguyễn Miên Man nói.

"Cô, cô chính là chủ tiệm?"

Nghe vậy, Dâu Tây mở to hai mắt nhìn cô, hiển nhiên khó mà tin được người trước mặt thoạt nhìn còn nhỏ tuổi hơn mình chính là chủ tiệm.

Bất quá ngay sau đó cô phản ứng lại, nghĩ đến chủ tiệm chưa chắc là đầu bếp, vì thế lại bình tĩnh xuống, nói ý đồ đến: "Gần đây trên mạng có rất nhiều cư dân mạng đều cảm thấy hứng thú với của hàng của cô, tôi muốn tới làm phát sóng trực tiếp, không biết có thể chứ?"

"Phát sóng trực tiếp là muốn làm cái gì?" Nguyễn Miên Man hiểu kỳ nói.

Dâu Tây thấy cô không có một ngụm cự tuyệt, vội nói: "Cũng không làm cái gì, chính là phát sóng trực tiếp tôi ở trong tiệm ăn cơm cho khán giả xem."

Nói xong, cô nhìn thời gian, còn chưa đến 10 giờ, vì thế bổ sung nói: "Nếu là hiện tại không có tiện, tôi có thể chờ tới thời gian buôn bán lại quay lại."

Nghe cô nói chỉ là phát sóng trực tiếp ở trong tiệm ăn cơm mà thôi, Nguyễn Miên Man nói: "Không quan hệ, cô vào đi?"

"Cảm ơn chủ tiệm." Dâu Tây thấy cô dễ nói chuyện như vậy, cúi tay hướng cô cảm ơn. "Cô muốn ăn cái gì?" Chờ cô vào tiệm, Nguyễn Miên Man hỏi.

Dâu Tây đang muốn trả lời, bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm thoát mái thanh tân, không khỏi nhìn về hướng mùi hương truyền nói: "Trong phòng bếp đang làm cái gì vậy? Thơm quá a." Là đang hấp khổ qua nhồi thịt." Nguyễn Miên Man nói.

"Khổ qua nhồi thịt? Là món mới trong tiệm sao? Tôi có thể gọi cái này không?" Dâu Tây không nghĩ tới chính gặp được đồ ăn mới trong tiệm, ngữ khí có điểm kích động.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói: "Không phải món mới trong tiệm, là làm cho chính mình ăn thôi."

"A....." Dâu Tây nghe vậy, vẻ mặt thất vọng.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến biểu tình của cô, nghĩ khổ qua nhồi thịt còn làm không ít, bán cho cô một phần cũng không phải không được, vì thế nói: "Cô muốn ăn sao, có thể đặt một phần."

"Cảm ơn cô chủ." Từ ánh mắt đầu tiên Dâu Tây nhìn thấy chủ tiệm, liền cảm cô gái này thật hợp mắt, lúc này càng có hảo cảm với cô.

"Không cần khách khí."

Tính toán nội trên bếp cũng chín không sai biệt lắm, Nguyễn Miên Miên trực tiếp xoay người tiến phòng bếp.

Chờ cô đi rồi, Dâu Tây mới chuyển di động cho khách giả xem một chút tình huống trong tiệm: "Mặt tiền của hàng không quá lớn, bắt quá rất sạch sẽ, còn mang cảm giác niên đại..... Quan trọng nhất chính là, chủ tiệm là một chị gái nhỏ đặc biệt xinh đẹp, giống như tiểu tiên nữ vậy....."

Khán giả lúc Nguyễn Miên Miên lần đầu tiên mở miệng, liền cảm thấy thanh âm này đặc biệt dễ nghe, hơn nữa nói chuyện còn ôn nhu, sôi nổi bình luận muốn Dâu Tây đem màn ảnh chuyển qua.

Chờ biết được chị gái nhỏ có giọng nói dễ nghe thế nhưng là chủ tiệm, khán giả càng thêm tò mò. Lúc này nghe Dâu Tây khen chủ tiệm xinh đẹp giống như tiểu tiên nữ, khán giả sôi nổi tặng lễ vật, tỏ vẻ muốn thấy khuôn mặt chủ tiệm một lần.

【Dâu Tây, không nên như vậy, chính mình thường thức chị gái nhỏ xinh đẹp, liền cho chúng ta nghe thanh âm thôi sao?】

【Đúng vậy, chúng ta còn là tiểu bảo bối cô yêu nhất hay không?】

"Lễ vật tùy tiện tặng, tôi mà cho mọi người thấy chị gái nhỏ thì coi như tôi thua." Dâu Tây thấy chính mình giới thiệu nửa ngày, bọn họ vẫn còn nhớ thương muốn thấy chị gái nhỏ, hừ nhẹ nói. Thấy vậy, khán giả

lập tức bắt đầu bình luận tỏ vẻ muốn unfollow.

Dâu Tằm không thể không nói: "Được, được, đợi lát nữa tôi hỏi một chút nếu chị gái nhỏ nguyên ý lên hình, nếu là không muốn, các người cũng đừng nào loạn." Khách giả lúc này mới vừa lòng, lại cho cô một đợt lễ vật mới.

Dâu Tằm cầm lấy thực đơn trong tiệm cùng khách giả thương lượng đợi lát nữa sẽ gọi món gì, Nguyễn Miên Mãn bưng một đĩa khố qua nhồi thịt ra tới đặt lên bàn. Do góc độ, khách giả trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ nhìn đến một đoạn cổ tay trắng nõn cùng bàn tay bưng đĩa của chủ tiệm.

【Oa —— tay chị gái nhỏ thật xinh đẹp!】

【Xác thật, tay này đều có thể đi làm người mẫu tay.】

Có khách giả khen đôi tay lên hình một chút, thực mau chú ý liền dừng ở trên đĩa khố qua nhồi thịt xinh đẹp. 【Món này thoạt nhìn thật xinh đẹp, đặc biệt là đĩa hoa chính giữa, thật là vẽ rồng điểm mắt mà.】

Chương 82

Editor: Thienyetkomanhme

Lúc Nguyễn Miên Đan vào bếp, nghĩ nếu làm phát sóng trực tiếp, hình thức cũng khá quan trọng, vì thế thuận tay lấy miếng khổ qua khắc một đóa hoa trình bày một chút.

【Nhìn đã thấy ngon, hận không thể từ màn hình chui ra cùng ăn với Dâu Tây.】

【Tôi không thích ăn khổ qua, nhưng tôi muốn nếm thử nhân thịt bên trong.】

Lúc khán giả đang nghị luận, Dâu Tây hỏi qua Nguyễn Miên Đan có nguyện ý lộ mặt không, nhận được đáp án phủ định, liền bắt đầu giới thiệu món ăn: "Người thì thấy mùi hương rất thoải mái thanh tân, còn lộ ra chút đặc trưng, hình như bên trong có nắm hương cùng cá....."

Nguyễn Miên Đan hôm qua mới xem qua video phát sóng trực tiếp, đang có hai phần hứng thú, thấy có cơ hội xem hiện trường phát sóng trực tiếp, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh.

"Được, đừng nóng vội, đừng nóng vội, tôi liền thay mọi người nếm thử hương vị đến tột cùng như thế nào, nói thật, tôi đã sớm không chờ nổi, vừa rồi là cố nuốt nước miếng để giới thiệu cho mọi người." Nói xong, Dâu Tây cầm lấy chiếc đĩa kẹp lên một miếng khổ qua nhồi thịt.

Tuy rằng rất muốn lập tức đưa vào trong miệng cắn một miếng to, nhưng tốt xấu gì cô còn nhớ rõ hình tượng của mình, đem chiếc đĩa tiến đến camera trước.

"Thật xinh đẹp đúng hay không, khổ qua bên ngoài thủy nhuận giống một khối bích ngọc, cùng với cấu kỳ bên trên, làm cho tôi có chút không đành lòng hạ khẩu."

Khán giả đang chuẩn bị bình luận tỏ vẻ đồ ăn chính là đồ ăn, không cần thiết không đành lòng, liền thấy từ cuối của cô còn chưa có rơi xuống hết, đã thu hồi chiếc đĩa cắn một miếng to.

【..... Tôi thật quá tin người rồi! 】

【 Hửn là không đành lòng, vậy cô nhẩn tâm một ngụm nuốt hết cả miếng đi. 】

【 Aizz! Phụ nữ, đúng là khẩu thị tâm phi! 】

Đã nếm đến tư vị của khổ qua nhồi thịt, Dâu Tây trong mắt đã không nhìn được bình luận, nửa nheo lại đôi mắt nhắm nháp mỹ vị trong miệng, thẳng đến khi nuốt xuống, mới theo bản năng khen: "Hừn tiên giòn nộn, hơi khổ tiên hương, ăn quá ngon."

Nhìn đến bộ dáng của cô vì ăn ngon mà lâng lâng, khán giả phòng phát sóng trực tiếp nhìn không được nuốt nước miếng.

Dâu Tây nói xong, tiếp tục ăn, ăn xong miếng trên tay liền lập tức lại gấp lên một miếng, kể tiếp cũng chưa nói gì thêm.

Mà phòng phát sóng trực tiếp, ngay từ đầu còn có người đang hỏi "Khổ qua chẳng lẽ không đắng sao?"
Mấy vấn đề linh tinh, sau lại toàn bộ biến thành "Muốn ăn".

【 Mẹ nó, tôi là một người ghét ăn khổ qua, thế nhưng xem lại thêm. 】

【 Tôi cũng thêm, không biết món này có khó không, muốn học làm một lần. 】

【 Mẹ tôi vừa mới hỏi bữa trưa muốn ăn cái gì, tôi thuận miệng nói "Khổ qua", mẹ tôi liền hoài nghi tôi bị sốt. 】

【 Không đến mức khoa trương như vậy chứ? 】

【 Đúng vậy, rốt cuộc từ nhỏ tôi đừng nói ăn khổ qua, ngay cả trên bàn có khổ qua đều thấy khó chịu. 】

Một đĩa khổ qua nhồi thịt chỉ có tám miếng, Dâu Tây ăn xong một miếng cuối cùng, nhìn chằm chằm đĩa hoa ở giữa đĩa hỏi: "Chủ tiệm, cái này có thể ăn không?"

"Có thể."

Đóa hoa đó Nguyễn Miên Miên dùng nước hầm nấu sơ một hồi, bên trong tuy rằng không có nhân thịt, lại

có nước chấm màu đỏ cô điều chừng dùng làm nhụy hoa.Được câu trả lời khẳng định, Dâu Tây trực tiếp gấp lên đóa hoa kia đưa đến bên miệng.

【 Hoa này là dùng khổ qua để khắc đi, trực tiếp ăn không đáng sao? 】

"Ăn ngon!" Dâu Tây vốn dĩ cũng có chút lo lắng sẽ bị đắng, cho vào miệng lại phát hiện, không những không đắng, còn có điểm ngọt.

Nếm đến hương vị nước chấm làm nhụy hoa, cô trực tiếp một ngụm đem đóa hoa tiễn hết vào trong miệng, thỏa mãn đến nhắm mắt lại.Nuốt xuống, cô còn có chút chưa đã thèm, chờ nhìn đến màn hình có người tò mò đóa hoa trang trí có đắng hay không, vội nói: "Không đắng, nhụy hoa là tương ngọt hương vị đều thấm vào khổ qua, ngược lại còn có điểm ngọt, vị sáng giòn, thật sự ăn rất ngon!"

Cô lại cùng khán giả chia sẻ một chút cảm nhận sau khi ăn, quay đầu nhìn về phía Nguyễn Miên Miên: "Chủ tiệm, tôi còn muốn một phần cơm chiên ốc đồng, gạo nếp rót tròng heo, nộm dưa chuột, đậu phộng rang có thể chứ?"

"Cô ăn hết được không?"

Đùng nhìn đĩa khổ qua vừa rồi chỉ có tám miếng, nhưng bởi vì khổ qua có nhân thịt, phân lượng kỳ thật cũng không ít, Nguyễn Miên Miên không khỏi có chút lo lắng.

"Cô yên tâm, tôi ăn uống rất tốt, bọn họ đều nói tôi có thể đi đổi hướng là dạ dày ương phát sóng trực tiếp." Dâu Tây nói xong, còn dùng tay che lại cameras cho cô xem bình luận.

【 Chị gái nhỏ đừng bị bề ngoài của Dâu Tây lừa, trên thực tế cô ấy rất có thể ăn đó! 】

【 Nể mặt người đẹp giọng nói hay, nói cho cô một bí mật, Dâu Tây kỳ thật là một dạ dày ương. 】

【 Đúng! Cô nhóc này lúc trước còn lừa dối chúng ta nói ăn không vô, kết quả lần đó phát sóng trực tiếp ăn cơm hộp nhà cô liền bại lộ. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến mấy bình luận này, không khỏi nhìn lại cô gái trước mặt, thấy cô không có bởi vì bị nói là "dạ dày ương" mà không vui, lúc này mới gật đầu nói: "Ừ cô chờ một lát, tôi hiện tại đi làm."

Chờ Nguyễn Miên Man đứng dậy lần nữa tiến vào phòng bếp, Dâu Tây nhìn về phía cameras, không xác định nói: "Cô, cô ấy..... Vừa rồi nói cái gì?"

【 Nói cô ấy hiện tại làm cho..... Mía ơi! cô ấy không phải chủ tiệm thôi sao? 】

【 Tôi xem trên mạng không phải nói đầu bếp tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là đầu bếp của khách sạn lớn về lưu sao? 】

【 Có lẽ là đầu bếp không ở trong tiệm, cho nên chủ tiệm chỉ có thể tự làm? 】

Khán giả còn đang suy đoán các kiểu, Dâu Tây trực tiếp hưởng trong phòng bếp kêu: "Chủ tiệm, đầu bếp trong tiệm cũng là cô sao?"

"Vâng."

Nhận được đáp án khẳng định, Dâu Tây nghĩ đến cơm hộp ăn lúc trước, cùng khổ qua nhồi thịt mới ăn xong, khẽ nhếch miệng sùng sốt, hưởng cameras nói: "Không nghĩ tới chủ tiệm cùng đầu bếp thế nhưng là một người, thoát nhìn chỉ là một cô gái còn nhỏ tuổi hơn tôi. Nghĩ đến mình cơm chiên làm luôn bị cháy, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật là quá phở tui!"

【 Đừng nản chí, không phải chỉ một mình cô thấy vậy. 】

【 Không phải chỉ một mình cô thấy vậy + 1. 】

【 Không phải chỉ một mình cô thấy vậy + 2. 】

【 Không phải chỉ một mình cô thấy vậy – chứng nhận thân phận. 】

"Uy! Mấy người đừng nhân cơ hội mắng tôi có được không?" Dâu Tây kháng nghị một câu, du quang bỗng nhiên nhìn đến một con mèo màu cam đặc biệt đáng yêu từ cửa tiến vào, không khỏi quay đầu, "Oa —— mèo đáng yêu quá."

Cô nói xong, còn không quên đưa điện thoại di động chuyển qua, cũng để khán giả nhìn thấy. Mèo con nhìn đến người xa lạ đang nói gì đó với mình, liếc mắt cô một cái, trực tiếp nháy đến một cái đệm ghế bên cạnh.

Mèo con xuất hiện, nháy mắt dời đi chú ý của khán giả, bọn họ không rồi rả chuyện đầu bếp của tiệm

com chiên Hạnh Phúc thế nhưng là một chị gái nhỏ xinh đẹp.

【 Con mèo cam này có chút cao lãnh nha. 】

【 Thật đáng yêu, mặt tròn như vậy, còn có bao tay trắng, thật muốn niết một phen. 】

Dâu Tây cùng khán giả xem mèo, bỗng nhiên ngửi được mùi hương từ phòng bếp truyền đến. Cô người thấy, Quà Quýt Nhỏ khúu giác so với cô càng nhạy bén hơn tự nhiên cũng ngửi được. Dù đã biết mùi hương trong phòng bếp phần lớn thời gian đều không quan hệ cùng mình, nhưng mỗi lần ngửi được mùi hương, Quà Quýt Nhỏ vẫn là nhìn không được chạy tới cửa phòng bếp. Khán giả vẫn luôn ngắm mèo, thấy nó bỗng nhiên từ trên ghế nhảy xuống, chớp mắt liền biến mất khỏi màn hình, không khỏi sôi nổi phát ra nghị vấn.

"Trong phòng bếp bay ra mùi thơm quá, phỏng chừng là người thấy chạy đi rồi." Dâu Tây giải thích một câu, khán giả sôi nổi thúc giục cô cũng đi qua xem.

【 Để mèo vào phòng bếp không tốt lắm đâu? 】

Một đồng bình luận mèo ham ăn quả nhiên là mèo ham ăn, dù thoạt nhìn cao lãnh cũng chống cự không được dụ hoặc mỹ thực, một bình luận khác biệt xuất hiện ở trong đó, thực mau khiến cho khán giả nghị luận.

【 Nhà mình thì không sao cả, mở cửa hàng thì xác thật không tốt lắm. 】

【 Đúng vậy, tuy rằng tôi thích miêu, nhưng tôi cũng cảm thấy không tốt. 】

Tại đây, đồng thời Dâu Tây đã đứng dậy, nhìn đến con mèo kia cũng không có tiến vào phòng bếp, mà là ngoan ngoãn ngồi ở lối đi nhỏ cách phòng bếp một chút khoảng cách, cô hạ giọng giải thích: "Mọi người xem, mèo con chưa đi vào phòng bếp, chỉ là ngồi xổm bên ngoài mà thôi, thoạt nhìn rất ngoan a."

Mùi hương trong phòng bếp càng ngày càng nồng, mèo con có chút đứng ngồi không được, một hồi xoay vòng tại chỗ, một hồi vươn móng vuốt ở giữa không trung cào cào, như là muốn đem hương thơm ngào ngạt cào vào trong miệng a ô một ngụm nuốt vào.

Mèo con ngoan ngoãn đáng yêu quá! Dâu Tây thấy nó ở lối đi nhỏ vòng vòng, lại trước sau không bước vào phòng bếp một bước, trong lòng nhìn không được kêu lên.

【 Cũng quá ngoan đi, rõ ràng thèm như vậy, thế nhưng có thể nhịn xuống không đi vào..... Quay đầu lại xem một con mèo nhà tôi, trên trời dưới đất, không một chỗ nào là nó không dám đi, thật muốn lấy dép lê đập nó hai cái. 】

【 Ha ha ha, là cào không khí đỡ thèm sao? Thật đáng yêu, muốn đi trộm mèo! 】

【 Quả nhiên đáng yêu, ngoan ngoan đều là mèo nhà người ta..... 】

【 Tuy rằng không ngủ được, nhưng nhìn mèo con bị thèm như này liền biết, khẳng định rất thơm. 】

【 Oa oa, mèo con đáng thương, nuôi ở trong tiệm này chẳng phải là mỗi ngày đều bị thèm sao. 】

【 Tôi cảm thấy so với nó, tôi càng đáng thương hơn, nó tốt xấu còn có thể ngủ được, tôi ngay cả mùi thơm cũng không được ngủ. 】

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên đã làm xong cơm chiên ốc đồng cùng đậu phộng, hiện tại đang chiên gạo nếp rót tròng heo.

"Thơm quá a, có mùi gạo nếp, hẳn là gạo nếp rót tròng heo." Dâu Tây ngủi được mùi hương, nhịn không được đoán.

Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm của cô, không khỏi nói: "Cơm chiên, đậu phộng cùng nộm dưa chuột đều làm xong, cô muốn ăn trước không?" Nộm dưa chuột đã làm xong từ buổi sáng, hiện tại đã thực phẩm, ngon miệng, trực tiếp lấy ra một đĩa là được.

"Muốn, muốn, muốn!" Đã sớm bị mùi hương thèm chết, Dâu Tây liên tục gật đầu, đem cameras hướng xuống mặt đất rồi đi vào phòng bếp. Dưới sự chỉ dẫn của Nguyễn Miên Miên, cô đem cơm chiên ốc đồng, đậu phộng rang, nộm dưa chuột bỏ vào khay.

Chuẩn bị mang đi trước, Dâu Tây nghĩ đến mèo con ngoan ngoãn ở lời đi nhỏ thương, nhịn không được thay nó xin ăn: "Chủ tiệm, tôi thấy mèo nhà cô giống như đói bụng, có phải lấy thức ăn cho mèo hay không?"

Nguyễn Miên Miên chỉ vào cái bình nhỏ bên cạnh tủ lạnh: "Nếu cô không chê phiền toái, có thể giúp tôi lấy chút cá khô cho nó không?"

"Không thành vấn đề!" Dâu Tây đáp ứng, bụng cơm của mình cùng cá khô đi ra ngoài.

"Mèo con, lại đây ăn cá khô!" Dem khay cùng di động đặt ở trên bàn, Dâu Tây cầm lấy bình cá khô lắc lắc hai cái, mèo con liền xuất hiện ở trước mặt cô.

"Mèo ó ~"

Nhìn đến bình trong tay cô, mới vừa rồi còn có điểm lạnh lung, thái độ mèo con hiện tại rõ ràng mềm mại không ít. Đối thành ngày thường, đối mặt mèo con đáng yêu như vậy, Dâu Tây khẳng định muốn chơi với nó một chút, bất quá lúc này đang nhớ thương mỹ thực thơm ngào ngạt trên bàn, cô liền trực tiếp mở bình, lấy ra một con cá đưa cho nó.

"Cá khô này thoạt nhìn cũng khá ngon." Thấy mèo con tiếp nhận cá khô lập tức ăn ngon lành, Dâu Tây không khỏi nói.

Lúc này, cameras đối diện cô cùng mèo con, khán giả thấy cô một hồi xem mèo, một hồi xem cái bình trong tay, nhìn không được bình luận.

【Dâu Tây, không phải chứ, hiện tại ngay đến đồ ăn vặt của mèo đều không muốn buông tha?】

【Dám ăn vụng? Cẩn thận con mèo kia cắn cô.】

Khán giả vốn dĩ chỉ là đùa một chút, trăm triệu không nghĩ tới, lúc cô đứng dậy, thật đúng là trộm một con cá cho vào trong miệng.

【.....】

【Không nói nhiều, tôi chỉ muốn biết, ăn ngon không?】

【Đây thật sự là đồ ham ăn không thể nghi ngờ, thế nhưng đến đồ ăn cho mèo cũng không buông tha!】

Dâu Tây ngồi xuống nhìn đến bình luận, mới phát hiện mình ăn vụng bị khán giả thấy được, ho khan một tiếng, dứt khoát bắt cháp tất cả: "Ăn ngay nói thật, cá khô này thật sự ăn ngon, trừ bỏ có một chút tanh thôi, so với cá khô đồ ăn vặt bán bên ngoài còn thơm hơn." Nói xong, cái tay lại vô ý thức thò vào trong bình.

【 Cô tinh tinh, đó là cho mèo ăn, có chút tanh cũng không phải là khuyết điểm. 】 【 Dâu Tây, tôi khuyên cô thận trọng. 】

Chương 83

Editor: Thienyetkomanhme

【Trước khi ăn vụng, tôi cảm thấy cô tốt nhất quay đầu lại xem một cái.....】

Dâu Tây thử thăm dò quay đầu lại, liền thấy mèo con đã ăn xong cá khô tròn tròn đôi mắt nhìn chăm chăm mình.

"Cái này, tao là lấy cho mày." cô giải thích một câu, vội đem con cá khô trong tay đưa cho nó, sau đó trước mặt nó đem cái bình cất lên.

Chờ nó ngậm cá khô đi tới bên cạnh ăn, Dâu Tây mới thở phào một hơi, dời đi lực chú ý của khán giả nói: "Lần trước ăn qua 'com chiên cứu mạng' của nhà này, hôm nay tới nếm thử một món khác cũng được yê thích không kém của cửa hàng này —— com chiên ốc đồng."

Cửa hàng com chiên bên ngoài, cơ hồ không có lấy thịt ốc đồng làm com chiên, bởi vậy khán giả đối với loại com chiên này vẫn là tương đối cảm thấy hứng thú. Một khi mở bán đã được khách hàng yêu thích, com chiên ốc đồng mỹ vị tự nhiên không cần phải nói, Dâu Tây giới thiệu xong, khán giả lại lần nữa bị thêm đến chảy nước miếng ào ào.

Đến thoạt nhìn chỉ là xinh đẹp hơn một ít, đậu phộng rang cùng nộm dưa chuột, vốn dĩ còn nghĩ không có gì đặc biệt, chờ Dâu Tây vừa nhúm nháp vừa bình phẩm, lại từng ngun từng ngun ăn lên, tức khắc làm bọn họ lại thêm.

Lúc khán giả bị thêm đến muốn chết không được sống không xong, Nguyễn Miên Miên bưng ra gao nếp rót tràng heo đã chiên xong đặt lên trên bàn.

Cùng lúc đó, Chu Linh từ bên ngoài trở về, cầm theo một ít đồ đáp lễ của mấy bà lão. Lúc Chu Linh trở về, chỉ còn vài phút nữa là tới 10 giờ rưỡi.

Nguyễn Miên Miên đặt đĩa gạo nếp rót tròng heo chiên xuống, cùng chị Chu Linh đi vào phòng bếp chuẩn bị buôn bán. Bì gạo nếp rót tròng heo chiên, sắc hương vị đều đầy đủ, trước mặt hấp dẫn toàn bộ chú ý, Dâu Tây thậm chí không chú ý tới trong tiệm vừa mới có một người đi vào.

"Ừ mùi hương mê người, cùng màu sắc, tôi cảm thấy hoàn toàn có thể xem nhẹ nguyên liệu nấu ăn." Dâu Tây nói xong, kẹp lên một miếng gạo nếp rót tròng heo triển lãm trước màn hình.

Mặt ngoài vàng rộm, mặt trên còn có ít hạt mè, gạo nếp rót tròng heo đầy tràn toàn bộ màn hình, thoát nhìn hết sức mê người, không ít người xem thậm chí theo bản năng mở miệng ra. Nhưng mà, giây tiếp theo, gạo nếp rót tròng heo từ trước mặt biến mất, đi vào trong miệng của cô gái trên màn hình.

"Ăn..... Mặt ngoài giòn giòn, nhưng bên trong vừa thơm vừa mềm, ngon ngon!" Thấy cô một bên ăn một bên cảm thán, khán giả bỗng nhiên cảm thấy cô có chút đáng giận.

【Vừa thêm vừa đói, không được, tôi phải đặt cơm hộp.】

【Tôi đi nấu chén mì, bằng không thật là thèm muốn chết.】

【Mọi người có thể học theo tôi, tôi cầm một miếng bánh quy, tưởng tượng đang ăn gạo nếp rót tròng heo, um, vị mỡ hành, thật thơm, ăn ngon thật.】

【..... Vậy cũng không cần.】

Gạo nếp rót tròng heo chiên xác thật đặc biệt ăn ngon, bất quá dù sao cũng là làm từ gạo nếp, Dâu Tây mới vừa rồi đã ăn không ít thứ, hiện tại miệng tuy còn muốn ăn, bụng cũng đã kháng nghị. Cuối cùng, cô vẫn quyết định lấy bụng làm trọng, cuối cùng ăn một miếng liền kết thúc buổi phát sóng trực tiếp hôm nay.

Chờ Dâu Tây tỉnh liền, đóng gói mang gạo nếp rót tròng heo dư lại cùng một phần nộm dưa chuột đi, Chu Linh nhin không được nói: "Cô ấy là người chủ trì sao? Bớt lên cũng thật xinh đẹp."

"Chị cũng thật xinh đẹp." Nguyễn Miên Miên trả lời.

Không có ai không thích được khen ngợi, Chu Linh tự nhiên cũng không ngoại lệ, cười một chút nói: "Em mới xinh đẹp, so với cô gái vừa rồi còn xinh đẹp hơn."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cười khẽ: "Chúng ta như vậy giống như tự khen ngợi lẫn nhau sao?"

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, bỗng nhiên có nhân viên chuyển phát nhanh đi vào cửa hàng, đưa tới lập xường các cô đặt hai ngày trước.

"Lập xường tới rồi, muốn thêm com chiên lập xường khoai tây trên thực đơn luôn không?" Chu Linh đem lập xường cất vào nhà kho xong hỏi.

Nguyễn Miên Miên nói: "Buổi chiều rồi nói sau."

Chờ có đơn hàng, các cô liền không rảnh nói chuyện phiếm, mà mỗi người làm việc lu bù lên. Lúc bận rộn, thời gian luôn là đặc biệt nhanh, bất tri bất giác cũng đã hơn 12 giờ.

Dâu Tây từ tiệm com chiên Hạnh Phúc về nhà, video phát sóng trực tiếp đã có người chỉnh sửa tốt đăng lên các trang mạng. Bởi vì cô làm chủ trì lúc ăn cũng không làm ra vẻ, fans chú ý có không ít.

Trang mạng nọ, nhận được nhắc nhở có bài viết mới, rất nhiều fans lập tức bấm vào video xem. Lúc đầu là một ít hình ảnh hém hồ Lô, dưới ống kính, ngô nhỏ yên lặng, tràn ngập cảm giác năm tháng thoạt nhìn có loại hương vị khác.

Theo sau, Dâu Tây ở trong tiệm giới thiệu hình ảnh tiệm com chiên Hạnh Phúc.

Đương nhìn thấy cửa hàng khá nổi tiếng trên mạng "Tiệm com chiên Hạnh Phúc" lại ở ngô nhỏ hẻo lánh như vậy, cửa hàng hơi nhỏ, các fan đều có chút kinh ngạc.

Gần nhất thường xuyên nhìn thấy cửa hàng này ở trên mạng, rất nhiều người trong lòng vốn cảm thấy cửa hàng này khẳng định tự mình mua hot search, hiện tại nhìn đến mặt tiền đơn giản như vậy, tức khắc lại thay đổi suy nghĩ.

Xem thêm chút nữa, bọn họ cũng giống như khán giả lúc trước xem phát sóng trực tiếp, trước bị giọng nói của chủ tiệm đánh động, lại vì chủ tiệm cùng đầu bếp thể nhưng là một chị gái nhỏ mà cảm thấy kinh ngạc, sau lại bị mèo con đáng yêu trong tiệm mê hoặc, rồi Dâu Tây thể nhưng ăn vụng cá của mèo làm bật cười.

Trừ cái này ra, thời gian khác, bọn họ trên cơ bản đều bị thêm tới chảy nước miếng ào ào.

Còn có anh chàng nọ đang xem phát sóng trực tiếp, bởi vì chảy nước miếng quá nhiều, dùng không ít khăn giấy, còn suýt bị bạn bè hiểu lầm, cho rằng hắn đang xem cái gì thiếu nhi không nên xem. Xem xong video,

khẩu bình luận một đồng người đều kêu muốn ăn, cùng với thảo luận vì cái gì chị gái nhỏ chủ tiệm nấu cơm ngon như vậy, cùng việc cô có bạn trai hay chưa.

Cùng thời gian, lúc trước có tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, nhà họ Hồ trong ngõ nhỏ. Bà Hồ làm xong cơm liền gọi cháu trai ra ăn, thấy hẳn nửa ngày không ra, có điểm lo lắng hẳn có phải hay không còn tức giận.

Ngày hôm qua bà tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc cùng Nguyễn Miên Miên nói chuyện, chạy nhanh trở về nói cho cháu trai, nói hẳn có thể mở dịch vụ mua đùm. Không nghĩ tới cháu trai sau khi nghe xong không những không cao hứng, ngược lại có chút tức giận: "Cái kia bắt quả là cháu cùng bạn bè trên mạng chỉ đùa một chút mà thôi, sao có thể thực sự có người sẽ yêu cầu mua đùm cơm chiền chứ..... Bà đi tìm người ta nói, trong lòng người ta không chừng còn muốn chê cười!"

"A! Nói giỡn sao? Bà không biết, bắt quả cháu yên tâm, Đông Đông không phải loại người như vậy, khẳng định sẽ không chê cười." Bà Hồ giải thích, cháu trai một chút đều nghe không vào, trực tiếp trở về phòng đóng cửa lại.

Hồi ức xong sự tình ngày hôm qua, bà Hồ thở dài, cũng không mở miệng thúc giục hẳn nữa, mà là ngồi ở trước bàn cơm an tĩnh chờ.

Trong phòng, Hồ Nghiệp đang ngồi trước máy tính, biểu tình có chút ngốc. Cái gọi là mua đùm cơm chiền, hẳn xác thật là chỉ vui đùa, mới ở Weibo ồn ào chút, trăm triệu không nghĩ tới, hôm nay thế nhưng thu được vài cái tin nhắn, hỏi hẳn có phải hay không thật sự có thể mua đùm, trong đó có một người càng là nói thẳng có thể trả hai mươi đồng tiền phí mua đùm.

Tiền tiết kiệm trong tay Hồ Nghiệp đã không còn nhiều lắm, hẳn không muốn ăn bám, nhưng lại thực sự không muốn đi ra ngoài tìm công việc, có thể làm dịch vụ gửi chuyển phát nhanh là có thể kiếm tiền, hẳn tự nhiên muốn nắm chắc.

Hắn bắt đầu trả lời tin nhắn, có hai người không lập tức trả lời, có một người hỏi mấy vấn đề, phỏng chừng không thiết tình muốn mua, cuối cùng trả lời một câu "Để tôi xem lại." Hồ Nghiệp thấy vậy, không khỏi có chút thất vọng, cảm thấy mua đùm cơm chiền gì đó quả nhiên đều là đang nói chơi thôi. Dù đã trả lời hết, cũng không có gì, hẳn vẫn là đem mấy cái tin nhắn còn lại trả lời từng cái, bắt quả trong lòng đã không còn ôm hy vọng gì.

Trả lời xong một cái tin nhắn cuối cùng, hẳn nhớ tới vừa rồi hình như bà kêu hẳn ra ăn cơm, đang chuẩn bị

đứng dậy ra ngoài, dư quang bỗng nhiên quét đến trên màn hình máy tính có nhắc nhở tin nhắn mới

Thấy có người trả lời tin nhắn, hần thuận tay nắm con chuột click mở, ngay sau đó kinh ngạc mà một lần nữa ngồi xuống.

Hơn mười phút sau, hần từ trong phòng đi ra. Bà Hồ thấy hần rút cuộc ra, theo bản năng đứng dậy đón.

Hồ Nghiệp nhìn đến bà, trong thần sắc lộ ra vài phần ngưng ngù, ngay sau đó duỗi tay đem tờ một trăm đồng đưa qua.

Bà Hồ khó hiểu nói: "Cháu làm gì vậy?"

"Bà, đợi lát nữa bà giúp cháu tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mua một phần cơm chiên ốc đồng, một phần đậu phộng rang, một phần đậu phộng bọc đường, một phần nộm dưa chuột, một phần gạo nếp rót tròng heo chiên."

"Cháu mua mấy cái này làm gì?" Bà Hồ nhìn hần.

Hồ Nghiệp dõng dõng đi tìm mắt, tránh né đối diện cùng bà nói: "Người khác nhờ cháu mua."

Nghe vậy, bà Hồ lập tức liền phản ứng lại, cũng không nói "ngày hôm qua không phải cháu nói là đùa giỡn thôi" linh tinh, nhận tiền liền đi ra ngoài: "Được, bà hiện tại liền đi mua cho cháu."

"Không cần, cơm nước xong lại đi." Nhìn đến đồ ăn trên bàn đều đã làm tốt, Hồ Nghiệp nói.

Bà Hồ cũng đã đi ra tới cửa, cũng không quay đầu lại nói: "Nhà Đông Đông buôn bán tốt, bà sợ đi chậm mấy món cháu muốn bán hết mất."

Hồ Nghiệp còn muốn nói cái gì, bóng dáng của bà đã biến mất trước mắt hần.

Hần thu hồi tầm mắt, nhìn đến cơm trên bàn đều là đồ ăn mình thích, nghĩ đến bà bởi vì một câu của mình liền bôn ba chạy qua chạy lại, trong lòng bỗng nhiên có chút hụt hẫng.

Có phải mình quá phé vật hay không? Vẫn dĩ mới vừa rồi gặp được một đại gia trên mạng, xác định hần chịu mua đùm cơm hộp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, không nói hai lời liền chuyển qua 300 đồng, nói mua xong khấu trừ tiền đồ ăn cùng phí đóng gói, chuyển phát nhanh du lại đều cho hần coi như tiền vật vờ,

Hồ Nghiệp còn rất cao hứng.

Mùa hiện tại, nghĩ đến chính mình vì trốn tránh cùng người khác tiếp xúc giao lưu, để bà đã lớn tuổi như vậy còn vì hấn lo lắng, vì hấn bồn tẩu, chút cao hứng nháy mắt tan thành mây khói. Lúc hấn tỉnh lại, bà Hồ đã đi vào tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Trải qua ngày hôm qua, người tới trong tiệm trực tiếp ăn càng ngày càng nhiều, lúc bà Hồ lại đây, trong tiệm đã ngồi đầy khách hàng cùng nhân viên giao cơm.

"Đông Đông, nhà cháu buồn bán cũng thật tốt." Bà Hồ đi đến cửa phòng bếp, nhìn cô gái bận rộn ở trong phòng bếp, trong lòng đã thay cô cảm thấy cao hứng, lại liên tưởng đến cháu trai mình mà có chút bất đắc dĩ.

"Bà Hồ, bà có việc gì lại đây ạ?" Nguyễn Miên Man quay đầu lại nói.

Bà Hồ nói: "Lần trước bà và cháu đã nói qua đó, tôi thay cháu trai bà làm cái chân chạy vặt."

Nguyễn Miên Man cho rằng cái gọi là mua dùm bắt quả là lời nói đùa trên mạng thôi, không nghĩ tới thế nhưng thật là có người tìm cháu trai bà Hồ mua dùm, không khỏi có điểm kinh ngạc. Kinh ngạc qua đi, cô hỏi: "Vậy họ yêu cầu mua cái gì ạ?"

Trí nhớ bà Hồ cũng không tệ lắm, lập tức báo ra món ăn. Nguyễn Miên Man sau khi nghe xong gật đầu: "Tốt, mấy món này không có vấn đề gì, bà đi vào trong tiệm ngồi một hồi, làm xong cháu bảo chị Chu mang ra cho bà."

"Được, phiền toái cháu Đông Đông." Bà Hồ khách khí một câu, xoay người đi trong tiệm chờ.

Tuy rằng số lượng cơm hộp trên app đã giới hạn, nhưng bởi vì khách hàng tới trong tiệm ăn tăng lên, trong tiệm vẫn là có chút bận rộn.

Nguyễn Miên Man mất chút thời gian mới đem mấy món bà Hồ muốn làm xong, để Chu Linh đóng gói đưa ra cho bà. Sự chậm trễ việc của cháu trai, bà Hồ trả xong tiền, tiếp nhận cơm hộp vội vàng về nhà.

Người nhờ Hồ Nghiệp mua dùm chính là một người ở thành phố H, trưa ngày hôm sau liền nhận được hộp xộp đóng gói, bên trong đầy túi chườm nước đá được chuyển phát nhanh cùng.

Có túi chườm nước đá, hơn hai mươi tiếng đồng hồ vận chuyển, đồ ăn bên trong đều còn khá tốt. Đậu phộng rang, đậu phộng bọc đường, nộm dưa chuột trực tiếp mở ra là có thể ăn, người này nhận được chuyển phát nhanh, liền lập tức nếm ba món này, phát hiện hương vị thật sự đặc biệt ngon, đậu phộng rang hàm hương xốp giòn, đậu phộng bọc đường ngọt thanh hương giòn, nộm dưa chuột, tiên hương ngon miệng, làm người ta nghiện.

Chỉ ba món này, hẳn liền cảm thấy đáng đồng tiền bát gạo, chờ dùng lò vi sóng đun nóng cơm chiên ốc đồng cùng gạo nếp rót tròng heo chiên, mùi hương mê người cùng hương vị ngon miệng, làm hẳn lập tức quyết định, nhất định phải bắt thời giờ đi tới trong tiệm ăn một lần, nếm thử loại cơm chiên khác cùng mỹ thực.

Vị này ngày thường thích quay chụp một ít video ngắn thú vị, lần này nhận được cơm chuyển phát nhanh, liền thuận tiện quay cái video đập hộp.

Video phát ra, ở trên mạng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại nổi thêm một chút, làm người ta nghị luận đồ ăn của hàng này đến tốt cùng ngon tới thế nào, mới có thể có người thật sự tìm người mua dùm.

Từ sự kiện "nhân viên giao cơm cứu người" lần đó, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ở trên mạng liền vẫn luôn nhận được sự chú ý của nhóm người đam mê ăn uống, nhiệt độ tuy không nói nổi tiếng đến tất cả mọi người đều biết, nhưng lại rất kéo dài, cho tới bây giờ cũng chưa biến mất.

Thấy vậy, rất nhiều kênh truyền thông cũng nổi lên ý tưởng cộ nhiệt, đặc biệt là những người làm truyền thông của thành phố A.

Có người trực tiếp lấy video có sẵn trên mạng cắt ghép một ít nội dung đăng lên liền xong việc, có một ít người lại muốn đào sâu hơn một chút, nhìn xem cửa hàng này còn có chuyện thú vị hơn hay không, càng hấp dẫn người xem hơn.

Tìm hiểu một chút, bọn họ tức khắc phát hiện, không nói cửa hàng này, riêng bản thân chủ tiệm liền có rất nhiều nội dung có thể viết, tỷ như theo chủ đề tình thân, có thể viết cô vì người thân mà từ bỏ thi đại học, tự tay kiếm tiền; theo chủ đề về sự chăm chỉ, có thể viết cô từ bỏ thi đại học rồi người thân duy nhất qua đời, còn thiếu một đồng nợ nần, thế nhưng dựa vào chính bản thân mình mà xoay người.....Không riêng như thế, lúc trước khách quen vì viện phúc lợi đặt cơm hộp, cùng với video Nguyễn Miên Miên ở núi hoa đào chơi xuân khắc hoa đều bị người ta một lần nữa tìm thấy đăng lại.

Chương 84

Editor: Thienyetkomanhme

Tóm lại, trong lúc nhất thời, trên mạng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều bài viết liên quan tới chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, còn có bài viết thể nhưng còn đăng cả ảnh chụp cá nhân.

Thời đại số liệu, bạn chú ý cái gì, quản lý mạng liền sẽ đề cử cho bạn cái đó. Tỉ như hôm nay bạn tìm kiếm "Tôm hùm đất", không bao lâu, trang đầu liền sẽ xuất hiện bài viết cách làm tôm hùm đất, video tôm hùm đất, vân vân.

Vì thế, rất nhiều khách hàng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đột nhiên ở trên mạng nhìn đến bài viết liên quan tới cửa hàng này.

Lúc biết được chủ tiệm cùng đầu bếp là một người, là một cô gái nhỏ tuổi vừa mới thành niên không lâu, khách hàng quen đều có điểm không tin, cảm thấy khẳng định là tác giả nói bừa. Nhưng mà chờ đi xuống xem, thấy có rõ ràng hoàn cảnh của chủ tiệm lúc mới mở cửa hàng, lại có điểm bán tin bán nghi. Vì thế, bọn họ nhìn không được ở dưới bài viết bình luận.

【 Cửa hàng này tôi thường xuyên ăn, mọi người đều nói chủ tiệm là đầu bếp khách sạn về hưu, như thế nào đến đây liền biến thành một cô gái trẻ vậy, hơn nữa cuộc sống trải qua còn thảm như vậy? 】

【 Tuy rằng không biết đây là sự thật hay là tác giả tự nghĩ ra, nhưng xem xong, thật sự có điểm đau lòng cô gái nhỏ. 】

【 Đúng vậy, cũng quá không dễ dàng, còn may là mở cửa buôn bán được, sinh ý cũng không tệ lắm. 】

【 Nếu là sự thật, vậy cô ấy thiếu tiền hiện tại đã trả hết chưa? Chưa trả hết thì tôi có chút muốn giúp cô ấy, cô gái tốt, hiếu thuận như vậy, hiện tại không thân không thích, còn muốn trả nợ, thật sự quá khó khăn. 】

【Ừa nhìn liền bắt đây là tác giả tự nghĩ ra, mấy người cảm động cái gì chứ.】

Không biết có phải người nghĩ ngờ quá nhiều hay không, không bao lâu sau, tác giả bài viết thế nhưng trả lời lại bình luận đầu tiên, tỏ vẻ đây là sự thật, mình chính là người thành phố A, nội dung bài viết cũng là từ việc phỏng vấn những người sống tại hẻm hồ Lô.

Lúc nhìn đến tác giả phản hồi, cư dân mạng bắt đầu nghĩ ngờ một sự việc khác.

【Anh đem chuyện của người khác ra viết như vậy, đã được sự đồng ý của đối phương chưa?】

【Đúng vậy, đây tính là xâm phạm riêng tư đi?】

【Tác giả có độc, sao anh không đem việc của nhà mình viết ra cho chúng ta nhìn xem!】

【Đúng vậy, cô gái người ta vốn dĩ đã không dễ dàng, hiện tại thật vất vả chịu đựng ngày tháng gian nan kia, sinh hoạt một lần nữa có hy vọng, anh lại đào bới ra là muốn làm gì?】

Tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên. Hôm nay, trước khi tan tầm trợ lý Tôn bỗng nhiên nghĩ đến tin tức thấy trên mạng hôm nay, vì thế nói: "Tư tổng, có chuyện tôi muốn cùng ngài nói một chút."

"Chuyện gì?" Tư Cảnh Lâm ngẩng đầu nhìn về phía hần.

"Tôi hôm nay nhìn thấy một ít tin tức về tiệm cơm chiền Hạnh Phúc....."

Tư Cảnh Lâm nghe xong hần đại khái tổng kết, mày hơi trầm xuống: "Bài viết."

Trợ lý Tôn nghe được hần ngắn gọn, sáng tỏ phân phó, lập tức dùng di động đem bài viết mình đã lưu lại đưa cho anh xem.

Bà viết này đăng từ hai ngày trước, nhiệt độ không tính là cao, lại cũng không tính là không có tiếng tăm gì, mỗi phần phía dưới đều hoặc nhiều hoặc ít có mấy cái bình luận. Tư Cảnh Lâm xem xong sau, biểu tình lạnh lùng.

Bài viết này cũng không có viết bậy về Nguyễn Miên Miên, ngược lại đại bộ phận đều là khen cô xinh đẹp lại có hiểu tâm, tay nghề hảo lại chững chạc, đặc biệt là cái video khắc hoa kia, bình luận phía dưới tất cả đều là tán thưởng cùng xin bái sư. Nhưng Tư Cảnh Lâm xem, cô bé chưa chắc sẽ thích sự khích lệ này, rất

cuộc ai cũng không muốn, đem hoàn cảnh, sinh hoạt của mình ra cho người xa lạ xem, sau đó bình luận vài câu.

"Anh đừng vội tan tâm, anh cho người đem mấy bài viết liên quan toàn bộ gỡ xuống, mặt khác liên hệ với người phụ trách mảng trang mạng một chút....."

Nghe được phải tăng ca, trợ lý Tôn trên mặt không hiện, trong lòng lại nghĩ sớm biết vậy liền chờ ngày mai hẵng nói. Bất quá, lại nghĩ đến hẳn ở tiệm cơm chiền Hạnh Phúc cũng ăn không ít thứ tốt, nếu là bởi vì không muốn tăng ca để kéo dài đến ngày mai, cũng có chút không nghĩa khí.

Chờ trợ lý Tôn nghe xong anh phân phó bắt đầu đi xuống xử lý, Tư Cảnh Lâm không xác định cô bé đã nhìn thấy bài viết trên mạng hay chưa, đứng dậy muốn đi tới tiệm một chuyến.

Đứng đây, anh nhìn thoáng qua thời gian, đã tới 10 giờ. Nhớ rõ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đóng cửa lúc 9 giờ rưỡi, Tư Cảnh Lâm chỉ có thể áp xuống ý định, định chờ ngày mai lại nói.

Buổi sáng ngày hôm sau, Nguyễn Miên Miên đang ở sân thượng lầu hai ngội tưới nước cho rau xanh trong thùng xốp, bỗng nhiên nhìn thấy hình bóng quen thuộc cách đó không xa hướng bên này đi tới.

Phòng ở xung quanh đều tương đối thấp bé, đứng ở lầu hai tầm nhìn khá trống trải, cô theo bản năng đi đến lan can liền xác định, chính mình cũng không có nhìn lầm. Nếu nhìn thấy anh, Nguyễn Miên Miên tự nhiên không có khả năng thờ ơ, thân thể hơi hướng ra ngoài, giọng giọng nói: "Anh Cảnh Lâm."

Giọng nói dễ nghe theo gió thổi qua, Tư Cảnh Lâm ngẩng đầu liền nhìn thấy cô gái đứng ở lan can hướng chính mình mỉm cười xinh đẹp. Mới vừa rời giường không cô còn chưa có buộc tóc lên, mái tóc dài vừa đen vừa trắng tự nhiên rối tung, làm mặt của cô càng nhỏ hơn.

Nhìn thấy cô lộ ra sức sống tươi cười, khóe môi Tư Cảnh Lâm không tự giác cũng giương lên theo cô, nhưng mà, chờ chú ý tới lan can của sân thượng lầu hai thập phần cũ, độ cao còn chỉ tới eo cô, anh tức khắc trầm xuống mi: "Đi vào trong đi."

Dạ?

Nghe thấy anh hơi trầm giọng, Nguyễn Miên Miên lúc đầu còn có chút nghi hoặc, chờ theo tầm mắt nhìn đến lan can, mới hiểu được ý tứ của anh, vội lui lại mấy bước.

Tư Cảnh Lâm thấy cô ngoan ngoãn từ lan can đi vào, mày một lần nữa giãn ra, nên bước cũng nhanh hơn một ít.

Anh đi về phía trước, Nguyễn Miên Mân liền nhìn không thấy, vì thế đem bình nước buông xuống, một bên tùy tay đem tóc buộc ở sau đầu, một bên đi xuống dưới lầu. Chờ cô xuống lầu vừa đến cửa lớn, liền nhìn thấy Tư Cảnh Lâm từ đầu ngõ tiến vào.

Thấy trong tay anh xách theo không ít đồ vật, Nguyễn Miên Mân theo bản năng tiến lên muốn hỗ trợ.

"Vừa rồi tưới hoa sao?" Tư Cảnh Lâm thấy cô đuối tay, liền đem một cái túi giấy đưa cho cô.

Nguyễn Miên Mân ngửi được mùi trái cây thơm ngọt từ trong túi bay ra, cúi đầu nhìn thoáng qua sau, nhấp môi nói: "Không, tưới rau ạ."

Nghĩ đến những cô gái khác đều trồng hoa nung đúc tình cảm, chính mình lại trồng đầy hành với rau xanh trên sân thượng, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Khi nói chuyện, hai người đã tiến vào trong tiệm, Tư Cảnh Lâm thập phần tự nhiên trực tiếp đi vào nhà kho, đem trái cây, đồ ăn vặt trên tay để vào trong một cái ngăn tủ.

Ông Ngô ngày hôm qua từ nơi khác đã trở lại, Nguyễn Miên Mân vốn tưởng rằng đồ vật trong tay anh là của ông Ngô mang cho, thấy anh trực tiếp đặt ở nơi này không khỏi nói: "Anh Cảnh Lâm, lần trước anh đưa tới em còn chưa có ăn hết đâu, mấy cái này đưa cho ông Ngô đi."

"Ông không thích ăn mấy món này." Tư Cảnh Lâm nói xong, trực tiếp đi ra ngoài nhà chính ngồi xuống. "Em trồng rau gì?"

Nguyễn Miên Mân đi theo ra ngoài, còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nghe được anh hỏi, không khỏi trả lời: "Một ít rau xanh cùng hành lá ạ."

Tư Cảnh Lâm hơi hơi gật đầu, lại hỏi: "Sân thượng là liền với phòng em sao?"

"Vâng." Nguyễn Miên Mân gật đầu.

Tư Cảnh Lâm nghĩ đến độ cao của sân thượng, lại hỏi hai câu, biết được đi ra sân thượng chỉ có một cái cửa lưới cùng cửa gỗ, nhú mày.

Lúc trước còn không có chú ý, hôm nay nhìn thấy cô đứng ở sân thượng lầu hai ngói, Tư Cảnh Lâm mới biết được bố cục lầu hai, nghĩ đến chỉ mấy chút công phu là có thể bò lên sân thượng, cảm thấy cô ở trong hoàn cảnh đó có chút không an toàn.

Đối với Nguyễn Miên Miên, người đã từng ở ngôi nhà cửa sổ đều là làm bằng giấy, cửa phòng chỉ là một miếng gỗ, nơi này có cửa sổ thủy tinh thêm song sắt, có thể khóa trái cửa gỗ, đã làm cô thấy thực an toàn. "Lầu hai cũng tốt mà, người bình thường cũng không dám leo lên, hơn nữa cửa sau có hai lớp, kể cả bò lên cũng vào không được nha."

Tư Cảnh Lâm nghe được lời này, cảm thấy cô vẫn là quá ngây thơ rồi, biểu tình không khỏi nghiêm túc một ít: "Nếu là người có tâm, dọn mấy khối gạch lót là có thể trèo lên sân thượng. Tay không là có thể xé mở lưới sắt, cùng một chân là có thể đá văng ra cửa gỗ, cũng là phòng quân tử không đề phòng tiểu nhân."

Có một số việc, không nghĩ còn tốt, nghe anh nói như vậy, Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút, phát hiện vạn nhất thật đúng tới loại tình huống này, xác thật có điểm không an toàn. "Vậy em thuê người đem lan can sân thượng dỡ xuống xây lên thành tường vậy?" Giọng nói của cô có điểm không xác định.

Muốn cho Tư Cảnh Lâm nói, tòa nhà cũ xưa này không thích hợp để cô ở một mình, trừ phi dỡ xuống xây hết lại. Bất quá, việc này hiển nhiên không có khả năng.

"Buổi chiều anh sẽ gọi người lại đây đem lan can cùng cửa đều sửa một lần." Tư Cảnh Lâm nói.

Nguyễn Miên Miên nghe ra ý tứ này là anh muốn trực tiếp giúp mình giải quyết, vội nói: "Vậy sửa hết muốn bao nhiêu tiền?"

"Không cần."

Nguyễn Miên Miên có thể để anh hỗ trợ tìm người lại đây sửa, lại không có khả năng làm để anh trả tiền, kể cả anh có nói là người của công ty mình, không cần tiền.

Tư Cảnh Lâm thấy cô kiên trì phải trả tiền, chỉ có thể nói: "Ông nếu là biết anh giúp chút việc này còn thu tiền của em, khẳng định sẽ tức giận." Dứt lời, không đợi cô mở miệng, anh lại bổ sung: "Nếu em muốn tính toán rõ ràng như vậy, vậy anh có phải nên đem tiền cơm lúc trước kết toán hay không?"

Nguyễn Miên Miên thật ra có thể nói là mời anh ăn cơm coi như đáp lễ trái cây và đồ ăn vặt anh mang

tôi, nhưng như vậy, tựa hồ có chút tính toán quá rõ ràng với anh, thật sự có điểm xa lạ. Lôi nói đến bên miệng, cuối cùng cô vẫn không nói như vậy, mà là nói: "Vậy em mời anh ăn cơm đi?"

"Được."

Thấy anh đồng ý, Nguyễn Miên Miên nghĩ đến hiện tại còn sớm, vì thế hỏi: "Anh ăn sáng chưa? Trong phòng bếp có xiu mại tơ vàng cùng cháo đậu xanh nấu tuyết hạt sen."

Đây là chiều ngày hôm qua ông Ngô dặn cho bữa sáng, Nguyễn Miên Miên làm không ít, không ngờ gặp anh lại đây ăn. Tư Cảnh Lâm buổi sáng còn chưa ăn, nghe thấy cô nói đã có sẵn bữa sáng, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Anh đợi chút." Nguyễn Miên Miên nói xong, đứng dậy vào bếp, vài phút sau bưng khay ra, trừ bỏ một đĩa xiu mại tơ vàng cùng cháo đậu xanh nấu tuyết hạt sen, còn có hai cái trứng chiên và một món xào nhỏ.

"Ngày mai anh có rảnh không? Em làm như ý cuốn cho anh." Nguyễn Miên Miên đem bữa sáng đặt tới trước mặt anh, đột nhiên nhớ tới lần trước đi chơi xuân, so với xiu mại tơ vàng anh càng thích như ý cuốn hơn, vì thế nói.

Tư Cảnh Lâm vốn dĩ không nghĩ phiền toái cô, nhưng đối diện với đôi mắt chân thành tha thiết của cô, lại theo bản năng gật đầu: "Có."

"Vậy ngày mai bữa sáng em sẽ làm như ý cuốn, anh còn muốn ăn cái gì không?" Nguyễn Miên Miên đã ăn xong bữa sáng khi không phải quá muộn ăn, chỉ ăn một cái xiu mại tơ vàng, lúc này thuận tiện múc một chén cháo nhỏ, hỏi xong, sử dụng sau cái muống uống lên một miếng nhỏ. Tư Cảnh Lâm nói: "Lần trước canh cá đừng không tôi."

"Vậy như ý cuốn thêm canh cá đừng, lại chiên mấy cái bánh cá đừng, anh thích ăn rau cần không? Em định cho một chút rau vào bánh cá đừng, sẽ càng ngon miệng lại đỡ ngấy hơn một ít."

"Thích, em nói như vậy, anh hiện tại liền rất chờ mong buổi sáng ngày mai....."

Tư Cảnh Lâm cùng cô hàn huyên vài câu về bữa sáng ngày mai, bắt đầu chuyển tâm dùng bữa sáng hôm nay.

Xiu mại tơ vàng da mỏng nhân đầy, thanh hương ngon miệng. Cháo đậu xanh nấu tuyết hạt sen sền sệt

mềm mại, đậu xanh mềm lặn, vào miệng là tan. Cháo thả đường phèn, không tính quá ngọt, nhưng nuốt xuống, đầu lưỡi tràn đầy dư vị thoải mái thanh tân thâm ngọt. Không thể không nói, bữa sáng trước mặt này, ngay cả là món xào kia đều thấp phần hợp khẩu vị Tư Cảnh Lâm, làm cả người anh thoát nhìn ảm áp hơn chút so với thường ngày.

"Như thế nào chỉ uống cháo không?"

Tư Cảnh Lâm mỗi món dùng quá một ít, phát hiện cô bé đổi diện chỉ uống cháo không, đổi đĩa đem xiu mại gấp một ít tới đĩa trứng chiên, hợp với cái trứng chiên còn lại, đem đĩa đặt tới trước mặt cô.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến đĩa trứng chiên cùng xiu mại, theo bản năng nói: "Em ăn không hết."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, nhìn qua thân hình mảnh khảnh của cô, rót cuộc mình bạch vì cái gì cô nấu cơm ngon như vậy, chính mình lại còn gầy như vậy.

Máy lời này anh cũng không có nói ra, nếu không Nguyễn Miên Miên khẳng định muốn biện giải vài câu, chính mình chỉ là khung xương nhỏ, trên thực tế cũng không có gầy như vậy. Thấy giữa mày cô không tự giác nhăn lại, Tư Cảnh Lâm dùng chiếc đĩa gấp đi một cái xiu mại, lại đem trứng chiên phân thành hai nửa, gấp một nửa vào trong chén mình.

Chương 85

Editor: Thienyetkomanhme

"Cảm ơn anh Cảnh Lâm." Nguyễn Miên Milan nhìn thấy anh chia bát đồ ăn, mày nháy mắt giãn ra. Tư Cảnh Lâm thấy cô gấp lên một cái xiu mại, trong lòng vừa lòng, ngữ khí liền cũng có vẻ phá lệ ôn hòa:
"Đây là bữa sáng em làm, nào có đạo lý đi cảm ơn ngược lại?"

Nguyễn Miên Milan chớp mắt suy nghĩ một chút, cười nói: "Cảm ơn anh giám sát em ăn bữa sáng?"

Cô bé hơi hơi nghiêng đầu, trong mắt Tư Cảnh Lâm, mặc danh cảm thấy có điểm đáng yêu, phản ứng lại, đã duỗi tay ở nhẹ chạm một cái trên đầu cô.

Thật sự rất nhẹ, Nguyễn Miên Milan vừa lúc rũ xuống đôi mắt, cái miệng nhỏ cắn xiu mại chỉ mơ hồ cảm giác được, mới vừa rồi hình như anh duỗi tay qua.

Dạ? Cô ngẩng đầu, nghi hoặc mà nhìn qua.

"Mau ăn bữa sáng." Tư Cảnh Lâm nói xong, một lần nữa cầm lấy đôi đũa, giống như mới vừa rồi mình cái gì cũng không có làm.

Vốn cũng không quá xác định, Nguyễn Miên Milan sau khi gạt đầu, lần này há miệng to cắn nốt miếng xiu mại. Dư quang thấy một màn như vậy, cảm thấy cô bé thật sự ngoan ngoãn, trong mắt Tư Cảnh Lâm lộ ra vài phần ý cười, tiếp tục ăn, bữa sáng trước mặt tựa hồ càng thêm mỹ vị.

Má ơi! Đây thật sự là Tư Cảnh Lâm? Bên ngoài tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, suốt đêm chơi đùa, có chút đói cho nên lại đây kiểm ăn, thanh niên áo vàng nhìn đến cảnh tượng trong tiệm, có điểm hoài nghi chính mình có phải thức đêm hư đôi mắt hay không.

Tuy rằng Triệu Hữu Vi nói anh là bạn trai của cô chủ, lần trước cũng gặp được hắn ở trong tiệm ăn cơm, nhưng đối với thanh niên áo vàng mà nói, cũng không in sâu vào như lần này. Kết cuộc, vị kia chính từ khi

vừa thành niên liền tiếp nhận tập đoàn Bách Xuyên, Tư Cảnh Lâm, hiện giờ cùng cha hắn, ông hẳn đồng lứa ngang hàng, người ngoài khi nào thấy anh ôn hòa, ôn nhu như vậy. Mặc kệ người khác có gặp qua hay không, dù sao thanh niên áo vàng là chưa thấy qua, ở trong ấn tượng của hắn, Tư Cảnh Lâm đại biểu chính là "Lạnh lùng", "Nghiêm túc", "Tự phụ"..... Bình tĩnh danh từ.

Quầy rầy người khác yêu đương sẽ bị sét đánh, mặc dù người được mùi hương từ trong cửa hàng bay ra có chút thêm, thanh niên áo vàng vẫn là quán được chân mình, không có tiếp tục đi về phía trước. Bất quá, tới cũng tới rồi, cũng không thể về một chuyến tay không, hắn chụp một bức ảnh cảnh tượng trong tiệm, lúc này mới lẳng lẽ rời đi.

Trong cửa hàng, Tư Cảnh Lâm ăn xong bữa sáng, không lại tiếp tục ngồi ở đây. Nguyễn Miên Miên đứng dậy đưa anh ra cửa, nhớ tới túi giấy lúc trước, chạy nhanh lấy lại đây cho anh.

Vốn chính là mang cho cô, Tư Cảnh Lâm tự nhiên không có khả năng lại cầm trở về: "Bên trong là bánh kem. Mới vừa ăn xong bữa sáng, trước em bỏ vào tủ lạnh, buổi sáng hoặc buổi chiều lại ăn." Nói xong, anh rời đi thẳng.

Nhìn theo anh rời đi, Nguyễn Miên Miên ngồi xuống lấy ra hộp bánh trong túi giấy tinh xảo, bên trong có một cái bánh kem Dầu Tây thập phần xinh đẹp.

Từ khi xuyên qua tới nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bánh kem, tuy rằng mới vừa ăn no hoàn toàn không đói bụng, lại vẫn là nhìn không được cầm lấy cái muỗng bên cạnh múc một miếng đưa vào trong miệng. Ngọt mà không ngấy, bỏ vào miệng là tan, bánh kem mềm xốp vừa ngọt vừa hương, lúc cô lập tức liền thích loại điểm tâm ngọt này.

Cô ăn được hai miếng, ông Ngô từ bên ngoài tiến vào, không khỏi nói: "Đông Đông đi mua bánh kem? Còn rất đẹp nha."

Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu lên, nghĩ đến anh Cảnh Lâm trước khi đi có dặn cô để lát nữa hay buổi chiều lại ăn bánh kem, cô hơi không được tự nhiên mà nhấp môi dưới mới nói: "Không phải cháu mua, là anh Cảnh Lâm đưa."

"Xem như hắn có chút bộ dáng của một người anh." ông Ngô khen một câu nói, "Cháu thích ăn lần sau lại bảo nó mua, không cần khách khí."

Nguyễn Miên Miên không tiếp lời này, đem hộp bánh kem một lần gói lại rồi nói: "Ông Ngô, cháu đi lấy

bữa sáng cho ông."

Nói xong, cô đứng dậy đem bánh kem cất vào tủ lạnh, rồi rất nhanh mang bữa sáng tới cho ông.

Ông Ngô không nghĩ tới Tư Cảnh Lâm vào sáng sớm đã đến trong tiệm, mặc dù Nguyễn Miên Man mới nói bánh kem là anh đưa, cũng theo bản năng nghĩ là anh đưa từ lần trước. Bởi vậy, trước khi ăn sáng, ông theo thói quen chụp một bức ảnh gửi cho cháu trai.

Ngồi trên xe quay lại công ty, Tư Cảnh Lâm nhận được ảnh chụp của ông, trong mắt bỗng nhiên xuất hiện ý cười, gờ tay không nhanh không chậm mà nhấn tin lại.

Mỗi món ăn được một ngụm, ông Ngô liền nhận được tin nhắn của anh, phát hiện anh thế nhưng đem hình ảnh cháo đậu xanh nấu tuyết hạt sen, xiu mại tơ vàng, trứng chiên, món xào toàn bộ trả lời lại một lần, ngốc một chút.

Xiu mại tơ vàng còn dễ hiểu, lúc trước chơi xuân nó đã ăn qua, trứng chiên cùng món xào ở trong tiệm ăn qua cũng không hiếm lạ, nhưng cháo này, là ngày hôm qua ông đột nhiên muốn uống cho nên cố ý điểm, thế nhưng nó cũng có thể chuẩn xác nói ra hương vị, ông Ngô nhìn không được hướng trong phòng bếp hỏi:
"Đông Đông, anh Cảnh Lâm của cháu lúc trước có tới trong tiệm ăn qua cháo đậu xanh nấu tuyết hạt sen sao?"

"Có ạ, sáng nay anh ấy có lại đây ăn sáng." Nguyễn Miên Man nói xong, lại bổ sung, "Đúng rồi, anh ấy còn mang tới rất nhiều đồ ăn, đợi lát nữa ông mang một chút trở về đi."

"Không cần, anh Cảnh Lâm của cháu biểu đạt quan tâm chính là đưa ăn đưa uống, ông cũng không thiếu này đó, chính cháu giữ lại ăn đi." Ông Ngô nói xong, một bên tiếp tục ăn bữa sáng một bên chốc đi động, nhấn tin tỏ vẻ đây là Đông Đông làm bữa sáng cho mình, chỉ lấy ra một ít cho anh ăn thử độc trước.

Buổi sáng 9 giờ, ông Ngô đã sớm ăn xong bữa sáng rồi đi, Chu Linh cũng đã đi vào trong tiệm. Nguyễn Miên Man đang ở trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu giữa trưa phải dùng nguyên, đột nhiên nhận được điện thoại của Tư Cảnh Lâm, nói cho cô biết nhân viên trang hoàng sắp đến trong tiệm.

Điện thoại vừa cúp không tới vài phút, quả nhiên có một đám người lại đây. Nguyễn Miên Man cùng bọn họ chào hỏi qua, theo yêu cầu của bọn họ dẫn người lên lầu. Đám người kia ở trên lầu vừa đo lường, ghi chép, miêu tả liền trực tiếp rời đi, tỏ vẻ buổi chiều sẽ quay lại khởi công.

Đám người đi rồi, Chu Linh mới có cơ hội hỏi: "Cô chủ, bọn họ làm gì vậy?"

"Bọn họ lại đây sửa lại sân thượng lầu hai cùng cửa sau một chút ạ." Nguyễn Miên Man nói. Chu Linh nghĩ đến nhà của ở ngõ nhỏ đều đã xây không ít năm, hiểu rõ gặt đầu.

Hơn 10 giờ, Nguyễn Miên Man chuẩn bị xong đồ vật cho cơm trưa, thấy còn có thời gian, liền làm một phần cơm trưa cho Tư Cảnh Lâm, làm xong liền nhấn một cái tin cho anh, lúc này mới bắt đầu buồn bán buổi trưa.

Khách tới trong tiệm ăn cơm giống nhau sẽ không tới quá sớm, trên cơ bản đều hơn 12 giờ mới dần dần lại đây, cho nên vừa mới bắt đầu buồn bán, Chu Linh đều là ở trong phòng bếp một bên tiếp đơn, một bên làm trợ thủ cho cô.

"Cô chủ, phần đơn đặt hàng này có ghi chú, nói hôm nay là sinh nhật của mình, hỏi cô có thể khắc một con mèo hay không?" Chu Linh nhận được một cái đơn, mở miệng nói.

Nguyễn Miên Man quay đầu thò qua nhìn ghi chú, đem hai cháo cơm xào xong, cầm lấy một đoạn củ cải trắng cùng dao gọt hoa quả bắt đầu điêu khắc.

Chu Linh ở bên cạnh một bên đóng gói cơm chiên một bên xem cô điêu khắc, tận mắt nhìn đến một khối củ cải trắng ở trong tay cô biến thành một con mèo trắng nằm ngủ, nhìn không được phát ra kinh ngạc cảm thán: "Đáng yêu quá!"

"Nếu chị thích, chờ bận xong em cũng khắc cho chị một con?" Nguyễn Miên Man cười nói.

Chu Linh vốn dĩ tưởng nói không cần phiền toái, lại nghĩ đến lần trước cô khắc cho con gái mình một con thỏ con, con bé thích đến mức ngủ cũng muốn cầm, không cẩn thận dẫm hỏng còn khóc một hồi, vì thế gặt đầu: "Vây chị cảm ơn em trước."

Thực mau, cái hộp nhỏ đựng "mèo trắng" cùng một phần cơm chiên lạp xưởng khoai tây và canh tam tiên, được nhân viên giao cơm đưa đến cho một cô gái trẻ.

Cô gái này ước chừng hai mươi mấy tuổi, làn da tái nhợt như đã lâu không thấy ánh mặt trời. Lúc cô mở cửa lấy cơm hộp, đối mặt với nhân viên giao cơm chúc chính mình "Sinh nhật vui sướng", còn có thể miễn cưỡng nở một chút ý cười, chờ đóng cửa lại ý cười trên mặt nháy mắt thu lại, biến thành trạng thái không có biểu tình.

Loại trạng thái này vẫn luôn duy trì đến khi cô mở ra túi đóng gói, phát hiện có cái hộp nhỏ đựng con mèo trắng dùng củ cải khắc ra, nháy mắt có chút thay đổi. Chỉ thấy hốc mắt cô bỗng nhiên bắt đầu biến hồng, giây tiếp theo liền trực tiếp bật khóc. Khóc xong, cô cẩn thận mở ra cái hộp nhỏ kia, lấy ra mèo trắng bên trong ngàng nhẹ trong tay, bỗng nhiên lại cười rộ lên.

Hôm nay xác thật là sinh nhật của cô, sở dĩ một người lẻ loi tại trong phòng trọ vượt qua, bởi vì đã thật lâu cô không có liên hệ với cái gọi là người nhà. Cô là một người mắc bệnh trầm cảm, bệnh viện đã chẩn đoán chính xác, nhưng lại không được người nhà thấu hiểu, mặc dù đem báo cáo của bác sĩ nói cho bọn họ, bọn họ vẫn là cảm thấy, loại này bệnh chính là do quá nhàn rỗi mà ra, chính là cô vô dụng, suy nghĩ vớ vẩn, cũng không quan tâm bệnh tình của cô lặp lại, một hai phải bức cô đi ra ngoài công tác. Lần này muốn chết quách cho xong, cô nhận được cổ vũ của bạn bè trên diễn đàn, lựa chọn rời nhà đi, thông qua tìm kiếm trên mạng tìm được một công việc nuôi sống chính mình.

Hiện giờ, cô đã rời nhà hơn hai năm, bệnh tình khôi phục cũng không sai biệt lắm, cũng có thể ngẫu nhiên đi ra bên ngoài một lần. Hôm nay đột nhiên cảm xúc có điểm mất khống chế, lại là từ sinh nhật nghĩ đến ông nội đã từng là người yêu mình nhất, nghĩ đến nếu ông nội còn, có ông che chở, lúc trước người trong nhà khẳng định không dám đối xử với mình như vậy, đột nhiên có chút ủy khuất.

Lúc trẻ ông cô đã làm đầu bếp, khi còn nhỏ, ông thường xuyên sẽ dùng củ cải, bí đỏ khắc một ít hoa nhỏ, động vật nhỏ để cô chơi. Cô nâng mèo con ở trong tay, bỗng nhiên cảm giác được một chút ấm áp: "Chúc mừng sinh nhật vui vẻ!"

Cô nói xong, đem mèo con đặt trên bàn, bắt đầu ăn cơm. Mở ra cái nắp, cô mới phát hiện, phía trên cơm chiên có một cái trứng chiên xinh đẹp. Quê cô có câu tục ngữ, nói: Cầu sinh một chén cơm, người sinh một cái trứng. Đương nhiên, lời này là từ thời sống gian khổ truyền lại, bởi vì khi đó tới sinh nhật, có thể ăn một cái trứng gà chính là đãi ngộ phi thường tốt. Tuy rằng cuộc sống đã thay đổi, một cái trứng gà cũng không tính là cái gì, nhưng cô vẫn là cảm thấy thực vui vẻ, gấp lên trứng gà cắn một miếng to.

Trứng chiên vàng giòn rục rở, mặt ngoài xối một tầng nước tương, một ngum cắn xuống, ngoài giòn trong mềm, ăn lên hàm hương ngon miệng, cô cảm thấy, đây đại khái là miếng trứng chiên ngon nhất cuộc đời của mình à. Không riêng trứng chiên ngon, cơm chiên lạp xưởng khoai tây cùng canh tam tiên cũng đặc biệt mỹ vị, ăn xong, cả người cô đều thả lỏng lại, tâm tình cũng bỗng nhiên tốt lên.

Ăn xong bữa tiệc sinh nhật lớn này, cô cầm lấy di động, nghiêm túc cho nhân viên giao cơm cùng tiệm cơm này đánh giá 5 sao, cũng lần đầu đánh chữ đăng một cái bình luận.

Cửa hàng này là vào ngày nọ, trạng thái thật sự có chút không tốt, hoàn toàn nhắc không nổi tinh thần nấu cơm liên phát hiện, về sau mỗi khi tâm tình không tốt, cô sẽ đặt một lần, ăn xong tâm tình luôn sẽ tốt hơn một chút. Thậm chí, vì có thể có tiền mỗi ngày ăn cơm hộp nhà này, cô còn khó có khi vọc lên vài phần nỗ lực kiếm tiền. Dem bình luận đăng lên, cô đảo qua tên của "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" mấy chữ, tầm mắt dừng lại một hồi lâu ở hai chữ "Hạnh phúc".

Nguyễn Miên Miên kết thúc buôn bán buổi trưa, mới nhìn đến bình luận chân thành; tha thiết cảm tạ của vị khách này.

【y**1: Ngẫu nhiên một ngày phát hiện ra cửa hàng này, lúc ấy cảm xúc không tốt lắm, ăn uống cũng không tốt lắm, không nghĩ tới thu được cơm hộp, đầu tiên là khôi phục ăn uống, theo sau lại khôi phục tâm tình..... Đây đại khái là sức mạnh của mỹ thực đi..... Cho nên về sau, mỗi khi tâm tình không tốt, tôi sẽ đặt một phần cơm hộp trong tiệm, cảm giác cửa hàng này giống như là cứu tinh cảm xúc cũng như ăn uống của tôi. Đặc biệt là hôm nay..... Lại lần nữa cảm ơn chủ tiệm đưa trứng chiên cùng mè con. Cuối cùng, chúc chủ tiệm sinh ý thịnh vượng, hy vọng cửa hàng nhà mình có thể buôn bán lâu lâu dài dài! [hình ảnh] 】

Phía dưới bình luận này, đã có rất nhiều khách hàng trả lời.

【H**q: Đúng vậy, khi tôi ăn uống không tốt, cái đầu tiên nghĩ đến cũng là cửa hàng này, chính là đáng tiếc hiện tại số lượng giới hạn, ngẫu nhiên bận rộn không để ý, liền mua không được cơm nhà này. 】

【mộng **k: Mè con là dùng củ cải khắc ra sao? Đáng yêu a! Chủ tiệm, tôi cũng muốn mè con! 】

【a**n: Chủ tiệm thật bất công, vì cái gì cô ấy có trứng chiên cùng mè con? 】

【n**x: Tôi lúc trước ở trên mạng nhìn đến một cái video khắc hoa, nhìn đến chủ đề nói tiểu mỹ nữ bên trong khắc hoa là chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, tôi còn không tin lắm, hiện tại nhìn đến con mè con này, tôi tin. 】

【5** còn: Tôi cũng thấy bài viết trên mạng, vẫn luôn cho rằng chủ tiệm hẳn là một người đàn ông lớn tuổi, không nghĩ tới là một chị gái nhỏ xinh đẹp. 】

【o**6: A a a —— quá đáng yêu! Tôi mặc kệ, chủ tiệm không thể nặng bên này nhẹ bên kia, tôi cũng muốn mè con! 】

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, đối với bọn họ nói tôi video cùng bài viết có điểm khó hiểu, bắt quá ắt là trả lời về trước.

【 Chủ tiệm phản hồi: Không cần khách khí, chúc cô sinh nhật vui vẻ, hi vọng an khang. 】

Về sau khách hàng nhìn đến bình luận này, ngay từ đầu còn chuẩn bị đi theo hồi phục hỏi một chút chủ tiệm vì cái gì đơn này được tặng thêm "mèo con", chờ nhìn đến "Chủ tiệm phản hồi", biết được hôm nay là sinh nhật của vị khách này, lập tức sửa thành chúc mừng sinh nhật.

Phàm là suy nghĩ nhiều một chút cũng đoán được, hôm nay sinh nhật còn ăn cơm hộp, tất nhiên là có chuyện cũ, đặc biệt bình luận lâu chính còn lộ ra một ít đồ vật, bởi vậy, kẻ tiếp phản hồi đều thấp phần âm lòng, không riêng có chúc mừng sinh nhật, còn có người khuôn vác tôi "Truyện cười" cùng "Chê cười", nói hy vọng cô xem xong tâm linh sẽ càng vui vẻ hơn.

Nguyễn Miên Miên hồi phục xong, lui ra ngoài dùng trình duyệt tìm tôi một chút, lại không có nhìn đến video hoặc là bài viết liên quan tới mình. Lại đi Weibo, Tieba lục soát một lần sau, cũng không thấy được Nguyễn Miên Miên mang theo vài phần nghi hoặc một lần nữa trở lại khu bình luận.

Một lúc này, trong tiệm lại có rất nhiều bình luận mới, trên cơ bản không phải khen ngợi đồ ăn trong tiệm, chính là hy vọng cô có thể tăng số lượng cơm hộp. Gia tăng số lượng là không có khả năng, rốt cuộc khách hàng càng ngày càng nhiều, số lượng hiện tại cũng đã khá bận rồi. Nguyễn Miên Miên nghĩ trong lòng, đóng lại cửa lớn đi lên lầu nghỉ ngơi.

Công ty Trung Thiên. Công ty này từ ông chủ đến nhân viên, đều là khách quen của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc. Thậm chí trước khi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc nổi tiếng ở trên mạng, bọn họ đã làm vài bài viết có nội dung liên quan.

Mà thừa dịp lần này tiệm cơm chiền Hạnh Phúc nổi tiếng, bài viết lúc trước của bọn họ một lần nữa tăng lên không ít lưu lượng. Vì thế, toàn bộ người trong công ty đều thật cao hứng, khó có khi ông chủ hào phóng mời bọn họ mỗi người hai chén cơm chiền. Nếm đến ngon ngọt sau, bọn họ càng thêm chú ý đến khu bình luận tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Chương 86

Editor: Thienyetkomanhme

Hôm nay nhìn đến bình luận của tài khoản "y**t", biết được chủ tiệm còn có chiêu thức ấy, bọn họ lập tức chụp lại màn hình, lưu thêm một ít bình luận thú vị khác, lại làm một bài viết mới. Mượn nhiệt độ của "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" ở trên mạng, bà viết này rất nhanh đã được nhiều cư dân mạng nhìn đến.

Xem xong, cư dân mạng sôi nổi ở khu bình luận, chờ buổi chiều đặt cơm hộp, cũng muốn thử ghi chú xem. Cư dân mạng đến từ khắp nơi, bọn họ nói là thử xem tự nhiên không phải chỉ đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thử.

Còn có một ít cư dân mạng thập phần hâm mộ người thành phố A, cảm thấy vì cái gì bọn họ nơi đó liền có loại cửa hàng này, hương vị ngon, còn sẽ khắc mèo con cho khách hàng.

Buổi chiều 3 giờ, Nguyễn Miên Miên mới vừa tỉnh ngủ xuống lầu, công nhân buổi sáng vừa lúc đi vào trong tiệm, bắt đầu đi trên lầu tu sửa. Phòng ở loại địa phương này vẫn là tương đối riêng tư, Nguyễn Miên Miên vẫn luôn ở bên cạnh xem bọn họ làm việc, một bộ phận đi gia cố lan can, một bộ phận trực tiếp dỡ xuống cửa gỗ thay bằng cửa chống trộm bọn họ mang tới. Cô còn phải chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho buổi chiều, chờ Chu Linh lại đây, liền để Chu Linh ở lầu trên, chính mình đi phòng bếp chuẩn bị.

Nhóm người này thập phần có hiệu suất, buổi chiều trong tiệm vừa mới bắt đầu buôn bán, cũng đã đổi cong cửa, gia cố xong lan can, thậm chí đem cửa chính dưới lầu đều đổi thành cửa chống trộm tân tiến nhất. Biết được bọn họ đã hoàn thành công việc, Nguyễn Miên Miên vẫn dĩ muốn giữ bọn họ lại ăn cơm, nhưng mà bọn họ lại nói còn có việc.

Nguyễn Miên Miên chỉ có thể đưa chút trái cây cùng đậu phộng rang, đậu phộng bọc đường trong tiệm cho bọn họ coi như cảm tạ.

Nhóm người này là công nhân của một công ty địa ốc thuộc tập đoàn Bách Xuyên, bị phái tới đây làm chút việc nhỏ này, hoàn toàn là đại tài tiểu dụng. Đường nhiên, thông tri bọn họ tới đây tự nhiên không có khả

năng là Tư Cảnh Lâm, mà là lãnh đạo công ty bọn họ.

Một đám người từ trong tiệm rời đi ra ngoài ngõ nhỏ, không tránh được tò mò mà nói thầm vài câu.

"Bạn nói cô gái vừa rồi cùng lãnh đạo của là có quan hệ gì?"

Bởi vì lãnh đạo phía trên của bọn họ là nữ, từ "Quan hệ" này cũng không có ý gì khác. "Không biết, có lẽ là bà con nghèo trong nhà đi?" Đại khái là do hoàn cảnh nơi này quá cũ, một người trong đó thuận miệng đoán.

"Sao có thể, liền..... Cái khuôn mặt kia, có thể có bà con xinh đẹp như vậy sao?"

Vài người ở phía trước buôn chuyện, bỗng nhiên ngửi được một mùi hương đặc biệt dễ ngửi.

"Nhà ai đang rang đậu phộng sao?" Một người ngửi trái ngửi phải nhìn xung quanh, bỗng nhiên nhìn thấy đồng nghiệp trẻ tuổi đi phía sau cùng đang bung một hộp đậu phộng vừa đi vừa ăn.

"Bạn từ chỗ nào có đậu phộng? Thề nhưng ăn mảnh một mình!" Hắn lên án một câu sau, đuổi tay qua đi nhúp một viên, ném vào trong miệng, phát hiện đậu phộng này ăn vào con thơm hơn là ngửi.

Thanh niên bung hộp giải thích: "Chính là cô gái vừa rồi cho mà, mấy người không phải nói không cần đều cho tôi sao?"

Hắn vừa mới dứt lời, vài người bên cạnh cũng sôi nổi đuổi tay qua ăn đậu phộng. Một đám người bất tri bất giác đứng lại tại chỗ, ngửi một phen ta một phen, thực mau chia xong một hộp đậu phộng.

"Đậu phộng này ăn ngon thật."

"Đúng vậy, tôi trước nay chưa ăn qua đậu phộng thơm, giòn, ngon như vậy."

"Mau mau mau, mau lại lấy một hộp ra ăn."

Bọn họ nói, trực tiếp từ trong túi lại lấy ra hai hộp, chờ phát hiện còn có đậu phộng bọc đường cũng ngon không kém, trong đó một người không khỏi hỏi hận nói: "Đây là do cô gái kia tự mình làm đi? Sớm biết tay nghề của cô ấy tốt như này, vừa rồi liền ở lại ăn cơm."

"Đi đều đi rồi, hiện tại lại trở về thì thật mất mặt, dù sao tôi không đi."

"Má ơi!"

Thanh niên ăn đậu phộng đầu tiên đột nhiên kêu lên, làm những người khác xem thường. "Cậu làm sao?"

"Những người xem mấy chữ trên túi —— tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đây không phải cửa hàng đạo gần đây rất nổi trên mạng sao?"

"Cậu vừa nói như vậy, vừa này tôi thay cửa lớn cũng nhìn thấy trên tường có cái bảng gỗ cũng có mấy chữ này, cửa hàng này rất có danh tiếng sao?"

"Đương nhiên rồi, lúc trước vụ nhân viên giao cơm dùng cơm chiên cứu người trên cầu vượt, mấy người xem qua tin tức chưa?" Thanh niên nói.

Tốt xấu là cũng có lên tin tức của đài truyền hình địa phương, mọi người không xem qua cũng nghe nói qua, bắt quả lại không hiểu có quan hệ gì với cửa hàng này.

"Chẳng lẽ người lúc trước muốn nháy cầu chính là cô gái vừa rồi?" Một người suy nghĩ quá nhiều.

"Sao có thể?" Thanh niên có chút cạ lời, cũng không hề vòng vo, "Cơm hộp mà nhân viên giao cơm dùng để cứu người, chính là cơm chiên của cửa hàng này, trên mạng gọi là 'cơm chiên cứu mạng'....."

Hắn kỳ thật vẫn luôn muốn ném thư một lần, bắt quả bởi vì công ty cùng nhà ở đều ở phía tây thành phố, căn bản là không trong phạm vi giao hàng của cửa hàng này, cho nên không cơ hội ném thư.

Nghĩ đến vừa rồi rõ ràng có cơ hội ăn, lại bị chính mình cự tuyệt, hắn hận không thể đánh chính mình hai cái. Nghe xong lời giới thiệu kỹ càng, tỉ mỉ của đồng nghiệp, những người khác cũng có chút hối hận lúc trước không ở lại ăn cơm. Bất quá, đều là đàn ông, cần mặt mũi, cự tuyệt lâu như vậy rồi, lại quay lại hiển nhiên không có khả năng.

"Nếu như cửa hàng này có bán trên app bánh trôi cơm hộp, vậy đợi chúng ta trở về lại đặt cơm hộp không phải được rồi sao."

"Tôi thử rồi, công ty chúng ta không trong phạm vi giao hàng, hơn nữa cửa hàng này từ khi nổi tiếng, cơm hộp đã giới hạn số lượng, có đôi khi cũng không nhất định có thể đặt được."

Nghe xong người thanh niên nói, mọi người ngược lại càng muốn nếm thử, cơm chiên nhà này đến tột cùng mỹ vị đến đâu."À, chúng ta liền ở chỗ này đặt đi, chờ ăn xong lại trở về là được." Có người linh cơ vừa động, đột nhiên nghĩ đến một ý hay.

Trừ bỏ có một người nói thầm một câu "Ở bên ngoài ăn cơm cảm giác không tốt lắm", những người khác đều nhất trí đồng ý. Vì thế, người thanh niên lấy ra đi động, đem địa chỉ chuyển thành đầu hẻm phía tây, bắt đầu đặt cơm.

Mọi người tò mò nhất chính là cơm chiên cứu mạng, bởi vậy món chính đều đặt cơm chiên lập xuống khoai tây, ngoài ra còn đặt mấy phần gạo nếp rót tròng heo, nộm dưa chuột cùng canh tam tiên. Đặt xong, bọn họ đi đến đầu hẻm phía tây bắt đầu chờ đợi.

Khu đầu hẻm, từ trước đến nay là địa phương thu hút những người già trong hẻm Hồ Lô, mặc kệ là nói chuyện phiếm, chơi cờ, đánh bài, hay là bán chút đồ ăn mình trồng được, bọn họ đều thích tới nơi này. Tới gần giờ cơm, người già ở đầu hẻm không tính là nhiều, cơ bản đều là những ông lão không cần về nhà nấu cơm.

Bọn họ đang chơi cờ, nói chuyện phiếm, liền bỗng nhiên phát hiện một đám đàn ông hai ba mươi tuổi đột nhiên đi tới, hoặc đứng hoặc ngồi xổm, cũng không biết là đang làm gì. Cũng vì nhìn quần áo, bề ngoài của bọn họ cũng không giống người xấu, bằng không mấy ông lão sợ là muốn trực tiếp báo cảnh sát. Nhưng mặc dù không báo cảnh sát, mấy ông lão cũng thường thường chú ý về phía đó, thỉnh thoảng liếc mắt một cái, kết quả phát hiện —— bọn họ thế nhưng là lại đây ăn cơm?

Đừng nói mấy ông lão cạ lời, anh trai giao cơm cũng có chút cạ lời, không hiểu vì sao bọn họ đều đã đến đầu ngõ, sao không trực tiếp đi vào trong tiệm mà ăn. Bất quá, cạ lời thì cạ lời, loại đơn đặt hàng này đối với anh trai giao cơm mà nói vẫn quá tiện nghi, bởi vậy lúc hắn đem cơm hộp qua đưa, còn tặng một nụ cười thật to.

Tiếp nhận cơm hộp, một đám người lập tức mỗi người cầm lấy một phần cơm chiên mở nắp ra.

"Thơm quá." Cái nắp nháy mắt mở ra, bọn họ trầm miệng một lời mà cảm thán, ngay sau đó lấy ra chiếc đũa bắt đầu ăn.

Một ngụm cơm chiên vào trong miệng, cả đầu bọn họ đều là "Ăn ngon" cùng "Thật hương". Người lúc trước nói thầm "Ở bên ngoài ăn cơm không tốt lắm", nghe mùi thơm, lại thấy đồng nghiệp đều ăn đến ngon

lạnh, tức khắc cũng không rảnh bạn tâm tới hình tượng, cầm lấy hộp cơm của mình, vốn dĩ định mang về ăn sau, trực tiếp mở ra ăn.

Hôm nay thời tiết không nóng không lạnh, có chút gió nhẹ. Thực mau, mùi hương đặc trưng của cơm chiên lập xướng khoai tây từ chỗ bọn họ bên này bay tới chỗ mấy ông lão bên kia.

"Tê....." Một ông lão đang chơi cờ nghe mùi hương nuốt ngẹn nước miếng, ngũ khí mang theo vài phần oán giận, "Thật là, trong tiệm Đông Đông lại không phải không có chỗ ngồi, bọn họ làm gì phải chạy đến nơi này ăn cơm!"

Đối thủ của ông trực tiếp ném xuống quân cờ nói: "Không được, không được, quá thèm rồi, tôi đi chỗ Đông Đông ăn chén cơm chiên đây."

"Bạn già của ông không phải mới vừa về nhà nấu cơm sao? Ông đi ăn cơm chiên, trở về cẩn thận bị mất mát!"

"Bà ấy nấu cơm chậm lắm, chỉ cần mấy ông đừng nói, tôi trở về lại ăn một chút, bà ấy sẽ không biết." Nói xong, ông lão này đã đi vào ngõ nhỏ.

"Đi đi đi, chúng ta cũng đi, tôi mời mấy ông ăn đậu phộng."

Ông lão còn lại ngửi mùi hương liên tục bị gió thổi qua, cũng ngồi không yên, trong đó ông hô một tiếng, những người khác đều đi theo đứng đây chuẩn bị đi.

Đội lát nữa khẳng định còn quay lại đây, ghé cùng bàn bọn họ liền lười dọn về, trong đó có một ông lão tốt bụng, trước khi đi còn bảo đám người đang ăn cơm chiên lại đây ngồi mà ăn. Một đám người nói lời cảm tạ, sôi nổi chuyển dời đến chỗ bàn ghé máy ông lão để lại mà ngồi xuống.

Cơm chiên vốn đã đủ thơm, chờ bọn họ lại đem canh tam tiên cùng gạo nếp rót trảng heo chiên mở ra, người qua đường thiếu chút nữa bị thèm mà khóc.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Chu Linh nhìn đến một nhóm ông lão tổ chức thành đoàn đi vào trong tiệm, không tránh được hỏi một câu.

"Trong tiệm mấy đứa rõ ràng còn chỗ ngồi, cũng không biết đám nhóc kia sao lại có cái tật xấu đó, một hai phải chạy đến đầu ngõ ăn....."

Chu Linh nghe xong mấy ông lão mang theo chút oán trách mà giải thích, vào phòng bếp thuận miệng cùng Nguyễn Miên Man thuật lại một lần.

Nguyễn Miên Man nghe hình dung đám người kia từ mấy ông lão, nhận không được nói: "Như thế nào nghe giống mấy người công nhân vừa từ trong tiệm ra?" Cô vừa nói như vậy, Chu Linh ngẩng lại cảm thấy cũng đúng.

Nguyễn Miên Man khó hiểu nói: "Bọn họ nếu muốn ăn cơm, mới vừa rồi vì sao lại không ngồi lại?"

"Đại khái là ngại ngừng đi." Chu Linh nói xong, báo xong cơm chiều cùng đậu phộng mấy ông lão bên ngoài đã gọi, cúi đầu nhìn đi động, may không tự giác nhận lại, "Ở đây lại có hai cái đơn đặt hàng, ghi chú muốn điều 'mèo con', làm sao bây giờ?"

Giữa trưa xem xong khu bình luận, Nguyễn Miên Man đã chuẩn bị tâm lý, với những việc này thật ra cũng không quá ngoài ý muốn.

"Có rảnh liền thuận tay khắc một cái, nếu thời gian không kịp liền không có biện pháp."

Chu Linh gật đầu, cảm thấy có thể như vậy.

Xem qua bình luận biết được chủ tiệm còn có một tay nghề chạm trở xịn, khách hàng tâm huyết dâng trào, các loại biện pháp ghi chú, người nói tâm tình không tốt, người nói thất tình, nếu không nữa thì liền vô trung sinh hữu, tóm lại dùng các loại biện pháp muốn xin một con "mèo con".

Nguyễn Miên Man đối với khách hàng từ trước đến nay rất có kiên nhẫn, hơn nữa khắc mấy cái này với cô cũng không tính là việc gì khó, nếu thời gian cho phép, cơ bản đều nhất nhất thỏa mãn bọn họ.

Bệnh viện nhi đồng. Cửa phòng bệnh nọ, từ trong tay nhân viên giao cơm tiếp nhận cơm hộp, người mẹ trở lại trong phòng, nhẹ giọng kêu con trai trên giường dậy ăn cơm.

Đứa bé có đôi môi có chút phát tím, mở mắt ra, thanh âm có điểm yếu ớt: "Mẹ, con không đói bụng, không muốn ăn."

"Bà mua từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, không phải con thích ăn cơm chiên Dương Châu của tiệm này nhất sao?"

Kỳ thật lấy tình huống thân thế của con trai, tốt nhất vẫn không nên ăn cơm chiên, bất quá mấy ngày nay nó ăn uống càng ngày càng không tốt, người làm mẹ rất đau lòng, nghĩ cơm chiên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng không quá dầu mỡ, ngẫu nhiên ăn một lần cũng không ảnh hưởng, rốt cuộc vẫn đặt một phần.

Nghe được là cơm chiên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhớ lại món ăn từng ăn qua, hai mắt đứa nhỏ sáng hơn vài phần: "Thật vậy chăng?"

"Mẹ còn có thể lừa con sao." Người mẹ đem cái bàn xếp lên giường, đem cơm hộp đặt ở trên bàn, lại đỡ con trai ngồi dậy.

Đứa nhỏ vừa mới vào lớp lá của nhà trẻ, cũng không nhận thức được mấy chữ, bất quá hẳn nhận thức túi của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhìn đến mấy chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" trên túi đóng gói, chủ động duỗi tay cởi ra. Cởi bỏ túi đựng xong, nó nhìn thấy đầu tiên không phải cơm chiên, mà là cái hộp trên cùng đựng củ cái khác. Cách hộp nhìn không phải rất rõ ràng, nó tò mò mà đem cái nắp mở ra, lập tức kêu lên: "Oa nga!"

Chương 87

Editor: Thienyetkomanhme

Bên trong có một con mèo rất sống động, cùng một đóa hoa, cái trước là dùng củ cải trắng khắc, cái sau là dùng cà rốt khắc.

"Mẹ, mẹ xem! Là mèo con cùng hoa! Dùng củ cải làm!" Nó duỗi tay nắm lên hai đồ vật nhỏ, vui vẻ giơ lên.

"Được, được, mẹ thấy rồi, con đừng quá kích động." Con trai cao hứng người mẹ tự nhiên vui vẻ, lại cũng không dám để hẳn quá kích động.

Cùng lúc đó, trong lòng cô cũng thực cảm ơn chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cảm ơn cô ấy khi nhìn đến ghi chú không chỉ chuẩn bị "mèo con" còn đưa tới thêm một đóa "Hoa".

"Mẹ, đây là làm bằng củ cải, có thể ăn sao?" Đứa nhỏ nhìn mèo con tay trái, lại nhìn bông hoa tay phải, đột nhiên hỏi.

Nghe thấy cái vấn đề này, người mẹ sùng sốt một chút, bất quá nghĩ củ cải vốn dĩ có thể ăn sống, vẫn là trả lời: "Hẳn là có thể."

"Nhưng quá đáng yêu, con không nỡ ăn." Đứa nhỏ sờ sờ đầu "mèo trắng" nói.

"Vậy ăn cơm chiên đi, mẹ còn mua cho con canh tam tiên, con uống nhiều chút." Nói xong, người mẹ đem cái nắp mở ra, từ trên tủ đầu giường lấy tới chén nhỏ chuyên dụng của con trai múc cho nó một chén cơm chiên.

Cơm chiên Dương Châu đủ mọi màu sắc nhìn liền muốn ăn, hơn nữa mùi hương mê người, làm đứa nhỏ vốn đang nói không đối bụng lập tức đem "Hoa" bên tay phải đặt xuống, cầm lấy cái muỗng.

"Ăn từ từ, nhai nát hăng nuốt xuống đi." Nhìn thấy nó từng miếng từng miếng mồm to ăn cơm, người mẹ

vừa cao hứng vừa lo lắng.

Đứa nhỏ gật gật đầu, dùng tay trái nắm "mèo con" đỡ chén, tốc độ hơi chậm xuống một ít. "Mẹ ơi, cơm chiên ăn ngon thật!" Ăn xong hơn phân nửa chén cơm, đứa bé mới ngẩng đầu nói.

Người mẹ nhìn thấy con trai ăn đến cái miệng nhỏ bóng loáng, sắc mặt cũng hơi hồng nhuận một ít, vuốt đầu con nói: "Vậy chờ con khỏe lại, mẹ sẽ mua cho con ăn mỗi ngày."

"Mẹ thật tốt!" Rốt cuộc còn đang sinh bệnh trung, ăn ăn một lát, tốc độ của đứa bé liền chậm lại, bắt đầu một bên ăn một bên chơi mèo con trên tay.

Vài phút sau, bác sĩ tới kiểm tra phòng, liền nhìn thấy cậu nhóc trong phòng bệnh tinh thần không tới một bên ăn cơm, một bên đem món đồ chơi trên tay đặt ở bên chén chơi đùa vòng quanh.

Người bệnh tinh thần tốt, bác sĩ tự nhiên cao hứng, chờ thấy rõ món đồ chơi trên tay bé là một con mèo nhỏ, cười hỏi: "À, đây là mèo con từ đâu tới vậy?"

"Là mẹ cháu mua cơm chiên được tặng mèo con, làm bằng củ cải!" Đứa nhỏ giơ "mèo con" lên chia sẻ với bác sĩ.

Nhìn thấy bác sĩ tới, người mẹ đứng dậy chào hỏi, ngữ khí có chút khẩn trương nói: "Nó hai ngày này cái gì cũng ăn không vô, thật sự không có biện pháp, liền đặt cho nó cơm chiên của tiệm nó thích, không sao chứ à?"

"Trẻ con ăn uống được là tốt, ngẫu nhiên ăn một lần cũng không có việc gì." Bác sĩ trấn an một câu, nghe mùi hương trong phòng bệnh, nhận không được nói, "Cơm chiên này thơm thật, trách không được thằng bé lại thích."

"Đúng vậy, lúc trước ở nhà nó thích nhất cơm chiên nhà này, chỉ cần nói mua cho nó, liền đặc biệt vui vẻ."

Bác sĩ lại dò hỏi một ít tình huống hôm nay của cậu bé, trước khi rời đi, cố ý hỏi tên của hàng cơm chiên này.

Buổi tối, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc buôn bán kết thúc, khu bình luận xuất hiện rất nhiều bình luận khoe khoang "mèo con".

【mộng **k: Bão bán khắc mèo cũng quá giống, hơn nữa thực đáng yêu, con gái của tôi thích đến không buông tay, nhưng mà..... ông xã của tôi là một tôn cực súc, trên con gái, hẳn liền cắn luôn đầu con mèo, chọc con gái oa oa khóc lớn, kết quả hẳn còn nói "ăn khá ngon" tôi thật tức quá mà. 】

【f**y: Hôm nay thất tình, tâm tình không tốt, nghĩ đến giữa trưa nhìn thấy chủ tiệm khắc mèo cho khách hàng khác, liền thử ghi chú một chút, không nghĩ tới chủ tiệm thật sự khắc cho, rất ấm lòng, cảm ơn chủ tiệm. [hình ảnh] 】

【w**q: Con trai nằm viện, ăn uống không tốt, không có biện pháp phải đặt cơm hộp của tiệm cho nó, nó ăn một chén cơm chiên nhỏ, còn uống hết một chén canh, quả nhiên vẫn là tay nghề chủ tiệm tốt. Tất khác, cảm ơn chủ tiệm đưa mèo con cùng hoa, nó rất thích, cơm nước xong cũng vẫn luôn cầm chơi, còn dùng mèo con và hoa tự biên một câu chuyện xưa, muốn cùng mọi người chia sẻ một chút câu chuyện này: Một đóa hoa hồng bỗng nhiên sinh bệnh, nó cảm thấy chính mình đại khái sẽ chết, bỗng xuất hiện một con mèo trắng, mèo trắng an ủi nó..... Cuối cùng, hoa hồng hết bệnh rồi, cùng mèo trắng trở thành bạn tốt. [hình ảnh] 】

【6** ngày: Chúc anh bạn nhỏ sớm ngày khôi phục khỏe mạnh. 】

【n**x: Chuyện xưa rất tuyệt, cậu bé cũng quá đáng yêu, chúc sớm ngày bình phục. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bình luận này, lập tức nhớ tới đơn hàng này, đây là buổi chiều mình nhìn đến ghi chú, cô ý cho ít dầu và muối, cũng thêm vào một đóa hoa.

【 Chủ tiệm phản hồi: Không khách khí, chúc bạn nhỏ sớm ngày bình phục, lần sau có thể tới trong tiệm ăn cơm, tôi có thể khắc một lão hổ cho bé. 】 Hồi phục xong, cô tiếp tục đi xuống xem, kết quả nhìn đến một cái bình luận làm cô đỏ khốc đỏ cười.

【4**b: Cảm ơn chủ tiệm tặng mèo con, quá đáng yêu, tôi nghĩ mèo con đáng yêu như vậy, chỉ xem không cũng quá đáng tiếc, vừa lúc không cướp được canh trong tiệm, vì thế nấu bát canh củ cải, thật là vừa đẹp vừa ngon. [hình ảnh] 】

Hình ảnh, nguyên bản 'mèo trắng' bị nấu chính, biến thành một cục củ cải, lẻ loi trôi trong bát canh, bên cạnh còn có vài miếng hành thái. Nguyễn Miên Miên thấy thế nào cũng không liên hệ được chén canh này cùng mấy từ "vừa đẹp vừa ngon".

Mà hiển nhiên, nghĩ như vậy không phải chỉ có một mình cô. 【 cái ** thứ: Chịu phục, dù thiếu canh

uống, cũng không đến mức lấy một mẩu củ cải như vậy nấu canh đi? Người tốt xấu thêm chút nguyên liệu khác chút. 】

【n**x: Anh mẹ nó muốn cười chết tôi, cảm giác chủ tiệm nếu là nhìn đến bình luận của anh, khẳng định cảm thấy chính mình uống phí nhiều công phu như vậy khắc được mèo con, còn không bằng cho thêm anh mấy khối củ cải. 】

【H**q: Thật là nhân tài! Cái khác tôi liền không nói, chỉ muốn biết, anh uống như thế nào, cảm thấy còn không bằng uống nước sôi để nguội đi? 】

【k**l: Ha ha ha ha, tôi biết, hẳn là che lại lương tâm dùng miệng uống! 】

Nguyễn Miên Miên bật cười lắc đầu, lại tiếp tục nhìn mấy cái bình luận, đứng dậy chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi.

Trước khi tắt đèn, cô không khỏi lại nhìn cánh cửa mới tinh, sau đó mới lên cầu thang. Trong phòng, không riêng gì cửa ra sân thượng đổi thành cửa chống trộm, ngay cả cửa phòng ngủ cũng được thay. Cửa mới không chỉ mức độ an toàn tăng lên, hơn nữa bề ngoài cũng giống như làm bằng gỗ thật, cho nên chính thể căn nhà vẫn tương đối hòa hợp. Nguyễn Miên Miên xem xong hai cánh cửa, phát hiện so với cửa gỗ lúc trước đúng là rắn chắc hơn nhiều, càng làm cho người ta có cảm giác an toàn sau, lúc này mới tắt đèn ngủ.

Lúc cô đi vào giấc ngủ, trên mạng có một bài Weibo thú vị được cư dân mạng chú ý.

【 Hôm nay ở trên mạng nhìn thấy một bài viết về cơm hộp, nói đặt cơm hộp có thể kêu chủ tiệm khắc cho con mèo bằng rau quả, vì thế buổi chiều lúc đặt cơm hộp cũng ghi chú thử một chút, ông chủ này làm người vẫn là thực không tồi, thế nhưng thật sự khắc cho tôi, bất quá..... Tôi có điểm không xác định cái này đến tốt cùng là mèo là chó hay là cái gì, nhờ bạn bè vạ năng trên mạng giúp tôi phân biệt một chút. Mất khác, đăng mấy bức hình của hàng tôi thấy trên mạng khắc mèo cho khách hàng. [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【 Ha ha ha ha, người mua show hình và người bán show hình sao? 】

【 Tôi biết, đây đại khái chính là tứ bất tượng trong truyền thuyết! 】

【 Trời mẹ, hiện tại làm cơm hộp yêu cầu cao như vậy sao? Còn phải khắc mèo cho khách hàng? 】

【Nhìn đến bức ảnh trước, tôi cảm thấy cửa hàng chịu khắc mềo cho khách thực không tồi, nhìn đến bức ảnh sau, ha ha ha ha..... Thực xin lỗi, tôi thật sự nhìn không được, đặc biệt là so sánh với con mềo đáng yêu kia. 】

【Nhưng mà, làm đầu bếp không phải đều có kỹ thuật xắt rau sao? Vì cái gì nhà này khắc "mềo con" thành một lời khó nói hết như vậy? 】

【Đại khái đó là đầu bếp khách sạn đi, đầu bếp của hàng nhỏ thường chỉ biết xắt rau, xào rau bình thường; nhiều nhất biết thêm chiên đảo, hắt chảo, khắc hoa gì đó, thật sự là không biết. 】

【Nguyên lai đặt cơm hộp còn có loại phúc lợi tiềm ẩn này sao? Ngày mai tôi cũng đi thử xem. 】

【Ha ha ha ha, cảm giác ngày mai rất nhiều cửa hàng sẽ khóc ngất. 】

Khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng lướt Weibo, nhìn đến bài Weibo này, những khách buổi chiều nhận được mềo con lập tức khoe khoang, không nhận được cũng tới khu bình luận tìm hình ảnh đăng lên.

【Trời ạ! Mỗi một con mềo đều có động tác, thần thái không giống nhau, đây là chủ tiệm thần tiên gì vậy, lại sùng khách hàng như vậy sao? 】

【Cũng quá đáng yêu rồi, một người mê mềo và tích sưu tập về mềo như tôi cực kỳ muốn sưu tập được một bộ! 】

【Muốn biết, chạm trổ như vậy thì tính là trình độ gì? 】

【Đại khái là trình độ "666" đi. 】 (666: ý chỉ Trâu, bò/ lợi hại)

Bởi vì "Củ cái mềo con", tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại lần nữa nổi tiếng hơn một chút. Buổi sáng ngày hôm sau, Nguyễn Mên Man rời giường liền đi phòng bếp làm bữa sáng.

Trước lấy ra thịt cá dung băm nhuyễn, sau đó cắt nấm hương, mộc nhĩ, cà rốt, dưa chuột, rau cần xù lý lần lượt các nguyên liệu nấu ăn. Dem cá dung ra hầm canh, cô đem cá cùng nguyên liệu làm bánh đặt ở một bên, bắt đầu làm như ý cuốn trước. Trước đem thịt heo băm nhuyễn, thêm hành, gừng, tỏi, rượu Thiệu Hưng..... muối trộn đều làm nhân, trứng gà chiên mỏng thành vỏ cuốn, dùng vỏ bánh đem nhân cuốn thành hình vằn tròn.....

Tư Cảnh Lâm đi tới cửa, đã ngửi thấy mùi hương nồng đậm từng đợt từ trong phòng bếp bay ra. Anh nhẹ người một chút, bước vào trong cửa hàng, không tự giác mà hướng phòng bếp đi tới.

Thé vào lối đi nhỏ ngoài phòng bếp, Quà Quýt Nhỏ, nghe được tiếng bước chân, đột nhiên quay đầu, chờ nhìn thấy người tới là ai, lại lười biếng thu hồi tầm mắt, tiếp tục quơ quơ móng trước mà quỳ rạp trên mặt đất.

Trong phòng bếp, thân hình mảnh khảnh của cô gái đứng trước bệ bếp, trong tay cầm nồi sụn đang chuyển động linh hoạt, trong nồi tản mát ra mùi hương mê người của bánh rán cá dung. Ánh mắt Tư Cảnh Lâm khẽ nhúc nhích.

Nguyễn Miên Miên đem bánh rán cá dung đã chiên tốt ra khỏi nồi, như có cảm giác mà quay đầu lại, liền nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa phòng bếp.

"Anh Cảnh Lâm, anh tới từ khi nào vậy?"

"Vừa đến." Tư Cảnh Lâm nói xong, nhắc chân bước vào, "Có cái gì cần hỗ trợ không?"

Nguyễn Miên Miên đem đĩa bánh rán cá dung vừa ra lò bung lên tới đưa cho anh: "Bánh rán ăn ngon nhất là lúc mới ra nồi, anh nếm thử hương vị đi."

Bánh rán cá dung thêm rau cần mới ra nồi, mặt trên rắc chút mè trắng, thoạt nhìn ánh vàng rực rỡ, tựa hồ còn như được phết một lớp mỡ, thoạt nhìn phá lệ mê người.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô một cái, tiếp nhận cái đĩa cũng đôi đĩa cô đưa, dưới cái nhìn chăm chú của cô kẹp lên một khối đưa vào trong miệng.

Nhìn chằm chằm khi người khác đang ăn nhiều ít có điểm không lễ phép, Nguyễn Miên Miên ngày thường tự nhiên sẽ không làm như vậy, chỉ là lúc này hai người cách nhau rất gần, hơn nữa muốn biết bỏ thêm rau vào bánh rán cá dung hương vị sẽ như thế nào, mới theo bản năng nhìn anh.

Nhưng lúc này, Nguyễn Miên Miên tức khắc phát hiện, người trước mặt mặc dù đứng trong phòng bếp bụng đĩa ăn cái gì, tư thái vẫn ưu nhã tự phụ như cũ, còn có bàn tay cầm lấy đôi đĩa, thon dài trắng nõn, thoạt nhìn cũng thập phần xinh đẹp. Phát hiện chính mình đang chú ý cái gì, Nguyễn Miên Miên vội thu hồi tầm mắt, che giấu xoay người một lần nữa bật bếp lên, tiếp tục rán bánh.

Bánh rán cá dung thêm rau cần so với bánh rán cá dung càng ngon miệng hơn một ít, thịt cá tươi mới cùng rau cần hơi ngọt thanh thúy kết hợp, ăn ngon lại không ngấy, làm người ta có thể ăn hết một bàn lớn.

Cũng may Tư Cảnh Lâm có tính tự chủ tương đối cao, mới có thể ăn xong một miếng không tiếp tục tiếp ăn thêm một miếng khác, mà nói: "Ngoài giòn trong mềm, tiên hương ngon miệng, so với bánh rán cá dung bình thường càng thoải mái thanh tâm hơn, ăn rất ngon."

"Anh thích là tốt rồi." Nguyễn Miên Miên cười rộ lên, thuận tay lật mấy miếng bánh rán cá dung rau cần trong nồi.

Tư Cảnh Lâm thấy cô cầm lấy cái nồi hắt lên, mấy cái bánh rán trong nồi liền lơ lửng bay lên và đổi mặt, làm mắt dừng ở cổ tay trắng nõn, tinh tế của cô hai giây.

Anh ở trong lòng suy nghĩ một chút, cảm thấy một bàn tay mình đại khái là có thể nắm gọn hai cổ tay của cô, có điểm tò mò bàn tay mảnh khảnh như vậy, lấy đầu ra sức lực lớn như vậy. Chờ Nguyễn Miên Miên đem mấy cái bánh trong nồi chiên chín, quay đầu liền thấy cái đĩa trong tay anh đã trống không.

Cảm thấy có thể là anh đói bụng rồi, Nguyễn Miên Miên cũng không nghĩ nhiều, nâng cái nồi lên nói: "Anh Cảnh Lâm, đưa đĩa qua một chút."

Tư Cảnh Lâm nghe được lời cô nói, mới phát hiện trừ bỏ chiếc đĩa đũa gấp một cái, trên đĩa đã trống không.

Định nếm hương vị mà thôi, trực tiếp nếm hết một đĩa đầy, anh hiềm khi lại có chút xấu hổ. Nguyễn Miên Miên thấy anh không nhúc nhích, dứt khoát dùng cái sạn đem cái bánh vừa chiên xong để vào cái đĩa trong tay anh, buông nồi xuống, lại múc thêm cho anh một chén canh cá dung tươi ngon, lấy ra như ý cuốn trong hộp giữ ẩm.

Đem canh cá dung, như ý cuốn cùng một đĩa món xào nhỏ cho vào khay, cô nói: "Anh Cảnh Lâm đi ra ngoài ăn trước đi."

Tư Cảnh Lâm đoán cô cũng chưa có ăn, đem bánh rán cá dung trong tay thêm chiếc đĩa đặt tới trong khay, cầm lấy một cái chén con múc canh cá dung.

Nguyễn Miên Miên đang có chút nghi hoặc, liền nghe anh nói: "Cùng nhau ăn đi."

Chỗ thức ăn này cũng không ít, không đủ lại tiến vào chiên một ít bánh rán cá dung cũng không quá bất tiện, Nguyễn Miên Miên liền không cự tuyệt.

"Vâng."

Nguyễn Miên Miên duỗi tay đang muốn bưng khay lên, một bàn tay khác khớp xương rõ ràng lại bưng trước cô một bước, cô chỉ có thể thu hồi tay, đi theo anh cùng nhau ra ngoài.

P/S: Đạo này bạn quá có thể sẽ ra chương chậm hơn lúc trước, mình sẽ cố gắng đền bù sau nha.

Chương 88

Editor: Thienyetkomanhime

Hai người từ phòng bếp đi ra ngoài, mới vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn sáng, ngoài cửa truyền đến thanh âm trung khí mười phần của ông Ngô: "Hay lắm, tên nhóc này lại trộm tới đây ăn bữa sáng không gọi ông!"

Cách ông dùng từ, làm Tư Cảnh Lâm có chút bất đắc dĩ: "Ông ở gần như vậy, còn cần cháu gọi?"

"Ông Ngô buổi sáng tốt lành." Lúc nghe được giọng của ông, Nguyễn Miên Miên đã đứng lên, "Cháu đi lấy bữa sáng cho ông."

"Buổi sáng tốt lành, vẫn là Đông Đông tri kỷ." Ông Ngô đi vào, ngồi xuống bên cạnh.

Nguyễn Miên Miên đi vào không tới vài phút, một lần nữa bưng ra một đĩa như ý cuốn cùng canh cá dung.

"Đây là cái gì?" Như ý cuốn thì ông Ngô biết, nhưng cái chén nhìn xinh đẹp người lên cũng phá lệ tiên hương thì ông lại nhìn không ra là món gì.

Tư Cảnh Lâm nói: "Canh cá dung." Nói xong, anh cầm lấy cái muỗng uống một ngụm, phát hiện canh cũng được cô thả một chút rau cần, vị càng phong phú hơn.

Ông Ngô nghe vậy, lại nhìn về phía hai cái đĩa như ý cuốn và bánh rán cá dung khác, chợt nhận ra đây đều là món thằng cháu mình thích, đột nhiên có chút ghen tỵ: "Đông Đông, cháu đối với thằng nhóc này cũng quá tốt!"

"Bởi vì anh Cảnh Lâm đối với cháu cũng quá tốt, ngày hôm qua còn cho người đổi lại cửa trong nhà giúp cháu" Nguyễn Miên Miên nói xong, nhìn về phía Tư Cảnh Lâm, "Cảm ơn anh Cảnh Lâm, cửa sân thượng trên lầu cùng cửa lớn đều được bọn họ đổi ngày hôm qua rất tốt."

"Không cần khách khí như vậy." Tư Cảnh Lâm nói.

Ông Ngô theo bản năng nhìn về phía cửa chính, lúc này mười phút hiện cánh cửa cũ ngày xưa đã được đổi thành cửa chống trộm rắn chắc. Chờ biết được anh còn cho người đổi cả cửa trên lầu và cái tạo lan can sân thượng, ông Ngô không khỏi nhìn về phía cháu trai của mình: "Được đấy, còn rất có bộ dạng người làm anh."

Vốn cảm thấy đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chính là làm người quá quạnh quẽ cô đơn, trừ bỏ công việc, cũng không có cái gì yêu thích, bạn bè thân thiết càng là ít đến đáng thương, ông Ngô còn có chút thay anh lo lắng, lo lắng anh về sau tìm không được bà xã. Nay lại thấy anh cũng có phương diện cẩn thận, săn sóc, ông Ngô trong lòng thập phần trấn an, cũng không ghen tỵ, ngược lại còn dùng đôi đứa mới gặp cho thẳng cháu một cái như ý cuốn.

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận như ý cuốn nói: "Cánh cá dung rất thơm, ông cũng ném thử đi."

Tiếp sau, ba người cùng nhau ăn bữa sáng. Nguyễn Miên Miên lúc trước bằm cá dung, thuận tiện nấu mấy cái cá viên cho mèo con, do đó nó cũng không cần thêm thường bữa sáng của bọn họ, mà là chui đầu vào chậu cơm của mình ăn ngon lành.

Bữa sáng ăn được một nửa, trong tiệm đột nhiên vang lên tiếng chuông di động. "Đông Đông, di động em kêu."

Những người Nguyễn Miên Miên nhận thức trên cơ bản đều ở trong phạm vi hẻm Hồ Lô, mọi người nếu có việc liền trực tiếp lại đây, sẽ không gọi điện thoại nên số cuộc gọi cô nhận ít đến đáng thương, bởi vậy ngay từ đầu cô cũng chưa phát hiện là di động của mình đang kêu, thẳng đến khi Tư Cảnh Lâm nhắc nhở một tiếng, cô mới phản ứng lại.

Đứng dậy cầm lấy di động bên cạnh, nhìn đến hai chữ "Hà Na" trên màn hình, cô còn có điểm nghi hoặc. "Alo." Thẳng đến khi nhận điện thoại, cô mới nhớ tới, Hà Na là bạn cùng bàn cấp ba của nguyên thân.

"Alo, là Nguyễn Miên Miên sao?"

"Bà tôi, xin hỏi có chuyện gì vậy?"

Có trải nghiệm ở cấp hai, Nguyễn Miên Miên tiến vào cấp ba cũng không có ý nghĩ kết giao bạn bè, hơn nữa thân thế bà ngoại Nguyễn không tốt, cô cũng không dư thừa thời gian đi chơi cùng bạn học, cho nên

quan hệ với bạn cùng lớp cũng thập phần bình thường. Bạn học này là bạn cùng bàn nên thật ra cũng có thể nói chuyện với cô mấy câu, nhưng cũng chỉ có vậy, từ lúc cô bỏ thi đại học, đối phương cũng không có liên hệ lần nào, hiện tại đột nhiên gọi điện thoại tới, làm Nguyễn Miên Miên cũng có chút khó hiểu.

"Tôi là Hà Na, cậu còn nhớ rõ tôi chứ?" Nhận được câu trả lời khẳng định, đối phương tiếp tục nói, "Tốt nghiệp cũng sắp một năm rồi, bàn bè cũ đã học tập với nhau ba năm muốn làm một buổi liên hoan hộp lớp vào 01/5 này, cậu cũng đến tham gia nha."

Nguyên thân lớn lên xinh đẹp, mới vừa vào học, vẫn là có rất nhiều người trong lớp muốn kết bạn với cô, nhưng bởi vì cô không quá thích giao tiếp với mọi người, ngoài giờ học thì chỉ có học tập, tan học lại không thấy bóng người, mọi người dần dần cũng không muốn lấy 'mặt nóng đi dần nguội lạnh', chờ qua ba năm học, trên cơ bản cô đã trở thành một người độc lai độc vãng trong lớp.

Vốn dĩ lần tụ hội này, ngay từ đầu mọi người còn không có nhớ tới cô, có một bạn học ở trên mạng nhìn đến tin tức của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, phát hiện cô bạn học không thích nói chuyện, sau lại bỏ thi đại học thế nhưng mở một cửa hàng, còn rất nổi tiếng trên mạng, lòng hiếu kỳ nổi lên, lúc này mới nói cùng các bạn trong lớp rủ cô cùng nhau tham gia hộp lớp.

Đương nhiên, ngay từ đầu, mọi người còn không xác định bạn học mình có phải chủ cái tiệm nổi tiếng đó không, dù sao video khắc hoa lưu truyền trên mạng chỉ quay được một bên sườn mặt, hơn nữa người trong video tuy có ngũ quan giống bạn học cũ, nhưng khí chất rõ ràng rất khác. Sau lại có người nhớ tới, nhà Nguyễn Miên Miên ở hẻm Hồ Lô, mà cửa hàng nổi tiếng này cũng ở hẻm Hồ Lô, lúc này mới cơ bản xác định.

Nguyên thân cùng bạn học cũng không có giao tình gì, Nguyễn Miên Miên đối với bọn họ càng không thể có tình cảm gì, trực tiếp cự tuyệt: "Ngại quá, tôi không rảnh."

"Biết cậu mở cửa hàng bận rộn, nhưng khó có khi bạn học cũ gặp mặt, bỏ lỡ lần này, lần sau còn không biết tới khi nào, cậu nên đi một lần đi, lại nói 01/5 chính là ngày lễ toàn quốc, bận rộn thì lúc nào chẳng bận..... Đúng rồi, bằng tốt nghiệp của cậu còn ở chỗ của tôi nè, dù sao cũng là công sức ba năm cấp ba, dù sao cũng phải lại đây lấy đúng không?"

Nghe cô nhắc tới bằng tốt nghiệp, Nguyễn Miên Miên lục lại ký ức một lát mới nhớ ra, lúc ấy xác thật có người báo nguyên chủ đi lấy bằng tốt nghiệp, nhưng khi đó tình huống bà ngoại Nguyễn đã không tốt lắm, nguyên chủ căn bản không có tâm tình lo nghĩ tới chuyện đó.

Bằng tốt nghiệp vốn dĩ đã đáng giá cần lưu lại, càng đừng nói đây là bức ảnh cuối cùng nguyên thân lưu lại, Nguyễn Miên Miên không lại rồi rần nữa mà đồng ý luôn, hỏi cô bạn thời gian cùng địa điểm tụ họp.

Hà Na thấy cô đồng ý, như là sợ cô lại đổi ý, vội báo thời gian cùng địa điểm xong liền trực tiếp cúp điện thoại. Tuy rằng đã đồng ý rồi, nhưng Nguyễn Miên Miên vẫn không quá thích loại tình huống này, đối với cô mà nói tất cả đều là đi gặp gỡ những người xa lạ, cúp điện thoại xong, mày cô hơi nhúu lại.

"Làm sao vậy?" Đại khái nghe được một ít, ông Ngô nhìn biểu tình của cô không vui vẻ lắm, quan tâm nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Dạ là bạn học cấp ba gọi tôi, nói 01/5 muốn tổ chức họp lớp." Truyện Trinh Thám

"01/5 hẳn là cháu không mở cửa buôn bán đi? Vậy đi tụ họp cùng bạn bè cũng tốt, rốt cuộc cũng ở bên nhau ba năm." ông Ngô nói.

Ông là đứng ở góc độ của một người giáo viên, cảm thấy dù sao cũng là tình nghĩa bạn bè mấy năm, họp mặt cũng là gặp được lần nào hay lần đó, cho nên hy vọng cô vẫn nên tham gia một chút.

Mà Tư Cảnh Lâm, thấy cô tựa hồ không có vui vẻ khi đi họp lớp, mở miệng nói: "Không muốn đi liền không đi."

"Ngày 01/5 em tính toán nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng muốn đi lấy bằng tốt nghiệp nữa, cho nên đã đáp ứng với bạn học rồi."

Trong tiệm mỗi ngày trên cơ bản đều bận rộn từ sớm tới tối muộn, Nguyễn Miên Miên biết được những ngày lễ ở thế giới này liền quyết định, trong tiệm không có ngày nghỉ hằng tuần thì thôi, nhưng ngày nghỉ lễ toàn quốc vẫn phải có. Rốt cuộc, dù không suy nghĩ cho chính mình cũng nên suy nghĩ cho chị Chu Bình một chút, dù sao cũng phải cho chị thời gian làm bạn cùng con gái.

"Thời gian địa điểm?" Tư Cảnh Lâm thấy cô đã đáp ứng rồi, hỏi nhiều một câu.

Nguyễn Miên Miên trả lời: "Buổi trưa ngày 01 tháng 5, Bàu Ngoại Bàu phía tây thành phố a."

"Bàu Ngoại Bàu?" ông Ngô nhìn cháu trai nhà mình, "Vậy có vẻ bạn học của cháu cũng rất có tiền đây."

"Chỗ này rất đắt a?" Nguyễn Miên Miên uống lên ngụm canh cá liền hỏi.

Ông Ngô gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vì thế dặn dò: "Cách 01/5 cũng không còn bao lâu, Đông Đông hai ngày nay cháu bớt thời giờ đi mua hai bộ quần áo mới đi."

Ông tuổi tác tuy lớn, nhưng không phải cái gì cũng không hiểu, ít nhất hiện tại bọn trẻ tổ chức họp lớp đều thích so bì, ông vẫn biết tới. Tuy rằng việc này không phải cái gì hay ho, nhưng cũng không thể để đứa nhỏ nhà mình mất mặt, bị bạn học cười nhạo.

Nghĩ đến những người bạn học đó của cô hiện tại hẳn là đều đã vào đại học, chỉ có cô..... ông Ngô càng thêm không yên tâm, lại nhìn về phía thằng cháu trai: "Cánh Lâm, ánh mắt cháu tốt, hai ngày nay bớt thời giờ mang Đông Đông đi mua hai bộ quần áo."

"Không....."

"Ừm."

Nguyễn Miên Miên đang muốn cự tuyệt, Tư Cánh Lâm cũng đã đồng ý, cũng nhìn về phía cô hỏi: "Hôm nay đi mua hay để ngày mai?"

Chọn một trong hai, làm Nguyễn Miên Miên theo bản năng nói: "Ngày mai."

Chọn xong, cô mới phản ứng lại, sửa lời nói: "Không cần đâu anh Cánh Lâm, em có thể tự đi một mình."

"Quyết định xong rồi không cần thay đổi." Ông Ngô trực tiếp đánh nhịp, sau đó lại bảo bọn họ nhanh ăn bữa sáng, bằng không nguội rồi không thể ăn.

Ăn xong bữa sáng sau, Tư Cánh Lâm cùng ông Ngô lại lần nữa khen tay nghề của Nguyễn Miên Miên.

Thấy bọn họ ăn đến vừa lòng, Nguyễn Miên Miên nói thẳng: "Dù sao buổi sáng cháu đều phải làm bữa sáng, hai người thích thì có thể thường xuyên lại đây ăn."

"Yên tâm, ông sẽ không khách khí với cháu, có rảnh nhất định tới." Ông Ngô nói.

Mới vừa ăn no, bọn họ cũng không vội đi ngay, nói chuyện phiếm vài câu, Tư Cánh Lâm nhớ tới cơm trưa ngày hôm qua, nói với cô: "Ngày hôm qua cơm trưa cũng rất ngon, anh rất thích."

"Anh thích là tốt rồi, bởi vì không rảnh hỏi anh trước, em còn sợ anh không thích ăn khổ qua."

"Không có, khổ qua nhồi thịt hương vị rất ổn, cơ hồ không nếm thấy vị đắng."

"Nói như vậy ngày hôm qua cháu ăn hai bữa cơm của Đông Đông?" Ông Ngô nghe bọn họ đối thoại, không khỏi nói.

Nguyễn Miên Miên đang muốn nói cái gì, Tư Cảnh Lâm mở miệng trước: "Vậy so ra cũng kém số bữa ông ăn qua."

Ông Ngô nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, cười nói: "Ài bảo ông ở quá gần chú, hoặc là cháu cũng dọn lại đây ở đi?"

Tiếp tục hàn huyên một lát, Tư Cảnh Lâm với ông Ngô cùng nhau rời đi, trước khi đi còn mang theo hai hộp như ý cuốn.

Chờ bọn họ đi rồi, Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút về việc họp lớp. Dù sao đã đáp ứng rồi, hơn nữa cũng chỉ mất thời gian ăn một bữa cơm thôi, cô liền không rồi rảnh thêm nữa.

Lúc này còn sớm, Nguyễn Miên Miên cũng không muốn làm gì khác, nghĩ đến ngày hôm qua rất nhiều khách hàng đều ghi chú làm nũng, giả bộ đáng yêu muốn mèo con, dứt khoát lấy mấy cái củ cải già từ trong phòng bếp ra, ngồi ở cửa mà điêu khắc.

Chờ Chu Linh lại đây, liền nhìn thấy mặt ghê uông nhỏ trước mặt cô, bày đầy mèo con dùng củ cải điêu khắc thành. Mấy con mèo đều có hình thái khác nhau, rất sống động, thoạt nhìn đáng yêu cực kỳ. Chu Linh nhìn mèo trên bàn, lại nhìn Quà Quýt nhí đang chơi đùa dưới gốc cây đào, đoán được đại khái là cô khắc theo bộ dạng của nó.

Đứng bên cạnh xem cô khắc xong con mèo trên tay, bộ dạng nửa đùa nửa ngời tựa như con mèo đang vươn người bắt cái gì đó, Chu Linh mới dám mở miệng: "Mèo em khắc cũng quá đáng yêu đi, chuẩn bị tặng cho khách hàng nữa sao?"

"Dạ. Vừa lúc không có việc gì, liền khắc chơi chơi, coi như thuận tiện luyện tay nghề dùng dao a." Nguyễn Miên Miên đem con mèo khắc xong buông xuống, tùy tay cầm lấy một khối củ cải nhỏ khác.

Ngồi xem cô điêu khắc cũng là một loại hưởng thụ, Chu Linh trực tiếp ngồi xổm bên cạnh, an tĩnh nhìn,

ngũ mềo con đáng yêu như vậy chút nữa đều phải đưa cho khách hàng, có chút luyện tiềc.

Suy nghĩ một chút, cô dứt khoát lấy ra di động chụp mấy con mềo trên ghế, về sau lại nhin không được quay lại quá trình Nguyễn Miên Mân điều khắc. Chờ Nguyễn Miên Mân làm xong khỏi củ cái cuối cùng, để Chu Linh từ bên trong chọn mấy con mình thích mang về cho An An, ngay sau đó hai người cùng nhau vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Thời gian buôn bán buổi trưa còn chưa có bắt đầu, một người thanh niên mặc đồ trắng đi vào trong tiệm.

Chu Linh nghe được động tĩnh đi ra, liền thấy người đàn ông vốn dĩ đã đứng ở trong tiệm lại mang theo vài phần hoảng loạn từ trong tiệm lui ra ngoài, nhất thời có chút giật mình.

Lúc cô chuẩn bị gọi người, người thanh niên thấy được sự cảnh giác trong ánh mắt cô, liền nhận thấy hành vi của mình dễ làm người khác hiểu lầm, vội nói: "Tôi là Hồ Nghiệp, nhà ngay ngõ nhỏ phía trước." Hắn chỉ là ở trong nhà quá lâu, mới vừa rồi đột nhiên nhìn thấy người đi ra, theo bản năng liền trốn tránh, lúc này tính toán trở về, bất quá nghĩ đến mình đã quyết định đi ra ngoài một lần nữa, hắn rút cuộc vẫn là kiềm chế chính mình lại.

"Anh là cháu trau bà Hồ?" Chu Linh hỏi xong, thấy hắn gật đầu, lúc này mới thu hồi cảnh giác, "Anh tới đây là.....?"

"Tôi tới ăn cơm, hiện tại có thể gọi món sao?" Hồ Nghiệp hỏi.

Hiện tại cách thời gian buôn bán cũng chỉ còn khoảng mười phút, Chu Linh tự nhiên sẽ không cự tuyệt, mời hắn vào ngồi liền đem thực đơn đưa cho hắn.

Hồ Nghiệp xem xong thực đơn nói: "Tôi muốn một phần cơm chiên lạp xưởng khoai tây, một chén canh tam tiên."

Chu Linh sau khi gật đầu, xoay người tiến phòng bếp, nhỏ giọng nói: "Cháu trai bà Hồ tới trong tiệm, gọi một phần cơm chiên lạp xưởng khoai tây cùng một phần canh tam tiên."

Nguyễn Miên Mân nghe ông lão, bà lão trong ngõ nhỏ hay nói về Hồ Nghiệp, lời nói bọn họ về chuyện hắn tránh ở trong nhà không chịu ra cửa trạn đây sự tức hận cùng hận sắt không thành thép. Nghe hắn thế nhưng ra cửa, còn tới trong tiệm, Nguyễn Miên Mân kinh ngạc qua đi, lập tức bắt đầu chiên cơm, thậm chí còn cố ý nhiều thả nhiều lạp xưởng cùng khoai tây một chút, hy vọng hắn ăn tốt, nguyện ý ra ngoài

thêm vài lần.

Trong cửa hàng, Hồ Nghiệp đánh giá mặt tiền cửa hàng cũng không khác biệt lắm với nhà mình, người được mùi hương bay ra từ phòng bếp, bỗng nhiên cảm thấy, đi ra ngoài cũng không khó chịu như hắc tướng tượng.

Từ khi có người đầu tiên tìm hắc mua đùm cơm hộp làm video đập hộp, về sau lục tục lại có mấy người tìm hắc mua đùm, đương nhiên, những người này trên cơ bản đều là người chủ trì, nhờ mua đùm cũng là vì muốn quay chụp video cộ nhiệt độ. Hồ Nghiệp biết, dựa vào cái này có thể tạm thời kiếm ít tiền, nhưng muốn lâu dài hiển nhiên không có khả năng.

Nhưng nhìn đến bà nội cao hứng như vậy, chạy lên chạy xuống, một hồi thay hắc đi mua cơm chiên, một hồi giúp hắc đem hàng giao cho nhân viên chuyển phát nhanh, thậm chí khi nói chuyện phiếm cùng mấy bà lão tới chơi còn muốn khoe ra vài câu, nói hắc không cần ra cửa vẫn có thể kiếm được tiền, Hồ Nghiệp trong lòng liền rất hụt hẫng.

Hắc nhớ lại chính mình mấy năm nay ở nhà, rốt cuộc quyết định không thể lại tiếp tục ngốc trong nhà nữa, mà tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, chính là bước đầu tiên của hắc, hắc nghĩ tự mình lại đây ném thử, cơm của hàng này đến tốt cùng ngon tới mức nào.

Cán tạm tiền đã làm tốt đặt trong thùng giữ ấm, đem cơm nấu xong, Nguyễn Miên Miên múc canh bung ra.

Hồ Nghiệp nhìn thấy cô, ngữ khí có chút nhẹ kêu một tiếng: "Đông Đông." Hai nhà chỉ cách một cái ngõ nhỏ, hai người không nói chuyện nhiều, ít nhất vẫn nhận biết nhau.

Chương 89

Editor: Thienyetkomanhme

Ngũ đến cô bé nhà bên từng là một cô bé ít nói, nhút nhát, lúc mất đi người thân duy nhất, không những không bị suy sút, ngược lại còn mở cửa tiệm buôn bán, hơn nữa buôn bán còn rất tốt. Nhìn lại chính mình, mới chịu chút đả kích liền tự sa ngã, Hồ Nghiệp đột nhiên có điểm khinh thường chính mình.

"Anh Hồ Nghiệp." Nguyễn Miên Miên đáp lại một tiếng, đem cơm chiên cùng canh đặt tới trước mặt hắn.

Hồ Nghiệp tuy rằng giúp người khác mua đùm mây đơn, nhưng đây được coi là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Trước mặt là cơm chiên lập xường khoai tây chẳng những rất hương, thoạt nhìn cũng rất dụ hoặc người ta. Hắn nhất thời quên là đang ghét bỏ bản thân, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn.

Cơm chiên rất rất ngon, làm Hồ Nghiệp nháy mắt hiểu rõ vì sao có người nguyện ý tiêu tiền để hắn mua đùm. Mỹ thực có thể làm tâm tình vui sướng. Hồ Nghiệp ăn hai miếng cơm uống một ngụm canh, cả người dần dần thả lỏng.

Lúc hắn đang ăn cơm, đã đến thời gian tiệm cơm chiên Hạnh Phúc buôn bán, không bao lâu liền có nhân viên giao cơm đi vào trong tiệm.

Người này có tính cách tương đối hướng ngoại, thấy trong tiệm chỉ có một người, liền ngồi xuống bên cạnh: "Người anh em, cơm chiên nhà này ăn ngon phải không?"

"Ăn ngon." Hồ Nghiệp theo bản năng trả lời xong, mới phát hiện bên người nhiều hơn một người, khẩn trương trong giây lát, lại được cơm chiên mỹ vị trong miệng trấn an lại.

"Nhà này có món nộm dưa chuột ăn cũng ngon, hơn nữa rất khó gọi được, khó có người tới sớm cậu, như thế nào lại không gọi một phần?" Nhân viên giao cơm thấy hắn tiếp lời, không khỏi nói.

"Chỗ này là đủ ăn rồi."

Hắn rút cuộc còn đang ăn cơm, nhân viên giao cơm cùng hắn nói hai câu liền không nói chuyện nữa, cần di động phân tán sự chú ý của bản thân, miễn cho nhện không được cũng đặt một phần.

Chờ Hồ Nghiệp chuẩn bị tính tiền rồi đi, Nguyễn Miên Miên tự mình ra tới: "Hương vị cơm chiên như thế nào ạ?"

"Ăn rất ngon." Hồ Nghiệp nói.

Nguyễn Miên Miên đi ra còn cố ý đem như ý cuốn dư lại từ buổi sáng đặt vào một hộp cơm, lúc này cười đưa cho hắn nói: "Ừay lần sau lại đến."

"Được."

Hồ Nghiệp gạt đầu rồi đi, nhân viên giao cơm trong tiệm nhện không được nói: "Chủ tiệm, cô cho anh chàng vừa rồi cái hộp gì vậy? Ừì cái gì anh ta lại có quà tặng vậy?"

"Đây là hàng xóm nhà ngay phía trước." Nguyễn Miên Miên giải thích một câu, trực tiếp quay lại phòng bếp.

Nghe nói là hàng xóm, nhóm nhân viên giao cơm không nói cái gì nữa, bắt quá còn có chút tò mò trong hộp đến tốt cùng là cái gì.

Nguyễn Miên Miên ở trong phòng bếp liền nghe được bọn họ thảo luận, khẽ lắc đầu, đem mấy cái như ý cuốn còn lại cắt thành khối nhỏ, để Chu Linh lấy ra cho bọn hắn ném thử. Chu Linh bưng đĩa ra nói rõ ý của cô chủ, nhân viên giao cơm hướng trong phòng bếp đồng thanh nói lời cảm tạ: "Cảm ơn chủ tiệm!"

"Đây là cái gì nha? Thoạt nhìn rất xinh đẹp."

"Lẽ tại anh có vấn đề à? Người ta vừa rồi không phải đã nói sao, món này gọi là như ý cuốn."

"Đúng vậy, nhìn còn rất giống chữ như ý, ngửi cũng thơm quá, tôi ném trước một cái."

"Ừừừ, trước đừng nhúc nhích, để tôi đếm xem có bao nhiêu miếng, một, hai..... Ừừ đúng, mỗi người hai

miếng."

Chia xong, mọi người hoặc dùng đũa hoặc dùng tay, cầm lấy hai miếng của mình đưa vào trong miệng.

"Ăn quá ngon!"

"Thật thơm."

"Tay nghề chủ tiệm cũng thật quá tốt quá."

Bên ngoài nhóm nhân viên giao cơm đang chia sẻ như ý cuốn, cũng bị cái hương vị này chinh phục, Hồ Nghiệp đã đi khỏi hẻm nhỏ của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, đang muốn đi vào hẻm nhỏ nhà mình, phía đối diện liền có một ông lão đang đi tới. Đối phương nhìn đến hắn, trên mặt có điểm kính ngạc, ngay sau đó lại dùng tươi cười che giấu: "Hồ Nghiệp, cháu vừa đi đâu về vậy?"

Hồ Nghiệp ngẩng đầu, chào hỏi sau trả lời: "Cháu mới cơm nước xong từ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc về."

"Đi nhà Đông Đông ăn cơm? Ăn cái gì?"

Hồ Nghiệp cùng ông lão hàn huyên một hồi lâu mới có thể rời đi, hắn thờ phào một hơi, lại thờ phào một hơi, cảm thấy ra ngoài nói chuyện với người khác tựa hồ cũng không quá khó khăn.

"Tiểu Nghiệp, cháu đi đâu?" Lúc hắn sắp đến cửa nhà, phía trước bỗng nhiên truyền đến thanh âm của bà Hồ. Bà nhìn thẳng cháu trai đã cạo râu sạch sẽ, cả người thoạt nhìn rất có tinh thần hơn, trong thanh âm lộ ra sự kích động.

Mặc dù bà nỗ lực áp xuống, Hồ Nghiệp vẫn là cảm nhận được cảm xúc của bà, đi tới đem cái hộp trong tay đưa cho bà, ngữ khí bình đạm: "Cháu đi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc ăn cơm, đây là Đông Đông tặng."

Nói xong, hắn xoay người đi vào trong nhà, lúc bước vào cửa chính, bước chân hắn hơi dừng một chút:

"Cháu ngày mai đi ra ngoài tìm công việc."

Bà Hồ nghe được những lời này, có điểm muốn khóc lại có điểm muốn cười, cuối cùng lớn tiếng "À" một

câu.

Hơn 12 giờ, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc bắt đầu có vài khách hàng tới ăn trong tiệm. "Tôi xem phát sóng trực tiếp của Dâu Tây, trong tiệm không phải có khổ qua nhồi thịt đúng không? Tôi có thể gọi món này không?"

Chu Linh nghe được khách hàng nói, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, đó là làm cho trong nhà ăn, ngày đó Dâu Tây tới đúng lúc mới có."

Khách hàng kỳ thật xem phát sóng trực tiếp cũng biết vậy, bắt quá ôm hy vọng hỏi một câu mà thôi, bắt quá nghe được lời cô nói, vẫn là nhìn không được nói: "Vậy cô có thể kiên nghị chủ tiệm một chút, đem khổ qua nhồi thịt vào thực đơn không? Tôi thật sự muốn ăn thử!"

"Tôi cũng muốn ăn, chị gái nhỏ, chị cùng chủ tiệm nói một chút nhé."

"Cùng chủ tiệm nói một chút đi, cũng lâu rồi không có món mới trên thực đơn."

Trong tiệm khách hàng khác nghe vậy, bắt luận có xem qua phát sóng trực tiếp hay không, đều đi theo phụ họa một câu. Chu Linh thấy vậy, tự nhiên sẽ đồng ý chuyển lời thay các cô.

Nhóm khách hàng vừa lòng, lại nhớ tới: "Đúng rồi, tôi xem trong khu bình luận thấy đặt cơm hộp còn được tặng mèo con, chúng ta đây vất vả tới trong tiệm ăn như vậy, hẳn là cũng có thể được tặng chứ?"

"Tôi hỏi cô chủ một chút." Chu Linh nói xong, xoay người đi vào phòng bếp.

Nguyễn Miên Miên hỏi số khách trong tiệm, biết được chỉ có sáu người, để chị Chu cầm mấy con mèo con lại lấy ra cho các cô mỗi người một con.

Chu Linh gật đầu, tùy tay cầm lấy sáu con mèo đi ra ngoài.

"Oa —— đáng yêu quá!"

"Mèo đáng yêu như vậy, thế nhưng là khắc bằng củ cải, thật là không dám tưởng tượng, chủ tiệm cũng quá lợi hại!"

"A! Thế nhưng mỗi con đều không giống nhau, toàn bộ tôi đều muốn."

Vị này khách hàng dứt lời, mấy người khác lập tức ôm đi con mèo mà mình nhìn trúng. Chu Linh thấy vậy, đứng ở bên cạnh, trên mặt lộ ra vài phần tươi cười.

Nhận được mèo con khách hàng dùng đi động chụp một đồng hình đủ các loại góc độ, trong đó một vị khách hàng nữ đột nhiên cười rộ lên, một bên cười một bên nói với Chu Linh: "Ha ha ha chị mau đến xem, cười chết mất!"

Chu Linh về mặt nghi hoặc đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn màn hình đi động của cô, cũng cười rộ lên.

"Cái gì vậy, cái gì vậy?"

Bên cạnh có khách tò mò mà thò qua nhìn, nữ khách hàng hào phóng mà đem điện thoại cho bọn họ xem.

Đó là một bài Weibo, nghe nói là chủ bài viết thu thập mèo con được khắc bởi các cửa hàng cơm hộp lại để so đầu, tuy rằng không xác định có phải thực sự là của các cửa hàng cơm hộp không, nhưng mấy con mèo được khắc bằng củ cải này đúng là rất giống nhau -- đều xấu giống nhau. "Má ơi! Mấy cái này là mèo sao? Quá thực xấu đến không thể nhìn thẳng!"

"Ha ha ha ha, cảm giác đặc biệt giống mấy thứ đùa con gái năm tuổi của tôi dùng đất sét nặn ra."

"Đổi lập với con mèo trên tay, sao tôi bỗng dưng muốn cười như vậy?"

"Đúng vậy, tôi vốn đang cảm thấy dùng củ cải khắc mèo cũng không quá đẹp, có sự đổi lập như vậy, đây quả thực chính là tuyệt mỹ đáng yêu mèo con!"

Đâu chỉ các cô muốn cười, khu bình luận dưới Weibo này, cư dân mạng thiếu chút nữa cười chết, đương nhiên, cũng có một chút phúc hậu, nói mấy cửa hàng cơm hộp chịu khắc đã không tồi, có bản lĩnh chính mình khắc một cái thử xem.

Bình luận mới nhất có người tỏ vẻ, hẳn đã thử qua, kết quả chính là —— thử thôi liền qua đời, thiếu chút nữa cắt xuống tay.

Chu Linh xem qua cười cười, lại nhờ khách hàng nữ gửi bài viết cho cô, chờ quay lại phòng bếp liền chia sẻ cùng Nguyễn Trần Man.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến mấy cái này, cũng có chút buồn cười, bắt quá lại có điểm ngượng ngùng, rốt cuộc nếu không phải cô mở đầu, những cửa hàng đó cũng không cần khắc mèo con, sau đó còn bị ghét bỏ. Nhưng làm đã làm rồi, hiện tại không khắc cho khách hàng nữa, lại sợ bọn họ làm ầm ĩ, Nguyễn Miên Miên quyết định vẫn là bận rộn xong lại nghĩ tiếp.

"Đúng rồi, vừa rồi khách hàng còn nói muốn ăn khổ qua nhồi thịt, hỏi em có thể ho vào thực đơn hay không." Chu Linh chuẩn bị đem cơm chiên làm xong mang ra, đột nhiên nhớ tới.

Nguyễn Miên Miên đang muốn hỏi vì sao khách hàng lại biết cô đã làm khổ qua nhồi thịt, lại nhớ tới lúc trước Dầu Tây tới làm phát sóng trực tiếp, liền chỉ gật gật đầu tỏ vẻ biết. Thời tiết càng ngày càng nóng, Nguyễn Miên Miên vốn dĩ có tính toán dùng khổ qua nhồi thịt thay thế gạo nếp rót tròng heo. Đường nhiên, cũng không phải khách hàng đã ăn ngán gạo nếp rót tròng heo, mà là cô làm nhiều, giống cá viên lúc trước, cũng không định làm món này quá lâu.

Đặt cơm hộp tặng mèo con khắc bằng củ cải theo hai ngày lên men, đã được rất nhiều người biết tới. Không ít người cảm thấy có ý tứ, lúc đặt cơm hộp đều nhìn không được ghi chú thử xem. Thành phố A là nơi bắt đầu, người biết tới càng ngày càng nhiều, bởi vậy, hôm nay trên app bánh trôi cơm hộp, rất nhiều cửa hàng đều nhận được cái ghi chú này.

Khắc mèo con gì đó vẫn cần chút kỹ thuật, cũng không phải biết nấu cơm thì sẽ biết khắc, bởi vậy mấy cửa hàng nhận được ghi chú sâu nào muốn trực cả đầu. Có người lựa chọn cần rỗng mà khắc; có cửa hàng trực tiếp nhúng lại tờ giấy nhỏ tỏ vẻ kỹ thuật đó mình không có, dùng vẽ thay thế; còn có một nhà cửa hàng trưởng thập phần cơ trí, trực tiếp đem củ cải trắng cắt miếng, dùng khuôn đúc đất sét hình con mèo áp xuống trực tiếp làm ra một con mèo.

"Cửa hàng trưởng, như vậy cũng quá có lệ, thật sự không thành vấn đề sao?" Người phục vụ trong tiệm nhìn mấy miếng củ cải trắng miễn cưỡng có cái hình dạng "con mèo" hỏi cửa hàng trưởng.

"Khách hàng muốn cái gì?"

"Mèo con củ cải."

"Đây có phải là củ cải không?"

Người phục vụ gật đầu.

"Đây có phải là mèo con không?"

Người phục vụ do dự một giây, lại gật đầu.

"Vậy không phải sao, làm thêm mấy cái, tận lực làm tốt một chốc, vạn nhất lại có khách hàng muốn, trực tiếp lấy ra là được." Cửa hàng trưởng đối với sự cơ trí của mình thập phần vừa lòng, bất quá vẫn là nhìn không được oán giận, "Đều do tiệm cơm chiên Hạnh Phúc kia, không có việc gì tự nhiên tìm việc."

Khách hàng nhận được cơm hộp, nhìn đến bên trong, rõ ràng là trực tiếp dùng khuôn đúc hình mèo áp ra, nhưng thật ra cũng không thấy tức giận, ngược lại có chút buồn cười. Đương nhiên, vốn dĩ chỉ là muốn chơi đùa một chút, hẳn cũng không có lý do tức giận, ngược lại còn chụp ảnh khen ngợi, khen cửa hàng này cơ trí.

2 giờ 10 phút, đơn hàng trên app cơm hộp đã sớm làm xong, khách ở trong tiệm cũng đã rời đi rồi, Nguyễn Trần Đan dứt khoát đóng cửa hàng. Đóng cửa tiệm, đem cửa lớn đóng lại, rửa sạch một đĩa trái cây đi lên sân thượng. Hôm nay mặt trời cũng không quá chói chang, hơn nữa thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, ngồi trên sân thượng lâu hai rất thoải mái, nếu mấy luống rau trong hộp xấp trước mặt đổi thành hoa, có lẽ khung cảnh sẽ tốt hơn nữa.

Chương 90

Editor: Thienyetkomanhme

Bất quá Nguyễn Miên Miên cũng không chú ý nhiều như vậy, dọn cái bàn ra ngồi xuống, một bên ăn trái cây một bên xem di động.

Khu bình luận, khách hàng khen ngợi chủ tiệm hôm nay tặng mèo con, có vị khách hàng thuận miệng đề ra câu hỏi khi nào có ra món mới. Nguyễn Miên Miên vừa lúc muốn dùng khổ qua nhồi thịt thay cho gạo nếp rót tràn heo, vì thế trực tiếp trả lời——

【Chủ tiệm phản hồi: Ngày mai chuẩn bị cho ra món mới khổ qua nhồi thịt, hy vọng mọi người sẽ thích.】

Cô trả lời không bao lâu, liền có khách hàng ở dưới phản hồi. 【H**q: Khổ qua nhồi thịt? Tôi không thích ăn khổ qua, chủ tiệm ra món mới cũng như không!】

【a**n: Tôi cũng không thích ăn khổ qua, khi còn nhỏ người trong nhà ép tôi ăn, thực sự có bóng ma tâm lý.】

【k**l: Tôi cảm thấy người ăn khổ qua rất ít, chủ tiệm hay là đừng cho món này vào thực đơn.】

【o**6: Nếu nhất định phải đổi, xem đổi thành mướp hương được không? Dù sao khổ qua tôi khẳng định là không ăn.】.....

【mộng**k: Tôi liền lẳng lặng nhìn mấy người, lần trước gạo nếp rót tràn heo ra mấy người cũng nói như vậy, kết quả thì sao?】

【vô**w: Ha ha ha ha, chẳng lẽ kích bản và mặt lại muốn diễn một lần nữa?】

【a**n: Đâu có giống nhau? Lúc trước gạo nếp rót tràn heo chỉ là vấn đề về cảm quan cá nhân về

nguyên liệu, trên thực tế hương vị rất tốt. Chính là khổ qua thì khác, đắng như vậy, ai thích ăn chứ? 】

*【3**6: Các người những người này, thật là không thể chịu khổ nhọc, không giống tôi rất thích ăn khổ qua. 】*

*【H**q: Chịu khổ nhọc là dùng như vậy sao? Muốn nói thế, vậy tôi xem như anh là số một! 】*

*【 thanh **l: Trời càng ngày càng nóng, ăn chút khổ qua cũng tốt, thanh nhiệt giải độc, mọi người cũng không cần tranh cãi, dù sao chủ tiệm khẳng định sẽ giới hạn số lượng, thích ăn liền mua, không thích ăn liền không mua là được. 】*

*【 là **son: Đúng vậy, ăn chút khổ qua đối với thân thể khá tốt, hơn nữa tay nghề chủ tiệm vẫn rất đáng tin, khẳng định ăn ngon. 】*

*【4**b: Tôi lúc trước xem Dâu Tây phòng phát sóng trực tiếp ăn khổ qua nhồi thịt, rất xinh đẹp, phía trên còn có cầu kỳ thoát nhìn cũng rất bố, nghe nói hương vị cũng rất ngon, đã sớm chờ chủ tiệm cho lên thực đơn! 】*

*【 thiên **3: Nói như vậy, thật ra tôi rất chờ mong. 】*

Nguyễn Miên Miên nhìn đến phía sau, thấy khách hàng không hề phản đối cho khổ qua nhồi thịt vào thực đơn, liền rời khỏi khu bình luận. Gần nhất tiền lời của cửa hàng trên cơ bản là cố định, bởi vậy cô cũng lười bỏ ra xem.

Rời khỏi app bánh trôi cơm hộp, cô trực tiếp mở ra app Tản Giang đọc tiểu thuyết, tìm được tiểu thuyết đang xem dở, tiếp tục đọc.

Cũng thật trùng hợp, cô đọc hết hai chương, chương sau trong cốt truyện, nữ chính thế nhưng cũng đi tham gia họp lớp, tuy rằng ở đây là họp lớp đại học. Hiện tại đã không lưu hành tiểu thuyết ngược thân ngược tâm, cho nên trong truyện nữ chính trong buổi họp lớp tự nhiên có các loại sự tình và mặt, làm những bạn học cũ khoe khoang, nhào vào nữ chính toàn bộ bị và mặt, vẻ mặt như báng pha màu xanh lại hồng, đỏ lại tím, tím lại đen.

Đọc đoạn cốt truyện này tự nhiên là sáng khoái, nhưng Nguyễn Miên Miên đọc lại nhìn không được nhẫn nại lại. Cô sờ đi nhều mày, cảm thấy vì sao trong tiểu thuyết, không cần biết là ai đều đi tìm nữ chính gây phiền toái, sau đó lại bị tự và mặt, chỉ cảm thấy cái gọi là họp lớp tựa hồ là nơi dễ phát sinh mâu thuẫn,

không khỏi có điểm lo lắng. Bất quá ngẫm lại, nguyên chủ lúc trước ở trường học, tuy rằng không có bạn bè thân thiết, nhưng cũng không xảy ra mâu thuẫn với ai, lại hơi chút buông tâm.

Buổi trưa ngày hôm sau, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc quả nhiên mở bán khổ qua nhồi thịt, số lượng không nhiều lắm, cũng chỉ 30 phần, mỗi phần sáu miếng, giá bán 26 đồng.

Xem hình ảnh xinh đẹp mê người trên thực đơn, trừ những người không thích ăn khổ qua cảm thấy quá đắt, những khách hàng khác cũng không cảm thấy như vậy.

Rốt cuộc, món này làm cũng không dễ như vậy. băm nhân, trộn nhân, xử lý khổ qua, đem nhân nhồi vào khổ qua... Chỉ nghĩ đại khái cũng thấy cũng không ít bước làm, hơn nữa, dùng mắt thường xem, nhân thịt trong miếng khổ qua kia cũng không nhỏ, thật sự cũng đáng tiền.

Giữa trưa trong tiệm mới vừa mở cửa không lâu, 30 phần khổ qua nhồi thịt toàn bộ bị đoạt sạch, làm mấy khách hàng còn đang phân vân đều ngây ngốc luôn.

Công ty Trung Thiên. Người trong công ty buổi trưa cũng nhanh đặt, thật đúng là đặt được một phần khổ qua nhồi thịt.

Bọn họ có sáu người, khổ qua nhồi thật một phần cũng là sáu miếng, đúng là vừa đủ chia. Ăn cơm mà không tích cực chứng tỏ là tư tưởng có vấn đề, tự nhận tư tưởng không thành vấn đề, nhóm người này mỗi ngày ăn cơm đều đặc biệt tích cực, cho nên trừ bỏ khổ qua nhồi thịt, cơm chiền cũng là mỗi người một phần.

Bất quá lúc này, so với cơm chiền, bọn họ càng chú ý khổ qua nhồi thịt hơn. Cái nắp mới vừa một một cái, một mùi thơm thoải mái thanh tân xông vào mũi, làm cho bọn họ không tự giác hít hít cái mũi.

"Thật thơm, không nghĩ tới dùng khổ qua làm đồ ăn cũng có thể mê người như vậy."

"Đúng vậy, hồng với xanh, nhìn không cũng thấy đẹp."

Mấy mấy người đàn ông một bên nói, một bên lấy ra di động chụp mấy tấm ảnh, sau đó bắt đầu chia. Ông chủ vốn dĩ định chọn một miếng lớn nhất, kết quả phát hiện, dùng mắt thường nhìn, thế nhưng đều như nhau không sai biệt lắm.

"Ông chủ sợ là bị ám ảnh cưỡng chế đi?" Hắc nói thềm một câu, chỉ có thể tùy tay gấp lên một miếng.

Món hấp cho người ta cảm giác đầu tiên chính là thoải mái thanh tân, mềm mại, nhưng mà chờ cắn xuống một ngụm, hần mới phát hiện, cũng không phải như thế. Khó qua bên ngoài thế nhưng còn có chút giòn, thẳng đến khi cắn vào bên trong, mới là mang theo hương thịt mềm mại.

Cảm giác nhân thịt bên trong đều như nuốt nước, hần cắn xong nhìn không được nhẹ hút một ngụm, thật đúng là nằm được chút nước. Một miếng khó qua nhồi thịt nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, mặc dù bọn họ cố gắng ăn chậm, cũng chỉ mất vài phút là ăn xong. Ăn xong, đem chiếc đĩa cũng liếm một lần, mấy người đều là vẻ mặt chưa đã thêm. Một lát sau, bọn họ mới nhìn không được nói: "Khó qua nhồi thịt này ăn ngon thật, hàm tiên giòn nộn, vị đắng rất nhạt, cơ hồ có thể bỏ qua."

"Đúng vậy, trước nay không phát hiện, nguyên lai khó qua cũng có thể ngon như vậy."

"Nhân bên trong mới là mỹ vị, hình như có thịt cá."

"Tôi cũng ném thấy, xác thật có cá."

"Chính là quá ít, cảm giác một hộp cũng không đủ cho một mình tôi ăn."

"Ai nói không phải đâu."

Càng nói càng còn muốn ăn, bọn họ chỉ có thể cầm lấy cơm chiên mở ra. Cũng may cơm chiên nhà này mặc kệ ăn nhiều ăn ít đều trước sau như một ngon miệng, tốt xấu có thể làm cho bọn họ đỡ thêm.

Cửa hàng trang phục nọ. Giờ cơm, trong tiệm tạm thời không có khách, hai nhân viên trong cửa hàng vây quanh quầy tính tiền, nói với nhân viên duy nhất đang ngồi: "Ừ Ừ, ai gấp thì có phần, chúng ta mỗi người hai miếng."

Ừ Ừ xị mặt, không vui nói: "Không được, tổng cộng mới có sáu miếng, nhiều nhất cho hai cậu mỗi người ném một miếng."

"Một miếng rưỡi được không, chúng ta hai người ba miếng, cậu một người ăn ba miếng." Đồng nghiệp tóc ngắn nói.

"Chỉ một miếng!" Ừ Ừ kiên trì không khoan nhượng.

"Được được, một miếng thì một miếng, cậu đứng là, không biết thay chúng tôi đặt một phần."

Viện Viện đẩy tay cô đồng nghiệp đang niết mình: "Trong tiệm tổng cộng có 30 phần, tớ có thể cướp được một phần liền không tệ rồi." Quyết định xong, ba người bắt đầu chia sẻ.

Viện Viện vừa rời người được mùi hương liền thềm chết đi được, lúc này nhanh chóng gấp lên một miếng cắn một miếng to. Nhân bên trong rất đặc biệt, thịt tinh tế tươi mới, ăn ngon đến mức cô thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi. Ba ngum ăn xong một miếng, cô lại gấp lên một miếng, lần này ăn hơi chút chậm lại một chút. Ăn ngon thật!

Cô ăn đến đôi mắt đều nheo lại tới, dư quang bỗng nhiên phát hiện đồng nghiệp thế nhưng dùng chiếc đũa đem nhân thịt lấy ra ăn, nhin không được nói: "Khổ qua ăn rất ngon, hơn nữa ăn cùng nhân thịt mới càng ngon, cậu làm như vậy cũng quá lãng phí đi."

Nhân viên tóc ngắn nghe vậy, cũng nhìn về phía đồng nghiệp kia: "Không phải chứ, chẳng lẽ cậu chỉ định ăn nhân bên trong? Vài đồng một miếng đấy, xác thật có điểm lãng phí."

"Chính là tớ sợ đắng." Đã đem nhân lấy ra một nửa vị đồng nghiệp kia ngượng ngùng nói.

Viện Viện lập tức nói: "Cái này không đắng, thật sự, cậu thử cắn một ngum, ăn rất ngon!"

Bị hai cô nhìn chằm chằm, vị đồng nghiệp kia chỉ có thể thử cắn một miếng nhỏ. Đắng vẫn là có chút đắng, nhưng rất nhạt có thể xem nhẹ, về sau liền ném đến bị giòn nộn của khổ qua. Hai mắt cô sáng ngời, phát hiện khổ qua thật sự có điểm ăn ngon.

"Chúng tớ không lừa cậu chứ." Viện Viện thấy cô bắt đầu liền ăn hết cả miếng khổ qua, cười nói.

Khổ qua nhồi thịt của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc được khách hàng nhất trí khen ngợi, rất nhiều người đều nói trước nay chưa ăn đến khổ qua ngon như thế, cũng hy vọng cô có thể tăng số lượng lên một ít.

Mà những người không thích ăn khổ qua hoặc là không cướp được khổ qua nhồi thịt, nhìn đến bình luận khen ngợi về khổ qua nhồi thịt, đều có chút thềm, rất muốn ném thử "Thanh đạm ngon miệng", "Hơi đắng tiên hương", "Hàm tiên giòn nộn" khổ qua nhồi thịt là hương vị gì. Ngày hôm qua đã hẹn đưa cô đi mua quần áo, chưa tới hai giờ chiều Tư Cảnh đã tới đây, vì thế, giữa trưa hôm nay Nguyễn Miên Miên thậm chí đóng cửa sớm nửa tiếng, tự nhiên không rảnh đi chú ý khu bình luận.

Trong lúc Tư Cảnh Lâm chờ đợi, cũng không phải ngồi không, biết được anh đã ăn cơm xong, Nguyễn

Miền Man để Chu Linh bưng một đĩa khố qua nhồi thịt cho anh ăn chơi.

Chờ anh ăn xong, Nguyễn Miền Man cũng dọn dẹp xong có thể ra cửa. Trước lúc đi, cô còn hỏi chị Chu Linh muốn đi cùng hay không, Chu Linh thật ra có ý định đi mua quần áo cho con gái, bắt quạ đi cùng Tư Cảnh Lâm, chị cảm thấy không được tự nhiên, nên vẫn cự tuyệt, làm xong vệ sinh trong tiệm liền rời đi trước. Chị đi rồi, Nguyễn Miền Man cùng Tư Cảnh Lâm nói một tiếng, lên lầu đi thay quần áo.

Tư Cảnh Lâm vẫn ngồi ở trong tiệm chờ cô, bỗng nhiên nghe được tiếng mèo kêu có chút bén nhọn từ bên ngoài truyền vào, nghĩ đến trong tiệm chỉ có Quạ Quýt Nhỏ, không khỏi đứng dậy đi ra cửa.

Phía trước góc cây hoa đào trước cửa, một con mèo cam và một con mèo đen đang đánh nhau. Thấy con mèo màu cam đề nặng mèo đen mà đánh, tựa hồ không có gì nguy hại, Tư Cảnh Lâm liền không đi qua, chỉ lẳng lặng đứng ở cửa nhìn.

"Anh Cảnh Lâm, anh đang xem cái gì vậy?" Nguyễn Miền Man thay xong quần áo xuống dưới, nhìn anh đứng ở cửa, thuận miệng hỏi.

"Mèo nhà em đang đánh nhau." Tư Cảnh Lâm quay đầu lại, liền thấy cô thay đổi một bộ váy trắng dài, tóc một nửa thả, một nửa búi lỏng ở sau đầu, thoạt nhìn so với buộc tóc đuôi ngựa lúc trước có thêm vài phần ôn nhu túm tít. Chiều dài váy cơ hồ dài đến mắt cá chân, tay áo dài tám phần cánh tay, đối lập với những cô gái váy ngắn trên đường mùa này, mặc như vậy tựa hồ có chút nóng.

Bắt quạ, chính mình còn đang mặc tây trang, Tư Cảnh Lâm tự nhiên sẽ không cảm thấy cô mặc như vậy có vấn đề gì.

Nguyễn Miền Man nghe vậy, chạy chậm đi tới bên người anh, chờ nhìn đến cảnh tượng bên ngoài, bình tĩnh lại đồng thời lại có chút bất đắc dĩ: "Quạ Quýt Nhỏ ——"

Nghe được thanh âm củ cô, mèo cam theo bản năng quay đầu lại, kết quả con mèo đen bị nó đề ở dưới thân định nhân cơ hội phản đánh trở về, nó lập tức một lần nữa quay đầu lại, nâng lên móng vuốt lại là một hồi loạn đánh.

"Nó vừa đến trong tiệm, có một lần ngậm cá viên ở cửa ăn, không cẩn thận rớt trên mặt đất, bị mèo đen này ăn mất, không nghĩ qua lâu như vậy, nó còn nhớ thù." Thấy kêu nó không trở lại, Nguyễn Miền Man nhin không được giải thích với người bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm nghĩ đến tính tình con mèo kia: "Nó lúc đó không đánh lại luôn à?"

"Nó khi đó còn nhỏ, đại khái chỉ bằng một nửa con mèo đen." Nguyễn Miên Man duỗi tay khoa tay múa chân một chút, nhin không được nhìn về phía con mèo can hiện tại đã lớn hơn con mèo đen một vòng.

Không so sánh còn không cảm thấy gì, có sự đổi lập như vậy, đột nhiên phát hiện nó lớn lên đúng là nhanh.

Cô bỗng nhiên cười rộ lên: "Trách không được trên mạng nói mèo con báo thù, ba tháng không muộn, lúc này còn chưa tới hai tháng, nó đã có thể thế báo thù."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, đổi lập với lần đầu tiên thấy nó nhìn bộ dáng hiện tại, đáy mắt cũng toát ra vài phần ý cười. Cách đó không xa, thẳng đến khi con mèo đen bị nó đè phía dưới không hề phản kháng nữa, Quà Quýt Nhỏ mới mang theo vài phần nũng nịu mà "meo" một tiếng, ngay sau đó xoay người chạy về bên người Nguyễn Miên Man.

Chương 91

Editor: Thienyetkomanhme

Con mèo đen vốn đang nằm liệt trên mặt đất từ bỏ phản kháng, xoay người, nháy mắt từ trên mặt đất bắn lên, chạy như bay ra khỏi hẻm nhỏ. Nguyễn Miên Miên nhìn đến liền cảm thấy, đại khái con mèo đen này về sau cũng không dám đi qua bên này.

"Quả Quýt Nhỏ, em còn rất hung dữ nha." Cô ngồi xổm xuống nhìn mèo con chạy về phía mình, kiểm tra thân thể nó một lần, xác định nó không bị thương, lúc này mới yên tâm, "Chính em ở xung quanh chơi một hồi, đừng đánh nhau nữa, chờ trở về chị cho em cá khô."

"Mèo ô ~"

Sơ với bộ dáng đánh nhau vừa rồi, mèo con lúc này cọ lòng bàn tay cô, nhìn ngoan ngoãn cực kỳ. Nguyễn Miên Miên lại sờ sờ đầu nó, ngay sau đó đứng dậy đi tới bồn nước bên cạnh rửa tay. Rửa xong tay, bên cạnh truyền tới một cái khăn tay, cô theo bản năng tiếp nhận, lau khô tay mới phản ứng lại, quay đầu nói: "Cảm ơn anh Cảnh Lâm."

Dùng xong khăn có điểm ướt, cô liền không trả về, mà cắt vào trong tiệm phơi khô. Cầm theo túi xách của mình, Nguyễn Miên Miên đem cửa lớn khóa kỹ xoay người nói: "Được rồi, chúng ta có thể đi rồi."

Tư Cảnh Lâm gật đầu, cùng cô đi ra ngoài. Hai giờ hơn đúng là thời điểm khá nóng, bọn họ một đường đi ra, ở ngõ nhỏ cơ hồ không đụng tới người nào.

Thẳng đến khi ngồi vào trong xe, đều đã đi một đoạn, Nguyễn Miên Miên mới đột nhiên nhớ tới: "Chúng ta định đi đâu ạ?"

"Em muốn đi đâu?" Tư Cảnh Lâm hỏi.

Buổi chiều còn muốn tiếp tục buôn bán, hơn nữa không nghĩ chậm trễ thời gian làm việc của anh, Nguyễn

Ngân Ngân không cần nghĩ ngợi nói: "Biền tới trung tâm mua sắm gần nhất đi, quảng trường Tú phương."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, nói với tài xế phía trước: "Đi quảng trường Tú phương."

Hơn mười phút sau, xe dừng trong bãi đỗ xe quảng trường Tú phương, bọn họ cùng nhau vào thang máy trực tiếp lên lầu.

Đang trong thời gian làm việc, người trong khu mua sắm cũng không nhiều. Bất quá, đủ loại kiểu dáng quần áo trong cửa hàng, vẫn làm Nguyễn Ngân Ngân có chút hoa cả mắt.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, mở miệng nói: "Cảm thấy hứng thú liền vào xem."

"Dạ." Nguyễn Ngân Ngân gật gù đầu, vừa đi vừa xem.

"Anh Cảnh Lâm, anh đã từng tham gia họp lớp chưa?" Nhất thời không thấy được cửa hàng cảm thấy hứng thú, Nguyễn Ngân Ngân cảm thấy cũng không nên luôn đi không về phía trước như vậy, vì thế tìm chuyện nói với anh mấy câu.

"Không có." Tư Cảnh Lâm nói xong, cảm thấy cô hỏi vấn đề này, đại khái là có chút khẩn trương với lần tụ họp này, bổ sung nói, "Nếu không thích bầu không khí ở đó, lấy xong bằng tốt nghiệp liền trở về."

Nguyễn Ngân Ngân cũng nghĩ như vậy, lập tức gật đầu hai cái.

"Em muốn vào cửa hàng này xem một chút." Lại đi phía trước một đoạn, cô chỉ vào một cửa hàng mang phong cách tươi mát, thanh nhã nói. Tư Cảnh Lâm tự nhiên không có ý kiến.

Trong tiệm nữ nhân viên nhìn thấy đôi nam nữ tiến vào, dung mạo, khí chất đều là cự phẩm, mỉm cười đi ra đón. Nhân viên trong cửa hàng, trừ bỏ ngoại hình khá, biết ăn nói cũng là điều kiện cơ bản, chào hỏi qua, lập tức nhiệt tình đề cử với Nguyễn Ngân Ngân.

Quần áo trong tiệm đều khá xinh đẹp, bất quá Nguyễn Ngân Ngân không định mua nhiều như vậy, mấy bộ không có tay áo hoặc là váy quá ngắn cũng không suy xét, bởi vậy nhân viên nữ giới thiệu, cô thường xuyên liền lắc đầu.

"Quần áo phải mặc lên mới biết được thích hợp hay không, tôi cảm thấy váy này quý khách mặc lên khẳng định đẹp, chị cầm đi thử trước xem sao."

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình đề cử, cuối cùng Nguyễn Miên Miên vẫn là cầm một cái váy màu trắng hoa cúc nhí tiến vào phòng thay quần áo. Sờ đi chọn cái váy này, bởi vì hoa cúc nhí trên mặt là thêu lên, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã hợp thẩm mỹ của cô.

Nguyễn Miên Miên vẫn là lần đầu tới cửa hàng mua quần áo, tiến vào phòng thay quần áo sáng ngời, trái phải đánh giá một vòng, mới mang theo chút không được tự nhiên mà thay váy trong tay.

Lúc chưa mặc lên, cô cảm thấy chiều dài váy này hẳn là đến cẳng chân, còn có thể tiếp thu, nhưng mặc lên người xong, mới phát hiện, váy trên người chiều dài cũng vừa mới qua đầu gối một ít, còn có..... Cô sờ sờ cổ lộ ra một mảnh da thịt, vẫn cảm thấy có chút không thích ứng.

Có lẽ là cô ở bên trong quá lâu, nữ nhân viên nhìn không được nhẹ nhàng gõ cửa dò hỏi cô có cần hỗ trợ gì không. Nghe được tiếng đập cửa, Nguyễn Miên Miên theo bản năng mở cửa ra.

"Ài nha, tôi đã nói quý khách mặc cái váy này khẳng định sẽ đẹp, gương ở bên ngoài, chính chị ra xem đi." Xuyên qua cánh cửa nửa mở nhìn đến người bên trong, nữ nhân viên trước mắt sáng ngời, cảm thấy đáng người cô gái này tốt như vậy, nên mặc loại váy này, mới vừa rồi mặc bộ váy trắng kia cũng ổn, nhưng quá rộng, một chút cũng không khoe được thân hình của cô.

Nguyễn Miên Miên biết, với ánh mắt người hiện đại, váy trên người cô chỉ lộ ra chút xương quai xanh cùng chút chân thực ra cũng bình thường, thuần túy là chính cô không quen mà thôi. Không có cô gái nào không thích váy đẹp cùng khen ngợi, đối với ánh mắt tán thưởng của nhân viên nữ, nghĩ thời tiết càng ngày càng nóng, cũng không có khả năng cô luôn mặc váy dài kín mít, Nguyễn Miên Miên chậm rãi đi ra khỏi phòng thay quần áo. Nguyễn Miên Miên đứng trước cái gương, cảm thấy váy này xác thật khá đẹp, mặc cũng thực thoải mái, chính là quá ôm người, làm cô có chút không quen.

"Kiểu dáng cùng chất liệu đều rất tốt, càng thêm lộ ra eo thon và chân dài của chị, cái kiểu phong cách Pháp cũng rất thích hợp với quý khách, phong cách cổ áo này, càng làm cho xương quai xanh của chị đẹp hơn....."

Nữ nhân viên nhìn thân hình pháp phòng của cô, đôi chân vừa thẳng vừa dài, ngũ khí đồng thời lộ ra vài phần hăm mộ. Nguyễn Miên Miên vốn dĩ có chút không được tự nhiên, nghe được nhân viên khách lễ, bên tai đều có chút nóng lên.

"Tôi cảm thấy không quá thích hợp." Cô nhẹ nói một câu, liền muốn vào phòng thử đồ đem váy thay ra.

"Chị mặc cái này thật sự đẹp, không tin hỏi bạn trai của chị đi." Nhân viên nữ không phải thuần túy vì tiền hoa hồng, mà là thật sự cảm thấy cô mặc bộ váy vừa đẹp vừa thanh thuần, có cảm giác làm trước mắt sáng ngời, thấy cô muốn thay đồ, theo thói quen nói.

"Anh ấy không phải bạn trai tôi."

Nguyễn Miên Miên nghe được lời này, hai tai vừa mới bớt độ nháy mắt nhiệt độ lại truyền tới gương mặt, đặc biệt nhìn thấy Tư Cảnh Lâm đang ngồi ở trên sofa chờ đợi lại đứng dậy đi tới. "Làm sao vậy?" Tư Cảnh Lâm vẫn chưa nghe thấy hai cô đối thoại, chỉ là thấy bên này tựa hồ có chuyện gì đó, lúc này mới lại đây nhìn xem.

Nhân viên thấy cô đỏ mặt phủ nhận, cho rằng bọn họ còn chưa xác định quan hệ hoặc là ngượng ngùng, liền không xưng hô lung tung, mà là nói: "Tiên sinh, ngài cảm thấy bộ váy trên người vị tiểu thư này có phải rất hợp với cô ấy hay không?" Đương nhiên, giọng nói của cô đứng đắn như vậy, có lẽ cũng bị ảnh hưởng bởi khí thế của Tư Cảnh Lâm.

Nguyễn Miên Miên thấy cô không nói mấy câu "Bạn trai, bạn gái" nữa, lúc này mới yên lòng. Tư Cảnh Lâm nhìn về phía cô bé đứng sau nữ nhân viên của hàng, cảm thấy cô hơi rữ lông mi, phần môi nhẹ nhấp, cái váy hoa cúc như tươi mát điềm mỹ, không khỏi hơi hơi gật đầu.

"Cô xem, bạn cô cũng cảm thấy như vậy." Nhân viên nữ lập tức rên sất khi còn nóng nói với Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, không khỏi ngẩn đầu, liền đối diện với anh mắt thương thức của Cảnh Lâm. "Rất đẹp." Tư Cảnh Lâm thấy cô nhìn qua, cũng không bủn xỉn ca ngợi.

Nguyễn Miên Miên lúc này cũng thích ứng một ít, nghe được anh nói, gật đầu nói: "Vậy mua cái váy này đi."

Tư Cảnh Lâm không có ý kiến, nhưng bỗng nhiên ngay sau đó duỗi tay, từ trên giá bên cạnh lấy ra một cái váy khác, hừ hừ khoa tay múa chân ở trước người cô.

Đó là một cái đầm chiffon hồng phấn, thoát nhìn thập phần ưu nhã. "Thử cái này xem?" Tư Cảnh Lâm cảm thấy làn da cô trắng, mặc cái váy này khẳng định sẽ rất đẹp.

Nhân viên cửa hàng tán đồng nói: "Tiền sinh có ánh mắt thật tốt, tôi cũng cảm thấy cái váy này rất thích hợp với tiểu thư đây."

Nguyễn Miên Miên cũng cảm thấy bộ váy trên tay anh rất đẹp, hơn nữa so với bộ trên người cô còn dài hơn một ít, liền gật đầu cúi tay tiếp nhận. Lúc cô một lần nữa tiến vào phòng thử đồ, Tư Cảnh Lâm không biết có phải đột nhiên phát hiện ra niềm vui của việc thử đồ hay không, cũng không tiếp tục ngồi trên sofa nữa, mà là ở bên cạnh tiếp tục xem mấy bộ quần áo.

Cách đó không xa, trong tiệm khác có mấy người nhân viên nhìn trộm người đàn ông đáng người thẳng tắp, dung mạo cùng khí chất đều đặc biệt xuất chúng, so với mấy minh tinh lớn, đang cúi tay đảo qua trên giá quần áo, nhìn không được nhỏ giọng nghị luận.

"Đẹp trai quá, hơn nữa vừa thấy liền biết là có tiền, cậu đoán anh ta cùng cô gái vừa rồi là quan hệ gì?"

"Ồ nghĩa, trừ bỏ bạn gái cùng mẹ ruột, làm gì có người đàn ông nào nguyện ý đi dạo cửa hàng quần áo nữ với cô gái khác."

"Cũng có khả năng là em gái mà."

"Không quan tâm người ta có quan hệ gì, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta."

"Cũng đúng, bất quá cô gái kia lớn lên cũng rất xinh đẹp, đặc biệt là thay bộ váy màu trắng hoa cúc nhí xong, giống như tiểu tiên nữ vậy."

"Đúng vậy, bất quá tôi lại cảm thấy cô ấy có chút quen mặt nhỉ?"

"Chẳng lẽ là nữ minh tinh nào?"

"Không phải, tôi không chú ý minh tinh, hình như là..... À! Tôi nhớ ra rồi, cô ấy hình như là chủ cái tiệm gần đây rất nổi trên mạng 'tiệm cơm chiên Hạnh Phúc', lúc trước tôi xem video ngắn xem tới video cô ấy khắc hoa."

"Thật vậy chăng? Cơm chiên cửa hàng đó tôi ăn qua rồi, thật sự đặc biệt ngon, chính là thời gian nghỉ ăn cơm của chúng ta không cố định, tôi luôn là đặt không được, các cô nói, tôi đi lên lần la làm quen, có thể trực tiếp cùng cô ấy đặt trước cơm trưa không?"

"Thời gian đi làm, không sợ cửa hàng trường vắng cô liền đi....."

Lúc mấy cái nhân viên cửa hàng nhỏ giọng nghị luận, phía ngoài cửa hàng, có một cô gái mặc váy đỏ biểu tình có chút khó coi. Người này không phải ai khác, đúng là Hứa Mộng Nguyệt.

Giới thượng lưu thành phố A cũng chỉ lớn như vậy, lúc trước thanh niên chụp áo vàng chụp được khung cảnh ẩm áp của Tư Cảnh Lâm cùng Nguyễn Miên Man ở trong tiệm ăn cơm, ngay từ đầu chỉ lưu truyền trong vòng bạn bè của hắn, về sau lại truyền ra ngoài, thậm chí truyền tới trước mặt Hứa Mộng Nguyệt.

Nhìn đến ảnh chụp, cô còn có thể lừa mình dối người, nói Tư Cảnh Lâm có thể là đi thăm trường bởi thuận tiện đi ăn cơm, hoặc là lúc ấy ông Ngô cũng ở đây, chỉ là người chụp ảnh cố tình không chụp vào khung hình. Nhưng mà vừa rồi vô tình đi ngang qua nơi này, nhìn đến ảnh thế nhưng đưa Nguyễn Miên Man đi dạo mua sắm, còn tự mình chọn quần áo cho cô ta, Hứa Mộng Nguyệt vừa tức vừa ghen tỵ, đồng thời cũng không có biện pháp lại tự lừa dối bản thân là bọn họ không có quan hệ.

Rốt cuộc lấy tính cách Tư Cảnh Lâm, nếu không phải đem cô ta để ở trong lòng, sao có thể lãng phí thời gian đưa cô ta làm mấy chuyện vô nghĩa như này. Hứa Mộng Nguyệt rất muốn vọt vào hỏi một câu, chính mình đến tốt cùng có điểm nào thua kém cô ta, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì anh nguyện ý đối xử tốt với cô ta như vậy, nhưng nửa con mắt cũng không cho mình!

Lúc Hứa Mộng Nguyệt sắp vọt vào, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, tiếng chuông rất lớn đánh gãy phần nộ trong, làm cô ta thanh tỉnh một ít. Cô ta thần sắc không rõ nhìn thoáng qua trong cửa hàng, cuối cùng vẫn là lựa chọn rời đi.

Trong cửa hàng, chỉ có nhân viên cửa hàng vẫn luôn chú ý cửa ra vào nhìn thấy Hứa Mộng Nguyệt, bắt quá thấy người phụ nữ mặc váy đỏ biểu tình không tốt lắm, cũng không dám tùy tiện chào đón, chờ thấy cô hướng trong tiệm trừng mắt một cái liền rời đi, càng là có chút không thể hiểu được.

Lúc này, Nguyễn Miên Man đã thay xong bộ váy màu hồng nhạt từ phòng thử đồ đi ra. "Quý khách mặc cái này cũng rất đẹp, cùng bộ vừa rồi so sánh, lại là một loại vẻ đẹp khác, bắt quá vẫn là người đẹp, mặc gì cũng đẹp." Nhân viên nhìn thấy cô đi ra, miệng thập phần ngọt.

Tư Cảnh Lâm xem qua, phát hiện quả nhiên cô rất thích hợp với cái váy này, vốn làn da đã trắng lúc này lại càng như bông tuyết. Nguyễn Miên Man nghe nữ nhân viên nói, lại từ trong ánh mắt anh nhìn thấy vài phần kinh diễm, phần môi nhẹ nháp: "Vậy lấy hai bộ này đi."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, đem một bộ váy khác chính mình chọn tốt đưa qua đi: "Thử xem cái này nữa."

Nguyễn Miên Miên lắc đầu: "Trong nhà quần áo đủ mặc ợ, mua hai bộ là đủ rồi."

Cô mới vừa rồi đổi bộ thứ hai, nhìn đến nhân treo quần áo, mới biết được cửa hàng này quần áo cũng không rẻ, hai bộ này đều hơn 1600 đồng. Cũng vì bản thân cô không phải đặc biệt coi trọng tiền tài, hơn nữa cảm thấy mình không hay mua quần áo, vẫn là có thể mua được hai bộ này, nếu không sợ là muốn trực tiếp đi ra ngoài đổi một cửa hàng khác.

"Thử nhiều một chút không sao, có thể nhìn xem rốt cuộc bộ nào thích hợp với cô hơn." Nhân viên nói.

Nguyễn Miên Miên ngẫm lại cảm thấy cũng có đạo lý, rốt cuộc cũng đi tới đây rồi, thử nhiều thử ít vẫn chọn hai bộ là được.

Nhưng mà thử xong, nữ nhân viên lại phát hiện, vị khách này thật sự là cái giá treo quần áo, quần áo trong tiệm mặc trên người cô đều rất đẹp. Đương nhiên..... Cô nhân viên lặng lẽ nhìn bạn trai của vị khách này, cảm thấy cũng một phần là do ánh mắt anh chàng này tốt.

Lại thử vài bộ Tư Cảnh Lâm chọn, có lẽ do hiệu ứng ánh mắt đầu tiên, Nguyễn Miên Miên vẫn thích hai bộ ban đầu nhất.

Chương 92

Editor: Thienyetkomanhme

Cuối cùng, vẫn là mua hai bộ váy kia, cùng với một đôi giày màu trắng có thể phối hợp với váy. Lúc tính tiền, vốn dĩ Tư Cảnh Lâm đã móc ra thẻ, nhưng mà Nguyễn Miên Miên sao có thể để anh trả tiền, lập tức dùng đi động quét mã thanh toán. Nhân viên thu ngân thấy vậy, cười nói: "Hiện tại vẫn là dùng đi động thanh toán mau lẹ hơn."

Thanh toán xong, nhân viên lúc trước tiếp đón bọn họ còn tặng cho Nguyễn Miên Miên một cái vòng, mặt dây cũng là hoa cúc nhú, vừa lúc có thể phối hợp với bộ váy mới mua. Bọn họ rời đi, trong tiệm nhân viên cửa hàng khác cũng đi theo phất tay từ biệt, làm Nguyễn Miên Miên nhìn không được nói với người bên cạnh: "Các cô ấy thật nhiệt tình nha!"

"Ừm." Tư Cảnh Lâm lên tiếng hỏi, "Còn muốn của hàng nào không?"

"Không phải đã mua xong sao? Chúng ta trở về đi." Nguyễn Miên Miên cảm thấy hai bộ quần áo đã mua xong, thuận tiện còn mua đôi giày, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Cô nói xong, lại nhớ tới: "Anh muốn mua quần áo sao?"

Quần áo Tư Cảnh Lâm, mỗi quý có chuyên gia xử lý tốt đưa tới, tự nhiên không cần phải ở chỗ này mua:

"Anh không cần, em không muốn tiếp tục đi dạo?"

"Không cần."

Nghe cô nói không muốn tiếp tục đi dạo, Tư Cảnh Lâm gờ tay nhìn thời gian, thấy từ lúc ra cửa đến bây giờ còn không đến một giờ, tức khắc cảm thấy "phụ nữ thích dạo phố" đại khái cũng tùy người.

Đi thang máy xuống dưới, Nguyễn Miên Miên vốn dĩ nói có thể tự mình trở về, Tư Cảnh Lâm tự nhiên sẽ không đồng ý, không những không đồng ý, trước lúc tới bãi đỗ xe, ở lâu một còn tới một tiệm trà sữa mua cho

cô ly trà sữa. Tư Cảnh Lâm sợ đi đột nhiên mua cái này cho cô, là bởi vì lúc xuống dưới, chú ý thấy cô nhìn mấy người uống trà sữa nhiều hơn mấy cái.

"Cảm ơn anh Cảnh Lâm, trà sữa uống rất ngon." Nguyễn Miên Miên cầm một ly trà sữa màu hồng, trên mặt mang theo tươi cười.

Ngồi vào trong xe, thấy cô ngậm ống hút uống một hộp lớn, gương mặt trắng nõn đều phồng to Tư Cảnh Lâm nhắc nhở nói: "Uống chậm một chút."

"Dạ dạ." Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, hàm răng nửa cắn ống hút, quả nhiên uống chậm đi một chút.

Đó là một cốc trà sữa lớn, bị hai tay cô ôm lấy, thoạt nhìn còn lớn hơn mặt cô, đồng thời màu cốc trà sữa ánh lên gương mặt cô, cũng làm gương mặt cô cũng nhiễm vài phần hồng nhạt. Thấy cô uống đến chuyên chú, Tư Cảnh Lâm cảm thấy quả nhiên vẫn là cô gái nhỏ, đồng thời lại cảm thấy có điểm ngứa tay, giro tay khẽ vuốt nhẹ đỉnh đầu cô.

Thu tay lại, thấy cô thề nhưng không có phát hiện, Tư Cảnh Lâm khóe môi khẽ nhếch: "Uống ngon như vậy sao?"

"Dạ?" Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu lên, môi bị trà sữa bao phủ đến phần nộn thủy nhuận, "Uống ngon lắm, lần sau em mời anh uống."

"Được." Tư Cảnh Lâm gật đầu, không nhìn được, giro tay tựa sờ tựa niết khẽ chạm một chút vào má cô, phát hiện xúc cảm quả nhiên như trong tưởng tượng của mình vừa mịn vừa mềm.

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu không phản ứng lại, chờ phản ứng lại, mặt nháy mắt so với cốc trà sữa trong tay còn muốn hồng hơn. Cô muốn hỏi anh vì cái gì muốn chạm vào mặt mình, nhưng há mồm ra lại biến thành cúi đầu ngậm ống hút. Tư Cảnh Lâm thấy cô giống như thẹn thùng, nhất thời cũng không biết nói cái gì mới tốt, đồng thời trong lòng nảy lên chút cảm giác không rõ ràng.

Thẳng đến khi xe ngừng ở đầu hẻm Hồ Lô, anh mới mở miệng lần nữa: "Tới rồi."

"Dạ." Nguyễn Miên Miên lên tiếng, tùy tay xách lên túi mua sắm bên cạnh, câu tạm biệt cũng chưa nói liền trực tiếp xuống xe rồi đi. Tư Cảnh Lâm nhìn theo thân ảnh của cô biến mất ở ngõ nhỏ, lúc này mới phân phó tài xế lái xe.

Trong nháy mắt liền đến ngày cuối cùng của tháng tư, lập tức liền phải nghỉ kỳ nghỉ dài hạn 01/5.

Vốn dĩ được nghỉ tự nhiên là chuyện làm người ta vui vẻ, nhưng bởi vì tiệm cơm chiền Hạnh Phúc thông báo lễ 01/5 của hàng nghỉ ba ngày đầu không buôn bán, làm rất nhiều khách hàng quen tức khắc liền không vui.

Không riêng gì mấy khách hàng quen khó chịu, trên mạng một số người chuẩn bị thừa dịp kỳ nghỉ qua thành phố A ném thủ "cơm chiền cứu mạng" cũng có chút thất vọng, bất quá nghỉ năm nay kỳ nghỉ có năm ngày, hai ngày cuối kỳ nghỉ lại đây hẳn là vẫn tới kịp, lúc này mới cảm thấy an ủi một ít.

Ngày 30/4 đêm đó, khách tới trong tiệm ăn đặc biệt nhiều, nhiều đến trời đã tối rồi, trong tiệm đã ngồi đầy rồi vẫn còn có người tới.

"Xin lỗi, trong tiệm đã không còn vị trí." Lại có khách tới, Chu Linh chỉ có thể ngượng ngùng nói.

"Không có việc gì, chúng ta có thể đứng ăn." Nói xong, hai vị khách này trực tiếp gọi món.

Khách hàng đều không ngại, Chu Linh còn có thể nói cái gì, chỉ có thể đi phòng bếp báo món các cô đặt. Cũng may rất nhanh tới 9 giờ, đơn trên app cơm hộp sớm đã làm xong, Nguyễn Thiên Ân nhưng thật ra cũng không quá vội.

Trong tiệm bay ra mùi hương của các loại cơm chiền vốn dĩ làm người ta rất thèm, hai cô gái còn muốn nhìn một chút có người ăn xong rồi có thể nhường vị trí cho mình hay không, nhìn lướt qua mấy cái bàn, nhìn đến những người đó ăn uống cũng không ngẩng đầu lên, tức khắc càng thêm. Nuốt hạ ngụm nước miếng, các cô không dám nhìn tiếp, vì thế đem lực chú ý chuyển tới con mèo ở cửa.

"Tớ mang theo thức ăn mèo, muốn cho mèo ăn không?" Trong đó một cô gái có thói quen hàng ngày thường hay mang theo thức ăn mèo để cho mấy con mèo lang thang ăn, lúc này nhìn đến con mèo đáng yêu trong tiệm, không khỏi nói với người bạn đi cùng.

"Được đó."

Cô gái cùng bạn ở cửa ngồi xổm xuống, lấy ra bao thức ăn mèo dùng cái chén dùng một lần chén đặt tới trước mặt mèo cam.

Vốn dĩ mèo con đang lười biếng nằm bò nhìn thấy đồ ăn trước mặt, mũi nhẹ động, một bên thu hồi ánh mắt

một bên vươn móng vuốt đem cái chén kia đẩy ra.

"Cậu mua có phải là thức ăn mèo không chính hiệu không vậy? Tôi thấy hình như từ trong mắt nó thấy được sự ghét bỏ?"

"Sao có thể, đó là cái loại người này sao? Đây là đồ ăn cho báo bởi nhà tôi là đồ nhập khẩu đó!"

"Vậy sao nó lại không ăn? Chẳng lẽ là ăn no?"

"Mèo cũng có thời điểm ăn no sao?" Dù sao con mèo nhà cô trước nay chính là nhiều ít cũng không đủ ăn, ăn xong đồ nhà mình còn muốn đi đoạt đồ ăn của mèo nhà khác.

Lúc hai người ngồi xỏm ở cửa thảo luận, từ đầu ngõ lại tiến vào vài người, nhìn đến trong tiệm đều đã ngồi đầy, tự giác cũng xỏm xuống ở cửa, gia nhập cuộc thảo luận "vì sao con mèo này không ăn thức ăn của mèo".

"Còn cần đoán, tay nghề chủ tiệm tốt như vậy, khẳng định không thiếu nấu cơm cho nó, phỏng chừng đầu lưỡi đã sớm bị nuôi hư."

"Đúng vậy, tôi nhớ rõ trong tiệm ban đầu có bán cá viên, là tự làm bằng tay, tuyết trắng tinh tẻ, đặc biệt ăn ngon, lúc ấy chủ tiệm chính là làm cho mèo ăn, thuận tiện làm nhiều một ít đặt ở trong tiệm bán."

"Mà ời, đột nhiên cảm thấy làm người còn không bằng làm mèo chứ!"

Chu Bình bung com ra cho hai vị khách nữ kia, nhìn đến cửa lại thấy nhiều thêm mấy người, nhất thời không biết nên dùng biểu tình gì. Mà hai cô gái kia, thấy com chiên của mình đã ra, cũng không rảnh mà xem mèo, lập tức đứng dậy bung ăn.

"Ăn quá ngon, gần nhất tương đối bận, vài ngày rồi cũng không đặt được com hộp....." Một lần nữa ăn được com chiên nhà này, cô gái vừa thỏa mãn vừa cảm thấy chính mình thật là quá không dễ dàng.

Mấy người tới sau nhìn đến các cô trực tiếp đứng ở cửa ăn com, ngửi mùi hương của com chiên lập xuống khoai tây, một bên nuốt nước miếng, một bên hướng Chu Bình gọi món. Chu Bình nói cho bọn họ trong tiệm không còn chỗ, bọn họ cũng không thèm để ý tỏ vẻ có thể đứng ăn.

Lúc này người đi làm cơ bản đều đã tan tầm, hơn nữa ngày mai còn nghỉ, cho nên vì thỏa mãn cơn thèm ăn, không ít người đều nguyện ý chạy tới một chuyến. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì mấy ngày tới trong tiệm

sẽ không buồn bán, nếu không bọn họ cũng không vội như vậy.

Nguyễn Miên Miên vẫn luôn bận rộn đến 9 giờ rưỡi, trong tiệm vẫn ngồi đầy khách hàng như cũ, cửa cũng có một đám người hoặc ngồi xóms hoặc đứng, bọn họ một bên ăn ngẫu nhiên còn nói chuyện phiếm vài câu, đem hém nhỏ vốn an tĩnh bỗng nhiên trở nên náo nhiệt.

Náo nhiệt này thậm chí kinh động tới một số người trong hẻm, không ít người đã về nhà nghe nói tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hôm nay sinh ý đặc biệt tốt, tốt đến mức muộn thế này còn có một đám khách hàng ở cửa đợi, không khỏi nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Mọi người đều có đặc điểm chung chính là thích xem náo nhiệt, không ít người vốn định nghỉ ngơi lại trực tiếp ra cửa đi ngó tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, phát hiện ngoài cửa đứng là có một đám người hoặc ăn cơm hoặc chờ đợi, kinh ngạc cực kỳ.

"Đã trễ như vậy, thế nhưng còn có rất nhiều người lại đây ăn cơm? Sinh ý cũng thật tốt quá đi!"

"Đúng vậy, người xem bên trong ngồi đầy rồi, đứng cả ra bên ngoài."

"Thơm quá a, người thôi tôi lại có chút đói."

"Tôi ngại thấy được cơm chiên lạp xưởng khoai tây, cơm chiên tóp mỡ, cơm chiên đậu que thịt băm....."

"Mùi chúng tôi không có vấn đề, không cần anh báo tên món ăn, nghe được bụng càng đói, không được, tôi phải đi ăn khuya."

Vốn dĩ chỉ định lại đây xem náo nhiệt nhưng mấy người trong hẻm ngại được mùi hương mê người, lại xem những người khách đó ăn đến ngon lành, nhịn không được cũng đi tới trong tiệm. Chu Linh nhìn đến mấy người hàng xóm trong ngõ nhỏ cũng lại đây xem náo nhiệt, thật sự là có chút đỏ khóc đỏ cười: "Cách gần như vậy, mọi người muốn ăn lúc mà chẳng được?"

Nhưng mà, mọi người có lý do cũng thập phần đầy đủ: "Tôi đều nghe những người ở cửa nói, cửa hàng các cô muốn nghỉ ngơi ba ngày, cho nên hiện tại muốn ăn một chén cơm chiên đỡ thèm."

Không có biện pháp, Chu Linh chỉ có thể đi vào trong bếp báo món cho bọn họ. Người trong ngõ nhỏ vẫn là có ưu thế, ít nhất ở khách hàng còn phải ngồi xóms ở cửa ăn, bọn họ có thể từ trong nhà hoặc phụ cận hàng xóm mượn cái ghế ngồi ăn ở bên ngoài. Cái gì? Hỏi bọn họ vì cái gì không mang về nhà ngồi ăn? Tự

nhiên là luyến tiếc không khí náo nhiệt khó có được này.

"Chị Chu, trứng gà sắp hết rồi, chị gọi cho chú Lưu, phiên tới chú đưa mấy vì trứng gà tới đây." Nguyễn Miên Miên thấy giờ này, khách hàng không những không ít đi, còn càng ngày càng nhiều, không thể không bổ sung một ít nguyên liệu nấu ăn.

Chú Lưu là mở cửa hàng tạp hóa nhỏ ở đầu hẻm, mặt tiền cửa hàng tuy không lớn, gạo thóc, trứng gà cùng với đồ ăn vặt, đồ dùng sinh hoạt đều khá đầy đủ.

"Được." Chu Linh đáp ứng xuống, quét mắt đồ ăn dư lại trong phòng bếp, có chút lo lắng không đủ, "Chị thuận tiện đi vườn rau hái chút trở về đi?" Vườn rau này tự nhiên là chỉ vườn bà ngoại chị trồng.

"Còn có khách tới sao? Vậy chị liền lấy một ít lại đây, tiền ở trong ngăn kéo." Nguyễn Miên Miên một bên chiên cơm một bên nói.

"Cố, mấy người trong ngõ cũng lại đây xem náo nhiệt, chị liền đi ngay đây." Còn về tiền, Chu Linh tự nhiên là sẽ không lấy, rốt cuộc cũng không cần bao nhiêu rau xanh.

Cửa hàng tạp hóa đầu hẻm hầu như là 12 giờ mới đóng cửa, bất quá thời điểm này, trên cơ bản là không còn khách rồi. Chú Lưu trông cửa hàng có chút nhàm chán, nhận được điện thoại tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đang cần mấy vì trứng gà, lập tức gọi vợ xuống dưới xem cửa hàng, chính mình chạy nhanh đưa trứng gà qua.

"Chú Lưu." Chu Linh vừa lúc bung mấy phần cơm chiên ra, nhìn đến ông, lập tức đón nhận, một tay đưa tiền một tay lấy trứng.

Chú Lưu thúc nhìn cửa có nhiều người như vậy, "À" một tiếng nói: "Sinh ý của hai đứa cũng quá tốt."

"Ngày mai trong tiệm nghỉ bán, cho nên mới như vậy." Chu Linh cũng không có thời gian cùng ông nhiều lời, đáp một câu liền đi vào bên trong.

Nhưng thật ra chú Lưu, nhìn đến nhiều người như vậy đều đang ăn cơm chiên, cảm thấy có lẽ có cơ hội buôn bán, nhìn không được hỏi nhiều một câu: "Bia, đồ uống có ai muốn hay không?"

Khách tới lúc 8 - 9 giờ còn có canh uống, những khách tới sau trên cơ bản đã không còn, chỉ còn có các loại cơm chiên hoặc đậu phộng để lựa chọn, mà đồ uống trong tiệm không có nhiều lắm cũng bị mấy khách hàng

tôi trước mua hết rồi.

Lúc này nghe được lời ông nói, không ít khách hàng đều nhấc tay tỏ vẻ chính mình muốn.

"Cho tôi hai chai bia."

"Tôi muốn Coca."

Chú Lưu thấy buổi tối còn có thể buôn bán, cao hứng cười rộ lên: "Mấy người từ từ, tôi đây liền trở về lấy."

Ông nói xong, chạy chậm về nhà, ngay sau đó lái xe ba bánh chạy bằng điện trong nhà ra, trở tới rất nhiều bia cùng đồ uống. Không thể không nói, ông rất biết cách buôn bán, còn cố ý lấy từ trong gầm chửi bàn gấp, ghé gáp tới, tiếp đón khách hàng mua đồ uống lại đây ngồi ăn.

"Ha, tiểu Lưu cũng thật biết buôn bán." Một ông lão trong ngõ nhỏ thấy một màn như vậy, nhin không được nói. Chú Lưu hướng ông cười cười, ngay sau đó mời ông đến bàn bên cạnh ngồi. Ông lão cũng không khách khí, một tay bưng cơm một tay cầm ghê nhỏ ngồi lại đây.

"Muộn như vậy chú không ngủ chạy tới đây ăn cơm chiền, không sợ thím mắng chú à?" Chú Lưu nhìn cơm chiền trên tay ông lão nói.

"Mắng thì để cho bà ấy mắng đi, ta ăn no rồi tùy tiện mắng." Ông lão cảm thấy không sao cả.

Mấy người trẻ tuổi ngồi cùng bàn nghe vậy, cảm thấy ông lão này rất có ý tứ, liền mời ông: "Ông ơi, chúng cháu có bia, đậu phộng, ông đừng khách sáo, cứ ăn tự nhiên."

"Tiền riêng của ông chỉ mua được một chén cơm chiền, liền không cùng mấy đứa khách sáo."

Ông lão mới vừa rồi phân vân nửa ngày là ăn cơm chiền hay là ăn đậu phộng, hai dạng này đều được ăn, vui còn không kịp, làm sao có thể khách khí.

Mấy người trẻ tuổi cười hỏi: "Ông,ngài còn có tiền riêng? Đều giấu ở chỗ nào mà không bị phát hiện?" Bọn họ cùng ông lão nói chuyện phiếm vài câu về "Tiền riêng", lại bắt đầu ăn.

"Đậu phộng này ăn ngon thật, vừa thơm vừa giòn, hai viên đậu phộng một ngụm rượu, thật là đã

ghiền. ""Xác thật ăn ngon, mẹ tôi rang đậu phộng cũng không ra được cái vị này, không phải quá sống thì chính là cháy, làm tôi trước kia đều không thích ăn đậu phộng.""

Chương 93

Editor: Thienyetkomanhime

Ông lão gật đầu tán đồng, cảm thấy Đông Đông rang đậu phộng là món động phộng ngon nhất đời này mình từng ăn, đặc biệt thích hợp nhấm rượu.

Mấy người trẻ tuổi trò chuyện đậu phộng, bỗng nhiên liền nhớ tới trong tiệm còn có nộm dưa chuột, ngữ khí có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc không còn nộm dưa chuột, lần trước ở trong tiệm tôi mua được một phần nộm dưa chuột, hương vị kia thật không thể chê, nước dư lại tôi cũng không bỏ được, lấy về trộn mì điều ăn."

"Nộm dưa chuột tôi cũng ăn qua vài lần, xác thật ăn ngon, hàm tiền ngon miệng, cảm giác ăn bao nhiêu đều không đủ."

"Mấy người đừng nói nữa, nói làm tôi muốn ăn nộm dưa chuột quá....."

Ông lão ăn đậu phộng, uống rượu bọn họ mời, thoải mái mà thán ra một tiếng nói: "Còn không phải là nộm dưa chuột sao, nhà ta có trong vườn, mấy đứa nếu là nguyện ý, đi hái mấy trái lại đây, ta bảo Đông Đông làm cho mấy đứa một ít."

"Có thể chứ ạ?" Đôi mắt mấy người trẻ tuổi lập tức sáng lên.

Ông lão giơng đặc mà khoát tay: "Này có cái gì mà không thể."

Nói xong, ông lại bổ sung: "Bất quá tiền mấy đứa vẫn phải trả trong tiệm."

"Không thành vấn đề."

Đều nguyện ý tới trong tiệm ăn, đi ra vườn rau mà thôi, bọn họ có cái gì không muốn, hướng ông lão hỏi rõ ràng, hai người trẻ tuổi trực tiếp đứng dậy chạy ra ngõ nhỏ, không bao lâu ôm năm sáu trái dưa chuột trở về. Một trận gió đêm thổi qua, đầu óc ông đã thanh tỉnh không ít, thấy bọn họ thật sự ôm dưa chuột trở lại,

có chút ngây ngốc.

"Ông, ngài họ gì? Chúng cháu là trực tiếp vào tiệm báo tên của ông hay sao ạ?" Thanh niên ôm dưa chuột hỏi.

Xi —— Bên cạnh có một ông lão khác đang ăn com chiên nghe vậy, không nhịn xuống cười thềm một tiếng, trong lòng nghĩ ông Đinh này mới uống hai chén rượu con đã nổi hứng ôm rơm nặng bụng rồi, khi nào hẳn có mặt mũi lớn như vậy, vào tiệm báo tên hẳn là được sao.

Ông Đinh vẫn là có chút tự hiểu lấy, bắt quá lời nói đều ra nói ra, cũng không thể tự vả mình mặt. "Cho ông, ông tự mình đi nói." Ông đứng dậy tiếp nhận dưa chuột, thẳng hướng trong tiệm đi vào.

"Thật tốt quá, không nghĩ tôi còn có thể ăn được nộm dưa chuột." Tìm truyện hay tại * t r u m t r u y e n . n e t *

"Đợi lát nữa lưu một chút cho tôi mang về, ngày mai trộn mỳ ăn."

"Tổng cộng chỉ có mấy trái như vậy, cũng không biết có đủ cho chúng ta ăn hay không, cậu còn muốn mang về?"

Mấy người trẻ tuổi vui vẻ chờ nộm dưa chuột, ông Đinh đã đi tới cửa phòng bếp, ngửi khí tha thiết: "Đông Đông à, có thể phiền toái cháu làm cho ông một ít nộm dưa chuột không?"

Đang một tay rang đậu phộng, một tay chiên com Nguyễn Miên Miên nhất thời không nghe ra là ai đang nói, theo bản năng trả lời: "Ngại quá, trong tiệm không còn dưa chuột ạ."

"Ông có, mới hái từ trong vườn." Ông Đinh vội vàng nói.

Nguyễn Miên Miên lúc này mới quay đầu lại: "Ông Đinh, ông sao còn chưa trở về nghỉ ngơi?" Còn chạy tới tìm cô làm nộm dưa chuột.

Ông Đinh tự nhiên là ngại nói mình tới đây xem nào nhiệt, sau đó thềm quá nên vào ăn, chỉ nói: "Vốn là đi tản bộ, đột nhiên có chút đói bụng, thấy cửa tiệm của cháu còn chưa đóng cửa liền tiện đường lại đây ăn chén com chiên."

Đều là bà con hàng xóm, nguyên liệu ông cũng đã mang tới rồi, Nguyễn Miên Miên không có khả năng

không làm cho ông.

"Vâng, ông đem dưa chuột đặt trên mặt bàn đi, chờ cháu chiên xong nồi cơm này liền làm cho ông."

"Được." Ông Đình thấy cô đáp ứng, cao hứng mà lên tiếng, ngay sau đó có qua có lại, "Khuôn đúc cháu muốn hai ngày này là có thể làm xong, đến lúc đó lại làm nhiều hơn mấy cái cho đa dạng." Ông nói khuôn đúc, là khuôn mẫu làm điểm tâm, Nguyễn Miên Miên ngẫu nhiên từ trong miệng bà Vương biết ông có thể làm mấy cái này, nghĩ ngẫu nhiên muốn làm chút điểm tâm sẽ cần dùng đến, mấy ngày hôm trước tìm ông đặt làm một bộ.

"Vâng, cháu cảm ơn ông trước." Nguyễn Miên Miên khách khí nói.

"Không cần khách khí."

Chờ ông Đình từ phòng bếp rời đi, Chu Linh cười đi đến bên bồn nước, một mặt rửa dưa chuột, một mặt nói cho cô biết vì sao ông Đình lại cầm dưa chuột tới đây nhờ cô. Nguyễn Miên Miên cũng nghe nói qua, từ lượng ông Đình không tốt, uống hai ngụm rượu liền thích lo việc bao đồng, lập tức bắt đầu đi mà lắc đầu.

"Tinh huống bên ngoài như thế nào?" Cô xào hai nồi trên tay này liền hỏi.

Chu Linh nói: "Không có khách mới đến nữa, chờ khách bên ngoài ăn xong hẳn là có thể đóng cửa."

Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, tắt lửa ý bảo chị đem cơm chiên cùng đậu phộng trong nồi múc ra cho khách, chính mình bắt đầu làm nộm dưa chuột.

Cái bồn làm nộm dưa chuột lúc trước vẫn còn một tầng gia vị phía dưới, cắt xong dưa chuột bỏ vào trong bồn, lại cho thêm một chút gia vị trộn đều, cũng không mất quá nhiều công sức. Nguyễn Miên Miên làm xong nộm dưa chuột cũng không còn việc gì khách, úc ra đĩa xong dứt khoát tự mình cầm ra.

Cô từ phòng bếp ra tới, nhìn thấy trong tiệm có không ít chỗ trống, còn tưởng rằng khách đều đi về gần hết rồi, chờ đi đến trước cửa lớn, mới phát hiện bọn họ đều chạy ra ngoài cửa ngò. Ngò của còn không ít người, có người đang vui đầu ăn cơm, có người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí thật ra khá tốt.

"Ông Đình, nộm dưa chuột của ông." Nguyễn Miên Miên đem dưa chuột đặt trên bàn gấp, mùi hương nộm dưa chuột thoai mái, tươi mới cùng giọng nói dễ nghe của cô hấp dẫn mấy người xuống quanh chú ý.

"Oa! Đây là chủ tiệm đi? Người thật so với trên video còn đẹp hơn."

"Mặt đẹp thì thôi, dáng người cũng đẹp, nấu cơm còn ngon như vậy, quả thực không cho người khác sống."

Vài vị khách hàng nữ nhỏ giọng nghị luận vài câu, trong đó một người giương giọng nói: "Cô chủ, chúng tôi cũng muốn nộm dưa chuột."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, quay đầu nhìn qua: "Ngại quá, trong tiệm không còn dưa chuột, đây là bọn họ tự mang nguyên liệu tới."

Đối diện gương mặt cô, khách hàng nữ càng cảm thấy cô đẹp hơn, đặc biệt là cặp mắt kia, xinh đẹp như sao trên trời.

"Không có việc gì, không có việc gì, lần sau tôi lại đến ăn."

"Được." Nguyễn Miên Miên gật đầu, một lần nữa tiến vào trong cửa hàng.

Chờ cô đi rồi, có người nhìn không được vây đến cái bàn bên này, muốn ném thư nộm dưa chuột. May thanh niên kia vẫn rất hào phóng, mọi người mở miệng cũng nguyện ý cho bọn họ ném thư.

"Ăn ngon, vừa ngon miệng vừa khai vị, thích hợp ăn lúc này."

"Đúng vậy, nộm dưa chuột này cũng thật đủ vị, các loại gia vị cho rất vừa phải không thừa không thiếu."

"Đúng vậy, tôi không thích đậm, nhưng nộm dưa chuột rõ ràng có cho đậm, tôi cũng có thể ăn được."

"Chủ tiệm cũng thật lợi hại, xem tuổi cô ấy cũng không lớn, thế nhưng nấu cơm rất ngon, hơn nữa ngay cả món nộm dưa chuột bình thường, cũng được làm thành mỹ vị như này."

"Đáng tiếc mấy ngày kế tiếp không ăn được."

Mãi cho đến hơn 12 giờ, khách trong tiệm mới đi hết, người đàn ông trung niên rời đi cuối cùng còn ngượng ngùng vào tiệm, nhờ Nguyễn Miên Miên khắc một con mèo con cho hắn, nói là muốn tặng cho con gái. Khắc xong mèo con tiến đi vị khách cuối cùng, Nguyễn Miên Miên nói với Chu Linh: "Chị vất vả rồi."

"Bà em vất vả mới đứng." Chu Linh nói.

Hai người cùng nhau quét tước trong tiệm sạch sẽ, Chu Linh cầm sổ sách cười nói: "Hôm nay tiền lời từ khách tới trong tiệm ăn còn nhiều hơn từ trên app!" Tuy rằng buổi tối bận rộn thêm mấy tiếng, nhưng nhìn đến tiền lời, cô tức khắc cảm thấy không mệt.

Cái này cũng bình thường, rốt cuộc buổi tối nhóm khách hàng không chỉ ở trong tiệm ăn, không ít người còn đóng gói về, hơn nữa tiền lời từ bán cho khách tới tiệm không giống bán trên app cơm hộp phải trừ đi 20% phí quản lý app, dĩ nhiên hôm nay phải cao hơn bán trên app cơm hộp. Nguyễn Miên Miên nhìn đến tiền lời cũng rất cao hứng, trước lúc chị Chu về, đem bao lì xì đã sớm chuẩn bị tốt đưa qua cho chị.

Chu Linh là một nhân viên rất tốt, từ khi chị tới làm trong tiệm, việc vặt trong tiệm, ngoài tiệm tất cả đều tranh làm hết, thậm chí vệ sinh cho Quả Quýt Nhỏ đều là một tay chị ôm đồm, làm Nguyễn Miên Miên trừ bỏ nấu cơm, cơ hồ không có việc gì làm hết. Nguyễn Miên Miên ngày thường chiều cô phương diện ăn uống cho chị nhiều một chút, để chị mang chút đồ ăn trở về, chị Chu lại không muốn chiếm tiện nghi, mười lần có chín lần là từ chối. Vừa lúc có kỳ nghỉ dài hạn, Nguyễn Miên Miên liền mượn cơ hội này phát cái bao lì xì cho chị, biểu biểu tâm ý.

"Không cần, không cần." Thấy cô đột nhiên cho mình bao lì xì, Chu Linh phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt.

"Ngày mai được nghỉ, mua chút đồ ngon cho An An a."

Nguyễn Miên Miên cũng không cho cô cơ hội cự tuyệt, đem bao lì xì trực tiếp nhét vào trên tay chị, đẩy người ra ngoài: "Không còn sớm, chị mau về nhà nghỉ ngơi đi."

Chu Linh còn muốn nói cái gì, cửa lớn rắn chắc đã đóng lại trước mặt chị. Chị cúi đầu nhìn bao lì xì trong tay, trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy cô chủ đối với mình quá tốt, cuộc sống hiện tại cũng rất tốt.

Sau khi trở về, cô đem chuyện bao lì xì nói cho bà Vương, bà Vương nói: "Đông Đông là đứa nhỏ phúc hậu, con bé đối với cháu tốt như vậy, cháu cũng phải làm việc cho tốt, không thể cô phụ một mảnh tâm ý của con bé."

"Yên tâm đi bà ngoại, cháu biết mà."

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Nguyễn Miên Miên ngày thường vào giờ này đã sớm ngủ rồi, lúc trước bận rộn còn không cảm thấy gì, hiện tại đem cửa đóng lại, lập tức liền cảm thấy có chút mệt. Rửa mặt xong, cô

lên lầu nằm đến trên giường, cơ hồ là lập tức ngủ say.

Rõ ràng buổi tối ngủ tương đối trễ, nhưng mà do ảnh hưởng của đồng hồ sinh học, đến 6 giờ sáng hôm sau, cô vẫn theo lệ thường tỉnh lại. Tỉnh lại, cô mới vừa ngồi dậy, đột nhiên nghĩ đến hôm nay không cần mở cửa hàng, tựa hồ không cần thiết dậy sớm như vậy, lại lần nữa nằm xuống.

Đã từ đuôi giường nhảy xuống mặt đất, Quà Quýt Nhỏ nghe được động tĩnh, quay đầu liếc nhìn cô một cái, một lần nữa nhảy trở lại trên giường."MGeo ~"

Quà Quýt Nhỏ dùng móng vuốt sờ sờ mặt cô, tựa hồ kỳ quái vì sao cô lại nằm xuống."Ngoan, hôm nay nghĩ, chúng ta ngủ thêm một lát." Nguyễn Miên Man nắm lấy móng vuốt nó, sờ nắn một chút đệm thịt của nó.

Quà Quýt Nhỏ thấy cô không định đứng lên, dứt khoát nằm sấp bên cạnh gối đầu. Nhìn đến nó chẳng những đem móng vuốt trong tay mình để mặc mình xoa bóp, còn thường thường đem mặt thò qua cọ cọ người mình, Nguyễn Miên Man cảm thấy nó thật là quá ngoan, làm tim gan muốn tan chảy thành nước.

"Chờ rồi giường chị thêm thịt cá, thêm thịt gà làm bánh nhân thịt cho em ăn có được hay không?"

"MGeo ~"

"Thật ngoan." Nguyễn Miên Man nghe được tiếng kêu mềm mại, cúi đầu cọ cọ đầu mèo.

Nói là ngủ thêm một chút, trên thực tế cô cũng không ngủ, nằm ở trên giường lười biếng mà trêu mèo, đến 7 giờ vẫn là xuống giường.

Xuống lầu rửa mặt, cô quả nhiên dùng thịt cá thêm thịt gà làm cho Quà Quýt Nhỏ mấy cái bánh nhân thịt. Rõ ràng không cho thêm gia vị, bánh nhân thịt hấp lên lại thơm đến ngạt mũi mèo, Quà Quýt Nhỏ gấp đến độ nhảy qua nhảy lại trước cửa bếp không ngừng.

"Tự từ, em gấp cũng vô dụng, đầu lưỡi em sao chịu nổi, mới vừa hấp chín cũng không thể ăn nha." Nguyễn Miên Man trấn an nó một câu, đem bánh nhân thịt đặt ở bên cạnh cho nguội, trước làm bữa sáng cho chính mình.

Cũng không làm quá phức tạp, liền dùng chút thịt cá làm một chén mì cá. Cùng Quà Quýt Nhỏ ăn xong bữa sáng, Nguyễn Miên Man liền không có việc gì làm, dứt khoát ôm mèo cùng nhau xem TV.

Hơn 9 giờ, Hà Na gọi điện thoại tới, nhắc nhở cô đừng quên hôm nay có buổi họp lớp. Buổi họp lớp bắt đầu lúc 11 giờ, cúp điện thoại, Nguyễn Miên Miên cũng không vội vã ra cửa, mà là đi trên lầu ngồi xem tiểu thuyết, thẳng đến 10 giờ mới bắt đầu thay quần áo.

Mặt trời mọc là có chút nóng, lúc này, mặt trời bên ngoài càng chói chang trên cao. Nguyễn Miên Miên đo đọt hai giây, vẫn là mặc bộ váy hoa cúc như mới mua hôm trước, lại đeo cái vòng cổ được tặng kèm.

Không ăn qua thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy, mấy ngày nay cô cũng xem TV, xem trên mạng mấy nội dung về việc họp lớp, cuối cùng đưa ra tổng kết, dù không trang điểm đến lờ lợt, lộng lẫy, ít nhất cũng không thể ăn mặc quá tùy tiện. Trong nhà có đồ trang điểm lúc trước Tư Cảnh Lâm đưa, bắt quả Nguyễn Miên Miên ngày thường cũng không động đến, lúc này liếc mắt qua một cái, rốt cuộc vẫn là không động đến.

Chương 94

Editor: Thienyetkomanhme

Thu thập xong, thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, cô cầm một cái túi xách nhỏ xuất phát. "U! Trang điểm đến xinh đẹp như vậy, Đông Đông đây là đi đâu vậy?" "Mấy bà lão trong ngõ nhỏ gặp được cô, hai mắt nhìn một lát mới xác định là cô, lập tức cười hỏi.

Nguyễn Miên Miên hơi dừng lại bước chân nói: "Đi tham gia họp lớp a."

Bà lão vẫn đang nghĩ có phải cô đi xem mắt hay không, nghe nói là đi họp lớp, tâm tư bát quái nháy mắt liền tan, lại quan tâm nói: "Hôm nay mặt trời lớn lắm, có lấy dù nhà bà đi theo không? Cháu trắng như vậy, đừng phơi đen." Nguyễn Miên Miên nói lời cảm tạ lại cự tuyệt ý tốt của bà, ngay sau đó tiếp tục đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Hôm nay trời nóng, đầu ngõ chỉ có chỗ dưới bóng cây còn vài ông lão chơi cờ, nhìn đến cô đi ra tới, không tránh được quan tâm vài câu. Nguyễn Miên Miên cùng bọn họ đơn giản nói hai câu, liền nhìn thấy chiếc xe màu đen cách đó không xa, cùng với tài xế đứng ngoài xe gật đầu chào mình. Ngày hôm qua Tư Cảnh Lâm đã nói với cô, sẽ phái xe tới đưa cô đi họp lớp, cho nên Nguyễn Miên Miên nhìn đến đối phương cũng không kinh ngạc.

Cô đi qua đi nói: "Làm phiền anh."

Vị tài xế này nói rất ít, xoa tay tỏ vẻ không phiền toái, mở cửa xe mời cô đi vào.

Nguyễn Miên Miên ngồi vào trong xe, suy nghĩ một chút, vẫn là gửi tin nhắn cho Tư Cảnh Lâm nói một tiếng, chờ nhận được tin nhắn trả lời của anh, nửa tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Hơn hai mươi phút sau, xe trực tiếp tiến vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm của Lôu Ngoại Lôu. Nhận thấy ánh sáng thay đổi Nguyễn Miên Miên mở mắt ra, liền thấy xe đã dừng lại.

"Từ bên này có thể trực tiếp đi thang máy lên." Tài xế tựa hồ rất quen thuộc với nơi này, xuống xe xong trực tiếp mang theo cô thông qua thang máy tới lầu hai Bầu Ngọt Bầu.

Bọn họ mới ra thang máy liền có người phục vụ chào đón, mỉm cười hỏi bọn họ muốn đi chỗ nào. Lúc trước trong điện thoại, Hà Na đã nói cho cô biết tên phòng riêng là Nhị Linh Tam, lúc này Nguyễn Miên Miên trực tiếp báo ra.

Có người phục vụ dẫn đường, tài xế liền không đi theo, tỏ vẻ sẽ ở bãi đỗ xe chờ cô.

"Không cần, đợi lát nữa tự tôi có thể trở về." Nguyễn Miên Miên sao có thể để người ta chờ ở bãi đỗ xe, nói xong thấy hắn không dao động, bổ sung nói, "Tôi sẽ nói với anh Cảnh Lâm."

"Tôi chờ Tư tổng phân phó." Tài xế nói xong, theo đường cũ vào thang máy đi xuống.

Chờ hắn đi rồi, không tới vài phút Nguyễn Miên Miên liền đi theo người phục vụ đi vào Nhị Linh Tam. Cửa phòng bao nửa đóng nửa mở, xa xa liền nghe được âm thanh nói chuyện phiếm náo nhiệt bên trong. Nguyễn Miên Miên theo bản năng lấy ra di động nhìn thoáng qua, xác định mình không đến trễ, hướng người phục vụ nói lời cảm ơn xong liền đi vào.

"A, mau xem đây là người đẹp nào tới?"

Có bạn học nam tính mắt thấy có cô gái xinh đẹp bước vào, vỗ người bên cạnh. Giọng hắn không nhỏ, người ngồi cùng bàn đều nghe được, theo bản năng quay đầu.

Cô gái trên vào tựa như tiên nữ, bộ váy hoa cúc nhí thanh thuần tốt đẹp, tư thái đi tới chậm rãi, bọn họ trong lúc nhất thời thế nghĩ không ra đây là bạn học nào trong lớp học. Lúc bọn họ đang hoài nghi đối phương có phải đi nhầm phòng không, Hà Na nhận ra bàn cùng bàn của mình tuy khí chất đã thay đổi.

Cô đứng lên, ngữ khí lộ ra vài phần kinh ngạc: "Nguyễn Miên Miên?"

Mọi người ở đây nghe thấy cái tên này, bừng tỉnh lại, thời gian giống như trở lại thời cấp ba, không khỏi nhớ lại, lần đầu tiên nhìn thấy Nguyễn Miên Miên, bọn họ cũng từng kinh diễm như vậy, chỉ là sau này.....

Mấy cái bàn trong phòng bao trên cơ bản đã ngồi đầy người, Nguyễn Miên Miên thấy bọn họ nhìn chằm chằm chính mình nhưng không ai nói gì, mày nhíu lại, nhìn đến người đứng lên, mới dần mày ra.

"Hà Na." Nguyễn Miên Milan đi qua, mỉm cười gật đầu với cô.

Hà Na không nghĩ tới, đã từng là một người bạn lạnh lùng, ít nói hôm nay thế nhưng hướng mình mỉm cười, thụ sủng nhược kinh, đồng thời lôi kéo cô đến bên cạnh ngồi xuống.

"Cậu gần đây thế nào?"

"Tạm ổn."

Hà Na cùng cô đơn giản hàn huyên vài câu, lúc này mới hỏi: "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nổi tiếng trên mạng thật sự là cậu mở à?"

Việc này cũng không có gì phải phủ nhận, Nguyễn Miên Milan tự nhiên gật đầu. Mọi người đối với người bạn học bỏ thi đại học, hiện tại mở một cửa hàng rất nổi tiếng trên mạng vẫn là khá tò mò, nghe cô cùng Hà Na hàn huyên, những người khác cũng nhìn không được chen vào nói.

"Được nha Nguyễn Miên Milan, tốt xấu học chung mấy năm, chúng tớ còn không biết cậu có tay nghề tốt như vậy."

"Đúng vậy, nếu biết tay nghề cậu khá như vậy, lúc trước cấm trại dã ngoại khi liền không để mặc cậu không tham dự."

"Tớ xem trên mạng thấy người ta khen món ăn trong tiệm cậu lên tận trời, chờ có thời gian rảnh nhất định đến nếm thử."

"Đúng vậy, bình thường tớ cũng rất thích ăn cơm chiên, nhất định đến nếm thử cơm nhà cậu, đặc biệt là 'cơm chiên cứu mạng' kia."

Nguyễn Miên Milan đối với bọn họ cũng không phải quá quen thuộc, bất quá thái độ mọi người cũng không tồi, cô tự nhiên cũng sẽ cho mặt mũi: "Được, hoan nghênh mọi người ghé qua tiệm." Thấy cô so với lúc học cấp ba nói nhiều hơn một ít, đối với mọi người cũng không lạnh lùng như trước, mấy bạn học nam đều bắt đầu tìm cô nói chuyện.

"Được rồi, người đến đông đủ, đồ ăn cũng lên rồi, đừng chỉ lo nói chuyện phiếm, đều mau ăn đi." Cuối cùng, lớp trưởng người tổ chức lần họp mặt này mở miệng, mới cho Nguyễn Miên Milan thanh tĩnh một chút.

Buổi liên hoan tốt nghiệp đã mời qua giáo viên, bọn họ lần này liền không mời nữa, bởi vậy không khí cũng tương đối nhẹ nhàng. Bâu Ngoại Bâu chỉ phí cũng không thấp, bắt đầu động đũa, mọi người liền chuyển sự chú ý tới thức ăn trên bàn.

"Món vịt nướng này không tồi, cậu ném thử." Lúc ăn cơm, Hà Na liền khá chăm sóc Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, cảm thấy đồ ăn nhà này xác thật không tồi. Ăn ăn, mọi người lại bắt đầu ồn ào lên, thậm chí bùng cái ly đi qua đi lại các bàn.

Lớp trưởng đi đến bàn bên này, tầm mắt không tự chủ được dừng ở trên người cô gái xinh đẹp ngồi đó. Thật ra từ cấp ba hần đã có hảo cảm với cô, nhưng cô trừ bỏ học tập thì trong mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Vẫn đi hần còn nghĩ, nếu không liền chờ đến sau khi thi đại học lại nói, không nghĩ tới cô thế nhưng bỏ thi đại học.

Đại học là xã hội thu nhỏ, tiền vào đó, hần cũng thành thực hơn không ít, không thể không suy xét tới những yếu tố hiện thực, nghĩ đến điều kiện gia đình của mình và cô, nghĩ đến bằng cấp về sau của mình và cô, hần cuối cùng lựa chọn từ bỏ. Vẫn đi cho rằng, từ đây về sau, bọn họ chính là hai đường thẳng song song vĩnh viễn sẽ không gặp nhau, không nghĩ tới.....

"Miên Miên, tôi mời cậu một ly." Hần phát hiện, lại gặp cô một lần nữa, mình vẫn rung động như cũ.

Nguyễn Miên Miên nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy người thanh niên vẻ mặt ôn nhu nhìn mình: "Xin lỗi, tôi không uống rượu." Thực ra ở nhà cô cũng không ngại thỉnh thoảng uống mấy ngụm, nhưng ở bên ngoài, cô lại không định uống.

Hà Na mơ hồ nhìn ra chút manh mối, đứng nhẹ cô một chút nói: "Nước ngọt cũng được mà, vẫn nên cho lớp trưởng chút mặt mũi."

"Đúng vậy, cậu dùng nước ngọt cũng được." Lớp trưởng gật đầu nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, chỉ có thể bùng lên cốc nước cùng hần chạm ly. Cô uống xong nước ngọt, lớp trưởng tựa hồ không có ý định rời đi, đứng ở bên cạnh cùng cô nói chuyện phiếm. Có Hà Na ở bên cạnh tiếp lời, Nguyễn Miên Miên thật ra cũng không nói với hần được mấy câu.

Bàn bên cạnh có một cô gái nhìn thấy lớp trưởng cùng các cô vừa nói vừa cười, trong mắt lộ ra vài phần không cao hứng. Cô gái bàn bên cạnh liền nói thào mấy câu với cô bạn học bên cạnh có quan hệ không tệ

lắm, hai người cùng nhau đi qua.

"Nguyễn Miên Miên, cậu định sẽ luôn buôn bán không học đại học nữa sao?"

Lời này cô ta nói là vừa cười vừa nói, nhưng đều là con gái, Hà Na làm sao nghe không hiểu cô đến tột cùng là tốt bụng quan tâm hay là ngầm có ý trào phúng.

"Vương Lệ cậu có ý gì?" Tốt xấu gì đã từng ngồi cùng bàn, lúc trước cũng không có mâu thuẫn gì, lúc này tự dưng có người tới gây chuyện, Hà Na tự nhiên sẽ đứng về phía bạn cùng bàn.

Vương Lệ nói: "Không có ý gì, quan tâm bạn học cũ một chút không được sao? Rốt cuộc thành tích lúc trước Nguyễn Miên Miên cũng khá tốt, lần trước họp lớp không phải còn có người cảm ơn đáng tiếc cho cô ấy sao."

"Học đại học còn không phải vì tìm được một công việc tốt sao, người ta đều đã có sự nghiệp tốt như vậy, đi học hay không cũng không ảnh hưởng gì." Hà Na đối nói.

"Nói thì nói vậy, vẫn là học đại học thì tốt hơn, không phải nói vì tầm bằng, trải nghiệm cuộc sống đại học một chút cũng không tồi." Phương diện này, lớp trưởng vẫn là tán đồng quan điểm của Vương Lệ.

Rốt cuộc điều kiện gia đình bọn họ chênh lệch khá lớn, cô có tầm bằng đại học, người nhà hẳn cũng dễ dàng tiếp nhận cô hơn. Vương Lệ nghe được hẳn nói, lập tức cười rộ lên, càng thêm hăng hái: "Lớp trưởng nói đúng, đại học vẫn nên học thì hơn, bằng không về sau cùng chồng nói chuyện phiếm cũng không có tiếng nói chung....."

Bạn học nữ bên cạnh cũng phụ họa nói: "Lệ Lệ nói không sai, hiện tại có bằng cấp ba thôi thì thật sự quá thấp, sẽ làm người ta xem thường."

Nguyễn Miên Miên vừa rồi đã từ trong tay Hà Na nhận được bằng tốt nghiệp, thuận tiện đem lần tiền góp trả bữa ăn này cũng đưa cho cô bạn. Đương nhiên, vốn dĩ lần này lớp trưởng nói là hẳn sẽ bao hết, nhưng bạn học khác cảm thấy ngượng ngùng, vẫn là mỗi người bỏ ra một trăm đồng, không đủ lớp trưởng lại bổ sung. Lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy bằng tốt nghiệp cũng lấy được rồi, cơm cũng ăn rồi, dứt khoát đứng dậy nói: "Tôi còn có chút việc, đi trước."

"Ai——"

"Cô chủ nhỏ? Sao cô ở chỗ này?"

Thấy Nguyễn Miên Man nói đi là đi, Hà Na theo bản năng gọi cô lại, ai ngờ ngoài cửa cũng có người kêu cùng lúc.

Nguyễn Miên Man ngẩng đầu liền thấy Triệu Hữu Vi cùng hai người thanh niên tới trong tiệm ăn cơm lúc trước đứng ở ngoài cửa, có điểm kinh ngạc.

Bất quá so với bạn học phía sau, ngược lại cô cùng người thường xuyên tới trong tiệm ăn cơm, Triệu Hữu Vi, còn quen thuộc hơn, vài bước đi qua nói: "Tới đây tham gia họp lớp."

Triệu Hữu Vi lướt qua mấy bàn bên trong, thấy những người khác đều còn ngồi, một mình cô đi ra ngoài, ánh mắt khẽ nhúc nhích lại cười nói: "Vậy thật đúng là trùng hợp, chúng ta cũng chuẩn bị tới đây ăn cơm, nếu bên trong là bạn học của cô, đợi lát nữa bảo giám đốc giảm 20% hóa đơn nha."

Lâu Ngoại Lâu chưa bao giờ có khuyến mãi, càng đừng nói giảm tới 20%, bạn học trong phòng bao nghe được lời nói từ cửa truyền vào, đánh giá mấy thanh niên vừa thấy chính là phú nhị đại dần dần đều an tĩnh lại.

Vô duyên vô cớ, Nguyễn Miên Man sao có thể phiền toái hẳn, đang muốn cự tuyệt, lại nhìn đến người đi từ bên trái tới: "Anh Cảnh Lâm, sao anh ở chỗ này?"

Đám người Triệu Hữu Vi quay đầu nhìn đến anh, kinh ngạc một chút, nghĩ đến bạn gái người ta ở, anh tới đây mới là bình thường, lại cảm thấy mình lại lo vô vẩn rồi.

"Tư tổng." Vài người khách khi chào hỏi, thân hình không tự giác đứng thẳng một chút. Tư Cảnh Lâm hơi hơi gật đầu sau, nhìn về phía cô bé ở cửa: "Kết thúc rồi?"

"Dạ." Nguyễn Miên Man gật đầu, "Em chuẩn bị đi về."

"Vừa lúc, anh cũng muốn đi rồi, cùng nhau đi." Tư Cảnh Lâm khi nói chuyện, dư quang nhàn nhạt lướt qua mấy người bên trong.

"Dạ."

Nguyễn Miên Miên mới vừa đồng ý, một người mặc trang phục giám đốc vội vàng đi tới, khom người nói:
"Tư tổng."

Theo sau hẳn, bên ngoài cửa phòng bao nho nhỏ, nhất thời đứng không ít người. Tư Cảnh Lâm biết hẳn vô duyên vô cớ khẳng định sẽ không tới đây tìm mình, trực tiếp đi qua: "Chuyện gì?"

Giám đốc tiến lên một bước, biểu tình có chút nghiêm túc nói: "Hôm nay tăng trên cùng được người bao để tổ chức mừng thọ Sở Hồng Dân lão tiên sinh..... Mới vừa rồi lão tiên sinh đột nhiên nhắc tới đã từng được ăn một chén mì thọ, để nhà bếp thử làm lại không hợp khẩu vị của ông, tuy rằng lão tiên sinh chưa nói cái gì, nhưng tôi xem vài vị ở đó đều có chút không vui....."

Vị lão tiên sinh Sở Hồng Dân này thật ra bản thân không có bối cảnh gì ghê gớm, bất quá học sinh đào lý khắp thiên hạ, học sinh của ông trải rộng từ quân chính tới thương giới, mọi người gặp mặt không tránh được kính ông vài phần.

Tư Cảnh Lâm thật ra không sợ những học sinh đồ của ông, nhưng vì chút việc nhỏ này đắc tội với người ta thì thật sự không đáng: "Người am hiểu làm mì nhất trong khách sạn cũng đã thử làm?"

Chương 95

Editor: Thienyetkomanhme

Giám đốc gật đầu: "Đầu bếp tốt nhất trong các khách sạn là Bạch Ân sư phó đã ở Lâu Ngoại Lâu, hơn nữa đã thử qua hai lần, Sở lão tiên sinh đều không hài lòng."

Đều nói quá tam ba bận, lần thứ ba này, giám đốc thật sự không dám lại tùy tiện thử, nếu không đem đặc tội tới những người đó, sợ là vị trí giám đốc này của hắn cũng không dài. Lâu Ngoại Lâu là sản nghiệp thuộc về tập đoàn Bách Xuyên, lúc này, nghe nói người lãnh đạo trực tiếp hôm nay thế nhưng ở đây, hắn vội chạy tới đây xin ý kiến.

Nghe xong lời hắn nói, mày kiếm của Tư Cảnh Lâm hơi trầm xuống. Nguyễn Miên Miên chú ý tới vẻ mặt của anh, nhìn không được mở miệng: "Vị lão tiên sinh kia có nói bát mì đã từng ăn là loại mì gì không?"

Có thể lên làm tôi giám đốc, tự nhiên có chút ánh mắt, mới vừa rồi lại đây, hắn đã chú ý thấy Tư tổng tiếp xúc rất gần với một cô gái trẻ tuổi, lúc này nghe được cô mở miệng, tự nhiên không dám chậm trễ: "Chỉ nói là mì trường thọ, nghe nói mì đó có sợi mì trắng như tuyết, hương khí bốn phía, ăn có chút dai dẻo, phía trên chính là thịt gà cùng rau xanh, thịt gà thập phần non mềm thơm ngon....."

Nghe hắn miêu tả xong, Nguyễn Miên Miên đã có chút ý tưởng, bất quá vẫn là nhìn về phía Tư Cảnh Lâm trước: "Em muốn thử được không?"

Triệu Hữu Vi nghe giám đốc nói liền có điểm muốn ăn loại mì này, thấy cô tựa hồ chuẩn bị động thủ, cũng mặc kệ bên cạnh còn có Tư Cảnh Lâm, lập tức nói: "Cô chủ nhỏ tôi cũng muốn ăn, cô thuận tiện làm cho tôi một chén đi!"

"Hôm nay lại không phải sinh nhật của mày, xem nào nhiệt cái gì." Bên cạnh thanh niên áo vàng cà khịa nói.

Triệu Hữu Vi trừng hắn một cái: "Tao ăn sinh nhật trước không được sao?"

"*Sinh nhật năm nay đã sớm qua, chẳng lẽ muốn ăn trước sinh nhật của sang năm?*" Thanh niên áo vàng tiếp tục.

Tư Cảnh Lâm cơ bản là làm lơ bọn họ, cúi đầu nhìn về phía cô bé bên cạnh: "*Có phiền em không?*" Anh tự nhiên biết, cô mở miệng, là xem ở mặt mũi của mình, tâm tình tự dưng có chút vui sướng.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu tỏ vẻ không phiền toái nói: "*Chỉ là vạn nhất không có làm tốt, anh đừng trách em là được.*" Rốt cuộc cô không phải con giun trong bụng ông lão kia, cũng không có nắm chắc 100%.

"*Như thế nào lại trách, anh cảm ơn em còn không kịp.*" Ngữ khí Tư Cảnh Lâm ôn hòa đến gần như ôn nhu.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến vẻ mặt của anh, không biết vì sao đột nhiên nhớ tới lần đó ở trên xe, anh.....Bất quá là hành động thể hiện tình anh em, mình lại nghĩ loạn cái gì chứ!

Cô trong lòng nghĩ như vậy, lại vẫn là dời đi ánh mắt không dám nhìn thẳng anh: "*Ừa hiện tại đi phòng bếp?*"

"Được." Tư Cảnh Lâm nói xong, tự mình mang cô đi tới phòng bếp của Bầu Ngoại Bầu.

Giám đốc không tin một cô gái trẻ như vậy có thể làm ra món mìn ngon hơn đầu bếp của khách sạn bọn họ, bất quá có Tư tổng ở đây, kể cả mấy vị trên kia còn bất mãn, tóm lại hẳn không cần lo lắng về việc báo cáo kết quả công tác, cho nên khá bình tĩnh theo sau.

Mã Triệu Hữu Vi, tới đây vốn chính là vì ăn cơm, hiện tại có người nấu cơm ngon hơn ở đây, hẳn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội.

"*Tên nhóc này, lúc nào cũng chỉ biết ăn.*" Thanh niên áo vàng tuy nói như vậy, lại vẫn gọi thanh niên áo đen bên cạnh đi theo sau.

Chờ đoàn người này từ cửa phòng bao rời đi, người bên trong mới dám lớn tiếng nói chuyện.

"*Những người đó vừa thấy liền biết là không tầm thường, đặc biệt là người đàn ông tới lúc sau, dung mạo khí chất đó, đúng chất ông chủ.*"

"Đúng vậy, mấy tên phú nhị đại kia lúc đầu còn hơi ngả ngớn, chờ anh ta lại đây, thái độ lập tức nghiêm túc hẳn, còn người trung niên tới cuối cùng, tôi nhớ rõ hình như là giám đốc Bầu Ngoại Bầu, gặp anh ta còn phải khom lưng, trời à! Đến tột cùng là ông chủ đẳng cấp nào vậy!"

"Trọng điểm chẳng lẽ không phải là bằng cách nào mà Nguyễn Miên Man quen biết bọn họ sao?"

"Đúng vậy, tớ nhớ rõ điều kiện trong nhà Nguyễn Miên Man hẳn là không quá tốt đi, nếu không lúc trước cũng sẽ không vì sức khỏe bà ngoại không tốt mà phải bỏ thi đại học."

"Hay là họ hàng bên nội cậu ấy là người có tiền?" Mọi người chỉ mơ hồ nhớ là cha mẹ cô đều qua đời, sống cùng bà ngoại, thật ra cũng không biết cụ thể tình huống trogn nhà cô, lúc này cũng chỉ đoán mò.

"Có khả năng, tớ cảm thấy có thể là như thế này, trong nhà bố cô ấy rất có tiền, lúc trước không đồng ý ba mẹ cô ấy ở bên nhau, chờ đến lúc bà ngoại cô qua đời, ông bà nội cô vẫn là mềm lòng, đón cô trở về, sau đó liền quen biết một đám phú nhị đại cùng ông chủ lớn, nói không chừng bọn họ còn là hàng xóm gì đó."

"Đúng, đúng, đúng, cho nên cô mới có thể tùy tiện mở một nhà cửa tiệm cũng nổi tiếng trên mạng."

"Oa —— nếu thật như vậy, cũng làm người khác hâm mộ quá đi."

"Trí tưởng tượng của mấy cậu cũng tốt quá đi, không đi viết tiểu thuyết thật là đáng tiếc." Vương Lệ nhìn thấy lớp trưởng có chút thất hồn lạc phách nhìn ra cửa, châm chọc một câu còn ngại không đủ, "Như các cậu nói, cô ấy kỳ thật là tiểu thư nhà giàu, vậy hôm nay khẳng định mặc một thân hàng hiệu tới để khoe khoang, nhưng cô ta có sao? Tôi thấy, cô ta không chừng là dựa vào gương mặt mà quen biết với những người đó."

"Cậu đều nói trắng ra là mặc hàng hiệu để khoe khoang, tính cách Nguyễn Miên Man lại có thể cố ý mặc những cái đồ tới họp lớp sao, lại nói, tôi xem cái váy trên người cậu ấy cũng không phải hàng rẻ tiền đi? Ít nhất so với bộ trên người của cậu đắt hơn." Hà Na không quen nhìn cô âm dương quái khí mà chửi bới người, đặc biệt là bạn ngồi cùng bàn với mình.

"Tôi mặc như thế nào cũng là chính tôi tự mua."

"Vậy còn không phải là lấy tiền cha mẹ mua, trong tiệm Nguyễn Miên Man người ta buôn bán tốt như vậy, khẳng định là tự kiếm tiền mua!"

"Hà Na hôm nay cậu là có ý gì?"

"Được rồi, bạn học cũ tụ hội, gặp nhau một lần được một lần, mọi người muốn quý trọng thời gian này, không cần vì chút việc nhỏ mà tranh chấp." Lớp trưởng bởi vì các cô tranh chấp, rốt cuộc thu hồi đặt tâm mắt ở cửa, trong lòng có điểm rầu rĩ khó chịu.

Hắn vốn tưởng rằng lần này gặp lại là cơ hội của mình, lại không nghĩ rằng, có một số việc bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Lúc này, hắn không khỏi có chút hối hận, hối hận lúc trước không kiên định hơn một chút, nếu không nói không chừng bọn họ hiện giờ đã ở bên nhau, như vậy, những người khác mặc dù có tiền cũng sẽ không có cơ hội.

Bên kia, Nguyễn Miên Miên đã đi theo Tư Cảnh Lâm đi vào phòng bếp Bầu Ngoại Bầu. Cô nhìn phòng bếp lớn được phân chia thành nhiều khu vực, bên trong có đủ các dụng cụ làm bếp, hơi hơi có chút kinh ngạc cảm thán, cảm thấy khi đó, Ngự Thiện Phòng trong cung đại khái so ra cũng kém với nơi này.

"Bên kia là....." Tư Cảnh Lâm thấy cô đối với phòng bếp này cảm thấy hứng thú, cũng không vội mà bảo cô làm mì thợ, mà là mang theo cô ở bên trong ngắm ngía, thường thường còn giải thích vài câu.

"Giám đốc, như thế nào lúc này còn dẫn người tới phòng bếp tham quan?" Quản lý bếp trong giọng nói lộ ra vài phần không cao hứng.

Lời này của hắn kỳ thật vẫn khá khách khí, tốt xấu đem "Thêm phiên" đổi thành "Tham quan". Giám đốc nhìn đến cái thái độ đó của hắn, sợ hắn đắc tội với cấp trên, vội lời kéo hắn nhỏ giọng giải thích vài câu.

Biết được người đàn ông khí thế mười phần kia là chính là người lãnh đạo cao nhất của mình, quản lý bếp tức khắc không dám tỏ thái độ gì. Bất quá.....

"Tôi xem cô bé kia so với con gái tôi còn nhỏ hơn, để cô tôi làm mì? Đây không phải là đang đùa giỡn sao?"

Giám đốc liếc hắn một cái: "Bằng không anh tự mình làm? Nếu là làm sai, trách nhiệm cũng tự mình gánh?"

Mấy vị khách trên tầng kia, không nói tới giới chính trị, chỉ tính giới thương gia hắn cũng thế đắc tội được, quản lý bếp làm sao dám gánh cái trách nhiệm này.

Giám đốc thấy hắn không nói lời nào, cho hắn một cái ánh mắt "Ừa anh còn nói nhảm cái gì", liền thay

một gương mặt tươi cười chạy chậm tiến lên: "Tư tổng, vị tiểu thư này, hai người xem có phải nên làm mì xong trước lại chậm rãi tham quan?"

Nguyễn Miên Miên lúc này mới nhớ tới, bọn họ không phải tới đây dạo phòng bếp.

Cô ngưng ngưng mà hướng giám đốc cười một chút nói: "Ừa hiện tại liền bắt đầu làm đi."

"Được rồi, tiểu thư yêu cầu những nguyên liệu nấu ăn gì, tôi lập tức cho người chuẩn bị." Giám đốc nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Mì soba, thịt gà, thịt cá, rau cần....."

Những người khác trong phòng bếp mặc dù không quen biết Tư Cảnh Lâm, nhưng nhìn đến thái độ giám đốc đối với anh cũng biết chắc chắn đây là người không thể trêu vào, tuy rằng không tin cô một cô gái nhỏ tuổi có thể làm ra mì thợ mà khách quý tầng trên muốn, nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của quản lý bếp, mấy người đó vẫn là thập phần phối hợp mà lập tức đem nguyên liệu nấu ăn cô yêu cầu đưa tới đây.

Lúc trước Nguyễn Miên Miên còn cảm thấy phòng bếp của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc khá tốt, nhưng có sự đổi lập lúc này, tức khắc cảm thấy phòng bếp của hàng nhà mình quả thực quá bình thường.

"Anh Cảnh Lâm, phiền anh giữ giúp em một chút." Nguyên liệu nấu ăn toàn bộ đặt tới trước mặt, cô đem túi xách cùng bằng tốt nghiệp trong tay giao cho Tư Cảnh Lâm, ngay sau đó đem mái tóc buộc gọn lên, cẩn thận rửa tay sạch sẽ, sau đó mới bắt đầu làm mì.

Nguyên liệu nấu ăn tốt, dụng cụ dùng đến cũng thuận tay, Nguyễn Miên Miên làm cũng thực mau. Người ngoài nghề xem nào nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Lúc cô làm mì, người trong phòng bếp hoặc trực tiếp hoặc ngàm để ý xem thủ pháp của cô, liền phát hiện có lẽ mình đã quá coi thường người khác.

Nguyễn Miên Miên nhào bột làm mì không đơn giản là thêm nước thêm bột, mà trước tiên dùng nước sôi nhào một phần tư bột, sau đó lại thêm nước lạnh xoa ắn. Chờ nhào tốt, cô dùng chày cán bột đem bột cán thành hình vuông, sau đó cầm lấy dao bắt đầu cắt.

Lúc cô bắt đầu cắt mì, người trong phòng bếp nhìn không được cảm thán ra tiếng. Bọn họ kinh ngạc cảm thán tự nhiên không phải là cô biết cắt mì, cũng không phải cô từ câu nói "Vị dẻo dai" nghĩ ra cách dùng dao cắt mì, rốt cuộc trong phòng bếp bọn họ có Bạch Ẩn sư phó lúc lần thứ hai làm thử, chính là làm mì

canh gà cũng dùng dao cắt.

Bàn bạn họ kinh ngạc cảm thán chính là, cô thể nhưng có thể đem cắt đến nhỏ như vậy, dai như vậy. Khác không nói, riêng một cái "nhỏ như châu, trắng như tuyết", cô đã đạt được yêu cầu của Sở lão tiên sinh.

Trong phòng bếp, những người không có việc dần dần đều tiến tới gần tới bếp chỗ Nguyễn Miên Miên đứng, đứng gần xem cô cắt mì, phát hiện không chỉ là nhỏ, mà hình dạng sợi mì cũng thật hoàn mỹ, sợi nào sợi ý giống y nhau, trong mắt kinh ngạc cảm thán lại thêm vài phần bội phục.

Người lành nghề vừa ra tay, liền biết có được hay không. Nhìn đến chiêu thức ấy của cô, huyễn lý bếp đều có điểm chịu phục, rốt cuộc hẳn tự nhận là làm không được.

"Giám đốc, ngài đây là từ nào mời được nhân vật lợi hại như vậy?"

Giám đốc tầm mắt dính ở trên thớt, nhìn sợi mì nhỏ như châu từ cái dao hạ xuống cắt ra một đồng lại một đồng, trong lòng cũng cảm thấy lợi hại, thuận miệng trả lời: "Tôi sao có thể quen biết nhân vật lợi hại này, đây là người quen của Tư tổng."

"Oa! Mì này vừa nhìn liền biết ăn ngon!" Đi theo vào tận phòng bếp Triệu Hữu Vi nhìn cô mì, nhìn không được nuốt nước miếng.

Thanh niên áo vàng thấy hẳn đối với một đồng mì sợi còn sống cũng có thể thêm đến cháy nước miếng, mắt tròn trắng cũng lười mà cà khịa tiếp.

Nguyễn Miên Miên dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người cũng không có phản ứng quá lớn, cắt xong mì, bắt đầu xử lý thịt gà.

Cô chặt thịt gà, những người khác trong phòng bếp phụ trách cắt rau cùng những nguyên liệu khác, khá có trình tự. Chờ cô bắt bếp nấu thịt gà, từ trong nồi bay ra mùi thơm, những người khác trong bếp dù đã ngửi qua nhiều sơn hào hải vị cũng có chút thêm.

Thịt gà còn chưa ra nồi, Nguyễn Miên Miên ở bên cạnh bắt một cái bếp khác, bắt đầu nấu mì. Thực mau, hai chén mì tho, sắc hương vị đều đầy đủ, liền từ trong tay cô ra nồi. Nước canh trong, mì trắng, phía trên rau xanh biếc cùng miếng thịt gà trắng tinh, nhìn thôi cũng làm người khác muốn ăn.

"Bàn phiên tiểu thư rồi, tôi đây liền đưa lên thử cho khách quý." Người bán lính đến chỗ nào cũng được

người khác tôn kính, giúp đỡ thấy cô làm tốt, cũng bắt chắp trong bụng đag còn cào, thêm thường, khách khi một câu, tự mình dùng khay bưng lên chén mì.

Chờ hẵn đi rồi, Nguyễn Miên Milan đem một chén khác bưng tới đưa cho Tư Cảnh Lâm: "Lần đầu làm loại mì này, anh nếm thử xem hương vị thế nào."

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận sau hỏi: "Chính em không nếm thử?"

Cô lúc đầu nói: "Ừa rồi em đã ăn no."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, vừa lúc quản lý bếp dọn tới cái ghế liền ngồi xuống, bắt đầu động đũa. Anh gấp một miếng thịt gà màu sắc trắng tinh lên trước, cho vào miệng non mềm hoạt hương, nuốt xuống thì dư vị ngon ngọt lưu lại đầy khoang miệng, dư vị vô cùng.

"Ăn ngon." Tư Cảnh Lâm khen một tiếng, bắt đầu tiếp tục ăn mì.

Mì trong chén nhìn rất nhỏ, gấp lên nhưng không có bị đứt. Mi này không chỉ nhìn đẹp, ăn lên càng mỹ vị, nước canh ngọt thanh hòa quyện cùng hương vị của thịt gà, ăn lên dẻo dai, làm người ta ăn một miếng lại một miếng, không dừng lại được.

Triệu Hữu Vi nhìn chằm chằm không chớp mắt xem Tư Cảnh Lâm ăn mì, chờ thấy một mà anh đã ăn hết non nửa chén, tức khắc nhìn không được, thấy trong nồi còn có không ít, chính mình cầm lên cái chén đi tới.

"Cô chủ nhỏ, tôi cũng giúp cô nếm thử." Hẳn múc mì xong gào một câu, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn.

Nguyễn Miên Milan quay đầu thấy một đám người đều nhìn về bên này, mở miệng nói: "Trong nồi vẫn còn, mọi người tự nhiên."

Cô vừa mới nói xong, người trong phòng bếp bao gồm cả quản lý bếp, đều nhìn chằm chằm nồi mì đang tỏa ra mùi hương mê người.

Tư Cảnh Lâm giương mắt quét về phía đám người kia, trong mắt mơ hồ lộ ra điểm không thoải mái.

Nguyễn Miên Milan cũng không biết vì sao, đột nhiên liền nhìn ra cảm xúc không rõ ràng của anh, cảm thấy anh có điểm giống Quà Quýt Nhỏ trong nhà, có chút bần vệ đồ ăn. Nghe được tiếng cô cười khẽ, Tư

Cánh Lâm thu hồi ánh mắt nhìn về phía cô.

Nguyễn Miên Miên thu liễm ý cười nhẹ giọng nói: "Nếu anh thích, chờ lần sau đi tới trong tiệm em lại làm cho anh."

"Được." Từ Cánh Lâm gật đầu, lúc này mới tiếp tục ăn mì. Lúc bọn họ nói chuyện, một đũa người đã chia xong số mì còn dư lại trong nồi. Quản lý bếp ý vào thân phận của mình cướp một chén trước, một nắm mì vào miệng, hắt trứng lớn hai mắt, ngay sau đó lại ăn ngay miếng thứ hai.

Chương 96

Editor: Thienyetkomanhme

Một đám người chia nhau một nồi mì, tất nhiên mỗi người sẽ không được bao nhiêu, quản lý bếp ăn xong vẫn nhấm nháp hương vị dư lại trong miệng, nhìn không được đi tới trước mặt cô bé mà mình xem thường lúc trước.

"Thủ pháp cắt mì này là cháu học ai? Học cũng không ít năm đi?"

Nguyễn Miên Miên còn chưa kịp trả lời, hắt lại nói: "Cách làm thịt gà là tham khảo cách làm gà phù dung sao?" Mới vừa rồi xem cô làm, là đem thịt gà băm nát, sau đó đem thịt gà băm nát trộn cùng thịt cá băm nát, rau cũng đã băm nát, lúc ấy liền nghĩ đến món gà phù dung.

Nguyễn Miên Miên gật đầu: "Nói tôi thịt gà non mềm hoạt hương, cháu suy nghĩ tới đầu tiên chính là cách làm này."

"Đúng vậy, vẫn là người trẻ tuổi có ý tưởng....."

Lúc hai người giao lưu trù nghệ, bên kia giám đốc đã bưng bát mì thợ đi tới tầng cao nhất. Hắt gõ cửa, mỉm cười đi vào: "Ngài quá quấy rầy các vị rồi."

Những người trong phòng bao trừ bỏ vị trí trên cùng Sở lão tiên sinh mỉm cười với hắt, những người khác đều chỉ là nhàn nhạt gật đầu một cái. Hiển nhiên, đối với một khách sạn lớn như Lâu Ngoại Lâu, thế nhưng một bát mì thợ mà thầy mình muốn ăn cũng làm không được, trong lòng mấy người ở đều có chút không vui.

Giám đốc cũng không thêm để ý, đi thẳng đến bên cạnh Sở lão tiên sinh. Giám đốc còn chưa kịp nói chuyện, Sở lão tiên sinh đã ngửi được mùi hương từ cái khay trên tay hắt, ngó qua: "Mì này....."

Giám đốc thấy ông tựa hồ đối với bát mì trên tay mình có hứng thú, vội đặt lên bàn: "Ngài nếm thử xem."

Sở lão tiên sinh nhìn chén mì trắng như tuyết, nhỏ như châu, hơi hơi thất thần, duỗi tay cầm lấy chiếc đũa. Gắp sợi mì từ nước canh lên, nhìn nhặt lớp nước bên ngoài càng làm cho nó có vẻ thêm tuyết trắng mê người.

Những người khác thấy lần này thái độ lão tiên sinh rất khác hai lần trước, ngửi được mùi hương bay ra từ bát mì, đáy mắt đều mang theo vài phần chờ mong, chờ mong chén mì này có thể hợp ý ông. Một đũa mì vào miệng, sợi mì dai dẻo, cùng với trong trí nhớ thập phần tương tự.

Giám đốc nhìn thấy ông hương thử ăn hai miếng, đoán được lần này hẳn là không thành vấn đề, nụ cười càng lớn, đồng thời trong lòng cũng thả lỏng một ít. Vừa thả lỏng, hẳn lập tức đã bị mùi hương mì thơm hấp dẫn, tức khắc cảm thấy có chút thèm. Nghĩ đến lúc mình đi, nồi mì trong bếp hình như còn thừa không ít, giám đốc quyết định chờ bận xong bên này cũng trở về ăn một chén mì.

Sở lão tiên sinh ăn xong mấy miếng mì, liền gắp một miếng thịt gà. Cho thêm thịt cá cùng rau vào, miếng thịt gà chẳng những thoát nhìn trắng tinh xinh đẹp, ăn lên càng thêm non mềm hoạt hương, thập phần ngon miệng. Không chỉ mì cùng thịt gà ăn ngon, ngay cả rau xanh cũng ngon hơn bình thường. Sở tiên sinh một ngụm mì, một ngụm thịt gà, lại đến một ngụm rau xanh, không bao lâu một chén mì cũng đã thấy đầy.

Người trong phòng bao nhìn thấy ông ăn ngon lành như vậy, đều có chút thèm. Ăn xong mì, ngay cả canh ông cũng không buông tha, bưng chén lên uống sạch nước mì, nước mì nhìn như nước trong bình thường nhưng thật ra hương vị thoải mái thanh tâm tiên hương.

Chờ ông đem chén buông xuống, người trung niên ngồi gần ông cúi người hỏi: "Thầy, mì này như thế nào?"

"Rất ngon." Trên thực tế, nếu chỉ tính tới hương vị, chén mì này còn ngon hơn chén mì ông ăn năm đó, nhưng chén mì năm đó có ý nghĩa đặc thù với ông, cũng không thể chỉ nói tới hương vị không.

Sở lão tiên sinh từ chén mì này nhớ lại hương vị chén mì năm đó, đột nhiên nói: "Mùa đông năm 69....."

Cái niên đại kia, giống như Sở lão gia tử, người làm công tác văn hoá, là thu hương thế gia, đều trải qua một đoạn thời gian rung chuyển, là một thời kỳ gian nan. Lúc đó cuộc sống thực sự quá khổ, các phương diện sinh hoạt rất kém, rất nhiều người kiên trì không được, lựa chọn từ bỏ cuộc đời.

Sở lão tiên sinh dầy vò vài năm, vào mùa đông năm 69 rồi cuộc cũng có chút chịu không nổi, muốn từ bỏ..... Nhưng mà, người bạn âm thầm tiếp tế ông không biết có phải phát hiện ý tưởng của ông hay không, vào

sinh nhật của ông đột nhiên tặng một chén mì thọ tự tay làm.

Cuộc sống khó khăn, để tồn tại ông đã hao hết sức lực, làm sao còn nhớ rõ ngày sinh của mình, người bạn kia đến cùng chén mì thọ làm từ lương thực tinh, làm ông cảm động, cảm nhận được sự quan tâm ấm áp, cũng làm ông có thêm động lực tiếp tục kiên trì. Cho tới bây giờ, ông đều quên không được, mùa đông rét lạnh năm đó, người bạn mang đến sự ấm áp cùng chén mì thọ cho mình.

Đồng thời, ông cũng thấy may mắn, may mắn chính mình kiên trì, nếu không làm sao có thể bồi dưỡng ra một đám học sinh ưu tú như vậy. Sở lão tiên sinh nhìn học sinh chung quanh, khóe mắt bỗng nhiên có chút ướt át.

"..... Năm ấy, muốn trồng được lương thực thực không dễ dàng, càng đừng nói thịt gà..... Ông họ hân đã từng là ngự trù trong cung, hân đi theo học được một ít bản lĩnh, làm ra chén mì kia thật sự là rất thơm ngon, ta lúc ấy cảm thấy, đó là chén mì thọ ngon nhất cuộc đời mình. Về sau có hân cố vũ ta, còn nói về sau mỗi năm đều làm cho ta một chén mì thọ..... Kỳ thật mặc dù hân không lấy cái này ra hứa hẹn, ăn qua chén mì hân làm ta liền không muốn chết, rồi cuộc con người tồn tại mới có hy vọng, mới có thể nếm đến những món ngon..... Đáng tiếc, người này nói chuyện không giữ lời, đến bây giờ đã thiếu ta 21 chén mì thọ." Nói hết lời, ông đã rơi nước mắt đầy mặt.

Mọi người ở đây vẫn là lần đầu nghe thầy mình nhắc tới những năm tháng ông trải qua, một đám ở bên ngoài cũng là nhân vật có uy tín, danh dự lúc này hộc mắt đều có chút hồng, thậm chí hận không thể trở lại thời kỳ đó để giúp ông.

Rốt cuộc tuổi ông cũng cao, mọi người cũng không dám để ông quá mức thương tâm, liếc nhau một cái, người trung niên ngồi cạnh ông nói sang chuyện khác: "Nếu thầy thích, không bằng cho người làm thêm một chén mang tới đây."

"Không cần, một chén là đủ rồi." Sở lão gia tử xua xua tay, thu tay lại dùng khăn xoa xoa khóe mắt.

"Tuổi lớn, mắt kém, cho mấy đứa chè cười." Ông tự giấu một câu, nhìn về phía giám đốc chờ ở một bên, "Tôi có thể gấp đầu bếp làm chén mì này không?"

"Cái này....."

Nếu là đầu bếp trong khách sạn, giám đốc khẳng định một câu liền đáp ứng ngay, nhưng vị này cũng không phải vậy, lại còn có quan hệ mật thiết cùng Tư tổng, hẳn thật sự không dám đáp ứng lung tung.

Sở lão tiên sinh nhìn ra hẳn khó xử, cũng không ép buộc: "Không có việc gì, không gặp được cũng không sao."

Ông không sao, nhưng những người ở đây lại có sao, trong lúc nhất thời đều nhìn về phía giám đốc. Đôi mắt với ánh mắt áp lực của bọn họ, giám đốc vội nói: "Cũng không phải là không thể, chỉ là người làm chén mì này là bạn của Tư tổng chúng tôi, không phải đầu bếp trong khách sạn, cho nên tôi phải đi hỏi một tiếng trước."

Nghe nói Tư Cảnh Lâm đang ở khách sạn, mấy người ngồi đây hơi kinh ngạc, ngay sau đó người trung niên ngồi gần lão tiên sinh mở miệng nói: "Vậy anh dứt khoát mời cả Tư tổng lại đây, người nhiều náo nhiệt."

"Được, tôi đi hỏi một chút." Giám đốc cũng không dám đồng ý ngay.

Trong phòng bếp, quản lý bếp cùng Nguyễn Miên Miên giao lưu trò chuyện, không bao lâu, đầu bếp trưởng cũng bị hấp dẫn lại đây, những đầu bếp khác đang phải làm việc tuy không đi qua, lỗ tai cũng đóng lên, đặt sự chú ý qua bên này.

Nguyễn Miên Miên nói từ cơm chiên, cơm nhà, tới điểm tâm, món chính yến tiệc, thậm chí đối với món ăn cung đình đều rất am hiểu, ngay cả cách làm của một ít món ăn cổ xưa đều có thể nói ra vài câu, làm quản lý bếp cùng đầu bếp trưởng càng nói chuyện càng cô càng khiếp sợ, trong lòng đã nhận định thầy của cô là truyền nhân của ngự trù.

Đồng thời, Nguyễn Miên Miên cũng từ cuộc nói chuyện với bọn họ, học được không ít món ăn mới, cùng với cách làm hiện đại.

Tư Cảnh Lâm ăn xong mì, một bên nhìn cô cùng đầu bếp nói chuyện, trong mắt lộ ra vài phần tán thưởng cùng chút ôn nhu đến chính anh cũng chưa phát hiện ra.

Một bên, ăn xong một chén mì tho, còn có chút chưa đã thêm, Triệu Hữu Vi chú ý tới ánh mắt của Tư Cảnh Lâm, nhìn không được ở trong lòng "Ha" một tiếng, cảm thấy quả nhiên mặc kệ ngày thường lạnh lùng ra sao, gặp được người mình thích, đàn ông cũng có thể biến thành ôn hòa, dịu dàng.

Có Tư Cảnh Lâm ở đây, Triệu Hữu Vi cũng không dám quần lấy cô chủ nhỏ đòi đồ ăn ngon, nếu không để anh ta hiểu lầm là mình định đào góc tường thì không hay... Tuy rằng đúng là anh muốn đào góc tường thật, đặc biệt là ăn xong bát mì này.

Kiểm chút đồ ăn cũng được, nếu không ăn được món cô làm, Triệu Hữu Vi dứt khoát đi ra ngoài, chuẩn bị đi phòng bao ngồi gọi chút đồ ăn.

Bởi vì Nguyễn Miên Miên bên kia đang nói chuyện hăng say, hẳn liền không đi lên quầy rầy, cùng Tư Cảnh Lâm nói một tiếng rồi trực tiếp rời khỏi phòng bếp. Hẳn đặt phòng bao ở lầu hai, lúc trở về, liền đụng phải đám bạn học của Nguyễn Miên chuẩn bị rời đi.

"Mọi người đây là bạn học cũ của cô chủ nhỏ đi? Thanh toán liền giảm giá 20% cho mọi người, cứ nói là bạn của Triệu nhị thiếu." Nhìn thấy bọn họ, Triệu Hữu Vi nghĩ mình tốt xấu gì cũng ăn một chén mì của cô chủ không trả tiền, nên cho cô chút thể diện.

"Cảm ơn, không cần." Lớp trưởng một ngum cự tuyệt.

Ở Lầu Ngoại Lầu được giảm giá 20% có thể tiết kiệm không ít tiền, mấy người bạn học nghe được đều thập phần tâm động, nhưng lớp trưởng nếu đã cự tuyệt, bọn họ cũng không nói thêm gì. Bất quá một ít tính bạn học có tính cách hướng ngoại lại là cười cười nói lời cảm tạ, tỏ vẻ nhận tâm lòng của Triệu nhị thiếu.

"Chương mất 20% này, trực tiếp báo bữa ăn này tính dưới tên tôi." Triệu Hữu Vi hào phóng nói.

Hiển nhiên, hẳn đây là nhìn ra người dẫn đầu kia sẽ không đáp ứng, cố ý nói như vậy.

"Không cần, dù sao cũng là hợp lớp chúng tôi, như thế nào phiền toái người ngoài chi tiền." Lớp trưởng miễn cưỡng mỉm cười lịch sự.

Vương Bị nhìn ra hẳn có chút không vui, trong lòng đối với Nguyễn Miên Miên càng chán ghét thêm vài phần, cảm thấy người quen của cô ta cùng cô ta đều đáng ghét như nhau, ý vào có mấy đồng tiền liền cảm thấy chính mình ghê gớm lắm.

Cô ta suy nghĩ một chút rồi đột nhiên mở miệng: "Anh nếu là có tiền, không bằng đi giúp đỡ cô chủ nhỏ trong miệng anh một chút, để cô ấy sớm một chút đi học đại học, rốt cuộc đầu năm nay, bằng cấp ba thật sự có chút quá thấp."

Triệu Hữu Vi liếc mắt cô gái vừa nói chuyện một cái: "Cô gái này nói chuyện thật có chút buồn cười, cô chủ nhỏ nào cần tôi giúp đỡ, tôi không cần cô ấy giúp đỡ liền không tôi, cô ấy muốn học đại học hoặc là xuất ngoại du học cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi, không cần người khác phải nhọc lòng, đương nhiên, cô một người bình thường không hiểu mấy cái này cũng thực bình thường, tôi thay cô chủ nhỏ cảm ơn cô quan tâm."

Nói xong, hắn cũng lười lãng phí thời gian ở đây, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Uương Lệ nhìn bóng dáng hắn, sắc mặt có chút xanh, cổ tình bạn học bên cạnh còn nghị luận: "Xem ra Nguyễn Miên Miên hiện tại thật sự rất có tiền đây, thế nhưng con cháu nhà giàu như vậy còn cần cậu ấy giúp đỡ?"

"Mà nó, sớm biết rằng cậu ấy lợi hại như vậy, lúc trước nên ôm đùi." (ôm đùi ý nịnh nọt)

"Ôm đùi cái gì, trực tiếp theo đuổi làm bạn gái không phải càng tốt hơn sao."

Mấy bạn học nam nói giỡn, đương nhiên, tuy chỉ là đùa vui, chưa chắc không có vài phần thiệt tình bên trong.

"Một đám đại đàn ông, không tự mình nỗ lực phấn đấu, chẳng lẽ còn muốn ăn bám bạn gái?" ngữ khí Uương Lệ có chút khó chịu.

"Không phải, chúng tôi chỉ đùa một chút mà thôi, chính cậu không cao hứng cũng đừng giận cá chém thớt."

"Đúng vậy, có bản lĩnh tìm người chọc cậu mà phát giận đi."

Bạn học nam mới vừa rồi nói giỡn trực tiếp đáp trả.

Bên này bạn bè cũ vẫn đi quan hệ khá tốt lại tranh cãi, bên kia, giám đốc đã quay lại phòng bếp, chuyển thành câu của Sở lão tiên sinh tới Tư tổng.

Hắn vẫn hy vọng Nguyễn Miên Miên đi lên một chuyến, bởi vậy khi truyền lời không khỏi thêm chút tâm tu, đơn giản đem chuyện Sở lão tiên sinh mới vừa kể khái quát đơn giản một lần nữa.

Nguyễn Miên Miên đã từng từ trong miệng ông Ngô nghe không ít chuyện của những năm đó, nghe xong giám đốc nói, không quá đo dự liền đồng ý lên gặp.

Chờ Tư Cảnh Lâm và giám đốc đi cũng cô từ phòng bếp rồi đi, trong phòng bếp Bạch Ân sư phó nhận không được đi tới bếp cô vừa đứng.

Mới vừa rồi cô cắt mì cũng không nấu hết toàn bộ, trên mặt bếp đại khái còn dư lại một chút. Bạch Ân sư phó cầm lấy sợi mì lên nhìn kỹ, xác định mỗi một sợi mì đều có hình dạng hoàn, hơn nữa từ đầu tới đuôi đều có độ dày giống nhau, có chút tay nghề.

Hắn cầm lấy cục bột còn thừa lại bên cạnh, nhào xong cán mỏng, cầm lấy dao bắt đầu cắt mì. Mới cắt vài cái, hắn liền một bên lắc đầu một bên ngừng tay. Bếp trưởng bên cạnh thấy hắn buông dao, đuổi tay cầm lên mấy sợi mì hắn vừa cắt. Không sai biệt lắm, cũng có thể coi là sợi mỏng như châu, nhưng hắn không đều tay, ngược lại có một ít sợi lại hơi thô, nhìn liền không thoải mái.

"Còn phải nỗ lực." Đầu bếp trưởng vỗ bả vai hắn cổ vũ nói.

Tầng trên cùng. Từ trong miệng giám đốc biết được, người làm ra chén mì thọ kia chính là cô bé đứng bên cạnh, mấy người trong phong

bao đều có chút khó có thể tin, ngược lại là Sở lão tiên sinh tiếp nhận rất nhanh, một bên khen một bên mời cô ngồi đến bên người mình.

Đại khái Nguyễn Miên Miên trời sinh có thiện cảm với các bậc phụ huynh, không riêng mấy ông lão, bà lão ở ngõ nhỏ thích cô, Sở lão tiên sinh cùng cô hàn huyên vài câu sau cũng thực thích cô bé này.

Tư Cảnh Lâm cùng mọi người gật đầu chào hỏi, cung ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô cùng Sở lão tiên sinh nói chuyện vui vẻ, không khỏi nghĩ đến ông nội nhà mình lúc ỏi chuyện cùng cô cũng là như thế.

Một già một trẻ nói chuyện vui vẻ, những người khác liền có chút dư thừa, giám đốc thấy nơi này không còn chuyện của mình, dứt khoát tay chân nhẹ nhàng lui ra ngoài. Hắn xuống lầu, nghĩ đến nồi mì vừa rồi, trực tiếp đi vào bếp, kết quả phát hiện nào còn có mì gì, nồi mì cũng đã rửa sạch sẽ.

Biết được bọn họ đã chia nhau hết, giám đốc hừ nhẹ nói: "Hay lắm, mấy người dám ăn vụng trong giờ làm."

"Xem anh nói kìa, đầu bếp ăn món ăn như thế nào có thể nói là ăn vụng chứ? Gọi là ném đồ ăn." Quản lý bếp về mặt đứng đắn giải thích. Giám đốc trừng mắt một cái. "Được rồi, không phải còn có mì sao, tôi lại cho người làm một chén là được chứ gì." Quản lý bếp cùng giám đốc quan hệ cũng không tệ lắm, đối với anh mắt xem thường của giám đốc, chỉ có thể trấn an nói.

Chương 97

Editor: Thienyetkomanhme

Cũng đành vậy, dù sao mọi nồi mì ngon đã không còn, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng. Giám đốc chỉ có thể nhìn chỗ sợi mì sống nhỏ như chân kia nhắc nhở nói: "Nấu ngon chút."

Lúc giám đốc ăn mì gà, thì trên tầng cao nhất cuộc nói chuyện phiếm của Nguyễn Miên Miên cùng Sở lão tiên sinh cũng chuẩn bị kết thúc.

Đề tài bọn họ nói chuyện chủ yếu là quay quanh những món ăn ngon, bởi vậy người ở đây ngồi nghe cũng không cảm thấy nhàm chán, chỉ là lão tiên sinh đã lớn tuổi, sức khỏe cũng có giới hạn, không thể không trở về nghỉ ngơi.

Trước khi về, Sở lão tiên sinh nói muốn tặng chữ cho Nguyễn Miên Miên, để cô treo trong nhà chơi. Nguyễn Miên Miên cũng không biết là chữ của Sở lão tiên sinh khó có được tới mức nào, nghĩ chỉ là mấy chữ mà thôi, cũng không từ chối.

"Miên Miên, cháu muốn chữ gì?" Cho người đem giấy và bút mực tới, Sở lão tiên sinh hỏi cô.

Nguyễn Miên Miên suy nghĩ chốc lát nói: "Liền viết tên cửa hàng nhà cháu đi."

Mới vừa rồi bọn họ nói chuyện phiếm, Nguyễn Miên Miên thuận miệng nói đến cửa hàng nhà mình, lão tiên sinh còn tỏ vẻ chờ có thời gian liền qua ăn cơm, bởi vậy tất nhiên biết tên cửa hàng.

"Cô không nghĩ lại một chút sao, chọn một bài thơ từ gì đó mà mình thích?" Khó có khi thầy mình chịu tặng chữ, thấy cô chỉ cần năm chữ tên cửa hàng, người trung niên bên cạnh nhìn không được nhắc nhở.

"Tên cửa hàng vừa lúc có chỗ sử dụng." Nguyễn Miên Miên nói.

Cũng không phải cô muốn đổi biển hiệu, mà là định đem hình ảnh địa điểm của tiệm trên app com hộp thay

đổi một chút, rồi cuộc lúc trước chụp ảnh đại diện chính là tấm biển bằng gỗ ngoài cửa, nét chữ kỳ thật có điểm mơ hồ.

Sở lão tiên sinh thấy cô xác định muốn lấy tên cửa hàng, động bút chấm mực, rất nhanh trên giấy xuáy hiện năm chữ to "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc".

"Bút như đầu rồng, khí thế nổi liền, hành thư của ngài thật tốt!" Nguyễn Miên Miên thấy ông để bút xuống liền khen.

"Cháu còn hiểu thư pháp?" Sở lão tiên sinh nhìn về phía cô.

Nguyễn Miên Miên trong mắt hiện lên một tia hoài niệm: "Không tính là am hiểu a, chỉ là trước kia gặp một chị gái, được học qua một chút."

Thời nay, người trẻ tuổi học thư pháp rất ít, Sở lão tiên sinh nghe vậy, tức khắc có hứng thú: "Vậy cháu viết mấy chữ cho ta xem xem."

Không nói lão tiên sinh đối với cô không tồi, chỉ nhìn một cách đơn thuần rằng hôm nay là ngày mừng thọ của ông, Nguyễn Miên Miên cũng không có khả năng gạt đi hứng thú của ông, lập tức gật đầu nói: "Vậy cháu đây xin bêu xâu."

Cô cầm lấy bút, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra nên viết cái gì, tạm dừng hai giây, dứt khoát liền viết câu quen thuộc nhất trong đầu mình—— Miên Miên hoàng đế, ngấn với khâu a. Câu này là trong 《Kính Thi》, lúc trước mẹ cô chính là dựa vào câu này để đặt tên cho cô.

"Không tồi." Sở lão tiên sinh bình vài câu, lại khen nàng vài câu, cổ vũ cô nên cố gắng thêm, có rảnh liền tiếp tục học.

Chờ đến khi chia tay, Nguyễn Miên Miên cầm lấy bức chữ lão tiên sinh viết cho mình mà tạm biệt ông, còn chữ cô viết lại bị Tư Cảnh Lâm thuận tay cuốn lên.

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu còn không phát hiện, chờ khi đi từ phòng bao tiền vào thang máy mới nhìn đến cuộn giấy trong tay anh.

"Viết không tồi, vừa lúc trong phòng làm việc của anh thiếu một bức chữ." Tư Cảnh Lâm thấy cô nhìn về phía cuộn giấy trong tay mình liền giải thích.

"Đã lâu không viết nên rất ngượng tay, chờ lần sau em lại viết một bức cho anh đi."

Nguyễn Miên Milan nói như vậy, có nguyên do là lần này viết cảm thấy không thuận tay, còn có do câu thơ kia còn liên quan tới tên mình, cảm thấy anh treo trong phòng làm việc không quá thích hợp.

"Được." Tư Cảnh Lâm đáp ứng, nghĩ đến khó có hôm cô không cần mở cửa buôn bán, không khỏi đề nghị, "Em muốn đi dạo xung quanh không?"

Nguyễn Miên Milan đang muốn lắc đầu, đột nhiên nhớ tới lần trước nói muốn mời anh uống trà sữa, vì thế gật đầu: "Được ạ."

Lâu Ngoại Lâu vốn ở trung tâm thành phố, hai người ngồi xe không quá vài phút liền đến trung tâm thương mại phụ cận. Vào trung tâm thương mại, Nguyễn Miên Milan liền tìm tiệm trà sữa, cũng nói với anh: "Em mời anh uống trà sữa!"

Tư Cảnh Lâm thấy cô còn nhớ rõ lời nói lần trước, tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Chưa tới mười phút sau, trên tay hai người đã có thêm một ly trà sữa.

Nguyễn Miên Milan còn ổn, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cầm cốc trà sữa hồng hồng cũng khá hợp, nhưng thật ra Tư Cảnh Lâm, vốn dĩ tỉ lệ quay đầu đã rất cao, lúc này một tay bưng trà sữa, càng làm người ta ghé mắt nhìn.

Nguyễn Miên Milan phát hiện, nhẹ kéo tay áo anh: "Có cần em cầm giúp anh không?"

"Không cần." Tư Cảnh Lâm quét mắt nhìn ngón tay trắng nõn đang kéo ống tay áo mình nói.

Thấy anh cũng không để ý ánh mắt của người khác, Nguyễn Miên Milan lúc này mới không nói gì nữa, mà chuyên tâm uống trà sữa thơm ngon, ngọt mà không ngấy, trong tay.

Tư Cảnh Lâm vốn có ý đưa cô tới đây mua chút quần áo, giày dép cùng đồ vật mà con gái thích, không nghĩ tới cô đối với những cái này cũng không quá hứng thú, cuối cùng hai người ngược lại là đi dạo trong cửa hàng thú cưng.

"Anh xem cái áo cho mèo này rất đáng yêu đúng không? Hợp với Quà Quýt nhỏ đúng không?" Nguyễn Miên Miên cầm lấy một cái áo nhỏ màu xanh, hồng hỏi Tư Cảnh Lâm.

Tư Cảnh Lâm nhìn cái áo cho mèo, trả lời thập phần nghiêm túc: "Mèo lớn rất nhanh, đến mùa đông sợ là không vừa."

"Cũng đúng nhì." Nguyễn Miên Miên lúc này mới nhớ tới trời đã bắt đầu nóng lên, loại vải lông xù xù đã không còn phù hợp.

Cô buông cái áo xuống, lại cầm gậy chọc mèo ở bên cạnh lên. Tư Cảnh Lâm yên lặng đứng ở bên cạnh, ngẫu nhiên cho cô một ít ý kiến.

Nhân viên cửa hàng thú cưng ngay từ đầu còn đứng ở bên cạnh, sau lại cảm thấy chính mình có chút dư thừa, dứt khoát đứng ở cách đó không xa, chờ bọn họ có yêu cầu lại đi qua.

Đi dạo một vòng, Nguyễn Miên Miên đứng là chọn được không ít đồ vật, đồ chơi, thức ăn cho mèo, đồ ăn vặt, cái gì cần có đều có. Thấy đồ vật chọn không sai biệt lắm, Tư Cảnh Lâm thấy cô cúi đầu xem cao bồi lông mèo, liền đem những món đã chọn đưa đến quầy thu ngân tính tiền.

Nguyễn Miên Miên ngắm nghía xong, Tư Cảnh Lâm xách theo túi nói: "Đi thôi."

Nhân viên nữ: "Hoan nghênh quý khách lần sau ghé thăm." Trong thanh âm đó, Nguyễn Miên Miên theo bản năng đi theo anh ra ngoài, chờ đứng ở ngoài cửa hàng cô mới phản ứng lại đây. "Còn chưa có trả tiền."

Tư Cảnh Lâm nói: "Đã trả."

"Bao nhiêu tiền, em chuyển cho anh." Nguyễn Miên Miên vội nói.

"Không cần, coi như anh tặng cho Quà Quýt Nhỏ."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, không khỏi nói: "Đồ lúc trước nó dùng vẫn là ông Ngô mua, hiện tại lại để anh mua, cảm giác em làm chủ nhân thật không xứng đáng."

"Ai bảo vậy, ít nhất em làm cơm mèo bên ngoài bao nhiêu tiền đều không mua được." Tư Cảnh Lâm nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phía trước đột nhiên ồn ào, truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Tư Cảnh Lâm ngược mắt, nhìn thấy phía trước có một người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi cầm gậy bóng chày đuổi đánh một người đàn ông trẻ tuổi, người qua đường chung quanh đều chạy vội tránh né, anh liền giơ tay che chở người bên cạnh thối lui đến ven tường.

"..... Tên khốn nạn này, ai cho mày khi dễ con gái tao..... Mày không phải rất lợi hại sao? Có bản lĩnh đánh nhau với tao này! Đánh phụ nữ thì tính là bản lĩnh gì!"

"Ai u..... A....."

"Cái tay nào của mày đánh con gái tao? Không nói đúng không? Tao đây trực tiếp đánh gãy hai tay của mày!"

"A——"

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu đứng ở phía sau Tư Cảnh Lâm, còn tò mò nhìn chuyện phía trước, hơn nữa nghe ra câu chuyện từ lời nói của người đàn ông lớn tuổi, trong lòng cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi bị đánh thật xứng đáng.

Nhưng mà, lúc người đàn ông lớn tuổi đánh vào cánh tay tên bắt nạt con gái mình, trong đầu cô đột nhiên hiện lên hồi ức không tốt, cả người run lên, ngay sau đó khuỷu tay đụng vào mặt tường phía sau.

Tư Cảnh Lâm nghe được phía sau "bụp" một tiếng, quay đầu lại liền thấy mặt cô trắng bệch, hốc mắt đỏ bừng, nước mắt muốn rơi lại không rơi, ngực như bị cái gì đánh phải, hạ thấp giọng nói: "Anh ở đây, Đông Đông không phải sợ."

Nguyễn Miên Miên nghe được giọng nói của anh, giọt nước ở hốc mắt liền rơi xuống: "Đau....."

Biểu tình Tư Cảnh Lâm căng thẳng, ném mấy cái túi trên tay xuống đỡ cô: "Nơi nào đau?"

"Tay đau quá....."

Thấy tay phải cô cương cứng giữa không trung, một cử động nhỏ cũng không dám, nghĩ đến àn thanh vừa nghe thấy, lòng mày Tư Cảnh Lâm nhăn lại, ngay sau đó trực tiếp đỡ tay bẻ cô lên. Lúc này, Nguyễn

Miền Man còn đắm chìm ở trong hồi ức, cũng không phát hiện có cái gì không đúng, ngược lại lúc bị bế lên, theo bản năng hướng vào trong lòng ngực anh.

Ngay tại lúc Tư Cảnh Lâm đem túi ném xuống đất, xa xa mấy người đàn ông mặc tây trang đen đi theo họ đã chạy nhanh tới. Thấy anh trầm mặt ôm cô gái vội vàng đi ra ngoài, một người nhắc mấy cái túi mất đất, một người chạy nhanh đi gọi xe tới cửa, hai người khác thì mở đường bên cạnh.

Vốn dĩ người trong trung tâm mua sắm đang chú ý hai người đàn ông đang ẩu đả, nhìn đến một màn phim thần tượng này, không khỏi đem ánh mắt chuyển qua, thẳng đến khi bọn họ đi khỏi trung tâm mua sắm, mới tiếp tục quay đầu lại xem trò hay bố vợ đánh con rể tởm.

Tư Cảnh Lâm ôm người ngồi vào trong xe, cảm giác trước ngực đều ướt một mảnh, tức khắc liền không muốn đem cô buông xuống, mà nhẹ ồ ồ về cô trấn an: "Không có việc gì, rất nhanh liền đến bệnh viện, em lại kiên trì một chút....."

Đáp lại hẳn chính là tiếng khóc thút thút của người trong lòng ngực, dù cách quần áo anh cũng cảm thấy độ ẩm nóng của nước mắt. Tư Cảnh Lâm một bên tiếp tục dỗ cô, một bên nhíu mi, tức giận chính mình vừa rồi không bảo vệ cô tốt.

Tài xế làm việc cho anh cũng có mấy năm, chưa bao giờ thấy anh nói chuyện ôn nhu như vậy, trong phạm vi quy định, lại lần nữa tăng tốc độ xe. Hơn mười phút sau, xe rớt cuộc ngừng ở cửa bệnh viện, Tư Cảnh Lâm ôm người xuống xe, trước tiên chào hỏi qua bác sĩ khoa chỉnh hình đã chờ ở cửa chính.

Nhìn đến người tới, bác sĩ tiến lên nhẹ nhàng kéo tay áo cô lên để quan sát, lại chỉ nhìn đến khuỷu tay có một chút hồng sắp tan hết. Thấy cô bé đem mặt chôn ở trong lòng ngực người ôm cô, thân thể đều run nhẹ lên, bác sĩ thật cẩn thận bắt đầu bắt mạch.

"Đau....." Nghe thấy cô rầu rĩ hô đau, Tư Cảnh Lâm theo bản năng nhìn về phía bác sĩ trước mặt.

Bác sĩ có điểm trống rỗng không được ánh mắt này của anh, vốn định nói xương cốt cô bé này không bị gãy cũng không quá nghiêm trọng, lời nói tức khắc nuốt trở lại, sửa lời nói: "Vẫn là đi chụp X-quang trước rồi lại xem."

Tư Cảnh Lâm chạm nhẹ đỉnh đầu cô một chút, cúi đầu trấn an nói: "Ngaoan, đã đến bệnh viện, đợi lát nữa liền không đau."

Nói xong, anh đi theo bác sĩ lên lầu. Không bao lâu, đã có kết quả X-quang, bác sĩ xem một lúc, xác định cánh tay không có vấn đề. Nhìn thấy cô gái thân thể còn run nhè nhẹ, xác định cô cũng không giống như là đang giả bộ, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

"Ngài đem người đặt xuống một chút, chúng ta đi ra ngoài nói?"

Tư Cảnh Lâm nghe được lời bác sĩ, nhủ mi, vẫn là đem cô đặt lên giường bệnh. Cô bé xinh đẹp bị đặt lên giường bệnh, mắt hạnh nhắm chặt, hốc mắt đỏ một vòng, chớp mũi cũng hồng hồng, làm người nhìn không khỏi thương tiếc.

Tư Cảnh Lâm dùng khăn tay mang bên người lau khô gương mặt ướt đẫm nước mắt của cô, quay đầu giao phó hộ lý rồi mới ra cửa.

"Tư tiên sinh, thông qua kiểm tra, tôi bước đầu xác định cánh tay người bệnh hẳn là không có vấn đề, tôi muốn hỏi một chút, lúc trước người bệnh có gặp phải sự tình nghiêm trọng gì hay không?"

Mới vừa rồi cô vẫn luôn ở trong ngực khóc, Tư Cảnh Lâm cũng không có thời gian suy nghĩ cái gì, hiện tại nghĩ đến, cũng cảm thấy vừa rồi cánh tay của cô bị đập một chút, hẳn sẽ không xuất hiện hậu quả quá nghiêm trọng.

Nghe được bác sĩ nói, anh đem sự tình gặp được ở trung tâm thương mại nói một lần, ngay sau đó trong lòng hiện lên một từ ——PTSD.(PTSD: Hậu chấn tâm lý hay rối loạn căng thẳng sau sang chấn/chấn thương (tiếng Anh: Post traumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm thần có thể phát triển sau khi một người tiếp xúc với một sự kiện đau buồn... theo Wikipedia)

"Ngài nói như vậy liền có thể lý giải, bước đầu có thể xác định, cô hẳn là bị PTSD, cũng chính là bị thương liền có chứng ngại tâm lý, mà bệnh trạng hiện tại của cô, chính là biểu hiện của việc bị thương để lại bệnh trạng."

Nghe được bác sĩ phán đoán trùng với ý nghĩ trong lòng mình, biểu tình Tư Cảnh Lâm ngược lại càng khó xem vài phần. Nhìn đến người khác bị đánh gãy tay liền sinh ra PTSD, đã nói lên cô đã từng trải qua chuyện như vậy. Chỉ là ngẫm lại, đáy lòng Tư Cảnh Lâm liền tức giận vô cùng.

Bác sĩ nhìn đến vẻ mặt của anh, nhất thời đều có chút không dám nói nữa, thẳng đến khi anh chủ động hỏi phương pháp trị liệu mới mở miệng lần nữa: "Trước mắt nói, tâm lý trị liệu là biện pháp hữu hiệu nhất có thể trị tận gốc PTSD....."

*Lời bác sĩ còn chưa nói xong, cửa văn phòng đột nhiên bị gõ vang, ngay sau đó một hộ lý đẩy cửa ra nói:
"Người bệnh vừa rồi hình như đã không có việc gì." Từ Cảnh Lâm nghe vậy, lập tức đứng dậy vòng qua hộ
lý đi tới phòng bệnh. Trong phòng bệnh chỉ có một người, Nguyễn Miên Miên lúc này không có nằm, mà là
ngồi ở mép giường, tay phải vừa rồi cứng đờ không dám động cũng đã thả lỏng lại.*

Chương 98

Editor: Thienyetkomanhme

Uôn Nguyễn Miên Miên đang hơi rũ đầu, hai tròng mắt nhìn mặt đất, nghe được tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên. Nhìn thấy người tiến vào, biểu tình của cô có chút mất tự nhiên: "Thực xin lỗi anh Cảnh Lâm, để anh lo lắng."

"Em không có việc gì là tốt rồi." Tư Cảnh Lâm thấy cô trừ bỏ đôi mắt còn có chút hồng, tựa hồ đã khỏi phục như thường, nhẹ giọng nói.

"Em không có việc gì, tay cũng không đau." Nguyễn Miên Miên đứng lên đi đến bên người anh, nhìn thấy trước ngực anh ướt một mảnh, nhớ lại việc lúc trước mình gây ra..... hai tai đỏ bừng. Cô lại rũ mắt xuống, thanh âm mang vùi phần thẹn thùng: "Em, chúng ta trở về đi."

"Được, em đi rửa mặt trước đi." Tư Cảnh Lâm nói xong, hộ lý chạy nhanh tới dẫn cô đi vào toilet.

Bác sĩ theo sau lại đây nhân cơ hội hạ giọng nói: "Như vậy xem ra, bệnh trạng người bệnh tương đối nhỏ, trước cho cô ấy bình tĩnh lại đã rồi lại xem tình trạng bệnh phát triển như thế nào."

Bác sĩ vừa mới dứt lời, Nguyễn Miên Miên đã từ toilet đi ra: "Xong rồi, chúng ta đi thôi."

Tư Cảnh Lâm vốn muốn nói gì đó thấy cô ra liền dừng lại, gật đầu với cô, trực tiếp mang người rời khỏi bệnh viện.

Lên xe, Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu còn nhìn ra ngoài cửa sổ, không bao lâu liền dựa vào cửa xe nhắm mắt lại. Lúc này cả người cô đều rúc sát vào cửa xe, chỗ ngồi còn thừa một khoảng trống, dường như cô không có cảm giác an toàn, làm trong lòng Tư Cảnh Lâm có chút không thoải mái.

Anh qua kính chiếu hậu nhìn về phía tài xế, xác định đối phương đem cửa xe chốt kỹ, duỗi tay muốn đem người ôm lại đây, bàn tay do đến một nửa khi lại cảm thấy có chút mạo muội, cuối cùng chỉ đem áo khoác

cởi ra, đắp nhẹ trên người cô.

Điều hòa trong xe đang mở, áo khoác đắp lên, mang đến một trận ảm áp cùng mùi hương mộc mạc, nhàn nhạt, lông mi vừa dài vừa đen của cô gái đang dựa vào cửa xe, hơi run rẩy một chút, có lẽ là lúc này không muốn nói chuyện, cuối cùng cũng không mở mắt ra.

Hơn hai mươi phút sau, xe đi vào hẻm Hồ Lô, lại không giống trước kia ngừng ở đầu hẻm, mà là trực tiếp đi vào trong. Thẳng đến khi xe dừng lại trước tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nơi hẻm nhỏ, Tư Cảnh Lâm nhìn về phía người bên cạnh, thấy đôi môi của cô nhẹ nhấp, thần thái điềm tĩnh, tựa hồ đã ngủ say, không có lập tức gọi cô.

Đến khi mặt trời xuống núi, ánh chiều tà chiếu lên trên xe, Tư Cảnh Lâm lo lắng cô ngủ lâu trong một tư thế như vậy thân thể sẽ không thoải mái, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Đông Đông, đã về đến nhà."

Khi Nguyễn Miên Miên mới vừa lên xe, trong đầu không tự chủ hiện lên một ít hồi ức không tốt lắm, sau lại ngửi được mùi thơm nhàn nhạt, liền dần dần đi vào giấc ngủ.

Lúc này bị đánh thức, cô mở mắt ra, đồng thời theo bản năng ôm chiếc áo khoác vào lòng ngực. Thấy cô thức dậy, tinh thần có vẻ tốt hơn rất nhiều, lúc cô ngồi thẳng dậy Tư Cảnh Lâm đã xuống xe vòng tới cửa bên kia, mở cửa xe cho cô.

"Cảm ơn anh Cảnh Lâm."

Bấy giờ tinh thần Nguyễn Miên Miên nói lời cảm tạ rồi từ trong xe đi ra, trong lòng ngực vẫn ôm áo của anh như cũ.

Tư Cảnh Lâm đem bằng tốt nghiệp của cô, một bức chữ cùng túi xách từ trên xe xuống, giao chiếc túi xách nói: "Anh lấy chìa khóa mở cửa."

Mới vừa tỉnh ngủ còn mang theo vài phần lười biếng, Nguyễn Miên Miên liền gật đầu. Tư Cảnh Lâm cầm túi xách, lấy ra chìa khóa bên trong, đem cửa chính mở ra.

Cửa mới vừa mở, một con mèo cam hơi béo từ góc tường lao tới, bổ nhào được một nửa, chợt dừng lại, vẻ mặt ghét bỏ mà vòng qua người vừa mở cửa, cạo ở bên chân Nguyễn Miên Miên mềm giọng mà kêu "mieo mieo".

Nguyễn Miên Miên thấy nó đang chạy phanh gấp lại, mặt biến sắc trong giây lát, trên mặt cô lộ ra ý cười

nhột nhột, ngay sau đó ngữ khí ôn nhu mà nói nó: "Em không thể như vậy nha, anh Cảnh Lâm hôm nay còn mưa rất nhiều quà cho em, em như vậy là không lễ phép, không được như vậy nghe chưa."

Quả Quýt Nhỏ nghe không hiểu chỉ biết kêu một cái lùn nũng, còn ngứa bụng ra cho cô xoa. Nguyễn Miên Miên không có biện pháp với nó, ngồi xổm xuống dùng tay cào cào cằm, lại sờ sờ bụng nó.

Đắm chìm trong ánh hoàng hôn, trên người thiếu nữ cùng mèo con như được mạ thêm một tầng màu ấm nóng, thoát nhìn tốt đẹp lại ấm áp. Từ Cảnh Lâm đứng ở cửa thấy một màn này, ngực như là bị cái gì đụng trúng, có chút nhũn ra.

Nguyễn Miên Miên vuốt ve nó, lúc Quả Quýt Nhỏ lăn lộn một cái đứng lên, nửa bám trên đùi cô đuổi móng vuốt ra cào, cô mới cúi đầu nhận ra mình vẫn đang ôm áo khoác màu đen trong lòng.

"Không được." Nhìn ra nó còn ý định dùng móng vuốt gạt đứt nút tay áo bằng đá quý cổ xuống, Nguyễn Miên Miên vội ôm áo khoác đứng lên.

Phát hiện chính mình đem áo khoác của anh ôm đến nhũn nhúm, Nguyễn Miên Miên vội xin lỗi: "Em....."

"Không có việc gì." Nhưng mà lời của cô còn chưa nói xong, đã bị Từ Cảnh Lâm đánh gãy, sau đó hắn đuổi tay tiếp nhận áo khoác, tùy ý mà vắt lên cánh tay.

"Hai đứa đều đứng ở cửa lùn gì?"

Nghe thế thanh âm quen thuộc, Nguyễn Miên Miên quay đầu, quả nhiên nhìn thấy ông Ngô: "Ông Ngô."

"Ông."

Ông Ngô đi thẳng vào trong tiệm, bọn họ cũng đi vào theo.

"Hôm nay họp lớp thế nào?" Sau khi ngồi xuống, Ông Ngô lão gia tử nhìn về phía Nguyễn Miên Miên.

"Khá tốt a, gặp lại bạn ngồi cùng bàn lúc trước, người cũng không tệ lắm."

Nguyễn Miên Miên tránh nặng tìm nhẹ cùng ông hàn huyên hai câu, nhìn sắc trời bên ngoài nói: "Ông

Ngô còn chưa có ăn tối đúng không ạ? Cháu đi nấu cơm."

"Được, Cảnh Lâm cũng lưu lại cùng nhau ăn cơm, hôm nay dù sao cũng là ngày lễ, chúng ta cũng làm náo nhiệt chút." Ông Ngô cười nói.

Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu hỏi: "Vậy hai người có muốn ăn món nào không ạ?"

"Cháu cứ tự xem mà làm."

"Em làm gì cũng được."

Nghe được bọn họ nói, Nguyễn Miên Miên một bên nghĩ thực đơn một bên đi vào phòng bếp.

Chờ cô đi rồi, ông Ngô cố ý liếc mắt một cái xác định cô đã vào bếp, đập một cái vào cánh tay Tư Cảnh Lâm. Vô duyên vô cớ bị đánh, vẻ mặt Tư Cảnh Lâm có chút khó hiểu.

"Tên nhóc này, có phải khi để Đông Đông hay không?" Ông Ngô hạ giọng trừng mắt với anh.

"Không có ạ."

"Vậy vì sao hai mắt Đông Đông lại hồng hỏ?"

"Ở trung tâm mua sắm phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn, không cần thận đừng vào tay thôi."

"Không nghiêm trọng đi? Nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn, đừng để cho con bé nấu cơm." Ông Ngô lo lắng nói.

"Hửn là không có gì trở ngại."

Ông Ngô thả lỏng, đồng thời còn nhện không được lái nhái: "Cháu ở bên cạnh cũng không biết chăm sóc con bé, thế nhưng còn để nó bị đụng vào tay....."

Tư Cảnh Lâm không biết là không muốn nghe ông lái nhái, hay là lo lắng cho Nguyễn Miên Miên, đứng dậy nói: "Cháu đi bên trong hỗ trợ."

Anh nói xong, thực mau liền tới trong bếp.

Đang xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn, Nguyễn Miên Miên nghe được tiếng bước chân quay đầu, liền thấy người đàn ông mặc sơ mi trắng, ống tay áo hơi cuộn lên tới một ít đi vào. Tư Cảnh Lâm lần này cũng không hỏi cô, mà đảo qua phòng bếp một vòng, thấy rau xanh đặt trong bồn nước, trực tiếp đi qua bắt đầu rửa rau.

Nguyễn Miên Miên thấy tay anh đều dính nước, cũng không lại cự tuyệt việc anh hỗ trợ, mà là nhìn trên cổ tay anh nói: "Đồng hồ dính nước không có việc gì sao?"

"Không thấm nước, không sao." Tư Cảnh Lâm khi nói chuyện, đã rửa xong mấy cây rau, cầm hỏi cô, "Đặt ở chỗ nào?"

Phát hiện anh rửa rau còn rất sạch sẽ hoàn chỉnh, Nguyễn Miên Miên cầm lấy một cái rổ đặt ở trong tầm tay anh: "Đặt ở nơi này."

Ở trong phòng bếp, đem cơm nấu chín, nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị có trật tự, bật lửa bắt đầu nấu ăn, tâm tình Nguyễn Miên Miên đã thả lỏng lại.

Tư Cảnh Lâm thích ăn cá, ông Ngô tầm tuổi này cũng thích hợp ăn nhiều cá một chút, Nguyễn Miên Miên đem củ cải chua cùng vịt già hầm trước, liền bắt đầu làm cá.

Món cá này gọi là Nhị Long Diễm Châu, cho nên phải dùng đến hai đầu cá chép. Cá chép không cần quá lớn, xử lý sạch sẽ ướp gia vị đặt ở một bên, bắt đầu điều rán lên. Dùng bột mì, tinh bột, trứng gà, hạt mè, dùng dầu ăn rang cùng hạt mè, thái nhỏ hành, gừng, tỏi, cà rốt sắn sắn.

Cô đem cá chép ướp tốt thả vào chảo dầu, mùi vị đặc trưng của cá liền bay ra, làm người ta ngửi thôi cũng nuốt nước miếng.

Vì muốn trình bày đẹp, cô cầm đuôi cá lên, dùng cái muôi múc dầu nóng tưới lên người con cá, khi cá đã định hình mới để hoàn toàn vào trong nồi. Cá chiên xong có màu vàng ruộm, hình uốn lượn tự nhiên, giống như tư thế con cá chép nhảy qua Long Môn, hai con cá đặt trên bàn, thoát nhìn đặc biệt xinh đẹp.

Nguyễn Miên Miên thuận tay dùng củ cải khắc một quả cầu tinh xảo đặt ở giữa hai con cá, sau đó bắt đầu đổ nước sốt. Dùng rượu hoa đào tự nấu thay thế gia vị, sau đó cho thêm muối, đường, xì dầu, dầu, tỏi già..... Tinh bột, nước sốt để vào trong nồi nấu chín tưới lên thân cá, sau đó rải cà rốt thái sợi cùng hành thái lên,

màu sắc thoát nhìn tươi sáng, hương thơm bay bốn phía.

Nước sốt tưới lên thân cá, trong nháy mắt mùi thơm ngút ngàn, làm Tư Cảnh Lâm vốn dĩ đứng ở một bên, không tự chủ được tiến lên hai bước.

Nguyễn Miên Miên phát hiện, nghĩ người một nhà ăn cũng không cần chú ý nhiều như vậy, cầm lấy chén bên cạnh gấp ra chút thịt cá đưa cho anh: "Giúp em nếm thử."

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận chén đưa, cô lại nhắc nhở: "Cẩn thận xương cá."

"Miao miao....."

Anh gấp lên một miếng thịt cá, trong tiếng kêu của Quà Quýt Nhỏ ngoài cửa, đưa vào trong miệng, chỉ cảm thấy vừa thơm vừa mềm.

"Ăn nhạt vừa phải, thịt cá ngoài giòn trong mềm, tiền hương ngon miệng, quả thực là mỹ vị." Tư Cảnh Lâm khen nói.

Nguyễn Miên Miên cười một chút, đem món Nhị Long Diễm Châu đặt ở trong nồi hấp giữ ấm. Làm xong cá, cô lại làm thịt kho tàu, tôm xào Long Tinh, xương sườn hấp, rau xào tỏi nhuyễn, khổ qua nhồi thịt.

Tư Cảnh Lâm vào phòng bếp, ông Ngô một mình ngồi ở nhà chính cũng nhàm chán, nhìn đến bên cạnh có hai túi đồ hình như mua cho Quà Quýt Nhỏ, dứt khoát cầm mấy món đồ bên trong ra trên mào.

Quà Quýt Nhỏ ngay từ đầu còn cùng ông chơi, chờ trong phòng bếp bay ra mùi hương trong nháy mắt chạy đi. Ông Ngô một người cầm đồ chơi của mèo đùa nghịch, lại đem thức ăn cho mèo, cao bồi lông mèo từ trong túi ra đọc một lần, cũng có chút trống rỗng không được mùi thơm càng ngày càng nồng đậm.

Chờ đồ ăn tốt cuộc nấu xong bùng ra, nhìn vừa thơm vừa đẹp, sáu món một canh, ông Ngô "A" một tiếng: "Phong phú như vậy!"

"Dù sao cũng là nghỉ lễ." Nguyễn Miên Miên cười nói xong, múc một chén canh củ cải chua nấu vịt già đặt tới trước mặt ông, sau lại múc cho Tư Cảnh Lâm một chén.

"Canh củ cải chua nấu vịt hương vị quá được, uống lên thơm ngon lại kích thích khẩu vị." Ông Ngô dùng cái muỗng uống lên hai gục canh liền khen.

Tay nghề Nguyễn Miên Man tự nhiên là không có gì để nói, không chỉ canh ngon, vài món ăn khác cũng đều là tuyệt đỉnh mỹ vị.

Cá sốt ngoài giòn trong mềm, thơm hương mỹ vị; thịt kho tàu béo mà không ngán, thơm ngọt mềm xốp, vào miệng là tan; canh xương sườn hấp thanh đạm, xương sườn mềm lặn; tôm xào Long Tỉnh màu sắc thanh nhã, tươi mát ngon miệng; khổ qua nhồi thịt.....

Đừng nói ông Ngô, kể cả Tư Cảnh Lâm chiếc đĩa cũng chưa dùng lại một giây nào. Nhìn đến bọn họ ăn ngon lành như vậy, Nguyễn Miên Man cũng bắt đầu ăn uống, gắp lên một cái khổ qua nhồi thịt, cái miếng nhỏ cắn cắn.

Tư Cảnh Lâm thấy cô rút cuộc không chỉ uống canh suông, mà là bắt đầu dùng bữa, dùng đôi đũa mới gắp chút tôm bóc vỏ cùng xương sườn đặt vào trong chén cô.

Anh mới vừa gắp xong, ông Ngô cũng đi theo đôi chiếc đũa gắp cho cô miếng thịt cá: "Đông Đông cháu ăn nhiều một chút."

"Vâng, hai người cũng ăn nhiều một chút." Nguyễn Miên Man gật đầu nói.

Lúc nấu ăn cô sợ ăn không hết, đã cố ý giảm bớt phân lượng, bắt quá dư như vậy, ba người ăn sáu món một canh, ăn xong cũng chỉ có canh là còn thừa lại, cũng rất lợi hại.

"Cháu này ăn đến thật thoải mái." Ông Ngô cảm thán một câu, duỗi tay định mức thêm nửa chén canh nữa. Mới vừa rồi ông đã ăn không ít, Nguyễn Miên không dám lại để ông uống thêm, không khỏi nhìn về phía Tư Cảnh Lâm.

Chương 99

Editor: Thienyetkomanhime

Tư Cảnh Lâm trực tiếp cầm đi cái chén trong tay ông: "Ông đã ăn no rồi thì nên ngừng, không lại bội thực."

Ông Ngô xác thật đã rất no, nhưng nhìn canh còn thừa không ít, nhịn không được nói: "Canh ngon như vậy, không uống hết không phải rất lãng phí sao!"

"Không có việc gì, nếu ông thích buổi sáng ngày mai tới đây, cháu dùng canh này nấu mì cho ông." Nguyễn Miên Miên vội nói.

Nghe được lời này, ông Ngô tức khắc cao hứng lên: "Vậy được."

Ngồi nghỉ ngơi vài phút, ông Ngô đột nhiên nhớ tới cái gì, từ trong túi lấy ra hai vé xem phim: "Ông nhớ ra trường học còn cấp phát mấy vé xem phim, hai vé này qua hôm nay liền hết hạn, không bằng hai đứa đi xem phim đi?" Ông nói xong, đem vé đưa qua.

Tư Cảnh Lâm đang nghỉ ngơi nếu cơn nước xong liền rời đi ngay, thì có chút không yên tâm, nghe được ông đề nghị, cảm thấy đắn cô đi xem phim giải sầu cũng không tồi.

"Vâng."

Thấy anh tiếp nhận vé đồng ý rồi, Nguyễn Miên Miên không khỏi liếc anh một cái: "Anh hôm nay không bận sao?" Rốt cuộc trong ấn tượng của cô, anh giống như mỗi ngày đều rất bận.

"01/05 mọi người đều nghỉ, nó bận cái gì chứ." Ông Ngô nói như vậy, hiển nhiên là làm chủ động bỏ quên chuyện mấy năm trước kỳ nghỉ 01/05 anh cũng bận rộn đến không thấy bóng người.

Nguyễn Miên Miên còn chưa có đi rạp chiếu phim xem phim bao giờ, thấy anh nhận vé là có vé muốn đi,

đứng lên nói: "Vậy em đi rửa bát trước."

"Trở về lại làm, đã không còn sớm, hay đưa mau đi xem rồi mau trở về." Ông Ngô xua tay nói.

Nguyễn Miên Miên nhìn về phía ông: "Ông không cùng đi sao?"

"Ông không đi, tuổi lớn, sợ ồn ào."

Ông Ngô dứt lời, Tư Cảnh Lâm đứng lên nói đối cô: "Chúng ta đi thôi."

Nguyễn Miên Miên gật đầu, cầm lấy túi xách cùng anh đi ra ngoài. Ông Ngô tiễn bọn họ rồi đi xong, xoay người trở lại trong tiệm, chậm rì rì đem chén đĩa trên bàn thu vào phòng bếp rửa sạch sẽ, khóa chặt cửa lớn mới rời đi.

Vé xem phim trường học đưa cho ông Ngô cũng không có hạn định một bộ nào, hai người đi vào rạp chiếu phim, Tư Cảnh Lâm hỏi cô: "Em muốn xem phim gì?"

Nguyễn Miên Miên đảo qua poster phim trên tường, nhất thời có chút hoa cả mắt: "Em không biết, bộ nào cũng được."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, chỉ vào một poster phim mà mình cảm thấy cô sẽ có hứng thú: "Không bằng xem bộ này đi?"

Trung tâm poster là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc như đầu, tươi cười tự tin lại hào phóng, chung quanh là các nhân vật khác cũng đang nở nụ cười, chính thế liền lộ ra cảm giác ấm áp. Mà xem giới thiệu, đây đại khái là một bộ phim hài liên quan tới nấu ăn. Nguyễn Miên Miên nhìn về phía bức poster, gật đầu đồng ý.

Cách lúc chiếu còn có hơn mười phút, rạp chiếu phim đã tụ tập không ít người, có đôi yêu nhau, có bạn bè, còn có người một nhà, bọn họ một bên đợi một bên nói chuyện phiếm, trong đại sảnh tràn ngập thanh âm nói cười, thập phần náo nhiệt.

Nguyễn Miên Miên đi theo Tư Cảnh Lâm tìm được một vị trí ngồi xuống, liền chăm chú nhìn một nhà ba người gần đó, không biết suy nghĩ cái gì.

Tư Cảnh Lâm theo tầm mắt của cô nhìn đi, nhìn thấy một cặp ba mẹ tuổi trẻ mang theo cô con gái khoảng ba bốn tuổi. Cô bé mặc váy công chúa, đội vương miện sáng lấp lánh, ăn mặc xinh đẹp lại đáng yêu, lúc này

được ba bốn cho ăn bắp rang uống sữa bò, cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền.

"Vui vẻ là của người khác, tôi cái gì cũng không có....."

Di động của một thanh niên sau lưng đột nhiên phát ra câu nói này, làm Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt liếc qua một cái, ngay sau đó vỗ bả vai Nguyễn Miên Miên: "Chúng ta đi mua chút bắp rang bơ cùng trà sữa, lát xem phim thì ăn."

Nguyễn Miên Miên không thấy đói bụng, bất quá thấy mọi người xung quanh hoặc nhiều hoặc ít đều cầm chút gì đó ăn uống, vẫn là gật đầu cùng anh đi qua quầy ăn đồ ăn bên kia.

Tư Cảnh Lâm từ khi đi ra khỏi tiệm đã không mặc lại áo khoác, lúc này một thân sơ mi trắng dưới ánh sáng hơi mờ ảo của rạp chiếu phim, thoát nhìn trẻ hơn rất nhiều so với ngày thường, đi cùng một chỗ với Nguyễn Miên Miên, thoát nhìn tương tự với các cặp đôi khác trong rạp chiếu phim. Bất đồng chính là, giá trị nhan sắc của hai người bọn họ càng cao hơn một ít, làm cô nhân viên quầy bán bắp rang bơ trong rạp chiếu phim nhìn không được những bọn họ nhiều chút, hơn nữa mức bắp rang bơ muốn đầy tràn ra ngoài.

"Cảm ơn." Nguyễn Miên Miên tiếp nhận hộp bắp rang liền cười nói lời cảm tạ.

"Không cần khách khí." Cô nhân viên xua xua tay, còn hỏi có cần giúp cầm ống hút vào cốc trà sữa hay không.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy không sao cả, nhưng nghĩ tới người bên cạnh đại khái là không muốn người khác chạm vào ống hút của mình, nên vẫn từ chối.

Chờ bọn họ mua xong đồ ăn, phim cũng tới giờ chiếu. Tư Cảnh Lâm bung trà sữa, ở phía sau che chỗ cô đi qua chỗ kiểm vé.

Đi ở phía trước, Nguyễn Miên Miên ôm một hộp bắp rang, ngửi hương thơm ngọt nồng đậm, không nhịn được cảm lên một cái đưa vào trong miệng. Xem nhẹ vị ngọt hơi ngấy, bắp rang này thực ra ăn lên vẫn rất thơm. Đồ ngọt sẽ làm người ta thả lỏng, cũng sẽ làm tâm tình tốt hơn.

Có lẽ là do công lao của bắp rang, hoặc là đã lây nhiễm cảm xúc vui vẻ của mọi người xung quanh, Nguyễn Miên Miên cũng bắt đầu chờ mong bộ phim sắp chiếu.

Chờ tiền vào phòng chiếu phim, cô đem bắp rang đưa cho người bên cạnh: "Hương vị khá tốt, anh nếm thử đi."

Tư Cảnh Lâm ném một miếng, đem hộp đặt vào chỗ để bắp rang giữa hai người.

Trong cuộc đời lần đầu tiên xem phim ở rạp, đối với Nguyễn Miên Miên mà nói vẫn là có chút mới lạ, cô lặng lẽ đánh giá một vòng, sau đó mới nhìn chằm chằm màn hình phía trước. Phim bắt đầu chiếu phim, trong phòng chiếu phim tức khắc an tĩnh lại.

Đề tài nấu ăn tự nhiên không thể thiếu mỹ thực, phim vừa mới bắt đầu không bao lâu liền xuất hiện không ít món ngon, tỷ như dưới lầu nhà nữ chính có bán bánh nhân thịt, sạp bán khoai lang đồ viên. Nấm bột mì hơi vàng nặn bẹp, sau đó đem nhân thịt cho vào giữa, nặn thành viên rồi thả vào chảo dầu nóng, rất nhanh biến thành cái bánh vàng ruộm. Hai mặt bánh nhân thịt đều chiên vàng ruộm, mặt trên còn có chút dầu cùng nhiệt khí, đạo diễn còn thiếu đạo đức mà quay đặc tả cận cảnh, làm khán giả cách màn hình cũng cảm thấy thơm.

Trong phòng chiếu phim tức khắc vang lên thanh âm ăn uống rất nhỏ, hiển nhiên là người xem đều nhịn không được ăn đồ ăn mang vào. Nguyễn Miên Miên một bên xem, một bên cũng bắt lấy bắp rang ăn, đồng thời hiểu được, vì sao đi xem phim còn muốn mang đồ ăn vặt vào.

"Uống ngụm trà sữa." Thấy cô ăn không ít bắp rang, Tư Cảnh Lâm đem trà sữa đưa qua.

Sự chú ý của Nguyễn Miên Miên còn ở trên màn hình, dư quang nhìn đến ông hút đưa tới bên miệng, theo bản năng cúi đầu hút hai ngụm. Tư Cảnh Lâm hơi kinh ngạc, nhưng cũng không để ý, ngược lại đem trà sữa ly cử để nâng càng cao một ít cho cô dễ uống.

Ngồi ở phía sau bọn họ là một đôi tình nhân, cô gái thấy một màn như vậy, oán hận mà đá một cái vào người bạn trai mình, bạn trai mình một lòng đắm chìm trong bộ phim, kêu hắt lấy tờ giấy cho mình cũng chưa thấy phản ứng.

Bộ phim này chủ yếu nói về giấc mơ từ nhỏ là làm đầu bếp của nữ chính, nhưng người bên cạnh đều không ủng hộ, đặc biệt là cha mẹ nữa chính. Bởi khi còn trẻ họ có mở quán ăn nhưng bị phá sản, vẫn luôn đã kích nữ chính, nói cô giống họ, không có khả năng làm ra món ngon... Về sau khu nhà nữ chính có một đầu bếp về hưu chuyển tới, nữ chính biết được, mặc kệ đầu bếp xấu tính kiên trì tới cửa bái sư, rồi cuộc làm đầu bếp động lòng.

Nhưng mà, đầu bếp dạy cô ba ngày, liền nói thẳng cô không có thiên phú nấu ăn. Mọi người xung quanh biết được, có hảo tâm khuyên giải, có ác ý trào phúng, tóm lại đều khuyên cô từ bỏ mộng tưởng không có hy vọng này đi, thành thật tìm người bạn trai rồi kết hôn sinh con.

Nhưng chính vẫn như cũ không từ bỏ, cuối cùng, vị đầu bếp về hưu bị quyết tâm của cô làm cảm động, quyết định thử dạy cô một lần nữa. Bộ phim ngay từ đầu tiết tấu vui vẻ, còn lộ ra vài phần khôi hài, đến giữa phim, không khí bắt đầu có chút trầm trọng.

Nguyễn Miên Miên xem đến đoạn này, tay đặt ở hộp giấy lại không động, từ lời đầu bếp nói nữ chính không có thiên phú nấu ăn liên tưởng đến chính mình.

Ngược lại với nữ chính, cô đại khái là người được ông tổ nghề này ban cho sự ưu ái, lúc trước khi ba cô không cho phép học nghề, chỉ dựa vào tự mình mày mò là có thể làm ra một món ăn ngon, hơn nữa..... Cô còn có một khả năng thiên phú khác của người đầu bếp, đó chính là —— nguyên liệu nấu ăn qua tay cô xử lý, nấu lên sẽ càng tốt hơn.

Nếu nói nữ chính là không có thiên phú cho nên mọi người xung quanh không ủng hộ, Nguyễn Miên Miên nghĩ, vậy mình đại khái chính là sinh sai thời đại. Nguyễn Miên Miên vốn dĩ cảm thấy mình cùng nữ chính trong phim có chút giống, nhìn đến đoạn sau mới phát hiện, cũng không giống.

Lúc nữ chủ dựa vào nỗ lực của chính mình luyện ra một tay nghề nấu nướng tốt, tới lúc tham gia cuộc thi đầu bếp được giải quán quân, không có ai nói cô không thích hợp làm đầu bếp, càng không có ai uy hiếp đánh gãy tay cô không cho cô nấu ăn, cũng không có ai bắt cô thế không được phép nấu ăn cho người ngoài.

Lúc bộ phim kết thúc viên mãn, phòng chiếu phim đèn sáng lên, không ít người xem đều vì nữ chính rốt cuộc đạt được ước nguyện mà cảm động, có vài cô gái còn đỏ hốc mắt. Nhưng đại khái chỉ có một người, trực tiếp rơi nước mắt.

Đây là lần thứ Tư Cảnh Lâm thấy cô khóc, cảm giác giống như lần một, đều không tốt. Khăn mặt lúc trước đã cho cô dùng hết, Tư Cảnh Lâm trực tiếp giơ tay thay cô lau giọt nước mắt trên má.

Nguyễn Miên Miên cảm giác được bàn tay to trên mặt, trong nháy mắt nước mắt liền ngừng rơi, ngay sau đó giống như bị tay anh làm bóng mà lui người lại.

Thấy cô còn ngồi nguyên trên ghế, Tư Cảnh Lâm thu hồi tay hỏi: "Còn muốn xem thêm một bộ không?"

Nguyễn Miên Man lắc đầu: "Không, không ạ."

Cô đứng lên, cả đầu đều là động tác anh lau nước mắt cho mình vừa rồi, cùng với ánh mắt lúc ấy lộ ra ôn nhu cùng thương tiếc, trong lúc nhất thời chuyện cũ vừa mới nhớ lại cũng bị cảm xúc lúc này áp xuống.

Thấy cô đứng dậy vội vàng đi ra ngoài, Sau tai đổ một mảnh, Tư Cảnh Lâm đuổi tay che hờ cho cô nói: "Chậm một chút, cẩn thận bậc thang."

"Dạ." Nguyễn Miên Man lên tiếng, thẳng đến khi ra khỏi rạp chiếu phim hai mắt đều nhìn chằm chằm vào mặt đất.

Chờ ngồi vào trong xe sau, Nguyễn Miên Man nhận thật ra không nhìn chằm chằm sàn xe, mà là lấy ra di động.

Mở ra di động, cô theo thói quen mở ra khu bình luận của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

【5** còn: Kỳ nghỉ 01/05 ngày đầu tiên, ngủ một giấc ngon lành, cùng bạn bè chơi đến thực vui vẻ, chính là buổi tối đột nhiên thêm cơm chiên, đi một cửa hàng cơm chiên cũng coi như tương đối nổi danh, kết quả hương vị thật sự quá bình thường.....】

【h**h: Bố vợ tôi muốn ăn đậu phộng rang của tiệm, bởi vì tôi không mua được, lại bắt đầu tỏ thái độ với tôi, chủ tiệm mau mau mở cửa đi!】

【a**n: Người bạn từ thành phố bên cạnh chạy tới tìm ta, tôi rất cảm động, thế nhưng kết quả hẳn lại nói là bởi vì muốn nếm thử "cơm chiên cứu mạng" mới tới đây, thật là lãng phí cảm xúc của tôi mà, hừ! Chủ tiệm, vì cái này, tôi ủng hộ cô nghỉ ngơi thêm mấy ngày!】

【o**6: Chủ tiệm, tôi rất nhớ cô..... cơm chiên của cô, mau mở cửa đi! ps: Ngày Quốc Tế Lao Động vui vẻ ~】

【n**x: Rảnh không có chuyện gì, mở album trong di động ra xem, sau đó bị mấy bức ảnh chụp các loại cơm chiên lúc trước làm thêm, đúng rồi, còn có mấy món trong tiệm lúc trước: canh cá viên, bánh Thanh Đoàn, bánh rau dại, không thể để mình tôi thêm, hãy lên cho mọi người cùng thưởng thức một chút [hình

ảnh][hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]]

【6** ngày: Mả nó! Cho nên nói tôi làm cái gì buổi tối rồi còn chạy tới khu bình luận đi dạo đâu! Đột nhiên liền đổi bụng. 】

【mộng **k: Trong nhà có cơm thừa, vì thế buổi tối dùng bắp, cà rốt cùng lạp xưởng làm cơm chiên cho con gái, vẫn là con gái tri kỉ, đáng yêu, khen tôi nấu ngon ăn ngon, con ông chồng thẳng nam, nói thẳng tam làm so với trong tiệm kém xa, hừ!][hình ảnh] 】

.....

【4**b: Chủ tiệm ngày 01/05 vui vẻ nha! Sau khi trở về đừng quên cho món mới lên thực đơn. 】

【3**6: Ngày Quốc Tế Lao Động hẳn nên lao động chút, chủ tiệm như thế lại không mở cửa buôn bán, aiz..... 】

Nguyễn Miên Miên nhìn khu bình luận vô cùng náo nhiệt, khoe môi hơi hơi giơ lên một ít. Tư Cảnh Lâm dư quang vẫn luôn chú ý cô, thấy cô bỗng nhiên cười, trong mắt cũng mang ra vài phần ý cười nhàn nhạt.

Xe lại lần nữa đi vào hẻm Hồ Lô, vẫn ngừng ở trước cửa tiệm. Xe dừng lại, Nguyễn Miên Miên tùy tay cất điện thoại di động vào túi xách, cả người đã thả lỏng lại.

"Anh Cảnh Lâm, tạm biệt." Cô nói xong, đã kéo ra cửa xe đi xuống.

Tư Cảnh Lâm gật đầu nói: "Ngày mai gặp."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, nhìn anh một cái, ngay sau đó móc ra chìa khóa đi mở cửa.

"Mèo ô ~" Cửa còn chưa có mở, bên trong liền truyền đến tiếng mèo kêu. Chờ cô kéo cửa ra, một con mèo béo lập tức lao tới, thân thân mật mật dán ở bên chân cô.

Tư Cảnh Lâm hạ cửa sổ xe, thẳng đến khi cô mở đèn trong phòng, xoay người vẫy vẫy tay với mình, cuối cùng đem cửa chính đóng lại sau, lúc này mới cho tài xế lái xe đi. Nguyễn Miên Miên ở phía sau cửa nghe được thanh âm xe rời đi, chống cằm ngồi xồm xuống, một cái tay khác vuốt ve mèo béo một lúc mới một lần nữa đứng lên.

Chương 100

Editor: Thienyetkomanhime

Uốn đi cô chuẩn bị đi rửa bát đĩa buổi tối lưu lại, kết quả phát hiện chẳng những bàn bên ngoài sạch sẽ, đi vào bên trong, phòng bếp cũng đã được thu thập gọn gàng. Đoán được là ông Ngô dọn dẹp, cô thấy gương ngừng đồng thời lại có chút ảm áp, liền đem canh buổi tối còn dư lại cắt vào tủ lạnh, chuẩn bị sáng mai làm bữa sáng cho ông.

Từ phòng bếp ra, cô định đi rửa mặt, thấy Quả Quýt Nhỏ giống cái đuôi đi theo mình, tùy tay lấy ra một túi đồ ăn vặt mua hôm nay, mở ra cho nó. Quả Quýt Nhỏ ăn thì vẫn ăn, nhưng cảm giác còn không nhiệt tình như với cá khô, thịt khô mà cô làm cho nó. Nguyễn Miên Miên lại cầm hai con cá khô mình làm đặt vào chậu cơm cho nó từ từ ăn, lúc này mới có thể thoát thân đi phòng tắm.

Dòng nước ấm chảy từ trên xuống, trôi hết bụi bẩn mà mắt thường khó thấy, đồng thời cũng mang đi toàn bộ mệt mỏi ban ngày. Nguyễn Miên Miên khép hồ bơi mắt cảm thụ dòng nước ấm áp, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng móng vuốt cào vào cửa.

Cô mở mắt ra nhìn về phía ngoài cửa, biểu tình có chút bất đắc dĩ: "Chị không có việc gì, em ngoan ngoãn tự mình chơi một lúc đi."

Đại khái là vì nó sợ nước, không thích tắm rửa, mỗi lần thấy cô tiến trong phòng tắm liền ở bên ngoài cào cửa, một bộ dạng sợ cô ở bên trong chết đuối.

"Miao ô miao ô....."

"Được được, chị ra ngay." Nguyễn Miên Miên một bên nói một bên đẩy nhanh tốc độ tắm rửa. Ngoài cửa cũng không biết có phải mèo béo nghe hiểu hay không, an phận hơn chút, ngoan ngoãn ngồi xổm ở cửa.

Năm sáu phút sau, Nguyễn Miên Miên xoa tóc đi ra, oán trách mà trừng nó một cái: "Ngày mai liền cho em đi tắm."

"Mèo ô ~" thấy cô rút cuộc đi ra, Quà Quýt Nhỏ kêu một tiếng rồi chạy về nhà chính, một lát sau ngậm cây gậy đồ chơi từ trong ổ mèo quay lại.

Nguyễn Miên Miên còn muốn giặt quần áo, không rảnh chơi với nó, tùy tay đem gậy chọc mèo kẹp giữa hai cái ghế để nó tự chơi.

Chờ cô giặt, phơi xong quần áo, vừa thấy thời gian đã hơn 9 giờ 10, bắt tri bắt giác đã hết một ngày.

Ban ngày không có thời gian, lúc này cô mới có thể từ từ xem vừa bằng tốt nghiệp của nguyên chủ. Trê **II** ảnh chụp là nam nữ ăn mặc đồng phục giống nhau, thoạt nhìn tràn đầy sức sống thanh xuân, nguyên chủ cao một mét sáu mấy, so với nữ sinh cùng lớp cũng tính là cao, cho nên đứng ở bên cạnh hàng thứ hai.

Nguyễn Miên Miên duỗi tay sờ khuôn mặt nữ sinh duy nhất không cười trong bức ảnh, không tiếng động thò dài, đem ảnh chụp bỏ lại trong túi giấy, cẩn thận cất vào trong ngăn kéo. Ngày hôm nay, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, bởi vậy xem xong ảnh chụp liền trực tiếp tắt đèn ngủ.

Mèo béo ở bên người cô từ trước đến nay đều rất ngoan ngoãn, vốn dĩ còn ở trong phòng chạy tới chạy lui chơi đùa, chờ đèn tắt một cái, lập tức nhảy đến đuôi giường nằm xuống.

"Mèo ~"

"Ngủ ngon."

Nguyễn Miên Miên nói xong, nhắm mắt lại, không tới một lúc liền tiến vào mộng đẹp. Ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ thấy cái đó.

Cô ngủ say, ở trong mộng trở lại kiếp trước, khi cô còn nhỏ. Lúc bảy tám tuổi, tính tình cô còn có điểm ngoan cố, yêu ghét với ai đều biểu hiện ở trê **II** mặt, cho nên làm mẹ kế vốn đã không thích cô, nay đối với cô càng thêm cay nghiệt.

Một ngày kia, cô thừa dịp trong nhà không ai, trộm ở phòng bếp nấu ăn, lại không nghĩ rằng bị mẹ kế đột nhiên trở về nhìn thấy. Mẹ kế không có trực tiếp đi vào, mà là trộm rồi đi, sau đó đem cha cô gọi về xem.

Lần trước đã cảnh cáo cô không được phép nấu ăn tiếp, lần này người đàn ông tức giận cho cô một cái tát, mẹ kế ở phía sau xúi giục ông cầm lấy gậy gộc, thật sự muốn phết bỏ tay cô để cho một bầu học. Cánh tay giờ

cao gậy gỗ, mắt thấy liền sắp rơi xuống.....

"Không, không cần....."

Người trẻ **I** giường nhúu chặt mảy, đầu lắc liên tục, trong miệng thốt ra thanh âm mơ hồ. Mèo béo ghé vào đuôi giường lỗ tai giật giật, mở mắt ra ngẩng đầu, đứng lên đi đến đầu giường.

"Mèo....."

Thanh âm của nó rất thấp, nhưng vào ban đêm yên tĩnh, lại có vẻ rất lớn, nhưng dù vậy, người trẻ **I** giường cũng không tỉnh lại. Quà Quýt Nhỏ nghiêng đầu nhìn cô một hồi, thậm chí vươn móng vuốt nhẹ chạm vào cô một chút, cuối cùng nằm xuống bên cạnh gối đầu.

Trong mộng..... Lúc một gậy kia sắp rơi xuống, đánh vào co bé mới bảy tám tuổi, nhưng trong mắt lại lộ ra quật cường cùng sợ hãi, bỗng một bàn tay to trắng nõn, thon dài duỗi ra, đoạt được cây gậy kia lập tức ném trở lại.

Vẻ mặt độc ác của mẹ kế, cùng vẻ tức giận của người đàn ông bị gậy gỗ đập vào, đau hô một tiếng, đột nhiên cảnh trong mộng giống như bức gương nổ tung, hóa thành mảnh nhỏ rồi biến mất.

Giây tiếp theo, bé gái được đôi tay kia bế lên, nỗi sợ hãi vừa rồi được xoa dịu, cả cơ thể cô như được đắm chìm trong mùi gỗ nhẹ nhàng.

"Ngoan, không có việc gì." Thanh âm trầm thấp mà từ tính làm cô bé cảm thấy an tâm, đồng thời bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, lông mi cô rung động vài cái, rồi cuộc hoàn toàn che khuất hai tròng mắt.

Người trẻ **I** giường rốt cuộc an ổn ngủ, mèo béo ghé vào bên gối nửa mở hai mắt, ngay sau đó nhích gần lại người cô.

Bên ngoài, màn trời từ đen đặc dần dần biến đổi, lại biến thành màu trắng như bụng cá. Mặt trời mới mọc mang theo hàng vạn tia nắng xuyên tầng mây dâng lên, bụng cá trắng lại bị nhuộm thành màu đỏ.

Sáng sớm, tia nắng đầu tiên xuyên qua bức màn tiến vào phòng, người trẻ **I** giường vô ý thức xoay người, cánh tay trực tiếp đè lên mèo béo nằm gần đây. Bị đè tỉnh Quà Quýt Nhỏ mở mắt ra, không những không có câu gắt, còn trộm dùng đệm thịt sờ soạng đầy đến trước mặt mình.

Bị ánh mặt trời cùng cảm giác hơi ngứa trề **II** mặc đánh thức, cô mở mắt ra liền đối mặt với Quà Quýt Nhỏ đáng yêu, theo bản năng lộ ra nụ cười.

"Em như thế nào lại chạy đến bên này?"

Còn mang theo vài phần buồn ngủ cô duỗi tay đem nó kéo vào trong lòng ngực xoa nhẹ một hồi, sau đó mới ôm nó ngồi dậy.

Ngủ một giấc tỉnh lại, một đầu tóc đen bóng hơi xoã một ít, lúc này tự nhiên rối tung, cùng với ga giường màu lam tươi mát và mèo con trong lòng ngực, làm thoát nhìn có cảm giác xinh đẹp lười biếng.

Cô lúc có lúc không vuốt mèo trong lòng, trong đầu mơ hồ hiện lên giấc mơ tối hôm qua. Tuy rằng một giấc ngủ dậy đã không nhớ rõ toàn bộ chi tiết, nhưng cô mơ hồ có cảm giác, tựa hồ mình lại mơ thấy khi chuyện bị đánh gãy tay khi còn nhỏ.

Đây là chuyện cô đã luôn không muốn nhớ lại, ngẫu nhiên mơ thấy, mấy ngày kế tiếp tâm tình đều sẽ bực bội. Nhưng mà lúc này, cô chủ động nhớ lại, lại không có cái loại cảm giác này, tựa hồ đã có thể đối mặt một cách bình thường với đoạn hồi ức này.

Đương nhiên, cũng không xem như thoải mái, đại khái là bỗng nhiên hiểu rõ, cũng không phải tất cả cha mẹ đều sẽ yêu con cái, cảm thấy không cần thiết lại đắm chìm ở trong hồi ức không hay đó.

Nguyễn Miên Miên nghĩ, đây đã là cuộc đời mới của mình, thật sự không cần thiết nhớ kỹ những hồi ức đó.

Hôm qua dù ra sao, cũng là chuyện đã qua. Cô nghĩ, đại khái mình thật sự có thể buông xuống. Nguyễn Miên Miên dựa vào đầu giường, bỗng nhiên có loại cảm xúc cuộc đời phù du.

Lúc sau, cô cầm lấy di động nhìn thời gian, thấy đã hơn 7 giờ, lúc này mới từ trề **II** giường xuống dưới.

Thời tiết hôm nay không khác lắm với ngày hôm qua, cô xuống lầu trước đem cửa chính mở ra thông gió, sau đó mới đi phòng bếp làm bữa sáng.

Tối hôm qua đáp ứng nấu mì cho ông Ngô, cô rửa tay sạch sẽ liền bắt đầu lấy bột mì cùng bồn bắt đầu nhào bột.

Sơ với người khác nhào bột còn phải đo lường bột mì, lượng nước nửa ngày, bắt đầu nhào bột còn dính khắp nơi, động tác của cô liên tiếp, thông thuận như nước chảy mây trôi. Cho vào trong bồn thêm bột mì, thêm nước, thêm chút muối, tay ở trong bồn nhào mạnh, nhào nhẹ mấy vòng, cục bột cũng đã thành hình.

Chờ ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm cùng nhau tới, trong tiệm đã ba ra mùi hương mê người.

"Ha ha, Đông Đông đã nấu mì xong rồi." Ông Ngô ngửi được hương vị của canh vịt cười rộ lên, bước nhanh vào trong tiệm.

Nguyễn Miên Miên nghe được động tĩnh quay đầu lại, thấy bọn họ cùng nhau tới đây, không khỏi hỏi một câu.

"Ngày hôm qua Cảnh Lâm ngủ bên nhà ông." Ông Ngô thuận miệng nói.

Tư Cảnh Lâm nhìn về phía cô gái trước bệ bếp, thấy tinh thần cô không tồi, một đôi mắt hạnh xinh đẹp thanh khiết như được rửa qua nước, mờ mịt hôm qua đã tan đi, yên tâm, đồng thời tâm tình cũng tốt hơn.

"Còn có cái gì phải làm không?" Anh tiến lên hỏi.

"Đã làm xong hết rồi ạ, có mì củ cải chua vịt già cùng mì cá, anh muốn ăn loại nào?" Nguyễn Miên Miên nhìn về phía anh, thái độ tự nhiên lộ ra vài phần thân cận.

"Mì cá."

"Muốn trứng chiên không ạ?"

"Muốn."

"Ông Ngô ông muốn ăn trứng chiên không?"

Ông Ngô nhìn hai bọn họ, đang cảm giác ngày hôm qua hai đứa đi xem xong phim, tình cảm hình như tốt hơn không ít, liền nghe được Nguyễn Miên Miên nói, nhất thời bất chấp đag nghĩ cái gì.

"Muốn."

Được câu trả lời khẳng định, Nguyễn Miên Miên cầm lấy hai quả trứng gà nhẹ đánh một chút, lòng trắng

trứng cùng lòng đỏ trứng rơi vào trong nồi, vài phút dưới tay cô liền biến thành hai cái trứng chiên hình dạng hoàn mỹ, màu sắc mê người.

Mì củ cải chua vịt già là dùng canh dư lại tối hôm qua, mặt trẻ **I** còn bỏ thêm chút rau xanh, vốn là mì trắng canh trong, hương khí bốn phía, lại đắp lên một cái trứng chiên, thoạt nhìn càng làm người ta thêm nhỏ dãi.

Mì cá là dùng thịt cá băm nát, sau đó thêm bột mì nặn thành sợi, bản thân sợi mì đã thập phần trắng tinh tươi ngon, nước mì là dùng cá đầu, xương cá ninh ra, thêm rau xanh cùng trứng chiên, thoạt nhìn sắc hương vị đều đầy đủ.

Tư Cảnh Lâm bung mì ra, Nguyễn Miên Miên không lập tức đi ra ngoài, mà là đem bánh chiên xong từ trước ra đĩa rồi mới bung ra sau.

"Cháu còn chiên mấy cái bánh nhân thịt." Cô nói xong, đem đĩa đặt xuống.

Bánh nhân thịt không lớn, nhưng màu sắc vàng ruộm cùng mùi hương đều thực mê người. Tư Cảnh Lâm nhìn đến bánh nhân thịt, mỉm cười liếc nhìn cô một cái.

Nguyễn Miên Miên nở nụ cười mang theo điểm nguyệt ngừng chủ động nói: "Đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua trong phim điện ảnh có bán bánh nhân thịt, liền làm một ít."

Đã vài lần ăn mì, ông Ngô ngẩng đầu lên, kẹp lên một cái bánh nhân thịt sau nói: "Ông nói sao cháu còn làm bánh nhân thịt..... Ngô, ăn ngon."

Da mỏng nhân dày, bánh nhân thịt ăn lên còn có chút nóng, vỏ mang độ giòn, nhân lại rất mềm, phối hợp với nhân thịt bên trong, quả thực là thơm đến muốn cắn vào lưỡi đầu.

"Cảnh Lâm, cháu không có việc gì liền dẫn Đông Đông đi xem phim nhiều chút, xem mấy chủ đề về mỹ thực đó." Ông Ngô thổi khí ăn xong hơn phân nửa cái bánh nhân thịt, nhin không được nói.

Nghe ra ý tứ trong lời nói của ông, Nguyễn Miên Miên cười rộ lên, theo sau nói: "Ông nếu là có muốn ăn món nào có thể trực tiếp nói với cháu."

"Chỉ cần là cháu làm, ông đều muốn ăn." Lại cắn một miếng to ông Ngô nói. Nguyễn Miên Miên cười một chút, cũng gấp lên một cái bánh nhân thịt bắt đầu ăn.

Mồi cá ăn lên mềm hoạt tươi mới, Tư Cảnh Lâm động đũa liền có chút dừng không được, thẳng đến khi ăn hơn phân nửa chén, lại uống lên mấy ngụm canh sau, mới có thời gian nếm thử bánh nhân thịt.

Bánh nhân thịt vỏ mỏng, hàm răng nhẹ chạm vào liền cắn được nhân bên trong, nhân có thịt cá cùng thịt heo hòa hợp, mang đến một hương vị đặc biệt, bên trong có cái bắp xắt nhỏ làm giảm đi cảm giác dầu mỡ của nhân bánh, ăn lên càng thêm ngon miệng.

Bữa sáng ngon miệng có thể cho lòng người ta có một ngày mới vui vẻ, ăn xong bữa sáng mỹ vị cùng dinh dưỡng này, ông Ngô mang theo biểu tình vui sướng **H** **g** đứng dậy: "Ông cùng mấy ông bạn già có hẹn hôm nay đi câu cá, Đồng Đồng bánh nhân thịt của cháu còn có không? Ông muốn mang mấy cái cho bọn hắn nếm thử."

"Trong phòng bếp còn có một đĩa." Nguyễn Miên Miên nói xong liền đi vào gói cho ông. *TruyenHD*

Tư Cảnh Lâm nhìn vẻ mặt cao hứng của ông, nhắc nhở nói: "Hôm nay ông không thể ăn thêm bánh nhân thịt, đợi lát nữa cháu sẽ gọi điện thoại qua hỏi thăm." Ông Ngô nghe vậy, tươi cười nháy mắt biến mất, trừng anh một cái nói: "Cháu thích gọi thì gọi, dù sao ông không định ăn thêm."

Chương 101

Editor: Thienyetkomanhme

Hôm qua ko có chương mới nay đăng bù cho cả nhà <3

Ngày hôm qua Tư Cảnh Lâm đã nghỉ ngơi một ngày, hôm nay dù sao cũng phải đến công ty. Chờ ông Ngô cầm bánh nhân thịt đi rồi, anh cũng theo sau rời đi.

Nguyễn Miên Miên cũng không có nặng bên này nhẹ bên kia, lúc anh đi, cũng gói cho anh một hộp bánh nhân thịt. Tiễn bọn họ rời đi, cô đem chén đĩa thu thập sạch sẽ, cầm gậy treu mèo chơi với Quả Quýt Nhỏ ngoài cửa.

"Cô chủ nhỏ, đang chơi với mèo sao?"

Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm ngẩng đầu, liền nhìn thấy Triệu Hữu Vi với vẻ mặt tươi cười đi tới.

"Ừâng."

Cô đáp lời đứng lên, không nghĩ tới Quả Quýt Nhỏ cũng đuổi theo gậy treu mèo trong tay cô nhảy dựng lên.

"Ha ha! Mèo nhà cô cũng thật lợi hại, nhảy thật cao, đáng người rơi xuống cũng soái khí." Triệu Hữu Vi vỗ tay nói.

Nguyễn Miên Miên đoán hắc vô duyên vô cớ khẳng định sẽ không tới đây, thấy hắc chỉ khen Quả Quýt Nhỏ, chủ động hỏi: "Anh tới đây có việc gì sao?"

Triệu Hữu Vi không trực tiếp trả lời, mà là hỏi lại: "Ngài hôm nay không bận đi? Không cần cùng Tư tổng ra ngoài đi chơi phải không?"

Thấy hắn còn dùng cả kính ngữ, Nguyễn Miên Man lắc đầu. Triệu Hữu Vi thấy vậy, yên lòng, trề **I** mặt tươi cười càng tha thiết thêm hai phần: "Vậy có thể phiền toái ngài hôm nay chịu mệt một chút, lại làm yến tiệc giống lần trước được không?"

Hắn cũng coi như khách quen kiêm khách hàng lớn trong tiệm, thấy hắn khách khí như vậy, Nguyễn Miên Man nghĩ dù sao cũng nhàn rồi, do dự hai giây rồi vẫn đồng ý.

"Cảm ơn cô chủ nhỏ, co cần nguyên liệu nấu ăn nào tôi cho người đưa tới." Triệu Hữu Vi nói.

Mấy ngày nay nghỉ ngơi, trong tiệm xác thật không còn nguyên liệu nấu ăn, Nguyễn Miên Man nói:

"Nguyên liệu tự nhiên là căn cứ vào món ăn mà anh muốn ăn."

"Đồ ăn địa khái giống lần trước là được, bắt quá hôm nay khả năng cao là nhiều người tới hơn, phiền toái cô làm nhiều hơn năm, sáu món."

Triệu Hữu Vi sau khi nói xong, hai người tiến vào trong tiệm, Nguyễn Miên Man lấy ra giấy bút cùng hắn thương lượng tốt, liệt kê một danh sách cho hắn. Hắn cầm tờ giấy nói lời cảm tạ liền rời đi trước, Nguyễn Miên Man một lần nữa ngồi ở cửa chơi với mèo.

Bữa tiệc lần này thời gian so với lần trước sớm hơn một ít, 6 giờ buổi chiều bắt đầu. Chờ có người đem nguyên liệu nấu ăn đưa tới, Nguyễn Miên Man liền tiến vào trong phòng bếp chuẩn bị làm trước mấy món tốn nhiều thời gian.

Lúc cô mới vừa xuyên qua, mang theo tâm lý có vài phần lừa mình dối người, cảm thấy mình không thích nấu ăn, mặc dù mở cửa hàng này, cũng là vì thay nguyên thân trả nợ. Lúc này, bỗng chút khúc mắc cô nhìn nguyên liệu nấu ăn phong phú trề **I** mặt bàn, bỗng nhiên phát hiện —— quả nhiên cô vẫn thích nấu ăn.
. TruyenHD

Nguyễn Miên Man lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu xử lý lần lượt các nguyên liệu nấu ăn. Dem các nguyên liệu cần ướp, rửa, cắt xử lý tốt xong, cô ăn bữa trưa đơn giản rồi lên lầu ngủ một hồi.

Hơn nửa giờ sau, cô lại lần nữa vào phòng bếp, lúc này mới chính thức bắt đầu nấu ăn. Khi cô bắt đầu nấu ăn, từng đợt mùi hương theo cửa sổ cùng cửa chính bay ngoài, làm người đi ngang qua người thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

"Đông Đông hôm nay không phải đóng cửa hàng nghỉ ngơi sao? Như thế nào lại làm đồ ăn rồi? Quả thực

thèm chết người mà."

"Ôi nghĩa, không mở cửa hàng còn không làm cơm chính mình ăn sao?"

"Búc này cũng chưa tới giờ cơm mà....." Nước miếng thật sự chảy ra, bọn họ nghị luận vài câu, vội rời khỏi ngõ nhỏ.

Chưa tới 6 giờ, một đám người già trẻ, lớn bé quần áo nghiêm chỉnh tiến vào hẻm Hồ Lô, làm mấy ông lão, bà lão ngồi ở đầu hẻm không khỏi chú ý.

"Sẽ không phải là khách hàng nhà Đông Đông chứ?"

"Chắc vậy, rốt cuộc ngõ nhỏ cũ nát của chúng ta, cũng chỉ có cửa hàng nhà con bé hấp dẫn người tới."

"Búc trước chị Nguyễn đi, tôi còn lo lắng cho con bé, không nghĩ tới nó có bản lĩnh như vậy, thế nhưng đem cửa hàng buôn bán đến phát đạt."

"Ai nói không phải đâu, lúc trước ai có thể nghĩ đến hôm nay, ông lão nhà tôi còn luôn nói đáng tiếc cho con bé, nhưng hiện tại xem đi?"

"Đúng vậy, cửa hàng nhà con bé buôn bán tốt, làm ngõ cũ của chúng ta lại bùng sức sống một lần nữa, hiện tại so với trước kia đúng là quá náo nhiệt, hơn nữa, không biết có phải có nhiều người ra vào hơn hay không, nghe nói ngõ nhỏ chúng ta muốn lắp đèn đường."

"Đâu chỉ có vậy, bà không phát hiện, hiện tại ở đầu hẻm bán đồ ăn, bán trái cây cũng dễ hơn sao? Những người trẻ tuổi đổ lại đây ăn cơm đều rất tốt bụng, đi ngang qua hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ mua một chút."

"Đúng vậy, lần trước tôi ở đầu hẻm bán dưa chuột, thấy trời mưa liền lấy cái bao nilon ra đựng chuẩn bị về nhà, kết quả có anh thanh niên từ trong ngõ đi ra trực tiếp mua toàn bộ dưa chuột của tôi."

Ước là một việc thiện âm lòng, nhưng bà lão vừa nói xong, chung quanh lại có mấy ông lão cười rộ lên, "Ha ha ha ha....."

Bà lão tức khắc không cao hứng: "Cậu thanh niên có lòng tốt như vậy, có cái gì buồn cười?"

"Không phải, bà không biết sao? Những thứ khác của chúng ta không đề cập tới, dưa chuột là bán tốt"

nhất, bởi vì Đông Đông làm nộm dưa chuột rất ngon, rất nhiều người lo lắng trong tiệm đã bán hết nộm dưa chuột, đều thích tự mang dưa chuột qua tìm con bé làm."

"Bà không biết rồi, còn có người bán thức ăn ở chợ bên kia, cố ý kéo một xe ba bánh dưa chuột chạy đến đầu hẻm bán đấy."

Bên kia, đoàn người Triệu Hữu Vi đã tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

"Thơm quá a!" Một thiếu niên ước chừng mười sáu bảy tuổi vừa đến cửa liền nhận không được nhẹ thốt lên.

Cảm thấy xong, thiếu niên có khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo hướng Triệu Hữu Vi nói: "Triệu nhị ca, anh thật tệ nha, thế nhưng lần trước không gọi em tới đây ăn."

Triệu Hữu Vi cảm thấy cạn lời, nói: "Lần trước em căn bản không ở thành phố A, làm sao mà gọi em?"

"Dùng di động gọi chứ sao, em có thể trực tiếp bay tới." Thiếu niên nói.

Triệu Hữu Vi trợn mắt: "Anh Văn mau quán em trai anh."

Lúc này đây, trừ bỏ sáu người lần trước, còn có thêm một ông lão, thiếu niên vừa rồi mở miệng cùng một người thanh niên nữa.

Mấy ông lão không để ý tới bọn tiểu bối tranh chấp nếu không ảnh hưởng toàn cục, đi thẳng vào trong cửa hàng. Triệu Hữu Vi thấy vậy, cũng lười để ý tới thằng nhóc bị chiều hư, đi theo vào trực tiếp vào phòng bếp.

"Đồ ăn đã làm tốt một phần, chính anh bung ra một chút được không?" Nguyễn Miên Miên quay đầu nhìn đến hắn liền nói.

Triệu Hữu Vi hít sâu một hơi, không nhận xuống cầm lấy chiếc đĩa ăn trước một miếng thịt anh đào.

"Vẫn là cô nấu ngon, lần trước tôi đi nhà hàng cũng gọi một phần thịt anh đào, hoàn toàn không có vị anh đào, thật là một chút cũng không chính tông."

Nguyễn Miên Miên thật ra biết, thịt anh đào lưu truyền đến nay, nguyên liệu bên trong trê **II** cơ bản đã không còn dùng tới anh đào, mà là lấy hồng khúc tạo màu, nhìn giống nhau mà vị không giống, bởi vậy thay đồng nghiệp giải thích: "Chỉ là cách làm bắt đồng mà thôi."

Triệu Hữu Vi gật gật đầu, dưới sự chỉ đạo của cô, dùng khay bưng chân vịt ngâm, nộm dưa chuột, đậu phộng rang, ngó sen đâm đường, thịt thỏ trần bì mang ra trước.

Người nhiều, giữa nhà chính ba cái bàn vuông trực tiếp kê sát nhau tạo thành dãy bàn, Triệu Hữu Vi đem đồ ăn đặt tới trên **II** bàn, mọi người ngửi hương thơm, cũng không ai quan tâm vì sao hẳn lại tự bê đồ ăn ra, không nói hai lời trực tiếp cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn.

"Thịt thỏ này không tồi." Ông Triệu ăn một ngụm thịt thỏ trần bì, liên tục gật đầu.

Thịt thỏ trần bì, tên như ý nghĩa tất nhiên là có trần bì, ngoài ra còn cho thêm hoa tiêu, gừng..... Có gia vị sơ chế qua, chờ làm xong, một chút mùi tanh đều không có, bên ngoài dẻo dai bên trong non mịn, còn mang theo chút mùi hương đặc trưng của trần bì, đặc biệt kích thích vị giác.

Ông Nhậm lại gặp trước một cái chân vịt ngâm lần trước đã ăn qua, cảm thấy vẫn mỹ vị trước sau như một.

So với máy ông lão nhâm nháp từ từ thưởng thức, những người trẻ tuổi cầm chiếc đĩa mỗi món ăn trên **II** bàn đều nếm một lần. Đặc biệt là người nhỏ tuổi nhất, càng là ăn đến hình tượng cũng không cần, tay trái cầm thịt thỏ, tay phải còn cầm một cái chân vịt. Dương nhiên, người lớn lên đẹp, dù ăn như vậy cũng không có vẻ thô lỗ.

Triệu Hữu Vi thấy chính mình cực cực khó khăn mang ra, bọn họ hỏi cũng không hỏi một tiếng liền bắt đầu ăn, không cao hứng nói: "Mấy ông thì thôi không tính, mấy người còn muốn làm đại gia à? Bên trong còn có rất nhiều đồ ăn, mau cùng tôi vào bưng thức ăn đi!"

Một ngụm thịt thỏ một ngụm chân vịt, thiếu niên yên lặng ở trong lòng cảm thán, không nghĩ tới cửa hàng này cũ nát lại ăn ngon như vậy, nghe được từ mẩu chót "Bên trong còn có rất nhiều đồ ăn" lập tức đứng dậy nói: "Em đi theo anh!"

Triệu Hữu Vi nhìn hẳn tay phải còn cầm đôi đĩa tay trái cầm chân vịt, chỉ vào tay hẳn nói: "Em đem chiếc đĩa đặt xuống trước."

Thiếu niên mới không thêm để ý tới hẳn, từ ghế bước ra liền đi thẳng đến phòng bếp.

"Này! Văn Thần Húc!" Triệu Hữu Vi vừa thấy tư thế này của nó liền đoán được, nào muốn hỗ trợ, rõ

ràng là chuẩn bị đi ăn vụng.

Kêu một tiếng không phản ứng, Triệu Hữu Vi quay đầu nhìn về phía anh trai hần: "Anh Văn, anh mặc kệ không quản nó?"

Anh Văn gắp lên một viên đậu phộng, nhai kỹ nuốt chửng sau mới ngẩng đầu dùng ánh mắt ý bảo một chút ông lão nhà mình bên cạnh, tỏ vẻ có ông ở đây chính mình quản không được.

Cho Triệu Hữu Vi một ánh mắt thương mà không giúp gì, anh Văn cúi đầu tiếp tục ăn. Mới mấy món ăn mà thôi có thể là mấy người ăn đến đâu cũng không ngẩng lên, thật là không tiền đồ!

Triệu Hữu Vi đảo qua hần cùng hai thanh niên khác, chửi thề một câu, xoay người hướng phòng bếp đi.

Không có biện pháp, tiếc là hần tìm cô chủ nhờ cậy, cũng không thể để mặc cô trong phòng bếp tự xoay sở. Xoay người, vừa rồi còn chửi thề người khác không tiền đồ, hần liền giơ tay lau khóe miệng, sau đó mới bước vào phòng bếp.

"Tôi nói....."

Triệu Hữu Vi vốn dĩ định cảnh cáo tên nhóc kia an phận một ít, chớ chọc bực đầu bếp làm mọi người đều không có cơm ăn, kết quả vào trong phòng bếp liền thấy, hần thế nhưng không quay rồi bên trong cũng không ăn vụng, mà là tỏ vẻ ngoan ngoãn đứng cạnh bếp.

Đây vẫn là tiểu bá vương nhà họ Văn, bị sủng đến vô pháp vô thiên sao? Triệu Hữu Vi xoa xoa hai mắt, thấy hần vẫn là một bộ dạng ngoan ngoãn, tức khắc cảm thấy đôi mắt mình muốn mù!

"Oa! Chị gái nhỏ thật là lợi hại quá!" Thiếu niên trắng nõn tinh xảo, thanh âm trong trẻo, xưng hô "Chị gái nhỏ" như vậy từ trong miệng hần thốt ra, không những không buồn nôn, ngược lại lộ ra vài phần thân cận.

Oa! Em trai đây là chuyện gì vậy! Triệu Hữu Vi ngo ngẩn đi qua, vẻ mặt nghiến cừ nhìn hần.

Chú ý tới tầm mắt của hần, Văn Thần Húc nghiêng mắt trừng hần một cái, nâng lên cằm chỉ chỉ đồ ăn bên cạnh cho hần mau bung ra ngoài.

Đúng, quả nhiên vẫn là thiếu niên nghịch ngợm mà mình biết!

Triệu Hữu Vi khẳng định xong, trừng hắt một cái: "Không phải nói vào hồ trợ bụng thúc ăn sao? Em đứng đây tỏ vẻ ngoan ngoãn làm gì?"

Văn Thần Húc nhe răng trừng mắt mà dùng biểu tình cảnh cáo Triệu Hữu Vi, ngữ khí ngoan mềm nói: "Triệu nhị ca anh nói cái gì vậy? Em định ở chỗ này xem chị gái nhỏ nấu ăn, anh mau bụng ra đi."

Mẹ nó có bệnh đi! Uốn cũng không trông cậy vào hắt hồ trợ, Triệu Hữu Vi lười lại để ý đến hắt, đem món ăn trên **II** mặt bàn thượng bụng đi.

"Cậu không ra ăn cơm sao?"

Chờ Triệu Hữu Vi rời khỏi đây, Nguyễn Miên Miên nghiêng mắt nhìn về phía thiếu niên còn đứng bên người mình.

"Chị làm đồ ăn xem rất thú vị, em muốn nhìn một chút món ngon như vậy là làm bằng cách nào." Văn Thần Húc hướng cô nở nụ cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, ngay sau đó như là đột nhiên nhớ tới hỏi, "Đúng rồi, em có thể ở chỗ này xem không?"

Thiếu niên ngoan ngoãn, xinh đẹp, nói chuyện lại dễ nghe luôn là làm người thích, Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu, thuận tay từ nồi niêu múc cho hắt một chén canh.

"Thơm quá, cảm ơn chị gái nhỏ." Hắt thổi chén canh nóng hằm hập nhấp một ngụm, hai mắt sáng ngời, "Ngon, đây là canh gì?" Nguyễn Miên Miên cười nói: "Canh nấu Long Tỉnh."

Chương 102

Editor: Thienyetkomanhme

Canh này trừ bỏ nấm bào mưa, còn dùng tới cá nhung, chân giò hun khói cắt nhỏ, táo, đậu Hà Lan, đậu mằm, lòng trắng trứng, nấm bào mưa bản thân đã rất tươi ngon, thêm nguyên liệu khác càng thơm, uống lên ngon miệng, quả thực có thể nuốt luôn đầu lưỡi.

Bên ngoài, Triệu Hữu Vi lại mang ra thịt anh đào, bò câu hầm, nhĩ long Diễn Châu.

"Thịt anh đào này ông mau ném thử, đặc biệt ngon, hương vị ông chưa ăn tới bao giờ đâu." Ông Triệu đến thịt anh đào, liền mời ông Văn lần trước không có tới.

"Phải không? Tôi đây liền ném thử." Ông Văn nói xong, vươn chiếc đũa gắp lên một miếng.

"Có vị anh đào ngọt thanh, xem ra món này mất không ít công phu." Màu hồng thịt anh đào đến bên miệng, ông Văn ngửi một ngửi, ngay sau đó mới đưa vào trong miệng.

Ông nhắm nháp thịt anh đào, Triệu Hữu Vi một bên cầm lấy chiếc đũa ăn món nhĩ long Diễn Châu lần trước chưa ăn tới, một bên tiến đến bên người anh Văn, hạ giọng nói: "Em trai anh không biết mắc bệnh gì, chạy đến trong phòng bếp liền biến thành một người khác, anh muốn đi xem hay không?"

Em trai nhiều tật xấu cũng là em trai ruột, anh Văn đẩy đầu hấn đang thò qua: "Cậu mới có bệnh."

Triệu Hữu Vi tức giận buông chiếc đũa, tiếp tục đi phòng bếp bưng thức ăn.

Qua lại mấy lần, đem thịt lưng bao, tam tiên viên, tôm lớn tỳ bà, đậu hủ minh châu, măng tây xào, canh nấm Long Tĩnh, bách điệu triều phương, bánh rau dại, cơm chiên dưa mang ra, Triệu Hữu Vi hô: "Cô chủ nhỏ đi ra ngoài cùng nhau ăn đi."

Hắn vừa mới nói xong, Văn Thần Húc vẫn luôn ngồi trong phòng bếp so với hắn càng nhiệt tình hơn: "Chị

Nguyễn, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm đi."

Mới một hồi, hần liền từ "chị gái nhỏ" biến thành "chị Nguyễn", Triệu Hữu Vi không khỏi liếc hần một cái, hoài nghi tên nhóc này hôm nay có phải uống lộn thuốc hay không.

Hai người một người thành tâm, một người nhiệt tình, Nguyễn Miên Miên từ chối hai câu không được, tháo xuống tạp dề, rửa cái tay cùng bọn họ đi ra ngoài.

"Chị Nguyễn, chị ngồi ở đây."

Nguyễn Miên Miên còn chưa kịp chào hỏi, Văn Thần Húc đã kéo cổ tới ghé dựa bên cạnh hần. Toàn bộ món ăn đều lên bàn, cả nhà chính đều nồng đậm mùi hương mê người, thật ra không ai chú ý tới hành động ăn cần của hần.

"Cảm ơn." Nguyễn Miên Miên nói lời cảm tạ, không lập tức ngồi xuống, mà trước chào hỏi cùng mọi người ở đây.

Ông Triệu buông chiếc đũa, tươi cười đầy mặt: "Cô chủ nhỏ, hôm nay là ngày nghỉ kết quả lại tới đây phiên cháu, thật sự ngưỡng ngừng, chủ yếu vì hôm nay bọn họ ồn ào một hai phải tới nếm thử của tiệm nấu rượu hoa đào lần trước, nghĩ rượu ngon còn cần đồ ăn ngon, lúc này mới lại đây quây rây."

"Không sao ạ, cháu ở nhà vốn dĩ cũng không có việc gì." Nguyễn Miên Miên khách khí nói.

Thức ăn trên bàn quá thơm, ba ông lão lần trước tới cùng cô hàn huyên hai câu, lại giới thiệu một chút với cô ông Văn cùng hai đứa cháu trai của ông, mọi người liền tiếp tục ăn uống.

Văn Thần Húc gấp đồ ăn, một bên ăn một bên khen, dư quang phát hiện cô chủ bụng chén canh nắm Long Tinh uống, không khỏi dùng chiếc đũa sạch gấp không ít đồ ăn đến cái đĩa không trước mặt cô: "Chị Nguyễn nấu ăn vất vả như vậy, ăn nhiều một chút, bằng không đều bị bọn họ ăn sạch."

Bị hần nói tới bốn thanh niên, hai người căn bản mặc kệ hần, anh trai hần còn lại là nhàn nhạt liếc mắt một cái, chỉ có Triệu Hữu Vi nghiêng qua nhìn hần, cảm thấy một hần gấp một đồng thức ăn tới trong bát còn không biết xấu hổ nói lời này.

"Không cần khách khí như vậy, chính cậu ăn đi." Nguyễn Miên Miên nói.

"Em vẫn đang ăn. Ừn, thịt lưng bao này vỏ vàng ruộm xốp giòn, nhân non mềm tiên hương, thật là ăn quá ngon!" Văn Thần Húc kẹp lên một thịt lưng bao đưa vào trong miệng, khen xong, nhìn mặt bà, "Chị Nguyễn, sư phó mà chị học tay nghề, tổ tiên sợ là ngự trù đi?"

"Xem như vậy." Thức ăn trên **II** bàn hầu như đều là món ăn cung đình, Nguyễn Miên Man cũng không ngoài ý muốn hẳn có thể nhìn ra được.

"Chị cũng thật lợi hại, tuổi trẻ như vậy có thể làm nhiều món ngon như vậy, em xem nhiều đầu bếp khách sạn cũng chưa làm được như chị."

"Quá khen." Hẳn từ mới vừa rời ở phòng bếp vẫn luôn khen đến tận bây giờ, làm Nguyễn Miên Man đều có chút ngượng ngùng.

"Nào có quá khen, em nói đều là lời nói thật, ông Triệu bọn họ đều là những người biết ăn, nếu là không ngon khẳng định sẽ không nhớ mãi không quên."

Triệu Hữu Vi thấy miệng hẳn vẫn luôn không ngừng ăn, một bên ăn một bên còn nói chuyện suốt, thật sự không nhịn được mở miệng nói: "Nhiều món ăn ngoạn như vậy đều không lập được miệng em."

Văn Thần Húc phía dưới gầm bàn đá hẳn một cái, lúc hẳn kêu lên, biểu tình vô tội nói: "Triệu nhị ca anh ăn từ từ, cắn vào miệng đau đấy."

"Tên nhóc thôi nhà người!" Triệu Hữu Vi biết hẳn tuổi này không thích nhất là người khác gọi hẳn là "tên nhóc", còn cố ý nói.

Văn Thần Húc trừng hẳn một cái, về sau thật ra cũng không lại nói nhiều như vừa rồi.Đương nhiên, tự nhiên không phải hẳn biết nghe lời, mà là phát hiện chính mình vẫn luôn nói chuyện, chị Nguyễn bên người càng không có thời gian dùng bữa.

Hẳn không nói lời nào, trên **II** bàn tức khắc liền yên tĩnh, chỉ có ngẫu nhiên mấy ông lão giao lưu về món ăn đôi câu.

"Đậu hủ mình châu này ngon....."

"Ông ném thử canh nấm Long Tỉnh này đi, thật là tiên hương ngon miệng."

"Món tôm lớn tỳ bà mới là vừa đẹp lại vừa ăn ngon, hương giòn nộn sáng, ăn không hoặc chấm sốt đều đặc sắc."

Tôm lớn tỳ bà là ý chỉ hình dáng món ăn, đem tôm he làm thành hình tỳ bà sau đó chiên qua dầu định hình, chiên lên màu sắc vàng ruộm, hình dạng đáng yêu, đặt ở đĩa sứ màu trắng trông càng muốn ăn. Không riêng ông Văn thích món này, cháu trai ông Văn Thần Húc càng thích, chấm một chút tương ớt Nguyễn Miên Miên điều chế, hai căn là có thể ăn hết một cái.

Nguyễn Miên Miên thấy mọi người đều thập phần thích món ăn mình làm, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời, cầm cái muỗng uống canh, thường thường cũng gắp lên ít đồ ăn ném thử.

6 giờ rưỡi, sắc trời bắt đầu thay đổi, ông Ngô đi vào hẻm nhỏ, ngữ khí vui sướng H H: "Đông Đông cháu xem ông ——"

Hắn nói đến một nửa, đột nhiên phát hiện trong tiệm ngồi đầy người, kinh ngạc qua đi, tức khắc ngừng ở cửa.

"Ông Ngô."

Nguyễn Miên Miên đứng dậy đón ông, nhìn đến thùng nước trong tay ông có hai con cá lớn, không khỏi nói: "Cá này thật lớn!"

"Tổn không ít công sức ông mới câu được đó, vốn còn có một con, đều lòi ra khỏi mặt nước rồi, kết quả vẫn để nó trốn thoát....." Nhắc tới thùng cá, ông Ngô nói đặc biệt nhiều.

Chờ nói xong, nhớ tới trong tiệm cô còn có khách nhân, ông đem thùng đưa qua đi: "Cá này cháu xem ngày mai có rảnh xem làm món nào ngon, ông đi về trước."

"Chúng tôi mới vừa bắt đầu, không bằng ông tiến vào cùng nhau ăn chút đi."

Nguyễn Miên Miên đoán ông hẳn là còn chưa có ăn cơm chiều, đang chuẩn bị lưu người, không nghĩ tới ông Triệu mở miệng trước cô một bước.

"Tôi không quấy rầy, mọi người đừng từ từ." Ông Ngô xua tay nói.

Ông Triệu cười nói: "Muốn nói quấy rầy cũng là chúng tôi tại đây quấy rầy kỳ nghỉ của bà chủ nhỏ trước,

thật không cần khách khứa."

"Ông nội của cháu hiểu khách, lại nói mấy người chúng cháu cũng coi như quen biết với cháu trai ngài, cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không có gì." Triệu Hữu Vi đứng dậy lại đây mời người.

Trong tiệm, nguyên bản cho rằng đây là trường bối của bà chủ mọi người nghe được lời này, trề **II** mặt không hiện, trong lòng đều có chút nghi hoặc, suy đoán cháu trai ông là ai. Ông Ngô làm người không thích khoe khoang, người bình thường thật đúng là không biết hắn cùng Tư Cảnh Lâm có quan hệ, Triệu Hữu Vi nếu không phải thường xuyên đi tới bên này, cũng sẽ không biết.

Nguyễn Miên Miên nói: "Cá mới nấu ăn hương vị mới tốt, ông tiến vào ngồi, cháu đem cá làm thêm hai món ăn."

Mọi người đã thành tâm mời, ông Ngô vốn dĩ đã có chút dao động, nghe được lời này của cô, nghĩ chính mình cũng không tính là ăn không, lúc này mới gật đầu đi vào.

Sau khi ngồi xuống, Triệu Hữu Vi giới thiệu một câu, mọi người biết được cháu trai ông chính là Tư Cảnh Lâm sau, thái độ tự nhiên càng nhiệt tình thêm hai phần.

Nguyễn Miên Miên cầm một bộ chén đĩa mới cho ông Ngô, nghe ông đã cùng mấy ông lão khác nói chuyện buổi chiều câu cá, yên tâm mà đi trong phòng bếp làm cá.

Món cá, bên ngoài đã có một món chiên rán – Nhị Long Diễm Châu; canh đã có canh nấu Long Tỉnh cùng bách diệu triều phượng hai món. Cô dứt khoát trước bầm thịt cá làm một bát canh cá dung, sau đó lại cắt một ít thịt cá kho tàu, cuối cùng thấy đầu cá rất lớn, lại làm món cá đầu bầm ớt.

Chờ cô bung đồ ăn ra tới, bên ngoài ông Triệu đã đem bình rượu hoa đào từ trong nhà lấy lại đây. Một bàn người một bên uống một bên dùng bữa, thường thường lại nói chuyện hai câu, không khí thập phần hòa hợp.

"Ông Ngô, ông uống ít một chút." Nguyễn Miên Miên đem đồ ăn đặt lên bàn, một lần nữa ngồi xuống, nhắc nhở nói.

"Vẫn là cháu gái tri kỷ, ông xem mấy tên nhóc thời này, một đám so với chúng ta uống còn vui vẻ hơn, nào còn nhớ rõ quan tâm sức khỏe chúng ta."

Ông Ngô còn chưa nói cái gì, ông Văn mở miệng nói trước.

Nghe vậy, ý cười trề **I** mặt ông Ngô càng sâu: "Đúng vậy."

Vài người khác còn tốt, Văn Thần Húc lại nhìn không được kêu oan: "Ông nội, lời này của ông đúng là oan uổng mà! Cháu cũng muốn uống, mọi người cho sao?" Hắn vừa rồi ngửi mùi hương rượu thơm đến không chịu được, nhưng mà nói toạc mồm, ông nội từ trước đến nay chiều hắn cũng không chịu cho hắn nếm một chút, còn đang úy khuất đâu.

"Sang năm, chờ sang năm qua sinh nhật liền có thể uống lên." ông Văn trấn an nói.

Nguyễn Miên Miên nghe xong lời này, nhìn thiếu niên mặt đều phồng lên, lộ ra vài phần ý cười. Nhìn thấy cô cười, Văn Thần Húc lập tức khôi phục biểu tình bình thường, sau đó ghé sát vào cô nói: "Em sang năm liền thành niên!"

Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu thấy hắn còn nhìn mình, mở miệng nói: "Ừa em chờ một chút đi, em nhìn chị như vậy chị cũng không dám cho em uống rượu."

Văn Thần Húc nghe vậy, lẩm bẩm một câu: "Ai muốn uống rượu!" Ngay sau đó cầm lấy chiếc đĩa gấp một cái tam tiên viên đưa vào trong miệng.

Tam tiên viên gọi là tam tiên viên, nguyên liệu chủ yếu là đậu hủ, thịt heo nạc, trứng gà, ăn lên vừa thơm vừa mềm, làm hắn rất nhanh đã quên chút không vui trong lòng.

7 giờ, bên ngoài trời bắt đầu tối, đèn trong nhà chính được Nguyễn Miên Miên mở ra. Lúc mọi người tiếp tục ăn uống, một người phụ nữ trung niên trang điểm tinh xảo đi vào ngõ nhỏ.

"Địa phương cũ nát như vậy cũng có thể mở cửa hàng?" Người phụ nữ có lẽ là ngại hém nhỏ đường không dễ đi, nhìn không được nhú mày.

Chờ căn cứ "cây đào trước cửa" rồi cuộc tìm được tới nơi, khẩu khí bà có chút không tốt: "Bà chủ có ở nhà không?"

Người trẻ **I** bàn theo bản năng quay đầu, nhận ra người tới là ai biểu tình của mọi người trong chớp mắt trở nên ồ ạt. Nguyễn Miên Miên cũng không nhận ra ai, nghe được là tìm mình, đang chuẩn bị đứng lên, lại bị ông Ngô giơ tay ngăn cản.

"Ai bảo cô lại đây?"

Nghe thanh âm, người phụ nữ trung niên ngoài cửa lấp bắp kinh hãi, chờ thấy rõ thật đúng là ông, trực tiếp lui lại một bước, ngay sau đó biểu tình có điểm xấu hổ: "Ngài như thế nào lại ở đây?"

Dứt lời, thấy ông không để ý tới mình, người phụ nữ không khỏi nhìn về phía những người khác trên **II** bàn. Vừa thấy, phát hiện ông Triệu, ông Nhậm, ông Văn còn có ông lão bà không quá quen thuộc đều ở đây, càng là dọa bà nhảy dựng, tức khắc hồi hận sao mình lại chạy một chuyến tới đây.

"Cháu còn không phải nghe nói Cảnh Lâm có....."

"Không cần nhắc tới nó."

Bà nhìn cô gái duy nhất ở đây, định tìm cái bậc thang đi xuống cho mình, lại trực tiếp bị ông Ngô đánh gãy.

"Tôi không quấy rầy mọi người dùng cơm nữa." Biết ông không thích mình, bà không dám lại nhiều lời vô nghĩa, lưu lại một câu liền vội xoay người chạy lấy người.

Chờ bà đi rồi, Nguyễn Miên Miên có điểm tò mò, bất quá xem ông Ngô rõ ràng không không muốn giới thiệu, cũng không hỏi nhiều, mà là múc một chén canh cá đặt ở trong tầm tay ông.

So với cô hoàn toàn không quen biết người phụ nữ kia, những người khác trên **II** bàn thật ra biết một ít, đều chủ động nói sang chuyện khác. Mọi người cố tình làm lơ, không bao lâu, không khí lại lần nữa trở về như cũ.

"Người phụ nữ vừa rồi là mẹ ruột Tư tổng Tư Cảnh Lâm." Đại khái là nhìn ra cô tò mò, thấy mấy ông một lần nữa nói chuyện, Văn Thần Húc trộm nói bên tai cô.

Nguyễn Miên Miên gật đầu tỏ vẻ biết, mơ hồ hiểu rõ chuyện gì đó.

Bên kia, mẹ Tư đi ra khỏi hẻm nhỏ, tươi cười xấu hổ tức khắc biến mất trên **II** mặt. Đi spa không thoải mái hay là đi dạo phố mua sắm không thú vị? Vì cái gì mình lại chủ động chạy đến trước mặt ông để xem sắc mặt!

Lúc trong lòng bà đang hồi hận, di động đột nhiên vang lên. Nhìn đến tên người gọi đến, sắc mặt bà lạnh

lùng: "Con nhóc bấy mình còn dám gọi điện thoại tới!"

Mẹ Tư nhận điện thoại, còn chưa kịp chắt vắn cô ta, cô ta còn truy vắn trước: "Thế nào đi, ngài tìm được cửa hàng kia chưa? Gặp được người chưa?"

Bị cô đánh gậy, xem cô cũng là quá thích con trai mình, mẹ Tư tức giận trong lòng hơi lui một ít: "Bức trước cô vì sao không nói cho tôi, cô gái họ Nguyễn này quen ông Ngô?"

"Cháu chưa nói sao? À, cái này không quan trọng, quan trọng là Tư tổng vốn dĩ cùng đi không thân thiết, nếu lại cùng cô gái mà ông Ngô vừa lòng ở bên nhau, chẳng phải càng xa cách đi hơn sao? Muốn cháu nói, đi nên chọn một người con dâu hướng về đi, như vậy....."

"Con dâu hướng về tôi? Tỳ như cô sao?" Bên kia điện thoại Hứa Mộng Nguyệt đang muốn tỏ lòng trung thành, liền nghe bà ý vị không rõ mà khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: "Dì nói giỡn thôi. Kỳ thật dì cảm thấy ánh mắt của ông Ngô còn rất không tồi, cô gái kia lớn lên xinh đẹp liền không nói, thoạt nhìn còn thực tuổi trẻ, quan trọng nhất chính là, đi tới khi bọn họ đang ở ăn cơm, từ một bàn đồ kia cũng có thể nhìn ra, trù nghệ cô gái này cũng không tồi....."

Chương 103

Editor: Thienyetkomanhme

Nghe được bà thế nhưng khen Nguyễn Miên Lan, một bộ dạng công nhận đối phương làm con dâu, Hứa Mộng Nguyệt cắn răng, cố nén mới không đem điện thoại ném ra ngoài.

Lần trước cô ta ở trung tâm mua sắm nhìn thấy bọn họ cùng nhau đi dạo mua quần áo, cảm thấy lại mặc kệ không làm gì, nói không chừng liền phải nghe tin tức bọn họ đính hôn, kết hôn. Gần một hai lần trước, cô lúc này rất cuộc thông minh một chút, nghĩ đến có thể dùng kế "Tả lực đánh lực", vì thế chạy tới liên hệ mẹ Tư, nói cho bà biết Tư Cảnh Lâm coi trọng một người bình thường, một con bé mồ côi.

Đúng như Hứa Mộng Nguyệt suy đoán, mặc kệ quan hệ mẹ con của bọn họ như thế nào, mẹ Tư cũng không có khả năng tiếp thu một người con dâu như vậy, bởi vậy lập tức liền hướng cô hỏi rõ tình huống, tỏ vẻ muốn đi gặp đối phương. Nhưng cô ta trăm triệu không nghĩ tới khi, bà vừa thấy, thế nhưng liền tiếp thu Nguyễn Miên Lan? Dựa vào cái gì? Chỉ bởi vì cô ta lớn lên xinh đẹp, tuổi trẻ, trù nghệ tốt?

"Dì à, chính là nghe cháu nói, cái con tiện..... cô gái kia cùng ông Ngô quan hệ đặc biệt tốt, nếu là Tư tổng thật ở bên cô ấy, không phải là càng hướng về ông Ngô sao? Anh ấy dù sao cũng là dì mười tháng hoài thai sinh hạ, kết quả cùng một người thân thích quan hệ còn tốt hơn với dì, dì chịu được sao?"

"Gieo nhân nào gặt quả ấy, như này có cái gì chịu không nổi, được rồi, dì phải trở về, lần sau lại nói chuyện." Mẹ Tư nghe được cô nói chuyện âm thanh đã có chút bén nhọn, hiển nhiên đã bị chọc giận, trực tiếp cúp điện thoại.

Bà xác thật không phải một người mẹ tốt, bất quá ít nhất hiểu chuyện, biết con trai cùng ông đều không thích mình, ngày thường cũng không lượn lờ trước mặt bọn họ. Lần này nếu không phải Hứa Mộng Nguyệt thêm mắm thêm muối đem người con trai thích nói đến không tiếp thu được, bà cũng sẽ không đi tìm tới.

Mặt khác, có một chuyện Hứa Mộng Nguyệt tuyệt đối sẽ không biết, với mẹ Tư, cùng ông Ngô quan hệ tốt, tuyệt đối là thêm điểm, mà không phải trừ điểm.

Không chỉ bởi vì ở bà không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, chính ông Ngô đã chiều cổ con trai, còn bởi vì, lúc trước cha chồng bà sợ đi có thể từ một anh thanh niên nông thôn trở thành một ông chủ công ty thành công, trừ bỏ biết nắm bắt sóng triều thời đại, càng không thể thiếu công lao ông Ngô cung cấp xô vàng đầu tiên.

Ông Tư cũng là cái người trọng cảm tình, sự nghiệp thành công, trực tiếp đem xô vàng đầu tiên tính thành cổ phần cho ông Ngô, người em họ này. Phải biết rằng, đó chính là cổ phần đầu tiên của tập đoàn Bách Xuyên, cổ phần còn không ít, mà ông Ngô dưới gối lại không có con cái, đến lúc đó còn không phải để lại cho tiểu bối thân cận.

Chỉ dựa trên việc này, nếu ngay từ đầu biết cô gái con trai thích cùng ông Ngô quan hệ tốt, Hứa Mộng Nguyệt không ba hoa chích choè, mẹ Tư sẽ không tới đây một chuyến.

Mẹ Tư rời hẻm Hồ Lô qua hơn nửa giờ sau, một đám người trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng ăn không sai biệt lắm.

Có mấy người trẻ tuổi ở đây, mấy món trên bàn đều sạch trơn.

"Đông Đông, đồ ăn chị làm ngon thì thôi, không nghĩ tới cơm chiên cũng cũng ngon đến như vậy, nếu không phải em đã ăn no, một đĩa cơm chiên dưa này em có thể một người ăn xong." Văn Thần Húc ăn xong một nắm cơm chiên dưa cuối cùng lại khen.

Triệu Hữu Vi nghe được lời này quay đầu nhìn về phía hắn: "Ừa rồi còn gọi chị, như thế nào bây giờ gọi lại gọi tên không?"

"Thần Húc không được vô lễ." Ông Văn nghe được liền nhắc nhở.

Văn Thần Húc nói: "Gọi như vậy có vẻ thân cận hơn một ít, cháu thích gọi như vậy không được sao?"

Khi hắn nói lời này, dư quang trộm nhìn Nguyễn Miên Man. Nguyễn Miên Man chú ý tới, mang theo ý cười nói: "Em vẫn gọi chị đi."

Thiếu niên lớn lên tốt, miệng lại ngọt, đối với người đã từng hy vọng có em trai như Nguyễn Miên Man mà nói, vẫn là thích được hắn gọi là chị.

Văn Thần Húc nghe vậy, khước miệng đi xuống một chút, bắt quá vẫn là sửa lời nói: "Chị Đông Đông."

Ông Văn thấy hẳn hôm nay nghe lời như vậy, thật ra có chút kinh ngạc, bắt quá nghĩ hẳn rất nhanh là thành niên rồi, nên hiểu chuyện, tức khắc vui mừng mà cười rộ lên.

Cơm nước xong bọn họ cũng không vội vã rời đi, mà là uống trà tiếp tục ngồi nói chuyện phiếm, nhóm ông lão nói chuyện mấy ông lão, bọn họ người trẻ tuổi tự nói chuyện chính mình.

Vài người tuổi trẻ, có anh trai Văn Thần Húc cùng cháu trai ông Đàm chút ổn trọng một ít, người khác đều là thích ăn mê chơi, tự hợp lại lời nói cũng nhiều, một lời không hợp liền bắt đầu tranh cãi. Bắt quá có Nguyễn Miên Miên ở đây, Văn Thần Húc cùng Triệu Hữu Vi coi như nể mặt cô đã thu liễm không ít, thanh niên áo vàng một người thật ra cũng không tự tranh cãi được.

Nguyễn Miên Miên nghe bọn họ nói chuyện phiếm, cảm thấy cuộc sống hưởng thụ của bọn họ thật rất phong phú. Đương nhiên, nói cuộc sống hưởng thụ vẫn là nề tinh, rốt cuộc bọn họ cũng không có công việc chính thức, cái gọi là cuộc sống hưởng thụ kỳ thật đã là toàn bộ sinh hoạt của bọn họ.

Văn Thần Húc nhắc tới một người bạn mới mở trại nuôi ngựa, thấy cô tựa hồ có điểm hứng thú, không khỏi mời nói: "Chị Đông Đông, ngày mai rảnh không? Không bằng chúng ta cùng đi cưỡi ngựa."

Tuy rằng ấn tượng đối với hẳn không tồi, nhưng tính cách Nguyễn Miên Miên chậm nhiệt, tự nhiên không có khả năng đáp ứng lời mời này. Văn Thần Húc có điểm thất vọng.

Bắt quá sự thất vọng của hẳn tới cũng nhanh đi cũng mau, trong chốc lát lại cùng thanh niên áo vàng nói tới xe cộ.

Nguyễn Miên Miên đối với xe ô tô cũng không cảm thấy hứng thú, thấy bọn họ nói cái này, liền chống cằm đi nghe mấy ông nói chuyện phiếm.

Đại khái là người có tuổi, liền nhịn không được bắt đầu hỏi lại chuyện cũ, mấy ông lão cũng không biết như thế nào liền nói tới chuyện tuổi trẻ. Nguyễn Miên Miên đối với cái này thật ra có hứng thú, liền an tĩnh nghe, thường thường duỗi tay thêm một chút nước trà cho bọn họ.

"..... ba năm đó, cuộc sống đúng là quá khổ, nhớ rõ thời điểm khó khăn nhất, vỏ cây du đều lột xuống mà ăn....."

"Mấy năm đó, ai mà không như vậy chứ."

Nguyễn Miên Miên thấy bọn họ trò chuyện trò chuyện liền nói tới năm đó khổ cực, cảm xúc đều có chút hạ xuống, không khỏi nói: "Kỳ thật vỏ cây du cũng có thể lấy tới làm món ăn."

Mấy ông lão lập tức bị đòi đi lực chú ý, hỏi cô làm như thế nào.

Nguyễn Miên Miên nói: "Đem vỏ cây mài thành bột, thêm bột mì làm mì sợi sẽ càng dai hơn, vỏ cây du cũng có thể làm đu bông non....."

Văn Thần Húc cùng Triệu Hữu Vi đang nói tới một trò bọn họ gần đây đang chơi, bỗng nhiên chú ý tới thanh âm ôn nhu dễ nghe bên cạnh, nghiêng mắt liền nhìn đến dưới ánh đèn, cô đang kiên nhẫn cùng mấy ông lão nói cái gì.

Hắn vô ý thức dùng tay đụng người bên trái một chút, nhẹ giọng nói: "Đồng Đồng tính cách thật tốt, ông nội bọn họ đều thích cô ấy."

"Vô nghĩa." Triệu Hữu Vi nói xong, xem nhẹ cảm giác có chút không thích hợp, quay đầu trề **II** dưới ánh giá hẳn một vòng, hạ giọng, "Không phải là em thích người ta chứ?"

"Nào có!"

Văn Thần Húc theo bản năng phản bác, chờ lúc hắn định sửa miệng, liền nghe Triệu Hữu Vi nói: "Đây là tốt rồi, người ta đã có bạn trai, cũng chưa tới lượt anh, em thì càng đừng nghĩ."

Cô đã có bạn trai? Văn Thần Húc trong lòng bực một cái, bỗng nhiên có chút không dễ chịu.

"Được rồi được rồi, không thể lại hàn huyên, sắp 9 giờ, nên trở về nghỉ ngơi." Ông Đoàn thấy cháu trai nhìn đồng hồ ý bảo, liền nói.

"A! Như thế nào nhanh như vậy đã 9 giờ?"

"Xác thật mau, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua."

Đoàn người đứng dậy chuẩn bị rời đi, ông Triệu lại cho bao lì xì, lần này Nguyễn Miên Miên nói cái gì cũng không chịu thu. Cô kiên trì không cần, ông Triệu cũng không có biện pháp, chỉ có thể thu hồi bao lì xì

tỏ vế lần sau lại đến đây ăn cơm.

"Vâng, tùy thời hoan nghênh mọi người tới." Nguyễn Miên Man đưa bọn họ tới cửa nói.

Triệu Hữu Vi rời đi cuối cùng, tiến đến trước mặt cô, rất là ngượng ngùng hỏi: "Bà chủ nhỏ, ngày mai có rảnh không?"

Dạ? Nguyễn Miên Man nghi hoặc mà nhìn về phía hắn.

"Chính là, vừa rồi tôi chụp bàn đồ ăn kia đăng lên vòng bạn bè, đám bạn tôi xe được, nói cũng muốn ăn. Tôi vốn cự tuyệt..... Nhưng chủ yếu bọn họ bên trong có mấy người đã ăn qua cơm hộp nhà cô, biết tôi ăn ở nhà cô, liền phi nháo muốn tôi mời bọn họ ăn." Triệu Hữu Vi không nói, chính là hắn một người nói không lại một đám kia, cuối cùng vẫn là bị bọn họ gài, đáp ứng ngày mai mời khách.

Nói xong, chính hắn khả năng cũng cảm thấy chiếm dụng hai ngày nghỉ của người ta không tốt lắm, vì thế bổ sung: "Không cần làm phức tạp giống hôm nay, liền làm mấy chén cơm chiên lại thêm một đĩa đậu phộng liền ok, ăn xong tôi liền đưa bọn họ đi, tuyệt không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô."

Nguyễn Miên Man nghe được lời này, tức khắc nhớ tới lúc trước ở khu bình luận nhìn đến có khách hàng nói "Bữa tiệc toàn cơm chiên", khẽ cười một tiếng nói: "Không có việc gì, vừa lúc nguyên liệu nấu ăn hôm nay anh cho người đưa tới còn có không ít."

"Cảm ơn bà chủ nhỏ." Triệu Hữu Vi nói lời cảm tạ xong, cùng cô hẹn xong thời gian mới rời đi.

Nhìn theo người từ nhỏ hém rời đi, Nguyễn Miên Man xoay người trở lại trong cửa hàng, liếc mắt một cái liền nhìn đến bao lì xì trê **II** bàn.

"Ông Ngô gia gia, nơi này sao lại có bao lì xì?" Cô lập tức hỏi ông Ngô còn chưa đi.

Ông Ngô thật ra thấy là ông Nhậm trước lúc đi lưu tại trê **II** bàn, nói cho cô sau hỏi lại: "Này không phải tiền cơm sao?"

Nguyễn Miên Man không nghĩ tới mấy ông lão cho bao lì xì còn chơi dương đông kích tây, biểu tình có chút bất đắc dĩ: "Tiền cơm đã đưa trước rồi ạ."

Ông Ngô nhìn đến biểu tình của cô, trấn an nói: "Một cái bao lì xì đối với bọn họ mà nói không tính là cái

gì, cho bao lì xì cũng là công nhận trù nghệ của cháu, thu liền thu, không có gì."

Nguyễn Miên Man gật gật đầu: "Ông Ngô, ông cũng mau trở về nghỉ ngơi đi."

"Được, ban ngày câu cá lâu như vậy, hiện tại thật là có chút mệt, ông đi đây."

Tiến ông đi, Nguyễn Miên Man bắt đầu thu thập chén bần quét tước vệ sinh. Chờ cô bận rộn xong lên lầu đem Quả Quýt Nhỏ từ trong phòng thả ra, di động bỗng nhiên vang lên.

Cô cầm lấy vừa thấy tên người gọi đến, trực tiếp nhận điện thoại: "Anh Cảnh Lâm."

Bận rộn một ngày, lúc này đang đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống cảnh đêm phía dưới, người đàn ông nghe được giọng nói mềm ẩm của cô, giữa mày không tự giác nhu hòa hai phần. "Ăn qua cơm tối chưa?"

"Đã ăn qua."

"Hôm nay ở nhà làm cái gì?"

*"Hôm nay lại nhận một bữa tiệc..... Lúc sau ông Ngô trở về....." Nguyễn Miên Man nắm di động một bên cùng anh nói chuyện, vừa đi đến trê **I** giường ngồi xuống, nói đến lúc sau, trực tiếp nằm xuống.*

Tư Cảnh Lâm an tĩnh mà nghe, thấy tâm tình cô tựa hồ cũng không tệ lắm, mới tính hoàn toàn yên lòng.

Chờ cô nói xong, Tư Cảnh Lâm hỏi: "Vậy ngày mai chuẩn bị làm cái gì?"

*"Triệu tiên sinh trước lúc đi nói ngày mai còn muốn mang bạn bè lại đây ăn cơm, bắt quả là buổi trưa, cho nên buổi sáng khả năng chuẩn bị một chút, buổi chiều em định đi dạo, mua chút giấy và bút mực trở về." Nguyễn Miên Man ôm mèo béo cũng đi theo nháy đến trê **I** giường, vuốt đầu nó nói.*

Tư Cảnh Lâm nghe được vốn cô ba ngày nghỉ, kết quả có hai ngày vẫn là phải dùng để nấu ăn, mày khê nhúc nhích.

Bắt quả nghe ra cô không có gì không cao hứng, không vui, anh cũng không nói cái gì, mà là nói: "Một khi đã như vậy, không bằng em sửa làm tiệm ăn tại gia, một ngày chỉ làm mấy bàn, so với cơm hộp kiếm nhiều tiền hơn, cũng càng nhẹ nhàng hơn."

"Nói như vậy khách hàng quen trẻ **II** app cơm hộp thượng sợ là muốn ở khu bình luận làm ầm ĩ chết."

Đương nhiên, trọng điểm không phải Nguyễn Miên Man sợ bọn họ làm ầm ĩ, mà là trong nhóm khách hàng quen kia, có không ít người là từ lúc cô mới vừa xuyên qua, đối với thế giới này còn có chút ngây thơ đã giúp cô duy trì cuộc sống, thật đêm của hàng cơm hộp đóng lại, cô còn có điểm không bỏ được.

Tư Cảnh Lâm nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, lại không nói gì nữa, mà là hỏi cô hôm nay làm món gì.

"Thịt lưng bao, thịt anh đào, tam tiên viên, tôm lớn tỳ bà đại, đậu hủ minh châu, canh nấm Long Tỉnh, bách điều triều phượng....." Nguyễn Miên Man báo một loạt món ăn, đột nhiên nhớ tới, "Đúng rồi, anh Cảnh Lâm, anh ăn cơm tối chưa?"

"Ăn rồi." Tư Cảnh Lâm trả lời xong, câu chuyện chợt chuyển, lộ ra vài phần ý cười cùng bất đắc dĩ, "Bất quá nghe được em kể tên món ăn, lại có chút đói bụng."

"A....." Nguyễn Miên Man ôm mèo béo mềm thành một bãi ngòai dậy, xoa bóp lỗ tai nó nói, "Vậy không bằng anh tới đây, em làm bữa khuya cho anh?"

Tư Cảnh Lâm có chút động lòng trong chớp mắt, bất quá nhìn đến màn trời đen đặc bên ngoài, vẫn là cự tuyệt nói: "Quá muộn, lần sau đi."

"Được, vậy chờ lần sau anh rảnh, em làm mấy món mới vừa nói cho anh ăn."

"Được."

Chờ kết thúc trò chuyện, Nguyễn Miên Man buông di động đã hơi nóng tắt đèn ngủ.

Ngày hôm sau, buổi sáng Nguyễn Miên Man mang theo Quà Quýt nhỏ đi dạo trong ngõ nhỏ, đi đến đầu hẻm xem mấy ông lão chơi cờ dưới gốc cây một hồi, bị mấy ông mời chơi hai ván sau mới đứng dậy rời đi.

Trở lại trong tiệm, cô đang định bắt đầu chuẩn bị đồ ăn buổi trưa, bỗng nhiên nhận được điện thoại Triệu Hữu Vi, hỏi cô giữa trưa có thể làm chút tôm hùm đất hay không, một người anh em của hắn đột nhiên động muốn ăn món này. Khoảng thời gian trước, Nguyễn Miên Man ở trẻ **II TV** mới vừa xem qua có người ăn tôm hùm đất, lúc ấy liền muốn tìm một cơ hội thử làm một lần, nghe được hắn nói, trực tiếp đồng ý. Triệu Hữu Vi luôn mãi nói lời cảm ơn, tỏ vẻ đợi lát nữa liền có người đưa tôm hùm đất đến trong tiệm.

Chương 104

Editor: Thienyetkomanhme

Trong điện thoại hẳn thuận tiện báo một chút số người tới ăn cơm giữa trưa tính cả hẳn là bảy người, báo cô chỉ cần làm cơm chiên, lại tùy tiện làm hai ba món ăn là được.

Rốt cuộc có bảy người, Nguyễn Miên Miên tự nhiên không có khả năng thật chỉ làm hai ba món ăn. Cuối cùng, cô căn cứ nguyên liệu nấu ăn dư lại ngày hôm qua lên tốt thực đơn.

Hơn 10 giờ, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại bắt đầu bay ra mùi hương mê người.

Mùi hương theo gió bay tới phía trước ngõ nhỏ, đang ở cửa hái rau bà Hồ ngồi được, cười nói: "Đông Đông đây là lại làm món gì ngon đây? Cũng thật thơm."

Từ lúc cháu trai bà rút cuộc bước ra cửa tìm công việc, bà Hồ mỗi ngày đều thường nở nụ cười, hơn nữa đặc biệt cảm kích Nguyễn Miên Miên, cảm thấy là cô làm cơm ngon, mới hấp dẫn cháu trai nguyện ý ra cửa.

Rau mới hái trên tay bà Hồ vốn là chuẩn bị đưa cho tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bắt quả người được mùi hương này, liền quyết định vẫn là chờ buổi chiều lại đưa, bằng không đưa qua giờ này Đông Đông lại muốn đem đồ ăn phân cho mình một ít.

Bên ngoài ngõ nhỏ, Lâm Thông Thông cùng chị gái dùng xe ba bánh đem đồng nát trong nhà đi bán xong trở về cũng ngồi được mùi hương: "Thơm quá a! Khẳng định lại là chị Đông Đông làm món ngon nào đó rồi."

"Không cho em đi qua." Đang đi sau xe ba bánh Lâm Minh Minh nhắc nhở nó.

Lâm Thông Thông đang muốn nói chính mình biết rồi, không định đi qua, đột nhiên nghe được có người gọi mình.

"Dạ!"

Nó quay đầu nhìn thấy chị Đông Đông đứng ở trong phòng bếp gọi mình, lên tiếng đáp lại, trực tiếp từ trên xe ba bánh nhảy xuống, chạy như mà bay tới cửa sổ phòng bếp tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Lâm Minh Minh giơ tay che trán, cảm thấy lúc mình gọi nó, cũng chưa tích cực như vậy.

Vừa rồi hai chị em đạp xe ba bánh tràn đầy giấy cùng bình nước khoáng để đẹp lép từ ngõ nhỏ đi qua, Nguyễn Miên Miên đã nhìn thấy hai đứa, lúc này nhìn thấy bọn họ trở về, lập tức gọi đứa nhỏ qua đây, đem thịt viên mới vừa nặn tốt vào cái bát dùng một lần đưa qua cho nhóc.

Thịt viên này là loại lát nửa phải dùng tới làm canh tan thịt tươi, mới vừa nặn xong tròn vo, ánh vàng rực rỡ, thoát nhìn thập phần mê người.

Lâm Thông Thông ngửi mùi hương thịt viên nướng ngum nước miếng, bắt quả quay đầu lại nhìn chị gái phía sau, vẫn là lúc đầu: "Em, em không cần."

"Buổi sáng bà em cho chị sơn trà, đây là đáp lễ." Nguyễn Miên Miên nói.

Lâm Thông Thông nghe vậy, lúc này mới duỗi tay tiếp nhận chén: "Cảm ơn chị Đông Đông."

"Không cần khách khí." Nguyễn Miên Miên cười nói.

Lâm Thông Thông bưng chén không lập tức rời đi, mà là nói: "Sơn trà là nhà em trồng trong viện, chị Đông Đông thích ăn sao?"

"Thích, rất ngọt."

Sơn trà nhà họ Lâm không lớn, vẻ ngoài cũng không đẹp, bắt quả ăn lên thịt dày hạt nhỏ, hơn nữa rất ngọt.

"Vậy lần sau em lại đưa cho chị." Lâm Thông Thông lập tức nói.

Nguyễn Miên Miên đem thịt viên trong nồi vớt ra nói: "Được, chờ quả đào ngoài cửa nhà chị chín cũng mời em ăn."

Lâm Thông Thông cao hứng gật đầu.

"Mau trở về đi, chị em còn chờ đây." Thằng bé đứng đối diện phòng bếp khói dầu, thấy nó còn không định đi, Nguyễn Miên Man chỉ có thể nhắc nhở nói.

"Chị Đông Đông tạm biệt!" Lâm Thông Thông lúc này mới cảm chén rời đi.

Nguyễn Miên Man xuyên qua cửa sổ nhìn thấy nhóc chạy về, trước gấp lên một cái thịt viên cho chị gái ăn, khóc môi khe nhếch.

Nhanh tới 12 giờ, hẻm nhỏ còn tĩnh là an tĩnh liền xuất hiện một đám người trẻ tuổi."Đều nói rượu thơm không sợ hẻm sâu, không nghĩ tới đồ ăn ngon cũng không sợ ngõ nhỏ, địa phương như vậy Triệu nhị mày cũng có thể tìm được."

"Thơm quá, làm món gì vậy?"

"Triệu nhị, tao muốn ăn tôm hùm đất xào cay mày đã báo bà chủ làm chưa?"

"Mày đùa nói cũng thật nhiều, đi vào chẳng phải sẽ biết." Triệu Hữu Vi nói xong, lại nhắc nhở, "Đúng rồi, nhìn thấy bà chủ nhỏ thái độ mấy đứa nhỏ rõ khách khí một chút, có thể đối với đồ ăn chảy nước dãi, nhưng không được làm thế với người."

"Mày xem thường ai chút? Đối với đồ ăn tao cũng không có khả năng chảy nước dãi."

"Bập tức muốn ăn cơm, bọn mày có thể đừng 'chảy nước dãi chảy nước dãi' không?"

"Chính mày đã tự nói hai lần!"

Đoàn người ồn ồn ào ào đi đến cửa tiệm, từ phía sau đột nhiên chạy tới một thiếu niên, vỗ bả vai Triệu Hữu Vi nói: "Triệu nhị, thật trùng hợp!"

Triệu Hữu Vi quay đầu nhìn đến hắn, nói thẳng: "Trùng hợp cái rắm! Tên nhóc sao chạy nơi này? Còn có, Triệu nhị là để cho nhóc kêu sao? Gọi anh!"

"Gọi là gì?" Văn Thần Húc nghiêng đầu nhìn hắn.

"Gọi g..... út! Định gài bẫy anh mày!" Thời khắc máu chốt phản ứng lại Triệu Hữu Vi tức giận nói.

"Được rồi, Thần Húc đã tới đây liền cùng nhau ăn một bữa cơm." Có người cùng anh trai Văn Thần Húc quan hệ không tồi đứng ra hoà giải.

Người đầu tới, Triệu Hữu Vi cũng không có khả năng đuổi hấn đi, cuối cùng chỉ có thể bóp mũi nhận.

Văn Thần Húc thường thức bộ dáng khó chịu lại không làm gì được của hấn trong chốc lát, cười vọt vào trong tiệm: "Chị Đông Đông, em lại tới nữa!"

Nguyễn Miên Miên quay đầu xem qua đã thấy hấn đi vào cửa phòng bếp, đối với cô cười lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, tự quen thuộc mà đi vào: "Chị hôm nay lại làm món gì thế?"

"Thăn bò nấu màu, gà xào trên châu, chân vịt hoa nầm, cá chua ngọt, khổ qua nhồi thịt, rau xào, canh tam thịt tươi, món chính là cơm chiên lạp xưởng khoai tây, cơm chiên dứa, cơm chiên ốc đồng. Có món em thích không?" Nguyễn Miên Miên cười hỏi.

Văn Thần Húc nghe được "Khổ qua nhồi thịt" liền nhú mày, ngay sau đó lại vô cùng cao hứng nói: "Chị làm em đều thích ăn."

Triệu Hữu Vi đoán được tên nhóc này chạy vào phòng bếp khẳng định không phải vì bụng thức ăn, đi theo tiến vào hỏi: "Bà chủ nhỏ, đồ ăn làm xong chưa?"

"Trừ bỏ tôm hùm đất còn muốn nấu một chút, món khác đều xong rồi." Nguyễn Miên Miên nói.

"Oa! Chị còn làm tôm hùm đất! Em thích ăn nhất là tôm hùm đất!" Văn Thần Húc cố động nói.

"Em thích ăn nhất là tôm hùm đất!" Triệu Hữu Vi học hấn nói một câu, quay đầu hướng bên ngoài kêu, "Đều đứng cùng chỗ đó làm đại gia, muốn ăn cơm chính mình lại đây bé."

Văn Thần Húc nghĩ bọn họ chẳng lẽ còn chờ chị Đông Đông bưng ra cho bọn họ, cũng đi theo nói: "Mọi người nhanh tiến vào bưng thức ăn!"

Một đám "Đại gia" Mộ H J còn chưa có ngồi ăn, liền không thể không vào phòng bếp.

Bọn họ vốn đi cho rằng Triệu Hữu Vi nhắc nhở bọn họ "Đừng đối với người chảy nước dãi" là nói giỡn,

chờ nhìn đến cô gái xinh đẹp trong phòng bếp, mới phát hiện hẳn là nghiêm túc.

"Chào bà chủ nhỏ!"

Một đám người tức khắc nhiệt tình mà đi lên chào hỏi. Văn Thần Húc thấy bọn họ đều nhìn chằm chằm chị Đông Đông, "Hừ" một tiếng sau liền lên che ở trước người cô, sau đó bưng lên đồ ăn đi phía trước:

"Mau bưng thức ăn đi!"

Người nhiều lực lượng lớn, mọi người cùng bê, một chuyển liền đem toàn bộ đồ ăn mang ra.

"Trù nghệ bà chủ nhỏ thật tốt."

"Xem cách trình bày này, chạm trổ, độ lửa, không mất mười năm, tám năm khẳng định luyện không được."

"Đúng vậy, mấy món ăn vừa thấy liền biết ăn ngon."

Một lần nữa ngồi xuống, một đám người đối với Nguyễn Miên Miên chính là khen ngợi, khen đến cô đều có chút ngượng ngùng.

Ở đây Triệu Hữu Vi, Văn Thần Húc đã gặp từ trước, 6 người khác có ba người lúc trước ở trong tiệm cô đặt cơm hộp, còn nháy ra phía trước đánh giá 5 sao cho cô, làm Nguyễn Miên Miên lập tức liền thoải mái hơn chút.

"Ăn ngon! Thăn bò nấu màu này thật là tuyệt, vừa hương vừa mềm!"

"Cá chua ngọt không tồi, đa hương tồ, thịt cá tươi mới ngon miệng."

Về sau, nhóm phụ nữ đại ngày thường xem như tương đối kén ăn liền khen không dứt miệng, theo sau đến thời gian nói chuyện đều không có.

Nguyễn Miên Miên phía trước đã ăn qua, lúc này bọn họ nhiệt tình mời mời bày chén canh ngồi ở bên cạnh.

Không đến nửa giờ, ba bát lớn cơm chiên cùng sáu món ăn một canh bị bọn họ ăn sạch sẽ, một giọt canh cũng không dư lại.

Đĩa sạch trơn đại khái là khen ngợi lớn nhất đối với tay nghề đầu bếp, Nguyễn Miên Miên đem canh trong lòng tay uống một hơi cạn sạch hỏi: "Mọi người còn muốn thêm chút cơm chiên hoặc đồ ăn hay không?"

"Miếng còn muốn ăn, nhưng bụng lại chưa không được, tay nghề bà chủ nhỏ thật sự là quá tốt!"

"Đúng vậy, thế nhưng ngay cả cơm chiên cũng có thể xào ngon như vậy." Nhìn ba bát lớn cơm chiên sạch bách thanh niên nói.

"Ngày hôm nay mới biết được? Lúc trước nghe Triệu Nhị nói tôi liền đặt cơm hộp trong tiệm, tay nghề bà chủ tuyệt đối không lời nào có thể diễn tả."

"Cửa hàng cơm hộp cũng gọi là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sao? Lần sau tôi cũng muốn đặt."

"Đúng vậy, mày vào app bánh trôi cơm hộp tìm là có thể thấy."

Ba người lúc trước chưa đặt cơm hộp móc di động ra, ở bánh trôi cơm hộp tìm được cửa hàng này, trong đó một vị chủ ý tới ảnh đại diện của hàng: "Di! Tên cửa hàng viết thật không tồi, có vài phần hương vị."

Nghe vậy, những người khác sôi nổi thò lại gần.

"Bà chủ nhỏ mới đổi ảnh đại diện của hàng?" Triệu Hữu Vi thuận miệng hỏi một câu, bỗng nhiên nhìn ra, "Ài, chữ này có điểm quen mắt a, có điểm giống bức thư pháp bảo bối của ông tôi treo ở thư phòng, nghe nói là ông nhờ quan hệ hưởng một vị đại thư pháp họ Sở cầu được."

Nguyễn Miên Miên nghe được chữ "Sở", theo bản năng hỏi: "Là Sở Hồng Dân lão tiên sinh sao?"

Triệu Hữu Vi nghe vậy, kinh ngạc quay đầu: "Đúng là ông ấy, chẳng lẽ cô cũng là mời ông ấy viết?" Vậy bút tích cũng quá lớn đi? Một cái tên cửa hàng đặt ở trẻ **I** mạng liền mời vị đại gia này.

"Ngày đó ở Lô Ngoại Lô, lão tiên sinh cao hứng liền tặng tôi bức tranh chữ này."

Cô như vậy vừa nói, Triệu Hữu Vi đột nhiên nhớ tới, ngày đó cô đúng là làm mì thợ cho vị lão tiên sinh này.

"Vậy vận khí của cô cũng thật tốt, chữ của vị lão tiên sinh này không dễ cầu, ông nội của tôi kia không biết dùng bao nhiêu quan hệ mới lấy được."

Quay chung quanh tên cửa hàng hàn huyên, Nguyễn Miên Man nhớ tới tôm hùm đất trong phòng bếp, hỏi bọn hắn là muốn hiện tại ăn hay là chờ một chút.

Văn Thần Húc đổi thư pháp không có hứng thú, mới vừa rồi cũng không nói gì, lúc này nghe được tôm hùm đất, tích cực nói: "Hiện tại ăn!"

"Vậy hiện tại ăn đi, dù sao tôm hùm đất cũng không nhiều thịt, chính là thưởng thức hương vị."

Nguyễn Miên Man sau khi gạt đầu đứng dậy tiến vào phòng bếp.

Lúc cô mở ra nắp nồi bắt đầu múc tôm ra, hương vị tiên hương cay rất từ phòng bếp bay ra, chỉ là người được cái mùi này, một đám người vừa rồi ăn đến rất no đều thêm.

"Má ơi, đây là thật sự muốn chảy nước miếng, quá thơm."

Chờ Nguyễn Miên Man bung ra một bồn to tràn đầy tôm hùm đất xào cay, một đám người mới phát hiện, đâu chỉ là tôm, trong bồn dầu đổ mã não tôm hùm đất, nhìn thôi đều lệnh ngón trở người ta động động.

"Tôi không khách khí!" người lúc trước kêu muốn ăn tôm hùm đất không nói hai lời trực tiếp nhặt lên một con tôm, bắt chắp nóng trước Mú T một ngụm nước sốt bên ngoài.

Thả tỏi, hoa tiêu, ớt cay đỏ, đường, muối..... Nước tương, tương ớt tự chế gia vị nấu ra tôm hùm đất vốn là rất thơm, càng đừng nói Nguyễn Miên Man còn dùng rượu hoa đào tự nấu thay thế bia, làm tôm hùm đất càng thêm mỹ vị hai phần.

"Này cho cũng quá đủ vị!"

"Thịt tôm cũng ăn ngon, tiên hương hoạt nộn, so với tôm hùm đất tôi ăn lúc trước đều ngon hơn gấp một trăm lần."

"Có chút cay, nhưng thật sự ăn quá ngon."

Khen vài câu sau, bọn họ liền không có công sức nói chuyện, vùi đầu chuyên tâm lột tôm. Một đám người ngày thường không biết tiết kiệm là gì, lúc này ăn ngon đến vó tôm đều luyên tuyền ném, toàn bộ đều cắn.

Càng khoa trương chính là, trong đó có một người còn đem đầu tôm cặp hút một ngụn. Nguyễn Miên Man xem bọn họ ăn ngon lành như vậy, lúc này mới mang lên bao tay cũng cầm lấy một con tôm hùm đất.

Chương 105

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên đổi với hương vị tôm hùm đất mình làm còn tính là vừa lòng, bắt quá ăn hai con, liền cảm thấy thứ này ăn mất công không nói, thịt còn ít.

Cô ngẩng đầu, thấy những người khác dùng cả tay và miệng, ăn đến hăng say, một bồn tôm hùm đất đầy tràn đã bị ăn voi gần nửa, cảm thấy bọn họ ăn rất được.

Triệu Hữu Vi cố ý từ phía dưới nhặt lên một con tôm hùm đất dính đầy nước sốt, ăn xong vút vó, vẻ mặt thỏa mãn mà cảm thán nói: "Sảng khoái!"

"Bà chủ nhỏ, tôm hùm còn không? Cảm giác chỗ này không đủ ăn."

Thấy trong bồn còn chưa có ăn hết, đã có người liền bắt đầu lo lắng, Nguyễn Miên Miên ngữ khí lộ ra vài phần ý cười: "Trong nồi vẫn còn ạ."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, tôm hùm đất này cô làm quá đủ vị, tôi cảm thấy hoàn toàn có thể trực tiếp mở tiệm chuyên bán tôm hùm đất, bảo đảm sinh ý rục rờ!"

"Cửa hàng của bà chủ hiện tại sinh ý đã rất rục rờ rồi, bắt quá tôi cảm thấy, mùa này, xác thật có thể ở trong tiệm làm chút tôm hùm đất bán, cái khác không nói, riêng chúng ta mấy người một ngày là có thể thế mua mười mấy cân."

"Mười mấy cân? Mấy nghìn thường ai vậy? Tôm hùm đất bà chủ làm, một mình tôi là có thể ăn hết mười mấy cân."

Triệu Hữu Vi liếc mắt bọn họ một cái: "Đánh cược đi, bà chủ nhỏ nếu thật sự đem tôm hùm đất vào thực đơn, chúng bay có thể cướp được hay không rồi hẵng nói."

Nói xong, hắn liền chuyển câu chuyện: "Bà chủ nhỏ, dựa vào quan hệ của chúng ta, lần sau cô lại làm tôm hùm đất đừng quên chùa chút cho tôi nhé."

"Đừng có mà nói bật, chị Đông Đông tỷ cùng anh không có quan hệ." Văn Thần Húc nói.

Vài người khác làm lơ lời này, cũng cùng Nguyễn Miên Miên kéo quan hệ, nhắc cô lần sau làm tôm hùm đất đừng quên báo bọn họ một tiếng. Nguyễn Miên Miên tức khắc cảm thấy, vẫn là tôm hùm đất có sức hấp dẫn, rất cuộc mấy món lúc trước bọn họ tuy rằng cũng rất thích, nhưng cũng không tới mức này.

Lại ăn một lát, một người trong đó mở miệng nói: "Bà chủ nhỏ, có rượu không?"

Triệu Hữu Vi nói tiếp: "Bia cũng được."

"Bia bình thường được không? Tôi gọi điện thoại cho cửa hàng tạp hóa đầu hẻm đưa lại đây?" Nguyễn Miên Miên hỏi.

"Được." Thật ra bọn họ không có lựa chọn, trực tiếp đồng ý.

Vì thế Nguyễn Miên Miên đứng dậy gọi điện thoại cho cửa hàng tạp hóa của chú Lưu, để chú đem một kiện bia loại tốt nhất tới trong tiệm. Rất nhanh chú Lưu đã đem bia tới, còn tặng một chai nước dừa cảm ơn cô chiêu cổ cửa hàng của mình.

Có bia, bọn họ ăn càng thêm nghiện, hai ngón tay nhặt lên một con tôm, Mút trước một ngum sốt tôm tiên hương cay rất màu hồng, sau đó lột ra vỏ tôm đem thịt tôm tươi mới tiến vào trong miệng, hưởng thụ thịt đuôi tôm xong, lại đổi phở đến hai càng tôm ngon miệng, chờ đem một toàn bộ con tôm giải quyết, dư vị trong miệng lại uống một ngum bia, tư vị kia, miễn bàn có bao nhiêu sáng khoái.

Ăn ăn, trước mặt mỗi người vỏ tôm đều xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Tôm hùm đất xào cay xác thật càng ăn càng nghiện, Nguyễn Miên Miên vốn dĩ chỉ định ném mấy cái, kết quả cũng đi theo ăn đến bây giờ cũng chưa dừng tay. Bất quá so với Triệu Hữu Vi bọn họ không câu nệ tiểu tiết, Nguyễn Miên Miên ăn lại nhẹ nhàng hơn một ít, chỉ bốn ngón tay lột tôm dính chút sốt, lột vỏ tôm, đầu tôm lột xong thậm chí xếp gọn lại trên mặt bàn.

Cũng vì vậy, mới vừa rồi còn có cái nhạc đệm khôi hài, đó chính là Triệu Hữu Vi cho rằng vỏ tôm cô xếp gọn là không cẩn thận rơi trên mặt bàn, đại khái cảm thấy tôm ngon như vậy rơi trên mặt bàn không ăn quá

đáng tiếc, còn duỗi tay bắt lại một cái, nhéo một phen, mới phát hiện điểm không thích hợp.

Nguyễn Miên Miên lúc ấy ngốc ngốc mà liếc hẳn một cái, phản ứng lại, mím môi mới không cười ra tiếng. Cũng may những người khác một lòng ăn tôm không chú ý, cô lại tương đối phúc hậu không làm chuyện ồn ào, nếu không Triệu Hữu Vi sợ lại thành chuyện cười cho lũ bạn, về sau lại thêm một chuyện để trêu ghẹo hẳn.

Cô lại cầm lấy một con tôm chuẩn bị ăn, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, trong lòng ẩn ẩn đoán được là ai.

"Anh Cảnh Lâm." Quay đầu phát hiện mình thế nhưng đoán đúng, khóe môi Nguyễn Miên Miên giờ lên, đem tôm hùm đặt ở trong chén, một bên lau tay một bên chạy ra đón.

Tư Cảnh Lâm thấy cô nhìn đến mình lại cười vui vẻ như vậy, ngực khẽ nhúc nhích một chút, đem bánh kem cùng trà sữa trong tay đưa qua nói: "Quầy rầy mọi người ăn cơm?"

Nguyễn Miên Miên đã có chút thói quen trê **I** cơ bản chỉ cần anh tới liền không có chuyện là tới tay không, tiếp nhận tới nói: "Không có ạ, đã sớm cơm nước xong, hiện tại đang ăn tôm hùm đấy."

Cô nói xong, nhớ tới hỏi: "Đúng rồi, anh Cảnh Lâm, anh ăn cơm chưa?"

"Chưa." Tư Cảnh Lâm ngửi được mùi bia rượu từ trong tiệm bay ra, quét mắt bên trong một cái. Tư Cảnh Lâm sợ đi sẽ bỏ lỡ thời giờ đi tới một chuyến, vốn chính là đột nhiên nhớ tới đám người Triệu Hữu Vi đều có tính cách ham chơi, có chút không yên tâm.

Hiện tại thấy bọn họ ban ngày ban mặt liền chạy nơi này uống rượu, trê **I** mặt không hiện, trong lòng lại có chút may mắn, cảm thấy may mà mình còn tới một chuyến, bằng không đợi lát nữa nếu bọn họ uống say, vạn nhất dọa đến cô thì không tốt.

Cái liếc mắt này của anh có lực sát thương lớn, một đám vốn dĩ đang đắm chìm trong mỹ vị tôm hùm đấy, chợt thấy phía sau lưng phát lạnh, tức khắc đều phát hiện sự tồn tại của anh. Tư Cảnh Lâm tuổi so với bọn họ cũng không tính là quá lớn, nhưng bản lĩnh người ta lại lớn, qua lại đều là với bậc ông, cha của bọn họ.

"Tư tổng." Bọn họ khách khí hô một tiếng, đáng ngờ đều không tự giác nghiêm túc lên, không tùy ý như lúc trước.

"Vậy anh mau tiến vào, có cái gì muốn ăn không?" Nguyễn Miên Miên nghe nói anh còn chưa ăn cơm trưa, vội kéo anh vào tiệm.

Trong tiệm tổng cộng có ba bàn dài, lúc này đám người Triệu Hữu Vi đã ngồi đầy hai dãy bàn, bên cạnh còn duy nhất một cái bàn. Nguyễn Miên Miên dẫn anh lại đây ngồi xuống, lại lần nữa hỏi anh muốn ăn cái gì.

"Đều có thể, em xem rồi làm." Tư Cảnh Lâm thập phần tin tưởng tay nghề của cô.

Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút nói: "Ngày hôm qua ông Ngô câu cá còn có một con trong phòng bếp, em dùng một nửa hầm canh cho anh, một nửa làm thịt kho tàu, mặt khác lại làm một cái thăn bò nấu màu cùng rau xanh?"

"Canh đổi thành canh cá, món khác đều có thể." Tư Cảnh Lâm nói.

"Vâng." Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu liền tiến vào phòng bếp.

Tư Cảnh Lâm nhìn theo cô rồi đi, quay đầu nhìn về phía cái bàn bên cạnh kia: "Đem rượu bia cất đi."

"Được."

Ngữ khí của anh không chứa hỉ nộ, lại làm người ta không tự giác nghe theo, trong đó một người còn đáp lời, mấy người bên cạnh rất nhanh đem chai bia uống dở uống cho hết, không uống hết toàn bộ cũng để lại trong kiện bia, sau đó đưa đến ngoài cửa.

Kỳ thật có Tư Cảnh Lâm ở đây, nếu không phải trẻ **II** bàn tôm hùm đất còn chưa ăn xong, bọn họ càng muốn giống như kiện bia đi khỏi đây. Tư Cảnh Lâm chờ bọn họ thu thập xong, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Chờ anh rời đi, cách vách bàn an tĩnh hai phút, bắt đầu hạ giọng nói: "Sao anh ta lại đến đây?"

Triệu Hữu Vi nhìn bọn họ một cái: "Tao chưa nói với chúng mày sao? Anh ta là bạn trai của bà chủ."

Những người khác cho hắn một cái ánh mắt "mày chưa nói qua", biểu tình đều thực khể lể.

Vân Thần Húc còn trực tiếp kêu lên: "Sao có thể!"

"Làm sao vậy?" Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Man sau khi nghe được hỏi một tiếng.

"Không có việc gì, không có việc gì." Triệu Hữu Vi đáp một câu, vỗ bả vai Văn Thần Húc nói, "Em trai nhỏ, ngày hôm qua đã nhắc nhở rồi, có cái ý tưởng gì thì nhân lúc còn sớm nên gạt bỏ đi."

Văn Thần Húc nghe vậy, hừ một tiếng nói: "Hắn già như vậy, đâu có xứng đôi với chị Đông Đông."

Mọi người khẽp sợ chủ yếu là không nghĩ ra, hai người tám gậy tre đánh không đến, không biết vì sao lại ở bên nhau, nghe được lời này, đều cảm thấy có thất bất công, rốt cuộc Tư tổng kỳ thật cũng mới 24-25 mà thôi, tìm bạn gái mười tám, chín tuổi cũng quá bình thường.

"Cậu có bản lĩnh lớn tiếng chút." Triệu Hữu Vi ngữ khí có chút không vui.

"Tôi làm sao phải nghe lời anh?" Văn Thần Húc trừng hắn một cái, nhặt lên một con tôm hùm đất bẻ thành hai nửa, trực tiếp cắn lên.

Triệu Hữu Vi nhìn đến hành vi "Tàn nhẫn độc ác" của hắn, "ha" một tiếng, rốt cuộc không trêu chọc hắn nữa.

Nửa giờ sau, Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm cùng nhau bưng 3 món 1 canh từ phòng bếp ra.

"Chúng ta một đám người ăn sáu món một canh, anh ta một người liền có 3 món 1 canh, thật là không thể so." Bọn họ đi ra, người nào đó nhìn không được nhỏ giọng nói thầm.

Dương nhiên, lời này không có ý gì khác, rốt cuộc bọn họ sáu món một canh nhưng phân lượng đầy đủ, hoàn toàn đủ cho bọn họ ăn, chỉ là cảm thấy đã ăn no còn bị cho ăn cơm chó mà thôi.

"Đông Đông, uống nước dừa này."

Nguyễn Miên Man mới vừa cùng Tư Cảnh Lâm ngồi xuống bàn bên cạnh, Văn Thần Húc mở ra chai nước dừa lúc trước đặt lên bàn.

Nghe được hắn đột nhiên lại không gọi chị, Nguyễn Miên Man liếc hắn một cái, bắt quả cũng không có nói cái gì, mà là nói: "Cảm ơn, chính em uống đi." Mới vừa rồi ăn không ít tôm hùm đất, cô hiện tại không uống được.

Văn Thần Húc nghe vậy, đem nước dừa đặt lên tré **I** bàn xong lại nói: "Vậy chị còn muốn ăn tôm hùm đất không? Em lột cho chị!"

"Không cần, chính em tự ăn đi." Nguyễn Miên Man lắc đầu nói.

Văn Thần Húc nâng lên tay nói: "Vậy chị có nóng hay không, cần em giúp chị quạt cho mát không?"

"Không cần." Nguyễn Miên Man cự tuyệt xong nghĩ hắc hắc, "Bên trong có quạt cây, nếu em nóng chị đi lấy ra?"

"Không cần, em không nóng." Văn Thần Húc có chút ử rữ trả lời xong, bị Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt nhìn lướt qua, một lần nữa trở về chỗ ngồi của mình.

Nguyễn Miên Man không cảm giác, nhưng thật ra Tư Cảnh Lâm nhận thấy được chút gì đó. Tuy rằng nhìn ra hắc hắc là nhất thời, trong lòng lại vẫn là ần ần có chút không vui.

Có lẽ là do có Tư Cảnh Lâm ở chỗ này, một đám người Triệu Hữu Vi giải quyết xong tôm hùm đất cũng không có ngồi lâu, trực tiếp đứng dậy cáo từ.

Đương nhiên, vốn dĩ Văn Thần Húc còn chưa muốn đi, Triệu Hữu Vi sợ hắc hắc lưu lại đắc tội với người ta, nể mặt anh trai hắc hắc, trực tiếp đem người lôi đi.

Đem người tiễn đi, Nguyễn Miên Man một lần nữa trở lại trong tiệm, nhìn không được nhìn Tư Cảnh Lâm vài lần, cảm thấy bọn họ giống như có điểm sợ anh.

Những người khác trước không nói, chỉ là Văn Thần Húc, hắc hắc dù tỏ vẻ ngoan ngoãn, bản tính tiểu bá vương lại vẫn ở nơi đó, mới vừa rồi lúc ăn cơm, chỉ cần là hắc hắc muốn ăn, đều bắt mọi người tré **I** bàn phải nhường hắc hắc. Nhưng vừa mới, Tư Cảnh Lâm chỉ dùng một ánh mắt, hắc hắc liền ngoan ngoãn ngồi lại chỗ của mình.

"Sao vậy?" Tư Cảnh Lâm nhận thấy được tầm mắt của cô liền ngẩng đầu.

Nguyễn Miên Man lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì sau hỏi: "Đồ ăn đủ không ạ?"

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, đột nhiên cười rộ lên, như là tòa núi tuyết nguy nga bỗng nhiên thổi qua một trận gió xuân, băng tuyết tan ra. Người không thường cười lại cười rộ lên, lực sát thương có chút lớn.

Nguyễn Miên Mân nhìn anh sững sờ sau khi hoàn hồn hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Chỉ là cảm thấy anh ở trong mắt Đông Đông nguyên lai lại ăn tốt như vậy?" Tư Cảnh Lâm nhìn đồ ăn trên **I** bàn 3 món 1 canh không tính là ít, nói.

Nguyễn Miên Mân thấy anh trêu ghẹo mình, nhìn không được liếc mắt một cái: "Em chỉ hỏi một chút mà thôi."

Tư Cảnh Lâm đối diện với cái liếc mắt này, lập tức thu liễm biểu tình nói: "Được, cảm ơn Đông Đông, bắt quá đã đủ ăn."

Nguyễn Miên Mân "Nga" một tiếng, bắt đầu thu thập bàn bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm vốn chính là bớt thời giờ lại đây, cơm nước xong lại ngồi một hồi liền phải rời đi. "Như thế nào lại không thấy mèo của em?"

"Sợ nó gây sự, đưa đến trên **I** lâu rồi ả."

"Đồ vật mau lúc trước nó dùng không?"

"Món đồ chơi nó rất thích, đồ ăn vật cũng còn ổn, chính là thức ăn cho mèo lại không thích ăn."

"Còn có....."

Nguyễn Miên Mân vốn dĩ chỉ là đưa anh ra cửa, kết quả hai người trò chuyện trò chuyện, trực tiếp tiễn anh đi tới ngõ nhỏ.

Nếu đã ra tới, cô nghĩ tận bộ thuận tiện đưa anh đến đầu hẻm cũng không tới, liền không dừng lại.

Cách đầu hẻm còn có một khoảng, đối diện đi tới một bà lão, nhìn đến bọn họ, trên **I** mặt tức khắc lộ ra tươi cười. Nguyễn Miên Mân lớn tiếng nói: "Bà Thạch."

Chương 106

Editor: Thienyetkomanhme

"Oi!"

Bà Thạch lên tiếng sau nói: "Đây là bạn trai của Đông Đông? Cậu chàng này lớn lên thật tuấn tú."

Nguyễn Miên Miên bị lời này của bà làm giật mình, vội giải thích nói: "Không phải, đây là cháu trai của ông Ngô."

"Cái gì? Bạn trai của cháu là cháu trai của ông Ngô? Tốt tốt, cháu cùng ông Ngô vốn là chỗ thân thiết, hiện tại thân càng thêm thân, càng tốt." Bà Thạch cười híp mắt, hiển nhiên là thiết tình thay cô cảm thấy cao hứng.

"Bà Thạch, bà nghe lầm rồi, chúng cháu không phải..... Không phải như bà nghĩ đâu." Khuôn mặt trắng nõn của Nguyễn Miên Miên nổi lên một tầng màu đỏ, không biết là do vội hay là xấu hổ.

"Cậu trai này, Đông Đông là cô gái tốt, cậu nên đối tốt với con bé." Âm lượng lời nói của Nguyễn Miên Miên không đủ lớn, bà Thạch đại khái không nghe thấy, quay đầu nói với Tư Cảnh Lâm, tiếp tục đi về phía trước.

"Bà Thạch tuổi lớn có chút ngẩn ngơ, không phải cố ý, em, em phải trở về thả Quả Quýt Nhỏ ra, anh đi thông thả." Nguyễn Miên Miên cũng không dám nhìn người bên cạnh, giải thích một câu, vội xoay người đi về.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô càng đi càng nhanh, lúc sau còn biến thành chạy chậm, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Trở lại tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên trực tiếp ngồi xuống cái ghế ngay cửa, đôi tay che khuôn mặt vẫn còn hơi nóng hết nhò: "A....." Chẳng đến hơn mười phút sau, tự an ủi chính mình anh Cảnh Lâm bận rộn như vậy, hẳn là sẽ không đem chuyện hiểu lầm nhỏ này để ở trong lòng, cô lúc này mới chậm

nữ bết xấu hổ.

Chờ lên lầu đem triệu mèo béo từ phòng thả ra, cùng nó chơi một hồi, lại xem TV, Nguyễn Miên Miên nhìn đến bánh kem cùng trà sữa anh mang tới, trong đầu đột nhiên lại hiện lên câu nói của bà Thách —— Đây là bạn trai của Đông Đông? Cậu chàng này lớn lên thật tuấn tú.

Đã đến tuổi biết yêu cái đẹp, bị người khác hiểu lầm là có bạn trai, mà người này các phương diện đều không thể bắt bẻ, ngày thường đối với cô lại rất tốt, cô sẽ sinh ra một chút mơ mộng cũng là bình thường.

Bất quá, Nguyễn Miên Miên cảm thấy anh ấy chỉ xem cô là em gái, bởi vậy mình không được suy nghĩ miên man.

"May đừng nghĩ tới chuyện này nữa." Cô vỗ nhẹ đầu mình một chút, đứng dậy chuẩn bị đem bánh kem cùng trà sữa lập giải quyết, chú ý tới bên cạnh còn có một cái túi giấy.

Đây là?

Cô đem túi mở ra, phát hiện bên trong là một cái hộp, hộp mở ra, có một bộ giấy và bút mực. Nhớ lại ngày hôm qua, trong điện thoại có nhắc qua một câu hôm nay định đi mua giấy và bút mực, Nguyễn Miên Miên phản ứng lại, đồng thời trong lòng lại có vài phần gọn sóng.

"Méo ô ~"

Nghe được tiếng kêu của Quà Quýt Nhỏ, quay đầu nhìn đến nó vươn móng vuốt một hồi sờ sờ hộp bánh kem, một hồi chạm vào ly trà sữa cái, Nguyễn Miên Miên duỗi tay đem nó từ trên bàn ôm xuống.

Cầm chút thịt khô cùng cá khô đặt vào chậu cơm của nó, Nguyễn Miên Miên rửa sạch tay rồi một lần nữa ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức trà chiều của mình.

Trà sữa là vị Dâu Tây, còn mang theo chút lành lạnh, uống lên hương thuần ngon miệng, mang theo hơi thở ngọt ngào của Dâu Tây thấm nhập vào trong lòng. Bánh kem là bánh xoài ngàn tầng, mặt trên còn có 2 trái anh đào, tinh xảo xinh đẹp lại mỹ vị. Nguyễn Miên Miên ăn xong, cả người đều lộ ra vài phần ngọt ngào mùi trái cây thêm mùi sữa.

Trước khi cô ăn xong, Quà Quýt Nhỏ đã giải quyết xong cá khô, thịt khô rồi chạy ra ngoài chơi. Nó không ở đây nghịch cũng tốt, Nguyễn Miên Miên ngồi nghỉ ngơi, từ hộp lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành trải ra,

bắt đầu mài mực.

*Mực mài tốt, cô lấy từ trong hộp một chiếc bút lông thủ công tinh tế chấm vào mực, viết xuống một câu
—— một sớm xuân tần hồng nhan lão, hoa lạc người vong hai không biết.*

Không nói ở đây, chính là trước lúc xuyên qua cô cũng có một đoạn thời gian không luyện chữ rồi, bút pháp không tránh được có chút trúc trắc. Nguyễn Miên Miên liền luyện một câu này mười mấy lần, tận thời gác xuống bút, cầm di động chụp một tấm ưng ý gửi cho Tư Cảnh Lâm, cảm ơn anh tặng giấy và bút mực.

Trong công ty, Tư Cảnh Lâm nhận được tin nhắn nhắn của cô, thường thức ảnh chụp một hồi lâu mới trả lời cô.

【 Chữ không tồi, chỉ là thơ không tốt lắm. 】

【 Gần đây đang xem Hồng Lôu Mộng? 】

Nguyễn Miên Miên nhận được tin nhắn, trả lời đúng là xem Hồng Lôu Mộng, nhất thời nghĩ không ra viết cái gì mới viết câu này.

Có ông Ngô – một giáo viên làm trưởng bối, Tư Cảnh Lâm chẳng những cũng học quá thư pháp, phương diện văn hóa tu dưỡng cũng thực không tồi, hai người vì thế liền nói chuyện phiếm về phương diện thư pháp cùng văn học.

Đại khái do không phải mặt đối mặt, Nguyễn Miên Miên mặc dù còn nhớ rõ chuyện phía trước, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ.

Nói chuyện phiếm kết thúc, Tư Cảnh Lâm nhắc tới lần trước cô đáp ứng viết chữ cho mình. Nguyễn Miên Miên vì thế hỏi anh muốn viết cái gì.

【 Kinh Thi · Trịnh Phong · Từ Cầm. 】

【 Vàng. 】

Nguyễn Miên Miên không nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý, chuẩn bị luyện chữ thật tốt rồi viết cho anh.

Ngày mai trong tiệm liền bắt đầu buôn bán trở lại, vào ban đêm, Nguyễn Miên Miên ngủ sớm hơn bình

thường một chút.

Buổi sáng ngày tiếp theo, Chu Linh đi vào trong tiệm, cùng cô chào hỏi xong lại nói: "Hôm nay muốn chuẩn bị nhiều nguyên liệu nấu ăn hơn hay không? Chị xem khu bình luận tối hôm qua liền có không ít khách hàng đang nói hôm nay muốn ăn nhiều món."

"Vậy nhiều chuẩn bị nhiều một chút, hôm nay còn trong kỳ nghỉ, bọn họ nếu là đặt không được cơm hộp, sợ là sẽ trực tiếp tới trong tiệm." Nguyễn Miên Miên hiển nhiên là nhớ tới buổi tối trước kỳ nghỉ 01/05, trong tiệm vô cùng náo nhiệt.

Chu Linh sau khi gạt đầu, trực tiếp về nhà kéo xe ba bánh đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn. Chờ chị mua xong nguyên liệu nấu ăn trở về, Nguyễn Miên Miên đột nhiên nhớ tới lúc trước có khách hàng kêu cô ra món mới, vì thế từ trong đồng nguyên liệu lấy ra khổ qua, thịt bò, trứng gà, thử làm một chút cơm chiên trứng khổ qua thịt bò.

Khổ qua xanh biếc cùng thịt bò màu tương, với cơm màu vàng ruộm, thoạt nhìn thập phần làm người ta muốn ăn.

Chu Linh ném thử, khen không dứt miệng: "Cảm giác nguyên liệu nào đến tay em đều có thể làm thành mỹ vị, ăn quá ngon!"

Nguyễn Miên Miên chính mình cũng ném một ngụm, trực tiếp chụp ảnh tải lên thực đơn.

"Chị nói xem hay là dứt khoát lại thêm món canh khổ qua?" Tải lên thực đơn xong, cô đột nhiên nghĩ tới.

Chu Linh nghe vậy, nhin không được cười rộ lên: "Khổ qua nhồi thịt, cơm chiên khổ qua, canh khổ qua, em chuẩn bị làm một cái phần ăn toàn khổ qua sao? Tuy rằng em làm khổ qua không bị đắng, nhưng này ba cái tên xếp vào cùng nhau đều làm chị cảm thấy khổ."

Nguyễn Miên Miên cũng cười rộ lên, sau đó nói: "Khổ qua thanh nhiệt giải nhiệt, dưỡng huyết ích khí, mùa hè ăn nhiều một chút khá tốt."

10 giờ rưỡi, cửa hàng vừa mới bắt đầu buôn bán, số lượng cơm hộp trực tiếp hết một nửa, còn chưa tới 11 giờ, một nửa còn lại cũng hết sạch.

Vẫn là Chu Linh sợ làm không kịp, cố ý không chế thời gian nhận đơn, bằng không đại khái mở cửa hàng

chưa tới một phút, toàn bộ cơm hộp đều bị mua sạch.

Hạ đơn thành công khách hàng theo mới có thời gian đi khu bình luận nói chuyện, đề tài tự nhiên không thể thiếu món mới cơm chiên khổ qua cùng canh khổ qua.

【5 còn: Bà chủ quả thực là có chấp niệm với khổ qua, thế nhưng cùng lúc cho ra hai món mới đều liên quan tới khổ qua. 】

【nx: Nhìn đến liên tiếp ba món "Khổ", miệng tôi đều đắng ngét. 】

【hq: Dù vậy, nhìn đến món cơm chiên mới tôi vẫn nhìn không được đặt đơn. 】

【kl: Tôi cũng là, nếu mẹ tôi biết tôi hiện tại thế nhưng chủ động tìm "Khổ" ăn, đại khái sẽ thực vui mừng. 】

.....

Người đặt được cơm hộp có thể thành thạo, thành thạo mà ngồi ở trong nhà, một bên chờ một bên dạo khu bình luận, người không đặt được cơm hộp đã chuẩn bị ra cửa, tự mình đi trong tiệm ăn.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.Chu Linh nhìn đến đơn hàng nọ có ghi chú, đi tới bên người Nguyễn Miên Miên nói: "Có khách chỉ đặt được đậu phộng bọc đường cùng đậu phộng rang nói cô ấy bệnh không tới được, hiện tại muốn ăn một chén cơm chiên trong tiệm."

Chị nói còn chưa dứt lời, Nguyễn Miên Miên liền mang theo vài phần lo lắng tiếp nhận đi động trong tay chị: "Em gọi điện thoại qua hỏi một chút cô ấy muốn ăn cơm chiên gì."

Nguyễn Miên Miên vẫn là lần đầu liên hệ khách hàng, có chút không thuần thục, bắt quả tốt xấu thành công gọi qua được.

Cách hồ Lô hém không xa, căn chung cư nào đó có một cô gái trẻ tuổi một mình ở trong phòng, khí sắc không tốt lắm đang rót chén nước, đi động đột nhiên vang lên.

Đại khái là ngày thường rất ít có người gọi điện cho cô, cô nghe được tiếng chuông liền lộ ra biểu tình nghi hoặc cảm lấy đi động.Đầu năm nay điện thoại quấy rầy quá nhiều, nhìn đến đây số lạ, cô đo dụi hai giây mới tiếp điện thoại.

Điện thoại vừa chuyển, phía đối diện liền truyền đến giọng nữ ôn nhu dễ nghe, tỏ vẻ chính mình là chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hỏi cô muốn ăn loại cơm chiên nào.

Cô đứng hình hai giây, đột nhiên nhớ tới, mới vừa rồi không cướp được cơm chiên liền tùy tay ghi chú một chút.

Nghe ngữ khí của bà chủ, tựa hồ đem ghi chú của cô coi là chuyện nghiêm trọng, cô ho khan một tiếng sau có điểm ngưng ngừng giải thích: "Tôi không có việc gì, chính là có chút cảm mạo, ghi chú cũng là viết linh tinh thôi."

Hôm nay xác thật cô có chút cảm mạo, cái này cũng không phải nói bậy.

"Không có việc gì là tốt rồi, cô ăn được khổ qua không? Bằng không cho cô một phần cơm mới ra trong tiệm, cơm chiên trứng khổ qua thịt bò?"

Ài có thể cự tuyệt được cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc? Hơn nữa đây còn là món mới đó. Cô đồng ý ngay, vội nói: "Cảm ơn bà chủ, cô đem số WeChat gửi cho tôi, tôi chuyển khoản tiền cơm qua."

"Không cần, cô nhớ rõ uống nhiều nước ấm, cơm nước xong liền nghỉ ngơi."

Nguyễn Miên Miên biết được cô không có sinh bệnh nặng liền yên lòng, bắt quả từ thanh âm hữu khí vô lực của cô, đoán được trạng thái của cô cũng không quá tốt, vẫn là quan tâm thêm hai câu.

Còn tiền cơm chiên, từ lịch sử nhìn đến số đơn đặt hàng của cô ở trong tiệm, Nguyễn Miên Miên hoàn toàn không ngại mời cô ăn một chén cơm chiên.

Trong chung cư, nữ khách hàng nhìn điện thoại đã tắt, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời. Một hai phút hình dung, thì đại khái là vừa không không biết xấu hổ lại có chút cảm động.

Làm một người tha hương, làm việc nơi đất khách, cô đối với trong nhà từ trước đến nay chỉ báo tin vui không nói chuyện buồn, hiện giờ bị cảm mạo, càng không thể cố ý tìm người nhà than thở.

Khi thân thể không thoải mái, tâm lý cũng trở nên yếu ớt, bỗng nhiên nhận được sự quan tâm đến từ chủ tiệm cơm, hoãn hoãn lại, đáy mắt cô đều có chút ướt át.

Chung cư chỉ có một mình cô, cô cũng không cần che giấu, rút ra một tờ giấy một bên lau đôi mắt một bên oán giận: "Bánh trôi cơm hộp cũng thật là, có chức năng tặng thưởng cho shipper, sao lại không có tặng thưởng cho cửa hàng?"

Oán giận xong, cô thông qua khung chat điên cuồng tag shipper:

Shipper đã tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhận được nhắc nhở liên tiếp, lo lắng có phải khách hàng muốn kêu hấn mua thêm cái gì hay không, nhất thời có chút đầu đầu. Bất quá dù đầu đầu, tin nhắn của khách hàng vẫn là không dám không xem.

【@ shipper】

【@ shipper online sao?】

【@ shipper tôi gửi anh 30 đồng, chính anh giữ lại 5 đồng, dư lại 25 đồng giúp tôi gửi cho chủ tiệm, thuận tiện thay tôi cảm ơn bà chủ đã quan tâm.】

【@ shipper nhớ rõ nhất định phải chuyển đến, cảm ơn.】

Nhân viên giao cơm xem xong tin nhắn liền yên tâm, đồng thời lại có điểm nghỉ hoặc, bất quá có thể thu được tiền thưởng là chuyện tốt, hấn cũng không hỏi nhiều, nói lời cảm tạ liền tỏ vẻ nhất định sẽ chuyển tiền tới chủ tiệm.

Trả lời xong, hấn đi xem, xác định vị khách hàng này đã đánh thưởng cho hấn 30 đồng, từ trong túi móc ra 25 đồng tiền mặt đưa cho Chu Linh.

Vị nhân viên giao cơm này cũng không có ở trong tiệm ăn cơm, nhìn đến hấn đưa tiền, Chu Linh có chút không thể hiểu được: "Anh là muốn ăn cái gì sao?"

"Không phải, đây là khách hàng nhờ tôi chuyển cho bà chủ. Đúng rồi, còn báo tôi thay cô ấy cảm ơn bà chủ quan tâm." Nói xong, nhân viên giao cơm còn đem tin nhắn vừa rồi mở ra cho cô xem. Chu Linh xem xong tin nhắn lập tức hiểu được, cầm tiền đi vào phòng bếp nói cho Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, suy nghĩ một chút sau nói: "Vậy chị nhận lấy tiền cơm chiên đi, tiền dư đợi lát nữa nhờ nhân viên giao cơm mang về cho khách." "Được." Chu Linh gật đầu.

Chương 107

Editor: Thienyetkomanhme

Có món cơm chiên mới trê **H** thực đơn, trừ phi là người đặc biệt ghét khổ qua, đại bộ phận khách hàng đều lựa chọn nếm thử một chút. Do đó, thật ra khá tiện cho Nguyễn Miên Man một nồi có thể xào mấy phần, bởi vậy tốc độ thật ra rất nhanh.

Khổ qua được xử lý qua cơ hồ đã không còn vị cay đắng, xào cùng thịt bò non, thanh hương cùng mùi thịt hòa quyện với nhau, thơm đến làm người ta hận không thể lập tức ăn một ngun. Tới khi cơm đã trộn trứng gà vào nồi, đảo mấy cái, màu xanh tươi cùng màu tương bên trong lại thêm một ít màu vàng ruộm, thoát nhìn càng thêm xinh đẹp, cùng với mùi hương từ trong nồi bay ra, làm người khác không thể ngồi yên.

Thực mau, một nồi nồi cơm chiên trứng khổ qua thịt bò từ trong tay cô được bắc ra, được Chu Linh đóng gói tốt giao cho nhân viên giao cơm, lại từ nhân viên giao cơm đến trong tay một vị vị khách.

Nhà họ. Thừa dịp kỳ nghỉ, anh thanh niên cùng bạn bè chơi suốt đêm một giấc ngủ đến hơn 11 giờ, tỉnh lại tức khắc cảm thấy đói meo, rửa mặt qua loa liền lập tức đẩy ra cửa phòng kêu: "Mẹ, con đói bụng, mẹ nấu cơm chưa?"

"Còn biết đói? Khó được kỳ nghỉ về nhà một chuyến, mỗi ngày không về nhà, cơm bên ngoài ngon như vậy?" Ngồi ở trê **H** sofa xem **TU**, bà mẹ cũng không quay đầu lại nói.

"Mẹ, mẹ chính là mẹ ruột đấy, cũng không thể trơ mắt nhìn con trai cưng của mẹ bị đói chết chứ?" Thấy mẹ ngồi ở kia không có ý định đứng dậy, anh thanh niên một bên kêu rê **H** một bên vừa nghĩ hay là tự đi pha một chén mì gói ăn.

"Được rồi, bớt nói hươu nói vượn, tôi đã đặt cơm hộp, lập tức liền có rồi."

"Cơm hộp?" Thanh niên ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi chính mình khả năng còn chưa ngủ tỉnh, "Con không nghe lầm đi? Mẹ đặt cơm hộp? Lúc trước không phải mẹ còn nói ăn cơm hộp không tốt, nên đặt ít

cơm hộp sao?"

"Cơm hộp anh đặt cùng cơm hộp tôi đặt có thể so sánh sao?" Bà mẹ quay đầu, nhìn đến hai con mắt hấn thâm một vòng, cái trán có mấy cái mụn, khóe miệng còn đỏ lên do bị loét miệng, cảm thấy dù sao đây là con ruột mình, bằng không với bộ dạng cay mắt như vậy, bà đã sớm đuổi đi.

Thanh niên "Hi" một tiếng: "Đầu năm nay cơm hộp còn phân đất rẻ, sang hè?"

Hắn dứt lời, chuông cửa đột nhiên vang lên, bà mẹ vội đứng dậy đi mở cửa, không tới một hồi liền xách theo cơm hộp tiến vào.

Nhìn đến mẹ mình thật đúng là đặt cơm hộp, thanh niên hiềm lạ đồng thời lại có chút cao hứng: "Mẹ đúng là đặt cơm hộp, đặt món gì ngon vậy a?"

"Thơm quá a!"

Chờ bà mẹ mở túi, mở nắp hộp, ngửi mùi hương, anh thanh niên vốn đói bụng lại càng thêm và chờ mong. Nhưng mà mà chút cao hứng cùng chờ mong này của hắn, chờ hộp cơm toàn bộ bị mở ra, nháy mắt biến mất.

"Như thế nào tất cả đều là khổ qua?!"

Nhìn đến cơm chiên khổ qua, khổ qua nhồi thịt cùng với canh khổ qua canh, thanh niên cảm thấy hấn mặt đều sắp biến thành khổ qua.

"Mùa hè ăn chút khổ qua mới tốt, đặc biệt gần đây anh còn bị nóng trong như vậy, càng nên ăn nhiều một chút." Bà mẹ nói.

"Ha ha....." Thanh niên cười gượng hai tiếng, hoài nghi bà căn bản là bởi vì không hài lòng hắn mỗi ngày không về nhà, cố ý mua mấy món này tới giáo huấn mình.

Hắn trộm thôi lui, cảm thấy chính mình vẫn nên kêu gọi bạn cùng nhau đi ra ngoài ăn thì hơn. Con ruột mình, bà làm sao không hiểu, thấy hắn có ý đồ chạy trốn, kẹp lên một khối khổ qua nhồi thịt trực tiếp đối nhét vào trong miệng hắn.

Trời nóng, khổ qua nhồi thịt còn có chút nóng, hơn nữa khóe miệng thanh niên có chút trầy da, bị mẹ nhét

cho miếng khổ qua, thanh niên vừa bị bỏng nhẹ lại có chút đau. Bất quá, khi đầu lưỡi nếm đến hương vị khổ qua nhồi hột, chút nóng cùng đau này với hẳn cũng không tính là cái gì, một bên hôn hển một bên đã nhai nuốt hết.

"Khổ qua này thế nhưng một chút cũng không đắng, hơn nữa cũng quá ngon đi." Hẳn nói, chính mình cầm lấy chiếc đĩa lại gắp lên một miếng ăn, đồng thời lại ngồi xuống bên bàn ăn.

Bà mẹ nhìn thấy hẳn ăn ngon lành như vậy, đắc ý mà cười rộ lên: "Hiện tại biết ăn ngon rồi!"

"Ăn ngon, ăn ngon thật, vẫn là mẹ con biết đặt cơm hộp." Thanh niên nói xong, đối với cơm chiên khổ qua bên cạnh cũng không có bài xích, bung lên một chén bắt đầu ăn.

Ngữ khí bà mẹ hơi mang chút kiêu ngạo: "Đó là đương nhiên, hơn nữa anh cho rằng điểm đặt hai phần khổ qua như vậy dễ dàng sao? Tôi chính là từ 10 giờ liền canh giữ ở trong tiệm, dùng hai cái đi động hai cái tài khoản mới cướp được đó!"

Cơm chiên trứng khổ qua thịt bò mang theo mùi hương đặc trưng của khổ qua, nhưng ăn vào trong miệng vị cay, đắng lại nhạt đến mức có thể xem nhẹ. Khổ qua mang điểm giòn vị cùng tươi mới, thịt bò cùng cơm được trứng gà bao lấy, mỹ vị lại ngon miệng, làm thanh niên ăn ngon đến căn bản là dùng không được.

Món cơm chiên mới này bà mẹ còn chưa có nếm qua, nhìn đến con trai ăn ngon như vậy, nàng bà đi theo bung lên một chén bắt đầu ăn, phát hiện không hổ là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cơm chiên mới cũng mỹ vị trước sau như một. Bà ăn được một nửa, con trai đã ăn xong rồi, hộp cơm dùng một lần so với mặt hẳn còn sạch hơn, ngay cả nửa hạt cơm cũng không sót lại.

Ăn xong cơm chiên, vẻ mặt hẳn chưa đã thèm mà nhắm nháp dư vị trong miệng, ngay sau đó chủ động bung lên canh khổ qua uống.

Một hơi uống xong nửa chén canh, hẳn nhận không được nói: "Mẹ, trình độ cơm hộp thành phố A chúng ta đều cao như vậy sao? Đây cũng quá ngon, dựa vào cơm hộp này, làm con cũng có ý định trở về công tác."

"Bà cửa hàng này hương vị tốt, anh là không biết, lúc trước cửa hàng này còn lên tin tức trên **IT** đó....."

"Ai! Con nhớ ra rồi, cái tin tức này con đã xem qua, cửa hàng này ở trên **IT** mạng cũng nghe nói rồi, lúc ấy biết là ở thành phố A, còn nói sau khi trở về tìm thời gian nếm thử một chút, không nghĩ tới hôm nay đã được nếm rồi!"

"Dù sao anh có ngày nghỉ, thích liền thường trở về, tôi nói với anh, nhà này còn có cơm chiên lập xường khoai tây, cơm chiên Dương Châu, cơm chiên dưa..... Trừ bỏ cơm chiên có đôi khi còn sẽ ra một ít món ngon khác, tỷ như phía trước có bánh Thanh Đoàn, gao nếp rớt tràng heo, cá viên....."

"Món mẹ nói con đều muốn ăn....."

Lúc rất nhiều khách hàng đều đã nhận được cơm hộp, cũng đối với cơm chiên trứng khổ qua thịt bò khen không dứt miệng, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng nghênh đón rất nhiều khách hàng tới ăn trong tiệm.

Ngõ nhỏ kỳ thật còn tính là mát mẻ, nhưng cái thời tiết này, người nhiều vẫn dễ dàng nóng bức. Người nóng lên tâm tính liền dễ dàng bực bội, mấy người tới sau không có chỗ ngồi đành phải đứng xếp thành hàng, mọi người vốn dĩ liền có chút khó chịu, trong đó một thanh niên bị người đàn ông đứng trước dẫm đến chân, lập tức mắng lên: "Mày có bệnh à! Tự dưng dẫm tao!"

Phát hiện dẫm phải chân người khác, người đàn ông đang chuẩn bị xin lỗi bị hấn mắng, cũng sinh khí, giao tay đẩy hấn một phen: "Mày mắng ai đấy!"

Mắt thấy tranh chấp chạm vào là nổ ngay, Nguyễn Miên Miên nghe được động tĩnh đi ra tới: "Làm sao vậy?"

Giọng nói dễ nghe lộ ra sự quan tâm như là cơn gió mát ngày hè, hai người đàn ông nghe tiếng nhìn qua, theo bản năng buông đôi phương ra.

Các khách nhân khác trong tiệm vốn dĩ không định lo chuyện bao đồng, nhưng nhìn đến bà chủ xinh đẹp đều bị bọn họ kinh động tới, lập tức mở miệng khuyên: "Một chút việc nhỏ mà thôi, hai người đều rộng lượng một chút."

"Đúng vậy, vì chút chuyện này mà động tay động chân thì cũng quá mức rồi."

"Mùa hè đều dễ dàng cáu gắt, mọi người đều nhường một bước đi." TruyenHD

Vốn dĩ cũng chỉ là một chút việc nhỏ, nghe được các vị khách khác người một câu ta một câu, hai người đàn ông cũng không nháo lên nữa, xua tay nói: "Không có việc gì, bà chủ cũng đừng bận đi."

"Đúng vậy, cô tiếp tục bận rộn đi, còn một đồng người đang đợi, vạn nhất chậm trễ bọn họ ăn cơm, lúc đó

mới là chuyện lớn."

Ở trước mặt người khác phái xinh đẹp, đại khái theo bản năng liền chú trọng hình, mới vừa rồi người thanh niên này còn để câu gấu, hiện tại còn có thể nói đùa.

Nguyễn Miên Miên thấy không có việc gì, gật gật đầu liền trở lại phòng bếp, bắt quả lại báo chị Chu Linh đem quạt cây từ nhà kho ra, lại đem chè đậu xanh trong tủ lạnh cho nhóm khách đang xếp hàng mỗi người một ly.

Chè đậu xanh là buổi sáng nấu, không uống hết liền bỏ vào tủ lạnh, hiện tại vừa lúc có thể sử dụng.

Quạt cây màu trắng kiểu dáng có chút cũ, vừa thấy liền biết là đồ vật dùng rất nhiều năm. Bắt quả mở lên, gió còn rất lớn, hơn nữa có thể xoay đầu. Quạt cây được bật lên, trong tiệm tức khắc mát mẻ không ít, làm khách hàng thoải mái rất nhiều.

Lúc sau, Chu Linh bưng chè đậu xanh mới lấy từ tủ lạnh ra cho khách đang phải xếp hàng chờ vị trí, những khách hàng đó càng là vui vẻ ngút trời. Chè đậu xanh thoải mái, thanh tâm, lành lạnh một ngụm đi xuống, vị ngọt nhập tâm, đồng thời mang đi sự khó chịu của nóng bức, làm nhóm khách hàng cảm giác thoải mái cực kỳ.

"Sáng khoái!"

"Uống ngon thật."

"Bà chủ cũng quá lợi hại, tuổi còn trẻ, tùy tiện làm món nào hương vị cũng đều tốt như vậy."

"Chè đậu xanh này uống quá ngon, tôi trước nay chưa uống qua chè đậu xanh ngon như vậy."

Nhóm khách hàng đang xếp hàng thoải mái, khách hàng đang ngồi ăn cơm lại không hài lòng, tỏ vẻ cũng muốn uống chè đậu xanh. Chè đậu xanh không nhiều lắm, Chu Linh nghe được bọn họ yêu cầu, tức khắc lộ ra biểu tình khó xử.

Bắt quả, không chờ chị mở miệng giải thích, khách hàng đang chờ phản bác lại trước: "Như thế nào lại tính như vậy? Mấy người ngồi, chúng tôi đứng, mấy người ăn, chúng tôi nhìn, bà chủ tốt bụng cho chúng tôi uống chút chè đậu xanh, mấy người còn muốn ghen tỵ?"

"Đúng vậy, bằng không chúng ta đổi chỗ, chè đậu xanh cho mấy người uống, để chúng tôi ngồi ăn cơm."

Vậy khẳng định là không được, khách đang ngồi ăn tức khắc không còn gì để nói, chỉ nhỏ giọng kiến nghị Chu Linh, có thể nhắc nhở bà chủ đem chè đậu xanh vào thực đơn.

Bất quá, có khách hàng bốn cột, không uống được chè đậu xanh, lời nói lại nhiều lên: "Ài nha, cơm chiên trứng khô qua thịt bò này thật là ăn quá ngon, khô qua giòn nộn, thịt bò tươi mới..... Thật là hoàn mỹ."

"Canh khô qua này cũng quá ngon, hơi khô tiên hương, hàm đạm gãi đúng chỗ ngứa, tuy rằng nóng, nhưng uống xong không những không cảm thấy nóng, ngược lại thoải mái thanh tâm cực kỳ."

"Ăn một chén cơm chiên đậu que quá sung sướng **H**g, đậu que giòn thật là càng ăn càng có vị."

Khách xếp hàng thấy bọn họ một đám đông làm ẩm thực gia, quả thực bị chọn tức cười.

"Có bản lĩnh mấy người ăn xong rồi đừng đi!" Trong hàng có một bé trai khoảng mười hai mười ba tuổi nhìn không được nói.

Một vị khách đang ngồi hỏi: "Không đi nhóc định làm gì?"

"Chờ lát nữa tôi ăn cơm cũng thèm chết mấy người!" Cậu nhóc hung dữ nói.

"Ha ha ha ha....."

Khách hàng trong tiệm nghe được "lời nói tàn nhẫn", mặc kệ đứng hay ngồi, đồng loạt cười rộ lên, trong tiệm nhất thời tràn ngập hơi thở vui vẻ.

Chu Linh tiến vào phòng bếp múc cơm, thuận tiện chia sẻ cùng cô chủ chút chuyện thú vị bên ngoài, chọc Nguyễn Miên Miên cũng đi theo cười rộ lên, ngay sau đấy nhanh tốc độ chiên cơm hơn nữa.

Nhưng mà, hôm nay người tới trong tiệm ăn cơm thật sự quá nhiều, mặc dù tốc độ của cô rất nhanh, trong tiệm trước sau vẫn có một hàng dài đang chờ.

"Cậu là người thành phố H?"

"Đúng vậy, thừa dịp có ngày nghỉ dài hạn cố ý tới cửa hàng nổi tiếng trên mạng, thử một chút."

"Tôi cũng vậy! Trước khi tôi còn lo lắng trẻ **I** mạng khoa trương, hiện tại người được mùi thơm từ phòng bếp bay ra cùng cơm chiên đầy đủ – sắc – hương vị trẻ **I** bản, mới xác định hoàn toàn không khoa trương."

"Đúng đúng đúng, người mùi thơm này quả thực thèm chết tôi!"

"Mấy người tới từ thành phố H à? Tôi là thành phố B, cũng vì cửa hàng này cố ý tôi đây....."

Đại khái là xếp hàng quá nhàm chán, mọi người nhìn không được liền nói chuyện phiếm, kết quả phát hiện không ít người đều là từ nơi khác cố ý tới đây.

"Oa! Cửa hàng này đã nổi tiếng tới như vậy sao? Mọi người còn cố ý lại đây ăn?" Khách hàng bản địa nghe được bọn họ nói chuyện, nhìn không được nói.

"Bà rất nổi tiếng, trừ bỏ lúc trước có 'cơm chiên cứu mạng', gần đây còn có rất nhiều người chủ kênh mỹ phát sóng trực tiếp về món ăn của hàng này..... Còn có một người thấy náo nhiệt, thế nhưng thuê người từ thành phố A chuyển phát nhanh cơm chiên qua làm một kỳ phát sóng trực tiếp đập hộp....."

"Vậy mấy cậu cũng quá mất công, thế nhưng chỉ vì ăn cơm chiên chạy xa như vậy."

"Nhân sinh trẻ **I** đời cũng chỉ hai chữ ăn uống, tôi cảm thấy cơm chiên nhà này đáng giá đi một chuyến này, lại nói, thành phố A cũng có không ít chỗ chơi, thuận tiện lại đây du lịch cũng không tồi mà."

"Đúng vậy, tôi cũng là nghĩ như vậy."

Khách hàng bản địa nghe vậy cười rộ lên: "Người ta đều là du lịch thuận tiện thưởng thức mỹ thực, đến lượt mấy cậu thì ngược lại."

Chu Bình một bên thu thập chén đĩa một bên nghe bọn họ nói chuyện phiếm, nghĩ đến cửa hàng bọn họ thế nhưng có thể hấp dẫn khách hàng từ nơi khác lại đây ăn, trong lòng có chút tự hào.

"Cô phục vụ, phiền cô cho tôi một ly chè đậu xanh."

Nghe được thanh âm, cô ngẩng đầu, liền nhìn đến khách hàng đứng cuối hàng hướng chính mình vẫy tay.

"Vâng." Cô theo bản năng bưng lên bình chè đậu xanh cùng cái ly đi qua, chờ đến gần lại phát hiện không đúng, "Anh không phải vừa rồi ở trong tiệm ăn cơm sao?" Như thế nào lại chạy đến đây xếp hàng?

"Cơm chiên của các cô ăn quá ngon, tôi lại muốn ăn thêm một chén, à mà, tôi muốn đóng gói mang đi, tôi mang về ăn." Khách hàng nhìn chằm chằm chè đậu xanh trong tay cô nói.

Chu Linh có điểm hoài nghi hẳn xếp hàng là vì muốn uống ly chè đậu xanh, nhưng cô không có chứng cứ, vẫn là rót cho hẳn một ly.

Khách hàng tiếp nhận, trực tiếp uống một hớp lớn, ngay sau đó vé mặt thỏa mãn: "Mát quá, thật là uống quá ngon!" Chu Linh: "....." Càng thêm hoài nghi!

Chương 108

Editor: Thienyetkomanhme

Nhưng mà, bắt luận vì cái gì, vị khách cuối hàng này vẫn xếp hàng bình thường, cũng gói một phần cơm chiên mang đi.

Rất nhanh tới 3 giờ, tiễn đi người khách cuối cùng, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi.

"Chị vất vả rồi." Nguyễn Miên Miên rửa sạch một đĩa trái cây bưng ra, bảo chị Chu Linh ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi.

"Không vất vả." Chu Linh lắc đầu, một bên ăn trái cây một bên chia sẻ cùng cô tình huống trong tiệm buổi trưa.

"Những vị khách đó thế nhưng có rất nhiều người là từ nơi khác tới, chính là để ăn cơm chiên em làm..... Còn có chè đậu xanh em nấu, lúc lấy ra, có mấy cái người đã cơm nước xong còn xếp hàng thêm lần nữa chỉ để uống một cốc....." Trong giọng nói Chu Linh tràn đầy bội phục cùng tán thưởng đối với cô.

Nguyễn Miên Miên cười cười nói: "Dựa theo tình hình này, phỏng chừng buổi chiều khách tới ăn cũng không ít, chị mau trở về ngủ một giấc, nghỉ ngơi cho tốt."

Chu Linh gật đầu, lại ăn mấy miếng trái cây rồi đứng dậy về nhà. Cô đi rồi, Nguyễn Miên Miên đem cửa chính đóng lại, cũng lên lầu nghỉ ngơi.

Trời có chút nóng, bất quá thường thường có trận gió từ cửa sổ thổi vào, cô nằm trên giường tre, không tới một lát liền ngủ say.

Đi theo cô lên lầu, mèo béo ngay từ đầu còn chạy lung tung trong phòng, chờ phát hiện cô đã ngủ, cũng nhảy lên giường tre, dựa vào gần cô nhắm mắt lại.

Sau kỳ nghỉ 01/05, ngày đầu tiên buôn bán lại, khu bình luận của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thật phần nào nhiệt.

Nhóm khách hàng không phải khen ngợi bà chủ vừa buôn bán đã có món mới, thì chính là khen ngợi cơm chiên trứng khổ qua thịt bò, còn có người khen bà chủ tâm lý, vào mùa này làm ra nhiều món ngon liên quan tới khổ qua như vậy.

Đương nhiên, cái khen ngợi cuối cùng cũng từ những người đã được nếm thử cơm chiên khổ qua cạnh cùng khổ qua mới có, dù sao lúc trước bọn họ còn chê có nhiều món liên quan tới khổ qua trong thực đơn.

【n**x: Xin phép được thổ lộ với chủ tiệm đáng yêu, ôn nhu, xinh đẹp, cô thật sự quá, quá, quá tốt! Sau này chỉ cần cửa hàng còn mở một ngày, tôi vĩnh viễn làm khách hàng trung thành của tiệm. 】

Có không ít người khen chủ tiệm, nhưng thổ lộ vẫn là lần đầu, đặc biệt là xem ảnh đại diện, người này hình như còn là con gái, không khỏi khiến cho khách hàng khác nảy sinh lòng hiếu kỳ.

【5** còn: Chẳng lẽ chủ tiệm làm riêng cho cô món mới? 】

【cái ** thứ: Tình huống như thế nào, có thể chia sẻ một chút không? 】

【n**x: Là như vậy, tôi hôm nay không đặt được cơm chiên, có chút không vui, tùy tay ghi chú trên II đơn hàng một câu "Tôi bệnh không tới được, hiện tại muốn ăn một chén cơm chiên trong tiệm." Vẫn đi chỉ là nói chơi, không nghĩ tới bà chủ trực tiếp gọi điện thoại tới, hỏi tôi muốn ăn cơm chiên loại nào, tôi ngượng ngùng mà nói cho cô ấy rằng không có việc gì nghiêm trọng chỉ là có chút cảm mạo, bà chủ còn muốn mời tôi ăn cơm chiên, hơn nữa còn quan tâm tới, giọng nói của cô ấy còn rất dễ nghe, nói chuyện còn ôn nhu..... Đột nhiên hận chính mình không phải là đàn ông, bằng không tôi khẳng định muốn theo đuổi bà chủ! 】

【n**x: A đúng rồi! Tôi vẫn đi còn nhờ anh trai đưa cơm chuyển tiền cơm cho bà chủ, bởi vì thực cảm động, liền cho nhiều hơn một chút, kết quả cô còn nhờ anh trai đưa cơm đem tiền thừa lại cho tôi, bà chủ thật sự làm người quá tốt! 】

【cái ** thứ: Đã hiểu. 】

【5** còn: Tôi hiểu rồi! 】

Cầm di động "n**x" nhìn đến mấy phản hồi có chút ngây ngốc, không biết bọn họ đã hiểu cái gì. Thẳng đến khi cô cơm nước xong nghỉ ngơi, nhìn không được lại mở ra khu bình luận, muốn nhìn một chút có người cùng cô khen bà chủ hay không——

【5** còn: Bà chủ, tôi bệnh rất nặng, những ngày cuối cùng, chỉ có một mong ước đó là mỗi ngày được ăn một nắm cơm chiên nhà cô, xin được trả trước, trả trước cả tháng, trả trước cả năm 2A2】

【cái ** thứ: Bà chủ, tôi đau đầu, đau chân, đau cánh tay, chỗ nào cũng đau, muốn ăn một chén cơm chiên trứng khổ qua thịt bò mới ra nhà cô thì may ra mới khỏe lại được.】

【a**n: Bà chủ, nói thật, tôi gần đây đang ở bệnh viện, ăn gì cũng không vô, chỉ muốn ăn cơm chiên nhà cô, nhưng là đặt không được, có thể đặt trước không?】

.....

【f**y: Nếu có thể trả trước, bà chủ hãy nhìn tôi xem, tôi gần nhất cũng sinh bệnh, thường xuyên buổi tối ngủ không được, ban ngày tỉnh không được.】

"Má nó!"

"n**x" nhìn không được nói bậy: "Những người này cũng thật quá đáng! Thế nhưng bắt trước mình, đóng kịch với bà chủ!" Cô tức giận đến "Hừ" một tiếng, lập tức phản hồi phía dưới.

【n**x: Bà chủ đừng tin bọn họ, tất cả đều là diễn đó!】

Nguyễn Miên Miên ngủ một giấc dậy, thấy còn hơn mười phút nữa mới tới 4 giờ, liền không vội vàng, mà là cầm lấy di động xem một chút. Cô mới vừa click mở khu bình luận, tức khắc liền toát ra đầy đầu chấm hỏi, không rõ khách hàng tiệm mình vì sao đột nhiên đều không thoải mái.

Kéo xuống, thật ra cô thấy được bình luận của "n**x", bất quá đặc biệt có khách hàng còn thề son sắt, làm cô nhất thời vẫn là có chút không xác định, bọn họ đến tốt cùng là nghiêm túc hay là đúng như "n**x" nói, chỉ là diễn kịch.

Đúng lúc này, cô nhận được tin nhắn của Tư Cảnh Lâm, hỏi cô hôm nay mở cửa buôn bán lại như thế nào. Nguyễn Miên Miên cùng anh hàn huyên, đột nhiên nhớ tới, chụp lại màn hình bình luận của nhóm khách hàng, gửi cho anh.

Tư Cảnh Lâm xem xong, trực tiếp gọi điện thoại tới nói: "Nếu thật sự là bệnh nặng thì đều ở phòng cấp cứu, căn bản là không cần tới đi động."

Nguyễn Miên Miên ngẫm lại cũng thấy đúng, liền không tiếp tục rồi rảo chuyện ở khu bình luận, mà là cũng quan tâm hai câu tình huống hằng ngày của anh. Một ngày sinh hoạt Tư Cảnh Lâm, chính anh cũng tự thấy thập phần buồn tẻ không thú vị, bất quá thấy cô hỏi, anh vẫn là tận lực lấy ra một ít chuyện thú vị nói với cô.

Hoàn cảnh công tác của anh với Nguyễn Miên Miên đúng là một thế giới hoàn toàn khác, sau khi nghe xong, hơi có chút hiếu kỳ. Tư Cảnh Lâm đại khái là từ giọng nói của cô nghe ra, mới nói: "Chờ em có thời gian rảnh có thể tới đây tham quan."

"Sẽ không quấy rầy đến anh chứ?"

"Sẽ không."

"Ừ....."

Nguyễn Miên Miên vừa muốn nói chuyện, đột nhiên nghe được dưới lầu truyền đến tiếng đập cửa, cúi đầu nhìn thời gian, lại nói: "Em phải chuẩn bị việc buôn bán buổi chiều, lần sau rảnh lại nói chuyện tiếp." Nói xong, cô vội đứng dậy xuống lầu mở cửa cho chị Chu Linh.

Bị cúp điện thoại Tư Cảnh Lâm nhìn đi động, bỗng nhiên cảm thấy cô so với với chính mình còn bận rộn hơn.

Buổi chiều bắt đầu buôn bán, sinh ý so với buổi trưa còn tốt hơn một chút. Bất quá trải qua buổi trưa, các cô tốt xấu cũng có chuẩn bị, cũng không đến mức luống cuống tay chân, thậm chí Chu Linh còn cố ý mang theo từ nhà mình mấy cái ghế dài, cho khách xếp hàng khách ngồi nghỉ ngơi.

Có người trong ngõ nhỏ nghe nói trong tiệm ra món cơm chiên mới, mùa này cũng thích hợp ăn cơm chiên trứng khố qua thịt bò, vốn đang chuẩn bị mua một chút trở về nằm thử. Kết quả đến trong tiệm, liền thấy một hàng dài đang đợi, hiềm lạ, đồng thời quyết định vẫn để lần sau tới trong tiệm nằm thử, cũng không vội.

Đương nhiên, cũng có người hiếu kỳ nhìn không được đi lên tìm những người xếp hàng nói chuyện phiếm, biết được có nhiều người từ nơi khác lại đây, hỏi thêm vài câu, quay đầu liền đi tới đầu hẻm chia sẻ cùng

mấy ông lão, bà lão.

"Tôi nói cho mọi người nghe, cửa hàng Đông Đông thật sự nổi tiếng, thế nhưng còn có người ngoài tỉnh cố ý tới đây ăn."

"Thiệt hay giả?"

"Lừa mấy ông bà được cái gì chứ, không tin chính mình đi vào tiệm mà xem."

"Như vậy xem ra Đông Đông còn rất có bản lĩnh, cũng coi như là thay nhà họ Nguyễn về vang, đáng tiếc ông ngoại, bà ngoại con bé không phúc phận, không thể nhìn đến."

"Nhớ năm đó, cửa hàng này của ông Nguyễn ở ngõ nhỏ chúng ta sinh ý cũng rất không tồi, có thật nhiều người đàn ông độc thân lười nấu cơm sẽ đều thích đi nhà hắn ăn một phần cơm chiều."

Ông lão nói chuyện nhớ lại hình ảnh lúc trước chính mình cũng từng bưng chén cơm chiều ngồi xó cửa tiệm, một bên ăn một bên cùng người nói chuyện phiếm. Khi đó, xung quanh đây cửa hàng bán thức ăn còn không có nhiều như hiện tại, tiệm cơm chiều Hạnh Phúc xem như địa phương mà mọi người yêu thích nhất.

Đáng tiếc về sau, cảnh còn người mất..... Nếu không có Nguyễn Miên Miên đột nhiên đem tiệm cơm chiều Hạnh Phúc một lần nữa mở ra, chỉ sợ dần dần mọi người đều sẽ quên, cửa hàng cũ này đã từng có trong hồi ức của rất nhiều người.

"Đúng vậy, khi đó trong tay tôi có chút tiền, liền sẽ tới trong tiệm gọi một phần thêm cơm chiều trứng thêm thịt cùng một lọ nước có ga, sau đó liền cảm giác chính mình quá xa xỉ."

Mọi người từ tiệm cơm chiều Hạnh Phúc nhớ lại năm đó, nhất thời đều có chút phiền muộn. Trong tiệm cơm chiều Hạnh Phúc Nguyễn Miên Miên cũng không biết cửa hàng nhà mình gọi lên không ít hồi ức của các ông lão, bà lão trong ngõ, đang nỗ lực chiều cơm.

Lúc này, cô thậm chí hồi hận không có nhiều hơn hai cái bếp, như vậy có thể đồng thời xào thêm hai chảo cơm.

Cô vẫn là tùy tiện nói như vậy, nào biết Chu Linh sau khi nghe được lập tức nói: "Bếp điện từ có được không? Lúc trước có người tặng bà ngoại chị một cái bếp điện từ, bà vẫn luôn không dùng tới, bằng không

chị đi lấy lại đây để dùng trong tiệm.²⁾

"Không cần, chờ ngày mai kết thúc kỳ nghỉ 01/05, hẳn là sẽ không bận rộn như vậy." Nguyễn Miên Miên nói.

Chu Bình ngẫm lại cảm thấy cô nói cũng đúng, liền không nói cái gì nữa. Cùng ngày kết thúc buôn bán, các cô tuy rằng rất mệt, nhưng tiền lời trong tiệm lại không sai biệt lắm gấp đôi tiền lời của các ngày trong tháng trước.

Nguyễn Miên Miên tắm rửa lên lầu, đã tới 11 giờ. Cô trở lại phòng, vốn đang chuẩn bị xem bình luận, nhưng hôm nay thật sự có chút mệt, cuối cùng vẫn là trực tiếp buông đi động ngủ.

Thẳng đến buổi sáng hôm sau tỉnh lại, cô lười biếng mà dựa vào đầu giường, lúc này mới mở ra khu bình luận xem.

【4**b: Bà chủ, qua mấy ngày liền phải đi tới một nơi rất xa, đến lúc đó liền không được mỹ vị cơm chiên nhà cô, có thể cho tôi đặt trước cơm hộp mấy ngày kế tiếp không? 】

【n**x: Phì! Một đám người phải đi công tác, nói dọa người như vậy làm gì! 】

【i**n: Bà chủ, bà cố nội của tôi năm nay đã hơn 80 tuổi, bà nói mỗi ngày đều muốn ăn cơm chiên trong tiệm, thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhỏ này của người già đi, xin được đặt trước! Tốt nhất có thể đặt trước cả năm! 】

【f**y: Bà chủ, tôi chính là bà cố nội 80 tuổi nhà bọn họ, tôi dự định chính mình tới! 】

【n**x: Phì! Không biết xấu hổ! 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến mấy bình luận này, bắt đầu đi mà lắc đầu.Đương nhiên, loại bình luận vẫn là số ít, phần nhiều vẫn là khen ngợi.

【m**a: Cơm chiên trứng khổ qua thịt bò, canh khổ qua cùng khổ qua nhồi thịt đều thật không sai, thanh nhiệt lại trừ hỏa. Con trai tôi từ khi bắt đầu kỳ nghỉ trở về vẫn luôn thức đêm, vẫn luôn bị nóng trong, ngày hôm qua đặt cho nó 3 món này, mỗi món 2 phần, lại bắt nó đi ngủ sớm một chút, buổi sáng hôm nay, khóe miệng cũng không đỏ, mụn trên trán cũng hết sưng, bà chủ nên duy trì, về sau làm nhiều loại đồ ăn dưỡng sinh như này. 】

【*thanh **l*: Thật vậy chăng? Tôi mấy ngày nay cũng có chút nóng trong, ăn như vậy thật sự hữu dụng sao?】

【*mộng **k*: Nói như vậy, tôi đây hôm nay cũng muốn muốn đặt 3 món này cho con gái ăn, con bé gần đây cũng có chút nóng trong.】

【*a**n*: Gõm chiên trứng khố qua thịt bò cùng canh khố qua canh còn dễ nói một ít, khố qua nhồi thịt thật sự là không dễ đạt, có thể gõm đủ một phần ăn này cũng đủ lợi hại!】

【*o**6*: A a a —— kỳ nghỉ này tôi cũng quá phóng túng, cũng bị nóng trong, mọc mụn, bà chủ, cô làm nhiều khố qua nhồi thịt một chút, hoặc là dứt khoát làm một phần ăn khố qua được không? Tôi cũng muốn hết nóng trong.】

Nguyễn Miên Miên nghĩ đến lúc trước mới ra khố qua nhồi thịt, bọn họ còn ồn ào không thích ăn khố qua, hiện tại khen ngược, lại thúc giục cô làm nhiều hơn, nhất thời có chút bật cười.

Xem xong bình luận sau, cô cũng tỉnh táo lại, tắt đi di động đứng dậy xuống lầu. Khố qua nhồi thịt làm vẫn là có chút mất thời gian, Nguyễn Miên Miên muốn tăng phân lượng là khả năng không lớn, bất quá khách hàng nếu chủ động muốn ăn "Khố", cô vẫn nguyện ý thỏa mãn.

Vì thế, một ngày mới, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại thêm món khố qua xào trứng cùng khố qua xào thịt. Tuy rằng là chính bọn họ ồn ào muốn cô làm nhiều khố qua, nhưng ở nhìn đến thực đơn liền nắm món "Khố", khách hàng vẫn là có chút choáng váng.

Bất quá nghĩ đến tay nghề chủ tiệm cùng với lợi ích của việc ăn khố qua, giây tiếp theo vẫn là lưu loát đặt đơn.

Khố qua có một cái ưu điểm, chính là xào chung với bất kỳ nguyên liệu nấu ăn nào đều sẽ không bị lấy vị của nó. Bất luận là khố qua xào trứng hay là khố qua xào thịt, mặc dù khố qua vẫn còn chút đắng, nhưng trứng gà cùng thịt lại hoàn toàn không dính chút đắng, ngược lại là hương vị vốn có của nó thêm một mùi hương tươi mát đặc trưng của khố qua, nghe lên càng thêm mê người.

Hôm nay giữa trưa, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh cũng là ăn hai món này.

"Khố qua xào trứng cùng khố qua xào thịt đều ngon, khách hàng khẳng định sẽ thích." Chu Linh vào lúc

cô bắt đầu làm cơm hộp đã nói. Nguyễn Miên Man cười cười, đem một nồi khổ qua xào trứng đã xào chín vào trong bồn.

Chương 109

Editor: Thienyetkomanhime

Chu Linh đóng gói tốt liền cầm ra ngoài, có anh nhân viên giao cơm mới vừa tiến vào trong tiệm, lập tức hỏi: "Thơm quá! Trong tiệm lại làm món ngon gì vậy?"

"Là khổ qua xào thịt, cùng khổ qua xào trứng." Chu Linh trả lời.

Vị nhân viên giao cơm này cũng ăn được khổ qua, lập tức gọi một phần khổ qua xào trứng cùng cơm chiên Dương Châu.

Cơm chiên trứng khổ qua thịt bò cũng có khổ qua và trứng, nhưng hương vị so với khổ qua xào trứng vẫn bất đồng, miếng trứng gà trong khổ qua xào trứng lớn hơn chút cũng càng thanh hương tươi mới một ít, ăn cùng với khổ qua vào trong miệng, cảm giác đặc biệt sáng k^hoá!

Đại khái là xuất phát từ nguyên nhân này, cũng có thể là vì thời tiết này dễ bị nóng trong, có không ít khách hàng đồng thời đặt cơm chiên trứng khổ qua thịt bò với khổ qua xào trứng hoặc khổ qua xào thịt hoặc canh khổ qua.

Gia đình họ. Người con trai nhìn thấy cơm trưa hôm nay lại là khổ qua, vốn dĩ không có ý kiến gì, dù sao hương vị khá tốt, hơn nữa xác thật có hiệu quả thanh nhiệt.

Nhưng mà, chờ phát hiện trừ bỏ 3 món hôm qua, lại nhiều thêm hai món ăn liên quan tới khổ qua, hẳn vẫn là nhện không được nói: "Mẹ, tuy rằng món ăn nhà này xác thật không tồi, mùa hè ăn khổ qua cũng có lợi đối với thân thể, nhưng mẹ làm như vậy cũng có chút khoa trương đi?"

"Mẹ còn không phải là vì muốn tốt cho anh, ai bảo anh buổi chiều muốn đi, hiện tại không ăn nhiều một chút để bớt nóng trong, ngày mai đi làm đình đầu lại một đồng mụn, khó coi lắm." Bà mẹ nói xong lại bổ sung, "Dù sao hương vị nhà này cũng ngon, con ăn nhiều một chút cũng không thiệt, bao nhiêu người muốn ăn còn không ăn được đó!"

Ước gì định nói ăn thêm một bữa cũng không mấy hiệu quả, cậu con trai, cũng hay ăn mấy món không tốt cho thân thể lắm, nghe được lời này liền nghĩ lại, từ mai đi làm liền không ăn được cơm nhà này, liền không nói mấy câu vô nghĩa nữa.

Hắn cầm lấy chiếc đĩa, trước gấp miếng khổ qua xào trứng chưa ăn qua, ngay sau đó hai mắt sáng ngời: "Ưm! Khổ qua xào trứng ngon quá, ăn ngon thật."

"Ngon liền ăn nhiều một chút." Bà mẹ nói xong, cũng cầm lấy chiếc đĩa.

Tuy rằng làm nhiều hơn hai món ăn, nhưng bởi vì hôm nay khách hàng tới trong tiệm ăn không có nhiều như hôm qua, thật ra Nguyễn Miên Man cũng không quá bận rộn.

Sở dĩ ít khách tới trong tiệm ăn, là bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, khách hàng ở tỉnh khác đều chuẩn bị trở về, mà khách hàng ngày mai cần đi học, đi làm cũng đến không có ý định tới tận tiệm ăn.

Bất quá cùng lúc đó, trẻ **II** mạng lại có không ít bài viết liên quan tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, đều là khách hàng vào dịp 01/05 tới trong tiệm ăn xong liền chia sẻ trẻ **II** mạng.

Chén đĩa trong tiệm tương đối đơn giản, không phải chén sứ trắng trơn thì chính là chén sứ Thanh Hoa, bất quá mặc dù đơn giản, nhưng Nguyễn Miên Man xào đồ ăn ra, được khách hàng chụp lại, chỉ nhìn không cũng thêm chét một đám cư dân mạng.

Đặc biệt có cư dân mạng đang ăn cơm chiền thuận tay chụp bức ảnh đăng lên, tỏ vẻ mình đang ở ăn cơm chiền, sẽ không bị chét thêm, kết quả, hình ảnh tải lên thành công trước – sau đổi lập, tức khắc cảm thấy cơm chiền trong tay thật vô vị.

Không riêng gì các loại cơm chiền, còn có người đăng ảnh khổ qua nhồi thịt, canh tam tiên, đậu phộng bọc đường, đậu phộng rang.

Rõ ràng đều là những món ăn bình thường, đều có thể làm tại nhà, nhưng hình ảnh kia lại phá lệ mê người, đặc biệt là nhìn đến hình ảnh rồi đọc khen ngợi về hương vị, làm rất nhiều người đều nhận không được đi tìm công thức định làm thử.

Còn có người đứng lên, nói mình có ý ở trong tiệm chờ đến khi đóng cửa, nhờ bà chủ khắc hoa. Tré **I** ảnh là một bức tranh hoa sen ngày hè xinh đẹp, nhìn kỹ mới có thể phát hiện, hoa sen là dùng củ cái hồng khắc ra, đài sen cùng lá sen là dùng măng tây khắc thành.

Một đám cư dân mạng nhìn đến cái này, khen kỹ năng chạm trổ, đồng thời cũng soi nỏ về mình cũng muốn có.

Trừ cái này ra, còn có khách hàng thuận tiện đăng một chút về hoàn cảnh hẻm Hồ Lô, cảm thấy người già nơi này thập phần tốt bụng, nhiệt tình, còn có cửa hàng cơm chiên nổi tiếng như vậy, tuy rằng hoàn cảnh có chút cũ, nhưng cảm giác còn rất tốt.

Người nói vô tình, người nghe có tâm, trong lúc nhất thời những cư dân mạng sống ở thành phố A đang có nhu cầu đổi chỗ ở, thật sự suy xét tới hẻm Hồ Lô.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ 01/05, nhóm khách hàng đều vội vàng đi làm, đi học, Nguyễn Miên Miên so với lúc trước thì nhàn hơn một ít, lâu lâu còn có thể nhận một bàn tiệc trong cửa hàng.

Tới ăn tiệc tré **I** cơ bản là nhóm người Triệu Hữu Vi cùng Văn Thần Húc, ngẫu nhiên ông Triệu bọn họ cũng tới một lần.

Tuy rằng lúc nhận làm tiệc, Nguyễn Miên Miên sẽ đăng thông báo trước ở trong tiệm, nói ngày đó không tiếp khách tới trong tiệm ăn, nhưng ngẫu nhiên vẫn sẽ có khách không thấy thông báo nên vẫn tới cửa hàng.

Người được mùi hương của món ăn, khách hàng thập phần tâm động, nhưng mà hỏi rõ giá cả, tré **I** cơ bản đều lập tức lau nước miếng chạy lấy người. Đương nhiên, còn có người thật sự quá thèm nhịn không được hỏi cô có thể giảm giá một chút hay không.

Giá cả đặt tiệc tré **I** cơ bản là bị Triệu Hữu Vi định ra, Nguyễn Miên Miên mỗi lần cũng thực dụng tâm chuẩn bị các món ăn, cho nên cũng không có khả năng bởi vì máy vị khách bình thường ăn không nổi liền giảm giá, rốt cuộc như vậy đối với Triệu Hữu Vi bọn họ không công bằng, chỉ có thể cùng mấy vị khách đó nói xin lỗi.

Cũng may khách hàng tré **I** cơ bản vẫn hiểu được, có nói không sao, còn nói chờ chính mình tích cóp đủ tiền lại đến.

Dần dần, tin tức tiệm cơm chiên Hạnh Phúc còn nhận đặt tiệc lan rộng, đại bộ phận khách hàng đều đang

tuồng tuồng, bà chủ làm cơm chiên cùng cơm nhà đều ngon như vậy, vậy làm món chính yến tiệc sẽ ngon tới mức nào.

Bất quá, cũng có mấy vị khách, biết được đại khái giá cả đặt tiệc ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nói bà chủ điên rồi, cũng dám bán đắt như vậy.

Đương nhiên, lời này vừa ra, khách quen trong tiệm liền trực tiếp phản bác lại, làm cho bọn họ bất ghen ăn tức ở đi, rốt cuộc bà chủ yết giá rõ ràng, cũng không có ép mua ép bán, hơn nữa với tay nghề bà chủ, cái giá này hoàn toàn có người nguyện ý.

Lời này thật đúng là không phải tùy tiện nói, không bao lâu thật sự có khách quen trong tiệm, điều kiện kinh tế cũng không tồi, đi tìm Nguyễn Miên Miên đặt tiệc.

Vị khách quen này họ Lý, khoảng thời gian trước mới vừa kết hôn, vì cảm ơn bạn bè ở hôn lễ thay hẳn bạn trước bạn sau, chuẩn bị đặt một bàn tiệc cảm tạ bọn họ. Vừa lúc gần đây biết được cửa hàng mình cùng bà xã đều thích, thế nhưng cũng nhận làm yến tiệc, cùng vợ thương lượng qua liền lập tức lại đây đặt tiệc.

Nguyễn Miên Miên tự nhiên sẽ không cự tuyệt một người khách quen, đem các món ăn từng làm trong yến tiệc lúc trước liệt kê ra một cái thực đơn cho hẳn chọn lựa, cũng hẹn xong thời gian tổ chức với hẳn.

"Cảm ơn bà chủ nhỏ, đây là tiền đặt cọc."

Lý tiên sinh cùng cô thương lượng xong công việc, chủ động lưu lại một bao lì xì.

Chờ về nhà, nghĩ đến lúc trước ở khu bình luận còn có người khuyên bà chủ nên an phận làm cơm hộp, đừng có mơ mộng quá mà định nhận làm yến tiệc, căn bản sẽ không có ai chịu bỏ ra ngàn đó tiền, lập tức mở ra app cơm hộp.

Từ trong bình luận tìm được cái bình luận kia, hẳn ở phía dưới trả lời. 【**x: Ai nói, tôi hôm nay đã tới trong tiệm đặt tiệc, cùng bà chủ giao hẹn ba ngày sau, món ăn đặc biệt phong phú, phần lớn là món ăn cung đình, tôi cảm thấy số tiền này là xứng đáng! 】

Phản hồi mới của hẳn đem bình luận này đẩy lên đầu, lập tức khiến cho khách hàng khác chú ý.

【H**q: Oa! Đại gia! Anh còn thiếu bạn không? Loại bạn có thể ăn, có thể uống ý? 】

【5** còn: Hiện tại ôm đùi còn kịp không? Cho tôi ăn ké bữ cơm là được. 】

【6** ngày: Không trông cậy vào việc ăn ké, rút cuộc lấy tay nghề bà chủ, mấy người khẳng định sẽ ăn sạch, có thể phát sóng trực tiếp cho tôi xem không? Thật sự rất tò mò bà chủ làm món ăn cung đình sẽ mê người như thế nào. 】

【cái ** thứ: Tôi cũng muốn xem phát sóng trực tiếp, nể mặt đều là người mê ăn uống, làm một buổi phát sóng trực tiếp đi. 】

【4**b: Đúng đúng đúng, ủng hộ làm phát sóng trực tiếp, ăn không được thì nhìn thôi cũng tốt. 】

Lý tiên sinh nhìn đến bình luận, khách hàng khách đều kêu mình phát sóng trực tiếp, có điểm do dự, đi hỏi bà xã một chút.

Bà xã hẳn tính cách khá hướng ngoại, ngày thường liền thích quay video ngắn chia sẻ sinh hoạt hằng ngày, nghe xong, lập tức tỏ vẻ có thể, còn nói đến lúc đó có thể phát sóng trực tiếp từ tài khoản của cô.Lý tiên sinh thấy cô cảm thấy hứng thú, lúc này mới đi trả lời những khách hàng đó.

【l**x: Vậy được, đến lúc đó tôi hỏi bà chủ một chút, nếu là không ngại, lại tới khu bình luận gửi đường link tới phòng phát sóng trực tiếp. 】

Khách trong cửa hàng thấy hẳn đáp ứng, cao hứng, đồng thời gấp không chờ nổi ở khu bình luận tag bà chủ, thỉnh cầu cô đồng ý phát sóng trực tiếp.

Nguyễn Miên Miên thẳng đến buổi tối đóng cửa mới vào xem khu bình luận, nhìn đến nội dung nhóm khách hàng tag mình vào, trực tiếp phản hồi là mình không ngại.

Cô nhận tiệc, theo lệ thường sẽ nghỉ nửa ngày bán cơm hộp.Bình quân xuống dưới, một tuần cũng có hai lần, cho nên nhóm khách hàng cũ hiện giờ cũng đã quen.

Ba ngày sau, buổi chiềuLý tiên sinh, bà xã hẳn, Mai Văn, cùng với mấy người bạn của bọn họ tới hẻm nhỏ, đã ngồi được hương vị mê người.

Trong nhóm người, trừ bỏ hai người là từ nơi khác tới, những người khác đều đã ăn qua cơm hộp trong tiệm, nếm được cái vị này, trong đó một người bạn đẩy nhẹ bả vai Lý tiên sinh nói: "Bà Lý, hôm nay thật đúng là được thơm lây từ anh, thế nhưng có thể ăn được yền tiệc của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, đội lạt nữa

mời mời thêm mấy chén."

"Đừng, nghe mùi thôi đều thêm muốn chết, đợi lát nữa tao muốn để dành bụng dùng bữa." Lý tiên sinh nói.

Mai Văn cười trừ ông xã: "Không có việc gì, anh cứ uống đi thôi, đồ ăn em sẽ ăn hộ anh."

"Em đúng là vợ anh."

Khi nói chuyện, đoàn người đã đi tới ngoài cửa.

"Tôi còn là lần đầu tới trong tiệm, lúc trước xem bình luận có người nói cửa hàng rất nhỏ, không nghĩ tôi là thật sự."

"Nhỏ thì nhỏ, nhưng vệ sinh vẫn là rất sạch sẽ, ăn cơm, quan trọng chính là vệ sinh cùng hương vị."

"Anh nói cũng đúng."

Vài người nhỏ giọng nói chuyện, Chu Linh nghe được động tĩnh liền ra đón, mời bọn họ ngồi xuống, rót cho mỗi người một chén trà.

Từ khi thường xuyên nhận làm yến tiệc, Nguyễn Miên Man và Chu Linh cùng nhau mua chút khăn trải bàn lớn nhỏ khác nhau trở về, cũng mua thêm cho tiệm thêm chút cây xanh hoa cỏ. Lúc này, ba cái bàn vuông kê sát vào nhau, trải lên khăn trải bàn trang nhã, thoạt nhìn rất ra hình ra dạng.

"Trà này khá ngon." Mai Văn uống ngụm trà nói.

Những người khác nghe vậy, cũng đi theo cầm chén trà lên uống, sau đó gật đầu: "Xác thật không tồi."

"Hiện tại mọi người muốn mang đồ ăn lên luôn chứ?" Chu Linh chờ bọn họ uống xong liền hỏi.

"Được."

Chu Linh tiến phòng bếp, Mai Văn lấy ra di động bắt đầu chuẩn bị phát sóng trực tiếp, Lý tiên sinh tắc đem link phòng phát sóng trực tiếp đăng vào khu bình luận.

"Hello!"

Mai Văn bưng trà một bên uống một bên nhìn phòng phát sóng trực tiếp, phát hiện có người xem tiến vào liền chào hỏi.

Chờ tới khi người xem đã có mười mấy người, cô bắt đầu giới thiệu: "Chúng tôi đã đến trong tiệm, trà trong tiệm khá tốt, hiện tại người phục vụ đã chuẩn bị mang đồ ăn lên cho chúng tôi."

Cô dứt lời, Chu Linh đã bưng khay ra. "Thịt thỏ trần bị, chân vịt ngâm, cá chiên giòn, nộm dưa chuột, đậu phộng rang mọi người dùng từ từ."

Này xem như đồ ăn khai vị, đựng trong đĩa nhỏ, phân lượng không tính là nhiều, Chu Linh một bên báo tên món ăn một bên mang lên bàn, xoay người tiếp tục quay lại phòng bếp.

"Thơm quá." Mai Văn một bên dùng di động quay món ăn, một bên cầm lấy đôi đũa kẹp lên một cái chân vịt.

Lúc người xem chảy nước miếng đối với đồ ăn đầy đủ sắc hương vị trên **I** bàn, cô đã cắn một cái chân vịt.

Đồng dạng là chân vịt, lúc trước ông Triệu bọn họ ăn sẽ mềm hơn một ít, mà hiện tại loại này, lại giòn hơn một chút, ăn vào trong miệng, tương thơm nồng ục, hận không thể nhét nguyên một cái vào trong miệng.

"Oa, chân vịt này ăn ngon chết mất!"

Mai Văn dứt lời, đồng thời ông xã cô cũng cảm thán nói: "Cá chiên này vừa thơm vừa giòn, ăn ngon thật, Văn Văn em mau nếm thử."

Mai Văn nghe vậy, còn chưa ăn xong chân vịt, lại vội kẹp lên một con cá bé chiên, chờ phát hiện những người khác đã điên cuồng động đũa với mấy món ăn trên **I** bàn, cô đem cá đặt ở trong chén, lại vội kẹp một ít thịt thỏ, nộm dưa chuột, đậu phộng rang trước bỏ vào trong chén.

Phòng phát sóng trực tiếp, lúc này đã tiến vào không ít người xem, tro mắt nhìn món ăn vừa mới lên không bao lâu đã bị bọn họ nháy mắt chia sạch, lại nghe các loại thanh âm "Ăn ngon" trên **I** bàn, nhìn không được nuốt nước miếng.

【 Tuy rằng không thấy được hình ảnh bọn họ đang ăn cái gì, nhưng nhìn mấy chiếc đũa bay qua liên tục, nghe thanh âm nhai nuốt của bọn họ, liền biết ăn ngon như thế nào. 】

【Thèm chết mất, tôi phải lấy ra một túi cá ăn cho đỡ thèm.】

【Món chân vịt kia thoạt nhìn ăn khá ngon, tôi rất muốn ăn 2A2】

【Ai không muốn chứ!】

Vài phút sau, Chu Linh lại lần nữa bung đồ ăn ra, phát hiện mấy cái đĩa trê **II** bàn đều sạch trơn, ngay ngốc một chút.

"Thịt anh đào, thịt lưng bao, đậu hủ nhồi thịt." Cô đem ba món ăn đặt lên bàn, thuận tiện đem mấy cái đĩa lúc trước xuống.

Đang thưởng thức thịt thỏ trần bì, ở trong lòng cảm thán ăn ngon, Mai Văn nhìn đến mấy món mới trê **II** bàn, cái nào cũng muốn ăn.

Cô không đợi nuốt xuống thịt thỏ trong miệng, liền kẹp lên một miếng thịt anh đào nhan sắc sắc nhất mê người."Oa —— có mùi hương anh đào, trách không được gọi là thịt anh đào..... Ừm, sao lại ăn ngon như vậy!"

Chương 110

Editor: Thienyetkomanhime

Một miếng thịt anh đào vào miệng, hương vị tuyệt vời làm cô lộ ra biểu tình say mê.

【Mà ơi, mấy món này chỉ nhìn không cũng thấy ngon, đặc biệt là đĩa thịt anh đào kia, không nói là làm từ thịt, thoát nhìn giống như là một đĩa anh đào tươi, xinh đẹp mê người.】

【a a a —— Những người đừng chỉ lo ăn uống thế chứ! Còn đang phát sóng trực tiếp, cho chúng tôi xem với được không!】

【Thèm quá, tôi cũng muốn tới trong tiệm ăn tiệc.....】

【Kỳ thật, vài người cùng gom lại, chia đều ra mỗi người cũng chỉ mất mấy trăm đồng, cũng không quá đắt.】

【Mấy trăm đồng còn không đắt? Thật đúng là kẻ có tiền, bất quá nhìn mấy món ăn này xác thật mê người!】

Thẳng đến khi Chu Linh lại bưng ra tôm lớn tỳ bà, gà xào trăn châu, song ngư diễn châu, bấp nhân hạt thông, thăn bò năm màu, Mãi Vãn mỗi loại đều ném qua một lần sau, dư quang quét tới phía tay, rốt cuộc nhớ tới mình còn đang phát sóng trực tiếp.

"Xin lỗi xin lỗi, thật sự là bà chủ làm đồ ăn ngon quá, nhất thời không để ý phòng phát sóng trực tiếp." Cô nói xong, kinh ngạc phát hiện phòng phát sóng trực tiếp thế nhưng đã có vài trăm người đang xem, hơn nữa số lượng vẫn còn đang gia tăng.

【Đừng nói nữa, mau cho chúng tôi nhìn kỹ mấy món ăn đó!】

【Hương vị thế nào? Có phải ăn rất ngon hay không? [nuốt nước miếng]】

【A a —— hận không thể xuyên qua màn hình chui ra cùng ăn với mọi người. 】

Mai Văn nhìn bình luận, trước đem cameras quay gần từng món ăn một.

Thịt anh đào màu tươi đẹp mê người, thịt lưng bao tinh xảo xinh đẹp, đậu hủ nhồi thịt..... Tôm lớn tỳ bà vàng ruộm đáng yêu..... Cảm giác cách màn hình đều có thể ngửi được mùi hương làm nước miếng người xem muốn chảy dòng dòng.

Về sau, Mai Văn đem cameras quay về phía mình, một bên ăn một bên giới thiệu: "Thịt anh đào ăn lên đặc biệt thơm, còn mang theo vị ngọt của anh đào, da mềm vị ngọt, mỡ màng lại không ngấy..... Thịt lưng bao, vỏ bên ngoài làm bằng trứng, bên trong là thịt lưng, nắm hương hình như còn có măng khô, thoạt nhìn giống như một túi tiền cổ đại tinh xảo, ăn lên da xốp giòn, nhân bên trong non mềm tiên hương..... Tôm tỳ bà nhìn rất đáng yêu, ăn lại càng mỹ vị, ngoài giòn trong mềm, phối hợp với hai loại nước chấm hương vị đều ngon....."

Nhìn đồ ăn cô gấp lên, lại nghe cô miêu tả, người xem trong phòng phát sóng trực tiếp đều nhìn không được tìm chút đồ ăn xuống quanh để ăn, nhưng mà càng ăn ngược lại càng thêm.

【Chịu không nổi, có người cùng góp tiền tổ chức đi ăn yến tiệc không? 】

【Mà ới, thêm đến nước miếng tôi chảy thành dòng, rất muốn ăn. 】

【Ồ, hâm mộ bọn họ có thể ăn được những món ngon như vậy. 】

【Thoạt nhìn rất ngon, ngay cả bông hoa khắc trang trí trên đĩa thoạt nhìn đều mê người như vậy, rất muốn cắn một ngụm. 】

Lúc Mai Văn một bên ăn một bên giới thiệu, khán giả phòng phát sóng trực tiếp bị thêm đến chết đi sống lại, cổ tinh lại luyến tiếc đi ra ngoài.

Trong tiệm trừ bỏ giọng nói của Mai Văn, những người khác căn bản không công phu nói chuyện, một bên liêu mạng gấp đồ ăn vào trong chén, một bên vùi đầu ăn.

Mai Văn nhìn tay cùng miệng bọn họ không có một giây nhàn rỗi, thức ăn trên bàn cũng rất nhanh giảm bớt, có loại chính mình mới ăn được chút ít, bỗng nhiên có chút hối hận nhận nhiệm vụ phát sóng trực tiếp.

"..... Thăn bò năm màu tươi mới ngon miệng, thập phần mỹ vị."

Cô vợ vàng đem mỗi một loại đồ ăn giới thiệu một lần, một lần nữa đặt xuống điện thoại di động, để khách giả tự mình xem, bưng chén lên cũng bắt đầu học những người khác trê **I** bàn vùi đầu ăn.

Xem cô một ngum một miếng thịt, hai ngum một con tôm tỳ bà, tựa hồ muốn ăn bù thời gian vừa rồi.

Đại khái là vừa mới đọc bình luận, nhìn đến có người xem nhắc tới hoa trang trí, lúc giải quyết hết tôm tỳ bà, Mai Văn vươn chiếc đũa kẹp lên một miếng củ cải đã được khắc thành hoa. Nhìn ngắm một chút, cô thủ chấm một chút tương của tôm tỳ bà đưa vào trong miệng. Cách màn hình, khách giả đều nghe được thanh giòn tiếng động phát ra khi cô cắn xuống.

"Trời ạ! Thế nhưng ngay cả hoa trang trí đều ăn ngon như vậy, chấm thêm chút tương leiefn có vị mặn cay ngon miệng, giòn nộn tiên hương, ông xã anh mau nếm thử!" Mai Văn nói xong, đã đem một đóa hoa khắc chấm vào tương đưa đến trước mặt chồng mình.

Lý tiên sinh một ngum cắn đóa hoa kia, ngay sau đó một bên nhâm nuốt một bên tán đồng: "Xác thật ăn rất ngon, đặc biệt là ăn xong tôm tỳ bà lại ăn cái này, thực ngon miệng."

Trê **I** bàn những người khác nghe được vợ chồng bọn họ nói chuyện, lập tức ăn hoa trang trí trê **I** đĩa, đều cảm thấy đúng là không tồi.

【 Ngay đến hoa trang trí bọn họ cũng không buông tha, đến tột cùng là ngon tới mức nào đây! 】

【 mẹ nó, hôm nay tôi sợ là muốn thêm chết ở cái phòng phát sóng trực tiếp này. 】

【 Cơm hộp của tôi đã tới rồi, nhưng nhìn món ăn trê **I** màn hình, bỗng nhiên cảm thấy thật vô vị. 】

【 Mới vừa đi phòng bếp nhìn thoáng qua, củ cải củ, khắc hoa là không có khả năng khắc được, chấm với nước tương ăn một ngum, tưởng tượng chính mình cũng đang ở trong tiệm ăn cơm. 】

【 Cũng không cần đến mức như vậy..... 】

Khán giả vốn dĩ cho rằng mấy món này đã đủ thềm, trăm triệu không nghĩ tới, phía sau thế nhưng còn có đại chiêu.

"Bách điếu triều phượng." Chu Linh bung một cái niêu ra, báo tên món ăn đồng thời mở ra cái nắp, hơi sương bốc lên, mọi người bừng tỉnh cho rằng thật sự nhìn đến hình ảnh trăm con chim hướng về chim phượng.

Mai Văn "Oa" một tiếng nói: "Món này khí thế thật lớn! Nhìn hình mấy con chim bên trong cũng thực tinh xảo đáng yêu!"

"Bách điếu triều phượng, riêng cái tên này khí thế cũng đã đủ lớn rồi."

Lý tiên sinh nói: "Dù sao cũng là một trong 10 món ăn cung đình nổi tiếng nhất."

"Quá thơm, tôi không khách khí, động đũa trước." Một người thanh niên nói xong, trực tiếp đem chiếc đũa đuổi tới "cánh Phượng".

Bàn Bách điếu triều phượng quan trọng chính là gà phải non mềm, được Nguyễn Miên Miên xử lý, hình dạng tuy vẫn hoàn chỉnh, nhưng đũa mới đụng phải, rất dễ dàng gấp rời ra cánh gà.

Người thanh niên gấp được cánh gà người được mùi thơm mê người, gấp không chờ nổi hé miệng ngậm ngay đầu cánh gà. Hắn còn chưa có cắn xuống hết, một tảng thịt non mềm hơi mỏng đã rơi vào đầu lưỡi, mang theo nồng đậm hương thơm. Hắn theo bản năng vừa động miệng, cũng đã nuốt xuống, sau đó bắt đầu tiếp tục nhai nuốt. Cánh gà chính thế đặc biệt non mềm, ăn xong, ngay cả xương cũng nhuyễn tiều nhả ra, trực tiếp nhai nát nuốt xuống.

"Thật là mỹ vị!"

Biên hán một bên thưởng thức một bên cảm thán, những người khác trẻ **II** bàn cũng đều đã ăn tới món Bách điếu triều phượng.

Mai Văn thích những cái sủi cảo được nặn tinh xảo đó, bung lên cái chén liền múc trước một chén canh cùng sủi cảo. *TruyenHD*

Nhưng ông xã cô, thấy mấy người bạn đều gấp thịt gà ăn trước, vội gấp một cái đùi gà vào trong chén, sau đó đem một nửa cái đùi gà vào trong bát cô. Mai Văn cho chồng một ánh mắt tán thưởng, trước dùng cái muỗng uống lên một ngụm canh, hương vị tươi ngon làm cô thiếu chút nữa muốn bay lên.

Canh quá ngon, làm cô không dùng lại được, chẳng đến khi uống hết nước canh mới bắt đầu ăn "Trần điều".

Sủi cảo nặn thành hình các oài chim không chỉ đẹp, ăn lên cũng đặc biệt mỹ vị, vỏ mềm dẻo, nhân tươi ngon, khó nhất chính là mỗi cái sủi cảo lại là một loại nhân khác nhau, ăn ngon còn cho người ta kinh hỉ.

*Góc độ cameras di động có thể nhìn đến thức ăn trên **II** bàn cùng oài người đối diện, lúc này, khán giả lại lần nữa nhìn màn hình mà chảy nước miếng.*

【A a —— thêm chết tôi, thêm chết tôi, thêm chết tôi, ngày mai cũng muốn báo mẹ hàm gà cho tôi ăn! 】

【Không được, chịu không nổi, tôi phải đi lược gói sủi cảo đông lạnh ăn cho đỡ thêm. 】

【Tôi đã lấy một cái đùi gà để gặm, người nấu sủi cảo phía trên **II có thể chia cho tôi một chén không? 】**

【Tôi muốn tôi trong tiệm ăn cơm chùa, ăn xong lưu lại rửa chén cả đời cho bà chủ được! 】

【Sau đó để bà chủ bao ăn, bao uống cho anh có phải hay không? Phi! Tôi xem chính là anh muốn tìm lý do tôi trong tiệm ăn chùa, uống chùa! 】

【Cái người nói muốn đi ăn cơm chùa, đừng chỉ nói không, mau hành động đi, thuận tiện đem thời gian cụ thể nói cho tôi một chút, chờ anh ăn xong tôi giúp bà chủ bắt người, như vậy bà chủ cao hứng, nói không chừng sẽ mời tôi ăn cơm. 】

【Không được, không thể một mình tôi chết thêm, tôi muốn chia sẻ phát sóng trực tiếp vào vòng bạn bè. 】

【Có đạo lý, tôi cũng chia sẻ. 】

*Có khán giả chủ động truyền bá, phòng phát sóng trực tiếp càng ngày càng nhiều người. Mà trên **II** bàn, đoàn người Lý tiên sinh đã chia nhau sạch sẽ "Phượng" của Bách điều triều phượng, bắt đầu ăn canh cùng sủi cảo hình chim.*

Bách điều triều phượng có thịt, có canh, có sủi cảo, còn có chân giò hun khói, trứng cút, ăn, một hai chén,

bắt đầu no bụng, mọi người đã có tám chín phần no, tốc độ gấp thức ăn lúc này mới hơi chút chậm lại.

"Ăn quá ngon, ăn ngon no."

"Món ăn nhà này thật là không có lời nào để chê, lão Lý cũng thật biết ăn."

"Đúng vậy, mỗi món ăn đều ngon muốn dùng cũng không được, ngay cả đậu hũ tôi thông thích ăn, làm như vậy, tôi đều nhìn không được ăn vài miếng."

"Đây gọi là đậu hũ nhồi thịt đi? Xác thật ăn rất ngon, nhân bên trong cùng đậu hũ bên ngoài đều đặc biệt thơm."

"Cảm giác lúc trước ăn tiệc rượu ở khách sạn 5 sao đều so ra kém một bàn này, lần sau chúng ta tụ hội, vẫn là tới nơi này ăn đi."

"Được, chờ lần sau tôi mời mọi người ăn."

Lý tiên sinh nghe được bạn bè đều khen không dứt miệng, trong lòng thật cao hứng: "Mấy cậu thích là tốt rồi."

Khán giả nhìn bọn họ một bên nói chuyện phiếm một bên đem thức ăn trên **I** bàn ăn sạch sẽ, ngay cả một giọt canh cũng không để lại, vốn tưởng rằng rốt cuộc không phải chết thềm nữa, lại nghe đến được một người đàn ông trong đó nói: "Thơm quá, chẳng lẽ còn có món nào nữa sao?"

"Nhu thế nào cảm thấy cái hương vị này có chút giống tôm hùm đất?" Một người đàn ông khác động động cái mũi, có chút không xác định.

Lý tiên sinh gật đầu nói: "Lúc này đúng vào mùa ăn tôm hùm đất, cho nên đặt tôm hùm đất xào cay."

"Ha ha, cậu cứ việc nói thẳng là bà xã cậu thích ăn tôm hùm đất không phải được rồi sao."

Một người bạn trong nhóm phá đám xong, mấy người bạn khác sôi nổi trêu ghẹo hai vợ chồng bọn họ. Mai Văn thật không có gì mất hứng, ngược lại mỉm cười nhìn về phía ông xã mình.

"Ờ ờ đã ăn no, nghe mùi này cảm giác lại thêm."

"Tôi cũng vậy, cảm giác bà chủ làm tôm hùm đất kháng định cũng ăn rất ngon."

"Thật sự thơm quá."

Từ phòng bếp bay ra mùi thơm cay rất càng ngày càng nồng đậm, một đám người rõ ràng đã ăn no nín không được nhìn về phòng bếp thăm dò.

Cũng may, cũng không làm cho bọn họ chờ quá lâu, Chu Linh đã bung ra một bồn lớn tôm hùm đất. Mọi người tích cực chủ động hỗ trợ đem đĩa không xếp gọn lại, tạo khoảng trống đặt tôm hùm đất.

Bồn sứ trắng nhỏ hơn chậu rửa mặt một chút, tôm hùm đất màu hồng mã não xinh đẹp xếp thành một ngọn núi nhỏ, mặt trên rải một ít rau thơm cùng mè trắng, thoạt nhìn thập phần mê người.

Lúc trước dùng bữa, bọn họ đều không rảnh để uống rượu cùng đồ uống trên bàn. Lúc này, nhìn tôm hùm đất, một bên nuốt nước miếng một bên vội mở bia, Coca lạnh ra.

Mai Văn có chồng hỗ trợ mở đồ uống, cho nên ngay lập tức duỗi tay nhặt từ trong bồn một con tôm hùm đất đắm mình ở trong sốt dầu màu hồng, gấp không chờ nổi đưa đến bên miệng.

Nhẹ nhàng mút vào một ngụm, cay rất tiên hương hơi giảm bớt liền ngửi được mùi hương càng thơm hơn, sau đó nhanh chóng lột hết vỏ tôm. Lột ra đuôi tôm, thời gian ngắm nhìn cũng không có, trực tiếp nhét vào trong miệng, hưởng thụ thịt tôm non mịn tươi ngon. Giải quyết xong đuôi tôm, càng tôm cũng không thể bỏ qua, tằm xuống dưới trước mút sau cắn, thịt bên trong tuy không nhiều lắm, nhưng thập phần ngon miệng, ăn ngon đến mức đôi mắt Mai Văn đều nheo lại, do dụi mà hút đầu tôm, lại nhanh chóng nhặt lên một con khác.

Chương 111

Editor: Thienyetkomanhime

Cô ăn tôm hùm đất còn có chút giữ hình tượng, cho nên không phải quá nhanh, trê **H** bàn mấy quý ông khác cũng đã không cần hình tượng, ăn tới khóe miệng đều là dầu hồng một mảng.

"Thật sáng khoái!"

Ăn xong mấy con tôm hùm đất lại uống một ngụm bia, trong đó có người cảm thán một tiếng, sau đó lại cầm lên một con.

【Thật quá đáng, thế nhưng còn ăn tôm hùm đất!】

【Ô ô, thoát nhìn ăn rất ngon, thêm chết tôi rồi!】

【Tôm hùm đất xào cay, món tôi thích nhất, lần này nước miếng thật sự phải chảy thành dòng.】

【Ừa rồi món này ừa lên, tôi theo bản năng đuổi tay về phía màn hình mấy người có tin không!】

【Không phải một mình anh, tôi cũng đuổi, hận không thể [i]ểM màn hình.】

【Tôi còn đỡ, đang cùng bạn ăn tôm hùm đất, bắt quá cảm giác tôm hùm đất chúng ta ăn hoàn toàn kém món trê **H** màn hình.】

【Tôi đi đặt cơm hộp, bằng không sớm hay muộn sẽ ngập trong nước miếng mà chết.】.....

Khán giả đang khóc than, trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh cũng đang ăn tôm hùm đất.

"Cô chủ, em làm tôm hùm đất cũng quá ngon." Chu Linh một bên ăn một bên khen.

Nguyễn Miên Man một bên lột tôm một bên nói: "Ừay chị ăn nhiều một chút."

Tôm hùm đất thứ này quả thực có độc, Nguyễn Miên Man lần đầu tiên ăn còn có chút ngại nó phiền toái, nhưng không tới vài ngày sau, lại nhin không được nhớ hương vị của nó. Vì thế, ở mỗi lần có yến tiệc, khách mà đặt tôm hùm đất, cô đều sẽ làm thêm một ít thuận tiện ăn cho đỡ thèm.

Độ cay của tôm hùm đất xào cay Nguyễn Miên Man ăn vẫn thấy ổn, nghe được chị Chu cay đến nhin không được hút khí, mở miệng nói: "Chị đi lấy chút gì uống đi."

Chu Linh ăn xác thật có chút cay, nhưng lại luyến tiếc không ăn, sau khi gật đầu hỏi cô: "Em muốn uống bia không?"

Không chờ Nguyễn Miên Man trả lời, chị lại đột nhiên nhớ tới: "Bắt quả hình như nói uống bia cùng tôm hùm để bị trúng gió, bằng không vẫn là uống Coca đi?"

"Được ạ." Nguyễn Miên Man không có ý kiến.

Vì thế Chu Linh đứng dậy, từ tủ lạnh lấy ra hai lon Coca, cầm ống hút xong một lần nữa ngồi xuống, đem một lon đặt tới trước mặt cô.

"Cảm ơn." Nguyễn Miên Man nói lời cảm tạ, cúi đầu lại gần hút một ngụm.

Coca mát lạnh vào miệng có chút buốt, nhưng ăn cùng với tôm hùm đất xào cay, vẫn là rất sáng khoái. Nguyễn Miên Man ăn một ngụm tôm hùm đất lại nhẹ nhấp một ngụm Coca, thoải mái đến mắt hạnh đều hơi hơi khép lại, đồng thời ở trong lòng lại lần nữa cảm thán thế giới này thật tốt đẹp.

Cũng giống cô, Chu Linh bên cạnh ăn tôm hùm đất thơm cay ngon miệng, uống Coca mát lạnh, tâm tình cũng rất sung sướng. Nhưng cảm thấy cuộc sống hiện tại thật là càng ngày càng thoải mái. Chỉ là đáng tiếc bà ngoại tuổi quá lớn, An An thì lại quá nhỏ, không thể ăn mấy món khẩu vị nặng như vậy. Có cái gì thứ tốt khi, đầu tiên nghĩ đến chính là hai người này, hiện giờ là những người quan trọng nhất của cô, trong lòng có điểm tiếc nuối bọn họ không thể ăn. Hai người các cô sức chiến đấu còn khá lợi hại, không tới một hồi liền ăn xong một bát lớn tôm hùm đất.

Cùng lúc đó, sức chiến đấu của mọi người bên ngoài còn lớn hơn, đã giải quyết xong một bồn lớn tôm hùm đất.

Phía trước dùng bữa cũng đã ăn no, hiện tại ăn tôm hùm đất xào cay uống nhiều bia, Coca như vậy đoàn người đều có chút quá no. Mai Văn cũng đã no, nhưng cô liếm ngon tay, nhìn nước sốt hồng hồng trong bồn, lại cảm thấy để thừa như vậy có điểm đáng tiếc.

Cô quay đầu hỏi ông xã mình: "Trong tiệm có mì không?"

Bý tiên sinh còn chưa kịp trả lời, những người khác đã tròng lớn đôi mắt kêu lên trước: "Cô còn nuốt được mì?"

"Không phải là chưa no, nhưng không trộn nước sốt này với mì ăn, cảm giác cũng quá đáng tiếc đi." Mai Văn trả lời nói.

Tôm hùm đất nếu muốn ăn ngon, trừ bỏ nguyên liệu nấu ăn tươi sống cùng nướng kỹ đầu bếp, nêm nếm nước sốt cũng rất quan trọng, nước sốt Nguyễn Thiên Ân phối chế ra rất mỹ vị, cảm giác tùy tiện trộn với cái gì cũng đều ngon. Những người khác nghe được lời này, nhắm nháp dư vị trong miệng, tuy rằng no, nhưng cũng có chút tâm động.

"Vậy bằng không gọi thêm mì?"

"Tôi cảm thấy có thể đây, dù sao vừa rồi chúng ta cũng không gọi món chính."

Bý tiên sinh thấy bọn họ đều có điểm muốn ăn, vì thế gọi người phục vụ.

Chu Bình nghe được khách hàng bên ngoài gọi mình, lên tiếng đáp lại, vội rửa tay lau miệng sau đó đi ra ngoài. Biết được bọn họ còn muốn dùng nước sốt tôm trộn mì ăn, trên mặt cô không hiện, trong lòng lại có điểm bội phục, bội phục bọn họ có thể ăn nhiều như vậy.

"Mì là muốn mì sợi đông gói hay là mì thủ công?"

Này hoàn toàn không cần do dự, Mai Văn nói thẳng: "Mì thủ công!"

Chu Bình sau khi gật đầu nói: "Vậy có khả năng mọi người phải chờ một lúc."

"Không sao, chúng tôi không vội." Mai Văn xua tay nói.

Chờ cô đi vào chuyển lời cho Nguyễn Miên Miên, Nguyễn Miên Miên bắt đầu làm mì sợi, người trong tiệm sôi nổi đứng dậy, chuẩn bị đi đi lại lại, tiêu hóa một chút, đợi lát nữa có bụng ăn mì.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp đối với hành vi của bọn họ ăn xong tôm hùm đất cũng không buông tha nước sốt, còn muốn ăn mì trộn sốt tôm, đã bị thêm đến chết lặng. Mà lúc này, Mai Văn rút cuộc lại lần nữa nhớ tới phòng phát sóng trực tiếp.

Cô cầm lấy di động, lập tức bị số lượng người xem phát sóng trực tiếp làm kinh ngạc một chút: "Oa, khi nào có nhiều người như vậy!"

【Tới lúc cô há mồm to ăn tôm tỳ bà.】

【Tới lúc cô ăn bách điều triều phượng ăn đến nổi mắt muốn vùi vào trong chén.】

【Tới lúc cô một hơi uống xong canh.】

【Tới lúc cô ăn tôm hùm đất xào cay ăn đến mức muốn bay lên mây.】.....

【Tới lúc cô một ngụm tôm hùm đất xào cay một ngụm Coca lạnh.】

Bỗng nhiên từ trong bình luận thấy được vài phản u oán, Mai Văn cười gượng một tiếng rồi chia sẻ: "Tay nghề bà chủ thật sự quá tốt, các món ăn đều đặc biệt thơm, món phía sau chính là Bách điều triều phượng, canh thịt tươi mềm, thật sự..... Khó nhất chính là, không riêng món chính ăn ngon, ngay cả tôm hùm đất xào cay – món ăn vặt như vậy cũng làm đến đặc biệt mỹ vị, hương vị kia tôi cũng không biết hình dung như thế nào, dù sao chính là đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt ăn ngon!"

Cô dứt lời, phòng phát sóng trực tiếp đang một loạt bình luận —— đã nhìn ra, cô không cần cường điệu như vậy.

Mai Văn cười cười, vốn dĩ chuẩn bị kết thúc phát sóng trực tiếp, nhưng khán giả lại không chịu, tỏ vẻ làm người làm việc đều phải làm đến nơi đến chốn, cô phát sóng trực tiếp xong mì trộn sốt tôm cái đĩa.

Mai Văn kéo lên đọc bình luận phía trước một chút, thấy bọn họ vừa mới kêu bị thêm chết, hiện tại lại không cho mình tắt phát sóng trực tiếp, cảm thấy bọn họ thật là tự tìm khổ.

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên làm xong mì sợi, thấy Chu Linh còn đắm chìm trong đĩa tôm hùm

đặt xào cay mỹ vị, liền không gọi chị, mà là tự mình bưng đĩa mì ra ngoài.

"Mì của mọi người đã làm xong."

Người trong cửa hàng nghe được thanh âm quay đầu, đều có loại cảm giác trước mắt sáng ngời. Mai Văn càng là nhìn không được nháy dựng lên, hỏi có thể chụp chung một tấm ảnh với cô hay không.

Nếu là nam khách hàng, Nguyễn Miên Miên tự nhiên là không chịu, còn nữ khách hàng thật ra không có sao. Thấy cô đồng ý, Mai Văn lập tức chỉ huy chồng mình chụp ảnh cho hai cô.

"Mọi người dùng bữa từ từ, có yêu cầu gì gọi một tiếng là được."

Chụp ảnh xong, Nguyễn Miên Miên lưu lại một câu liền xoay người về lại phòng bếp.

"Bà chủ thật sự rất xinh đẹp." Mai Văn ôm đi động cảm thán, nhìn đến ảnh chụp chung rõ ràng thân hình không sai biệt lắm với mình, nhưng từ mặt đến thân thể đều có vẻ nhỏ hơn một vòng với mình, màu da so với mình cũng trắng hơn mấy tông.

Nguyễn Miên Miên đưa ra hai loại mì, một loại mì là dùng dao cắt, một loại mì là kéo ra, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp.

Vừa rồi lúc chụp ảnh, những người khác đã nhìn không được đem mắt trộn vào nước sốt tôm, lúc này Lý tiên sinh một bên thay cô trộn mì một bên nói: "Em càng xinh đẹp hơn."

Mai Văn nghe vậy, tức khắc cười rộ lên, tiếp nhận chén mì liền bón cho chồng một ngụm trước. "Ăn ngon thật."

Khán giả phòng phát sóng trực tiếp vốn đang ồn ào bảo cô đem ảnh chụp chung với bà chủ cho bọn họ xem, chờ nhìn đến bọn họ thể hiện tình cảm, lại ồn ào bình luận muốn đá lăn chén cầu lương này.

Nhưng mà, mặc kệ bọn họ nói cái gì, đã ăn mì trộn sốt tôm Mai Văn cũng không có thời gian để nhìn.

Mỗi loại mì có cái đặc sắc riêng, trộn cùng nước sốt cay rất thơm ngon, vớt lên đã nhiễm một tầng màu đỏ mê người, ăn lên càng thêm mỹ vị, mấy người mới vừa rồi còn kêu quá no, hiện tại đều nhìn không được há mồm thật to.

Nhìn bọn họ điên cuồng hút vào mì sợi, khán giả phòng phát sóng trực tiếp lại bị thêm đễn, ngay cả một ít người ngày thường không thích ăn mì cũng đều không ngoại lệ.

【Thèm quá, yền tiệc là ăn không nổi, nhưng cảm giác tôm hùm đất cùng mì trộn sốt tôm hẳn là ăn nổi, hy vọng bà chủ cho lên thực đơn của cửa hàng cơm hộp.】

【Bà chủ, mau đem tôm hùm đất lên thực đơn đi, xem bọn họ ăn cũng quá thèm rồi!】

【Ứng hộ bà chủ đem tôm hùm đất lên thực đơn.】.....

【Mấy người ở đây kêu gào bà chủ lại không nhìn tới, muốn kêu gào thì vào khu bình luận trong tiệm mà kêu!】

【Đúng rồi, tôi đi liền đây.】

Rất nhiều người xem phát sóng trực tiếp vốn dĩ chính là từ khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đi qua, lúc sẽ đều chạy nhanh trở về.

Nhưng thật ra rất nhiều khán giả là từ Weibo hoặc địa phương khác đi qua, căn bản đều không phải người địa phương, biết được khán giả bản địa có hy vọng ăn được tôm hùm đất nhà này, đều thấp phần hâm mộ.

Lúc một bộ phận khán giả đi tới khu bình luận của cửa hàng để lại kiến nghị, một bộ phận hâm mộ, còn có một bộ phận chuyên chú xem phát sóng trực tiếp, đoàn người Lý tiên sinh thể nhưng đã xử lý xong nửa bồn mì trộn sốt tôm.

Mì sợi cơ bản đều đem sốt hút hết đi, còn có một ít tiến vào trong chén bọn họ, lúc này, trong bồn không chỉ là mì, đến sốt cũng không dư lại.

"Xo quá....."

"Tôi cũng vậy, cảm giác lại ăn một miếng nữa là bụng liền nổ luôn."

Lúc ăn thì sáng khoái, ăn xong, bọn họ đều sôi nổi ôm bụng kêu quá no.

"Vậy chúng ta đi thôi, đi ra ngoài tản bộ tiêu hóa một chút." Mai Văn đề nghị.

Mọi người đều tán đồng gật đầu, Lý tiên sinh đi tìm bà chủ tính tiền, Mai Văn cùng người xem trong phòng phát sóng trực tiếp nói tạm biệt và kết thúc, đoàn người cùng nhau đi ra ngoài.

"Các cậu nói bà chủ có bạn trai chưa? Nếu là chưa có, tôi theo đuổi cô ấy có được không?" Đoàn người nhám nháp dư vị vừa rồi, chầm rì rì đi ra ngoài, trong đó có một người đàn ông đột nhiên mở miệng nói.

"Có thể đây là Trần, tao ủng hộ mày!" Nghĩ đến tay nghề bà chủ, nếu là bọn họ thật thành đôi, mỗi ngày đi ăn cơm ké không phải quá tuyệt vời, một người đàn ông khác bên cạnh tích cực hưởng ứng.

Mai Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy hân hoan lên khá sáng sủa, công việc cũng tốt, cũng khá xứng với bà chủ, cũng đi theo gật đầu.

"Nếu thực sự chuyện thành, đến lúc đó chúng ta khẳng định mỗi ngày đi nhà cậu ăn trực." Lý tiên sinh nói.

Bão Trần vốn dĩ chỉ là nói như vậy, thấy bạn bè mình đều rất ủng hộ, thực sự có chút động tâm. "Ừm....."

Chương 112

Editor: Thienyetkomanhme

Hắn đang chuẩn bị nói "Ừay tôi đi thử xem", bỗng nhiên nhìn đến người đàn ông đang đi tới từ đối diện, đồng tử hơi co lại, theo bản năng đẩy những người khác sang bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm bối rối hành động của hắn mà liếc mắt qua một cái, tiếp tục đi về phía trước.

"Lão Trần cậu làm gì thế?"

Chờ bóng dáng người đàn ông xa lạ khí chất bất phàm biến mất trong hẻm nhỏ, Lý tiên sinh thu hồi ánh mắt nói.

"Đó là người lãnh đạo đứng đầu của tôi!" Lão Trần vỗ ngực nói.

"Trời ơi! Vừa rồi là tổng giám đốc tập đoàn Bách Xuyên?" Mai Văn phản ứng lại đầu tiên, khấp khểnh sợ nói.

Lão Trần gật đầu xác nhận, những người khác cũng kinh ngạc: "Một ông chủ lớn như vậy vì sao lại đến địa phương hẻo lánh này?"

Lão Trần cũng rất tò mò, đã lặng lẽ quay lại đi theo ông chủ. Những người khác thấy vậy, đều quay lại đi theo hắn.

"Nguyên lai đàn ông mấy người cũng nhiều chuyện như vậy." Mai Văn cùng ông xã đi sau cùng, nhỏ giọng nói thềm một câu.

Kỳ thật ở nhìn thấy vị tổng giám đốc kia đi vào hẻm nhỏ, bọn họ đã đoán được anh có khả năng là đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Nhưng mà bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, vị tổng tài này lại có quan hệ không bình thường cùng chủ tiệm.

Từ xa nhìn thấy đôi nam nữ đứng ở cửa tiệm nói nói cười cười, sau đó cũng nhau đi vào trong tiệm, mọi người sôi nổi vỗ vai lão Trần tỏ vẻ an ủi.

Bão Trần ngược lại cảm thấy may mắn: "Còn may phát hiện sớm, bằng không sợ là muốn thành kẻ thất nghiệp."

Thấy hẳn cũng không khổ sở, mọi người yên lòng, một bên tiếp tục đi ra bên ngoài một bên nói chuyện.

Dù sao cũng là chuyện của người khác, bất quá vài câu, đề tài của bọn họ lại chuyển tới những món ăn hôm nay, đều cảm thấy một bàn này là yến tiệc ngon nhất họ được ăn trong đời.

Tiệm cơm chiều Hạnh Phúc Kỳ nghỉ 01/05 qua đi, số lần Tư Cảnh Lâm tới trong tiệm ăn cơm rõ ràng tăng lên nhiều, Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu còn nghĩ gần đây công việc của anh không bận rộn như trước nữa, hiện tại, đã có thói quen anh thường xuyên tới đây.

"Bàn sau không cần mang mấy thứ này nữa đâu." Nguyễn Miên Miên thấy anh lại mang theo trà sữa cùng bánh kem cho mình, không biết nói cái gì mới tốt.

"Nhà ăn công ty có, lúc đi liền thuận tiện mang theo."

Tư Cảnh Lâm nói xong, nhìn thấy trẻ **H** người cô còn mặc một cái tạp dề màu hồng nhạt, quần chặt lại làm vòng eo càng thêm tinh tế, dời tầm mắt đi mới hỏi: "Ừa bạn xong?"

"Dạ, hôm trước không phải đã nói cùng anh, hôm nay có khách hàng quen đặt bàn yến tiệc sao? Bọn họ mới vừa rời đi." Nguyễn Miên Miên nói xong, mở anh vào tiệm, "Anh còn chưa có ăn cơm đi? Mỗi loại đồ ăn em đều cố ý làm nhiều một ít, đang chuẩn bị gọi anh cùng ông Ngô lại đây ăn cơm chiều."

"Ngày hôm qua ông cùng mấy ông bạn đi khu nghỉ dưỡng Nông Gia Nhạc chơi, hình như còn chưa có trở về." Tư Cảnh Lâm cùng cô vào trong tiệm, thấp phần tự nhiên mà đem trà sữa cùng bánh kem trong tay bỏ vào tủ lạnh.

"Đúng rồi, buổi sáng ngày hôm qua lúc đi ông Ngô cũng nói với em rồi." Nguyễn Miên Miên nói xong, nhìn đến động tác của anh lại nhớ tới, "Nhà ăn công ty anh còn có trà sữa cùng bánh kem sao?"

Tư Cảnh Lâm gật đầu nói: "Có khu đồ ngọt chuyên môn cung cấp cho nhân viên món tráng miệng cùng trà chiều."

Nguyễn Miên Miên "Oa" một tiếng, cảm thấy phúc lợi công ty của anh thật đúng là không tồi. Chu Linh nhìn thấy anh lại đây, đứng dậy chào hỏi.

Tư Cảnh Lâm hơi hơi gật đầu xem như đáp lại.

"Chị Chu xong việc rồi vậy chúng ta hiện tại bắt đầu ăn cơm đi." Nguyễn Miên Miên nhìn Chu Linh nói.

Trẻ **I** thực tế hiện tại các cô đều không đói, rồi cuộc vừa mới ăn không ít tôm hùm đắt cùng Coca, bắt quá Nguyễn Miên Miên nghĩ giờ này Tư Cảnh Lâm hẳn là đói bụng, vẫn quyết định hiện tại ăn cơm chiều.

Chu Linh lắc đầu nói: "Không được, hai người ăn đi, giáo viên mầm non An An bảo con bé chuẩn bị giày trắng, tất trắng, đến lúc biểu diễn ngày hội 01/06 cần dùng, chị hiện tại muốn mang con bé đi mua."

An An đã sớm đến tuổi đi nhà trẻ, vốn là chuẩn bị học kỳ sau lại đưa bé đi, bắt quá bà Vương mang bé tới khu phụ cận nhà trẻ chơi vài lần, thấy con bé không bài xích, còn muốn đi nhà trẻ chơi, dứt khoát cho con bé vào xếp lớp đi học.

Nguyễn Miên Miên cũng nhìn ra, lúc chị Chu ở trước mặt Tư Cảnh Lâm có chút không được tự nhiên, hơn nữa chị mới vừa ăn tôm hùm đắt còn không đói bụng, cũng không một hai phải phải giữ chị lại, mà để chị gói mấy món ăn mang về.

Tiền chị Chu đi, Nguyễn Miên Miên quay đầu nói với Tư Cảnh Lâm: "Anh Cảnh Lâm anh đi rửa cái tay là có thể ăn cơm."

"Được." Tư Cảnh Lâm đi tới cái bồn bên cạnh rửa tay, tầm mắt lại không tự chủ được dừng ở cô gái bên cạnh đang mở ra nồi lẩu điện mức canh.

Cô hôm nay mặc một thân váy màu lam nhạt, hợp với tạp dề hồng nhạt thanh nhã, lúc này vừa cúi đầu, một sợi tóc rơi xuống dừng ở bên gương mặt cô, thoát nhìn ôn nhu lại xinh đẹp. Nguyễn Miên Miên đem canh mức ra tô, Tư Cảnh Lâm lau khô tay chủ động bưng tô canh ra ngoài.

Hai người cùng nhau qua lại mấy lượt, trẻ **I** bàn đã được xếp đầy, có thăn bò năm màu, tôm tỳ bà, thịt thỏ trần bì, cá chiên giòn, thịt lưng bao, khổ qua xào, cùng với một phần Bách điều triều phượng không có "Phượng".

"Bàn sau làm riêng một phần hoàn chỉnh Bách điều triều phượng cho anh ăn." Sau khi ngồi xuống, Nguyễn Miên Miên múc một chén canh cho anh, mang theo vài phần ngưng ngưng nói.

"Đã rất phong phú rồi." Tư Cảnh Lâm tiếp nhận chén thối, uống một ngụm canh, lại nhìn về phía cô, "Hương vị rất ngon."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, môi cong lên cũng múc một chén canh cho chính mình: "Vậy anh ăn nhiều một chút."

"Được."

Ngày thường trong tiệm luôn luôn rất náo nhiệt, Tư Cảnh Lâm rất ít có lúc ở riêng cùng cô ăn cơm, lúc này cảm giác thập phần không tồi, vốn dĩ canh đã rất ngon, rơi vào trong miệng anh hiện tại chẳng khác gì quỳnh tương ngọc dịch.

Thẳng đến khi giải quyết xong chén canh cô tự múc cho mình, Tư Cảnh Lâm mới bắt đầu ăn những món khác.

Tay nghề của cô tự nhiên không có gì để nói, mỗi loại đồ ăn đều đặc biệt ngon.

Tư Cảnh Lâm mỗi món đều ăn qua một lần, bỗng nhiên phát hiện cô cũng không ăn gì mấy, không khỏi dừng lại chiếc đũa: "Em vì sao lại không ăn?"

"Buổi chiều ăn nhiều tôm hùm đất, hiện tại em còn không thấy đói." Nguyễn Miên Miên nói xong, buông chén đứng dậy, "Đúng rồi, trong phòng bếp còn có tôm hùm đất."

Cô nói xong, chạy đến phòng bếp đem tôm hùm đất trong nồi múc ra.

"Bọn họ đều nói em làm tôm hùm đất ăn rất ngon, anh cũng ném thử xem." Lúc trước đến ốc đồng anh cũng ăn, Nguyễn Miên Miên cũng không lo lắng anh sẽ không ăn tôm hùm đất.

Tư Cảnh Lâm nhìn đĩa tôm hùm đất cay rất tiên hương nói: "Thoạt nhìn cũng biết ăn ngon."

"Anh muốn ăn mì không? Buổi chiều nhóm khách kia còn dùng sốt tôm trộn mì ăn, xem bọn họ ăn tựa hồ khá tốt." Nguyễn Miên Miên lại nhớ tới.

Tư Cảnh Lâm tức khắc lộ ra vài phần bất đắc dĩ: "Bàn sau đi, mấy món trê **I** bàn còn chưa ăn hết." Nguyễn Miên Miên nhìn một đồng đồ ăn trê **I** bàn, nghĩ đến mình trê **I** cơ bản ăn không ăn cái gì, đều một mình anh ăn, lại làm thêm mì cho anh, thực sự có cảm giác đang chằm heo, không khỏi nháp môi cười rõ lên.

"Cười cái gì?" Tư Cảnh Lâm nhìn mi mắt cô cong cong, đã bị lây nhiễm mang ra một ít ý cười.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu, cầm lấy chiếc đũa gấp anh một con tôm tỳ bà: "Anh ăn nhiều một chút."

Tư Cảnh Lâm nhìn tôm trong chén, đáy mắt lộ ra vài phần vui vẻ, ngay sau đó gấp một ít thân bò cho cô: "Em cũng ăn thêm một ít."

"Em thật sự ăn không vô, anh đừng gấp cho em nữa." Nguyễn Miên Miên nói xong, ăn luôn thân bò trong chén, buông chiếc đũa tiếp tục ăn canh.

Sao với chén canh cô múc cho Tư Cảnh Lâm, bên trong tràn đầy chân giò hun khói, sủi cảo, trứng cút, chén canh của cô chính là canh suông, bên trong nguyên liệu gì cũng không có, thanh triệt kim hoàng, uống lên thơm ngát ngon miệng.

Tư Cảnh Lâm thấy cô xác thật ăn không vô, cũng không cưỡng cầu nữa.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, một ngậm có, một ngậm không uống canh Nguyễn Miên Miên không thể tránh né nhìn về phía người đối diện. Anh ăn thập phần đẹp mắt, không nhanh không chậm lộ ra ưu nhã, bất quá có lẽ lúc ăn thật sự chuyên chú nghiêm túc, cho người ta một loại cảm giác cơm anh ăn rất ngon.
TruyenHD

Nguyễn Miên Miên vốn dĩ xác thật không đói, nhìn anh ăn, ngửi mùi hương tôm hùm đất, không nhịn được lặng lẽ nhúp một con.

Ngâm một đoạn thời gian, tôm hùm đất càng thêm ngon miệng, lột ra vỏ tôm, thịt tôm vốn trắng nõn đều đã nhuộm một tầng sốt hồng hồng, ăn lên càng thêm ngon miệng. Cô ăn xong con tôm này, cầm lấy một tờ khăn giấy lau lau tay, sau đó dùng giấy che lại vỏ tôm trê **I** bàn, mang chút cảm giác hủy thi diệt tích.

Tôm hùm đất xào cay rất gây nghiện, cô vốn dĩ chỉ định ăn một con, nhưng mà không bao lâu, rồi lại nhịn không được lại lần nữa nhúp lên một con khác.

Tư Cảnh Lâm đối với thức ăn trẻ **I** bàn thực cảm thấy hứng thú, nhưng nếu so sánh cùng người nấu, hiển nhiên vẫn là người càng tốt hơn. Bởi vậy, toàn bộ quá trình anh đều nhìn cô gái đối diện, tự cho là không bị anh phát hiện, lặng lẽ từ trong đĩa nhúp một con, lại một con tôm hùm đất.

Dương nhiên, vốn dĩ cô quang minh chính đại ăn cũng không có gì, cô tình động tác tay chân nhẹ nhàng, còn đem vỏ tôm giấu dưới khăn giấy, cực kỳ giống mèo con ăn vụng, rất đáng yêu làm đầy mắt Tư Cảnh Lâm đều tràn ra ý cười.

Nguyễn Miên Miên sợ dĩ ăn tôm hùm đất như đang ăn vụng, một cái là cảm thấy mình hôm nay đã ăn rất nhiều, không nên ăn tiếp, thứ hai là phía trước mới nói với anh mình ăn không vô, không muốn tự vả mặt.

Bất quá tôm hùm đất xào cay thật sự rất nghiện, cô mỗi lần đều ở trong lòng nói ăn một con cuối cùng, lại luôn là dừng không được.

Thật sự một con cuối cùng! Lại nhặt lên một con tôm hùm đất, cô nhìn hai tờ khăn giấy đều che không được vỏ tôm, tự nói với chính mình.

Nhưng mà chờ ăn xong "con cuối cùng" này, cô còn chưa có đã ghiền. Tư Cảnh Lâm nhìn cô trông mong mà nhìn đĩa tôm hùm đất trẻ **I** bàn, rõ ràng còn muốn ăn lại cưỡng bách chính mình cúi đầu ăn canh, vừa buồn cười lại có chút không đành lòng.

Vì thế, chờ Nguyễn Miên Miên uống xong chén canh, mấy cái đuôi tôm hoàn chính rơi vào trong chén cô.

Ồ?

Cô nghi hoặc ngẩng đầu, liền thấy người đối diện nhặt một con tôm hùm đất lên đang lột vỏ, mà trong tầm tay anh đã có mấy cái vỏ tôm.

Trẻ **I** mặt Nguyễn Miên Miên bỗng nhiên có chút nóng, hòa hoãn một giây mới mở miệng: "Chính anh ăn đi, em hôm nay đã ăn rất nhiều rồi."

"Một cân tôm lột ra cũng không có bao nhiêu thịt, ngẫu nhiên ăn nhiều một chút cũng không sao." Tư Cảnh Lâm nhìn ra, lấy sức ăn của cô, "Thật nhiều" phóng chừng cũng không được bao nhiêu, khó có món mà cô thích, ngẫu nhiên phóng túng một lần cũng không sao.

Anh nói xong, lại đem thịt tôm trong tay để vào trong chén cô.

"Em tự mình lột." Nguyễn Miên Man vội nói.

Tư Cảnh Lâm sau khi gặt đầu, lại lột một con đưa vào trong miệng mình, phát hiện hương vị xác thật rất ngon, trách không được cô thích.

Nguyễn Miên Man ăn luôn thịt tôm trong chén, đại khái là có anh nói an ủi, buông chiếc đũa, quang minh chính đại ăn tôm.

Tư Cảnh Lâm ngay từ đầu đều chỉ ăn miếng thịt ở đuôi tôm, chờ phát hiện cô còn đem càng tôm ăn luôn, cũng học theo.

Một giờ sau, một đĩa tôm hùm đất lớn bị hai người giải quyết hầu như không còn, những món khác trên bàn cũng bị Tư Cảnh Lâm giải quyết, chỉ còn dư lại không ít canh.

Nguyễn Miên Man phát hiện, lo lắng mà nhìn anh: "Anh Cảnh Lâm, anh có bị no quá không? Hay em nấu nước sên tra cho anh nhé?"

Nếu là ngày xưa cũng liền thôi, hiện giờ đã phát hiện tâm ý của mình, cho nên anh vẫn có giữ hình tượng: "Không cần."

Lúc này, bên ngoài trời đã tối, hai người ngồi nói chuyện phiếm một lát, Tư Cảnh Lâm tuy rằng có chút luyến tiếc, nhưng cũng nên đi rồi.

Nguyễn Miên Man nguyên bản chuẩn bị đi tiễn anh, Tư Cảnh Lâm lại không cho: "Không cần đưa, em trực tiếp đem cửa chính khóa chặt đi."

"Vậy anh đi chậm một chút, trê **I** đường cẩn thận." Nguyễn Miên Man đứng ở cạnh cửa nói.

Tư Cảnh Lâm nghe được lời này, nhìn cô bé ngoan ngoan, bỗng nhiên lại có chút không muốn đi. "Gần đây luyện chữ sao? Luyện như thế nào rồi?"

Nguyễn Miên Man gần đây thật đúng là không luyện chữ tốt, nghĩ đến tựa hồ còn thiếu anh một bức chữ, tức khắc có chút chột dạ.

Cô hơi rũ hai mắt, nhẹ giọng nói: "Còn chưa có luyện tốt, chờ luyện thêm chút nữa liền viết chữ cho anh."

*Tư Cảnh Lâm nhìn đến lông mi cô bé vừa đen vừa dài giống như cánh bướm trên **II** dưới tung bay, đoán được gần đây chắc là cô không rảnh luyện chữ, cố tình hỏi: "Là dùng câu thơ anh muốn để luyện sao?" "Dạ"*

Chương 113

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên không nghĩ nhiều, theo bản năng gật đầu, ngay sau đó lại bị anh giơ tay nhẹ xoa đỉnh đầu một cái, ngữ khí lộ ra vài phần ý cười cùng thân mật: "Kề lừa đảo."

Nguyễn Miên Miên nghe được câu "Kề lừa đảo", ngay cả anh sờ đầu mình cũng không chú ý, ngược mắt trừng anh một cái, lộ ra vài phần không cao hứng.

Tư Cảnh Lâm khẽ cười một tiếng, đối diện với đôi mắt hạnh thanh triệt linh động, trấn an nói: "Anh nói sai, Đông Đông đáng yêu như vậy, làm sao thành kẻ lừa đảo được? Là tiểu hoàng đế được không?"

Cái biệt danh "Tiểu hoàng đế" này, bởi vì tên cô xuất phát từ câu "Miên Miên hoàng đế", cũng vì đôi mắt hạnh long lanh như hồ nước của cô là anh nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, cô cũng mặc một bộ váy màu vàng nhạt.

Đây cũng không phải lần đầu tiên có người gọi cô như vậy, kiếp trước, chị gái nhà bên dạy cô thư pháp – chị Ôn cũng từng gọi cô bằng cái tên này, lúc ấy Nguyễn Miên Miên cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mà lúc này nghe được anh gọi như vậy, trong lòng lại có loại cảm giác nói không nên lời.

Nương theo ánh đèn trong tiệm, Tư Cảnh Lâm thấy khuôn mặt trắng nõn của cô nháy mắt nổi lên một mảnh ửng đỏ, làm anh có chút ngứa tay, muốn véo một cái.

Nhưng mà, rốt cuộc anh vẫn khắc chế được, thấy cô hơi cúi đầu không nói lời nào, đang muốn nói cái gì đó đánh vỡ không khí an tĩnh này, lại thấy cô đột nhiên ngẩng đầu nói với mình: "Tiểu tuyết hoa!"

Tư Cảnh Lâm vốn tưởng rằng cô mới vừa rồi mặt đỏ là nghĩ thông suốt, lúc này thấy trong mắt cô lộ ra vài phần đắc ý gọi biệt danh khi còn nhỏ của mình được ông nội đặt cho, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

"Ông nói cho em."

Nguyễn Miên Man nhìn thấy biểu tình của anh, nhấp môi nên cười gật đầu. Trẻ **VI** thực tế, lúc ông Ngô nói cho cô biết, anh có một cái biệt danh như vậy, cô cũng đã cười một trận, dù không nói cái biệt danh này không thích hợp với con trai, với hình tượng của anh hằng ngày, khiến cho người ta cảm thấy không liên quan.

Mà sở dĩ ông Ngô sẽ đặt biệt danh như vậy cho anh, liên quan tới ngày anh được sinh ra, bởi vì anh được sinh vào ngày có "Tiểu tuyết". Đương nhiên, ông Ngô gọi anh như vậy, cũng là cảm thấy anh còn nhỏ nhưng tính cách quá mức nghiêm túc, muốn cho cái biệt danh đáng yêu làm anh hoạt bát một chút.

"Ông nội cùng em có quan hệ thật tốt." Tư Cảnh Lâm liếc cô gái trong mắt đều ép không được ý cười.

"Kỳ thật cái biệt danh này rất đáng yêu nha, anh xem, biệt danh của em không phải cũng là căn cứ vào ngày sinh sao?" Nguyễn Miên Man bị anh nhìn như vậy, vội thu liễm tươi cười.

Nói đến cũng thật trùng hợp, cô cùng nguyên chủ không chỉ họ tên giống nhau, bởi vì sinh nhật giống nhau, nên biệt danh cũng giống nhau, chỉ là từ khi mẹ ruột cô qua đời, cũng không có ai gọi biệt danh của cô.

Tư Cảnh Lâm vốn cũng không phải thật sự tức giận, từ trong lời nói của cô nhớ tới sinh nhật hai người đều cùng mùa, trong lòng ngược lại có chút vui vẻ.

"Được rồi, mau vào đi thôi, đem cửa đóng lại." Tư Cảnh Lâm lại xoa nhẹ đỉnh đầu cô một cái. Cho rằng vừa mới nhắc tới "Nhũ danh" của anh chọc anh không cao hứng Nguyễn Miên Man ngoan ngoãn mặc anh vuốt, chờ thấy anh tựa hồ không tức giận, lui về bên trong cánh cửa.

Cô khép lại một bên cửa, thấy anh còn đứng tại chỗ, không khỏi hỏi: "Anh ngày mai còn tới không?"

Tư Cảnh Lâm ngày mai kỳ thật có chút bận, bắt quả thấy cô hỏi, vẫn là theo bản năng gật đầu: "Giữa trưa lại tới."

"Vậy ngày mai em làm làm mì lạnh trộn sốt tôm cho anh ăn." Nguyễn Miên Man cười nói.

"Được."

Cô bé cười rộ lên càng thêm xinh đẹp, Tư Cảnh Lâm nhìn gương mặt tươi cười của cô, cảm thấy lại nói thêm cùng cô hai câu sợ là chính mình không đi nổi. Cổ tình đôi phương hoàn toàn không biết đáy lòng anh

đang buồn rầu, còn dùng giọng nói để nghe êm tai tiếp tục hỏi: "Ăn mì lạnh, anh muốn uống chè đậu xanh hay là canh nấm tuyết?"

"Đều được."

Hai người lại nói thêm mấy câu về cơm trưa ngày mai, Nguyễn Miên Man rút cuộc đêm của chính hoàn toàn đóng lại. Từ Cảnh Lâm thử một chút, xác định cô đã khóa chặt cửa mới rời đi.

Chờ đi ra khỏi đầu hẻm nhỏ, người đàn ông quần áo không chút cầu thả bỗng nhiên duỗi tay cởi bỏ cúc áo khoác, cũng lấy ra di động phân phó tài xế chờ ở ngoài hẻm đi mua ít thuốc tiêu hóa.

Tài xế nhận được tin tức còn có điểm kỳ quái, rút cuộc ông chủ nhà mình luôn luôn bình tĩnh giữ mình, thật sự tưởng tượng không tới anh sẽ có lúc ăn quá no.

Hơn 8 giờ. Nguyễn Miên Man đã lên lầu, ngồi ở trên **VI** giường chơi di động.

Trước cô đọc tiểu thuyết một lúc, chờ xem xong chương mới nhất, chưa đã thèm mà thoát ra, bắt đầu mở ra app bánh trôi cơm hộp.

Lúc nhìn đến khu bình luận của cửa hàng, tất cả khách hàng đều làm nũng, lăn lộn cầu cô đem tôm hùm đất xào cay vào thực đơn, Nguyễn Miên Man kinh ngạc qua đi, mới từ một bình luận nhớ tới, khách hôm nay đặt tiệc có phát sóng trực tiếp.

Bán thêm tôm hùm đất sao?

Nguyễn Miên Man dùng ngón tay điểm môi, có chút do dự. Tôm hùm đất làm thật ra cũng đơn giản, nhưng lúc xử lý lại có chút tốn thời gian.

【4**b: Bà chủ ơi! Cứu cứu đứa nhỏ đi! Bạn gái tôi nói nếu là không ăn được tôm hùm đất nhà cô liền chia tay với tôi!】

【là ** sơn: Hôm nay lúc xem xong phát sóng trực tiếp nước miếng cả đời đã chảy khô, cái khác cũng không dám hy vọng xa vời, bà chủ tốt xấu trước bán tôm hùm đất cho chúng tôi đỡ thèm.】

【5** còn: Lăn lộn cầu xin bà chủ bán tôm hùm đất xào cay.】

【6** ngày: Bà chủ là người tốt, lúc trước cá bán hương xuân cho chúng tôi một mùa xuân hoàn chỉnh, hiện tại cũng bán tôm hùm đất một chút, cho chúng tôi một mùa hè hoàn chỉnh đi! 】

【k**l: Một người viết huyết thư cầu bà chủ bán tôm hùm đất! 】

Cuối cùng, nhìn đến nhóm khách hàng muốn ăn tôm hùm đất **Qu** vọng mãnh liệt như vậy, Nguyễn Miên Miên vẫn là quyết định bán, bất quá phân lượng khẳng định sẽ không nhiều, có thể cướp được hay không liền xem vận khí của bọn họ.

Tôm hùm đất xào cay cô đã làm rất nhiều lần, di động có không ít ảnh chụp, quyết định dứt khoát tải lên thực đơn đi, sau đó phản hồi.

【Chủ tiệm phản hồi: Ngày mai bắt đầu bán tôm hùm đất xào cay, bất quá bởi vì sức người hữu hạn, cho nên mỗi ngày chỉ có hai mươi phần. 】

Bình luận của cô mới đăng không bao lâu, lập tức nhảy ra một đám khách hàng.

【là ** sơn: A a a —— quá tuyệt vời, bà chủ tôi yêu cô! 】

【5** còn: Hai mươi phần? Không thể nhiều thêm chút sao? Cảm giác rất khó đạt a! 】

【H**q: Bà chủ nguyện ý bán đã không tồi, cảm thấy đủ đi. 】

【4**b: Bà chủ, tôi thay bạn gái hỏi, có thể đặt trước không? 】

【3**6: Tôi nhớ rõ app bánh trôi cơm hộp là có chức năng đặt trước, lúc trước ở cửa hàng khác có nhìn đến, tỷ như hiện tại có thể đặt trước cơm ngày mai, cũng có thể lựa chọn thời gian giao cơm, không bằng bà chủ cũng thử một chút? 】

【6** ngày: Nguyên lai thật có thể đặt trước sao? Vậy bà chủ thử một cái đi. 】

Nguyễn Miên Miên cũng là mới biết, nguyên lai app bánh trôi cơm hộp còn có chức năng này, cô tò mò vào mục cài đặt sờ soạng một hồi, phát hiện thật sự có.

Sinh ý trong tiệm tốt lên, mỗi khi bắt đầu buôn bán đều như đánh giặc, chị Chu Linh còn phải phí tâm tư tính toán thời gian tiếp đơn. Nếu cho phép đặt trước, chẳng những hệ thống tự động tiếp đơn, mỗi khoảng

thời gian giao cơm cũng còn có thể cài đặt số lượng cố định, khách hàng có thể chọn thời gian giao cơm phù hợp.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Miên Man cảm thấy mở chức năng đặt trước đối với các cô hay đối với khách hàng đều tương đối tiện lợi, vì thế từ mục cài đặt bật chức năng đặt trước.

Đặt trước dài nhất thậm chí có thể đến bảy ngày, bất quá Nguyễn Miên Man cảm thấy không cần thiết, hơn nữa cũng sợ vạn nhất có chuyện đột xuất, cho nên chỉ mở cài đặt cách ngày, nói cách khác, hiện tại khách hàng có thể đặt trước cho cơm ngày mai.

Chuẩn bị tốt, cô đi khu bình luận nói một tiếng, nhìn thời gian thấy đã 9 giờ, gọi mèo béo còn ở trong phòng chạy khắp nơi: "Quả Quýt Nhỏ, chuẩn bị ngủ."

"Miêu ô ~" Quả Quýt Nhỏ kêu một tiếng, nhảy đến cuối giường.

Đang chuẩn bị tắt đèn Nguyễn Miên Man cảm giác cái giường theo động tác của nó rung một chút, cảm thấy nó đại khái nên đổi cái tên.

"Chị có phải nên đổi em thành Quả Quýt Lớn hay không? Không, cảm giác gọi Quả Bưởi Lớn càng thích hợp hơn."

Quả Quýt Nhỏ không biết có phải nghe ra lời nói trêu ghẹo của cô hay không, đi đến đầu giường cọ cánh tay cô "Miêu mio" kêu lên.

"Được rồi được rồi, chỉ đùa một chút mà thôi, không có ghét bỏ em béo." Nguyễn Miên Man sờ sờ đầu nó, đẩy nó trở lại cuối giường, tắt đèn ngủ.

Đẩy nó đi cũng không phải ghét bỏ nó, mà là trời nóng, dựa gần một con mèo thật sự có chút nóng. Trong phòng tối xuống, một người một mèo thực mau đi vào giấc ngủ.

Mà lúc này, biết được cô thật sự mở ra chức năng đặt trước, nhóm khách hàng một bên hưng phấn một bên vội tới trong tiệm đặt đơn trước.

Chờ phát hiện tôm hùm đất cũng đã có trong thực đơn, bọn họ một bên nhìn hình ảnh chảy nước miếng, một bên ở trong lòng khen bà chủ hành động thật nhanh, đồng thời trề **H** tay cũng không chậm, nhanh thêm vào giỏ hàng.

Chờ cướp được tôm hùm đất đặt đơn thành công, có khách hàng kích động đến khu bình luận phát ra tiếng hét chói tai. "A a a ——"

Office building nọ. Đang giờ tăng ca, một khu vực đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai, cũng may là âm lượng không đủ lớn, nếu không sợ là có thể kích động tới bảo vệ tới đây.

"Buổi tối rồi, Trương San cậu tăng ca đến phát điên sao?"

"Không đến mức đó đi, tháng này cũng chỉ làm thêm hôm nay thôi."

"San San nếu cậu không thoải mái liền trở về trước đi, phần việc của cậu tôi làm giúp cho."

Trương San chỉ là nhất thời hưng phấn mà thôi, bất quá nghe được cô đồng sự cuối cùng nói, vẫn là rất vui vẻ: "Vẫn là Gia Gia tốt với tôi, bất quá không cần, tôi không phải không thoải mái."

"Vậy vừa rồi là làm sao? Chẳng lẽ là có người thổ lộ với cậu?" Gia Gia suy đoán nói.

Đồng nghiệp khác ở khu làm việc nghe vậy, sôi nổi dựng thẳng lên lỗ tai hóng chuyện.

"Không phải, là tớ cướp được tôm hùm đất xào cay của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc!" ngữ khí Trương San kích động.

Đối với một người ham mê ăn uống mà nói, thổ lộ tình là gì, sẽ không làm cô giống hiện tại kích động như vậy, đặc biệt là cướp được tôm hùm đất, cô mới không muốn thêm một người ăn tôm của mình.

Gia Gia cũng là khách quen của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, buổi chiều còn cùng cô xem phát sóng trực tiếp yến tiệc của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Bất quá.....

"Chẳng lẽ là buổi chiều cậu bị thêm đến xuất hiện ảo giác?" Gia Gia lo lắng mà nhìn cô.

Không trách Gia Gia nghĩ như vậy, thật sự là trong tiệm căn bản không có bán tôm hùm đất, hơn nữa cho dù có, cái này cũng không có khả năng mua được. Thấy đồng nghiệp thế nhưng hoài nghi chính mình, Trương San một bên đem đơn đặt hàng cho cô xem, một bên nói cho cô chuyện vừa rồi ở khu bình luận.

"A a a! Cậu như thế nào không nói với tớ một tiếng! Tớ cũng rất muốn ăn tôm hùm đấy!" Gia Gia cũng đi theo kêu lên.

"Còn không phải sợ không kịp sao." Trương San nói xong, nể mặt cô bạn mới vừa rồi nguyện ý giúp mình san sẻ công việc nói, "Đến lúc đó tớ chia cho cậu một ít nếm thử."

Gia Gia cao hứng ôm cô: "San San cậu thật tốt quá, thật hy vọng nhanh đến ngày mai a!"

Mấy đồng nghiệp khác đang tăng ca không nói chuyện, lại ở trong lòng hạ quyết tâm ngày mai phải đặt được một ít nếm thử.

Số ít khách hàng cướp được tôm hùm đắt của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc chờ mong ngày mai nhanh đến, còn có rất nhiều người không cướp được căn cứ theo suy nghĩ không thể để một mình mình thèm, đem hình ảnh tôm hùm đắt xào cay trê **II** thực đơn, cùng với chụp lại màn hình video phát sóng trực tiếp buổi chiều, lên mạng xã hội phóng độc đêm khuya.

Tỷ như diễn đàn nọ, có người thiếu đạo đức dùng tiêu đề "Kính thiên đại đũa, mau xem" lừa một đám quần chúng thích hóng chuyện tiền vào, nội dung lại là các loại hình ảnh món ngon.

【Lầu 1: Tiêu đề lừa đảo, lầu chủ là kẻ lừa đảo, hơn nửa đêm còn muốn thèm chết tôi sao? 】

【Lầu 2: Đêm khuya phóng độc, lầu chủ có sợ bị đánh chết không! 】 **【Lầu 8: Quà thực thèm chết người, ngón tay ngo ngoe rục rịch muốn đặt cơm. 】**

Chương 114

Editor: Thienyetkomanhme

【Lầu 9: Không nên có lòng hiếu kỳ lớn như vậy, thềm chết mất 2A2】

【Lầu 68: A a a a! Còn đang giảm béo đây, xem cái này lại nhìn không được muốn ăn khuya, lâu chủ tôi hận bạn!】

Trê H diễn đàn còn đỡ, lâu chủ khiến cho nhiều người tức giận liền trực tiếp bỏ trốn là được, người nào đó ở trong vòng bạn bè phóng độc đêm khuya mới là đúng sĩ. Tuy rằng toàn là bạn bè thân thích, cũng bị mọi người tập thể công kích, cũng yêu cầu cô gái đăng ảnh mời khách.

【Yêu cầu không cao, đem tất cả các món ăn trong hình ảnh cậu đăng mở một bàn là được.】

【Đúng vậy.】

【Như này còn yêu cầu không cao? Trê H ảnh không ít món chính là món ăn cung đình, một bàn này mấy đĩa biết hết bao nhiêu tiền không? Nhiều người buông tha tôi đi.】

Mọi người nghe cô phổ cập kiến thức xong, lại thông qua video cô phát liên tiếp xem xong buổi phát sóng trực tiếp hôm nay, giữa đêm bị thềm đến chết đi sống lại.

Có video phát sóng trực tiếp yến tiệc, trở thành tư liệu sống phóng độc đêm khuya, ở trê H mạng tiệm cơm chiền Hạnh Phúc lại lần nữa bị người ta nhắc tới rất nhiều.

Không ít người nơi khác vào kỳ nghỉ 01/05 cố ý tới thành phố A ăn cơm chiền của tiệm nhìn đến cái video này, quả thực vô cùng đau đớn.

Nguyện ý vì mỹ thực chạy đến thành phố A, đầu tiên khẳng định là một người mê ăn uống, tiếp theo là điều kiện kinh tế tương đối dư dả, hoặc là nguyện ý tiêu tiền ở phương diện ăn uống. Cho nên nhìn đến video

phát sóng trực tiếp yến tiệc, thềm đền không được, nhóm khách hàng cảm giác chính mình tựa như bỏ lỡ tấm vé xổ số 500 vạn, biết rõ chủ tiệm chưa chắc thấy được, vẫn là nhìn không được ở dưới video bình luận.

【 Bà chủ a! Có nhận đặt tiệc cô không nói sớm, thật quá đáng! 】

【 Đúng vậy, chúng ta chạy tới một chuyến để dàng sao? Liền lấy cơm chiên ra ứng phó chúng ta. Dương nhiên, cơm chiên cũng rất ngon, nhưng chúng ta cũng rất muốn nếm thử mấy món này a. 】

【 Huhu, cảm giác bỏ lỡ một trăm triệu. 】

【 Đồng cảm, có loại cảm giác đền núi vàng mà lại về tay không. 】

【 Bà chủ, thật không phải tôi trách cô, có tay nghề tốt như vậy cô cất giấu làm gì? Sợ chúng ta không trả nổi tiền sao? 】

Nguyễn Miên Miên cũng không biết, lúc cô ngủ, cửa hàng nhà mình còn ở trê **II** mạng nhắc lên một phen sóng gió nhỏ.

Ngày kế rời giường, cô trước tiên nấu chè đậu xanh. Mùa hè, chè đậu xanh mát lạnh tuyệt đối là đồ uống thích hợp nhất.

Cô hiện tại mỗi ngày đều sẽ nấu một nồi to, có thể để chính mình uống, cũng có thể cho nhân viên giao cơm và một ít khách tới trong tiệm ăn cơm, uống một ly giải nhiệt. Qua tay cô chè đậu xanh đặc biệt ngon, làm vồn dĩ một số người vì trời càng ngày càng nóng lười ra cửa, nhưng vì một ly đồ uống tặng kèm này, chỉ cần có thời gian vẫn là nguyện ý tới trong tiệm ăn cơm.

Bây chè đậu xanh làm thành bữa sáng đơn giản, Nguyễn Miên Miên đang suy nghĩ có nên luyện chữ hay không, dư quang liền nhìn đến một bà lão đang đi vào trong tiệm.

"Đông Đông đã lớn như vậy rồi, thật giống mẹ cháu lúc trẻ đều rất xinh đẹp." Bà lão trông rất phúc hậu, nhìn thấy cô trê **II** mặt liền mang theo tươi cười.

Nguyễn Miên Miên nỗ lực hồi tưởng một hồi, vẫn là không nhận ra bà, chỉ có thể trực tiếp hỏi: "Ngại quá, xin hỏi bà là?"

"Bà là ở cái ngõ phía sau nhà cháu, bà Lưu, lúc cháu học tiểu học đã dọn đi chỗ khác, ngày thường cũng

không có thời gian tới đây, khả năng cháu không nhớ rõ." Bà Lưu giải thích nói.

Nguyên chủ cũng không nhớ rõ, Nguyễn Miên Man tự nhiên không có khả năng nhớ được gì. Cô gật gật đầu nói: "Nguyên lai là bà Lưu, bà có chuyện gì sao?"

"Cũng không có việc gì, bà là cố ý lại đây cảm ơn cháu, đây là táo và mận mà họ hàng nhà bà trồng được, đưa một chút cho cháu ném thử." Bà Lưu nói xong, trực tiếp đi vào trong tiệm, đem trái cây tre **II** tay đặt lên bàn.

Cảm ơn? Nguyễn Miên Man có chút không thể hiểu được.

Không chờ cô hỏi ra nghi hoặc, bà Lưu đã chủ động lại nói tiếp. Thì ra, bà Lưu dọn đi, phòng ở bên này cũng không để không, mà là có một người họ hàng xa thuê ở.

Năm kia người họ hàng mua được phòng ở liền dọn đi, phòng liền để không. Người nhà họ Lưu vẫn luôn muốn đem phòng cho thuê, một cái là có thể kiếm chút tiền thuê nhà, hai là phòng có người ở mới có sinh khí, không để cũ nát như vậy. Đáng tiếc gặp được người thuê không phải ngại địa phương quá hẻo lánh, chính là ngại phòng ở quá cũ, còn có một ít người là ở một mình, không cần ở một viện lớn như vậy. Tóm lại, từ năm trước đến bây giờ, người xem phòng có không ít, phòng ở vẫn như cũ chưa ai thuê.

Nguyễn Miên Man nghe đến đó càng thêm nghi hoặc, không rõ nhà bà muốn cho thuê nhà thì liên quan gì tới việc muốn cảm tạ mình.

"..... Nhờ phúc của cháu, hai ngày trước phòng ở rốt cuộc có người thuê, hơn nữa là thuê cho hai cô gái rất thích sạch sẽ." Bà Lưu nói xong, đại khái là nhìn ra tre **II** mặt cô có nghi hoặc, bổ sung nói, "Hai cô gái kia nói lựa chọn thuê nhà ở hẻm Hồ Lô chúng ta, chính là bởi vì có cửa hàng của cháu, lại đây ăn cơm rất tiện."

Nguyễn Miên Man trăm triệu lần không nghĩ tới còn có loại chuyện như này, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

"Một đường lại đây liền nghe được chị Lý các bà ấy khen cháu làm cơm chiên rất ngon, nói là cơm chiên ngon nhất trong đời bọn họ được ăn. Khó có dịp hôm nay lại đây, có thể ném thử thủ nghệ của cháu không?" Bà Lưu mang theo vài phần chờ mong hỏi.

Nguyễn Miên Man tự nhiên sẽ không cự tuyệt: "Bà Lý quá khen rồi ạ, bà muốn ăn cái gì?"

"Chiên cơm tóp mỡ." Bà Lưu không nói hai lời.

Mỗi buổi sáng ăn chiên cơm tóp mỡ kỳ thật có hơi dầu mỡ, đặc biệt tại vào mùa này. Bất quá đối với người thể hệ trước mà nói, có một loại tình cảm đặc biệt với tóp mỡ, bà Lưu cũng không ngoại lệ.

Nguyễn Miên Miên đi trong phòng bếp chiên cơm, cố ý cắt một ít rau xanh, định đợi lát nữa thêm vào, làm cơm chiên càng thoải mái, đỡ ngán hơn chút.

Tóp mỡ được thắng ra trước, thắng xong tóp mỡ cùng mỡ heo đều có thể lấy ra làm cơm chiên. Tóp mỡ làm trong ngày hương vị mới tốt, cho nên cô đều chỉ làm vừa đủ trong ngày. Lúc này bà lão nếu muốn ăn cơm chiên tóp mỡ, cô từ tủ lạnh lấy ra thịt mỡ, dứt khoát hiện tại liền đem phần tóp mỡ của hôm nay thắng luôn. Thời tiết oi nóng, người còn muốn ăn cơm chiên loại này không tính là quá nhiều, cho nên cô cũng không thắng quá nhiều.

Rất nhanh, mùi hương đặc trưng của ngao mỡ heo thắng tóp mỡ từ trong phòng bếp bay ra ngoài, bay đến chỗ bà Lưu trong nháy mắt ba như là trở lại vài thập niên trước, ở nông thôn thời điểm cuối năm từng nhà được chia thịt heo, ngao mỡ heo chuẩn bị ăn tết.

Không những bà, ngay cả mèo béo có xu thế biến thành "Quả Quýt Lớn", đang lười biếng ghé vào cửa đột nhiên nâng đầu lên. Mặc dù mỗi ngày đều có thể ngửi được loại mùi hương này, bản tính tham ăn vẫn làm nó đứng dậy chạy tới cửa phòng bếp như cũ.

Ngao xong mỡ heo, thắng tốt tóp mỡ, cơm chiên đối với Nguyễn Miên Miên mà nói rất đơn giản, không bao lâu liền dùng khay bưng một đĩa chiên cơm tóp mỡ cùng một chén chè đậu xanh đi ra ngoài cho bà Lưu.

"Thật thơm, nhìn cũng biết ăn ngon." Bà Lưu khen xong, cầm lấy chiếc đĩa liền bắt đầu ăn.

Bà ăn trước một miếng tóp mỡ, hương vị thơm giòn, so với năm đó ở nông thôn ăn thịt heo không chút tưng trọng còn muốn thơm hơn. Người tuổi lớn, ăn uống không quá tốt, vốn dĩ nhìn đến một đĩa lớn như vậy, bà Lưu còn có điểm lo lắng mình ăn không hết, kết quả ăn ăn một lúc mới phát hiện, căn bản mình lo lắng dư thừa.

"Ăn ngon thật." Bà Lưu buông chiếc đĩa, còn có chút chưa đủ thêm.

Nguyễn Miên Miên đã nhìn ra, bất quá với tuổi này của bà, cũng không dám lại cho bà thêm, chỉ nói: "Bà

lại uống chút chè đậu xanh giải ngấy."

Bà Lưu gật gật đầu, bụng lên chè đậu xanh còn mang một chút lạnh lạnh. Chè đậu xanh ở nhà bà cũng thường xuyên nấu, cho nên ngay từ đầu còn không có quá chú ý, ngược lại còn nghĩ tới mùi vị cơm chiên mới vừa ăn.

Nhưng mà, chờ một ngúm chè đậu xanh vào miệng, hương vị thoải mái thanh tân, thậm chí ngọt nhập tâm, làm tốc độ uống nước của bà tức khắc nhanh hơn. Uống hết nước, đến đậu xanh ở dưới đáy chén bà cũng không buông tha, cầm lấy chiếc thìa gạt vào trong miệng, cảm thấy hạt đậu mềm mại này đặc biệt ăn ngon.

"Không nghĩ tới ngay cả chè đậu xanh cháu nấu cũng ngon đến như vậy!" Ăn uống no đủ bà Lưu buông chén, cảm thấy có chút quá no.

Nguyễn Miên Miên cười cười, chờ bà Lưu chuẩn bị đi, xách lên trái cây trên bàn để bà mang về: "Trong tiệm của cháu đã có rất nhiều trái cây, bà thật sự không cần khách khí."

"Vậy giữ lại từ từ ăn." Đối với thể hệ như bà Lưu ăn qua khổ, từng chịu đói bụng mà nói, không có lo thức ăn quá nhiều.

Bà không những không chịu đem trái cây mang về, thậm chí còn kiên trì trả tiền cơm, làm Nguyễn Miên Miên đều không biết nói cái gì mới tốt. Bất quá hai túi hoa quả xác thật có chút nặng, thấy bà kiên trì không chịu lấy về, Nguyễn Miên Miên cũng không cưỡng cầu, nói lời cảm tạ sau đưa bà ra ngõ nhỏ.

Tiến đi bà Lưu không tới vài phút, đầu tiên là bà Lâm kéo xe ba bánh đưa đậu phộng tới, không một hồi Chu Linh cũng tới tiệm.

"Đã mua được giày trắng, tất trắng cho An An chưa ạ?" Nguyễn Miên Miên nhớ tới ngày hôm qua chị nói phải mua mấy cái này cho An An, không tránh được hỏi nhiều một câu.

Chu Linh gật đầu: "Giày và tất trắng không cho độ tuổi của con bé quá là không dễ mua, ngày hôm qua chạy mấy nhà cửa hàng mới mua được."

"Có thể mua được là tốt rồi." Nguyễn Miên Miên nói xong, lại nói cho chị xem đêm qua mình ở ra chức năng đặt trước cơm hộp.

Chu Linh có một chút không hiểu: "Đặt trước? Là đặt trước cho buổi trưa hay là một ngày?"

"Là một ngày." Nguyễn Miên Miên nói xong, thấy chị cau mày, tựa hồ vẫn là chưa hiểu, kỹ càng tỉ mỉ giải thích nói, "Chính là đem số lượng suất bán cả ngày trực tiếp ấn định, khách hàng sẽ đặt trước một ngày, có thể yêu cầu lựa thời gian giao cơm, bất quá mỗi đoạn thời gian đều hạn định số lượng khách hàng nhất định, tỷ như 11 giờ đã bị khách hàng trước chọn xong rồi, khách hàng tới sau cũng chỉ có thể lựa chọn 11 giờ rưỡi, hoặc là tiếp tục muộn hơn."

"Nói như vậy, bọn họ một ngày không phải chỉ có thể ăn được 1 lần?" Chu Linh sau khi gật đầu nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Có thể đặt hai đơn, nếu bọn họ định ăn hai lần, có thể đặt trước cả hai đơn thì tốt rồi."

Chu Linh nghe vậy, cười rộ lên: "Cô chủ, em vẫn là xem nhẹ tay nghề chính mình, vốn dĩ hiện tại mỗi ngày đều có rất nhiều khách hàng muốn ăn lại đặt không được, dự định đặt trước, chị cảm thấy đại bộ phận khách hàng có thể cướp được một đơn liền không tồi."

Nói chuyện phiếm vài câu, hai người bắt đầu chuẩn bị cho buôn bán buổi trưa.

Mở đặt trước có chỗ tốt chính là, đến thời gian các cô trực tiếp ấn the đơn hàng mà làm là được, không cần phải luôn là nghe chuông báo nhắc nhở có "đơn đặt hàng mới".

Bất quá 10 giờ rưỡi, cửa hàng cơm hộp vẫn là bắt đầu buôn bán như bình thường, một đám khách hàng như cũ tích cực tiến vào, chuẩn bị đặt trước cho cơm ngày mai. Không có biện pháp, không tích cực cũng không được, rốt cuộc nhìn đến thực đơn, tôm hùm đất xào cay – sốt hồng mã não xinh đẹp mê người, ai không muốn đoạt một phần ăn đồ ghiền chứ.

Tôm hùm đất xào cay cũng đã làm tốt, lúc này Chu Linh chỉ việc đóng gói.

"Thơm quá a!"

"Nghe nói trong tiệm bán tôm hùm đất xào cay, còn tưởng rằng nói giỡn, không nghĩ tới thế nhưng là sự thật!"

Nhân viên giao cơm đi vào trong tiệm ngửi được hương vị này, lăn lộn yết hầu nuốt nước miếng. Bất quá, một phần tôm hùm đất cũng không rẻ, bọn họ thèm thùi thèm, cũng không có ý định đo hỏi.

Ngồi ở trong tiệm mấy nhân viên giao cơm ngửi mùi hương tôm hùm đất uống chè đậu xanh đồ thêm, trong đó có một người đột nhiên nhận được tin nhắn của khách hàng.

【@ shipper anh khi nào có thể tới? Tôi rất gấp không chờ nổi! 】

Vừa đến trong tiệm anh trai giao cơm có chút cạn lời, cầm lấy đi động trả lời.

【@ khách hàng yên tâm, các thời gian dự tính giao hàng còn có 26 phút, tôi khẳng định sẽ không đến trễ. 】

【@ shipper tôi nhìn thấy anh đã ở trong tiệm, nhận được lập tức giao cho tôi được không? Cho anh thêm tiền! 】

Nhân viên giao cơm có điểm tâm động, nhưng trước đơn này hẳn còn có hai đơn cần đưa, ọan nhất đến trễ, hẳn nhận thêm tiền đều không nhất định có lợi.

【@ khách hàng ngại quá, không phải chuyện có thêm tiền hay không, chủ yếu là phía trước còn có hai đơn cần đưa, không thể đến trễ. 】

Khách hàng đại khái cũng là thật sự muộn sớm một chút nhận được cơm hộp đã mong chờ cả đêm, trực tiếp phóng ra chiêu tàn nhẫn.

【@ shipper nếu có thể đưa phần của tôi trước, trừ bỏ thêm tiền, tôi lại chia cho anh hai con tôm hùm đất xào cay ném thử! 】

【@ khách hàng thành giao! 】

Đang ngồi ở trong tiệm bị mùi hương tôm hùm đất thêm đến không chịu được, anh trai giao cơm nào chịu được cái dụ hoặc này, lập tức đồng ý, sau đó nháy dựng lên bắt đầu hướng phòng bếp kêu: "Bà chủ, đơn của tôi xong chưa? Khách hàng thúc giục vô cùng, phiền toái cô giúp đỡ!" "Chỉ cần không tôi muộn thúc giục thì cứ để cho hẳn thúc giục." Bên cạnh một nhân viên giao cơm khác nói.

Chương 115

Editor: Thienyetkomanhime

Anh trai giao cơm tâm tâm niệm niệm hai con tôm hùm đất sắp được nếm thử, nhìn về phía đồng nghiệp:
"Cậu không hiểu."

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên đã chiên xong một nồi cơm chiên trứng khố qua thịt bò, nghe được thanh âm của nhân viên giao cơm, cùng Chu Linh xác định đơn của hắn là một phần tôm hùm đất, hai phần cơm chiên trứng khố qua thịt bò cùng một chén canh khố qua canh, giúp đỡ đóng gói tốt, để chị Chu Linh chạy nhanh đưa ra.

"Cảm ơn, cảm ơn." Anh trai giao cơm nhận hộp cơm, một giây cũng không dám trì hoãn trực tiếp lao ra ngoài.

"Tích cực như vậy? Khách hàng thường thêm sao?" Những người khác ngồi trong tiệm nhìn bóng dáng hắn nói.

So với được thưởng thêm, anh trai giao cơm càng coi trọng hai con tôm hùm đất hơn, một đường đi nhanh như chớp, mười phút sau liền tới tiểu khu của khách hàng, cũng một hơi không nghỉ chạy lên lầu.

"Wow, người anh em hiệu suất cao ghê!" Mở cửa là một người đàn ông trẻ tuổi tầm 23-24, nhìn thấy shipper giao đến chưa tới mười phút, thập phần cao hứng.

"Tôm của tôi." Anh trai giao cơm thấy khách theo bản năng liền chuẩn bị đóng cửa, vội nhắc nhở.

"A đúng, đúng, đúng, anh giúp tôi cầm một chút." Thanh niên đem cơm hộp đưa lại cho shipper, mở ra cái túi đựng lại mở ra nắm hộp tôm hùm đất.

Mùi thơm cay rất xông vào mũi, làm hai người vô ý thức nuốt nước miếng, cũng làm khách hàng có điểm hỏi hặn đồng ý chia tôm hùm đất cho shipper. Bất quá hiện tại hỏi hặn cũng đã muộn, anh thanh niên chỉ

có thể cầm lấy một cái bao tay dùng một lần, định chọn hai con tôm nhỏ nhất.

Nhưng mà, tôm trong hộp thoát nhìn đều không khác nhau lắm, chọn một hồi chỉ làm hần càng thêm hơn, cuối cùng vẫn là trước khi nước miếng rơi xuống, tùy tiện cầm hai con tôm hùm đất cho vào cái túi nhỏ, về mặt đầu đón đưa cho anh shipper.

"Chúc quý khách dùng cơm ngon miệng!"

Anh trai giao cơm nhận được tôm rất cao hứng, chờ hần đóng cửa lại, gấp không chờ nổi liền nhét lên một con tôm nhét vào trong miệng.

Vỏ ngoài con tôm được bọc một lớp sốt hồng hồng cay thơm, ngâm ở trong miệng làm hần luyện tiếu lấy ra, một lát sau mới bắt đầu lột vỏ tôm. Cũng quá ngon đi!

Chờ đến xuống lầu khi, anh trai giao cơm đã giải quyết xong hai con tôm hùm đất, trừ bỏ đuôi tôm cùng càng tôm, ngay cả đầu tôm cũng chưa buông tha. Thậm chí, nếu không phải sợ ăn không tiêu, hần hận không thể đem vỏ tôm nhai nát nuốt xuống.

Chờ lau khô tay, lái xe tới địa chỉ của đơn tiếp theo, trong lòng anh trai giao cơm có thêm một mục tiêu ngắn hạn, đó chính là cố gắng đưa thêm một ít đơn, sau đó đi trong tiệm ăn một phần tôm hùm đất. Chỉ là nhớ lại một phần tôm hùm đất tràn đầy mới vừa rồi của khách, cùng dư vị trong miệng còn chưa có tiêu tán hết, người hần hiện tại liền tràn đầy động lực.

*Mà trẻ **II** lâu, anh thanh niên kia mới vừa cầm hộp cơm đặt ở trẻ **II** bàn cơm, bạn gái hần lập tức ngửi mùi ra tới: "Thơm quá!"*

"Mau tới đây ăn, thật vất vả cướp được tôm hùm đất của tiệm cơm chiến Hạnh Phúc." Anh thanh niên đã bóc lên một con tôm hùm đất chuẩn bị ăn, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Tôm hùm đất xào cay, ngày thường cô cũng ăn không ít, nhưng cái hương vị này thật sự làm người ta có chút chống đỡ không được, vốn dĩ người bạn gái còn chuẩn bị quay một cái video ngắn, lúc này liền qua loa chụp hai bức ảnh rồi nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh, cầm lên một con tôm.

"Trời ạ! Tôm hùm đất này vì sao lại ăn ngon như vậy!" Một con tôm hùm đất còn không có ăn xong, người bạn gái liền nhìn không được kêu lên.

"Xác thật rất ngon, quá đủ vị!" Đã ăn xong hai con tôm hùm đất, anh thanh niên một tay cầm càng tôm gặm, một bên đi lấy bia.

Bất quá, bạn gái hắn tập trung ăn hoàn toàn không rảnh uống bia, mặc dù hắn đem bia mở ra đặt ở trong tầm tay rồi cũng không có ý định uống.

"Anh ăn từ từ, một con em còn chưa có ăn xong anh đã giải quyết hết hai con, không được, không được, chúng ta chia đôi đi." Dụng tới mỹ vị loại này, thật là ăn ít một ngụm đều cảm thấy chính mình thiệt thòi, bạn gái phát hiện hắn ăn nhanh hơn mình, lập tức kêu lên.

Anh thanh niên: "....." Đây đúng là bạn gái của mình!

Cuối cùng, dưới ánh mắt trừng trừng của bạn gái, hắn vẫn là đem tôm hùm đất chia ra.

"Xem đi, em đã nói anh ăn nhanh hơn mà." Chờ hắn ăn xong, người bạn gái thấy mình còn thừa ba con tôm hùm đất liền thập phần đắc ý.

"Chia anh một con."

"Không được, lúc trước anh ăn nhiều hơn em còn chưa có tính toán đâu!" Bạn gái nói xong, lại ăn luôn một con tôm.

Anh thanh niên lắc đầu, nghĩ sốt tôm này cũng thực mỹ vị, mở ra phần cơm chiên của mình, đổ chút sốt lên.

"Anh cũng không sợ ngấy." Bạn gái một bên lột tôm một bên nói.

Anh thanh niên ném một ngụm, trước mắt liền sáng ngời: "Ăn ngon, có cảm giác giống cơm chiên hải sản!"

"Thật hay giả?" Cầm lên một con tôm hùm đất cuối cùng, người bạn gái có điểm luyến tiếc ăn ngay thò lại gần, "Cho em nếm một miếng."

"Được ——"

Thanh niên dùng chiếc đũa bới cho cô một miếng, một câu "Ăn ngon không" còn chưa có hỏi, liền nhìn thấy con Husky từ trong phòng chạy ra.

Mã ơi! Hân còn chưa kịp nhắc nhở, liền nhìn thấy con tôm hùm đặt trên **V** tay bạn gái mình bị con chó ngọc nhà mình một ngậm ngậm đi, sau đó nhai nuốt mất.

"A a! con chó ngọc này của anh thế nhưng đoạt một con tôm hùm đặt cuối cùng của em!" Mới vừa nuốt xuống cơm chiên còn chưa kịp khen ngon liền phát hiện tôm hùm đặt trên **V** tay không còn, cô tức giận đến mức một bên thét chói tai một bên nắm đầu chó muốn đánh nó.

"Em không nhốt nó vào lồng sắt sao?" Bọn họ mỗi lần đặt cơm hộp nhà này, Husky đều đặc biệt kích động, cho nên mỗi lần ăn cơm chỉ có thể đem nó tạm thời nhốt lại,

"Em có mà! Còn xác định khóa chặt!" Bạn gái nói xong, thấy con Husky không những không biết sai, đầu còn hướng tới hộp đựng tôm hùm đặt phía trước trang, càng thêm tức giận.

"Được rồi, không giận, không giận, khẳng định là hương vị tôm hùm đặt quá thơm mới đem nó đi ra đất, anh lại đem nhốt nó vào, em ăn cơm chiên trộn sốt tôm đi." Thanh niên nói, vội túm con chó ngu ngọc nhà mình về phòng, đồng thời ở trong lòng may mắn, còn may không nói cho cô biết mình chia hai con tôm cho anh shipper.

11 giờ rưỡi. Tư Cảnh Lâm đi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhìn lướt qua nhà chính ngồi đầy người đợi, trực tiếp đi vào phòng bếp.

"Tư tiên sinh." Chu Linh nhìn thấy anh trước, chào hỏi xong liền đem cơm hộp ra ngoài.

Tư Cảnh Lâm gật đầu đáp lại, nhìn về phía cô gái đang chiên cơm. Đại khái là vì trời nóng, hôm nay cô đem đầu tóc cuốn lên bằng một cây trâm gỗ, lộ ra cằm cổ trắng nõn, từ bóng dáng nhìn dự đoán thành thực hơn hai phần so với ngày thường. Tầm mắt dừng lại cây trâm gỗ hai giây, Tư Cảnh Lâm cảm thấy lần sau có lẽ có thể tặng cô trâm ngọc.

Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm quay đầu: "Anh Cảnh Lâm!"

Gọi anh xong, cô lại nói: "Milly lạnh tôm cùng chè đậu xanh đều ở tủ lạnh nhỏ, anh tự lấy giúp em nhé."

Tủ lạnh nhỏ kỳ thật cũng không phải quá nhỏ, chỉ là so với nguyên bản tủ lạnh trong tiệm lớn hơn một chút, là khoảng thời gian trước cô mới mua. Tư Cảnh Lâm từ tủ lạnh lấy ra cơm trưa của mình, trực tiếp ở trong phòng bếp tìm vị trí ngồi xuống.

Cô làm mì lạnh bên trong hình như có dùng rau xanh hầm nước, xanh biếc một đoàn ở trong đĩa, mặt trên **H** tưới sốt tôm cay rất thơm hương, mặt khác còn có dưa chuột thái nhỏ, cà rốt thái nhỏ, gà thái nhỏ cùng đậu phộng, tản ra hơi mát lành lạnh, thoạt nhìn vừa xinh đẹp vừa hấp dẫn.

Nguyễn Miên Miên đem cơm chiên ra nồi, một bên từ bên cạnh bung lên đĩa mâm tôm hầm đất xào cay đặt tới trước mặt anh, một bên nói: "Ngồi ở chỗ này không nóng sao?"

"Sẽ không." Tư Cảnh Lâm cầm lấy chiếc đĩa liền nhớ tới, "Em ăn chưa?"

Nguyễn Miên Miên gật đầu nói: "Em ăn rồi, cũng là ăn mì lạnh."

Nói xong, đại khái là nhớ tới sức ăn tối hôm qua của anh, cô lại hỏi: "Đúng rồi, anh còn muốn ăn thêm cái gì không?"

"Chỗ này là đủ rồi." Không nói tôm hầm đất xào cay cùng chè đậu xanh bên cạnh, chỉ là phần mì lạnh này cũng đã không ít rồi, Tư Cảnh Lâm trực tiếp cự tuyệt.

"Vậy được, anh ăn trước, không đủ lại nói." Nguyễn Miên Miên nói xong, tiếp tục tới bếp chiên cơm.

Đối với việc ở trong lòng cô xây lên một cái hình tượng ăn rất nhiều, trong lòng Tư Cảnh Lâm có chút bất đắc dĩ. Bất quá về sau, ngửi mùi hương từ bát mì lạnh tỏa ra, anh vẫn là cúi đầu bắt đầu ăn cơm trưa trước.

Mì lạnh ăn rất dẻo dai, cùng với nguyên liệu phong phú bên trong, cay rất thơm ngon đồng thời lại không mất sự thoải mái thanh tân, thập phần mỹ vị.

Tư Cảnh Lâm ngày thường trẻ **H** cơ bản đều là sau 12 rưỡi mới có thời gian dùng cơm trưa, lúc này vốn không thấy đói. Bất quá một ngúm mì lạnh cay thơm lại thoải mái xuống bụng, tức khắc liền có chút kích thích vị giác.

Làm mì lạnh có cho thêm chút dầu, Nguyễn Miên Miên dùng không phải dầu ăn sẵn, mà là dầu gạo tự mình làm, vị sẽ càng tốt hơn một ít.

Cô lại chiên ra hai nồi cơm, đem cơm chiên vào trong nồi, đồng thời dư quang không tự giác nhìn về phía người ăn cơm bên cạnh.

Thấy mới một hồi anh đem xếp một bát mì lạnh đầy ụ ăn với gần nửa, trẻ **H** mặt Nguyễn Miên Miên

mang ra vùi phần cười, hiển nhiên thật cao hứng khi anh thích ăn món ăn mình làm.

Rất nhanh tới 12 giờ, trong tiệm trừ bỏ nhân viên giao cơm, bắt đầu có khách hàng tới trong tiệm ăn cơm.

Có khách tới trong tiệm, sau bếp Nguyễn Miên Miên tức khắc bận rộn lên, cũng không có công phu lại chú ý người ăn cơm trong phòng bếp.

Lúc này, Tư Cảnh Lâm đã ăn xong mì lạnh, chè đậu xanh ngọt mát cũng đã uống nửa chén, vốn dĩ tâm tình cũng không tệ lắm, nhưng mà nhìn thân ảnh cô càng ngày càng bận rộn, lòng mày lại nhịn không được hơi trầm xuống.

Anh cũng rất muốn giúp đỡ cô, nhưng kinh nghiệm quá khứ cũng làm anh hiểu rõ, đại khái mình cũng không thể giúp cái gì.

Cuối cùng, tầm mắt anh dừng ở đĩa tôm hùm đất xào cay trong tầm tay, đứng dậy cầm một bộ chén đĩa sạch sẽ, đem tay áo cuốn lên hai cái, bắt đầu lột tôm. Không bao lâu, chén sứ nhỏ liền đựng hơn nửa chén thịt tôm, mặt trẻ **I** tắm nước sốt hồng hồng, thoạt nhìn thập phần mê người.

Tư Cảnh Lâm đứng dậy rửa tay sạch sẽ, bung lên chén đĩa đứng dậy. Giây tiếp theo, bên miệng người đang đứng trước bệ bếp chiên cơm liền nhiều hơn một con tôm. Tôm lột vỏ vẫn như cũ tản ra mùi thơm cay nồng, Nguyễn Miên Miên theo bản năng há mồm ăn xong mới phản ứng lại, ngậm tôm trong miệng quay đầu.

Nhiệt độ bên bệ bếp khá cao, trẻ **I** mặt cô vốn mang theo chút đồ ửng, thật ra cũng không nhìn ra có đồ mặt hay không. Nguyễn Miên Miên không có anh chị em, bắt quả nghĩ đến lúc trước hai chị em Lâm Minh Minh cùng Lâm Thông Thông cũng thường xuyên bón cho nhau như vậy, cảm thấy hành động này hẳn là cũng không có gì to tát.

Cô tự trấn an xong, nhau nuốt tôm bóc vỏ xuống lại nói: "Không cần, chính anh ăn đi."

Tư Cảnh Lâm xem cô ăn xong con tôm chính mình bón, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời, lại kẹp lên một con đưa qua.

Nguyễn Miên Miên thấy anh một hai phải bón cho mình, chỉ có thể nói: "Vậy anh đặt trước ở đây đi, chờ em bận xong lại ăn."

"Được." Tư Cảnh Lâm tuy rằng có điểm tiếc nuối, vẫn là nghe lời cô nói ngồi trở lại.

Cô bận rộn, Tư Cảnh Lâm cũng không phải rảnh rỗi như vậy, lại gây người một chút, không thể không rời đi.

Chờ anh đi rồi, Chu Linh vào thu thập chén đĩa nhìn không được nói: "Như thế nào còn thừa một chén tôm bóc vỏ ở chỗ này?"

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, quay đầu liền nhìn đến cái chén sứ chứa đầy tôm bóc vỏ ở trong tay anh lúc trước.

Một đĩa tôm hùm đất vừa rồi, đại khái là bóc hết vỏ cùng chỉ nhiều hơn chén này một chút, thấy anh dày công lột tôm xong đều để lại cho mình, trong lòng Nguyễn Miên Miên có chút cảm giác nói không nên lời.

"Chị đặt ở kia đi, đợi lát nữa em ăn." Nguyễn Miên Miên nói xong câu đó, mặc danh có chút ngượng, bởi vậy trực tiếp quay đầu đi, ra về bận rộn mà bắt đầu chiên cơm.

Thật ra Chu Linh cũng không nghĩ nhiều, đáp lời xong cũng không quản chén tôm bóc vỏ kia, mà là cầm chén đĩa tới bồn rửa sạch.

Khoảng 12 giờ, office building nọ Trương San chưa từng chờ mong một người đến như vậy, rốt cuộc nhận được điện thoại, biết được hẳn đang lên lầu, trực tiếp đứng đây, một quãng đường trăm mét trực tiếp chạy chậm qua.

Đồng dạng cùng cô chờ đợi lâu ngày, nữ đồng nghiệp Gia Gia thấy cô đi ra ngoài liền mở to hai mắt, chờ thấy cô trở về, lập tức tích cực đón nhận cái túi trong tay cô.

"Rốt cuộc đã chờ được, quá tuyệt vời!"

Hai người cùng nhau nâng hộp cơm trở lại vị trí ngồi, Gia Gia vỗ tay, dùng ánh mắt nhìn người tình trong mộng nhìn cái hộp tre Ⅱ bàn, cách túi cùng hộp cơm đều có thể nhìn thấy màu đỏ, trong miệng đã không có tiền đồ mà muốn chảy nước miếng. Nhu vực làm việc của các cô không tính là lớn, khi Trương San mở ra cái nắp hộp tôm hùm đất xào cay, một cổ mùi hương mê người nháy mắt tỏa ra.

Chương 116

Editor: Thienyetkomanhme

"*A! Thơm chết mất!*" Gia Gia dùng tay nâng gương mặt, ngay sau đó gấp không chờ nổi đuổi tay ra.

"*Từ từ chờ tớ chụp bức ảnh đã.*" Trương San cùng nước nước miếng nhưng vẫn ngăn cô lại, cầm lấy đi động chụp tấm ảnh, sau đó gấp ba con tôm hùm đặt ra cái nắp cho cô.

"*Không phải chứ!*" Gia Gia chớp đôi mắt nhìn cô bạn, "*Lại cho tớ thêm mấy con đi mà!*"

"*Tổng cộng cũng có chút này thôi, tôm hùm đất này lớn, ba con cũng không ít đâu.*" Trương San nói xong, bắt chập cô bạn lại mè nheo, mà nhặt lên một con tôm hùm đất ăn.

Tôm hùm đất người thấy thơm, ăn lên càng thơm hơn, mùi vị cay rất cùng hương vị vốn có của thịt tôm hỗ trợ lẫn nhau, độ mặn nhạt cũng rất vừa phải. Thế gian tại sao lại có món ngon tới như vậy! Ăn xong một con tôm Trương San liếc mắt nhìn vô tôm con dính sốt hồng hồng, cả người đều có chút lâng lâng.

Nhìn đến cô bạn ăn ngon tới mức sắp khóc, Gia Gia cũng không đành lòng so đo nhiều ít, nhanh cầm lấy một con tôm lên ăn, quyết định chờ ăn xong lại xin thêm.

Tôm hùm đất này thật sự quá mức mỹ vị, ăn ngon tới mức cô luyến tiếc một ngụm nuốt hết, cầm cái chén nhỏ xin Trương San chút nước sốt, chấm con tôm thấm đẫm nước sốt cắn từng miếng nhỏ, lặp đi lặp lại, như thế ba bốn miếng mới ăn xong một con tôm.

Đồng nghiệp khác trong khu làm việc lúc người được mùi thơm đã rất thèm, nhìn các cô ăn ngon lành như vậy, thật sự có chút ghen không được.

"*Tiểu San, tôm hùm đất của cô quá thơm, cho tôi một con nếm thử được chứ?*"

Mở miệng chính là một đồng nghiệp lúc trước đã giúp cô không ít việc, Trương San mặc dù luyến tiếc, lại

cũng không cự tuyệt, trực tiếp gấp một cái cho cô đồng nghiệp.

Có người bắt đầu, những đồng nghiệp khác lập tức đều giống như mèo ngủi được mùi cá vây lại đây. Mọi người đều ở chung một bộ phận, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cho người này, không cho người kia thì cũng không tốt lắm, Trương San chỉ có thể chịu đau phần cho mỗi người một con.

Chia như vậy, một hộp tôm hùm đất tức khắc vơi đi một nửa, Trương San hỏi hận muốn chết vì sao mình lại đặt vào buổi trưa, sớm biết như vậy còn không bằng chọn thời gian giao hàng vào buổi chiều tan tầm.

Một người ăn một phần tôm hùm đất xào cay, một mình ngồi ở trong nhà, không cần bận tâm hình tượng, một bên xem kịch một bên ăn uống không hạnh phúc sao?

Ở đây các đồng nghiệp ăn xong con tôm hùm đất trong tay, đem vỏ tôm đều **Mu**t thêm mấy lần, ngược lại càng thêm thêm. Bất quá bọn họ nhiều người như vậy đã chỉ hết nửa hộp tôm của người ta, cũng ngượng ngùng lại đi xin thêm, chỉ có thể hạ quyết tâm cũng phải đi tranh một phần.

Trương San nghe được bọn họ hạ quyết tâm, lập tức nói: "Vậy nếu mọi người cướp được, đừng quên chia cho tôi một con."

Nghe được lời này, cũng không ai nói cô keo kiệt, rốt cuộc hương vị tôm này thật sự ăn quá ngon, ăn nhiều một cái đều thấy vui vẻ.

"Yên tâm, nếu tôi cướp được, trực tiếp chia cô hai con." Một vị nam đồng nghiệp ngữ khí thập phần hùng hồn.

Trương San thập phần vừa lòng với những lời này, vươn bàn tay dính đầy dầu mỡ ngón tay cái với hân. Nam đồng sự thấy vậy, lập tức bung lên hộp cơm trắng của mình trê **I** mặt bàn thò qua nói: "Cô lại cho tôi xin chút sốt trộn cơm ăn nha."

"Anh không phải vừa ăn cơm xong sao?" Trương San nhớ rõ hân đặt cơm hộp từ sớm, mới vừa tan tầm liền ăn xong rồi, ăn một nồi cơm niêu.

"Bà lại đòi bụng ấy mà." Trê **I** thực tế, phần cơm trắng trong tay này là hân đặt cơm được tặng thêm, vốn dĩ vì không để lãng phí nên định buổi chiều mang về làm cơm chiều ăn, kết quả vừa rồi ăn một con tôm hùm đất của cô xong, hiện tại lại thêm.

Một chút nước sốt mà thôi, Trương San vẫn là bỏ được, bung lên hộp cơm đồ một chút cho hân. Mới vừa rồi đã ăn cơm xong nhưng xin được chút sốt của cô, ngửi mùi thơm nồng đậm, cầm chiếc đũa và một mớ cơm to.

"Ăn ngon, ăn ngon thật, sốt tôm này trộn cơm trắng thôi cũng ngon hơn cơm niêu tôi mới vừa ăn."

"San San, cũng cho tôi chút sốt đi." Thấy hân dùng cơm trắng trộn sốt cũng ăn ngon lành đến như vậy, một nữ đồng nghiệp đag ăn cơm cũng nhìn không được thò qua.

Ừ thế, chờ Trương San ăn xong đừng nói tôm hùm đất xào cay, ngày cả một giọt sốt đều không dư lại, đều bị đồng nghiệp ở đây giải quyết sạch sẽ.

Ăn quá ngon! Mới vừa ăn xong Trương San liếc M ngón tay, đã bắt đầu hy vọng khi nào có thể lại cướp được một phần.

Hai điểm rưỡi, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đóng cửa, Chu Linh quét tước xong rồi đi, Nguyễn Miên Miên rất cuộc có thời gian ăn một chén tôm bóc vỏ kìa.

Cô mới vừa bung chén bước ra phòng bếp, đã bị mèo béo ngồi cạnh ở lối đi nhỏ bám theo.

"Mleo ô, mleo ô ~"

Mèo béo mặt tròn, thân hình cũng như hình bầu dục kêu một tiếng mềm mại, thậm chí còn lui ra phía sau vài bước, đứng lên dùng chân trước làm mấy cái động tác như chấp tay thi lễ.

Nguyễn Miên Miên kinh ngạc qua đi, đỏ khòc đỏ cười mà nhìn nó: "Em thật đúng là có bản lĩnh xin ăn, trách không được gần đây chị Chu nói thường xuyên không gần được khách hàng cho em ăn."

"Mleo ô ~" Mèo béo một bên kêu một bên tiếp tục hướng cô chấp tay thi lễ.

Vốn rất thích nó, Nguyễn Miên Miên thấy nó đáng yêu như vậy, nơi nào nhẫn tâm làm nó thất vọng, xoay người dùng nước lọc rửa sạch gia vị một con tôm cho nó, sau đó lột ra bỏ tôm đặt vào chậu cơm.

Thỏa mãn nguyện vọng nó xong, Nguyễn Miên Miên bung ghế dựa ra ngoài cửa ngồi xuống, cái miệng nhỏ ăn tôm bóc vỏ.

Tôm hùm đất nguội rồi vẫn rất ngon, thậm chí bởi vì trực tiếp đem tôm bóc vỏ ngâm trong nước sốt mà càng thêm ngon miệng.

Tuy rằng cô muốn ăn thì lúc nào cũng có thể làm ra một nồi to, nhưng chén tôm bóc vỏ này có ý nghĩa vẫn là không giống nhau. Trong trí nhớ, đây vẫn là lần đầu có người đem đồ ngon để phần cho cô, mặc dù là món cô tự làm.

Từng ngụm, từng ngụm nghiêm túc ăn xong chén tôm bóc vỏ xong, cô đang muốn đi bên trong rửa chén, liền thấy cô gái so với cô thì cùng lắm hơn vài tuổi lúi lúi kéo kéo đi tới.

"Có chuyện gì sao?" Thấy các cô tựa hồ muốn đi tới cửa hàng nhà mình, Nguyễn Miên Miên mở miệng nói.

"Ngại quá bà chủ, tôi muốn hỏi một chút trong tiệm hiện tại còn có thể ăn cơm không?"

Cô gái tóc ngắn nói xong, cô gái tóc dài bên cạnh bổ sung: "Chúng tôi là vừa dọn đến nơi đây, vốn dĩ chuẩn bị giữa trưa lại đây ăn, kết quả làm vệ sinh cùng bố trí phòng bận rộn nên quên thời gian."

Nguyễn Miên Miên vừa nghe, lập tức liền đoán được, các cô đại khái chính là người thuê nhà của bà Lưu. Cô hô: "Vào đi, hai chị muốn ăn cái gì?"

"Cảm ơn bà chủ." Cô gái tóc ngắn nói lời cảm tạ sau nói, "Món ăn nhà cô chúng tôi đều thích ăn, cô xem tùy tiện chiên hai phần cơm là được." Dù sao cũng là thời gian đóng cửa, các cô cũng ngại lựa chọn nhiều.

"Cơm chiên trứng khổ qua thịt bò được không?" Nguyễn Miên Miên hỏi xong, thấy các cô không có ý kiến, đổ ly chè đậu xanh cho các cô ngồi uống, lúc này mới đi vào trong phòng bếp.

"Chè đậu xanh này uống ngon thật."

"Đã sớm nghe nói khách hàng tới ăn trong tiệm có chè đậu xanh mỹ vị uống, rốt cuộc cũng được hưởng loại đãi ngộ này."

"Hơn nữa cũng thật tốt bụng."

"Đúng! Quả thực chính là người đẹp thiện tâm, tiểu tiên nữ, cảm giác chúng ta chuyển đến nơi này là một quyết định quá chính xác!"

"Tớ cũng cảm thấy như vậy."

Chờ Nguyễn Miên Man vào bếp, hai cô gái nhỏ giọng nói chuyện, lời nói tràn đầy khen ngợi với cô.

Không bao lâu, Nguyễn Miên Man bưng khay từ phòng bếp ra tới, trên khay trừ bỏ hai phần cơm chiên, còn có một đĩa tôm hùm đất. Hai cái cô gái nhìn đến phần tôm hùm đất kia, trong mắt lộ ra vài phần không xác định.

"Tôm hùm đất xem như tôi tặng cho hai người làm quà dọn nhà." Nguyễn Miên Man thấy các cô nhìn qua, mỉm cười nói.

"À! Như thế thì thật không biết xấu hổ rồi!"

"Không được, không được." Các cô tuy rằng người được hương vị cảm thấy rất thềm, lại ngượng ngùng ăn không của người ta.

"Không sao, coi như là thú đoạn của tôi để giữ khách, hai người có rảnh thường lại đây chiều cổ sinh ý là được rồi." Nguyễn Miên Man nói.

Đại khái là chịu ảnh hưởng của kiếp trước, bình thường cũng sẽ không gặp được nhiều người khác phái, cho nên cô càng am hiểu cùng giao lưu với phụ nữ hơn, thậm chí còn có thể nói vài câu vui đùa.

"Bây thú nghệ của cô, chỉ cần ăn qua một lần, nơi nào cần giữ khách, đuổi đều đuổi không đi rồi!"

"Đúng vậy! Giống chúng ta, chuyển đến nơi này, chính là bởi vì cơm nhà cô ăn quá ngon, muốn gần quan được ban lộc."

Nguyễn Miên Man nghe được các cô nói, cười một chút sau nói: "Thích thì thường tới thăm, hai người đừng từ từ."

Nói xong, cô một lần nữa trở lại phòng bếp, dứt khoát tranh thủ thời gian này trước tiên chuẩn bị cho buổi chiều buôn bán. Chờ cô đi rồi, hai cô gái mới phát hiện tôm hùm đất xào cay vẫn còn để lại.

"Làm sao bây giờ?" cô gái tóc ngắn một bên nuốt nước miếng một bên hỏi bạn mình.

"Bằng không cứ ăn đi, đợi lát nữa đem tiền đi ở phía dưới đĩa."

"Cũng được."

Thương lượng tốt, các cô đồng thời duỗi tay về phía đĩa tôm hùm đất.

"Ăn quá ngon, sao tôm hùm đất có thể ăn ngon tới vậy!" Ăn xong một con tôm, cô gái tóc ngắn một bên cầm thán một bên lại lần nữa khẳng định, dọn đến nơi đây là một quyết định sáng suốt. Người bạn bên cạnh mãnh liệt gật đầu, ăn ngon đến mức không nói nên lời.

Ở góc cửa, mèo béo ăn xong con tôm trong chậu cơm [lẽ M lông mao bên miệng, nhìn xung quanh một phen, nháy nháy đến cái bàn đang tản ra mùi hương mê người.

"Miao ô ~"

Nó phát ra tiếng kêu mềm mại, muốn hấp dẫn sự chú ý của người trẻ **I** bàn, sau đó dựa vào mặt mình lừa ăn lừa uống.

Con gái giống nhau đều rất thích mèo con, chó con, hai cô gái này cũng không ngoại lệ, nhưng mà lúc này các cô đã đắm chìm trong tôm hùm đất thơm ngon, đừng nói mèo, tới nam thần của hai cô đứng ở trước mặt, cũng không nhất định có thể hấp dẫn lực chú ý của hai cô.

Gà Quýt Nhỏ thêm thì thêm, bắt quả bị Nguyễn Miên Miên đạt bảo rất tốt, trừ phi khách hàng cố tình cho nó, nếu không cũng sẽ không nháy lên bàn, càng sẽ không tùy tiện thò móng vuốt vào trong chén khách hàng hoặc là trực tiếp đoạt đồ ăn.

Nó kêu một hồi, phát hiện "Mị nhân vút cho người mù xem", hung dữ hướng các cô "Miao" một tiếng liền xoay người nháy xuống, ra cửa nằm sấp xuống.

Hai cô gái ăn xong tôm hùm đất, đến sốt tôm du lại dưới đây đĩa cũng không lãng phí, trộn cùng cơm chiên ăn sạch sẽ.

Các cô cả một buổi sáng lùn vệ sinh cùng bố trí phòng, lúc này đã sớm đói cực kỳ, hơn nữa Nguyễn Miên Miên chiên cơm vẫn rất thơm, không tới một hồi liền ăn xong rồi.

Ăn uống no đủ, cô gái tóc ngắn theo bản năng định gọi bà chủ tính tiền, lại bị cô bạn "è" một tiếng.

Sau đó, cô gái tóc dài trực tiếp móc ra tiền mặt trả **I** người, dựa theo thực đơn trả **I** app cơm hộp đem tiền về ở phía dưới đĩa, lôi kéo bạn mình đi ra tới cửa mới hướng vào bên trong nói: "Bà chủ, chúng tôi ăn xong rồi, tiền để trả **I** bàn."

"Được." Nguyễn Miên Man lên tiếng, không có lập tức đi ra.

Thấy vậy, cô gái tóc ngắn liền không vội rời đi, mà là chỉ con mèo béo ở cửa nói: "Cậu xem, con mèo này cũng rất đáng yêu nha!"

Nói xong, cô nhìn không được khom lưng, muốn sờ sờ nó.

Nhưng mà, mèo béo vốn dĩ đang lười biếng nằm sấp trong nháy mắt nháy dựng lên, hung dữ hướng cô "Miêu" một tiếng.

"Ha! Nguyên lai tính tình còn hung dữ như vậy." Cô gái tóc ngắn thu hồi tay, cầm lấy di động chụp nó một tấm, ngay sau đó mới lôi kéo cô bạn chạy lấy người.

Chờ Nguyễn Miên Man ra tới, phát hiện các cô vẫn trả tiền cho đĩa tôm hùm đất, bắt đầu đi lắc đầu, thu chén bàn đặt trong bồn nước, đóng cửa đi lên lầu nghỉ ngơi.

Bởi vì có món mới – tôm hùm đất xào cay, khu bình luận tiệm cơm chiến Hạnh Phúc hôm nay cũng rất náo nhiệt. 【là ** son: Tôm hùm đất xào cay nhà này quả thực là mỹ vị nhân gian! Tôi trước nay chưa ăn qua tôm hùm đất ngon như vậy! Lại nói tiếp mọi người có khả năng không tin, một phần tôm hùm đất lớn như vậy, ăn xong trừ bỏ vỏ tôm, nước sốt cũng chưa dư lại, đều bị đồng nghiệp của tôi chia sạch, đặc biệt có nam đồng nghiệp, trực tiếp dùng sốt trộn cùng một chén cơm trắng, hơn nữa còn trong tình huống hân hoan ăn qua cơm trưa. [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【4**b: Tôm hùm đất xào cay tôi phải cho 201 điểm, nhiều hơn 101 điểm cũng không sợ bà chủ kiêu ngạo, thật là ăn quá ngon, ăn ngon đến mức nào sao? Husky nhà chúng tôi ngửi được mùi thơm thế nhưng từ lòng sắt vượt ngục, cũng đoạt đi một con tôm hùm đất cuối cùng trả **I** tay bạn gái tôi. [hình ảnh] [hình ảnh] 】

Hình ảnh đi kèm của bình luận này không phải tôm hùm đất, mà là một con Husky mang theo cái miệng dính sốt hồng hồng, cùng bóng dáng một cô gái cầm dép lê. 【cái ** thứ: Ha ha ha ha, quả nhiên là Husky có thể làm nên chuyện! 】

Chương 117

Editor: Thienyetkomanhime

【5** còn: Đúng vậy, màu môi của nó còn khá xinh đẹp. 】

Nhìn đến bình luận này, khách hàng trẻ **H** cơ bản đều cười to "Ha ha ha ha" một hồi, còn có người chưa bao giờ tiếp xúc với loài chó Husky thế nhưng lại có ấn tượng mới Husky.

【o**6: Tôm hùm đất xào cay phân lượng đủ ăn, tôm cũng được xử lý rất sạch sẽ, hương vị càng là không thể chê, bà chủ điều chế nước sốt thật sự là quá thơm, đem vỏ tôm lột ra chấm đấm nước sốt hồng đỏ đưa vào trong miệng, ngọt, mặn, mềm, thơm..... Loại mỹ vị này, quả thực khó có thể dùng lời nói mà hình dung được. [hình ảnh] 】

【k**l: Không hổ là tôm hùm đất xào cay của bà chủ, so với nhà khác ăn ngon hơn nhiều, mùi hương bay ra ngoài, đừng nói trẻ con nhà cách vách, chính là người lớn cách vách đều thêm phát khóc. [hình ảnh] 】

Một khác những người không cướp được tôm hùm đất xào cay nhìn đến mấy bình luận khen ngợi này, cũng thật muốn khóc.

【vô **w: A a a! Tôi cũng rất muốn ăn tôm hùm đất, chính là hôm nay lại không cướp được, tức giận! 】

【mộng **k: Tôi cũng không cướp được, rõ ràng đều chờ ở trong tiệm từ sớm, tốc độ tay của những người này cũng quá nhanh đi. 】

Khách hàng oán giận không cướp được, đồng thời có người nhin không được khoe khoang chút. 【thiên **3: Ăn cơm không tích cực, tư tưởng có vấn đề. Tôi cướp được tôm hùm đất cho ngày mai, ngày mai tan tằm một tay cầm bia lạnh, một tay cầm tôm hùm đất, nghĩ thôi đều thấy hạnh phúc rồi. 】

【f**y: He he! Tôi cũng cướp được. 】

【in: Vận khí của mấy người tốt thật đấy, hâm mộ 2A2】**

【20: Tôi trả thêm hai mươi đồng, có người nguyện ý bán lại tôm hùm đất hay không?】**

【js: Tôi thêm 50!】**

【5 còn: Ai nguyện ý bán lại tôi đưa gấp đôi tiền!】**

【6 ngày: Tôi bán! Đều là người ăn cơm hộp, mấy người sao lại có tiền như vậy?】**

Có khách cướp được tôm hùm đất nhìn thấy có người nguyện ý mua lại với số tiền gấp đôi, có chút tâm động.

Bất quá, nghĩ đến bình luận của mấy người hôm nay ăn được tôm hùm đất, tôm hùm đất của nhà này ngon như vậy, không ném một lần tuyệt đối là một sự hối hận lớn của cuộc đời, lại từ bỏ suy nghĩ bán lại.

Đương nhiên, trả gấp đôi cũng nguyện ý từ bỏ, cũng là vì có thể ăn cơm hộp đều không phải người thực thiếu tiền, rốt cuộc nếu thiếu tiền, liền đi ăn mì gói, không, ăn được mì gói cũng tốn tiền, rốt cuộc mì gói cũng mất mấy đồng tiền một gói, người chân chính thiếu tiền đều gặm màn thầu hoặc là mua mì sợi về nhà tự nấu.

Nguyễn Miên Miên một giác ngủ dậy, nhìn đến nội dung mới trong khu bình luận, có chút dở khóc dở cười. Bất quá bản thân cô đều rất thích tôm hùm đất, thậm chí có chút ăn tới nghiện, cho nên cũng không cảm thấy nhóm khách hàng khoa trương.

Xem xong bình luận, cô đang chuẩn bị xuống lầu, lại bỗng nhiên nhận được điện thoại của Triệu Hữu Vi. Nguyễn Miên Miên nhận điện thoại, vẫn dĩ cho rằng hẳn lại muốn dẫn người tới đây ăn tiệc, không nghĩ tới hẳn lại là bởi vì nhìn đến trẻ **II** app cơm hộp của cửa hàng bán tôm hùm đất nên gọi tới.

"..... Tôm hùm đất xào cay nhà cô hương vị quá ngon, ăn quá thực có chút nghiện, lúc trước chúng tôi cũng ngại làm phiền cô mỗi ngày làm, hiện tại nếu trong tiệm đều phải làm để bán mỗi ngày, cô có thể tiện tay làm nhiều hơn một ít, bán chút cho chúng tôi không?"

Hắn cùng người quen của hắn tính sơ qua cũng đã tiêu phí vài vạn để ăn tiệc trong tiệm, loại khách hàng này, tùy tiện đổi thành cửa tiệm nhà ai đều là khách hàng **VIP**, chỉ là tiện thể làm nhiều hơn một ít dù sao cũng cần làm để bán trong tiệm, Nguyễn Miên Miên không do dự nhiều liền đồng ý.

Cúp điện thoại, Nguyễn Miên Man từ sổ tiền Triệu Hữu Vi tiêu trong tiệm bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện—— cô tựa hồ đã tích góp đủ tiền nợ trả ông Ngô!

Nghĩ, cô đi đến cái tủ sách dựa tường, mở ra một cái ngăn kéo, từ một quyển vở lấy ra một tờ giấy nợ. Đây là lúc trước nguyên chủ vay tiền ông Ngô, kiên trì muốn viết giấy nợ, hơn nữa rất nghiêm túc sao làm hai bản, số tiền trê **I** đó là 115,000 đồng.

Nguyễn Miên Man nhìn số tiền trê **I** giấy nợ, phát hiện tiền trong tay hiện tại quả nhiên đã đủ thậm chí còn hơn. Lúc vừa tới, cô còn còn chuẩn bị tốt tinh thần phải làm hơn một năm mới trả được tiền chuẩn, không nghĩ tới lúc này còn chưa được ba tháng, thế nhưng đã có thể trả hết. Nguyễn Miên Man cao hứng, đồng thời bỗng nhiên lại có chút buồn bã.

Bất quá hiện tại ông Ngô còn chưa trở về, cô nhìn giấy nợ phục hồi tinh thần, một lần nữa đem giấy nợ đặt lại như ban đầu, ngay sau đó xuống lầu. Ba giờ rưỡi, cửa lớn tiệm cơm chiền Hạnh Phúc một lần nữa mở ra, Nguyễn Miên Man mỗi ngày vui vẻ đột nhiên tâm trạng trùng xuống, không khỏi muốn đi ra ngoài, mang theo cái đuôi nhỏ, mèo béo, ở bên ngoài dạo một vòng sau, ngừng ở dưới cây đào trước cửa.

Quả đào trê **I** cây tuy rằng vẫn còn hơi xanh, nhưng đã lớn hơn rất nhiều, thậm chí có quả đào nhón nhọn đã mang theo điểm hồng nhàn nhạt. Đại khái tháng sau là có thể ăn.

Nguyễn Miên Man nhìn cây đào trong lòng đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe được phía sau có người gọi tên mình.

"Nguyễn Miên Man."

Người quen trê **I** cơ bản đều gọi như danh của cô, bỗng nhiên nghe được có người gọi đầy đủ tên mình, Nguyễn Miên Man chậm một nhịp mới phản ứng lại đây. Cô quay đầu, nhìn thanh niên đang đi tới, suy nghĩ một chút mới nhớ lại người tới là lớp trưởng cấp ba, lúc trước hợp lớp có gặp qua một lần.

Nguyễn Miên Man một bên ở trong lòng kỳ quái vì sao hắn đột nhiên tới đây, một bên xoay người chào:
"Lớp trưởng."

Lớp trưởng đi nhanh mấy bước tới trước mặt cô, cười nói: "Cậu gần đây thế nào? Dạo trước vẫn luôn bận rộn, khó có được hai ngày nghỉ không có việc gì, cho nên tới đây thăm cậu." Trê **I** thực tế, hắn là hỏi thăm rõ ràng, chuyện các bạn học nói "cô được thân thích có tiền tìm về" chỉ là giả dối hư ảo, lúc này mới đi tới

lìn.

Nguyễn Miên Miên không thích ánh mắt hằn nhìn cô quá mức nóng bỏng, càng không hiểu hằn có cái gì tất yếu phải thăm hỏi chính mình, mà y không thể không nhả một chút nói: "Còn ổn, không có chuyện gì thì tôi phải đi vào tiệm chuẩn bị buôn bán buổi chiều."

Thấy cô nói xong liền chuẩn bị đi vào trong tiệm, mang theo một chút gấp gáp nhiệt tình lại lớp trưởng đuổi tay bắt lấy cánh tay cô. Nguyễn Miên Miên dư quang cảm nhận được, nghiêng người né tránh, trong lòng có chút không vui.

"Xin lỗi." Đối diện với ánh mắt không vui của cô, lớp trưởng theo bản năng xin lỗi.

Ngay sau đó, hằn lại bước tới hai bước che ở trước người cô, dùng vẻ mặt thâm tình mà nghiêm túc nhìn cô: "Nguyễn Miên Miên, từ lần này tới đây là có chuyện muốn nói với cậu, tớ..... Tớ kỳ thật từ khi học cấp ba đã có cảm tình với cậu, vốn dĩ cho rằng chúng ta có duyên không phận, không nghĩ tới khi họp lớp còn có thể gặp lại, tớ cảm thấy đây là duyên phận trời cao định sẵn. Chúng ta ở bên nhau đi! Trước khi tớ đã nghĩ kỹ rồi, hiện tại cậu mở cửa hàng hằn là đã kiếm được không ít tiền, hoàn toàn có thể học lại một năm, một lần nữa thi đại học, đương nhiên, nếu là không đủ tiền, tớ cũng có thể bảo ba mẹ tớ chi, dù sao chúng ta sớm muộn gì đều là người một nhà....."

Nguyễn Miên Miên càng nghe mà nhả càng sâu, về sau lại càng là nhin không được trực tiếp cắt ngang hằn: "Tôi không biết từ nơi nào anh loại ý tưởng vô vẩn này, nhưng mong anh tự trọng!"

Nguyên bản đang hứng thú bưng bưng lại như bị hắt một chậu nước lạnh, câu chuyện dừng lại một giây, nhìn người trước mặt không những không bối vì mình thổ lộ mà cao hứng, đẩy mắt ngược lại lộ ra vài phần chán ghét.

Chán ghét? Sao có thể.

Tâm lạnh xuống, đồng thời lớp trưởng có chút không muốn tin tưởng, rốt cuộc không đề cập tới lúc học cấp ba, liền tính ở hiện giờ trong đại học, hằn cũng được nữ sinh hoan nghênh, nếu không có bóng dáng cô ở trong lòng từ trước, vì sao có thể chỉ yêu đương một lần liền thôi.

Hằn hồi tưởng lại lúc học cấp ba, cô ở trong lớp trẻ **VI** cơ bản không giao tiếp cùn người khác, đặc biệt là người khác phái, nhưng cùng chính mình lại có thể nói được mấy câu, nhận định khi đó cô đối với mình khẳng định có tình cảm bất đồng.

Đương nhiên, hắn có suy nghĩ này hiển nhiên là xem nhẹ thân phận của mình, thân là lớp trưởng, vốn dĩ cùng bạn học trong lớp có cơ hội nói chuyện tương đối nhiều, nguyên thân nhìn vào chức vụ trong lớp của hắn, nên cũng sẽ cho hắn hai phần mặt mũi.

Trong lòng nhận định cô lúc trước cũng đối với mình động tâm, nữ khí lớp trưởng không quá tốt suy đoán: "Chẳng lẽ bởi vì hiện tại cậu quen biết mấy người so với tớ có tiền hơn liền chướng mắt tớ? Tớ nói với cậu, những kẻ có tiền đó căn bản không thật tình, bất quá là hiện tại cậu tuổi trẻ xinh đẹp mà thôi!"

"Anh quả thực không thể nói lý!" Ngày đó họp lớp còn không có nhìn ra, lúc này Nguyễn Miên Miên cảm thấy, hắn quả thực có bệnh.

Nghe ý tứ từ trong lời nói của hắn, giống như nguyên thân đã từng thích hắn, nhưng Nguyễn Miên Miên cẩn thận lục lại ký ức của nguyên thân, xác định lúc ấy trong lòng cô chỉ có hai việc là học tập cùng sức khỏe của bà ngoại.

Quả Quýt Nhỏ mới vừa rồi vẫn luôn ngồi xổm bên chân cô, đại khái là từ giọng nói của cô nghe ra chút bất đồng, không khỏi ngửa đầu nhìn cô một cái, giây tiếp theo, nháy lên trực tiếp nhào về mặt người đối diện.

"A ——" Bị mèo cào cũng không phải là giỡn, lớp trưởng lập tức bụm mắt kêu lên.

"Quả Quýt Nhỏ!" Nguyễn Miên Miên hô một tiếng, thấy mèo nhà mình còn động thủ với hắn, vội khom lưng đem nó ôm vào trong ngực.

Tuy rằng cảm thấy hắn tự mình đa tình chạy tới nói một hồi như vậy thật khiến người ta chán ghét, bị mèo cào cũng xứng đáng, nhưng dù sao cũng là mèo nhà mình nuôi làm người ta bị thương, cô vẫn là mở miệng nói: "Tiền thuốc men tôi sẽ bồi thường cho anh."

Còn nói xin lỗi? Có một chút cũng không muốn xin lỗi loại người này.

"Không cần cậu trả tiền. Bất quá loại tiểu súc sinh đa thương người như này không thể nuôi, cậu đem nó cho tôi, tôi thay cậu giải quyết." Lớp trưởng che lại gương mặt nóng rát, trừng mắt con mèo đáng chết.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, theo bản năng lui ra phía sau hai bước. Cũng không phải sợ hắn, thật sự là con mèo béo ở trong lòng ngực đại khái cảm giác được ác ý từ người hắn, vùng vẫy còn muốn cào người, Nguyễn Miên Miên sợ thật đem người cào tiếp thù xong việc.

Bước thứ hai cô còn chưa có lùi ổn, bỗng nhiên đụng vào một người, cô cả kinh thân thể lao đảo, còn may có một bàn tay to đỡ một phen mới đứng vững.

"Anh Cảnh Lâm!" Nghiêng đầu phát hiện là anh, Nguyễn Miên Miên yên lòng.

"Sao lại thế này?" Tư Cảnh Lâm cúi đầu nhìn về phía cô cùng mèo béo hung dữ trong lòng ngực cô.

"Người này đột nhiên chạy tới nói mấy câu không thể hiểu được, Quá Quýt Nhỏ đại khái là thấy em tức giận, liền cào hấn một phen, hấn liền nói muốn thay em giải quyết Quá Quýt Nhỏ." Nguyễn Miên Miên nguyên bản trừ bỏ chán ghét thì không có cảm giác gì quá lớn, lúc này kể lại với anh, ngữ khí lại không tự giác lộ ra vài phần ủy khuất.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, ngược mắt nhìn về phía người đối diện. So với mới vừa rồi nhìn về phía cô bé bên rất ôn hòa, lúc này ánh mắt anh lộ ra vài phần không giận tự uy, đừng nói một sinh viên còn chưa ra xã hội, chính là rất nhiều ông chủ công ty nhỏ cũng không nhất định chịu được.

Đối diện ánh mắt anh, lớp trưởng theo bản năng lui vài bước liên tiếp, chờ nhận ra hành động của mình, sắc mặt hấn chợt xanh chợt trắng. Ngay sau đó, đại khái là thẹn quá hóa giận, hấn không quan tâm nói: "Tôi cùng Nguyễn Miên Miên là bạn học cấp ba, chúng tôi xấp xỉ tuổi nhau, chờ cô ấy một lần nữa thi đại học, chúng tôi còn có thể cùng nhau học tập, trưởng thành, anh không cần ý vào chính mình có chút tiền liền tôi lừa gạt cảm tình đơn thuần của cô ấy!"

Quen biết tới nay, Tư Cảnh Lâm chưa thấy qua cô bé tức giận, vừa rồi còn có chút kỳ quái, hấn nói gì đó không thể hiểu được mà chọc cô tức giận, lúc này, nghe được lời này, biểu tình anh lập tức lạnh xuống.

"Có bệnh liền đi uống thuốc, không cần ở chỗ này nói hươu nói vượn!" Nguyễn Miên Miên lúc này thật sự tức giận, thậm chí trực tiếp đem mèo béo trong lòng buông xuống.

Mèo béo vừa được tự do, không nói hai lời liền nhào tới tên đáng ghét kia. Trê **II** má còn đau, nhìn thấy nó lại lao về phía mình, lớp trưởng theo bản năng vươn chân đá nó. Nhưng mà, đứng nhìn con mèo có chút béo, thân hình lại thấp phần linh hoạt, không những không bị hấn đá phải, ngược lại ở trê **II** đùi hấn còn cào mấy cái. Mặc dù cách lớp quần, lớp trưởng đều cảm giác được đau, nhất thời tức giận, khom lưng muốn bắt mèo.

"Quá Quýt Nhỏ!" Nguyễn Miên Miên nhìn đến biểu tình hung ác của lớp trưởng có điểm không yên tâm,

muốn đem mèo gọi trở về.

Nghe được thanh âm lo lắng của cô, lúc mèo béo chạy về tới, đồng thời Tư Cảnh Lâm một chân đem đá ngã tên đang đuổi theo mèo.

Xem tư thái của anh sạch sẽ lưu loát, hiển nhiên là có luyện qua, người bị đá trực tiếp bay ra nửa thước rất xa, nhất thời đều không dậy nổi.

Đem người đá ra, con mắt Tư Cảnh Lâm cũng chưa thềm nhìn qua, đuổi tay hư ôm lấy cô gái bên người nói: "Đi, đi vào trong tiệm."

"Vậy anh ta....." Nguyễn Miên Miên đi theo anh vài bước, dư quang nhìn về phía người còn nằm trên mặt đất.

"Không có việc gì." Tư Cảnh Lâm trấn an cô một câu, nói với người trên mặt đất, "Tiền thuốc men tùy thời có thể tới tập đoàn Bách Xuyên lấy."

Đau đến tận cùng, đầu óc ngược lại sẽ thanh tỉnh rất nhiều, nghe được "tập đoàn Bách Xuyên", biểu tình lớp trưởng lập tức đại biến. Tập đoàn Bách Xuyên là tập đoàn số một số hai của cả nước, càng đừng nói ở thành phố ALà một người lớn lên ở thành phố A, lớp trưởng tự nhiên biết "tập đoàn Bách Xuyên" đại biểu cho cái gì, xa không nói, chỉ là bên người hẳn, rất nhiều bạn học tha thiết ước mơ được làm việc ở nơi đó.

Mới vừa rồi lớp trưởng có ý định mượn chuyện này báo cảnh sát, mượn truyền thông làm lớn chuyện, trong nháy mắt liền đánh mất, chỉ có thể đứng đây, tự nhận mình xui xẻo mà rời đi.

Đã ngồi ở trong tiệm Nguyễn Miên Miên nhìn thấy người bên ngoài người đã rời đi, mới có công phu hỏi: "Anh Cảnh Lâm sao thời gian này lại rảnh tới đây?"

"Mới vừa đón ông trở về, ông bảo anh đưa cho em một túi rau dại bọn họ đào trên núi đào." Tư Cảnh Lâm chỉ vào túi màu đen trên mặt đất nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cúi đầu mở ra cái túi đen, phát hiện bên trong xác thật là rau dại, bất quá lại có chút già rồi.

Lúc cô cúi đầu xem rau dại, Tư Cảnh Lâm nhìn đỉnh đầu cô phát ngốc, cảm thấy cái đầu nhỏ nhỏ của cô

so với người khác cũng đáng yêu hơn.

Đại khái chính là quá đáng yêu, cho nên mới bị người ta nhỏ thương.

Nghĩ đến người đàn ông vừa rồi, ánh mắt Tư Cảnh Lâm lộ ra vài phần sắc bén: "Mới vừa rồi người kia là ai? Thường xuyên lại đây đây đưa với em sao?"

Chương 118

Editor: Thienyetkomanhime

Nguyễn Miên Miên theo bản năng lắc đầu: "Là lớp trưởng cấp ba, trừ bỏ lần trước họp lớp, đây là lần thứ hai gặp mặt, em cũng không biết hẳn vì cái gì đột nhiên tới tìm rồi nói mấy câu không thể hiểu được như vậy."

Cô nói xong, nghĩ đến người nọ còn ác ý hãm hại anh, lại nói: "Hắn đại khái là đầu óc có vấn đề, anh đừng đem lời hắn nói để ở trong lòng." . TruyenHD

Tuy rằng cảm thấy hắn phàm là có đầu óc, cũng sẽ không lại đến tiếp, Tư Cảnh Lâm vẫn nói: "Hoặc là lần sau hắn lại qua đây đây đưa, nhớ rõ nói với anh."

"Hắn nếu là dám tới tiếp, thả Quả Quýt Nhỏ đến cào chết hắn." Nguyễn Miên Miên sờ sờ đầu mèo béo đang tò mò đem đầu hướng vào túi rau dại.

Tư Cảnh Lâm nhìn về phía mèo béo, cảm thấy nó hôm nay biết bảo vệ chủ nhân, biểu hiện xác thật không tồi, nghĩ lần sau có thể mang chút khen thưởng cho nó.

"Đúng rồi, ngày mai anh cùng ông Ngô lại đây ăn cơm chiều được không?" Nguyễn Miên Miên nghĩ ông Ngô đã trở về, vừa lúc có thể đem tiền trả ông, cũng coi như là hiểu rõ một cộc tâm sự của mình.

Tư Cảnh Lâm tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đặc biệt là nhìn ra cô tựa hồ có tâm sự.

Vài phút sau, Chu Linh đi vào trong tiệm, nhìn thấy người buổi trưa mới ở trong tiệm cơm nước xong rồi đi không bao lâu lại rời, chào hỏi xong trong lòng cảm thấy có điểm kỳ quái.

"Lát nữa anh có bận không? Có muốn ăn xong cơm chiều rồi mới đi không?" Nguyễn Miên Miên hỏi.

Tư Cảnh Lâm thật ra rất muốn ở lại ăn cơm chiều, bất quá nửa giờ sau có cuộc họp quan trọng, thật không

thể lùi lại được.

"Bát nữa có cuộc họp, ngày mai rồi nói sau."

"Vậy được." Nguyễn Miên Man nói, đứng dậy đưa anh đi ra ngoài.

Trước khi rời đi, Tư Cảnh Lâm nhắc nhở nói: "Có chuyện gì lúc nào cũng có thể gọi điện cho anh." Nguyễn Miên Man gật đầu, lộ ra vài phần ngoan ngoãn, làm Tư Cảnh Lâm nhìn không được gờ tay vuốt vuốt đỉnh đầu cô.

Vuốt một chút liền khắc chế mà thu hồi tay, anh hỏi: "Đã đồng ý viết chữ tặng anh, có phải tới giờ đều chưa có luyện qua hay không?"

Phim truyền hình, tiểu thuyết quá hay, trò chơi trong di động nhỏ cũng chơi quá vui, bận rộn xong có thời gian nhàn rỗi đều chơi những cái đó, Nguyễn Miên Man hơi chột dạ mà liếc anh một cái nói: "Em còn chưa có luyện tốt, chờ luyện tốt liền viết cho anh."

"Vậy anh chờ." Tư Cảnh Lâm nói xong, mỉm cười liếc nhìn cô một cái rồi xoay người rời đi.

Trong tiệm, Chu Linh nhìn hai người trò chuyện, trong lòng bỗng nhiên có một suy nghĩ, chờ Nguyễn Miên Man tiến vào nhìn không được nói: "Cô chủ, em cùng....."

Nói đến một nửa, nghĩ bọn họ mặc dù có chút dấu hiệu nhưng đại khái quan hệ cũng còn chưa có làm rõ, chính mình cần gì phải nhiều lời, lại lắc đầu, dưới ánh mắt nghĩ vẫn của Nguyễn Miên Man nói: "Không có gì."

Ngày hôm sau còn chưa tới 10 giờ rưỡi sáng, một đám người thêm tám hùm đất đã sớm chờ ở trong tiệm từ lâu, chuẩn bị đến thời gian liền đoạt lấy, còn có khách hàng thập phần khoa trương phát động người thân, bạn bè cùng nhau đoạt.

Lại phát hiện trong tiệm thông báo, buổi chiều ngày mai không buôn bán, trong lòng bọn họ cả kinh, lập tức muốn đi khu bình luận kháng nghị, chờ phát hiện số lượng hai mươi phân tám hùm đất cũng không có giảm bớt, lúc này mới cảm thấy được trấn an chút.

Mười giờ rưỡi, trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên đã bắt đầu chiên cơm, cơm hộp trưa ngày mai toàn bộ đã được đặt trước hết.

Người cướp được tôm hùm đất vui mừng hết sức, ở khu bình luận khoe khoang, chọc đến những người không cướp được đồ mất ghen tỵ.

Đại khái là nhìn không thuận mắt bọn họ đặc ý như vậy, một ít khách cướp được tôm hùm đất hôm nay cũng chạy tới góp vui, tỏ vẻ sẽ chụp nhiều ảnh để chia sẻ cùng bọn họ.

Hai cô gái vừa mới dọn đến hẻm Hồ Lô trưa hôm nay đã đến trong tiệm từ sớm chuẩn bị ăn cơm chiên, trong quá trình chờ cơm, các cô nhìn không được xem khu bình luận trong tiệm một chút, liền nhìn thấy những người khách đó đặt được cơm hộp mà khoe khoang.

"Ha! Còn không phải là tôm hùm đất sao, người xem bọn họ đều khoe khoang như vậy, nếu là nói cho bọn họ, ngày hôm qua chúng ta đã ở trong tiệm ăn qua rồi, bọn họ chẳng phải là muốn hâm mộ tới chết?" Cô gái tóc ngắn nhỏ giọng nói.

Bạn cô xua tay nói: "Đừng, nói ra không phải cho bà chủ thêm phiền toái sao? Đến lúc đó những người này đều chạy đến trong tiệm đòi bà chủ bán tôm hùm đất thì phiền."

"Tớ chỉ nói thế thôi, mới không ngốc nói cho bọn họ đâu!"

Chờ Chu Linh bung cơm chiên của các cô ra, các cô lập tức liền không rảnh để nói chuyện nữa. Trong lúc các cô ăn cơm, trong tiệm tới tới lui lui đã thay đổi vài lượt shipper, theo sau bắt đầu có khách hàng khác tới đây.

Hơn 12 giờ, ba cô gái trẻ tầm hơn 20 đi vào cửa hàng.

Cầm đầu là một cô gái mặc đồ đen, tóc ngắn năng động, thoạt nhìn có một vẻ đẹp trung tính. Cô ta đánh giá ngôi nhà có chút cũ, lại nhìn nhìn nhà chính bên trong dùng làm mặt tiền cửa hàng, đuôi lông mày nhẹ nhướng.

"Mở một cửa hàng cũ nát như vậy cũng dám đắc tội Hứa đại tiểu thư của chúng ta?" Đi theo cô, một cô gái mặc quần áo màu xanh lục dùng biểu tình có chút khinh thường nói.

Chu Linh đem hai phần cơm hộp đưa cho nhân viên giao cơm xong, liền nhìn thấy mấy người đứng ở cửa.

Mặc dù không biết là ai, nhưng từ quần áo, trang sức cùng trang điểm của các cô liền không khó để nhìn ra, điều kiện gia đình của các cô hiển nhiên rất tốt. Bất quá có đám người phú nhị đại như Triệu Hữu Vĩ thường xuyên tới trong tiệm ăn cơm, Chu Linh đối với các cô cũng không có cảm giác quá lớn.

"Đi, vào xem." Cô gái mặc đồ đen cầm đầu vừa nói ra, hai cô gái phía sau lập tức cùng nhau đi vào.

Chu Linh thấy các cô rớt cuộc trên vào, đón tiếp nói: "Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi các cô muốn ăn cái gì?"

"Chúng ta mới....." Cô gái mặc váy xanh một câu còn chưa nói xong, đã bị cô gái đồ đen nhìn lướt qua, lập tức liền ngậm miệng.

Thấy cô nói đến một nửa bỗng nhiên dừng lại, Chu Linh nghi hoặc mà liếc nhìn cô một cái, ngay sau đó vẫn dẫn các cô tới một cái bàn trống ngồi xuống, sau đó đem thực đơn đưa qua.

Hiện giờ trong tiệm trừ bỏ các loại cơm chiên, chỉ có canh rau xanh đậu hủ, canh tam tiên, canh khổ qua, đậu phộng rang, nộm dưa chuột, khổ qua xào trứng cùng khổ qua xào thịt.

Còn khổ qua nhồi thịt cùng tôm hùm đất xào cay, cái trước Nguyễn Miên Miên không muốn làm, cái sau hiện tại trừ bỏ yến tiệc, bên ngoài cũng có hạn mức bán ra mỗi ngày.

"Cơm chiên lạp xưởng khoai tây, canh tam tiên, đậu phộng rang, nộm dưa chuột, khổ qua xào trứng, khổ qua xào thịt." Cô gái áo đen báo xong, đem thực đơn đưa cho hai người đi cùng, "Muốn ăn cái gì tự mình chọn."

Hai người còn lại tựa hồ không có hứng thú, chỉ gọi một phần cơm chiên Dương Châu. Chờ Chu Linh thu hồi thực đơn xoay người đi vào phòng bếp báo đồ ăn, cô gái váy xanh nhìn không được hỏi: "Bệ Nam, chúng ta không phải lại đây thay Tống Nguyệt trút giận sao? Như thế nào còn ngồi xuống ăn cơm?"

Bệ Nam thường thức ly nước trong tay nói: "Cô không cảm thấy đồ ăn nhà này hương vị còn rất thơm sao?"

Dù sao vừa rồi cô ở cửa ngõ được cái mùi hương này, tức khắc liền đói bụng, nếu đói bụng, nhưng không được ăn cơm, rớt cuộc trời đất bao la, nên lấy việc lấp đầy bụng là lớn nhất.

Cô gái áo xanh có chút cảm mạo không ngủi được, cô gái áo vàng bên cạnh cái thật ra cũng gật đầu tán đồng: "Xác thật rất thơm, bất quá có đôi khi đồ ăn người thơm, ăn lên chưa chắc thơm như vậy."

"Ném thử lại nói."

Mấy người các cô, hiển nhiên lấy Lê Nam làm trung tâm, cô nói xong, hai người khác liền không nói cái gì nữa, chỉ có cô gái váy xanh, đánh giá cửa hàng này, trong mắt lộ ra vài phần chướng mắt.

Canh tam tiên, đậu phộng rang, nộm dưa chuột đều là những món chuẩn bị từ trước, Chu Linh tiến phòng bếp, không tới một hồi liền bưng ba món này ra trước. Hai món khác liền chưa nói, canh tam tiên vừa lên bàn, mặc dù cô gái áo xanh có chút nghệt mũi, cũng ngủi được mùi thơm mê người.

Trước không nói hương vị như thế nào, chỉ là mùi hương cùng màu sắc này đã thập phần mê người, Lê Nam không nói hai lời rút ra chiếc đĩa.

Cô gắp một viên đậu phộng ném vào trong miệng trước, nhai nuốt xuống, hương giòn vị thơm kia tức khắc làm trước mắt cô sáng ngời. Chịu ảnh hưởng của ông cô, bình thường không có việc gì cô cũng thích uống hai chén, loại đồ nhắm rượu như đậu phộng này, cô cũng ăn không ít, nhưng hương vị đĩa bàn đậu phộng này, lại so với những đĩa đậu phộng trước đó ăn qua đều ngon hơn rất nhiều.

Ăn được mấy viên đậu phộng, cô lại ném miếng nộm dưa chuột, thanh thủy hàm tiên lại lần nữa chinh phục đầu lưỡi cô, làm cô với cái chén đang bốc hơi bốc hơi bỗng nhiên chờ mong hơn, dù mùa này kỳ thật không quá hợp để ăn đồ nóng như vậy.

Hai người còn lại nhìn cô nhanh chóng nhét đậu phộng cùng dưa chuột vào trong miệng, một cái tay khác cũng không nhàn rỗi, bắt đầu múc canh, nhất thời có chút hai mặt nhìn nhau. Ngon tới như vậy sao?

Những người như các cô, ngày thường cái gì ngon mà còn chưa ăn qua, thấy cô đem hai món ăn đơn giản như vậy ăn đến ngon lành, hai người hoài nghi, đồng thời tò mò rút ra chiếc đĩa chuẩn bị ném một ngăm.

Nhưng mà, chiếc đĩa của hai cô còn chưa có đuổi đến cái đĩa, Lê Nam đã bảo vệ đồ ăn của mình: "Muốn ăn tự mình gắp!"

Thấy cô từ trước đến nay rất hào phóng còn bảo vệ đồ ăn như vậy, hai người càng thêm tò mò, kêu Chu Linh gọi thêm một phần.

Thực mau, đồng dạng ba món được đặt lên bàn. "Đậu phộng thế nhưng còn có thể ăn ngon như vậy!" Trước nếm qua đậu phộng rang, cô gái áo vàng nhìn không được cảm thán.

Cửa hàng chỉ lớn như vậy, khách ở hai cái bàn cạnh đó nghe được những lời này của cô, lập tức không tiếng động cười rộ lên, đoán những cô gái này khẳng định là lần đầu ăn món ăn nhà này, không giống bọn họ là khách hàng quen, hiện tại đã bình tĩnh.

Xác thật ăn rất ngon, trách không được lúc trước Hứa Mộng Nguyệt lấy tiền cũng không áp được cửa hàng này. Cô gái áo xanh không nói chuyện, trong lòng lại nhìn không được suy nghĩ.

Chờ lúc sau, cơm chiên lạp xưởng khoai tây, cơm chiên Dương Châu, khổ qua xào trứng, khổ qua xào thịt các cô gọi được đưa lên, phát hiện cửa hàng này mặc kệ làm cái gì đều mỹ vị như vậy, ba người đã ăn đến mức không cả ngẩng đầu.

Còn mục đích đến đây? Đó là cái gì? Có quan trọng hơn mỹ thực sao?

Lệ Nam ăn được khổ qua, bởi vì khi cô còn nhỏ bà cô thích làm, cho nên đều ăn thành thói quen. Nhưng đây vẫn là lần đầu cô ăn đến khổ qua ngon như vậy, vừa giòn vừa mềm, vị cay đắng lại rất nhạt, mặc kệ là xào cùng trứng gà hay là xào cùng thịt đều đặc biệt mỹ vị.

Còn có cơm chiên lạp xưởng khoai tây, lạp xưởng ăn ngon liền tính, bên trong khoai tây cũng thơm hết sức, hoàn toàn đừng không được.

Lệ Nam ăn uống vốn dĩ không kiêng ăn như những cô gái khác, lúc này còn có nộm dưa chuột là món ăn kích thích vị giác cô ăn uống càng thêm nhiều.

Chưa tới một giờ, cô liền giải quyết mấy món mình gọi, bao gồm cả canh tam tiên.

"Quả thực là mỹ vị nhân gian!" Lệ Nam xoa miệng cảm thán, hối hận không sớm tới đây một chút.

Hai người bên cạnh cũng mới ăn xong nhiều món như vậy, hiện tại đến một câu cũng không muốn nói, cùng nhau gật đầu.

"Tôi nghe nói nhà này hình như còn nhận làm yến tiệc, có việc này hay không?" Lệ Nam hỏi các cô.

Cô gái váy xanh không quá xác định gật đầu: "Hình như vậy."

"Kêu người phục vụ lại đây hỏi một chút không phải xong sao." Cô gái áo vàng nói.

Các cô còn chưa có mở miệng kêu "Người phục vụ", một khách nam bàn bên cạnh chủ động quay đầu lại đây nói: "Trong tiệm xác thật có nhận yến tiệc, lúc trước có người phát sóng trực tiếp, nhìn đặc biệt mê người, các cô nếu là không thiếu tiền, ăn một bàn tiệc này tuyệt đối không thiệt..... Chính là cái này."

Đại khái là nhìn thấy người đẹp, nam khách hàng theo bản năng thắp phần nhiệt tình, còn dùng đi động của mình đem video phát sóng trực tiếp tìm ra cho các cô xem.

Bộc cộc.....Lẽ ra vừa mới đã ăn no, nhưng mà nhìn video này đã được chỉnh sửa, càng thêm mê người, Lê Nam nhìn không được nuốt nước miếng. Tư thái này, so với những đại tiệc cô từng ăn qua lúc trước đều chẳng thiếu gì.

Lê Nam trong lòng nghĩ, xem xong video, lập tức gọi người phục vụ từ phòng bếp ra nói: "Chúng tôi muốn đặt yến tiệc!"

Nếu là trước khi ăn cơm, hai người khác trẻ **II** bàn khẳng định muốn nói thắm hai câu, nhưng lúc này cả đầu các cô đều là mỹ thực trong video vừa mới xem, về thân ảnh bạn bè đã sớm bị đề ở trong một góc, hiện tại ngược lại chờ mong mà nhìn người phục vụ kia.

Chu Bình nghe vậy, xin lỗi nói: "Cái này tôi không làm chủ được, các cô khả năng phải cùng bà chủ thương lượng."

"Vậy bà chủ của cô khi nào rảnh?" Lê Nam hỏi.

Chu Bình trả lời nói: "Sớm nhất cũng phải sau hai giờ rưỡi."

Lê Nam nhìn thời gian, hiện tại đã hơn một giờ, cũng chính là lại chờ một lát thôi: "Được, chúng tôi ở đây chờ một lát."

Cô nói xong, bảo hai cô bạn cầm đi động bởi cô chơi game, hiển nhiên là chuẩn bị vừa chơi vừa chờ. Nguyễn Miên Miên nghe Chu Bình nói có khách hàng muốn đặt yến tiệc còn chờ ở trong tiệm, mới vừa đóng cửa liền trực tiếp từ phòng bếp đi ra ngoài.

"Xin chào." Nguyễn Miên Miên nhìn về phía ba cô gái còn lại trong tiệm, tầm mắt ngừng ở cô gái đồ đen

lâu hơn chút. Từ khi cô đến hiện đại, thật ra gặp qua không ít cô gái tóc ngắn, nhưng ngắn như vậy vẫn là lần đầu thấy, đặc biệt là không những không khó coi, còn có loại mỹ cảm không thể nói tới thành lời, cũng trách không được cô sẽ nhìn thêm mấy cái.

Chương 119

Editor: Thienyetkomanhime

Lệ Nam nghe được thanh âm, buông di động quay đầu, ngay sau đó trước mắt sáng ngời.

Tục ngữ nói: Đầu lớn, cổ thô không phải người giàu thì chính là đầu bếp.

Đại khái là chịu ảnh hưởng của những lời này, cô cho rằng làm những món ngon như vậy, bà chủ tiệm này kiêm đầu bếp đại khái là thân hình sẽ hơi đầy đặn, không nghĩ tới nhìn thấy người thật, lại là một cô gái xinh đẹp đến như là đến từ vùng sông nước Giang Nam.

Lệ Nam là một người nhan không, cùng chơi với Hứa Mộng Nguyệt, có thể xem là do nhìn mặt, lúc này nhìn đến Nguyễn Miên Miên, thái độ tự nhiên rất tốt, vô vị trí bên người tiếp đón cô: "Bà chủ nhỏ lại đây ngồi."

Hai người khác trẻ H bàn liếc nhau, trong lòng đều có chút bất đắc dĩ.

Bất quá các cô đã sớm biết tính cách của vị này, hơn nữa cũng là quen biết với cô trước, sau mới quen biết Hứa Mộng Nguyệt, cho nên, tự nhiên là xem suy nghĩ của Lệ Nam quan trọng hơn.

Nguyễn Miên Miên ngồi xuống hỏi: "Các cô muốn đặt yến tiệc?"

"Đúng vậy, tôi xem video yến tiệc trong tiệm, không thể không nói, tay nghề của cô thật sự là quá tốt, làm được một bàn sắc, mùi, vị đều hoàn hảo, mê người cực kỳ, so với mấy đầu bếp ở khách sạn cấp cấp Michelin đều chẳng kém gì, khó nhất chính là cô thật đúng là quá trẻ." Lệ Nam tán thưởng mà nhìn cô.

Lệ Nam đại khái chính là kiểu người như vậy, chỉ cần thuận mắt, liền cảm thấy tính cách của bạn cái gì cũng tốt, khen đến mức Nguyễn Miên Miên có chút ngại ngùng: "Quá khen."

Lại hàn huyên một lúc, các cô mới bắt đầu thương lượng thời gian tổ chức yến tiệc.

Ước gì Lệ Nam muốn ăn ngay ngày mai, bắt quả Nguyễn Miên Man lại tỏ vẻ ngày mai có việc, chỉ có buổi chiều ngày kia có thời gian.

"Ừ sao ngày mai không thể?" Lệ Nam hỏi.

Nguyễn Miên Man mang theo chút xin lỗi nói: "Trong tiệm còn bán cơm trưa **I** app cơm hộp cùng phục vụ khách tới ăn trong tiệm, một buổi chiều không thể cùng lúc phục vụ nhiều nơi như vậy."

"Vậy được, dù sao cơm chiên cùng cơm nhà của tiệm cũng không tồi, tôi liền ăn trước hai ngày này." Lệ Nam nói.

Cảm ơn cô thông cảm, Nguyễn Miên Man lại cùng cô thương lượng tới chuyện các món ăn, Lệ Nam trực tiếp tỏ vẻ chỉ cần các món giống trẻ **I** video là được.

Thương lượng chuyện yến tiệc xong, Lệ Nam lại ngồi cùng cô nói chuyện phiếm một lúc, mới mang theo hai cô bạn rời đi.

Các cô từ hẻm nhỏ đi đến đầu hẻm Hồ Lô, đi động Lệ Nam đột nhiên vang lên.

Cô tiếp điện thoại mới vừa "Alo" một tiếng, đổi điện liền truyền đến giọng nói có chút mau: "Lệ Nam các cậu hiện tại đang ở đâu? Sẽ không thật sự đi tới cửa hàng kia chứ?"

Người gọi điện thoại tới chính là Hứa Mộng Nguyệt, từ lần trước xúi giục mẹ Tư tới đây tìm Nguyễn Miên Man gây phiền toái không thành, ngược lại làm bà khen ngợi Nguyễn Miên Man, làm cô ta vẫn luôn bực mình.

Buổi sáng, mấy người Lệ Nam nhớ tới lâu lắm chưa gặp Hứa Mộng Nguyệt, tới nhà họ Hứa tìm cô chơi, Hứa Mộng Nguyệt nghĩ đến tình tình Lệ Nam, liền hướng Lệ Nam tỏ một hồi khó, quả nhiên làm Lệ Nam muốn lập tức đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc một chuyến.

Lúc các cô mới vừa đi, Hứa Mộng Nguyệt còn rất cao hứng, nhưng quay đầu ngẫm lại, cô tổng cộng có ba người bạn tính là thân một chút, nếu bởi vì đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tìm phiền toái mà đắc tội Tư Cảnh Lâm, đến lúc đó người trong nhà các cô sợ là sẽ không cho các cô qua lại với mình.

Do dự mãi, cô vẫn là gọi cuộc điện thoại này, muốn nói cho các cô suy nghĩ của mình.

"Chúng tôi mới từ trong tiệm ra." Lệ Nam nói.

Hứa Mộng Nguyệt nghe được lời này, trong lòng nháy động: "Cậu đã làm cái gì?" Giọng nói của cô không tự giác lộ ra điểm chờ mong.

"Không có làm cái gì hết, cơm nước xong ngồi một hồi liền đi về, đừng nói, tay nghề của bà chủ thật là không có lời gì để nói, hơn nữa người lớn lên cũng xinh đẹp, tính cách cũng ôn nhu, tôi đã hiểu rõ vì sao Tư Cảnh Lâm thích cô ấy..... Muốn tôi nói, Mộng Nguyệt cậu nhân lúc còn sớm từ bỏ đi, tuy rằng tôi không phải nói tình tình cậu không tốt, nhưng tôi là đàn ông, tôi cũng chọn bà chủ....."

Hai người đi phía sau nghe được lời nói không thẳng đuồn đuột của Lệ Nam, liếc nhau, trong lòng đều hoài nghi, Hứa Mộng Nguyệt ở đầu bên kia không biết có bị tức chết hay không.

Hứa Mộng Nguyệt tuy sẽ không tức chết cũng đã bị tức tới không muốn sống, trong lòng hoài nghi Nguyễn Mên Mên có phải biết hạ cổ hay không, vì sao mọi người đi một chuyến tới trong tiệm đều trở nên không thể nói lý như vậy.

Đương nhiên, suy nghĩ này hiển nhiên chính là cô tự lừa mình dối người, rốt cuộc cô tốt xấu cùng Lệ Nam quen biết mấy năm, sao lại không biết tính cách của Lệ Nam ra sao.

"Cô ta trừ bỏ biết nấu cơm, còn có nào điểm nào hơn tôi! Lệ Nam cậu nói như vậy, còn có coi tôi là bạn hay không?" Hứa Mộng Nguyệt cố nén mới không ném đi động đi, mà là chắt vắn Lệ Nam.

"Chỉ là nấu cơm ngon được như vậy đã rất lợi hại rồi! Càng đừng nói cô lớn lên rất đẹp. Chính vì là chỗ bạn bè tôi mới nói thật, từ trước tới nay Tư Cảnh Lâm cũng chưa bao giờ thích cậu, hiện tại xem ra lại càng không thể, cậu vẫn là nhân lúc còn sớm từ bỏ đi....."

Lời Lệ Nam còn chưa nói xong, đáp lại cô chính là một tiếng vang lớn, sau đó điện thoại tự động ngắt kết nối.

Tĩnh tĩnh Hứa Mộng Nguyệt từ trước đến nay đều không dễ chịu, Lệ Nam cũng quen, cắt đi động nói với hai người bên cạnh: "Đi, chúng ta đi nhà họ Hứa xem một chút."

Cô vừa mới nói với Hứa Mộng Nguyệt mấy câu như vậy, hiện tại đi nhà họ Hứa còn không sợ bị người đuổi ra ngoài sao!

Cô gái váy xanh nghĩ, mở miệng khuyên như: "Đừng đi, vẫn là để Mộng Nguyệt yên lặng một mình đi."

"Đúng vậy, để cậu ấy an tĩnh hai ngày, suy nghĩ kỹ càng mọi chuyện."

Lệ Nam cảm thấy hai cô nói rất có đạo lý, gật đầu nói: "Vậy chờ ngày kia chúng ta ăn yến tiệc, đóng gói một ít món ngon lại đi thăm cậu ấy."

Cậu xác định làm như vậy sẽ không tức chết Mộng Nguyệt sao?

Đáy mắt cô gái váy xanh lộ ra vài phần hoài nghi, bất quá cuối cùng vẫn là không nói cái gì.

Ngày hôm sau.

Bận rộn xong việc buôn bán buổi trưa, Nguyễn Miên Miên ở lầu hai nghỉ ngơi một chút, liền bắt đầu chuẩn bị bữa tối phong phú.

Bữa cơm này, vừa thay nguyên thân cảm ơn ông Ngô đã cho mượn tiền cứu mạng, mặt khác là cảm ơn bọn họ từ khi mình tới đây vẫn luôn chiều cõ.

Chưa tới 7 giờ, Tư Cảnh Lâm cùng ông Ngô trước sau đi vào trong tiệm.

"Thơm quá, xem ra chúng ta hôm nay lại có lộc ăn rồi." Ông Ngô ngửi mùi hương từ phòng bếp bay ra, thấp phần vui vẻ.

Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm quay đầu lại, nhìn đến anh cười một chút: "Không sai biệt lắm đã xong rồi, có thể đem đồ ăn bưng ra rồi ạ."

"Được." Tư Cảnh Lâm sau khi gật đầu, dưới sự chỉ huy của cô bắt đầu bưng thức ăn.

Thịt bao, tôm tỳ bà, thăn bò năm màu, cá lư hấp, địa tam tiên, nộm dưa chuột, đậu phộng rang, bách điều triều phượng, nhiều đồ ăn như vậy còn có như ý cuốn, ba người ăn đã rất nhiều, Nguyễn Miên Miên liền không nấu cơm.

"Ha ha! Hôm nay là ngày tốt gì vậy?" Nhìn đến bữa tối phong phú như vậy, ông Ngô nhin không được nói.

Nguyễn Miên Mân cười mà không nói, lại xoay người lấy ra một bình nhỏ rượu đào hoa.

Rượu này cô nấu không nhiều lắm, đám người ông Triệu lại đây ăn yến tiệc đều muốn uống một ly đỡ ghiền, hiện tại thật sự không còn nhiều lắm.

Bất quá, Nguyễn Miên Mân nghĩ, chờ quả đào ngoài cửa chín, thật ra có thể lại nấu chút rượu trái cây.

Nhìn đến rượu, lại là rượu đào hoa cô nấu, ông Ngô xoa xoa tay, gấp không chờ nói, đồng thời còn không quên nói Tư Cảnh Lâm: "Đây là Đông Đông cho ông uống, cháu cũng không thể làm mất hứng."

Tư Cảnh Lâm nhìn ông một cái, chưa nói cái gì.

Thấy anh cam chịu, ông Ngô lập tức bung lên cái ly: "Đông Đông, mau rót cho ông một ly."

Nguyễn Miên Mân cười rót cho ông một ly đầy, ngay sau đó lại rót một ly cho Tư Cảnh Lâm cùng chính mình.

"Em cũng uống rượu sao?" Tư Cảnh Lâm thấy cô cũng rót một ly cho chính mình, không tránh được muốn hỏi nhiều một câu.

"Biết ủ rượu sao có thể không biết uống rượu." Ông Ngô nghe được thay cô trả lời xong, lại nhìn về phía cô, "Bất quá cháu tuổi còn nhỏ, vẫn nên uống ít chút."

"Cháu chỉ uống một ly này." Nguyễn Miên Mân nói xong, giơ lên cái ly, "Ly rượu này cháu kính hai người." Cô cũng không nói mấy câu dư thừa, đều bao hàm tại một chén rượu này.

"Cái con bé này đột nhiên lại khách khí như vậy làm cái gì." Ông Ngô nói xong, lại còn tính cùng Tư Cảnh Lâm và cô chạm ly một cái.

Nguyễn Miên Mân đem rượu một ngụm uống cạn, cũng không lập tức nói chuyện trả liễn, mà là mời bọn họ dùng bữa: "Bách điều triệu phượng có sủi cảo, cháu cố ý không nấu cơm."

"Đồ ăn đã đủ nhiều, không cần làm." Ông Ngô nói xong, nhìn về phía bách điều triệu phượng mà cô nói, cảm thấy món này không riêng tên có khí thế, bề ngoài cũng rất có khí thế.

Chờ động chiếc đĩa, ông phát hiện, so với tên cùng bề ngoài, hương vị mới là tuyệt nhất!

Thịt gà được hầm đến mềm lặn hương tồ, chính là thích hợp cho người tàn tuổi của ông Ngô ăn, một mình ông liền ăn không ít, sau đó mới bắt đầu ăn những món khác.

Thịt bao tử ngoài xốp giòn, nhân non mềm tiên hương; tôm tỳ bà tươi ngon thơm giòn, mềm nộn vô cùng; thăn bò năm màu thịt tươi mới, ngọt cay ngon miệng, cá lư hấp non mịn dai, thơm ngát ngon miệng; địa tam tiên.....

Thẳng đến khi đem mỗi món ăn đều nếm qua một lần, ông Ngô mới một lần nữa bung lên chén rượu nhấp một ngụm rượu, cả người đều cực kỳ thoải mái, cảm thấy nếu để mấy ông bạn già của mình nhìn thấy ông hiện tại ăn uống như vậy, sợ là hâm mộ muốn chết.

Tư Cảnh Lâm thích ăn cá, cá lư hấp trừ bỏ bong bóng cá anh gấp vào trong chén Nguyễn Miên Miên, những phần thịt cá khác cơ bản là một mình anh giải quyết.

Trừ bỏ cá lư, anh cũng rất thích thịt bao tử cùng tôm tỳ bà đại tôm cùng với thăn bò năm màu, còn có như ý cuốn bên cạnh.

Nguyễn Miên Miên ăn cũng không nhiều lắm, bất quá nhìn đến bọn họ ăn ngon như vậy, đã thực thỏa mãn.

Chờ ăn đến không sai biệt lắm, mọi người tuy rằng chưa gác đĩa, nhưng đã bắt đầu nói chuyện phiếm câu có câu không, Nguyễn Miên Miên mới dẫn câu chuyện tới chuyện trả tiền.

Nghe được cô muốn trả tiền, chiếc đĩa của ông Ngô tạm dừng ở giữa không trung một chút, ngay sau đó kẹp lên một viên đậu phộng đưa vào trong miệng, nuốt xuống mới nói: "Cái này không vội, ông lại không thiếu tiền tiêu, cháu trả co ông cũng để trong ngân hàng thôi."

"Cháu giữ lại thì cũng để trong thẻ ngân hàng, không bằng sớm một chút trả cho ông, cũng coi như giải quyết một cục tâm sự." Nguyễn Miên Miên nói.

Ông Ngô nghe được lời này, nghĩ đến cô không chịu để mình giúp đỡ đi đọc sách, một hai phái vật vả mở cửa hàng như vậy, cảm thấy nợ tiền mình đối với cô mà nói có lẽ là một loại áp lực, vì thế không lại nói không cho cô trả, mà là hỏi: "Vậy tiền trả II tay còn đủ dùng sao?"

"Đủ ạ, ngày mai lại tiếp một yến tiệc, đến lúc đó lại có thể kiếm không ít tiền, ông yên tâm đi, cháu không

thiếu tiền." Nguyễn Miên Mlan nói.

Ông Ngô xác định cô không phải đang cạy mạnh, lúc này mới đồng ý cho cô trả tiền.

Nguyễn Miên Mlan thấy ông rút cuộc xuôi theo, cầm lấy di động rền sất khi còn nóng: "Hiện tại cháu liền đem tiền chuyển cho ông, tài khoản của ông là gì ạ?"

Không thể không nói vẫn là xã hội hiện đại tiện lợi, mau lẹ, dùng di động liền có thể chuyển khoản.

"Gấp cái gì, giấy nợ còn ở nhà ông chưa có lấy tới đâu." Lần đầu thấy có người trả tiền lại tích cực như vậy, ông Ngô đỏ khốc đỏ cười nói.

Nguyễn Miên Mlan nói: "Không sao ạ, chờ ông trở về lại tiêu hủy cũng giống nhau."

Cô tin nhiệm mình như vậy, ông Ngô tự nhiên là vui vẻ, ngoài miệng lại nhin không được nói: "Cháu không sợ đến lúc đó ông lấy giấy nợ bắt cháu trả hai lần tiền?"

"Cháu còn không tin được ông sao? Lại nói còn có anh Cảnh Lâm ca ở chỗ này có thể làm chứng nha." Nguyễn Miên Mlan cười nói.

"Cảnh Lâm là cháu trai của ông, làm chứng cũng khẳng định là làm chứng ho ông, đến lúc đó xem cháu làm sao bây giờ." Ông Ngô hù dọa cô.

Nhưng mà, ông vừa mới dứt lời, Tư Cảnh Lâm liền nói thẳng: "Cháu thay Đông Đông làm chứng."

Tuy rằng chỉ là nói giỡn, nhưng anh phá đám như vậy, lập tức chọc ông Ngô trừng mắt nhìn.

Nguyễn Miên Mlan thấy vậy, mắt hạnh tràn đầy ý cười.

Chờ rút cuộc lấy số tài khoản của ông Ngô đem tiền chuyển xong, Nguyễn Miên Mlan có loại cảm giác cả người buông lỏng, đồng thời lại có chút buồn bã mất mát.

"Suy nghĩ cái gì?" Tư Cảnh Lâm chú ý tới biểu tình của cô, dùng cái muỗng múc thêm canh vào trong chén của cô.

Canh gà có dinh dưỡng, thấy cô không ăn mấy món khác nữa, Tư Cảnh Lâm chỉ có thể làm cô uống thêm

chút canh.

Nguyễn Miên Miên nâng chén lên uống hai muỗng canh nói: "Lúc trước liền nghĩ chăm chỉ kiếm tiền, sớm một chút đem tiền trả cho Ngô, hiện tại tiền còn....."

Cô nhất thời tìm không thấy từ ngữ thích hợp hình dung tâm tình hiện tại của mình, Tư Cảnh Lâm lại đại khái hiểu rõ, cô đây là phản ứng bình thường sau khi hoàn thành một mục tiêu.

Không chỉ anh hiểu rõ, ông Ngô cũng đã nhìn ra, buông chiếc đũa nói: "Đông Đông a, vậy cháu có suy xét tới việc đi học đại học tiếp không?"

"Đại học?" Nguyễn Miên Miên nhìn về phía ông.

"Đúng vậy, cách kỳ thi đại học sang năm còn có hơn một năm nữa, cháu nếu là muốn học đại học, có đủ thời gian để ôn tập. Tuy rằng thân phận sinh viên đã không bằng những năm trước, nhưng lấy cái bằng đại học, cháu về sau không muốn mở cửa hàng, còn có thể đi làm việc khác, cũng coi như là một cái đường lui. Đương nhiên, cái này không phải quan trọng nhất, quan trọng là, cuộc sống đại học là cái khó có thể trải nghiệm, đi nếm thử một chút, quen biết thêm nhiều bạn bè cùng chí hướng cũng tốt....."

Khi ông Ngô nói chuyện, không khỏi nghĩ đến lúc bà ngoại cô còn trẻ **II** đời, ngẫu nhiên sẽ cùng mấy hàng xóm cũ bọn họ tâm sự lo lắng của mình, lo lắng cháu gái đến mấy người bạn thân đều không có, chờ bà qua đời người nói chuyện cũng không có thì làm sao bây giờ.

Nguyễn Miên Miên có chút do dự, theo bản năng nhìn về phía một người khác trẻ **II** bàn.

Tư Cảnh Lâm đối diện với đôi mắt trong veo của cô, thanh âm không tự giác ôn hòa lại: "Em nếu không muốn tiếp tục đi học cũng không sao, dù sao đi học trừ bỏ học tập tri thức chính là vì tìm công việc, hiện tại em đã có sự nghiệp của riêng mình, còn việc học tập tri thức, hiện tại internet phát triển, cũng không nhất định phải đi tới trường học."

Khó có khi được nghe cháu trai nói nhiều như vậy, nhưng ông Ngô một chút cao hứng cũng không có, âm thầm trừng anh một cái.

Tư Cảnh Lâm làm lơ ánh mắt của ông, dưới ánh mắt chuyên chú lộ ra vài phần do dự của cô bé đối diện tiếp tục nói: "Nếu là muốn tiếp tục đi học, một năm này có thể một bên kiếm tiền một bên ôn tập, chờ thi đậu đại học, có thể đi học một học kỳ trước, nếu là thích hoàn cảnh đại học liền tiếp tục đi học, không vui

lại quay trở về."

*Ông Ngô nghe được mấy câu trước của anh, định nói tiếp tục mở cửa hàng kiếm tiền, cô làm sao có thể
tĩnh tâm ôn tập, bất quá nghĩ lại tính cách con bé này, khẳng định sẽ không tiếp nhận sự giúp đỡ của mình,
lại đem lời nói tới miệng thu hồi lại.*

*Bất quá, chờ nghe xong câu sau của anh quả thực giống nhà nào chiều hư trẻ con mới có thể nói ra, ông
Ngô rớt cuộc nhịn không được: "Cháu xem đi học là trò đùa à?"*

Chương 120

Editor: Thienyetkomanhme

Tư Cảnh Lâm liếc ông một cái, lui một bước nói: "Ừ, không vui liền đổi trường học khác."

Ông Ngô liếc anh một cái, cảm thấy về sau nếu anh có con, mình khẳng định phải nhìn chăm chăm, bằng không khẳng định bị anh chiều hư!

Nguyễn Miên Miên cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chính mình đại khái vẫn là muốn đi học đại học. Phải biết rằng, ở cổ đại, phụ nữ tới cửa thư viện cũng không nhất định có thể bước vào, hiện tại có cơ hội có thể đi đọc sách, làm sao có thể không đi chứ?

Bất quá, trong lòng cô còn có điểm băn khoăn, tuy rằng thành tích nguyên thân không tồi, nhưng tri thức hiện có trong đầu rốt cuộc không phải là cô tự học được, lo lắng thi không đậu. Hiện tại nghe được bọn họ một bộ dạng khẳng định mình có thể thi đậu, Nguyễn Miên Miên nhỏ giọng nói: "Nếu là em thi không đậu thì làm sao bây giờ?"

"Như thế nào lại không đậu, Đông Đông thông minh như vậy." Tư Cảnh Lâm nói xong, thậm chí muốn vuốt ve đầu cô, bất quá bận tâm ông vẫn còn ở đây, rốt cuộc vẫn là không dám duỗi tay.

Ông Ngô thấy anh đoạt câu nói của mình, trừng anh một cái, quay đầu nhìn về phía Nguyễn Miên Miên lại nở nụ cười: "Thành tích Đông Đông tốt như vậy, thi đại học khẳng định không thành vấn đề, lại nói còn có ông đây, có thể dạy cho cháu."

"Anh cũng có thể giúp em." Tư Cảnh Lâm nói.

Ông Ngô liếc anh một cái, nghĩ đến thành tích của cháu mình lúc trước, gật đầu nói: "Đúng! Anh Cảnh Lâm của cháu lúc trước chính là Trạng Nguyên của tỉnh, để nó dạy cháu khẳng định không thành vấn đề."

Nguyễn Miên Man nghe được hai chữ "Trạng Nguyên", lập tức dùng một ánh mắt kinh ngạc cảm thán nhìn về phía anh: "Anh Cảnh Lâm thật là lợi hại quá!"

Năm đó thi đậu đứng đầu tỉnh Tư Cảnh Lâm cũng chưa có cảm giác gì lớn, lúc này bị cô nhìn như vậy, trong lòng lại vui vẻ nói không nên lời. Xác định cô muốn đi học đại học, Tư Cảnh Lâm nói: "Từ ngày mai có thể chỉ mở cửa hàng bán nửa ngày, dư lại nửa ngày dùng để ôn tập."

Ông Ngô cảm thấy biện pháp này không tồi, có thể để một năm này cô vừa có thể kiếm được học phí cùng tiền sinh hoạt học đại học, cũng có đủ thời gian ôn tập.

"Chính là..... Nói như vậy, khách hàng trong tiệm sợ là lại muốn làm ầm ĩ lên." Nguyễn Miên Man nghĩ đến khách hàng trong tiệm, cảm thấy có điểm đau đầu.

Ông Ngô thấy cô coi trọng khách hàng như vậy, cảm thấy trong tiệm buôn bán tốt như vậy quả nhiên không phải không có lý do.

"Thi đại học là việc lớn trong đời, cháu cùng khách hàng nói rõ ràng, bọn họ sẽ thông cảm." Ông Ngô nói.

Nguyễn Miên Man gật gù đầu: "Vây chờ cuối tháng cháu lên thông báo trong tiệm, sau đó từ tháng sau bắt đầu chỉ buôn bán nửa ngày."

"Được, hai ngày này ông sẽ giúp cháu đem tư liệu ôn tập chuẩn bị tốt." Ngỡ khi ông Ngô lão lộ ra sung sướng, hiển nhiên rất cao hứng khi cô nguyện ý trở về vườn trường.

Kể tiếp, ba người không nói chuyện phiếm, mà là tiếp tục dùng bữa. Lại ăn một hồi, Nguyễn Miên Man buồn đưa đầu tiên. Ông Ngô tuổi lớn, mặc dù miệng còn muốn ăn, dạ dày lại không cho mặt mũi, là người thứ hai dùng bữa. Sức chiến đấu của Tư Cảnh Lâm thật ra không tồi, cuối cùng trừ bỏ canh cùng đậu phộng rang, những đĩa đồ ăn khác cơ hồ đều bị anh quét sạch.

"Không tồi, tuổi trẻ nên ăn cơm như vậy, có phong thái của ông hồi trẻ." Ông Ngô thấy anh ăn không ít, vỗ bả vai anh khen ngợi.

Cơm nước xong ngồi nghỉ ngơi, Nguyễn Miên Man đứng dậy chuẩn bị thu thập chén đĩa, Tư Cảnh Lâm cũng đứng lên theo.

Cô vội nói: "Không cần, anh ngồi nói chuyện với ông Ngô đi."

"Không có việc gì, để nó rửa, xã hội mới rồi, đàn ông cũng nên làm công việc gia đình." Ông Ngô lại vung tay lên, tỏ vẻ không cần bởi mình nói chuyện phiếm.

Cuối cùng, vẫn là Tư Cảnh Lâm giúp cô cầm chén đĩa vào phòng bếp, Nguyễn Miên Miên trong tay chỉ cầm mấy đôi đĩa cùng cái muỗng. Thấy anh không những cầm chén đĩa đặt vào trong bồn rửa bát, thậm chí còn muốn động thủ rửa bát, ngăn không được Nguyễn Miên Miên chỉ có thể lấy một đôi bao tay cao su mới đưa qua. Tư Cảnh Lâm cũng không cự tuyệt đôi bao tay cao su, đeo lên rửa chén cũng ra dáng ra hình.

Nguyễn Miên Miên ở một bên cạo nôi, thường thường hướng về phía anh nhìn nhìn. Anh rửa chén thật ra không có gì để bắt bẻ, một hai phải lời nói đại khái chính là rửa quá cẩn thận nên rất chậm, Nguyễn Miên Miên đều rửa xong nôi, lau khô mặt bàn trong bếp cùng bên ngoài nhà chính rồi, anh vẫn còn rửa.

Lúc này mới hơn 8 giờ, còn sớm, bọn họ ở phòng bếp bận rộn, ông Ngô cũng không vội vã đi về, mà là ngồi ở ngoài hiên nhà, thuận tiện ngắm sao. Xã hội hiện đại nếu nói có cái gì không tốt, đại khái chính là ô nhiễm khá nghiêm trọng, rất khó nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao sáng ngời như xưa.

Nguyễn Miên Miên nhìn người còn ở bên cạnh bồn rửa bát bận rộn, lại nhìn ông Ngô bên ngoài cửa, dứt khoát lấy ra một ít trái cây. Chờ Tư Cảnh Lâm rửa xong chén bát, Nguyễn Miên Miên bưng hai đĩa đựng trái cây được gọt cắt gọn gàng ra.

"Com chiều đã ăn rất no rồi, sau cháu còn cắt trái cây." Ông Ngô nhìn thấy cô đặt đĩa trái cây ở cạnh ghế liền nói.

Nguyễn Miên Miên ngồi xuống nhìn về phía người bên tay trái: "Trái cây trong tiệm còn rất nhiều ạ, hôm nay anh Cảnh Lâm lại mang đến không ít, chỉ có thể nhanh ăn hết, ông muốn trách thì trách anh ấy á."

Ông Ngô thập phần phối hợp, lập tức nhìn về phía anh: "Đưa nhiều trái cây như vậy, cháu định làm Đông Đông của chúng ta nó hỏng người sao?"

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, quay đầu nhìn về phía cô bé xấu xa nào đó cáo trạng anh, thấy cô còn nhấp môi cười trộm, hận không thể duỗi tay xoa bóp gương mặt trắng nõn của cô.

Ông Ngô nói xong, tùy tay dùng tăm chọc một miếng dưa mật đưa vào trong miệng, lập tức bị đòi đi lực chú ý: "Um, mặt trẻ H còn có tương, ăn khá tốt."

"Bà tương trái cây cháu tự là, lấy pha trà uống cũng không tội, đợi lát nữa hai người có thể mang một lọ trở về." Nguyễn Miên Man nói.

Tư Cảnh Lâm rút cuộc không cùng cô so đo việc "Cáo trạng", cũng ăn miếng trái cây. Không thể không nói, loại tương cô tự chế này làm salad hoa quả, hương vị đặc biệt ngon, ăn một lần liền dùng không được.

"Vẫn là cuộc sống hiện tại tốt!" Ông Ngô lại ăn một mảnh dưa mật, vỗ đầu gỏi cảm thán.

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Man tán đồng gật đầu, sau đó lại nghe ông Ngô bắt đầu kể những chuyện ngày xưa.

"..... Mùa hè nóng đến mức ngủ không được, chúng ta liền thích tụ tập ở ngoài cửa phòng nói chuyện phiếm, còn có rất nhiều người trực tiếp đem giường tre dọn ra ngủ, đương nhiên, đổi thành hiện tại, phòng chường không có người dám ở ngoài cửa ngủ..... Khi đó sao trời đặc biệt sáng, hoàn toàn không giống như bây giờ....."

"..... Các người tin tưởng trê **I** thế giới này có quý sao?" Nói nói, câu chuyện ông Ngô vừa chuyển, đột nhiên nói.

Nguyễn Miên Man trong lòng lộp bộp một tiếng, có chút sợ lại có chút tò mò ông muốn nói gì. Cô dù sao cũng là cổ nhân, lại trải qua việc xuyên không ly kỳ như vậy, đối với quý thần, không nói hoàn toàn tin, nhiều ít có điểm bán tín bán nghi.

Ông Ngô đêm nay tâm tình tựa hồ không tội, không đợi bọn họ trả lời liền trực tiếp nói: "Năm đó ở trong thôn, trong thôn chúng ta có người, ngày nọ có việc từ bên ngoài trở về, mặt trời đã khuất núi, hẳn muốn về nhà sớm, liền đi đường tắt. Hắn đi qua đỉnh núi chuẩn bị xuống núi về thôn, bỗng nhiên nghe được phía trước truyền đến khẩu hiệu 'mốt hai mốt, mốt hai mốt', cùng với thanh âm dõng dạc tại chỗ..... Hắn trong lòng lộp bộp một cái, ngẩng đầu liền nhìn đến một đám quý mặc quân trang rách nát....."

"Vì cái gì nói đó là quý?" Nguyễn Miên Man nhìn không được hỏi.

"Bởi vì đám người kia trê **I** cơ thể đều mang theo vết thương cùng vết máu lại không có cảm giác gì, đương nhiên, quan trọng nhất chính là, mặt trời tuy rằng đã khuất núi, nhưng trời còn chưa có hoàn toàn đen kịt, bọn họ lại không có bóng, hơn nữa gót chân cũng chưa chạm đất, mà là bay lên."

Ông Ngô giải thích xong, Nguyễn Miên Man tưởng tượng một chút hình ảnh kia, phía sau lưng nháy mắt

có chút lạnh.

Sự kiện kỳ quái vốn là, người khác vừa sợ lại tò mò, cô sợ hãi rồi lại nhìn không được truy hỏi: "Sau đó thì sao ạ?"

"Sau đó? Một hấn có lá gan lớn, nghĩ cách thôn cũng không bao xa, cảm thấy lúc này không thể hoảng sợ, vì thế làm bộ không thấy được bọn họ tiếp tục hướng dưới chân núi đi, không nghĩ tới..... Hấn mới đi ra ngoài không vài bước, đám 'người' kia thế nhưng đều chạy đến phía sau hấn xếp hàng, còn một bên kêu 'một hai, một hai, một hai'. Theo hấn nói, lúc ấy hấn thiếu chút nữa bị hù chết, nhất thời cũng bất chấp nhiều như vậy, nhanh chân liền hướng dưới chân núi chạy, thẳng đến chạy tới mặt sau dãy núi đó mới không còn thanh âm, bất quá hấn về nhà lại là bệnh nặng một hồi, thẳng đến mấy tháng sau mới khỏi phục."

*Chuyện xưa này nội dung chưa chắc có bao nhiêu khủng bố, nhưng đại khái là ông Ngô dùng một loại giọng nói chân thật kể lại, cho nên có loại cảm giác càng nghĩ càng dọa người. "Hấn nhìn thấy..... thật sao? Vì cái gì trên **H** núi lại có?"*

Chú ý tới biểu tình cô có điểm sợ lại có điểm tò mò, ông Ngô: "Đây là chính hấn cùng người trong nhà nói, sau đó ở trong thôn truyền ra, đến tốt cùng có phải hay không kỳ thật cũng không xác định. Bất quá rất nhiều người trong thôn tin, bởi vì trước đây có chiến tranh, ngọn núi đó không thiếu người chết, cho nên....."

"Nói đến loại sự tình này, trong thôn còn phát sinh vài chuyện kỳ lạ, tỷ như bà lão nào đó mới vừa qua đời, trong thôn có mấy đứa nhỏ ở phụ cận nhà bà đi chơi lại nói nhìn thấy bà, cho nên đều nói trẻ con còn nhỏ có thể nhìn thấy những thứ người lớn nhìn không thấy."

Nguyễn Miên Miên nghe thế, bỗng nhiên nhớ lại kiếp trước, bà lão cách vách qua đời, cô cũng từng nhìn thấy bà, bất quá lúc ấy quá nhỏ, sau khi lớn lên nhớ đến cũng không biết là thật sự hay là lúc đó chính mình hoa mắt. Lúc này nghe được ông Ngô nói trẻ con có thể nhìn thấy vài thứ kia, trong lòng cô có điểm sồn sồn.

Tư Cảnh Lâm phát hiện người bên cạnh có xu hướng nhích lại gần mình, mở miệng nói: "Ông ơi, trời không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi."

*"Còn sớm, lại ngồi một chút." Ông Ngô tuy rằng không đi, nhưng bị anh đánh gãy như vậy, kế tiếp liền không nói tiếp mấy chuyện kỳ quái nữa, mà nói tới mấy thứ quả đại có thể ăn trên **H** núi.*

Hạt dẻ dại, quả hồng dại gì đó Nguyễn Miên Miên cảm giác còn tốt, nhưng với ông lại hơi ngọt, quả lê dại hơi chua chua, lột vỏ ra cắn xuống giòn ngọt tươi mới làm ông cảm thấy hứng thú. Dại khác là ký ức được tô đẹp, mấy thứ này từ trong miệng ông Ngô nói ra, không chỉ quá trình tìm kiếm cùng hái xuống thú vị, hương vị cũng thập phần mỹ vị, làm Nguyễn Miên Miên một bên nghe một bên lại lần nữa cầm lấy tằm chọc trái cây lên ăn.

Thẳng đến hai đĩa salad hoa quả ăn xong, thời gian cũng không còn sớm, ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm nhìn cô đem cửa chính khóa kỹ mới rời đi.

Nguyễn Miên Miên đóng cửa kỹ càng lên lầu từ cửa sổ nhìn theo bọn họ đi xa, bắt đầu rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi. Dại khác là không còn nợ nần một thân nhẹ nhàng, chờ cô rửa mặt xong nằm ở trê **II** giường, có loại cảm giác nhẹ nhàng nói không nên lời.

Cô sờ đến đầu giường mở di động ra, lại cũng không biết muốn làm gì, tùy tiện chơi một chút, dứt khoát tắt đèn ngủ. Dại khác là còn chưa buồn ngủ, nhắm mắt lại, trong đầu cô bỗng nhiên nhớ tới mấy chuyện linh tinh, không biết như thế nào liền nghĩ đến phương diện quý thần, sau đó liền càng ngủ không được.

"Quả Quýt Nhỏ, lại đây." Lúc này, cô cũng không ché ôm nó nóng, đem nó từ đuôi giường kêu lên.

Nhưng mà đôi điện đôi mắt mèo của nó ở trong đêm đen có chút dọa người, cô sờ sờ đầu nó, lại đem nó đẩy trở về. Chờ Nguyễn Miên Miên trở mình lần nữa, di động trê **II** đầu giường bỗng nhiên vang lên một tiếng.

Cô duỗi tay sờ di động, phát hiện là Tư Cảnh Lâm gửi tin nhắn tới. 【Ngủ rồi sao?】

【Chưa, còn chưa buồn ngủ ạ.】

Nguyễn Miên Miên mới vừa trả lời, anh liền trực tiếp gọi tới. Ủa?

Nguyễn Miên Miên tiếp điện thoại hỏi: "Anh Cảnh Lâm, anh có chuyện gì sao?"

"Vừa lúc cũng không buồn ngủ, muốn cùng em tùy tiện tâm sự."

Nguyễn Miên Miên nghĩ chính mình cũng ngủ không được, liền cùng anh nói chuyện: "Anh hiện tại về đến nhà rồi đi?"

"Ừm, vừa đến nhà....."

Hai người tâm sự về mỹ thực, tâm sự về chuyện ông Ngô, lại tâm sự về kế hoạch ôn tập kế tiếp của Nguyễn Miên Man, thời gian ở trong bất tri bất giác trôi đi. Mà Nguyễn Miên Man cũng dần dần buồn ngủ, trong thanh âm trầm thấp của người đối diện, rồi cuộc khếp mắt lại. Nhận thấy đầu đi động bên kia không có động tĩnh, Tư Cảnh Lâm không nói nữa, lại cũng không cúp điện thoại, mà là nghe tiếng hít thở ồ ồ vàng loáng thoáng truyền tới lại bận rộn công việc một hồi.

Ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm đều là người thập phần có hiệu suất, ngày hôm sau liền thấy cô lấy học bạ ở cao trung, chuẩn bị đăng ký tham gia thi đại học cho cô trước, cũng đưa tư liệu ôn tập tới đây.

Chu Linh đi vào trong tiệm, biết được cô muốn một lần nữa ôn tập thi đại học, thiết tình vì cô cảm thấy cao hứng. Chị đương nhiên cũng biết, Nguyễn Miên Man đi vào đại học, cũng có nghĩa chính mình sẽ mất đi công việc tốt gần nhà này, nhưng công việc này đã cho cô một sự chuẩn bị tốt, hiện tại An An cũng đã đi nhà trẻ, cô một lần nữa đi ra bên ngoài tìm một công việc cũng không tính là quá phiền toái.

Từ khi biết Nguyễn Miên Man muốn ôn tập thi đại học, Chu Linh càng không cho cô chạm vào việc vặt trong tiệm, thậm chí nếu không phải cô không muốn, hận không thể giúp cô mấy công việc cá nhân như giặt quần áo, quét tước phòng ở. Đối với việc này, Nguyễn Miên Man ngoài miệng chưa nói cái gì, trong lòng lại nghĩ chờ tới 01/06 ngày đó nhất định phải nhớ rõ mua ít quà tặng cho An An.

Thực mau liền đến ngày đám người Lệ Nam đặt yến tiệc, biết được các cô hôm nay vẫn là ba người như cũ, Nguyễn Miên Man còn để Chu Linh đi hỏi một chút, muốn giảm bớt vài món ăn hay không.

"Không cần, đem một nửa lên, một nửa đóng gói là được." Lệ Nam nói.

Không bao lâu, đồ ăn bắt đầu lên bàn, ứng theo yêu cầu của Lệ Nam, mấy món hoàn toàn giống video phát sóng trực tiếp lần trước.

Sao với trong video, hiển nhiên vẫn là đặt ở trước mắt, người được mùi hương, đồ ăn thoạt nhìn càng thêm mê người. Lệ Nam không nói hai lời cầm lấy chiếc đũa, trước kẹp lên một con tôm tỳ bà.

Chương 121

Editor: Thienyetkomanhme

Cô thậm chí đến sát bên cạnh cũng chưa kịp chạm, trực tiếp đưa vào trong miệng. Mặc dù không chạm tương, cũng không tổn hao mỹ vị tằm tỳ bà như cũ, mặt ngoài một tầng phá lệ thơm giòn, bên trong lại tươi mới đến như là có thể cắn ra nước.

Cô tuy không nói chuyện, trê **H** mặt biểu tình lại viết rõ hai chữ "Ăn ngon", về sau lại ăn một con tằm chạm tương, sau đó mới đưa chiếc đĩa đuổi tới một món khác.

Nói thật, trê **H** bàn mỗi một món ăn thoạt nhìn đều mê người mỹ vị, cô nhất thời đều không biết nên ăn món nào trước mới tốt, cuối cùng vẫn là quyết định ăn mấy món ở gần trước.

Thịt bao tử ngoài làm bằng trứng vàng ruộm, làm thành hình túi tiền,, túi tiền căng phồng bên trong non mềm tiên hương, miệng túi tiền còn dùng sợi rau xanh biếc buộc lại, vàng ruộm cùng xanh biếc, thoạt nhìn phá lệ xinh đẹp.

"Món này lúc trước tôi cũng từng ăn qua ở chỗ khác, nhà đó còn quảng cáo chiêu bài là truyền nhân ngự trù, hương vị còn không ngon bằng nhà này." Cô gái váy xanh ăn xong một cái thịt bao tử ngoài xốp giòn, nhân bên trong non mềm tiên hương nhìn không được nói.

Lệ Nam nghe vậy, nói: "So sánh với nhà này, mấy cửa tiệm trước kia ăn cảm thấy không tòi, giờ đều thấy thiếu chút hương vị nữa."

Nói xong, cô lại coi trọng đĩa thịt anh đào nhan sắc tươi sáng, kẹp lên một miếng ăn.

"Ăn ngon không?" Đại khái là thịt anh đào thoạt nhìn nhìn đầu mỡ, tuy rằng ngay ánh mắt đầu tiên cô gái áo xanh đã bị màu sắc của nó hấp dẫn, lại không lập tức nếm thử.

Lệ Nam gật đầu: "Hẳn là thả anh đào vào hàm cùng, vị anh đào ngọt thơm cùng vị thịt hỗ trợ lẫn nhau,

đa mềm vị ngọt mặn, thật sự mỹ vị."

Nghe xong lời bình của cô, hai người còn lại nhìn không được cũng gấp một miếng thịt anh đào xinh đẹp.

Nguyễn Miên Miên làm đồ ăn, trẻ **I** cơ bản ăn một ngụm liền dừng không được, nửa phần thịt anh đào tổng cộng cũng không nhiều, các cô cậu một đĩa tôi một đĩa, không bao lâu liền ăn xong, thậm chí tới mâm đậu Hà Lan lót đáy đĩa cũng không buông tha. Nhiều như vậy đồ ăn, mặc dù mỗi món chỉ bày nửa phần, ba cô ăn xong cũng không muốn đi chuyển.

"No quá." Trước nay không ăn no như vậy, cô gái nhìn không được kêu to.

Trong ba người, chỉ có Lệ Nam ăn uống nhiều hơn một chút.

"Vậy các cô còn muốn ăn tôm hùm đất không?" Chu Linh nhìn thấy các cô như vậy, không khỏi hỏi.

"Ấn!" Lệ Nam đã ngửi được mùi thơm, làm sao có thể nhìn không ăn.

Chờ Chu Linh đem tôm hùm đất xào cay đưa lên, đừng nói Lệ Nam, chính là hai cô bạn lúc trước cảm thấy chính mình sắp no cũng nhìn không được đuổi tay ăn theo.

Cũng may tôm hùm đất cũng chính là ăn hương vị, bản thân nó không nhiều thịt lắm, nếu không các cô hôm nay sợ là muốn no hỏng người.

"Tôm hùm đất này quả thực có độc, ăn đến mức không bỏ tay xuống được." Vốn dĩ định ném hai con liền thu tay, cô gái váy xanh một bên lại nhặt lên một con tôm hùm đất hút nước sốt phía trẻ **I**, một bên nói.

Người bên cạnh gật đầu tán đồng, trẻ **I** tay lại không chận chút nào cũng cầm lấy một con. Các cô hơn 6 giờ chiều tới đây, ăn xong đã hơn 8 giờ tối.

Ba người ăn cơm chưa bao giờ đóng gói mang về, giờ từng người xách theo một đồng đồ ăn, cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài.

"Tôi muốn đi nhà họ Hứa một chuyến, các cậu có muốn đi cùng tôi hay như thế nào?" Từ hẻm Hồ Lô đi ra, Lệ Nam hỏi hai người bạn.

"Cậu đi nhà họ Hứa làm cái gì?"

Lệ Nam nói: "Đem đồ ăn đưa cho Mộng Nguyệt ném thử, ba chúng ta cũng không thể ăn mảnh được."

Hai người bên cạnh: "....."

Cạn lời qua đi, các cô cự tuyệt nói: "Vừa rồi ăn quá no, hiện tại muốn trở về nghỉ ngơi."

Lệ Nam cũng không bắt ép: "Vậy được, các cậu trở về đi, tự tại đi."

Nói xong, cô đã ngồi vào trong xe, hướng các cô vẫy vẫy tay, xe đã chạy như bay ra ngoài. Lệ Nam tới nhà họ Hứa, biết cô cùng thiếu thư nhà mình là bạn bè, người giúp việc tiếp đón cô vào nhà.

"Cảm ơn." Lệ Nam nói lời cảm tạ, trực tiếp lên lầu đi tới phòng Hứa Mộng Nguyệt.

Cửa phòng không khóa, cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. "Mộng Nguyệt."

Ngồi ở trên II ban công Hứa Mộng Nguyệt quay đầu lại, nhìn thấy Lệ Nam tới, ngữ khí có chút giận dữ: "Cậu tới làm gì?"

"Cùng cậu chia sẻ món ngon." Lệ Nam dứt lời, người đã đi ra ban công, kéo ra ghế mây bên cạnh Hứa Mộng Nguyệt ngồi xuống, bắt đầu mở ra túi đồ ăn.

Đồ ăn đóng gói chia thành 3 phần, nơi này Lệ Nam có thịt anh đào, thân bò năm màu, thịt thỏ tràn bì, canh điều triều phượng cùng tôm hùm đất.

Hứa Mộng Nguyệt liếc mắt: "Ài mà thêm!"

"Cậu không vậy tôi tự mình ăn, vừa lúc một đường tôi đây lại có chút đói bụng." Lệ Nam nói xong, thật sự mở ra cái nắp và một đôi đũa dùng một lần ra tự ăn.

Hứa Mộng Nguyệt vốn đang cho rằng cô tới đây xin lỗi, thấy cô thật đúng là vô tâm vô phé chạy đến trước mặt mình ngồi ăn, còn ăn đến ngon lành như vậy, trực tiếp bị tức phát khóc.

Hứa Mộng Nguyệt cảm thấy chính mình quá thực quá thất bại, người cô thích không thích mình, một bà chủ của một tiệm cơm nhỏ cũng có thể khể khể mình, ba không giúp mình báo thù thù thôi, còn luôn cảnh cáo cô không được gây chuyện..... Hiện tại, ngay cả bạn bè cũng hướng về người ngoài tới chọc tức mình!

"Muốn ăn thì nói là được, thềm tôi mức phát khóc à?" Lệ Nam nghe thấy cô khóc nước nỏ, có chút cạn lời, cảm thấy phụ nữ chính là phiền toái.

Mày Hứa Mộng Nguyệt không biết suy nghĩ trong lòng cô, nếu không khẳng định muốn hỏi một câu, "Cậu chẳng lẽ không phải là phụ nữ?"

"Ai mà thềm tôi mức phát khóc!" Hứa Mộng Nguyệt hung dữ đáp trả một câu, lại bởi vì nói quá nhanh, dẫn tới nước miếng chảy xuống, ngược lại chứng thực suy nghĩ của Lệ Nam là cô bị thềm quá.

Đối với ánh mắt "Còn nói không thềm", Hứa Mộng Nguyệt một bên lau nước mắt một bên lau nước miếng, trong miệng còn lớn tiếng nói: "Tôi không thềm!"

"Được, được, được, đã biết." Lệ Nam nói xong, tiếp tục ăn.

Hứa Mộng Nguyệt thấy mình đã khóc thành như vậy cô bạn còn nuốt trôi, tức giận nói: "Cậu thật quá đáng, cậu có còn là bạn của tôi hay không....."

Lệ Nam dừng lại chiếc đũa nhìn về phía Hứa Mộng Nguyệt: "Cậu cũng đã lớn như vậy, biết chút tốt xấu có được không? Không coi cậu là bạn bè thì tôi đã sớm mặc kệ cậu. Chẳng lẽ cậu một hai phải đắc tội Tư Cảnh Lâm, làm trong nhà phá sản mới cao hứng?"

"Lại không phải đóng phim truyền hình, trong đời sống hiện thực nào có dễ dàng phá sản như vậy." Hứa Mộng Nguyệt một bên hút cái mũi một bên không phục.

"Phim truyền hình còn diễn giải theo logic, trong hiện thực phá sản rồi sẽ có người cùng cậu giải thích cái này sao? Phía trước nhà họ Ngụy, còn không phải là đắc tội người không nên đắc tội, nói phá sản liền phá sản." Lệ Nam nói xong, nhìn về phía người khóc hồng cả hai mắt, "Lại nói, cậu cũng biết phim truyền hình có loại cốt truyện này, chẳng lẽ không cảm thấy loại hành vi của cậu hiện tại cực kỳ giống nữ phụ ngốc nghếch trong phim sao?"

Trê II thực tế, lần đầu tiên Lệ Nam tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, không phải như Hứa Mộng Nguyệt nghĩ là định đi gây chuyện, mà là muốn nhìn một chút chủ tiệm rốt cuộc là người thế nào. Xác định đối phương không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, thích ghi thù, Lệ Nam yên tâm, đồng thời cảm thấy nên khuyên bạn mình dừng lại nhằm vào đối phương.

"Cậu mới không có đầu óc!" Bị bạn mình nói như vậy, Hứa Mộng Nguyệt nháy mắt khóc còn lớn hơn nữa.

Lệ Nam thấy vậy, có chút đau đầu, thậm chí trong nháy mắt có chút hối hận lúc trước nhìn mặt mà chủ động kết bạn cùng Hứa Mộng Nguyệt. Bất quá hiện tại hối hận cũng đã muộn, tính cách cô chính là loại người rất ngỗ khí với bạn bè, hiện tại cũng không có khả năng phát hiện bạn làm sai mà không ngăn cản lại.

Chịu không nổi Hứa Mộng Nguyệt khóc như vậy, Lệ Nam gấp lên một miếng thịt anh đào trực tiếp nhét vào miệng cô.

Hứa Mộng Nguyệt tâm tình không tốt, gần đây cũng không ăn uống đàng hoàng, đầu lưỡi ném đến mỹ vị thịt anh đào, theo bản năng dừng khóc.

Làm một đại tiểu thư của khách sạn lớn, đầu lưỡi cô tương đối kén chọn, nhưng mà miếng thịt anh đào trong miệng này, trừ bỏ nhiệt độ hơi lạnh chút, hương vị hoàn toàn không có chỗ nào bất bẻ được.

Thấy cô rốt cuộc không khóc, Lệ Nam nói: "Cũng may cậu cũng không đem người đắc tội chết, tìm thời gian đi tới nhà bà chủ nhỏ nói lời xin lỗi đi."

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc cậu vô duyên vô cớ nhảm vào người ta, còn dùng loại thủ đoạn ấu trĩ như vậy."

"Cậu mới ấu trĩ, tôi không cần!"

Lệ Nam liếc nhìn cô một cái: "Công ty mới của chú Hứa gần đây hẳn là thực không thuận lợi đi?" Thương trường chính là như vậy, biết nhà họ Hứa đắc tội Tư Cảnh Lâm, những người khác muốn lấy lòng tập đoàn Bách Xuyên đều sẽ chủ động ngáng chân công ty nhà họ Hứa.

Một câu này, giống như một cây kim, nháy mắt đâm thủng sự tức giận đang phồng to xung quanh Hứa Mộng Nguyệt.

Thấy cô rõ ràng không hé răng, Lệ Nam lại gấp lên một miếng thịt anh đào nhét vào miệng cô: "Cậu từ từ ngậm lại, vì một người đàn ông tới một ánh mắt đều không muốn cho cậu mà làm ảnh hưởng đến sự nghiệp gia đình mình thì có đáng giá hay không."

"Cô mua đồ ăn từ nhà nào vậy, hương vị cũng không tồi." Hứa Mộng Nguyệt cắn miếng thịt anh đào thứ hai, nói sang chuyện khác.

Lệ Nam nói: "Bà chủ nhỏ làm, tay nghề cô ấy quả thật không sai."

Phản ứng lại bà chủ nhỏ trong miệng Lệ Nam là chủ ai, miếng thịt đang nhai trong miệng Hứa Mộng Nguyệt nuốt cũng không được nhớ ra cũng không xong, nửa vời, cuối cùng thiếu chút nữa đem mình sặc chết.

Lệ Nam thấy mặt cô đột nhiên biến sắc liền bị dọa, vội vàng đuổi tay đập mạnh vào lưng cô một hồi. Hứa Mộng Nguyệt đem thịt nhổ ra, lại bị sặc nước miếng, hồng cả hai mắt ho khụ khụ không ngừng, ho đến yết hầu đều đau.

Hứa Mộng Nguyệt nguyên bản còn muốn chất vấn Lệ Nam làm tại sao mang đồ ăn cô ta làm tới đây, giờ bởi vì yết hầu đau, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

"Cậu tự xem bản thân đi, ngày thường không làm được việc gì tốt, giờ gặp xui đi!" Lệ Nam thấy cô một hồi bị ghen một hồi bị sặc, nhịn không được nói.

"Cậu cút." Hứa Mộng Nguyệt cảm thấy chính mình sớm muộn gì sẽ bị cô làm tức chết, chỉ vào cửa khàn giọng nói.

"Chờ tôi ăn xong lại đi." Lệ Nam xem bộ dáng này của cô khẳng định là ăn không được, cảm thấy không thể lãng phí.

Hứa Mộng Nguyệt nghe vậy, đứng dậy trở lại trong phòng, quyết định nhắm mắt làm ngơ. Nhưng mà, mặc dù ngồi ở trong phòng, mùi hương mê người vẫn không buông tha cô như cũ, đặc biệt là món canh bách điều triều phượng có mùi hương quen thuộc kia. Cô nghiến răng, dứt khoát ngã lên trên giường dùng chân đem chính mình bọc kín.

Lệ Nam ăn xong sau, đem hộp cơm thu thập gọn gàng chuẩn bị về nhà, trước khi đi, cô nói: "Cậu suy nghĩ cho tốt, mấy ngày nữa tôi cùng cậu đi xin lỗi."

Chờ cô đi rồi, Hứa Mộng Nguyệt nhịn không được xóc lên chân ngồi dậy: "Cậu đều tự quyết định, còn bảo tôi suy nghĩ cái rắm à!"

Không biết có phải do ở trong chăn lâu hay không, thanh âm cô so với vừa rồi còn khàn hơn, cực kỳ giống ọi kêu cạc cạc.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc. Chờ đến người Lệ Nam đi rồi, Chu Linh để Nguyễn Miên Miên nghỉ ngơi một hồi, hoặc là đi đọc sách, còn mình đầu thu thập.

Nguyễn Miên Miên thấy chị kiên trì, rửa sạch một đĩa trái cây để chị dọn dẹp xong thì ăn, sau đó ngồi một bên học bài.

Lúc cô mới vừa xuyên qua tới đã xem xong sách giáo khoa tiểu học, lúc này sẽ không trực tiếp xem tư liệu ôn tập ông Ngô chuẩn bị cho, mà là chuẩn bị đem sách giáo khoa cấp hai đọc qua một lần trước.

Một bên đọc, cô một bên nhìn không được ở trong lòng oán trách chính mình lúc trước đọc xong sách giáo khoa tiểu học liền biết xem TV, xem tiểu thuyết, bằng không hiện tại liền có thể trực tiếp từ nội dung sách cấp ba bắt đầu ôn tập.

Chu Linh bận rộn hơn nửa giờ rửa xong chén đĩa, làm xong vệ sinh, bưng đĩa trái cây cô chuẩn bị ngồi lại đây: "Em cũng ăn chút trái cây, nghỉ ngơi một chút."

"Dạ." Vừa lúc đôi mắt cũng có chút mỏi, Nguyễn Miên Miên đem sách khép lại cùng chị Chu ăn trái cây.

"Tháng sáu bắt đầu đổi thành buôn bán nửa ngày, khi nào em định lên thông báo?" Chu Linh ăn một miếng trái cây, nghĩ hiện tại cách tháng sáu cũng chỉ khoảng một tuần nữa, không khỏi hỏi. Nguyễn Miên Miên nói: "Chờ cuối tháng rồi nói sau."

"Nói sớm một chút làm khách hàng có thời gian chuẩn bị tâm lý thì tốt hơn?" Chu Linh đề nghị nói.

Nguyễn Miên Miên cắn quả táo, cảm thấy chị nói cũng có đạo lý.

Nghĩ chọn ngày chỉ bằng gặp ngày, Nguyễn Miên Miên nói: "Ừa chờ ngày mai em sẽ lên thông báo."

Chu Linh gật đầu.

*Ngày kế, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc lên thông báo từ ngày một tháng, chỉ buôn bán nửa ngày, trong tiệm khách hàng mới, cũ đều kêu ré **II** một mảnh.*

Bất quá, thi đại học là việc lớn trong đời, bọn họ gào thét xong, vẫn là sôi nổi ủng hộ lựa chọn của bà chủ nhỏ.

【fy: Trời ơi, Tôi từng nghe nói chủ cửa này là cái một cô gái trẻ tuổi, không nghĩ tới nguyên lai trẻ tới như vậy? 】

Lúc trước, có bài viết vô lương ban tặng, trong tiệm có không ít khách hàng quen biết tuổi của bà chủ, nhưng còn có nhiều người hiện tại mới biết được, nguyên lai cô còn nhỏ như vậy. 【in: Con gái tôi còn lớn hơn chút, trừ bỏ mì gói cái gì cũng không biết nấu, đúng là không có so sánh thì không có thương đau. 】

Chương 122

Editor: Thienyetkomanhme

【 cái thứ: Bà chủ nhỏ cố lên, nhất định có thể thi đậu đại học tốt! 】

【hq: Nửa ngày cũng được, rốt cuộc trời nóng, ai cũng không có khả năng một ngày hai bữa đều ăn cơm chiên. 】 tuy rằng hẳn có thể, cũng rất muốn ăn, nhưng so sánh với cái này, tự nhiên vẫn là chuyện bà chủ thi đại học quan trọng hơn.

【5 còn: Bà chủ nhỏ, em trai tôi năm trước mới vừa thi đại học xong, thành tích của nó cũng không tệ lắm, tôi đem tài liệu học tập của nó tặng cho cô đi! 】

【 thanh l: Tôi có rất nhiều họ hàng là giáo viên cấp ba, nếu bà chủ nhỏ cần, tôi cũng có thể cung cấp tài liệu ôn tập cho cô. 】

【nx: Còn có một năm, bà chủ cố lên xông lên, nhất định có thể thi đậu đại học mơ ước! 】

【 là son: Chúc bà chủ thi đại học thuận lợi. 】

【js: Con gái tôi sang năm cũng muốn thi đại học, hy vọng các người đều có thể thi đậu đại học tốt! 】

Nguyễn Miên Miên vẫn tưởng rằng, lúc đũa thông báo lên, khẳng định sẽ làm nhóm khách hàng oán giận, rốt cuộc phứa trước bởi vì làm yến tiệc, thi thoảng buổi chiều cũng không buôn bán, bọn họ từng oán giận rất nhiều.

Nhưng mà chờ bận rộn buổi trưa xong, nhìn đến khu bình luận tràn đầy bình luận chúc phúc cùng cổ vũ chính mình, Nguyễn Miên Miên kinh ngạc mà đồng thời trong lòng cũng cảm giác rất ấm áp.

Có ông Ngô ở đây, tài liệu ôn tập gì đó cô không thiếu, đặc biệt là thành tích nguyên thân cũng không tồi, vở viết cấp ba cũng đều còn.

Nguyễn Miên Miên thông nhất cảm ơn, cũng tỏ vẻ chính mình đã có tài liệu ôn tập.

Dù vậy, buổi chiều, cô vẫn nhận được một ít tài liệu được nhân viên giao cơm chuyển hộ tới đây, còn có khách hàng tới trong tiệm ăn cơm cũng tỏ vẻ mình là giáo viên cấp ba, hỏi cô có cần tìm giáo viên phụ đạo hay không, cô ấy gần đây tương đối rảnh, có thể phụ đạo cho cô.

Nguyễn Miên Miên tuy rằng không cần, lại vẫn là có chút bị bọn họ làm cảm động, nghĩ đến phía trước có khách không đặt được tôm hùm đắt đề nghị cô thêm một món cơm chiên tôm bóc vỏ, cảm thấy có thể an bài được.

Nguyễn Miên Miên là người thuộc phái hành động, quyết định thêm món cơm chiên tôm bóc vỏ, sáng sớm hôm sau liền tự mình đi chợ một chuyến.

Tré II thực tế, trong chợ có rất nhiều cửa hàng có bán tôm bóc vỏ sẵn, nhưng cô cảm thấy vẫn là dùng tôm sống tự mình lột tương đối tươi hơn, cuối cùng mua mấy cân sống tôm trở về. Sở dĩ chỉ mua ít như vậy, bởi vì hiện tại đều là đặt đơn trước, hôm nay lên thực đơn, thì ngày mai khách hàng mới có thể ăn được, cho nên không cần thiết mua trước.

Mua sắm xong nguyên liệu nấu ăn trở lại cửa hàng, Nguyễn Miên Miên liền chuẩn bị đem tôm lột vỏ, làm một phần cơm chiên để chụp lên thực đơn.

"Đế chị lột." Chu Linh nhìn thấy cô chuẩn bị lột tôm, lập tức lại đây chuẩn bị tranh việc.

"Không cần ạ." Nguyễn Miên Miên nói xong, đem tôm đã rửa sạch xếp ở tré II thớt, cầm lấy một cây dao xoát xoát hai cái, vỏ tôm liền được lột sạch sẽ.

Chu Linh chỉ thấy rõ nàng cô cầm dao khoa tay múa chân vài cái, bảy tám con tôm được bóc sạch vỏ đã rơi vào cái chậu bên cạnh, sợ tới ngay người.

Chờ xem cô lại xử lý xong một loạt tôm, chị Chu nhìn không được nhặt lên một con tôm đã lột vỏ từ trong bồn nhìn kỹ, phát hiện tôm bóc vỏ này so với dùng tay lột còn muốn hoàn mỹ hơn, thậm chí tới chỉ tôm cũng đã được lột sạch.

"Cô chủ, em cũng quá lợi hại!" Phát hiện tôm trong bồn đều được bóc sạch vỏ một cách hoàn mỹ, Chu Linh nhìn không được nói.

Lúc thấy cô mua tôm sống trở về, Chu Bình còn nghĩ tôm sống tươi thì tươi, nhưng phỏng chừng còn mất chút công sức lột vỏ, không nghĩ tới cô còn có chiêu thức này.

Nguyễn Miên Miên cười một chút, lại lần nữa cầm lên một nắm tôm xếp ở trên **II** thớt. Có kỹ xảo đặc thù lột tôm của cô, chưa tới mười phút, mấy cân tôm mua về toàn bộ đã biến thành tôm bóc vỏ.

Tôm bóc xong vỏ, Nguyễn Miên Miên rửa sạch tay một lần nữa, đem những nguyên liệu khác chuẩn bị tốt, bắt đầu chiên cơm. Trước đem dưa chuột, cà rốt, hành tây, tôm bóc vỏ cho vào trong nồi đảo đều, chín tám phần thì cho cơm đã trộn trứng gà sống vào, đảo đều mấy cái thì bắt đầu cho gia vị.

Cơm chiên tôm bóc vỏ ra nồi trang trí xong, cơm chiên vàng ruộm kẹp bên trong thịt tôm bóc vỏ phần hồng, màu xanh lục của dưa chuột, màu đỏ của cà rốt..... làm người ta thấy cảnh đẹp ý vui, nhìn thôi cũng thực mê người.

Chu Bình vốn dĩ cho rằng, tốt xấu gì mình cũng là người ăn qua tôm hùm đắt xào cay trong tiệm, hẳn là sẽ không thèm cơm chiên tôm bóc vỏ, không nghĩ tới người được mùi thơm bốn phía, vẫn là nhìn không được nuốt nước miếng.

Nguyễn Miên Miên lấy ra di động chụp ảnh tải lên thực đơn xong, nói với chị: "Đừng lãng phí, lấy cái chén tới chị em mình chia nhau nếm thử hương vị."

Chu Bình sau khi gạt đầu rửa sạch một cái chén, cùng nhau chia hết đĩa cơm chiên tôm bóc vỏ kia. Chia xong, Chu Bình gấp không chờ nổi kẹp lên một con tôm bóc vỏ đưa vào trong miệng, hương vị tươi mới ngọt thịt, ăn ngon đồng thời mang đến cảm giác thỏa mãn vô cùng. Ăn xong tôm bóc vỏ, cô lại ăn tiếp một thìa to cơm chiên, phát hiện hương vị thật là đặc biệt ngon.

"Ăn ngon thật!" Chu Bình đem cơm nuốt xuống vội khen.

Cùng lúc đó, đã có khách hàng phát hiện trong tiệm có món mới – cơm chiên tôm bóc vỏ, xem hình ảnh thôi mà trong lòng liền **kích** động cực kỳ.

Đại bộ phận mọi người đều lựa chọn ở trong tiệm ngồi canh tới thời gian buôn bán, có người đại khái là quá mức **kích** động, nhìn không được chạy đến khu bình luận gào lên.

Một cái bình luận này, nhưng làm vài người vốn dĩ không phát hiện giờ cũng đã biết chuyện này.

【6** ngày: A a a! Quá tuyệt vời, bà chủ thế nhưng lên món mới, hơn nữa lại là món cơm chiên tôm bóc vỏ tôi thích nhất! 】

【o**6: Cảm ơn đã nhắc nhở, anh không nói tôi còn chưa có phát hiện. 】

【võ**w: Cảm ơn! Tôi cũng không phát hiện, còn may còn may, thiếu chút nữa liền bỏ lỡ. 】

【thiên**3: Anh có phải bị ngốc hay không? Hiện tại tốt rồi, lại hấp dẫn thêm nhiều người như vậy cùng chúng ta cạnh tranh. 】

【5** còn: Thật là đồ đầu gỗ mà! 】

Ngày thường, khách hàng trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đặt trước rất tích cực, hôm nay có cơm chiên tôm bóc vỏ, càng thêm tích cực hơn.

Chờ đến khi đặt đơn thành công, không ít khách hàng cao hứng đồng thời lại nhìn không được chạy đến khu bình luận khoe mẽ.

【H**q: Aiz..... Đột nhiên phát hiện hôm nay cướp được cơm chiên tôm bóc vỏ cũng vô dụng, còn phải đợi tới ngày mai mới có thể ăn được. 】

【4**b: Đúng vậy, tôi rất muốn hôm nay có thể ăn ngay! 】

【là**sơn: Ai mà không muốn chứ! 】

【i**n: Có thể cướp được mấy người liền thấy đủ đi, tôi còn chưa cướp được. 】

【j**y: Tôi cũng không cướp được, thật không biết tốc độ tay của mấy người này đã đạt tới cấp độ nào rồi. 】

Bất quá, khách hàng không cướp được thật ra cũng không phải đặc biệt ủ rũ, bởi vì những món khác trong tiệm có khả năng không bán nữa, nhưng cơm chiên đều giống nhau ra món nào đều luôn duy trì bán, cho nên chỉ cần bọn họ mỗi ngày chịu khó cạnh tranh, vẫn là có thể ăn được.

So với những khách hàng muốn ăn lại ăn không được này, Tư Cảnh Lâm hiển nhiên là hạnh phúc hơn

nhều, buổi trưa hôm nay vừa ăn được cơm chiên tôm bóc vỏ lại ăn được cả canh đậu hủ đầu tôm Nguyễn Miên Man làm.

Canh đậu hủ đầu tôm là dùng vỏ tôm lột xong cùng đầu tôm còn dư lại ninh lấy nước, hương vị đặc biệt thơm.

Lúc anh ăn cơm chiên tôm bóc vỏ cùng canh đậu hủ đầu tôm, Nguyễn Miên Man có lẽ là lo lắng anh không đủ ăn, chiên xong hai nồi cơm, còn thuận tay chiên mấy cái bánh tôm cho anh.

Tôm tươi mới bóc vỏ trộn với trứng gà, thêm bột mì quấy đều, đặt ở trong chảo dầu chiên qua, thơm đến người ngồi trong tiệm đều muốn chảy nước miếng. Bánh tôm mới ra nổi hương vị đặc biệt tốt, ngoài giòn trong mềm, làm vốn dĩ Tư Cảnh Lâm đã ăn no cũng không cự tuyệt nó được.

Cơm nước xong sau, Tư Cảnh Lâm không có rời đi ngay, ngược lại lấy ra di động ngồi ở trong góc phòng bếp xử lý một ít sự vụ công ty.

Thời gian buồn bán bận rộn nhất của buổi trưa bắt đầu, Nguyễn Miên Man cũng không rảnh nhìn anh, thẳng đến khi bận rộn xong mới kinh ngạc mà nhìn anh: "Anh Cảnh Lâm buổi chiều không có việc gì sao?" Như thế nào còn ngồi ở nơi này.

"Buổi chiều không bận, phía trước ông nội không phải nói để anh phụ đạo em học tập sao? Vừa lúc kiểm tra trình độ hiện tại của em." Tư Cảnh Lâm tắt đi di động nhìn về phía cô, "Hiện tại em bận xong rồi chứ?"

Sách giáo khoa cấp hai còn chưa có xem xong, Nguyễn Miên Man bỗng nhiên có chút chột dạ, cầm lấy một cái giẻ lau một bên chà mặt bàn một bên nói: "Còn muốn thu thập trong tiệm một chút, không bằng canh bận rộn trước đi, chờ em có chỗ nào chưa hiểu lại hỏi anh."

Lời này cô vừa nói xong, Tư Cảnh Lâm còn chưa nói gì, Chu Bình lại chạy tới cướp đi giẻ lau trong tay cô trước: "Em đi học đi, trong tiệm để chị dọn dẹp."

Từ đó, Nguyễn Miên Man liền không có lý do, chỉ có thể mang theo Tư Cảnh Lâm lên lầu. Trê II lầu trừ bỏ một gian ngoài để đồ, chỉ có hai gian phòng, phòng bà ngoại Nguyễn đã từng ở nếu không có việc gì thì cô rất ít đi vào.

Lúc này, do dự hai giây, cô vẫn là mang theo Tư Cảnh Lâm vào phòng mình, bất quá không để cho người

ngồi trong phòng, mà là trực tiếp mang theo người xuyên qua phòng đi tới sân thượng bên ngoài.

Đêm qua có một trận mưa, nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống không ít, cho nên ngồi ở sân thượng thật ra khá mát mẻ. Cô không có việc gì đều thích ngồi trên **I** sân thượng, bởi vậy để lại bàn ghế ở bên ngoài, lúc này chỉ cần đem sách vở lấy ra tới là được.

"Anh muốn uống trà không? Hoặc là em rửa chút hoa quả đi?" Chờ ngồi xuống, Nguyễn Miên Miên bỗng nhiên nói.

Tư Cảnh Lâm liếc nhìn cô một cái: "Đồng Đồng muốn ăn trái cây sao?"

Nguyễn Miên Miên theo bản năng lắc đầu.

"Vậy em làm trước một bài thi để anh xem?" Tư Cảnh Lâm nói.

Ông Ngô cung cấp tư liệu ôn tập, trong đó cũng có không ít đề thi.

"Lúc trước học đều có điểm quên mất, em dứt khoát bắt đầu ôn tập từ cấp hai." Nguyễn Miên Miên cuối cùng vẫn là quyết định nói thẳng.

Tư Cảnh Lâm thấy cô rũ đầu, mang theo chút trần an khẽ vuốt đỉnh đầu cô một chút: "Kiến thức cơ sở xác thật rất quan trọng, vậy anh giúp em ôn tập sách giáo khoa cấp hai trước."

Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu, đối diện với hai tròng mắt ôn hòa của anh, bỗng nhiên thấy yên lòng.

"Được." Cô sau khi gật đầu, đem sách giáo khoa cấp hai đang đọc lúc trước mở ra.

Tuy rằng có ký ức nguyên chủ, thật sự không hiểu còn có thể lên mạng tìm tòi, nhưng lúc Nguyễn Miên Miên ôn tập môn toán học, vật lý, hóa học cấp hai, vẫn là sẽ gặp được rất nhiều chỗ không hiểu, cho nên tiến độ rất chậm. Lúc này có Tư Cảnh Lâm học cùng, giảng giải cho cô, những chỗ không hiểu lúc trước lập tức liền rõ ràng, hiệu suất tức khắc bắt đầu được nâng cao.

"Hôm nay tới chỗ này thôi, buổi chiều không phải còn muốn buôn bán sao, đi nghỉ ngơi một chút đi." 50 phút sau, Tư Cảnh Lâm nhìn đồng hồ liền nói.

Nguyễn Miên Miên gật đầu, đồng thời nhịn không được nói: "Anh Cảnh Lâm thật là lợi hại!"

Được cô khen là chuyện đáng vui mừng, nhưng bởi vì hiểu rõ kiến thức cấp hai mà được cô khen, liền có chút không biết hình dung tâm tình như thế nào.

Tư Cảnh Lâm cuối cùng chỉ có thể nói: "Đông Đông cũng rất lợi hại, là một học sinh thông minh." Nguyễn Miên Miên nghe vậy, nhấp môi cười rộ lên.

Tư Cảnh Lâm buổi chiều kỳ thật có không ít việc, bởi cô ôn tập xong liền đi trước, tỏ vẻ ngày mai lại qua đây.

Phát hiện có anh ở đây, hiệu suất ôn tập được nâng cao rất nhiều, Nguyễn Miên Miên xác định sẽ không chậm trễ công việc của anh mới đồng ý, cũng nói ngày mai sẽ làm món hèo điệp lân nhào cho anh ăn.

Chu Bình làm xong vệ sinh trong tiệm liền về nhà, trước lúc đi còn đem cửa lớn đóng lại. Nguyễn Miên Miên xuống dưới tiễn Tư Cảnh Lâm đi, lên lầu nghỉ ngơi một chút liền bắt đầu buôn bán buổi chiều.

Tuy rằng cô đã thông báo rõ tháng sáu mới bắt đầu buôn bán nửa ngày, nhưng luôn có vài khách hàng đặc biệt, lo lắng cô có thể trực tiếp không buôn bán nữa, vì thế có suy nghĩ cứ ăn được bữa nào hay bữa đó, đặt không được cơm hộp liền đến trong tiệm ăn. Do đó, bắt đầu từ hôm nay khách hàng tới trong tiệm ăn lại bắt đầu nhiều lên.

Ngày hôm sau, dưới sự mong chờ của nhóm khách hàng, rốt cuộc đã đến.

Hơn 11 giờ, bắt đầu có khách hàng lục tục thu được cơm hộp của bọn họ.

Trường trung học thực nghiệm, văn phòng giáo viên. Từ khi phát hiện được tiệm ăn ngon như "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" này, mấy giáo viên đã sớm ăn ngán cơm ở nhà ăn nhỏ, lâu lâu liền phải đặt cơm hộp nhà này một lần. Lần này ra món mới, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua, đoàn kết hợp tác, thật đúng là cướp được món cơm chiên mới ra. Chờ khi nhận được cơm hộp, các giáo viên tới thời gian nói chuyện phiếm cũng không có, không chờ nổi mà mở ra cái nắp.

Chương 123

Editor: Thienyetkomanhme

Nháy mắt, một mùi thơm nồng đậm tràn ngập văn phòng.

"Này cũng quá thơm đi!" Một vị giáo viên tron đó cảm thán xong, mọi người sôi nổi nắm lên chiếc đĩa bắt đầu ăn.

Tôm bóc vỏ tươi mới cùng với hạt cơm vàng ruộm, thoạt nhìn đẹp người lên cũng thực mê người, ăn lên càng ngon hơn, ăn ngon đến hoàn toàn dừng lại không được.

"Bà chủ cũng thật hào phóng, thế nhưng cho nhiều tôm bóc vỏ như vậy."

"Đúng vậy, hơn nữa tôm bóc vỏ này không riêng hương vị ngon, vị cũng rất tươi mới, ăn một lần liền biết không phải cái loại hàng đông lạnh."

"Tôi đếm, hẳn là có khoảng mười con tôm, tôm lớn như vậy còn cho nhiều như vậy, bà chủ thật là quá hào phóng."

"Đúng vậy, tôi lần trước ở bên ngoài trường học ăn cơm chiên tôm bóc vỏ, giá cả cũng không hề rẻ, hương vị cùng đĩa này càng không thể so, kết quả bên trong chỉ có ba con tôm nhỏ bóc vỏ."

Tôm bóc vỏ vừa to vừa tươi làm bọn họ ăn thấp phần thỏa mãn, nhìn không được khen khỏi bà chủ một hồi. Khen xong, bọn họ lại vùi đầu tiếp tục ăn, thẳng đến khi hộp cơm chiên trong tay ăn đến sạch sẽ, mới ngẩng đầu lên.

"Cơm chiên tôm bóc vỏ này ăn ngon quá, cảm giác rất thoải mái ăn hết một đĩa to cũng không thấy ngấy."

"Trước kia tôi không ăn cơm chiên, cơm chiên nhà này thật là không có gì để nói, mỗi một loại cơm chiên đều ngon như vậy, làm tôi biến thành người mê cơm chiên."

"Cảm giác ăn qua là nghiện, đáng tiếc ngày mai không đặt được."

"Tôi định trưa ngày mai trực tiếp đi tới trong tiệm ăn, dù sao cũng không xa." Một nam giáo viên đeo kính nói.

Bên cạnh có giáo viên nữ nghe vậy, nhìn về phía hắn: "Anh định đi trực tiếp tới tiệm? Vậy giúp tôi mang ít đồ qua được không?"

"Mang đồ qua?" Không phải mang cơm hộp trở về sao? Giáo viên nam có điểm hoài nghi lỗ tai của mình.

"Tôi xem thông báo, chủ tiệm nói chuẩn bị tham gia kỳ thi đại học sang năm, liền giúp cô ấy sửa sang lại một ít tài liệu."

Nữ giáo viên nói xong, những giáo viên khác trong văn phòng cũng sôi nổi bày tỏ bọn họ cũng có thể giúp đỡ làm một ít, ngày mai để giáo viên nam mang một thể.

"Được."

Nam giáo viên một ngụm đồng ý, các giáo viên khác mới kêu hắn thuận tiện mang cơm hộp trở về.

Cửa hàng tạp hóa nọ. Ông chủ ngồi cả một buổi sáng, trừ bỏ bán được hút đồ linh tinh vụn vặt, căn bản là không ai tới cửa, làm hắn nhin không được thở dài.

Cửa hàng nhà hắn trước kia buôn bán còn tạm ổn, nhưng gần đây phụ cận mở một cái siêu thị lớn, mấy cái siêu thị loại nhỏ, sinh ý liền càng ngày càng ảm đạm.

"Xin chào, là anh đặt cơm hộp sao?"

Lúc ông chủ đang ủ rũ cụp đuôi, một nhân viên giao cơm bỗng nhiên đi tới ngoài cửa hàng. "Bà tôi." Nhìn thấy cơm hộp tới, ông chủ vội đứng dậy nhận cơm hộp.

"Ông anh vận khí thật tốt, thế nhưng cướp được món cơm chiên mới của cửa hàng này." Nhân viên giao cơm hồi tưởng lại mùi hương người thầy ở trong tiệm, đem cơm hộp đưa qua còn nhin không được nói một câu.

Ông chủ nghe vậy, khó có khi lộ ra một gương mặt tươi cười: "Tôi chờ sẵn ở trong tiệm từ sớm mới đặt được đây."

Nhân viên giao cơm cười một chút, lưu lại một câu nhờ ông chủ đánh giá 5 sao, một lần nữa cười lên xe rồi đi. Nhận được cơm hộp, ông chủ gấp không chờ nổi quay lại trong tiệm mở ra túi đựng xốc lên cái nắp.

"Thật thơm!"

Mùi hương mê người này, nháy mắt xua tan ưu phiền trong đầu hẩn, làm hẩn hiện tại chỉ có phần cơm chiên tôm, nhìn ngon người càng thơm, trước mắt.

Hẩn bung lên cái chén cầm lấy chiếc đũa và một miếng to, tức khắc phát hiện, cơm chiên này ăn lên càng thơm. Đồ ăn ngon có thể khác tâm trạng vui vẻ, lời này cũng không phải là nói đùa, ba miếng cơm xuống bụng, cả người ông chủ đều thả lỏng lại, trê **H** mặt đã lộ ra vài phần sung sướng **H** g.

Ăn quá ngon! Ngay từ đầu hẩn còn có điểm luyến tiếc một ngụm ăn luôn một con tôm, chờ phát hiện cơm chiên tôm này phân lượng không ít, hẩn một bên cao hứng một bên toàn bộ nhét vào trong miệng, ăn đến đặc biệt thỏa mãn.

Ăn cơm chiên ngon như vậy, dù nhớ đến chuyện buôn bán trong tiệm không tốt, hẩn cũng không còn phiền như vậy. Thật sự không được, cùng lắm đem cửa hàng sang nhượng lại, dù sao mấy năm nay cũng kiếm được một chút tiền, tóm lại không lỗ vốn.

"Ông chủ, bình thủy này bao nhiêu tiền?"

"Cái này bao nhiêu tiền?"

"Có bật lửa không?"

"Cái này bán thế nào?"

Ông chủ mới vừa tính toán tốt thật sự không được thì đem cửa hàng chuyển nhượng lại, vài phút sau thế nhưng có khách hàng bắt đầu tới cửa, còn có không ít.

Ngay từ đầu, hẩn còn tưởng rằng sinh ý trong tiệm sinh bắt đầu phát triển lại, chờ những người khách đó tính tiền sẽ hỏi hẩn cơm hộp đang ăn là mua ở nhà nào, hẩn mới biết được, nguyên lai bọn họ "ý của Tuy

Ông không phải ở rươi".

Bất quá, đã chuẩn bị tâm lý cho trường hợp xấu nhất, hẳn thật ra cũng không thất vọng, ngược lại nhiệt tình nói cho bọn họ là mua ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cùng với món ăn trong tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có bao nhiêu ngon vân vân.

Các khách nhân nhớ kỹ tên "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", đều cảm thấy ông chủ làm người còn khá tốt, tỏ vẻ lần sau muốn tới chiều cổ sinh ý của hắn.

"Vậy tôi cảm ơn các cậu trước." Ông chủ cũng không để bụng bọn họ là nói thật hay là nói giỡn, trước nói lời cảm tạ rồi tính sau. Chờ khách hàng rời đi, hắn cầm lên chén cơm chiên còn chưa ăn xong tiếp tục ăn, ăn ăn đột nhiên bật cười, cảm thấy việc này ngẫm lại còn rất có ý tứ.

Hơn 12 giờ, Tư Cảnh Lâm lại lần nữa đi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Nguyễn Miên Miên hôm nay quả nhiên làm mì lạnh hộc điệp cho anh, còn làm cho anh một chén thạch hoa quả đường đỏ.

Là mì lạnh hộc điệp nhưng từ bề ngoài mà nhìn, kỳ thật cùng món mì lạnh rau xanh lần trước cô làm khác biệt không lớn, bất đồng chính là, mì hộc điệp mang theo mùi hương đặc trưng của lá hộc, ngửi lên rất thoải mái tươi mới. Mùa hè ăn một ngúm mì lạnh hộc điệp, cả người đều thoải mái, Tư Cảnh Lâm ăn một lát, mới cầm lấy cái muỗng nhảm nháp chén thạch hoa quả đường đỏ bên cạnh. Hoa quả mùi hương rất dễ chịu, cho vào miệng, miếng thạch lạnh lạnh mang theo hơi thở hoa quả, ăn lên ngọt thanh mỹ vị, trơn mềm ngon miệng.

"Đây cũng là em làm?"

Nguyễn Miên Miên sợ anh không đủ ăn, chiên đĩa tôm bóc vỏ trứng gà đưa lại đây cho anh, Tư Cảnh Lâm chỉ vào miếng hỏi cô.

"Đúng vậy, đây là dùng hạt băng phần lúc trước bà Hồ cho em để làm, anh thích ăn sao? Đợi lát nữa mang một ít đi." Nguyễn Miên Miên cười nói.

Tư Cảnh Lâm nói: "Ăn rất ngon, mì lạnh hộc điệp cũng rất ngon."

"Vậy anh ăn nhiều một chút, mì lạnh hộc điệp vẫn còn trong tủ lạnh." Nguyễn Miên Miên nói xong, tiếp tục đi đến bếp bận rộn.

Tư Cảnh Lâm nhìn theo cô rời đi, mới cúi đầu nhìn về phía đĩa tôm bóc vỏ xào trứng. Tôm bóc vỏ trắng hồng cùng trứng gà vàng nhạt hợp với hành thái mỏng xếp phía trên, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp, anh không tự giác đem chiếc đĩa với qua. Trứng gà thơm, tôm bóc vỏ càng thơm, hai cái kết hợp, ăn lên vừa mềm vừa tươi ngon.

Hôm nay Tư Cảnh Lâm tương đối có thời gian, ăn xong một bữa cơm trưa sắc hương vị đều đầy đủ, ở trong tiệm chờ đến buôn bán buổi trưa kết thúc, không lập tức bắt đầu ôn tập cho Nguyễn Miên Miên, mà để cô đi lên nghỉ ngơi một hồi trước.

"Không cần, đã chậm trễ rất nhiều thời gian của anh." Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói.

Tư Cảnh Lâm nói: "Làm việc và nghỉ ngơi phải kết hợp thì hiệu suất học tập mới cao, đi thôi, vừa lúc anh cần xem một bưu kiện trước."

Thấy anh kiên trì, Nguyễn Miên Miên lúc này mới lên lầu nghỉ ngơi, trước lúc đi còn không quên chuẩn bị cho anh một đĩa trái cây cùng nước trà. Nhìn theo cô lên lầu, Tư Cảnh Lâm quả nhiên mở ra đi động làm việc.

Vài phút sau, mèo béo từ bên ngoài chơi đùa đã trở về liền nhìn đến người đàn ông không tính là xa lạ ngồi ở trong tiệm. "Miêu....."

Ngữ khí không được tốt lắm mà hướng anh kêu một tiếng, Quà Quýt Nhỏ lắc lư một vòng trong nhà chính, sau đó chuẩn bị lên lầu.

Tư Cảnh Lâm nhanh tay lẹ mắt mà nắm cổ nó một cái, đem nó nhắc tới cái ghế bên cạnh mình đặt xuống: "Ở chỗ này chơi đi."

"Miêu."

Mèo béo hung dữ hướng anh kêu một tiếng liền muốn nhảy xuống, lại bị anh duỗi tay đè lại, theo bản năng liền duỗi móng vuốt cào anh.

Tư Cảnh Lâm rũ mắt quét nó một cái, ánh mắt sắc bén tức khắc làm nó thành thật lại, thu hồi móng vuốt đưa đến bên miệng [lễ M hai cái, một bộ dạng ra vẻ nó vốn dĩ cũng chỉ định [lễ M [lễ M móng vuốt mà thôi.

Mặc dù nó đã ngoan ngoãn ngồi im, Tư Cảnh Lâm cũng không thu tay lại, vẫn luôn đặt ở trên lưng nó,

một cái tay khác cầm đi động chậm rãi nhìn.

*Nửa giờ sau, nghỉ ngơi vừa đủ Nguyễn Miên Man đi từ trê **II** lầu xuống.Tư Cảnh Lâm nghe được âm thanh xuống lầu, lúc này mới thu tay, đứng dậy đi tới bên cạnh bồn nước rửa tay.*

"Miao miao ô miao ô....." Nguyễn Miên Man còn chưa có hoàn toàn từ cầu thang xuống tầng một, Quà Quýt Nhỏ đã chạy đến trước mặt cô kêu lên, còn đứng lên tới một bộ muốn cô ôm.

Đang ôm sách cùng tài liệu, Nguyễn Miên Man không có biện pháp ôm nó, cúi đầu nói: "Làm sao vậy? Ở bên ngoài cùng con mèo khác đánh nhau thua sao?"

"Miao miao miao....."

*Nghe nó càng kêu càng ủy khuất, Nguyễn Miên Man ở trê **II** người nó cẩn thận nhìn qua một vòng, không thấy vết thương, trấn an nói: "Được được, buổi tối cho em thêm hai con tôm bóc vỏ."*

Nói xong, cô vòng qua mèo béo xuống lầu, liền nhìn thấy Tư Cảnh Lâm vừa mới rửa tay xong quay lại.

"Anh Cảnh Lâm bận xong rồi sao?"

*Tư Cảnh gật đầu, đón cô đến bên người mình ngồi xuống.Nguyễn Miên Man mới vừa ngồi xuống, mèo béo vẫn luôn đi theo cô trực tiếp nhảy đến trê **II** đùi cô nằm sấp xuống.*

"Em sao lại dính người như vậy?" Nguyễn Miên Man cúi đầu nhìn nó, nhưng cũng không đuổi nó đi xuống.

*Kể tiếp, hai người bắt đầu ôn tập tiếp đoạn ngày hôm qua.Mèo béo ngay từ đầu còn ngoan ngoãn ghé vào trê **II** đùi Nguyễn Miên Man, về sau lại bắt đầu đuổi móng vuốt chụp đùi người bên cạnh.*

Tư Cảnh Lâm phát hiện, cúi đầu liếc nó một cái, tiếp tục giảng bài cho cô.Có lẽ là có chủ nhân làm chỗ dựa, mèo béo thu hồi móng vuốt không đến hai phút, lại lại lần nữa chụp qua một cái.Biết cô rất thích con mèo này, thấy nó dùng móng vuốt mà cào, Tư Cảnh Lâm dứt khoát tùy nó đi.

Nhưng thật ra lúc sau, Nguyễn Miên Man vô tình nhìn đến, nắm lấy móng vuốt của nó, nhẹ nhàng đập một cái: "Không được nghịch ngợm!"

"Mèo ô ~"

Mèo béo ở trong lòng ngực cô lần một cái, ngửa ra cái bụng làm nũng.

"Làm chuyện xấu liền biết làm nũng, mau cùng anh Cảnh Lâm nói xin lỗi." Nguyễn Miên Man nói xong, ôm nó đứng lên, ôm lấy móng vuốt của nó chấp lại.

"Mèo ô ~"

Tư Cảnh Lâm mỉm cười nhìn cô cùng con mèo béo nghịch nhồm, lúc cô nhìn qua nói: "Không sao."

Tiểu nhạc đệm qua đi, hai người tiếp tục ôn tập. Ngoài cửa Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cách đó không xa, Lệ Nam một tay đem người chuẩn bị trở về đi túm lại: "Cậu làm gì? Không phải đã nói tới xin lỗi sao?"

Chương 124

Editor: Thienyetkomanhme

"Tôi chưa nói, là cậu một hai phải kéo tôi tới, tôi phải đi về!" Hứa Mộng Nguyệt nói xong, định kéo bàn tay đang nắm cổ tay mình ra.

"Đừng náo loạn, tôi cũng tới rồi, cậu nếu là làm tôi đi một chuyến tay không, tin hay không tôi đánh cậu!" Lệ Nam giơ lên một cái tay khác uy hiếp.

Hứa Mộng Nguyệt trừng mắt cô: "Cậu rốt cuộc là bạn của tôi hay là bạn của của cô ta?"

Lệ Nam trợn trắng mắt một cái: "Một hai phải lựa chọn thì thật đúng là tôi nguyện ý làm bạn bè của bà chủ nhỏ."

"Lệ Nam!"

"Được, biết tên của tôi để nghe, gọi làm gì. Còn không phải là câu 'thực xin lỗi' sao? Không khó nói như vậy, cậu nhanh nói xong chúng ta liền đi dạo phố."

Hứa Mộng Nguyệt bẹp miệng: "Cậu không thấy Tư tổng cũng ở trong tiệm sao?"

Mặc dù dưới sự đả kích của Lệ Nam, biết chính mình cùng Tư Cảnh Lâm không có khả năng, có thể tưởng tượng đến cảnh tượng vừa rồi ở trong tiệm, Hứa Mộng Nguyệt trong lòng vẫn có chút ghen tỵ như cũ.

"Anh ta ở đó không phải vừa lúc sao? Còn sợ cậu xin lỗi anh ta không biết chứ." Lệ Nam nói xong, trực tiếp lôi cô bạn chạy như bay vào trong tiệm.

"Lệ Nam!"

Hứa Mộng Nguyệt bối vì hành vi của cô theo bản năng la lên một tiếng. Một tiếng này, trực tiếp khiến cho hai người trong tiệm chú ý.

Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu nhìn về phía hai người ngoài cửa, trong lòng nhiều ít có chút kinh ngạc.

Hứa Mộng Nguyệt đụng phải ánh mắt bọn họ, đặc biệt là Tư Cảnh Lâm ánh mắt lạnh lùng làm cô bỗng cảm thấy vài phần áp lực, trong lòng có chút không thoải mái. Đặc biệt là nghĩ lại mới vừa rồi xa xa nhìn đến cảnh tượng đó, biểu tình đối lập với người bên cạnh ôn nhu như thế nào, càng làm cô thấy chua như ăn chanh.

Phát hiện cô lại muốn chạy, Lê Nam túm chặt cánh tay cô, sau đó nhìn về phía Nguyễn Miên Miên mở miệng nói: "Đây là bạn tôi, quen biết cũng mấy năm, tính cách không tốt lắm, nghe nói phía trước làm chút chuyện không tốt nhằm vào bà chủ nhỏ, hôm nay cố ý mang nó lại đây xin lỗi cô."

Nguyễn Miên Miên thật sự rất bận rộn, Hứa Mộng Nguyệt hôm nay nếu không tới, cô sợ đều quên có người này.

Hứa Mộng Nguyệt lớn như vậy, đã rất lâu rồi chưa nói xin lỗi với người khác, đặc biệt là còn làm trò trước mặt người mình thích, trong lòng thập phần không vui, hồi hận chết vừa rồi ỡm ờ để cô bạn kéo tới.

Nhưng mà, người bên cạnh niết tay cô nhắc nhở, cùng với ánh mắt Tư Cảnh Lâm không tiếng động tạo áp lực, cô cuối cùng vẫn là mở miệng vàng: "Thực xin lỗi!"

Lê Nam thấy cô mở miệng, đẩy eo cô hơi thấp, cho nên nhìn lời xin lỗi này cũng còn tính là có thành ý. Những hành vi lúc trước của Hứa Mộng Nguyệt chỉ có thể xem như thủ đoạn nhỏ, không đến mức làm người ta ghê tởm.

Bất quá, cô ta cũng không chiếm được cái gì tốt, Tư Cảnh Lâm lúc ấy cũng giáo huấn qua nhà của cô, với Nguyễn Miên Miên đã sớm không đem chuyện đó để ở trong lòng. Hiện tại thấy cô ta nói lời xin lỗi lại đem mặt ghen đó, một bộ khuôn nhục vô cùng luôn nhìn dưới mặt đất, Nguyễn Miên Miên cảm thấy cô ta về sau đại khái cũng ngưng ngừng xuất hiện ở trước mặt mình.

"Được, tôi đã biết." Nguyễn Miên Miên nhàn nhạt gật đầu đáp lại.

Còn phải nói "Không sao" hoặc "Tha thứ"? Cô ta vô duyên vô cớ tìm mình gây phiền toái, Nguyễn Miên Miên cảm thấy chính mình không có rộng lượng tới vậy.

Hứa Mộng Nguyệt nghe Nguyễn Miên Man đáp lại, trong lòng có chút khó chịu, muốn nói cái gì lại bị Lê Nam cảnh cáo mà nắm chặt cánh tay một chút.

"Vậy được rồi, chúng tôi lại đây là để nói lời xin lỗi, liền không quấy rầy hai người." Lê Nam nói xong, giống như lúc tới lời kéo Hứa Mộng Nguyệt rời đi.

Nhìn theo hai người họ rời đi, Nguyễn Miên Man nhìn không được nói: "Hứa Mộng Nguyệt thật ra có một người bạn tốt."

Tư Cảnh Lâm hơi hơi gật đầu, chỉ đạo cô tiếp tục ôn tập.

Sau khi học xong, Nguyễn Miên Man nhớ tới một việc: "Đúng rồi, sắp tới Tết thiếu nhi rồi, em muốn mua một món quà cho An An, Anh Cảnh Lâm có ý tưởng hay nào không?"

Tư Cảnh Lâm nhất thời cũng không thể nghĩ ra được cái gì, bắt quả anh nhớ rõ mấy cấp dưới hình như có người có con gái, cảm thấy trở về có thể hỏi một chút.

Anh nói: "Đợi anh về thay em chuẩn bị xong, ngày mai mang lại đây."

"Như vậy thật không biết xấu hổ rồi." Nguyễn Miên Man xua tay nói.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô nói: "Coi như là chúng ta cùng nhau tặng An An."

Anh nói như vậy Nguyễn Miên Man cũng không biết từ chối sao, vì thế nói: "Vậy khi nào chuẩn bị xong em đưa một nửa tiền cho anh."

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Tư Cảnh Lâm phải trở về công ty, trước lúc đi, Nguyễn Miên Man đem thạch cùng mì lạnh hộc điệp còn trong tủ lạnh du đóng gói gọn gàng cho anh mang theo.

Tư Cảnh Lâm trở lại công ty, đã khoảng bốn giờ rưỡi, anh ngồi ở trên sofa, trước tiên ăn bữa tối.

Gần đây, để anh mỗi ngày có thể chạy tới tiệm cơm chiến Hạnh Phúc, Tôn trợ lý hiện tại bận rộn tới vắt chân lên cổ, đừng nói đặt cơm hộp, ngay cả đi xuống nhà ăn dưới lầu ăn cơm cũng không có thời gian, đều là để cho người khác đưa lên hộ.

Lúc này gặp sắp hết cuộc trở về, trợ lý Tôn nắm chặt thời gian bắt đầu báo cáo một chút sự tình, ai ngờ anh thế nhưng ăn mì lạnh cùng thạch hoa quả.

Trợ lý Tôn ngửi mùi hương mê người, lại xem màu sắc, đoán một chút liền khẳng định là thức ăn mang từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc về, biểu tình tức khắc có chút u oán. Thật quá đáng, đi ra ngoài ăn thì thôi, còn muốn mang về!

"Tiếp tục." Tư Cảnh Lâm ăn mì lạnh hộc điệp, thấy hắn đột nhiên im lặng, nhắc nhở một câu.

Tôn trợ lý nuốt nước miếng, tiếp tục báo cáo, hàm hừ mà nghĩ đợi lát nữa cũng phải đi ăn mì lạnh cùng thạch.

Bên kia, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc. Tư Cảnh Lâm chân trước vừa đi, Chu Linh sau lưng liền tới trong tiệm, cùng Nguyễn Miên Man chuẩn bị việc buôn bán buổi chiều.

Bốn giờ rưỡi, một vị nam khách hàng đi vào trong tiệm còn sớm hơn cả nhân viên giao cơm, gọi một phần cơm chiên tôm bóc vỏ ăn tại chỗ, còn có vài phần cơm chiên mang đi.

Người này không phải ai khác, mà chính là giáo viên trường trung học thực nghiệm, giữa trưa hắn đã ăn qua cơm chiên tôm bóc vỏ qua app cơm hộp, lúc này chờ cơm chiên ra, nhìn trên **II** đĩa sứ trắng có cơm chiên vàng ruộm, tôm bóc vỏ trắng hồng, dùng cái muỗng ăn một miếng to, tức khắc phát hiện, ăn trực tiếp trong tiệm hương vị càng thêm ngon miệng.

Cơm chiên tươi ngon, đã ăn liền dùng không được, hắn một ngụm tiếp một ngụm, không bao lâu liền đem một đĩa cơm chiên ăn sạch sẽ. Thật là mỹ vị nhân gian!

Ăn xong hắn lại có chút muốn gọi thêm một phần, nhưng đĩa cơm chiên này thật sự khá nhiều, hắn đã no tám chín phần, cuối cùng vẫn là không gọi thêm. Chờ Chu Linh đem mấy phần cơm chiên hắn muốn đóng gói mang về ra, nam khách hàng một bên tiếp nhận cơm chiên một bên đưa một cái túi qua.

Chu Linh không có nhận, mà là dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn.

"Tôi là giáo viên của trường trung học thực nghiệm, bà chủ không phải chuẩn bị thi đại học sao? Đây là giáo viên trong văn phòng chúng tôi thay cô ấy chuẩn bị chút tài liệu ôn tập." Nam khách hàng nói.

Phía trước có người nhờ nhân viên giao cơm đưa tài liệu lại đây, không nghĩ tới hiện tại lại có, Chu Linh

đều có chút cảm động. Bất quá cô vẫn không nhận, mà là lưu lại một câu: "Anh chờ một lát." Sau, xoay người chạy vào trong phòng bếp.

"Cô chủ, bên ngoài có vị khách là giáo viên, hẳn cùng đồng nghiệp chuẩn bị một túi tài liệu to nói muốn tặng cho em."

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên mới vừa chiên xong hai nồi cơm, nghe được lời nói của chị Chu, đuổi tay tắt lửa trước, ngay sau đó tự mình đi ra ngoài. Thực nghiệm trung học là trường cấp hai, cho nên tài liệu mang tới đây trừ bỏ tài liệu ôn tập thi đại học, không thể không có chút tài liệu của kiến thức cấp hai.

"Bởi vì trong trường học tài liệu cấp hai nhiều nhất, cho nên thuận tiện mang theo một chút, cô nếu không cần cứ để đó là được." Nam khách hàng nhìn thấy cô tự mình ra, có chút ngỡ ngàng nói.

Người ta thật vất vả thu thập tốt đưa tới, Nguyễn Miên Miên cũng không có khả năng để khách mang về. Hơn nữa cô gần đây còn ôn tập kiến thức cấp hai, những tài liệu ôn tập đó vừa lúc ô đag dùng tới.

Nguyễn Miên Miên luôn nói lời cảm ơn mãi, ý bảo Chu Linh đi vào phòng bếp lấy một phần tôm hùm đất xào cay ra. Tôm hùm đất xào cay của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là món mới đứng đầu, là khách hàng mới hay cũ đều biết việc này, mọi người ai không muốn đặt được một phần chứ, chuẩn bị thêm bia lạnh, Coca lạnh, ăn uống quả thật quá hạnh phúc.

Nam khách hàng tự nhiên cũng thêm tôm hùm đất trong tiệm đã lâu, nhưng lúc này thấy cô muốn đưa tôm hùm đất xào cay, lại ngại ngần không muốn.

"Chút tài liệu này không đáng giá mấy đồng, bà chủ không cần khách khi."

Nguyễn Miên Miên nói: "Tri thức là vô giá, so với chỗ tài liệu này, tôm hùm đất mới không đáng giá mấy đồng chứ."

"Đúng vậy, anh cứ cầm đi." Chu Linh phụ họa nói.

Nam khách hàng một người nói không lại hai cô, hơn nữa sợ trì hoãn các cô buôn bán, cuối cùng vẫn là choáng váng xách theo tôm hùm đất xào cay rời đi.

Chờ hẳn mang theo cơm chiên cùng tôm hùm đất xào cay trở lại trường học, những giáo viên khác nhìn thấy thế nhưng còn có tôm hùm đất xào cay, đều có điểm kích động: "Đi tới trong tiệm có thể mua được

tôm hùm đất?"

"Không phải, đây là bà chủ kiên trì muốn đưa." Nam giáo viên trả lời.

Mọi người hơi nghĩ liền biết, là bởi vì chuyện tặng tài liệu. Tuy rằng bọn họ chuẩn bị tài liệu cũng không phải có ý đồ gì, nhưng bà chủ đưa tôm hùm đất, bọn họ vẫn rất vui vẻ.

Bất quá..... "Chủ tiệm so với bọn nhỏ trong trường học cũng chỉ hơn vài tuổi, cũng rất không dễ dàng, lần sau vẫn là đem tiền tôm hùm trả cho cô ấy đi."

Giáo viên nam nghe vậy lập tức nói: "Hôm nay không mang nhiều tiền, tôi định lần sau đi qua sẽ bổ sung sau."

"Chúng ta cùng nhau trả tiền."

Thương lượng tốt, bọn họ mới gấp không chờ nổi mở ra hộp tôm hùm đất. "Thật thơm!"

Cái nắp mới vừa được mở ra, hương vị thơm cay nháy mắt tràn đầy toàn bộ văn phòng.

Các giáo viên người được mùi thơm này, vội đeo lên bao tay dùng một lần, bóc lên một con tôm hùm đất bắt đầu ăn.

Tôm hùm đất xào cay mỹ vị, đúng là ai ăn người đó biết. Bọn họ lột tôm, lột tôm, cắn càng tôm, cắn càng tôm, trê **H** mặt tất cả đều viết hai chữ "Ăn ngon".

Trong văn phòng liền an tĩnh lại chỉ có âm thanh lột tôm rất nhỏ, trong góc lại vang lên tiếng nuốt nước miếng.

"Không phải chứ, đang ăn còn nuốt nước miếng?" Một nữ giáo viên chuyên chú với con tôm hùm đất trê **H** tay, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Một nam giáo viên khác nói: "Không nuốt mà, ai nuốt nước miếng?"

Bởi nói là nói như vậy, thanh âm nuốt nước miếng lại như cũ không biến mất, làm các giáo viên nhìn không được phải bót thời giờ ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Này vừa thấy, một vị nữ giáo viên tóc ngắn thiếu chút nữa không nhận được giờ tay đập cái trán của mình. Cô nhìn nam sinh còn đứng ở ven tường: "Tôi như thế nào đem tên nhóc này quên luôn."

Mặt cô còn không biết xấu hổ nói vậy! Liền vì chút tâm hùm đất đến học sinh cũng quên mất, hừ! Nam sinh trong miệng không nói chuyện, trong lòng không tránh được làm bầm hai câu.

"Có muốn ăn hay không?" Nữ giáo viên giờ tâm hùm đất trề **II** tay hỏi.

Nam sinh rất muốn kiên cường nói không ăn, nhưng người được hương vị mê người này, đầu hẳn cũng đã thành thật gật xuống.

"Nói chuyện, gật đầu cô làm sao biết là có ý tứ gì."

"Muốn ăn!"

Nữ giáo viên thấy hẳn rồi cuộc không ngoan cô không hé răng nữa, vẫy tay gọi hẳn đi đến bên người lại hỏi: "Vậy trước em nói cho cô, hôm nay vì sao lại đánh nhau?" Đứng gần, mùi thơm cay của tâm hùm đất lại càng thêm mê người.

Chương 125

Editor: Thienyetkomanhme

Nam sinh không chịu được cái dụ hoặc này, lại xem biểu tình hiện tại của cô giáo không nghiêm khắc như lúc đầu, do dự hai giây sau mở miệng nói: "Là nó đụng vào nữ sinh lớp chúng ta trước mà không chịu xin lỗi, cái lại còn mắng bạn ấy là 'đồ mập chết tiệt' em mới đánh nó."

Nữ giáo viên nghe vậy, trong lòng có điểm kinh ngạc: "Ừ sao em không chịu nói ngay từ đầu?"

"Nói cô cũng không tin." Nam sinh rũ đầu nói.

Giáo viên bị hấn làm cho tức cười: "Em không nói làm sao biết cô không tin?"

Nam sinh không hé răng, trong lòng lại nghĩ, mỗi lần cùng bạn học xuất hiện mâu thuẫn, cô luôn chất vấn hấn trước là vì sao, còn không phải là không tin hấn sao.

Chú ý tới vẻ mặt của hấn, lại nghĩ đến lời giải thích vừa rồi của học sinh, nữ giáo viên cũng kiểm điểm bản thân một chút, sau đó nói: "Cô không biết em vì cái gì mà suy nghĩ như vậy? Nếu là bởi vì lời nói việc làm ngày thường của cô cho em loại cảm giác này, cô cùng em nói lời xin lỗi trước..... Về sau, phát sinh chuyện gì, nên nói rõ vẫn phải nói rõ ràng, bằng không có hại cũng chỉ có mình em thôi, hiểu chưa?". TruyenHD

"Dạ." Nam sinh đại khái cũng không nghĩ tới cô giáo sẽ nói xin lỗi mình, hiện tại ngược lại có chút không được tự nhiên.

"Được rồi, không phải muốn ăn sao? Tự mình lấy." Cô giáo đem cái ghế bên cạnh kéo ra, đưa con tôm hùm đặt vào tay hấn, để hấn ngồi xuống ăn.

Nam sinh nhìn tôm hùm đặt vừa to vừa đỏ trong tay, không nhận được dụ hoặc vẫn là cúi đầu ăn.

Thấy ngày thường ở trong lớp cũng là tên nhóc nghịch ngợm lúc này lại trở nên thẹn thùng như vậy, nữ giáo

viên nói: "Tôm hùm đất nhà này không dễ mua, chúng ta có được một chút, cũng không biết lần sau tới khi nào mới có thể lại ăn được."

Nghe vậy, nam sinh cầm lấy cái bao tay nilong bên cạnh, bóc một đồng tôm hùm đất đưa đến trước mặt cô: "Cô Vương cho cô."

Cô Vương thấy vậy, sùng sốt một chút, giây tiếp theo đã bị các giáo viên khác lên án.

"Cô Vương thật quá đáng! Sao lại mang học sinh tới giúp cô đoạt tôm hùm đất."

"Đúng vậy."

Cô Vương nghe vậy, cười nói: "Có bán linh mấy người cũng kêu học sinh lại đây."

"Vậy chúng ta đều không cần ăn, đám khi con kia quậy lên thì khỏi ai được ăn."

"Ha ha ha..... Đúng là có khả năng."

Trong văn phòng, mọi người ăn tôm hùm đất nói nói cười cười, không khí thật phần vui sướng. **H** Đêm đó, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sau khi kết thúc buôn bán.

Bận rộn một ngày Nguyễn Miên Miên ngồi ở trên **H** giường tre, cầm di động xem bình luận.

【 là ** son: Cơm chiên tôm bóc vỏ ăn ngon tới muốn khóc, hơn nữa bà chủ quá hào phóng, thế nhưng cho rất nhiều tôm bóc vỏ, khen thưởng! **】** [hình ảnh] **】**

【 4**b: Trước kia cũng thường xuyên ăn cơm chiên tôm bóc vỏ, nhưng trước nay không có cửa hàng nhà ai có tôm bóc vỏ tươi giống nhà này, phân lượng nhiều như vậy, hương vị ngon như vậy, cảm giác ăn cả đời đều không chán. **】**

【 6** ngày: Tôm bóc vỏ này, ăn một lần liền biết là tôm tươi lột vỏ chứ không phải tôm đông lạnh, bà chủ quả thực rất có lương tâm, hơn nữa hương vị cũng không có chỗ nào bắt bẻ, không riêng tôm bóc vỏ ăn ngon, cơm chiên cùng nguyên liệu khác bên trong cũng thực mỹ vị. **】**

【 i**n: Hôm nay ở trong cửa hàng nhà mình ăn cơm chiên tôm bóc vỏ, bởi vì cơm chiên quá thơm, thế nhưng hấp dẫn không ít khách đến trong tiệm tới mua ít đồ, mua xong đều hỏi tôi mua cơm chiên ở đâu.

Sắp tới tôi định mỗi ngày đều đặt cơm hộp ở trong cửa hàng ăn, xem có thể hấp dẫn thêm chút khách tới cửa hay không. 】

【k**l: Ha ha ha ha! Anh thật đúng là biết cách làm ăn. 】

【a**n: Thật vậy chăng? Vậy ngày mai tôi cũng ở trong cửa hàng nhà mình thử xem. 】

【o**6: Học được, lần sau phải ra ngoài đường làm truyền truyền, tôi sẽ không ồn ào, trực tiếp mở một chén cơm chiên đứng ở ven đường ăn. 】

【5** còn: Muốn nói như vậy, tôi đề nghị anh đặt một phần tôm hùm đất xào cay trong tiệm, bảo đảm mở cái nắp ra đã hấp dẫn một đám người. 】

【cái ** thứ: Ha ha ha, cái này xác thật có khả năng, lần trước tôi đặt được tôm hùm đất, chính mình xuống lầu lấy, không nhịn được ở dưới lầu liền đem cái nắp mở ra, kết quả người lớn, trẻ con, ngay cả mấy con chó ở phụ cận đều bị mùi hương hấp dẫn tới. 】

【n**x: Không hổ là bà chủ, mặc kệ làm món cơm chiên nào đều ngon như vậy. 】

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, thấy khách hàng đều rất thích cơm chiên tôm bóc vỏ, cảm thấy mỹ mãn mà tắt đèn ngủ.

Lúc cô ngủ say, hình ảnh cùng ảnh gif cơm chiên tôm bóc vỏ của tiệm, lại được rất nhiều người thích phóng độc đêm khuya dùng để bày mấy người ham ăn lại thức muộn Cơm chiên tôm bóc vỏ riêng về ngoài đã đủ mê người, hơn nữa trong cơm chiên có nhiều tôm như vậy, nhìn đến hình ảnh cư dân mạng vừa thêm vừa hâm mộ.

Ngày hôm sau là một ngày trời đầy mây, thời tiết oi bức như là muốn mưa, nhưng đến giữa trưa cũng không có mưa rơi xuống.

"Thạch cùng chè đậu xanh trong tủ lạnh đều lấy ra cho nhân viên giao cơm, khách hàng mỗi người một ít đi." Nguyễn Miên Miên cảm giác được thời tiết oi bức, nói với Chu Linh.

Chu Linh múc trước một chén đặt ở trong tầm tay cô, để cô có thể bớt thời giờ ăn một ngụm, lúc này mới đi ra ngoài chiều đãi nhân viên giao cơm cùng khách hàng.

"Thạch này bao nhiêu tiền?" Một nữ khách hàng hỏi.

Chu Linh nói: "Không cần, cô chủ mời mọi người uống."

"Vậy không được, chè đậu xanh đã dành, thạch này cũng không để làm, hơn nữa bên trong lại có hoa quế, đường đỏ, còn rất nhỏ khô cùng đậu phộng phía trên **I**, không cần tiền tôi cũng ngượng ngùng ăn." Nữ khách hàng nói xong, trực tiếp móc ra năm đồng đưa cho Chu Linh.

Khách quen trên **I** cơ bản đều biết chút tình huống của bà chủ, rất cuộc thường tới đây, chỉ là từ trong miệng người trong ngõ nhỏ cũng có thể biết chút chuyện. Đặc biệt là hiện giờ biết được sang năm bà chủ muốn tham gia thi đại học, đến lúc đó không có biện pháp làm buôn bán cả ngày, đều có chút thay cô lo lắng về học phí, sinh hoạt phí, sao lại có thể ăn không trả tiền.

Những người khác học theo, sôi nổi trả tiền. Chu Linh không có biện pháp đành cầm tiền của bọn họ, chỉ có thể đi vào nói cùng Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên nói: "Vậy chị nói cùng bọn họ, thạch thì thu tiền, chè đậu xanh là đồ uống miễn phí trong tiệm, không thu tiền."

"Được." Chu Linh gật đầu, đi ra ngoài đem tiền chè đậu xanh trả lại.

Lúc này, khách hàng trong tiệm đang ăn thạch, trơn mềm ngon miệng, ngọt ngào mát lạnh lại mang theo mùi thơm hoa quế, tại loại thời tiết oi bức này, cả người nháy mắt đều thoải mái lên không ít.

"Ăn quá ngon, loại thời tiết này nên ăn thạch mát." Một nữ khách hàng bụng chén lên ăn mấy ngụm liền, thoải mái thở dài một tiếng, sau đó hỏi Chu Linh, "Về sau sẽ bán thạch trên **I** app cơm hộp chứ? Hay vẫn chỉ bán trong tiệm?"

"Vẫn là làm chính mình ăn, chỉ là hôm nay thời tiết oi bức, cô chủ mới bảo tôi lấy ra cho mọi người ăn." Chu Linh nói.

Nghe nói là đồ không bán, nữ khách hàng nhin không được nói: "À! Đừng mà, ăn ngon như vậy hẳn là nên cho mọi người đều được nếm thử chứ, chị cùng bà chủ thương lượng một chút, để cô ấy bán một chút trong tiệm."

"Đúng vậy, loại thời tiết này thích hợp ăn thạch mát, tốt nhất để bà chủ làm thêm món mì lạnh gì đó."

Khách hàng bên cạnh cũng đi theo nói.

Chu Linh không định nói cho bọn họ, kỳ thật cô chủ đã đã làm mì lạnh, hơn nữa còn là món mì lạnh cổ đại nổi tiếng, mì lạnh hộc điệp.

"Tôi giúp mọi người nói một tiếng với cô chủ, bất quá trong tiệm chỉ có một mình cô chủ nấu cơm, không nhất định có nhiều thời gian như vậy làm này đó."

"Không có việc gì, chị hỏi một chút, không được thì thôi."

"Được." Chu Linh đáp ứng, tiếp tục đi vào bếp hỗ trợ.

Mà khách hàng trong tiệm, có người lại là nhện không được chụp ảnh thạch hoa quế chạy đến khu bình luận khoe khoang. Bọn họ đều là khách hàng quen, lúc trước cũng đặt không ít cơm hộp, cũng không có khả năng mỗi đơn đều bình luận, lúc này liền trực tiếp dùng qua đơn chưa bình luận để khoe ra.

【xx: Quả nhiên vẫn là tới trong tiệm ăn có nhiều phúc lợi, hôm nay tôi ăn được ăn tới bí chế của bà chủ, thạch hoa quế đường đỏ, mát lạnh sáng k****h****o****á****ĩ****, trơn mềm ngon miệng, thơm ngọt nhập tâm, loại thời tiết này được ăn một chén, nóng bức hoàn toàn tiêu tan, quá thoải mái. [hình ảnh] [hình ảnh] 】【**

【o6: A a a! Tôi cũng muốn ăn thạch, vì cái gì trê****N** **app cơm hộp lại không có? 】【**

【an: Ăn mảnh là không tốt, mau giúp chúng tôi cùng bà chủ nói một tiếng, để cô ấy cũng bán một ít trê****N** **app cơm hộp. 】【**

【mộng **k: Đã lâu không ăn thạch, thêm. 】【

【cái ** thứ: Thật quá đáng, ăn thì ăn, thế nhưng còn chạy tới khoe khoang! 】【

【Hq: Thoạt nhìn cũng khá tốt, tôi cũng muốn nếm thử. 】【**

【xx: Được rồi, mấy người đừng oán giận, tôi đã nói với người trong tiệm, bất quá trong tiệm chỉ có một mình bà chủ nấu cơm, không nhất định sẽ làm được. 】【**

【5 còn: Sao không thuê thêm ít người hỗ trợ chứ? 】【**

【6** ngày: Vô nghĩa, thuê người không cần tiền à? Lại nói, người khác làm chưa chắc ra được hương vị của bà chủ đâu. 】

Tại khu bình luận, khách hàng đang rôm rả thảo luận về thạch hoa quế, Tư Cảnh Lâm đã ngồi trong tiệm bưng một bát thạch hoa quế đầy ụ từ từ thưởng thức.

Mà trước mặt anh, còn có một phần mỳ lạnh cùng một món cá lư, mùi thơm bốn phía. Hôm nay anh tới có chút muộn, thông thả ung dung mà ăn xong cơm trưa, lại ngồi một chút, liền tới giờ đóng cửa.

"Bà chủ có ở đây không? Có khách trả đơn."

Nguyễn Miên Miên mới vừa tháo xuống tạp dề rửa xong tay, bỗng nhiên nghe được thanh âm bên ngoài, vội xoay người đi ra ngoài. Tư Cảnh Lâm theo sát phía sau.

Món ăn trong tiệm, nhóm khách hàng còn phải tranh nhau đặt, chưa từng có tình huống trả đơn, đang rửa chén Chu Linh nghe vậy, nhin không được lau lau tay cũng đi ra ngoài.

"Chào anh, xin hỏi khách hàng vì sao muốn trả đơn?" Nguyễn Miên Miên nhìn đến phần cơm hộp còn có một phần tôm hùm đất xào cay, trong lòng có điểm nghi không ra.

Phải biết rằng, tôm hùm đất xào cay hiện tại chính là món bán chạy nhất trong tiệm, cô từ khu bình luận biết được, thậm chí còn có người cố ý tranh tôm hùm đất đi bán lại với giá cao hơn.

"Không biết, tôi đến địa chỉ của khách hàng, điện thoại cũng không ai nghe, gõ cửa cũng không thấy gì, hẳn là khách hàng không muốn nhận, cô trực tiếp thu đơn đi."

Nhân viên giao cơm dứt lời, Chu Linh nhin không được nói: "Tôm hùm đất của tiệm chúng tôi đặc biệt khó mua, khách sao có thể không muốn nhận, anh có phải nhầm hay không?"

"Dù sao tôi cũng theo địa chỉ và số điện thoại trên **I** đơn hàng mà liên hệ, liên hệ với khách không được tôi cũng không có biện pháp, tôi còn có đơn cần đưa, mấy người tự mình giải quyết cùng khách hàng đi." Nhân viên giao cơm còn đang bận giao các đơn khác, nói xong liền xoay người chạy đi, không tới một hồi liền lái xe đi mất.

Nguyễn Miên Miên nhìn trong túi tôm hùm đất xào cay cùng cơm chiên tôm bóc vỏ còn nóng hổi, cầm lấy biên lai xem địa chỉ. Chu Linh cũng tiến đến bên cạnh cô xem, sau đó căn cứ địa chỉ nói: "Địa chỉ có chút

quen mắt, đây hẳn là khách hàng quen, hẳn là sẽ không trả đơn, hơn nữa dù thật sự muốn trả đơn, cũng sẽ nói một tiếng."

Nguyễn Miên Man cũng cảm thấy như vậy, cảm lấy di động thứ liên hệ với vị khách này, không có kết quả, trong lòng có chút lo lắng.

"Có thể xảy ra chuyện gì hay không?" Chu Linh tâm tư mẫn cảm, nhận không được suy đoán. Nguyễn Miên Man nghe vậy, nhúu mày.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, mở miệng nói: "Không yên tâm thì báo cảnh sát đi, để cảnh sát đi qua xem."

"Cảnh sát sẽ xử lý sao? Em định tự mình qua xem." Nguyễn Miên Man nhìn ghi chú trên **I** đơn hàng "Chúc việc học của bà chủ thuận lợi, thi đậu một trường đại học tốt" cùng icon đáng yêu phía sau, nhận không được nói.

Thấy cô lo lắng như vậy, Tư Cảnh Lâm gật đầu nói: "Anh đưa em đi, đi thôi."

"Cảm ơn anh Cảnh Lâm." Nguyễn Miên Man cùng anh đi ra cửa, bước ra hai bước, ngẫm lại vạn nhất vị khách kia không có việc gì, chỉ là ngủ rồi không nghe được điện thoại thì sao? Ừ thì lại quay đầu đem phần cơm hộp kia mang theo.

Xe Tư Cảnh Lâm ngừng ở đầu hẻm, hai người sau khi rời khỏi cửa trực tiếp lên xe. Để ngừa vạn nhất, khi ở trên **I** xe, Tư Cảnh Lâm vẫn là thuận tiện báo cảnh sát.

Đại chỉ của vị khách này cách hẻm Hồ Lô không xa, mặc dù dừng ở mấy chỗ đèn xanh đèn đỏ, bọn họ vẫn chỉ mất hơn mười phút đã tới tiểu khu trên **I** địa chỉ.

Bệnh viện. Nguyễn Miên Man nghe hộ sĩ nói nữ khách hàng kia được thở oxy cũng tiêm đường glucose, đã không có gì trở ngại, thở phào một hơi. Mới vừa rồi bọn họ tới nhà khách hàng, gõ cửa không được đáp lại, ngược lại khiến cho chủ nhà dưới lầu chú ý.

Chương 126

Editor: Thienyetkomanhme

Chủ nhà sợ nhất chính là người thuê phòng xảy ra chuyện, nghe hai người nói cô gái trong gian phòng này đặt cơm hộp sau lại liên hệ không được, một bên mở ra đi động ghi hình, một bên dùng chìa khóa dự phòng mở cửa.

Cửa mới vừa mở ra, cách cửa không xa nhìn thấy một người ngã trê **H** mặt đất không nhúc nhích, chủ nhà sợ tới mức thiếu chút nữa đem điện thoại ném đi.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến người ngã trê **H** mặt đất cũng có chút hoảng, theo bản năng tiến lên xem cô thế nào, lại bị Tư Cảnh Lâm đuổi tay ngăn lại, sau đó gọi điện cho 120. Cũng may nơi này cách bệnh viện cũng không xa, không đến mười phút, xe cứu thương liền tới đây, đem người đang hôn mê mang đi.

"Người bệnh đã tỉnh, mọi người mau chân đến xem sao?"

Nguyễn Miên Miên nghe được hộ sĩ nói, sau khi gật đầu đi theo cô tiến vào phòng bệnh. Cô gái nằm trê **H** giường nhìn thực rất trẻ, đại khái cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, nhìn thấy người tiến vào, có chút kinh ngạc: "Bà chủ nhỏ, sao lại là cô?"

Lúc trước cô đã tới trong tiệm ăn rất nhiều lần, cho nên đã gặp qua Nguyễn Miên Miên. Vốn dĩ tưởng có người bạn nào đột nhiên tới tìm mình phát hiện xảy ra chuyện liền đưa tới bệnh viện, không nghĩ tới thế nhưng lại là bà chủ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

"Cô không phải đặt cơm hộp trong tiệm sao? Nhân viên giao cơm không liên hệ được với cô liền đưa về tiệm, tôi không yên tâm, liền đi xem....." Nguyễn Miên Miên nói xong, quan tâm mà nhìn cô, "Cô hiện tại khá hơn chút nào không?"

Người trê **H** giường người gật gật đầu, nghĩ đến nếu không phải bà chủ tốt bụng chạy tới một chuyến, chính mình sợ là nguy hiểm, rốt cuộc mới vừa rồi tỉnh lại, bác sĩ đã nói cho cô biết, còn may là đưa tới đây

kịp thời.

"Bà chủ thật là cảm ơn cô, hôm nay nếu không có cô, tôi sợ là không xong rồi."

"Không cần khách khí, cô không có việc gì là tốt rồi." Nguyễn Miên Man không thèm để ý mà xua xua tay.

"Nếu biết nguy hiểm, lần sau cũng đừng thức đêm, được không hả cô gái, có hai cái quầng thâm dưới mắt thật khó coi." Một bên bác sĩ chen vào nói.

"Lần sau khẳng định không dám." Trê **I** giường bệnh cô gái chột dạ rũ mắt.

"Thức đêm sẽ dẫn tới tụt huyết áp sao?" Phía trước hộ sĩ có nói qua, cô là tụt huyết áp dẫn tới hôn mê, lúc này nghe được bác sĩ nói, Nguyễn Miên Man nhin không được tò mò.

Nghe được lời nói của Nguyễn Miên Man, bác sĩ còn chưa mở miệng, người nằm ở trê **I** giường nhỏ giọng tự mình nhận lỗi trước: "Bà tôi tự mình tìm đường chết, đêm qua cảm thấy không đói bụng liền không ăn cơm, sau đó mãi mê chơi trò chơi, lại chơi suốt một đêm, buổi sáng cảm giác được đói bụng, lại không có tinh thần đi bên ngoài mua bữa sáng, nghĩ ngày hôm qua đã đặt trước cơm hộp nhà cô vào trưa nay rồi, liền dứt khoát chờ buổi trưa lại ăn, kết quả rồi giường chuẩn bị đi ra ngoài uống nước, người mới vừa đứng lên liền rất không thoải mái, có chút buồn nôn, miễn cưỡng đi đến phòng khách, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết....."

Ngày hôm qua cô gái cướp được tòm hùm đất xào cay, hoa mắt chọn sai thời gian giao hàng, đem 12 giờ chọn thành hai giờ, còn dám bữa sáng không ăn chờ cơm trưa, còn không phải là tìm đường chết sao!

Bác sĩ nghe xong, cũng không biết nói cô cái gì mới tốt: "Mấy người trẻ tuổi các cô, thật là không đem sức khỏe bản thân để ở trong lòng! Cô có biết tụt huyết áp té xỉu nếu không kịp thời tiến hành cấp cứu có bao nhiêu nguy hiểm không? Một khi hôn mê vượt qua sáu giờ, não sẽ không có khả năng tự khôi phục, lại nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ dẫn đến cái chết."

Trê **I** giường, sắc mặt cô gái càng thêm trắng bệch, trong lòng nghĩ lại mà sợ không thôi, đồng thời càng thêm cảm kích bà chủ. Nguyễn Miên Man nghe được bác sĩ nói, tức khắc cảm thấy may mắn, cảm thấy còn may tự mình chạy tới một chuyến.

"Được rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, về sau tận lực đừng thức đêm, trong tay có thể chuẩn bị một chút

kẹo, chocolate gì đó, cảm giác được cơ thể muốn tụt huyết áp liền ăn một chút để ngừa vạ nhất." Bác sĩ nói.

Loại cảm giác hôn mê này thật không dễ chịu, từ đầu trước mắt biến thành màu đen nhưng không có hoàn toàn mất đi ý thức, cho rằng chính mình đột nhiên mù, sợ hãi cũng đã dọa đến cô, càng đừng nói về sau từ khi đột nhiên không chịu không chế, trực tiếp ngã xuống đất, sau đó hôn mê.

"Tôi đã biết, cảm ơn bác sĩ." Người trẻ **I** giường thành khẩn gật đầu cũng nói lời cảm ơn, đột nhiên nhớ tới, "Bà chủ hôm đặt xào cay cùng cơm chiên của tôi hôm nay đâu?"

Lúc này còn nhớ tới ăn, có thể thấy được người đã không còn gì đáng ngại. Nguyễn Miên Miên nghe vậy, theo bản năng giơ lên cơm hộp trong tay, sau đó cảm thấy chính mình đại khái là choáng váng, thế nhưng vẫn luôn cầm theo phần cơm hộp này không buông tay.

Nhưng mà, cô gái trẻ **I** giường không cảm thấy như vậy, ngược lại cho rằng bà chủ thật sự là người đẹp tốt bụng lại đáng yêu, thế nhưng còn nhớ rõ đem cơm hộp của mình mang tới đây.

"Bà chủ, tôi yêu cô muốn chết!"

Ở khu bình luận thường xuyên sẽ có khách hàng nói mấy câu tương tự, nhưng dù sao cũng là ở trẻ **I** mạng, hiện tại nghe được người đối mặt nói như vậy, Nguyễn Miên Miên có chút ngượng ngùng.

Nhìn đến người bệnh kích động như vậy, bác sĩ quét mắt phần cơm hộp kia, nói: "Cô hiện tại nên ăn uống thanh đạm, không thể ăn cơm hộp."

Nghe vậy, cô gái trẻ **I** giường nháy mắt uể oải, ngay sau đó đáng thương vô cùng hỏi: "Một miếng cũng không được sao?"

"Một miếng cũng không được." Bác sĩ nói.

"A! Tôi vì cái gì muốn tự tìm đường chết." Nghĩ đến chính mình chờ mong lâu như vậy, đợi lâu như vậy, hôm đặt xào cay liền từ bên miếng bay đi, cô quả thực muốn khóc.

Nguyễn Miên Miên nghe được bác sĩ nói, liền nói: "Vậy phần cơm này tôi thay cô hủy đơn."

"Không không không, tôi thật vất vả cướp được, sao có thể hủy đơn! Liền..... Liền đưa cho bác sĩ ăn đi." Cô

gái chịu đựng đau lòng nói.

Bác sĩ vốn dĩ định cự tuyệt, rốt cuộc lại không phải món gì chưa từng ăn qua, nào có đạo lý lấy cơm hộp của người bệnh.

*Nhưng mà, dư quang lại chú ý tới trê **I** túi đựng cơm hộp có mấy chữ to "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", lời nói cự tuyệt tức khắc biến thành: "Đây là tôm hùm đất của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc?"*

"Đúng vậy, bác sĩ cũng là khách hàng của nhà này à?" Người bệnh hỏi.

"Không phải, chỉ là con gái của tôi lúc trước vẫn luôn ở nhà nhắc mãi muốn ăn món này." Bác sĩ nói đến con gái mình, biểu tình vốn dĩ nghiêm túc đều ôn nhu hai phần, "Tôi đây cảm ơn cô, bắt quá không cần tặng không, coi như là bán trao tay cho tôi, đến lúc đó đem tiền trả cô."

*Thấy bác sĩ kiên trì phải trả tiền, người trê **I** giường cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Chờ bọn họ thương lượng tốt, Nguyễn Miên Miên đem cơm hộp để lại cho bác sĩ liền đi về.*

"Anh Cảnh Lâm, chúng ta đi thôi." Cô từ phòng bệnh ra ngoài, nói với người ngồi ở bên ngoài chờ. Tư Cảnh Lâm đứng dậy, cùng cô rời khỏi bệnh viện.

*Trê **I** đường, Nguyễn Miên Miên nhìn không được hỏi anh: "Anh Cảnh Lâm ngày thường có thức đêm không?"*

"Ngẫu nhiên cũng có." Tư Cảnh Lâm nói.

"Vừa rồi cô gái kia chính là bởi vì thức đêm hơn nửa không ăn cơm hẳn hơi dẫn tới tụt huyết áp hôn mê..... Bác sĩ nói thức đêm không tốt."

Nghe ra lời nói của cô có ý quan tâm, Tư Cảnh Lâm gật đầu nói: "Được, về sau anh không thức đêm nữa."

Trong phòng bệnh, Nguyễn Miên Miên rời đi không bao lâu, bác sĩ chỉ đạo hộ sĩ phụ trách gian phòng bệnh này vài câu, cầm theo hộp cơm trở lại văn phòng.

Bác sĩ đều rất bận, hẳn hôm nay cả ngày cũng chưa về nhà, chỉ có thể gọi điện thoại cho vợ, để cô đi một chuyến đem cơm hộp lấy về. Vợ hẳn nghe hẳn nói mua được tôm hùm đất xào cay của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cười mà chuyển lời cho con gái, làm con gái kích động tới mức kêu lên.

Bác sĩ cách điện thoại nghe được thanh âm vui vẻ của con gái, cũng cười rộ lên, nói với đầu bên kia điện thoại: "Muốn ăn liền nhanh tới đây, bằng không ba nhịn không được có thể một mình ăn hết."

"A, ba không thể ăn mảnh, con hiện tại liền tới ngay!" Nói xong, chạy nhanh lôi kéo mẹ mình ra cửa.

Chờ mẹ con hai người lại đây, người con gái thậm chí đều chờ không kịp tới lúc trở về, phải ăn tôm hùm đất xào cay ngay lập tức. Tôm hùm đất xào cay đã có chút lạnh, bác sĩ lúc này có thời gian nghỉ ngơi, dẫn theo hai mẹ con tới nhà ăn dùng lò vi ba đun nóng, tìm vị trí ngồi xuống ăn.

Tuy rằng sớm qua giờ cơm, nhưng nhà ăn còn có một ít bác sĩ, hộ sĩ vừa xong việc còn đang ăn cơm, người được mùi thơm của tôm hùm đất xào cay trẻ **II** bàn bọn họ, tức khắc bị hấp dẫn lại đây. Bác sĩ phát hiện, cùng con gái thương lượng xong, mời bọn họ lại đây nếm thử.

"Đây là mua tôm hùm đất của nhà nào vậy, cũng quá ngon đi." Một hộ sĩ lột một con tôm ăn xong, nhịn không được cảm thán.

Người con gái mới mười hai mươi ba tuổi nghe vậy, mang theo cái miệng đầy mỡ nói: "Đây là tôm hùm đất xào cay của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc a, cơm chiên của hàng này cũng đặc biệt ngon, giáo viên ở trường học chúng cháu đều trộm đặt cơm hộp của nhà này."

Bác sĩ nghe vậy, nhắc nhở nói: "Không được nói giáo viên như vậy."

"Dạ." Tuy rằng cảm thấy chính mình chỉ nói sự thật, bất quá nề ba mua được tôm hùm đất xào cay cho mình, người con gái quyết định vẫn là không phản bác ba mình.

"Này hương vị cũng thật tốt, lần sau tôi cũng mua một chút trở về cho con gái nếm thử."

"Vậy phải xem anh có lấy được không, tôm hùm đất xào cay nhà này nghe nói mỗi ngày chỉ bán hai mươi phần." Bác sĩ một bên ăn một bên nói.

Một phần tôm hùm đất xào cay vốn dĩ cũng không phải đặc biệt nhiều, một nhà ba người hơn nữa bị có vài người tới nếm thử, không bao lâu liền sạch sẽ, ngay cả nước sốt dư lại cũng không lãng phí, để người trong nhà ăn cắt chút dưa chuột gì đó trộn cùng, cũng ăn sạch sẽ.

Tôm hùm đất xào cay hương vị quá mức ngon, ăn xong, cả người vẫn luôn nghĩ tới cái hương vị này. Buổi tối

khí kiểm tra phòng, bác sĩ nhìn thấy người bệnh đã chuyển nhượng tâm hồn đất cho mình, nhìn không được nói: "Cảm ơn cô, phần tâm hồn đất xào cay kia hương vị thật là không tồi, con gái cùng vợ tôi đều rất thích."

Người bệnh nghe vậy, vẻ mặt u oán mà nhìn hẳn: "Tôi thật vất vả quên đi chuyện thương tâm này, an vì cái gì còn nhắc lại."

Hương qua phần tâm hồn đất xào cay kia, bác sĩ hoàn toàn lý giải tâm tình lúc này của người bệnh, tức khắc cười rộ lên.

Vài ngày sau, thân thể vị nữ khách hàng này hoàn toàn khôi phục, đầu tiên là ở khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đăng một bức thư cảm ơn, về sau còn cùng cha mẹ, mang theo cờ thưởng cùng quà tặng đến trong tiệm trực tiếp cảm ơn Nguyễn Miên Miên. TruyenHD

Kể từ đó, khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cùng người trong hẻm Hồ Lô đều đã biết chuyện này, sôi nổi khích lệ Nguyễn Miên Miên.

Một chuyện tốt như vậy, truyền tai nhau tự nhiên khiến cho cho truyền thông chú ý, trẻ **I** mạng rất nhanh liền có rất nhiều bài viết liên quan tới chuyện này.

Trẻ **I** mạng tuy rằng nhiều chuyện không hay, nhưng đối với loại chuyện cứu người này, vẫn là khen ngợi chiêm đa số.

【 Bà chủ này thật là người tốt, tương đương với cứu một mạng người. 】

【 Vị khách hàng này nên cảm ơn bà chủ thật tốt, rốt cuộc cô ấy có thể không đi một chuyện này. 】

【 Đúng là người tốt. 】

【 Mãi ơi, tôi cũng thức đêm mỗi ngày, tuy rằng biết không tốt, nhưng chính là nhìn không được, nhìn đến tin tức này, về sau vẫn nên không chế một chút. 】

【 Có thể không thức đêm vẫn là đừng thức đêm, gần đây nhìn đến rất nhiều tin tức thức đêm chết đột ngột, cô gái trong bài viết này là vận khí tốt gặp được người tốt, bằng không..... 】

Kể từ đó, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại ở trẻ **I** mạng nổi lên một đợt, làm nhiều người vốn đi không biết

cũng biết có một cửa tiệm như vậy, cũng đối với nó rất có hảo cảm, tỏ vẻ có cơ hội có thể đi nằm thử một chút.

Trong tiệm sinh ý vốn không tồi, thật ra Nguyễn Miên Man không để bụng chút chuyện này, ngược lại có bên truyền thông tới cửa muốn phỏng vấn cô, cô có chút không được tự nhiên. Cũng may Tư Cảnh Lâm biết cô không muốn nhận phỏng vấn, cho người cùng những bên truyền thông này chào hỏi, lúc này mới làm cô được thanh tĩnh.

Mùng một tháng sáu, nhà trẻ An An có biểu diễn, Nguyễn Miên Man đã đồng ý sẽ đi xem bé biểu diễn, cho nên cùng ngày trong tiệm sẽ nghỉ ngơi một ngày.

Trước hai ngày Nguyễn Miên Man đã đăng thông báo lên, khách hàng có điểm thất vọng, bắt quá cũng chưa nói cái gì.

Một ngày cuối cùng của tháng 5, buổi sáng hơn 8 giờ.

Chu Linh, bà Vương cùng An An đang đẹp cái balo nhỏ đều ngồi vây quanh một cái bàn ở trong tiệm, xem Nguyễn Miên Man khắc trái cây. Đây là nhiệm vụ của nhà trẻ An An, nói là ngày mai tổ chức biểu diễn, cho nên hôm nay trước tiên để các bạn nhỏ ở nhà, nhờ người lớn trong nhà chuẩn bị cho các bạn nhỏ một mâm trái cây để cùng thưởng thức và chia sẻ.

Chu Linh cùng bà Vương làm sao làm biết bày mâm trái cây như thế nào, chỉ có thể tới đây tìm Nguyễn Miên Man cầu cứu.

"Oa! Chị giỏi quá! Nơi này cần có thêm một con thỏ con nữa."

Trong quá trình Nguyễn Miên Man khắc trái cây, An An một bên kinh ngạc cảm thán, một bên đề xuất yêu cầu.

"Như này có quá khoa trương không?" Chu Linh nhìn một mâm dùng các loại trái cây khắc thành hoa cỏ, cây cối và nhà gỗ, còn có các loại động vật nhỏ, cảm thấy cái này cùng mâm trái cây trong tưởng tượng của bản thân hoàn toàn bất đồng.

Bà Vương nhìn mâm trái cây xinh đẹp như một bức họa, nhìn không được khen: "Jay Đông Đông thật khéo, khắc ra thật xinh đẹp, chờ đưa tới nhà trẻ, An An khẳng định có mặt mũi."

Nguyễn Miên Miên cười cười, ngâm trái cây khắc xong vào nước muối để tránh oxy hoá mà bị thâm trái cây, hỏi An An: "Hiện tại được chưa?"

An An gật đầu, nài thanh nãi khí nói: "Được rồi, chị giỏi quá." Con bé học theo giáo viên cách khen ngợi người khác.

Nguyễn Miên Miên bị bé chọc cười, sờ sờ đầu bé: "Nếu chị giỏi như vậy, em có thể đem quả táo hồng trê **I** đầu cho chị không?"

Quả táo hồng là giấy dán khen thưởng của giáo viên tặng cho các bạn nhỏ có biểu hiện tốt trong lớp, An An ngày hôm qua rốt cuộc nhận được một cái, dán ở trê **I** trán vẫn luôn không chịu bóc xuống.

Chu Linh sợ luôn dán như vậy đối với làn da không tốt, đợi con bé ngủ mới bóc trộm, buổi sáng bé phát hiện không thấy quả táo hồng, còn khóc một hồi, thẳng đến khi được dán lên trán một lần nữa con bé mới không khóc.

Chu Linh cho rằng con gái coi trọng quả táo như vậy khẳng định luyến tiếc, không nghĩ tới thế nhưng bé vươn tay nhỏ đem quả táo trê **I** trán bóc xuống, sau đó gãi tay nói: "Chị, cho chị."

Nguyễn Miên Miên thấy bé quá đáng yêu, tâm cũng muốn mềm nhũn, nhận lấy ở trê **I** trán hơ hơ khoa tay múa chân một chút, một lần nữa dán trả lại trê **I** đầu An An: "Chị dán một chút là được rồi, vẫn là để An An dán nhé."

An An tức khắc cười rộ lên, nhào qua hôn một cái trê **I** mặt cô. Nguyễn Miên Miên thuận tay ôm bé, thấy thời gian không còn sớm, đặt bé xuống dưới, để con bé cùng bà Vương đi nhà trê. Còn mâm trái cây "động vật rừng rậm tự hội" kia, dùng màng bọc thực phẩm cẩn thận gói lại, được Chu Linh bưng theo phía sau đi tới nhà trê.

Chương 127

Editor: Thienyetkomanhme

Nhà trẻ cách hiem Hồ Lô cũng không xa, đi bộ khoảng mười phút liền đến.

Hôm nay, nhà trẻ của thập phần náo nhiệt, người lớn tới đưa trẻ con tới trường trẻ **H** tay đều cầm một cái mâm đựng trái cây, dùng quả quýt bẻ thành đóa hoa, dùng quả táo cắt miếng xếp thành con cua, còn dùng chuối làm thành cá heo biển, khoa trương nhất chính là một người dùng dưa hấu khắc thành cá mập.

Bắt quả, so với những cái đồ nhìn kỹ là trái cây cắt đơn giản và ghép lại, vẫn là mâm trái cây trong tay Chu Linh hấp dẫn người ta nhất.

Chị vừa tới, rất nhiều phụ huynh đã vây lại đây.

"Trời ạ! Đây là chính cô làm sao?"

"Nếu là không nhìn kỹ, còn tưởng là dùng nhựa hoặc là đất sét nặn thành."

"Đây quả thực chính là tác phẩm nghệ thuật!"

"Đúng vậy, mẹ An An, đây là cô tự làm sao?"

Bên cạnh An An ngựa đầu nói: "Là chị làm!"

"Chị?" Các phụ huynh khác kinh ngạc mà nhìn Chu Linh.

Chu Linh đoán được các cô hiểu lầm, vội nói: "Không phải là chị ruột, là chị gái hàng xóm, so với con bé lớn hơn mười mấy tuổi."

"Tôi đã nói mà, cô thoát nhìn tuổi trẻ như vậy, làm sao còn có con gái lớn được."

"Bất quá, cô gái mới mười mấy tuổi có thể làm ra mâm trái cây đẹp như vậy, cũng là rất lợi hại."

Đừng nói phụ huynh học sinh, chính là giáo viên trong nhà trẻ nhìn đến mâm trái cây trẻ **II** tay Chu Linh, đều nhìn không được kinh hô ra tiếng: "Này cũng quá tinh xảo, quá xinh đẹp rồi, sợ là các bạn nhỏ nhìn thất cũng đều luyến tiếc ăn."

Mâm trái cây nhà mình mang tới được nhiều khách lạ như vậy, đặc biệt còn có giáo viên nhà trẻ, trong lòng Chu Linh rất cao hứng, chờ đem mâm trái cây giao cho cô giáo, cùng con gái tạm biệt rồi quay lại trong tiệm, nhìn không được lại nói tiếp với Nguyễn Miên Miên.

"Cô giáo cùng các phụ huynh khác đều khen em làm mâm trái cây đẹp, mấy bạn nhỏ trong lớp cũng rất hâm mộ An An có mâm trái cây đẹp, đều vây xung quanh con bé..... Hôm nay An An phỏng chừng muốn vui vẻ tới trời."

Nguyễn Miên Miên hiểu kỳ nói: "Những nhà khác làm mâm trái cây là kiểu nào ạ?"

"Trong diễn đàn của trường có ảnh chụp." Chu Linh nói xong, mở ra di động cho cô xem.

Nguyễn Miên Miên xem xong nói: "Đều rất không tồi."

Các phụ huynh khác đều là tuyến thủ nghiệp dư, có thể làm tới như vậy đã rất tốt, đặc biệt có người tuy rằng kỹ thuật xắt rau không tốt lắm, nhưng chính thể thoát nhìn vẫn rất sáng tạo.

Hôm nay bởi vì là ngày Tết thiếu nhi, nhà trẻ chỉ học buổi sáng, giữa trưa, bà Vương đón An An về, trực tiếp mang theo bé đi vào trong tiệm. Bởi vì ngày mai không buôn bán, lúc này trong tiệm đã ngồi đầy khách.

"Người bạn nhỏ tới đây, nơi này cho bé ngồi." Ngày mai chính là Tết thiếu nhi, nhìn thấy đứa bé đáng yêu, một người vừa ăn xong đứng dậy liền nói.

"Cảm ơn chàng trai, không cần." Bà Vương cười nói.

An An nghe được lời cụ nói, học theo: "Cảm ơn chàng trai, không cần."

Cùng một câu nói, được cô bé dùng giọng trẻ con nói ra, là tất cả khách trong tiệm đều cười rộ lên.

Bà Vương cũng cười rộ lên, cười xong sửa lại cho đúng: "Con phải gọi là chú."

"Cảm ơn chú."

An An nói xong, bà Vương cầm lấy cái ghế nhỏ đặt ở lối đi nhỏ trước phòng bếp cho bé ngồi xuống, chính mình đem mâm đựng trái cây buổi sáng đưa vào bếp, thuận tiện cùng Nguyễn Miên Miên nói: "Cô giáo nói với bà, bọn trẻ trong lớp học đều luyện tiệc ăn mâm trái cây của An An, mãi về sau cô giáo nói, không ăn liền bị hỏng phải vứt đi, bọn trẻ mới nguyên ý ăn, bắt quả thiếu chút nữa là đánh nhau....."

Nguyễn Miên Miên nghe rất vui vẻ, sau đó hỏi: "An An tan học giờ này đã ăn cơm chưa ạ?"

"Không đâu, bà vốn dĩ nói mang nó về nhà nấu cơm ăn, kết quả con bé nói không đói bụng, phỏng chừng là buổi sáng ăn nhiều trái cây." Bà Vương nói.

Nguyễn Miên Miên quay đầu nhìn An An cùng Quà Quýt Nhỏ đang chơi ở lối đi bên ngoài phòng bếp, hỏi bé: "An An có muốn ăn cơm chiên không?"

Lối đi nhỏ bay đầy mùi cơm chiên, không đói bụng cũng thêm, An An cơ hồ lập tức ngẩng đầu nói: "Muốn!"

Bà Vương nhìn về phía bé "Ha" một tiếng nói: "Cụ vừa mới hỏi con, con còn nói không đói bụng không ăn cơm."

"Cơm chiên của chị ăn ngon!"

Nghe được lời này, Nguyễn Miên Miên khẽ cười một tiếng, đem cơm chiên Dương Châu vừa chiên xong múc ra hai chén đưa cho bà Vương. Bà Vương móc tiền ra nhét vào túi trẻ **II** tạp dề của cô, lúc này mới tiếp nhận hai chén cơm kia.

"Bà khách khí như vậy làm gì." Nguyễn Miên Miên bắt đầu đi nói.

Bà Vương căn bản không tiếp lời, trực tiếp mang theo An An đi ra cửa ngõ ăn cơm.

"Hôm nay Tư tiên sinh không tới sao?" Nhìn bà ngoại cùng con gái đi bên ngoài ăn cơm, Chu Linh đột nhiên nhớ tới hỏi.

Nguyễn Miên Miên nói: "Anh Cảnh Lâm hôm nay có việc."

Chu Linh khẽ gật đầu, đem cơm hộp đã gói xong đưa ra ngoài.

"Vẫn là con gái tốt, ngoan ngoãn lại đáng yêu."

"Đúng vậy, giống tên nhóc nhà tôi, nghịch đến mức mẹ nó mỗi ngày đều hận không thể đem nó nhét trở lại trong bụng."

"Nhìn con mèo con mỗi ngày vây quanh chúng ta xin ăn, như thế nào ở bên người bạn nhỏ liền trở nên ngoan ngoãn như vậy."

"Mèo vốn dĩ chính là tôn kính người già, yêu trẻ con, khi đến người trẻ tuổi, bắt quá đừng nói, hình ảnh con mèo đáng yêu ghé vào người bạn nhỏ thật là quá đẹp."

Thật tốt. Chu Linh nghe được khách hàng khen con gái mình, con gái ngồi ngoài cửa lấy cái ghế làm bàn, tự mình nắm cái muỗng há mồm thật to ăn cơm, trẻ **I** mặt lộ ra tươi cười.

Bà Vương ở trong tiệm cơm nước xong, thấy trong tiệm hôm nay đặc biệt đông khách, một đám còn chưa đi một đám lại tới nữa, dứt khoát ở lại hỗ trợ hai cô.

Còn An An, có cặp sách đựng bút vẽ, còn có mèo béo chơi cùng, cũng không thấy nhàm chán. Vẫn luôn bận rộn đến hơn 3 giờ 40, cửa hàng mới có thể đóng cửa, nhưng mà chưa tới một giờ sau, lại tiếp tục buôn bán.

"Chị vất vả." Nguyễn Miên Miên tiếp nhận nước uống Chu Linh đưa liền nói.

Chu Linh nói: "Không vất vả, hơn nữa cũng chỉ có một ngày hôm nay."

Nguyễn Miên Miên nghĩ đến ngày mai nghỉ ngơi, kế tiếp cũng chỉ buôn bán nửa ngày, cười nói: "Kể tiếp chúng ta có thể nhẹ nhàng hơn một chút."

Chu Linh gật đầu, ngay sau đó nói: "Chị buôn bán nửa ngày, tiền lương của chị có thể giảm một ít."

"Trong tiệm cũng không thiếu chút tiền này, lúc trước em còn chuẩn bị tặng tiền lương cho chị, hiện tại nhiều nhất là không tăng thêm, nơi nào có đạo lý còn giảm đi." Nguyễn Miên Miên cự tuyệt nói.

Chu Linh nói không lại cô, chỉ có thể nói: "Ừay về sau em không cần lại phát bao lì xì cho chị."

Nguyễn Miên Miên nghĩ không cho chị bao lì xì, có thể ở sinh nhật hoặc ăn tết cho An An bao lì xì, vì thế gật đầu đồng ý.

Thời gian nghỉ ngơi luôn là đặc biệt nhanh, ăn qua cơm chiều, buôn bán buổi chiều lại bắt đầu.

An An ngồi ở lối đi nhỏ ngoài phòng bếp, ăn khoai tây chiên thơm ngào ngạt mà Nguyễn Miên Miên làm riêng cho bé, bà Vương thì ở trong phòng bếp hỗ trợ.

"Đông Đông cháu cũng biết làm khoai tây chiên, cảm giác so với mua ở bên ngoài còn ngon hơn." Bà Vương một bên bận rộn một bên dùng dư quang nhìn về phía An An bên ngoài, thấy bé ăn ngon lành như vậy, tươi cười hiền từ.

Nguyễn Miên Miên cười nói: "Ừay lần sau An An muốn ăn bà liền trực tiếp mang bé lại đây."

Nếu là cái khác, bà Vương chưa chắc sẽ đáp ứng, nhưng bà lo lắng khoai tây chiên bên ngoài dùng loại dầu không tốt, hoặc là không vệ sinh, nhưng cô tình trẻ con lại thích ăn mấy cái này, vì thế nói: "Ừay bà thay An An cảm ơn cháu trước."

Bà Vương không phải lần đầu tiên tới đây hỗ trợ, bởi vậy đối với mấy việc trong tiệm còn tính là quen thuộc. Có bà ở đây, mặc dù buổi chiều rõ ràng khách tới trong tiệm ăn tăng lên nhiều, trong tiệm cũng còn tính là chưa quá mức bận rộn.

Buôn bán buổi chiều bắt đầu, khách tới trong tiệm không ít, nhưng lại không ầm ĩ, bởi vì người nhận được cơm chiên đều vui vẻ vào ăn, căn bản không có thời gian nói chuyện.

Trong tiệm chỉ rộng từng đó, khách hàng trẻ **H** cơ bản đều là ghép bàn ngồi chung, ngay từ đầu có lẽ có chút không thích ứng, nhưng tới vài lần sau thành thói quen, ngẫu nhiên còn có thể cùng người ngồi cùng bàn tán gẫu một chút.

Lúc này, một vị khách mới vừa ăn xong cơm chiên tôm bóc vỏ, cả mặt đầy thỏa mãn, dư quang quét đến người bên cạnh, thấy hân hửng chén cơm chiên tôm bóc vỏ, ăn với tư thái có vài phần bi tráng, không khỏi nói: "Cơm chiên tôm bóc vỏ không ngon sao? Người anh em có biểu tình này là có ý tứ gì?"

"Ngon, chính là quá ngon, nghĩ đến ăn xong đĩa này liền không có nữa, lòng tôi khó chịu." Con tôm bóc vỏ

to, tươi này, cơm chiên vàng ruộm, thơm nức này, ngay cả cà rốt bên trong cũng đặc biệt ngon, một ngày ăn ba bữa cũng không đủ.

"Chỉ là ngày mai nghỉ bán một ngày mà thôi, cũng không đến mức như thế." Nam khách hàng an ủi.

"Về sau bà chủ cũng chỉ buôn bán nửa ngày, buổi trưa tôi tương đối bận, chưa chắc có thời gian mỗi ngày tới đây ăn."

Nghe được lời này, một vị khách khác ngồi cùng bàn nhin không được chen vào: "Ai mà không nghỉ tới chứ? Dù sao tôi đã chuẩn bị đóng gói thêm mấy phần cơm chiên, mang về để trong tủ lạnh ăn dần."

"Đợi lát nữa tôi cũng mua một ít mang về."

Nghe được bọn họ nói chuyện phiếm, người bàn bên cạnh cũng nhin không được mở miệng nói: "Buôn bán nửa ngày còn tốt, chờ tới khi thi đại học xong, bà chủ trực tiếp đóng cửa hàng, kia mới là chân chính khó chịu, cho nên à, mọi người nên biết quý trọng hiện tại đi."

Lời này vừa nói ra, đại bộ phận khách hàng đều nhin không được kêu rề **H**. Chỉ có một vị khách khách biệt, có suy nghĩ "Sáng nay có rượu sáng nay say" thấy cách thời gian thi đại học còn có một năm, cho nên cũng không gấp.

"Hai phần cơm chiên tôm bóc vỏ, một phần cơm chiên lạp xưởng khoai tây..... Một phần cơm chiên Dương Châu đóng gói mang đi."

"Cơm chiên tôm bóc vỏ, chiên cơm tóp mỡ, cơm chiên thịt ớt..... đậu phộng rang mang về."

Chờ Chu Linh từ phòng bếp ra tới, nhóm khách trong tiệm đã chịu kích thích đều sôi nổi mở miệng tỏ vẻ muốn mua mang về.

Chu Linh một bên đầu đầu, một bên chạy vào trong lấy ra quyển sổ nhỏ ghi lại.

"Mấy người cũng thật quá đáng, ăn không hết còn muốn mang đi?"

"Đúng vậy, mấy người làm vậy rất mất thời gian, người tới sau không cần ăn sao?"

Mấy người còn đang đợi chỗ ngồi nhìn thấy bọn họ ăn sắp xong còn gọi thêm cơm chiên đóng gói mang đi,

nhìn không được nói.

"Có bán linh đọi lát nữa mấy người đừng mua mang về!" Ngồi ở trước bàn, có người trực tiếp đáp lại.

Hôm nay là ngày cuối cùng buôn bán cả ngày, ngày mai còn muốn nghỉ một ngày, cho nên, không mua mang về là không có khả năng, chỉ có mua thêm về mấy phần cơm chiên, mới có thể duy trì sinh hoạt ngày mai.

Vì thế, khách đang xếp hàng đợi cơ bản không hề rãng, chỉ có người còn nhìn không được nói thảm: "Vậy mấy người cũng mua ít một chút chứ, gọi nhiều như vậy ăn hết sao....."

Bởi vì mỗi người đều mua thêm mang đi, hơn nữa số lượng còn không ít, sau bếp Nguyễn Miên Miên căn bản lo liệu không hết.

Một lát sau, Chu Linh không thể không ra ngoài thông báo, tỏ vẻ mỗi vị khách nhiều nhất chỉ có thể mua hai phần cơm chiên mang về.

Kết quả, nơi đầu cũng có nhân tài, thế nhưng có người từ trong tiệm đi ra ngoài lượn một vòng lại quay vào trong tiệm một lần nữa.

Thị lực rất tốt, trí nhớ cũng không kém Chu Linh đỡ khóc đỡ cười mà nhìn về phía những người này nói: "Xin lỗi, ngài vừa mới đã đóng gói một phần cơm chiên tôm bóc vỏ, một phần cơm chiên ốc đồng, mỗi vị khách chỉ có thể mua về hai phần cơm chiên thôi ạ."

Thấy cô còn nhớ rõ cả món mình mua, người nọ chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi.

Nhưng mà, còn có mấy người chưa từ bỏ ý định, cách này không thành, lại nghĩ cách khác.

Một lát sau, mấy ông lão, bà lão trước sau đi vào trong tiệm, nói muốn mua mấy phần cơm chiên mang đi.

"Đông Đông đang bận lắm, mấy ông bà muốn ăn cơm chiên lúc nào ăn chẳng được, lúc này tới xem nào nhiệt làm gì." Bà Vương nhìn đến bọn họ tới, không khỏi nói.

Một bà lão giải thích: "Nào phải, là có người nhờ tôi mua hộ, bà nói hiện tại người trẻ tuổi cũng quá lười, đã đến đầu ngõ rồi, kết quả cách trong tiệm có mấy bước cũng không đi, còn phải tốn năm đồng nhờ tôi mua

hộ. ""Tôi cũng là đi mua hộ thôi. Vẫn đi tôi đang ở trong vườn trồng rau, bỗng nhiên có cô gái chạy tới, nói cho mười đồng, nhờ tôi lại đây mua hai phần cơm chiên. ""

Chương 128

Editor: Thienyetkomanhime

"Ha! Mười đồng? Bà gặp được cô gái thật hào phóng, tôi cũng mới có năm đồng."

"Năm đồng cũng không ít, khác gì tự dưng nhặt được tiền đâu, nên thấy đủ."

"Gi? Đây người trẻ tuổi là nghĩ như thế nào vậy!" Bà Vương không đoán được đối phương là khách vừa từ trong tiệm đi ra ngoài, cảm thấy có chút không thể lý giải.

Nhưng thật ra mấy người khách khách ngồi trong tiệm nghĩ một chút liền minh bạch là chuyện gì, cảm thấy có thể học theo một chút.

Theo sau, Chu Linh ra tới, phát hiện trong tiệm bỗng nhiên nhiều thêm mấy ông bà hàng xóm, hỏi nhiều hai câu, lập tức đoán được mọi chuyện.

"Cô chủ, hình như có khách trả tiền nhờ mấy ông lão, bà lão trong hẻm giúp bọn họ mua com chiên mang đi." Chị tiến vào phòng bếp, bắt đầu đi nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cũng có chút bất đắc dĩ: "Bọn họ trả bao nhiêu tiền?"

"Hình như là năm đồng, đặc biệt có người hào phóng thậm chí trả tới mười đồng, đem mấy ông lão, bà lão vui mừng không thôi."

Đại khái là tư tưởng bất đồng, trong mắt mấy người già ở đây, tựa hồ sẽ không coi thời gian của mình là tiền bạc. Ngày thường vì được tặng mấy quả trứng gà, bọn họ đều nguyện ý đi làm hoạt động địa phương, hiện tại chỉ có đi vài bước mua giúp hai phần com chiên là có thể cầm tiền mặt, đối với bọn họ mà nói, không khác gì nhặt được tiền, bọn họ đương nhiên cao hứng.

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Chu Linh hỏi cô.

"Thôi, cứ bán cho bọn họ bình thường."

Nguyễn Miên Mân nghĩ người làm như vậy hẳn là không nhiều lắm, hiện tại bọn họ cao hứng, mấy ông lão, bà lão cũng cao hứng, không cần thiết làm mọi người đều không thoải mái, dù sao ngày mai nghỉ ngơi, nhiều nhất là hôm nay đóng cửa trễ chút.

Chu Linh kỳ thật cũng có chút rối rắm, một phương diện sợ quá nhiều việc, Nguyễn Miên Mân lo liệu không hết, một phương diện thấy mấy ông lão bà lão vui vẻ như nhất được tiền, lại không muốn làm bọn họ mất hứng. Nghe được Nguyễn Miên Mân nói, chị mới không cần tiếp tục rối rắm, sau khi gạt đầu tiếp tục bận rộn.

Ngày hôm nay, vẫn luôn bận rộn đến 10 giờ rưỡi mới có thể đóng cửa. An An ngày mai còn muốn lên đài biểu diễn, hơn 8 giờ tối, bà Vương liền mang bé trở về trước.

Lúc này, Chu Linh vệ sinh trong tiệm xong, cùng Nguyễn Miên Mân tạm biệt liền đơn độc rời đi. Nhìn theo chị ra khỏi hẻm nhỏ, Nguyễn Miên Mân đang muốn đóng cửa, liền nhìn thấy một nữ sinh từ ngoài hẻm chạy tới.

"A! Đã đóng cửa....." Nữ sinh chạy tới cùng cô bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy cô chuẩn bị đóng cửa, thất vọng nói.

Nguyễn Miên Mân đang định nói cho cô gái, ngày mai không buôn bán, có thể chờ ngày kia lại qua đây, liền thấy cô bỗng nhiên không tiếng động khóc lên, nước mắt chảy thành chuỗi từ trề **I** má chảy xuống.

Cô biết cơm chiên nhà mình rất được khách hàng yêu thích, nhưng hẳn là không tới mức ăn không được liền phải khóc chứ?

Nguyễn Miên Mân bị nước mắt của cô bé làm kinh ngạc, đem cái cửa còn chưa hoàn toàn đóng lại mở ra nói: "Em tiến vào trước đã."

Phát hiện chính mình thế nhưng bật khóc nữ sinh giơ tay lau mặt, rũ đầu giải thích muộn màng: "Ừa rồi em chạy quá nhanh, có hạt cát rơi vào mắt, nếu đã đóng cửa, liền không quấy rầy chị nữa."

"Chỉ là thấy không còn khách mới đóng cửa, em vào đi."

Nguyễn Miên Man nói xong, người đang rũ đầu lặng lẽ liếc nhìn cô một cái, thấy biểu tình cô ôn hòa, cũng không có cái gì từ chán ghét lúc này mới đi theo vào.

"Muốn ăn cái gì?" Đem người vào tiệm ngồi xuống, thấy cô bé không nói lời nào, Nguyễn Miên Man chủ động hỏi.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Có thạch không ạ? Em nghe bạn học nói, trong tiệm có thạch hoa quế đặc biệt ngon."

"Có." Nguyễn Miên Man gật đầu, đi vào tủ lạnh lấy thạch ra cho cô gái.

Lúc cô xoay người đi, nữ sinh ngồi ở trong tiệm đem mặt chôn ở cánh tay lại khóc một hồi, ngay sau đó như là sợ bị phát hiện, móc ra khăn giấy vội vàng đem nước mắt nước mũi lau khô.

Vài phút sau, Nguyễn Miên Man bung một chén thạch hoa quế đường đỏ đặt tới trước mặt cô gái. Thạch vốn dĩ trong suốt, nhưng bởi vì có nước đường đỏ, thoạt nhìn có màu đỏ sậm, mặt trên được rải chút nho khô cùng đậu phộng, tản ra mùi thơm hoa quế, thoạt nhìn thập phần mê người.

"Cảm ơn." Nói lời cảm ơn xong, nữ sinh trước bàn cầm lấy cái muỗng ăn một ngụm.

Ấn miếng thạch hoa quế trơn mềm ngon miệng, thanh hương thơm ngọt có thể chảy tới tận đáy lòng, hơi xóa tan một chút tâm trạng không vui.

Lúc cô gái ăn thạch, Nguyễn Miên Man đánh giá vị khách này, đoán đại khái cũng chỉ khoảng 13-14 tuổi, hẳn là còn đi học.

"Sao muộn như vậy em còn tới ăn thạch hoa quế?" Thấy cô ăn được non nửa chén thạch rồi, cả người tựa hồ bình tĩnh hơn chút, Nguyễn Miên Man nhẹ giọng hỏi.

"Mới vừa xong tiết tự học buổi tối ạ." Trừ bỏ thạch hoa quế vốn dĩ dẻo mềm, cùng nước đường đỏ ngọt ngào, thêm nho khô có chút vị chua ngọt, thêm đậu phộng có vị thơm giòn, làm người ăn không tự giác thả lỏng hơn.

"Người trong nhà có biết em tới đây không? Có cần gọi điện về nhà không, miễn cho bọn họ lo lắng."

Nguyễn Miên Man dứt lời, nữ sinh đang ăn thạch hoa quế lập tức phản bác: "Bọn họ mới không lo lắng cho em!"

Có lẽ là ăn thạch hoa quả quá ngon, hoặc là cô bé đang cần người tâm sự, phản bác xong liền chủ động nói tiếp: "Từ khi em trai ra đời, bọn họ chỉ quan tâm tới nó, đã sớm không quan tâm em....."

Kể tiếp, Nguyễn Miên Miên an tĩnh nghe cô bé oán giận rất nhiều, đại khái chính là người trong nhà chỉ yêu chiều em trai, bố mẹ đều không hiểu cô, trong trường học có mấy nữ sinh đáng ghét thường xuyên kiểm chuyện cùng cô, bạn thân gần đây lại có bạn mới, giáo viên tiếng Anh thực không thích cô.....

Này đó, đại khái phiên nào chung của rất nhiều đứa trẻ đang tuổi dậy thì, bất quá, dẫn tới cô sau tiết tự học buổi tối liền không về nhà, tối muộn còn chạy tới ăn thạch hoa quả lại là do ——

Buổi chiều cô tan học về nhà, biết được người trong nhà đem con chó cô nuôi từ nhỏ đi tặng người khác, người trong nhà còn kiên quyết không nói cho biết là tặng đi đâu, cô chỉ có thể tìm khắp nơi, cuối cùng tiết tự học buổi tối liền đến muộn, bị giáo viên phê bình trước mặt học sinh cả lớp.

Chịu đựng hết tiết tự học buổi tối, tâm tình cô thật sự không tốt, không muốn ngồi tại trường học, cũng không muốn về nhà, nơi nơi hoảng loạn lại vô tình đi vào phụ cận hẻm Hồ Lô, nhớ tới bạn học nói nơi này có cửa hàng bán thạch hoa quả đặc biệt ngon, tâm tình không tốt liền thích ăn chút đồ ngọt vì thế cô liền tới đây tìm.

Nguyễn Miên Miên nghe cô kể lại con chó kia là mẹ cô mang về, người trong nhà đều thực thích nó, nuôi từ nhỏ tới lớn, cảm thấy hẳn là sẽ không tùy tiện tặng ra bên ngoài, vì thế nói: "Em có hỏi qua người nhà vì sao muốn đem chó tặng cho người chưa?"

"Chocolate từ nhỏ ở nhà của em lớn lên, trong mắt em không khác gì người nhà, dù là lý do gì bọn họ cũng không thể đem chocolate cho người khác!"

Nói như vậy, hiển nhiên là cô không hỏi qua, Nguyễn Miên Miên nói: "Em nói đúng, nhưng việc đã đến nước này, cùng người nhà nào loạn cũng vô dụng, còn không bằng tìm ra nguyên nhân trước, sau đó xem có thể dùng bệnh hốt thuốc hay không, khuyên bọn họ đem Chocolate mang về."

Đại khái là cảm thấy Nguyễn Miên Miên nói có đạo lý, nữ sinh không mở miệng nữa.

Nguyễn Miên Miên cũng không nói nữa, nhìn cô ăn xong một phần thạch hoa quả liền nói: "Đã khuya, mau gọi điện thoại về nhà để bố mẹ tới đón em đi."

"Không cần." Nữ sinh lắc đầu, đại khái là cảm thấy bà chủ thoát nhìn xinh đẹp lại ôn nhu, nhìn không được nói, "Em, em có thể lưu tại nơi này không? Em có thể giúp chị làm việc!"

"Không được, thuê lao động trẻ em là phạm pháp." Nguyễn Miên Miên nói.

Nữ sinh phản ứng nhanh nhẹn: "Không trả tiền liền không tính là thuê, em giúp chị làm việc, chị chỉ cần bao ăn bao ở là được."

Nguyễn Miên Miên khẽ cười một tiếng nói: "Áp bức lao động trẻ em, chị sợ tội danh càng nặng hơn."

Dứt lời, thấy cô còn muốn nói cái gì, Nguyễn Miên Miên nói: "Được rồi, không nói giỡn nữa, em vẫn nên gọi điện thoại cho người nhà đi, không phải còn chưa tìm được chó trở về sao? Chị tin tưởng, trải qua chuyện lần này em tan học không trở về nhà, em nói chuyện hãn hoi, bọn họ hẳn là sẽ nghe một ít ý kiến của em."

Nữ sinh nghe thấy Nguyễn Miên Miên nhắc tới "Chocolate" của mình, trầm mặc vài giây mới nói: "Bọn họ còn lâu mới nghe vào, nếu biết em đi lang thang không về nhà, không đánh em một trận là may rồi."

"Em đem số điện thoại nói chị chị, chị thay em nói chuyện với bố mẹ." Nguyễn Miên Miên nói. Cuối cùng, nữ sinh vẫn nói ra số điện thoại của người nhà.

Điện thoại vừa kết nối, đối phương biết được con gái ở trong tiệm Nguyễn Miên Miên, ngữ khí thập phần vội vàng hỏi rất nhiều vấn đề.

Nguyễn Miên Miên trấn an nói: "Hai người yên tâm, cô bé không có việc gì, chỉ là tìm chó lại lạc đường cho nên tới chỗ tôi bên này, hai người tới đón con bé một chút đi. Địa chỉ là..... Phía đông hẻm Hồ lô tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, dạ dạ, tốt, không cần khách khí."

Cúp điện thoại, Nguyễn Miên Miên nhìn về phía nữ sinh đối diện nói: "Bọn họ vẫn rất lo lắng cho em, đặc biệt là mẹ em, nghe ngữ khí như đang khóc, đợi lát nữa em hãy nói là đi tìm chó nên bị lạc đường, lại làm nũng một chút, bọn họ khẳng định không nỡ trách em, nói không chừng còn sẽ đón chó của em trở về."

"Dạ." Nữ sinh trong miệng nói cũng là không định về nhà, trong lòng khéo đang nghĩ muốn như vậy không về nhà sợ người nhà tức giận nên mới không dám về, hiện tại cố ý trốn khỏi nhà đi được Nguyễn Miên Miên giải thích thành đi lạc, lý do vẫn là đi tìm chó của mình, tức khắc thả lỏng lại, "Cảm ơn chị."

"*Thật sự muốn cảm ơn chị thù đồng ý với chị một việc.*" Nguyễn Miên Man nhìn cô nói.

Nữ sinh gật đầu, một bộ dạng chuyện gì đều đồng ý: "*Dạ, chị nói đi.*"

"*Bàn sau buổi tối đứng lại chạy loạn bên ngoài một mình, không an toàn.*" Nguyễn Miên Man nói xong, sợ cô bé không để trong lòng, lại bổ sung, "*Lúc trước ngay tại ngõ nhỏ này, đã xuất hiện chuyện cướp bóc giữa ban ngày, thứ bị cướp chính là một bông hoa tai của một bà lão, đôi phương lúc ấy đuổi tay túm mạnh và nhanh, thiếu chút nữa đem vành tai bà lão kéo đứt.*"

Nữ sinh nghe xong, bỗng nhiên cảm thấy lỗ tai có chút đau, vội gật đầu nói: "*Được, em nhớ kỹ.*"

Đồng ý xong, cô có chút cảm động, cảm thấy bà chủ thật tốt bụng, nếu mình có một người chị gái như vậy thì thật tốt. Mười phút sau, một đôi vợ chồng đi vào trong tiệm, người đàn ông cảm ơn Nguyễn Miên Man rồi rít, người phụ nữ ôm con gái thật chặt không buông tay.

"..... Sớm biết rằng con đứa nhỏ này ngang bướng như vậy, đã nói thật với con ngay từ đầu, chocolate không phải là đem tặng cho người khác, mà là lúc tán bộ trong tiểu khu bị xe đụng phải không cứu được, bố mẹ sợ con thương tâm mới nói là tặng cho người ta."

Nghe được sự thật, nữ sinh "Oa" một tiếng liền khóc.

Lúc người mẹ ôm con gái dỗ dành, thấy thời gian đã khuya, gương ngừng lại quây rầy nhà người ta, không khỏi nhìn chồng mình. Người chồng lập tức móc ra một ít tiền mặt, nhất định bắt Nguyễn Miên Man nhận lấy, coi như là cảm ơn.

"*Không cần, chỉ là chuyện nhỏ không tốn công sức gì mà thôi. Hai người có thời gian vẫn nên nói chuyện nhiều với đứa nhỏ.....* Một khác, hôm nay cô bé bởi vì đi tìm chó nên đến trễ bị giáo viên phê bình, hai người có thời gian nên thay cô bé tìm giáo viên giải thích một chút." Nguyễn Miên Man cũng nhìn ra, đôi vợ chồng này vẫn rất yêu thương nữ nhi, lúc này mới nhiều lời hai câu.

"*Tốt tốt, hôm nay thật là cảm ơn cô, bằng không con nhóc này nếu xảy ra chuyện gì, tôi cùng mẹ nó cũng không biết làm sao bây giờ.*" Thấy cô kiên quyết không chịu lấy tiền, người đàn ông luôn nói lời cảm ơn mãi, mang theo vợ con rồi đi.

Tiền bọn họ đi, Nguyễn Miên Man đem cửa chính khóa chặt, lúc dọn chén lại phát hiện phía dưới ghế nhưng để một tờ hai mươi đồng được gấp thành hình trái tim. Cô cười lắc đầu, không nghĩ ra cô bé kia dùng

cách nào dưới mí mắt mình mà có thể yên lặng gặp được hình trái tim như vậy.

Rửa mặt xong, Nguyễn Miên Man cầm lấy "Trái tim" lên lầu, tùy tay kẹp ở trong một quyển sách trong ngăn kéo, trong lòng lại nghĩ, chờ lần sau nhìn thấy cô bé đó, đem tiền trả cho cô.

Ngày 01/06 cùng ngày, không cần buôn bán Nguyễn Miên Man rút cuộc ngủ nướng một giấc, thẳng đến 8 giờ mới rời giường.

Xuống lầu ăn xong bữa sáng, cô lấy ra quà tặng chuẩn bị sẵn cho An An cùng với nước, hộp trái cây cho vào túi đi tới nhà bà Vương hội họp cùng mọi người.

"Đông Đông tới đó há? Ăn sáng chưa?" Bà Vương nhìn thấy cô, cười hỏi.

Nguyễn Miên Man gật đầu: "Ăn rồi ạ."

"Vậy là tốt rồi, vậy chúng ta hiện tại xuất phát thôi." Bà Vương nói xong, chờ Chu Linh cũng từ trong nhà ra tới, xoay người bắt đầu khóa cửa.

Hôm nay, các bạn nhỏ vẫn là theo thời gian bình thường tới nhà trẻ, phụ huynh thì 8 giờ rưỡi mới đến nhà trẻ, 9 giờ 20 phút, buổi biểu diễn ngày 01/06 chính thức bắt đầu.

Đi trẻ II đường tới nhà trẻ, bà Vương nhìn trẻ II tay Nguyễn Miên Man có một cái túi rất lớn không đựng cái gì, hiếu kỳ nói: "Cháu mang theo cái gì vậy? Lớn như vậy."

"Tặng chút quà cho An An ạ." Bất nữa đều biết, Nguyễn Miên Man cũng không ý giấu giếm.

"Cần gì tốn kém như thế chứ!" Bà Vương lập tức nói.

Chu Linh nghe nói là quà cho con gái, cũng vội nói: "Ngày hôm qua em khắc cho con bé mâm trái cây đã là quà tặng quá tốt rồi, không cần lại chuẩn bị mấy thứ này."

"Tết thiếu nhi tổng cộng cũng chỉ có thể đón mấy năm, trẻ con cao hứng là tốt rồi." Nguyễn Miên Man nói.

Cô mua cũng đã mua, lại kiên trì muốn tặng, Chu Linh cùng bà Vương cũng không nói cái gì nữa, chỉ có thể đem ý tốt của cô ghi tạc trong lòng.

Nguyễn Miên Miên vẫn là lần đầu tới nhà trẻ, đi theo bà Vương cùng nhau tiến vào, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

Biểu diễn được tiến hành ở sân khấu mới lắp tại sân thế Qu của nhà trẻ, dưới đài xếp rất nhiều ghế nhỏ, các phụ huynh tới đây, dựa theo vị trí của con trẻ trong lớp mà ngồi xuống.

Bởi vì Nguyễn Miên Miên ngày hôm qua làm mâm trái cây xinh đẹp, phụ huynh của An An ở lớp hai rất được mọi người chú ý, lúc vừa tới mấy phụ huynh nhìn thấy các cô, chủ động mở miệng chào hỏi.

Chờ từ trong miệng mẹ An An biết được, người làm mâm trái cây chính là cô gái bên cạnh thiếu, mọi người đều sôi nổi khen ngợi.

"Cô cũng quá lợi hại, làm mâm trái cây như một tác phẩm nghệ thuật vậy."

"Đúng vậy, con trai tôi về nhà vẫn luôn nháo muốn có một cái giống như vậy, cô nói xem chúng tôi làm thế nào ra được!"

Theo sau, bởi vì có phụ huynh hỏi chuyện, Nguyễn Miên Miên sẽ dạy các cô một ít tiểu xảo. Trò chuyện trò chuyện, biết được cô còn biết nấu nướng, lại có người bắt đầu thỉnh giáo trù nghệ của cô.

Trong quá trình chờ biểu diễn bắt đầu cũng nhàn rồi, Nguyễn Miên Miên cũng nguyện ý cùng mấy phụ huynh nhiệt tình tâm sự.

Bất quá, chờ trong đó có một người mở miệng hỏi cô có bạn trai chưa, tỏ vẻ muốn giới thiệu đối tượng cho cô, bên tai Nguyễn Miên Miên nóng lên, tức khắc không muốn nói chuyện tiếp nữa.

"Con bé còn nhỏ lắm, sang năm còn muốn thi đại học, sao có thể tìm đối tượng bây giờ." Vẫn là bà Vương nói một câu, những người khác mới tiếc nuối đánh mất ý niệm giới thiệu đối tượng.

Chương 129

Editor: Thienyetkomanhme

Lại một lát sau, biểu diễn bắt đầu, mọi người không rảnh nói chuyện. Nguyễn Miên Miên thờ phào một hơi, cũng nhìn về phía trê **H** đài.

Biểu diễn là bắt đầu từ lớp lá, ở giữa xen kẽ lớp chồi, mẫu giáo bé Lần đầu xem biểu diễn của các bạn nhỏ, Nguyễn Miên Miên thấy đáng yêu không chịu nổi, các bạn nhỏ ở trê **H** sân khấu vừa hát vừa nhảy quá đáng yêu, cũng cầm lấy di động chụp lại giống như mọi người. Chụp xong, cô thuận tay chia sẻ cho Tư Cảnh Lâm.

Lớp hai bắt đầu biểu diễn, một đám nhóc tỳ mặc quần áo đáng yêu ở phía trê **H** nhảy nhót, tuy rằng không quá chính tề, còn có bé quên động tác, hoặc là nhìn thấy bố mẹ liền bật khóc, nhưng chính thế vẫn rất không tồi.

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy Tiểu An An đứng ở hàng đầu tiên, toàn bộ quá trình đều nhảy rất nghiêm túc, thậm chí còn duỗi tay đem một bạn nữ quên chỗ đứng kéo trở về, một bên quay video lại một bên cười.

Chờ các bé kết thúc biểu diễn, đã là giữa trưa, An An biểu diễn xong về lại bên người, Nguyễn Miên Miên liền đem quà tặng mang theo cho bé: "Đây là chị cùng..... anh Tư mau quà cho em."

Cô rối rắm về vấn đề xưng hô một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn là "anh" mà không phải là "chú".

"Cảm ơn chị!" An An nói xong, gấp không chờ nổi mở ra bọc quà, sau đó kinh hỉ mà kêu không ngừng.

Đó là một bộ búp bê Barbie tinh xảo, đừng nói An An, chính là Nguyễn Miên Miên lúc mới nhìn thấy cũng rất thích. Bên cạnh mấy bạn nhỏ nhìn thấy quà của An An, cũng kêu lên theo, sau đó cũng đều kêu muốn. Cuối cùng, vẫn là Nguyễn Miên Miên lấy ra salad hoa quả mình mang tới để trấn an các bạn nhỏ khác.

Buổi chiều, nhà trẻ được nghỉ nửa ngày, bà Vương cùng Chu Linh muốn mang An An đi công viên giải trí chơi, Nguyễn Miên Man không nghỉ quây rầy người một nhà bọn họ, một mình trở lại hẻm Hồ Lô.

Cô còn chưa tới hẻm, lại nhận được điện thoại của Tư Cảnh Lâm trước, hỏi cô hiện tại ở đâu.

"Em mới vừa xem xong biểu diễn, An An biểu hiện rất tuyệt, các bạn nhỏ khác trong nhà trẻ cũng rất đáng yêu, đặc biệt là các bé mẫu giáo..... Hiện tại chuẩn bị trở về, đã đến ngoài hẻm Hồ Lô rồi ạ." Nguyễn Miên Man nắm di động ngửa khí nhẹ nhàng kể lại.

Tư Cảnh Lâm kiên nhẫn nghe cô biểu đạt sự yêu thích với độ đáng yêu của các bé trong nhà trẻ xong, kéo cửa xe xuống, quay đầu quả nhiên nhìn thấy cô bé cách đó không xa đang chuẩn bị đi vào ngõ nhỏ. Cô hôm nay mặc một thân váy hồng nhạt, đính đầu mang theo một cái mũ hồng nhạt cùng màu, còn có cả cánh mũ, thoạt nhìn so với ngày thường nghịch ngợm đáng yêu thêm một chút.

Tư Cảnh Lâm đánh giá cô, thẳng đến khi người sắp vào ngõ nhỏ mới mở miệng nói: "Đông Đông, quay đầu lại."

Thanh âm trầm thấp từ tính từ trong di động cùng bên ngoài cùng lúc truyền đến, Nguyễn Miên Man mang theo nghi hoặc quay đầu.

Lúc nhìn thấy người đứng cách đó không xa, nghi hoặc trở **II** mặt cô nháy mắt biến thành kinh hãi: "Anh Cảnh Lâm, sao anh lại tới đây!"

Thấy cô cúp điện thoại xong chạy chậm về phía mình, hai cái cánh nhỏ trên **II** mũ như muốn bay lên, Tư Cảnh Lâm theo bản năng muốn vươn tay đem người đang chạy tới ôm vào trong lòng ngực.

Nhưng mà, anh vẫn khắc chế, rốt cuộc quan sát lâu ngày không khó để nhìn ra, cô bé kỳ thật có chút bảo thủ, luôn cố bảo trì khoảng cách với người khác phái.

Đối mặt với anh, tuy rằng so với người khác phái bình thường tốt hơn một chút, nhưng cũng sẽ tận lực tránh tiếp xúc tay chân.

Bất quá, suy nghĩ cô từ nhỏ là được nuôi lớn bên người hai ông bà cụ, trường bồi thân cận lại ra đi quá sớm, Tư Cảnh Lâm cũng có thể hiểu phần nào. Cuối cùng, lúc cô ngừng lại cách mình một bước, Tư Cảnh Lâm chỉ là gơ tay khắc chế mà chạm vào cái cánh nhỏ trên **II** đầu cô một chút.

Nhận thấy được động tác của anh, Nguyễn Miên Man có chút ngượng ngùng mà sờ cái mũ trẻ **II** định đầu: "Đây là nhà trẻ phát cho, dùng để che nắng khi xem biểu diễn ạ."

"Rất đáng yêu." Tư Cảnh Lâm nhìn khuôn mặt cô trong trắng lộ hồng, không biết là khen mũ hay là khen người.

Nguyễn Miên Man được khen lại hơi rũ mắt xuống, có chút muốn đem cái mũ hơi trẻ con này lấy xuống, bắt quá, nghĩ đến lúc trước có người bạn nhỏ đem cái mũ bỏ xuống nháy mắt đầu tóc đều rối tung lên, rốt cuộc vẫn là không có làm như vậy.

"Đi lên xe trước." Hôm nay có chút nóng, Tư Cảnh Lâm thấy cô tuy rằng không ra mồ hôi, nhưng sắc mặt lại so với ngày thường hồng hơn một ít, mở miệng nói.

Nguyễn Miên Man đi theo anh ngồi vào trong xe sau mới nhớ tới: "Chúng ta định đi đâu ạ?"

Cô vốn dĩ cho rằng anh là lại đây ăn cơm sau dạy mình học, nhưng hém Hồ Lô ngay ở phía trước, bọn họ hiện tại lại lên xe, hiển nhiên không giống như trong suy nghĩ của cô.

"Mang em đi chơi." Tư Cảnh Lâm nói xong, cầm lấy một cái túi có chút lớn bên cạnh đưa tới trước mặt cô, "Ngày lễ vui vẻ."

Nguyễn Miên Man nháy mắt nhìn hộp quà trước mặt, hai tay đều ôm không hết, quay đầu nhìn về phía anh: "Nhưng, chính là, ngày 01/06 không phải là ngày lễ của các bạn nhỏ sao?"

"Các bạn không còn nhỏ cũng có thể có quà." ngữ khí Tư Cảnh Lâm ôn nhu.

Đối diện với hai tròng mắt mỉm cười của anh, tim Nguyễn Miên Man bỗng nhiên chạm một nhịp, đồng thời hốc mắt có chút nóng lên.

Hai đôi tình thân đều nông cạn, mới vừa rồi lúc ở nhà trẻ, cô nhìn thấy hình ảnh những đứa trẻ đồ biểu diễn xong liền chạy đến bên người bố mẹ làm nũng, không tránh được có chút hâm mộ. Hiện tại, lại có người đối xử với cô như trẻ nhỏ, chuẩn bị quà tặng, trong lòng Nguyễn Miên Man vui vẻ lại có chút áy náy, áy náy mình không có chuẩn bị quà tặng cho anh.

"Mở ra nhìn xem có thích hay không." Tư Cảnh Lâm tặng quà là muốn cô vui vẻ, nhưng lại thành chọc cô khóc, thấy trong mắt cô long lanh ánh nước, chặn lại nói.

"Em rất thích." Nguyễn Miên Man trả lời xong, dưới ánh mắt chờ mong của anh cẩn thận mở ra bọc quà.

"Oa!"

Nhìn thấy đồ vật bên trong, Nguyễn Miên Man nhìn không được hô nhỏ một tiếng. Cô cho rằng mấy trang phục búp bê Barbie tặng cho An An đã rất tinh xảo rồi, không nghĩ tới còn có bộ càng tinh xảo hơn.

Trang phục búp bê Barbie lớn lớn bé bé vài cái được xếp gọn trong phòng để quần áo, thậm chí còn có mô hình xếp thành biệt thự, cùng với các loại nội thất nhỏ xinh bên trong. Tư Cảnh Lâm sờ đi tặng cô cái này, là bởi vì ngày đó đem quà tặng của An An cho cô xem, thấy cô cũng rất thích, liền quyết định tặng cô một bộ.

Thấy hai mắt cô sáng lấp lánh mà nhìn hộp quà trong tay, bộ dáng rõ ràng rất thích, trong mắt Tư Cảnh Lâm nhiễm vài phần sung sướng **H** **g** mà cười nhạt. Nguyễn Miên Man rất thích món quà này, càng cảm động với phần tâm ý này của anh.

Cô chính là kiểu người ai tốt với mình một, liền hận không thể tốt lại với họ mười, lúc này không khỏi suy nghĩ nên tặng lại anh món quà gì. Nếu có thể chuẩn bị từ trước thì có rất nhiều lựa chọn, lúc này, Nguyễn Miên Man nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nghĩ tới cái khăn mới thêu xong còn chưa có sử dụng.

Xã hội hiện đại người dùng khăn tay càng ngày càng ít, bất quá nghĩ đến anh có thói quen mang khăn tay theo người, Nguyễn Miên Man cảm thấy tặng cho anh cũng khá hợp.

Nghĩ bọn họ tuy không phải là anh em ruột, nhưng anh đối xử với mình so với em ruột cũng không kém gì, huống hồ nơi này lại không phải cổ đại, không chú ý nhiều như vậy, Nguyễn Miên Man cuối cùng vẫn là từ trong túi xách lấy ra cái khăn tay đưa qua: "Ngày lễ vui vẻ!"

Tư Cảnh Lâm không nghĩ tới còn có thể nhận được quà đáp lễ, hơi kinh ngạc qua đi, khóe môi khẽ nhếch, khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt đều nhu hòa xuống.

Anh tiếp nhận khăn tay mở ra, phát hiện góc phải bên dưới cái khăn tay trắng thêu một con chim màu vàng đứng ở cành hoa đào, tươi cười càng sâu hai phần: "Tiểu hoàng đế!"

Nguyễn Miên Man nghe vậy, ngữ khí mang theo vài phần giận dữ: "Là chim hoàng oanh!"

Đó là con chim hoàng oanh cô thấy trong sách tập tô của An An, cảm thấy thực đáng yêu, liền thêu ở trê **I** khăn.

"Được, là chim hoàng oanh." Tư Cảnh Lâm không định chọc tức cô, tự nhiên thuận theo lời nói của cô.

Nói xong, anh dùng tay vuốt nhẹ lên tiểu hoàng điều kia rõ ràng là thêu thủ công hỏi: "Đây là tự tay em thêu?"

"Dạ, thêu không tốt lắm, anh đừng tợn đi." Nguyễn Miên Miên gật đầu, có chút ngượng ngùng. Lúc trước cô chỉ một lòng nghĩ tới trù nghệ, hơn nữa mẹ kế cũng sẽ không tốt bụng nhìn người dạy nữ hồng chơ cô, cho nên cô chỉ biết thêu một ít kiểu dáng đơn giản.

"Đông Đông quá khiêm tốn rồi, khăn tay tinh xảo xinh đẹp như vậy, bỏ ra dùng anh có chút tiếc." Tư Cảnh Lâm nói xong, từ trê **I** xe lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo, tùy tay lấy ra vòng tay bên trong ném sang một bên, sau đó đem khăn tay gấp gọn bỏ vào trong.

Nguyễn Miên Miên nhìn anh thật đúng là muốn đem khăn tay cất đi, cũng không biết nói cái gì mới tốt. Không bao lâu, xe dừng lại trong bãi đỗ xe dưới tầng ngầm.

Tư Cảnh Lâm một bên mang cô xuống xe đi thang máy lên lầu, một bên nói: "Nơi này có tiệm cơm Tây cũng không tệ lắm, em muốn ném thử không?"

Tư Cảnh Lâm cảm thấy đồ ăn Trung Quốc ngon thì chính cô có thể tự làm, cho nên mang cô ra ngoài ăn cơm, tự nhiên sẽ nghĩ tới cơm Tây đầu tiên.

"Được nha." Nguyễn Miên Miên còn chưa có ăn qua cơm Tây, thật ra có vài phần hứng thú. Tư Cảnh Lâm có chuẩn bị mà đến, nếu cô không thích cơm Tây, còn có vài cửa hàng khác có thể lựa chọn.

Nếu cô cảm thấy hứng thú với cơm Tây, vậy có thể trực tiếp đi qua. Hai người mới từ thang máy đi ra, giám đốc của hàng liền tự mình chào đón dẫn đường.

Đây là một nhà hàng lộ thiên trê **I** tầng cao nhất, cảnh vật chung quanh đã xinh đẹp lại lộ ra vài phần lãng mạn. Cả nhà hàng này ngoại trừ bỏ bọn họ, cũng không có người khách nào khác.

Sau khi ngồi xuống, Nguyễn Miên Miên tỏ vẻ chính mình không hiểu, để anh làm chủ gọi món, bắt đầu đánh giá cảnh sắc xung quanh. Chờ giám đốc cầm thực đơn lui ra, cô mới nhin không được hỏi: "Nơi này

thật xinh đẹp a, vì sao lại không có khách tới nhỉ?"

"Đại khái là thời gian còn sớm." Tư Cảnh Lâm nói bằng giọng.

Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, bưng lên cốc nước chanh trước mặt uống một ngụm. Vài phút sau, giám đốc mang theo phục vụ lại đây bày đồ ăn.

"Tốc độ ra món thật nhanh." Chờ đồ ăn bày hết lên bàn, Nguyễn Miên Miên thuận miệng nói.

"Sau bếp người nhiều, tự nhiên sẽ nhanh." Tư Cảnh Lâm nói xong, vốn dĩ chuẩn bị đem bò bít tết cắt cho cô, kết quả phát hiện cô còn cắt đẹp và nhanh hơn chính mình.

Nghĩ đến mình thiếu chút nữa xem nhẹ một đầu bếp chuyên nghiệp như cô, Tư Cảnh Lâm không khỏi khẽ cười một tiếng.

"Làm sao vậy? Có chỗ nào em làm không đúng sao?" Nguyễn Miên Miên nghe được tiếng cười của anh, không khỏi ngắc đầu.

Tư Cảnh Lâm nói: "Không có, chỉ là cảm thấy anh cắt bò bít tết thế nhưng còn không bằng em" Nghe vậy, Nguyễn Miên Miên nhấp môi cười rõ lên, sau đó hỏi: "Muốn em cắt giúp anh sao?"

Vốn là thuận miệng hỏi, không nghĩ tới anh thật đúng là đem đĩa của mình đưa lại đây, Nguyễn Miên Miên cười liếc anh một cái, thành thạo đem bò bít tết cắt gọn gàng cho anh.

"Kỹ thuật dùng dao thật tốt." Nhìn đến bò bít tết được ô cắt gọn gàng dễ như trở bàn tay, hình dạng tương đồng lớn nhỏ vừa phải, Tư Cảnh Lâm thành tâm khen một câu.

Chờ thấy cô ăn xong một miếng thịt bò bít tết, anh lại hỏi: "Như thế nào, hợp khẩu vị em chứ?"

"Hương vị không tồi, thịt bò rất tươi, nước sốt cũng được nấu không tồi." Nguyễn Miên Miên gật đầu nói.

Thấy cô hài lòng, Tư Cảnh Lâm lúc này mới yên lòng, xiên một miếng bò bít tết đưa vào trong miệng, cảm thấy hương vị tuy rằng kém hơn hẳn bò năm màu cô làm, nhưng cũng không tệ lắm.

Thịt bò chất lượng hàng đầu được giết trong ngày lại vẫn chuyển bằng đường không về đây, được đầu bếp làm cơm Tây đứng đầu trong nước chế biến, sao có thể khó ăn được.

Nguyễn Miên Man tuy rằng là lần đầu ăn cơm Tây, nhưng ăn xong tổng thể cảm giác cũng không tồi, đối với món ăn hiện đại đa dạng cũng càng hiểu thêm một ít.

Ăn xong cơm trưa, Tư Cảnh Lâm hỏi cô: "Đợi lát nữa là muốn đi công viên giải trí hay là khu trò chơi điện tử?"

Hiển nhiên, vì hôm nay dẫn cô đi chơi lễ, anh đã chuẩn bị không ít. Công viên giải trí Nguyễn Miên Man đã từng thấy trên *HTV*, biết là chỗ như nào, khu trò chơi điện tử lại không hiểu.

"Khu trò chơi điện tử là gì ạ?"

Thấy cô tò mò, Tư Cảnh Lâm nói: "Vậy chúng ta liền đi khu trò chơi điện tử trước."

"Được ạ."

Khu mua sắm phụ cận có khu trò chơi điện tử, hai người ngồi xe đến trung tâm mua sắm, không bao lâu liền đến khu trò chơi điện tử. "Thật náo nhiệt nha!" Nguyễn Miên Man nhìn máy móc bên trong đủ loại kiểu dáng phát ra ánh đèn cùng âm nhạc, cùng với dòng người bên trong, nhin không được nói.

Chương 130

Editor: Thienyetkomanhime

Hôm nay là Tết thiếu nhi, bên trong người mang theo trẻ con đặc biệt nhiều. Tư Cảnh Lâm nhìn thấy nhiều người như vậy, thật ra có chút do dự, nghĩ hay là đổi một chỗ khác, bao hết cả khu rồi mang cô qua chơi.

Nhưng mà, cảnh còn chưa có nghĩ xong, liền thấy cô bé bên người đã tò mò mà chạy vào trong, tò mò nhìn cái máy ngay cạnh cửa ra vào. Nghĩ đến ngày lễ thì không khí cũng rất quan trọng, Tư Cảnh Lâm cuối cùng vẫn quyết định cứ ở chỗ này đi.

Anh nhắc chân đi đến bên cạnh cô bé, cùng cô nghiên cứu cái máy một hồi cái, vệ sĩ xa xa đi theo sau anh đã đổi xong một rổ tiền xu điện tử mang qua đây.

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận xong đưa tới trước mặt cô: "Muốn thử một chút không?"

Nguyễn Miên Miên vừa thấy tiền xu trong rổ, còn tưởng rằng là xu 1 đồng, nhìn kỹ mới phát hiện không phải.

"Em không biết chơi."

Cái máy trước mặt cô là một loại trò chơi đua xe kiểu karting, Tư Cảnh Lâm tuy rằng cũng chưa từng chơi, nhưng nhìn một lúc liền hiểu, bởi vậy nói: "Không sao, tôi nơi này vốn dĩ chính là chơi cho vui mà."

Nói xong, anh trực tiếp cho tiền xu vào, sau đó hướng dẫn cô chơi như thế nào.

Anh cũng cho tiền xu vào rồi, Nguyễn Miên Miên liền thử chơi, ngay từ đầu còn chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình, không một hồi liền nhin không được kêu lên: "A! Sắp đụng mất rồi!"

"Không có việc gì, quẹo hướng bên trái, đừng nóng vội, lần đầu tiên chơi được nha vậy đã rất tuyệt rồi, thử

lại một lần, đúng rồi, chính là như vậy....."

Tư Cảnh Lâm kiên nhẫn hướng dẫn, sau khi cô thất bại một lần lại nhét đồng xu mới vào.

Khu trò chơi điện tử tuy rằng âm ỉ, nhưng hai người bọn họ có giá trị nhan sắc cao như vậy làm người tiền vào, cũng phải nhìn một lúc. Đặc biệt có cô gái nhìn thấy bạn trai nhà người ta lớn lên đẹp trai như vậy, thanh âm cũng dễ nghe, khí chất tốt còn chưa tính, còn có kiên nhẫn, đối lập bạn trai bên người mình còn muốn cướp xu để chơi, cảm thấy thật là không có so sánh không có thương đau.

"Anh nhìn xem bạn trai người ta, không cần anh giống người ta, tốt xấu cũng đừng luôn là đoạt máy của em."

"Nếu em cũng ôn nhu như bạn gái nhà người ta, hà tất anh phải tranh với em."

"Em thấy có anh bị ngứa da thiếu đánh!"

"Ai u ai u, đừng véo anh, cho em chơi, cho em chơi còn không được sao!"

Nguyễn Miên Miên cũng không nghe được thanh âm âm ỉ cách đó không xa liên quan gì tới mình, đang cùng Tư Cảnh Lâm tìm những trò chơi khác cảm thấy hứng thú để chơi.

Không khí trong khu trò chơi điện tử rất dễ cảm nhiễm người ta, Nguyễn Miên Miên chơi xong một trò chơi, Tư Cảnh Lâm nhặt thêm xu trò chơi đưa cho cô, còn chủ động thử trước mấy trò chơi cảm thấy hứng thú.

Lúc này, cô tới trò chơi bóng rổ nhét xu vào, mười mấy trái cũng chưa trúng rổ, liền không cảm thấy hứng thú nữa. Bất quá mới vừa rồi nhét rất nhiều xu, còn dư lại không ít thời gian, không chơi lại có chút lãng phí.

Tư Cảnh Lâm nhìn ra, đem rổ đựng xu trò chơi đưa cho cô, lại đem áo khoác cởi ra.

"Anh giúp em." Thấy anh muốn chơi, Nguyễn Miên Miên đuổi tay tiếp nhận áo khoác bước sang bên cạnh một bước.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô bé cầm áo khoác của mình bên cạnh, cầm lấy một quả bóng ném nhẹ một cái, trực tiếp rơi vào trong rổ.

"Oa! Trúng!" Nguyễn Miên Man vỗ tay nói.

Tư Cảnh Lâm mỉm cười nhìn cô bé còn **kĩch** động hơn cả mình, bắt đầu một quả tiếp một quả liên tục ném không ngừng, mỗi một quả bóng đều thành công rơi vào trong rổ.

"Anh Cảnh Lâm thật là lợi hại." Nguyễn Miên Man thấy anh thề nhưng bách phát bách trúng, vỗ tay không ngừng.

Tuy rằng đối với người chơi bóng rổ mà nói, loại khoảng cách ném bóng này thật sự chính là trò chơi mà thôi, nhưng anh có thể tùy ý ném trúng, tốc độ cũng nhanh như vậy đây, xác thật rất lợi hại, làm người xung quanh nhìn không được vậy lại xem.

"Trời à! Đẹp trai quá!"

"Trê **H** đôi thật sự có nam thần như vậy!"

"Má ơi, vai rộng eo thon chân dài, đúng "gu" tớ!"

"Tớ cũng thế! Anh ấy là bạn trai của tớ thì tốt à!"

Nguyễn Miên Man ngay từ đầu chỉ chú ý tới người đang ném bóng, cảm thấy anh thoạt nhìn quả thực làm người ta không rời được mắt.

Chờ nghe được từ xung quanh truyền đến mấy giọng nữ nhỏ vo vo, nhìn không được quay đầu, thấy không biết từ khi nào xung quanh đã vây lại nhiều người như vậy, còn có rất nhiều cô gái nhìn anh chăm chăm, không chớp mắt, này không tự giác nhăn lại.

Tư Cảnh Lâm hưởng thụ chính là ánh mắt chuyên chú của cô mà không phải trò chơi này, phát hiện biểu tình của cô có biến hóa, dừng tay nhìn về phía cô: "Làm sao vậy?"

"Anh có mệt không? Chúng ta đi nghỉ ngơi một lúc đi?" Không muốn ngốc ở đây để anh bị người ta nhìn chăm chăm, Nguyễn Miên Man liền nói.

Tư Cảnh Lâm gật đầu, tiếp nhận áo khoác vắt trên **H** cánh tay, mang theo nàng cô từ khu trò chơi bóng rổ rời đi.

"Sao lại không vui?" Thấy cô có vẻ hơi buồn trực tiếp từ khu trò chơi điện tử đi ra, Tư Cảnh Lâm nghiêng đầu nhìn cô, đồng thời duỗi tay nắm cái cánh nhỏ trê **I** mũ cô.

"Có à?"

Nguyễn Miên Miên ngửa đầu nhìn về phía anh, từ trong ánh mắt anh nhìn thấy lòng mình đang nhúu lại, trong lòng nảy ngốc một giây, ngay sau đó tìm lý do: "Đại khái là bên trong quá bí bách."

Bên trong người nhiều, xác thật có chút bí bách, Tư Cảnh Lâm thấy gương mặt cô có chút đỏ, quan tâm nói: "Em có chỗ nào không thoải mái?"

Nguyễn Miên Miên lắc đầu: "Không có, ra ngoài thì tốt rồi."

Tư Cảnh Lâm yên lòng, thấy phía trước có tiệm trà sữa, dứt khoát mang cô đi vào nghỉ ngơi. Khu trò chơi điện tử đúng là nơi giết thời gian, từ bên trong ra tới lại ở tiệm trà sữa ngồi xuống, đã hơn 4 giờ chiều sắp tới 5 giờ.

Từ tiệm trà sữa ra ngoài, Tư Cảnh Lâm vốn đang muốn mang cô đi chỗ khác chơi, hoặc là đi dạo phố, cô lại cảm thấy thời gian đã không còn sớm, muốn về nhà. Tư Cảnh Lâm thấy vậy, liền nói tài xế lái xe tới hẻm Hồ Lô.

Nguyễn Miên Miên nghỉ giữa trưa anh đã mời mình ăn cơm, liền giữ anh ở lại ăn cơm chiều. Đã sớm sắp xếp công việc để giữ toàn bộ thời gian buổi chiều cho cô, Tư Cảnh Lâm tự nhiên sẽ không cự tuyệt, xe ngừng ở cửa, xách theo quà tặng cùng đồ ăn vặt chuẩn bị cho cô từ cốp xe lấy ra, cùng cô vào trong tiệm.

Xe sở dĩ trực tiếp tiến vào, là bởi vì lúc trở về đột nhiên trời mưa. Nguyễn Miên Miên xuống xe trước, thuận miệng mời tài xế cùng vào trong tiệm tránh mưa thuận tiện ăn bữa tối.

Tài xế mỗi ngày đưa tiễn sinh nhà mình tới đây, nhiều ít đoán ra chút tâm tư của anh, tự nhiên sẽ không lưu lại làm bóng đèn.

"Hôm nay thật là kỳ quái, buổi sáng còn rất nóng, thế nhưng giờ lại mưa." Nguyễn Miên Miên mở cửa cùng anh tiến vào, thấy bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, nhin không được nói.

Ở bên cô, chính là mưa rền gió dữ cũng không ảnh hưởng tới tâm tình của Tư Cảnh Lâm, càng đừng nói

con mưa này cũng không tính là đặc biệt lớn.

*Tư Cảnh Lâm trấn an cô hai câu, cầm lấy bộ búp bê Barbie trẻ **I** bàn nói: "Còn sớm, em muốn chơi một chút lại đi nấu cơm không?"*

Mới uống qua trà sữa ăn xong bánh kem, Nguyễn Miên Miên cũng không đói, phòng chừng anh cũng không khác lắm, bởi vậy gật đầu: "Được ạ."

Nguyễn Miên Miên cầm búp bê Barbie bên trong ra, lấy mô hình bắt đầu ghép thành biệt thự. Tư Cảnh Lâm an tĩnh mà nhìn cô chơi, ngẫu nhiên thấy cô lắp sai thì nhắc nhở một câu, trong mắt lộ ra ôn nhu vô hạn.

*"Ai nha, Quà Quýt Nhỏ em không cần gây sự!" Mèo béo vốn dĩ ngủ ở trẻ **I** lâu không biết khi nào chạy xuống dưới, nhìn đồ vật trẻ **I** bàn màu sắc rực rỡ thì rất tò mò, thường thường đuổi một chút móng vuốt, Nguyễn Miên Miên nhìn về phía nó thì bày ra bộ dạng vô tội, cô thu hồi ánh mắt một lát lại bắt đầu nhìn không được đuổi móng vuốt ra.*

"Nó hiện tại thật là càng ngày càng nghịch!"

Thấy nó lại lần nữa đuổi móng vuốt ra, Nguyễn Miên Miên nhìn không được nói với người bên cạnh, mang theo vài phần cáo trạng.

Tư Cảnh Lâm rất vui lòng dạy dỗ con mèo này một chút, nhưng biết cô nói là nói như vậy, khẳng định luyên tiết, bởi vậy nói: "Bản tính của mèo chính là rất hiếu kỳ."

*"Đúng vậy, em thấy trẻ **I** mạng có mèo con, đáng yêu thì đáng yêu, nghịch ngợm lên cũng là rất nghịch, thế nhưng cố ý đem đồ vật đầy xuống mặt đất, còn cào khăn giấy chơi, như vậy xem ra, Quà Quýt Nhỏ còn tính là ngoan." Nguyễn Miên Miên một bên nói, một bên ghép nóc cho biệt thự.*

"Mèo ô ~"

*Cũng không biết mèo béo có phải nghe ra cô đang khen nó hay không, bỗng nhiên từ trẻ **I** bàn nhảy đến đùi cô, cũng không gây sự, mà là bắt lấy cái đuôi của mình chơi.*

Thiếu nó gây sự, Nguyễn Miên Miên thực mau đem toàn bộ biệt thự lắp xong, thường thức xong nói: "Ngôi nhà này thật quá xinh đẹp."

Toàn bộ biệt thự đều là phần phần nộn nộn, bao gồm bàn nhỏ, giường nhỏ, ngăn tủ nhỏ bên trong, tâm hồn thiếu nữ ngập tràn.

"Em thích....." Tư Cảnh Lâm định nói về sau nhà bọn họ có thể bố trí thành như vậy, nhưng mà lời này hiện tại nói còn quá sớm, cuối cùng vẫn là không nói ra.

Shép xong biệt thự, bên ngoài mưa đã tạnh, trời cũng tốt đi.

Nguyễn Miên Miên buông mèo đem đèn mở ra sau hỏi: "Anh Cảnh Lâm muốn ăn cái gì?"

"Cũng không quá đói bụng, làm món gì đơn giản là được." Tư Cảnh Lâm không muốn cô quá mệt mỏi, bởi vậy nói.

"Vậy ăn mì được không à?" Mưa đã tạnh, nhiệt độ cũng giảm không ít, Nguyễn Miên Miên cảm thấy lúc này ăn một chén mì nước nóng hổi thật là không tồi.

Tư Cảnh Lâm gạt đầu, đứng dậy cùng cô tiến vào phòng bếp. Nguyễn Miên Miên trước đem bột mì nhào tốt, xoay người từ trong tủ lạnh lấy ra một con cá hoa vàng.

Ở bên cạnh bồn rửa rau Tư Cảnh Lâm nhìn thấy cô lấy ra con cá, khước môi không tự giác gio lên. Nguyễn Miên Miên đem cá hoa vàng lấy ra, nhìn đến tủ lạnh còn có cá hổ người khác tặng, cô ngáng đầu nói:

"Anh ăn cá hổ không?"

Tư Cảnh Lâm gạt đầu: "Ấn."

"Vậy em nấu thêm một món cá hổ." Nguyễn Miên Miên nói xong, nổi lửa đổ dầu vào trong nồi. Trước đem cá hoa vàng chiên xong để vào đĩa, sau đó đem cá hổ cắt khối, chiên một lần. . TruyenHD

Chiên xong để nguội, đem thịt cá hoa vàng gỡ xuống đặt bên cạnh, đem xương cá lấy ra ninh nước canh.

Tư Cảnh Lâm rửa xong đồ ăn liền không có chuyện gì, dựa vào một bên an tĩnh mà chăm chú ngắm cô.

Cục bột ở trong tay cô, thực mau bị lôi kéo thành sợi mì thon dài, từng sợi mì ở trong đôi tay cô run rẩy, nhìn thôi cũng thấy sự dẻo dai. Trê II bếp, một bên đang nổi lửa, đang ninh canh cá, mùi hương tươi ngon bay ra, dưới sắc màu ấm của ánh đèn phòng bếp càng thêm vài phần ấm áp.

Mì sợi đã làm tốt, Nguyễn Miên Man không lập tức nấu, mà là mở lửa của cái bếp bên cạnh, bắt đầu làm cá hổ. Cá hổ đã chiên qua để vào trong nồi, thêm hành, gừng, tỏi, ớt đỏ..... nước tương nguyên liệu nấu ăn cùng lượng nước vừa phải, đây lặp lại bắt đầu nấu.

Cá hổ nấu như, Nguyễn Miên Man đem nồi canh đã ngao thành màu trắng lọc ra, bắt đầu đổ nước canh vào trong nồi nấu mì. Mì nấu xong, phân biệt mức ra hai chén canh cá, mặt trên **H** xếp thịt cá hoa vàng cùng rau xanh, canh cá màu trắng, thịt cá vàng ruộm, rau xanh xanh biếc, thoạt nhìn thập phần mê người. Mì xong, cá hổ cũng nấu không sai biệt lắm, cho thêm chút muối cùng gia vị liền có thể trực tiếp ra nồi.

Cá hổ bị màu canh nhuộm thành màu đỏ đặt trong đĩa sứ trắng đặt lên bàn, hương khí bốn phía, làm người ta rất muốn ăn. Tư Cảnh Lâm mới vừa rồi nghe mùi hương liền cảm thấy có chút đói bụng, lúc này mì cá cùng cá hổ đều ra nồi, càng thêm đói bụng.

Nguyễn Miên Man lại thuận tay làm đĩa nộm dưa chuột, quay đầu lại nói: "Được rồi, có thể ăn cơm chiều."

Lúc này cũng không phải lần đầu tiên cô gọi anh ăn cơm, nhưng mỗi lần nghe được, Tư Cảnh Lâm đều có loại cảm giác sung sướng. **H** cùng âm áp không thể nói thành lời.

Anh tiến lên hai bước, đi lên phía trước cô đem khay đựng mì cá cùng cá hổ hương khí bốn phía bung lên, nện bước vững vàng mà đi ra ngoài.

Mèo béo ngồi xổm ở cửa phòng bếp theo bản năng đi theo anh vài bước, ngay sau đó lại quay trở về hướng về phía trong bếp kêu "Miao miao". "Yên tâm, không có quên phần của em." Dùng thịt cá, tôm bóc vỏ cùng thịt bò băm nát chưng thành cơm mèo, mới vừa rồi Nguyễn Miên Man đã lấy một phần từ trong nồi hấp lấy, lúc này sò sò, xác định đã không còn nóng, bung lên đi ra ngoài.

Chương 131

Editor: Thienyetkomanhme

Quả Quýt Nhỏ không biết có phải người được mùi hay không, hưng phấn mà đảo quanh bên chân cô, trong miệng còn phát ra tiếng kêu sung sướng **H ồ**.

Nguyễn Miên Miên đem cơm đồ vào chậu cơm của nó, mới thoát khỏi cái đuôi nhỏ dính người này, đi phòng bếp rửa sạch tay một lần nữa, tới ngồi trước bàn cơm.

Thấy anh dọn xong chén đũa lại không lập tức ăn ngay, mà là đang đợi mình, Nguyễn Miên Miên hướng anh cười một chút: "Anh nhanh ăn đi, xem có hợp khẩu vị không."

Cô làm, sao có thể không hợp khẩu vị. Tư Cảnh Lâm cúi tay cầm lấy chiếc đũa, ăn trước một miếng thịt cá mặt ngoài vàng ruộm. Thịt cá được ướp qua rất thơm, da giòn giòn, thịt cá bên trong lại thập phần tươi mới tinh tế, tuyệt nhất chính là không có xương cá, có thể trực tiếp hưởng thụ miếng thịt cá mỹ vị hoàn chỉnh.

Anh đem thịt cá nuốt xuống, lại thông thả ung dung mà cầm lên cái muỗng uống ngụm nước canh màu trắng, trong giọng nói lộ ra nhàn nhạt sung sướng **H ồ**: "Thực mỹ vị."

Nguyễn Miên Miên ngày thường cũng nhận không ít khen ngợi, đặc biệt là cơm hộp trong tiệm, nhóm khách hàng khen ngợi tâng bốc cô lên trời, nhưng nghe được bài chữ đơn giản sáng tỏ của anh, trong lòng lại thỏa mãn không nên lời.

Cô cong môi cười một chút, bắt đầu cúi xuống ăn mì. Canh cá trắng sữa cùng thịt cá làm cả chén mì đều mang theo nồng đậm tiên vị, không riêng canh ngon, sợi mì ngâm trong nước canh cũng phá lệ ngon.

Nguyễn Miên Miên chính mình ăn cũng cảm thấy không tẻ lắm, càng đừng nói là Tư Cảnh Lâm. Tưởng ăn như nhả nhưng động tác một chút cũng không chậm, ăn xong nửa chén mì anh mới kẹp lên một miếng cá hỏ ăn.

Nếu nói mì nước thiên về khẩu vị thanh đạm, nhưng cá hồ bỏ thêm ớt cay nấu lên khẩu vị liền hơi nặng hơn chút, thơm cay ngon miệng đồng thời mang theo chút mùi thơm của tương, cho vào miệng nhai lên còn hơi dẻo dai.

Nấu cá hồ đặc sắc chính là vờ giòn, hơn nữa hàm tiền hơi cay, ăn quả thực muốn nghiện. Ăn xong một miếng cá hồ, Tư Cảnh Lâm nhắm nháp dư vị trong miệng ăn một miếng mì, ngay sau đó lại kẹp lên một miếng cá hồ.

Phát hiện anh tựa hồ rất thích món cá hồ kia, Nguyễn Miên Miên lặng lẽ gọt tay đem đĩa cá đẩy tới trước mặt anh.

Trẻ **H** bàn hai người an tĩnh dùng bữa tối, cách đó không xa tại góc tường, mèo béo cũng đang vùi đầu ăn cơm, bất quá tướng ăn của nó, cả khuôn mặt đều vùi vào chậu cơm, thật sự khác xa hai người trẻ **H** bàn.

Chờ bọn họ ăn xong bữa tối, bên ngoài tuy rằng không còn mưa, trời cũng đã đen kịt. Bất quá, thời gian kỳ thật cũng không tính là muộn, chờ bọn họ cùng đi phòng bếp thu thập xong chén đĩa, còn kém vài phút nữa mới tới 8 giờ.

Nguyễn Miên Miên thấy thời gian còn sớm, chủ động lấy ra sách vở cùng tài liệu ôn tập học một chút. Ở cùng một chỗ với cô cảm giác quá tốt, tốt đến mức cả người Tư Cảnh Lâm đều thả lỏng, anh vón đi có chút không muốn rời khỏi ngôi nhà nhỏ đã cũ nhưng ấm áp này, nhìn thấy cô lấy sách vở ra, lập tức có lý do tiếp tục ở lại.

Nguyễn Miên Miên đã tập thành thói quen có anh cùng học bài, thấy anh ngồi xuống bên người, chủ động đem sách vở đặt giữa hai người.

"Anh Cảnh Lâm đại ca, cái này có ý gì?" Có thể tự hiểu, cô sẽ tận lực tự mình lý giải, thật sự không hiểu chỉ có thể mở miệng hỏi.

Toàn bộ kiên nhẫn của Tư Cảnh Lâm đại khái đều để lại cho cô, bất luận cô hỏi vấn đề là đơn giản hay là khó khăn, đều kiên nhẫn mà cẩn thận giảng giải: "Bức trước kỳ thật có nhắc tới qua, em đem sách lật về hai trang trước, xem nơi này, căn cứ....."

Bên góc tường, mèo béo ăn uống no đủ ghé vào trong ổ của mình, cái đuôi vung vung, hai mắt lại nhìn hai người bên kia, ngẫu nhiên còn [lễ M lễ M miệng cùng móng vuốt, như là nhấp nháp dư vị chậu cơm thơm

ngon vừa rồi, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Ôn tập một giờ cũng không sai biệt lắm, Nguyễn Miên Man đem sách vở xếp lại, Tư Cảnh Lâm đứng dậy tạm biệt.

Trải qua một ngày chỉ có hai người, quan hệ của họ ỉn ỉn thân cận hơn một ít.

Nguyễn Miên Man đưa anh ra cửa, thậm chí có điểm luyến tiếc: "Trời mưa đường trơn, trở về anh bảo tài xế lái chậm một chút."

"Được." Tư Cảnh Lâm cúi đầu nhìn cô bé trước mặt, lần đầu tiên có loại cảm giác thời gian trôi quá nhanh, "Đợi lát nữa đem cửa đóng lại, nhớ rõ khóa trái, không cần chơi đi động quá lâu, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Dạ dạ." Nguyễn Miên Man gật đầu.

Thấy cô ngoan như vậy, Tư Cảnh Lâm thật sự không nhận được, gọt tay đem một sợi tóc của cô ở trên má vén lên sau tay, đầu ngón tay chạm vào má cô, xúc cảm tinh tế làm anh rất muốn dùng tay phác họa khuôn mặt cô, khuôn mặt so với bàn tay mình cũng không to hơn bao nhiêu.

Nghĩ là nghĩ như vậy, anh lại không dám làm như vậy, khẽ chạm một chút liền vội thu tay lại. Động tác nhanh đến mức Nguyễn Miên Man thiếu chút nữa tưởng là ảo giác của mình, nhưng mà phản ứng lại đây không phải là ảo giác, nơi được đầu ngón tay của anh chạm qua bỗng nhiên có chút nóng lên.

Nguyễn Miên Man theo bản năng không muốn hỏi, động tác mới vừa rồi của anh có phải có chút quá mức thân mật hay không, thậm chí không muốn để anh phát hiện mình đang không được tự nhiên: "Ngỡ nhỏ có chút tối, lúc đi ra ngoài thì anh đi chậm một chút."

"Được. Em đi vào trước, chờ em đem cửa khóa lại anh liền đi." Tư Cảnh Lâm nói xong, quả nhiên chờ cô đóng cửa lại, ở bên ngoài xác định cô đã khóa kỹ mới xoay người rời đi.

Lúc này, toàn bộ hẻm Hồ Lô đều thực an tĩnh, trừ bỏ ngẫu nhiên còn ánh đèn hắt ra từ phòng ở, chỉ có mấy cái đèn đường chiếu lên trên mặt đất.

Tư Cảnh Lâm một mình đi ra ngoài, tâm tình còn rất không tồi. Ngoài hẻm, tài xế đã chờ sẵn, anh lên xe ngồi ổn định, chiếc xe liền rời khỏi nơi này.

Tư Cảnh Lâm ngồi trê **I** xe, lấy ra khăn tay cất trong hộp gỗ, yêu thích không buông tay mà khẽ vuốt tiểu hoàng điêu ở góc phải bên dưới kia, khước môi trong bất tri bất giác giờ lên.

Khu chung cư cũ nọ ở thành Tây. Hơn 8 giờ tối, già trê một nhà họ Phùng cơm nước xong đang ở phòng khách xem **TU**, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Con dâu nhà họ Phùng kêu con gái ra mở cửa không được, chỉ có thể tự mình đi ra.

"**U**, là Ngô Mai à, em hôm nay sao lại có thời gian về nhà mẹ đẻ?" **Mở** cửa nhìn thấy con gái của ông Ngô dưới lầu, con dâu Phùng gia có điểm kinh ngạc.

"Hôm nay không phải là Tết thiếu nhi sao, em mang con gái trở về thăm ông ngoại bà ngoại." Ngô Mai cùng cô đi vào trong nhà, chào hỏi bà lão cùng chồng cô – anh ba nhà họ Phùng trê **I** sofa một lượt, lời kéo cô vào thẳng chủ đề.

"Chị Lưu, đây là cháu họ của chị đúng không?" Ngô Mai móc ra tám ảnh chụp ở nhà trê.

Con dâu Phùng gia thò lại gần nhìn thoáng qua, tuy rằng người trê **I** ảnh chụp người so với lần trước tới nhà thì xinh đẹp hơn một chút, nhưng cô vẫn nhận ra, đây là đứa cháu gái đã một khoảng thời gian chưa thấy qua.

"Bà nó, em như thế nào gặp được con bé?"

Ngô Mai không trả lời, mà là nói: "Đứa cháu gái này của chị còn rất lợi hại nha, ngay từ đầu nghe người ta nói cô bé mở cửa hàng cơm chiên còn thấy bình thường, sau lại tìm kiếm trê **I** mạng một hồi, mới phát hiện cửa hàng của con bé rất nổi tiếng đấy, rất nhiều người muốn ăn mà mua không được, còn có người ngoài tỉnh cố ý chạy tới thành phố **A** để ăn."

Lúc trước chưa giải chồng Ngô Mai ở ngay dưới lầu Phùng gia, bởi vậy nên có gặp qua Nguyễn Miên Miên, hôm nay ở nhà trê nhìn thấy cô, không tránh được chú ý hơn chút.

cũng rất trùng hợp, phụ huynh ngồi cạnh cô là khách quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhận ra Nguyễn Miên Miên, thấy Ngô Mai cũng luôn nhìn về phía bà chủ, cho rằng cô cũng là khách hàng trong

tiệm, liền cùng cô nói chuyện phiếm.

Ngô Mai biết được cô bé lúc trước còn vì ông bà ngoại vay tiền khắp nơi, hiện tại lại có bản lĩnh như vậy, vừa lúc hôm nay về nhà mẹ đẻ, liền nhìn không được tới Phùng gia tìm người tâm sự. Thanh âm của cô không tính là nhỏ, người ngồi ở trong phòng khách cũng nghe được, không tránh được có chút kinh ngạc.

Phùng lão tam nói: "Cô là nói con gái của anh hai tôi?"

"Đúng vậy."

Nhìn thấy Ngô Mai gật đầu, Phùng lão tam không cao hứng nói: "Mở cửa hàng là chuyện lớn như vậy, thế nhưng con bé cũng không tới nói một tiếng với chúng ta." Lúc này không hề rãng, có bản lĩnh thì lúc cửa hàng gặp khó khăn đừng lại đây vay tiền.

Ngô Mai nghĩ trong lòng, anh lại không phải cha mẹ người ta, ngày thường cũng mặc kệ con bé, người ta mở cửa hàng cần gì phải báo cáo với anh.

Vốn là lại đây buôn chuyện chút, lúc này Ngô Mai bỗng nhiên cảm thấy không thú vị, thậm chí có chút hối hận, lo lắng bọn họ thấy cô bé sống tốt mà lại sản lại hay không.

"Tôi chính là tới đây nói một tiếng cho mọi người, cô bé một người không cần dựa vào ai cũng sống tốt hơn, mọi người về sau cũng không cần thay cô bé nhọc lòng." Cô mang theo suy nghĩ bỏ cứu mà nói một câu, cũng mặc kệ người Phùng gia sắc mặt đẹp hay không đẹp, trực tiếp xoay người chạy lấy người.

Ngô Mai đi rồi, nhà họ Phùng an tĩnh một hồi, cuối cùng vẫn là con dâu Phùng gia mở miệng trước:

"Anh nói hiện tại nó mở cửa hàng có phải kiếm rất nhiều tiền hay không?"

"Không phải nói là cửa hàng cơm chiên sao? Bán cơm chiên có thể kiếm được mấy đồng, lại nói lúc trước bà ngoại con bé qua đời, không phải còn mượn không ít tiền, có thể đem nợ trả hết liền không tồi rồi."

Phùng lão tam nói.

"Cũng đúng." Con dâu Phùng gia gật đầu, cảm thấy chồng nói có đạo lý.

Con gái của Phùng lão tam thật ra cảm thấy, nếu thật là cửa hàng nổi tiếng trên mạng, hẳn là có thể kiếm không ít tiền, bất quá cô biết ba mẹ nhà mình là cái tính cách gì, cảm thấy bà chị họ này sống không dễ dàng, bởi vậy cũng không có lẩm mồm.

Nhưng thật ra về sau, bà lão ngồi ở sô pha đột nhiên mở miệng nói: "Chờ Đoàn Ngọc, mấy đứa gọi điện thoại kêu con bé lại đây ăn cơm."

"Được." Con dâu Phùng gia trong lòng vẫn có điểm tò mò, con bé mở cửa hàng rồi cuộc kiếm được nhiều tiền không, bởi vậy một ngum đồng ý.

Hôm qua có một trận mưa to, ngày hôm sau thời tiết đều mang theo điểm mát mẻ.

Buổi sáng, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh đi chợ mua xong nguyên liệu nấu ăn trở về, đi ngang qua đầu hẻm, nghe được thanh âm mấy bà lão tức giận nghị luận.

Nghe được lời nói các bà nhắc tới cửa hàng đậu hũ, thường ở nơi đó mua đậu hũ, quan hệ cùng bà chủ cũng không tới, Nguyễn Miên Miên liền hỏi thêm một câu.

"Bà Đông Đông cùng Chu Linh à, haiz!" Việc này đúng là làm người ta tức giận, không biết là cái tên thiếu đạo đức nào, ngày hôm qua chạy tới tiệm đậu hũ đặt trước hai mươi phần đậu hũ, nói là hôm nay buổi sáng quay lại lấy, kết quả hiện tại đã qua thời gian hẹn lấy hàng đã qua 1 - 2 giờ, đối phương cũng không có tới, điện thoại cũng gọi không được."

Hai mươi phần đậu hũ cũng không ít, càng là không nói muốn phí bao nhiêu công sức để làm ra, hơn nữa cái thời tiết này, đậu hũ cũng không thể để lâu, nếu là đối phương không lấy, tiệm đậu hũ sợ là tổn thất không ít.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, nhún mày nói: "Bà chủ không thu tiền đặt cọc à?"

"Không, chỉ để lại một số di động."

"Muốn nói người nọ đúng là thiếu đạo đức, bà chủ tín nhiệm hẳn như vậy, hẳn gặp chuyện gì ngoài ý muốn mà không cần nữa, tốt xấu cũng nói xin lỗi một tiếng, nào có ai làm như vậy."

"Chủ yếu là ông lão trong nhà đang sinh bệnh nằm viện, đúng là thời điểm thiếu tiền, bị hớ một phen như vậy, làm sao mà chịu được ға."

"Vậy số đậu hũ đó hiện tại làm sao bây giờ?" Nguyễn Miên Miên hỏi.

"Cái thời tiết này đậu hũ không để được lâu, chỉ có thể bán gấp đi, chúng ta đang thương lượng đi mua mấy khối, xem có thể giúp bà chủ vãn hồi chút tổn thất hay không."

Nguyễn Miên Miên biết, tiệm đậu hũ ngày thường trừ bỏ bán sỉ đậu hũ cho các quầy bán lẻ bên ngoài, còn sẽ làm một ít đặt ở trong nhà bán cho mọi người trong ngõ, cho nên mặc dù mấy bà lão đều đi mua một khối hai khối, đại khái cũng không mua nổi hết hai mươi phần đậu hũ.

"Không có việc gì, trong tiệm cháu bình thường cũng cần dùng không ít đậu hũ, đợi lát nữa bảo bà chủ đưa mười phần lại đây." Nguyễn Miên Miên thấy mấy bà lão đều thay bà chủ nhọc lòng, không khỏi nói.

"Mười phần trong tiệm cháu dùng hết không?"

Nguyễn Miên Miên không định để các bà lo lắng cho mình, gật đầu nói: "Có thể, canh rau xanh đậu hũ trong tiệm vẫn luôn bán không tồi, hơn nữa hôm nay cháu cũng có thể thêm món ăn dùng đậu hũ."

"Đúng vậy, tay nghề Đông Đông tốt như vậy, tùy tiện làm món gì, mọi người đều muốn tranh nhau mua."

"Vậy buổi trưa bà cũng đi qua nhà cháu mua một phần, thêm món cho nhà."

Mấy bà lão nghĩ lần này cô mua liền mười phần, các bà lại gọi mấy người khác trong ngõ nhỏ đi mua một chút, không sai biệt lắm là có thể thay bà chủ tiệm đậu hũ giải quyết cái phiền toái này, tức khắc cao hứng lên.

"Được, cháu đây liền đi tiệm đậu hũ."

Nguyễn Miên Miên dứt lời, bà Lý liền nói: "Không cần, không cần, cháu cứ về tiệm bận rộn đi, đợi lát nữa bà đi tiệm đậu hũ thuận tiện nói một tiếng với bà chủ thay cháu."

"Cũng đúng, cảm ơn bà Lý." Nguyễn Miên Miên nói lời cảm tạ, đi theo Chu Linh cùng nhau đẩy xe ba bánh trở về tiệm.

Đem nguyên liệu nấu ăn dọn đến trong phòng bếp, Chu Linh hỏi cô: "Cô chủ, em là chuẩn bị làm đậu hũ nhồi thịt sao?"

Nguyễn Miên Miên ở trẻ **II** đường thật ra đã nghĩ tới đậu hũ nhồi thịt, nhưng làm đậu hũ nhồi thịt lại hơi mất thời gian, cô sợ lo liệu không hết việc.

Lúc này nghe chị Chu hỏi, lắc đầu nói: "Làm đậu hủ nhồi thịt em sợ không kịp."

Chu Linh ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, không khỏi bắt đầu suy nghĩ, dùng đậu hủ làm thức ăn có cái gì ngon mà tốn ít thời gian.

Lúc sau, Chu Linh có một cái ý tưởng: "Nếu không làm đậu hủ chiên? Cửa nhà trẻ của An An có người bán đậu hủ chiên, chị thấy làm cũng rất nhanh, chỉ cần đem đậu hủ chiên một lượt, lại thêm chút gia vị là được rồi."

Nguyễn Miên Miên vốn am hiểu các loại gia vị, đậu hủ chiên đối với cô mà nói lại càng đơn giản hơn.

Cô sau khi nghe xong gật đầu nói: "Em cảm thấy có thể đây."

Trong phòng bếp có đậu hủ vừa đưa qua buổi sáng, chuẩn bị làm canh đậu hủ, thương lượng tốt, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị làm trước một phần thử xem, nếu là không tồi, trực tiếp thêm vào thực đơn.

Cô trước dùng các loại gia vị điều chế một phần nước sốt đồ đặt ở một bên, sau đó bắt đầu bật bếp làm nóng dầu, dầu đủ nóng, cầm lấy một khối đậu hủ đặt ở lòng bàn tay, cắt thành những miếng nhỏ, cẩn thận thả vào chảo dầu.

Đậu hủ rơi vào chảo dầu tản mát ra mùi đậu mè người, sau đó dần dần từ màu trắng bị nhuộm thành màu vàng ruộm mè người. Nguyễn Miên Miên canh lửa cùng dầu thấp phần lợi hại, đậu hủ được chiên tới vừa lúc, cô lưu loát dùng vá lưới đem đậu hủ vớt ra.

Mới vừa chiên xong, đậu hủ ánh vàng rực rỡ, mặt ngoài còn có chút dầu, Chu Linh nhìn không được nói: "Thơm quá a!" Đậu hủ vừa ra nồi mang theo hương khí đặc trưng của dầu chiên, ngửi lên rất là mè người.

P/S: Đăng bù hôm qua, chúc mn tuần mới vui vẻ <3

Chương 132

Editor: Thienyetkomanhme

Nhưng mà, lúc Nguyễn Miên Mân đem nước sốt màu đỏ đã chuẩn bị từ trước xối lên, trong nháy mắt phát ra hương thơm cay cay.

Chờ Nguyễn Miên Mân lấy ra xiên tre chọc lên đậu hũ vào cái lùn cho nó càng ngon miệng, lại rắc lên củ cải thái nhỏ, mè trắng, hành thái cùng rau thơm, Chu Linh đã nhìn không được nuốt nước miếng.

Nguyễn Miên Mân rằng rắc một tiếng chụp bức ảnh trước, đang muốn bảo chị nếm thử, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm bà chủ tiệm đậu hũ: "Đông Đông em có trong nhà không?"

"Em đây." Nguyễn Miên Mân lên tiếng, bước nhanh từ trong phòng bếp đi ra ngoài.

Mới vừa đổi mặt, Nguyễn Miên Mân liền phát hiện hốc mắt cô có điểm hồng, đáy mắt còn có chút xanh đen.

"Đông Đông, cảm ơn em, bắt quá mười phần đậu hũ quá nhiều, chị sợ em dùng không hết, không bằng trước đưa hai phần lại đây?" Lòng tin bị cô phụ bà chủ chịu đá kịc h, đặc biệt là vào lúc trong nhà đang rất cần tiền, khả năng sẽ tổn thất nhiều đậu hũ như vậy, càng làm cho trong lòng cô khó chịu. Nhưng thấy tâm lòng của mọi người trong ngõ, lại làm trong lòng bà chủ tiệm đậu hũ cảm kịc h lại cảm động.

Nguyễn Miên Mân còn nghĩ sao chị lại tay không tới đây, nghe được lời nói, cũng không vội vã bảo đảm khẳng định có thể dùng hết mười phần đậu hũ, mà là quay đầu nói: "Chị Chu, chị đem đậu hũ chiên mang ra chúng ta cùng nhau nếm thử."

Bà chủ tiệm đậu hũ kỳ thật ở cửa đã nghe thấy mùi hương, chỉ là trong lòng có việc, cũng không quá chú ý. Nhưng mà chờ Chu Linh bưng phần đậu hũ chiên mê người ra, cô định làm lơ cũng khó.

"Trước nếm thử món đậu hũ chiên hôm nay em vừa làm." Nguyễn Miên Mân tiếp đón cô ngồi xuống nói.

Đậu hũ vàng ruộm được nhuộm một tầng sốt đỏ, cùng mè trắng, hành thái, rau thơm thái phía trên **II**, thoát nhìn thập phần mê người.

Đã sớm thềm, lúc này Chu Linh cũng không rảnh khách khí, cầm lấy chiếc đũa gắp lên một miếng, dùng tay thổi nguội đưa vào bên miệng.

Răng rắc —— Cắn xuống miếng đậu hũ chiên, mặt ngoài được chiên giòn, bên trong hút nước sốt, có điểm nóng, nhưng ăn lên tươi mới hương cay, làm người ăn mặc dù bị nóng đến đều luyến tiếc nhổ ra. Ăn quá ngon!

Ăn ngon đến mức làm Chu Linh đến một giọt canh đều luyến tiếc lãng phí, cắn một miếng lại dứt khoát đem cả miếng đậu hũ còn lại trực tiếp nhét vào trong miệng.

Sáng tinh mơ gặp được loại chuyện này, bà chủ đậu hũ vốn dĩ chưa ăn uống gì, nhưng mà ngửi mùi thơm của đậu hũ chiên, lại thấy Chu Linh ăn ngon lành như vậy, không nhịn được cũng cầm lấy chiếc đũa.

Trong nhà bán đậu hũ, mỗi ngày bán không hết trên **II** cơ bản liền thành món ăn trên **II** bàn cơm nhà mình. Vì thay đổi khẩu vị, cô cũng đã từng làm đậu hũ chiên, nhưng cùng với món hiện tại so sánh, cô tức khắc cảm thấy món mình làm là cái gì chứ không phải đậu hũ chiên.

"Đậu hũ này ăn quá ngon!" Ăn xong một khối, bà chủ tiệm đậu hũ chưa đã thềm [tên] nước sốt bên môi nói.

Nguyễn Thiên Lan cũng ném một khối, cảm thấy đậu hũ chiên cũng không tệ lắm, tỉ lệ gia vị trong nước sốt còn có thể điều chỉnh lại một chút.

Nghe được bà chủ tiệm đậu hũ nói, cô buông chiếc đũa: "Em cần mười phần đậu hũ chính là chuẩn bị bán đậu hũ chiên ở trong tiệm, cho nên chị yên tâm đi, khẳng định dùng hết."

Chu Linh phụ họa gật đầu: "Với hương vị này, em cảm thấy mười phần khả năng còn chưa đủ bán."

Bà chủ tiệm đậu hũ là một người đã sớm ăn ngán đậu hũ, đều cảm thấy đậu hũ chiên này ăn ngon, tự nhiên sẽ không hoài nghi lời nói của hai cô.

Bất quá, cô cũng biết, đối phương khẳng định là muốn giúp mình mới có thể đột nhiên muốn bán đậu hũ

chiên, bói vậy nói: "Vậy chị sẽ đưa trước mười phần đậu hủ lại đây, vạn nhất bán không hết hai em trực tiếp trả về là được."

"Được." Nguyễn Miên Miên tuy rằng đáp ứng, nhưng trong lòng căn bản không có suy nghĩ trả lại đậu hủ.

Ba người giải quyết hết phần đậu hủ chiên kia, bà chủ xoay người về nhà, không một hồi dùng xe chạy bằng điện đưa mười phần đậu hủ tới.

Vốn dĩ bà chủ tiệm đậu hủ còn nói chỉ thu tiền mua nguyên liệu làm đậu, nhưng Nguyễn Miên Miên sao có thể đáp ứng, không những căn cứ theo giá cả bình thường trả tiền, còn làm một phần đậu hủ chiên cho chị cầm về.

Đậu hủ chiên ăn ngay còn có vị giòn của đồ ăn chiên dầu, để một lúc hút no nước sốt, cũng có một loại phong vị khác.

Suy xét đến cơm hộp, bị ú trong hộp, hơn nữa mất thời gian đưa cơm, liền không khả năng có hiện còn vị chiên giòn, Nguyễn Miên Miên điều chế xong một bồn lớn nước sốt, thuận tay chiên trước một mẻ đậu hủ dợt phòng.

Hơn 10 giờ, khách hàng vốn là chuẩn bị đặt trước cho cơm trưa ngày mai, lại kinh ngạc phát hiện trong tiệm thế nhưng có món mới – đậu hủ chiên, hơn nữa hiện tại có thể đặt ngay, không nói hai lời trực tiếp hạ đơn.

【5** còn: Đã lâu không ăn đậu hủ chiên, không nghĩ tới hôm nay bà chủ thế nhưng bán đậu hủ chiên, thật là kinh hi. 】

【H**q: Xem hình ảnh thôi cũng thêm, hy vọng nhanh được nhận cơm hộp. 】

【cái ** thứ: Trước kia đi học, thường xuyên ở cổng trường mua đậu hủ chiên ăn, thật là hoài niệm. 】

【n**x: Oa! Quá khó được, đậu hủ chiên thế nhưng không có hạn định chỉ được mua một phần! Tôi muốn mua thêm mấy phần! 】

【4**b: Gì? Không hạn định số lượng mua? Tôi cũng mua thêm hai phần đi. 】

Nguyễn Miên Miên sở dĩ không hạn định số lượng, bởi vì một phần đậu hủ chiên bên trong có 26 miếng đậu

hũ nhỏ, dùng hộp đựng canh hình tròn đựng có thể chứa đầy một hộp, nhiều như vậy, cô cảm thấy khách hàng hẳn là không cần mua nhiều.

Nhưng mà, khách hàng quá mức tín nhiệm tay nghề của cô, hơn nữa khó có khi không hạn định số lượng mua, tránh không được mua thêm chút. Vì thế, trong chớp mắt, 60 phần đậu hũ chiên đã bị mua sạch.

"Cô chủ, đậu hũ chiên đã bán hết rồi, có khách không mua được ở khu bình luận khu kêu cũng muốn ăn, muốn thêm một ít sao?" Chu Linh phát hiện, vội nói cho cô.

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu là sợ không thể dùng hết mười phần đậu hũ mới làm phần lớn, lúc này thấy khách hàng nhiệt tình như vậy, bỗng nhiên cảm thấy kỳ thật nên làm phần nhỏ, cho bọn họ đều được nếm thử.

Bất quá, bởi vì hôm nay chỉ có đậu hũ chiên, cũng muốn suy xét tới phí giao hàng, cho nên hôm nay khẳng định là vô pháp sửa thành phần nhỏ, cô chỉ có thể nói: "thêm hai mươi phần đi, thuận tiện điều chỉnh hạn định mỗi người được mua một phần."

Nhanh tới 11 giờ, có nhân viên giao cơm tới trong tiệm, ở cửa đã nghe đến mùi hương đậu hũ chiên.

"Hôm nay bà chủ lại làm món ngon gì vậy?" Nhân viên giao cơm chạy vào tiệm hỏi Chu Linh.

Chu Linh nói: "Đậu hũ chiên."

"Bán thế nào?" Nghe được mùi này, nhân viên giao cơm liền thêm.

"Phần nhỏ tám đồng, phần lớn hai mươi."

Ấn trong tiệm không cần suy xét tới phí đưa hàng, cho nên phần nhỏ, phần lớn đều có.

"Cho tôi một phần nhỏ." Nhân viên giao cơm nói.

Chu Linh đi vào phòng bếp, không tới một hồi liền mang ra một chén đậu hũ chiên hương khí bốn phía.

Thật thơm! Đậu hũ chiên vừa mới đặt lên trên bàn, nhân viên giao cơm liền gấp không chờ nổi bụng lên, kẹp lên một miếng trực tiếp nhét vào trong miệng, một bên nóng đến hút khí một bên còn không quên nhai nuốt.

Vừa cho vào miệng sẽ nếm được nước sốt hương hơi cay, chờ hàm răng cắn xuống, mới cảm giác được đậu hũ ngoài giòn trong mềm, dung hợp với nước sốt cay thơm mỹ vị. Về mặt thỏa mãn nhai nuốt đậu chiên thơm ngào ngạt trong miệng, nhân viên giao cơm mới thuận tiện đánh giá chén sủ trong tay.

Bên trong đại khái tám chín khối đậu hũ, hình dạng lớn nhỏ cơ hồ hoàn toàn giống nhau, mặt ngoài vàng ruộm mang theo chút màu nước sốt ửng đỏ, mặt trê **I** rắc mè trắng cùng hành thái, rau thơm thái, thoát nhìn rất đẹp. Phát hiện dưới đáy còn có củ cải ngâm, hẳn dùng chiếc đũa gắp lên một chút đưa vào trong miệng, phát hiện củ cải này cũng thực mỹ vị.

Đậu hũ chiên thật sự ăn quá ngon, hẳn nuốt xuống miếng đậu hũ trong miệng, lại vội vàng nhét miếng thứ hai vào, vừa nhai vừa nhìn miếng thứ ba, dùng chiếc đũa gắp nó lên nhần vào nước sốt đỏ cay, đem nước canh hút no, kẹp lên củ cải ngâm, rau thơm thái đặt ở mặt trê **II**, ngay sau đó, không chờ nuốt xuống miếng trong miệng liền nhét miếng này vào trong miệng.

Ăn quá ngon! Củ cải ngâm giòn giòn toái cùng rau thơm, đậu hũ chiên càng thêm phong phú, ăn ngon làm anh trai giao cơm rung đùi đắc ý, cả người thiếu chút nữa muốn bay lên.

Lộc cộc —— Một vị nhân viên giao cơm khác mới từ trê **II** xe xuống dưới đi đến cạnh cửa nghe được mùi hương, nhìn đồng nghiệp trong tiệm ăn đến vui vẻ, không nhịn được nuốt nước miếng.

Ngay sau đó hẳn như là quên mất mục đích mình tới đây, ngây ngắc đứng ở cửa, thẳng đến khi nhìn đồng nghiệp ăn hết chén đậu hũ chiên, thậm chí đem nước sốt ở đáy chén uống sạch, mới hồi phục tinh thần đi vào trong.

"Tôi khó quá mà!"

Nhân viên giao cơm trước bàn ăn sạch chén đậu hũ không chứa cả nước sốt, nhìn không được cảm thán.

???

Nhân viên giao cơm mới vừa tiến vào rất khó hiểu, không rõ hẳn vừa mới ăn ngon lành như vậy, có cái gì khó, muốn nói khó, cũng là mình bị hẳn thèm muốn khóc mới đúng.

Mới từ phòng bếp ra tới Chu Linh nghe được lời hẳn nói, cũng rất là khó hiểu: "Là đậu hũ chiên có chỗ nào không hợp khẩu vị sao?"

"Không, là quá hợp khẩu vị, một phần căn bản không đủ ăn, lại cho tôi thêm một chén."

Hắn vừa mới nói xong, nhân viên giao cơm mới vừa tiến vào cũng nói: "Cũng cho tôi một chén!"

"Tốt, chờ một lát." Chu Linh sau khi gạt đầu, cũng không rời mắt nếu ăn ngon vậy hắn nói khổ là sao, trực tiếp xoay người tiến phòng bếp.

Cô không rời mắt, người mới vừa tiến vào lại không quên, vỗ bả vai hắn hỏi: "Người anh em, ăn ngon cậu còn khổ cái gì?"

"Chúng ta đưa cơm hộp là vì kiếm tiền, kết quả chạy này còn mất tiền mua đồ ăn thêm, có thể không khổ sao?"

Người tới sau tưởng tượng, còn không phải sao, lập tức gạt đầu nói: "Khổ, xác thật khổ, nhưng người mùi hương này, ai có thể nhịn xuống không ném thù chứ?"

Đến sau bọn họ, đúng là nhân viên giao cơm nhịn xuống, ngồi ở cửa hàng tràn đầy mùi hlowin nhưng không gọi món, nhưng mà, không tới vài phút, nhờ khách hàng ban tặng, hắn cuối cùng vẫn là từ bỏ.

【@shipper tôi đã đói lắm rồi, anh khi nào tới?】

【@khách hàng vừa đến trong tiệm, anh đừng vội, tôi nhận được lập tức đưa qua cho anh.】

【@shipper đúng rồi, đậu hủ chiên có thơm không?】

Thơm hay không? Anh shipper nhìn đồng nghiệp bên cạnh ăn đến một miếng dính đầy sốt, thỏa mãn đến không được, cảm thấy câu hỏi này hoàn toàn là vô nghĩa.

Nhưng mà, bởi vì câu hỏi vô nghĩa này, làm vốn dĩ hắn muốn tích cóp tiền mua xe cho nên cố nén không gọi đậu hủ chiên, rồi cuộc nhắn nại không được.

【@shipper vì sao anh không nói?】 Khách hàng không chờ được câu trả lời, nhịn không được lại nhắn sang một tin.

Một lát sau, nhân viên giao cơm mới trả lời hắn. 【@khách hàng không phải anh hỏi tôi đậu hủ chiên có

thơm hay không sao? Tôi gọi một phần, chờ tôi nếm xong sẽ nói cho anh. 】

【 @shipper a a a! Anh thật quá đáng, tôi còn chưa được ăn, sao anh lại ăn trước! 】

Anh shipper nhìn đến tin nhắn, cảm thấy chính mình quá thực quá khó khăn, rõ ràng là vì trả lời vấn đề khách hàng, hiện tại hẳn thế nhưng còn không hài lòng. Ai, hiện tại khách hàng thật khó hầu hạ!

Anh shipper lắc đầu, lúc đậu hủ chiên được mang ra, nuốt nước miếng chụp bức ảnh gửi qua liền không còn thời gian xem đi động, nắm lên chiếc đũa gấp không chờ nổi bắt đầu ăn.

Người thổi đã thấy thơm chết người, đậu hủ chiên ăn lên càng thơm, đậu hủ chiên đúng tầm, vừa không quá già, cũng sẽ không quá non, xứng với nước sốt tuyệt đỉnh mỹ vị, quả thực là mỹ vị nhân gian.

Thẳng đến khi đem một chén đậu hủ chiên ăn đến sạch sẽ, anh shipper về mặt thỏa mãn cầm lấy đi động.

【 @khách hàng tôi ăn xong rồi, hiện tại có thể trả lời anh, đậu hủ chiên rất thơm, ngoài giòn trong mềm đậu hủ cùng với nước sốt hơi cay, bên trong còn có củ cải ngâm giòn giòn ăn rất ngon, quả thực là mỹ vị nhân gian, cảm giác tôi có thể lại ăn hết mười chén cũng không ngán! 】

Đầu bên kia đi động khách hàng thiếu chút nữa bị hấn thềm tới phát khóc, giận ăn đi động nói ——

【 @ shipper đừng ăn!!! Mau đưa cơm hộp cho tôi, bằng không anh sắp trở thành người đầu tiên bị khiêu nại vì làm thêm chết khách hàng! 】

Mặc dù biết khách hàng chỉ là ở nói giỡn, anh shipper cũng không dám trì hoãn thêm, bằng không cũng quá liền không hay, tính tiền lấy cơm hộp vội chạy lấy người. Không bao lâu, khách hàng nhận được cơm hộp từ trong tay hẳn liền hướng hẳn "Hừ" một tiếng, giờ cơm hộp trong tay nói: "Anh hiện tại không đến ăn đi? Tôi có một chén lớn như vậy."

Chương 133

Editor: Thienyetkomanhme

Nhân viên giao cơm: "....."

Vì cái đánh giá 5 sao, nhân viên giao cơm cảm thấy cạn lời, nhưng vẫn phối hợp thể hiện sự hâm mộ nói: "Oa! Thật hâm mộ anh a, có thể chia cho tôi hai miếng không?"

Hắn vốn dĩ là đơn thuần phối hợp, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới vị đậu hủ chiên, không tự chủ được nuốt nước miếng, cũng diễn khá thật.

Trong lòng khách hàng tức khắc sáng k^hoá, gật đầu nói: "Được, liền ăn hai miếng đi." Nói xong, trực tiếp để lên ngăn tủ ở cửa bắt đầu mở gói cơm ra.

Nhân viên giao cơm vốn chỉ tùy tiện nói vậy thôi, chờ người được mùi hương, nghĩ không ăn thì tiếc, không ăn nói không chừng khách hàng còn sẽ không vui, vì thế tiếp nhận hai khối đậu hủ chiên khách đưa qua trực tiếp một ngụm nhét vào trong miệng.

"Ăn ngon thật! Cảm ơn." Nhân viên giao cơm ăn xong sau, một bên nói lời cảm tạ một bên xuống lầu.

Đã đắm chìm vào hương vị của đậu hủ chiên khách hàng hưởng hân xua xua tay, đầu cũng không nâng lên, trực tiếp đứng ở cạnh cửa ăn. Nhân viên giao cơm thấy vậy, lại quay trở lại đem cửa đóng lại thay vị khách này mới rời đi.

Mọi người trong hẻm hồ Lô nghe nói việc của tiệm đậu hủ đã được giải quyết, một bên mừng cái tên thiếu đạo đức kia, một bên khen ngợi Nguyễn Miên Miên, không ít người đều tới trong tiệm, định mua ít đậu hủ chiên trở về thêm món cho bữa trưa.

Vốn là giúp đỡ tiêu thụ một phần đậu hủ, nhưng mà chờ lúc đến trong tiệm, người được mùi đậu hủ chiên, lại xem trong tiệm một đám người vùi đầu ăn đậu hủ chiên, các bà tức khắc cảm thấy, với mùi hương này, tựa

hồ cũng không cần các bà hỗ trợ.

Bất quá, dù không cần hỗ trợ, các bà cũng vẫn muốn mua một phần trở về, rốt cuộc cũng quá thơm. Đại bộ phận đều là mua một phần nhỏ, chỉ có bà Lý, nghĩ mỗi lần từ nơi này mua cái gì trở về, con trai cùng cháu trai đều tranh nhau ăn, dứt khoát mua phần lớn.

Nguyễn Miên Miên sợ bà là lo đậu hủ bán không hết mới mua nhiều như vậy, còn khuyên một câu: "Bà Lý, phần nhỏ cũng có có mười khối đậu hủ, thêm đồ ăn nữa là đủ ăn rồi."

"Con trai bà ăn được lắm, người to như vậy, mỗi lần bà mua cái gì ở tiệm cháu trở về, nó còn muốn tranh cùng con nó, bà dứt khoát mua nhiều chút."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, lúc này mới không nói cái gì.

Chờ bà Lý theo đậu hủ chiền về nhà, con dâu đã làm xong cơm trưa, con trai và cháu trai cũng đã ngồi ở trước bàn chờ.

"Ta mua từ tiệm Đông Đông phần đậu hủ chiền thêm món ăn."

*Bà Lý đem cơm hộp đặt tới trê **I** bàn, cháu trai lập tức duỗi tay mở ra cái túi.*

"Thật thơm!" Cái nắp vừa mở, người đàn ông bên cạnh bàn cũng không kịp lấy đôi đũa, trực tiếp bóc lên một miếng nhét vào trong miệng.

Bà Lý cạn lời mà nhìn con trai: "Tự xem mình giống cái gì!"

Con dâu trực tiếp cầm lấy đôi đũa đánh một cái vào mu bàn tay chồng, lại đem một đôi đũa nhét vào trong tay con trai, cũng đang chuẩn bị học theo.

*Chờ người một nhà ngồi xuống bắt đầu ăn cơm, mọi người đều làm lơ những món khác trê **I** bàn, chiếc đũa toàn hướng tới hộp đậu hủ chiền kia, một hộp lớn như vậy đều không đủ cho bọn họ ăn, đến cuối cùng, thậm chí đến sốt cũng trộn với cơm trong chén ăn.*

"Tay nghề này của Đông Đông thật là không có gì để chê." Nhìn con trai vồn kén ăn nhờ có đậu hủ chiền liền ăn hết hai chén cơm, con dâu không khỏi nói.

Bà Lý gật đầu nói: "Đúng vậy, mấy đứa là không thấy được, lúc ta tới trong tiệm, một đồng người đều đang ăn đậu hủ chiên, ăn đến đâu cũng không ngừng, một chúng ta phía trước còn lo lắng con bé bán không hết mười phần đậu hủ, hiện tại xem, sợ là mười phần cũng không đủ bán....."

Đúng như bà Lý suy đoán, chỉ là dựa vào những nhân viên giao cơm tới trong tiệm cơm đã tiêu hao không ít đậu hủ, hơn nữa bán trên **II** app cơm hộp, cùng với người trong ngõ nhỏ mua không ít, chờ lúc sau khách hàng tới ăn trong tiệm, mười phần đậu hủ thế nhưng đã dùng hết.

"Cô chủ, đậu hủ không đủ." Chu Linh lại đưa ra hai chén đậu hủ chiên, trở lại phòng bếp nói với Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên quay đầu nhìn chỗ để đậu hủ, thấy chỉ còn chưa đủ một phần, vì thế nói: "Chị gọi điện thoại báo tiệm đậu hủ lại đưa mấy phần đậu hủ lại đây."

Chu Linh gật đầu, vội cầm di động gọi điện thoại cho bà chủ tiệm đậu hủ. Bà chủ nghe nói mười phần đậu hủ phía trước đã bán xong rồi, kinh ngạc qua đi, nghĩ làm được cái hương vị đó, cảm thấy cũng bình thường. Nghe nói trong tiệm còn có khách hàng muốn mua đậu hủ chiên, nhưng các cô đã dùng hết đậu hủ rồi, muốn đưa thêm qua, bà chủ vừa cao hứng vừa cảm kích, cúp điện thoại xong vội lấy ba phần đậu hủ đưa qua.

Trong tiệm, khách hàng nhìn thấy có người đưa đậu hủ tới, lập tức kêu lên: "Lại cho tôi một phần đậu hủ chiên mang về!"

"Tôi cũng muốn, muốn phần lớn."

"Các người mua nhiều như vậy, người phía sau còn có gì ăn?"

Bà chủ đem đậu hủ vào phòng bếp, mang theo tươi cười ra tới, nghe được khách trong tiệm tranh chấp, thuận miệng nói: "Mọi người yên tâm, đậu hủ còn nhiều lắm, khẳng định đủ cho mọi người đều được nếm thử."

Hai giờ rưỡi đóng cửa, không chỉ bán hết mười phần đậu hủ ban đầu, kế tiếp còn giúp tiệm đậu hủ tiêu thụ thêm sáu phần đậu hủ.

Bởi vậy, có người trong ngõ nhỏ giúp đỡ mua một chút, bà chủ tiệm đậu hủ cũng bày bán ở phụ cận một chút, hai mươi phần đậu hủ bị tên thiếu đạo đức nào đó bùng hàng một chút cũng không lãng phí, bán đi

sạch sẽ.

Thậm chí, bởi vì khách hàng đối với đậu hủ chiên quá nhiệt tình, tiệm hủ phường còn nhờ họa được phúc, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đặt trước một thùng mỗi ngày lấy mười phần đậu hủ.

Từ hôm nay trở đi chỉ buôn bán nửa ngày, đóng cửa xong, Nguyễn Miên Miên thành thơi mà ngồi ở cửa hưởng thụ những cơn gió ngẫu nhiên thổi qua xem bình luận.

【*nx: Đây là đậu hủ chiên thần tiên gì chứ, cũng quá ngon, một phần lớn như vậy, tôi vốn đang nghĩ chờ chút buổi chiều ăn, kết quả không nhận được, một hơi ăn xong, thật thơm! [hình ảnh]*】

【*5 còn: Bạn không phải người duy nhất! Tôi cũng một hơi ăn xong một phần đậu hủ lớn như vậy, ăn quá ngon.*】

【*ly: Không thích ăn đậu hủ, nhìn canh rau xanh đậu hủ trong tiệm rất được khen ngợi, cũng chưa một lần nếm thử, hôm nay nhìn đến đậu hủ chiên, đột nhiên muốn nếm thử một chút, ăn xong, nháy mắt tôi lại thấy đậu hủ rất ngon.*】

【*mộng k: Đậu hủ chiên thật sự ăn ngon, đậu hủ chiên vừa tới, sốt lại càng mỹ vị, hai cái kết hợp, thật là ăn muốn nghiện luôn, cả nhà chúng ta đều rất thích ăn [hình ảnh]*】

【*6 ngày: Ăn quá ngon, phần lớn căn bản cũng không đủ ăn, về sau lại tự nấu chút mì sợi trộn vào sốt đậu hủ dư lại, cũng đặc biệt ngon, đề nghị mọi người nếm thử một lần. [hình ảnh]*】

【*thanh l: Ăn xong món chủ tiệm làm xong, đậu hủ chiên ở cổng trường nháy mắt liền không thơm nữa, bà chủ tôi đã bị món trong tiệm làm bị nghiện, đừng đột nhiên lại dùng bán đậu hủ chiên nhé.*】

【*kl: Đúng, chủ tiệm cô bán đậu hủ chiên lâu một chút, ít nhất phải chờ chúng ta ăn ngán mới thôi.*】

【*an: Anh trực tiếp báo bà chủ bán đậu hủ chiên cả đời đi, rốt cuộc đậu hủ chiên thơm như vậy, ai sẽ ngán chút.*】

【*in: Ha ha ha ha, tôi buổi trưa ăn đậu hủ chiên, tên nhóc cách vách nhìn chằm chằm vào tôi, tôi cố ý kẹp lên một cái nhem nhem, kết quả làm nó bật khóc!*】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến một cái bình luận cuối cùng, cười khẽ lắc đầu, cảm thấy hẳn cũng không sợ bị

bố mẹ đứa nhỏ mắng.

Uốn dẽ cô quyết định mỗi ngày kẻ tiếp bán mười phần đậu hủ, cũng coi như là giúp đỡ sinh ý tiệm đậu hủ một chút, lúc này thấy khách hàng yêu thích đậu hủ chiên như vậy, mới tính là hoàn toàn yên lòng.

Đậu hủ dinh dưỡng phong phú, món ăn vặt đậu hủ chiên này, có thể coi như già trẻ đều ăn được. Từ khi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc bán đậu hủ chiên, lại hấp dẫn rất nhiều khách hàng mới tới.

Có thể nói, mười phần đậu hủ trên **II** cơ bản là không đủ bán, vì để càng nhiều khách có thể ăn được, Nguyễn Miên Miên dứt khoát chỉ bán phần nhỏ. Kể từ đó, phần lớn khách hàng vừa lòng, một ít khách đã từng ăn được phần đậu hủ chiên lớn lại có chút oán niệm. Bất quá, chờ Nguyễn Miên Miên trấn an bọn họ rằng một ngày cũng không nên ăn quá nhiều món làm từ đậu, bọn họ liền không nói gì thêm.

Bắt đầu chỉ buôn bán nửa ngày, yến tiệc Nguyễn Miên Miên cũng không tiếp được thường xuyên như trước, một tuần nhiều nhất tiếp được vài lần, đại bộ phận thời gian thậm chí chỉ tiếp một lần.

Thường lại đây ăn yến tiệc trên **II** cơ bản đều là nhóm người Triệu Hữu Vị, biết cô muốn ôn tập chuẩn bị sang năm thi đại học, cũng rất hiểu cho cô.

Ôn tập cũng không có khả năng suốt ngày chỉ ôn tập, kể từ đó, thời gian rảnh của cô cũng tăng lên, rốt cuộc có thể kiên trì mỗi ngày luyện thư pháp.

Luyện một đoạn thời gian, buổi chiều ngày nọ, cô bỗng nhiên nhớ tới, tựa hồ lúc trước còn đồng ý viết một bức chữ cho Tư Cảnh Lâm.

Nhớ lại một chút sau, cô cầm lấy di động tìm kiếm.

Rất nhanh, trình duyệt đã ra kết quả mà cô tìm kiếm 《Kính Thi · Trịnh Phong · Tư Cảnh》.

Thanh Thanh từ cảm, du du ngã tâm..... Một ngày không thấy, như ba tháng hè! (với trình độ thơ văn level 1 của editor xin phép để nguyên câu thơ)

Nguyễn Miên Miên xem hoàn chỉnh đầu thơ, trên **II** mặt bỗng nhiên có chút nóng.

Sao anh Cảnh Lâm lại bảo mình viết câu thơ này?

Nguyễn Miên Miên không nghĩ nhiều, nội dung câu thơ này, lại không phải do cô tự nghĩ ra. Có lẽ anh chỉ là đơn thuần thích câu thơ này, không có ý khác.

Nguyễn Miên Miên tự nói cho chính mình, mới vừa áp xuống suy nghĩ miên man trong lòng, liền nghe được than âm truyền đến bên tai —— "Đông Đông?"

Giọng nói trầm thấp mà từ tính, làm cô đột nhiên ngẩng đầu lên, di động trực tiếp rút trê **II** bàn: "Anh Cảnh Lâm!"

Từ Cảnh Lâm mới vừa rời ở cửa gọi cô hai tiếng mới tiến vào, vốn dĩ còn tò mò cô nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy, chờ nhìn đến chữ trê **II** màn hình di động, ánh mắt hơi lóe.

Anh biết rõ còn cố hỏi: "Đông Đông mới vừa rời suy nghĩ cái gì vậy?"

Nguyễn Miên Miên đưa tay tắt màn hình điện thoại di động lúc đầu tỏ vẻ không nghĩ cái gì, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, quả ở cây đào bên đã chín, hôm nay hái được không ít, em cho anh nếm thử."

Cô nói xong, liền chạy chậm vào phòng bếp rửa quả đào. Từ Cảnh Lâm nhìn bóng dáng cô, khóe môi giương lên một độ cung rất nhỏ.

Một lát sau, rửa xong quả đào đi ra, Nguyễn Miên Miên đã khôi phục như thường, đem đĩa quả đặt tới trước mặt anh nói: "Tuy rằng bộ dáng không quá đẹp, nhưng rất ngọt, anh nếm thử xem."

"Được." Từ Cảnh Lâm cầm lấy một cái, khẽ cắn một ngụm gật đầu, "Xác thật không tồi."

Nguyễn Miên Miên tức khắc cười rộ lên: "Vậy đợi lát nữa anh mang một chút trở về ăn."

Nói xong, cô cũng cầm lấy một quả để ăn.

Từ Cảnh Lâm thấy cái miệng nhỏ của cô cắn quả đào, biểu tình sung sướng **II 9**, cảm thấy ngày mai có thể mang ít loại đào khác tới cho cô nếm thử.

Ăn xong quả đào, Nguyễn Miên Miên đem sách giáo khoa cùng các loại tài liệu lấy ra, có anh làm bạn bắt đầu học tập.

Một đoạn thời gian trôi qua, Quà Quýt Nhỏ đã béo thêm một ít từ cửa tiến vào, nhảy đến cái ghế bên cạnh

Tư Cảnh Lâm, trộm dùng móng vuốt chạm vào nút áo trên cổ tay áo anh.

Đại khái là anh mỗi ngày tới đây, mèo béo đã quen với nh, hiện tại lá gan càng lúc càng lớn, mặc dù bị anh phát hiện còn không chịu thu móng vuốt. Tư Cảnh Lâm liếc nó một cái, giây tiếp theo lại đột nhiên nhớ tới, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, cũng chính là con mèo này ngậm đi nút tay áo của mình.

Nghĩ đến chuyện này, ánh mắt Tư Cảnh Lâm nhu hòa hơn hai phần, ngay sau đó dứt khoát cởi xuống nút tay áo cho nó chơi.

Mèo béo thấy nút tay áo bị chính mình làm rơi xuống, ngay từ đầu còn bị dọa nháy dưng, chờ thấy anh không có phản ứng gì, lá gan lại nổi lên, dùng móng vuốt đem nút tay áo gạt đến trước mặt mình. Mèo béo chơi chán, ngậm nút tay áo lên nháy đến trên bàn, kêu "Miao" một tiếng, đem nút tay áo ném đến trên sách Nguyễn Miên Man đang xem.

"Em lại từ nào ngậm tới....." Nguyễn Miên Man nói còn chưa dứt lời, quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, thấy nút tay áo cả anh thiếu một cái, vỗ nhẹ đầu nó, "Lại nghịch ngợm!"

"Không có việc gì, cho nó chơi đi." Tư Cảnh Lâm nói.

"Anh Cảnh Lâm đừng có chiều nó như vậy, bằng không về sau lá gan của nó lại lớn hơn nữa." Nguyễn Miên Man nói xong, đứng dậy đi lấy xà phòng thơm đem nút tay áo rửa sạch sẽ, lau khô rồi đưa cho anh.

Tư Cảnh Lâm nói: "Một tay không dễ cài."

"Em giúp anh." Nguyễn Miên Man không nghĩ nhiều, nói thẳng.

Tư Cảnh Lâm đem bàn tay đưa qua, nhìn cô gái hơi rở hai tròng mắt, khuôn mặt nhỏ tròn đầy nghiêm túc mà thay mình cài nút tay áo, trong lòng có loại thỏa mãn nói không nên lời.

Nghĩ đến mỗi ngày về sau, nếu cô đều có thể cài nút tay áo cho mình, thậm chí đeo cà vạt, trong lòng Tư Cảnh Lâm bỗng nhiên có chút rung động. Nhưng mà.....

Anh nghĩ, nếu như chờ tới lúc kết hôn, anh đại khái luyện tiệc đánh thức cô vào sáng sớm, chỉ vì hưởng thụ cảm giác cô đeo cà vạt cho mình, nói như vậy, vẫn là tan tành thay mình tháo cà vạt tương đối thích hợp hơn.

"Như vậy được không ạ?" Sờ soạn đem nút tay áo cài xong, tầm mắt Nguyễn Miên Man ở trên **I** tay anh nhìn lướt qua rồi ngẩng đầu hỏi.

Đối diện với đôi mắt hạnh trong suốt, Tư Cảnh Lâm không đáp mà hỏi lại: "Đồng Đồng, em nhớ rõ lúc trước đã đồng ý viết cho anh chữ gì chứ?"

Nguyễn Miên Man không nghĩ tới anh đột nhiên hỏi cái này, nhớ tới nội dung câu thơ, tim đập chậm một nhịp. Cô dời tầm mắt đi nói: "Em không nhớ rõ nội dung câu thơ kia, đối cái khác viết được không ạ?"

Chương 134

Editor: Thienyetkomanhme

Tư Cảnh Lâm khẽ cười một tiếng, thanh âm lộ ra sự gọi cảm nói không nên lời.

"Anh nhớ rõ." Anh nói xong, biểu tình ôn nhu mà chuyên chú nhìn cô, "Thanh Thanh từ cảm, du du ngã tâm....."

Nghe được anh thế nhưng trực tiếp đọc lên, nháy mắt mặt Nguyễn Miên Miên liền đỏ lên.

== ==

Cách Đoan Ngọ nửa tháng, khách hàng đã ở khu bình luận ồn ào muốn bà chủ làm bánh chưng bán, thậm chí còn dẫn tới một cuộc tranh luận vị mặn – ngọt.

Nguyễn Miên Miên nghĩ dù sao Tết Đoan Ngọ chính mình cũng muốn ăn bánh chưng, cũng là làm một lượt, liền đồng ý. Lúc này, đã gần tới Tết Đoan Ngọ, cô đã chuẩn bị tốt nguyên liệu, liền cùng Chu Linh bắt đầu gói bánh chưng.

"Cô chủ, em làm sao vậy?" Chu Linh đem một lá gói bánh chưng qua, thấy cô không tiếp, không khỏi quay lại nhìn.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu, xua đi giọng nói trầm thấp từ tính trong đầu, nói: "Không có gì."

"Có chỗ nào không thoải mái sao?" Thấy mặt cô có chút hồng, Chu Linh quan tâm nói.

"Không có, em không có việc gì." Nguyễn Miên Miên nói xong, tiếp nhận lá gói bánh chưng trưng trên tay cô, ngón tay linh hoạt cuộn lại, đổ gạo nếp cùng thịt đã ướp vào bên trong, rất nhanh liền gói xong một cái bánh chưng hoàn mỹ mà tinh xảo.

Ứng theo yêu cầu của nhóm khách hàng, trong tiệm làm cả bánh chưng vị mặn và ngọt, ngọt có bánh chưng mít tào, bánh chưng nhân đậu, bánh chưng bát bảo, vị mặn lại là bánh chưng thịt lòng đỏ trứng, bánh chưng thịt tươi, bánh chưng thập cẩm, bánh chưng tôm hùm đất.

Bánh chưng nhân tôm hùm đất là rất nhiều khách hàng không được ăn tôm hùm đất xào cay vô cùng đáng thương cầu mong có bánh chưng vị này, Nguyễn Miên Man không có biện pháp với bọn họ, chỉ có thể đồng ý.

Mặt khác, bởi vì Nguyễn Miên Man yêu thích, bánh chưng còn phân lớn nhỏ, có bánh chưng chưng lớn như kiểng cỡ thông thường, còn có loại bánh chưng nhỏ theo phong cách cung đình rất tinh xảo, đại khái một miếng là ăn hết một cái loại này.

Xác định cô không có việc gì, Chu Linh tiếp tục nhìn động tác của cô để học gói bánh. Có Nguyễn Miên Man cầm tay dạy dỗ, Chu Linh gói bánh chưng cũng không tồi, nhưng tốc độ lại không nhanh lắm, trẻ N cơ bản là cô gói xong 3 - 4 cái, Chu Linh mới gói xong một cái.

"Cô chủ tay em thật khéo, gói bánh chưng vừa nhanh vừa đẹp." Thấy cô lại gói xong một cái bánh chưng, ngữ khí Chu Linh lộ chút hâm mộ.

Nguyễn Miên Man nói: "Quen tay hay việc mà thôi, chờ chị gói nhiều cũng có thể gói nhanh như vậy."

"Ừm." Chu Linh gạt đầu, tiếp tục gói bánh.

Không bao lâu sau, bà Lý cùng mấy bà lão đi ngang qua thấy các cô đang gói bánh chưng, không khỏi nói: "U, Đông Đông hiện tại đã bắt đầu gói bánh chưng? Thật là chăm chỉ."

Hai người ngẩng đầu chào hỏi, Nguyễn Miên Man nói: "Đều làm để bán trong tiệm, cho nên cần bắt đầu gói từ bây giờ ạ."

Nghe nói là gói để bán, bà sợ các cô gói không kịp, muốn hỗ trợ.

"Không cần, sao cháu lại không biết xấu hổ như vậy được." Nguyễn Miên Man xua tay nói.

"Haiz, chúng ta cũng rảnh không có việc gì làm."

Mấy bà nói xong, không hề cho cô cơ hội cự tuyệt, rửa tay sạch sẽ xong liền ngồi xuống bắt đầu hỗ trợ. Nói

về gói bánh chưng, mấy bà lão đã gói bánh chưng vài thập niên cũng không thể kém hơn Nguyễn Miên Miên, có các bà gia nhập, bôn đưng bánh chưng rất nhanh đã đầy, các loại nguyên liệu cũng gần hết.

"Đồng Đồng bánh chưng này nấu lên khẳng định ngon." Vẫn là thịt muối sống mà người cũng thơm như vậy, bà Lý nhin không được nói.

Bên cạnh một bà lão khác nói: "Khẳng định như vậy."

Nguyễn Miên Miên cười cười chưa nói cái gì, trong lòng lại nghĩ chờ gói xong để các bà lấy một chút về nhà ném thử. Có nhóm bà Lý hỗ trợ, vốn dĩ bánh chưng có khả năng phải gói tới buổi tối đi xong, mà hiện mới hơn 5 giờ chiều liền gói xong toàn bộ.

"Các bà thích vị gì? Lấy một chút trở về ném thử đi ạ." Chờ các bà chuẩn bị rời đi, Nguyễn Miên Miên vội đứng dậy nói.

"Không cần, không cần, cháu để lại mà bán, hai ngày nữa chúng ta cũng gói bánh chưng."

"Đúng vậy, chính chúng ta cũng muốn gói, không cần khách khí."

Ở trong mắt mấy bà lão, ăn nhiều hai miếng, còn không bằng để cô bán lấy tiền, bởi vậy trực tiếp cự tuyệt.

Nguyễn Miên Miên tự nhiên không có khả năng để các bà hỗ trợ không, thấy các bà không cần, vì thế nói: "Vội đợi lát nữa nấu chín, mỗi loại đưa một ít tới nhà các bà."

Đám người bà Lý nghe được lời cô nói, không có biện pháp, chỉ có thể nói: "Cháu cũng thật là khách khí, chúng ta liền lấy hai cái ném thử."

Nói hai cái, mấy bà thật lấy đúng hai cái, lấy xong sợ cô còn muốn khách khí, vội từ trong tiệm rời đi.

Nguyễn Miên Miên nhìn theo các bà rời đi, nói với Chu Linh: "Chúng ta buổi tối liền nấu bánh chưng ăn thay cơm được không?"

Chu Linh định nói mình về nhà ăn, bánh chưng để lại bán đi. Nhưng nghĩ lại nghĩ đến vị Tư tiên sinh kia đã mấy ngày không tới, gần đây ông Ngô lão cũng có chút bận, nói không chừng cô không có người ăn tối cùng, cuối cùng vẫn là gật đầu đồng ý.

Thấy chị gặt đầu, Nguyễn Miên Miên liền đem mỗi loại bánh chưng nhặt một cái mang vào phòng bếp nấu. Gói bánh chưng cả một buổi trưa, trong tiệm liền tràn ngập mùi lá gói bánh chưng điệp, chờ bánh chưng hạ nồi, mùi hương dần dần đậm đà hơn.

"Thơm quá." Người được mùi hương, nghĩ sắp đến Đoan Ngọ, trong lòng Chu Linh cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.

Nguyễn Miên Miên cười nói: "Chờ vài phút liền có thể ăn."

Vài phút sau, bánh chưng tinh tế nhỏ xinh đựng đầy một đĩa sứ Thanh Hoa, nhìn thập phần xinh đẹp. Hai người chụp mấy tấm ảnh, mới cầm lấy một cái bắt đầu bóc ăn.

So với vị ngọt, Chu Linh càng thích loại mặn hơn, bóc lá bánh chưng, lộ ra lòng đỏ trứng và thịt bên trong hương khí bốn phía. Mới vừa nấu xong bánh chưng còn rất nóng, nhưng mà nghe mùi hương mê người, cô lại không rảnh lo nhiều như vậy, há mồm liền cắn xuống.

Loại bánh chưng nhỏ này, khả năng đàn ông một ngúm là có thể ăn hết, Chu Linh miệng nhỏ cắn một miếng, cũng cắn một phần ba cái, ném được cả gạo nếp, lòng đỏ trứng cùng thịt. Bánh chưng thịt lòng đỏ trứng cho vào miệng mềm mại hàm hương, lòng đỏ trứng bùi béo cùng miếng thịt ba chỉ mềm mà không lặn ăn với gạo nếp, hương vị quả thực hoàn mỹ. Ăn xong một cái sau, cảm giác đói bụng hoàn toàn bị khơi lên, Chu Linh đem lá bánh chưng đặt trên **I** bàn, lập tức cầm lấy một cái bánh chưng khác bóc vỏ.

Bên cạnh, Nguyễn Miên Miên còn ở thổi cái bánh chưng đậu trên **I** tay, cái miệng nhỏ cắn cắn. Bánh chưng nhân đậu là cô dùng đậu đen ninh nhừ, ăn mỗi đậu thôi cũng đã ngon rồi, gói vào bánh chưng, phối hợp với gạo nếp mềm mại cùng lá bánh chưng thanh hương, hương vị tự nhiên không thể chê.

Nấu chín lên, bánh đậu ngọt thanh được gạo nếp hấp thu, mềm mại ngọt ngào, tuyệt đối là món nhưng người hảo ngọt thích nhất.

Nguyễn Miên Miên ăn xong bánh chưng nhân đậu trên **I** tay, chuẩn bị đem lá gói bánh chưng đặt xuống, liền nhìn thấy một thân ảnh lén lút không biết từ khi nào đã nhảy đến cái ghế bên cạnh bàn.

Thấy nó lặng lẽ vươn móng vuốt, đem lá bánh chưng chị Chu Linh đặt trên **I** bàn bánh gặt tới trước mặt, sau đó vươn đầu lưỡi lặng lẽ [lẽ M] [lẽ M], bộ dáng buồn cười lại có điểm đáng thương, làm Nguyễn Miên Miên suýt cười ngất.

Rõ ràng ngày thường cũng không để nó thiếu ăn thiếu uống, kết quả là nhìn đến cái gì cũng thèm, thật đúng là một con mèo tham ăn.

"Được rồi đừng [lẽM, lá cây đều bị em [lẽM rách, không phải mới cho em ăn cơm cùng cá khô sao? Làm gì mà tự làm mình đáng thương thế." Nguyễn Miên Man cúi tay đem lá gói bánh chưng thịt lòng đỏ trứng từ bên miệng nó kéo ra.

"Mèo ô ~" từ lá bánh chưng ném được mùi ngon, mèo béo vươn móng vuốt đề tay cô ại, một bên [lẽM một bên kêu.

Nghe được lời cô nói, Chu Linh đang cúi đầu đắm chìm trong mỹ vị, lúc này mới phát hiện mèo béo trong tiệm thế nhưng trộm [lẽM lá bánh chưng mình ăn qua.

"Không trách nó thèm, thật sự là em làm bánh chưng quá ngon." Chu Linh cười nói.

Bất quá, thèm cũng không thể ăn lá gói bánh chưng, cô nói xong, giúp đỡ đem lá bánh chưng cầm lên, đặt ở trung tâm cái bàn.

"Mèo ô....."

Mất đi lá bánh chưng, mèo béo tròn xoe hai mắt nháy mắt lộ ra chút nước, thoạt nhìn đáng thương vô cùng.

"Được rồi, lại cho em mấy con cá khô." Nguyễn Miên Man một tay đem nó từ ghế tre **I** bế lên đặt tre **I** mặt đất, trấn an mà sờ sờ đầu nó nói.

Nói xong, cô đứng dậy cho nó một ít cá khô, lúc này mới có thể tiếp tục ngồi xuống ăn bánh chưng.

Món ăn từ gạo nếp rất dễ làm chắc bụng, cuối cùng, một đĩa bánh chưng này các cô cũng không ăn hết được, Nguyễn Miên Man để Chu Linh đem mấy cái dư lại mang về cho bà Vương cùng An An ném thử.

Bánh chưng gói xong, Nguyễn Miên Man tự nhiên sẽ không quên ông Ngô. Sáng sớm hôm sau, ông Ngô liền tới đến trong tiệm.

Ngửi được mùi bánh chưng từ phòng bếp bay ra, ông cười nói: "Đông Đông, ông tôi ăn bánh chưng đây."

Nguyễn Miên Man nghe được thanh âm, bưng một mâm bánh chưng đã nấu chín từ phòng bếp ra: "Ông

Ngô —— "

Cô một tiếng chào còn chưa nói xong, liền nhìn thấy người đàn ông bên cạnh, dừng một chút mới ra vẻ tự nhiên nói: "Ông Ngô, anh Cảnh Lâm."

Tư Cảnh Lâm cũng không nghĩ tới, ngày đó mình bắt quả đọc một câu thơ hàm súc, kết quả cô bé trực tiếp đỏ mặt tròn lên lâu không xuống.

Vừa lúc công ty gần đây có chút bận, Tư Cảnh Lâm dứt khoát chưa đến ngay, cho cô một chút thời gian giảm xóc. Cách mấy ngày không nhìn thấy cô, trong lòng Tư Cảnh Lâm có chút nhớ, bắt quả thấy cô trừ bỏ kinh ngạc lúc đầu, đã khôi phục trạng thái ngày thường với mình, lại có chút mất mát.

"Bánh chưng đã nấu xong, một đây là vị ngọt, hai đây là vị mặn, hai người nếm thử đi ạ." Nguyễn Miên Miên nói xong, đem đĩa đặt lên bàn, lại đi trong phòng bếp múc canh nấm tuyết cho hai người.

"Bánh chưng Đông Đông gói thật xinh đẹp, còn thơm như vậy, khẳng định ăn ngon." Ông Ngô một bên ngồi xuống một bên nói.

Ông nói xong, ngẩng đầu thấy cháu trai còn đứng nhìn phía trước, không khỏi nói: "Còn nghĩ cái gì thế?"

Tư Cảnh Lâm khẽ lắc đầu ngồi xuống, tùy tay cầm lấy một cái bánh chưng.

"Đó là vị ngọt." Ông Ngô từ nhắc nhở.

Tư Cảnh Lâm nghe được, lại vẫn bóc cái bánh chưng trê **II** tay như cũ mở, lộ ra bánh chưng bát bảo bên trong.

Bánh chưng bát bảo chỉ mang theo vị ngọt nhàn nhạt, ăn lên phần nhiều mùi hương của gạo nếp cùng mùi hương của các loại đậu.

Ngày xưa đối với bánh chưng Tư Cảnh Lâm này sẽ đều cảm thấy giống nhau, nhưng bánh chưng trê **II** tay hương vị thật ngon.

Bên cạnh, Ông Ngô đã bóc ra một cái bánh chưng thật tươi bắt đầu ăn, hương vị đậm đà ngon miệng, làm ông gật đầu liên tục.

Nguyễn Miên Man bưng canh nầm tuyết ra tới, thấy bọn họ đã ăn cái bánh chưng thứ hai, trê **II** mặt tức khắc lộ ra tươi cười: "Uống chút canh nầm tuyết đi ạ."

"Cảm ơn Đông Đông." Tư Cảnh Lâm nói lời cảm ơn, tự mình đem canh nầm tuyết bưng đến trước mặt.

Nguyễn Miên Man đổi diện với ánh mắt sáng ngời của anh, trong lòng lại có chút không được tự nhiên, vội đi tầm mắt, đem một chén canh nầm tuyết khác cho ông Ngô.

Ông Ngô ăn liền hai cái bánh chưng thịt, tiếp nhận chén canh uống một ngụm giải ngấy, buông chén nói: "Đông Đông gần đây ôn tập thế nào?"

"Dạ lúc trước đã đem kiến thức cấp hai ông tập một lần nữa, cho nên hiện tại vừa mới ôn đến nội dung cấp ba ạ." Nguyễn Miên Man trả lời.

"Khá tốt, nắm chắc kiến thức cơ bản rất quan trọng." Ông Ngô gật đầu khẳng định sau lại hỏi, "Ôn tập có gặp cái gì khó khăn không?"

Nguyễn Miên Man nhìn Tư Cảnh Lâm nói: "Anh Cảnh Lâm ôn tập cùng cháu, gặp chỗ nào không hiểu anh đều giảng cho cháu."

"Vậy là tốt rồi." Ông Ngô không nghĩ nhiều, sau khi gật đầu tiếp tục ăn bánh chưng.

Bữa sáng kết thúc, Ông Ngô và Tư Cảnh Lâm cùng nhau rời đi.

Nguyễn Miên Man tiễn bọn họ rời đi, Tư Cảnh Lâm đi chậm một bước nói: "Gần đây tương đối bận, qua mấy ngày tiếp tục cùng em ôn tập."

Nguyễn Miên Man gật gù đầu, ngược lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Nhóm bánh chưng đầu tiên gói xong, trực tiếp bán trê **II** app cơm hộp, khách hàng có thể chính chọn bánh đã nấu chín hoặc còn sống. Nhìn đến bánh chưng trê **II** thực đơn, nhóm khách hàng kích động không ngừng, trừ bỏ mấy vị khách muốn để tới tết Đoan Ngọ mới ăn, không ít người đều mua bánh chưng đã nấu chín.

Chương 135

Editor: Thienyetkomanhime

Cùng ngày, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tràn đầy mùi hương đặc trưng của bánh chưng, lại lần nữa dụ một đám nhân viên giao cơm móc ra hầu bao mua bánh chưng ăn.

Cũng may bánh chưng cũng không đắt, hai đồng một cái nhỏ, năm đồng một cái lớn, nhiều nhất cũng chính là ăn luôn phí giao hàng của một đơn thôi, bọn họ thật ra bỏ được

"Ăn ngon thật, vốn đang cảm thấy hàng năm đều ăn bánh chưng đã sớm ngán, ăn xong bánh chưng nhà này, cảm giác tôi còn có thể lại ăn một trăm cái Tết Đoan Ngọ nữa."

"Hương vị này thật là không thể chê, chờ Tết Đoan Ngọ tôi phải mua một chút trở về cho người trong nhà nếm thử."

"Bạn ăn vị gì? Tôi ăn bánh chưng thập cẩm, quá ngon, nguyên liệu bên trong đặc biệt phong phú, có thịt gà thái nhỏ, thịt vịt, thịt quay, lòng đỏ trứng, nấm đông cô..... Tất cả thái nhỏ, đặc biệt ăn ngon!"

"Tôi ăn thịt tươi, không riêng thịt bên trong hàm hương ngon miệng, ngay cả gạo nếp hút ngập nước thịt đều đặc biệt thơm, ăn ngon thật!"

"Bên trong bánh chưng thập cẩm thế nhưng có nhiều nguyên liệu như vậy? Tôi cũng phải nếm thử."

"Bạn đã ăn bốn cái đi? Lại ăn đơn hàng buổi sáng coi như giao không công."

"Không công thì không công, tôi chỉ cũng có chút sở thích như vậy, ăn xong lại nói!"

Nhóm nhân viên giao cơm đều đắm chìm trong mỹ vị bánh chưng, đừng nói thức giục lấy đơn, chính là đơn của mình làm xong rồi cũng không biết, còn đợi Chu Linh đưa đến trong tầm tay nhắc nhở.

"Lại cho tôi một cái bánh chưng, trê **I** đường ăn." Một người tiếp nhận cơm hộp, có lẽ là chưa có ăn đủ, nhin không được nói.

Chu Binh nghe vậy, không dám đáp ứng, mà là nói: "Mấy ngày gần đây trong tiệm đều bán bánh chưng, trê **I** đường ăn không an toàn, anh lần sau lại qua đây ăn đi."

"Trê **I** đường tôi không ăn, chờ rảnh lại ăn." Nhân viên giao cơm nói.

Lời nói là nói như vậy, nhưng bánh chưng thơm như vậy đặt ở trong tầm tay, ai có thể nhin được? Mọi người đều là bên ngoài, biết trê **I** đường vốn dĩ phải chú ý an toàn, hẳn nói xong, đồng nghiệp bên cạnh trực tiếp đem hẳn đẩy ra cửa: "Cậu vẫn là nhanh đi đưa đơn trước đi, đừng lảm chuyện."

Chu Binh đem cơm hộp từng đợt đưa ra, nhân viên giao cơm trong tiệm lúc này mới mang theo về mặt chưa ăn đã, tốp năm tốp ba rời đi.

Trong tiệm, có một người còn chưa nhận được đơn hàng ăn xong bánh chưng thịt lòng đỏ trứng trong tay, ngẩng đầu thấy trong tiệm chỉ còn một mình mình, nhin không được đem lá bánh chưng [lẽ **M** một lần.

"Thật là ăn quá ngon!"

Rốt cuộc buông lá bánh chưng xuống, hẳn [lẽ **M** môi, rất muốn lại ăn một cái nữa. Bất quá, hẳn đều nghĩ kỹ rồi, chờ Tết Đoan Ngọ muốn mua về nhà, để vợ con cũng được nếm thử bánh chưng ngon như vậy, hiện tại vẫn nên để dành chút tiền, cuối cùng chỉ có thể nhắm nháp dư vị trong miệng.

Không tới một hồi, di động truyền đến tiếng chuông tin nhắn đánh gãy suy nghĩ của hẳn.

【@shipper trong tiệm có bia không, có thể giúp tôi mua một lọ bia lạnh không?】

Nhìn đến tin nhắn, trong lòng nhân viên giao cơm có chút không vui.

Trê **I** thực tế, vừa mới bắt đầu làm nghề này, chỉ cần có thời gian, hẳn vẫn nguyện ý thay khách hàng mua chút đồ, rốt cuộc chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì. Nhưng có mấy người khách cũng thật sự quá đáng, nhờ mua một ít đồ năng thì thôi, còn có người nhờ mua đồ mà lại trả thiếu tiền, hoặc là mua xong lại nói không phải loại hẳn muốn nên không lấy, tóm lại là tốn công vô ích.

【@khách hàng xem anh mua nhiều bánh chưng như vậy, có thể chia cho tôi một cái không?】

Nhân viên giao cơm cố ý nói như vậy, vốn tưởng rằng khách hàng sẽ cự tuyệt, hẳn cũng có thể thuận thế cự tuyệt yêu cầu mua hộp bia, không nghĩ tới ——

【@shipper có thể chú.】

【@shipper bia lạnh mua hai chai, một chai cho anh.】

Nhân viên giao cơm kinh ngạc, thấy này khách hàng rộng rãi như vậy, cũng nói không nên lời cự tuyệt.

【@khách hàng Được, cảm ơn anh trước, xin hỏi bia muốn mua hăng gì? Muốn mua lon hai chai?】

Không bao lâu, nhận được cơm hộp cơm shipper từ trong tiệm rồi đi, ở nửa đường mua một chai bia lạnh khách muốn, rất nhanh tới địa chỉ giao hàng.

"À, sao anh chỉ mua một chai?" Khách hàng nhận được cơm hộp liền hỏi.

Nhân viên giao cơm nói: "Bái xe uống rượu không hay lắm."

"Cũng đúng." Khách hàng ngẫm lại cũng đúng, dứt khoát đưa thêm tiền cho hắn.

"Không cần, không cần, anh cho tôi cái bánh chưng là được, không cần đưa thêm tiền." Nhân viên giao cơm cự tuyệt.

"Chúng ta đã thương lượng xong rồi." Khách hàng nói xong, đem tiền đưa cho hắn, ngay sau đó lại từ trong túi cơm hộp cầm cái bánh chưng đưa cho hắn.

Kỳ thật nếu là đổi thành bánh chưng bình thường, khách hàng thậm chí nguyện ý cho hắn thêm mấy cái, rất cuộc đối với loại người mỗi ngày đều ăn cơm hộp như hắn, đối với mấy người shipper đội mưa đội gió đều cho đưa cơm hộp cho mình rất có hảo cảm.

Mỗi ngày đưa cơm hộp sẽ gặp được muôn hình muôn vẻ loại người, có tốt có xấu, nhưng mỗi lần gặp được khách hàng tràn ngập thiện ý như vậy, trong lòng nhân viên giao cơm đều sẽ cảm động như cũ: "Cảm ơn anh, trước tiên chúc anh Tết Đoan Ngọ vui vẻ."

"Khách khí cái gì, cũng chúc anh Tết Đoan Ngọ vui vẻ." Khách hàng nói xong, gấp không chờ nổi mà về

đến nhà, từ trong túi cầm lên một cái bánh chưng.

Mới mở ra một chút, ngửi được mùi thơm của lá cùng mùi thơm của thịt xông vào mũi, hẳn nhin không được trực tiếp cắn một miếng, ngay cả cắn trúng lá bánh chưng cũng không để bụng.

"Ngô, thật thơm, quả nhiên không hổ là bánh chưng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc."

Ăn xong một cái bánh chưng hơi chút đỡ thèm, hẳn duỗi tay mở ra chai bia uống một ngụm, lại bóc ra cái bánh chưng thứ hai. Nhân sinh trẻ **I** đời, cũng chỉ hai chữ ăn uống.

Lưng dựa ở trẻ **I** sofa, một ngụm bánh chưng mềm mại hàm hương, một ngụm bia lạnh sáng k**h**oái, khách hàng cảm thấy cuộc sống này quả thực không thể thoải mái hơn.

Công ty họ. Nhìn thấy đồng nghiệp mới tới buổi trưa ăn bánh chưng, lão Hoàng thò lại gần nói: "Tiểu Cương, sớm như vậy đã bắt đầu ăn bánh chưng?"

Tiểu vương cười gật đầu: "Cửa hàng này làm gì cũng ngon, nhìn thấy có bánh chưng, liền nhin không được mua chút nếm thử."

"Bà ngọt hay mặn vậy?" Lão Hoàng thấy hẳn chuẩn bị bóc bánh chưng, hiểu kỳ nói.

"Hai cái ngọt một cái mặn."

Trong nhà Tiểu Vương từ nhỏ đến lớn đều là ăn bánh chưng ngọt, bánh chưng mặn trong mắt hẳn thật sự có chút khó có thể tưởng tượng là cái hương vị gì.

Cũng chính là tin tưởng tay nghề bà chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hẳn mới dám thuận tiện mua một cái bánh chưng mặn nếm thử một chút.

"Ngọt? Bánh chưng ngọt có cái gì mà ngon, muốn tôi nói, vẫn là bánh chưng mặn ăn ngon hơn." Lão Hoàng hiển nhiên là người thuộc phái bánh chưng mặn, nghe thấy đồng nghiệp mua hai cái bánh chưng ngọt, nhin không được nói.

"Bánh chưng ngọt ăn cũng rất ngon mà, anh xem, gạo nếp trắng mềm cùng mít táo đỏ ở giữa xinh đẹp chưa! Mít táo ngọt ngào nấu mềm, đem gạo nếp xung quanh cũng nhuộm một chút màu đỏ." Tiểu Vương đã bóc xong cái bánh chưng trong tay, cúi đầu cắn một ngụm, "Ồ ngoài mềm dẻo vị ngọt nhàn nhạt, mùi thơm

thanh dịu của lá bánh chưng, nhưng càng cắn sâu, độ ngọt càng tăng lên, làm người ta thập phần chờ mong ăn đến phần giữa sẽ ngọt ngào tới mức nào."

Bánh chưng mút tảo tinh xảo xinh đẹp lộ ra sau màu xanh lục của lá gói bánh chưng, tản mát ra mùi thơm ngọt ngào mê người, làm lão Hoàng người vốn đối với bánh chưng ngọt vô cảm, không tự giác nuốt nước miếng.

Chờ nghe được đồng nghiệp một bên ăn một bên miêu tả, lão đã chảy rất nhiều nước miếng rồi, bỗng nhiên có suy nghĩ muốn nếm thử bánh chưng ngọt, món ăn mà mọi năm vào tết Đoan Ngọ hẳn đều không thềm nhìn tới.

Lúc này, tiểu Vương đã ăn hết phần xung quang của bánh chưng mút tảo, sắp ăn đến phần nhân ở giữa, chỗ mút tảo đó. Mang theo chờ mong đem phần nhân một miếng nhét vào trong miệng, tư vị ngọt ngào làm đầu lưỡi và tinh thần hẳn đều rất hưởng thụ.

Bánh chưng mút tảo, năm nào tiểu Vương cũng ăn, có trong nhà tự gói, có mua ở bên ngoài, nhưng không thể không nói, cá bánh vừa ăn, tuyệt đối là bánh chưng mút tảo ngon nhất đời này hẳn từng ăn.

Liền M khoe môi nhâm nháp dư vị trong miệng, tiểu Vương bắt đầu tò mò, bà chủ làm bánh chưng mặn sẽ như thế nào.

"Tiểu Vương khu khu khu khu....." Lão Hoàng vừa mở miệng, trực tiếp bị sặc nước miếng.

Tiểu Vương bị hẳn làm hoảng sợ: "Anh không sao chứ?"

Lão Hoàng xua xua tay, hoãn lại mới nói: "Bánh chưng này cậu mua ở cửa hàng nào?"

Hỏi xong, hẳn lay ông tôi ở bụi này nói: "Tôi không phải muốn mua bánh chưng ngọt, mà là cảm thấy cậu ăn bánh chưng trông cũng không tệ lắm, muốn tôi tiệm mua ít bánh chưng mặn."

Thật ra Tiểu vương cũng không nghĩ nhiều, một bên bóc bánh chưng thịt tươi vừa cầm lên trê **I** tay một bên nói: "Tiệm này tên là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, chỉ bán buổi trưa, trê **I** app cơm hộp rất khó mua được, có rảnh thì tốt nhất trực tiếp tới trong tiệm mua."

So với bánh chưng mút tảo hương vị dịu nhẹ ngọt ngào, mùi hương bánh chưng thịt tươi liền đậm đà hơn nhiều, hẳn vừa mới lột lá gói bánh chưng, không chỉ lão Hoàng thấy thềm, ngay cả đồng nghiệp xung

quanh đều ngửi được mùi hương nhìn qua.

Ăn quen bánh chưng ngọt tiểu Vương cũng không nghĩ tới, bánh chưng thịt tươi lại thơm như vậy.

Bấy lại tinh thần, hắn cúi đầu cắn một miếng bánh chưng thịt tươi trên **I** tay, vị thịt mềm mại lại đậm thơm, làm hắn thỏa mãn mà nhai nuốt.

Về ưc ——

Nhìn hắn ăn, mấy người ở đây nhìn bánh chưng thịt tươi óng ả tỏa ra mùi hương mê người trên **I** tay hắn, nhìn không được mà nuốt nước miếng.

"Anh nói đúng, bánh chưng mặn xác thật ăn rất ngon!" Hai miếng bánh chưng thịt tươi xuống bụng, tiểu Vương tức khắc bị món ngon này chinh phục, quay qua nói với lão Hoàng còn đứng ở bên cạnh.

Sắp bị thềm chết lão Hoàng rất muốn nói: Nếu tôi nói đúng, vậy cậu cho tôi cắn một miếng bánh chưng đi.
. TruyenHD

"Tiểu Vương, bánh chưng của cậu thơm thế, quả thực thềm chết người ta mà, cho tôi cắn một miếng đi!"

Lão Hoàng nghe được lời này, còn tưởng rằng mình đem lời nói trong lòng nói ra miệng, tim đập chậm một nhịp, sau mới phản ứng lại, nói chuyện chính là một nam đồng nghiệp khác.

"Không được, tôi đang dở rồi." Không nói hắn luyến tiếc, chỉ là quan hệ bọn họ, cũng không tốt đến mức có thể ăn chung một cái bánh chưng.

"Vậy đem cái bánh trên **I** bàn bán cho tôi đi." Bên cạnh một đồng nghiệp khác cũng thấy thềm nên nói.

"Cái này là bánh chưng ngọt, tôi còn chưa có được ném qua đâu." Thấy bọn họ đều nhớ thương bánh chưng của mình, tiểu Vương nói xong, vội đem bánh chưng nhân đậu trên **I** bàn cầm giữ trong tay.

Không tranh được với hắn, các đồng nghiệp chỉ có thể hỏi hắn chỗ mua bánh chưng. Là một nhân viên mới, vẫn nên giữ quan hệ tốt với người đã làm lâu hơn mình, tiểu Vương hai miếng giải quyết bánh chưng thịt tươi trên **I** tay, giới thiệu tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cho bọn họ.

"..... Cửa hàng này không riêng bánh chưng ngon, các loại cơm chiên càng ngon hơn, ngẫu nhiên còn bán

một ít món mới....."

"Giờ mới biết nguyên lai thành phố A chúng ta còn có một cửa tiệm như vậy."

"Má ơi, cửa hàng này lúc trước ở trê I mạng tôi có nghe nói qua, bắt quã với mấy cửa hàng nổi tiếng trê I mạng từ trước đến nay tôi đều không có thiện cảm lắm, cho rằng chỉ là lãng xê quảng cáo thôi, liền không chú ý."

"Cơm hộp có thể order về, hiện tại có thể mua được không?"

"Không được." Tiểu Vương lắc đầu, "Suất cơm ngày mai đều đã bị đặt trước hết rồi, muốn ăn nói chỉ có thể đi tới trong tiệm mua, hơn nữa nên đến sớm một chút, bằng không có khả năng đã bán hết."

"A! Tầm này, sao đủ thời gian mà đi mua bánh chưng chứ."

"Không có việc gì tiểu Nhã, ngày mai giữa trưa tôi nhờ mẹ đi tới trong tiệm mua, đến lúc đó phân một chút cho cô."

"Thật tốt quá, cảm ơn anh."

Trừ bỏ bánh chưng nấu chín, còn có khách hàng chọn mua bánh chưng chưa nấu.

Tỷ như một vị khách họ Lý nọ, chính là mua bánh chưng chưa nấu, mua xong, trực tiếp chuyển phát nhanh tới cô mình ở thành phố kế bên.

Cô gái này từ nhỏ được cô mình nuôi nấng, cô dưỡng đều đối cô rất tốt, có cái gì tốt, tự nhiên sẽ nhớ tới nhà cô dưỡng.

Một hồi chuyển phát nhanh, ngày kế liền đến thành phố kế bên.

"Con bé này, bánh chưng có cái gì hay mà gửi,"

Bà cô nhìn thấy cháu mình còn cố ý gửi bánh chưng tới, trê I mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, hòa tan không ít ưu sầu giữa mày.

Bánh chưng đóng gói thông thường không phải loại hút chân không, không muốn để hư lãng phí tâm ý của

của cháu gái, buổi trưa bà cô liền trực tiếp đem bánh chưng nấu luôn.

Ước gì cho rằng chính là bánh chưng bình thường, không nghĩ tới nấu lên, mùi hương lại phá lệ mê người. Người được cái mùi hương này, bà cô tâm niệm vừa động, dùng đĩa gấp mấy cái bánh chưng ngọt lên gõ cửa phòng con gái.

Vài phút sau, cửa được mở ra, một thiếu nữ thân hình gầy yếu, sắc mặt có chút trắng bệch xuất hiện.

Nhìn đến dáng vẻ này của con gái, làm mẹ mà đau lòng vô cùng: "Bé, chị họ con cố ý từ thành phố A gửi bánh chưng tới, con muốn thử chút hay không?" Cô bé nhúm mày, theo bản năng muốn nói "Không muốn uống", "Không muốn ăn", nhưng mà người được mùi hương nhè nhàng lại lộ ra ngọt ngào, bỗng nhiên có chút cảm giác muốn ăn, không mãnh liệt, nhưng xác thật là muốn ăn.

Chương 136

Editor: Thienyetkomanhme

Cảm giác này làm cô có chút kinh ngạc, rốt cuộc từ khi bị bạn học cười nhạo, bắt đầu liều mạng giảm béo, cô ăn uống liền càng ngày càng kém, toàn tự cưỡng bách chính mình mới có thể ăn được chút đồ ăn mỗi bữa, đã thật lâu không có cảm giác muốn ăn một cái gì đó, bao gồm cả bánh kem cùng trà sữa cô từng yêu nhất.

"Dạ."

Thấy con gật đầu, bà mẹ rất cao hứng, nắm tay con đến bàn ăn ngồi xuống, cầm lấy một cái bánh chưng giúp con bóc vỏ.

Nhìn thấy mẹ vui vẻ như vậy, cô bé nghĩ, đợi lát nữa dù thật sự ăn không vô, cũng phải giả bộ ăn rất ngon, không thể lại để mẹ lo lắng cho chính mình.

Lá bánh chưng được bóc ra mùi thơm nhẹ nhàng cũng phêu lững lờ không khí, đầu tiên là lộ ra một góc gạo nếp trắng mềm, chờ toàn bộ cái bánh chưng hoàn toàn lộ ra, tầng ngoài óng ánh bạch cùng phần giữa dần đỏ đỏ thoạt nhìn thập phần xinh đẹp.

Bánh chưng nứt táo tóa ra mùi thơm ngọt ngào cuối cùng được đặt vào một cái chén sứ trắng nhỏ, được người mẹ tha thiết mà đưa đến trước mặt con gái.

Cô bé bung chén lên, dùng chiếc đũa gấp miếng bánh chưng đưa đến bên miệng, đưa lại gần người được mùi thanh hương ngọt ngào, yết hầu cô không tự giác khẽ nhúc nhích một chút, ngay sau đó dưới ánh mắt chờ mong của mẹ há mồm cắn miếng bánh chưng.

Mềm mại thanh hương cũng không làm cô cảm thấy buồn nôn, tinh tế mà nhai, vị ngọt thanh nhàn nhạt từ đầu lưỡi thấm tới yết hầu, làm cô theo bản năng cắn một miếng nữa.

Ngày thường, con gái ăn cơm đều là một bộ dạng thực miễn cưỡng, nửa ngày mới có thể nuốt xuống một

miếng, mỗi ngày bà mẹ đều cố gắng biến đổi đa dạng các món ăn, chính là muốn con ăn thêm hai miếng. Hiện tại nhìn thấy biểu tình con gái thả lỏng mà ăn hết hai miếng liền, bà mẹ thiếu chút nữa vui quá mà khóc.

Trời biết từ con gái giảm béo quá độ dẫn tới kén ăn, một ngày so với một ngày ăn ít đi, bà có bao nhiêu sợ hãi, sợ hãi cuối cùng con bé trở thành bệnh biếng ăn, chỉ có thể dựa vào truyền dinh dưỡng mà duy trì sự sống.

Người mẹ nhìn con một ngụm tiếp một ngụm, sắp ăn xong cái bánh chung trong chén, cao hứng lại cầm lấy một cái bánh chung khác bóc ra, nhưng mà bóc xong, nghĩ món làm từ gạo nếp, lấy tình huống dạ dày hiện giờ của con gái, cũng không thể ăn nhiều, chỉ có thể đưa đến bên miệng chính mình.

Đó là một cái bánh chung nhân đậu, lớp bên ngoài chỗ không có nhân hương vị cũng rất không tồi, chờ cắn được nhân đậu, đậu ngọt cùng gạo nếp mềm mại làm cho người ta sung sướng. **H**ại hưởng thụ.

Cô bé phát hiện mình trong bất tri bất giác thế nhưng ăn hết một cái bánh chung, không những không thấy buồn nôn, ngược lại có chút chưa đã thêm, vội nói: "Mẹ, con còn muốn ăn một cái nữa."

Khó có khi nghe được con gái nói "Còn muốn ăn", bà mẹ cao hứng lại có chút khó xử, cuối cùng, bà bóc một cái bánh chung bát bảo sẵn một phần ba cái bánh để vào trong chén: "Gạo nếp không dễ tiêu hóa, sợ dạ dày con chịu không nổi, chỉ có thể ăn thêm từng này."

"Dạ." Cô bé nghe lời gật đầu, gấp lên miếng bánh chung bát bảo từ từ ăn.

Thấy con gái thích như vậy, bà mẹ lại thấy hối hận vừa rồi mình lại đi ăn cái bánh chung nhân đậu kia, bằng không có thể để lại cho con bé ăn thêm một cái.

Chờ con gái ăn xong về phòng nghỉ ngơi, bà mẹ đem số bánh chung còn lại cất trong tủ lạnh, ngay sau đó liền gọi điện cho cháu gái.

Cũng tới lúc này, cô Lý mới biết được, em họ nhà mình chỉ hơi mập mập một chút thế nhưng bởi vì bị bạn học cười nhạo mà đi giảm béo, dẫn tới mất đi cảm giác muốn ăn, tức giận vô cùng.

"..... Bạn học của con bé sao lại không có tổ chất như vậy! Béo thì làm sao? Ăn bát cơm nào nhà mấy đứa đó à? Một đũa miệng tiện như vậy..... Thích trào phúng đúng không? Chờ ngày nào đó cháu có thời gian liền đi qua, cho mấy đứa đó biết thế nào là trào phúng! Làm mấy đứa đó....."

"Được được, cháu cũng đừng nóng giận, đừng cháu lúc trước đã tới trường học, gọi phụ huynh của đám nhóc kia tới nói cho một trận, để bọn họ dạy bảo con cái cho tốt....."

Nghe vậy, cô Lý tuy rằng còn có chút khó chịu, nhưng cũng biết so với mình, khó chịu nhất vẫn là người làm cha mẹ bọn họ, vì thế sửa miệng bắt đầu trấn an cô mình: "Nếu em họ thích ăn bánh chưng, hai ngày này cháu lại gửi một chút qua..... Kỳ thật của hàng này còn có cơm chiên cùng canh cũng rất ngon, chính là trời quá nóng, phỏng chừng không gửi được....."

"Được, phiền cháu rồi, chờ có thời gian cô mang con bé tới thành phố A thăm cháu, thuận tiện đi cửa hàng đó ném thử xem."

Nghe nói bà cô muốn tới đây, cô Lý cao hứng nói: "Được a, nếu mọi người tới đây, cháu mời mọi người ăn yến tiệc trong tiệm, siêu ngon luôn! Đúng rồi, trẻ **I** mạng có video phát sóng trực tiếp yến tiệc trong tiệm, còn có mấy người nổi tiếng trẻ **I** mạng cũng livestream ăn cơm chiên của tiệm này, đợi lát nữa cháu gửi cho cô, để cho em họ xem, xem có thể gọi lên chút thêm ăn của con bé hay không."

Chờ cúp điện thoại xong, bà chị họ nghĩ đến một bữa yến tiệc ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc một cũng không rẻ, bắt đầu nỗ lực phấn đấu.

Bánh chưng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc bắt đầu bán, liền nhận rất nhiều khen ngợi, thậm chí làm rất nhiều người chỉ ăn bánh chưng ngọt, hoặc là chỉ ăn bánh chưng mặn thay đổi cái nhìn, bắt đầu ném thử bánh chưng hương vị khác.

【 là son: Xin được thử nhận bánh chưng của tiệm, quả thực ăn quá ngon, vốn dĩ định mua một chút để tới Tết Đoan Ngọ ăn, kết quả ăn quá ngon, căn bản không để lại được 2A2 **】**

【5 còn: Trước kia cảm thấy bánh chưng mặn thực kỳ lạ, nhận không được ném thử một chút bánh chưng mặn trong tiệm, phát hiện suy nghĩ của tôi quá hẹp rồi, bánh chưng mặn cũng rất ngon, đặc biệt là bánh chưng thập cẩm, hương vị phong phú, ăn ngon đến mức tôi cắn cả vào đầu lưỡi. [hình ảnh] **】**

【hạ: Nói như vậy, tôi cũng phải cho bánh chưng ngọt một lời xin lỗi, trước kia luôn cảm thấy bánh chưng ngọt ăn không đâu vào đâu, ăn qua bánh chưng ngọt trong tiệm, phát hiện vị ngọt cũng kiểu ngon của ngọt, đặc biệt là ăn liền mấy cái bánh chưng mặn, lại ăn một cái bánh chưng ngọt, đỡ ngán lại quá ngon. **】**

【 vô w: Ợ của tôi lúc đầu bảo tôi không cần mua bánh chưng mặn, tôi muốn ném thử hương vị mới mua

chút, sau cô ấy bóc nhaim một cái bánh chưng thịt tươi ăn còn nhanh hơn tôi, còn trách tôi mua ít! 】

【an: Mỗi ngày đều canh để mua bánh chưng, nhưng mỗi ngày cướp được bánh chưng xong đều không để qua được tới ngày hôm sau, cảm giác đến tết Đoan Ngọ, khả năng liền không có bánh chưng ăn T-T】

【o6: Đừng bi quan như vậy, Đoan Ngọ lại mua thêm, dù sao bà chủ đã nói, Đoan Ngọ vẫn như ngày thường buôn bán nửa ngày. 】

【js: Đánh cướp không, hiện tại bánh chưng trong tiệm đều càng ngày càng khó mua được, chờ tới ngày Tết Đoan Ngọ phỏng chừng càng khó mua hơn nữa. 】

【mộng k: Bà chủ làm bánh chưng nhiều một chút đi, ăn qua bánh chưng trong tiệm, bánh chưng cổ khác thật sự là không muốn ăn! 】

Mấy ngày gần đây, mỗi ngày bị khách hàng thúc giục làm bánh chưng nhiều chút Nguyễn Miên Man có điểm đau đầu.

Trẻ II thực tế, cô đã rất nỗ lực gói bánh chưng, thậm chí mời mấy bà lão trong ngõ nhỏ chuyên môn gói bánh chưng tới hỗ trợ. Nhưng mà, mặc kệ cô gói bao nhiêu bánh chưng, khách hàng vĩnh viễn đều sẽ cướp sạch, hơn nữa không biết thỏa mãn mà tiếp tục thúc giục cô.

Việc này cũng thực bình thường, rốt cuộc bánh chưng của cô hương vị ngon lại không đắt, mua về mặc kệ là tự mình ăn hay là tặng người khác đều thực không tồi, thậm chí có khách hàng ăn nghiệm rồi, hận không thể mua đây một tủ lạnh lưu trữ ăn dần.

Chiều hôm nay, Nguyễn Miên Man, Chu Linh cùng với một đám bà lão đang ở trong tiệm gói bánh chưng, một cô gái trẻ tuổi đi vào trong tiệm.

Chu Linh nhìn thấy trước, biểu tình tức khắc có chút bất đắc dĩ: "Ngại quá, chúng tôi đã đóng cửa."

Gần đây thường xuyên có khách hàng ở thời gian nghỉ ngơi tới cửa mua bánh chưng, nếu không phải Nguyễn Miên Man vì phần lớn bộ phận khách hàng suy xét, hạn định số lượng bánh chưng mỗi vị khách có thể mua, sợ là có người hận không thể trực tiếp mua hết số bánh chưng các cô vừa mới gói được.

"Xin lỗi vào thời gian này lại tới quấy rầy." Người tới nói xin lỗi trước, sau mới nói rõ ý đồ đến, "Tôi tên Lý Niệm, là khách quen của tiệm, bởi vì em họ tôi gần đây ăn uống càng ngày càng kém, chỉ có bánh chưng

của tiệm có thể làm con bé muốn ăn một chút, cho nên tôi mới lại đây, hy vọng các cô có thể giúp đỡ, bán một ít bánh chung cho tôi."

Vì lúc trước cũng có mấy vị khách ở trong tiệm "bán thán", Chu Linh theo bán năng cho rằng, cô gái này là vì muốn mua được nhiều bánh chung mà bịa chuyện.

Bất quá giây tiếp theo, nhìn thấy cô nói xong hộc mắt liền đỏ lên, Chu Linh lại bắt đầu không xác định.

"Sao cô gái trẻ tuổi lại không ăn uống được chứ?" Bên cạnh một bà lão thấy cô tuổi không lớn, nghĩ em họ cô khẳng định càng nhỏ hơn, nhìn không được hỏi.

Nói tới đây, trong giọng nói Lý Niệm lộ ra chút tức giận: "Em họ cháu trước kia ăn uống cũng rất tốt, cho nên có chút hơi mập mạp, nhưng nhìn chung vẫn là một cô bé xinh đẹp, kết quả lớp học con bé có mấy bạn học nữ, bởi vì ghen ghét thành tích con bé tốt, điều kiện trong nhà cũng tốt, mỗi ngày trào phúng đả người con bé, con bé bị đả kích bắt đầu liều mạng giảm béo..... Kết quả hiện tại người đã gầy, nhưng chuyện ăn uống cũng hỏng rồi."

Nói mấy đứa đó là bởi vì ghen ghét mà cố ý trào phúng em họ, cũng không phải cô thuận miệng oan uổng, mà là sau khi sự việc vỡ lở, đương cô tìm đến trường học làm to chuyện, mấy bạn học nữ kia tự mình thừa nhận.

"Ài u, con gái còn trẻ béo một chút mới có phúc khí, giảm cái gì mà giảm chứ!"

"Bạn học con bé sao lại hư như vậy, tuổi còn nhỏ không học hành cho giỏi."

"Cháu đừng vội, bà đem phần bánh chung này cho cháu, lấy về cho em họ cháu ăn, dưỡng tốt thân thể, đừng có giảm béo." Đọc truyện tại { [TRƯỜNG TRUYỆN](#) }

"Ta cũng cho cháu, để em cháu ăn nhiều một chút."

Nguyễn Miên Miên mời các bà tới hỗ trợ, vốn dĩ muốn trả tiền công theo giờ, nhưng các bà không cần, nói một hai phải trả công, vậy gói xong liền lấy mấy cái bánh chung là được.

Lúc này, nghe tình huống của em họ Lý Niệm, nhóm bà lão đều sôi nổi tỏ vẻ muốn đem "Tiền công" hôm nay của mình đưa cho cô.

Lý Niệm sau khi hiểu được, trong lòng rất cảm động: "Cảm ơn mọi người, bất quá không cần mọi người tặng không, mọi người nguyện ý bán cho cháu đã coi như đã giúp cháu một việc lớn rồi." Loại tình huống đặc thù này, Nguyễn Miên Man tự nhiên sẽ không cự tuyệt bán bánh chung cho cô.

Bất quá.....

"Gạo nếp không dễ tiêu hóa, đối với người vốn ăn uống không tốt mà nói, ăn nhiều vô ích, không bằng tôi làm chút thức ăn để chị lấy về cho cô bé thử xem?" Nguyễn Miên Man nhìn về phía Lý Niệm nói.

"Cảm ơn bà chủ, chính là em họ tôi không ở thành phố A, bánh chung đều là gửi chuyển phát nhanh qua, cho nên....."

Lý niệm có chút khó xử mà nhìn cô.

"Vậy tôi làm một ít điểm tâm trước để chị gửi qua thử xem." Nguyễn Miên Man nói.

Lý niệm gật đầu, cũng không biết cảm ơn cô như thế nào mới được.

"Không có việc gì, chị ngồi một hồi, tôi hiện tại liền làm ngay." Nguyễn Miên Man nói xong, gói nốt cái kia bánh chung trề **II** tay, đứng dậy đi phòng bếp.

Nhìn theo bà chủ tiến vào phòng bếp, Lý niệm ngượng ngùng ngồi không, đưa ra muốn hỗ trợ gói bánh chung.

Rốt cuộc bởi vì mình đã đến, bà chủ mới không thể tiếp tục gói bánh chung, mà vào phòng bếp làm điểm tâm. Chu Linh thấy cô kiên trì, để cô rửa tay sạch sẽ, bắt đầu dạy cô.

Gói bánh chung nói đơn giản cũng không đơn giản, nói khó cũng không khó, Chu Linh gói vài ngày sau cũng đã rất quen thuộc, còn có thể dạy người khác ra hình ra dáng.

Bức Lý niệm nghiêm túc học gói bánh chung, không biết qua bao lâu, trong phòng bếp bắt đầu bay ra mùi hương mê người.

"Hình như là mùi gạo kê." Một bà lão có cái mũi rất thính, ngửi một chút liền nói.

"Gạo kê tốt a, đừng dọ đây."

"*Thật thơm, cảm giác Đông Đông làm cái gì cũng thơm như vậy.*"

"*Xác thật, liền nói bánh chưng đi, chúng ta chuẩn bị nguyên liệu cũng hư vậy nhưng cũng không có ngon như vậy.*"

Nghe được mấy bà lão nói chuyện, Lý Niệm nhìn về phía người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Bà chủ tên Đông Đông sao?"

"*Đông Đông là nhũ danh thôi.*" Chu Linh một bên gói bánh chưng một bên trả lời.

"*Rất đáng yêu.*" Lý Niệm gật đầu khen một câu rồi nói, "*Cảm giác mọi người thật tốt, không khí trong tiệm cũng dễ chịu.*"

"*Bà cô chủ làm người rất tốt.*" Chu Linh cười nói.

Lại qua hơn mười phút, Nguyễn Miên Miên cầm theo hộp điểm tâm ra: "Tôi làm chút bánh gạo kê, chị lấy về cho em họ nếm thử, nếu thích ăn lại đến tìm tôi."

Vốn dĩ Nguyễn Miên Miên không định lấy tiền bánh gạo kê, nhưng Lý Niệm sao có thể đồng ý, đưa tiền xong xách theo một túi bánh chưng cùng bánh gạo kê ngàn ân vạn tạ rồi đi.

Trong nháy mắt liền đến Tết Đoan Ngọ, ứng theo yêu cầu của nhóm khách hàng, ngày hôm nay trong tiệm cơm chiên linh tinh đều tạm thời không bán, chỉ bán bánh chưng.

Thuận tiện, Nguyễn Miên Miên còn đem hộp vịt muối tự mình ướp ra bán chút. Nhìn đến hộp vịt muối trên thực đơn có cắt thành hai nửa, hấp dẫn, nước miếng đều muốn chảy, không nói hai lời liền đặt đơn.

Đáng tiếc Nguyễn Miên Miên cũng không ướp nhiều, chưa chút tặng người khác lại chưa chút chính mình ăn, bán ra ngoài cũng không nhiều lắm.

Tết Đoan Ngọ có tập tục xông lá ngải, cửa sổ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ngày hôm qua cũng đã cấm xông lá ngải, hiện tại trong, ngoài cửa tiệm đều có thể ngửi được mùi hương đặc trưng của lá ngải.

Bánh chưng của tiệm vĩnh viễn không đủ bán, buổi sáng Nguyễn Miên Miên cũng không có gì làm, dứt khoát lại chuẩn bị một ít nguyên liệu gói bánh chưng.

Cô mới vừa gói xong một chậu bánh chưng, di động đột nhiên vang lên. Lúc này ai lại gọi điện cho mình?

Nguyễn Miên Mân đặt xuống miếng lá bánh chưng mới vừa cầm lên, cầm di động. Nhìn thấy một dãy số lạ, cô vẫn định không nghe, bắt quá thấy là số điện thoại trong vùng, sợ là người quen nào đó, cuối cùng vẫn nghe.

"Alo, xin hỏi ai đó ạ?"

Nguyễn Miên Mân bấm nghe điện thoại khách khí hỏi một câu, đổi điện lập tức truyền đến ngữ khí có chút không vui: "Như thế nào? Cô còn xóa số của tôi? Tôi là ai? Tôi là thím của cô đó!"

Nghe ra là thân thích của cha nguyên thân, Nguyễn Miên Mân theo bản năng nhú mày.

*Ngữ khí đối phương chẳng ra gì, nhưng lời nói thật ra cũng không sai, nguyên thân xác thật xóa dãy số của thím nhỏ, không riêng gì thím nhỏ, trẻ **II** cơ bản mọi số điện thoại của thân thích bên nội nguyên thân đều xóa hết.*

"Có chuyện gì không ạ?"

Thấy ngữ khí Nguyễn Miên Mân nhàn nhạt, biết mình là ai sau cũng không biết kêu một tiếng, thím nhỏ không cao hứng: "Bà nội cô kêu cô lại đây ăn cơm, tới sớm một chút, đừng để cho người khác phải chờ."

"Cháu không rảnh, rất bận, mọi người cứ ăn đi." Nguyễn Miên Mân nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Không thể nói lúc trước người Phùng gia không cho vay tiền là cái tội ác tày trời gì, rốt cuộc chuyện vay tiền này, cho vay là tình cảm, không cho vay cũng không có gì đáng chỉ trích, huống chi nói rõ ra, bà ngoại Nguyễn với bọn họ cũng không có quan hệ huyết thống.

Nhưng mà, lý là nói như vậy, nhưng ở trong mắt nguyên thân, đám thân thích kia rõ ràng có tiền, lại mặc kệ cô cầu xin như thế nào cũng không cho mượn, ngược lại khuyên cô rằng người già rồi sớm muộn gì cũng sẽ chết, không cần tiếp tục chữa trị cho bà ngoại, cuối cùng người nguyện ý giúp cô ngược lại là người ngoài, như vậy sao trái tim cô lại không băng giá?

P/S: Cảm ơn các bạn đọc đã luôn ủng hộ, bình chọn và bình luận cho truyện mình edit, xin tặng thêm 1c cho mn và mình xin nghỉ ngày mai ko đăng chương nhé. Hẹn gặp lại mn vào ngày kia hehe

Chương 137

Editor: Thienyetkomanhme

Đặc biệt là khi nguyên thân còn nhỏ, vốn dĩ đối với thân thích bên nội cũng không có cảm giác gì, cũng không muốn qua lại, nhưng bà ngoại vẫn dạy dỗ cô, thân thích thì phải thường xuyên thăm hỏi, về sau gặp chuyện mới có người giúp đỡ một chút, ngày lễ ngày tết đều đưa cho cô những thứ tốt trong nhà, ngày thường cũng không dám ăn dám uống để cô cảm qua.

Nguyễn Miên Miên xem như trưởng thành tương đối sớm, biết bà ngoại là vì tốt cho mình, mỗi lần đi qua đều biểu hiện ngoan ngoãn hiếu chuyện, có việc gì cũng phụ giúp.

Nhưng kết quả thì sao? Nhiều năm như vậy, chỉ có một lần duy nhất cầu xin sự giúp đỡ từ những người đó, lại nhận về lời nói lạnh nhạt, thậm chí đến cuối cùng, cộng rơm cuối cùng giết nguyên thân cũng là từ bọn họ khua môi múa mép, nói nguyên thân có mệnh "Khắc người".

Nguyên thân rõ ràng không định nhận đám thân thích kia, Nguyễn Miên Miên nếu chiếm thân thế này, tự nhiên không có khả năng làm trái ý nguyên nguyên thân đi thân thiết với bọn họ.

Cô cúp điện thoại, tiếp tục gói khởi bánh chưng, nhưng mà bên kia di động, tiểu thím lại rất tức giận, cảm di động đi tìm mẹ chồng nói: "Cháu gái của mẹ phỏng chừng là phát đạt rồi, chương mắt mấy người họ hàng nghèo chúng ta, nó nói không tới."

Cô dứt lời, mẹ chồng chỉ nhú mày, chồng cô lại là không cao hứng nói: "Nó chỉ là đứa trẻ mồ côi, còn khinh thường chúng ta? Ai cho nó mặt mũi lớn vậy, còn cần nó tới?"

"Thằng ba nói gì thế? Đó là cháu gái của con!" Bà Phùng vốn dĩ cũng không cao hứng, cảm thấy người cháu gái này theo họ bên ngoại quả nhiên tâm cũng hướng về bên ngoại hơn, trước kia ngoan ngoãn như vậy, hiện tại lại bởi vì chút việc nhỏ như vậy mà ghi hận bọn họ, bắt quá nghe được lời con trai nói, vẫn là nhịn không được răn dạy.

"Con họ Phùng nó họ Nguyễn, cháu gái cái rắm!" Phùng lão tam khinh thường nói.

Càng là người không có bản lĩnh càng sợ bị người khác khinh thường, hiển nhiên, câu vừa rồi của vợ hắn "chương mắt mấy người họ hàng nghèo chúng ta" hiển nhiên là chọc đến tâm tư nhỏ nhen của hắn, lần hắn nói chuyện cũng không cố kỵ.

"Được rồi, nó không tới thì thôi, chúng ta tự mình ăn." Bà Phùng không có biện pháp với con trai nhỏ, chỉ có thể nói vậy.

Bởi vì mẹ già ở bên này, giữa trưa, Phùng lão đại cũng mang theo vợ con sang bên này ăn cơm. Phùng lão tam là không có bản lĩnh gì, nhưng ở nhà được sủng ái, dựa vào phần tích cóp của ba mẹ trước kia để lại, hơn nữa lấy vợ cũng coi là có khả năng, cho nên cuộc sống nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống lại chẳng thấy ai bằng mình.

Hôm nay ăn tết, cơm trưa nhà Phùng lão tam thập phần phong phú, trừ bỏ bánh chưng, còn có gà vịt thịt cá bày một bàn.

Có đồ ăn ngon tự nhiên không thể thiếu rượu ngon, ăn ăn uống uống, có chút men trong người Phùng lão tam liền lời kéo đại ca mà phần nản về cháu gái.

Phùng lão đại ngay từ đầu nghĩ làm hắn là nói con gái mình, còn có chút không cao hứng, cảm thấy mình làm cha còn ở đây, sao cũng không tới phiên hắn nói con gái mình. Chờ phản ứng lại hắn là đang nói con gái lão nhị, lại nghe nói bà nội gọi về ăn cơm mà không tới, cũng cảm thấy cô cháu gái này thật kỳ cục.

"Con bé có nói vì sao không tới không?" Phùng lão đại hỏi.

Vợ Phùng lão tam búi môi nói: "Con bé nói bận, không rảnh."

"Ngày lễ tết, nó có thể bận cái gì?" Phùng lão đại không tin, cảm thấy tám phần vẫn là bởi vì lúc trước bọn họ không cho nó vay tiền mà ghi hận.

Nó cũng không nghĩ, bà ngoại nó vốn dĩ không có quan hệ gì với nhà họ Phùng bọn họ, hơn nữa tuổi đã lớn như vậy, hà tất lãng phí tiền, nếu đổi thành là nó có chuyện gì, thân thích như bọn họ khẳng định sẽ không mặc kệ.

Phùng lão đại cảm thấy, cô cháu gái này quả nhiên là không có ba mẹ dạy bảo, chính là không hiểu

chuyện, không phân rõ thân sơ trong ngoài.

Phùng lão tam nghe được lời này, vỗ bả vai anh trai nói: "Đại ca nói đúng, nó chính là thiếu người dạy bảo....."

Nhà họ Phùng bên này ăn cơm, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, có rất nhiều nhân viên giao cơm tới cửa lấy bánh chưng cho khách, còn có rất nhiều khách hàng tự mình tới mua bánh chưng.

"Bà chủ nhỏ, Tết Đoan Ngọ vui vẻ!"

Mặc kệ là bánh chưng chưa nấu hay là bánh chưng chính đều đã được chuẩn bị tốt, hôm nay Nguyễn Miên Miên không cần luôn canh giữ trong phòng bếp, bởi vậy rất nhiều khách hàng hoặc là nhân viên giao cơm thấy cô đều nói lời chúc phúc.

"Tết Đoan Ngọ vui vẻ!" Nguyễn Miên Miên cười đáp lại bọn họ, quay đầu liền nhìn thấy bà Thạch từ cửa tiến vào.

"Bà Thạch." Bà Thạch có chút ngễnh ngãng, âm lượng của cô phải nói rất cao.

Bà Thạch cười lên tiếng hỏi: "Đồng Đồng ăn cơm trưa chưa?"

"Ăn rồi ạ."

Buổi chiều cô chuẩn bị làm một một bữa dâng hoàng mớ ông Ngó bọn họ tới đây ăn cơm, buổi trưa cùng Chu Linh tùy tiện ăn chút bánh chưng thay cơm.

Nguyễn Miên Miên trả lời xong hỏi: "Bà ăn chưa? Lúc này lại đây có chuyện gì ạ?"

Bà Thạch ngượng ngùng cười một chút nói: "Trong nhà đang ở ăn cơm, kết quả hột vịt muối cháu làm quá ngon, không đủ cho bọn trẻ con trong nhà ăn, vừa mới tranh nhau quả cuối cùng đến mức khóc lóc, bà lại đây muốn hỏi cháu còn có hay không, muốn mua thêm mấy quả."

Mấy quả hột vịt muối vẫn phải có, Nguyễn Miên Miên tự mình là đi vào bên trong cầm mấy quả cho bà.

Bà Thạch tiếp nhận hột vịt muối, thuận miệng hỏi một câu: "Hôm nay ăn tết, sao không thấy bạn trai của cháu?"

Chu Linh nghe vậy, theo bán năng ngẩng đầu.

Nguyễn Miên Man bắt đầu đi mà giải thích nói: "Bà Thạch bà hiểu lắm rồi, cháu còn chưa có bạn trai."

Không tới một chút, bánh chưng cùng hột vịt muối trong tiệm đều đã bị nhân viên giao cơm lấy đi, trong tiệm trừ bỏ bánh chưng giữ lại ăn, cũng bán không sai biệt lắm, Nguyễn Miên Man đem cửa hàng đóng lại, thuận tiện đăng cái thông báo bánh chưng đã bán hết.

Cùng lúc đó, rất nhiều người trong ngày lễ vui vẻ này, đã ăn được bánh chưng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, vận khí tốt còn có hột vịt muối.

"Oa —— cái bánh chưng thịt này ngon quá." Đứa nhỏ nhà họ cầm một cái bánh chưng thịt tươi, hận không thể đem cả khuôn mặt đều vùi vào cái bánh, ăn tới mức bên miệng đều là gạo nếp.

Người lớn trong nhà nhìn thấy đứa nhỏ ăn đến vui vẻ tới vậy, cảm thấy bánh chưng năm nay xem như mua đúng rồi, trong lòng rất vui vẻ.

"Bánh chưng này cũng thật ngon, gói thật đẹp, hương vị cũng ngon." Một bà lão tóc hoa râm thường thức xong, mới chậm rì rì mà bóc bánh chưng, ăn một ngụm liền gật đầu, cảm thấy cái bánh chưng này đại khái là cái bánh ngon nhất đời này ăn qua.

Nghe được lời nói của bà, con gái tuổi cũng không còn trẻ nghiêm túc nói: "Bánh chưng này không tồi, nhưng con cảm thấy vẫn là mẹ gói bánh chưng ngon hơn."

"Đúng vậy, bà gói bánh chưng ăn ngon nhất!" Cháu gái cũng phụ họa nói.

Bà lão cười mị mắt: "Mấy đứa đừng đổ ta, ta gói bánh chưng làm sao so được với cái này chứ."

*"So được, so ra còn ngon hơn!" Chắt trai mới vài tuổi khoẻ mạnh kháu khỉnh mà kêu lên, làm tất cả mọi người trẻ **I** bàn cười rộ lên.*

*"Chắt của bà ngoan quá." bà lão sờ sờ hắc đầu, sau đó nói với con cháu trẻ **I** bàn, "Ừa chờ Đoan Ngọ sang năm, ta lại gói một hồi bánh chưng cho mấy đứa."*

*"Dạ." Mọi người ăn bánh chưng mỹ vị trẻ **I** tay, đã bắt đầu chờ mong tới Đoan Ngọ sang năm.*

Tết Đoan Ngọ trừ bỏ ăn bánh chưng, hột vịt muối cũng không thiếu được mỹ thực, hột vịt muối nhìn rất xinh đẹp, dùng dao cắt thành hai, lòng đỏ bên trong nháy mắt tràn ra, nhìn còn mê người hơn nữa.

Cướp được hột vịt muối của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đem hột vịt muối cắt ra, cầm cái muỗng đào lòng đỏ ăn. Hột vịt muối độ mặn vừa phải, dùng cái muỗng nhẹ nhàng múc một cái, liền ục được lòng đỏ, tuyệt nhất chính là lòng đỏ trứng thối nhưng phân thành từng tầng, càng vào trong lòng đỏ càng đỏ, lòng đỏ trứng béo ngậy trơn mềm, tan ra trong miệng, hàm hương bốn phía, làm người ta ăn rồi còn muốn ăn nữa.

Ngàn gia vạn hộ đều đang đón Tết Đoan Ngọ, hôm nay buôn bán xong Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh thu thập trong tiệm gọn gàng, lấy bánh chưng, hột vịt muối cùng trái cây chuẩn bị tốt ra cho chị Chu Linh coi như quà tết.

Vốn dĩ Nguyễn Miên Miên định mời chị cùng bà Vương buổi tối qua ăn cơm, sau lại nghe nói thân thích trong nhà bà Vương hôm nay sẽ qua thăm, lúc này mới không mở miệng mời.

"Cô chủ, em quá khách khí!" Thấy cô còn chuẩn bị quà riêng cho nhà mình, Chu Linh không biết nói cái gì mới tốt.

Dù sao cũng là một mảnh tâm ý của Nguyễn Miên Miên, hơn nữa cũng không giống như nhận bao lì xì, Chu Linh khách khí hai câu, cuối cùng vẫn cầm về.

Chu Linh xách theo quà tặng chuẩn bị về nhà, mới ra tới cửa liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên cách đó không xa đang nhìn ngó xung quanh, cuối cùng đi thẳng về hướng bên này. Hắn càng đi tới gần, Chu Linh ngửi được từ trên người hắn mùi rượu nồng nặc, trong lòng âm thầm nhíu mày.

"Chủ là ai? Có chuyện gì sao?" Xác định chưa gặp qua người này ba giờ, Chu Linh mang theo chút cảnh giác hỏi.

Người trung niên nhìn về phía ngôi nhà phía sau cô, nhìn thấy mấy chữ "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc", sau đó mới nhìn về phía cô: "Cô là người làm trong tiệm?"

Chu Linh sau khi gật đầu nói: "Ngại quá, trong tiệm đã đóng cửa, phiền toái chủ ngày mai lại đến."

Người đàn ông trung niên "Xuy" một tiếng: "Cô biết tôi là ai không? Tôi là chủ của bà chủ cô đây, tôi tới còn phải chọn thời gian chắc, nực cười!"

Chu Binh nghe vậy, sùng sốt một chút. Cô mơ hồ biết, cô chủ cùng thân thích bên nội không qua lại, nhưng dù sao cũng là họ hàng thân thích, cô đang do dự không biết có nên mời người đi vào nhà tiếp đón một chút trước hay không.

Không chờ cô rồi rấm xong, Nguyễn Miên Miên ở trong phòng bếp rửa trái cây nghe được thanh âm bên ngoài, mang theo vài phần nghi hoặc đi ra.

"Chị Chu, sao chị còn chưa về nhà?" Hỏi xong, Nguyễn Miên Miên mới nhìn đến bên cạnh chị còn có một người đàn ông trung niên.

Tuy rằng có ký ức của nguyên thân, nhưng từ khi xuyên qua tới nay vẫn chưa gặp mặt bao giờ, trong lúc nhất thời, Nguyễn Miên Miên đúng là không nhận ra người này là Phùng lão tam.

Chu Binh thấy cô đi ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Chị đang chuẩn bị....."

Lời còn chưa nói xong, bên cạnh Phùng lão tam thấy cháu gái nhà mình nhìn thấy mình cũng không chào một tiếng, như đang nhìn một người xa lạ, cả giận nói: "Nhìn thấy người lớn cũng không biết chào một tiếng, nhà họ Nguyễn dạy mày như vậy à?"

Nguyễn Miên Miên mới vừa đi tới cửa liền nghe đến giọng nói tức giận mang theo mùi rượu, mày nhíu lại, mới chậm rãi từ trong ký ức nhớ ta thân phận của người này.

Nào có trường bối nhà ai mang một thân mùi rượu tới cửa, hóa khí còn lớn như vậy, chính mình cũng không có bộ dạng của trường bối, còn có mặt mũi dạy người khác!

Chu Binh trong lòng nghĩ, sợ hãi khi để cô chủ nhà mình, nhất thời không định đi về.

"Chú có chuyện gì?" Nguyễn Miên Miên nghĩ đến cuộc gọi buổi sáng, không rõ vì sao Phùng gia lại đột nhiên nhớ tới mình.

Phùng lão tam không thể chịu được thái độ lãnh đạm như là hoàn toàn không đem hân để vào mắt của cô, quả mắng: "Mày đây là cái quỷ khí gì? Như thế nào, hiện tại giàu có, bà mày kêu mày qua ăn cơm cũng không được? Còn không có, vậy ngày lễ, ngày tết còn có chuyện gì bận rộn như vậy?"

Chu Binh nghe được lời này, theo bản năng thay cô giải thích: "Cửa hàng chúng ta hôm nay phải buôn bán

như bình thường, vừa mới bận rộn xong, cô chủ xác thật không rảnh."

Phùng lão tam nghe vậy, nghĩ đến mới vừa rồi ở đầu ngõ nghe được có người nói chuyện phiếm cửa hàng con bé buôn bán rất tốt, tự giận trong lòng dục xuống một ít, nhìn về phía đứa cháu gái càng lớn càng thêm xinh đẹp: "Trong tiệm buôn bán tốt như vậy? Vậy một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Được một, hai vạn không?"

Hắn nghĩ, nếu có thể kiếm nhiều tiền như vậy, mình có thể suy xét tới đây hỗ trợ, rốt cuộc làm ăn buôn bán không phải chuyện của đàn bà con gái, vẫn cần có người đàn ông mới được.

Nguyễn Miên Miên lần đầu thấy có người mặt dày như vậy, hoàn toàn không định phản ứng loại người này. Cô dứt khoát đem cửa đóng lại, sau đó nói với Chu Linh nói: "Chị Chu, em đưa chị về."

"Được, vừa lúc An An cũng nhớ em." Chu Linh nhìn ra ông chủ này của cô chủ không phải loại dễ đối phó, cảm thấy cô đi qua nhà mình là hợp lý.

Rốt cuộc người ta là trưởng bối, các cô cũng không dám nói cái gì khó nghe, nhưng bà ngoại bối phận lớn hơn, nếu là hắn không biết điều còn muốn làm loạn, liền để bà ngoại mình ra mắng hắn một trận.

Phùng lão tam đang mặc sức tưởng tượng ở trong lòng, thấy cháu gái thế nhưng làm lo chính mình chuẩn bị rời đi, cảm giác say cùng tức giận đồng thời bốc lên.

"Đứng lại, mày đây là cái thái độ gì! Kể cả ba mẹ mày chết sớm không ai dạy bảo cũng không thể không có quy củ như vậy!"

Chu Linh không nghĩ tới, hắn làm chủ thế nhưng có thể nói ra loại lời nói này, lo lắng mà nhìn người bên cạnh một cái, cả giận nói: "Chủ uống say liền ở nhà nghỉ ngơi, đừng chạy tới đây làm loạn!"

Mặc dù đối với nguyên thân cha mẹ không có ký ức cùng cảm tình nhiều, nghe được lời này, trong lòng Nguyễn Miên Miên vẫn có chút không vui, nhưng mà chút không vui này lúc nghe được Chu Linh, người từ trước tới nay đều rất hiền lành, thế nhưng cũng đáp trả lại, tức khắc tiêu tán không ít.

Một người rõ ràng uống quá nhiều rượu, đầu óc cũng không thanh tỉnh, không cần thiết cùng hắn dây dưa.

Nguyễn Miên Miên nghĩ như vậy, nhưng mà Phùng lão tam lại không chịu dừng lại. Hắn cảm thấy uy nghiêm của mình bị đứa cháu gái vốn rất ngoan ngoãn này khiêu khích, trừng mắt nhìn Chu Linh một cái,

nói: "Tao thay ba mẹ nó quán giáo nó, người ngoài như cô xen miệng làm gì! Một cô con gái, không quy củ như vậy, tao thấy nhân lúc còn sớm đừng mở cửa hàng làm gì, mau tìm người mà gả ra ngoài, để cha mẹ chồng đây đỡ lại này....."

Nếu nói thế giới này còn có cái gì làm Nguyễn Miên Man thích, đại khái chính là hôn nhân tự do. Thấy không phản ứng mà hần còn hăng hái như vậy, cô lạnh mặt nhìn qua: "Thay ba mẹ tôi quán giáo tôi? Khi còn nhỏ ông mặc kệ, lúc trước trong nhà khó khăn như vậy ông cũng mặc kệ, hiện giờ tôi đã trưởng thành có thể quán chính mình, ông nháy ra nói mấy lời này, dựa vào cái gì? Dựa vào ông mặt dày sao? Ba mẹ tôi lúc còn trẻ **H** đời cũng không ít lần trợ cấp cho ông đi, kết quả bọn họ qua đời, ông làm như thế nào? Còn không biết xấu hổ nhắc tới bọn họ, không sợ bọn họ nửa đêm đi tìm ông sao."

Lời này có không ít là suy nghĩ của nguyên thân đã từng đè nén trong lòng, chỉ là vẫn chưa nói ra bao giờ, hôm nay Nguyễn Miên Man cũng coi như mượn cơ hội giúp cô ấy nói ra.

Đối diện với ánh mắt trong trẻo sâu thẳm, trong đầu Phùng lão tam bỗng nhiên hiện lên anh hai, chị dâu hai đã chết đi nhiều năm của mình, vô ý thức rung mình một cái, cảm giác say đều bình tĩnh không ít.

Phùng lão tam sợ đi mượn rượu tới đây gây chuyện, đơn giản là hần mới phát hiện, người trước kia sống không bằng hần, hiện tại lại sống tốt hơn hần, tâm tình vẫn luôn không tốt, vì thế mượn chuyện cháu gái không qua ăn cơm, nói nó không tôn trọng trưởng bối, lại đây gây chuyện.

Sợ đi mượn cơ hội trút giận lên cô cháu gái ngày thường không quan tâm bao giờ, cũng bởi vì quá hồng mềm dễ bóp, cảm thấy nó không có ba mẹ, mình có thể tùy tiện giáo huấn.

Phát hiện mình thế nhưng bị ánh mắt cháu gái dọa đến, Phùng lão tam có chút thẹn quá hóa giận: "Tao là chú mày đây, sao lại không thể dạy mày? Tao hôm nay còn phải dạy mày một trận đàng hoàng!" Nói còn chưa dứt lời, hần liền nâng tay lên. Làm một đầu búp bưng cái cháo to mỗi ngày, lực cổ tay của Nguyễn Miên Man cũng không nhỏ, thấy hần muốn động thủ, cô hoàn toàn không sợ.

Chương 138

Editor: Thienyetkomanhme

Nhưng mà, không chờ cô phản kích, một thân ảnh mang theo mùi hương mộc mạc đột nhiên xuất hiện che trước người cô, giây tiếp theo, người đang định động thủ với cô đã bị gạt ngã trê **H** mặt đất.

Nguyễn Miên Miên nhìn bóng dáng đỉnh bật trước mặt chớp chớp mắt, có điểm kinh ngạc, lại có chút vui vẻ.

Tư Cảnh Lâm đem người định thương tổn cô đá ra, xoay người quan tâm mà nhìn cô: "Em không sao chứ?"

"Em không có việc gì." Nguyễn Miên Miên lắc đầu, lúc này mới phát hiện hôm nay anh lại mặc quần áo thường ngày, cả người vẫn tuấn lãng như cũ, thoát nhìn so với ngày thường trẻ hơn rất nhiều.

Chu Linh nhìn hai người bên cạnh, bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước bà Thạch hỏi bạn trai của Đông Đông sao không tới. Lúc ấy cô chủ giải thích là hiểu lầm, Chu Linh còn tò mò, ngày thường cũng không thấy cô chủ qua lại cùng người khác phái nào, sao bà Thạch hiểu lầm được. Hiện tại, nhìn không khí giữa bọn họ có loại cảm giác người ngoài không thể chen vào, Chu Linh bỗng nhiên cảm thấy, hiểu lầm chưa chắc luôn là hiểu lầm.

Có Tư Cảnh Lâm ở đây, Chu Linh cũng không cần lo lắng về ông chú này, nghĩ đến con gái còn ở nhà chờ mình, cùng bọn họ nói một tiếng rồi rời đi.

Nhìn theo Chu Linh rời đi, Nguyễn Miên Miên mang theo Tư Cảnh Lâm cùng nhau trở lại cửa hàng, mở cửa ra đang chuẩn bị đi vào, Phùng lão tam từ trê **H** mặt đất bò dậy, giận không nói nên lời: "Miên cũng dám làm....."

Hắn căm tức nhìn Nguyễn Miên Miên, một câu còn chưa nói xong, đã bị mà ánh lạnh lùng của Tư Cảnh Lâm uy hiếp, không dám nói nữa.

Khi tràng là một thứ khó miêu tả, có một số người, chỉ cần một ánh mắt, là có thể làm người ta cảm nhận được hẳn không phải người dễ chọc, theo bản năng không dám ở trước mặt hẳn làm càn.

Nguyễn Miên Miên nghe tiếng nói quay đầu, nhìn thấy ông chú giận mà không dám nói gì, nghĩ tiện thể hôm nay nói rõ ràng với người nhà họ Phùng cũng tốt: "Từ trước tới nay tôi đều không thích qua lại với các người, là bà ngoại nói thân thích nên thường xuyên thăm hỏi mới không thể không đi, hiện giờ bà không còn nữa..... Dù sao chú không phải đã nói, tôi họ Nguyễn, chú họ Phùng, tôi không phải là cháu gái của chú sao?" Vừa lúc, tôi cũng cảm thấy như vậy, chúng ta về sau cũng không cần phải gặp mặt."

Nguyên thân ở Phùng gia kỳ thật rất xấu hổ, rõ ràng là cháu gái, ở Phùng gia đãi ngộ còn không bằng cháu họ, đặc biệt khi còn nhỏ, Phùng lão tam còn lấy họ Nguyễn của cô nửa nghiêm túc nửa vui đùa nói cô không tính là cháu gái của mình, mặt ngoài nguyên thân chưa nói cái gì, trong lòng lại rất khó chịu.

Phùng lão tam nghe được lời nói của cô, biểu tình chợt xanh chợt trắng, không nhịn được nói: "Còn không phải là tìm được thằng đàn ông có tiền liền không muốn qua lại với bà con nghèo, giả bộ cá gì chứ!"

Tư Cảnh Lâm từ ông Ngô đại khái biết một ít chuyện nhà của cô, nghe được lời cô nói, nghĩ đến trước kia ở Phùng gia đại khái cô chịu không ít ủy khuất, không khỏi có chút đau lòng. Thấy Phùng lão tam không biết hỏi cái, còn nói ra loại lời nói này, tức khắc có chút tức giận.

Dù sao cũng đang lễ tết, Tư Cảnh Lâm không muốn tâm tình của cô trở nên tệ hơn, trực tiếp gọi vệ sĩ ở phụ cận tới đây đem người mang đi.

Phùng lão tam nhìn thấy một đám người mặc tây trang đen đột nhiên xuất hiện tầm lấy mình, nháy mắt trong đầu tưởng tượng ra tình tiết trong TV, đặc tội đại lão bị bắt giữ dúm vào thùng nước bùn, thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần.

Lúc này, cảm giác say của hẳn hoàn toàn bị dọa tỉnh, đoán được đây khẳng định là tay chân của người đàn ông kia, một bên hỏi hận vừa rồi không nên lẩm mồm, một bên xin tha: "Cháu gái, vừa rồi chú uống quá nhiều rượu nên mê sáng, cháu đại nhân đừng chấp ké tiểu nhân, buông tha chú đi, chú báo đảm về sau sẽ đối xử với cháu như cháu gái, không, coi cháu như con gái ruột....."

"Đừng làm người khác ghê tởm." Nguyễn Miên Miên nghe được hẳn còn muốn làm cha mình, nhú mày nói.

Cô biết hiện đại không như cổ đại, tùy ý đã thương người là phạm pháp, dứt lời liền nhìn về phía Tư Cảnh Lâm.

Nhìn thấy biểu tình của cô, Tư Cảnh Lâm nói: "Yên tâm, anh có chừng mực, về sau bọn họ sẽ không xuất hiện ở trước mặt em nữa."

Hắn dứt lời, mấy vệ sĩ đã che miệng người còn định lẩm lời vô nghĩa lại, trực tiếp mang theo hắn rời đi. Phùng lão tam tự tưởng tượng quá nhiều, hoảng sợ mà trợn to hai mắt, chờ bị mang ra héo nhỏ, thật sự bị dọa tới tiểu ra quần.

Thấy anh nói sẽ có chừng mực, Nguyễn Miên Miên liền yên lòng, nhẹ giọng nói lời cảm tạ, cùng nhau tiến vào trong cửa hàng.

Phùng lão tam bị mang đi đi, cửa tiệm đều an tĩnh lại. Nguyễn Miên Miên lấy một chén chè đậu xanh từ tủ lạnh cho anh giải nhiệt, liền an tĩnh ngồi ở bên cạnh.

Lúc trước anh tới, cô bé nhìn thấy anh nói rất nhiều, hoặc là lúc buồn bán phát sinh việc thú vị gì, hoặc là mèo béo trong tiệm lại nghịch ngợm, ngẫu nhiên còn kể cho anh mấy câu chuyện thú vị ở trẻ **II** mạng.

Hiện tại, thấy cô ngồi ở bên cạnh yên lặng không nói gì, Tư Cảnh Lâm bỗng nhiên có một chút hối hận, hối hận lần trước tùy tiện đọc mấy câu thơ với cô.

Anh bưng lên chén chè đậu xanh lành lạnh, thậm ngọt uống một ngụm, nhìn một vòng trong tiệm hỏi: "Sao không thấy mèo nhà em?"

"Chạy ra ngoài chơi rồi ạ." Nguyễn Miên Miên nói.

Chuyện ngày đó rốt cuộc đã qua một đoạn thời gian, hơn nữa mới vừa rồi anh còn lấy một tư thái bảo vệ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, hàn huyên vài câu với anh, Nguyễn Miên Miên liền chủ động hơn.

"Anh ăn cơm trưa rồi chứ? Có muốn ăn bánh chưng cùng hột vịt muối hay không?"

"Ừ, bắt quá có thể ăn tiếp một ít." Tư Cảnh Lâm nói.

"Anh muốn ăn bánh chưng nhân gì? Muốn nêm thứ tôn hùm đất hay không?" Nguyễn Miên Miên một bên đứng dậy đi vào phòng bếp một bên hỏi.

Tư Cảnh Lâm theo bán nằng đứng đây đuổi theo, mày khê nhúc nhích: "Còn có bánh chưng tôm hùm đất?"

"Có, vị này là khách hàng kiên trì yêu cầu, em ngay từ đầu còn cự tuyệt, lúc sau thử làm, phát hiện hương vị cũng không tệ lắm, ở trong tiệm bán cũng khác được." Nguyễn Miên Miên cười nói.

Cô nói xong, người đã đi vào phòng bếp, lấy ra từ trong nồi mấy cái bánh chưng còn nóng hổi, lại cắt hai quả trứng vịt muối. Tư Cảnh Lâm chủ động tiếp nhận cái đĩa, cùng cô đi ra ngoài.

Trước kia mỗi năm tới Tết Đoan Ngọ, trừ phi ông Ngô gọi anh đến nhà ăn cơm từ trước, nếu không Tư Cảnh Lâm trẻ **I** cơ bản đều cứ như ngày thường ở công ty bận rộn. Tết Đoan Ngọ năm nay, anh tan tầm sớm, hiện tại còn ăn bánh chưng, cũng coi như hiếm có được.

"Thế nào a?" Mấy ngày gần đây Nguyễn Miên Miên đã ăn đủ bánh chưng, lúc này cô lấy tay nâng mặt nhìn anh bóc một cái bánh chưng tôm hùm đất, thấy anh ăn được hai miếng liền hỏi.

Tư Cảnh Lâm nuốt xuống miếng bánh mềm mại trong miệng, bánh chưng thơm ngon, hơi cay nói: "Rất ngon."

Toàn bộ bánh chưng đều bị sốt tôm hùm đất nhuộm thành màu đỏ nhạt, ăn vào tràn ngập mùi thơm tôm hùm đất, đặc biệt là chỗ có thịt tôm, gạo nếp mềm mại cùng tôm hùm đất tươi chắc, càng thơm ngon miệng.

Thấy anh ăn ngon, trẻ **I** mặt Nguyễn Miên Miên lộ ra tươi cười nhợt nhạt. Chờ anh ăn xong bánh chưng tôm hùm đất, Nguyễn Miên Miên cầm lấy một nửa quả trứng vịt muối đưa qua: "Anh lại ném thử hột vịt muối."

Tư Cảnh Lâm kỳ thật rất ít khi ăn trứng vịt, bởi vì cảm thấy tanh, trứng vịt muối anh càng không ăn bao giờ. Bất quá, nhìn thấy nửa quả trứng trẻ **I** tay cô, thoạt nhìn bán phần mê người, anh lại không nói hai lời nhận lấy ăn.

Chiếc đĩa mới vừa đựng tới lòng đỏ trứng liền chảy ra, anh nhẹ nhàng khơi một ít đưa vào trong miệng, phát hiện trừ bỏ hương vị hơi mặn, cũng không có mùi tanh như trong tưởng tượng. Ăn xong, Tư Cảnh Lâm phát hiện, so với lòng trắng trứng, anh càng thích lòng đỏ trứng hơn.

Nguyễn Miên Miên thấy anh ăn xong sau lại cầm lấy một cái, bỗng nhiên cũng có chút thêm, vì thế cũng

cầm lên một nửa quả trứng cùng nhau ăn.

Ấn xong, Nguyễn Miên Mãn vốn dĩ chuẩn bị lấy ra sách vở ôn tập, Tư Cảnh Lâm lại nói: "Hôm nay ăn tết, nghỉ ngơi một ngày." Nguyễn Miên Mãn cũng không phải loại người trầm mê học tập, nghe anh nói, trực tiếp gật đầu.

Không ôn tập, bọn họ cũng không có khả năng cử ngời không như vậy, Nguyễn Miên Mãn suy nghĩ một chút nói: "Nếu không chúng ta chơi trò chơi đi?"

Tư Cảnh Lâm đồng ý, nguyên bản còn lo lắng mình không biết chơi trò chơi cô thích, sẽ làm cô cảm thấy hai người quá khác biệt.

Chờ thấy cô mở ra di động chọn app cờ tướng Trung Quốc, Tư Cảnh Lâm liếc cô một cái, không khỏi cười khẽ ra tiếng.

"Anh cười cái gì?" Nguyễn Miên Mãn nghe tiếng ngẩng đầu.

Anh khẽ lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có cười, cầm di động của mình tải app trò chơi tương tự, bắt đầu chơi cùng cô.

Nguyễn Miên Mãn trước kia chưa từng chơi cờ tướng, là khi không có việc gì tới đầu ngõ xem mấy ông lão chơi cờ, sau lại cảm thấy hứng thú, tải xuống cái app, không có việc gì liền chơi chơi. Mà Tư Cảnh Lâm, từ nhỏ liền cùng ông Ngô học chơi cờ tướng, cho nên rất tự nhiên nhẹ nhàng thắng cô.

Thắng liền mấy trận, Tư Cảnh Lâm vốn dĩ định chấp cô mấy nước, nhưng thấy cô thua cũng không chán nản, ngược lại cười khen mình lợi hại, cuối cùng vẫn là không chấp, mà là một bên chơi một bên dạy cô một ít kỹ xảo.

"Em cảm thấy nếu anh tới đầu ngõ cùng mấy ông lão chơi cờ, khẳng định có thể trở thành thiên hạ vô địch." Lại thua một ván, Nguyễn Miên Mãn nhìn hắn nói.

"Em theo chân bọn họ học đánh cờ?"

"Dạ chơi rất nhiều, nhưng đều thua." Nguyễn Miên Mãn nói xong, lại bổ sung, "Bất quá có mấy trận là bị bọn họ chỉ điểm thua."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, đáy mắt lộ ra vài phần ý cười: "Em không nhắc nhở bọn họ xem cờ không nói là quy củ của quân tử sao?"

"Bọn họ nói mình là 'lão nhân' không phải 'quân tử'." Nguyễn Miên Miên nói xong, nghĩ đến bọn họ lúc ấy chỉ điểm một hồi kết quả ngược lại hại cô thua cờ, giống như mấy đứa nhỏ mà cãi nhau ầm ĩ, lại cười rộ lên.

Hai người chơi cờ tướng trò chuyện, thời gian bất tri bất giác liền qua đi. Hơn bốn giờ, Nguyễn Miên Miên kết thúc một ván cờ cuối cùng chuẩn bị vào bếp làm bữa tối, Tư Cảnh Lâm thu hồi di động đi theo cô.

Nguyễn Miên Miên đeo lên tạp dề màu hồng phấn của mình, cầm lấy một cái khác hỏi anh: "Anh muốn mặc không?"

Cái này vốn dĩ là mua cho Chu Linh, nhưng chị tựa hồ không có thói quen đeo tạp dề, vẫn luôn không dùng đến. Tư Cảnh Lâm vốn dĩ định cự tuyệt, chờ nhìn thấy cái tạp dề màu lam trên tay nàng cô cùng cái trên anh cô có kiểu dáng giống nhau như đúc, gật đầu nói: "Được."

Để cô đeo cho mình là khỏi cần suy nghĩ, Tư Cảnh Lâm tiếp nhận từ mình trông lên, cúi đầu đánh giá một chút, có chút không thích ứng.

"Anh mặc màu lam khá đẹp đấy." Từ lúc quen biết tới nay, anh vẫn luôn mặc quần áo có tối màu, lúc này nhìn anh mặc tạp dề màu lam nhạt, Nguyễn Miên Miên có loại cảm giác trước mắt sáng ngời.

Tư Cảnh Lâm nghe được lời này, lại xem ánh mắt của cô, cảm thấy lần sau có lẽ nên cho người chuẩn bị một ít quần áo màu lam.

Nói chuyện phiếm vài câu, hai người bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Bữa tối chỉ có ba người bọn họ ăn, cũng không cần thiết làm quá nhiều món, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị làm một con cá, lại thêm hai món chay hai món mặn một món canh là ổn.

"Anh Cảnh Lâm, cá anh muốn ăn như thế nào?" Nguyễn Miên Miên trước đem củ cải chua cùng vệt giã hàm canh, ngay sau đó quay đầu hỏi anh.

Tư Cảnh Lâm thấy cô chuẩn bị cá Lư, nói: "Hấp đi."

"Được." Nguyễn Miên Miên gật đầu, trên tay đã bắt đầu xử lý con cá.

Nói là hỗ trợ, chờ sơ chế xong nguyên liệu nấu ăn, cô bắt đầu nấu nướng, Tư Cảnh Lâm cũng chỉ có thể ở bên cạnh lấy chút đồ.

Bất quá, dù vậy, Tư Cảnh Lâm nhìn biểu tình chuyên chú mà nghiêm túc của cô, nhìn nhìn lại tạp đề cùng kiểu trê **II** người bọn họ, tâm tình liền rất vui vẻ.

Nguyễn Miên Miên đem thăn bò năm màu trong nồi xào tốt, tiếp nhận cái đĩa anh đưa qua bắt đầu trang trí. Rau dưa đủ mọi màu sắc xếp thành một vòng quang đĩa, ở giữa để thăn bò, phía trê **II** thăn bò rải một chút rau thơm điểm xuyết, cuối cùng lại rắc lên một chút mè trắng, một đĩa thăn bò năm màu, đầy đủ sắc hương vị đã nấu xong.

Nguyễn Miên Miên múc ra đĩa xong, vừa lòng mà hơi hơi gật đầu một cái, đang muốn đặt ở cái bàn bên cạnh, dưới chân lại không biết dẫm phải cái gì, đột nhiên trượt một cái.

Cô miễn cưỡng đem giữ đồ ăn không đổ ra ngoài, chính mình lại không giữ thăng bằng được, mắt thấy sắp té ngã, Tư Cảnh Lâm tay mắt lạnh lẽo đã đuổi tay giữ chặt cô. Anh kéo một cái, Nguyễn Miên Miên đứng vững nhưng bởi vì quán tính trực tiếp đâm vào trong lòng ngực anh.

Thiếu chút nữa té ngã, Nguyễn Miên Miên bị hoảng sợ, chạm nửa nhịp mới phát hiện cả người mình đều dán ở trong lòng ngực anh, nháy mắt liền xấu hổ, trong bất tri bất giác trê **II** mặt hiện lên một tầng màu đỏ. "Không có việc gì, không sợ." Tư Cảnh Lâm vỗ nhẹ phía sau lưng, an ủi cô, cũng là an ủi chính mình cũng vừa bị dọa một trận.

Nghe được thanh âm trầm thấp lộ ra ôn nhu của anh, Nguyễn Miên Miên cuối cùng phản ứng lại, muốn từ trong lòng ngực anh lui ra ngoài, lại phát hiện tay anh vẫn đang gắt gao eo mình.

Trong cuộc đời Nguyễn Miên Miên, đây là lần đầu tiên cùng người khác phải thân cận như vậy, chỉ cảm thấy nơi bị cánh tay anh chạm vào đau bóng rắt, đồng thời, nhiệt độ trê **II** mặt cô cũng tăng lên không ngừng.

"Anh để....."

Cô khẽ cắn môi ngẩng đầu, muốn nhắc nhở anh buông tay, nhưng lúc đối diện với đôi mắt tràn đầy sự lo lắng cùng ôn nhu của anh, lại ngại ngùng không nói thành lời.

Tư Cảnh Lâm vốn đã chuẩn bị buông cô ra, nhưng mà cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô bé trong ngực khuôn mặt đỏ bừng cùng đôi mắt hạnh cất giấu thẹn thùng, lại luyến tiếc buông tay.

Anh hơi hơi cúi đầu, lúc hô hấp hai người gần như giao nhau, thanh âm khàn khàn mà ôn nhu: "Đông Đông anh....."

Nguyễn Miên Miên lại lần nữa hoàn hồn, nhìn ánh mắt chuyên chú lộ ra....., trong lòng như có một con thỏ đang hóng sợ, mãnh liệt mà nháy lên không ngừng.

"Đông Đông, cháu hàm canh vịt? Thật xa đã ngửi thấy mùi hương."

Nghe giọng ông Ngô từ bên ngoài truyền đến, Nguyễn Miên Miên hoảng loạn mà đem người đẩy ra, không khí vốn kiêu diễm, lưu luyến nháy mắt bị đánh vỡ.

Tư Cảnh Lâm không nghĩ tới vào ngay lúc này ông lại tới đây, nhưng lời nói đều nói được một nửa rồi, anh vẫn lấy lại tinh thần hăng hái muốn nói cho xong. "Đông Đông....."

Chương 139

Editor: Thienyetkomanhme

"Ông Ngô tới, anh mau ra ngoài đón đi, nơi này không cần anh hỗ trợ." Nghĩ lại hình ảnh vừa rồi, cả người cô đều muốn bốc cháy, cô cúi đầu che giấu khuôn mặt đỏ bừng, chỉ mong anh mau rời khỏi phòng bếp.

"Nhưng anh chưa nói xong." Trong giọng nói của Tư Cảnh Lâm lộ ra vài phần ủy khuất.

Nghe anh nói, nghĩ đến vừa rồi anh..... lúc này cổ Nguyễn Miên Miên cũng hồng hết lên, thấy anh cò tới cò lui không chịu rời đi, mang theo vài phần xấu hổ buồn bực trực tiếp đuổi tay đem người đẩy ra ngoài.

Khi ông Ngô đi vào trong tiệm, liền nhìn thấy cháu trai nhà mình bị Đông Đông đẩy từ trong phòng bếp ra. Trong mắt ông, Đông Đông là cô bé có tính tình hiền lành, chớ nói động thủ, chưa nghe cô nặng lời với ai bao giờ, cảm thấy khẳng định là thằng cháu mình làm chuyện tốt gì chọc con bé bực.

"Cảnh Lâm, có phải cháu vào bếp quấy rồi đứng không?"

Nghe được thanh âm của ông, động tác đẩy người của Nguyễn Miên Miên bỗng dừng lại, hậu tri hậu giác cảm nhận sống lưng căng cứng dưới lòng bàn tay, giống như bị bóng, vội thu hồi tay xoay người quay lại trước bệ bếp.

Nương theo lực đạo của cô Tư Cảnh Lâm bị đẩy đến cửa phòng bếp nghe được tiếng bước chân chạy đi của người sau lưng, ánh mắt u oán mà nhìn về phía ông nội trước mặt.

Ông Ngô bị anh nhìn lại có chút chột dạ: "Cháu sao lại nhìn ông như vậy?"

Tư Cảnh Lâm không trả lời, quay đầu nhìn thân ảnh đã ở bệ bếp biên lại lần nữa chuyên chú nấu nướng, do dự hai giây, vẫn quyết định đi ra ngoài trước. Nghe được tiếng bước chân rời đi của anh, Nguyễn Miên Miên không thể không thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục chuẩn bị bữa tối.

Trong tiệm, ông Ngô đã tự giác tìm vị trí ngồi xuống, mở ra cái quạt. Chờ thấy cháu trai từ phòng bếp đi tới ngồi cạnh mình, cũng không nói lời nào, ông không khỏi hạ giọng hỏi: "Làm gì mà bị Đông Đông đuổi ra ngoài, cháu làm trở ngại không giúp được gì hay là ăn vụng bị phát hiện?"

Rõ ràng là vì ông mới bị đuổi ra ngoài, giờ ông khen ngược, còn cho mình đội hai cái nôi. Tư Cảnh Lâm liếc ông một cái, càng thêm không muốn nói chuyện.

Ông Ngô cũng chỉ hỏi như vậy, thấy anh không hé răng, quay đầu liền đi chơi với mèo. Mèo béo mới từ bên ngoài trở về đang ngồi [i]ể M lòng, thấy ông thò qua sờ sờ mình, thái độ còn tính lá hòa nhã mà "Mèo" hai tiếng, thuận tiện [i]ể M hai cái vào tay ông.

Tư Cảnh Lâm nhìn một người một mèo phía trước, suy nghĩ lại là bay về hình ảnh vừa rồi ở phòng bếp. Suy nghĩ lại, xác định cô về đối với tiếp xúc thân cận của mình trừ bỏ thẹn thùng cũng không có cảm xúc gì ghét bỏ, môi mỏng nhẹ nhấp độ cung nhợt nhạt.

Dư quang ông Ngô nhìn thấy tăng cháu vừa rồi còn xị mặt, hiện tại lại bỗng nhiên ngồi một mình cười rộ lên, không rõ rốt cuộc là nó gặp được chuyện gì. Bất quá đã lớn như vậy, mọi chuyện có thể tự mình làm chủ, ông Ngô cũng không phải cái gì cũng cần hỏi rõ ràng mình bạch.

Nửa giờ sau, lùn nốt vài món ăn còn lại, cảm xúc cũng ở trong quá trình nấu nướng bình phục lại, Nguyễn Miên Miên bắt đầu bung thức ăn ra.

"Ông Ngô, có thể rửa tay ăn cơm rồi." Cô đem đồ ăn đặt trên **II** bàn, thấy ông Ngô chơi cùng Quà Quýt Nhỏ, không khỏi nhắc nhở.

"Được, tới đây, tới đây." Ông Ngô lên tiếng, đứng dậy đi ra bồn nước ngoài cửa rửa tay.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô một cái, thấy cô đã khôi phục như thường, bộ dáng đồ mặt lúc trước như là ảo giác của riêng anh, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Bất quá mất mát thì mất mát, tay chân anh lại không chậm lại, thực mau giúp cô đem toàn bộ đồ ăn mang lên bàn.

Cá lư hấp, sườn bò năm màu, gà trần châu xào, măng tây xào, bắp hạt thông, canh củ cải chua vịt già, trừ bỏ năm món, một canh bọn họ đã thưởng lượng lúc trước, cùng một mâm bánh chưng, còn có một đĩa hột vịt muối cùng rau trộn đậu phộng, thêm rượu trái cây Nguyễn Miên Miên dùng của cây đào ngoài cửa nấu ra.

"Phong phú quá, hôm nay lại có lộc ăn." Ông Ngô ngồi xuống, nhìn thức ăn trên **II** bàn cao hứng nói.

Tâm trạng vui vẻ, cũng không chỉ vì vì mỹ thực trê **I** bàn, cũng vì bọn họ có thể cùng nhau đón tết.

"Còn có rượu, là rượu hoa đào lúc trước sao?" Chờ nhìn đến trê **I** bàn còn có bình rượu, ông Ngô cảm xúc càng cao.

"Không phải a, đây là dùng quả đào nấu rượu trái cây, thời gian tuy còn thiếu một chút, nhưng hương vị cũng không tệ lắm, ông ném thử xem." Nguyễn Miên Miên nói xong, mở ra bình rượu đổ đầy ba ly rượu.

Rượu rơi vào ly sứ, rượu thanh triệt, có màu vàng nhạt nhạt, rất xinh đẹp, mang theo hương quả đào cùng rượu rất dễ ngửi.

Ông Ngô bung lên chén rượu nhấp một ngụm, liền nói một tiếng "Tốt", ngay sau đó một bên khen cô một bên uống.

"Ông đừng chỉ lo uống rượu." Tư Cảnh Lâm nhắc nhở ông một câu, trê **I** tay cầm lấy chiếc đĩa, trước gấp thịt từ bụng cá ngư để vào trong chén cô bé bên cạnh.

Là anh học từ ông Ngô lão việc gấp thịt cá, bị anh gấp rồi, ông Ngô ngược lại không có đất dụng võ.

Đây không phải lần đầu anh gấp đồ ăn cho cô, nhưng trải qua chuyện trong phòng bếp, hành động ngày thường lại làm trong lòng Nguyễn Miên Miên có chút không bình tĩnh. Cô hơi rủ đầu, nắm chiếc đĩa mấy miếng giải quyết hết thịt cá trong chén, như thế làm vậy là có thể che giấu việc anh gấp đồ ăn cho mình.

Tư Cảnh Lâm thấy cô giải quyết xong thịt cá nhanh như vậy, đem thịt cá ở phần bụng dư lại đều gấp hết vào trong chén cô không nói, thậm chí còn đem cá lật lại, chuẩn bị đem phần thịt cá bên kia cũng gấp hết cho cô.

Nguyễn Miên Miên bịt tai trộm chuông ăn xong thịt cá mới vừa thở phào một hơi, trong chén lại xuất hiện thêm mấy miếng, cô nhìn không được ngược mắt. Nhìn thấy một bên cá ngư còn chưa ăn xong đã bị anh lật lại, tựa hồ chuẩn bị thịt cá đều gấp cho mình, trê **I** mặt Nguyễn Miên Miên có chút nóng.

Tư Cảnh Lâm nhận thấy tầm mắt của cô liếc nhìn lại, lại bị cô trừng mắt một cái. "Làm sao vậy?" Anh quay đầu không rõ nguyên do hỏi.

Nguyễn Miên Miên hạ giọng nói: "Chính anh ăn đi, không cần gấp cho em."

Cô hiển nhiên không định khiến cho ông Ngô chú ý, nhưng mà cái bàn chỉ lớn từng ấy, tổng cộng lại chỉ có ba người bọn họ, ông Ngô sao có thể không nhìn thấy.

"Hai đứa thì thào cái gì thế?" Ông Ngô buông chén rượu, cầm lấy chiếc đĩa hỏi.

Nghe được thanh âm của ông, Nguyễn Miên Miên không biết vì sao, bỗng nhiên có chút khản trương.

Giây tiếp theo, cô chỉ vào đĩa rau trộn đậu phộng, hỏi một đấng trả lời một néo: "Món này là hôm nay cashu mới làm, ông nếm thử xem hương vị như thế nào."

Rau trộn đậu phộng thoạt nhìn rất tươi mới, bên trong có dưa chuột cùng cà rốt thái hạt lựu, sắc thái thật phần xinh đẹp. Ông Ngô vươn chiếc đĩa gắp một hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng, vị hương giòn tươi mới, ông không khỏi gật đầu: "Ăn ngon, ăn ngon thật."

Mùa hè, so với làm đậu phộng rang, hiển nhiên là rau trộn đậu phộng càng vừa miệng hơn. Ông Ngô ăn một miếng liền không dừng lại được, sau đó phát hiện không riêng đậu phộng ăn ngon, ngay cả dưa chuột cùng cà rốt cũng phá lệ giòn nộn ngon miệng.

Tư Cảnh Lâm cũng gắp một đĩa rau trộn đậu phộng, sau đó khen: "Tiên hương giòn nộn, thực thích hợp ăn vào mùa này."

Thấy bọn họ đều thực thích, Nguyễn Miên Miên không khỏi lộ ra tươi cười: "Cháu định ngày mai bắt đầu bán trong tiệm."

"Khách hàng khẳng định sẽ thích." Tư Cảnh Lâm cổ vũ.

Phát hiện anh càng ngày càng nói nhiều hơn, ông Ngô liếc anh một cái, tán đồng gật đầu. Kể tiếp, ba người bắt đầu chuyện chú dùng cơm, ngẫu nhiên mới nói hai câu. Sau khi bữa tối kết thúc, vốn dĩ ông Ngô còn định cùng bọn họ ngồi ở cửa hóng mát, tâm sự, nhưng mà ngoài phòng muỗi quá nhiều, ngồi một hồi liền ngồi không được.

"Thôi thôi, vẫn là về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Ông Ngô phải đi, Tư Cảnh Lâm cũng không còn lý do tiếp tục ngồi lại, mang theo chút tiếc nuối nhìn cô một cái, cùng ông rời đi.

Tiến bọn họ đi, Nguyễn Miên Miên đi tắm rửa trước, chờ cô mang theo hơi nước trở lại phòng liền cầm đi động đọc tiểu thuyết trước.

Đọc xong chương mới, cô rời khỏi app tiểu thuyết Tân Giang, tùy tay mở ra khu bình luận cửa hàng nhà mình, hôm nay khu bình luận vẫn náo nhiệt như cũ.

【thiên 3: Bà chủ, Tết Đoan Ngọ vui vẻ, bánh chưng trong tiệm ăn rất ngon, người nhà tôi đều rất thích, mẹ tôi còn khen tôi rất cuộc biết cách mua đồ. 】

【là sơn: Cảm tạ bà chủ đã làm bánh chưng cùng hột vịt muối mỹ vị, để tôi có thể tar qua một cái Tết Đoan Ngọ vui vẻ, yêu yêu moah moah ~ 】

【4b: Năm nay cùng bạn gái đón Tết Đoan Ngọ, còn may mua được bánh chưng của tiệm, trải qua một cái Tết Đoan Ngọ hoàn mỹ! 】

【nx: Tết Đoan Ngọ vui vẻ ~ hột vịt muối quá ngon, bên trong cháy cả mật, ăn một quả lại một quả, quả thực nghiệm, hy vọng Tết Đoan Ngọ qua đi vẫn có thể mua được hột vịt muối. 】

【hh: Đi tới nhà vợ sắp cưới ăn tết Đoan Ngọ, mang theo bánh chưng cùng hột vịt muối rất vất vả mới mau được, bố mẹ vợ rất vừa lòng, thái độ với tôi cũng thân cận hơn, cảm ơn bà chủ đã làm bánh chưng cùng hột vịt muối ngon như vậy. ps: Đáng tiếc không thể đánh thưởng cho cửa hàng, bằng không tôi nhất định phải phát bao lì xì cho bà chủ. 】

【5 còn: Bà tôi rất thích ăn bánh chưng của tiệm, nói đây là bánh chưng ngon nhất từng ăn, hy vọng sang năm còn có thể mua được bánh chưng của tiệm, tiếp tục cùng bà nội đón tết Đoan Ngọ. 】

【hq: Tết Đoan Ngọ không có thời gian về nhà, nhưng nghĩ đến một mình có thể độc hưởng nhiều bánh chưng ngon như vậy, bỗng nhiên cảm thấy cũng không quá khó chịu. 】

【thanh l: Ước gì định đặt bánh chưng đưa tới viện phúc lợi, sau khi đi qua mới biết được, nguyên lai bà chủ đã nhờ anh trai giao cơm tặng không ít bánh chưng cùng hột vịt muối qua. Ở chỗ này thay viện trưởng cùng bọn nhỏ cảm ơn bà chủ, bọn nhỏ đều nói cô làm bánh chưng cùng hột vịt muối siêu cấp ngon, bọn họ rất thích.[hình ảnh]/[hình ảnh]/[hình ảnh] 】

【o6: Cho bà chủ 100 điểm. 】

【an: Mới biết được nguyên lai còn đưa bánh chưng cho các bạn nhỏ trong viện phúc lợi, có chút cảm động. 】

【kl: Đúng vậy, rót cuộc bánh chưng trong tiệm bán chạy như vậy, chỗ bánh chưng ấy cũng có thể bán được không ít tiền. 】

【js: Giống như ngày 01/06, bà chủ cũng tặng quà cho viện phúc lợi. 】

【mộng k: Hổ thẹn, lúc trước là chúng ta mở đầu trước, kết quả chỉ có bà chủ còn nhớ rõ bọn họ. 】

Nhìn đến bình luận phía sau toàn là khách hàng đang khen mình, Nguyễn Miên Man liền không đọc nữa.

Ngày 01/06 lần đó, vẫn là Tư Cảnh Lâm đem quà chuẩn bị cho An An tới, cô bỗng nhiên nhớ tới mấy bạn nhỏ trong viện phúc lợi, hỏi ý kiến của anh, từ từ **II** mạng chọn một ít quà tặng nhỏ trực tiếp đưa đến viện phúc lợi.

Ngày 01/06 cùng Doan Ngo cách nhau không xa, Tết Doan Ngo cô tự nhiên sẽ không quên, vào buổi sáng khi đem một túi lớn bánh chưng đã nấu chín cùng hạt vừng muối nhờ nhân viên giao cơm đưa đến viện phúc lợi.

Nguyên bản cô chuẩn bị trả phí giao hàng, nhưng anh trai giao cơm biết địa chỉ, liền sống chết không chịu thu, thậm chí còn có một người khác chủ động hỗ trợ đưa qua. Nguyễn Miên Man nhìn hình ảnh tài khoản "Thanh l" đăng lên, bọn nhỏ cầm bánh chưng ăn, cười đến nở hoa, cũng cười rộ lên.

Cô trả lời thống nhất chúc bọn họ Tết Doan Ngo vui vẻ, thấy thời gian không còn sớm, buông đi động chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tắt đèn nằm xuống, cô nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh buổi chiều ở phòng bếp. Nhìn người đàn ông này kiểm soát ánh sáng dần dần cúi đầu hướng về phía mình, cô xoay người như muốn đem hình ảnh đuổi đi, ngược lại hình ảnh càng thêm rõ ràng hơn, thậm chí đầy mắt ôn nhu cùng tình ý của anh đều thấy được rõ ràng.

Mặt Nguyễn Miên Man nóng lên, rót cuộc nhìn không được mở mắt ra từ từ **II** giường ngồi dậy.

"Mèo ô ~" Mèo béo cọ cọ vào cô, một bên điều chỉnh tư thế dựa vào trong lòng ngực, giống như một cái

gối ôm.

Nguyễn Miên Man vuốt ve mèo béo, tâm tình chậm rãi bình phục lại, từ từ đem mèo béo thả lại trên II giường.

"Mèo ô ~" Mèo béo không vui tiếp tục hướng vào trong lòng ngực cô cọ cọ.

"Được rồi, ngoan ngoãn đi ngủ, buổi sáng ngày mai lại nấu tôm cho em ăn." Nguyễn Miên Man duỗi tay đem nó đẩy trở lại cuối giường, một lần nữa nằm xuống.

Lúc này đây, cô cố gắng nghĩ đến các món ăn mới, cuối cùng vờn vàng đi vào giấc ngủ. Một đêm ngủ ngon, Nguyễn Miên Man vốn dĩ đã cố tình quên đi chuyện ngày hôm qua, nhưng mà rửa mặt xong mở cửa ra, nháy mắt bị người ngoài cửa gọi lên ký ức.

Chương 140

Editor: Thienyetkomanhine

Tư Cảnh Lâm biết, chuyện ngày hôm qua thật sự có chút đột ngột, nhưng lời nói đều nói được một nửa, cô cũng đại khái đoán được tâm ý của mình, nếu không dứt khoát nói rõ ràng, anh sợ kể tiếp hàng đêm đều khó có thể đi vào giấc ngủ.

Lúc trước anh cũng nghĩ tới, tuổi cô còn nhỏ, ít nhất chờ cô thi đại học xong lại biểu lộ tâm ý. Nhưng có câu nói rất đúng, trẻ **II** thế giới này có ba thứ không giấu được: Hố khan, bàn cùng và tình yêu.

"Sao anh tới đây sớm vậy?" Nguyễn Miên Miên từ cửa thối lui lại để anh tiến vào, liền hỏi.

Thấy cô dời đi tầm mắt không chịu nhìn thẳng mình, Tư Cảnh Lâm tiến lên một bước đi tới trước mặt cô: "Tối hôm qua anh ở nhà ông."

"À." Trong lòng Nguyễn Miên Miên có điểm kinh ngạc, trẻ **II** mặt lại chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

"Anh có lời muốn nói với em." Tư Cảnh Lâm thấy cô dùng đỉnh đầu đen nhánh đối diện với mình, đẩy mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Tim Nguyễn Miên Miên chậm một nhịp, nhẹ nhấp môi rồi vội nói trước anh: "Anh còn chưa có ăn sáng đi? Em đi làm bữa sáng!"

Dứt lời, người đã chạy biến vào phòng bếp.

Hôm nay cô mặc một thân váy vàng nhạt, do trời nóng, tóc dài cũng buộc lên thành một cái đuôi ngựa, xem ở trong mắt Tư Cảnh Lâm, cực kỳ giống một tiểu hoàng đế bị dọa sợ bỗng nhiên bay đi. Còn đồ mặt, rõ ràng là tiểu hoàng đế đang thẹn thùng.

Khóa môi anh không tự giác nhếch nhẹ, ngay sau đó không nhanh không chậm mà đi vào phòng bếp.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, động tác rửa rau của Nguyễn Miên Man dừng một giây, rồi lại tiếp tục bận rộn như không có việc gì.

Trong phòng bếp có cháo đậu xanh đã nấu từ trước, cùng với rau trộn đậu phộng, trứng vịt muối, là bữa sáng Nguyễn Miên Man chuẩn bị cho bản thân.

Bất quá có thêm Tư Cảnh Lâm, Nguyễn Miên Man liền chuẩn bị chiên thêm mấy cái bánh rau. Nhìn thấy cô đang rửa, thái rau, Tư Cảnh Lâm sợ cô cắt trúng tay, không tùy tiện mở miệng.

Chờ cô đem nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị xong, lại trộn xong bột, thấy cô tựa hồ chuẩn bị làm bánh rán Tư Cảnh Lâm tiến lên đứng ở phía sau nói: "Anh muốn ăn bánh cá rán."

Nguyễn Miên Man đối với yêu cầu muốn ăn bánh cá rán của anh không có ý kiến, nhưng anh đứng gần như vậy, hô hấp đều phá tới lỗ tai cô, làm cô thiếu chút nữa nhàm đường thành muối cho và bột, Nguyễn Miên Man nhìn không được quay đầu trừng anh.

Thấy cô rút cuộc nhìn về phía mình, người bị trừng mím cười mà lui ra phía sau một bước. Nguyễn Miên Man nhìn thấy ý cười trong mắt anh, cho rằng anh đang cười mình thiếu chút nữa làm đường với muối, nhấp môi không vui mà hừ nhẹ một tiếng.

"Đông Đông." Tư Cảnh Lâm thấy vậy, thấp giọng gọi cô.

Lỗ tai Nguyễn Miên Man hơi ngứa, chịu đựng không xoa một cái: "Tư anh mở tủ lạnh lấy cá đi."

Tư Cảnh Lâm nhìn thấy cô không được tự nhiên, xoay người từ tủ lạnh lấy ra một khối cá đưa cho cô rồi cũng không mở miệng nữa, mà là lui ra phía sau vài bước an tĩnh mà ngắm cô.

Cũng một trù nghệ Nguyễn Miên Man quá tốt, dưới ánh mắt chuyên chú của anh còn có thể vững vàng phát huy, không chiên cháy cái bánh nào.

Chờ cô chiên xong một đĩa một nửa là bánh rau một nửa là bánh cá rán, Tư Cảnh Lâm tiến lên tiếp nhận cái đĩa, ở bên tai cô nói: "Đông Đông thật tốt."

Bên tai Nguyễn Miên Man tê rần, cảm thấy hình tượng trầm ổn, đáng tin cậy củ anh trong lòng mình đã

thay đổi một chút.

"Anh nói chuyện hẳn hoi!" Cuối cùng, cô vẫn là không nhận được, nói với anh.

"Được." Tư Cảnh Lâm gật đầu, đem cái đĩa trê **I** tay tùy đặt qua cái bàn bên cạnh, cúi đầu nhìn cô.

Trừ bỏ khoảng cách giữa hai người, một màn này, cực kỳ giống chuyện buổi chiều ngày hôm qua. Nguyễn Miên Miên đối diện với ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc, theo bản năng tưởng từ phòng bếp rời đi.

Nhưng mà, cô còn chưa kịp xoay người, cánh tay lại bị người ta nắm lấy.

"Đông Đông, trước kia anh cảm thấy, một mình rất ổn, cho đến khi gặp được em....." Nếu chưa từng gặp được người đó, mới có thể chịu đựng sự cô độc.

Anh mới nói ra chữ thứ nhất, Nguyễn Miên Miên liền phát hiện tim mình bắt đầu đập không bình thường. Cô hiểu rõ, đại khái đối mình cũng có cảm giác với anh, nhưng mà, lần đầu trong cuộc đời trải qua chuyện này, làm cô trừ bỏ then thừng, còn có chút hoảng loạn vô thố.

"Em..... em còn muốn đi học." Nguyễn Miên Miên dưới tầm mắt thâm tình mà chuyên chú của anh, cuối cùng chỉ phun ra được một câu.

Cô nói xong, lại có chút hối hận, rũ đầu xuống không dám nhìn anh.

Tư Cảnh Lâm muốn nói rõ tình cảm của mình chỉ là không muốn cô chỉ coi mình là một người anh trai, đối với chuyện cô không trực tiếp đồng ý cũng không phải quá thất vọng.

Thấy cô lại chỉ co mình thấy đỉnh đầu, Tư Cảnh Lâm duỗi tay xoa nhẹ một cái rồi ôn nhu nói: "Anh biết, chỉ là muốn nói với em trước, chờ em vào đại học, anh lại theo đuổi em được không?"

Nguyễn Miên Miên vốn cũng không phải là không cảm giác gì với anh, dưới động tác thân mật cùng giọng nói ôn nhu của anh, trái tim dần dần bình phục lại, đồng thời lại thấy một chút ngọt ngào nhàn nhạt.

"Dạ." Cô không thể không lên tiếng đáp lại, ngay sau đó xoay người bưng bữa sáng đi ra ngoài.

Tư Cảnh Lâm thấy cô đồng ý, trê **I** mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. Chờ thấy cô bưng khay vội vàng đi ra ngoài, biết cô bé đang then thừng, anh cố ý ở trong phòng bếp ngáy người một hồi mới đi ra ngoài.

Ùai phút sau, anh bung đĩa bánh rán cô bỏ quên ra theo, thấy cô cúi đầu chuyên tâm ăn cháo, gấp một cái bánh rau vào trong chén của cô.

Nguyễn Miên Miên thấy anh gấp một cái bánh cho mình xong cũng bắt đầu ăn sáng, tâm linh rớt cuộc bình tĩnh trở lại, sợ bánh trong chén bị cháo ngấm mềm không thể ăn, cô gấp lên khế cắn một miếng.

Bánh rau có cho củ cải thái nhỏ, dưa chuột thái nhỏ, khoai tây thái nhỏ, cải bắp..... Chỉ dùng một chút dầu để chiên, ăn lên đặc biệt ngon miệng.

Tâm tình tốt ăn uống cũng tốt hơn, Tư Cảnh Lâm cảm thấy bữa sáng hôm nay phá lệ mỹ vị, không chỉ bánh cá rán cô làm riêng cho mình ngoài giòn trong mềm, tiên hương ngon miệng, món bánh rau cũng hàm tiên thoai mái thanh tân, ngay cả cháo đậu xanh rõ ràng không thêm đường, uống vào trong miệng anh cũng thấy ngọt.

Nguyễn Miên Miên ăn xong một chén cháo đậu xanh nhỏ, một cái bánh rau, nửa quả trứng vịt muối cùng một chút rau trộn đậu phộng liền no, thấy anh ăn ba chén cháo, còn đem toàn bộ món dư lại trê **II** bàn dọn dẹp không còn gì, chớp chớp mắt hỏi: "Anh ăn no chưa? Cần chiên thêm mấy cái bánh hay không?"

Đã no lắm rồi nhưng cũng không biết có phải cao hứng đến choáng váng hay không, thế nhưng còn dám gạt đầu.

Bánh rán đối với Nguyễn Miên Miên mà nói quá đơn giản, thấy anh gạt đầu, lập tức đứng dậy vào phòng bếp.

Chờ cô đi rồi, Tư Cảnh Lâm mới phản ứng lại, lại ngượng ngùng kêu cô đừng làm, vì thế cầm lấy di động gửi tin nhắn co lái xe đang chờ ở ngoài ngõ, để hắn đi mua thuốc tiêu thực. Anh gửi xong tin nhắn chưa tới một hồi, Nguyễn Miên Miên liền bung đĩa ra.

"Chỉ chiên hai cái?" Tư Cảnh Lâm nhìn thấy trê **II** mâm chỉ có hai cái bánh cá rán, có loại cảm giác thở phào một hơi.

Nguyễn Miên Miên còn tưởng anh chê ít, khuyên nhủ: "Buổi sáng ăn quá no cũng không tốt."

"Được, anh nghe em." Tư Cảnh Lâm một bên tiếp nhận cái đĩa trê **II** tay cô một bên nói.

Cũng may là tay nghề của cô tốt, bánh rán mới ra nồi vàng ruộm xốp giòn, nếu không đã no như vậy chưa chắc có thể ăn xong. Tư Cảnh Lâm ăn xong, hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Nguyễn Miên Miên mở miệng nói: "Anh hôm nay không cần đi làm sao?"

"Phải đi."

"Vậy anh mau đi đi, đừng đến muộn." Thấy anh vừa nói vừa nhìn mình chằm chú không chút cổ kẹ, Nguyễn Miên Miên có chút không thích ứng.

"Được, vậy buổi trưa anh có thể tới đây ăn cơm không?" Tư Cảnh Lâm đứng dậy hỏi.

Rõ ràng trước kia lúc tới cũng không hỏi, hiện tại lại còn hỏi thêm một câu, Nguyễn Miên Miên liếc anh một cái nói: "Anh muốn tới thì tới, ai còn ngăn anh được chứ?"

"Anh đi đây." Nghe ra giọng nói của cô không tự giác thêm vài phần giận dữ, Tư Cảnh Lâm cười nói.

Nguyễn Miên Miên gật đầu "Dạ" một tiếng, lại không có giọng như ngày thường tiễn anh ra cửa. Người thật sự đi rồi, Nguyễn Miên Miên gơ tay bụm mặt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Cô chủ, em làm sao vậy?" Chu Linh lại đây, nhìn thấy cô ghé vào trê **I** bàn, lo lắng nói.

Nguyễn Miên Miên nghe được giọng nói của chị, vội ngẩng đầu lên nói: "Không có việc gì."

"Mặt em đỏ vậy! Có phải sinh bệnh hay không?" Chu Linh nói.

"Không có, đại khái là trời quá nóng thôi ạ." Nguyễn Miên Miên nói xong, nói sang chuyện khác, "Chị ăn qua bữa sáng chưa?"

Hôm nay thời tiết so với ngày hôm qua mát mẻ hơn một ít, bất quá vẫn có chút nóng, bởi vậy Chu Linh cũng không nghĩ nhiều: "Ăn rồi."

Cô nói xong, thấy trê **I** bàn bên cạnh chén đĩa còn chưa có dọn, một bên đi qua thu thập một bên thuận miệng hỏi: "Ông Ngô hôm nay lại đây ăn bữa sáng à?"

Nguyễn Miên Miên thuận miệng "Dạ" một tiếng sau mới nói: "Không phải, là anh Cảnh Lâm."

Thấy phản ứng của cô, cùng với khuôn mặt đỏ bừng vừa rồi, làm Chu Linh nhìn không được tưởng tượng. Bất quá cô không phải loại người bất quá, mặc dù trong lòng có chút tò mò, vẫn không hỏi nhiều.

Ngày đầu tiên sau Tết Đoan Ngọ, là một ngày khách hàng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cực kỳ vui vẻ, bởi vì hôm nay bà chủ chẳng những thêm món rau trộn đậu phộng, còn thêm cả món cơm chiên cà chua trứng gà.

Người thích ăn cà chua trứng gà rất nhiều, đặc biệt vào mùa hè, không muốn ăn uống gì, ăn một chén cơm chiên cà chua trứng gà, thoải mái thanh tâm kiết **ch** thích vị giác, quả thực quá thích hợp. Sở dĩ Nguyễn Miên Miên thêm món cơm chiên cà chua trứng gà, là bởi vì cùng Chu Linh đi chợ mua sắm nguyên liệu, nhìn thấy một quầy hàng có cà chua đặc biệt tươi mới, vì thế có ý tưởng này.

Nhưng mà, khách hàng không để ý lý do vì sao cô thêm món mới, bọn họ chỉ để ý có thể đặt được hay không thôi.

Trải qua một khoảng thời gian thử dùng chức năng đặt trước, dưới sự đề nghị của nhóm khách hàng, hiện giờ Nguyễn Miên Miên đã chỉnh sửa một chút. Từ giờ mỗi ngày vào 9 giờ sáng bắt đầu, có thể đặt trước cơm hộp cùng ngày, thời gian giao hàng bắt đầu từ 11 giờ, hai giờ rưỡi kết thúc.

Khách đặt được cơm trưa có thể an tâm chờ, không đặt được quyết định chờ tới giờ nghỉ ăn cơm giữa trưa, tranh thủ thời gian tới trong tiệm trực tiếp ăn.

Loáng cái tới 11 giờ, Nguyễn Miên Miên làm mì lạnh hòa điệp múc ra một chén đưa cho Chu Linh. Mà ăn buôn bán trong ngành này đây là thời điểm bận nhất, ăn cơm đều đến phải tranh thủ thời gian, bởi vậy Chu Linh cũng không khách khí.

Trong phòng bếp tương đối oi bức, cô tiếp nhận cái chén, dứt khoát bùng ra bên ngoài ăn. Mì lạnh hòa điệp màu sắc Thanh Thanh, có câu thơ: "Hương phiên như rượu khuynh vân dịch, du điểm hộc đào tả mãn ngọc."

Tuy rằng không phải lần đầu tiên ăn, nhưng Chu Linh vẫn có chút nong vội như cũ. Ngồi xuống, lập tức cầm lấy đôi đũa. Đũa mì hòa điệp vào miệng, mát lạnh lại ngon miệng, ăn đến thập phần thoải mái.

Một nhân viên giao cơm từ trẻ **H** xe xuống, cởi bỏ mũ bảo hiểm đi vào trong tiệm, lập tức bị bát mì lạnh xanh biếc trước mặt cô hấp dẫn toàn bộ chú ý.

Nhân viên giao cơm nuốt nước miếng nói: "Trong tiệm có mì lạnh?"

Chu Linh nghe vậy ngẩng đầu lên, ngượng ngùng nói: "Không có, đây là cơm cho nhân viên trong tiệm."

"Trong tiệm còn tuyển nhân viên không?" Nhân viên giao cơm theo bản năng nói.

Ước gì chỉ là thuận miệng hỏi, hỏi xong, hẳn nghĩ nếu có thể ở trong tiệm làm việc, vậy không phải mỗi ngày đều có thể ăn được đủ món ngon của bà chủ, trong ánh mắt lộ ra vài phần chờ mong. Chu Linh nghe vậy, có chút đỏ khòc đỏ cười, nhưng vẫn lắc đầu: "Không tuyển."

Chương 141

Editor: Thienyetkomanhine

Cô nói xong, vẻ mặt nhân viên giao cơm liền thất vọng, cô cúi đầu từng ngậm từng ngậm đem mì høre điệp dư lại ăn hết, cầm chén không bếp, không tới một høre, bụng một ly chè đậu xanh ra tới cho hân.

"Cảm ơn." Nhân viên giao cơm nói lời cảm tạ, bụng chè đậu xanh lên uống.

"Không cần khách khí." . TruyenHD

Chu Linh một lần nữa trở lại phòng bếp hỗ trợ, bắt đầu có nhân viên giao cơm khác đi vào trong tiệm.

Người đầu tiên đi vào trong tiệm lập tức chia sẻ cùng đồng nghiệp: "..... Tủ lạnh kia thoát nhìn xanh biếc như phi thủy, nằm ở trong chén, rất mê người..... Người cũng rất thơm....."

Nghe hân miêu tả, những người khác đều đói bụng: "Trong tiệm có bán không?"

"Không, là cơm cho nhân viên thôi."

"Nói như vậy, làm nhân viên trong tiệm cũng quá hạnh phúc rồi, không biết trong tiệm còn nhận người không nhĩ."

"Thuôn nhận người còn đến lượt cậu chắc? Tôi đã sớm ứng tuyển rồi."

Thanh âm của nhóm nhân viên giao cơm cũng không nhỏ, trong phòng bếp, Chu Linh nghe được bọn họ nói chuyện, quay đầu nói: "em xem, bọn họ đều hâm mộ chị kìa."

Nguyễn Miên Miên cười cười, đang chuẩn bị nói chuyện, lại nhìn thấy Tư Cảnh Lâm từ bên ngoài tiến vào.

Cô thu hồi tầm mắt, đang chuẩn bị nói cho cơm trưa của anh ở tủ lạnh, dư quang nhìn đến trong tay hẳn bao lớn bao nhỏ, suy nghĩ vừa chuyển: "Sao anh lại mua nhiều thứ như vậy?"

"Mua chút kem cùng sữa chua cho em." Lúc anh nói chuyện, đã đi tới tủ lạnh đem đồ vật bỏ vào tủ trước, nhìn thấy bên trong có mì lạnh hộc diệp, thuận tay lấy ra.

Anh đã bỏ vào tủ lạnh, Nguyễn Miên Man cũng không nói cái gì nữa, chỉ nói: "Anh mau ăn cơm trưa đi, bên trong còn có chè đậu xanh cùng canh nấm tuyết nữa."

Tư Cảnh Lâm gật đầu, nhìn thoáng qua cái nồi trước mặt cô: "Cơm chiên cà chua trứng gà?"

"Không phải anh không thích ăn cà chua sao?" Anh chỉ là thuận miệng hỏi, Nguyễn Miên Man lại cho rằng anh muốn ăn, quay đầu nhìn lại.

"Đúng vậy." Tư Cảnh Lâm gật đầu, đổi với chuyện cô nhớ rõ sở thích của mình cảm thấy vui vẻ. Nguyễn Miên Man từ biểu tình của anh như hiểu ra chút chút, mở miệng nói: "Ông Ngô nói với em."

Tư Cảnh Lâm tin tưởng, ông nội khẳng định là thuận miệng nhắc tới khi nói chuyện phiếm, cô có thể nhớ kỹ, hiển nhiên là quan tâm tới mình.

Nguyễn Miên Man thấy anh cười cười nhìn mình cũng không nói lời nào, thu hồi tầm mắt nói: "Anh đi ăn cơm nhanh lên."

Tư Cảnh Lâm thấy cô không có ý định nói chuyện với mình tiếp, lúc này mới ngồi xuống bắt đầu dùng cơm. Vừa đi, Tư Cảnh Lâm chuẩn bị cơm nước xong, buổi chiều sẽ ôn tập cùng cô, nhưng mà một cuộc điện thoại gọi tới làm anh không thể không rời đi.

Thấy anh cơm nước xong không rời đi, trong lòng Nguyễn Miên Man bỗng nhiên có chút khẩn trương, nhưng mà chờ anh có việc đột xuất không thể không đi, lại có một chút mất mát. Bất quá, cô cũng không rời rầu lâu, rất nhanh liền tiếp tục bận rộn.

Hơn 12 giờ, trong tiệm bắt đầu có nhiều khách tới ăn. Trừ bỏ người thật sự không thích ăn cà chua, đại bộ phận khách hàng tới đây đều muốn nếm thử cơm chiên cùng rau trộn đậu phộng mới ra.

"Ăn ngon thật!"

Cơm chiên cà chua trứng gà chua ngọt ngon miệng, so với những món cơm chiên khác, sẽ ướn hơn một chút, nhai cơm rất ngon, cà chua chua ngọt ngon miệng cùng trứng gà non mềm tiên hương, ăn lên ngon miệng lại **kĩch** thích vị giác.

Người ăn cơm chiên cà chua trứng gà nhiều, toàn bộ trong tiệm đều là mùi hương chua ngọt của cà chua.

Ưa tới trong tiệm khách hàng nguyên bản không định ăn cơm chiên cà chua trứng gà, người được hương vị này, lúc Chu Linh hỏi bọn họ muốn ăn cái gì, theo bản năng nói: "Cơm chiên cà chua trứng gà."

Hai vị khách cùng nhau tới ăn cơm, sau khi ăn xong cơm chiên, một người nói: "Loại thời tiết này, rất hợp ăn cơm chiên cà chua trứng gà, rất **kĩch** thích vị giác."

"Đúng vậy, tôi vốn đang cảm thấy buổi trưa ăn không vô, kết quả ăn ăn, một đĩa cơm chiên lớn như vậy thế nhưng hết sạch rồi." Một người khác nói tiếp nói.

"Rau trộn đậu phộng này ăn cũng ngon, tiên hương giòn nộn, chính là trong tiệm không có bia, bằng không có thể nhâm nhi hai ly."

"Buổi chiều còn phải đi làm, nghĩ cái gì đâu? Chờ buổi tối tan tầm uống hai ly thật ra cũng không tệ."

"Vậy cũng đúng, chúng ta mua một phần rau trộn đậu phộng trở về, buổi tối uống."

Bọn họ gọi Chu Linh ra mua một phần rau trộn đậu phộng mang đi, khách bàn bên cạnh cũng nói theo:

"Chúng tôi cũng muốn một phần rau trộn đậu phộng mang đi."

Chu Linh đáp tiếng tỏ vẻ đã biết, khách bàn bên cạnh nói: "Rau trộn đậu phộng này ăn ngon thật, không riêng đậu phộng ngon, cà rốt cùng dưa chuột bên trong cũng giòn nộn, càng ăn càng thơm."

"Đúng vậy, tôi trước kia cũng thường xuyên mua rau trộn đậu phộng ăn, nhưng cũng không ngon như bà chủ làm."

Cơm chiên cà chua trứng gà cùng rau trộn đậu phộng mới bán không chỉ nhận được sự ủng hộ của khách hàng tới trong tiệm ăn, khách hàng trẻ **I** app cơm hộp cũng rất thích, khu bình luận là một mảnh khen ngợi.

Đóng cửa, Chu Linh làm xong vệ sinh chuẩn bị về nhà, còn chưa kịp ra tới cửa, đã thấy Lý Niệm vào cửa hàng.

Đang ở nhà chính Nguyễn Miên Man cũng nhìn thấy cô, đứng đây nói: "Bánh gạo kê ăn hết rồi à?"

Lý Niệm đúng là người lúc trước có em họ vì giảm béo quá độ dẫn tới mất đi cảm giác thèm ăn nên tới tiệm mua bánh chưng, kết quả được Nguyễn Miên Man trợ giúp, làm một ít bánh gạo kê mang về.

Em họ cô nhận được bánh gạo kê, phối hợp với việc xem video liên quan tới món ăn trong cửa hàng, dần dần khôi phục một ít cảm giác ăn uống. Biết được bánh gạo kê hữu dụng với em họ cô, mỗi lần cô lại đây, Nguyễn Miên Man đều sẽ giúp cô làm một ít bánh gạo kê.

Bánh gạo kê màu vàng nhạt mềm xốp thơm ngọt, dinh dưỡng mỹ vị lại tốt cho dạ dày, ăn một đoạn thời gian, cô bé đang có chút biểu hiện của bệnh kén ăn rốt cuộc khôi phục một ít, trừ bỏ bánh gạo kê cùng bánh chưng của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cũng có thể ăn một ít món ăn khác.

Lý Niệm hôm nay tới đây, chính là thay mặt cô mình lần nữa cảm tạ bà chủ. "Còn không có, hiện tại tình huống của em họ tôi đã tốt hơn chút, đồ ăn cô tôi làm đều có thể ăn một chút, cô nhờ tôi nhất định phải tôi cảm ơn bà chủ." Lý Niệm nói.

Nói lời cảm ơn tự nhiên không có khả năng tay không tới, Lý Niệm còn mang đến không ít trái cây cùng một giỏ củ cải nhỏ.

"Chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi, không cần khách khí." Nói lời cảm tạ Nguyễn Miên Man có thể nhận, đồ vật cô lại không muốn thu.

Lý Niệm thấy vậy, vội nói: "Đều là một ít đặc sản quê nhà mà thôi, không đáng giá, tự như giỏ củ cải này, là củ cải nhỏ chỉ có chỗ chúng ôi có, vỏ mỏng trắng tinh, thịt chất non mịn chặt chẽ, vào miệng giòn nộn, thích hợp nấu ăn hoặc ướp....."

Cô luôn miệng nói đồ vật không đáng giá, chỉ là chút tâm ý của cô nhà mình, lưu lại đồ vật liền chạy lấy người. Nguyễn Miên Man thấy vậy, có chút bất đắc dĩ, cuối cùng cũng không cầm đồ vật đuổi theo.

Chờ Lý Niệm cùng Chu Linh trước sau rời đi, trong tiệm chỉ còn một mình Nguyễn Miên Man. Cô đem đồ vật Lý Niệm đưa tới cất gọn, bỏ vào tủ lạnh, chuẩn bị đóng cửa tủ lạnh bỗng nhiên nhìn thấy hộp kem bên trong, thuận tay cầm một cái ra.

Đóng gói tinh xảo phần nộn có hình một trái Dâu Tây phía trên **II**, thể hiện vị của hộp kem này. Nguyễn Miên Man cầm kem ra cửa ngồi xuống, thưởng thức xong cái vỏ liền cẩn thận mở ra cái nắp.

Kem màu hồng phần lộ ra lạnh lẽo, thoạt nhìn đặc biệt mê người, Nguyễn Miên Man cầm lấy cái muỗng múc một muỗng đưa vào trong miệng, mùi Dâu Tây liền tràn đầy khoang miệng, cả người cô đều cảm giác được một trận sáng khoái. Mùa hè ăn kem, tuyệt đối là một loại hưởng thụ, cô ăn một ngậm, liền yêu cái hương vị này.

Nguyên bản mỗi ngày vận rộn buôn bán xong, cô đều sẽ nghỉ ngơi một lúc, nhưng mà hôm nay, ăn xong kem, cô một chút buồn ngủ cũng không có, dứt khoát xử lý giỏ củ cải nhỏ Lý Niệm đưa tới.

Một giỏ củ cải thoạt nhìn trắng tinh, hơn nữa tinh tế nhỏ xinh, cô cầm lấy một cây rửa sạch, đưa đến bên miệng cắn một miếng, vào miệng giòn nộn, mùi hăng của củ cải sống một chút cũng không có.

Nếm qua, Nguyễn Miên Man cảm thấy, loại củ cải nhỏ này, so với để nấu, càng thích hợp muối ăn hơn. Củ cải cũng không lớn lắm, cũng không cần thiết phải cắt, cô đơn giản xử lý qua, lấy một cái bình trong phòng bếp ra bắt đầu ướp.

Một đoạn thời gian sau, chờ củ cải nhỏ ướp tốt, Nguyễn Miên Man nếm một ngậm, ăn vào trọng vị cay lại có chút ngọt, trong ngọt lại có chút chua, thập phần giòn nộn ngon miệng.

Loại củ cải nhỏ này ướp xong, lúc buồn miệng Chu Linh lại nhón một miếng, ăn cùng cháo hương vị cũng rất tuyệt.

Cùng củ cải nhỏ này so sánh, củ cải chua trong tiệm tức khắc kém hơn không ít. Nguyễn Miên Man thấy vậy, ngày hôm sau đi chợ hỏi thăm một chút, từ cửa hàng nọ mua không ít loại củ cải nhỏ này trở về.

"Cô chủ là chuẩn bị muối củ cải nhỏ bán trong tiệm sao?" Củ cải mua trở về, Chu Linh một bên hỗ trợ rửa sạch một bên hỏi.

Nguyễn Miên Man lắc đầu nói: "Trời nóng, cơm chiên tương đối nóng, thấy không ít khách hàng đều nói gần đây ăn uống không tốt, nên em định làm cho bọn họ thêm một chút món khai vị."

Chu Linh cảm thấy củ cải nhỏ ăn ngon như vậy lại làm đồ ăn tặng kèm có chút đáng tiếc, không khỏi khuyên một câu: "Củ cải nhỏ này cũng không rẻ, ướp cũng mất thời gian, làm đồ tặng kèm cũng quá đáng

tiếc."

"Bà đồ tểng kèm nên phân lượng cũng sẽ không nhiều, một cái củ cải nhỏ cắt thành lát cũng có thể chia cho mấy cái hộp, không sao." Nguyễn Miên Miên nói.

Thấy cô đã suy nghĩ xong, Chu Linh không nói gì nữa.

Buổi trưa cùng ngày, bắt đầu buôn bán, trong tiệm bận rộn tới lui như thường.

Nhân viên giao cơm tới trong tiệm, nếu có tiền và thời gian, đều sẽ ở trong tiệm ăn chút gì đó.

Ngay từ đầu, nhóm nhân viên giao cơm còn sẽ rối rắm một chút, cảm thấy chính mình chạy một đơn tổng cộng cũng kiếm được mấy đồng tiền, trở tay một cái ở trong tiệm dùng hết thật sự có chút xa xỉ.

Nhưng mà, chờ trong tiệm càng ngày càng nhiều món ngon, mỗi lần đều nhận không được đi nếm thử, bọn họ đã từ bỏ phản kháng. Dù sao giữa trưa cũng cần ăn cơm, một khi đã như vậy, còn không bằng ăn tại đây, ăn xong, lại mang theo vẻ mặt thỏa mãn đi đưa cơm hộp cho khách.

Thời gian buôn bán bắt đầu, không bao lâu, nhân viên giao cơm quen cửa quen nẻo tiến vào, trực tiếp nói vọng vào trong phòng bếp: "Một phần cơm chiên cà chua trứng gà."

Dứt lời, hắn do dự hai giây, thật sự là có chút muốn ăn rau trộn đậu phộng, nghĩ cùng lắm thì tháng này mua ít một gói thuốc lá, lại bổ sung nói: "Lại thêm một phần rau trộn đậu phộng."

Từ khi có rau trộn đậu phộng, doanh số đậu phộng rang trong tiệm đều giảm xuống một ít, hiển nhiên, vào mùa này, mọi người muốn ăn rau trộn hơn.

Chu Linh đáp lời, không bao lâu sau, dùng khay bưng cơm chiên cà chua trứng gà và rau trộn đậu phộng ra. Dem cơm chiên cùng rau trộn đậu phộng đặt tới trước mặt nhân viên giao cơm, cô lại đặt một cái đĩa bằng lòng bàn tay xuống: "Đây là món ăn kèm, anh ăn từ từ."

Cúi đầu nhìn lát củ cải trắng tỏa ra mùi chua ngọt được đặt trong đĩa sứ xanh, nhân viên giao cơm cầm lấy chiếc đĩa gấp lên một mảnh đưa vào trong miệng.

Củ cải ướp có hương vị thập phần phong phú, chua ngọt đắng cay đủ cả, trừ bỏ đắng, mấy vị khác đều đằm đà, hơn nữa củ cải đặc biệt giòn nộn, ăn lên ngon miệng lại khai vị. Một miếng củ cải xuống bụng, nhân viên

giao cơm nhịn không được lại liền ăn vài miếng, ngay sau đó cả người để thật sáng k h o ả i.

Ăn quá ngon! Hắc chưa từng nghĩ tới, củ cải ướp thế nhưng sẽ ngon như vậy, ăn ngon đến mức hắc nhìn đĩa chỉ còn vài miếng không nhiều lắm, thế nhưng có chút luyến tiếc ăn một lượt hết luôn.

Hắc thường thức dư vị của củ cải, bung lên cơm chiên bắt đầu ăn. Cơm chiên cà chua trứng gà cũng rất mỹ vị, làm hắc ăn mấy miếng, mới lại kẹp lên một mảnh củ cải ăn. Củ cải miếng phân lượng thật sự quá ít, mặc dù hắc ăn mấy miếng cơm chiên mới ăn một miếng củ cải, thực mau đĩa củ cải đã thấy đáy. Đồ ăn tặng kèm, ăn xong hắc cũng ngưng ngưng kêu thêm, tiếc nuôi mà [tế M môi dưới, tiếp tục ăn cơm.

Chờ từng đám người từ trong tiệm rời đi, khách hàng bắt đầu nhận được cơm hộp.

Phòng làm việc nọ.

Nhận được cơm hộp, ông chủ mắt sắc nhìn một cái đã phát hiện mỗi phần cơm hộp đefu có thêm một cái hộp nhỏ.

Thường ăn cơm hộp đều biết, loại hộp này đều đựng gia vị hoặc là đồ ăn kèm. Nghĩ đến tay nghề của bà chủ, đồ ăn kèm hương vị khẳng định sẽ không kém, ông chủ thừa dịp nhân viên chưa phản ứng kịp, vội đoạt vài hộp ở trẻ H tay.

"Ông chủ làm gì thế?" Chờ hắc cướp hộp đi, nhóm nhân viên mới lấy lại tinh thần.

Bị phát hiện, ông chủ đứng lý hợp tình nói: "Tôi ăn uống không tốt, muốn ăn thêm chút đồ ăn kèm, có vấn đề sao?"

Nếu là cơm hộp nhà khác, vậy khẳng định không thành vấn đề, nhưng đây là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, vậy rất có vấn đề. Nhóm nhân viên cũng biết đồ đã bị hắc cướp đi muốn để hắc nhả ra có bao nhiêu khó khăn, u oán mà liếc hắc một cái, vội cướp mấy hộp đồ ăn kèm dư lại.

Chương 142

Editor: Thienyetkomanhine

Nằm đến đồ ăn tặng kèm, lát củ cải thoải mái thanh tân giòn nộn, nhóm nhân viên đồng loạt tròng ông chủ của mình, cảm thấy hẳn một mình độc chiếm nhiều củ cải như vậy, quả thực thật quá đáng.

Để tránh bị đánh hội đồng, ông chủ cầm cơm trưa của mình chạy vào văn phòng mà ngày thường ít dùng đến.

Thấy hẳn trốn đi, nhóm nhân viên không có biện pháp, nhứt chỉ nói: "Tôi chỉ biết bà chủ chiên cơm ngon, không nghĩ tôi tùy tiện làm một món ăn kèm thế nhưng cũng ăn ngon như vậy."

"Ai nói không phải chứ, chính là số lượng hơi ít một chút."

"Đồ ăn tặng kèm cậu còn muốn nhiều."

"Muốn trách cũng chỉ có thể trách chúng ta xui xẻo, gặp được ông chủ mặt dày vô sỉ như vậy, nhận mệnh đi."

"Không biết củ cải muối này trong tiệm có bán không nhĩ."

"Đợi lát nữa tới khu bình luận hỏi bà chủ đi, nếu bán, tôi muốn mua một chút, thật là ăn quá ngon."

Không chỉ bọn họ nghĩ như vậy, phát hiện hôm nay bà chủ có tặng kèm đồ ăn, đầu tiên nhóm khách hàng rất kinh hỉ, chờ nằm được hương vị, đều cảm thấy không đủ ăn. Vì thế, khu bình luận ——

【_{nx}: Mả ơi, không nghĩ tôi bà chủ làm đồ ăn kèm cũng ngon như vậy, ăn ngon đến mức nước tôi cũng không bỏ, chính là quá ít, hoàn toàn không đủ ăn, bà chủ ơi tôi có thể mua một chút củ cải muối này không?
】

【5 còn: Miếng củ cải giòn nộn ngon miệng, hơi cay một tí xíu, còn mang một chút vị ngọt, ăn vài miếng xong, nháy mắt liền ăn uống rất ngon miệng, hôm nay đặt cơm chiên ăn còn có cảm giác không đủ. Bà chủ, củ cải này có thể trực tiếp bán trong tiệm không? 】

【cái thứ: Cảm ơn bà chủ tặng đồ ăn kèm, thật sự ăn quá ngon, buổi sáng hôm nay rất bận, chạy ngược chạy xuôi vẫn luôn không có thời gian dừng lại, giữa trưa vẫn đi muốn ăn uống cho lắm, ăn xong món ăn kèm của bà chủ, tức khắc ngon miệng trở lại, lần sau có thể đưa nhiều hơn một chút không? Hoặc là tôi bỏ tiền mua cũng được. 】

【là sơn: A a a! Bà chủ, đồ ăn kèm quá ngon, căn bản không đủ ăn, có thể trực tiếp bán trong tiệm không? Tốt nhất đừng cắt miếng, tôi thích cảm giác cắn cả cây củ cải. 】

【hạ: Đây là dùng loại củ cải nhỏ muối đi, mùi thơm cùng hương vị đều quá tốt, củ cải đều rất mỹ vị, tôi cảm thấy bà chủ có thể trực tiếp bán loại củ cải muối này theo bình luôn. 】

【6 ngày: Bình củ cải muối có thể đó, nếu bà chủ là bán, tôi sẽ mua mười bình, không, tôi mua 50 bình ủng hộ cô. 】

【an: Mở xưởng làm hàng loạt gì đó nào có đơn giản như vậy, bà chủ trực tiếp bán ở trong tiệm là tốt rồi, tôi không chọn, mặc kệ là củ cải nhỏ nguyên cây hay là cắt miếng đều thích. 】

【kl: bà chủ, cô có biết ăn hai miếng cơm chiên mới dám cắn một miếng nhỏ củ cải cảm giác có bao nhiêu chua xót không? Cầu xin cô trực tiếp bán củ cải đi, một chút này hoàn toàn không đủ ăn a! 】

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới, món củ cải nhỏ này, lại được yêu thích như vậy, bọn họ không chỉ ở khu bình luận ồn ào, còn có người trực tiếp chạy đến trong tiệm để mua.

"Bà chủ, đưa nhỏ nhà tôi mùa hè bị tụt cân, mùa hè mỗi năm ăn uống đều không kém đi, cả người đều gầy một vòng, ngày đó ăn củ cải muối trong tiệm, lại ăn được không tụt, cô làm ơn bán một chút củ cải cho tôi được không?"

Trong tiệm còn có không ít củ cải muối, người ta cố ý chạy tới, Nguyễn Miên Miên cũng không để khách tay không mà về.

"Dù sao cũng là đồ muối, trẻ con vẫn nên ăn ít một chút a." Nguyễn Miên Miên dùng hộp đựng một phần

củ cái nhỏ bán cho khách, không quên nhắc nhỏ.

"Cảm ơn à chủ, tôi đã biết, chờ con bé thật sự ăn uống không vô tôi mới cho nó ăn." Nữ khách hàng nói lời cảm ơn xong, cao hứng cầm củ cái nhỏ rời đi.

Đi tới đầu ngõ nhỏ, cô nhìn trong trong hộp cơm củ cái nhỏ xinh tinh tẻ, nhớ lại hương vị của nó, miệng đã muốn chảy nước miếng. Cô ngẩng đầu nhìn một vòng, thấy chung quanh không có ai, nhin không được mở nắp ra nhón một miếng củ cái nhỏ.

Cái nắp vừa mở ra, mùi hương chua ngọt hơi cay nháy mắt bay ra, chỉ là ngửi được mùi này, đều có chút cảm giác kích thích vị giác. Nữ khách hàng há mồm cắn một ngặm, củ cái nhỏ giòn nộn nháy mắt tràn ra một chút nước, hương vị chua ngọt hơi cay đặc biệt ngon miệng.

So với củ cái cắt miếng, cắn cả cây củ cái nhỏ sáng khoái hơn nhiều, trong bất tri bất giác, cô liền giải quyết xong cây củ cái nhỏ trên tay, thậm chí còn có chút chưa đã thèm. Tốt xấu còn nhớ rõ đây là mua cho con gái, cô lúc này mới nhin xuống không ăn thêm, vội đóng nắp lại bước nhanh về nhà.

Nguyễn Miên Miên không phải người nặng bên này nhẹ bên kia, tự nhiên không có khả năng bán cho người này không bán cho người kia, dứt khoát bán củ cái nhỏ muối.

Muối củ cái cần thời gian, cho nên bất luận là bán trên app cơm hộp hay bán trực tiếp trong trận, cô đều giới hạn số lượng mua mỗi ngày, mặc dù vậy, đại bộ phận khách hàng vẫn có thể mua được.

Không những được khách hàng yêu thích, ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm cũng rất thích củ cái muối. Đặc biệt là ông Ngô, bữa sáng chỉ cần một cây củ cái nhỏ là có thể ăn hết hai chén cháo.

"Anh đừng chỉ ăn mỗi củ cái muối."

Hôm nay, vẫn như thường ngày Tư Cảnh Lâm tới ăn cơm trưa, Nguyễn Miên Miên thấy anh ăn cơm không nhiều, đĩa củ cái miếng đã sắp thấy đáy, không khỏi nhắc nhở.

Từ khi Tư Cảnh Lâm nói rõ tâm ý, ngay từ đầu Nguyễn Miên Miên còn có chút không được tự nhiên, chờ thấy anh trừ bỏ số lần tới tiệm nhiều hơn chút, tầm mắt thường xuyên dừng trên người mình, ngoài ra cùng lúc trước cũng cũng không quá bất đồng, nên dần dần khôi phục như cũ. Bất quá, bầu không khí giữa hai người, rốt cuộc vẫn là có chút không giống ngày trước.

"Được." *Tư Cảnh Lâm* nghe được lời của cô, bắt đầu chuyển tâm ăn cơm, không đụng vào củ cải muối nữa.

Nguyễn Miên Miên thấy vậy, vừa lòng gật đầu. *Tư Cảnh Lâm* thấy cô xoay người tiếp tục công việc, đẩy mắt trần ra hai phần ý cười.

Anh không phải là người không có tự chủ, mới vừa rồi thấy cô nhìn qua, mới cố ý gấp thêm mấy đũa củ cải, để cô phải quan tâm nhắc nhở.

Tư Cảnh Lâm ăn xong cơm trưa, tự mình đem chén bàn thu vào trong bồn rửa bát, quay đầu thấy cô bé trước bệ bếp cái trán đã chảy không ít mồ hôi, móc ra khăn tay mang theo người lau cho cô.

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu còn tưởng là chị *Chu Linh*, theo bản năng cọ lên cái khăn một chút sau mới phát hiện là anh, mặt tức khắc hồng lên.

Từ lúc tỏ tình, ngẫu nhiên anh cũng sẽ làm chút động tác thân mật như sờ đầu cô linh tinh, *Nguyễn Miên Miên* cũng không chán ghét, được cô dung túng, hiện giờ thậm chí đã thành thói quen. Cô sờ đi mặt đỏ, không phải bởi vì động tác của anh, mà là phát hiện anh dùng đúng cái khăn mà mình tặng lúc trước.

Lúc trước khi tặng chỉ coi anh là anh trai, trưởng bối, cũng không cảm thấy gì, nhưng anh bày tỏ xong, nghĩ đến khăn ở cổ đại có ý "Tương tư", "Đính ước" cô sao có thể không thẹn thùng.

Cũng may bởi vì trước bệ bếp nhiệt độ cũng cao mặt cô cũng vốn hơi hồng, lúc này *Tư Cảnh Lâm* cũng không phát hiện ra cô đang thẹn thùng, thu hồi khăn xong, xoay người đi tới tủ lạnh lấy ra một hộp sữa chua.

Nguyễn Miên Miên thấy anh rời đi, thở phào một hơi, ai ngờ không tới một hồi, anh lại gơ một lọ sữa chua cầm sẵn ông hút đưa qua.

Cô lúc đầu nói: "Anh tự uống đi."

Tư Cảnh Lâm lại là đem sữa chua tiếp tục gơ trước mặt cô, sau đó thương lượng: "Thời tiết càng ngày càng nóng, anh thuê người lắp một cái điều hòa ở trong phòng bếp được không?"

"Trong phòng bếp có thể lắp điều hòa sao?" *Nguyễn Miên Miên* nói xong, môi không cẩn thận đụng tới ông hút, liền dứt khoát cúi đầu uống một ngụm.

Sữa chua chua ngọt, mát lạnh lèo vào miệng, xua tan một ít nóng nực, làm cô không tự giác lại uống thêm hai ngụm.

"Có thể, có điều hòa chuyên dụng cho phòng bếp, có thể tránh được hơi dầu." Tư Cảnh Lâm thấy cô nhấp cái miệng nhỏ uống sữa chua, động tác trẻ **II** tay chận một chút, tay cầm sữa chua ở trẻ **II** má cô nhẹ cọ một cái.

Bàn tay lành lạnh mặc dù chỉ đảo qua má, Nguyễn Miên Miên đã nhận ra, liếc anh một cái nói: "Tiền tự em trả."

"Có phải nên đem tiền cơm mấy ngày nay trả cho em trước hay không?" Tư Cảnh Lâm biết rõ còn có hỏi.

Nguyễn Miên Miên đem cơm chiên trong nồi đổ vào trong bồn rồi nói: "Làm sao giống nhau được."

"Nơi nào không giống nhau?" Tư Cảnh Lâm cười khế hỏi.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ để ý đến anh, đoạt được sữa chua từ trong tay anh, uống mấy ngụm to, vứt cái chai vào thùng rác, tiếp tục chiên cơm.

Tư Cảnh Lâm ở phía sau tiếp tục ngắm cô, không lại tới quấy rầy, mà là xoay người đi ra ngoài, định gọi điện cho trợ lý Tôn, để hẩn an bài người tới lắp điều hòa.

Khách ở trong tiệm ăn cơm vô tình nhìn thấy người đàn ông từ phòng bếp đi ra, nhìn không được nhỏ giọng nghị luận: "Má ơi, trong tiệm thế nhưng còn có soái ca như vậy, là ai vậy?"

"Xác thật đẹp trai, không riêng gì mặt, khí chất cũng rất đặc biệt, ưu nhã lại tự phụ."

"Đi từ trong phòng bếp ra, có phải là thân thích của bà chủ không nhỉ, mấy cậu nói nếu tôi hỏi bà chủ phương thức liên hệ của anh ấy có được không?"

"Người vẫn ở cửa đây, sao cậu không trực tiếp đi lên hỏi người ta?"

"Không dám..... Anh ấy thoạt nhìn có chút lạnh lùng, không dễ thân cận lắm."

Nghe được các cô nghị luận, khách hàng bàn bên cạnh nhìn không được mở miệng nói: "Các cô đừng nghĩ nữa, người ta rõ ràng là bạn trai của bà chủ."

"Sao cô biết?"

"Các cô là mới đến tiệm ăn cơm hôm nay đi?"

"Đúng vậy, bởi vì không đặt được cơm hộp, cho nên mới tới ăn trong tiệm."

"Quả nhiên, các cô tới nhiều vài lần sẽ biết, người này mỗi ngày đều sẽ đến trong tiệm ăn cơm, bắt quả là ở trong phòng bếp, được chăm sóc đặc biệt."

Ước đi vài vị nữ khách hàng còn có chút hâm mộ bà chủ thế nhưng có bạn trai soái như vậy, nghe được "chăm sóc đặc biệt", trọng điểm lập tức bị lui đi.

"Chăm sóc đặc biệt là ăn cái gì?"

"Không biết, nhưng với tay nghề của bà chủ, khẳng định ăn ngon!"

"Á! Hào hâm quá, nếu tôi là đàn ông thì tốt, tôi không cần chăm sóc đặc biệt, chỉ cần trong tiệm có mỹ thực gì, muốn ăn lúc nào thì ăn là đã tốt lắm rồi."

"Cô là đàn ông thì bà chủ cũng không nhất định sẽ coi trọng cô a."

"Tôi mơ một chút không được sao? Ừan nhất bà chủ coi trọng tôi thì sao!" Vị nữ khách hàng này nói xong, giữa mùa hè bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng lạnh lạnh.

Cô quay đầu, liền thấy người đàn ông mới vừa rời ở cửa gọi điện thoại đã đi vào, biểu tình lãnh đạm mà liếc mình.

Đại ca! Tôi cũng là con gái mà, chém gió một chút mà thôi, không cần nhìn tôi như vậy đi?! Có chút không chịu nổi nữ khách hàng giơ tay che mặt, vùi đầu làm đà điếu.

"Người đi rồi."

Vài phút sau, được người bên cạnh nhắc nhở, nữ khách hàng mới thò đầu ra một lần nữa. Xác định người thật sự đi rồi, cô ồ ngực nói: "Má ơi, khí thế của bạn trai bà chủ cũng quá dọa người rồi."

Cảm thấy mình cần được an ủi, nữ khách hàng nhìn thấy Chu Linh mới từ trong phòng bếp ra, vội kêu lên: "Lại cho tôi thêm một phần đậu hũ chiên, cay nhiều, tôi già cùng rau thơm cũng nhiều chút ạ!"

Đậu hũ chiên trong tiệm vốn có chút cay, nhưng đối với người thích ăn cay mà nói, còn có thể cay hơn nữa. Đậu hũ chiên làm khá nhanh, không tới một hồi, Chu Linh liền mang một chén đậu hũ chiên thêm cay ra cho cô.

Nữ khách hàng một bên lau mồ hôi một bên ăn, vừa thơm vừa cay đậu hũ cực kỳ mỹ vị, đặc biệt là đã ngấm hết nước sốt. Mùa hè, ăn một chén đậu hũ chiên ngoài giòn trong mềm, nóng bỏng vô cùng, cả người từ đầu đến chân đều sẽ toát mồ hôi, kỳ thật cũng rất sáng khoái.

Mấy khối đậu hũ chiên xuống bụng, cô bị cay đến hơi hút khí, rồi lại cảm thấy có chút sáng khoái, lại ăn một khối đậu hũ, còn bùng lên cả chén uống nước sốt. Nước sốt đậu hũ là từ nhiều loại hương liệu cùng gia vị tạo thành, uống không có một chút mặn, nhưng tư vị hương cay hàm tiếu của nó, lại có thể làm người ta xem nhẹ độ mặn. Uống một ngụm không đã ghiền nữ khách hàng lại uống thêm hai ngụm, sau đó mới tiếp tục gấp đậu hũ chiên ăn.

Người mùi đậu hũ chiên, lại nhìn cô ăn ngon lành như vậy, mấy vị khách vốn đi bởi vì thời tiết nóng không gọi đậu hũ chiên cũng có chút thêm.

Có mấy người nhìn không được trực tiếp gọi để ăn ở trong tiệm, còn có chút người chịu đựng được mua mang đi, đợi lát nữa tới chỗ làm hoặc trong nhà có điều hòa lại ăn.

Trong phòng bếp. Tư Cảnh Lâm mới vừa rồi nói chuyện điện thoại xong tiến vào, nhìn thấy cô gái tạm thời đỡ bụng đang dựa vào bên cạnh cái bồn, mười ngón tay nhỏ nhắn, có thể làm ra các loại mỹ vị đang hơi rũ tại bên người, đi tới gần, nhìn không được nắm lấy một bàn tay của cô. Hai tay đặt cạnh bên nhau, tay Nguyễn Miên Miên càng trở nên tinh tế nhỏ xinh, hơi lạnh trề. Tay anh cũng truyền vào lòng bàn tay cô.

Chương 143

Editor: Thienyetkomanhine

Nguyễn Miên Miên phản ứng lại, theo bản năng muốn rút tay về, lại không thành công, không khỏi ngắc đầu nhìn về phía anh.

Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt nói: "Bên ngoài mới vừa có người nói em sẽ thích họ!"

"Sao có thể." Nguyễn Miên Miên không biết người nói chính là một cô gái, trong lòng có chút không cao hứng, trong lúc nhất thời quên luôn là tay vẫn còn đang bị nắm.

Tư Cảnh Lâm thường thức lòng bàn tay mềm mại tinh tế, đối với chuyện cô không cần nghĩ ngợi mà phản bác, cảm thấy có chút vui vẻ.

Cảm nhận được ngón tay của anh đang xen vào giữa các ngón tay, cơ hồ thành mười ngón đan chặt, cảm thấy có chút ngứa, hai tai Nguyễn Miên Miên có chút nóng, muốn lấy tay về. Nhưng mà, thấy anh cầm chặt, tựa hồ còn vì người khác hồ ngôn loạn ngữ mà không vui, động tác Nguyễn Miên Miên lại hơi dừng lại.

"Em....."

Cô tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng mà ở nhìn thấy Chu Linh từ bên ngoài tiến vào, lập tức rút tay về, che giấu mà xoay người rửa tay.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, nhìn không được quét mắt người đang tiến vào, ngay sau đó một lần nữa quay lại vị trí của mình ngồi xuống.

Chờ đến lúc rót cuộc đóng cửa, Tư Cảnh Lâm gọi người tới bắt đầu lắp điều hòa. Nếu muốn lắp đặt, trong tiệm tự nhiên cũng muốn lắp một cái, chỗ cửa chính còn phải thêm một cái màn chắn gió.

"Trong phòng em có cần lắp thêm một cái không?" Tư Cảnh Lâm hỏi cô.

Nguyễn Miên Man lắc đầu nói: "Không cần, trong phòng có điều hòa rồi ạ."

Điều hòa trong phòng, là có một năm mùa hè thật sự quá nóng, bà ngoại Nguyễn tìm người tới lắp, tuy rằng đã dùng mấy năm, nhưng còn có thể sử dụng, Nguyễn Miên Man không nghĩ tùy tiện đổi đi.

Lúc nhóm công nhân chuyên nghiệp đang chọn lựa vị trí thích hợp lắp điều hòa, Nguyễn Miên Man cũng không nhàn rỗi, lấy sách vở ra ôn tập.

Chu Linh nghe nói trong tiệm muốn lắp điều hòa, liền không vội rời đi, giúp đỡ chiêu đãi những công nhân chuyên nghiệp đó.

Định lắp trong phòng bếp trước, bởi vì muốn suy xét đến đề thông gió, tránh khói dầu của nhà bếp cho nên phải căn cứ thực địa lựa chọn một chút, cho nên không nhanh như vậy. Đoàn người cùng Chu Linh vào phòng bếp, nhà chính cũng chỉ còn lại Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm.

Tư Cảnh Lâm lúc giúp cô học tập vẫn rất nghiêm túc, đều nói lúc đàn ông làm việc hay tập trung là lúc soái nhất, Nguyễn Miên Man nghiêm túc nghe giảng, đồng thời không tránh được ngắm anh nhiều hơn chút.

Nhận thấy được tầm mắt của cô, người đang chuyên tâm giảng giải không nhìn được nắm lấy tay cô đặt ở đầu gối. Anh nắm tay xong cũng không có thêm động tác nào khác, trong miệng giảng bài cũng không dừng lại, tim Nguyễn Miên Man đập chậm một nhịp, cuối cùng vẫn không đem tay rút ra.

Khu chung cư cũ nọ. Phùng lão tam ở cửa triều khu đánh bài cùng người ta, trẻ **II** bàn một người đàn ông bỗng nhiên nói: "Phùng lão tam, nghe nói tiệm cơm chiền Hạnh Phúc là do cháu gái ông mở, thật hay giả vậy?"

Mới vừa rồi thắng chút tiền, tâm tình vốn không tồi Phùng lão tam nghe đến "Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc" cùng "cháu gái", ý cười trẻ **II** mặt nháy mắt biến mất.

Ngữ khí của hắn không được tốt lắm: "Ông hỏi cái này làm gì?"

"Cửa hàng cháu gái ông cũng không bình thường đâu, nghe nói sinh ý rất tốt có tiền cũng không mua được,

đặc biệt là tôm hùm đất, thậm chí có người ra giá gấp đôi để mua." Người đàn ông đánh ra một đôi mười, tiếp tục nói, "Còn không phải con gái tôi cũng muốn ăn tôm hùm đất trong tiệm sao, tôi định nhờ ông giúp một chút, giúp tôi mua hai phần."

Ngày đó tuy rằng là sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng Phùng lão tam cũng bị đám người kia cảnh cáo, trong lòng đối với đứa cháu gái đã từng ngoan ngoãn, nghe lời là vừa hận vừa sợ.

Cùng ngày về nhà, hắn liền hướng người trong nhà phát tiết, tỏ vẻ về sau không muốn nhận đứa cháu đó, để cho bọn họ về sau nhìn thấy cô cũng làm như không quen biết. Hiện tại, thấy có người thế nhưng kêu mình đi trong tiệm mua cái gì tôm hùm đất, biểu tình Phùng lão tam càng thêm khó coi hai phần, chỉ kém chưa nói mua cái rắn a.

Lời cự tuyệt hắn còn chưa nói ra, một người khác bên cạnh xem nào nhiệt nói: "Vậy cháu gái ông còn rất có bản lĩnh, thuận tiện cũng mua cho tôi một chút, tôi cũng rất thích ăn tôm hùm đất."

"Một con nhóc mới mười mấy tuổi đầu có thể làm ra cái gì tốt, bất quá là marketing, quảng cáo linh tinh mà thôi, mấy ông muốn ăn tôm hùm đất đi đâu mà không mua được." Phùng lão tam đề nặng hóa khí ném xuống một lá bài.

"Không phải đi, con trai tôi còn nhờ tôi giúp hắn tranh tôm hùm đất, tôi có xem binh luận, đều là khen ngợi không đó." Người đàn ông bên cạnh nói.

Phùng lão tam nói: "Đầu năm nay, mua binh luận khen ngợi còn khó chắc."

Một người đàn ông khác mới vừa rồi thua không ít tiền cho Phùng lão tam, trong lòng có chút khó chịu, lúc này nghe ra hắn cùng cô cháu gái mở cửa hàng tựa hồ quan hệ chẳng ra gì, cố ý nói: "Ăn ngon hay không phải nếm thử mới biết được, Phùng lão tam, ông hôm nay cũng thắng không ít tiền, dứt khoát mời chúng ta một bữa ở cửa hàng cháu gái ông đi." Nói xong, hắn ra lá bài cuối cùng, thắng.

Hôm nay, vốn Phùng lão tam đang cảm thấy may mắn, kết quả chịu ảnh hưởng từ tâm linh, thế nhưng đánh thua, đen mặt ném xuống bài trong tay: "Không chơi!"

Thấy hắn ném bài xuống liền đi, hai người khác trẻ **II** bàn khác không khỏi nói: "Kiểu gì vậy, mới vừa rồi thắng nhiều như vậy chúng ta cũng chưa nói cái gì, kết quả thua một ván thế nhưng liền chạy."

"Đúng là chơi không nổi, lần sau không tìm hắn chơi."

"Đúng vậy, lần sau không chơi cùng hẳn, người này không được, chơi không nổi lại keo kiệt."

Bị người nghị luận Phùng lão tam thờ phỉ phỉ đi về, không tới một hồi liền về đến nhà. Vợ hẳn thấy hẳn hôm nay lại về sớm như vậy, có điểm kinh ngạc: "Ông không chơi nữa?"

"Đừng nói nữa, đừng phải mấy thằng trẻ ranh, không có tâm tình chơi." Phùng lão tam đặt **Mô H** g^{tré} **H** sô pha, cầm quả táo tré **H** bàn trà trực tiếp gặm.

Vợ hẳn chỉ cho rằng hẳn lại thua tiền cho nên không muốn chơi, không nói cái gì nữa.

Phùng lão tam mở **TU** xem, tâm tình hơi bình phục một chút ít, nhưng mà vợ hẳn lại vào lúc này nói: "Hôm nay tôi nghe đồng nghiệp trong công ty thảo luận một cửa hàng, nói là mấy món ăn bên trong rất ngon, nhưng bởi vì giới hạn số lượng bán ra, hơn nữa chỉ buôn bán nửa ngày, cho nên không dễ mua, nghe nói cấp tré **H** tựa hồ cũng thích tôm hùm đất xào cay của cửa hàng này....."

Lời còn chưa nói xong, nhớ tới khoảng thời gian trước vợ có nói qua quản lý bộ phận mới từ chức, kế tiếp sẽ từ các mấy nhân viên cũ để bạt một người đi lên, Phùng lão tam lập tức minh bạch ý tứ của vợ: "Cửa hàng này tên là gì? Tôi suy nghĩ biện pháp mua cho."

Vợ hẳn nghe vậy, lập tức lộ ra nụ cười. Người đàn ông này tuy rằng có một đồng khuyết điểm, nhưng đối với mình vẫn là không có gì chê trách, hơn nữa có trợ cấp từ ba mẹ hẳn, cuộc sống cũng không quá khó khăn, chờ cô lại được tăng chức, tiền lương cao hơn một chút, cuộc sống trong nhà càng thoải mái hơn chút.

"Tôi đang muốn cùng ông nói cái này, bọn họ nói cửa hàng tên là 'tiệm cơm chiên Hạnh Phúc', tôi nhớ rõ lúc trước Ngô Mai tôi có nói qua, cửa hàng cháu gái ông mở cũng là tên này đúng không?"

Phùng lão tam nghe vậy, sắc mặt tối sầm, cảm thấy hôm nay quả thực xui xẻo, sao cái gì cũng dính tới "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc".

"Tôi lúc trước nói rồi còn gì, về sau không có đứa cháu gái đấy, việc này mẹ bọn nhỏ không cần suy nghĩ."

Vợ hẳn vẫn nghĩ, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là của cháu gái chồng sự tình liền dễ dàng, thấy hẳn đột nhiên biến sắc, biểu tình lập tức cũng khó coi lên: "Ông có ý tứ gì? Tôi muốn thăng chức tăng lương chẳng lẽ là vì một mình tôi sao? Còn không phải là vì cái nhà này, chuyện đơn giản như vậy ông cũng không muốn giúp tôi, còn muốn giận đối, có phải không muốn sống cùng tôi nữa hay không?"

Lúc trước cãi nhau, Phùng lão cũng chưa nghe vợ nói "không muốn sống cùng" bao giờ, vội mở miệng dỗ vợ: "Ai có ý nghĩ đấy bây giờ, mẹ bọn nhỏ yên tâm, tôi khẳng định đem sự tình làm tốt....."

Thật vất vả làm bà xã người giận, nghĩ đến lúc trước đám người kia đã cảnh cáo quản tốt chính mình cùng người trong nhà, không được quấy rầy sinh hoạt của nó, cả khuôn mặt Phùng lão tam đều nhả lại.

Sớm biết rằng con bé chết tiệt kia còn có chỗ hữu dụng, lần trước liền không đi tìm nó chút giận. Phùng lão tam có chút hối hận, nhưng hiện tại hối hận cũng đã muộn, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Hắn vốn tưởng rằng nói không mua được vốn là nói quá lên mà thôi, còn nghĩ mình thử một chút, kết quả dùng hai tài khoản Bánh trôi cơm hộp ngồi canh mấy ngày, cơm chiên linh tinh còn có thể đặt được, tôm hùm đất xào cay lại là chết sống không sờ đến được.

Nằm qua cơm chiên trong tiệm, phát hiện hương vị thật sự rất ngon, lại từ khu bình luận biết được trong tiệm còn cho đĩa yến tiệc, Phùng lão tam càng thêm hối hận.

Mồ! Cái con bé chết tiệt kia, trù nghệ tốt như vậy trước kia cũng không làm chút điểm ngon hiệu kính trường bồi bao giờ, nếu là sớm biết nó còn có tay nghề này, mình cũng xem trọng nó hơn chút, không đến mức đi giáo huấn nó. Phùng lão tam mặc dù hối hận, nhưng vẫn tìm lý do cho mình như cũ.

Nguyễn Miên Miên cũng không biết, người lúc trước ở trước mặt mình tự vỗ ngực gọi là trường bồi, hiện tại đang hao hết tâm tư cũng không mua được tôm hùm đất xào cay nhà mình mà ruột gan còn cào.

Từ khi trong tiệm lắp điều hòa, không riêng khách hàng tới ăn trong tiệm thoải mái, chính cô cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Còn phí lắp đặt điều hòa, Tư Cảnh Lâm kiên trì không nhận, nói cô một hai phải tính, coi như mình trả tiền cơm lúc trước và trả luôn tiền cơm trong tương lai. Nguyễn Miên Miên không có biện pháp, chỉ có thể để vậy.

Hôm nay, lúc trong tiệm sắp đóng cửa, mấy người đàn ông trung niên quần áo tương đối nghiêm chỉnh đi vào trong tiệm.

"Còn tưởng rằng cậu cực lực đề cử là cửa hàng gì tốt lắm, thế nhưng là tiệm ăn rách nát này, quả thực bé đến đáng thương." Sau khi ngồi xuống, trong đó một người đàn ông hơi béo đánh giá nhà này.

Trong tiệm còn có mấy thực khách vừa ăn xong đang ngồi nghỉ một chút, nghe được hân nói, trong lòng có chút không vui.

"Ông ăn cơm hay là ăn cửa hàng? Bé thì làm sao, bé nhưng ít nhất cũng có thể chứa được ông!" Một nữ khách hàng tính cách tương đối hướng ngoại, không thể nhìn được có người cửa hàng yêu thích của mình, mở miệng nói.

Người đàn ông hơi béo có chút không vui, nhưng cũng không muốn cùng người phụ nữ xa lạ cãi nhau, bởi vậy coi như không nghe thấy, quay đầu nhìn về phía người đàn ông cao gầy – người đề cử cửa hàng này, hóa khí có chút lớn: "Hy vọng món ăn của hàng này ngon như câu giới thiệu, bằng không lãng phí thời gian của tôi không sao, lãng phí thời gian của phó hội trưởng thì không tốt đâu."

"Anh yên tâm, ít nhất trước mắt còn chưa có người ăn qua món ăn của cửa hàng này nói không ngon."

Người đàn ông cao gầy tự tin nói xong, mở miệng kêu phục vụ.

Chu Linh nghe được thanh âm cầm thực đơn ra đưa cho bọn họ.

Khách bàn bên cạnh muốn nhìn người mập mạp kia bị vạ mặt, nghỉ ngơi xong cũng không đi ngay.

"Trời nóng, ai còn nuốt trôi cơm chiên chứ." Nhìn đến thực đơn có một đồng cơm chiên, người đàn ông hơi béo lại nói thêm một câu.

"Cơm chiên dưa, cơm chiên đậu que thịt băm, cơm chiên cà chua trứng gà này đó thoát nhìn vẫn tương đối khai vị." Một người đàn ông khác đi cùng nghe được hân nói liền giới thiệu.

Cuối cùng, bốn người mỗi người gọi một phần cơm chiên mà họ cảm thấy hứng thú, lại gọi thêm một phần đậu hủ chiên, một phần rau trộn đậu phộng, dưới sự đề cử của người đàn ông cao gầy ném thử canh tan tiên.

"Trời nóng, ai còn muốn uống canh cho thêm nóng." Người hơi béo hình như không hợp với người đàn ông cao gầy, thấy hân gọi canh liền nói.

Tượng đất còn có ba phần hóa khí, người cao gầy thấy hân không để yên một chút, cũng có chút không vui: "Anh có thể không uống."

Bị đáp trả, người đàn ông hơi béo "Hừ" một tiếng sau, cũng không nói gì nữa. Chu Linh ghi lại món ăn của bọn họ xong hỏi: "Xin hỏi mọi người có muốn uống chè đậu xanh không?"

Trẻ **II** bàn ba người khác đều gật đầu tỏ vẻ muốn uống, chỉ có người hơi béo nói không uống. Chu Linh gật đầu, đi vào bếp nói cho Nguyễn Miên Man món khách gọi trước, sau đó múc ba ly chè đậu xanh mang ra.

Ba người vốn đối với đồ uống tặng kèm không ôm chờ mong gì, nhưng mà chờ bưng lên uống một ngụm, lập tức trước mắt sáng ngời.

"Chè đậu xanh này hương vị thật không tồi, thoải mái thanh tâm lại giải nhiệt." Từ lúc vào tiệm vẫn luôn không mở miệng, phó hội trưởng lúc này mới nói.

Ếch ngồi đáy giếng, có thể thấy được một chút. Chè đậu xanh tặng kèm cũng ngon như vậy, phó hội trưởng lúc đầu cũng bị vị trí cùng mặt tiền của hàng này ảnh hưởng, đối cửa hàng cũng giữ thái độ hoài nghi, nháy mắt trở nên chờ mong hơn.

"Xác thật uống ngon, cảm giác nhà mình nấu cũng không nấu được chè đậu xanh ngon như vậy." Người ngồi bên cạnh phụ họa nói.

Nghe thấy phó hội trưởng khen, lại xem bọn họ uống thơm ngọt, ngon lành như vậy, người đàn ông hơi béo tức khắc có chút miệng khô, lưỡi khô. Hắc **Liễu M** môi dưới, bưng lên cốc nước trẻ **II** bàn uống.

"Đáng đời!" Bàn bên cạnh, vị khách chờ xem hắc bị trù nghệ của bà chủ và mặt, thấy mới một chén chè đậu xanh liền có thèm đến hắc, nhỏ giọng nói.

"Thơm quá." Phó hội trưởng nói xong, Chu Linh đem cơm chiên phồng đặt tới trẻ **II** bàn, hơi vội mà đem cơm chiên Dương Châu của mình kéo đến trước mặt.

Cơm chiên Dương Châu mới ra nồi làm cho người ta rất muốn ăn, hắc cầm đôi đũa chọn một ít đưa vào trong miệng, tức khắc bị hương vị này chinh phục.

"Ăn ngon, cơm mềm vừa phải, trứng gà tươi mới không có mùi tanh, dưa chuột, bắp..... Cà rốt đều đặc biệt tươi, thanh thủy, tôi trước nay chưa ăn qua cơm chiên Dương Châu ngon như vậy."

"Cơm chiên đậu que thịt bằm của tôi cũng rất ngon, đặc biệt là đậu que ngâm này, chua chua giòn nộn, vừa mỹ vị vừa kích thích vị giác." Người bên cạnh ăn cơm chiên đậu que thịt bằm cũng nói.

"Đậu hủ chiên, rau trộn đậu phộng cùng củ cải muối của cửa hàng này cũng thực không tồi, đặc biệt là củ cải, vốn là đồ ăn tặng kèm, bởi vì ăn quá ngon, khách hàng đều chủ động nói bà chủ lấy tới bán."

"Vậy sao, để tôi ném thử." Phó hội trưởng nói xong, gấp một miếng củ cải, ăn vào trong miệng, tẹt vị chua ngọt hơi cay, giòn nộn ngon miệng làm trước mắt hẳn sáng ngời.

Hắn tuy rằng không nói gì, nhưng từ hành động gấp không ngừng liền có thể nhìn ra, củ cải này rất hợp khẩu vị hắn.

Thấy vậy, người bên cạnh cũng động đũa theo.

"Ăn ngon, ăn quá ngon!"

Chương 144

Editor: Thienyetkomanhine

Một đĩa củ cải tổng cộng cũng không nhiều lắm, bọn họ gấp liên tiếp, thực mau liền vơi đi một nửa, người đàn ông cao gầy thấy vậy, vội cầm lấy chiếc đĩa gấp ăn hai miếng. Hắn là khách quen trong tiệm, gần nhất cũng ăn không ít củ cải muối, nhưng mỗi lần ăn đều sẽ tán thưởng một chút cái hương vị này.

Người hơi béo ngửi mùi hương, lại xem bọn họ ăn ngon lành như vậy, cũng có chút thèm. Nhưng thái độ mới vừa rồi của hắn, làm hắn ngưng ngưng đi theo bọn họ tranh ăn, chỉ có thể bưng ly nước yên lặng nuốt nước miếng.

"Bà chủ muối củ cải quả thực ăn quá ngon, giòn nộn ngon miệng, cay lại hơi chua, chua chua lại hơi ngọt, ăn lên mỹ vị lại kích thích vị giác, cảm giác như ăn bao nhiêu cũng không đủ." Bàn bên cạnh, nữ khách hàng hướng ngoại vừa rồi cũng lấy ra một củ cải nhỏ, một bên gặm một bên cảm thán.

Người đàn ông hơi béo nghe được khách bên cạnh gặm củ cải phát ra thanh âm thanh thúy, yết hầu lăn lộn hai cái, rốt cuộc nhìn không được cầm lấy chiếc đĩa, nhưng mà chờ hắn đuổi tay gấp, lại chỉ gấp được một mảnh cuối cùng.

Mỏng gần như trong suốt, mặt trê **II** mang theo nước chua ngọt hơi cay, nhai lên thập phần giòn nộn.

Củ cải quả ngon, ăn xong một miếng căn bản không đã, hắn theo bản năng nhìn về phía cái đĩa, bên trong lại đã sớm sạch không. Không ăn còn có thể nhẫn nại, nằm rồi lại không thể ăn tận hứng, cảm giác nửa vơi, thật là ai gặp người đó biết.

Người đàn ông hơi béo chép chép miệng, cuối cùng đem tầm mắt đặt ở đĩa rau trộn đậu phộng bên cạnh.

Hắn gấp lên một miếng đậu phộng đưa vào trong miệng, mới vừa nhai hai cái, động tác liền không thể dừng lại, ngay sau đó bắt động thanh sắc một chiếc đĩa gấp lên vùi cái đậu phộng đưa vào trong miệng.

Vị phó hội trưởng kia ăn xong củ cải lại cúi đầu ăn cơm chiên Dương Châu, ngay sau đó kẹp lên một miếng đậu hủ chiên.

Đậu hủ chiên vừa đúng, ăn lên ngoài giòn trong mềm thơm cực kỳ, đặc biệt là phối hợp cùng nước sốt đồ hồng và củ cải ngâm bên trong, ăn ngon đến mức trong lúc nhất thời đôi mắt hắn căn bản không nhìn thấy những khác.

Ngược lại người bên cạnh hắn, ăn hai miếng cơm chiên, đối với rau trộn đậu phộng có chút hứng thú, bởi vậy gấp một đĩa. Hai viên đậu phộng lạnh lạnh vào miệng, tư vị giòn nộn tiên hương lập tức làm hắn có chút nghiện.

Hắn liền ăn mấy miếng, nhìn thấy đĩa đậu phộng đã sắp hết, ngẩng đầu thấy người đàn ông hơi béo ăn liên hồi, nhin không được nói: "Anh kiềm chế chút, chúng tôi còn muốn ăn nữa."

Kỳ thật hắn cũng không có gì ý tứ, chủ yếu là rau trộn đậu phộng quá ngon, nhìn đến đồng nghiệp ăn Trư Bát Giới ăn nhân sâm, ăn nhanh như vậy có chút đau lòng, muốn bảo hắn ăn từ từ. Nhưng mà nghe vào lỗ tai người đàn ông hơi béo, lại cảm thấy hắn đang trào phúng mình, trong lúc nhất thời chiếc đĩa ngừng ở giữa không trung.

Chiếc đĩa nửa vơi mà ngừng trong chốc lát, hắn mạnh mẽ vót vát nói: "Đậu phộng này hương vị cũng bình thường, tôi đang chờ cơm nên chấp vá ăn tạm một chút."

Dứt lời, hắn thả chậm tốc độ gấp một viên đậu phộng ném vào miệng, còn cổ lĩnh bày ra một bộ dạng nhàm chán chỉ đang giết thời gian thôi.

"Đậu phộng này hương vị còn bình thường?" Người vừa nhắc nhở hắn ăn chậm một chút liền dùng vẻ mặt "Đầu lưỡi anh không có vấn đề đi" nhìn hắn.

"Tôi cảm thấy rau trộn đậu phộng này hương vị khá tốt, đậu phộng giòn nộn tiên hương, mấy thứ bên trong cà rốt, dưa chuột cũng ăn rất ngon."

"Phải không? Tôi nếm thử." Phó hội trưởng nghe được đối thoại của bọn họ, duỗi tay gấp một miếng.

Tinh tế nhấp nháp xong, hắn gật đầu nói: "Nguyên liệu nấu ăn tươi mới, gia vị rất vừa phải, vừa không sẽ che giấu hương vị đặc sắc của nguyên liệu, lại đề cao hương vị, ăn ngon!"

Nói xong, hắn lại ăn thêm hai miếng, càng ăn càng cảm thấy thơm. Rau trộn đậu phộng ngày thường hắn cũng ăn không ít, nhưng ngon như vậy thật đúng là không có.

Lại ăn một ngụm, hắn nhìn không được nhìn về phía người vừa nói "bình thường": "Tiểu Lưu đầu lưỡi của anh cũng thật kén chọn, rau trộn đậu phộng này cũng chệch bình thường."

Người đàn ông hơi béo gọi là tiểu Lưu nghe vậy, biểu tình hơi cứng một chút, miễn cưỡng tìm được một cái lý do: "Đại khái là tôi không thích dầm, cảm thấy món này vị dầm quá nặng."

"Phải không? Tôi ăn lại cảm thấy khá tốt, hơn nữa dầm này lại có mùi thơm tinh khiết, rất thơm, cảm giác có chút giống hương vị dầm gạo tẻ nấu ở thành phố Z lúc trước có nếm qua." Phó hội trưởng nói xong, dùng chiếc đũa chấm chút nước nộm cẩn thận thưởng thức, cảm thấy vị dầm bên trong nhàn nhạt, thậm chí so với dầm gạo tẻ nấu lúc trước mình nếm qua, chỉ có hơn chút không kém.

Chu Linh bưng hai phần cơm chiên còn lại cùng canh tam tiên ra, vừa lúc nghe được câu cuối cùng hắn nói, không khỏi nói: "Trong tiệm dùng dầm đúng là dầm gạo bà chủ chúng tôi tự nuôi."

Nói đến cái này, Chu Linh thật là có chút bội phục cô chủ, không riêng muối rau, làm tương, bởi vì cảm thấy dầm mua bên ngoài thiếu chút hương vị, thế nên còn tự làm dầm gạo. Bất quá, nhờ vậy, dầm gạo cô làm xác thật so với dầm bán trong siêu thị càng thuần hơn, phi thường thích hợp làm rau trộn cùng mì lạnh.

"Bà chủ các cô thế nhưng còn biết làm dầm?" Phó hội trưởng nghe vậy, có chút khó có thể tin.

"Đúng vậy." Chu Linh vốn dĩ tưởng nói cô đầu chỉ biết làm dầm, còn biết nấu cả rượu. Bất quá nghĩ đến những vị khách có tiền ăn yến tiệc, hưởng qua rượu cô chủ nấu một lần, liền nhớ mãi không quên, luôn muốn mua về, cuối cùng Chu Linh vẫn chưa nói ra, miễn lại có thêm mấy vị khách nhớ thương rượu trong tiệm

Cô vừa nói chuyện, vừa đem cơm chiên cùng canh tam tiên đặt trên **II** bàn.

Lúc trước tiểu Lưu đối với món ăn trong tiệm có chút khinh thường, cho nên chỉ tùy tiện gọi một phần cơm chiên cà chua trứng gà. Cà chua cùng trứng gà là nguyên liệu thường phối hợp của mọi nhà, trên **II** cơ bản mỗi người đều ăn qua.

Tiểu Lưu vốn tưởng rằng, nguyên liệu đơn giản mà thường thấy như vậy, nấu lên cũng không ra cái gì ghê gớm, không nghĩ tới cơm chiên lên bàn, màu đỏ cà chua, màu vàng trứng gà, nhìn thôi đã rất muốn ăn.

Người mùi hương đặc trưng của cà chua, trứng gà, yết hầu hần nhẹ nhàng lẫn lộn hai cái, thừa dịp bọn họ không ai chú ý tới mình, cầm lấy đôi đĩa ăn một miếng to. Cơm chiên còn mới ra nồi có chút nóng, nhưng hương vị thật sự quá tốt, cà chua chua chua ngọt ngọt, non mềm, trứng gà tươi mới ngon miệng, nước sốt cà chua ngấm vào cơm ăn lên rất hợp, nhưng một chút cũng không nát, làm người ăn hoàn toàn không dừng được.

Mấy người trẻ **II** bàn cùng Chu Linh nói chuyện về "Dám", nhưng thật ra có nhìn thấy bộ dáng hần ăn cơm chiên.

Nghĩ đến lúc trước hần còn nói cái gì "trời nóng, ai còn nuốt trôi cơm chiên", hiện tại lại ăn đến từng búng hơn bất cứ ai, trong lòng mọi người đều cảm thấy có chút buồn cười. Trừ bỏ phó hội trưởng đang nói chuyện, hai người còn lại liếc nhau, trao đổi một ánh mắt buồn cười. Cũng vì có phó hội trưởng ở đây, bọn họ không muốn nói nhiều, nếu không khẳng định phải chê cười hần vài câu.

So với bọn họ, khách bàn bên cạnh lại không có gì cổ kị, nhìn thấy người mập mạp kia không một hồi liền xử lý hơn phân nửa đĩa cơm chiên, bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Ai nha, cậu nói chúng ta cũng thật là, thời tiết nóng như vậy, thế nhưng còn chạy tới đây ăn cơm chiên."

"Ai bảo tay nghề bà chủ tốt, tôi chính là thích ăn cơm chiên nhà này."

"Mùa hè đến lâu cũng có thể ăn, vì cái gì không thể ăn cơm chiên? Tôi lần trước đặt cơm chiên đến công ty ăn, có đồng nghiệp nam liền hỏi tôi, nói trời nóng như vậy ăn chút mì lạnh mới thoải mái, cơm chiên chính là đưa cho hần hần đều ăn không vô, sau đó ngày hôm sau, tôi cố ý đặt thêm một phần cơm chiên đưa cho hần, hần lập tức liền thật thơm, bị vạ mặt đều không sao cả, một hai phải nói cho hần mua từ cửa hàng nào....."

Thanh âm các cô nói chuyện cũng không nhỏ, toàn bộ trong tiệm đều nghe được. Tiểu Lưu không ngốc, tự nhiên nghe ra các cô đang nói đến chính mình, sắc mặt hơi hơi có chút hồng.

Hần có nghĩ ném xuống chiếc đĩa không ăn nữa, tốt nhất lại kiên cường nói một câu "cơm chiên này một chút cũng không ngon", nhưng miếng cơm chiên chua ngọt, hàm tiền mỹ vị trong miệng còn chưa có nuốt xuống, lại làm hần nói không nên lời không ngon.

Hần nhìn đĩa cơm chiên cà chua trứng gà trước mặt do đặt hai giây, cuối cùng vẫn quyết định, coi như

không biết các cô đang ăn chỉ mình.

Dù sao các cô cũng không có chỉ tên nói họ. Tự mình an ủi xong, tiểu Lưu tiếp tục ăn cơm.

Đã nhìn ra, hẳn thật ra không sao cả, còn một bên kẹp rau trộn đậu phộng cùng cơm chiên ăn. Vì vị khách kia chỉ là không ưa thái độ của hẳn khi vào tiệm không tốt, cho nên ngồi chờ hẳn bị tay nghề bà chủ và mặt xong lại nhìn không được nói khá hai câu.

Thấy hẳn yên lặng cam chịu, nói hai câu xong liền coi như xong. Các cô lại ngồi một hồi, đang chuẩn bị đứng dậy rồi đi, lại bỗng nhiên nghe được người bàn bên cạnh nói với người phục vụ: "Tôi có chuyện muốn thương lượng cùng bà chủ, có thể mời bà chủ ra đây một chút không?"

Các cô nhìn về phía người đàn ông trung niên vừa mở miệng, trong lòng có chút tò mò, vì thế mới vừa nâng người lên một chút lại ngồi xuống.

Chu Linh cũng có chút tò mò nguyên nhân hẳn tìm bà chủ, sau khi gạt đầu đi vào phòng bếp nói một tiếng với Nguyễn Miên Miên. Hai phút sau, Nguyễn Miên Miên từ trong phòng bếp đi ra, hướng bọn họ chào hỏi.

Phó hội trưởng không nghĩ tới bà chủ lại trẻ tuổi như vậy, nhìn không được nói: "Mạo muội hỏi một câu, trong tiệm là cô làm đầu bếp luôn sao?"

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Miên khẳng định nói. Cô nói xong, không khỏi đánh giá vị khách này, suy đoán bọn họ nguyên nhân tìm mình.

"Tuổi còn trẻ đã có trù nghệ như vậy, bà chủ thật là lợi hại!" Nhận được khẳng định phó hội trưởng khen một câu.

Nguyễn Miên Miên khách khí nói: "Quá khen rồi."

Xác định mấy món mới ăn đều là tay nghề của cô, phó hội trưởng cũng không định vòng vo, trực tiếp đứng dậy nói: "Trước tự giới thiệu một chút, tôi là Với Diên phó hội trưởng hiệp hội ẩm thực thành phố, hôm nay tôi đây là muốn mời tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tham gia lễ hội ẩm thực thành phố A."

Nguyễn Miên Miên còn hơi lưỡng lự ký ức liên quan tới lễ hội ẩm thực trong đầu, mấy khách hàng bàn bên cạnh lại kích động trước.

"*Thật tốt quá, lại có lễ hội ẩm thực, hy vọng năm nay sẽ càng phong phú hơn.*"

"*Bà chủ, cô đi tham gia đi, đến lúc đó tôi khẳng định sẽ mang bạn bè thân thích tới ủng hộ tiệm của cô!*"

"*Sắp đến nghỉ hè, năm nay lễ hội ẩm thực có phải diễn ra vào lúc nghỉ hè hay không?*"

"*Mấy người thật là thật tinh mắt, thế nhưng đến mời bà chủ.*"

Lúc này, Nguyễn Miên Miên cũng từ trong trí nhớ của nguyên chủ tìm được thông tin về lễ hội ẩm thực.

Lễ hội ẩm thực thành phố A tổ chức đã có mười mấy năm lịch sử, trẻ I cơ bản mỗi năm đều sẽ tổ chức một đến hai lần. Mỗi lần tổ chức lễ hội thường diễn ra từ ba đến bảy ngày, thời gian bắt đầu từ 7 giờ tối, 12 giờ kết thúc. Mỗi lần có lễ hội, không riêng người thành phố A tích cực tham dự, còn hấp dẫn tới rất nhiều du khách nơi khác tới xem náo nhiệt, cũng coi như là một cách tuyên truyền văn hóa, món ăn địa phương, thuận tiện hấp dẫn du khách tới.

"*Năm nay lễ hội ẩm thực lúc nào bắt đầu? Đại khái diễn ra mấy ngày ạ?*" Nguyễn Miên Miên hỏi.

Phó hội trưởng nói: "Đại khái là vào trung tuần tháng 7, vào kỳ nghỉ hè, cụ thể ngày nào còn chưa có định, năm nay lễ hội ẩm thực dự tính tổ chức năm ngày."

Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu, đang muốn nói mình muốn suy xét một chút, khách hàng bên cạnh lại nhin không được chen vào: "Bà chủ, cô định bán cái gì ở lễ hội ẩm thực? Vẫn là cơm chiên sao?"

"*Lễ hội ẩm thực bán món chính hẳn là không dễ bán, bà chủ, tôi cảm thấy không bằng cô bán đậu hủ chiên.*"

"*Tôi cảm thấy bán bánh chưng cũng không tồi, bánh chưng của tiệm ăn quá ngon, đợt Tết Đoan Ngọ tôi cũng chưa ăn đủ.*"

"*Bánh chưng không phải cũng là món chính sao? Theo tôi thời tiết này, bán tôm hùm đất là tốt nhất!*"

"*Tôi thấy là chính cậu muốn ăn tôm hùm đất đi!*"

"*Cậu dám nói cậu không muốn ăn?*"

Tôm hùm đất của Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, ai không muốn ăn chứ? Nhìn thấy các cô tranh luận, còn nuốt cả nước miếng, Nguyễn Miên Man có chút bật cười.

"Các cô rất muốn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tham gia lễ hội ẩm thực sao?" Nguyễn Miên Man nhìn về phía mấy cô gái thường tới trong tiệm ăn cơm tới quen mặt.

"Đương nhiên! Chẳng lẽ bà chủ không định tham gia sao?"

"Bà bởi vì muốn ôn thi sao? Chỉ là mấy ngày cũng không chậm trễ đâu, lưu lượng người tham gia lễ hội ẩm thực rất lớn, nghe nói một đêm là có thể kiếm không ít tiền."

"Bà chủ nếu là muốn kiếm tiền đã không chỉ buôn bán nửa ngày thôi."

Nghe ra trong giọng nói của vị khách này lộ ra vài phần hận sắt không thành thép, Nguyễn Miên Man có chút đỏ khốc đỏ cười.

Tiểu Lưu không nghĩ tới, bà chủ của hàng này thế nhưng là một cô gái tuổi trẻ xinh đẹp, thấy cô không có lập tức đồng ý, nhịn không được mở miệng nói: "Lễ hội ẩm thực là từ hiệp hội ẩm thực chúng tôi cùng toà thị chính cộng đồng tổ chức, toàn bộ thành phố, chúng tôi chỉ chủ động mời mười cửa hàng có hương vị cùng danh tiếng đặc biệt tốt, mười cửa hàng này không chỉ có vị trí tốt, còn không phải trả phí quầy hàng."

Phó hội trưởng chỉ bị tay nghề bà chủ chinh phục, cũng không nghĩ nhiều, mà bổ sung nói: "Mỗi lần tới lễ hội ẩm thực, chúng tôi sẽ làm tuyên truyền cả nước, đến lúc đó hẳn là có thể hấp dẫn rất nhiều du khách từ nơi khác, bà chủ nếu không bận chuyện gì, vẫn là hy vọng có thể tham dự một chút, cũng coi như là tuyên truyền cho bộ mặt thành phố A chúng ta."

"Vậy mấy người xem như tìm đúng người, lúc trước kỳ nghỉ 01/05, đã có rất nhiều người bên ngoài cố ý chạy đến thành phố A chúng ta, để tìm bà chủ ăn cơm." "Đúng vậy, mấy người nếu có thể làm bà chủ bán tôm hùm đất tại lễ hội ẩm thực, bảo đảm không cần tuyên truyền, liền có thật rất người bên ngoài nguyện ý tới đây ăn!"

Chương 145

Editor: Thienyetkomanhine

"A? Trong tiệm còn bán tôm hùm đất sao?" Phó hội trưởng cảm thấy hứng thú nói.

"Có bán, hương vị đặc biệt ngon, chính là mỗi ngày chỉ bán có hai mươi phần, căn bản tranh không được, lúc trước bạn tôi đặt được một lần, tôi đi theo ngắm được mấy miếng, hương vị kia, quả thực ăn ngon đến không cần bạn bè."

Phó hội trưởng không hiểu liền hỏi: "Sao lại khen ngợi là ăn đến không cần bạn bè?"

"Tôm hùm đất ăn quá ngon, hận không thể không có bạn bè, có thể một mình độc hưởng." Vị nữ khách hàng này nói xong, đột nhiên liền thềm, ánh mắt u oán mà nhìn về phía Nguyễn Miên Miên, "Bà chủ, chừng nào thì có thể bán thêm mấy phần tôm hùm đất đây?"

Nguyễn Miên Miên khẽ cười một tiếng nói: "Ừa lúc trong tiệm còn thừa một phần tôm hùm đất, mời mọi người ăn."

Một phần tôm hùm đất này vốn là để lại cho Tư Cảnh Lâm, nhưng anh có việc đột xuất đi công tác, cho nên liền dư lại.

"Quá tốt! Bà chủ vạn tuế!"

"A! Bà chủ, tôi yêu cô muốn chết!"

Mấy vị khách không nghĩ tới đi mượn còn có phúc lợi này, cao hứng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Phó hội trưởng thấy vậy, thật ra cũng chờ mong tôm hùm đất trong tiệm.

Chu Linh nghe được lời cô nói, trực tiếp xoay người vào phòng bếp, đem một phần tôm hùm đất kia lấy

ra. Chỉ bung tôm hùm đất mới từ phòng bếp ra, người trong tiệm đã ngửi được một mùi thơm cay rất tiên hương mê người.

"Chỉ là hương vị này, sợ là có thể hấp dẫn một đám khách tới." Với phó hội trưởng nói.

Năm rồi lễ hội ẩm thực, cũng có cửa hàng bán tôm hùm đất, nhưng chưa có nhà ai có hương vị mê người như vậy. Hẳn cảm thấy, nếu là ở lễ hội ẩm thực người được mùi thơm này, sợ là chính mình cũng sẽ có ý nghĩ đi qua.

Chờ Chu Linh đem tôm hùm đất đặt tới trên **II** bàn, đoàn người phó hội trưởng phát hiện, tôm hùm đất này không chỉ ngửi thơm, màu sốt hồng rực nhìn càng mê người.

"Bà chủ, tôi đây không khách khí!" Một vị khách đã từng may mắn nếm qua một lần nuốt nước miếng nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Không cần khách khí."

Cô vừa dứt lời, tất cả mọi người ngoại trừ cô cùng Chu Linh, cơ hồ là đuổi tay cùng một lúc bốc một con tôm hùm đất lên.

Thật thơm! Đi đến gần, mùi tôm hùm đất càng thêm thơm, bọn họ gấp không chờ nổi hút nước sốt bên ngoài vỏ tôm rồi bắt đầu lột tôm.

Thịt tôm rất chắc mà tươi mới, cùng với gia vị đặc chế, ăn lên cay rất tiên hương, tươi mới vô cùng, làm người ta ăn một con lại muốn ăn con thứ hai. Không lãng phí mà cẩn thận gặm hết cả cangk tôm, có người đến đâu tôm cũng muốn hút hai miếng, ngay sau đó lập tức đuổi tay cầm thêm một con.

Một phần tôm hùm đất vốn dĩ cũng không nhiều, ở đây nhiều người như vậy, cậu một con tôi một con, không bao lâu liền giải quyết toàn bộ. Bọn họ **Mút** ngón tay, đều còn có chút chưa đã.

"Tôm hùm đất này thật sự quá ngon, tôi trước nay chưa ăn qua tôm hùm đất ngon tới vậy, tiểu bà chủ cô nhất định phải tham gia lễ hội ẩm thực." Với phó hội trưởng ăn xong, tức khắc trở nên kiên định với ý niệm mời bà chủ tới.

Không nói những món ngon khác trong tiệm, chỉ cần một món tôm hùm đất này, phó hội trưởng tin tưởng đã có thể hấp dẫn rất nhiều du khách.

Mấy vị khách cũng chưa đã thêm tưởng tượng bà chủ nếu tham gia lễ hội ẩm thực, nói không chừng các cô có cơ hội ăn tôm hùm đất một lần nữa, cũng đi theo khuyên.

"Cô xem phó hội trưởng đều tự mình tới mời rồi, bà chủ liền tham gia một chút đi."

"Đúng vậy, cũng làm những người bên ngoài có cơ hội nếm thử thú vị của cô, làm cho bọn họ biết cái gì mới là tôm hùm đất chân chính."

"Bà chủ tham gia đi mà, chỉ có năm ngày thôi, đến lúc đó chúng ta, khách hàng quen thân, đều sẽ đến ủng hộ."

"Đúng rồi, tôi còn có thể tới hỗ trợ nữa."

Nguyễn Miên Miên vốn cũng có một chút hứng thú với lễ hội ẩm thực, nghe được các cô nói chuyện, cuối cùng gật đầu: "Được, vậy tôi tham gia."

"Oa, quá tuyệt vời!"

"Cảm ơn bà chủ."

"Đến lúc đó chúng tôi khẳng định sẽ tới ủng hộ."

Thấy cô đồng ý, phó hội trưởng trao đổi WeChat với cô, đưa một bảng kê khai điện tử cho cô, để cô điền một chút giấy tờ liên quan. Chính sự xong, trước khi đi Với phó hội trưởng nói: "Đậu hũ chiên còn không? Tôi muốn mua một phần mang về cho bà xã nếm thử, bà ấy rất thích ăn đậu hũ."

Nguyễn Miên Miên gật đầu tỏ vẻ vẫn còn, vài người đi cùng cũng tỏ vẻ muốn mua một ít cơm chiên cùng rau trộn đậu phộng linh tinh.

Tiểu Lưu cũng nói muốn một phần củ cải, một phần rau trộn đậu phộng cùng một phần cơm chiên cà chua trứng gà, mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía hắc. Đối diện với những ánh mắt mang theo ý cười, hắc thẹn quá thành giận nói: "Tay nghề bà chủ tốt, tôi muốn mua về không được sao?"

Nghe vậy, phó hội trưởng bọn họ còn tốt một chút, mấy nữ khách hàng lập tức cười rộ thành tiếng. Nguyễn Miên Miên khó hiểu mà nhìn các cô, ngay sau đó xoay người đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ mang về.

Chờ bọn họ rời đi, Chu Linh dọn dẹp cửa hàng xong cũng về nhà, trong tiệm chỉ còn lại một mình Nguyễn Miên Miên. Cô ngồi nghỉ ngơi một hồi xem TV, đem sách vở lấy ra bắt đầu ôn tập.

Gần đây mỗi ngày, Tư Cảnh Lâm cứ tới trưa là tới ăn cơm, ngồi ở trong tiệm chờ cô buồn bán xong, buổi chiều bắt đầu cùng cô học bài, mãi cho đến khi ăn xong cơm chiều mới rời đi. Trong khoảng thời gian này, Nguyễn Miên Miên đã thành thói quen với sự tồn tại của anh, hôm nay anh đột nhiên không tới, còn có điểm không thích ứng, đặc biệt là lúc gặp cô không hiểu muốn hỏi anh

Nửa giờ sau, người ngày thường học tập vẫn luôn chuyên chú bỗng nhiên có chút phân tâm. Lại kiên trì thêm nửa giờ, phát hiện hiệu suất học tập cũng không cao, Nguyễn Miên Miên dứt khoát dọn sách vở lại.

Giữa trưa phó hội trưởng bọn họ đến làm thời gian đóng cửa muộn hơn bình thường, lúc này cô ôn tập xong, đã sắp tới 5 giờ. Dem sách vở thu thập xong, cô tùy tiện làm chén mì gà giải quyết xong bữa tối, mang theo mèo béo đi ra ngoài tản bộ.

Lúc nó vừa tới trong tiệm còn nhỏ nhỏ mà gọi là "Quả Quýt Nhỏ", giờ đã phát huy gen mèo béo của nó đầy đủ, trở thành một quả bóng, thân thể tròn xoe. Bất quá, nó vẫn rất đáng yêu, khách tới trong tiệm ăn cơm đều rất thích nó, nếu không có Chu Linh nhắc nhở không cần tùy ý cho nó ăn, sợ là nó tùy tiện tỏ vẻ đáng yêu một chút, nhóm khách hàng đều nguyện ý chia cho nó một ít cơm trưa.

"Lại đi một vòng chúng ta liền trở về nhé."

Mặt trời xuống núi về, thời tiết tuy rằng còn có chút khô nóng, lại so với ban ngày mát mẻ hơn rất nhiều, Nguyễn Miên Miên đối với mèo béo càng đi càng chậm rãi một câu, đi chậm rì rì mà dắt nó trở về.

Về đến nhà, Nguyễn Miên Miên tắm rửa một cái, thấy thời gian còn sớm, liền ở trong phòng luyện chữ. Mèo béo phải tản bộ một nơi ghé vào một góc bàn nghỉ ngơi, đồng thời còn cống hiến một móng vuốt cho cô làm cái chặn giấy.

Nguyễn Miên Miên cũng không thấy bảng chữ mẫu, thuận tiện là trong đầu nghĩ đến cái gì liền viết cái đó, trong bất tri bất giác, không biết từ khi nào mà nhớ rõ một câu thơ.

Thanh Thanh tử tâm, du du ngã tâm.....

Cô phản ứng lại, ngây ngốc một chút, cuối cùng vẫn là đem câu thơ hoàn chỉnh viết xong. Luyện tập thư pháp đã được một đoạn thời gian, chữ tré **II** giấy đã trở nên tinh tế xinh đẹp hơn. Cô để bút xuống, nhìn

thoảng qua câu thơ trên **VI** giấy, đặt sang bên cạnh tiếp tục viết.

Hơn nửa giờ sau, kết thúc buổi luyện chữ, cô đem câu thơ gấp lại, tùy tay kẹp vào trong bảng chữ mẫu.

Hơn 9 giờ, Nguyễn Miên Man nửa dựa vào đầu giường xem tiểu thuyết liền nhận được yêu cầu facetime từ Tư Cảnh Lâm, click mở liền nhìn thấy anh một thân tây trang giày da, ngồi ở sofa.

Tư Cảnh Lâm thấy cô nhận cuộc gọi gần như lập tức, đẩy mắt lộ ra vài phần vui vẻ: "Nhất thời có việc, không thể nói một tiếng trước với em là buổi trưa không tới ăn cơm, xin lỗi."

"Không có việc gì, này có cái gì phải xin lỗi." Nguyễn Miên Man nói xong, thấy anh vẫn còn mặc một thân chính trang, không khỏi hỏi, "Mới vừa bận xong à?"

"Ừm, mới vừa kết thúc một hội nghị về khách sạn." Tư Cảnh Lâm nửa dựa vào trên sofa, thần thái dần thả lỏng.

Nguyễn Miên Man quan tâm nói: "Vậy anh ăn cơm chưa?"

"Ăn, nhưng không ngon như em làm."

"Vậy chờ anh trở về em lại làm món ngon cho anh." Nguyễn Miên Man nghe được trong lời nói của anh mang theo chút oán giận, không cần nghĩ ngợi nói.

Khóe môi Tư Cảnh Lâm nhẹ dương: "Được."

Đối diện với nụ cười của anh, Nguyễn Miên Man bỗng nhiên có chút không được tự nhiên, chớp mắt nói:

"Đúng rồi, hôm nay có người tới mời em tham gia lễ hội ẩm thực."

"Lễ hội ẩm thực?"

Nguyễn Miên Man thấy anh không biết, vì thế giới thiệu lên: "Lễ hội ẩm thực của thành phố A, mỗi năm đều sẽ tổ chức....."

Nói còn chưa nói, mèo béo không biết từ khi nào thò qua, tắt một cái trên màn hình, che mất Tư Cảnh Lâm lại.

"Ai nha, em làm gì thế!" Nguyễn Miên Man đem móng vuốt của nó kéo ra, kết quả một hồi nó lại sò lên.

Nắm lấy cái móng vuốt nhỏ không an phận kia, Nguyễn Miên Man giải thích với người trong màn hình: "Quả Quýt Nhỏ đại khái là nhỏ anh đây."

Tư Cảnh Lâm nhìn cô bé trong di động, cảm thấy trọng điểm cũng không phải là con mèo béo kia có nhớ anh không.

Anh ngồi thẳng lại, đưa cameras tới gần, ngữ khí mỉm cười: "Vậy còn em?" Có nhớ anh hay không.

Từ lần đầu tiên gặp mặt Nguyễn Miên Man đã biết anh rất soái, mày kiếm mắt sáng, tự phụ ưu nhã. Lúc này, đôi mắt từ trước đến nay luôn đăm đăm lại hàm chứa vài phần ý cười cùng ôn nhu, môi mỏng cũng hơi nhếch, cả người từ trời đông giá rét như biến thành mùa xuân, làm người ta càng thêm không rời mắt được.

Nguyễn Miên Man không khỏi nhìn anh lâu hơn, phản ứng lại, dời đi tầm mắt nói: "Chúng ta mới gặp hôm qua mà."

Có cái gì mà nhớ. Mang theo điểm ngưng ngừng mà nói thào, đồng thời, cô lại âm thầm oán trách chính mình không nên nhắc tới cái chuyện này.

Lúc cô thẳng tắp nhìn về phía mình, trong lòng Tư Cảnh Lâm rất vui vẻ, thấy cô nói gần nói xa cũng không thất vọng. Rốt cuộc, cô cũng không phủ định không phải sao?

Thấy cô không hề nhìn về phía màn hình, mà chỉ thấy sườn mặt cùng chơi với mèo béo bên cạnh trê II giường, Tư Cảnh Lâm chủ động nói sang chuyện khác: "Lễ hội ẩm thực khi nào bắt đầu?"

"Vào kỳ nghỉ hè, cụ thể ngày nào còn chưa có định." Thấy anh đổi đề tài, Nguyễn Miên Man một lần nữa quay mặt lại.

Cô nói xong, lại nói: "Lễ hội ẩm thực hình như rất náo nhiệt, nhưng 'em' trước kia đều tham gia với thân phận du khách....."

Nghe ra lời nói của cô có phần lo lắng mình làm không tốt, Tư Cảnh Lâm cố vũ nói: "Đông Đông rất lợi hại, có thể đem cửa hàng phát triển như vậy, tham gia lễ hội ẩm thực khẳng định sẽ không có vấn đề gì."

Nguyễn Miên Man nghe được lời này, bỗng nhiên muốn được tâm sự: "Kỳ thật lúc trước mở cửa hàng

cũng là không trâu bắt chó đi cày, ngày đầu tiên bắt đầu, em đặc biệt lo lắng sẽ không có khách, hoặc xuất hiện vấn đề khác..... Lúc nhân viên giao cơm tới, em còn lo lắng có thể thành công đưa đến chỗ khách hàng hay không..... Còn may, tuy rằng có chút vấn đề nhỏ, nhưng mở cửa hàng còn tính là thuận lợi, khách hàng cũng đều rất đáng yêu....."

Mới vừa xuyên qua, cô không còn sự nhiệt tình với nấu ăn như lúc trước, tiếp nhận cửa hàng này, cũng bắt quá là không thích cảm giác nợ tiền, muốn sớm đem nợ trả hết. Về sau, quen biết rất nhiều khách hàng đáng yêu, còn có rất nhiều hàng xóm nhiệt tâm, cùng với anh, Nguyễn Miên Miên dần dần thích thế giới này, cũng vì bọn họ yêu thích các món ăn cô làm, dần dần tìm lại tình yêu với nấu ăn lúc trước.

Cuộc sống hiện tại, đối với Nguyễn Miên Miên mà nói, quả thực như đang nằm mơ, nếu nói mới vừa xuyên qua cô còn nghĩ tới chuyện trở về, hiện tại là hoàn toàn không nghĩ tới.

Tư Cảnh Lâm nghe cô kể về chuyện lúc vừa mới bắt đầu mở cửa hàng bằng hoàng cung khẩn trương như thế nào, có chút đau lòng, đồng thời có chút hối hận, không quen biết cô sớm hơn.

Lại nói tiếp, duyên phận đại khái thật là chuyện thần kỳ, rõ ràng khi còn nhỏ anh có sống ở ngõ nhỏ này một đoạn thời gian, sau khi lớn lên cũng thường thường qua một chuyến, lại tận tới năm nay mới từ trong miệng ông nội biết được cô.

Chương 146

Editor: Thienyetkomanhine

Nghĩ đến ngày trước, mặc dù từ trong miệng ông nội nghe được chuyện về cô, anh cũng không để ở trong lòng, thậm chí nếu ngày hôm đó Quả Quýt Nhỏ không ngậm đi nút tay áo, bọn họ chưa chắc sẽ có khả năng liên quan tới nhau, Tư Cảnh Lâm thấy không biết từ khi nào còn mè béo đã chui vào trong lòng cô.

Chờ thấy cô tươi cười kể về khách hàng cùng nhân viên giao cơm trong tiệm, chia sẻ mấy chuyện thú vị, Tư Cảnh Lâm cũng mỉm cười theo.

Nguyễn Miên Miên phát hiện chính mình lái nhái rất nhiều chuyện linh tinh trong cửa hàng với anh, có chút ngượng ngùng gờ tay sờ mặt: "Có phải em quá dong dài hay không?"

"Không có, rất thú vị." Tư Cảnh Lâm nói xong, lại nói, "Còn một đoạn thời gian nữa mới tới lễ hội ẩm thực, chờ anh trở về cùng em tìm hiểu lưu trình cụ thể."

"Dạ vâng." Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, có lẽ là mới vừa rồi nói quá nhiều, kể tiếp thật ra không biết nói cái gì.

Tư Cảnh Lâm cũng không nói nữa, mà là lẳng lặng ngắm cô, ngắm lông mi hơi rũ của cô, thường thường vuốt mè béo trong lòng ngực một chút.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Nguyễn Miên Miên thấy di động truyền đến âm thanh báo sắp hết pin, lúc này cô mới mở miệng nói: "Không còn sớm, em chuẩn bị ngủ, anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

"Được, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Nguyễn Miên Miên đi vào giấc ngủ, khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thập phần não nhiệt.

Lại nói tiếp, từ khi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc trở nên nổi tiếng ở trên mạng, khu bình luận liền trở thành một địa phương thần kỳ, không riêng khách hàng mới cũ trong tiệm không có việc gì luôn thích tới đây lướt một cái, thậm chí còn có cư dân mạng ở nơi khác cũng thích tới đây tìm khổ.

Cũng bởi vì độ chú ý cao, gần đây thậm chí còn có người tới đăng quảng cáo, làm khách hàng trong tiệm đều phải bật cười, sôi nổi ở dưới bình luận quảng cáo nhắc nhở chủ thót nhỏ trả phí quảng cáo cho bà chủ.

Mà tới nay, khu bình luận não nhiệt tự nhiên không phải bởi vì quảng cáo, rốt cuộc quản lý app bánh trôi cơm hộp cũng không phải ăn chay, phát hiện tình huống này cũng đã gia tăng quản lý bình luận hơn.

Sở dĩ đêm nay não nhiệt như vậy, là bởi vì có khách ở trong tiệm ban ngày không giấu được bí mật, chạy tới chia sẻ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sẽ tham gia lễ hội ẩm thực năm nay, hơn nữa khả năng sẽ bán tôm hùm đất.

【6 ngày: Thật ư? Vậy thật tốt quá, tôi nằm mơ đều muốn ăn lại tôm hùm đất trong tiệm một lần nữa, nhưng sống chết cũng không tranh được, nếu bà chủ tham gia lễ hội ẩm thực bằng món tôm hùm đất, tôi khẳng định mang cả nhà tới ủng hộ. 】

【cái thứ: Đến lúc đó chỉ bán tôm hùm đất sao? Tôi cảm thấy rau trộn dưa cùng bánh chưng, bánh thanh đoàn lúc trước trong tiệm cũng rất không tồi. 】

【mộng k: Lễ hội ẩm thực? Vậy đến lúc đó chẳng phải là không giới hạn số lượng? Chờ mong, chờ mong. 】

【hq: Xác định là bán tôm hùm đất rồi à? Tên cửa hàng cũng là cửa hàng cơm chiên, tôi cảm thấy bán cơm chiên cũng ổn. 】

【kl: Tôi cảm thấy bán đậu hủ chiên cũng rất không tồi, đậu hủ chiên làm cũng lẹ, lại thích hợp ăn ở hoàn cảnh này. 】

【võ w: Bán cơm chiên cũng không tồi, cơm chiên trong tiệm lúc ăn lần đầu tiên ăn thời quả thực là giết mình, ăn lâu như vậy tôi cũng không ngán, khẳng định có thể hấp dẫn du khách trong lễ hội ẩm thực. 】

【an: Tôi thấy đều có thể có, dù sao lại không quy định chỉ có thể bán một món. 】

【js: Khi nào bắt đầu lễ hội? Cảm giác muốn tham gia ngay. 】

Mấy ngày kế tiếp, nhóm khách hàng không chỉ ở khu bình luận thảo luận, còn có một ít khách hàng thậm chí cố ý chạy đến trong tiệm hỏi, biết được là thật sự sẽ tham gia lễ hội ẩm thực, đều đặc biệt cao hứng. Nguyễn Miên Miên cảm nhận được nhiệt tình của khách hàng, nên cũng càng chờ mong lễ hội ẩm thực.

Bước vào tháng bảy. Chú Phùng lại mang đậu phộng từ nông thôn tới, thuận tiện tặng rất nhiều đậu phộng mới trồng năm nay, cùng với không ít bắp non của nhà mình trồng.

"Đây là cái gì ạ?" Chu Linh ra đón chú, thấy có điểm giống cây mía, nhưng so cây mía gầy lại nhỏ hơn, hiểu kỳ hỏi.

Nguyễn Miên Miên nhìn thoáng qua, suy đoán nói: "Là cây cao lương ạ? Nhìn có điểm giống."

Mấy người trong thành phố, không biết cái này một chút cũng không kỳ quái. Chú Phùng cười nói: "Cái này gọi là ngọt côn, ăn lên rất ngọt, là một giống cao lương biến chủng, cho nên cũng có thể gọi là cao lương ngọt."

"Có thể ăn sao? Ăn thế nào ạ?" Chu Linh cầm lấy một cây hỏi.

"Cũng ăn giống cây mía thôi."

Chú Phùng nói xong, Chu Linh đã cắn một ngụm, ngay sau đó hai mắt hơi trừng: "Thật là ngọt!"

Vị ngọt cùng lượng nước của ngọt côn đều kém hơn so với cây mía, nhưng nó mềm hơn một chút, cũng không có khó cắn, hơn nữa mang theo một mùi thanh hương, ăn vào cũng không tẻ lẩm. Điểm duy nhất không hay, chính là bã nhai xong quá nát, có điểm không dễ nhổ ra.

Ngọt côn xanh biếc còn rất xinh đẹp, thấy chị ăn lên Nguyễn Miên Miên không nhìn được cũng đuỗi tay cầm lấy một cây, ở trên tay thưởng thức một vòng, há miệng cắn một ngụm.

Ngọt côn vào miệng mang theo thanh hương nhàn nhạt, vị ngọt thiên về kiểu nhẹ nhàng, cảm giác không tẻ. Nguyễn Miên Miên là lần đầu ăn ngọt côn, cảm thấy rất có ý tứ.

Thấy các cô thích ngọt còn, chú Phùng cười rộ lên, cảm thấy thật đúng là vẫn còn trẻ con.

"Các cháu thích, lần sau chú lại mang nhiều một chút tới."

"Cảm ơn chú Phùng."

Hai người nói lời cảm ơn, giữ chú lại ăn cơm nhưng chú Phùng lại không chịu, nói về nhà còn có việc. Thấy vậy, Nguyễn Miên Man chỉ có thể cầm một ít món ăn có sẵn trong liệm cho chú.

Tiến người đi, Chu Linh hỏi: "Đậu phộng này cũng đưa qua cho Lâm gia bóc vỏ sao?" Nguyễn Miên Man lấy ra một viên đậu phộng tươi từ trong bao, tùy tay niết mở, lộ ra hạt đậu phộng phần nộn bên trong đưa vào trong miệng nếm thử.

Đậu phộng tươi mới đào khác với đậu phộng đã phơi qua, ăn lên thực thanh hương, hơn nữa giòn nộn tựa hồ nếm được cả nước.

"Trước không lột vỏ, giữ lại nấu đậu phộng nước muối ăn."

Chu Linh nghe vậy, nghĩ đến đã lâu không ăn qua đậu phộng nước muối, cũng có chút thêm: "Khi nào nấu?"

Cách thời gian buôn bán buổi trưa còn hơn một giờ nữa, Nguyễn Miên Man thấy chị cũng muốn ăn, dứt khoát liền nấu luôn.

Đậu phộng nước muối không chỉ là dùng mỗi nước muối nấu, Nguyễn Miên Man còn cho thêm một ít hương liệu bát giác, hoa tiêu. Nấu đậu phộng, đồng thời cô còn thuận tiện bật một cái nồi khác hấp bắp.

Bắp non chú Phùng đưa tới đều lớn tầm bằng lòng bàn tay, có hai màu là màu trắng cùng màu vàng nhạt, hạt bắp no đủ lại bóng loáng, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp. Vừa nấu, các cô cũng bắt đầu vội chuẩn bị buôn bán.

"Thơm quá a!"

Không bao lâu sau, Chu Linh ngửi được mùi đậu phộng cùng bắp, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hai cái nồi.

Đậu phộng nấu từ từ mới ăn ngon, so sánh ra bắp nón nấu chín nhanh hơn một chút. Nguyễn Miên Man nhìn thời gian, tắt bếp vớt bắp non.

Mở cái nắp lên, mùi hương nồng đậm của bắp non bay ra, làm Chu Linh theo bản năng đi tới. Nguyễn Miên Man đang dùng rổ vớt bắp, thấy vậy, dứt khoát dùng chiếc đũa chọc một trái bắp đưa cho chị. Bắp non, lõi bắp cũng mềm, chiếc đũa nhẹ nhàng một cái liền xuyên qua được.

"Cảm ơn cô chủ."

Chu Linh ngượng ngùng hướng cô cười một chút, duỗi tay tiếp nhận trái bắp thổi nhẹ hai cái liền gắp không chờ nổi cắn một miếng.

Lúc nấu bắp Nguyễn Miên Man chỉ thả một chút muối, cũng không thả thêm gia vị khác. Nguyên vị bắp non ăn vào ngọt thanh lại mỹ vị, làm Chu Linh dù nóng cũng không rảnh lo, không một hồi liền gặm hết một cái bắp non không lớn lắm.

Ấn xong một cái, chưa đã thềm chị nhìn không được cắn một ngụm vào lõi bắp non mềm. Còn có một ít hạt bắp còn chưa có mọc ra hết, cô vẫn chỉ định gặm hai miếng, nào biết bắp này thật sự quá non, thế nhưng trực tiếp đem lõi bắp gặm hết. Lõi bắp hút nước muối, hương vị thế nhưng cũng không tồi, Chu Linh dứt khoát rứt rắc mấy miếng đem chỗ nào có thể cắn đều cắn một lượt.

Nguyễn Miên Man đem bắp vớt ra xong, quay đầu nhìn thấy chị chu đang gặm lõi bắp, vội đưa thêm một cái bắp qua.

"Lõi bắp ăn khá được." Chu Linh tiếp nhận nói.

Nguyễn Miên Man xem chị ăn ngon lành như vậy, đến lõi bắp cũng không buông tha, cầm lấy một cây đũa xuyên một cái cho chính mình.

So với Chu Linh bắt đầu ăn từ giữa cái bắp, cô càng thích từ đầu tới đuôi.

"Ừm, lõi bắp xác thật mềm đến mức có thể trực tiếp ăn." Nguyễn Miên Man cắn một ngụm nói.

"Đúng không." Chu Linh lại há to mồm gặm một ngụm bắp thơm ngọt nói, "Bắp non này ngon thật, cảm giác chị một hơi có thể ăn hết một rổ."

Nguyễn Miên Man cũng cảm thấy ăn ngon, bất quá nghe được lời nói, vẫn là cười hỏi: "Ừa giữa trưa còn ăn được cơm sao?"

"Chị ăn bắp là đủ rồi." Chu Linh nghĩ đến còn có nước muối nấu đậu phộng, thật đúng là không cần ăn cơm trưa.

Bắp vốn dĩ có thể coi là món chính, nghe vậy Nguyễn Miên Man thật ra không có ý kiến, dứt khoát đem canh nấm tuyết dư lại từ buổi sáng múc ra hai chén, coi như là cơm trưa của hai cô.

Kể tiếp, trong phòng bếp chỉ có các thanh âm hai người gặm bắp, cùng với tiếng đậu phộng trong nồi lọc cộc lọc cộc.

Một hơi gặm hết 6 cái bắp non, Chu Linh rốt cuộc dừng lại bắt đầu uống canh nấm tuyết, đồng thời đôi mắt hướng tới nồi đậu phộng có mùi hương càng ngày càng đậm.

Chị trước kia cũng không phải người coi trọng chuyện ăn uống, rốt cuộc cuộc sống đã đủ khó khăn, có thể ăn no liền không tới, nơi nào có chỗ cho chị kén cá chọn canh. Nhưng từ khi vào làm trong tiệm, ăn các loại mỹ thực của cô chủ, Chu Linh phát hiện chính mình cũng bắt đầu biết hưởng thụ mỹ thực đến sung sướng.

"Chị muốn nếm một chút trước hay không?" Chú ý tới ánh mắt của người bên cạnh, Nguyễn Miên Man hỏi.

Lập tức sắp đến thời gian buôn bán, hiện tại không ăn, lát nữa liền không rảnh, đợi lát nữa mới được ăn thì chị không đợi được, Chu Linh cuối cùng vẫn gật đầu.

Đậu phộng nấu qua, màu đậm hơn, nằm ở trong đĩa, tản ra hương khí đặc trưng của đậu phộng, dù hoặc người ta đuổi tay.

"Cẩn thận nóng." Nguyễn Miên Man nhắc nhở một câu, cũng bóc lên một viên đậu phộng cẩn thận lột ra.

Đậu phộng nấu lên làm cái vỏ hơn mở ra càng trông ngon miệng, lúc này vỏ cũng mang theo nước nấu.

Chu Linh sau khi gật đầu, lột ra một viên đậu phộng đưa vào trong miệng, cắn trong miệng tươi mới thơm mùi đậu phộng, trong lòng thập phần thỏa mãn: "Ăn ngon thật!"

Đậu phộng nước muối, món này không ăn thì thôi, ăn một lần liền có chút dùng không được. Ăn hết cái đĩa, Chu Linh còn có chút chưa đã thêm, nhưng đã tới thời gian buôn bán, chỉ có thể đợi đến lúc rảnh lại ăn.

Bắt đầu buôn bán không bao lâu, lục tục có nhân viên giao cơm đi vào trong tiệm.

Bắp điều hòa xong, cửa lớn cũng lấp cả rèm cửa, mùi hương ra không dễ dàng bay ra ngoài như trước. Nhưng chờ bọn họ tiến vào trong tiệm, lập tức đã ngửi được hương vị bắp cùng đậu phộng nước muối mê người.

"Thơm quá, bà chủ lại làm món gì ngon thế?"

"Có mùi bắp, hình như còn có mùi đậu phộng nước muối."

"Vừa rồi ở trên đường đã gặm cái bánh kẹp thịt, nghe hương vị này lại đói bụng....."

"Tôi cũng đói bụng, hôm nay dứt khoát liền ở chỗ này ăn trưa." Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên nghe được bọn họ nói chuyện, để Chu Linh múc một đĩa đậu phộng nước muối cho bọn họ nếm thử.

Chương 147

Editor: Thienyetkomanhine

Chu Linh gật đầu, cầm lấy đĩa mực đậu phộng ngửi mùi hương, không nhìn được ném một viên vào trong miệng. Chờ ăn xong đậu phộng trong miệng, lúc này mới bung đĩa đi ra ngoài.

"Buổi sáng được người tặng đậu phộng tươi nên nấu đậu phộng nước muối, cô chủ bảo tôi đưa cho mọi người ném thử."

"Cảm ơn."

Mấy người cao hứng nói cảm ơn, ngay sau đó sôi nổi mở miệng gọi món.

Chu Linh ghi nhớ món ăn của bọn họ rồi quay lại phòng bếp, mấy nhân viên giao cơm đồng thời đuổi tay bóc lên một viên đậu phộng.

Đậu phộng đã hơi lạnh một chút, bóp nhẹ là có thể lột ra. Dem đậu phộng vào miệng, hương vị tươi mới ăn ngon đến mức mấy người liên tục gật đầu.

"Đã lâu không ăn đậu phộng nấu nước muối, bà chủ nấu ngon thật."

"Cậu ăn từ từ."

"Chậm làm gì, mau ăn đi, đợi lát nữa lại có người tới chúng ta lại phải chia."

Hai người khác nghĩ cũng đúng, đều học hẩn một bên ném đậu phộng vào miệng trực tiếp dùng răng cắn, một bên dùng tay lột, trong miệng ăn xong, trên tay lại ném tiếp một viên vào miệng.

Đậu phộng nấu nước muối càng ăn càng hương, mấy người hoàn toàn không dùng tay được. Thẳng đến khi

một đĩa đậu phộng ăn xong, bọn họ một bên thu thập vỏ trên bàn, một bên còn nhìn không được nhấm nháp dư vị.

"Ăn quá ngon, chờ tan tầm tôi đi mua mấy cân đậu phộng về nhà tự mình nấu một nồi." Một nhân viên giao cơm nói.

"Chính mình nấu khẳng định không ngon như của bà chủ."

"Ồ nghĩa, nhưng có còn hơn không."

Buổi trưa, Tư Cảnh Lâm lại đây ăn cơm trưa, cũng may mắn nếm được đậu phộng nấu nước muối cùng bắp non. Khi anh còn nhỏ từng được ăn qua, lớn một chút liền không ăn lại nữa, lúc này ăn lại thật ra có chút hoài niệm.

Cơm nước xong, anh cầm lấy một nắm đậu phộng đi tới sau lưng Nguyễn Miên Miên, lột vỏ đút cho cô. Nguyễn Miên Miên theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, thấy Chu Linh không ở đây mới nói thàn: "Chính anh ăn đi."

"Một người ăn không thú vị."

Tư Cảnh Lâm vẫn nâng nửa bên đậu phộng đưa qua, Nguyễn Miên Miên liếc anh một cái, cuối cùng vẫn là cúi đầu ăn viên đậu phộng. Đậu phộng nấu nước muối so với mới ra nồi nóng hầm hập, nguội đi lại có loại tư vị khác.

Nuốt xuống viên đậu phộng trong miệng, Nguyễn Miên Miên nói: "Ông Ngô còn chưa có nếm qua, bằng không anh đi đưa một ít cho ông?"

"Được." Tư Cảnh Lâm đi ra phía trước, thuận tay lại lột một viên đậu phộng đút cho cô.

Bắp không nhiều lắm, Chu Linh cùng Nguyễn Miên Miên đã ăn không ít, tổng cộng cũng không còn lại mấy cái, toàn bộ vào bụng Tư Cảnh Lâm. Bởi vậy lúc này anh chỉ lấy một rổ đậu phộng nấu nước muối, chuẩn bị đưa cho ông Ngô.

Anh đến nhà ông Ngô, lại phát hiện không có người, vì thế ngồi ở trong sân. Lúc ngồi chờ, có lẽ nhàm chán, anh bắt đầu bóc đậu phộng trong rổ lên ăn.

Ngay từ đầu, vẫn là cách một hời ăn một viên, ăn ăn, tay liền không dừng lại được. Vì thế, chờ ông Ngô trở về, liền nhìn thấy anh ngồi ở trong viện, ăn được một bàn vỏ đậu phộng.

"Sao lại đến chỗ ông ăn đậu phộng?" Ông Ngô vào cửa thuận miệng hỏi một câu.

Tư Cảnh Lâm nghe tiếng ngẩng đầu, liếc ông một cái, lại cúi đầu nhìn về phía mặt bàn, phát hiện đậu phộng nấu nước muối trong rổ bắt tri bắt giặc đã bị mình ăn chỉ còn lại một viên trên tay. Đây.....

Không biết có phải từ nét mặt của anh nhìn ra cái gì hay không, ông Ngô đột nhiên nghĩ ngờ nói: "Đây không phải là Đông Đông bảo cháu mang cho ông chứ?"

Tư Cảnh Lâm không nói chuyện, nhưng nhìn về mặt hiển nhiên là cam chịu. Ông Ngô ngửi mùi hương đậu phộng nấu nước muối trong không khí, "Hắc" một tiếng nói: "Ông muốn nói cho Đông Đông biết, cháu ăn vụng đậu phộng nấu nước muối!"

Tư Cảnh Lâm: "....."

"Một bộ sa hồ đời Thanh."

Ông Ngô vốn chỉ là thuận miệng nói như vậy, nghe được lời này của hắn, biểu tình có chút kinh ngạc: "Cháu đây là định mua chuộc ông?"

Thấy anh không phủ nhận, ông Ngô tức khắc trở nên hăng hái: "Được, nhưng là lần sau tới chỗ Đông Đông ăn cơm, cháu không được ngăn ta uống rượu."

"Uống thêm ba ly." Tư Cảnh Lâm một bên nói, một bên lột ra viên đậu phộng cuối cùng trong tay đưa vào trong miệng.

Thấy anh chịu nhượng bộ, có thể uống thêm ly nào hay ly đó, ông Ngô lập tức đồng ý. Đồng ý xong, ông ngửi mùi thơm đậu phộng đi đến trước bàn, duỗi tay lại sờ soạng cái rổ không.

"Tiểu tử cháu đến một viên đều không chừa lại cho ta?" ông Ngô nhìn về phía hắn.

Tư Cảnh Lâm đứng dậy nói: "Cháu lại đi lấy cho ông một chút."

"Thôi, đợi lát nữa ông định đi câu cá cùng bạn, cháu bảo Đông Đông giữ cho ta một chút, ta trở về lại ăn."

ông Ngô nói xong, về nhà lấy đồ đi câu của mình lại vội vàng rời đi.

Ông đi rồi, Tu Cảnh Lâm vội đi chuẩn bị trở lại tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhưng công ty đột nhiên có việc, chỉ có thể đã nhắn tin báo một tiếng cho Nguyễn Miên Miên, trực tiếp rời khỏi hẻm hồ Lô.

Hai giờ rưỡi, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc kết thúc buôn bán. Chu Linh đang chuẩn bị tan tầm về nhà, một nhân viên giao cơm từ cửa tiến vào.

Cô vội đang lo lắng có phải đơn hàng nào có vấn đề hay không, chờ người mở miệng, mới biết được, nguyên lai là vì đậu phộng nấu nước muối mà tới.

"Ba tôi bị bệnh, hiện tại đến tôi cũng không nhớ, cứ như vậy, đại khái..... Ông thích ăn đậu phộng nấu nước muối, tôi muốn phiền bà chủ bán một chút cho tôi." Biểu tình của hắn có chút ướm oái.

Chính hắn cũng rất thích ăn đậu phộng nấu nước muối, thời điểm ăn trưa cũng muốn mang một ít cho ba nằm thử, bất quá không phải đồ bán trong tiệm, sợ ảnh hưởng không tốt, cho nên mới chờ xong việc mới quay lại.

Từ lúc Nguyễn Miên Miên xuyên tới xem TV không ít, lập tức đoán được tình huống ba hắn. "Trong phòng bếp còn có hơn hai cân, đủ không?"

"Đủ rồi, cảm ơn bà chủ."

Nguyễn Miên Miên tự mình vào phòng bếp đem số đậu phộng nấu nước muối còn lại gói tốt, lấy ra cho hắn.

Nhân viên giao cơm tiếp nhận hộp đậu phộng nấu nước muối nặng trĩu hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Đậu phộng người khác cho, coi như là tôi mời ba anh ăn, chúc ông thân thể sớm ngày bình phục." Nguyễn Miên Miên nói.

"Như vậy sao được."

Nhân viên giao cơm kiên trì không chịu, Nguyễn Miên Miên cuối cùng phải thu mười đồng. Chờ hắn đi rồi, có lẽ Chu Linh nghĩ đến bà ngoại mình tuổi cũng đã lớn, nhìn không được thò dài một tiếng, cảm thấy trên thế giới này lại có thứ đáng ghét như bệnh tật.

Nguyễn Miên Miên đoán được suy nghĩ của chị, vỗ vỗ bả vai chị nói: "Thân thể bà Vương còn tốt lắm, lần trước cùng nhau ra cửa, chúng ta đều mệt mà bà vẫn còn đi phăng phăng."

Chu Bình nghe vậy, biểu tình thả lỏng lại: "Mỗi ngày bà bận lên bận xuống, hoàn toàn không ngồi im được, thân thể xác thật rất khỏe mạnh."

"Đúng vậy, mấy người lớn tuổi trong ngõ chúng ta thích trồng rau thân thể đều không tồi." Nguyễn Miên Miên nói.

Hai người nói chuyện phiếm, nhân viên giao cơm đã rời hẻm hồ Lô, đi vào viện dưỡng lão.

"Ba, xem con mang cái gì cho ba này." Nhìn thấy ba ngồi ngây ngốc ở bàn đá trong sân, hẩn xoa nhẹ mặt lộ ra một nụ cười nói.

Bão nhân cũng không có phản ứng, thẳng đến khi hẩn đem hộp đậu phộng nấu nước muối mở ra đặt tới trên bàn, mới đột nhiên duỗi tay đem cả hộp đậu phộng nấu nước muối ôm vào trong lòng ngực.

Nhân viên giao cơm thấy vậy, duỗi tay muốn lấy một cái lột vỏ cho ba ăn, tay còn không có đụng tới cái hộp lại bị ba hẩn tát một cái đẩy ra: "Đây là cho Mên Mông ăn."

Nhân viên giao cơm nghe được lời ba nói, nghĩ đến từ nhỏ đến lớn, tới nhà ba đúng là luôn được ăn đậu phộng nấu nước muối, bỗng nhiên có chút chua xót.

Từ khi hẩn còn nhỏ cha mẹ đã ly hôn, hẩn đi theo mẹ, cách mười ngày nửa tháng mới có tới nhà ba ở một ngày. Trên cơ bản chỉ cần ngoài chợ còn bán đậu phộng, hẩn đều có ăn được đậu phộng nấu nước muối ở nhà ba, cũng là bởi vì như thế, hẩn mới như thế khắc sâu nhớ rõ ba cùng hẩn giống nhau, thích ăn đậu phộng nấu nước muối.

"Mên Mông ăn rồi, ba tự mình ăn đi." Mặc dù ba đã không nhận ra mình, vẫn nhớ rõ món mình thích ăn, nhân viên giao cơm có chút xúc động.

Hẩn nói xong, vội bóc mấy viên đậu phộng lên, lột vỏ đưa đến bên miệng lão nhân.

Bão nhân ngửi được mùi hương đậu phộng, đầu lệch về một bên: "Tôi không thích ăn đậu phộng."

"Sao lại vậy, ba không phải....."

Nhân viên giao cơm cầm đậu phộng trên tay theo bản năng phản bác, nhưng mà nhìn đèn trên mặt ba không giống làm bộ, bỗng nhiên có chút dao động.

Hắn đột nhiên nhớ tới, khi đó trong nhà có đậu phộng nấu nước muối, đều là một mình hắn ăn. Khi còn nhỏ, hắn nghĩ ba cũng ăn, sau khi lớn lên, hắn cho rằng ba muốn đem thứ tốt để lại cho mình ăn.

Nhưng tới tận bây giờ, hắn mới phát hiện, khả năng ba hắn căn bản không thích ăn đậu phộng nấu nước muối, hoàn toàn là bởi vì hắn thích mới chuẩn bị.

"Ba không thích ăn sao không nói?" Nghĩ đến về sau có công việc, mình mỗi lần đi thăm ba, đều sẽ cố ý mua một ít đậu phộng nấu nước muối đem qua, thanh âm của nhân viên giao cơm có chút khàn khàn.

Bàn nọ tụ tập cùng bạn bè, không biết như thế nào lại nói tới chuyện ba mẹ, mọi người phát hiện, cha mẹ trên cơ bản đều biết khẩu vị cùng món yêu thích của bọn họ, mà bọn họ lại rất khó nói ra cha mẹ thích ăn cái gì.

Lúc ấy, hắn còn tỏ vẻ đắc chí, nói mình cùng bọn họ không giống nhau, hắn biết mẹ thích ăn quả vải, ba thích ăn đậu phộng nấu nước muối. Kết quả.....

Nam nhi có nước mắt nhưng không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc thương tâm thôi. Nhân viên giao cơm từ đậu phộng nấu nước muối nghĩ đến mình còn chưa kịp hiếu kính ba, ba cũng đã bệnh thành như vậy, nước mắt trong bất tri bất giác chảy đầy mặt.

Lúc hắn không tiếng động khóc thút thút, lão nhân bên cạnh biểu tình có chút ngây ngắc nghe từ trong lòng ngực phát ra mùi hương, bỗng nhiên cúi đầu.

Đậu phộng nâu thắm trong lòng, dùng mùi hương dụ hoặc người ta duỗi tay cầm nó lên. Bàn tay khô gầy của lão nhân bỗng nhiên với vào hộp, cầm lấy một viên đậu phộng. Đầu tiên ông đưa đến cái mũi ngửi ngửi, rồi đưa vào trong miệng, thông thả mà cắn mở cái vỏ, dùng tay vút vỏ đi, nhấm nuốt viên đậu phộng giòn nộn trong miệng, càng nhai càng thấy thơm.

"Ăn ngon."

Nghe được ba đột nhiên mở miệng, nhân viên giao cơm ngẩng đầu, thấy ba thế nhưng ăn đậu phộng nấu nước muối, gào tay lau nước mắt, lại có chút không xác định ba đến tột cùng có thích ăn đậu phộng nấu nước

muối hay không.

Bất quá, nghĩ đến bà chủ làm đậu phộng nước muối, hương vị so với mấy cái hũ đã từng ăn qua đều ngon hơn, hũ không rồi rỗng nữa.

"Con lột cho." Thấy ba dùng cả tay lẫn miệng, ăn đến gian nan, nhân viên giao cơm bắt đầu giúp lột vỏ đậu phộng. Lúc này, lão nhân không cự tuyệt, hũ lột xong đem đậu phộng đưa tới trên tay ba, ba hũ nhận lấy đưa vào trong miệng, trong mắt thậm chí dần dần có chút thần thái.

Thấy ba ăn đến vui vẻ, trong lòng hũ cuối cùng cũng bớt khó chịu, kiên nhẫn lột cho ba ăn, tựa như khi còn nhỏ ba cũng đã từng làm như vậy.

Chương 148

P/S: Quà của mn tới đây ^ ^ đạo này thực sự quá bận nên cũng ko dám nói trước về lịch đăng nhưng cũng sẽ cố gắng hết sức. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ <3

=====

Editor: Thienyetkomanhine

Buổi chiều, Nguyễn Miên Đan đang ở trong tiệm luyện chữ, Tư Cảnh Lâm từ cửa tiền vào, an tĩnh mà đứng ở bên cạnh cô thường thức.

Một thân váy dài màu trắng thêu hoa, mái tóc dài buộc nửa, bàn tay trắng nõn cầm bút, một bộ dáng chuyên chú, thoạt nhìn có một vẻ đẹp cổ xưa. Tư Cảnh Lâm ngắm chữ lại như ngắm người, thần thái không tự giác nhu hòa xuống, chỉ cảm thấy một buổi trưa bận rộn mệt nhọc khi nhìn thấy cô đều biến mất trong nháy mắt.

"Anh Cảnh Lâm?" Nguyễn Miên Đan viết chữ xong, bỗng nhiên thấy bên cạnh có người, ngữ khí lộ ra chút kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới anh sẽ quay lại vào giờ này.

"Chữ có tiến bộ." Tư Cảnh Lâm khen.

Nguyễn Miên Đan nhấp môi cười, đem bút gác xuống rồi hỏi: "Anh ăn qua bữa tối chưa?"

"Em thì sao?" Tư Cảnh Lâm không đáp mà hỏi lại.

"Ăn chút đậu phộng với bắp rồi ạ."

Đậu phộng nấu nước muối lúc trước đều cho nhân viên giao cơm rồi, Nguyễn Miên Đan muốn cho Chu Linh mang một chút về cho bà Vương ném thử, nên lại nấu một ít nữa. Tư Cảnh Lâm lúc này mới nói:

"Anh còn chưa có ăn."

Lúc này đã hơn 6 giờ, nghe thấy anh nói còn chưa ăn, Nguyễn Miên Man lập tức nói: "Anh muốn ăn cái gì? Em hiện tại đi làm."

Tư Cảnh Lâm nghĩ cô giữa trưa buồn bán đã đủ vất vả, suy nghĩ chút nói: "Tối nay để anh làm cho em ăn đi."

"Dạ?" Nguyễn Miên Man nhìn về phía anh, "Anh biết nấu cơm?"

Cũng không phải cô nghĩ đàn ông không biết nấu cơm, rốt cuộc từ cổ đại cho tới hiện đại, đầu bếp khách sạn chiếm đa số vẫn là đàn ông. Chỉ là cảm thấy, bộ dáng tự phụ ưu nhã của anh, không giống như người sẽ xuống bếp.

"Anh chỉ biết một ít món Tây đơn giản." Tư Cảnh Lâm nói xong, thấy cô tựa hồ có điểm tò mò, giải thích nói, "Lúc trước ở nước ngoài du học vì để tiện học tập, chỉ biết làm một ít sandwich, bò bít tết..... mà Ý linh tinh."

"Vậy cũng rất lợi hại rồi." Nguyễn Miên Man khen.

Tuy rằng tự biết được trình độ bản thân, nhưng được cô khích lệ, Tư Cảnh Lâm vẫn là có chút vui vẻ: "Em muốn ăn cái gì, anh cho người đưa nguyên liệu nấu ăn tới."

Thấy anh hứng thú bồng bồng, Nguyễn Miên Man cũng không muốn làm mất hứng, suy nghĩ một chút liền nói: "Mì Ý đi."

"Được." Tư Cảnh Lâm gật đầu, lấy di động ra cho người đưa nguyên liệu lại đây.

Trong quá trình chờ đợi, Nguyễn Miên Man cầm lấy bút tiếp tục luyện chữ, Tư Cảnh Lâm thì đứng bên cạnh nhìn.

Bên ngoài mặt trời đã sắp khuất núi, đi ra ngoài chơi một buổi trưa mẻo béo khoác một thân rắng chiều đi vào trong tiệm. Giữa đầu nhìn thấy hai người đứng bên cạnh bàn, nó nhảy lên mấy cái, cũng đã đứng ở trên bàn.

Tư Cảnh Lâm thấy nó nhảy lên làm cái bàn lung lay một chút, thiếu chút nữa phá hỏng bức chữ của cô,

giơ tay xua xua nó ra chỗ khác. Mèo béo tròn sang bên cạnh một chút nhưng không đi xuống, lại là đem bảng chữ đẩy xuống đất.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, nhàn nhạt mà quét nó một cái, cúi người xuống nhặt. Dem bảng chữ mẫu nhật lên, anh vô tình phát hiện một tờ giấy kẹp ở trong quyển chữ mẫu.

Nhìn thấy mấy chữ "Thanh Thanh từ cảm" trên giấy, anh theo bản năng đem tờ giấy mở ra. Chờ phát hiện nội dung trên giấy quả nhiên như mình suy nghĩ, khóe môi anh không tự giác cong lên.

Nguyễn Miên Miên viết xong tờ giấy trên tay, quay đầu lại, thấy anh cầm tờ giấy cười đến xuân phong mãn diện, không khỏi thò lại gần nhìn. Chờ thấy câu thơ, trên mặt cô hơi nóng, gác bút xuống muốn đuổi tay đoạt lấy.

Tư Cảnh Lâm cầm tờ giấy giơ lên cao, một bên hỏi: "Đồng Đồng viết đẹp như vậy cũng không nói cho anh?" Anh lúc này nào còn có ổn trọng tự giữ như ngày thường, mặt mày đều là ý cười.

"Này, này chỉ là em luyện viết chơi chơi thôi." Nguyễn Miên Miên đối diện với hai mắt mỉm cười của anh, màu hồng trên mặt đã lan đến trên cổ, ngay sau đó lại đuổi người với tờ giấy trên tay anh.

Tư Cảnh Lâm đem tay giơ lên cao hơn làm cô với không tới rồi nói: "Viết rất khá, không cần luyện nữa, anh liền lấy bản chữ này đi."

"Không được." Nguyễn Miên Miên nói xong, lôi kéo cánh tay anh muốn đem giấy lấy về, lại bởi vì với không tới, nhẹ nhàng nhảy dựng lên.

Tư Cảnh Lâm khó có khi thấy đáng vẻ hoạt bát của cô, lại có chút hưởng thụ sự thân mật của cô, càng không muốn đem tờ giấy trả cho cô. Hai người một người không cho, một người một hai phải lấy được, lồi lồi kéo kéo, Nguyễn Miên Miên dưới chân lảo đảo một cái, trực tiếp đâm vào trong lòng anh, chóp mũi đụng vào vòm ngực rắn chắc của Tư Cảnh Lâm.

"A....."

Nghe được thanh âm kêu rên, mới vừa rồi còn đem tờ giấy trên tay như trên bàn lúc này lại tùy tay ném trên bàn, sau đó nâng mặt cô lên quan tâm hỏi: "Đụng vào chỗ nào? Có đau hay không?"

Nhìn thấy chóp mũi của cô hơi hơi có chút hồng, trong lòng Tư Cảnh Lâm có chút tự trách, cảm thấy vừa

rồi không nên trêu cô.

"Em không có việc gì." Đối diện với ánh mắt quan tâm lộ ra sự trách của anh, Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói.

Chỉ là lúc đầu đụng phải trong nháy mắt có điểm đau, hiện tại kỳ thật đã không còn cảm giác gì. Tư Cảnh Lâm lại là không yên tâm mà duỗi tay khẽ chạm cái mũi của cô một chút, xác định chỉ là hơi hồng thôi, lúc này mới yên lòng.

Hành động của anh, nháy mắt hai má Nguyễn Miên Miên liền đỏ lên, đôi lập như vậy, chút hồng trên chóp mũi thoạt nhìn không tính là cái gì so với khuôn mặt. Tư Cảnh Lâm nhìn thấy trên mặt cô dần dần đỏ ửng, vốn định buông tay xuống lại không tự giác dừng ở trên má cô.

Bị ngón tay anh khẽ vuốt trên má, hô hấp Nguyễn Miên Miên cứng lại, ngay sau đó tim đập càng lúc càng nhanh. Mới vừa rồi cái mũi bị đụng, mắt hạnh không tự giác dâng lên một chút hơi nước, hiện giờ lại mang theo vẻ mặt màu đỏ, rơi vào trong mắt Tư Cảnh Lâm, càng thêm cảm thấy cô gái trong lòng ngực thật chọc người triu mến, làm anh muốn.....

"Đông Đông." hắt hắt Tư Cảnh Lâm khẽ nhúc nhích, hạ giọng gọi cô một tiếng, mới thoảng áp xuống chút ý niệm trong lòng.

Nguyễn Miên Miên nghe được một tiếng gọi này, rút cuộc phản ứng lại, muốn rời khỏi trong lòng ngực anh, lại phát hiện không biết từ khi nào, thế nhưng anh đã duỗi tay ôm eo mình. "Anh buông em ra."

Nghe được thanh âm yếu ớt như muỗi kêu của cô, Tư Cảnh Lâm không những không buông ra, ngược lại vòng đôi tay lại, hoàn toàn đem người ôm vào trong lòng ngực.

Cảm giác thỏa mãn khi ôm người vào trong lòng làm Tư Cảnh Lâm mặt mày đều nhu hòa xuống, ngay sau đó đem cằm để ở trên vai cô, ở bên tai cô khấn cầu nói: "Đông Đông, chúng ta hiện tại liên kết giao có được không?"

Anh lúc này, không còn bộ dáng đạu mạc trầm ổn, thoạt nhìn giống như một người trẻ tuổi bình thường làm vào lưới tình, khát vọng người trong lòng nhận lời. Bất quá, trên thực tế tuổi tác anh vốn cũng không lớn, nếu không học nháy lớp, hiện tại cũng vừa mới tốt nghiệp đại học không bao lâu mà thôi.

Hơi thở nóng rực phun vào lỗ tai Nguyễn Miên Miên, vừa nóng vừa ngứa, cảm giác từ bên tai truyền khắp

toàn thân, lúc cô chạm một nhịp mới phản ứng lại anh đang nói cái gì, theo bản năng nói: "Không phải anh nói....." Chờ em thi đậu đại học rồi nói sao?

Lời cô còn chưa nói xong, Tư Cảnh Lâm liền mở miệng nói: "Xin lỗi, anh đã đánh giá quá cao bản thân. Bất quá, em đã thành niên, cũng không tính là yêu sớm, chúng ta hiện tại có thể kết giao, sau đó chờ em thi đậu đại học lại đính hôn, tốt nghiệp liền kết hôn."

Nguyễn Miên Miên thấy chính mình còn chưa có đáp ứng, anh đều nghĩ đến chuyện đính hôn, kết hôn, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt.

"Được không?" Thấy cô không nói lời nào, Tư Cảnh Lâm nhẹ lay động người trong lòng ngực một chút.

Nguyễn Miên Miên lại lần nữa phản ứng lại: "Anh buông em ra trước."

"Em đồng ý với anh trước, được không?" Tư Cảnh Lâm dùng cùi chỏ nhẹ cọ vào bả vai cô.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy hành vi này của anh cực kỳ giống bộ dáng làm nũng của Quà Quýt Nhỏ nhà mình, trong lúc nhất thời sự khẩn trương với vô thức trong lòng tiêu tán không ít.

Tư Cảnh Lâm dư quang nhìn thấy nụ cười nhạt trên mặt cô, cảm thấy rất hấp dẫn, nhất thời cũng không rảnh lo cái gọi là hình tượng, ôm càng chặt quần quýt si mê: "Đông Đông đồng ý với anh được không....."

"Được rồi, được rồi, anh buông em ra trước." Nguyễn Miên Miên vốn dĩ không phải không cảm giác gì với anh, bị anh nháo loạn một hồi như vậy, tức khắc nói.

"Em đồng ý rồi?" Tư Cảnh Lâm nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía cô, trong mắt lộ ra kinh hi.

Nguyễn Miên Miên đối diện với khuôn mặt lộ rõ sự vui mừng, thoạt nhìn một chút cũng không còn bộ dạng ớn trọng, dời đi tầm mắt, đỏ mặt nói: "Dạ."

Thấy cô thật sự đồng ý rồi, nháy mắt trong lòng Tư Cảnh Lâm như pháo hoa nổ tung, chỉ cảm thấy chưa từng có khoảnh khắc nào vui vẻ giống hiện tại. Cảm nhận được cảm xúc vui sướng của anh, trong lòng Nguyễn Miên Miên cũng có chút vui mừng.

"Đông Đông." Tư Cảnh Lâm thấy cô đồng ý xong liền thẹn thùng mà hơi rũ đầu xuống, nhẹ gọi một tiếng, khi cô theo bản năng ngẩng đầu liền cúi đầu phủ lên môi cô.

Nguyên bản chỉ là muốn khẽ hôn một cái, xác định đây là sự thật, nhưng mà đụng cánh môi mềm mại giống như cánh hoa của cô, anh lại có chút luyến tiếc rồi đi, nhẹ mút hai cái, thẳng đến khi cả khuôn mặt cô đều hồng rục, lúc này mới dừng lại.

Mặc dù biết, ở hiện đại, xác định quan hệ yêu đương, một nụ hôn nhẹ như vậy không đáng kể chút nào, Nguyễn Miên Miên vẫn mất nửa ngày chưa hồi phục lại tinh thần. Tư Cảnh Lâm vốn đang sợ cô không vui, không nghĩ tới nụ hôn kết thúc, cô đỏ mặt sừng sờ ở trong lòng ngực mình, thoát nhìn ngoan ngoãn lại chọc người triu mến, làm anh nhìn không được cúi đầu hôn nhẹ thêm mấy cái trên má cùng khóe môi cô.

Chờ Nguyễn Miên Miên phục hồi lại tinh thần, đồ ửng trên mặt nửa ngày cũng chưa tan hết. Tư Cảnh Lâm biết da mặt cô mỏng, cũng không làm thêm động tác dư thừa, nguyên liệu nấu ăn cũng vừa lúc được đưa tới, mang theo cô đi vào phòng bếp.

"Em ở chỗ này ngồi một lúc, rất nhanh anh liền làm xong." Tư Cảnh Lâm để cô ngồi ở vị trí chuyên dụng của mình trong phòng bếp, đem áo khoác cởi ra để ở một bên, đem tạp dề màu lam lúc trước từng mặc qua, bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Nguyễn Miên Miên còn chưa thoát ra khỏi sự thẹn thùng về chuyện thay đổi mối quan hệ của hai người, cũng không đi lên hỗ trợ. Tư Cảnh Lâm trước rửa sạch một đĩa trái cây đặt tới trước mặt cô, mới bắt đầu làm bữa tối.

Bên ngoài bầu trời đã có chút tối sầm, mới vừa rồi tiến vào bếp, Tư Cảnh Lâm liền thuận tay đem đèn mở ra. Dưới sắc màu ấm áp của ánh đèn, Nguyễn Miên Miên ngồi ở ghế trên nhìn thân ảnh bận rộn, tâm tình rốt cuộc chậm rãi bình phục lại.

Tư Cảnh Lâm là một người đàn ông thực ưu tú, không chỉ về sự nghiệp, trong sinh hoạt, anh đối với những người thân cận cũng rất săn sóc, cẩn thận, hơn nữa biết tôn trọng người khác.

Cùng anh ở chung, Nguyễn Miên Miên vẫn luôn cảm thấy thực thoải mái, có đôi khi thậm chí cảm thấy ngây ngốc bên nhau, so với ở một mình càng tự tại hơn. Nguyễn Miên Miên nghĩ, nếu tương lai cùng nhau dắt tay đi qua nửa đời người, cảm giác hẳn là không tệ.

Tư Cảnh Lâm đem mì Ý vào trong nồi, du quang nhìn thoáng qua bên cạnh, thấy cô một tay nâng mặt, trên mặt mang theo chút tươi cười ngọt ngào, khóe môi cũng cong lên theo.

Chờ trong phòng bếp bắt đầu bay ra mùi hương, một lát sau, bữa tối đã chuẩn bị xong. Trừ bỏ món mì Ý cô muốn ăn, Tư Cảnh Lâm còn chiên hai khối bò bít tết, mặt khác còn nấu một bát canh nầm hải sản.

Trong tiệm cái bàn đã được trải khăn, lúc này đem bữa tối ra, nếu là có thêm một bó hoa tươi cùng ngon nết, liền cảm giác bữa tối dưới ánh nến.

"Thoạt nhìn thực không tồi." Nguyễn Miên Miên nhìn bữa tối trên bàn, thấy bò bít tết bên cạnh anh còn cố ý cắt chút cà chua cùng bông cải xanh trình bày, cười khen.

"Vậy em ăn nhiều một chút." Tư Cảnh Lâm nói xong, đem mì Ý đặt tới trước mặt cô, chính mình cầm lấy dao nĩa cắt bò bít tết cho cô.

Nước sốt bò bít tết cùng mì Ý đều có sẵn, anh chỉ nấu mì, chiên bò bít tết một chút liền xong, không thể có chuyện khó ăn.

Nguyễn Miên Miên cầm lấy chiếc đũa ném một miếng mì Ý, dưới ánh mắt chờ mong của anh nói: "Ăn ngon."

"Nếu thích lần sau anh lại làm cho em ăn." Tư Cảnh Lâm nói xong, tốc độ cắt bò bít tết nhanh hơn, đưa đến trước mặt cô.

Nguyễn Miên Miên cũng lười đổi nĩa, trực tiếp dùng đôi đũa kẹp lên một khối đưa vào trong miệng. Sốt ớt đen hàm tiền nồng đậm, bò bít tết rất mềm, chính thể ăn vào thực không tồi.

"Bò bít tết cũng rất ngon." Nguyễn Miên Miên nói xong, thấy anh lại vội vàng múc canh cho mình, bản thân một ngụm cũng chưa ăn, nhìn không được kẹp lên một khối bò bít tết đưa qua.

Tư Cảnh Lâm ánh mắt hơi lạng, há mồm ăn xong khối bò bít tết, cảm thấy đây đại khái chính là bò bít tết ngon nhất trên đời.

"Anh cũng nhanh ăn đi." Nguyễn Miên Miên vốn dĩ không cảm thấy có cái gì, rốt cuộc lúc trước cũng không ít lần anh bón cho mình, bị anh nhìn như vậy, tức khắc ngưng ngưng, gục đầu xuống bắt đầu chuyên tâm ăn cơm.

"Miêu ô ~" Quá Quýt Nhỏ thấy bọn họ từ phòng bếp đi ra, vẫn luôn ngồi xổm bên cạnh chậu cơm của mình chờ, chờ tới bây giờ, rốt cuộc nhìn không được, đi đến bên cạnh bàn kêu lên.

Chương 149

Editor: Thienyetkomanhine

Nguyễn Miên Mân nghe tiếng quay đầu lại, liền thấy đôi mắt mèo ướt đẫm, phát hiện thế nhưng quên chuẩn bị bữa tối cho nó, tức khắc áy náy: "Xin lỗi Quà Quýt Nhỏ, chị lấy đồ ăn cho em đây."

Cô rút lời, Tư Cảnh Lâm trực tiếp đứng dậy nói: "Để anh đi."

Anh đi, Nguyễn Miên Mân liền không động, mà là trấn an mèo béo đã nhảy lên trên ghế nhìn chằm chằm bò bít tết trên bàn: "Ngoan a, cái này em không thể ăn, anh Cảnh Lâm đã đi lấy đồ ăn cho em....."

Khi nói chuyện, Tư Cảnh Lâm đã cầm đồ ăn từ nhà kho đi ra.

"Nó buổi sáng đã ăn đồ hộp rồi." Nguyễn Miên Mân thấy anh lấy thức ăn mèo nhập khẩu miêu anh mua lúc trước, nhắc nhở.

Tư Cảnh Lâm nói: "Hôm nay là ngày lạnh, cho nó thêm cơm."

Nguyễn Miên Mân nghe vậy, lập tức minh bạch anh ám chỉ cái gì, trên mặt ửng đỏ, không nói cái gì nữa.

Trừ bỏ thức ăn và đồ ăn vặt cho mèo mà cô làm, mèo béo yêu nhất chính là loại đồ hộp nhập khẩu này, nghe được thanh âm anh mở nắp hộp, lập tức từ ghế trên nhảy xuống. Kế tiếp, hai người một mèo đều chuyên tâm ăn cơm, nhà chính tràn đầy hơi thở an tĩnh mà ấm áp.

Ấn xong bữa tối sau, trời hoàn toàn tối đen. Hai người cùng xem TV, thấy anh còn chưa định rời đi, Nguyễn Miên Mân đi vào phòng bếp cầm một ít đậu phộng nấu nước muối ra. Để tối hiện tại đậu phộng nấu nước muối đã đặc biệt ngon, ăn lên càng thêm giòn nộn ngon miệng.

Nếu là chỉ có một mình cô, lúc này cô sẽ đi rửa mặt, sau đó ngồi ở trên giường đọc tiểu thuyết hoặc là chơi

đi động.

Hiện tại sao. Nguyễn Miên Man liếc anh một cái, đề nghị nói: "Anh muốn chơi hai ván cờ không?"

Tư Cảnh Lâm tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Phía trước hai người cùng chơi cờ tướng, ngày hôm sau Tư Cảnh Lâm liền tặng một bộ cờ tướng cho cô, cho nên hiện tại không cần dùng đi động chơi.

Đem cờ tướng dọn xong, Tư Cảnh Lâm tâm niệm vừa động, bỗng nhiên mở miệng nói: "Muốn chơi có thường hay không?"

Nguyễn Miên Man liếc anh một cái, không cần nghĩ ngợi lúc đầu: "Không cần."

Lúc trước bọn họ đã chơi nhiều như vậy, mười ván Nguyễn Miên Man mới miễn cưỡng có thể thắng một hai ván, tự biết là không thể so với anh.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ.

Hẻm Hồ Lo có nhiều vườn rau nhỏ, ban đêm mùa hè, tiếng ếch kêu, tiếng côn trùng vang lên hết đợt này đến đợt khác. Tâm tình không tốt, nghe loại thanh âm này chỉ cảm thấy bực bội, nhưng tâm tình không tồi, loại thanh âm này đều trở nên dễ nghe hơn.

Hai người ngồi ở cửa, ăn đậu phộng nấu nước muối chơi cờ, ngẫu nhiên hưởng thụ một trận gió mát từ ngoài cửa thổi vào, biểu tình đều thập phần thả lỏng.

Lúc bọn họ vừa mới bắt đầu chơi cờ, mèo béo còn tò mò tiến đến bên cạnh, ngay từ đầu muốn sờ bàn cờ, quân cờ, sau lại lại lặng lẽ sờ đậu phộng nấu nước muối, bị ngăn trở vài lần, đại khái là cảm thấy không thú vị, nhanh như chớp chạy đến ngoài cửa chơi.

"Anh đã sớm chờ em đi bước này đi." Lại lần nữa làm vào bẫy rập anh xếp sẵn, bị anh ăn luôn con "Mã", Nguyễn Miên Man nhìn không được nói.

Tư Cảnh Lâm giơ tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô một cái, nhắc nhở nói: "Đừng chỉ luôn chú ý bên phía mình, xem cả ván cờ, tự hỏi mỗi bước tiếp theo đối phương định đi con gì."

Nguyễn Miên Man gật gật đầu, kế tiếp tốc độ hạ cờ chậm hơn một ít. Một ván cờ còn chưa có chơi xong, đi động của cô bỗng nhiên vang lên.

Muốn như vậy ai còn gọi điện? Nguyễn Miên Miên khó hiểu, đặt xuống quần cò thuận tay tiếp điện thoại.

"Nguyễn Miên Miên mà thật quá đáng....."

Điện thoại vừa tiếp, cô còn chưa kịp "Alo" một tiếng, đầu bên kia đã truyền đến giọng nữ tức giận.

Đối phương nói quá nhanh, Nguyễn Miên Miên trừ bỏ câu đầu tiên còn nghe được, về sau một câu cũng không nghe rõ.

Thấy cô cầm di động ngây ngốc, Tư Cảnh Lâm hỏi một câu, biết được cô không biết đối phương là ai, duỗi tay nói: "Đề anh."

Nguyễn Miên Miên không nghĩ nhiều, trực tiếp đem điện thoại giao cho anh.

"Xin hỏi là ai?"

Không biết là ngữ khí cùng khí thế của anh có thể áp người hay là nguyên nhân khác, nhàn nhạt một câu, người bên kia đi động tức khắc yên tĩnh lại, hai giây sau hỏi: "Cậu là ai?"

Tư Cảnh Lâm không trả lời, ngược lại dăm ba câu liền nắm giữ quyền chủ động của câu chuyện, thực mau biết rõ thân phận đối phương, cùng với nguyên nhân gọi điện thoại tới.

"Tôi lần trước đã nhắc nhở qua chồng bà, quản tốt cả nhà mấy người, không cần tôi quấy rầy cô ấy, hy vọng đây là lần cuối cùng." Tư Cảnh Lâm nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

"Là người Phùng gia? Bà ấy gọi điện thoại tới làm cái gì?" Tiếp nhận lại điện thoại, Nguyễn Miên Miên hiểu kỳ hỏi.

Tư Cảnh Lâm hạ xuống một nước cờ rồi nói: "Chồng bà ta ra giá trả gấp mười lần để mua tôm hùm đất trong tiệm từ tay người khác, kết quả nhận được đồ lại không chịu trả giá đã thương lượng, chỉ chịu trả giá gốc, cuối cùng cùng người khác đánh nhau, vào đồn cảnh sát."

Tư Cảnh Lâm mới vừa rồi không hỏi, thấy cô tò mò, vì thế nói: "Ngày mai anh cho người điều tra."

"Không cần, chỉ là cảm thấy không biết phải nói gì với hai người bọn họ, cũng không cần quan tâm chuyện

nhà bọn họ." Nghĩ đến nguyên thân lúc trước đi tới Phùng gia, hai vợ chồng này một chút bộ dáng trưởng bối đều không có, một người liều mạng sai sử "cô" làm việc, một người nói chuyện không dùng đầu óc, Nguyễn Miên Miên nói.

Tuy rằng Nguyễn Miên Miên nói không quan tâm sự tình của Phùng gia, nhưng Tư Cảnh Lâm từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc rời đi, vẫn là thuận tiện cho người đi tra xét một chút. Chút chuyện này với anh mà nói, vẫn là rất đơn giản, đem đó liền biết toàn bộ câu chuyện.

Đơn giản mà nói, chính là con dâu Phùng gia, Lưu Tú Phương, muốn dùng tôm hùm đất của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tạo quan hệ với lãnh đạo, hy vọng có cơ hội thăng chức.

Chồng bà ta từ lần trước bị Tư Cảnh Lâm cảnh cáo, không dám đến trong tiệm, thứ tự đặt mấy ngày mà không được, liền tới Tieba thành phố đăng tin, nói ra giá gấp mười lần mua tôm hùm đất tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Kết quả thật sự có khách hàng cướp được tôm hùm đất bởi vì đang thiếu tiền, do dự mãi cuối cùng động tâm. Vốn dĩ cũng chính là chuyện mua bán người tình ta nguyện, cổ tình Phùng lão tam người này lại chơi xấu không muốn trả giá gấp mười lần thì thôi, người ta không bán nữa, giữ lại chính mình ăn.

Hắn không muốn đưa nhiều tiền, còn một hai phải cần tôm hùm đất không bỏ, liền có điểm khinh người quá đáng, hai bên tranh chấp hai câu rồi đánh nhau, người nọ bị Phùng lão tam đánh vào bệnh viện, Phùng lão tam bị tóm vào cục cảnh sát.

Lưu Tú Phương biết chuyện từ đầu đến cuối, không nghĩ chồng mình có vấn đề, lại đổ lên đầu Nguyễn Miên Miên, cảm thấy đều là do đùa cháu gái này không chịu cho mặt mũi mới có thể dẫn tới chuyện này.

Bà ta gọi điện thoại tới, là định giáo huấn cô cháu gái này vài câu, sau đó để nó lấy tiền ra bồi thường viện phí cho người ta, rồi đem chồng mình bảo lãnh ra.

Tư Cảnh Lâm biết rõ sự tình, đặc biệt là biết người bị Phùng lão tam đánh đến bây giờ còn chưa có tỉnh, khả năng sẽ lưu lại di chứng, đến lúc đó sợ là muốn bồi không ít tiền, đoán được người Phùng gia có khả năng sẽ lại đến tìm Nguyễn Miên Miên.

Biết cô hiện giờ không muốn quan tâm tới người Phùng gia, Tư Cảnh Lâm gọi điện thoại phân phó vài câu cho trợ lý Tôn. Tôn trợ lý nhận được điện thoại, cũng không trì hoãn, lập tức liên hệ ông chủ công ty của Lưu Tú Phương.

Ông chủ công ty nhỏ, nửa đêm nhận được điện thoại của trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Bách Xuyên, kinh hi đan xen, đồng thời lại có điểm lo lắng. Chờ biết được chỉ là báo hấn chân chính một nhân viên trong công ty, hấn yên lòng, không nói hai lời liền đồng ý, tỏ vẻ nhất định sẽ đem sự tình giải quyết tốt.

Phùng gia hiện giờ chỉ có một mình Lưu Tú phương đi làm kiếm tiền, cho nên mặc dù Phùng lão tam còn trong cục cảnh sát chưa ra, bà vẫn phải đi làm theo lẽ thường.

Trên đường tới công ty, bà nhớ lại cuộc điện thoại tối hôm qua, cảm thấy người đàn ông bên cạnh đưa cháu gái kia, nghe thanh âm liền rất không dễ chọc, nói không chừng là người có bản lĩnh. Cảm thấy có lẽ có thể tìm bọn họ hỗ trợ ra tiền hoặc là xuất lực để bảo lãnh chồng mình ra, Lưu Tú Phương quyết định chờ tan tầm tự mình đi một chuyến tới tiệm cơm chiến Hạnh Phúc.

Còn chuyện người đàn ông tối hôm qua nói cái gì "Không cần quấy rầy cô ấy", nghĩ ông chồng nhà mình dù sao cũng là chú ruột của Nguyễn Miên Miên, hai người đều chảy dòng máu Phùng gia, đánh gãy xương còn hợp với gân, cho nên Lưu Tú Phương cũng không có để ở trong lòng.

Bà nghĩ rất tốt, nhưng mà chờ đến công ty, bị ông chủ gọi vào văn phòng, lời nói đối phương lại nháy mắt đánh vỡ vọng tưởng của bà.

"..... Tôi liền không nói nhiều, cô cũng là nhân viên lâu năm của công ty, dù không vì chính mình, cũng phải nghĩ cho công ty một chút, vị kia nếu không cao hứng, bóp chết công ty chúng ta cũng đơn giản như bóp chết một con kiến thôi." Nếu không phải đối phương không có ý tứ muốn đuổi việc, ông chủ hận không thể trực tiếp đem nhân viên phiền toái như vậy đuổi khỏi công ty.

Tuy rằng ông chủ không nói cụ thể thân phận của đối phương, nhưng nghe khẩu khí kính sợ của hấn, có thể đoán được đối phương thật sự rất lợi hại.

Lưu Tú Phương không nghĩ tới, đưa cháu gái chết tiết kia thế nhưng có thể quen biết người lợi hại như vậy, đồng thời trong lòng thập phần tức giận, cảm thấy nó phát đạt liền không nhận người thân, thế nhưng còn cho người cảnh cáo bọn họ không được tới tìm nó.

Nhưng mặc dù tức giận, lời nói ông chủ bà cũng không dám không nghe, rốt cuộc công việc này bà còn muốn tiếp tục làm.

"Tôi nhớ kỹ, ông chủ ngài yên tâm."

Nên nói cũng đã nói, ông chủ vẫy vẫy tay để bà rời đi: "Nhớ kỹ là tốt, cô đi xuống đi, làm việc cho tốt."

Lưu Tú Phương từ văn phòng đi ra, nghĩ đến đứa cháu gái đã từng ngoan ngoãn nghe lời, làm gì cũng không dám cãi nửa lời, hiện tại thế nhưng trở mặt không quen biết, rất muốn lại gọi điện thoại qua, hỏi nó một chút đến tột cùng là có ý tứ gì. Có thể nghĩ đến ông chủ mới vừa rồi ngầm có ý cảnh cáo nhắc nhở, cuối cùng vẫn là không dám gọi điện.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.Nguyễn Miên Miên cũng không biết, Tư Cảnh Lâm đã thay mình giải quyết một chuyện phiền toái có khả năng sẽ xảy ra.

Ngày hôm qua cùng anh xác định quan hệ, buổi tối, cô một mình nằm ở trên giường, bỗng nhiên có chút ngủ không được.Buổi sáng hôm sau, cô khó có khi thức dậy muộn hơn so với ngày thường, xuống lầu đã hơn 7 giờ.

Đi toilet rửa mặt xong, Nguyễn Miên Miên trước đem cửa chính trong tiệm mở ra để thông gió.Mới vừa mở cửa ra, cô liền nhìn thấy cách đó không xa dưới cây đào, bóng dáng "trường thân hạc lập".

Từ trước đoạn thời gian bắt đầu, anh thường xuyên tới trong tiệm ăn bữa sáng, bất quá đều là đợi cô mở cửa hàng mới tới, sớm như vậy đã tới vẫn là hiếm thấy.Nguyễn Miên Miên đang chuẩn bị gọi anh, anh như có cảm giác mà xoay người lại.

Ánh mắt đầu tiên Nguyễn Miên Miên đã chú ý tới bó hoa hồng đỏ tươi ướt át trên tay anh, không cần đoán cũng biết là tặng cho mình, trong lòng có chút ngọt, lại bỗng dưng có chút khẩn trương.

Người đàn ông một thân tây trang tối màu ôm bó hoa hồng đỏ trong lòng ngực bước từng bước về phía cô, khuôn mặt tuấn lãng mang theo tươi cười nhàn nhạt, thoạt nhìn tự phụ mà ưu nhã.

"Sao hôm nay anh sớm như vậy?" Lúc anh đến gần, Nguyễn Miên Miên không biết nói gì, tìm chuyện để nói.

"Muốn thấy em sớm một chút." Tư Cảnh Lâm nói xong, đem hoa trong tay đưa cho cô.

Mùi hương hoa hồng thập phần hợp lòng người, Nguyễn Miên Miên nhận lấy, theo bản năng cúi đầu nhẹ ngửi một cái, khóe môi không tự giác cong lên.Nắng sớm mùa hạ, Tư Cảnh Lâm thấy một màn như vậy, trong lòng khẽ nhúc nhích.

"Thật đẹp, cảm ơn anh." Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu nhìn về phía anh.

"Em thích thì tốt." Tư Cảnh Lâm giờ tay sờ sờ đầu cô nói.

Nguyễn Miên Miên ôm hoa dẫn anh vào trong, một bên hỏi: "Bữa sáng anh muốn ăn cái gì?"

"Anh mang theo bữa sáng cho em, chỉ là không biết hợp khẩu vị em không." Tư Cảnh Lâm giờ một cái túi giấy lên nói.

Nguyễn Miên Miên nghĩ đến bữa tối ngày hôm qua, suy đoán nói: "Anh làm sao?"

"Ừm." Tư Cảnh Lâm thấy cô có hứng thú, đem bữa sáng trong túi giấy ra. Có sandwich, sữa bò, trứng gà còn có một hộp salad hoa quả.

Nguyễn Miên Miên đem bó hoa trong tay cẩn thận đặt tới trên bàn bên cạnh, duỗi tay cầm lấy một cái sandwich. Nhìn thấy bên trong thịt, trứng, rau dưa cái gì cần có đều có, cô nhin không được nói: "Nguyên liệu bên trong rất phong phú."

Chương 150

Editor: Thienyetkomanhine

"Ném thử xem có hợp khẩu vị không." Tư Cảnh Lâm đem sữa bò mở ra đặt tới trong tầm tay cô rồi nói.

Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, thử cắn một miếng. Dùng mỡ vàng chiên quá làm vỏ xốp giòn mang theo một mùi thơm dễ chịu, bên trong thịt bò rất mềm mịn, trứng gà chiên thật sự thơm, mà rau cùng tương salad trung hoà cảm giác dầu mỡ, ăn lên mỹ vị lại ngon miệng.

"Thật không tồi." Một miếng nuốt xuống, Nguyễn Miên Miên vươn ngón tay cái khen nói.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, biểu tình lộ ra điểm sung sướng cùng thỏa mãn.

Người thích nấu cơm, ngẫu nhiên cũng muốn trộm lưỡi một chút. Tối hôm qua cùng sáng nay đều không cần động thủ cũng có cơm ăn, tâm tình Nguyễn Miên Miên rất không tồi, cũng không bắt bẻ sandwich trứng gà cùng thịt có vấn đề về độ lửa, từng ngậm từng ngậm ăn thật sự ngon lành.

Xem cô ăn ngon như vậy, Tư Cảnh Lâm cũng muốn ăn, một bên đưa sữa bò qua cho cô uống một ngụm, một bên cầm lấy một cái sandwich khác lên ăn.

Cùng cô ăn xong bữa sáng, Tư Cảnh Lâm mặc dù không muốn, vẫn phải đến công ty. Nguyễn Miên Miên tản bộ đưa anh đến đầu hẻm nhỏ, phất tay tạm biệt.

Tiền anh đi, Nguyễn Miên Miên trở lại trong tiệm, nâng lên bó hoa hồng kia ngắm kỹ một lần, lấy ra đi động chụp không ít ảnh, ngay sau đó lại tìm được một bình hoa từ trong nhà kho ra.

Dem bình hoa rửa sạch sẽ, bó để cắm hoa vào trong, Nguyễn Miên Miên chuẩn bị đặt ở trong phòng bếp trước, chính là mới vừa tìm vị trí, lại nghĩ đến chuyện khói dầu, vì thế lại lấy ra đặt ở trong tiệm.

Đặt ở ngăn tủ dựa tường trong tiệm một hời, nghĩ đến ban ngày tiệm người nhiều ra ra vào vào, lại sợ bình hoa bị người không cẩn thận đụng vào Nguyễn Miên Miên cuối cùng vẫn là đem bình hoa để trong phòng ngủ trên lầu.

Hoa hồng tươi đẹp đặt vào trong phòng, trong phòng tức khắc thêm một không ít màu sắc cùng hương thơm. Cô đứng ở án thư thưởng thức một hời, lúc này mới xuống lầu lần nữa.

"Cô chủ, hôm nay có chuyện gì vui sao?" Chu Linh đến trong tiệm, thấy cô thoạt nhìn có loại cảm giác người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, nhin không được hỏi.

Nguyễn Miên Miên không đáp mà hỏi lại: "Sao chị hỏi như vậy?"

"Em thoạt nhìn giống như rất vui vẻ, mặt mày đều mang theo tươi cười." Chu Linh một bên bận rộn việc trên tay một bên nói.

Rõ ràng như vậy sao? Nguyễn Miên Miên theo bản năng duỗi tay sờ sờ hai mắt của mình.

Thấy cô không nói lời nào, Chu Linh cũng không có hỏi lại, phát hiện rau dưa trong tiệm thiếu một chút, cùng cô nói một tiếng, liền đi vườn rau của mấy nhà trong ngõ nhỏ mua một chút trở về.

Gần đến 10 giờ, Triệu Hữu Vi bỗng nhiên đi vào trong tiệm. Nguyễn Miên Miên vốn dĩ cho rằng hẳn lại đây là lại muốn đặt yến tiệc, không nghĩ tới, hẳn thế nhưng là tới đây bàn chuyện hợp tác.

"Hợp tác?" Nguyễn Miên Miên suy nghĩ không rõ bọn họ có cái gì có thể hợp tác.

Triệu Hữu Vi gật đầu nói: "Đúng vậy. Tôi cảm thấy cô muối củ cải nhỏ hương vị thật sự quá tốt, nếu mở cái xưởng, khẳng định có thể kiếm tiền, hơn nữa, chúng ta hai hợp tác, cô chỉ cần ra phối phương là được, tài chính cùng các vấn đề khác toàn bộ không cần phải xen vào, kiếm được tiền chúng ta chia đôi."

Tuổi tác hẳn cũng không nhỏ, người trong nhà gần đây đều muốn để hẳn tới trong công ty gia đình đi làm, nhưng hẳn cũng không phải rất vui vẻ.

Bản trước cùng đám bạn gặm củ cải nhỏ cô làm, có người bạn thuận miệng nói, bà chủ có tay nghề này, hà tất vất vả mở cửa hàng như vậy, hoàn toàn có thể mở cái xưởng làm loại củ cải nhỏ này, mặc dù làm bằng máy móc hương vị sẽ kém một chút, cũng khẳng định có rất nhiều người nguyện ý mua.

Người nói vô tình, người nghe có tâm.

Bản thân Triệu Hữu Vi rất thích ăn loại củ cải nhỏ này, bảy tám củ vào một hộp, hẳn có thể một hơi ăn sạch, nghe được lời này, tức khắc cảm thấy đây là một công đôi việc quả là một ý kiến hay, có thể bảo đảm mình có củ cải nhỏ ăn không hết, lại có thể dùng công việc này lấp kín miệng người nhà. Nghĩ là làm, cho nên hẳn lập tức liền chạy tới cùng Nguyễn Miên Miên thương lượng.

Chỉ dùng cái phối phương, chuyện gì cũng mặc kệ là có thể nhận một nửa tiền lời, mặc dù Nguyễn Miên Miên không hiểu chuyện làm ăn, cũng biết điều kiện này thực rất hời.

Bất quá, cô không hiểu lắm: "Dựa vào chuyện mở xưởng này có thể kiếm được tiền sao?"

"Khả năng có thể kiếm tiền, chỉ là chuyện kiếm nhiều kiếm ít mà thôi, đương nhiên, chủ yếu tôi cũng là muốn tìm chuyện để làm, thuận tiện làm cho nhiều người có thể nếm thử củ cải nhỏ ăn ngon như vậy."
Triệu Hữu Vi nói.

Đầu bếp trừ bỏ hương thụ quá trình nấu ăn, cũng hưởng thụ thực khách ăn món mình cảm thấy yêu thích và được tán thưởng. Một cái phối phương ướp củ cải nhỏ mà thôi, Nguyễn Miên Miên cũng không phải thực để ở trong lòng, nghe được lời này của hẳn, trong lòng đã đồng ý rồi.

"Có thể hợp tác, bất quá không cần chia đôi, ba – bảy là tốt rồi."

"Tôi ba, cô bảy?"

"Sao có thể!" Nguyễn Miên Miên bật cười, cảm thấy mình ở trong mắt hẳn chẳng lẽ lại lòng dạ hiểm độc như vậy, "Là tôi ba, anh bảy."

"Đừng, tôi cảm thấy chia đôi khá tốt, chia cũng dễ chia."

Nguyễn Miên Miên không muốn chiếm tiện nghi của hẳn, Triệu Hữu Vi lại cảm thấy phối phương của cô đáng giá, cuối cùng, hai người đều thoái lui một bước, biến thành chia bốn – sáu.

"Vậy quyết định như thế đi, tôi đi thảo hợp đồng tìm nhà xưởng đây."

"Được, có yêu cầu gì cần tôi làm, anh cũng không cần khách khí."

Cùng cô thảo luận tốt, Triệu Hữu Vi háp tấp chạy lấy người, trước khi rời đi, còn không quên từ trong tiệm đóng gói không ít củ cải nhỏ cùng đậu phộng nấu nước muối đi.

Buổi trưa cùng ngày, Tư Cảnh Lâm lại đây ăn cơm, Nguyễn Miên Man đem việc này nói với anh. Tư Cảnh Lâm nói: "Nếu em muốn, chúng ta có thể tự mình mở xưởng."

"Anh ta không đề cập tới em căn bản không nghĩ tới cái này, lại nói đã đồng ý với người ta rồi." Nguyễn Miên Man nói.

Tư Cảnh Lâm thấy cô không có ý định tự mình mở xưởng, liền nói: "Chờ ký hợp đồng, nói một tiếng với anh."

"Vâng." Nguyễn Miên Man không hiểu chuyện hợp đồng linh tinh, anh nguyên ý hỗ trợ, tự nhiên cô không có đạo lý cự tuyệt.

Lại qua mấy ngày, Triệu Hữu Vi còn chưa tìm cô ký hợp đồng, trong tiệm đã bắt đầu bán đậu phộng nấu nước muối.

Vốn Nguyễn Miên Man không định bán đậu phộng nấu nước muối, rốt cuộc hiện tại cũng không thiếu tiền, không cần thiết đem mình quá mệt mỏi. Nhưng mà, khách hàng trong tiệm cũng không biết như thế nào lại biết cô làm đậu phộng nấu nước muối, sôi nổi ở khu bình luận la lối, khóc lóc, lãn lộn, bán nhanh.

【là sơn: Bà chủ nhỏ không yêu tôi sao? Thế nhưng trộm ăn đậu phộng nấu nước muối không mang theo tôi, ô ô.....】

Tôi khi nào từng yêu bạn?

【cái thứ: Bà chủ, tôi biết cô làm đậu phộng nấu nước muối, cô có bán linh làm đậu phộng nấu nước muối, thì có bán linh cho lên thực đơn, đừng tránh ở cửa hàng ăn một mình, hừ hừ! Cô có bán linh làm đậu phộng nấu nước muối, thì có bán linh.....】

Cho nên bạn làm sao mà biết được?

【6 ngày: Mùa hè sao có thể thiếu đậu phộng nấu nước muối được? Bà chủ, cho đưa nhỏ một mùa hè hoàn chỉnh đi, mau cho lên thực đơn đi!】

Món ăn không thể thiếu trong mùa hè cũng quá nhiều đi.

【o6: Khi còn nhỏ trong nhà rất nghèo, đĩa nhỏ nhà bên cạnh có đậu phộng nấu nước muối ăn, tôi chỉ có thể đứng ngửi, sau khi lớn lên, rớt cuộc kiếm được tiền, lại rớt cuộc không tìm thấy đậu phộng nấu nước muối trong truyền thuyết, bà chủ, cầu xin cô bán đậu phộng nấu nước muối một chút cho tôi, làm tôi biết đậu phộng nấu nước muối đến tột cùng là cái hương vị gì đi! 】

Nhìn thấy hai câu trước, Nguyễn Miên Miên thiếu chút nữa tin, nhìn đến phía sau, liền minh bạch, đây lại là kịch bán bán thảm. Cô bật cười lắc đầu, nhin không được phản hồi——

【 Chủ tiệm phản hồi: Đậu phộng nấu nước muối vị giòn nộn, hàm tiền ngon miệng, ăn xong miệng đầy dư hương, dư vị vô cùng. 】

Bình luận này của cô, lập tức chọc rất nhiều khách hàng mới, cũ.

【o6: Trời ơi! Bà chủ đã thay đổi, cô không còn là cô gái đơn thuần , dễ lừa dối (hoa rớt) nữa! 】

【kl: Bà chủ sao lại học hư! Làm tôi đau lòng quá, cần một hộp đậu phộng nấu nước muối mới có thể ổn lại. 】

【nx: Bà chủ sao lại học hư! Làm tôi đau lòng quá, cần hai hộp đậu phộng nấu nước muối mới có thể ổn lại. 】

【hq: Bà chủ sao lại học hư! Làm tôi đau lòng quá, cần ba hộp đậu phộng nấu nước muối mới có thể ổn lại. 】

【js: Bà chủ sao lại học hư! Làm tôi đau lòng quá, cần hai mươi hộp đậu phộng nấu nước muối mới có thể ổn lại. 】

Nguyễn Miên Miên bị bọn họ spam chọc cười, lại lần nữa trả lời——

【 Chủ tiệm phản hồi: Hai mươi hộp không có, hai mươi viên cần hay không? 】

【 thiên 3: Đừng nói hai mươi viên, hai viên tôi cũng muốn. 】

【4b: Đừng nói hai mươi viên, chính là hai viên đậu phộng tôi cũng muốn. 】

【*hạ: Đó là mấy người thôi, bà chủ nể mặt, cho tôi 200 viên được không?*】

【*5 còn: Ủây mặt bạn to lắm hả.*】

Lúc này, Nguyễn Miên Man vẫn không định bán đậu phộng nấu nước muối, chỉ là hai ngày này, cho mỗi phần cơm hộp tặng một hộp nhỏ khoảng hai mươi đậu phộng nấu nước muối.

Thu được tặng phẩm khách hàng thập phần vui vẻ nhấm nháp, phát hiện bà chủ làm đậu phộng nấu nước muối, hương vị giòn nộn, hàm tiền tư vị, so với bọn hăn tưởng tượng còn muốn ngon hơn.

Đều là người không biết thỏa mãn, ném qua, bọn họ càng thêm trát tâm cào gan muốn ăn cho đã ghiền, vì thế bắt đầu một vòng la lối khóc lóc, lăn lộn, bán manh mới, hơn nữa tạo ra rất nhiều cách thức bán manh các kiểu.

Cái này cũng chưa xong, bọn họ thậm chí còn ở phần ghi chú đặt đơn cầu cô mau bán đậu phộng nấu nước muối. Nguyễn Miên Man thật sự không có biện pháp với bọn họ, chỉ có thể đồng ý, bất quá cũng nói rõ trong tiệm mỗi ngày chỉ nấu một nồi to, bán hết liền không có.

Đậu phộng của nhà chú Phùng phẩm chất không tồi, một chuyện không phiền hai người, Nguyễn Miên Man quyết định xong, điện thoại liên hệ chú mau đưa tới một đợt đậu phộng mới tới.

Chỉ dựa vào cửa tiệm nhà cô, liền giúp chú Phùng đem đậu phộng khô năm trước còn lại bán đi rất nhiều, trong lòng chú Phùng rất cảm kích cô, nhận được điện thoại, không nói hai lời liền lái xe lại đây, thuận tiện lại cho cô ít ngọt còn.

Lúc này đây ngọt còn tương đối nhiều, Nguyễn Miên Man còn cố ý để lại một chút cho Tư Cảnh Lâm nếm thử.

Hai người xác định quan hệ, trừ bỏ Tư Cảnh Lâm ngẫu nhiên sẽ làm với cô ít động tác thân mật như sờ mặt, dắt tay, cùng trước kia cũng không quá khác, người xung quanh hoàn toàn không phát hiện quan hệ bọn họ đã thay đổi.

"Ăn ngon không?" Nguyễn Miên Man đem ngọt còn đưa cho anh ăn rồi hỏi.

"Ăn ngon." Thử cô đưa, dù là một cái màn thầu không, đối với Tư Cảnh Lâm đều là mỹ vị, càng đừng nói

ngọt còn là thức ăn cũng chưa từng ăn qua, khá mới mẻ.

Nguyễn Miên Miên thấy anh ăn ngọt còn vẫn có thể ăn với tư thái ưu nhã như cũ, cười hỏi: "Anh đoán đây là cái gì?"

Tư Cảnh Lâm cũng không phải là người không biết phân biệt ngũ cốc, tuy rằng chưa ăn qua, nhưng vẫn là biết trong tay là cái gì.

Bất quá, anh không trực tiếp trả lời, lại cắn một ngúm vô cùng ngọt ngào rồi hỏi lại: "Đoán được có gì tốt không?"

Nguyễn Miên Miên tùy tay lấy một hộp đậu phộng nấu nước muối đã đóng gói sẵn: "Đoán đúng rồi khen thưởng anh một hộp đậu phộng."

Tư Cảnh Lâm cũng không ngại cô nói có lệ, tiếp nhận hộp đậu phộng nói: "Đây là cao lương ngọt, rất nhiều địa phương lại gọi là ngọt còn."

Thời gian ăn cơm là thời điểm cô bận nhất, cùng Tư Cảnh Lâm nói chuyện phiếm vài câu, liền bắt đầu công việc lu bù.

Hôm nay giữa trưa, rất nhiều khách hàng rút cuộc mua được một hộp đậu phộng nấu nước muối hoàn chỉnh, đều ngóng trông shipper đến sớm một chút.

Công ty họ. Tới gần thời gian nghỉ, tâm tư nhóm nhân viên đã từ công việc bay ra ngoài.

"Aiz, lại đến thời gian ăn cơm, đau đầu." Một nhân viên mặc đồ mùa trắng quét mắt nhìn giờ rồi thở dài nói.

Nghe thấy đồng nghiệp từ nơi khác mới tới, một nhân viên cũ nhin không được hỏi: "Ăn cơm có cái gì đau đầu, chẳng lẽ cậu có bệnh kén ăn?"

Nhân viên áp trắng lắc đầu nói: "Không phải, chỉ là nơi này hương vị đồ ăn quá giống nhau, căn bản so ra kém chỗ thành phố chúng tôi." Ở đây đại bộ phận đều là người địa phương, nghe được lời này, có chút không cao hứng.

Chương 151

Editor: Thienyetkomanhine

"Nào có, phụ cận công ty chúng ta cũng có mấy cửa hàng không tồi, cũng có cửa hàng bán món ăn mang phong vị thành phố D đó."

Nhân viên áo trắng nói: "Đây tiệm phụ cận tôi đều nếm thử rồi, không thể ăn, cái tiệm bán đồ ăn thành phố D tôi cũng ăn rồi một chút cũng không chính tông."

"Là anh vừa tới ăn không quen đi, ta cảm thấy món ăn thành phố A bên này khá ngon mà." Một nhân viên cũng từ nơi khác tới, nói.

"Luận khởi vẫn là món ăn thành phố D chúng tôi tốt nhất, cũng không phải là nói giỡn, thành phố A, thật sự kém xa, chỉ có thể nói là lấp đầy bụng mà thôi. Liz, sớm biết vậy tôi không nên đồng ý qua đây công tác....."

Người ở đây nghe được hẳn chê mỹ thực thành phố A, trong lòng đều có chút khó chịu, cảm thấy người này sợ là E2 quá thấp, ở tổng công ty đặc tội nhân tài bị điều đến nơi này của bọn họ đi.

"Đó là anh chưa tìm được chỗ, đợi lát nữa cơm hộp của tôi tới, anh nếm một nếm, nếu có thể nói ra một câu 'không ngon', tôi đây liền phục mỹ thực thành phố D." Một nhân viên áo đen mở miệng nói.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt hẳn tin tưởng mười phần, người áo trắng hoài nghi nói: "Anh sẽ không gọi cơm của khách sạn 5 sao nào đó chứ? Hương vị kia tự nhiên không kém được."

"Anh cũng quá đề cao tôi, không nói khách sạn 5 sao không bán cơm hộp, dù có bán tôi cũng ăn không nổi, phần cơm hộp này của tôi còn chưa tới 50 đồng." Nhân viên áo đen trợn trắng mắt, cảm thấy có chút cạn lời.

50 đồng không tính là nhiều cũng không tính là quá ít, nhân viên áo trắng không tin cái giá này có thể mua được cái gì ngon, lập tức gạt đầu nói: "Được, tôi đây đợi lát nữa nếm thử, nhìn xem đến tột cùng có phải do tôi không tìm đúng chỗ hay không."

"Anh đặt cơm hộp nhà ai?" Hai người thỏa thuận xong, đồng nghiệp bên cạnh anh chàng áo đen nhìn không được nhỏ giọng hỏi hắt

"Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc."

Hắn vừa dứt lời, đồng nghiệp bên cạnh tức khắc cười rộ lên, sau đó hằm mộ mà đẩy cánh tay hắn một cái: "Cậu được lắm, thế nhưng cướp được cơm hộp nhà này."

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hương vị tốt, danh tiếng cao, trên cơ bản một người đặt cơm hộp, sẽ hấp dẫn người xung quanh đều chú ý tới cửa hàng này, bởi vậy, hiện tại người thành phố A biết tới cửa hàng này cũng không ít. Chỉ là, kể từ đó, cơm hộp càng không dễ đặt.

Đồng nghiệp này lúc trước cũng ăn qua nhà này vài lần, biết được hắn đặt được cơm hộp nhà này, trở nên tích cực hơn cả hắn, cách một hồi liền hỏi hắn nhân viên giao cơm còn có bao lâu mới đến.

Tan tầm qua khoảng mười phút, nhân viên giao cơm rốt cuộc tới.

"Trời ạ! Cậu còn cướp được đậu phộng nấu nước muối?" Vận khí cũng thật quá tốt đi!" Đồng nghiệp thiết tình mộ.

Nhân viên áo trắng thấy hắn đối với một hộp đậu phộng nấu nước muối mà hà húng như vậy, càng thêm cảm thấy mỹ thực thành phố A thật ít ỏi. Chờ thấy rõ trên bàn trừ bỏ đậu phộng, chính là một phần cơm chiên cùng một phần canh, hắn nhìn không được nói: "Buổi trưa cậu chỉ ăn cơm chiên?"

"Anh đừng coi khinh hộp cơm chiên này." Nhìn ra trong mắt hắn không có hứng thú, đồng nghiệp nói.

"Còn không phải là một phần cơm chiên, còn có thể biến ra thành cái gì?" Người áo trắng liền đáp trả.

Nhân viên áo đen nghe vậy, không có nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đem mấy cái nắp mở hết ra. Cơm chiên là cơm chiên tôm bóc vỏ, bắt luận điểm bao nhiêu lần, mỗi lần nếm được hương vị này, đều làm người ta

không tự giác nuốt nước bọt.

Hương vị canh tam tiên càng không cần phải nói, một chữ thơm. Kể cả đậu phộng nước muối, hương vị cũng không nồng, nhưng đậu phộng có mùi hương đặc trưng, làm người ngửi được rất muốn nếm thử một chút.

Người được vài loại hương vị này, nhân viên áo trắng vô ý thức nuốt nước miếng, miệng vẫn còn cứng: "Người cũng thơm đấy, cũng không biết ăn lên có ngon như vậy hay không."

"Anh nếm thử chẳng phải sẽ biết sao." Người áo đen nói xong, dùng mấy cái ly giấy dùng một lần, múc hai muống cơm chiên, ba muống canh, cùng với ba bốn viên đậu phộng nấu nước muối cho hần.

Đồng nghiệp bên cạnh đồng nhân cơ hội này chạy nhanh bốc một viên đậu phộng nói: "Cho tôi nếm hai viên."

Người áo đen có điểm đau lòng, thấy mấy đồng nghiệp khác cũng có chút ngo ngoe rục rịch, vội đem hộp đậu phộng nấu nước muối đóng lại.

Lúc này, nhân viên áo trắng đã bung ly nhỏ đựng cơm chiên lên ăn. Hai miếng cơm chiên có một con tôm bóc vỏ, còn có một ít nguyên liệu nấu ăn khác, hần cũng không lấy cái muống, trực tiếp bung lên đổ vào trong miệng.

Mới vừa vào miệng, liền nếm đến hương vị của tôm bóc vỏ, chờ nhấm nuốt xong, tôm bóc vỏ tươi ngon, cơm nhai cũng rất ngon, rau dưa cũng ngon làm hai mắt hần hơi trừng. Chờ nuốt xuống cơm chiên trong miệng, hần lập tức đem toàn bộ cơm chiên còn lại tống cái ly đổ vào trong miệng, tới một hạt cơm cũng chưa để lại.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng hai miếng cơm chiên nuốt xuống, trong đầu hần chỉ còn lại hai chữ "quá ngon." Hai miếng cơm chiên cũng không đủ nhét kẽ răng, người áo trắng chưa đã thèm mà nhìn người bung lên cơm chiên ăn đến ngon lành, trong lòng có điểm hân mộ.

Ngại lại đi xin thêm, hần dứt khoát bung ly canh bên cạnh để uống, canh hơi nóng còn chưa có vào miệng, mùi thơm tiên hương đã xông vào mũi, chờ uống vào trong miệng, miệng đầy mùi thơm muốn cắn rớt cả đầu lưỡi.

Canh tam tiên là một loại canh bình thường trong bữa cơm nhà, nhưng đây tuyệt đối là canh tam tiên ngon nhất hần từng uống, không gì sánh nổi.

Mấy ngụm canh uống xong, con trùng thềm ăn trong bụng hẳn đã hoàn toàn bị gọi lên, đem vài giọt canh cuối cùng cũng uống xong, duỗi tay nắm lên mấy viên đậu phộng nấu nước muối kia.

Thoạt nhìn không có gì đặc biệt nhưng ngửi lại phá lệ mê người, hẳn ném một viên đậu phộng vào trong miệng, chỉ là nhẹ hút một ngụm nước đậu đều cảm thấy mỹ vị. Chờ hẳn cắn mở vỏ, ăn đến đậu phộng bên trong, giòn nộn hàm tiên, càng nhai càng thơm, quả thực làm người ta nghiện.

Bất tri bất giác ăn xong mấy viên đậu phộng trên tay, nhân viên áo trắng nhìn không được liềm môi hỏi: "Mấy cái này thật sự chỉ hết 50 đồng?"

Tuy rằng đều là thức ăn thực bình thường, nhưng cái hương vị này làm hẳn cảm thấy phải trả giá tiền gấp đôi cũng không thiệt, hoài nghi đồng nghiệp có phải mua ở khách sạn lớn hay không.

"Không."

Nghe được hẳn phủ định, vẻ mặt người áo trắng liền thể hiện "tôi đã nói mà", ai ngờ câu kẻ tiếp lại là: "Còn chưa đến 50 đồng."

Người áo đen nói xong, nhìn đồng nghiệp mới nói: "Hương vị thế nào? Không thể kém hơn món ăn thành phố D các người đi?"

"Cơm chiên, canh tam tiên, đậu phộng nấu nước muối thì thành phố D chúng tôi cũng có, dù mấy món này rất ngon, cũng chỉ có thể nói lên tay nghề đầu bếp tốt mà thôi." Người áo trắng mạnh mẽ cúi vót.

Đồng nghiệp bên cạnh bĩu môi nói: "Vậy cũng là tay nghề đầu bếp thành phố A chúng ta tốt." Có mỹ thực trong tay, đặc biệt là hôm nay thật vất vả cướp được đậu phộng nấu nước muối, người áo đen cũng mặc kệ hẳn, bắt đầu chuyên tâm ăn cơm.

Nhân viên áo trắng nhìn hẳn từng ngụm từng ngụm ăn cơm chiên, trong chén còn có vài con tôm bóc vỏ mê người, có chút thèm, nhìn không được mở miệng nói: "Anh đây là mua cơm hộp ở đâu vậy, còn rất có lời."

Không đợi người áo đen trả lời, người bên cạnh liền giành nói: "Đây là cơm hộp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bất quá anh liền không cần suy nghĩ nhiều, cơm hộp của nó rất khó mua được, giữa trưa tôi cũng định đặt, kết quả không cướp được, giờ này càng không thể có."

"Ừ sao? Có tiền cũng không muốn kiếm sao?" Nhân viên áo trắng khó hiểu nói.

"Bà chủ còn muốn tiếp tục đọc sách, không có nhiều thời gian như vậy." Đồng nghiệp thuận miệng giải thích một câu, tiến đến bên cạnh người áo đen, "Đừng keo kiệt như vậy, lại chia cho tôi mấy viên đậu phộng ném thử."

"Không được, tổng cộng cũng không có mấy viên."

"Lần sau tôi mua được trả lại cho cậu là được chứ gì....."

Nếu phía trước chưa ném qua, người áo trắng nhìn đến nhiều người như vậy đi xin đậu phộng ăn, khẳng định có chút khinh thường bọn họ. Nhưng ném qua rồi, hẳn liền có thể lý giải, nhìn không được lấy ra đi động bắt đầu tìm kiếm "Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" trong lời bọn họ.

Chờ vào trong cửa hàng, phát hiện trừ bỏ cơm chiên tôm bóc vỏ mình vừa mới ném qua, trong tiệm còn có rất nhiều loại cơm chiên, mặt khác còn có đậu hủ chiên, rau trộn đậu phộng, tôm hùm đất xào cay. Nhìn hình ảnh trên thực đơn, cùng với khen ngợi trong khu bình luận, nhân viên áo trắng quả thực bị thèm gần chết.

Đây là lần đầu tiên từ khi hắn đến thành phố A bị thèm như vậy, cũng là lần đầu có cảm giác muốn ăn như vậy, đáng tiếc lại không có biện pháp ăn được.

Khoảng 2 giờ rưỡi, buôn bán kết thúc. Chu Bình bận xong liền đi về nhà, trong tiệm chỉ còn lại có hai người Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm.

Nguyên bản Tư Cảnh Lâm để cô lên lầu đi nghỉ ngơi một hồi, chờ nghỉ ngơi tốt lại bắt đầu ôn tập. Bất quá Nguyễn Miên Miên tỏ vẻ không mệt, liền cầm đi động ngồi ở trong tiệm xem một chút.

Khu bình luận, hôm nay có rất nhiều bình luận khen ngợi từ những vị khách mua được đậu phộng nấu nước muối.

【4b: Đậu phộng nấu nước muối ăn quá đã, con chó ngọc nhà tôi thậm chí ăn luôn cả vỏ đậu phộng chúng tôi ném trong thùng rác, lúc phát hiện vội ngăn nó lại, thế nhưng nó còn phát giận, thật là phục luôn! [hình ảnh] [hình ảnh] 】

【 thiên 3: Ha ha ha, không cần nhìn ảnh cũng đoán được là Husky, quả nhiên. 】

【6 ngày: Husky đến sô pha còn có thể ăn, ăn vỏ đậu phộng cũng quá bình thường. 】

【cái thứ: Nếu nuôi Husky, nên hiểu rõ, đây chỉ là hành động bình thường mà thôi, đừng kinh ngạc quá vậy. 】

【5 còn: Ha ha, so sánh ra mèo nhà tôi tốt xấu cũng thông minh hơn một chút, nó đậu phộng tôi đã lột sẵn để ăn. 】

【mộng k: Con gái tôi siêu thích ăn đậu phộng nấu nước muối, còn nói muốn mang một chút chia sẻ cho bạn học và cô giáo, bà chủ có thể làm nhiều một chút không? Một nồi nào đủ cho mấy người ham ăn chúng ta!】

【kl: Thấy đủ đi, bạn tốt xấu còn cướp được. 】

【võ w: Bà chủ, nhà tôi có cái nồi, đặc biệt thích hợp để nấu đậu phộng, tôi tặng cho cô đi, cô có thể dùng cái này nấu một nồi đậu phộng bán mỗi ngày. [hình ảnh] 】

【o6: Hi! cô xem cái nồi này để nấu, nó vừa tròn vừa lớn.....】

【js: Như thế nào tôi nhìn cái nồi này lại thấy giống như là nồi nấu cơm heo ở nông thôn nhỉ? 】

【võ w: Phi, có thể nói dễ nghe chút hay không, ai nói nồi to chính là nồi nấu cơm heo, không thể là nồi nấu cơm cơm tập thể sao? 】

【jy: Người anh em này thông minh, bà chủ, tôi có thể tiếp nhận chuyện mỗi ngày bán một nồi đậu phộng nấu nước muối, chỉ cần dùng cái nồi này. 】

【cái thứ: Muốn nói như vậy, tôi nhớ rõ tựa hồ còn có loại nồi lớn hơn nữa, bà chủ thiếu nồi không? Tôi cũng có thể đưa một cái cho cô. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy bọn họ vì có thể mua thêm chút đậu phộng nấu nước muối, thế nhưng nghĩ đến tặng nồi to cho mình, tức khắc bị chọc cười.

Tư Cảnh Lâm uống đi yên lặng ngồi ở bên cạnh ngắm cô, thấy cô bỗng nhiên cười rõ lên, nhìn không được gio tay nhẹ cọ lên gương mặt cô một chút: "Đang xem cái gì?"

"Xem bình luận trong tiệm." Nguyễn Miên Man nói xong, đưa điện thoại di động giơ lên trước mặt anh, cùng anh chia sẻ, "Anh xem bọn họ này, bởi vì em nói một ngày chỉ bán một nồi đậu phộng nấu nước muối, thế nhưng nghĩ ra chủ ý đưa cái nồi lớn như vậy cho em....."

"Chúng tôi em nấu đậu phộng ăn quá ngon." Tư Cảnh Lâm cười nói.

"Nồi lớn như vậy cũng quá khoa trương, cảm giác có thể nấu nguyên một cái đầu heo."

Hai người xem bình luận nói chuyện phiếm một lát, Nguyễn Miên Man đem sách vở lấy ra chuẩn bị ôn tập.

Vừa mới bắt đầu ôn tập không được hai phút, Triệu Hữu Vi bỗng nhiên từ đầu hẻm tiến vào, người còn chưa tới cửa thanh âm đã tiến vào trước: "Bà chủ, tôi tìm được nhà xưởng rồi, chúng ta có thể ký hợp đồng."

Hắn dứt lời, đã đi tới cửa, chờ phát hiện bên trong không chỉ có một mình Nguyễn Miên Man, thái độ vốn tùy ý lập tức trở nên đoan chính hơn: "Tư tổng."

Tư Cảnh Lâm gật đầu đáp lại, ý bảo hắn tiến vào.

Triệu Hữu Vi bước vào trong tiệm, thấy sách vở trước mặt bọn họ, hiển nhiên là đang học bài, trong lòng có chút kinh ngạc. Hắn không nghĩ tới tổng giám đốc trăm công ngàn việc, trong mắt chỉ có công việc, thế nhưng còn có thời gian học bài cùng bạn gái.

"Nhanh như vậy đã chuẩn bị xong hết?" Nguyễn Miên Man kinh ngạc mà nhìn về phía hắn.

Triệu Hữu Vi nói: "Cũng chỉ là tìm cái nhà xưởng cho người soạn hợp đồng, không phiền toái."

Đây cũng chỉ là đối với phú nhị đại có tiền có nhân mạch như hắn, đối thành người thường, muốn mở xưởng gây dựng sự nghiệp nào có dễ dàng như vậy.

"Cô xem hợp đồng trước đi." Hắn nói xong, đem hợp đồng đưa qua. Nguyễn Miên Man tiếp nhận hợp đồng, chỉ quét mắt trang đầu tiên liền tùy tay đưa cho người bên cạnh: "Anh xem giúp em."

Chương 152

Editor: Thienyetkomanhine

"Được." Tư Cảnh Lâm nhận lấy, nghiêm túc xem.

Cảm thấy anh xem hợp đồng mấy trăm triệu cũng không chuyên chú, cẩn thận như hiện tại, Triệu Hữu Vi cũng không biết là nên khản trương hay là nên thụ sủng nhược kinh.

Bất quá, hợp đồng là hợp đồng đứng đắn, tuyệt đối không gài bẫy gì trong đó, một lát sau, hắn liền dần dần khôi phục tâm trạng bình thường.

Tư Cảnh Lâm xem hợp đồng, Nguyễn Miên Miên tiếp tục cúi đầu đọc sách giáo khoa. Triệu Hữu Vi không có việc gì làm, dứt khoát dùng ánh mắt ngắm mèo béo đang tự chơi. Mèo béo đang ghé vào cửa đối diện với ánh mắt của hắn, lăn một cái, đưa lưng về phía hắn.

Đều nói chủ sao vật nuôi vậy. Triệu Hữu Vi nhìn con mèo cam kia, lại cảm thấy tư thái cao lãnh này của nó, không giống chủ nhân của nó, nhưng lại điểm giống bạn trai chủ nhân.

"Không thành vấn đề." Dem hợp đồng từ đầu tới cuối đọc một lần, Tư Cảnh Lâm còn tính là vừa lòng.

"Vậy em trực tiếp ký tên?" Nguyễn Miên Miên nhìn về phía anh.

Tư Cảnh Lâm gật đầu, thuận tiện lật đến trang ký tên cho cô, chỉ vào chỗ ký tên. Nguyễn Miên Miên cầm lấy cái bút trên bàn, trực tiếp ký xuống tên của mình.

Triệu Hữu Vi nhìn thấy cô dứt khoát như vậy, cảm thấy cô cũng quá tin nhiệm đối phương, nếu hắn liên hợp người khác lừa gạt cô, sợ là lừa một cái là được ngay.

Bất quá, cùng lúc đó, hắn lại có chút hàm mộ, hàm mộ tình cảm giữa hai người bọn họ. Trong cái giới của

hắn, cả trai lẫn gái hắn đã thấy rất nhiều, bất luận là bằng mặt không bằng lòng, hay là yêu đến oanh oanh liệt liệt, tương ái tương sát, cũng không bằng bọn họ loại tình cảm nhìn như thanh đạm, lại làm người khác cảm nhận được sự ấm áp, thoải mái giữa hai người.

"Tình cảm hai người thật tốt, định khi nào đính hôn? Để tôi biết đường chuẩn bị bao lì xì." Nhận lại hộp đồng đã ký kết, Triệu Hữu Vi nhịn không được nói.

Nguyễn Miên Miên kinh ngạc liếc hắn một cái, không có trả lời. Còn Tư Cảnh Lâm, đáy mắt lộ ra chút vui vẻ trả lời: "Chờ cô ấy thi xong đại học rồi tính."

"Vậy tôi chúc mừng hai người trước." Triệu Hữu Vi không nghĩ tới bọn họ thật đúng là thương lượng xong thời gian đính hôn rồi, cảm thấy đến lúc đó, tin tức này có thể dọa rất nhiều người nhảy dựng.

"Cảm ơn."

"Khách khí rồi." Thấy Tư tổng thề nhưng cảm ơn mình, Triệu Hữu Vi thật là có chút thụ sủng nhược kinh, khách khí một câu, đứng dậy cáo từ.

Chờ hắn đi rồi, Nguyễn Miên Miên quay đầu nói: "Hắn, hắn sao lại biết chúng ta.....?"

"Nếu em không muốn người khác biết chuyện chúng ta, anh sẽ nhắc nhở hắn hai câu." Tư Cảnh Lâm nhìn cô có chút khẩn trương, trấn an nói. Lời nói là nói như vậy, nhưng trong lòng anh không tránh được có chút thất vọng.

"Không phải không muốn cho người khác biết, chỉ là em thấy có chút kỳ quái."

Quan hệ của hai bọn họ cũng không phải chuyện gì xấu, Nguyễn Miên Miên tự nhiên sẽ không sợ người khác biết, Sở dĩ không nói cho mấy người ông Ngô, là bởi vì cô còn có chút ngượng ngùng, muốn chờ thi đại học sau lại nói, hoặc là thuận theo tự nhiên, chờ bọn họ nhìn ra manh mối thì thừa nhận.

Thấy cô không có ý định giấu giếm quan hệ hai người, trong lòng Tư Cảnh Lâm vui vẻ trở lại, nắm tay cô nói: "Chờ lần sau hắn tới, hỏi một tiếng sẽ biết."

"Không cần, hắn biết thì biết đi." Còn cô ý đi hỏi hắn làm sao mà biết được, cũng quá xấu hổ.

Tư Cảnh Lâm không nói gì nữa, nắm tay trái của cô thường thức, một bên tiếp tục bồi cô ôn tập. Nguyễn

Miền Milan đã thành thói quen anh thường thường làm chút hành động thân mật, đối với chuyện này cũng không bài xích, thậm chí trong lòng có chút ngọt.

Sao với cô toàn tâm toàn ý đắm chìm trong sách giáo khoa, chỉ có chút phân tâm chú ý đến anh, Tư Cảnh Lâm hoàn toàn tương phản, phần lớn chú ý đều ở trên người cô, chỉ lúc cô gặp chỗ không hiểu cần giúp đỡ, mới nhìn về phía sách vở.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô gái chuyên chú học tập, khuôn mặt nhỏ trắng nõn hơi hơi căng chặt, môi hồng nhẹ nhấp, trong lòng có chút ngứa. Thấy cô như gặp được chỗ cần suy nghĩ, mày nhíu lại, khẽ cắn môi dưới, Tư Cảnh Lâm rốt cuộc nhìn không được, thò lại gần hôn một cái trên môi cô.

Bị anh đánh lén, phản ứng đầu tiên của Nguyễn Miền Milan là nhìn về phía ngoài cửa, xác định không có người đi ngang qua, quay đầu giận dữ liếc anh một cái: "Anh làm gì thế?"

Nụ hôn chuồn chuồn lướt nước vừa rồi một chút vốn cũng không thỏa mãn được Tư Cảnh Lâm, lúc này đối với khuôn mặt hồng đỏ, trực tiếp cúi đầu phủ lên đôi môi ấy. Có lẽ là sợ dọa đến cô, nụ hôn này vẫn không quá sâu như cũ, lúc nóng bỏng nhất, cũng chỉ đem cánh môi như cánh hoa kia nhẹ mút..

Hai người tách ra, khéo mắt Nguyễn Miền Milan ửng đỏ, gương mặt cũng bởi vì hô hấp không thuận mà nổi lên màu đỏ nhàn nhạt. Cô bình phục hô hấp, nhận thấy sự ướt át cùng tê dại trên môi, nhìn không được khẽ liếm môi một cái.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, dời đi ánh mắt mới nhìn xuống hân muốn hôn cô lần nữa. Cảm giác hôn môi cũng không tệ, thậm chí có chút nghiện, nghĩ đến chính mình mới vừa rồi nhìn không được đáp lại anh, Nguyễn Miền Milan cũng ngượng ngùng trừng anh, dứt khoát ra về không có việc gì tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Trước kỳ nghỉ hè, lễ hội ẩm thực thành phố A đã bắt đầu triển khai tuyên truyền khắp nơi. Trong video tuyên truyền, có một bộ phận nội dung chính là các món ăn của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

【Mà ới, mấy món trong video nhìn ngon như vậy, tôi thế nhưng thèm cơm chiên rồi?!】

【Tôi cũng cảm thấy cơm chiên bên trong video ngon nha, thoạt nhìn đặc biệt mê người, còn có tôm hùm đất, chỉ nhìn con tôm mà não ngả trong nước sốt đỏ đỏ thôi đã thấy thèm.】

【Cách màn hình cũng thấy thèm, muốn ăn tôm hùm đất cùng cơm chiên.】

【 Buổi tối đi tuyên truyền mỹ thực, ai nghĩ ra kế hoạch này thật là không đáng làm người. 】

【 Đang giảm béo, cả ngày hôm nay chỉ gặm hai trái dưa chuột, nhìn đến cái video này quả thực chết đói, đặc biệt là mấy món cơm chiên kia, muốn ăn mỗi loại một chén 272 】

【 Ê, cái tên của hàng cơm chiên này có chút ấn tượng, hình như là cửa hàng nổi tiếng trên mạng. 】

【 Vừa nói thế tôi cũng nghĩ tới, đây không phải là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lúc trước lên hot search sao? Nghe nói cơm chiên nhà này, thơm đến mức người đang muốn nhảy lầu tự sát cũng phải quay đầu lại, cho nên trên mạng gọi là "cơm chiên cứu mạng". 】

【 Bà nhảy cầu không phải nhảy lầu. Còn có, lúc trước trên mạng còn có rất nhiều người nổi tiếng trên mạng phát sóng trực tiếp ăn món ăn nhà này, thoạt nhìn cũng không tồi. 】

【 Chỉ xem video đã muốn chảy nước miếng, vật thật khẳng định càng ngon hơn, nói như vậy tôi rất muốn đi nếm thử một chút. 】

Bình luận dưới video tuyên truyền, một đám tin đồ ăn uống nuốt nước miếng nói chuyện, còn có người nhìn không được mò đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc trên app cơm hộp.

Đương nhìn thấy hình ảnh trong tiệm thực đơn, phát hiện trừ bỏ cơm chiên cùng tôm hùm đất, trong tiệm còn có đậu hủ chiên, rau trộn đậu phộng, nộm dưa chuột..... canh Táo tiên, cùng với những bình luận khen ngợi, nước miếng muốn chảy ào ào.

Theo sau, không ít người có thời gian nghỉ hè đều có ý định tới thành phố A tham gia lễ hội ẩm thực.

Trước hai ngày bắt đầu lễ hội ẩm thực, Nguyễn Miên Miên đi tới quảng trường phía đông thành phố nơi tổ chức để nghiên cứu địa hình, đồng hành còn có Tư Cảnh Lâm và Chu Bình.

"Nơi này quầy hàng thật nhiều." Chỉ liếc mắt một đường không thấy được quầy hàng cuối cùng, Nguyễn Miên Miên có thể tưởng tượng, ngày diễn ra lễ hội ẩm thực sẽ náo nhiệt tới mức nào.

Tiếp đãi bọn họ là một người đàn ông hơi mập mạp, nghe vậy mang theo chút tự hào cùng nhiệt tình nói:
"Năm nay lễ hội ẩm thực tuyệt đối là lần long trọng nhất từ trước tới giờ, hiệp hội ẩm thực chúng tôi cùng....."

Người này chính là tiểu Lưu lúc trước đi qua trong tiệm, chính là vừa vào trong tiệm còn ghét bỏ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc quá tồi tàn, sau lại bị món ăn và mặt.

Tư Cảnh Lâm từ thái độ của hắn mơ hồ nhìn ra điểm gì đó, liếc mắt một cái, đuôi tay nắm tay Nguyễn Miên Miên kéo về bên người mình.

Trước đó trong lòng Chu Linh đã có chút phán đoán, thấy một màn như vậy, cũng không phải quá kinh ngạc. Nhưng tiểu Lưu kia, phát hiện bọn họ nắm tay nhau, câu chuyện bỗng dừng một nhịp, ngay sau đó không còn muốn tiếp tục giới thiệu.

Lần trước ở trong tiệm nhìn thấy bà chủ, hắn liền có chút động tâm, cho nên mới nghe nói cô muốn tới trước xem xét địa phương, chủ động nhận việc này. Vừa rồi đổi mặt, nhìn thấy một người đàn ông ưu tú đi cùng, trong lòng hắn liền có loại dục cảm không lành, nhưng ôm một chút suy nghĩ vụn vặt, hắn vẫn nhiệt tình dẫn đường, giới thiệu với cô.

Hiện tại, hy vọng mong manh bị hiện thực đánh nát, tiểu Lưu tức khắc có chút uể oải.

Trước mặt mọi người bị anh nắm tay, Nguyễn Miên Miên theo bản năng trừng anh một cái, chờ thấy Chu Linh cùng tiểu Lưu đã nhìn thấy, bên tai tức khắc có chút hồng. Dù đã bị mọi người thấy được, anh lại càng không chịu buông tay, không có biện pháp Nguyễn Miên Miên chỉ có thể tùy anh kéo đi.

"Chính là nơi này, mấy người chậm rãi nhìn, có chuyện gì thì gọi cho tôi." Tiểu Lưu đưa bọn họ đến chỗ quầy hàng, ú ớ nhìn về phía đôi nam nữ bề ngoài ưu tú, rốt cuộc hết hy vọng rồi đi.

"Tốt." Nguyễn Miên Miên nhìn theo hắn rồi đi, mới bắt đầu đánh giá quầy hàng của mình.

Quầy hàng là một cái lều lớn, không sai biệt lắm lớn bằng nhà chính ở cửa hàng, cùng với một cái bàn rất lớn, chung quanh có một khoảng trống, đại khái là để lại cho khách hàng xếp hàng hoặc người qua đường dừng.

Lều không tính là lớn, bất quá, nếu là cùng quầy hàng khác so sánh, đã thực không tồi. Nguyễn Miên Miên đánh giá một vòng, bắt đầu an bài vị trí sắp xếp đồ vật.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đã quyết định xong những món sẽ bán ở lễ hội ẩm thực, lần lượt là cơm chiền, tôm hùm đất cùng với đậu phộng nấu nước muối.

Cơm chiên là món đặc sắc trong tiệm, tôm hùm đất là khách hàng mãnh liệt yêu cầu, còn lại đậu phộng nấu nước muối là bởi vì thành phố A được coi là nửa quê hương của đậu phộng, cũng coi là mỹ thực bản địa.

Đậu phộng nấu nước muối và tôm hùm đất đều có thể làm từ trước, đến lúc đó Nguyễn Miên Miên chỉ cần chuyên tâm chiên cơm là được, hẳn là có thể lo liệu kịp.

Cơ bản xác định vị trí sắp xếp mọi thứ xong, Nguyễn Miên Miên nhìn về phía người còn nắm tay mình không buông, hỏi: "Lẽ hội ẩm thực hẳn là sẽ rất náo nhiệt, đến lúc đó anh có muốn tới đây không?"

"Đương nhiên." Tư Cảnh Lâm gật đầu, bổ sung, "Anh tới thay em thu tiền."

"Tốt, vừa lúc em sợ nhiều việc ủa không lo liệu hết." Nguyễn Miên Miên nghe vậy, một ngụm đồng ý.

Bất quá ngay sau đó, cô lại nổi lên tâm tư bốn cột, nghiêng đầu nhìn về phía anh: "Anh đã bao giờ đi thu tiền chưa? Nếu thu sai thì làm sao bây giờ?"

"Vậy đem anh đền cho em." Tư Cảnh Lâm cúi đầu nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, trên mặt nóng lên, trái phải quét một vòng, thấy Chu Linh ở bên ngoài lều không có vào, lúc này mới yên tâm, liếc mắt một cái, lôi kéo anh đi ra ngoài.

Mỗi cái tên sạp cùng hình ảnh quảng cáo đã được treo lên, từ quầy hàng nhà mình đi ra, Nguyễn Miên Miên lôi kéo anh nhìn ngắm phụ cận.

Hai bên Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là một quán bánh rán, một quán trà sữa, đối diện là một quán đồ nướng.

"Thật nhiều món ngon." Đi dạo một vòng, Nguyễn Miên Miên nhịn không được nói.

Cô cũng không phải người mê ăn uống, nhưng nhìn đủ loại kiểu dáng quầy hàng cùng hình ảnh quảng cáo, lại cũng có chút thêm. Rõ ràng món ăn chính mình làm còn ngon hơn rất nhiều, hiện tại lại thêm các loại món ăn trên ảnh, Tư Cảnh Lâm cảm thấy cô thật đáng yêu.

Tư Cảnh Lâm nhẹ xoa tay cô nói: "Vậy đến lúc đó chúng ta đóng cửa sớm, cùng nhau đi dạo các quầy hàng khác."

Nguyễn Miên Miên cảm thấy chủ ý này không tồi, tuy rằng thời gian của lễ hội ẩm thực là từ 7 giờ tối đến 12 giờ, nhưng ngay từ cô không chuẩn bị làm tới muộn như vậy.

"Được, đến lúc đó em mời anh ăn món ngon."

Tư Cảnh Lâm gật tay xoa nhẹ đầu cô, nói đùa: "Vậy đến lúc đó em nhớ mang theo nhiều tiền."

"Yên tâm, tiền kiếm trong ngày khẳng định đủ cho anh ăn." Ở trong lòng Nguyễn Miên Miên, đã lưu lại ấn tượng anh rất có thể ăn, cho nên ngữ khí mang theo chút nghiêm túc.

Tư Cảnh Lâm đoán được suy nghĩ trong lòng cô, đáy mắt lộ ra chút bất đắc dĩ. Chu Linh đứng ở phía sau vài bước, có loại suy nghĩ ngay từ đầu mình không nên cùng tới đây. Bất quá, nhìn thấy tình cảm bọn họ tốt như vậy, trên mặt chị không tự giác lộ ra tươi cười, vì cô chủ mà cảm thấy cao hứng.

Chương 153

Editor: Thienyetkomanhine

Ngày diễn ra lễ hội ẩm thực, từ buổi sáng, các quầy hàng đã bắt đầu chuẩn bị cho việc buôn bán buổi tối.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng không có hủy bỏ việc buôn bán buổi trưa, bởi vậy chỉ đem đồ vật cần thiết qua đây trước, chân chính tới nơi, đã là bốn giờ chiều.

Lúc này sẽ, cách giờ khai mạc còn có ba tiếng, bất quá trên quảng trường đã hương khí bốn phía, còn có một vài du khách đã tới, đang lắc lư khắp nơi.

"Năm nay tổ chức thật đúng là không nhỏ." Ông nhìn xung quanh nói.

Nghe nói cô muốn tham gia lễ hội ẩm thực, không riêng ông Ngô tới, bà Vương cũng mang theo An An lại đây xem nào nhiệt. Mà lúc trước nói muốn tới đây hỗ trợ Tư Cảnh Lâm, không chỉ tới một mình, còn mang theo trợ lý Tôn cùng tài xế, để cho bọn họ hỗ trợ mấy việc tốn sức.

"Chỗ này không có gì cần hỗ trợ, thừa dịp hiện tại còn chưa có nhiều người lữ, ông bà mang An An đi dạo chút đi." Nguyễn Miên Miên mở miệng khuyên hai người già.

Đồ vật cần thiết đều dọn xong rồi, đầu phụng nấu nước muối, tôm hùm đất cũng đều nấu xong đựng trong thùng giữ ẩm siêu lớn, cơm chiên nấu xong thì ngon hơn nên chỉ sơ chế trước những nguyên liệu cần thiết.

Bà Vương thấy vậy, gật đầu nói: "Được, chúng ta liền đi dạo chút."

Hai vị lão nhân mang theo An An rời đi, Chu Linh bắt đầu bày biện bàn gấp và ghế dựa bọn họ thuê ở cửa lầu. Trợ lý Tôn cùng tài xế thấy không có gì làm, giúp đỡ cùng cô bày biện.

"Còn cần làm cái gì không?" Tư Cảnh Lâm đem đĩa và hộp cơm dùng một lần chuẩn bị cho buổi tối dùng

xong, hỏi Nguyễn Miên Man.

"Ừm, em thấy các sạp hàng khác cũng bắt đầu nấu nướng rồi, thừa dịp còn có thời gian, em lại nấu một nồi tôm hùm đất." Nguyễn Miên Man nói xong, để anh hỗ trợ đem tôm hùm đất đã được sơ chế đặt ở tủ đông lấy ra, chính mình đặt chảo, bật bếp.

Dụng cụ nhà bếp trong lều là đồ chuyên dụng cho lễ hội ẩm thực, chảo đặc biệt lớn, một chảo đại khái là có thể nấu được hai, ba mươi cân tôm hùm.

Chảo nóng đổ dầu vào, đem rương tôm hùm đất anh mang ra toàn bộ chiên một lần rồi đổ ra bồn bên cạnh, trước làm nước màu, theo sau bắt đầu thêm gia vị. Thực mau, một nồi nước sôi đỏ hồng thập phần mê người hồng trần đầy tôm hùm đất, lúc này đang sôi ục ục tỏa hương khí, mùi thơm lan bốn phía.

Tôm hùm đất xào cay hương vị thập phần nồng đậm, từ lều bay ra ngoài, lập tức làm những người phụ cận chú ý, mấy cô gái nhân viên trẻ tuổi của quán trà sữa sạp cách vách thậm chí nhìn không được thò qua xem.

"Thật thơm!"

Tôn trợ lý ngồi ở ghế dựa ngoài cửa người được mùi thơm, yết hầu không tự chủ lẫn lộn hai cái. Lúc trước Tôn trợ lý đã đoán được tâm tư của ông chủ nhà mình, khoảng thời gian trước, thấy sắp có bộ dáng của người gặp việc vui tâm tình sáng khoái, liền đoán được đại khái là anh đạt được ước nguyện.

Hôm nay bị gọi tới hỗ trợ, trợ lý Tôn hoàn toàn xác định quan hệ bọn họ, nghĩ đến có tầng quan hệ này, về sau khẳng định có thể thường xuyên ăn được món ngon của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, hẳn liền thay Tư tổng nhà mình cao hứng.

Lúc này, người được hương vị tôm hùm đất, hẳn giúp đỡ bày xong bàn ghế, liền nhìn không được hướng vào bên trong thăm dò.

"Vất vả rồi." Nguyễn Miên Man nhận thấy ánh mắt của hắn, cười nói một câu, ngay sau đó từ thùng giữ ẩm móc ra một hộp tôm hùm đất đưa qua, "Anh ngồi ăn chút tôm hùm đất nghỉ ngơi nghỉ ngơi đi."

"Cảm ơn bà chủ." Tôm hùm đất hương vị thật sự quá mê người, trợ lý Tôn trong khoảng thời gian ngắn cũng không rảnh lo chuyện ở trước mặt ông chủ nên bảo trì rụt rè, trực tiếp duỗi tay tiếp nhận.

Nguyễn Miên Miên xua xua tay làm hắt không cần khách khứa, nhìn về phía người bên cạnh người: "Anh muốn ngồi nghỉ một lúc ăn một chút gì không."

"Anh không mệt." So với ngồi bên ngoài cùng trợ lý Tôn, Tư Cảnh Lâm tự nhiên càng nguyên ý bởi cô.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cũng không nói cái gì nữa, mà là lại múc một hộp tôm hùm đất để anh ăn.

Tư Cảnh Lâm mang bao tay dùng một lần, bóc lên một con tôm hùm đất thông thả ung dung lột vỏ, lại đưa đến miệng cô trước. Nguyễn Miên Miên theo bản năng nhìn về bên ngoài, xác định không ai chú ý tới bọn họ, lúc này mới há mồm ăn con tôm kia.

Thịt tôm mới mẻ nóng hổi, thập phần ngon miệng, ăn lên đặc biệt thơm. Nguyễn Miên Miên một ngụm mới vừa nuốt xuống, anh lại đưa tiếp một con khác qua. Bị anh bón cho năm sáu con tôm, Nguyễn Miên Miên quay đầu nói: "Anh tự ăn đi."

Tư Cảnh Lâm thấy cô nuốt xuống thịt tôm, liếm nước sốt đỏ ở khóe môi, cảm thấy so với tôm hùm đất trong tay, càng muốn.....Bất quá anh cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, rốt cuộc tại hoàn cảnh nhiều người khó giữ được bí mật nà, nếu là quá mức sợ là cô không thích.

Vị trí tiệm cơm chiến Hạnh Phúc vốn dĩ khá tốt, nhiều du khách đến sớm thực mau đã theo mùi hương lùa tới.

"A a a! Bà chủ, tôi đoán ngay là tôm hùm đất nhà cô mới thơm như vậy!" Một nữ du khách đi vào quầy hàng, cao hứng kêu lên.

Cô vừa mới nói xong, Nguyễn Miên Miên còn không có kịp phản ứng, bên cạnh lại tới thêm một hàng cả trai lẫn gái.

"Bà chủ nhỏ, chúng tôi tới ủng hộ sinh ý!"

"Thật xa đã ngửi thấy mùi thơm này, thật là quá thơm."

"Bà chủ, hiện tại có thể mua tôm hùm đất không?"

Nguyễn Miên Miên nghe bọn họ nói, liền đoán được hẳn là khách hàng quen trong tiệm. Mới vừa rồi tới đã nhìn thấy các sạp hàng khác đã bắt đầu bán đồ ăn, hơn nữa bọn họ lại là khách quen, Nguyễn Miên Miên

tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Có thể."

Cô dứt lời, người ở cửa đã cao hứng kêu lên: "Thật tốt quá, tôi muốn mười cân tôm hùm đất!"

"Tôi cũng muốn mười cân!"

"Chúng tôi mua hai mươi cân!"

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, có chút muốn đỡ cửa. Bọn họ mua như vậy, buôn bán tất nhiên dễ làm, nhưng khách hàng tới sau sợ là tới càng tôm càng không được sờ tới.

Lễ hội ẩm thực là cơ hội kiếm tiền không tồi, nhưng cũng là một cơ hội cho nhiều người ném được món ngon, chia sẻ mỹ thực địa phương, Nguyễn Miên Miên tự nhiên không thể cho bọn họ mua như vậy, chỉ có thể xin lỗi ỏi một người chỉ có thể mua một cân.

"A....." *Một nữ du khách có điểm thất vọng.*

Giây tiếp theo, người đàn ông bên cạnh cô tiến đến nói bên tai: "Bà chủ chỉ nói một người chỉ có thể mua một cân, lại chưa nói một người chỉ có thể mua một lần, chúng ta ăn trước, ăn xong đi dạo một vòng lại đến."

Nữ du khách nghe vậy, cho cái ánh mắt "Vẫn là anh cơ trí", vô cùng cao hứng mua một cân tôm hùm đất.

Cửa chỉ có bốn cái bàn, trợ lý Tôn ngồi một cái, bọn họ những người này đem vị trí còn lại ngồi xuống, sắp liền đây.

Sắp hàng xung quang thấy còn chưa tới thời gian chính thức bắt đầu, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc cũng đã ngồi đầy khách hàng, không khỏi có chút hâm mộ.

"Sớm biết vậy chúng ta cũng nên làm mấy món khẩu vị nặng, hương khí nồng đậm hấp dẫn người tới."

"Này còn chưa có bắt đầu liền có nhiều khách hàng như vậy, chờ đến 7 giờ còn đông như nào nữa!"

"Đừng nói, tôm hùm đất này ngửi lên cũng thật thơm, làm tôi cũng muốn đi qua mua một chút ăn."

"Hừ! Đây còn chưa bắt đầu liền có nhiều khách hàng như vậy, cũng quá giả, khẳng định là thuê người tới."

"Tôm hùm đất có cái gì ăn, đơn giản là ăn chút gia vị thôi."

Khi các sạp hàng phụ cận hoặc hân mộ hoặc ghê ghét nghị luận, Chu Linh đã chuẩn bị tôm hùm đất cho nhóm khách hàng đầu tiên đến.

Tôm hùm đất trong thùng giữ ẩm có không ít, Chu Linh thực mau liền gói xong một phần cho những khách hàng ở đây.

"Quả nhiên là chìm chóc đây sớm có sâu ăn!" Nhận được tôm hùm đất, một nữ khách hàng hít sâu một ngụm hương thụ, cảm thán.

Người bạn bên cạnh một bên lột tôm hùm đất, một bên mang theo điểm đặc ý nói: "Xem đi, nghe tớ đi sớm một chút, không sai chứ."

Món ngon của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ngày thường cũng phải tranh nhau mà mua, đến lễ hội ẩm thực, khẳng định cũng như vậy, lo lắng tới chạp không ăn được, cho nên họ mới cố ý đến trước giờ bắt đầu.

Thông minh có ăn ngon, các cô bắt đầu hưởng thụ tôm hùm đất xào cay, lại có bảy tám người tìm tới.

Chảo to trong lều còn đang nấu tôm hùm đất, mùi hương càng ngày càng nồng đậm cuộn cuộn bay ra bên ngoài không ngừng. Du khách qua đây nhìn đến một nồi to tôm hùm đất, thêm đến nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

"Nhiều tôm hùm đất như vậy, ừm ừm, nếu đều là của tôi thì tốt a....." Một thanh niên nhịn không được nói.

"Trời còn chưa tới đâu, mơ mộng cái gì." Người bạn bên cạnh cười đáp một câu, hướng bên trong nói, "Bà chủ, cho tôi mười cân tôm hùm."

"Một người chỉ có thể mua một cân." Tư Cảnh Lâm tiến lên một bước nói.

"Ách..... Tốt, vậy cho tôi một cân." Người đối diện, vốn đang cọt nhá, người khách tỉnh cách hưởng ngoại liền thành thật gật đầu.

Tới sau đã đầy người không còn vị trí ngồi, bắt quá bọn họ cũng không vội, tùy tiện tìm cái sạp khác mua chút món ăn, là có chỗ ngồi.

"Nhớ thương lâu như vậy, rốt cuộc ăn đến tôm hùm đất nhà này, hương vị so với trong tưởng tượng của tôi còn muốn ngon hơn."

"Tôm này cũng quá tươi mới, hơn nữa ngon miệng, ăn một cái hết một cái, làm tôi có chút luyến tiếc ăn."

"Tôm thật ngon miệng a, ăn lên mới mẻ, gia vị càng là thơm ngon đến không còn lời gì để nói, có thể ăn được tôm hùm đất mỹ vị như vậy, cảm giác thật là chết cũng không tiếc!"

"Cũng không đến mức như vậy, về sau nói không chừng bà chủ còn sẽ làm ra những món ăn càng ngon hơn."

Bên cạnh Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là một tiệm trà sữa, lúc này đã ngồi không ít khách mua tôm hùm đất nhưng không có chỗ ngồi tìm qua. Đương nhiên, bọn họ cũng không phải ngồi không, nhiều ít đều mua một ly trà sữa.

Nhân viên tiệm trà sữa nhìn đến bọn họ ăn ngon lành như vậy, ngon đến mức thời gian uống một ngụm trà sữa nhà mình đều không có, nhin không được nuốt nước miếng.

"Thoạt nhìn có vẻ rất ngon."

"Ngồi lên cũng rất thơm, chờ xong việc chúng ta cũng đi mua một chút ném thử đi."

"Được."

Đâu chỉ người trong tiệm trà sữa bị thềm đến, người ở mấy sạp phụ cận người được mùi thơm cay rất tiên hương, lại thấy khách ngồi ở sạp nhà mình ăn đến đâu cũng chẳng thềm ngẩng lên, đều nhin không được nuốt nước miếng.

"Hình như còn có đậu phộng nấu nước muối, tôi đi mua một chút." Có người ăn xong một cân tôm hùm đất chưa đã thềm, nhớ tới lại chạy qua mua đậu phộng.

Hương vị đậu phộng nấu nước muối không đậm như tôm hùm đất, nhưng ăn lên cũng ngon không kém.

Vị khách này thậm chí còn lột đậu phộng thả vào nước sốt tôm hùm đặt dư lại để ăn.

"Như vậy ăn cũng được sao?" Người ngồi cùng bàn nhìn thấy liền nhin không được hỏi.

"Đậu phộng ăn lên vẫn giòn nộn như cũ, bắt quá thêm chút vị cay rát, vị càng phong phú hơn, tôi cảm thấy ăn ngon."

"Tôi cũng đi mua một phần đậu phộng nấu nước muối....."

Mặt trời bắt đầu khuất núi, đèn trên quảng trường đều được bật sáng toàn bộ, âm nhạc cũng vang lên theo, cùng với dần dần càng ngày càng nhiều du khách, không khí đã bắt đầu náo nhiệt lên.

"Ở đâu vậy? Như thế nào tìm không thấy?"

"Bên này cũng không thấy, nếu không tùy tiện tìm cái sạp hàng hỏi một chút, bọn họ khẳng định biết."

"Chạy đến sạp khác hỏi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ở đâu, cũng không sợ người khác đánh cho."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Lại hướng bên kia tìm xem."

Một đám du khách từ nơi khác tới nên không thông thuộc quảng trường tổ chức mỹ thực, đi dạo nửa ngày cũng không tìm thấy quầy hàng bọn họ muốn tìm.

"Đi! Tôi ngửi thấy một mùi thơm tôm hùm đất, có thể là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hay không?" "Có khả năng, chạy nhanh qua xem."

Chương 154

Editor: Thienyetkomanhine

Nữ du khách ngửi được mùi thơm giät giät cái mũi, dẫn một đám bạn hướng phía bên trái. "Nơi đó, tớ nhìn thấy biển tên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc!" Từ bên trái đi không bao lâu, một nam du khách trong nhóm nói.

"Thật sự tìm đúng rồi, rồi cuộc tìm được."

"Ha! Đây đây xem, xung quanh thật nhiều người, còn chưa đến 7 giờ đâu, sao lại nhiều người như vậy?"

"Ôô nghĩa, khẳng định là có món ngon, chúng ta nhanh qua đi."

Đoàn người đi vào gần quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nơi này đã xếp một hàng dài.

"Ôô chủ, còn chưa tới 7 giờ, tôm hùm đất đều bán hết hơn một nửa rồi." Ngữ khí Chu Linh lộ ra chút bất đắc dĩ.

Đây vẫn là các cô hạn chế mỗi người chỉ có thể mua một cân, nếu không hiện tại chỉ sợ đã sớm bán hết rồi.

Nguyễn Thiên Lan nói: "Không có việc gì, bán xong chúng ta liền đóng cửa sớm một chút." Chu Linh gạt gật đầu, đem tôm hùm đất lấy ra cho khách hàng.

Lúc này, bọn họ đều rất vội, Nguyễn Thiên Lan bận rộn tiếp tục nấu tôm hùm đất, Chu Linh bận đóng gói tôm hùm đất cho khách hàng, tài xế ở bên ngoài giúp đỡ thu thập mặt bàn, Tư Cảnh Lâm cùng trợ lý Tôn bận rộn thu tiền.

Tuy rằng Tư Cảnh Lâm hôm nay ăn mặc đơn giản, nhưng khi chất là thứ không phải quần áo có thể che giấu. Có anh chắn ở phía trước, một ít khách muốn làm nũng để mua được thêm một ít tôm hùm đất đều

ngượng ngùng mở miệng, thậm chí, mọi người đều tự giác xếp thành hàng, đừng nói làm loạn, ngay cả có người quá mức ảm tĩ bị anh nhàn nhạt nhìn một cái, thanh âm đều không tự giác nhỏ đi.

"Mà ơi, anh chàng thu tiền là ai thế? Hắn nhìn qua làm tôi lớn tiếng nói chuyện cũng không dám." Một nữ khách hàng mua xong tôm hùm đặt đi ra ngoài liền nhỏ giọng nói.

"Nghe nói là bạn trai của bà chủ, cảm giác hắn là người có tiền, thế nhưng nguyên ý đi cùng bà chủ ra đây bày quán, xem ra là chân ái."

"Bà chủ nấu cơm ngon như vậy, còn xinh đẹp như thế, nếu tôi alf đàn ông thì tôi cũng yêu chết đi được."

Hai người buôn chuyện hai câu, lực chú ý vẫn là bị tôm hùm đặt trên tay phát ra mê người hấp dẫn, một bên nuốt nước miếng một bên chạy nhanh tìm vị trí ngồi xuống ăn.

"Tới, tới, tới, mùa hè uống bia ăn tôm hùm đặt thì đúng chuẩn, mau tới bên này ngồi."

Không thể không nói, người biết làm ăn thật là nơi nào cũng không thiếu, phát hiện tiệm cơm chiên Hạnh Phúc buôn bán cực tốt nhưng chỉ bán Coca, nước trái cây đóng hộp, lập tức có người ở phụ cận bày tạm cái bàn làm quán bia, cho những khách hàng mua được tôm hùm đặt nhưng không có chỗ ngồi tới đây ngồi, lại có thể bán được bia, có thể nói là một công đôi việc.

Đương nhiên, bọn họ làm như vậy, là có chào hỏi qua, được những quầy xung quanh đồng ý. Lúc này, quán bia đã ngồi không ít khách hàng, trên bàn hầu như đều là tôm hùm đặt, đậu phộng nấu nước muối, ngẫu nhiên còn có chút đồ chiên, xiên nướng BBS linh tinh.

Một người đàn ông trung niên ăn mấy con tôm hùm đặt, lại uống một ngụm bia, vẻ mặt lộ ra biểu tình hưởng thụ: "Sảng khoái!"

Chủ quán bia ngồi xung quanh đều là mùi thơm cay rất của tôm hùm đặt, vốn dĩ có chút thèm, nhìn thấy người đàn ông này, yét hầu không tự giác lăn lộn hai cái.

Hắn ở trong lòng nói với chính mình, hôm nay là tới đây kiếm tiền, không phải tới tiêu tiền, nhưng nhìn thấy một đám người lột tôm, ăn tôm một biểu tình hưởng thụ mà sung sướng, đáy lòng đã thèm chịu không nổi.

Bằng không mua một phần ném thử? Cái ý niệm này một khi đã xuất hiện, hắn liền có chút nhịn không

được, nhưng tài chính trong nhà không ở trên tay hắn, cho nên còn phải tiền đến bên người bà xã thương lượng.

"Đi thôi đi thôi." Bà chủ quán bia kỳ thật cũng đã sớm muốn ăn tôm hùm đất, chỉ là hôm nay trước khi ra cửa, đã nhắc nhở chồng, không được ở lễ hội ẩm thực tiêu tiền linh tinh, cho nên ngượng ngùng nói ra, lúc này chồng chủ động nói ra, liền một ngụm đồng ý.

Ông chủ cầm tiền cao hứng chạy tới xếp hàng, phát hiện thế nhưng còn có tôm hùm đất xào tỏi nhuyễn, bắt quá khẩu vị hắn nặng, vẫn là thích tôm hùm đất xào cay hơn.

Tôm hùm đất xào tỏi nhuyễn là Nguyễn Miên Miên mới vừa làm ra không lâu, nguyên nhân là một cậu bé năm sáu tuổi người được mùi thơm của tôm hùm đất một hai phải ăn, ba mẹ không cho mua, thế nhưng thêm khóc.

Không có biện pháp, ba mẹ cậu bé chỉ có thể mua một phần, nhưng cái hương vị này, đối với đứa trẻ chưa từng ăn qua đồ cay mà nói, khẳng định là ăn không hết.

Nhìn thấy cậu bé đầu tiên là bị thêm khóc, sau đó lại bị cay khóc, nhưng vẫn còn muốn ăn tiếp, Nguyễn Miên Miên bật cười, dứt khoát làm một nồi tôm hùm đất xào tỏi hương vị thanh đạm hơn chút. Kể từ đó, thật ra hấp dẫn rất nhiều người không thể ăn cay tới.

Mới vừa rồi bị thêm khóc lại bị cay khóc cậu bé đã ngồi ở bên ngoài, trong miệng nhai tôm mẹ bóc cho, đôi mắt còn nhìn chăm chăm con tôm trên tay ba mình.

Có vị khách đang xếp hàng nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của bé, nhìn không được hỏi: "Anh bạn nhỏ, tôm ăn ngon không?"

"Tôm ăn siêu siêu ngon!" Đôi mắt phượng hồng cậu bé một bên nói một bên quơ quơ tay, bộ dạng được ăn ngon nên cao hứng có chút đáng yêu.

"Mèo con tham ăn, thêm như vậy cũng không biết giống ai." Nghĩ đến chính mình ở trên mạng cũng hay thấy má câu nói "trẻ con nhà hàng xóm đều bị thêm khóc", kết quả con trai nhà mình hôm nay liền bị thêm khóc, ngữ khí người ba thập phần bất đắc dĩ.

Hắn nói xong, thuận tay đem tôm vừa lột xong đưa vào trong miệng, một bên nhai nuốt một bên ở trong lòng cảm thán thật thơm. Hắn thì thấy thơm, cậu bé nhìn chăm chăm con tôm trong tay ba nửa ngày, miệng đều

há to chờ bón thì "Oa" một tiếng liền khóc luôn.

"Còn giống ai? Em xem chính là giống anh!" Người mẹ thấy chồng ăn tôm của con, tắt một cái lên cánh tay hẳn, tùy tiện lột một con tôm đưa vào trong miệng con trai.

Nằm đến vị tôm trong miệng, mới vừa rồi còn khóc chút chút cậu bé đã thu hồi nước mắt trong một giây. Người xếp hàng xung quanh thấy được, đều có chút buồn cười.

Trong lều, Nguyễn Miên Man đem một chút tôm hùm đất cuối cùng vào nồi, trước mặt đột nhiên xuất hiện một chuỗi hồ lô đường.

Cô nghiêng đầu, thấy là Tư Cảnh Lâm giờ lại đây, không khỏi hỏi: "Anh mua hồ lô đường ở đâu vậy?"

"Có người bán dạo đi ngang qua sạp."

Người bán hồ lô đường ở lễ hội ẩm thực cũng không ít, cũng không có quầy hàng cố định, mà là một cái xe đẩy. Tư Cảnh Lâm mới vừa rồi thấy trong mấy người xếp hàng, trên tay mấy người trẻ tuổi đều cầm hồ lô đường ăn, liền cũng muốn mua một cây cho cô.

Hồ lô đường đỏ rực ở dưới ánh đèn thoạt nhìn thập phần mê người, Nguyễn Miên Man há mồm cắn một trái Dâu Tây trên cùng, răng rắc một tiếng phá vỡ mặt ngoài vỏ bọc đường, cảm giác chua chua ngọt ngọt làm mắt hạnh cong lên.

Nhìn thấy cô thích, khéo môi Tư Cảnh Lâm khẽ nhếch, chờ chú ý tới phía dưới quả Dâu Tây là quả Thánh Nữ, nhớ rõ cô không thích ăn cái này, vì thế cúi đầu ăn luôn.

"Ngọt quá, cảm tình bọn họ tốt quá đi."

"Tuần nam mỹ nữ, quả thực xứng đôi, tôi lại muốn đẩy thuyền cp này!"

"Phát hiện không, người kia đối mặt với chúng ta, khuôn mặt lạnh lùng không nói gì, biểu tình cũng có chút đăm đăm, nhưng quay đầu nhìn bà chủ, cả người đều nhu hòa xuống."

"Ôn nhu với một người duy nhất, thật chịu không nổi!"

Mấy cô gái xếp hàng ở cửa vô tình nhìn đến một màn trong lều, nhìn không được âm thầm kích động.

Một lát sau, ông chủ quán bia mua được tôm hùm đất trở về, vẻ mặt may mắn nói với bà xã: "Còn may thật trùng hợp, mua được một hộp cuối cùng."

Bà chủ nghe vậy, giơ tay nhìn thời gian, ngay sau đó kinh ngạc nói: "Còn chưa tới 8 giờ đâu, đã bán xong rồi?"

Bà chủ hỏi xong, càng thêm chờ mong với hương vị tôm hùm đất, không đợi chồng trả lời, liền vội tiếp nhận tôm hùm đất mở ra.

Mỗi khách hàng ngồi trong quán bia nghe được đối thoại của bọn họ, có người nhìn không được nói: "Tôm hùm đất nhanh như vậy liền bán hết rồi? Tôi còn định ăn xong lại đi xếp hàng mua lần nữa đó, bà chủ chuẩn bị cũng quá ít đi!"

"Không ít, tôi nhìn qua từ lúc tới tới cũng thấy bà chủ nấu hai nồi, chủ yếu vẫn là hương vị quá ngon, người mua quá nhiều." Người ngồi cùng bàn liếm ngón tay, vẻ mặt còn không có ăn đã.

"Mấy cậu có biết chỗ nào có bán mì khô không? Tôi muốn ăn chút mì lạnh hoặc là dùng nước sốt tôm hùm đất trộn mì ăn."

"Ý kiến hay! Tôi nhớ rõ phía trước có quán mì sợi, hình như còn có bán mì lạnh!"

"Mọi người nói mì sợi ăn ngon hay là mì lạnh ăn ngon?"

"Tôi cảm thấy là mì sợi đi."

Khi nói chuyện, một đàn người ăn xong tôm hùm đất cảm thấy chưa đã thềm đã bung sốt tôm hùm đất du lại đi vào quán mì sợi.

Quán mì sợi có vị trí không được tốt lắm, hơn nữa vào thời tiết này, mọi người dù muốn ăn mì cũng là ăn mì lạnh cho nên quán này buôn bán không tính là tốt.

Nhìn thấy một đàn người lại đây, chủ quán rất cao hứng: "Mấy vị muốn ăn mì gì? Chỗ tôi có mì thịt bò, mì thịt dê, mì lòng cay, mì phá lẩu bò, mì tam tiên....."

Lời nói còn chưa nói xong, có khách hàng liền nói: "Mì thịt bò đi, bắt quá tôi không cần canh, anh nấu xong

mì trực tiếp múc vào trong chén là được, để khô một chút, tôi muốn ăn mì trộn."

"Này....." chủ quán nhìn thấy bọn họ tự mang chén cùng gia vị, nhất thời có chút cạn lời.

"Anh yên tâm, tiền vẫn trả đủ." Thấy hần sừng sốt, khách hàng bổ sung nói.

Nghe vậy, chủ quán không hề rời mắt: "Được, muốn ăn mì trộn, tôi dùng nước lạnh trần cho mọi người một chút."

Khi nấu mì, chủ quán ngửi được mùi hương từ trên tay khách, nhận không được hỏi: "Chẳng lẽ có sạp nào chuyên bán gia vị sao?"

Khách hàng nghe vậy, bị hần chọc cười: "Sao có thể, đây là chúng tôi ăn tôm hùm đất còn lại nước sốt, bởi vì hương vị quá ngon, cho nên không muốn lãng phí."

"Người thì xác thật rất thơm." chủ quán nói xong, đã đem mì nấu xong cho người đầu tiên, trần qua nước lạnh, cho mì và thịt bò đổ vào trong chén.

Xem hần đem mì trộn xong, kẹp lên một miếng to ăn, chủ quán gấp không chờ nổi hỏi: "Thế nào, ăn ngon không?"

"Ăn ngon, ăn quá ngon! Ông chủ kéo mì không tời, còn rất dai."

Mồ sợi hơi vàng mang theo mùi thanh hương của tiểu mạch, trộn với nước sốt tôm hùm đất, bị nhiễm một tầng màu đỏ, hút vào trong miệng, cay rất tiên hương nhưng không mất mùi thanh hương, thật sự là mỹ vị.

Chính như rất nhiều người nói, ăn tôm hùm đất chính là ăn cái gia vị cùng với không khí nào nhiệt, dùng sốt tôm hùm đất trộn mì sợi, hương vị thật sự là một chút cũng không kém, lại còn mang theo cảm giác thỏa mãn để no bụng.

Một ngụm mì sợi vào bụng, khách hàng thuận tiện khen một câu mì sợi của quán, ngay sau đó liền vùi đầu ăn.

Nhìn hần từng ngụm từng ngụm ăn mì sợi, mấy người bên cạnh vô ý thức nuốt nước miếng, sau đó quay đầu thúc giục: "Ông chủ nhanh lên, tôi cũng muốn một phần mì sợi thịt bò!"

"Tôi muốn mì ruột già."

"Có hải sản không? Cho tôi bát mì hải sản."

"Tôi muốn ăn thịt dê."

"Tôi muốn....."

"Có có có, đều có, mọi người chờ một lát." Thấy có nhiều khách như vậy, ông chủ quán mì sợi vẫn là rất nhanh từ một cục bột liền kéo thành một đũa mì sợi thon dài. Xem hẳn kéo mì sợi cũng rất thú vị, khách hàng vốn dĩ đang nóng lòng muốn ăn, nhìn một lúc cũng không thúc giục tiếp.

Làm một người làm mì sợi được mười mấy năm kinh nghiệm, ông chủ quán mì sợi vẫn là rất nhanh từ một cục bột liền kéo thành một đũa mì sợi thon dài. Xem hẳn kéo mì sợi cũng rất thú vị, khách hàng vốn dĩ đang nóng lòng muốn ăn, nhìn một lúc cũng không thúc giục tiếp.

Thực mau, bọn họ đều nhận được bát mì mà mình muốn, ngồi ở cửa sạp bắt đầu ăn.

"Ừm..... Ăn ngon thật, không riêng mì sợi trộn sốt tôm ăn ngon, thịt bò dính chút sốt này cũng ăn ngon hơn."

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy như vậy."

"Châu tôm hùm đất này ăn quá đáng giá, không riêng tôm ăn ngon, sốt còn có thể để lại ăn một phần món chính, sáng khoái!"

"Ai nói không phải đâu, chính là quá ít, một cân căn bản ăn không đã ghiền."

"Dù sao tôi đã quyết định, ngày mai lại tới sớm một chút, thuận tiện đem ba mẹ còn có ông bà đều kéo tới, như vậy là có thể mua năm cân tôm hùm đất!"

"Cậu thật đúng là đứa bé lanh lợi."

"Ha ha, sao cậu không đem ông ngoại bà ngoại, chú gì, cậu mợ đều kêu tới đi!"

"Tôi cũng muốn vậy, nhưng bọn họ đi du lịch hết rồi."

"Chịu phục cậu....." Một đám người ăn mì trộn sốt tôm thơm ngào ngạt, quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, không riêng tôm hùm đắt đã bán hết, ngay cả đậu phộng nấu nước muối đều không còn.

Chương 155

Editor: Thienyetkomanhine

"Xin lỗi, tôm hùm đất và đậu phộng nấu nước muối đều bán hết rồi." Chu Linh thập phần xin lỗi đối với khách hàng tới sau.

"Tôi cố ý tìm tới mà."

"À! Lúc này còn chưa tới 9 giờ, như thế nào bán hết nhanh như vậy?"

"Vì tôm hùm đất của tiệm mà tới đây....."

Khách hàng nghe nói tôm hùm đất cùng đậu phộng nấu nước muối đều không còn, rất thất vọng.

"Ngày mai còn, ngày mai mọi người tới sớm một chút vậy." Chu Linh chỉ biết nói vậy.

"Vậy bây giờ còn có cái gì?" Không nghĩ tới một chuyện mà tay không đi về, khách hàng hỏi. Chu Linh trả lời: "Còn có com chiên, com chiên trên thực đơn đều còn."

"Com chiên? Cũng được đi, cho tôi một phần com chiên ốc đồng, củ cải miến cho nhiều một chút."

"Được."

Trong lúc, Nguyễn Miên Miên bắt đầu chiên com. Vì tiết kiệm thời gian, những khách hàng gọi cùng một loại com chiên, cô liền trực tiếp chiên một nồi to, sau đó đổ vào trong bồn lớn, tự nhiên không nghĩ chờ khách hàng tới chọn mua.

"Có mệt hay không?" Tư Cảnh Lâm thấy cô chuẩn bị từ lúc trời tối tới hiện tại đều không ngừng lại, lấy khăn lau trên trán cho cô, đem một lọ sữa chua Dầu Tây đưa đến bên môi cô.

Vẫn luôn đứng cạnh bếp bếp nên người khó tránh khỏi việc mắt nước, Nguyễn Miên Man liền ngậm ống hút uống lên hai ngụm sữa chua Dầu Tẩy, lắc đầu tỏ vẻ không mệt.

Mặc dù ở trong lều, cũng có thể nghe được âm nhạc bên ngoài, tiếng cười đùa, thanh âm gọi mời của các sạp hàng, làm Nguyễn Miên Man cảm nhận được sự náo nhiệt cùng vui vẻ của lễ hội ẩm thực. Như được cảm nhiễm từ không khí xung quanh, tâm tình cô vốn vui vẻ, hơn nữa khách hàng tới ăn món cô làm, đều phải khen mấy câu, lúc này đúng là cô không cảm thấy mệt.

"Anh có đói bụng không? Có muốn ăn cơm chiên hay không?" Nhớ tới bọn họ cũng chỉ ăn chút tôm hùm đất cùng đậu phộng, còn không có ăn bữa cơm chiều hẳn hoi, Nguyễn Miên Man nghiêng đầu hỏi.

Tư Cảnh Lâm gọt tay đem sợi tóc dùng trên má cô vén ra sau tai, nói: "Anh không đói bụng, nhưng em đó, có muốn ăn chén cơm nghỉ ngơi một lúc hay không?"

Nguyễn Miên Man đối với cơm mình chiên không có hứng thú nhiều lắm, ngược lại càng muốn nếm món ăn ở các quầy hàng khác.

Cô hướng ra phía ngoài nhìn một cái, thấy khách hàng tới ngày càng nhiều, nhẹ giọng nói: "Dựa theo số lượng khách này, nguyên liệu còn lại phỏng chừng chỉ có thể bán được tới khoảng 10 giờ, chờ đóng cửa, chúng ta đi dạo mấy quầy hàng khác được không?"

"Được." Tư Cảnh Lâm sao có thể nói không được.

Quyết định xong, Nguyễn Miên Man chiên cơm càng thêm ra sức, muốn nhanh bán xong đóng cửa, sau đó đi chơi.

Mặc dù không có tôm hùm đất và đậu phộng nấu nước muối, quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc vẫn rất nhiều người, bởi vì mùi hương cơm chiên, cũng rất hấp dẫn, đặc biệt là đối với người chưa từng nếm qua.

Một đôi tình nhân đi dạo đến phụ cận, nhìn đến quầy hàng phía trước người vây quanh không ít, chạy nhanh tới muốn nhìn xem là bán gì ngon.

"Cái gì, thế nhưng là bán cơm chiên!" Tiễn đến gần, phát hiện là quán cơm chiên, cô gái rất thất vọng.

Sao với cô gái thất vọng, chàng trai lại cảm thấy cơm chiên này người cũng rất thơm, muốn ăn thử một chén.

"Không phải chứ? Ở đây nhiều món ăn như vậy, anh thế nhưng muốn ăn cơm chiên?" vế mặt cô gái không thể lý giải được mà nhìn người yêu.

Theo ý cô, tôi lẽ hội ẩm thực tự nhiên là muốn nếm thử những món trước kia chưa ăn qua, những món bình thường lại dễ no bụng, hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của cô.

"Cơm chiên này người rất thơm, vừa lúc phía trước đều ăn mấy món không no bụng, anh muốn ăn một chén."

Đây đại khái chính là suy nghĩ khác biệt giữa nam và nữ, tựa như lúc trước có nhân viên giao cơm nào đó có nói giỡn, giao cơm nhiều năm như vậy, hẳn tổng kết ra một cái kinh nghiệm, đó chính là đàn ông đặt cơm hộp là vì lấp đầy bụng, chủ yếu đặt cơm, mì, linh tinh, mà phụ nữ phần lớn lại là vì thỏa mãn ham muốn ăn uống, đặt trà sữa, đồ chiên, nướng BBQ, gà rán.. đồ ăn vặt linh tinh.

Giữa tình nhân, vốn nên bao dung, nhân nhượng lẫn nhau, cô gái thấy người yêu muốn ăn thật, cuối cùng vẫn là đi xếp hàng cùng. Chờ đến phiên bọn họ, chàng trai gọi một phần cơm chiên tôm bóc vỏ, sau đó quay đầu hỏi bạn gái: "Em muốn ăn cái gì?"

Tuy rằng đứng lại gần, cơm chiên nhà này người càng thơm hơn, nhưng cô gái vẫn kiên trì với suy nghĩ của mình. Cô lắc đầu nói: "Em không ăn."

Vài phút sau, bọn họ bụng cơm chiên từ trong đoàn người rời đi, vừa lúc ở phụ cận tìm được một chỗ ngồi.

"Cơm chiên nhà này thơm thật, ăn lên càng thơm, ngay cả củ cải ăn kèm cũng ngon như vậy, quả thực tuyệt!"

"Đúng vậy, tôi cảm thấy cơm chiên tóp mỡ nhà này hương vị quả thực quá tốt, ngày mai muốn mang ông nội của tôi lại đây nếm thử, nghe ba nói, ông đặc biệt thích ăn tóp mỡ."

"Phía trước cậu gọi cơm chiên tóp mỡ, tôi còn có chút định kiến, không nghĩ tôi lại ăn ngon như vậy, tóp mỡ vừa thơm vừa giòn, ăn lên mỡ mà không ngán, ngược lại cắn một chút miếng tràn đầy cảm giác trơn mềm, quá sung sướng!"

"Tôi cũng không nghĩ tôi sẽ ăn ngon như vậy, chủ yếu là muốn nếm thử chút mới mẻ."

"Trong tiệm còn có rất nhiều loại cơm chiên, đáng tiếc đã ăn no, bằng không đúng là muốn lại nếm thử những loại khác."

"Ngày mai lại đến, dù sao còn có vài ngày nữa, không vội."

"Cậu nói đúng....."

Đôi tình nhân nghe được người bàn bên cạnh nói chuyện phiếm, chàng trai càng thêm chờ mong hương vị của cơm chiên trong tay, cô gái nghe bọn họ nói lại có điểm thêm.

Cơm chiên tóp mỡ ăn ngon như vậy sao? Cô gái khi còn nhỏ đã từng ăn qua, hiện tại sớm đã quên hương vị của nó nên có chút hoài nghi.

Hai người ngồi xuống, chàng trai gấp lên một con tôm bóc vỏ đưa đến bên miệng bạn gái: "À —— không ăn cơm chiên thì nếm thử xem tôm thế nào."

Tôm là món mà hầu hết mọi người đều thích ăn, cô gái cũng không ngoại lệ. Cô há mồm ăn con tôm bóc vỏ kia, nhẹ nhàng nhai nuốt, tức khắc trong miệng tràn đầy vị tôm bóc vỏ thơm ngon.

"Tôm này tươi quá, vị cũng ngon."

Nghe được lời nói, chàng trai một bên lại kẹp lên một con tôm bóc vỏ đưa cho bạn gái một bên nói: "Cơm chiên cũng rất thơm, so với tưởng tượng của anh còn ngon hơn, hơn nữa phân lượng nguyên liệu thật sự đủ, em xem, còn có rất nhiều tôm."

Cô gái nhìn tôm bóc vỏ trong hộp cơm, gật đầu nói: "Nhà này thật sự rất được."

"Em nếm thử một ngúm đồ ăn này đi, anh cảm thấy trừ bỏ bên ngoài có chút cay, hương vị quả thực không thể bắt bẻ." Chàng trai lại kẹp lên một miếng củ cải bón cho bạn gái.

Cô há mồm tiếp được, hương vị giòn nộn, chua ngọt mang chút cay làm cô có loại cảm giác trước mắt sáng ngời.

Ăn ngon!

"Độ cay này không tính là cay, hương vị thật sự tốt!" Cô gái lúc trước còn không vui khi bạn trai mua cơm

chiên, lúc này lại cảm thấy phát hiện cơm chiên nhà này như phát hiện được kho báu vậy.

Cô nói xong, chính mình rút ra một đôi đũa từ ống đũa trên bàn, gắp củ cải cùng tôm bóc vỏ trong chén bạn trai ăn.

"Em nếm một nắm cơm, cơm chiên cũng đặc biệt ngon, vừa thơm vừa dẻo." Bạn trai thấy cô chủ động ăn, cầm lấy cái muỗng múc miếng cơm bón qua.

Do dự một giây, cô gái há mồm ăn muỗng cơm kia, rồi cuộc hiểu vì sao một quán cơm chiên lại có nhiều người xếp hàng như vậy.

Cơm chiên tôm bóc vỏ thiên về thanh đạm, ăn lên hàm tiên ngon miệng, phối hợp với rau dưa bên trong, ăn lên còn có chút dưa cơm, ngon nhất chính là cơm, tuy rằng không hấp dẫn bằng thịt tôm phần nộn, nhưng càng nhai càng thơm, làm người ta căn bản dừng không được.

"Em muốn nếm thử cơm chiên tóp mỡ bọn họ nói." Nuốt xuống miếng cơm chiên tôm bóc vỏ trong miệng, cô gái liếc bạn trai một cái, nhỏ giọng nói.

Hiển nhiên, cô vì lúc trước không đồng ý ăn cơm chiên, hiện tại lại muốn ăn nên cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng một người bạn trai tiêu chuẩn, khẳng định là không thể nhảm vào lúc bạn gái yếu thế. Hắn tỏ vẻ căn bản không nhớ rõ chuyện phát sinh phía trước, đem hộp cơm chiên tôm bóc vỏ đẩy đến trước mặt cô, thấp phần tự nhiên mà đứng dậy nói: "Em ăn trước, anh đi mua cho em."

Nhìn theo bạn trai đi xếp hàng một lần nữa, cô gái cầm cái muỗng trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Lẽo, Nguyễn Thiên Lan mới vừa chiên ra một nồi cơm chiên tóp mỡ, hắn đi qua vừa lúc mua được, rất nhanh liền trở lại chỗ ngồi: "Tới đây."

Cơm chiên tóp mỡ mới ra nồi tản mát ra hương khí mê người, tóp mỡ cùng cơm chiên vàng ruộm, dưới ánh đèn thoạt nhìn hấp dẫn vô hạn. Cô gái gắp lên một miếng tóp mỡ đưa vào trong miệng, một nắm cắn xuống, phát ra tiếng kêu thanh thúy, lại nhai hai cái, vừa thơm vừa giòn, ăn ngon đến đôi mắt cô đều nheo lại.

Nuốt xuống tóp mỡ, lại ăn cùng cơm chiên, cô gái nhin không được nói: "Không nghĩ tới cơm chiên cũng có thể ăn ngon như vậy, so sánh như vậy, cơm chiên trong nhà ăn trường học chúng ta đúng là không nuốt nổi."

"Nếu thích ngày mai chúng ta lại qua đây ăn, nghe nói nhà bọn họ còn bán tôm hùm đất, đậu phộng nấu nước muối, nhưng bởi vì hương vị quá ngon, đã sớm bán hết rồi."

"Được, ngày mai chúng ta tới sớm một chút!"

Cũng không phải chỉ mình cô gái này, đại bộ phận chưa ăn qua cơm chiên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đều sẽ có suy nghĩ cơm chiên có cái gì mà ngon.

Cũng không phải đối với cơm chiên có thành kiến, mà là đi lễ hội ẩm thực, quá nhiều món ăn, tỷ như đồ nướng BBQ, hải sản, mì lạnh, sườn dè, thịt lừ, trà sữa, đậu hủ thái, bánh rán giò cháo quẩy, bánh quai trèo.....So sánh ra, cơm chiên thật sự quá bình thường.

Mà có một ít người bị mùi hương hấp dẫn tới, nhìn thấy Nguyễn Miên Miên một lần chiên ra một nồi to như vậy, không tránh được hoài nghi ngon vậy sao.

Lúc này, một nhà ba người xếp ở cuối hàng ngũ, người mẹ còn nhịn không được nhỏ giọng nói: "Chạy đến lễ hội ẩm thực ăn cơm chiên, có phải có chút ngốc hay không?"

"Nào có, anh nghe bọn họ nói, cơm chiên nhà này hương vị đặc biệt ngon."

"Ngửi thật ra rất hương, nhưng chiên một lúc một nồi to như vậy. Hương vị có thể tốt sao?"

"Vậy càng chứng tỏ trù nghệ bà chủ tốt, em xem, nồi to thế mà cũng có thể hất lên cao vậy." Người bố nói xong, nói với con trai, "Con trai, muốn ăn cơm chiên chứ?"

Ngửi mùi cơm chiên cậu bé gật đầu nói: "Muốn ạ!"

Thấy con trai cùng chồng đều muốn ăn, người mẹ cũng không nói cái gì nữa. Sợ ăn không hết, một nhà ba người chỉ gọi hai phần cơm chiên, một phần cơm chiên Dương Châu thích hợp cho trẻ con, một phần cơm chiên ốc đồng.

Ngồi xuống, người mẹ nhịn không được nói: "Đây là lần đầu nghe nói tới cơm chiên ốc đồng, sao anh lại mua cái món kỳ quái như vậy."

"Không phải vừa lúc có sẵn không cần chờ sao." Người bố cười ha ha, không nói thẳng là hẳn người mùi nên muốn nếm thức ăn tươi.

Hai người nói chuyện phiếm, con trai đã tự mình cầm lấy cái muống ăn một thìa cơm to, một bên ăn một

bên phòng lên gương mặt nói: "Ngon ngon!"

Thấy con trai đã bắt đầu ăn, người mẹ cũng không rảnh để ý chồng mình, mà là cầm lấy chiếc đũa chuẩn bị gấp cà rốt trong cơm chiên để ăn. Cô mới gấp lên một miếng cà rốt đưa vào trong miệng, con trai đã kêu lên: "Mẹ ăn cơm của bố ý, đừng ăn cơm con, con có thể ăn hết!"

"À! Mẹ ăn cà rốt mà, không phải con không thích ăn cái này sao?"

Đâu chỉ là không thích ăn, quả thực là bắt cậu bé ăn như là ăn thuốc độc không bằng, mỗi lần đều khóc đến khàn giọng, người mẹ thử các loại phương pháp đều không có kết quả, lúc này mới không ép con ăn.

"Cái này ăn ngon!" Cậu con trai nói xong, dùng cái muỗng lại ăn một miếng to, bên trong có không ít cà rốt.

"Ài nha! Chồng mau xem, con trai chúng ta ăn cà rốt!" Người mẹ cao hứng nói.

Đã ăn hai khẩu cơm chiên ốc đồng về mặt người chồng bình tĩnh nói: "Bình thường, cơm chiên nhà này ăn quá ngon, con trai ăn cũng không kỳ quái." Nói xong, hắn lại ăn hai miếng cơm to liền, thịt ốc đồng hương cay sáng nộn cùng với cơm dẻo dai, quả thực là mỹ vị nhân gian.

Ăn ngon như vậy sao? Nhìn thấy một lớn một nhỏ mới vừa rồi rõ ràng ăn không ít đồ ăn vặt, mà hiện lại giống như một ngày không được ăn cơm, ăn ngấu ăn nghiến, người mẹ tò mò mà cầm lấy một cái muỗng, nếm một ngụm cơm chiên của chồng.

Ăn ngon, ăn ngon thật! Cơm chiên vào miệng, cô lập tức liền có đáp án.

Cuối cùng, vẫn đang sợ hai phần ăn không hết, một nhà ba người tổng cộng mua bốn phần cơm chiên, ăn đến bụng ba người tròn xoe, sợ là lại ăn không vô những món khác.

Hơn 9 giờ rưỡi, phát hiện nguyên liệu nấu ăn còn lại chỉ có thể chiên hai nồi cơm nữa thôi Nguyễn Miên Miên nói cho Chu Bình, để chị cùng khách hàng đợi ngoài cửa nói một tiếng.

Nghe thân thích bằng hữu giới thiệu mà mò qua, khách hàng nghe nói cơm chiên cũng chuẩn bị bán hết rồi, nhịn không được than thở: "Nhà các cô sao lại thế này? Đây còn chưa tới 10 giờ, hôm hùn đất cùng đậu phộng bán hết thì thôi, như thế nào đến cơm chiên cũng bán hết rồi." "Đã tới đây đợi, hiện tại thế nhưng không ăn được, quá tra tấn người ta!"

Chương 156

Editor: Thienyetkomanhine

"Đúng vậy, cũng không biết chuẩn bị nhiều nguyên liệu một chút."

"Nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị không ít, chỉ là không nghĩ tới sinh ý sẽ tốt như vậy, phi thường cảm tạ mọi người đã tới ủng hộ, ngày mai chúng tôi sẽ rút kinh nghiệm, lại chuẩn bị đầy đủ hơn."

Thầy Chu Linh có chút chóng đờ không được, trợ lý Tôn tiến lên một bước nói.

Đêm nay hẳn dính chút ánh sáng của tổng giám đốc nhà mình, tâm hùm đất, đậu phộng nấu nước muối cũng ăn không ít, lúc này không thể không tiến lên trợ giúp.

Hình tượng khi chắt của trợ lý Tôn khá tốt, khi hẳn mở miệng đại bộ phận khách hàng nữ liền không nói cái gì nữa, chỉ có một ít khách hàng nam vẫn không hài lòng.

"Chúng tôi đều đợi lâu như vậy, chẳng lẽ chờ vô ích?"

Một thanh niên áo lam tính tình không tốt lắm vừa dứt lời, lại bị bạn hắn đột nhiên kéo một cái, ngăn cản hắn tiếp tục nói chuyện, mở miệng nói: "Bán hết rồi cũng không có biện pháp, dù sao lễ hội ẩm thực cũng không chỉ có một ngày, ngày mai chúng ta lại đến là được."

Nói xong, lập tức lôi kéo tay bạn chạy lấy người.

Những khách hàng khác nghe được lời này, ngấm lại cũng thấy đúng, đều chậm rãi tản ra.

"Đây gấp như vậy là định đi đâu?" Thanh niên áo lam bị bạn cứng rắn lôi đi, có chút không thể hiểu được.

Người bạn quay đầu lại thấy đã cách một khoảng với tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, lúc này mới dừng lại

bước chân, giơ tay vỗ vỗ ngực.

"Bà sao vậy?" Thanh niên áo lam tính tình tuy táo bạo, nhưng đối với bạn bè vẫn khá tốt, thấy hẳn một bộ dáng nghĩ mà sợ, quan tâm nói.

"Người vừa rồi là trợ lý Tôn công ty tao." Nói xong, sợ hẳn không biết trợ lý Tôn là ai, lại bổ sung, "Là trợ lý bên người tổng giám đốc công ty tao."

"Trời! lão đại à! Hẳn sao lại ở chỗ này bày hàng?" Về mặt thanh niên áo lam đầy kinh ngạc.

"Khả định không phải là quầy hàng của hẳn, hẳn là hỗ trợ thân thích hoặc bạn bè đi."

"Còn may mà lời tao đi nhanh, bằng không đắc tội người ta, vạn nhất người ta ghi thù mà thù dỡ rồi." Thanh niên áo lam cảm thấy may mắn.

"Tao chỉ là một tiểu nhân vật thôi, người ta chưa chắc nhớ rõ công ty có một người như tao đâu." Tự giễu xong, hẳn lời kéo bằng hữu tiếp tục đi dạo những quầy hàng khác.

Bọn họ rời đi, trước quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, những khách mua được hai nồi cơm chiên cuối cùng đã nhận được cơm chiên của mình cũng không đi tìm vị trí ngồi, trực tiếp đứng ăn.

Vừa ăn, bọn họ vừa nói với Nguyễn Miên Miên đang cùng Chu Linh thu thập đồ vật: "Bà chủ, sao cô không bán đậu hủ chiên vậy? Tôi còn nói tới đây mua đậu hủ chiên ăn."

"Còn có bánh chưng, cô gói bánh chưng thật ngon, lúc Doan Ngọc căn bản không ăn đủ, ngày mai có thể gói chút bánh chưng bán không?"

"Tôi ngày mai nhìn xem, có thể làm liền chuẩn bị một ít." Nguyễn Miên Miên nói.

"Chuẩn bị nhiều một ít, đặc biệt là tôm hùm đất."

"Đúng đúng đúng, chuẩn bị nhiều tôm hùm đất hơn, một cân căn bản không đủ ăn, tôi còn có ý đi tìm quán mì sợi bên cạnh mua một phần mì không trộn với nước sốt tôm để ăn no."

"Anh ăn no sao còn tới ăn cơm chiên?"

"Còn không phải đi dạo một vòng lại thôi sao."

"Bà chủ, cô đóng cửa sớm như vậy là chuẩn bị về nhà sao?" Có khách hàng thấy bọn họ đều thu thập đồ vật không sai biệt lắm, thuận miệng hỏi.

"Chuẩn bị đi dạo quây hàng xung quanh." Nguyễn Miên Miên cười nói.

"Mấy sạp khác chính là ăn chơi, hương vị đều không có ngon như cô làm."

"Đúng vậy, phía trước có một nhà cũng bán tôm hùm đất, bất luận là hương vị hay là về ngoài đều kém hơn nhà cô."

"Tóm lại tôi lễ hội ẩm thực chính là ăn cái không khí náo nhiệt, muốn nói hương vị, tôi cảm thấy quán nướng BBQ Nhất Phẩm phía trước không tồi, còn có một nhà bán bánh nướng cũng không tệ, bà chủ có thể đi xem."

"Được, cảm ơn cô." Nguyễn Miên Miên gật đầu ghi nhớ hai cửa hàng nữ khách hàng giới thiệu.

"Tôi cảm thấy nhà bán sườn dế ở lô thứ ba hương vị khá tốt."

"Mặt sau có nhà bán bún ốc hương vị khá ngon, cũng không biết bà chủ có ăn được hương vị đó không."

Thấy cô định đi dạo, nhóm khách hàng sôi nổi chia sẻ mấy quây hàng bọn họ cảm thấy không tồi.

Nguyễn Miên Miên nhất nhất nói lời cảm tạ, cùng Tư Cảnh Lâm rời đi.

Vốn dĩ cô muốn rủ Chu Linh cùng trợ lý Tôn cùng đi dạo, nhưng người trước nói bà Vương đã mang theo An An về, muốn về nhà bồi con gái, người sau tỏ vẻ lúc sớm đã đi dạo một chút rồi, hiện tại không muốn đi tiếp, vì thế cũng chỉ còn lại hai người bọn họ cùng nhau.

"Thật náo nhiệt!"

Từ lúc Nguyễn Miên Miên xuyên tới, rất ít ra cửa buổi tối, mặc dù ra cửa, cũng đều là ở phụ cận hẻm Hồ Lô, đây vẫn là lần đầu tiên cô thưởng thức cảnh đêm thành thị.

Bất luận là đèn màu trên đầu, hay là âm nhạc cùng âm thanh mời gọi từ các sạp hàng, hay người đi đường

tôi tôi lui lui mang theo gương mặt tươi cười, đều làm Nguyễn Miên Man cảm nhận được sự náo nhiệt cùng vui vẻ của lễ hội ẩm thực.

"Đúng là náo nhiệt."

Lễ hội kiểu này tràn ngập hơi thở nhân gian náo nhiệt, Tư Cảnh Lâm cũng rất ít trải qua.

Ngày xưa hẳn khả năng sẽ ngại quá náo loạn, nhưng hôm nay, đi cùng cô, lại cảm thấy thập phần hưởng thụ loại náo nhiệt này.

Kỳ thật, thời điểm này, rất nhiều du khách lớn tuổi một chút hoặc là tuổi còn nhỏ một chút đều đã về nhà, náo nhiệt nhất vẫn là khoảng thời gian 7 giờ đến 9 giờ kia, toàn bộ quảng trường cơ hồ là biến người tập nập.

"Cẩn thận." Ở phía trước có một đám học sinh hi hi haha đi tới, Tư Cảnh Lâm nhắc nhở một câu, đồng thời nắm tay cô kéo đến bên người.

Nguyễn Miên Man giữa đầu liếc hẳn một cái, tuy rằng có điểm ngưng ngừng, lại vẫn không rút tay ra.

"Có cái gì muốn ăn hay không?" Tư Cảnh Lâm sửa thành mười ngón tay đan nhau, nhẹ giọng hỏi.

"Em thấy bọn họ nói quán nướng kia khá ngon, đi nếm thử được không?" Nguyễn Miên Man chỉ vào quán nướng phía trước nói.

Tư Cảnh Lâm gật đầu, trực tiếp nắm tay cô đi qua.

Nhà này tên là quán nướng BB2 Nhất Phẩm, sinh ý cũng không tệ lắm, khách hàng xếp hàng chờ không ít.

Quầy hàng tựa hồ là một nhà ba người mở, người đàn ông phụ trách nướng đồ, người vợ phụ trách lấy tiền, cô bé tầm 13-14 tuổi phụ trách phát rổ cho khách hàng để bọn họ chọn lựa đồ ăn.

"Chị gái, có thể chọn món muốn nướng trước."

Nguyễn Miên Man quét mắt nguyên liệu nấu ăn trên quầy, xác định còn tươi mới, lúc này mới nói lời cảm tạ tiếp nhận cái rổ.

Cô cúi đầu nhìn nguyên liệu nấu ăn trên sạp, còn không có bắt đầu chọn, đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô cùng tiếng thét chói tai.

Tất cả lực chú ý của Tư Cảnh Lâm đều đặt trên người cô, nghe được động tĩnh, theo bản năng đuổi tay đem người kéo đến bên người.

Nguyễn Miên Miên nửa dựa vào trong lòng ngực anh ngẩng đầu, liền nhìn đến trước quầy, ông chủ sạp mới vừa rồi đang nướng đồ hiện tại tay đang giữ bệ bếp đầy than lửa hồng rực, đầu đến biểu tình dữ tợn, mà phía ngoài quán, một người đàn ông gầy gao ôm đứa con tầm hai ba tuổi vào trong ngực, thằng bé "Oa" một tiếng khóc lên.

Tiếng khóc trẻ con đánh vỡ sự yên tĩnh trong nháy mắt, trong quán, bà chủ phản ứng lại chạy nhanh bắt lấy chồng ngâm vào thùng nước bên cạnh.

"Anh muốn chết à, ôm con mà đứng gần bếp vậy, bé con cũng không xong!"

Người phụ nữ bên cạnh hung hăng đập một cái ở trên lưng người đàn ông đang bế con nhỏ, sau đó một tay đoạt lại con trai ôm chặt ở trong ngực, nghĩ mà sợ khóc nức nở nhẹ đổ con trai.

"Đứa nhỏ không có việc gì đi?"

"Tay chủ quán thế nào? Không được rồi phải đi bệnh viện nhìn xem."

Người chung quanh ngấm lại màn mới vừa rồi, cũng là nghĩ mà sợ, sôi nổi quan tâm.

Nguyễn Miên Miên nghe bọn họ nói chuyện, mới biết được, nguyên lai mới vừa rồi người đàn ông kia một tay bế con trai ghé vào trước bệ bếp chờ đồ nướng, có lẽ là nhầm chán liền chơi đi động.

Trẻ con hai ba tuổi, đúng là thời điểm hoạt bát nghịch ngợm, ngửi được mùi hương đồ nướng BBQ truyền đến, liền muốn với lấy.

Đứa nhỏ cong lưng mấy cái, người ba nhất thời không ôm kịp, mắt thấy đứa nhỏ bạch bạch nộn nộn sắp chạm vào than nóng, ông chủ theo bản năng đuổi tay, đem đứa nhỏ đẩy về phía trong lòng ngực người ba, chính mình lại không cẩn thận chạm vào than hồng.

Than đang hồng rực như vậy, đừng nói sò lên, đến gần một chút đều sẽ bị bỏng rát, không cần nghĩ đều biết chủ quán sẽ đau như nào.

Người mẹ đau lòng ôm con trai vào trong lòng ngực đỡ tới sắp ngủ, cũng không quên ân nhân cứu con trai mình.

Cô chớp mắt lặn nước mắt tích tụ trong hốc mắt trực tiếp rơi xuống, hướng về bên trong quầy hàng nói:
"Ông chủ, hôm nay thật là cảm ơn anh, nếu không có anh tôi cũng không biết làm sao bây giờ..... Anh nhanh đi bệnh viện nhìn xem, tiền thuốc men cùng mọi chi phí chúng tôi trả."

"Đúng đúng đúng, tôi lái xe tới, tôi đưa anh đi bệnh viện." Người ba lúc này cũng hối hận chết, chỉ nghĩ nhanh đền bù.

Chủ quán nhìn trên sạp còn dư lại nhiều nguyên liệu như vậy, nghĩ đến ngày hôm qua cùng hôm nay, vợ cùng con gái đều cố gắng xiên nguyên liệu nấu ăn, nghĩ có thể ở lễ hội ẩm thực kiếm thêm chút tiền, đem khoản nợ lúc trước trả hết, lấy tay từ trong nước ra nhìn thoáng qua sau đó nói: "Tôi không có việc gì, không cần đi bệnh viện."

Hắn nói xong, nóng rực đau đớn làm hắn không tự giác lại đem tay thả vào trong nước lại.

"Sao không có việc gì! Bàn tay đều hồng hết lên, phỏng chừng da đều bong hổng rồi, ngón tay còn nổi lên bọt nước, tôi cùng anh nói, trình độ này nhất định phải đến bệnh viện!" Một khách hàng tinh mắt nhắc nhở nói.

Khách hàng bên cạnh nghe vậy, vội khuyên nhủ: "Bị phỏng có nặng có nhẹ, tình huống này của anh, tốt nhất vẫn là đi bệnh viện nhìn xem, mặc kệ không có việc gì, dù sao cũng phải kiểm tra để an tâm."

"Như này xem như bỏng đi? Vẫn là tới bệnh viện nhìn xem, dù sao người ta đều nói sẽ trả tiền thuốc men."

"Tay đều thương thành như vậy, vẫn là đi bệnh viện đi, bằng không người nhà anh cũng không yên tâm."

Quầy hàng, cô bé vốn đang tươi cười chiêu cổ khách nhân, nhìn thấy tay ba bỏng nặng như vậy, đã không tiếng động khóc lên, mặt bà chủ cũng lo lắng nhìn chòng.

"Ông xã, vẫn là đi bệnh viện khám đi."

"Thật không có việc gì, anh lại ngâm nước một chút thì tốt rồi." Ông chủ lắc đầu nói.

Có khách hàng tinh ý thấy chủ quán ngẫu nhiên quét vè phía mặt bàn cùng thùng xộp đựng nguyên liệu nấu ăn nhìn ra, hẳn không đi bệnh viện, đại khái là không bỏ mặc quầy hàng nhà mình được.

Kỳ thật cũng bình thường, trừ bỏ một ít của hàng được mời tới, tỷ như tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhưng quầy hàng khác trong lễ hội ẩm thực đều phải trả phí quầy hàng, phí quầy hàng một ngày cũng không ít, hiện tại mới 10 giờ, nếu đi bệnh viện, không chỉ mất luôn hai giờ buôn bán, nguyên liệu còn lại để tới ngày mai cũng không còn tươi.

"Ông chủ, bà chủ biết nướng đồ không? Nếu được anh yên tâm đi bệnh viện, để bà chủ nướng đồ cho chúng tôi."

Bà chủ nghe vậy, hàm chứa nước mắt lắc đầu nói: "Tôi không biết."

"Không biết cũng không sao, tùy tiện nướng nướng, yêu cầu của tôi cũng không cao."

"Đúng vậy, ăn đồ nướng BBQ vốn dĩ chính là ăn lai dai, tùy tiện nướng chút là được."

Ở trong lòng mấy khách hàng, thấy hành động của chủ quán cũng nhìn ra là người tốt, cho dù là nướng thành than bọn họ đều vui vẻ mua.

"Chủ quán là vì cứu con trai tôi mới bị thương, nguyên liệu dư lại này đó tôi nguyện ý theo giá tiền đồ nướng trong tiệm mua hết coi như bồi thường, ông chủ không cần lo lắng quầy hàng, vẫn là mau đi bệnh viện trước." Người mẹ ôm con trai nghiêm túc nói.

"Không cần, việc này cũng trách tôi không có nhắc nhở, ý tốt của mọi người tôi xin nhận, nhưng tôi thật không có việc gì."

Ngày xưa, ông chủ đều sẽ nhắc nhở khách hàng cách bếp nướng BBQ xa một chút, cẩn thận bỏng, hôm nay thật sự là sinh ý quá tốt, hẳn mãi nướng không để ý.

Trong lòng ông chủ không có trách đối phương, ngược lại cảm thấy ở quầy hàng của mình thiếu chút nữa xảy ra chuyện, mình ra tay giúp là lẽ dĩ nhiên, cũng may mắn cuối cùng bị thương chính là chính mình mà không phải đứa nhỏ kia.

Nhìn ra ông chủ này tính cách có chút hiểu thẳng, khách hàng cùng ba mẹ đứa nhỏ nhất thời đều có chút không biết làm sao bây giờ.

Ông chủ lại ngẫm một chậu nước khác, nhấc tay lên, bỏ qua từng giọt nóng rát đứng đây, hiển nhiên là chuẩn bị tiếp tục buôn bán.

Dưới ánh đèn, nhìn đèn trên tay hắn đã xó mấy cái bọt nước, khách hàng có chút không đành lòng.

Nguyễn Miên Miên cũng nhìn đến cái tay kia, trước khi hắn động thủ, nhịn không được mở miệng nói:
"Ông chủ, không bằng tôi thay anh nướng BBQ, anh đi bệnh viện nhìn xem trước."

Cô dứt lời, ông chủ còn không kịp có phản ứng gì, nghe nói bên này đã xảy ra chuyện, từ xung quanh chậm rãi vây lại đây, một ít khách hàng lập tức kêu lên ——

"A a a! Để cô ầu nướng! Để cô ầu nướng!"

"Ông chủ mau đi bệnh viện, cho cô ầu nướng!"

"Tôi muốn ăn đồ bà chủ nhỏ nướng, cầu xin chủ quán, để cô ầu nướng đi!"

Chương 157

Editor: Thienyetkomanhine

Trong những người này có rất nhiều khách quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đối với tay nghề của bà chủ thập phần tin nhiệm, khó có cơ hội tốt như vậy, tự nhiên không nghĩ bỏ lỡ.

Ông chủ quán nướng trong nháy mắt bị mấy tiếng thét chói tai "để cô ấy nướng" làm ngây ngốc, chậm nửa nhịp mới nhìn về phía cô gái lạ mặt mở miệng: "Cô đây là?"

"Tôi cũng là tôi tham gia lễ hội, bắt quá q

uầy hàng của tôi đóng cửa tương đối sớm." Nguyễn Miên Miên nói.

Lễ hội ẩm thực cũng không phải tùy tiện cửa hàng nào cũng có thể tham gia, ít nhất hương vị cũng phải trên mặt bằng chung, Nguyễn Miên Miên nói như vậy, cũng là muốn để ông chủ yên tâm về trình độ của mình.

Ông chủ nghe vậy, lại hiểu lầm cô cũng bán đồ nướng, trên tay phóng làm hấn tâm động trong chớp mắt, rồi lại cảm thấy làm phiền người ta không tốt.

Nguyễn Miên Miên từ vẻ mặt của hấn nhìn ra, chỉ vào người bên cạnh nói: "Kỳ thật là bạn trai tôi muốn ăn đồ nướng BBQ tôi làm, tôi giúp anh tiếp sạp thuận tiện nướng một ít cho bạn trai, cũng coi như một công đôi việc." Dứt lời, trên mặt cô không hiện, sau tai lại nóng lên một chút.

Tư Cảnh Lâm biết cô dễ thẹn thùng thế nào, thấy cô ở trước mặt mọi người tuyên cáo thân phận của mình, trong lòng sung sướng, đồng thời lại xuất hiện vài phần trù ố.

"Cũng muốn được bà chủ nhỏ chiều chuộng như thế!"

"Ông chủ, anh yên tâm, tay nghề của bà chủ nhỏ chúng tôi tuyệt đối không có gì để nói, khẳng định có thể giúp anh trông tiệm."

"Đúng vậy, để cô ấy nướng đi."

"Để cô ấy nướng! Để cô ấy nướng!"

Một số người không biết đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhưng muốn ông chủ quán nướng có thể an tâm đi bệnh viện, cũng ồn ào lên, đồng thời có điểm tò mò, cô gái tuổi không lớn lắm này có thể nướng ra mấy món ngon sao?

Nhìn ra ông chủ quán nướng bắt đầu dao động, người mẹ ôm đứa nhỏ đập một cái lên chân chồng mình, ý bảo hãy đứng đứng đực ra thế.

Tiếp nhận ánh mắt của vợ, người đàn ông chạy vòng vào trong quầy hàng, nửa cường bách đem ông chủ quán nướng kéo ra bên ngoài: "Đi đi đi, chúng ta đi bệnh viện."

Bị lôi ra tới ông chủ chỉ có thể quay đầu lại dặn dò: "Cảm ơn cô gái, nguyên liệu nấu ăn trong sạp, cô cùng bạn trai muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Dứt lời, hắn đã bị lôi ra ngoài, một chủ quầy hàng bên cạnh cầm một khối đá lạnh cùng một cái bát nhỏ đưa qua, để hắn ở trên đường ngâm tay bên trong cho đỡ rát.

Bà chủ quán nướng không yên tâm, dặn dò con gái một tiếng, cầm tiền theo sau.

"Hy vọng tay ông chủ không có việc gì."

"Bóng nghiêm trọng như vậy, mặt ông chủ còn nhẫn nại, đến lượt tôi đã sớm khóc rồi."

"Ai nói không phải đâu."

Nhóm khách hàng nói chuyện phiếm, Nguyễn Miên Miên an ủi cô bé bị lưu lại hai câu, đi tới bên bếp nướng.

Biết ba đi bệnh viện, cô bé lúc này mới buông tâm, đem nước mắt lau khô, tiến lên nói cho Nguyễn Miên Miên biết bắt đầu nướng từ chỗ nào.

Quán nướng này là để khách hàng tự chọn nguyên liệu nấu ăn đặt ở trong rổ, ăn theo thứ tự đến trước và sau mà bắt đầu nướng.

Kế tiếp, đến lượt một cái rổ màu xanh lục, bên trong tất cả đều là thịt dê xiên.

Nguyễn Miên Miên dùng bàn tay ở trên bếp lò cảm thụ độ nóng một chút, đem một đồng thịt dê cầm lên, traai đều ra, sau đó cầm lấy bàn chải bắt đầu xoa dầu.

Những xiên thịt dê xếp đều như cánh quạt, bàn chải quét dầu dưới tay cô thập phần linh hoạt, một chuỗi động tác dứt khoát lưu loát lại xinh đẹp, chờ quét xong, thịt dê đều đã được phủ lên một tầng dầu.

Không ché thời gian lát hai lần, Nguyễn Miên Miên bắt đầu rải gia vị.

Động tác rải gia vị của cô thập phần tùy ý, nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện, phân lượng gia vị là ăn theo tỉ lệ nhất định mà rắc, hơn nữa được rắc đều trên hai mặt của xiên thịt.

Theo động tác của cô, nguyên bản thịt dê màu đỏ biến thành màu vàng ruộm, mùi hương mê người không ngừng từ bếp nướng bay ra.

Thơm quá!

Cô bé đứng trong quầy hàng ngửi được mùi hương này, nhìn không được trộm nhìn về phía chị gái đứng trước bếp nướng, không hiểu vì sao cùng nguyên liệu nấu ăn, cùng loại gia vị, vì sao chị ấy có thể nướng thơm hơn ba mình.

"Muốn ăn đợi lát nữa chị nướng cho." Nguyễn Miên Miên chú ý tới tầm mắt của cô bé, cười nói.

Trong nhà bán đồ nướng B&B, ba cũng chiều, lâu lâu cũng nướng cho cô bé ăn, cho nên cô không giống những đứa nhỏ khác luôn thèm ăn đồ nướng B&B.

Nhưng..... nhưng ngửi thơm ba nướng nhiều lần, cô bé lại khó có thể nói ra lời cự tuyệt.

"Má ơi, quá thơm, nước miếng đều muốn chảy xuống!"

"Chiều thức ấy của ba chủ, nhìn quá chuyên nghiệp."

"Đã biết tin tưởng tay nghề của bà chủ khẳng định không sai."

"Xiên thịt dê này quá thơm, không được, tôi phải chọn thêm mấy xiên."

Lúc Nguyễn Miên Man đứng trước quầy, một đám khách quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc liền cầm rõ chọn một đồng nguyên liệu mình thích, lúc này người mùn thịt dê nướng, nhìn không được lại bỏ thêm một ít.

"Người anh em, tôi hỏi một chút, mấy người nói bà chủ này mở quán nướng ở đâu vậy? Toàn bộ quảng trường tôi đều dạo qua rồi, sao lại không thấy quầy hàng nhà cô gái này?"

"Nhà cô ấy không phải là quán nướng, là quán cơm chiên, tên là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc."

"Gi? Thủ pháp chuyên nghiệp này, nhà cô ấy không phải bán đồ nướng BBQ mà là bán cơm chiên? Người anh em đang nói đùa đi?"

"Tôi lừa anh làm gì! Đúng là bán cơm chiên, bất quá trong tiệm không chỉ bán cơm chiên, còn có tôm hùm đất, đậu phộng nấu nước muối, đều đặc biệt ăn ngon, đương nhiên, đây chỉ là ở lễ hội ẩm thực, ở trong cửa hàng còn có rất nhiều món ngon khác."

"Bà chủ nhỏ chính là một kho báu, nếu không phải hôm nay, tôi cũng không biết cô ấy còn biết nướng BBQ." Một cô gái trẻ bên cạnh nói xong, cầm lấy đi động, "Không được, tôi muốn tới khu bình luận khoe một chút ~"

Cô rút lời, một bàn tay che lại màn hình của cô: "Cô có phải bị ngốc hay không? Hiện tại chạy đi khoe, chờ đám người kia tới đoạt đồ ăn cùng chúng ta sao?"

"Đúng vậy, đợi lát nữa chụp thêm mấy tấm ảnh, chờ về nhà sau lại khoe."

Lúc nhóm khách hàng nói chuyện phiếm, Nguyễn Miên Man đã nướng xong thịt dê, bỏ vào đĩa rải chút mè trắng điểm xuyết sau hỏi: "Đây là thịt dê của ai?"

"Tôi!"

"Tôi tôi!"

Cô vừa dứt lời, một đồng người nuốt nước miếng nhấc tay.

"Mà nó!" Chủ nhân của xiên thịt đe trừng mắt nhìn đám người không biết xấu hổ kia, vội tiến lên nói, "Bà của tôi, tôi đã sớm trả liền cho bà chủ quán nướng."

Nguyễn Miên Đan nhìn về phía cô bé bên cạnh, thấy cô gật đầu, lúc này mới đem đĩa thịt dê qua sau đó tiếp tục nướng đồ ăn trong rổ tiếp theo.

Rổ này có chân gà, bắp, móng heo cùng với một ít thịt xiên.

Chân gà, bắp, móng heo đều được hầm qua, nếu không thì không dễ nướng chín.

Phát hiện móng heo hầm chưa kỹ, Nguyễn Miên Đan cầm lấy cái dao nhỏ bên cạnh xử lý một chút mới bắt đầu nướng.

Cô tiếp tục nướng, nam khách hàng bụng thịt dê đã tìm vị trí ngồi xuống.

Làm lo một đám cả trai lẫn gái mong nhớ thịt dê xiên của mình, hẳn cầm lấy một xiên thịt dê lên.

"Mẹ ơi!" Mới vừa cắn miếng đầu tiên, hẳn liền nhin không được phát ra một tiếng cảm thán.

Tuy rằng từ biểu tình hưởng thụ của hẳn liền biết khẳng định ăn ngon, vẫn có người nhin không được hỏi: "Thế nào? Ăn ngon không?"

"Ăn quá ngon! Da hơi giòn, một ngụm cắn xuống, bên trong lại rất mềm tươi, gia vị được rải thật sự đều, hoàn toàn không có chuyện chỗ mặn chỗ nhạt, cụ thể tôi không biết hình dung thế nào, nhưng tuyệt đối là xiên thịt dê ngon nhất tôi từng ăn!"

Nói xong như là không đã ghiền, hẳn lại cầm lên một xiên thịt dê, tay năm tay mười ăn lên.

Nhìn tương ăn của hẳn, lại ngửi mùi thơm từ bếp nướng bay ra, bắp nướng, móng heo nướng mê người, người chung quanh quả thực bị thêm chết.

Cũng may, tốc độ Nguyễn Miên Đan vẫn khá nhanh, không bao lâu, liền có không ít khách hàng nhận được đồ nướng B&B mình chọn, hoặc ngồi hoặc đứng ăn ngay.

"Má ơi, móng heo nướng này cũng quá ngon, đây mới là móng heo nướng tôi muốn ăn, da thơm giòn, bên trong mềm nộn, gia vị cùng móng heo dung hợp hoàn mỹ, quá thực ăn ngon muốn khóc!"

Móng heo nướng không chỉ ăn ngon, bề ngoài cũng khá lệ xỉnh đẹp, mặt ngoài hồng hồng, dầu mượt mà, mặt trên rải gia vị cùng mè trắng, khiến cho người ta muốn cắn một mồm to.

"Chân gà này ngon ghê, vừa thơm vừa nộn, hận không thể ăn luôn cả xương."

"Bắp mới ngon, đặc biệt ngon miệng, một chút cũng không bắp nướng tôi ăn ở chỗ khác, cì đơn thuần bọc một tầng mỡ bên ngoài."

"Bà chủ nhỏ, lại nướng cho tôi thêm năm xiên đậu, cô nướng đậu ăn ngon quá!"

Tùy ý các loại mùi hương mê người bay ra ngoài, càng ngày càng có nhiều khách hàng vây lại đây.

"Nha! Là bà chủ nhỏ, sao cô ấy lại ở chỗ này bán đồ nướng BBQ?"

"Thật sự! Quán nhiều như vậy làm gì, nhanh đi xếp hàng mua đi."

"Đúng đúng đúng, chúng ta nhanh đi qua."

Có vài người nhận ra người đứng sau quầy, chạy chậm đi xếp hàng chọn lựa nguyên liệu.

"Bà chủ nhỏ, chúng ta lại tới chiều cổ sinh ý cho cô đây."

"Sao ở bên này cô còn có quầy hàng nữa cũng không nói với chúng tôi một tiếng, còn may không quá muộn." Chờ tới lượt, hai cô gái trẻ tuổi một bên chọn nguyên liệu một bên nói.

"Chỉ là giúp người khác trông quầy một chút." Nguyễn Miên Miên thuận miệng đáp lại một câu, phát hiện cái rổ trên tay có xiên thịt cá, đuôi tay cầm thêm mấy xiên cá, cùng một ít xiên thịt.

Thịt cá thu đao thích hợp nướng nhất, Nguyễn Miên Miên thuận tay cầm mấy xiên cá đơn giản xử lý một chút, bắt đầu nướng.

Mặt ngoài thịt cá được nướng thành màu vàng ruộm, bắt đầu cháy mỡ, mùi hương nồng đậm dần dần bay

ra.

"Thơm quá!"

"À, tôi lại muốn ăn cá!"

"Tôi cũng muốn ăn, lại thêm con cá đi."

"Má ơi, cảm giác mặc kệ bà chủ nướng cái gì tôi đều muốn ăn."

"Đúng vậy, hận không thể đem bà chủ nhốt trong nhà, mỗi ngày nướng cho tôi....." Một vị nữ khách hàng còn chưa nói xong, giữa mùa hè bỗng nhiên cảm giác sau lưng chợt lạnh, ngẩng đầu phát hiện là bạn trai bà chủ nhàn nhạt liếc mình một cái, vội ngậm miệng tránh ở phía sau người bạn đi cùng.

Thẳng đến khi anh ta thu hồi tầm mắt, nữ khách hàng mới vỗ ngực thở phào, nói thàn với bạn: "Má nó, khi thế bạn trai của bà chủ cũng quá dọa người....."

"Nên, cậu sợ như vậy." Người bạn đi cùng không cho mặt mũi mà cười nhạo nói.

Trước bếp nướng, Nguyễn Miên Miên đã đem mấy xiên cá thu nướng chín, đặt ở bên cạnh bếp nướng quay đầu hỏi: "Có chanh không?"

Cô bé suy nghĩ một chút lại lắc đầu.

Nhưng bên ngoài quầy, nghe nói cô muốn chanh, một cô gái lục lục túi sau giờ một quả chanh lại đây nói: "Bà chủ, tôi có!"

"Cảm ơn, bao nhiêu tiền?" Nguyễn Miên Miên tiếp nhận sau hỏi.

Nữ khách hàng xua tay nói: "Không đáng bao nhiêu, tặng cô."

Nguyễn Miên Miên thấy cô không cần tiền, đưa hai xiên thịt nướng qua.

Mới vừa nướng chín, xiên thịt óng ánh, thơm ngào ngạt, cực kỳ mê người, nữ khách hàng không có biện pháp cự tuyệt, tiếp nhận tới nói một tiếng cảm ơn, không sợ nóng trực tiếp đưa vào trong miệng: "Ngô, ăn ngon thật....."

Nguyễn Miên Man nhờ cô bé rửa chanh một chút, dùng dao cắt thành hai nửa, xoa nhẹ trên hai mặt thịt cá.

Vón dĩa thịt cá nướng đã tiên hương bốn phía xó thêm nước chanh vào, nháy mắt tản mát ra hơi thở càng thêm mê người.

"Oa..... Muốn ăn!"

Mùi hương như tăng thêm một bậc, nhóm khách hàng nhịn không được nói.

Buông chanh xuống, Nguyễn Miên Man trước đem đồ khách gọi xếp vào đĩa đưa ra, sau đó đem cá thu cùng thịt xiên còn lại đưa cho người bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận cái đĩa, thuận tiện nắm tay cô một chút.

Cũng vì ở đây nhiều người, nếu không anh càng muốn thò lại gần hôn cô một cái.

Chương 158

Editor: Thienyetkomanhine

Nguyễn Miên Đan giật anh liếc mắt một cái, nói với cô bé bên cạnh: "Em cùng anh trai này đi ăn đồ nướng BBQ đi."

Lúc này, toàn bộ nguyên liệu nấu ăn đã bị nhóm khách hàng chia nhau hết, tiền cũng đều đã thu, chỉ đợi cô ắt theo trình tự nướng là được, cơ bản không cần cô bé đứng đây hỗ trợ.

Cô bé đứng bên cạnh lâu như vậy thực sự có chút thèm, hơn nữa xác thật không có gì cần hỗ trợ, đo dự hai giây sau nói: "Cảm ơn chị."

Bên trong quầy hàng cũng có bàn ghế, một lớn một nhỏ xoay người đi vào trong, Nguyễn Miên Đan từ cái túi bên người lấy tiền ra bỏ vào hộp tiền bên cạnh.

"À, bà chủ không phải....."

Có vị khách vẫn luôn ở chỗ này định nói lúc trước chủ quán nướng đã nói, nguyên liệu trong quầy hai người bọn họ cứ tùy tiện ăn, sao cô còn đưa tiền, nhưng mà lời nói còn chưa nói xong, đã bị Nguyễn Miên Đan giao tay "suyt" một tiếng đánh gãy.

Vị khách kia không nói nữa, trong lòng lại cảm thấy, trên đời này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt.

Bên trong, Tư Cảnh Lâm buông đĩa ngồi xuống lại không trực tiếp bắt đầu ăn, mà là cầm lấy một bộ chén đĩa dùng một lần, trước đem cá thu gỡ xuống, lại đem thịt từ xiên thịt gỡ ra.

Cô bé đang cầm hai xiên thịt ăn đến ngon lành nhìn thấy động tác của anh, trong lòng có chút nghi hoặc, ngay sau đó liền thấy anh bung chén đi ra ngoài, gấp thịt trong chén bỏn cho chị gáo xinh đẹp kia.

"Anh tự ăn đi." Nguyễn Miên Man ngượng ngùng há mồm ăn xong miếng thịt bò anh đưa tới bên miệng, nhẹ giọng nói.

Tư Cảnh Lâm gạt đầu, ăn một miếng cá thu nướng cô cố ý làm cho mình sau đó nói: "Ăn rất ngon."

Nguyễn Miên Man nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch, giây tiếp theo lại bị bón một miếng thịt cá.

Cô ngậm miếng thịt cá, ngược mắt nhìn về phía bên ngoài, thấy khách hàng hoặc chơi đi động hoặc nói chuyện phiếm cùng người bên cạnh, lúc này mới buông tâm nhẹ nhàng nhai nuốt.

Cá thu nướng đến ngoài giòn trong mềm, ăn lên vốn là tươi ngon, hơn nữa có vị chanh nhàn nhạt, đối với đầu lưỡi chính là cảm giác hương thụ cực hạn.

Trên thực tế, nhóm khách hàng nào có tự giác "Phi lễ chó coi" như vậy.

Là Tư Cảnh Lâm biết da mặt cô mỏng, cố ý quét mắt một vòng khách hàng bên ngoài trước.

Bỗng nhiên không dám đối diện với Tư Cảnh Lâm, lúc này mới thành thật thu hồi tầm mắt, bất quá kỳ thật còn trộm dùng dư quang quan sát.

"Đang bón gì đó, bọn họ thật sự ngọt ngào quá."

"Cảm giác tôi lại tin vào tình yêu."

"Có chút hâm mộ cô ấy, thế nhưng có bạn trai đẹp trai còn sẵn sóc như vậy, quả nhiên bạn trai tốt đều là của người khác."

"Bà chủ vừa đẹp lại tốt bụng, xứng đáng bạn trai tốt như vậy."

"Tôi cảm thấy bạn trai của cô ấy mới là người may mắn, thế nhưng có thể gặp được cô gái vừa đẹp người vừa đẹp nết, liêu liên nấu cái gì cũng ngon."

Mấy nữ khách hàng trẻ tuổi nhỏ giọng nghị luận, Tư Cảnh Lâm đã cùng Nguyễn Miên Man ăn xong một chén đồ nướng kia.

Anh lấy ra cái khăn tay thân lau khóe môi cho cô, cùng cô nói một tiếng: "Anh đi ra ngoài một chút."

Nguyễn Miên Miên cũng không hỏi nhiều, gạt đầu nhìn theo anh đi ra ngoài, tiếp tục nướng đồ ăn.

Trên cái bàn bên cạnh, còn có ba cái rổ, chờ nướng xong ba cái rổ đó, liền có thể kết thúc công việc.

Lúc này, đã hơn mười một giờ, trên quảng trường tổ chức lễ hội đã ít người hơn một ít, trừ bỏ bên ngoài quán nướng Nhất Phẩm, những quầy hàng khác đã không còn nhiều khách.

Tư Cảnh Lâm ra tới, trước tiên ở quán trà sữa phụ cận mua một ly trà sữa, theo sau nghĩ cô vẫn đi nói đi dạo lại không thành, thuận tiện mua một ít đồ ăn vặt.

Mua xong đồ ăn, Tư Cảnh Lâm lăm lăm một ít nữ du khách đang định tiếp cận, nên bước chân vững vàng lại có một chút vội vã mà trở lại quán nướng.

"Uống chút trà sữa." Tư Cảnh Lâm cầm xong ống hút trà sữa đưa đến bên môi cô, chờ cô uống xong, chính mình cũng uống hai ngụm từ một cái ống hút khác.

Bên ngoài, mấy người còn chờ đồ nướng thấy một màn như vậy, cảm thấy chưa được ăn đồ nướng, bọn họ ăn cầu lương cũng no trước rồi.

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu đã chú ý tới, ống hút trà sữa có hai đầu, dư quang nhìn mình uống xong anh liền uống từ một đầu ống hút khác, hơi có điểm không được tự nhiên.

Bất quá, hành vi thân mật hơn nữa đều có, uống chung một ly trà sữa cũng không tính là cái gì, cô liền không biểu hiện ra ngoài, thuận tay đem mấy xiên thịt trên tay lật một cái, bắt đầu rải gia vị.

"Tôi có thể ăn cay, cho ớt nhiều chút." Cô gái nhìn chằm chằm xiên thịt trên tay cô đã nướng hơi hơi vàng óng, thêm đến nước miếng đều muốn chảy xuống.

Cô dứt lời, thuận tiện nuốt một ngụm nước miếng.

Nguyễn Miên Miên gạt đầu, cho thêm một muỗng ớt bột.

"Lại thêm một chút, lại thêm một chút!" Cho nhiều hơn một muỗng ớt bột, xiên thịt đã có chút ửng đỏ, đối thành người không ăn được cay, chỉ là nhìn đến màu sắc này cũng không dám ăn, nhưng mà nữ khách hàng nhìn lại còn ngại không đủ.

Nguyễn Miên Man ngẩng đầu liếc nhìn cô gái một cái: "Cô xác định?"

Ớt bột của quán nướng Nhất Phẩm, nhìn thôi liền biết độ cay không bình thường.

"Vâng vâng."

Thấy nữ khách hàng kiên trì, Nguyễn Miên Man lại lật một mặt, rải lên một muống ớt bột tràn đầy.

Đồ nướng BBQ, độ lửa rất quan trọng, gia vị cũng rất quan trọng, thịt xiên thêm cay, ngửi lên cực kỳ thơm, mặt ngoài đỏ rực, càng làm nữ khách hàng muốn ăn.

Không bao lâu sau, mấy xiên thịt này đã được nướng chín, Nguyễn Miên Man dọn lên đĩa xong đưa cho cô gái đã thêm nhỏ dãi từ lâu.

Nữ khách hàng tiếp nhận cái đĩa, trực tiếp đứng tại chỗ ăn luôn.

Một ngụm cắn xuống, xiên thịt dẻ hơi hơi óng dầu đã rơi vào trong miệng, hương thơm cay nháy mắt nổ tung ở đầu lưỡi, nhai nuốt mấy cái, mới nếm đến thịt dẻ tươi mới ngon miệng.

"Hô..... Hô..... Thật thơm, ăn quá ngon!"

Cái độ cay này, đối với cô mà nói vẫn là có một chút hơi cay, nhưng ăn lên thật sự sáng khoái, ăn xong một chuỗi thịt dẻ nướng, cô lại cầm lấy một xiên thịt bò, một bên ăn một bên nói.

Thấy cô gái ăn đến khóe môi đều là màu đỏ của gia vị, lại còn một ngụm tiếp một ngụm, hoàn toàn không dừng lại được, vị khách xếp sau cũng nhìn không được mở miệng, để Nguyễn Miên Man thêm một chút bột ớt.

Nguyễn Miên Man đồng ý, bắt đầu đem bắp, nấm hương, đậu lùn, chân gà, tròng vịt trong rổ tiếp theo đều lấy ra đặt trên bếp nướng.

Khi cô tiếp tục nướng đồ, Tư Cảnh Lâm cũng không nhàn rỗi, đem trà sữa đặt ở một bên, lấy ra một bao hạt dẻ rang đường còn hơi ẩm lột ra đút cho cô ăn.

Hạt dẻ mềm mại hơi ngọt ăn lên rất thơm, Nguyễn Miên Man vốn dĩ chỉ định nếm một cái, nhưng có lẽ là

lâu rồi không ăn qua, mỗi lần anh bón qua, cũng chưa cự tuyệt được.

Nghĩ đến mới vừa rồi có người ở ngoài cửa ăn đồ nướng, đừng nói là bón đồ ăn cho nhau, ngay cả ăn chung một xiên cũng có, cô liền không rồi rấm nữa.

Tư Cảnh Lâm thập phần hưởng thụ quá trình bón đồ ăn cho cô, đặc biệt là nhìn thấy cô ngẫu nhiên bởi vì chuyên tâm nướng đồ, bất chấp nhai nuốt hạt dẻ trong miệng mà gương mặt hơi phồng lên.

Dem tắt cả hạt dẻ trên tay bón cho cô ăn xong, Tư Cảnh Lâm lại mở ra một cái hộp khác bên cạnh, cầm lấy chiếc đũa kẹp lên một miếng dứa cho cô.

Nguyễn Miên Miên theo bản năng há mồm, ăn vào mới phát hiện không phải là hạt dẻ.

Cô nhẹ nhàng nhấm nuốt, mềm mại thơm cay, cả miệng đều là mùi vị thịt bạch tuộc.

Nguyễn Miên Miên nuốt xuống thức ăn trong miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

"Viên bạch tuộc nhỏ." Tư Cảnh Lâm mới vừa rồi nhìn thấy có không ít cùng cô gái tầm tuổi cô ở trước quầy hàng ăn, lúc này mới cố ý mua.

"Hương vị khá tốt."

Sao với những món khác, tràng vịt quá dễ chín, Nguyễn Miên Miên nói xong, đem dầu quét qua tràng vịt nhanh chóng lật mấy cái, lại rải lên gia vị, liền cầm lấy đưa cho khách hàng.

"Cảm ơn bà chủ nhỏ."

Vị hàng nhận lấy, chia một cái cho người bạn bên cạnh, trực tiếp ăn ngay.

Tràng vịt vị giòn nộn, độ lửa nướng tới vừa phải, gia vị trên mặt ăn vào cực kỳ đã ghiền.

Ba rổ đồ nướng cuối cùng, thực mau được Nguyễn Miên Miên nướng xong, mà bên ngoài quán, còn có rất nhiều khách hàng căn bản không ăn đủ.

"Bà chủ nhỏ, mới hơn 11 giờ một chút, cô lại nướng một lúc nữa đi."

"Đúng vậy, đồ cô nướng ăn quá ngon, căn bản không ăn đủ."

Nguyễn Thiên Milan nghe được nhóm khách hàng nói, đỏ khốc đỏ cười: "Nguyên liệu trong tiệm đều dùng hết rồi, cũng không thể nướng xiên tre cho mọi người ăn được."

Nghe được lời cô nói, khách hàng cười: "Ha ha, xiên tre nướng cũng có thể đấy!"

"Đúng vậy, là chính bà chủ nói, xiên tre nướng tôi cũng mua."

Nhóm Khách hàng vui đùa, lại có người nghiêm túc nói: "Tôi có thể đi mấy quán khác mua nguyên liệu nấu ăn cho cô nướng!"

Lúc này đã khuya, ngày thường cô bé của anh đã sớm đi ngủ, nghe được bọn họ còn định giữ người lại nướng đồ, Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt liếc người đề nghị đi mua nguyên liệu về.

"Ách..... Tôi nói giỡn." Đối diện với ánh mắt không giận tự uy, vốn dĩ cảm thấy chính mình nghĩ được một cái ý kiến hay mà có chút kích động, vị khách này nháy mắt ủ rũ.

"Đúng, bà chủ cũng vất vả một ngày rồi, vẫn là để cô ấy trở về nghỉ ngơi đi."

"Bà chủ, ngày mai cô còn bán đồ nướng BBQ không?"

"Tôi cảm thấy cô có tay nghề này, nhân lúc còn sớm đừng bán cơm chiên, trực tiếp bán món nướng BBQ rất tốt đấy!"

"Cơm chiên thì làm sao? Bà chủ chiên cơm ăn rất ngon, anh đừng đề xuất ý kiến vớ vẩn."

"Chính là quầy hàng của cô ở đâu? Ngày mai tôi đi chiều cổ sinh ý."

Nhóm khách hàng mồm năm miệng mười hướng Nguyễn Thiên Milan hỏi, cô còn chưa có mở miệng trả lời, trước nhìn thấy ông chủ quán nướng tay bọc băng gạc cùng vợ vội vàng từ bệnh viện trở về.

"Thế nào, tay anh không có trở ngại đi?"

Nguyễn Thiên Milan dứt lời, khách hàng chung quanh cũng sôi nổi hướng ánh mắt quan tâm tới ông chủ quán nướng.

"Bác sĩ xử lý qua, không có việc gì." Ông chủ nói xong, phát hiện nguyên liệu nấu ăn trên sạp đều hết sạch, có điểm kinh ngạc, "Này..... Đều bán hết rồi?"

Nghe vậy, nhóm khách hàng lập tức nói: "Ông chủ sao không chuẩn bị nhiều nguyên liệu một chút, chúng tôi cũng chưa ăn đủ."

"Đúng vậy, quá ít, ăn đến một chút đều không đã ghiền."

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi lần sau chú ý." Lời nói là nói như vậy, nhưng ông chủ quán nướng hiển nhiên tự biết lấy mình, biết lấy tay nghề của mình, nguyên liệu hôm nay chuẩn bị không thể bán xong, cho nên chỉ là thuận miệng đáp ứng mà thôi.

Ứng phó xong khách hàng, hẩn nhìn về phía đôi tình nhân dù dung mạo hay khí chất đều thực ưu tú đi từ trong quầy ra: "Hôm nay thật là cảm ơn hai người!"

"Không cần khách khí."

Ông chủ đã trở về, nơi này liền không còn chuyện gì, Nguyễn Miên Miên nói xong, nhìn Tư Cảnh Lâm một cái, cùng anh chuẩn bị rời đi.

"Ai! Từ từ!" Ông chủ nhìn thấy bọn họ chuẩn bị đi, một bên kêu một bên lấy tiền từ trong hộp ra.

Dư quang nhìn đến động tác của hẩn, Nguyễn Miên Miên lôi kéo Tư Cảnh Lâm đi phía trước cũng không quay đầu lại, thực mau biến mất ở trong đám người.

Nhóm khách hàng thấy vậy, càng thêm hảo cảm với bà chủ nhỏ, khuyên ông chủ quán nướng hai câu, lòn hẩn đứng để trong lòng cũng rồi dần dần tản ra.

"Thật là gặp được người tốt!" Ông chủ quán nướng nhìn sạp hàng sạch sẽ nguyên liệu nấu ăn cùng rượu tiền tràn đầy, nhin không được nói.

"Vậy cũng là anh hảo tâm có hảo báo." Lời nói là lời hay, nhưng trong giọng nói của bà vợ lại mang theo một tia cảm xúc.

Nhiều năm vợ chồng như vậy, ông chủ tự nhiên nghe ra, dùng cánh tay không bị thương vỗ vỗ vợ, nhẹ giọng

nói: "Một đứa nhỏ như vậy, tôi cũng không thể trơ mắt nhìn thằng bé hẳn xảy ra chuyện trong quán chúng ta."

Uọ hẳn cũng không phải cảm thấy hẳn không nên cứu người, rốt cuộc đó là sự tình liên quan tới nửa đời sau của một đứa nhỏ, chính cô cũng là một người mẹ, còn không có nhần tâm như vậy.

Chỉ là thấy chồng bị thương, đặc biệt là đi bệnh viện nhìn rõ ràng, xem chồng đau đến đôi mắt đều đỏ, trong lòng không tránh được có chút bực mình.

"Nói đến nói đi, đều do ba của thằng bé, đến đứa nhỏ cũng ôm không xong còn không biết xấu hổ chơi đi động." Cuối cùng, bà chủ quán nướng chỉ có thể đem oán khí phát tiết trên người đầu sỏ gây tội.

Chương 159

Editor: Thienyetkomanhine

"Được rồi, lần này người ta khẳng định đã học được một bài học, chúng ta mau thu thập đồ vật về nhà đi."

Thấy ba mẹ đã nói chuyện xong, cô con gái mới thò qua tới, trước quan tâm tay ba, sau đó đem đồ nướng BBQ mình cố tình giữ lại đưa cho bọn họ: "Chị gái kia nướng đồ ăn rất ngon, vừa rồi thật nhiều người đều tranh cướp để mua!"

Vừa mới trở về, ông chủ quán nướng ngửi mùi hương dư lại trong quầy liền biết, tay nghề của cô gái kia khẳng định không kém được.

Lúc này, thấy con gái còn cố ý giữ lại cho cho bọn họ, hẳn nếm một ngụm, đột nhiên thấy hổ thẹn không bằng.

Đồ nướng đựng trong cái chén dùng một lần có chút âm ẩm, nhưng ăn lên vẫn ngon như cũ, bất luận là độ lửa hay là gia vị đều nắm chắc vừa đúng.

Hắn cũng có chút năm kinh nghiệm làm đồ nướng BBQ, vẫn là lần đầu biết nguyên lai nướng lên còn có thể nướng đến ngon như vậy.

"Xác thật ăn ngon, trách không được nguyên liệu đều bán hết." Nghĩ đến bán sạch kiếm được tiền, tâm tình bà chủ quán nướng cuối cùng tốt hơn một chút.

Tâm niệm vừa động, nhìn về phía chồng nói: "Ông nói, ngày mai cô gái đây còn có thể lại đây hỗ trợ hay không?"

"Người ta còn có quầy hàng của chính mình, ngày mai ban ngày tôi lại luyện nướng đồ bằng một tay, bà lại ở bên cạnh giúp đỡ một chút, hẳn là không thành vấn đề, dù ngày mai người ta muốn tới hỗ trợ, chúng ta

cũng không thể lại chiêm tiện nghi."

Biết tính cách ông chồng nhà mình, cô gật đầu nói: "Đã biết, tôi cũng thuận miệng nói thế thôi."

Một nhà ba người thu thập đồ vật, bên kia, Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm đã sắp rời khỏi quảng trường.

"Không đi dạo sao?" Tư Cảnh Lâm hỏi cô.

Nguyễn Miên Man bóc một viên hạt dẻ một bên lột một bên nói: "Đều chuẩn bị thu quán hết rồi, không có gì dạo nữa, dù sao còn có mấy ngày."

"Vậy chúng ta trực tiếp trở về."

Hai người nói xong, không một hồi liền ngồi xe rời đi.

"Có mệt hay không? Dựa vào anh nghỉ ngơi một lúc." Ngồi vào xe, Tư Cảnh Lâm nắm tay cô nhẹ nhàng xoa bóp.

Từ buổi chiều vội đến bây giờ, lúc này, Nguyễn Miên Man thật đúng là có điểm mệt.

Nhìn thoáng qua phía trước, thấy tài xế chuyên chú lái xe, cô nghiêng đầu chậm rãi dựa vào trên vai anh.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, vươn một bàn tay nửa ôm lấy cô, đồng thời đem nhiệt độ trong xe tăng lên hai độ.

Theo sự đồng đưa nhẹ nhàng, nguyên bản chỉ định đơn thuần dựa vào anh nghỉ ngơi một hồi lúc đôi mắt cô bất tri bất giác nhắm lại, người cũng dần dần từ bả vai trượt vào trong lòng ngực anh.

Tư Cảnh Lâm cúi đầu nhìn cô một cái, cẩn thận mà đem người kéo vào trong lòng ngực.

Quảng trường tổ chức lễ hội ẩm thực cánh hém Hồ Lô không tính gần cũng không tính xa, chờ tài xế đem xe trực tiếp vào trong ngõ nhỏ, đã sắp tới 12 giờ.

Đường trong ngõ không thể so với đường cái bên ngoài, Nguyễn Miên Man sớm vào lúc cảm giác được xóc nảy mà tỉnh lại, chỉ là lười biếng không muốn động.

Cô mở nửa mắt, thẳng đến khi nhìn thấy nhà mình qua cửa sổ xe, lúc này mới chống ngực anh một lần nữa ngồi dậy.

"Tĩnh?" Tư Cảnh Lâm cúi đầu nhìn về mặt cô còn buồn ngủ, giờ tay yêu thương mà nhẹ vuốt gương mặt cô một chút, ngủ khi không tự giác hạ thấp.

"Vâng." Nguyễn Miên Miên lên tiếng, "Em về đây, anh trên đường về cẩn thận."

Tư Cảnh Lâm thấy cả người cô đều lộ ra sự lười biếng không ngủ đủ, xuống xe vòng đến bên kia mở cửa xe cho cô, duỗi tay nửa đỡ nửa ôm đem người mang ra.

Xuống xe, không khí có trong nháy mắt oi bức, làm Nguyễn Miên Miên hơi chút thanh tỉnh.

Nghe trong cửa vang lên tiếng mèo kêu, cô móc ra chìa khóa chạy nhanh mở cửa ra.

"Miao ô ~"

Đèn còn chưa bật lên, mèo béo trong tiệm liền cọ đến bên chân cô làm nũng.

Nguyễn Miên Miên cúi đầu xem nó một cái, lại ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh: "Anh Cảnh Lâm anh cũng nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

Tư Cảnh Lâm giờ tay thay cô sửa sửa lại tóc rồi nói: "Được, bất quá anh muốn thương lượng một việc cùng em trước."

"Chuyện gì?" Nguyễn Miên Miên có chút tò mò.

"Trong tiệm buôn bán trưa ngày mai hủy bỏ được không?"

Tư Cảnh Lâm cảm thấy hôm nay cô bận đến tối muộn, nếu giữa trưa ngày mai còn buôn bán trong tiệm, buổi chiều lại đến đến lễ hội bày quán, làm liên tục như vậy cũng quá mệt mỏi.

Đối diện với ánh mắt quan tâm của anh, Nguyễn Miên Miên do dự hai giây rồi vẫn gật đầu đồng ý.

"Thật ngoan." Tư Cảnh Lâm dứt lời, cúi đầu phủ lên môi cô.

Lúc trước ở quảng trường lễ hội, có rất nhiều lần anh muốn hôn cô, chỉ là thời gian cùng địa điểm đều không đúng, chỉ có thể chịu đựng.

Lúc này, nhẫn nại đã lâu, nụ hôn ôn nhu không tránh được lộ ra hai phần nóng bỏng.

Nguyễn Miên Miên bị anh hôn sâu, bởi vì hô hấp không thuận mà chân có chút mềm, thẳng đến khi lui ra phía sau vài bước dựa vào cửa lớn mới đứng vững lại.

Mà người trước lại không vì vậy mà buông cô ra, ngược lại từng bước ép sát.

Trước khi lên xe, Nguyễn Miên Miên ăn mấy quả mơ, lúc này, hơi thở hai người giao nhau, mang theo chút dư hương của quả mơ.

"Ưm....."

Bất đồng với nụ hôn sâu lúc trước Nguyễn Miên Miên có chút không biết học ai, lần đầu biết, nguyên lai.....
Còn có thể như vậy.

Lúc cả người cô đều muốn bốc cháy, Tư Cảnh Lâm rút cuộc buông cô ra, giơ tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ có chút nóng, khẽ môi khẽ nhếch.

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy trên mặt anh lộ ra tươi cười thỏa mãn, độ ẩm trên mặt lại muốn tăng hai độ, ngay sau đó nhìn không được trừng mắt với anh.

"Được rồi, đem cửa đóng lại đi nghỉ ngơi đi." Tư Cảnh Lâm trấn an sờ sờ đầu cô, chờ cô bình phục hô hấp rồi nói.

Nguyễn Miên Miên đỏ mặt gật gật đầu, từ trong lòng ngực anh chui ra, dưới ánh nhìn chăm chú của anh đem cửa đóng lại.

Tư Cảnh Lâm kiểm tra cửa sổ một lần, xác định đều khóa rồi, lúc này mới lên xe rời đi.

Đóng cửa xong cô không có lập tức đi rửa mặt, mà là chạy đến trên lầu, từ cửa sổ nhìn theo xe đi xa rồi mới đi rửa mặt nghỉ ngơi.

Bận rộn một ngày, Nguyễn Miên Miên cũng rất mệt, rửa mặt xong nằm ở trên giường, gắng gượng lên tỉnh

thần đăng một cái thông báo ở trong tiệm ngày mai không buôn bán, buông đi động liền ngủ luôn.

Cùng lúc đó, trên mạng, tin tức về lễ hội ẩm thực thành phố A đã có rất nhiều, thậm chí còn lên vài cái hot search.

Từ nội dung liên quan, trừ bỏ giới thiệu các quầy hàng có trong lễ hội, cùng với các loại mỹ thực, còn có một ít chuyện thú vị xảy ra trong lễ hội ẩm thực.

Chuyện phát sinh ở quán nướng Nhất Phẩm tuy rằng không tính là chuyện thú vị nhưng tuyệt đối coi như chuyện đáng lan tỏa, hơn nữa mang theo chút giáo dục an toàn, cho nên khi kên truyền thông bản địa truyền đấng lên xong, rất nhiều kênh truyền thông cũng lựa chọn chuyển phát.

Cu dân mạng nhìn đến về chuyện này, sôi nổi vì đứa nhỏ kia cảm thấy may mắn.

【 Còn may đứa nhỏ không xảy ra việc gì, bằng không cả đời đều bị huỷ hoại. 】

【 Đàn ông trông trẻ con quả nhiên là còn sống là may, cảm giác hắc đêm nay trở về sợ là phải quỳ sàu riêng. 】

【 Trông trẻ con còn chơi đi động, thiếu chơi một hồi sẽ chết à? Nếu đứa nhỏ thật sự xảy ra chuyện, hắc chính là quỳ than cũng đã muộn! 】

【 Ông chủ thật là người tốt, này vừa ra tay, tương đương với cứu người một nhà. 】

【 Bọn họ thật nên cảm ơn ông chủ này, liều mạng bị bóng cứu đứa nhỏ. 】

【 Cô gái hỗ trợ tiếp nhận quầy hàng cũng rất tuyệt, cảm giác nếu không phải có cô ấy, ông chủ còn không muốn đi bệnh viện đâu. 】

【 Đúng vậy, đều rất tuyệt, những bài viết mang năng lượng tích cực như này, hắc là nên chia sẻ nhiều hơn. 】

【 Sự chú ý của tôi có chút lệch hướng một chút? Xem mấy đồ ăn kia, cô gái tiếp nhận quán nướng đồ ăn trông ngon ghê. 】

【 Không phải một mình bạn, nhìn đến đồ ăn, tôi cũng có chút thèm. 】

【Ha ha ha ha, hôm nay tôi vừa lúc ở lễ hội ẩm thực ăn được đồ nướng BBQ bà chủ nhỏ làm, tôi nói cho mọi người, hương vị quả thực tuyệt, móng heo nướng, thịt dê nướng thơm ngào ngạt, chân gà giòn xương cũng hạn không thể ăn luôn.....】

【Nhìn đến tiêu đề liền biết khẳng định là nói tới chuyện ở quán nướng Nhất Phẩm, hôm nay tôi cũng ở đó, tay nghề của cô gái kia thật sự quá giỏi, tôi cũng chưa ăn đủ.】

.....

Một ít khách quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhìn đến bài viết trên mạng, mới biết được, bà chủ nhỏ thu quán xong còn gặp việc này, nghĩ đến không được ăn món nướng BBQ cô làm, quả thực ảo não không thôi.

Bọn họ nhìn không được chạy đến khu bình luận trong tiệm, kết quả liền nhìn đến thông báo ngày mai không buôn bán.

Xem qua bài viết trên mạng, biết đêm nay bà chủ làm việc tốt đã mệt mỏi cả một đêm, bọn họ có thể hiểu được lý do.

Nhưng hiểu thì hiểu, nghĩ đến cơm trưa ngày mai không ăn được món ngon của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, trong lòng bọn họ vẫn có điểm thất vọng.

Nhưng mà, chờ điểm tiền vào khu bình luận, bọn họ liền không ngừng thất vọng đơn giản như vậy, bởi vì —— đám người may mắn ăn đến nướng BBQ kia ở khu bình luận đêm khuya phóng độc.

【H**q: Thời tôi cần không kịp, bà chủ nhỏ thu quán xong, tôi lại đi dạo một hồi cũng chuẩn bị về nhà, nào biết đang đi ngoài đầu nhìn lại một cái, đột nhiên nhìn thấy cô ấy ở một quán đồ nướng, xác định là bà chủ, không nói hai lời nhất một đồng nguyên liệu [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]】

【k**l: Bà chủ nhỏ giấu cũng quá kín, hôm nay mới biết được, thế nhưng cô ấy còn biết nướng BBQ, hơn nữa nướng đến ngon như vậy, này tuyệt đối là đồ nướng BBQ ngon nhất tôi được ăn [hình ảnh] [hình ảnh]】

【a**n: A a a! Cảm giác ăn qua đồ nướng BBQ bà chủ làm, về sau rồi cuộc ăn không vô đồ nướng chỗ khác, bà chủ ơi, dứt khoát thêm chút món nướng trong tiệm đi! [hình ảnh]】

【o**6: Trước kia trên cơ bản không ăn đồ nướng BBQ, hôm nay đột nhiên ăn được món nướng mỹ vị, quả thực ăn ngon muốn khóc [hình ảnh] 】

.....

【j**s: Quá thơm, quá thơm, quá thơm, bà chủ nhỏ làm đồ nướng BBQ, quả thực thơm chết người, hy vọng ngày mai còn có cơ hội ăn đến [hình ảnh] 】

Khách hàng không được ăn đến nhìn những hình ảnh móng heo nướng, cánh gà nướng, gà nướng chảo, bắp nướng, thịt xiên nướng, đậu nướng..... thịt ba nướng, thiếu chút nữa bị thêm khóc.

Một trận thảo phạt này, mấy người nguyên bản không đi lễ hội ẩm thực lập tức quyết định, ngày mai cũng phải tới lễ hội dạo một vòng.

Diễn đàn lớp cấp ba nọ.

Khi thi đại học kết thúc, mọi người đều vào đại học, trong diễn đàn liền không náo nhiệt bằng trước kia, một hai tuần không ai nói chuyện đều bình thường.

Hôm nay buổi tối, lại có người nhện không được phát tin tức ở trong diễn đàn.

【Bạn học cũ của chúng ta lại lên tin tức, thật lợi hại! 】

Tin tức này, lập tức khơi lên hứng thú của không ít người còn chơi đi động không ngủ.

【Ai a? Bạn học cũ nào? 】

【Bà nói Nguyễn Miên Miên đi? Tôi cũng nhìn đến tin tức địa phương. 】

Bởi vì có rất nhiều người còn không biết là tình huống như thế nào, người đăng tin thuận tiện chuyển phát mấy cái bài viết liên quan.

Xem xong, những bạn học khác nhện không được sôi nổi bàn tán.

【Người đầu óc thông minh, quả nhiên làm cái gì đều lợi hại. 】

【 Đứng vậy, chúng ta còn khổ sở đọc sách, cô ấy đều đã kiểm tiền không ngừng tay. 】

【 Hàm mộ a, cậu ấy sớm đọc lập về kinh tế như vậy. 】

【 Lúc trước ở trường học, thật là nhìn không ra cậu ấy lại có bản lĩnh tới vậy. 】

Ưương Lệ lúc trước ở buổi họp lớp đã nhìn Nguyễn Miên Miên không thuận mắt, nhìn đến tin tức trong diễn đàn, trong lòng có chút khó chịu.

Cô ta vốn tưởng rằng, Nguyễn Miên Miên từ bỏ thi đại học, tương lai liếc mắt một cái liền nhìn hết, hoặc là sớm gả chồng, hoặc cũng chỉ có thể tìm được công việc như người phục vụ, công nhân trong nhà xưởng linh tinh.

Nghĩ đến lúc trước ở trong trường học, cậu ta đẹp hơn mình thì sao? Thành tích tốt hơn mình thì thế nào? Tương lai còn không phải kém hơn mình, trong lòng Ưương Lệ liền rất có cảm giác ưu việt.

Nhưng mà hiện tại.....

Cô nhìn tin tức trong diễn đàn còn không ngừng cập nhật, hừ nhẹ một tiếng, nhanh ăn đi động.

Chương 160

Editor: Thienyetkomanhine

【Cậu ta hiện tại mặc dù kiếm được một chút tiền, cũng chỉ có cái bằng cấp ba thôi, tương lai phát triển hữu hạn. Không giống chúng ta, chờ tốt nghiệp xong, chỉ cần chịu phần đầu, vượt qua cậu ta còn không phải chuyện nhẹ nhàng.】

【Hơn nữa, phụ nữ mỗi ngày đứng trước bếp, khói lửa mịt mù, nhanh già, cậu ta không bằng cấp, vốn dĩ chỉ có gương mặt kia còn có thể nhìn, lại như vậy, ừ da.....】

Trong diễn đàn nhìn thấy tin nhắn thứ nhất, còn có điểm tán đồng, chờ nhìn đến tin nhắn thứ hai lộ ra chút ghen ghét, đại bộ phận người đều không nói gì, chỉ có vài người tán đồng.

Thấy có người đồng ý kiến với mình, Vương Lệ càng thêm hăng hái, bắt đầu điên cuồng diss Nguyễn Miên Miên, tiên đoán tương lai Nguyễn Miên Miên khẳng định chẳng ra gì.

Hết thấy trên mạng đều không quay rầy đến người đã sớm tiến vào mộng đẹp.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau, Nguyễn Miên Miên khó có khi dậy chậm.

"Miao ô ~"

Bình thường mèo béo tỉnh lại liền ngồi xổm cạnh đầu giường, thấy cô chủ hôm nay tỉnh muộn như vậy, tỉnh lại còn không đứng dậy, nghiêng đầu hướng cô kêu một tiếng.

Nguyễn Miên Miên giờ tay sờ sờ đầu nó, lúc này mới chậm rì rì ngồi lên.

Mặc xong quần áo xuống lầu, Nguyễn Miên Miên trước đó thức ăn mèo cho Quái Quýt Nhỏ lót bụng, ngay sau đó đem cửa lớn mở ra.

Nhìn đến người ngoài cửa, nháy mắt cô lên tinh thần, bên môi không tự giác nở một nụ cười: "Buổi sáng tốt lành ~"

"Buổi sáng tốt lành." Tư Cảnh Lâm giờ tay xoa nhẹ đầu cô một cái, nhắc chân đi vào trong tiệm.

"Em còn chưa có ăn bữa sáng đi?" Tư Cảnh Lâm đem hộp giữ ấm trong tay đặt lên bàn sau hỏi.

Nguyễn Miên Miên nhỏ giọng nói: "Không, em mới vừa đây."

"Ngày hôm qua vất vả như vậy, ngủ muộn chút cũng bình thường." Tư Cảnh Lâm nói xong, để cô đi rửa tay sau đó ăn bữa sáng.

Nguyễn Miên Miên rửa xong tay đi ra, nhìn thấy trên bàn có cháo ngũ cốc, sủi cảo thủy tinh hấp, sandwich, sữa bò, trứng gà cùng một phần salad hoa quả, không khỏi hỏi: "Đây là anh làm sao?"

"Chỉ có sandwich là anh làm." Tư Cảnh Lâm lắc đầu nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, ngồi xuống trước cầm lấy một cái sandwich lên ăn.

Sandwich cắt nhỏ bằng lòng bàn tay ăn lên rất tiện, hương vị cũng thực ngon miệng.

Nguyễn Miên Miên liền ăn hai miếng mới buông xuống, tiếp nhận sữa bò anh đưa qua uống.

Tư Cảnh Lâm thấy cô ăn ngon lành, mang theo chút vui sướng cầm lấy đôi đũa gấp một cái sủi cảo thủy tinh cho cô.

"Anh cũng nhanh ăn đi." Thấy anh chỉ lo mình, Nguyễn Miên Miên nhắc nhở.

Kể tiếp, hai người cũng không nói chuyện nữa, không khí an tĩnh mà ấm áp.

Sau khi bữa sáng kết thúc, Nguyễn Miên Miên nhìn anh hỏi: "Hôm nay anh không cần đi làm sao?"

"Đợi lát nữa cần tới công ty." Tư Cảnh Lâm nói.

Nguyễn Miên Miên thế mới biết, anh cố ý tới đưa bữa sáng cho mình, trong lòng cảm thấy không cần thiết,

đồng thời lại có chút ngọt.

Vài giây sau, cô nói: "Lần sau không cần đưa nữa, em tự mở cửa hàng, còn sợ không có bữa sáng ăn sao."

"Anh muốn cùng em ăn bữa sáng."

Lời này Tư Cảnh Lâm vừa nói ra, Nguyễn Miên Miên nhất thời không biết nói gì, nửa rữ lông mi xuống, một lát sau mới hỏi: "Vậy giữa trưa anh muốn tới ăn cơm không?"

"Có chút bận, buổi chiều anh lại qua."

Tư Cảnh Lâm hôm nay vẫn chuẩn bị theo cô đến lễ hội ẩm thực, cho nên trước buổi trưa phải hoàn thành công việc hôm nay.

Nguyễn Miên Miên nghĩ đến trưa hôm nay không buồn bán, như vậy thời gian rảnh vẫn tương đối nhiều, vì thế nói: "Bằng không, buổi trưa em đi đưa cơm cho anh?"

Ánh mắt Tư Cảnh Lâm hơi lạng, không cần nghĩ ngợi gật đầu nói: "Được."

Lại ngồi một lát, Tư Cảnh Lâm chuẩn bị đến công ty, trước lúc đi có dặn sẽ cho tài xế tới đón cô.

"Không cần, em tự mình kêu taxi đi được, không cần thiết để tài xế qua lại."

"Vậy trước khi đến em nhớ nói một tiếng với anh." Tư Cảnh Lâm lưu lại những lời này, bóng dáng rất nhanh đã biến mất ở đầu hẻm nhỏ.

Nguyễn Miên Miên nhìn theo anh rời đi, lấy ra di động chơi một hồi.

Nhìn đến khu bình luận của hàng, thế nhưng có không ít khách hàng đăng hình ảnh đồ nướng BBQ tới hôm qua, nhóm khách hàng bị thèm sôi nổi kêu thêm món nướng BBQ, cô bật cười lắc đầu.

Chờ Chu Linh đi vào trong tiệm sau, Nguyễn Miên Miên cùng chị đi chợ mua một ít nguyên liệu nấu ăn, sau khi trở về liền bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Chu Linh thấy cô dùng nhiều hàm canh gà, lại bắt đầu xử lý cá, không khỏi hỏi: "Hôm nay là ngày lành gì vậy?"

"Không có, chỉ là đồng ý đưa cơm trưa cho anh Cảnh Lâm cho nên làm nhiều một chút ạ."

Nguyễn Miên Miên nói xong, đem cá cắt hoa, bắt đầu tẩm bột chuẩn bị chiên.

Chu Bình nghe vậy còn có cái gì không rõ, cười nói: "Còn chưa chúc mừng hai người."

Nguyễn Miên Miên vốn cũng không có ý giấu giếm cái gì, chị biết thì hết sức bình thường, nhưng bị chị nói hẵn ra, vẫn là có điểm không được tự nhiên.

Chu Bình vốn cũng không là người nói nhiều, nhìn ra cô chủ đang ngượng ngùng, nói sang chuyện khác: "Chị xem bình luận, tối hôm qua em còn hỗ trợ nướng đồ?"

"Đúng vậy....."

Nguyễn Miên Miên cùng chị đơn giản hàn huyên vài câu, đem cá chiên xong đặt ở đĩa, dùng cà chua, nước, đường, hương dầu, rượu đã trộn sẵn, cùng hạt thông, đậu Hà Lan cùng tưới lên thân cá, một phần cá quế chiên xù rắc hương vị đều đầy đủ đã làm xong.

Hơn mười một giờ, chuẩn bị xong cơm trưa Nguyễn Miên Miên để lại một ít đồ ăn cho Chu Bình, cầm theo hộp giữ ấm rời đi.

Chu Bình nhìn canh gà trên bàn thanh triệt kim hoàng, tiên hương bốn phía, cá quế chiên xù cánh đẹp ý vui, thịt sườn kho tàu thơm nồng ục, thịt thỏ trần bì sinh tân khai vị, món khai vị có đậu que, củ cải, rau trộn đậu phộng màu sắc tươi sáng, còn có một đĩa như ý cuốn tinh xảo cùng một phần salad hoa quả, cảm thấy Tư tiên sinh tìm được bạn gái tốt như vậy, thật là có lộc ăn.

Nhiều như vậy chị cũng ăn không hết, dứt khoát đóng gói lại, đem cửa hàng khóa lại về nhà chia sẻ cùng bà ngoại, con gái.

Tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Nguyễn Miên Miên ngồi xe đi tới cửa công ty, nhìn đến sảnh công ty khí thế, rộng rãi, không khỏi nhớ tới hình ảnh trước xem trong phim truyền hình cùng tiểu thuyết.

Cô đi vào cửa chính, đang nghĩ ngợi có thể bị người ngăn lại hay không, nghĩ tới các vấn đề linh tinh lung

tung rồi loạn, giương mắt liền nhìn thấy người đàn ông nghênh diện đi đến.

Thấy anh rõ ràng nói bậy, lại còn cố ý xuống lầu đón mình, Nguyễn Miên Miên theo bản năng lộ ra nụ cười.

Lúc trước Tư Cảnh Lâm ngẫu nhiên có gặp được cảnh bạn gái hoặc vợ của nhân viên tới công ty đưa cơm, anh lúc ấy cũng không có cảm xúc gì, ngược lại hoài nghi có phải nhà ăn công ty có vấn đề hay không.

Thẳng đến giờ khắc này, anh mới cảm nhận được, có người đưa cơm trưa lành yêu ngọt ngào cùng sung sướng thế nào.

Tư Cảnh Lâm cười một cái, bước tới phía cô, một tay nhận lấy đồ vật trên tay cô một tay dắt cô, mang cô đi vào thang máy bên kia.

"Công ty anh thật lớn, còn lớn hơn trong TV." Nguyễn Miên Miên một bên đi theo anh một bên nhẹ giọng nói.

"Đây là mới sửa lại hai năm trước, lúc trước không có lớn như vậy." Tư Cảnh Lâm mang cô đi vào thang máy, ấn tầng cao nhất rồi thuận miệng nói.

Theo cửa thang máy đóng lại, cô lễ tân mới vừa rồi lời nói lễ phép mỉm cười trước sảnh nháy mắt "trời đất" một tiếng, sau đó ở trong diễn đàn chia sẻ một màn vừa nhìn thấy.

Nhân viên khác nghe nói có phụ nữ đưa cơm trưa lành yêu cho tổng giám đốc, sắp còn tự mình đi xuống đón người, đều hoài nghi hôm nay bầu trời có phải có mưa đổ hay không.

Bất quá cũng có một số người, phía trước liền mơ hồ nghe được chút tin tức, thật ra không kinh ngạc như vậy chỉ là tò mò thân phận nhà gái.

Lễ tân tuy rằng nhiều lần đặt cơm hộp của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, nhưng cô thật đúng là không biết bà chủ, bởi vậy chỉ có thể nói cho người trong diễn đàn, đối phương là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Tư Cảnh Lâm có thang máy chuyên dụng, cho nên mặc kệ nhân viên trong công ty có tò mò, bọn họ cũng không thấy được người.

Chỉ có nhân viên ở tầng cao nhất có thể trộm ngấm một cái.

"Trợ lý Tôn." Nguyễn Miên Miên nhìn thấy trợ lý Tôn, cười chào hỏi cùng hắn.

"Bà chủ nhỏ, muốn uống chút gì hay không?" Nhìn thấy cô đã đến, trợ lý Tôn xem như hiểu rõ vì sao Tư Cảnh Lâm hôm nay đến công ty, mắt thường có thể thấy được tâm tình rất tốt.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói: "Tôi mang theo canh gà, anh muốn uống một chén hay không?"

Cô hầm canh gà, tất nhiên không phải canh gà bình thường, trợ lý Tôn thập phần muốn gặt đầu, nhưng..... dưới ánh mắt của ông chủ nhà mình, hắn cuối cùng vẫn lắc đầu: "Cảm ơn, không cần."

Tư Cảnh Lâm thực vừa lòng, nắm tay người bên cạnh: "Chúng ta đi phòng nghỉ dùng cơm."

"Đúng rồi Tư....."

Trợ lý Tôn thấy bọn họ đi phòng nghỉ, nhớ tới cái gì đang muốn nhắc nhở, bọn họ đã mở ra cửa phòng nghỉ.

"Sao cậu còn ở đây?" Tư Cảnh Lâm nhìn thấy người ngồi trên sofa, biểu tình lộ ra ghét bỏ.

Người trên sofa đứng dậy đi tới, lại là không để ý đến Tư Cảnh Lâm, mà một bên đánh giá người bên cạnh anh, một bên lộ ra gương mặt tươi cười: "Xin chào, tôi là Mộc Phong, là bạn tốt của Tư Cảnh Lâm."

Người đàn ông mặc áo sơ mi hồng nhạt thoạt nhìn có điểm cà lơ phất phơ, làm người ta khó có thể hiểu, thoạt nhìn nghiêm túc, đạm mạc như Tư Cảnh Lâm lại có người bạn như vậy.

Bất quá, Nguyễn Miên Miên tin tưởng ánh mắt Tư Cảnh Lâm, bởi vậy khách khí đáp lại: "Chào anh, tôi là Nguyễn Miên Miên."

"Nguyễn..... Nguyễn Miên Miên? Tên này có chút khó đọc nhỉ."

Mộc Phong dứt lời, Tư Cảnh Lâm liếc xéo hắn một cái: "Cậu cũng thấy, cậu cần phải đi."

"Người ta khó có dịp về nước một chuyến, sao cậu lại nhẫn tâm như vậy." Mộc Phong trừng lại, xoay người một lần nữa ngồi xuống sofa phan một bộ dạng ăn vạ không đi.

Nguyễn Miên Miên nhìn ra, tuy rằng tính cách bất đồng, nhưng quan hệ bọn họ hẳn là không tồi, vì thế

nói: "Em chuẩn bị cơm trưa tương đối nhiều, không bằng cùng nhau ăn cơm."

"Được đó, được đó." Mộc Phong một ngum đáp ứng.

Tư Cảnh Lâm có chút không vui, nhưng bạn gái đã mở miệng, người nọ lại có đa mặt dày, cuối cùng vẫn là cam chịu.

"Mà nó, sao lại thơm như vậy!"

Khi Nguyễn Miên Miên đem đồ ăn bày ra, Mộc Phong không khỏi phát ra tiếng cảm thán kinh ngạc.

Tư Cảnh Lâm trực tiếp làm lơ hẳn, trước cầm chén múc chén canh gà cho người bên cạnh.

Canh gà thả câu kỳ, táo đỏ, đông trùng hạ thảo, thoạt nhìn rất bổ dưỡng, nhưng người lên cơ hồ không có mùi thuốc trung y.

Nguyễn Miên Miên tiếp nhận canh gà nhẹ nhấp một ngum, đối với mùi vị hàm tiên thoả mái, thanh tân còn tính là vừa lòng.

Chiều cổ cô xong, Tư Cảnh Lâm mới múc một chén cho mình.

Thường thức nước canh trong suốt trong chén, người lên tiên hương bốn phía, hẳn mới cúi đầu uống lên.

Canh gà một chút cũng không ngấy, uống lên hàm tiên ngon miệng, làm người ta uống một ngum còn muốn uống thêm.

"Uống thật ngon." Canh gà vốn mỹ vị, hơn nữa là cô làm, uống vào trong miệng Tư Cảnh Lâm, cảm thấy không khác gì quỳnh tương ngọc dịch.

"Vậy anh uống nhiều chút." Nguyễn Miên Miên cười nói.

Mộc Phong nhìn đến bộ dáng săn sóc, ôn nhu của ông bạn, đều có chút không quen.

Bất quá, so với kiểu lãnh tính, lãnh tâm trước kia, trong mắt chỉ có công việc, Mộc Phong vẫn là vì sự thay đổi này của bạn cảm thấy cao hứng.

Người cũng đã thấy, hiện tại ngáy ngốc ở đây làm cái đèn cũng không thú vị, Mộc Phong có ý chuồn đi, nhưng mùi thơm cả phòng, lại có điểm luyện tiếu.

Bạn bè mười mấy năm, ăn một ít cơm trưa bạn gái hẳn làm cũng không quá đáng đi?

Mộc Phong nghĩ như vậy, tay đã tự giác cầm lấy cái chén mức canh cho chính mình.

Chương 161

Editor: Thienyetkomanhine

Một ngụm canh vào miệng, hần liền nhin không được "Ngô" một tiếng, chỉ cảm thấy trước nay chưa uống được canh gà tiên hương mỹ vị như vậy.

Này cũng quá ngon đi!

Một bên thổi một bên ừng ực, ừng ực uống, không vài phút, hần liền xử lý xong một chén canh.

Vốn đang chuẩn bị khen hai câu, thấy bọn họ đã múc cơm bắt đầu ăn, hần cũng chạy nhanh múc chén cơm cho mình.

Một miếng cơm trắng, hần nhin không được nói: "Đây là loại gạo gì? Sao lại thơm như vậy!"

Nguyễn Miên Miên đang ăn bong bóng cá Tư Cảnh Lâm gấp cho, nghe vậy, đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống nói: "Mùa ở siêu thị à."

Gạo là gạo bình thường, chỉ có thể nói là có kỹ xảo nấu cơm đặc thù mới có thể đem cơm nấu thơm như vậy.

"Ăn ngon thật." Mộc Phong nói xong, đổi hướng đưa gấp điểm xương sườn cùng thịt thỏ.

Xương sườn kho tàu tương thơm nồng ức, vào miệng mềm lặn thoát cốt, nhai lên tư vị càng tươi mới làm người khác thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi.

Thịt thỏ trần bì mang theo mùi thơm đặc trưng của trần bì, nghe lên rất khai vị, ăn lên càng thêm mỹ vị.

Chỉ cần hai món này, Mộc Phong liền xử lý hơn phân nửa chén cơm, ăn ngon đến mức nhin không được dùng cánh tay đẩy Tư Cảnh Lâm nói: "Trừ nghệ bạn gái cậu thật là tuyệt!"

Tuy rằng từ trong miệng trợ lý Tôn biết được, cô ấy là chủ một tiệm cơm, nhưng Mộc Phong thật không nghĩ tới, tay nghề cô thế tốt đến loại trình độ này.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, so với mình nhận được khách lệ còn vui hơn: "Đương nhiên."

Chờ nếm qua những món khác trên bàn, phát hiện ngay cả củ cải cùng rau trộn đậu phộng thoạt nhìn bình thường đều ăn ngon tới không tưởng, Mộc Phong trực tiếp sửa lời nói: "Chị đầu, cửa hàng chị đầu ở đâu? Trong khoảng thời gian tôi về nước liền qua ăn."

Tư Cảnh Lâm ngó hẩn một cái, nhắc nhở nói: "Cậu già hơn Đông Đông."

"Vậy tôi gọi là em đầu cậu chịu không?"

"Cậu thử xem." Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt nói.

Nguyễn Miên Miên nghe bọn nói "chị đầu", "em đầu", trên mặt xuất hiện màu đỏ nhàn nhạt.

"Thử xem liền qua thôi, cậu cho rằng tôi không biết cậu chắc!" Mộc Phong nói xong, không nói nữa, mà là tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Nguyễn Miên Miên mang đồ ăn thật không tính là ít, kết quả ba người ăn xong, đến canh đều không dư lại, ngay cả như ý cuốn vốn dĩ chuẩn bị cho Tư Cảnh Lâm ăn bữa xế cũng bị ăn sạch.

Mộc Phong ăn uống no đủ dựa vào trên sofa nghỉ ngơi một chút, không định tiếp tục lăm bóng đèn, lưu lại một câu hôm nào có rảnh đi trong tiệm ăn cơm, liền chuẩn bị rời đi.

Hắn thật sự muốn đi, Tư Cảnh Lâm cũng tiễn hai bước.

"Cậu được lắm, không tìm thì thôi, một khi tìm thấy nhưng tìm được cô bạn gái tốt như vậy." Vừa đường, Mộc Phong vỗ bả vai anh, ngữ khí lộ ra hai phần hân mộ.

Tư Cảnh Lâm ngữ khí mang theo điểm cười: "Cô ấy xác thật thực tốt."

Thấy anh tự cao, Mộc Phong nói: "Bất quá, nhìn tuổi cô ấy còn nhỏ đi? Cậu có tính là trâu già gặm cỏ non không?"

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, liếc mắt một cái, đồng thời đem cái tay trên vai ném ra.

Mộc Phong thiếu chút nữa bị đẩy ngã, lão đảo đứng vững, cười nói: "Ha ha ha, tôi chỉ đùa một chút mà thôi, chúng ta còn trẻ lắm, một chút cũng không giống trâu già."

Tư Cảnh Lâm cũng đã không muốn để ý đến hắn, đem người đưa đến cửa thang máy trực tiếp xoay người đi.

Nguyễn Miên Miên khó có khi tới đây một chuyến, Tư Cảnh Lâm quay lại phòng nghỉ, đưa cô đi dạo trong công ty.

Nguyễn Miên Miên xác định lúc này anh không bận, lúc này mới đồng ý.

Đang trong thời gian nghỉ trưa, nhân viên trong công ty trên cơ bản đều đi ăn cơm, bởi vậy đi dạo còn tính là thanh tĩnh.

Ngẫu nhiên gặp được người, cùng bọn họ chào hỏi xong cũng đều nhanh rời đi.

Dạo xong, Nguyễn Miên Miên mới phát hiện, công ty so với lúc cô nhìn từ bên ngoài còn muốn lớn hơn.

"Quản lý một chỗ lớn như vậy, có phải rất mệt hay không?"

"Còn tốt."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thực mau đã lên lầu, tiến vào văn phòng Tư Cảnh Lâm.

Ngày thường, lâu nay anh ở phòng bếp cùng cô.

Lúc này, Nguyễn Miên Miên ngồi trên sofa, nhìn anh chuyện chú, thoạt nhìn càng thêm tuần lộc, nhìn không được mỉm cười.

Ở văn phòng một hồi, buổi chiều còn có việc Nguyễn Miên Miên vẫn về trong tiệm trước.

Buổi chiều 6 giờ, Tư Cảnh Lâm lại đây, đoàn người lại lần nữa đi quảng trường tổ chức lễ hội.

Bọn họ vừa đến, liền phát hiện quầy hàng đã bị không ít người vây quanh.

"Bà chủ nhỏ, cô rút cuộc tới! Tôi muốn một phần tôm hùm đất!"

"Tôi muốn một phần tôm hùm đất cùng một phần đậu phộng nấu nước muối!"

"Bà chủ, hôm nay cô còn đi nướng BBQ không?"

"Ngại quá, phiền toái mọi người nhường đường một chút, cho chúng tôi đi vào." Chu Linh thấy khách hàng đều đứng ở cửa, chỉ có thể nói.

Khách hàng tránh ra, đoàn người mang theo đồ vật tiến vào trong quầy, nhóm khách hàng lại lần nữa ồ ào lên.

"Tốt, phiền toái mọi người xếp hàng trước." Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới khách hàng tới sớm như vậy, mang theo chút bất đắc dĩ nói.

Cũng may, hôm nay trợ lý Tôn cùng tài xế tới đây, dưới sự trợ giúp của bọn họ, khách hàng cuối cùng xếp hàng lại làm bên ngoài thoát nhìn không rối loạn như vậy.

Có kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay Nguyễn Miên Miên cố ý chuẩn bị không ít tôm hùm đất cùng đậu phộng nấu nước muối từ trước, lúc này khách xếp thành hàng, Chu Linh trực tiếp giúp bọn hắn đóng gói là được.

Còn Nguyễn Miên Miên, cô chuẩn bị tốt cháo dầu, liền lấy ra đậu hủ bắt đầu cắt nhỏ chiên đậu hủ.

Bởi vì quên không dặn trước, tiệm đậu hủ cứ theo lệ thường đem đậu hủ đưa lại đây, trưa hôm nay không buôn bán, số đậu hủ này chỉ có thể mang tới đây giải quyết.

"Wow! Tiều lão bán quá 6, thế nhưng trực tiếp cắt đậu hủ ở trên tay!"

(*6 = lợi hai)

"Hơn nữa một chút cũng không sợ cháo dầu."

"666!"

"Trọng điểm chẳng lẽ không phải là hôm nay có đậu hũ chiên ăn sao?"

"Đúng rồi, tôi muốn một phần đậu hũ chiên!"

Đậu hũ thả vào chảo dầu, tan mát ra mùi hương mê người, không nồng đậm, nhưng từng đợt bay ra, làm người ta nghĩ được đều có chút thêm.

"Mau, đi xếp hàng mua chút tôm hùm đất, thuận tiện cũng mang một phần đậu hũ chiên về."

Chủ tiệm trà sữa cách vách cũng là phụ nữ, ngày hôm qua bị món ăn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hấp dẫn, vội đi chuẩn bị chờ trễ chút đi mua một ít, ai ngờ nhà bọn họ sinh ý tốt như vậy, khoảng 10 giờ đã trực tiếp dọn quán.

Nhân viên tiệm trà sữa gật gật đầu, chạy nhanh đi xếp hàng.

Không riêng gì tiệm trà sữa, mấy nhà cửa hàng phụ cận ngày hôm qua kỳ thật đều đã có chút thêm, bất quá bộ phận của hàng vẫn tương đối rụt rè, không muốn làm người khác nhìn thấy bọn họ đi mua thức ăn của quầy khác, cho nên đều chịu đựng.

"Đậu hũ chiên mới ra nôi quả nhiên càng thêm mỹ vị!" Người khách đầu tiên nhận được đậu hũ chiên, cắn miếng đậu ngoài giòn trong mềm, hương cay ngon miệng, nhìn không được cảm thán.

"Chỉ cần nhìn đậu hũ ở trong chảo dầu biến thành màu vàng ruộm tôi đã thêm rồi, xối thêm nước sốt màu đỏ thoát nhìn càng thêm mê người!" Khách hàng thứ hai nhận được đậu hũ chiên nói xong, gấp không chờ nổi ăn ngay.

Nhìn thấy người phía trước ăn đến ngon lành như vậy, người còn đang xếp hàng không ngừng nuốt nước miếng.

Một số người cầm khoai tây chiên, hồ lô đường trong tay nháy mắt cảm thấy thức ăn trong tay một chút cũng không thơm.

Bây giờ, lễ hội ẩm thực chính thức bắt đầu, phía ngoài quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đã là biến người tấp nập.

"Sao nhiều người như vậy? Hay là đổi quầy hàng khác ăn đi." Một ông lão đi theo con trai, con gái cùng con trai đi vào phụ cận, không khỏi nói.

"Chính là ăn ngon nên người nhiều, ông nội đừng lo lắng, cháu tìm vị trí chỗ ông ngồi lại đi xếp hàng."

Thanh niên nói xong, nhìn xung quanh, nhưng mà lúc này phụ cận đã sớm ngồi đầy người.

"Ông ơi, cháu ăn xong rồi, ông đến chỗ cháu ngồi đi." Một cô gái trẻ tuổi nhìn thấy ông lão bên cạnh tóc đã trắng hết, mở miệng nói.

Chịu ảnh hưởng các bài viết "Bão nhân đôi bại" các loại trên mạng, ngày thường cô sẽ không quản loại chuyện này.

Nhưng hôm nay, đại khái là ăn được món ngon tâm linh sung sướng, nhìn cái gì cũng cảm thấy tốt đẹp, cho nên mới nói vậy.

"Đứa nhỏ tốt, cảm ơn cháu." Ông lão bởi vì thấy nhiều người mà khẽ nhíu mày nghe được lời nói của cô gái, nháy mắt lộ ra một nụ cười hiền từ.

"Không cần khách khí ạ." Nhìn thấy nụ cười của ông, cô gái trẻ tuổi bỗng nhiên nhớ tới ông của mình, một bên đứng dậy nhường chỗ một bên nói, "Đậu hủ chiên nhà này đặc biệt ăn ngon, ngài có thể bảo bà chủ cho ít gia vị một chút để nếm thử xem."

"Được được, đợi lát nữa ông bảo cháu trai đi mua." Ông lão ngồi xuống, nhìn theo cô rời đi, nói với con

"Thật là đứa nhỏ tốt....."

Khen xong, ông quay đầu nói với cháu trai: "Nhớ rõ mua cho ông một phần đậu hủ chiên."

"Dạ, được." Thanh niên đồng ý xong, vài bước đi qua xếp hàng, không bao lâu bưng một khay thức ăn tràn đầy trở về.

Khi trở về, những người ngồi cùng bàn đều đi rồi, cho nên cũng có thể lấy được chỗ ngồi.

"Ông nội, ông nếm thử cơm chiên tóp mỡ này trước đi." Thanh niên bưng khay, trước đem cơm chiên đặt lên trước mặt ông nội.

Tối hôm qua cháu trai trở về, vẫn luôn nói ăn được cơm chiên tóp mỡ của một nhà đặc biệt ngon, nói ông

khăng định sẽ thích.

Ông đã lớn tuổi, ăn uống càng ngày càng kém, khi còn trẻ thích ăn tóp mỡ, hiện tại kỳ thật đã không thể nào ăn đến, chỉ là không muốn cô phụ một mảnh tâm ý của cháu trai mới đi một chuyến này.

Nhưng mà, nhìn thấy đĩa cơm chiên tóp mỡ trước mặt màu sắc mê người, người lên cũng rất thơm, ông bỗng nhiên tìm được thú đã từng yêu thích.

Ông duỗi tay cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng tóp mỡ đưa vào trong miệng, hàm tiên hương giòn, ông không tự chủ được nheo mắt lại.

"Ăn ngon thật, có hương vị trước kia." Lại ăn một miếng, ông lão một bên khen một bên cười rộ lên, trong mắt lộ ra vài phần hoài niệm.

Thật lâu không thấy ông cười thoải mái đến như vậy, người con trai tử tế thường nhìn con trai mình một cái sau nói: "Bố thích ngày mai chúng ta lại qua đây ăn."

"Được." Ông lão hưởng thụ cơm chiên trước mặt, cũng thực hưởng thụ sự hiếu thuận của con cháu, ngay cả hoàn cảnh vốn cảm thấy ảm ỉ, lúc này dường ở lỗ tai ông cũng biến thành náo nhiệt.

"Mùa đậu hủ chiên không?" Ông lão lại ăn mấy miếng cơm chiên thơm ngào ngạt rồi nhớ tới hỏi.

Thanh niên đem đậu hủ chiên đặt ở giữa bàn: "Mùa là mùa, bất quá cháu thấy món này hình như có chút cay, ông có thể ăn không?"

Khối đậu hủ vàng ruộm sôi nước sốt màu đỏ, tán ra hương vị cay thơm, thoạt nhìn thơm cực kỳ.

"Khinh người phải không, ông cháu lúc trẻ cũng rất có thể ăn cay, mùa đông ở nông thôn rất lạnh, phải nhai ớt để ấm người ông cũng đã trải qua." Ông lão nói xong, gấp một khối đậu hủ chiên lên.

Đối với người đã lâu không ăn cay mà nói, đậu hủ chiên vẫn là có chút cay, nhưng trừ cái này ra, hương vị của nó cũng rất thơm, hương cay không những không có che mùi thơm đặc trưng của đậu hủ, ngược lại cùng đậu hủ hỗ trợ lẫn nhau, mang đến tư vị càng ngon hơn.

Ông lão múc một miếng cơm chiên để áp xuống vị cay trong miệng, rồi nói: "Đậu hủ chiên này xác thật ăn ngon, hóa hậu cũng vừa phải, vừa không quá già cũng không quá non, cái nước sốt này cũng trộn vừa phải,

không tòi, thật không sai."

Nghe vậy, ba người khác trên bàn cũng sôi nổi gấp đũa hủ lên ăn, ngay sau đó tán đồng gặt đũa.

"Ông anh, ông cũng tới đây ăn cơm à? Nhà này bán đậu phộng nấu nước muối không tòi, muốn ném thử hay không?"

Ông lão ăn đậu hủ chiên, cơm chiên tóp mỡ, một ông lão khác bàn bên cạnh một bưng đĩa hủ.

"Đúng vậy, cháu trai tôi mang tôi tới, nó nói cơm chiên tóp mỡ nhà này ăn ngon, khẳng định tôi sẽ thích, đừng nói, tóp mỡ này thật là có hương vị của chúng ta khi đó." Hẳn nói xong, ý tứ bốc mấy viên đậu phộng.

"Phải không? Tôi đây đợi lát nữa bảo cháu gái mua một phần ném thử."

"Đậu hủ chiên nhà bọn họ cũng không tòi, chính là có chút cay, ông muốn ném thử hay không?"

"Cháu gái mua đậu hủ chiên, xác thật ngon."

"À, đậu phộng nấu nước muối này cũng ăn ngon, lần tôi hồi tưởng lại thời đại của chúng ta, đậu phộng được mùa, buổi tối mùa hè ngồi ở cửa một bên ăn đậu phộng nấu nước muối một bên hóng gió."

"Đúng vậy, bắt quả khi đó, ngày tháng hưởng thụ như vậy rất ít, không giống hiện tại, muốn ăn là có thể ăn....."

Chương 162

Editor: Thienyetkomanhine

Lều, Chu Linh chú ý tới quầy hàng thế nhưng ngồi không ít người già, thuận miệng cùng Nguyễn Miên Man nói một tiếng.

Nguyễn Miên Man hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, thấy có chút người già tóc đều bạc trắng, ngồi ở kia tuy rằng ăn đến vui vẻ nói chuyện cũng vui vẻ, trên đầu lại có chút mồ hôi, không khỏi nói: "Tủ đông hình như còn có chút chè đậu xanh, chị lấy ra đi cho bọn họ một phần."

Chu Linh gật gật đầu, rất nhanh bưng ấm chè đậu xanh cùng ly dùng một lần đi ra ngoài.

Người già ngồi ngoài cửa đúng là không ít, có rất nhiều người là người nhà dẫn tới nếm thử món ngon của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, có rất nhiều người đi ngang qua, nhìn thấy nơi này có bạn cùng lứa đang nói chuyện, vì thế đi vào góp nào nhiệt.

Chu Linh lại đây cho bọn họ chén chè đậu xanh, đầu tiên mọi người có chút kinh ngạc, chờ biết được là chủ quán đưa tặng, sôi nổi cười nói cảm ơn.

Chờ cô rời đi, mọi người không thiếu được khen ngợi vài câu, ngay sau đó bưng lên chè đậu xanh uống.

"Chè đậu xanh này thật sự chân thực, hương vị cũng ngon."

"Xác thật uống ngon, so nhà mình nấu còn hảo uống."

Chè đậu xanh ngọt thanh ngon miệng, các lão nhân uống vào liên tục gật đầu.

"Ông nội, cho cháu nếm một ngụm." Người mùi chè đậu xanh thanh hương, một thanh niên nhin không được tiến đến bên người ông mình.

"Cháu sao lại thèm như vậy?" Lòi nói là nói như vậy, ông lão vẫn là cầm chén đưa cho cháu.

Thanh niên cũng không uống nhiều, nếm hai ngụm, phát hiện tư vị này xác thật mỹ vị ngon miệng sau liền đưa lại cho ông.

"Ngon đúng không?" Ông lão nhận lại cái chén, "Cảm giác chè đậu xanh này có thể so sánh với chè bà cháu nấu."

Thanh niên uống qua chè đậu xanh bà nội nhà mình nấu, thẳng thắn nói hương vị tự nhiên là kém hơn chén chè này, nhưng chè đậu xanh bà nấu, ở trong lòng ông nội có ý nghĩa bất đồng, ông có thể nói ra lời nói như vậy, đã là lời khen cao nhất với chén chè đậu xanh này.

Bên cạnh một bàn khách hàng đều là người trẻ tuổi, nhìn thấy Chu Linh bưng chè đậu xanh tới, vốn dĩ muốn nhắc tay tỏ vẻ chính mình cũng muốn, chờ phát hiện là chuẩn bị riêng cho những người già ở đây, mới không hé răng.

Nhưng thấy các cụ già uống xong đều khen không dứt miệng, cũng thêm ăn.

Này cũng bình thường, trong tiệm đều là chút làm đồ vật, ăn ngon thì ngon, nhưng nhìn đến chè đậu xanh mát lạnh, thoải mái, thanh tâm như vậy khẳng định muốn một chén.

"Sớm biết rằng người già còn có đãi ngộ này, tôi cũng mang bà tôi đến."

"Tôi vốn dĩ định đưa bà tôi tới, nhưng bà nói sợ ồn, không muốn tới, nhưng tôi xem nơi này các cụ già ăn ăn uống uống tâm sự, cũng rất vui vẻ..... Tôi ngày mai vẫn hỏi lại bà lần nữa."

"Nếu như vậy, ngày mai chúng ta hẹn cùng nhau đi, như vậy có bạn bè, các bà nói không chừng liền vui hơn."

"Được."

Hai người nói xong, một khách hàng khác ngồi cùng bàn nói: "Không phải chứ, liền vì một chén chè đậu xanh, các cô làm đến mức này sao?"

"Cũng không phải, chủ yếu nhìn đến ông bà nhà người khác cùng người nhà tôi chơi đến vui vẻ như vậy,

ngồi đến bà tôi lúc này ở nhà một mình, bỗng nhiên có điểm huyệt hăng."

"Đúng vậy, tôi không ăn cơm trực tiếp ra cửa, phòng chừng bà ở nhà một mình, buổi tối chính là tùy tiện lấy chút cơm thừa canh cặn ăn xong, hiện tại hẳn là một mình ngồi xem TV chờ tôi trở về."

"Các cô vừa nói như vậy, ngày mai tôi cũng muốn mang ông nội của tôi tới....."

Bên cạnh, các cụ già đem chè đậu xanh uống xong, đến đậu xanh dưới đáy cũng không buông tha, kết quả phát hiện, đậu xanh này mềm lặn ăn lên phá lệ thơm, làm người ta tới một viên cũng không muốn lãng phí.

Lều, Nguyễn Miên Man xa xa nhìn thấy những cụ già đó ăn uống đến vui vẻ, trong lòng có chút cao hứng.

Cô đối với người già từ trước đến nay sẽ nhiều hơn vài phần quan tâm cùng bao dung, không riêng xuất phát từ "Tôn lão ái ấu", cũng bởi vì kiếp trước ông bà trong nhà con sống đối với cô thập phần quan tâm, nếu không phải bọn họ ra đi sớm, có thể nói kiếp trước của cô chưa chắc gặp qua những chuyện như vậy.....

Mà kiếp này, cô vừa tới đây, liền gặp được rất nhiều người già đáng yêu, dễ thân, luôn quan tâm sinh hoạt, yêu quý cô.

Thu hồi tầm mắt, Nguyễn Miên Man nhìn về phía người bên cạnh: "Anh có nhàm chán không? Bằng không anh đi ra ngoài dạo đi?"

"Không chán." Tư Cảnh Lâm khẽ lắc đầu, thấy cái trán cô có điểm mồ hôi, xoay người đem khăn ướt thay cô lau mặt một phen.

Không cần son phấn, sau khi lau mặt sau bị nhiệt độ chảo dầu huân ra, làm gương mặt vốn trắng nõn của cô thoát nhìn trong trắng lộ hồng.

Tư Cảnh Lâm lau xong, quàng tay mà nhẹ nhéo hai cái, hương thụ xúc cảm tinh tế mềm hoạt kia.

"Đừng nháo." Nguyễn Miên Man né tránh tay anh, "Anh có muốn ăn đậu hủ chiên hay không?"

Tư Cảnh Lâm thấy còn dư lại hai khối đậu hủ cuối cùng, nghĩ cô làm xong liền không cần đứng cạnh chảo dầu nữa, gật đầu nói: "Vắt vớ cho Đông Đông."

Này có cái gì vắt vớ.

Nguyễn Miên Miên cười liếc anh một cái, tùy tay cầm lấy một khối đậu hủ đặt ở trên tay, cắt vài cái thành miếng nhỏ trực tiếp cho vào chảo dầu.

Đậu hủ trắng tinh lăn vào chảo dầu dần biến thành màu vàng.

Chờ cô cầm lấy khối đậu hủ cuối cùng, động tác tạm dừng một chút, tốc độ dao không chậm, thoạt nhìn phức tạp hơn rất nhiều.

Đơn thuần xem cô chiên đậu hủ cũng rất có ý tứ, ngoài cửa có rất nhiều khách mua được thức ăn không tìm được chỗ ngồi dứt khoát đứng ở bên cạnh vừa ăn vừa xem.

"Di! Bà chủ đang làm cái gì vậy? Sao khối đậu hủ này cắt lâu như vậy còn chưa thả vào nồi?"

"Chẳng lẽ khối đậu hủ này quá cứng, cắt không được?"

"Làm ơn đi, đó là đậu hủ, không phải thạch cao."

Khi khách hàng tò mò nghị luận, Nguyễn Miên Miên rút cuộc đem khối đậu hủ trên tay thả vào chảo dầu.

Đậu hủ hạ nồi, nhóm khách hàng đuổi dài cổ nhưng cũng chỉ có Tư Cảnh Lâm đứng ở bên người cô có thể nhìn thấy biến hóa trong chảo dầu.

Nhìn thấy đậu hủ rơi vào chảo dầu, nháy mắt tầng tầng lớp lớp tán ra, tạo thành một đóa hoa, lòng Tư Cảnh Lâm như là bị lông chim cào vào, có chút ngứa.

Thực mau, đậu hủ được Nguyễn Miên Miên vớt lên để vào trong đĩa, đậu hủ mới ra nồi tán ra mùi hương đặc trưng của đậu và dầu chiên, thoạt nhìn ánh vàng rực rỡ, giống từng thỏi vàng.

Một lát sau, cô đem đóa đậu hủ vớt lên, đặt ở trên cùng.

Đóa hoa đậu hủ vừa ra nồi chợt vừa thấy, quả thực cực kỳ giống một đóa kim hoa.

"Oa ——"

Nhóm khách hàng bây giờ rốt cuộc thấy rõ, cũng hiểu mới vừa rồi cô dùng đậu hủ khắc hoa, một đám nhìn

không được phát ra tiếng kinh ngạc, cảm thán.

"Bà chủ nhỏ quá lợi hại!"

"Này thế nhưng là khắc bằng đậu hủ?"

"Trời ạ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi cũng không dám tin!"

Kinh ngạc cảm thán đâu chỉ là mấy người xem này, còn có một đám cư dân mạng.

【Mà ơi! Thiếu chút nữa cho rằng không phải tôi đang xem phát sóng trực tiếp, mà là đang xem mấy chương trình kiểu thực thần tranh bá trên TV.】

【Mẹ hỏi tôi vì sao vừa quỳ vừa xem phát sóng trực tiếp.....】

【Quả trâu bò, dùng đậu hủ khắc hoa thì thôi, thế nhưng còn có thể dùng đầu chiên ra mà không bị nát!】

【Có ai là đầu bếp tới phổ cập kiến thức chút, chiêu thức ấy có khó không?】

.....

【Tôi là người yêu thích nấu ăn thôi, nếu chỉ dùng đậu hủ khắc hoa hoặc là đậu hủ chiên thì có thể luyện được, nhưng nếu để làm ra một đĩa "Kim hoa" hoàn mỹ như vậy, khẳng định không dễ dàng.】

【Quả nhiên là cao thủ ở dân gian a!】

Đây là đều là phòng phát sóng trực tiếp của streamer Phi Thiên, bởi vì hắn nói hôm nay muốn đi dạo lễ hội ẩm thực cho nên không phát sóng trực tiếp, mấy fan muốn cùng hắn xem náo nhiệt, cho nên đề xuất hắn phát sóng trực tiếp lễ hội ẩm thực, không nghĩ tới thế nhưng nhìn đến một màn trâu bò.

"Chủ quán này có phải quá đỉnh hay không?"

Phi Thiên phục hồi tinh thần lại ở phòng phát sóng trực tiếp hỏi một tiếng, nhận được một đồng tin nhắn spam "666", cùng rất nhiều người xem tặng thưởng cho hắn, cười nói: "Cảm ơn, vừa lúc lấy tiền này mua đậu hủ ăn đi!"

Dứt lời, làm lo người xem trong nháy mắt phát ra tiếng kêu gào, hấn từ bên cạnh đi đến chính diện xếp hàng.

Khách hàng có ý tưởng giống hần cũng không ít, phản ứng lại đều hét lên: "Bà chủ nhỏ, tôi cũng muốn mua đĩa hoa kia!"

"Còn có tôi, còn có tôi! Tôi muốn hai đĩa!"

Trong tiếng la hét của nhóm khách hàng, Nguyễn Miên Miên cầm lấy cái muống trong thùng nước sốt, múc ra một muống nước sốt màu đỏ xối lên đậu hủ.

Đĩa đậu hủ vốn vàng ruộm nháy mắt nhuộm thành màu đỏ, thoạt nhìn càng thêm hấp dẫn.

Nguyễn Miên Miên đem chén đưa cho người phía sau đang mỉm cười nhìn mình, lúc này mới quay đầu nhìn về phía những vị khách có điểm kích động: "Xin lỗi, đậu hủ đã không còn."

"A....."

Khách hàng nghe vậy, hướng vào lầu nhìn nhìn, phát hiện bàn đặt đậu hủ xác thật không còn, rất là thất vọng.

"Tôi đi mua một chút đậu hủ lại đây, bà chủ nhỏ giúp tôi khắc được không?" Có người linh cơ vừa động.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, có chút khó xử, bất quá vẫn nói: "Ngày mai vẫn còn, chờ ngày mai lại ăn có được hay không?"

Người nọ kỳ thật cũng chỉ nói như vậy, thật sự đi mua trong lúc nhất thời cũng không biết đi đâu mua, bởi vậy gật đầu nói: "Được, ngày mai tôi tới sớm một chút vậy."

"Bà chủ, chỗ này tôi có khoai tây, có thể làm cho tôi ít khoai tây chiên không? Không cần khắc hoa." Nữ khách hàng xếp hàng đằng trước không biết có phải người nước sốt đậu hủ chiên quá thơm hay không, bỗng nhiên móc ra một củ khoai tây.

Nguyễn Miên Miên nhìn động tác của cô gái, nhất thời có chút dở khóc dở cười: "Cô lấy khoai tây từ đâu ra?"

Ụi nữ khách hàng ngượng ngừng cười một chút: "Vốn là mua đồ ăn chuẩn bị về nhà nấu cơm, kết quả lễ hội bên này mùi hương quá mê người, liền chạy tới."

Cô nói xong, thuận tiện giơ túi trong tay lên, bên trong trừ bỏ khoai tây, còn có trứng gà, hành tây.

Dầu chiên đậu hủ cô sẽ không sử dụng lại, đồ đi cũng là lãng phí, cho nên không ngại giúp cô gái này chiên khoai tây.

Nhờ Chu Linh rửa sạch sẽ, gọt vỏ khoai tây, Nguyễn Miên Miên tiếp nhận khoai tây, đưa dao như bay, từng mảnh khoai tây trực tiếp lăn vào trong bồn nước.

Sợ dĩ muốn để qua thêm một lần nước, là nữ khách hàng nói thích ăn khoai tây giòn một chút, cho nên mới đem khoai tây ướt trộn với bột, khoai tây càng giòn hơn.

Để ráo, Nguyễn Miên Miên bắt đầu chiên khoai tây.

Mấy món chiên màu chót chính là nhiệt độ dầu cùng độ lửa, về phương diện này, rất nhiều cửa hàng chuyên bán đồ chiên đều kém hơn Nguyễn Miên Miên.

Chờ cô đem miếng khoai tây từ chảo dầu vớt ra, mùi hương khoai tây càng thơm chết người, đặc biệt là ở xối thêm một tầng nước sốt bí chế.

"Cảm ơn bà chủ!"

Nữ khách hàng nói lời cảm tạ, vốn dĩ chuẩn bị trả tiền, thấy Nguyễn Miên Miên không cần, dứt khoát đem đồ ăn mình vừa mua lưu lại, tỏ vẻ dù sao đêm nay cũng không nấu ăn, phòng thuê không có tủ lạnh, sợ lãng phí.

Một chút đồ ăn cũng không đáng bao tiền, thấy cô kiên trì, Nguyễn Miên Miên mặc nữ khách hàng để lại.

Nữ khách hàng thấy vậy, lúc này mới an tâm bắt đầu ăn khoai tây phiến.

Chỉ một ngụm, tức khắc liền muốn bay cả người lên.

"Ăn quá ngon! So với trong tiệm chuyên bán đồ chiên còn ngon hơn!"

Chỉ là nhìn đến cô một ngum liền nhét vài miếng khoai tây trong miệng, ăn ngấu, nhóm khách hàng liền biết, chén khoai tây trong tay cô khẳng định ăn ngon.

【 Muốn ăn khoai tây chiên..... 】

【 Tôi cũng muốn, thoạt nhìn ăn rất ngon. 】

【 Đều do Phi Thiên, không an phận mà ở nhà chơi trò chơi tự đứng chạy tới lễ hội ẩm thực, thèm chết tôi. 】

Chương 163

Editor: Thienyetkomanhine

【Mới ăn xong cơm chiều không bao lâu, lại thấy đói bụng.】

.....

【Không được, tôi phải đi đặt đồ ăn.】

"Suýt....."

Phi Thiên mà bọn họ oán giận đang ngửi mùi hương, nuốt nước miếng, hướng quầy hàng kêu lên: "Bà chủ, tôi cũng muốn ăn khoai tây chiên!"

"Bà chủ nhỏ, chúng tôi cũng muốn ăn!"

Thấy bọn họ cái gì cũng thêm, Nguyễn Miên Miên có chút bất đắc dĩ: "Nhưng mà còn người đang chờ cơm chiên."

Lúc này, không riêng đậu hủ chiên bán hết rồi, đậu phộng nấu nước muối cùng tôm hùm đất cũng đã bán sạch, cho nên khách hàng tới sau đều gọi cơm chiên.

"Không sao, tôi không vội."

"Tôi cũng không vội."

Mấy người xếp hàng phía trước, cũng đều muốn ăn khoai tây chiên nên cũng vội nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, hỏi vị nữ khách hàng kia một tiếng, xác định cô không ngại liền nói: "Vậy tôi

chiên hai củ khoai tây còn lại, mọi người cùng nếm thử một chút."

"Hành tây cũng có thể chiên."

"Đúng vậy, hành tây chiên cũng không tồi."

Nguyễn Miên Miên cười lắc đầu, lộ ra biểu tình không có biện pháp với bọn họ: "Dứt khoát đem trứng gà cũng chiên luôn đi."

"Được, được, được!" Nhóm khách hàng liên tục gật đầu.

Lúc cô cùng khách hàng giao lưu, Tư Cảnh Lâm đã đem đậu hủ chiên ăn xong, dư lại đĩa hoa đậu hủ, chậm chạp luyến tiếc ăn hết.

Thấy cô xử lý xong nguyên liệu nấu ăn, một lần nữa trở lại bên cạnh chảo dầu, anh dứt khoát dùng đôi đũa gấp tới bên miệng cô.

"Dạ?" Nguyễn Miên Miên nhìn về phía anh, trong mắt lộ ra vài phần nghi hoặc.

"Quá tinh xảo, anh không nỡ ăn." Tư Cảnh Lâm nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, khẽ cười một tiếng, cắn một cánh hoa.

So với đậu hủ chiên bình thường, hoa đậu hủ càng xốp giòn hơn một ít, cùng với nước sốt thơm cay, ăn lên rất thơm.

Cô ăn một miếng, Tư Cảnh Lâm lúc này mới há mồm cắn đĩa hoa kia, rõ ràng là món ăn hương cay anh lại ăn ra vị ngọt.

【Hâm mộ, quả nhiên bạn gái tốt đều là bạn gái nhà người ta.】

【Hâm mộ, quả nhiên mỹ thực đều là của người ta.】

.....

【Hâm mộ, vì sao tôi lại không ở thành phố A chứ?】

Phi Thiên quét đến bình luận trên màn hình, nhẹ giọng nói: "với mấy người các cậu chỉ biết trốn trong nhà chơi game, chuyện có bạn gái cũng đừng nghĩ tới."

【Phi! Nói như cậu không chơi game vậy.】

【Phi! Nói như cậu không trốn trong nhà vậy!】

【Phi! Nói như cậu có bạn gái vậy!】

【Phi! Nói như cậu.....】

Phi Thiên trợn trắng mắt với màn hình, thấy mấy món chiên phía trước đã bắt đầu ra nôi, "Hừ" một tiếng nói: "Tôi đi ăn món ngon đây, mấy người chạp nũ hằm mộ đi."

Đùng nhìn số lượng khoai tây, hành tây, trứng gà không nhiều lắm, cắt miếng, chiên xong, thế nhưng được non nửa bồn.

Nguyễn Thiên Milan xối lượng sốt thích hợp vào trong bồn, để Chu Linh lấy ly dùng một lần chia chó nhóm khách hàng, chính mình bắt đầu chiên cơm.

Đương nhiên, trước khi chia, cô cố ý để lại một ít cho Tư Cảnh Lâm.

Khách đứng ngoài cửa cũng không ít, cho nên chia xong, mỗi người cũng được nửa ly mà thôi.

"Khoai tây giòn giòn, vừa hương vừa cay, ăn ngon thật!"

"Không nghĩ tới hương vị hành tây chiên thế nhưng còn khá ngon."

"Trứng gà rán mềm quá, cùng với gia vị này, ăn lên một chút cũng không ngán, cảm giác ăn không đủ."

"Ăn quá ngon, tôi cảm thấy tay nghề này của bà chủ, có thể chuyên đi bán món chiên."

"Xác thật so với mấy món chiên trước kia ăn đều ngon hơn."

Phi Thiên lúc này cũng được phân nửa ly, ăn ngon đến mức đôi mắt vẫn không lớn, lúc này trực tiếp hít lại

không thấy cái gì.

Bất quá, người xem trong phòng phát sóng trực tiếp lúc này cũng không rảnh lo trêu ghẹo hân, một đám bị thèm đến không muốn nói.

【 Cái sạp này có độc, rõ ràng chính là đậu hủ, khoai tây, hành tây linh tinh, nguyên liệu đơn giản lại có thể thèm chết người. 】

【 Tôi vừa rồi đã đặt đơn của một nhà hàng đồ chiên, hy vọng hương vị tốt một chút. 】

【 Xem đôi bụng..... 】

【 Trong nhà có khoai tây, chuẩn bị tự mình động thủ làm chút khoai tây chiên thử xem. 】

Phi Thiên ăn xong, hoàn toàn không đã ghiền, lại lần nữa xếp hàng mua một chén cơm chiên.

Sắc hương vị đều đầy đủ, cơm chiên tôm bóc vỏ có rất nhiều tôm trong đó lại lần nữa làm người xem trong phòng phát sóng trực tiếp phát thèm, một bên hận mình hôm nay xem phát sóng trực tiếp của hân, một bên đặt cơm chiên.

Giống như Phi Thiên, khách hàng khác ăn xong món chiên, trên cơ bản cũng đều bắt đầu xếp hàng lại mua cơm chiên.

"Nhà này buôn bán thật tốt!"

Một đôi vợ chồng tới đây, nhìn thấy lượng khách xếp hàng trước quầy tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, ngữ khí lộ ra hâm mộ cùng vài phần ghen ghét.

"Bọn họ còn có nhiều người như vậy, nếu không chúng ta trở về đi." Người đàn ông trung niên nhìn đến đội ngũ trước quầy hàng, nhỏ giọng nói.

Người phụ nữ trung niên nghe vậy, trừng hân một cái: "Tôi cũng tới rồi, ông sợ cái gì."

Dứt lời, bà trực tiếp lôi kéo chồng đi tới phía trước sạp.

"A, sao cô lại chen hàng!" Khách hàng bị chen ngang không vui nói.

"Tôi không phải tôi mua đồ ăn, tôi có việc tìm bà chủ hỗ trợ."

Nghe được người phụ nữ nói, nhóm khách hàng tuy rằng còn có điểm khó chịu, nhưng nhìn đến bên cạnh, tay người đàn ông bọc vải trắng, bỗng nhiên liên tưởng tới cái gì, vì thế vẫn là tránh sang bên cạnh nhường đường.

Người phụ nữ lôi kéo chồng mình chen vào trong, người chưa tới tiếng đã tới trước: "Bà chủ tốt bụng, cầu xin cô giúp đỡ!"

Chu Linh nghe được thanh âm, đứng ra trước nói: "Xin chào, xin hỏi cô có chuyện gì sao?"

Người phụ nữ trung kéo tay chồng mình nói: "Chúng tôi bán đồ nướng BBQ phía sau, chồng tôi lúc xử lý nguyên liệu nấu ăn, không cẩn thận cắt phải tay..... Các cô cũng biết, phí quây hàng một ngày cũng không rẻ..... Ngày hôm qua tay ông chủ quán nướng Nhất Phẩm bị thương, các cô không phải hỗ trợ tiếp quán sao? Hôm nay cũng giúp nhà chúng ta đi!"

Bà kể khổ ngữ khí còn nói như chuyện đương nhiên, làm Chu Linh có cảm giác không tốt lắm.

Chị nhìn lướt qua băng gạc trên tay người đàn ông rồi nói: "Ngại quá, quây hàng của chúng tôi còn chưa buôn bán xong."

"Không có việc gì, các cô làm nhanh lên, chúng tôi có thể chờ." Người phụ nữ một bộ dạng bắt bọn họ phải làm.

Chu Linh nghe vậy trong lòng âm thầm nhủ này, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía cô chủ nhà mình.

Khách hàng xung quanh, có vài người chỉ nghĩ đến bà chủ đi hỗ trợ, bọn họ lại có thể ăn đồ nướng BBQ, vì thế mở miệng nói: "Bà chủ nhỏ, cô giúp bọn họ chút đi!"

So với mấy khách hàng này nhất thời không nghĩ nhiều như vậy, người xem trong phòng phát sóng trực tiếp là người ngoài cuộc tỉnh táo hơn một ít.

【Giả đi, nào có chuyện trùng hợp như vậy, bằng không mở quán nướng BBQ tay cũng quá dễ bị thương.
】

【 Tuy rằng trông mặt mà bắt hình dong không tốt lắm, nhưng xem tướng mạo người phụ nữ trung niên kia, không giống người thành thật. 】

【 Sinh viên học y muốn nói, băng gạc trên tay người đàn ông đặc biệt không chuyên nghiệp, rõ ràng là người ngoài nghề tùy tiện buộc vào. 】

【 Bọc thành như vậy, nhìn rất nghiêm trọng, thật sự là vết cắt có khả năng rất nặng, rõ ràng không có khả năng tự mình xử lý, cho nên —— 】

【 Chân tướng chỉ có một, đó chính là ông ta già bị thương. 】

.....

【 Nhưng mà cắt công như vậy, bọn họ định làm gì? 】

【 Còn cần đoán, khẳng định là tay nghề bọn họ không tốt, dẫn tới sinh ý không tốt, cho nên muốn lừa chị gái nhỏ vừa xinh đẹp, vừa tốt bụng tới hỗ trợ bọn họ. 】

【 Tôi ghét nhất loại người lợi dụng tâm lòng thương cảm của người khác! 】

Phi thiên nhìn đến bình luận, cảm thấy bọn họ nói có đạo lý, sợ bà chủ mắc mưu, đứng dậy đang muốn vạch trần bọn họ, lại nghe bà chủ nói: "Ngại quá, đóng cửa xong tôi chuẩn bị tiếp tục đi tới quán Nhất Phẩm nhìn xem, mời hai cô chủ tìm người khác ạ."

Nguyễn Miên Miên lại không ngờ, ngược lại, bởi vì có kiếp trước, cô vẫn tương đối am hiểu xem mặt đoán ý, sao lại không nhìn ra sự chột dạ trong đáy mắt người đàn ông trung niên.

Người phụ nữ nghe vậy, lập tức nói: "Tiệm đồ nướng Nhất Phẩm không cần cô hỗ trợ, tôi thấy ông chủ dùng một bàn tay nướng cũng khá tốt, cô trực hỗ trợ cho chúng tôi là được!"

Nghe được lời này, ở đây có một ít khách hàng cảm thấy không thích hợp: "Người ta một tay có thể nướng, vì sao mấy người không được?"

"Đúng vậy, hơn nữa, các người kêu bà chủ nhỏ đi hỗ trợ, chuẩn bị trả bao nhiêu tiền công?"

"Cái gì tiền công? Ngày hôm qua cô ấy giúp quán nướng Nhất Phẩm cũng chưa lấy tiền, dựa vào cái gì

thu tiền của chúng tôi!"

Người phụ nữ này chính là nghe chuyện xảy ra ở quán nướng Nhất Phẩm, nghĩ đến nhà mình buôn bán không tốt, vì chiếm tiện nghi mới tới đây, sao có thể đưa tiền.

Nhìn đến bộ dáng táo bạo của bà, nhóm khách hàng cảm thật không tốt.

"Ông chủ quán Nhất Phẩm là vì cứu người mà bị thương, cô cùng người ta có thể so sánh sao?"

"Đúng vậy, bà chủ lại không nợ mấy người."

"Nếu nói người ta có thể một tay nướng đồ, vậy sao hai người không học theo?"

Nhóm khách hàng hỏi vặn lại bọn họ, có nữ khách hàng đứng gần sạp nhỏ giọng nhắc nhở Nguyễn Miên Miên: "Bà chủ nhỏ, hai người này vừa thấy chính là bạch nhãn lang, đừng giúp bọn họ."

Nguyễn Miên Miên hướng cô ấy gật gật đầu.

"Lại không tìm mấy người hỗ trợ, mấy người quản cái gì!" Người phụ nữ đen mặt nói một câu, nhìn về phía trong lều lại nặn ra gương mặt tươi cười, "Bà chủ a, tôi biết cô tốt bụng, cô giúp chúng tôi đi, nhà ta cũng khó khăn, già già trẻ trẻ, liền trông cậy vào sạp hàng này kiếm ít tiền sống qua ngày thôi."

"Ngượng ngùng, tôi không giúp được hai cô chủ." Nguyễn Miên Miên đem một nồi cơm chiên vừa nấu xong múc vào trong bồn, thuận miệng nói.

Tối hôm qua là tình huống đặc thù, cho nên cô nguyên bản liền không chuẩn bị hỗ trợ.

Chờ Tư Cảnh Lâm ở bên tai cô nhắc nhở, tay đối phương tuy rằng bao băng gạc, nhưng cũng không giống như bị thương, băng gạc cũng bao không chuyên nghiệp, thái độ của cô càng thêm kiên định.

Thấy cô cự tuyệt, người phụ nữ trung niên tức khắc đen mặt: "Cô dựa vào cái gì giúp người khác không giúp chúng tôi? Tôi mặc kệ, cô hôm nay không hỗ trợ nhà tôi, tôi liền ăn vạ ở chỗ này không đi!"

"Này cũng quá cực phẩm đi!"

"Mặt tôi ngay từ đầu còn tưởng rằng bọn họ là người của quán nướng ngày hôm tới nói cảm ơn, cho nên mới

nhường đường."

"Tôi cũng vậy, sớm biết thế liền không nhường đường."

"Má ơi, nghe một chút bà ấy nói chuyện kia, giống như bà chủ thiếu nợ bà ta vậy, thật là chịu phục."

Chương 164

Editor: Thienyetkomanhine

"Hôm nay xem như biết cái gì gọi là cực phẩm."

Nguyên liệu chiên cơm cũng không còn lại nhiều, phỏng chừng chiên thêm sáu, bảy nồi nữa liền có thể đóng cửa, cho nên Nguyễn Miên Miên cũng không để ý bà ta ăn vạ nơi này.

Nồi tiếp theo là cơm chiên ốc đồng, mùa hè, tôm hùm đất cùng ốc đồng đều là món được hoan nghênh, cho nên cơm chiên ốc đồng vẫn được khách hàng rất yêu thích.

Trước tiên cho thịt ốc đồng đã xào qua vào nồi, mùi thơm hương cay nháy mắt bay ra, quả thực có thể thơm chết người.

Nhóm khách hàng người được mùi thơm, cũng mặc người cực phẩm kia, rốt cuộc ở đây bọn họ có nhiều người như vậy, bà ta trừ bỏ ăn vạ không đi, cũng không dám làm chuyện gì khác.

"Thơm quá bà chủ, tôi có thể mua một chén thịt ốc đồng riêng không?"

Mùi hương thịt ốc đồng cực kỳ mê người, nữ khách hàng trẻ tuổi xếp đầu hàng cả người hận không thể chui vào lều, một bên nhỏ giọng hỏi.

Nguyễn Miên Miên nghiêng đầu, cũng nhỏ giọng trả lời cô gái: "Không thể mua riêng thịt ốc đồng, bất quá nồi này có thể cho nhiều thịt hơn một chút."

"Cảm ơn bà chủ nhỏ!" Nữ khách hàng cao hứng nói cảm ơn.

Thực mau, một nồi cơm chiên ốc đồng đã nấu chín, hương khí kia, làm khách hàng vẫn không gọi món này cũng có chút thêm.

"Còn không? Cho tôi một chén!"

"Người thật hương, tôi cũng muốn một chén."

Một chậu cơm chiên ốc đồng, nhóm khách hàng người muốn một phần ta muốn một phần, thực mau liền bán hết.

Có khách hàng bung cơm chiên đi tìm vị trí ngồi xuống ăn, lại có người một bên ăn một bên xếp hàng, còn muốn nếm thử loại khác nữa.

"Không nghĩ tôi cơm chiên ốc đồng lại ăn ngon như vậy!"

"Xác thật ăn ngon, ốc đồng vừa dai vừa mềm còn hơi cay, cơm nhai rất ngon, thật là càng ăn càng hương."

"Cảm giác bà chủ làm bất kể món gì, không có gì là không thể ăn."

Khách hàng một bên ăn một bên khen, vợ chồng người phụ nữ trung niên ăn và không đi bị mùi hương cơm chiên ốc đồng vây quanh, nhin không được âm thầm nuốt nước miếng.

Thấy bọn họ là hạ quyết tâm làm lo chính mình, trong lòng người phụ nữ rất khó chịu.

Trong nháy mắt, bà thậm chí hận không thể tiến lên gạt hết cái sạp hàng này, nhưng tốt xấu còn biết, lúc này bên kia nhiều người hơn, hơn nữa nghe mùi hương này, bà càng thêm muốn đổi phương tới hỗ trợ, cho nên vẫn nhin xuống.

Nghĩ nghĩ, bà dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất kêu rên lên, thanh âm rất lớn, không biết còn tưởng rằng bà bị khi dễ.

Vị khách cách bà ta gần nhất thấy bà đột nhiên tru lên hoảng sợ, thiếu chút nữa bị nghẹn cơm chiên trong miệng.

Uở ngực thật vất vả đem cơm nuốt xuống, hấn cả giận nói: "Có bệnh đúng không? Có bệnh liền về nhà uống thuốc đi, không biết còn tưởng chúng tôi làm gì bà đây!"

Người đàn ông trung niên thấy vợ ngã trên mặt đất chuẩn bị chơi xấu, cảm thấy có điểm mất mặt, bắt quá

lại không khuyên vợ đứng lên, mà là tròng vọt khách kia: "Mày nói cái gì!"

"Tự đứng ngồi trên mặt đất gào, không phải có bệnh thì là cái gì?" Nam khách hàng khinh thường người đến vợ cũng không quản được như ông ta, mới không sợ ông.

Bên này tranh chấp, chỗ ngồi bên cạnh, vọt ông lão đều nhìn hết thấy.

"Ai u, thật đúng là mắt mắt xấu hổ, này nếu là con tôi, thế nào cũng phải cho mấy cái tát!"

"Ai nói không phải đâu? Nếu là con cháu nhà tôi, tôi trực tiếp lấy chân đá."

"Người lớn như vậy, khi để một cô gái nhỏ tuổi, thật là mắt mắt."

Lúc mấy người già đang chỉ trích, có một ông lão gia gương mặt hồng hết lên, ba phần là xấu hổ, bảy phần là tức giận.

Mắt thấy bên kia hai người làm mắt mắt xấu hổ còn không dừng lại, làm càng ngày càng nhiều người vây lại xem, ông lão rút cuộc ngồi không yên.

Con dâu ông không thể tùy tiện động thủ, con trai thì không có nhiều bản khoả như vậy, ông đứng dậy đi qua, đá một cái vào chân con trai.

Người đàn ông trung niên bị đá lão đảo một cái mới đứng vững, há mồm liền mắng: "Thằng khốn nào..... Ba?"

Một câu còn chưa mắng xong, hắn quay đầu lại phát hiện là ba mình, sắc mặt nháy mắt chột xanh chột trắng.

"Đừng gọi tôi là ba, tôi không có người con trai không biết xấu hổ nha anh!" Ông lão nói xong, nhìn chung quanh, tựa hồ tìm cái gì tiện tay.

Ở đây có một thằng bé tầm bảy tám tuổi thấy vậy, thập phần có kinh nghiệm tiến lên đưa thanh kiếm gỗ trên tay: "Ông ơi cho ông!"

Ông lão đang nổi nóng thuận tay nhận lấy, đánh một cái lên người con trai.

"Ba, ba làm gì."

Người vợ không nghĩ tới, bỏ chồng thế nhưng ở nơi này, vội bỏ dầy ngăn cản ông, lại chịu liên lụy cũng ăn vãi gậy.

"Cô tránh ra, tôi không quản được cô, còn không thể quản con trai mình sao?" Ông lão là người rất sĩ diện, bọn họ làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, bị chọc tức sắp chết rồi.

Khách hàng ở đây nhìn tình huống thay đổi, quả thực thích hóng chuyện.

So với bọn họ còn nén cười, người xem trong phòng phát sóng trực tiếp lại không cố kỵ cái gì.

【Ha ha ha ha, ba vẫn là luôn là ba.】

【Mọi người có cảm thấy hành vi của cậu bé đưa kiếm gỗ thập phần thuần thực hay không? Khẳng định cũng là người có chuyện xưa.】

【Ha ha ha ha, tôi đoán, hoặc là thằng bé còn có anh trai thường xuyên bị đánh, hoặc là chính là có người ba thường xuyên bị đánh.】

【Cười chết, cụ ông giải quyết thật đẹp, hai người này chính là thiếu đánh, cho rằng da mặt dày liền không có ai có thể làm gì được bọn họ? Hừ hừ, gậy rồi đều phải trả lại.】

Phi Thiên gió di động, một bên phát sóng trực tiếp, một bên cũng xem đến thập phần sung sướng.

"Ba a..... Ba đừng đánh..... Ai u....."

Người đàn ông muốn tránh, nhưng nơi này chỉ lớn như vậy, còn có người cố ý không nhường đường, hấn căn bản không có chỗ trốn, chỉ có thể duỗi tay che chắn.

Đánh thì đánh, mắng thì mắng, đáy lòng người làm cha vẫn đau con trai, thấy hấn dùng tay phải đang bao bọc gạc ra chắn, trong lòng cả kinh, muốn dùng tay cũng đã không kịp.

Bang ——

Một gậy đánh lên bàn tay hấn, thanh âm kia, nghe thấy liền đau.

"A....."

Người đàn ông thảm thiết kêu một tiếng, vô ý thức duỗi tay giảm bớt đau đớn, trong lòng hận ba đánh mình còn hại mình mất mặt như vậy.

Mặt ông lão trắng bạch, đang chuẩn bị chạy tới quan tâm tay con trai, ai ngờ giây tiếp theo, băng gạc trên tay hắn trực tiếp bị ném xuống, lộ ra cánh tay bên trong không một chút tổn thương!

"Ôi trời! Nói cái gì mà tay bị thương, thế nhưng là giả!"

"Quá không biết xấu hổ đi! Thế nhưng chuẩn bị từ trước tới đây lừa bà chủ nhỏ."

"Tội nó, nguyên bản cho rằng hai người này chỉ là da mặt dày, không nghĩ tới, đây trực tiếp là không biết xấu hổ a!"

"Quá ghê tởm, tôi nhổ vào!"

Khách hàng phát hiện trên tay người đàn ông kia căn bản không có thương tổn, sôi nổi chỉ trích.

Ông lão phát hiện chân tướng, nghĩ đến chính mình vừa rồi còn sợ tay hắn bị mình làm thương nặng hơn, bị chọc tức thiếu chút nữa không học máu.

Hắn không nghĩ ra vì sao con trai bị biến thành cái đực hạnh này, lại lần nữa giờ kiểm gỗ lên, hung hăng đánh qua, lần này lại không có một chút lưu tình nào.

"Đáng đánh!"

"Ông ơi, cháu có dây lưng, lấy dây lưng đánh hắn đi!"

"Trước công chúng, người cũng đừng tháo dây lưng, cay đôi mắt."

Lúc nhóm khách hàng trầm trồ khen ngợi, người đàn ông trung niên bị đánh đến kêu ngao ngao.

Phát hiện ba mình ra tay đúng tàn nhẫn, hắn rút cuộc nhìn không được muốn đánh trả.

"*Ài, không được không được, còn định động thủ với cha ruột!*"

Phát hiện hấn thế nhưng còn muốn đánh trả, hai nam khách hàng đứng gần một bên ở trong lòng thẳm mắng hấn súc sinh, một bên tiến lên kéo cánh tay hấn.

"*Buông tao ra, bọn mày buông tao ra.....*"

Hấn chạy không được, ông lão gia hấn hung hăng đánh lên người hấn ba cái, ngay sau đó ném gậy gỗ xuống, về mặt thất vọng rời đi.

Đại khái là biểu tình trên mặt ông lão "Không gì đáng buồn bằng tâm đã chết" quá đau buồn, ông đi rồi, trong sân trong nháy mắt yên tĩnh.

"*Người xấu!*" Cuối cùng, là cậu bé tiến lên nhặt lên kiếm gỗ của mình, đồng thời đánh vỡ mảnh yên tĩnh này.

Bị người xung quanh trào phúng, bị ba đánh, cùng với ánh mắt của ông khi rời đi, đều không làm người đàn ông trung niên nam xem lại chính mình, ngược lại trong lòng tràn đầy oán hận.

Oán hận người xung quanh xen vào việc người khác, oán hận ba không đứng về phía mình, oán hận bà chủ nhà này không biết điều, oán hận.....

Nhưng lúc này, bị một thằng bé chỉ tầm tuổi con mình, lấy kiếm gỗ chỉ vào, hai mắt sáng ngời mắng hấn là "Người xấu", trong đầu người trung niên "Oanh" một tiếng nổ vang, nhiệt độ trực tiếp đốt cháy trên mặt.

Hấn cúi đầu không dám cùng đứa nhỏ đối diện, ngay sau đó giãy giụa một cái, thoát khỏi hai người đang giữ tay mình, chạy ra khỏi đám đông.

"*Ông xã!*" Người phụ nữ hô một tiếng, cũng chạy theo phía sau.

Bọn họ rời đi, còn lại là khách hàng một mảnh trào phúng "Hư" thanh.

"*Thật là cánh rừng lớn, loại chim gì cũng đều có.*"

"*Đúng vậy, cũng mở tiệm bán đồ nướng, ông chủ quán nướng Nhất Phẩm làm người đang hoàng không như bọn họ.*"

"Có ai biết cửa hàng bọn họ tên là gì không? Tôi nói với bạn bè một tiếng, đừng đi nhà bọn họ ăn."

"Đúng vậy, loại người này tay nghề không tốt, nhân phẩm còn không ra gì, chúng ta đều đừng đi qua."

Ợ chồng người trung niên rời đi, khách hàng lại nghị luận một hồi, sau đó mới một lần nữa đắm chìm trong mỹ thực.

Lều, Nguyễn Miên Miên cũng không nghĩ tới, sự tình thế nhưng sẽ trùng hợp như vậy, bắt quá nghĩ đến biểu tình lúc ông lão rời đi, nhin không được khe lắt đầu.

Tư Cảnh Lâm thấy cô hình như còn cảm thán, giọng sò sò định đầu cô.

Nguyễn Miên Miên ngửa đầu liếc anh một cái, cúi đầu tiếp tục chiên cơm.

Trừ bỏ cơm chiên ốc đồng, cơm chiên tôm bóc vỏ cũng bán rất khá, bởi vì khách hàng cảm thấy, cơm chiên tôm bóc vỏ không chỉ hương vị ngon, phân lượng cũng đủ, ăn lên thực đã ghiền.

Một nồi nồi cơm chiên mang theo mùi hương mê người rơi vào trong bồn, mỗi lần rất nhanh bị nhóm khách hàng chia nhau mua hết.

"Không nghĩ tôi cơm chiên còn có thể ăn ngon như vậy!"

"Không lừa cậu đi, ngày hôm qua tôi nhìn đến cửa hàng này người đông nên tôi hóng náo nhiệt, ăn một ngum, lập tức liền "kinh vi thiên nhân"."

"Đậu que ngâm này sáng giòn nộn, thêm thịt mát cùng cơm, thật là càng ăn càng khai vị, quá thơm!"

"Ăn ngon, ăn ngon thật, ngày mai tôi còn muốn tới ăn."

"Quả thực là cơm chiên thần tiên, quá mỹ vị!"

Rất nhiều khách hàng là lần đầu tiên nếm thử cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nháy mắt đã bị món ngon chinh phục.

Lúc nguyên liệu nấu trong lều càng ngày càng ít, một ông lão bỗng nhiên đứng dậy đi tới.

Chương 165

Editor: Thienyetkomanhine

"Ngài có chuyện gì ạ?" Nguyễn Miên Đan dư quang nhìn đến ông lão, quay đầu hỏi.

"Chủ quán, có thể thương lượng chút chuyện cùng cháu không?" Ông lão cười hỏi.

Nguyễn Miên Đan nói: "Chuyện gì ạ? Ngài nói."

"Cháu nấu đậu phộng ăn quá ngon, tôi muốn hỏi một chút, có thể thuận tiện nấu thêm chút đậu tương hay không."

Mùa hè là mùa ăn đậu phộng cùng đậu tương, trước kia mùa hè mỗi năm, trong nhà đều không thể thiếu hai loại này, nhưng từ khi bận rộn qua đời, con trai, con gái cũng đều có gia đình của chính mình, ông đã rất lâu lại ăn đến hai món này, hôm nay ăn đậu phộng nấu nước muối rất ngon, bỗng nhiên có chút hoài niệm.

"Đậu tương? Không thành vấn đề, ngày mai cháu sẽ nấu một ít." Dưới ánh mắt chờ đợi của ông lão, Nguyễn Miên Đan không do dự liền đồng ý.

"Được, cảm ơn cháu." Ông lão gia cao húng nói cảm ơn, mang theo tươi cười xoay người rời đi.

"Ngày mai có đậu tương? Thật tốt quá, tôi cũng thích ăn đậu tương!"

"Bà chủ nhỏ nấu nhiều một chút!"

"Tôi càng thích lỗ đậu tương, cho nhiều tỏi nhuyễn cùng ớt cay, lại thêm chút đường cùng dấm, đặc biệt hương! Chủ quán thuận tiện làm một chút lỗ đậu tương đi!"

"Nói thôi cũng làm nước miếng của tôi đã muốn chảy dòng dòng, nấu lổ đậu tương tôi cũng muốn ăn."

"Để ngày mai tôi xem đã." Nguyễn Miên Miên không cự tuyệt cũng không đáp ứng.

Chưa tới 10 giờ, nguyên liệu nấu ăn toàn bộ bán sạch, quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại đóng cửa lần nữa.

Khách hàng còn chưa có ăn đủ dạn dò không thôi: "Bà chủ nhỏ, ngày mai cô chuẩn bị nhiều nguyên liệu hơn chút."

"Ngày mai tôi sớm một chút, tôi chờ."

"Đừng quên nấu đậu tương."

"Còn có đậu hủ, nhớ rõ chuẩn bị nhiều chút, hôm nay tôi cũng chưa ăn đủ."

"Tôm hùm đất ăn quá ngon, ngày mai lại chuẩn bị nhiều hơn!"

Nguyễn Miên Miên gật đầu đáp ứng, thấy bọn họ còn đi theo mình, không khỏi quay đầu đầu nghi hoặc nhìn lại.

"Cái kia..... Hắc hắc, không phải cô nói muốn đi quán nướng Nhật Phẩm sao? Tôi muốn đi xem." Một khách quen ngượng ngùng nói.

Nguyễn Miên Miên xác thật chuẩn bị đi một chuyến, nghe vậy, tuy rằng có điểm bất đắc dĩ, lại cũng không nói gì nữa.

Trên đường tới quán nướng Nhật Phẩm, cô thuận tiện đi dạo cùng Tư Cảnh Lâm.

Đồ ăn bán trong lễ hội ẩm thực vô cùng đa dạng, bán nước đường, bán đồ chiên, bán bánh, bán món kho, bán trà sữa hotdog, bán gà chiên..... Nhiều không kể xiết.

"Nơi đó có bán bánh cá, có muốn ăn hay không?" Nguyễn Miên Miên nghĩ anh thích ăn cá, thuận miệng nói.

Tư Cảnh Lâm còn không có mở miệng, mặt khách quen phía sau nhắc nhở: "Bánh cá nhà kia hương vị

còn khá ổn, nhưng mà có chút tanh."

Nguyễn Miên Man nghe vậy, quay đầu nói lời cảm ơn với cô gái đó, tiến đến bên tai Tư Cảnh Lâm nói:
"Vậy chờ lần sau em làm cho anh ăn."

Tư Cảnh Lâm nắm tay cô nhẹ niết một cái nói: "Được."

Hai người đi dạo một chút, thẳng đến cửa quán nướng Nhất Phẩm cũng không mua được món gì đặc biệt cảm thấy hứng thú.

"Chị!" Bọn họ vừa lại đây, cô bé trong tiệm cao hứng kêu lên.

Hai vợ chồng trước lò nướng quay đầu, nhìn đến cô một bên lộ ra tươi cười một bên lại lần nữa nói lời cảm ơn.

"Không cần khách khí, tôi tôi là nhìn xem hai người có cần hỗ trợ gì hay không." Nguyễn Miên Man nhẹ giọng nói.

"Không cần, không cần, chúng tôi có thể lo được, hai người ngồi xuống ăn chút đồ nướng BBQ đi." Hai vợ chồng không muốn lại làm phiền cô, ngược lại tiếp đón bọn họ ngồi.

Khách hàng cùng tới đây có điểm thất vọng, bất quá ngay sau đó nghĩ đến hai vợ chồng không biết xấu hổ phía trước, lại đổi lập bên này hai vợ chồng tự lực cánh sinh, lại thấy bà chủ nhỏ cảm thấy cao hứng, cảm thấy cô không giúp sai người.

Thấy bọn họ xác thật không cần hỗ trợ, Nguyễn Miên Man khách khí hai câu, cùng Tư Cảnh Lâm rời đi.

Mấy khách hàng vốn đi theo phía sau bọn họ lại đây không đi theo bọn họ tiếp, rốt cuộc so với ăn cấu lương, bọn họ vẫn nguyên ý ở lại ăn chút đồ nướng BBQ.

Tay nghề ông chủ quán này tự nhiên là kém hơn Nguyễn Miên Man, nhưng cùng quán nướng khác so sánh, hương vị vẫn khá tốt, nhóm khách hàng còn tính là vừa lòng.

Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm từ quán nướng Nhất Phẩm rời đi, tiếp tục đi dạo.

Tuy rằng là lễ hội ẩm thực, nhưng trên quảng trường ngẫu nhiên cũng có mấy nhà bán ít đồ chơi.

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy một cái sạp mấy món đồ chơi phát ra tiếng kêu của chó mèo, nhìn không được ngồi xổm xuống nhìn.

Uôn đi chỉ hấp dẫn mấy người bạn nhỏ, quán chủ thấy hấp dẫn được cả một "người bạn lớn", cũng không định buồn tha, mà là giới thiệu, hơn nữa thập phần tâm cơ mà giới thiệu với người đàn ông đang đứng.

Tư Cảnh Lâm thấy cô thích, trực tiếp bỏ tiền mua.

Uôn chỉ định nhìn xem Nguyễn Miên Miên thấy anh đã trả tiền, cầm lên một món đồ chơi hình mèo đứng lên nói: "Có thể lấy về cho Quà Quýt Nhỏ chơi."

Tư Cảnh Lâm cười một chút, cảm thấy cô thích là được.

Nguyễn Miên Miên ôm món đồ chơi tiếp tục đi phía trước, nháy mắt trở thành đối tượng chú ý của mấy bạn nhỏ xung quanh.

Lại đi dạo một vòng, mắt thấy đã hơn 10 giờ, hai người bắt đầu dẹp đường hồi phủ.

Đến hẻm Hồ Lô, kém vài phút liền tới 11 giờ, so với ngày hôm qua cũng sớm hơn không bao nhiêu, Tư Cảnh Lâm đề nghị, Nguyễn Miên Miên rút cuộc quyết định, mấy ngày kế tiếp trong tiệm đều không buồn bán.

Ở cái thời đại internet phát triển, có chuyện gì cũng rất dễ dàng phát tán, chia sẻ.

Chuyện phát sinh tới hôm qua ở trên quảng trường mỹ thực, rất mau được chia sẻ khắp nơi, mọi người so sánh với hai vợ chồng quán nướng Nhất Phẩm, trong lòng đều có chút khinh thường.

Đặc biệt là, chuyện này còn vừa lúc bị một streamer phát sóng trực tiếp, nhìn sắc mặt hai vợ chồng trung niên bên trong, không tránh được một hồi chỉ trích từ cư dân mạng.

Cùng lúc đó, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại nổi tiếng một phen, mọi người đều tò mò, tay nghề chủ của hàng này đến tốt cùng tốt như nào, mới có thể làm người ta giả thương tới lựa cô đi hỗ trợ.

Có một ít người ngoại ô thành phố A, bị lòng hiếu kỳ kinh thích, thậm chí chuẩn bị sắp xếp thời gian đi lễ hội ẩm thực nhìn xem.

Ngày thứ ba của lễ hội ẩm thực, Nguyễn Miên Man không chỉ nấu thêm đậu tương cùng lỗ đậu tương, còn chuẩn bị một thùng lớn nước ô mai.

"Bà chủ, tôi là người thứ mười sáu, tôi muốn một phần đậu hủ hoa, còn muốn một phần tôm hùm đất, ba ly nước ô mai, một chén cơm chiên ốc đồng, hai chén cơm chiên tôm bóc vỏ."

Vị khách này sợ đi phải nhân mình xếp thứ 16, là bởi vì, Nguyễn Miên Man không muốn khắc đậu hủ hoa cho từng người, cho nên nói trước chỉ có khách hàng xếp ở vị trí có số 6 mới có thể gọi đậu hủ hoa.

"A, rốt cuộc mau sắp đến lượt rồi, thêm chết mắt, còn may hôm nay tới sớm, hẳn là mỗi loại đều có thể ăn được." Vị khách xếp thứ mười bảy có điểm kích động.

"Nơi này chính là quảng trường tổ chức lễ hội, phía trước chính là quầy hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nghe nói..... Trước không nói cùng mọi người, tôi phải xếp hàng đã!" Bởi vì ngày hôm qua Phi Thiên phát sóng trực tiếp video mỹ thực thể nhưng rầm rộ một phen, Dâu Tây một người chuyên phát sóng video mỹ thực ngồi không yên, hôm nay cố ý chạy tới một chuyến.

【Hiện tại không phải mới 6 giờ sao? không phải 7 giờ lễ hội mới bắt đầu sao? Sao đã xếp hàng dài như vậy?】

【Chúng tôi ăn ngon chứ sao, mọi người xem người phía trước kia, mới vừa nhận được cơm liền nhìn không được ăn luôn.】

【Buôn bán thật tốt a.....】

Phía trước còn có mười mấy người, lúc chờ cũng nhàm chán, Dâu Tây chào hỏi mấy vị khách ngồi gần đó, chụp mỹ thực trên bàn cho khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp xem.

Một bàn này khách hàng có già có trẻ, ngồi đến tràn đầy.

Người nhiều, thức ăn trên bàn cũng nhiều, đậu phộng, đậu tương, lỗ đậu tương, đậu hủ chiên, tôm hùm đất, cơm chiên ốc đồng cơm chiên đậu que thật mát, chiên cơm tốp mỡ, nước ô mai, trên cơ bản trong tiệm có món gì, trên bàn đều có.

【 Xem thêm..... 】

【 Thoạt nhìn đều rất mê người, đặc biệt là phần tôm hùm đất kia, muốn ăn! 】

【 Lại đói bụng, quả nhiên ăn cơm xong không nên xem phát sóng trực tiếp mỹ thực. 】

"Sách, lỗ đậu tương này thật ngon miệng, tuy rằng có chút cay, nhưng ăn vào tiên hương ngon miệng. Nấu đậu tương cũng không tồi, càng ăn càng thêm....."

"Ăn ngon đi? Mọi người mau cảm ơn tôi, nếu không phải tôi đề nghị chủ quán, các người không được ăn đậu tương đó."

"Được, được, được, cảm ơn ông được chưa."

"Nước ô mai cũng ngon, sinh tân khai vị, chua ngọt ngon miệng, chỉ có nguyên liệu tươi nấu ra tôi mới có hương vị này."

"Đúng là uống ngon."

"Ông nội, ông ném thử tôm hùm đất, không lừa ông, thật sự ăn ngon, cháu cố ý bảo bà chủ làm vị tôi nhuyễn ít cay."

"Ông ném một cái..... Hắc, đừng nói, tuy rằng không có nhiều thịt, nhưng hương vị thật đúng là không tồi, vừa thơm vừa nộn, ăn cùng tôi nhuyễn, thật là hương! Lão Triệu không phải thích ăn tôi sao? Mau ném thử."

"Ăn ngon, tôm hùm đất này thật là càng ăn càng có hương vị, trách không được người trẻ tuổi bọn họ đều thích ăn."

Khán giả phòng phát sóng trực tiếp vốn dĩ đã đủ thèm, lại nghe được bọn họ nói chuyện, nước miếng đều mau chảy dòng dòng.

【 Nếu có một ngày tôi chết, khẳng định là bị thèm chết! 】

【 Thật sự muốn ăn! Tôi vì cái gì không ở thành phố A chứ. 】

【 Sớm biết vậy nghĩ hè liền đến thành phố A chơi, hiện tại không cần mắt nhìn trông mong. 】

Dâu Tằm thấy bọn họ bị thềm đến kêu rên, trong lòng cười thầm, cảm thấy đợi lát nữa chính mình bắt đầu ăn, bọn họ càng nhìn rõ mỹ thực, chẳng phải là muốn thềm chết.

So với trước hai ngày, hôm nay sinh ý càng thêm tốt, lều, Tư Cảnh Lâm cũng bận rộn theo, khi thì giúp đỡ lấy tiền, khi thì giúp Nguyễn Miên Miên lấy đồ vật.

Lúc bọn họ vội đến xoay tròn, một thanh niên ôm một cái thùng lại đây, người chưa tới giọng đã tới trước:
"Bà chủ tôi tới ủng hộ cô đây!"

Tôi không phải ai khác, đúng là Triệu Hữu Vi, khoảng thời gian trước vì mở xưởng củ cải nhỏ mà bận rộn.

Hắn đến gần, mới phát hiện Tư Cảnh Lâm thế nhưng cũng ở đây, lại còn đang hỗ trợ, cảm thán bọn họ quả nhiên là chân ái, đồng thời biểu tình hơi chút nghiêm túc hơn chút.

Nguyễn Miên Miên quay đầu cùng chào hỏi cùng hắn, dư quang nhìn đến cái thùng trên tay hắn, nhìn thấy mấy chữ mặt trên "củ cải nhỏ hạnh phúc", ánh mắt hơi lóe: "Đây là?"

"Bỏ hàng đầu tiên của xưởng đã hoàn thành, đưa một thùng tới cho cô." Triệu Hữu Vi nói, đem cái thùng đặt ở mặt bàn, mở ra cho cô xem.

"Di! Đây chẳng lẽ là củ cải nhỏ trong tiệm đóng gói chân không?" Mắt thấy khách hàng nhìn đến đồ vật trong hộp, kinh ngạc nói.

"Đúng!" Đây đều là khách hàng tiềm năng, Triệu Hữu Vi quay đầu nhìn về phía bọn họ, "Đây là dùng phối phương của bà chủ làm củ cải nhỏ hạnh phúc, lập tức sẽ lên kệ các siêu thị lớn."

"Thật tốt quá, Tôi thích ăn mấy món loại này, hiện tại bán luôn cho tôi mấy túi!" Có khách hàng thích ăn củ cải nhỏ mở miệng nói.

"Tôi cũng muốn!"

Mấy vị khách phía sau nghe nói củ cải nhỏ trong tiệm đã đóng gói chân không, cũng nói theo.

Triệu Hữu Vi nghe vậy, cùng Nguyễn Miên Man nói một tiếng ngày mai lại đưa mấy thùng cho cô, nói với khách đang xếp hàng: "Mọi người đều là khách quen của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, cũng đừng nói mua hay không mua, một thùng này liền tặng cho mọi người, bắt quá số lượng hữu hạn, cho nên chỉ có thể tặng mỗi người một túi."

Đồ được tặng không, nhóm khách hàng cao hứng còn không kịp, tự nhiên sẽ không có ý kiến.

Một túi bên trong đại khái có năm sáu cây củ cải nhỏ, Triệu Hữu Vi để Chu Linh chia ra, dựa vào quan hệ lẫn lộn lấy được một hộp tôm hùm đất, một hộp đậu phộng thêm đậu tương đi đến bên cạnh ăn.

"Ăn, đậu tương này ăn ngon thật, đợi lát nữa bà chủ nhỏ lại đóng gói một phần đậu tương cùng đậu phộng cho tôi nhé, tôi mang về cho ông bà tôi ném thử."

Triệu Hữu Vi đắm chìm trong hương vị của đậu tương, khách xếp hàng cùng ngồi ở vị trí đều mở ra túi đóng gói bóc một cây củ cải nhỏ lên ăn.

Củ cải nhỏ sáng giòn ăn lên chua ngọt, hơi cay, tuy rằng so với Nguyễn Miên Man tự mình động thủ hương vị kém hơn chút, nhưng cũng đặc biệt ăn ngon.

Chương 166

Editor: Thienyetkomanhine

Dâu Tây cũng được chia một túi củ cải nhỏ, trước cần lên trước màn ảnh cho người xem nhìn thoáng qua, sau đó mới đưa vào trong miệng ăn.

Răng rắc ——

Củ cải nhỏ giòn nộn nhiều nước, một ngụm cắn xuống, phát ra thanh âm thanh thúy.

"Không tồi, củ cải nhỏ này ăn lên quả thực có thể giòn chảy ra nước, hương vị chua ngọt mang cay, càng nhai càng ngon, nuốt xuống dư vị có chút cay, nhưng làm người ta có loại ăn rồi còn muốn ăn nữa....." Khi nói chuyện, Dâu Tây lại cắn một miếng to.

"Đừng nói, loại củ cải nhỏ này trực tiếp niết ở trên tay gặm cảm giác còn rất sáng khoái, tuy rằng tổng thể hương vị so với bà chủ tự làm muốn kém hơn một tí xíu, nhưng hương vị cũng rất không tồi, hơn nữa loại này đóng gói rất tiện, có thể ăn cùng cháo, ăn với cơm, hoặc là trực tiếp làm đồ ăn vặt ăn đều có thể."

【Thế nhưng thêm một cây củ cải nhỏ】

【Dâu Tây, đừng chỉ lo ăn, mua giúp tôi một chút gửi lại đây.】

【Đúng, tôi cũng muốn, giúp tôi mua trước mười túi.】

【Mùa hè chính là không muốn ăn uống, trực tiếp giúp tôi mua một thùng, tôi lưu trữ từ từ ăn.】

【Tôi cũng muốn một thùng!】

【Nhìn liền ăn ngon, ... cũng cho tôi một thùng!】

【 Một thùng +1 】

.....

Chờ Dâu Tây ăn xong cây củ cải nhỏ trên tay, còn có chút chua đã thêm, liền nhìn đến bình luận trên màn hình kêu mình mua đùm, còn có rất nhiều người gửi thưởng.

"Làm ơn, tôi là người làm video mỹ thực, không phải streamer bán hàng nha, mấy người đây là có ý gì?"

Dâu Tây có chút bất đắc dĩ, không phải cô không muốn hỗ trợ, nếu là chỉ là một, hai người muốn, cô giúp cũng không sao, thậm chí trực tiếp đưa cũng được, rốt cuộc đều là khán giả ủng hộ mình đã lâu.

Nhưng vấn đề là người muốn mua quá nhiều, đề cập đến chuyện tiền tài vốn là phiền toái, hơn nữa địa chỉ bọn họ mỗi người đều không giống nhau, đã phiền toái càng thêm phiền toái.

【 Mặc kệ, bị thêm lâu như vậy, khó được có cơ hội ăn được đồ vật như vậy, cô liền làm streamer bán hàng một lần! 】

【 Đúng vậy, đúng vậy. 】

【 Bị cô lừa nhiều nước miếng như vậy, dù sao cũng phải bồi thường chút đi? 】

Dâu Tây thấy bọn họ xác thật rất muốn ăn củ cải nhỏ, suy nghĩ một chút nói: "Như vậy đi, đợi lát nữa tôi hỏi một chút, bọn họ có shop online hay không, có thì mọi người trực tiếp mua là được, nếu là thật sự không có, tôi lại giúp mọi người mua."

Khán giả đồng ý, Dâu Tây tiếp tục xếp hàng, chờ đến lượt cô, cô gọi món trước, ngay sau đó đi dò hỏi Triệu Hữu Vi.

Đối với Triệu Hữu Vi mà nói, làm cái shop online cũng bất quá là chuyện trong một giây, nghe nói cô là người nổi tiếng trên mạng, phòng phát sóng trực tiếp có rất nhiều người xem muốn mua củ cải nhỏ, không nói hai lời liền đồng ý: "Không thành vấn đề! Tôi làm xưởng vốn dĩ chính là muốn cho nhiều người nếm thử củ cải nhỏ ngon như vậy."

【 666 】

【 Ông chủ đại khí. 】

【 Cảm ơn ông chủ. 】

Biết được có thể trực tiếp mua củ cải nhỏ hạnh phúc trên mạng, người trong phòng phát sóng trực tiếp lập tức vui vẻ.

Triệu Hữu Vi nhìn thấy nở nụ cười, cảm thấy phát sóng trực tiếp như này rất có ý tứ.

Ăn uống no đủ xong, hắn xách theo đậu phộng cùng đậu tương đã được đóng gói tốt chuẩn bị về nhà, trước lúc đi còn hẹn Nguyễn Miên Miên, ngày mai sẽ đưa một ít củ cải nhỏ đến đây.

Hắn đi về, Dâu Tây đã tìm được vị trí ngồi xuống, trước mặt bày tôm hùm đất, đậu phộng nấu nước muối, lỗ đậu tương, đậu hủ chiên, nước ô mai.

"Cho mọi người xem."

Cô cầm cameras quay cận cảnh thức ăn trước mặt, lại lần nữa làm người xem trong phòng phát sóng trực tiếp thêm muốn chết.

【 Tôi đặt tôm hùm đất tôi rồi, nhưng so với trên livestream, đột nhiên không thấy thơm nữa. 】

【 Đừng nói nữa, tôi nhớ hình như trong nhà có đậu phộng, vừa mới một hai xin mẹ nấu một nồi, ăn là có thể ăn, nhưng căn bản một chút cũng không giòn nộn, hơn nữa không】

【 Cảm thấy đủ đi, tốt xấu mấy người còn có cái ăn. 】

【 Buổi tối quả nhiên không nên xem phát sóng trực tiếp mỹ thực, cảm giác đêm nay lại không ngủ được vì thèm. 】

Dâu Tây mỉm cười nhìn lướt qua bình luận, đặt điện thoại di động cố định trên bàn, ngay sau đó cầm lấy một con tôm hùm đất trước: "Tôm hùm đất bà chủ nhỏ làm không riêng hương vị tốt, lại còn rất lớn, xử lý cũng sạch sẽ, vừa thấy chính là nước trong tôm."

Nói xong, cô nhẹ nhàng vặn một cái, thịt tôm hơi vàng trực tiếp từ đầu tôm lộ ra.

Ngửi hương vị tôm hùm đất mê người, cô thậm chí chờ không kịp lột vỏ tôm, trước chút nước sốt thơm cay đem phần thịt vừa lột ra ăn luôn, lúc này mới mang theo chút thỏa mãn mà lột vỏ.

Đuôi tôm lột xong, cô đưa miếng thịt tôm lăn một vòng vào nước sốt đỏ hồng mới đưa vào trong miệng, ngay sau đó hương thụ mà đang đưa đầu: "Thật là mỹ vị nhân gian! Có cơ hội mọi người nhất định phải đến nếm thử tôm hùm đất nhà này, ăn quá ngon!"

Tôm hùm đất ăn một con ít một con, ăn liền mấy con, cô có chút luyện tiệp ăn hết nhanh như vậy, vì thế lại đổi qua ăn lỗ đậu tương.

"Ngô! Đậu tương này ăn ngon quá, thanh thủy lại ngon miệng, ăn lên vừa thơm vừa cay."

"Đậu phộng ăn ngon thật, hàm hương giòn nộn, ăn một cái muốn ăn cái thứ hai, căn bản không dừng lại được"

"Nước ô mai này khẳng định là bà chủ nhỏ tự nấu, tràn ngập vị quả mơ tươi, uống lên chua chua ngọt ngọt, so với rất nhiều tiệm trộn thêm nước thì uống ngon hơn gấp một trăm lần."

"Đậu hủ chiên ăn ngon thật, đậu hủ ngoài giòn trong mềm ăn cùng nước sốt hương cay hàm tiệp, quả thực làm người ta nghiện."

Dưới sự thúc đẩy của cô, người xem phòng phát sóng trực tiếp đêm nay, không biết nuốt bao nhiêu nước miếng rồi.

Biên tiếp năm ngày của lễ hội ẩm thực, quầy hàng nổi tiếng nhất đại khái là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Mỗi ngày sạp nhà khác đều phải bận rộn đến khoảng 12 giờ, còn nhà này mặc kệ chuẩn bị thêm bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, mỗi ngày đều đóng cửa đầu tiên.

Hơn nữa, ở hai ngày cuối cùng, còn hấp dẫn rất nhiều streamer tới làm phát sóng trực tiếp hoặc là quay chụp video.

Cu dân mạng qua những video lên quan tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, phát hiện một chuyện thú vị, đó chính là, khách hàng của nhà này, thế nhưng ngày nào cũng có rất nhiều người lớn tuổi.

Còn có một streamer, thích sự kỳ quặc, khác biệt, trực tiếp hoà mình cùng những người cao tuổi kia, cùng bọn họ ăn ăn uống uống, thuận tiện nghe các cụ già kể chuyện xưa của bọn họ.

【Tôi phát hiện cửa hàng này thật sự có năng lực thần kỳ, thế nhưng hấp dẫn nhiều người già như vậy.】

【Thoạt nhìn nào nhiệt lại ấm áp, có chút hâm mộ, nếu lúc ấy tôi cũng ở thành phố A, khẳng định muốn tới tham dự.】

【Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, cửa hàng như tên của nó, cảm giác khách hàng tới trong tiệm ăn cơm, cuối cùng trên mặt đều sẽ mang theo sự hạnh phúc, vui vẻ.】

【Có cơ hội nhất định phải đi thành phố A một lần, đi ăn cửa hàng này một lần.】

【Có cơ hội tôi cũng phải đi, mang ông nội của tôi đi cùng.】

.....

Sau khi kết thúc lễ hội ẩm thực, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc không chỉ nhận được danh hiệu "Quầy hàng được yêu thích nhất", còn lại lần nữa nổi tiếng ở trên mạng.

Trải qua năm ngày, Nguyễn Miên Miên vẫn rất mệt, cũng không có sức lực chú ý tin tức trên mạng.

Một ngày sau khi kết thúc lễ hội, cô không có buôn bán, buổi sáng nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều hẹn Tư Cảnh Lâm đi dạo trung tâm mua sắm.

Cũng không phải cô muốn mua cái gì, mà năm ngày lễ hội vừa rồi kiếm lời không ít tiền, nghĩ anh cũng vất vả cùng mình năm ngày, cho nên muốn mua món quà gì đó tặng anh.

Kỳ thật để Tư Cảnh Lâm nói, chính là cô lấy củ cải khắc đóa hoa đưa cho anh, anh cũng vui vẻ, cũng không cần tiêu pha như vậy.

Bất quá, dù sao cũng là một phen tâm ý của cô, cuối cùng Tư Cảnh Lâm vẫn không có cự tuyệt.

Nguyễn Miên Miên thật sự không có kinh nghiệm tặng quà, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là quyết định mua quần áo cho anh.

Nhìn mấy cửa hàng, phát hiện so với thời trang nữ nhiều màu đa dạng, quần áo cho đàn ông trên cơ bản chính là đen, trắng, xám, xanh, kiểu dáng cũng không khác biệt lắm, Nguyễn Miên Miên hơi hơi nhú: "Anh có thấy thích cái gì không?"

Lẽ vật vốn dĩ quan trọng chính là tâm ý, Tư Cảnh Lâm thấy cô khó xử, tùy tay chỉ một cửa hàng chất lượng thường thường: "Đi nhà này xem đi?"

Cửa hàng này rất lớn, bên trong quần áo nam, quần áo nữ đều có, thoạt nhìn cảm giác cũng không tệ lắm.

"Được." Đại khái là rốt cuộc không cần rối rắm nữa, Nguyễn Miên Miên vui vẻ, trực tiếp kéo tay anh đi vào cửa hàng kia.

"Hoan nghênh quý khách!" Nhân viên cửa hàng tươi cười chào đón, nhìn thấy hai người nắm tay, giới thiệu "Cửa hàng chúng tôi gần đây nhập rất nhiều đồ tình nhân, hai người có muốn nhìn xem hay không?"

Nguyễn Miên Miên hiện giờ đã quen với thân phận tình nhân của bọn họ, thật ra không đỏ mặt nữa, bắt quá đối với kiến nghị của nhân viên cửa hàng, cô lại là theo bản năng nhìn về phía người bên cạnh.

"Đi xem." Tư Cảnh Lâm nói thẳng.

Đừng nói, cửa hàng này tuy rằng so ra kém những thương hiệu nổi tiếng, nhưng kiểu dáng cùng chất liệu của trang phục đều không tồi.

Hai người đều không phải loại người thích rối rắm, chọn đến hai bộ thoạt nhìn cũng không tệ lắm, trực tiếp đi tới trước quầy tính tiền.

Trung tâm mua sắm này cũng không ít thương hiệu nổi tiếng, nên cũng không thiếu tiểu thư nhà có tiền không có việc gì lại đây đi dạo.

Đoàn người đang chuẩn bị lên lầu, trong đó một cô gái mắt sắc nói: "Ài! Kia không phải Tư tổng sao?"

Những người khác nghe vậy, theo tầm mắt của cô nhìn qua, phát hiện thật đúng là hắn.

Xác định xong, bọn họ theo bản năng nhìn về phía Hứa Mộng Nguyệt, ngay sau đó cô gái mắt sắc nói: "Vừa thấy liền biết cô gái kia chính là vì tiền mà qua lại với Tư tổng, khẳng định không lâu dài được."

Cô vừa mới nói xong, một cô gái quan hệ không tồi với Hứa Mộng Nguyệt nói: "Sao tôi thấy, người thanh toán là cô gái kia, không phải là Tư tổng."

Mọi người quay qua nhìn kỹ, phát hiện thật đúng là như vậy.

Cô gái kia ngưng lại hai giây sau lại nói: "Ông đề còn không phải ở trên người đề, hơn nữa cửa hàng kia không phải nhãn hiệu gì ra hồn, một Tư tổng nguyện ý cùng cô ta đi vào."

Đợi trước, Hứa Mộng Nguyệt xuất ngoại một chuyến, lúc này lại nhìn thấy bọn họ ở bên nhau, tựa hồ cũng không tức giận như lúc trước, bất quá, thấy Tư Cảnh Lâm thế nhưng nguyện ý bởi cô ấy đi dạo phố, còn vào mấy cửa hàng bình thường như vậy, trong lòng vẫn là có chút khó chịu.

Khó chịu vì cái sao cô tình là cô ta!

"Tôi lại cảm thấy rất hâm mộ Tư tổng, nếu là có cô gái nguyện ý tiêu tiền cho tôi, chẳng sợ mua miếng vải rách tôi cũng nguyện ý khoác lên người." Người đàn ông duy nhất ở đây đột nhiên mở miệng nói.

"Ha! Cho nên nói đàn ông mấy người quá đơn thuần, dễ lừa, chính mình có nhiều tiền như vậy muốn mua cái gì không được, người ta mua chút đồ cho, còn không phải muốn mấy anh tặng lại nhiều hơn."

"Vậy mấy người phụ nữ các cô không phải hay nói, tiêu tiền cho cô không nhất định là yêu cô, nhưng đến tiền đều luyến tiếc tiêu cho cô thì nhất định không yêu cô? Tôi cảm thấy lời này, hẳn là đều áp dụng cho cả nam lẫn nữ đi?"

"Lời cãi nhau với anh, bất quá cho anh một lời khuyên, tôi cảm thấy anh vẫn là tỉnh táo chút, đừng giống Tư tổng bị loại phụ nữ này lừa!"

Trong mắt người đàn ông lộ ra chút không vui, ngay sau đó bỗng nhiên nhìn phía sau cô ta, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tư tổng."

Nghe vậy, cô gái bị hoảng sợ, lúc đột nhiên xoay người lại tự vấp phải chân mình, muốn bám vào Hứa Mộng Nguyệt bên cạnh để đứng vững, cuối cùng lại lôi kéo cô cùng nhau té ngã.

"Cô có bệnh à?" Trước mặt mọi người bị cô ta lôi kéo ngã xấu như vậy, Hứa Mộng Nguyệt bò dậy, cũng không rảnh lo cái gì Tư Cảnh Lâm, Nguyễn Miên Miên, mắng một câu, vội dẫm lên giày cao gót rồi đi.

Cô gái ngã nghiêm trọng hơn nhất thời không thể đứng lên, chờ phát hiện phía sau căn bản không có ai, ngẩng đầu cả giận nói: "Anh chơi tôi!"

"Cho cô một lời khuyên, lá gan bé như vậy cũng đừng nói xấu sau lưng người ta." Người đàn ông nói xong, trực tiếp lôi kéo bạn gái cùng nhau rời đi.

"A....."

Cô gái ngã trên đất nghe vậy, tức giận trực tiếp kêu lên.

Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm đi từ cửa hàng quần áo ra, đột nhiên nghe được một tiếng như thế, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua.

Bất quá cô không phải người thích xem náo nhiệt, giây tiếp theo liền thu hồi tầm mắt, hỏi người bên cạnh :
"Anh muốn mua chút lễ vật cho trợ lý Tôn bọn họ không?"

"Không cần, anh cho bọn họ bao lì xì là được." Tư Cảnh Lâm sao có thể để cô mau quà cho người khác.

Nghĩ đến cô cũng đưa bao lì xì cho Chu Linh, Nguyễn Miên Miên gật gật đầu không nói cái gì nữa.

Hai người đều không phải kiểu thích đi dạo phố, tùy tiện đi dạo sau liền đi về.

Nghỉ ngơi một ngày, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc khôi phục buôn bán, không riêng khách tới trong tiệm ăn nhiều hơn, Người đặt tiệc cũng càng ngày càng nhiều.

Chương 167

Editor: Thienyetkomanhine

Dựa theo tần suất của Nguyễn Miên Man một tuần nhận một bàn yến tiệc, người xếp hàng đã đến ba tháng sau.

Đương nhiên, đây vẫn là Nguyễn Miên Man sợ có cái gì vạn nhất, chỉ chịu nhận đến ba tháng sau, nếu không sợ là sẽ xếp hàng dài hơn nữa.

Người chịu bỏ ra hơn một ngàn đồng để ăn một bữa tiệc, điều kiện trong nhà tự nhiên đều không tồi.

Không phải không ai muốn chen ngang, bắt quá khi biết được bạn trai bà chủ là Tư Cảnh Lâm, còn mấy ông lão của Triệu gia, Đàm gia, Nhậm gia là khách quen trong tiệm, hơn nữa cô còn quen biết lão tiên sinh Sở Hồng Dân, hơn nữa lão tiên sinh còn tặng cô một bộ chữ làm chiêu bài cửa hàng, liền không ai dám có cái ý niệm này.

Hôm này buổi chiều, rõ ràng không phải ngày nhận yến tiệc, trong tiệm người lại ngồi đầy một bàn.

"Tối tối tối, thầy giáo tôi mời cậu một ly, nếu không phải dính chút ánh sáng của cậu, một chốc một lát thật đúng là không ăn được yến tiệc nhà này." Mộc Phong giờ chén rượu nói.

Tư Cảnh Lâm liếc hắt một cái, không thêm phản ứng.

"Vì sao lại gọi anh là thầy giáo?" Nguyễn Miên Man hiểu kỳ nói.

Mộc Phong tai thính nghe được, cười nói: "Bởi vì gọi hắt là 'lão tư' nghe có chút giống 'lão sư', chúng tôi dứt khoát gọi hắt như vậy."

"Chỉ có mình cậu thôi." Một người khác ngồi đầy nhàn nhạt nói.

Hắn nói xong, vươn chiếc đũa gấp một miếng thịt bảo tháp, béo mà không ngán, vào miệng là tan, hắn gật đầu khen một câu.

Bàn tiệc hôm nay, là mời bạn bè của Tư Cảnh Lâm, tổng cộng có ba người.

Trừ bỏ Mộc Phong tính cách tương đối tùy tính, hai người khác tính cách thoát nhàn khá giống Tư Cảnh Lâm, đều khá nghiêm túc.

"Thịt bảo tháp không dễ làm, nghe nói rất thách thức kỹ thuật dùng dao, bà chủ nhỏ thật là lợi hại." Mộc Phong khen nói.

Nguyễn Miên Miên tên này quá khó đọc, như danh thi Tư Cảnh Lâm không cho hắn gọi, gọi chị dâu thì cũng gọi mấy câu lúc đùa giỡn, cho nên cuối cùng, Mộc Phong dứt khoát mặc kệ thân thiết gọi cô là "bà chủ nhỏ".

Thịt bảo tháp đối với Nguyễn Miên Miên mà nói, không có gì khó khăn, bất quá cô không phải người thích khoe khoang, cho nên chỉ cười một chút đáp lại.

Trừ bỏ thịt bảo tháp, hôm nay Nguyễn Miên Miên còn làm tôm xào Long Tỉnh, thịt kho tàu cánh gà, thịt bao, cá chua ngọt, đậu giá nhồi, cua chay, thịt thỏ trần bì, chân vịt, măng thái nhỏ sốt, bách điều triều phượng.

Mấy món này là Tư Cảnh Lâm căn cứ vào khẩu vị mấy người bạn mà quyết định, cơm nhà, món chính đều có, đặt cạnh nhau, sắc hương vị đều đầy đủ.

Tư Cảnh Lâm chiêu đãi bạn bè, đồng thời còn không quên gấp đồ ăn cho bạn gái.

Ba người ở đây đã bao giờ thấy anh ôn nhu, săn sóc như vậy, trao đổi một ánh mắt cảm thán, đồng thời lại ọi anh mà cảm thấy cao hứng.

Đều là bạn bè mười mấy năm, bọn họ sao mà không biết, anh đã từng chịu ảnh hưởng từ gia đình, đối với chuyện yêu đương, kết hôn một chút hứng thú cũng không có.

Bọn họ đều cho rằng, anh đời này đại khái chỉ sống với công việc, không nghĩ tới, kết quả thế nhưng là anh lại có bạn gái trước.

"Cánh Lâm, tôi mời cậu một ly."

Mấy người bạn chạm ly, lời chúc phúc cũng là dư thừa, hết thấy đều không nói gì.

Buông cái ly xuống, bọn họ bắt đầu chuyện tâm dùng bữa, ngay cả người nói nhiều nhất, Mộc Phong, cũng bị mỹ thực chặn miệng.

Mấy món cung đình là món chính tự nhiên không có gì để nói, mấy món cơm nhà cũng là ăn ngon đến không dùng được.

Cua chay non, mềm, trơn, hàm tiên ngon miệng, không phải là con cua, hương vị càng ngon hơn cua tươi.

Thịt kho tàu cánh gà tương thơm nồng ục, cắn nhẹ nhàng một cái, thịt xương rời ra.

Cá chua ngọt tiên hương bốn phía, da chiên đến vô cùng giòn, cùng với nước sốt chua ngọt, thơm không chịu được.

Đậu giá nhìn như bình thường lại không bình thường, giá ăn vào trong miệng, thoải mái thanh tâm, đồng thời còn có thể nếm đến một chút vị mặn, cẩn thận thưởng thức, mới có thể phát hiện, bên trong thế nhưng có thịt.

Đậu giá là món Mộc Phong thích ăn, hẳn ăn một ngum, lập tức kinh vi thiên nhân.

"Trời ơi! Trong này thế nhưng có thịt?"

Nguyễn Miên Miên gật đầu: "Bên trong có chút thịt heo."

"Đậu giá nhỏ như vậy? sao có thể nhồi vào?"

Mộc Phong hỏi xong, lại tự mình trả lời: "Chẳng lẽ là dùng kim tiên nhét vào?"

Nguyễn Miên Miên cười một chút rồi nói: "Có một chút tiểu xảo, nắm giữ được rồi cũng không khó."

Mộc Phong không hỏi kỹ, mà là giơ ngón tay cái với cô, sau đó nói những người khác nhanh nếm thử.

Tư Cảnh Lâm vốn dĩ không thích ăn đậu giá, bởi vì tổng cảm thấy đậu giá có một hương vị tanh tanh của đậu, bất quá nghe hẳn nói, vẫn là thử nếm một nếm, phát hiện hương vị lại ngoài ý muốn không tồi.

Rượu đủ cơm no xong, chén đĩa trên bàn sạch bách, biểu hiện mọi người đối với bàn đồ ăn này rất vừa lòng.

Mộc Phong càng là chưa đã thềm mà khen: "Bà chủ nhỏ, thủ nghệ của cô thật là không có gì để chê, làm cái gì cũng ngon như vậy."

"Nếu anh thích, lần sau lại qua đây." Nguyễn Miên Miên khách khí nói.

"Được, có thời gian khẳng định tới." Mộc Phong một nếm đáp ứng.

Ở bên cạnh, người đàn ông ít nói bên cạnh, đợi bọn họ nói xong mới nói: "Rượu này không tồi."

"Là Đông Đông tự mình ủ, còn lại không nhiều lắm." Tư Cảnh Lâm nghe ra ý trong lời nói của thằng bạn, mở miệng nói.

Nguyễn Miên Miên nói: "Chờ lần sau ủ tôi để anh Cảnh Lâm đưa chút cho mọi người."

"Cô còn biết ủ rượu? Thật là quá lợi hại."

Đoàn người hàn huyên về rượu, Nguyễn Miên Miên hỏi: "Trong phòng bếp còn có tôm hùm đất, đậu phộng cùng đậu tương, các anh có muốn ăn không?"

"Đã sớm nghe nói tôm hùm đất trong tiệm là tuyệt nhất, tự nhiên không thể bỏ lỡ." Mộc Phong nói.

Nguyễn Miên Miên gật đầu bảo bọn họ chờ một lát, Tư Cảnh Lâm đứng dậy đi theo cô vào phòng bếp, trước lúc đi không chút khách khí bảo bọn họ thu thập chén bát trên bàn một chút.

Nhìn theo hai người vào phòng bếp, ba người một bên thu thập mặt bàn, một bên không tránh được cảm thán hai câu.

Thực mau, tôm hùm đất cùng đậu tương, đậu phộng được bung ra, mùi hương mê người, làm mấy người vốn dĩ đã ăn no lại cảm giác có chút đói bụng.

Tuy rằng ở đây đều là người có tiếng nói trong thương giới, nhưng ai lại không có một thời tuổi trẻ, tôm hùm

đất vẫn là từng ăn qua, cho nên cũng không có gì phải rứt rứt, trực tiếp bóc ăn.

"Hương vị này thật là không tồi!" Hai người khác còn đỡ một chút, Mộc Phong lại là ăn đến liên tục gật đầu.

Tư Cảnh Lâm mỗi ngày ăn không ít tôm hùm đất, cũng không thèm tới như vậy, trước lột nửa chén cho bạn gái bên cạnh, lúc này mới tự mình ăn.

Có anh hỗ trợ, Nguyễn Miên Miên không cần động tay vào, trực tiếp cầm đũa gắp lên ăn từng miếng.

Đại khái là chịu không nổi, Mộc Phong nhìn hành động tri kỷ của Tư Cảnh Lâm, rốt cuộc nhịn không được trêu ghẹo: "Thật là không nghĩ tới a, người năm đó như một tảng băng, hiện tại thế nhưng cũng có lúc ôn nhu, cẩn thận như vậy."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, nhìn hắn một cái mang theo điểm cảnh cáo ý vị.

Mà Nguyễn Miên Miên, còn lại là hơi hơi ngẩng đầu, mang theo điểm tò mò mà nhìn hắn.

Mộc Phong là người không giấu được lời nói trong lòng, thấy cô tò mò, nói thẳng: "Năm đó 'thầy giáo' chúng tôi ở trường học rất được hoan nghênh, nữ sinh tặng quà, tỏ tình với hắn nhiều đến không xuể, bắt quá hắn a, mỗi lần đến lời cự tuyệt cũng không cần nói, trực tiếp đưa một ánh mắt vô tình qua, là có thể bức lui những nữ sinh đó....."

Nói xong, hắn còn bắt trước "ánh mắt vô tình", nhưng mà, khí chất của hắn quả thực là khôi hài, trực tiếp chọc cười Nguyễn Miên Miên.

Tư Cảnh Lâm thấy cô không để ý, lúc này mới thở phào một hơi, ngay sau đó lại liếc Mộc Phong một cái.

Mộc Phong lúc này mới ngừng lại, chuyên tâm ăn tôm.

Một bàn tôm hùm đất cùng đậu phộng, đậu tương, Tư Cảnh Lâm cùng Nguyễn Miên Miên không ăn nhiều lắm, trên cơ bản đều bị ba người khác giải quyết sạch.

Ăn xong, mấy người lại ngồi nói chuyện phiếm vài câu, liền chuẩn bị rời đi.

"Bao lì xì đã chuẩn bị xong, chờ tin tức tốt của hai người." Trước lúc đi, Mộc Phong cười cười lưu lại một

câu.

Nguyễn Miên Man nghe ra ý tứ trong lời nói, trên mặt hơi nóng, thẳng đến khi bọn họ đều đi xa mới khôi phục như thường.

"Hôm nay vất vả cho em rồi." Tiễn ba người bạn đi, Tư Cảnh Lâm nắm tay cô nói.

Nguyễn Miên Man lắc đầu tỏ vẻ không vất vả, lại là bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Thấy cô khẽ cắn môi, Tư Cảnh Lâm giơ tay xoa mặt cô, dùng ngón cái đem đôi môi giải cứu từ hàm răng trắng tinh ra, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em đang nghĩ đến, mọi người đều biết chúng ta..... Nhưng mà ông Ngô còn chưa biết." Nguyễn Miên Man ngửa đầu nhìn anh.

Vốn dĩ cô định thuận theo tự nhiên, chờ ông Ngô phát hiện lại thuận thể nói cho ông biết, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, mặc dù mỗi ngày Tư Cảnh Lâm đều chạy tới chỗ cô, mặc dù mọi người xung quanh cơ bản đều đã biết, ông lại như cũ không nhìn ra.

Tư Cảnh Lâm nghe là việc này, vuốt ve mặt cô nói: "Không có việc gì, chờ thêm hai ngày anh tìm thời gian nói cho ông."

"Đạ."

Dù sao cũng là người thân nhất của anh, cũng không có hẳn đạo lý mọi người đều đã biết lại gạt mình ông, bởi vậy Nguyễn Miên Man khẽ gật đầu.

Bất quá, đại khái là vì yêu mà sinh ra ưu sầu, giây tiếp theo, cô nhin không được lo lắng: "Ông Ngô có thể không đồng ý chúng ta....."

"Sao thế được." Tư Cảnh Lâm cúi đầu hôn môi cô một cái, "Ông thích em như vậy."

"Chính là....." Nguyễn Miên Man còn muốn nói cái gì, lại bị anh trực tiếp che môi cô lại.

Tư Cảnh Lâm vốn dĩ chuẩn bị bớt thời giờ nói cho ông Ngô chuyện bọn họ ở bên nhau, ai ngờ lễ hội ẩm thực qua đi, ông lại bắt đầu bận rộn, không phải về quê, thì là cùng lão bằng hữu đi Nông Gia Nhạc vùng

ngoại thành câu cá.

Kể từ đó, chỉ có thể chờ ông trở về lại nói.

Sau khi kết thúc lễ hội ẩm thực, sinh ý tiệm cơm chiên Hạnh Phúc một ngày tốt hơn một ngày, học sinh vì miếng ăn, dù trời nóng như vậy cũng nguyện ý chạy tới trong tiệm.

Từ khi học sinh tới hẻm Hồ Lô ngày càng nhiều, sạp đồ ăn vặt phía trước ở cổng trường dần dần cũng đều dọn bán về bên này.

Hương vị mấy sạp nhỏ này tự nhiên so ra kém hơn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhưng thắng ở chỗ giá cả tiện nghi, bán lại bán những món thích hợp cho mùa hè, trừ bỏ học sinh lại đây, ngẫu nhiên cũng sẽ có cư dân dân ngõ nhỏ hoặc là nhân viên giao cơm tới mua chút, tổng thể cũng có thể đi theo tiệm cơm chiên Hạnh Phúc uống ké chút canh.

Một đoạn thời gian, đầu hẻm Hồ Lô nhưng náo nhiệt hơn rất nhiều.

"Đầu hẻm bên kia hiện tại có bán bộ vòng, bán rùa đen, cá vàng đều có."

Hôm nay giữa trưa, Chu Linh một bên ở trong tiệm bận rộn một bên thuận miệng nói.

"Khá tốt."

Nguyễn Miên Miên thật sự không ngại bọn họ lại đây xem náo nhiệt, rốt cuộc bọn họ gần đây cũng làm cho cư dân dân ngõ nhỏ không ít việc vui.

Chu Linh nghe vậy, cười nói: "Đúng vậy, hiện tại An An đi theo bà ngoại, ở đầu hẻm xem người ta đan vòng, lại nhìn nhìn cá vàng, rùa đen là có thể ngây ngốc một ngày."

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, từng người vội lên.

Trong cửa hàng, mấy cái bàn đã ngồi đầy người, còn có người đứng ở bên cạnh chờ, cũng may trong tiệm có điều hòa, nếu không sợ là không chờ được.

"Đáng yêu quá!"

Mấy học sinh không lớn lấm ngồi xổm góc tường, cầm di động quay mèo béo đang lười biếng quỳ rạp trên mặt đất.

Mèo béo hiện tại đã hiển lộ ra gien đặc trưng của giống mèo cam, đôi mắt tròn xoe, đầu cũng tròn tròn, thân thể càng thêm tròn, nhưng chính thể thoạt nhìn lại thấy đáng yêu không nên lời.

Mặc dù lúc này nó đang hé mắt liếm lông, một bộ dáng lạnh lùng, không phản ứng, một đám nữ học sinh lại thấy đáng yêu quá trời.

"Cơm chiên của các em có rồi này." Chu Linh bung khay ra, đối với mấy học sinh nữ kia nói.

Nghe vậy, mấy người vội đứng dậy, một bên nói lời cảm ơn một bên tiếp nhận cơm chiên của mình.

Chương 168

Editor: Thienyetkomanhine

"Thơm quá!" Một nữ sinh tiếp nhận cơm chiên đậu que thịt mỡ của mình, gấp không chờ nổi ăn một miếng to.

Một nữ sinh khác nói: "Chị ơi, em muốn một túi củ cải nhỏ."

Từ lúc củ cải nhỏ hạnh phúc đóng gói được mở bán, rất được khách hàng yêu thích, rất nhiều người không chỉ tới mua để ăn với cơm, thậm chí trực tiếp lấy ra làm đồ ăn vặt.

Trừ bỏ bán trong siêu thị cùng shop online, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tự nhiên sẽ đặt một ít túi củ cải nhỏ để bán.

"Được." Chu Linh gật đầu, thực mau cầm một túi củ cải nhỏ cho cô bé.

Củ cải nhỏ đóng gói rất đơn giản, nhưng hoàn toàn không tổn hao tới mùi vị của nó, nữ sinh tiếp nhận, liền chia vào trong chén của các bạn, sau đó tiếp tục ngồi xồm xuống, một bên ăn cơm một bên trêu mè.

Theo tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nổi tiếng, mè béo trong tiệm cũng nổi tiếng hơn, còn hấp dẫn không ít khách hàng thích mè tới đây.

"Mèo ô ~"

Mới vừa rồi mè béo còn lạnh lùng ngửi được mùi thơm bỗng nhiên đứng dậy, dùng móng vuốt chạm vào củ cải chén cơm chiên tôm bóc vỏ của một nữ sinh.

Nữ sinh đối diện với đôi mắt mè tròn xoe của nó, tự nhiên hiểu nó có ý gì, bắt quá.....

"Mèo không thể ăn đồ của người." Cô bé nói xong, đem tôm bóc vỏ đưa vào trong miệng miệng.

"Mèo ô ~" mèo béo dùng móng vuốt chạm vào chân cô.

"Đáng yêu quá, có phải nó thèm quá rồi không? Cho nó ăn một chút tôm bóc vỏ hẳn là không thành vấn đề đi?"

"Không được, không có sự đồng ý của chủ nó, không thể tùy tiện cho nó ăn."

"Cũng phải."

Mèo con còn biết làm nũng, thấy các cô không có ý "Tiền công" cho mình, một giây liền trở mặt không biết người.

"Oa! Này cũng quá thực dụng đi? Vừa rồi còn tỏ vẻ ngoan ngoãn như vậy, không cho ăn thế nhưng liền quay móng đối với chúng ta."

"Xã hội, xã hội."

"Ha ha ha, quá đáng yêu, không cho ăn liền tức giận."

"Bắt quảغم lại cũng rất thắm, mỗi ngày ngửi mùi thơm như vậy lại ăn không được."

"Với thân hình này của nó, là biết ngày thường liền không ăn ít đồ ngon."

Mấy nữ sinh nghị luận vài câu, đề tài bỗng nhiên chuyển tới các loại cơm chiên trên tay.

"Tôi cảm thấy cơm chiên đậu que thật mát ăn quá ngon, đặc biệt thích hợp hiện vào mùa này, đậu que giòn ngon ăn ngon lại khai vị."

"Tôi không thích ăn đậu que, vẫn là cơm chiên tôm bóc vỏ ăn ngon, tiên hương ngon miệng, muốn ăn đồ khai vị, gặm một ngụm củ cải nhỏ là được."

"Cơm chiên cà chua trứng gà của tôi cũng ăn rất ngon, cà chua chua ngọt ngon miệng, trứng gà tươi ngon....."

"Củ cải nhỏ này mới ăn ngon nè, vừa giòn vừa nộn, chua ngọt hơi cay, chờ khai giảng, tớ muốn mua một chút mang tới trường học làm đồ ăn vặt."

"À, tớ cũng muốn mang....."

Khách hàng ngồi trong quán nghe mấy nữ sinh vui sướng nói chuyện phiếm, một bên ăn một bên lộ ra tươi cười, trong lòng có chút cảm thán tuổi trẻ thật tốt.

Buôn bán kết thúc không sai biệt lắm đã tới khoản ba giờ chiều, Chu Linh làm xong vệ sinh liền về nhà, Nguyễn Miên Miên lên lầu nghỉ ngơi một lúc, liền cầm sách vở ngồi ở nhà chính bắt đầu ôn tập.

Mèo béo nháy lên trên bàn, ghé vào trong tầm tay của cô, ngay từ đầu còn vươn móng vuốt gây sự, không bao lâu liền trực tiếp ngủ rồi.

Nguyễn Miên Miên thấy vậy, nhẹ nhàng lấy ra cuốn sách bị móng vuốt của nó đè nhỡn, sau đó càng thêm chuyên chú học tập.

Trong xương cốt, kỳ thật cô có chút cứng đầu, không làm liền không làm, đã làm thì phải làm tốt nhất có thể, cho nên mặc dù trong ôn tập có kỷ ức của nguyên thân đối cô cũng như cũ không có thả lỏng.

Lúc Tư Cảnh Lâm tới đây, liền nhìn thấy một hình ảnh ấm áp, đèn điện nhà chính sáng ngời, cô bé ngồi ở trước bàn chuyên chú học tập, một con mèo hơi béo búi ở bên cạnh.

Anh nhẹ nhàng đi vào, vòng đến phía sau cô bé mà cô cũng chưa phát hiện, ngược lại là mèo béo trên bàn vén lên mí mắt liếc anh một cái, lại lười biếng nhắm lại.

Tư Cảnh Lâm ở phía sau cô, không tiếng động làm bạn cùng cô, thẳng đến khi cô gặp được một bài khó không giải được mới mở miệng nói: "Đề này trước từ....."

Nguyễn Miên Miên bừng tỉnh đại ngộ mới phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía anh: "Anh tới từ khi nào vậy?" Cô dút lời, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười.

Đối diện với đôi mắt sáng xinh đẹp cùng lúm đồng tiền của cô, Tư Cảnh Lâm cũng cong môi cười theo: "Vừa tới."

Anh giờ tay, thân mật mà vén tóc thay cô, ngồi xuống bên cạnh, chuẩn bị cùng cô ôn tập.

Nguyễn Miên Man đem tầm mắt một lần nữa rơi xuống sách vở, lại bỗng nhiên nhìn về phía anh: "Anh ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

Nghe vậy, Nguyễn Miên Man lúc này mới yên tâm.

Hơn nửa giờ sau, hôm nay ôn tập kết thúc, Nguyễn Miên Man đuổi cái eo, đứng dậy chuẩn bị đi lấy đĩa đựng trái cây ra.

Nhưng mà, cô mới vừa đứng dậy, liền trực tiếp bị người bên cạnh kéo một phen, ngay sau đó trực tiếp rơi vào trong lòng ngực anh.

"Cánh Lâm a....."

Cô ngửa đầu, một tiếng nghì vẫn còn chưa có nói hết, đã bị anh nuốt hết vào trong miệng.

Dư quang Nguyễn Miên Man quét về phía ngoài phòng, tuy rằng không thấy có bóng người, lại vẫn đẩy hai cái vào lòng anh, nhắc nhở anh chỗ này không thích hợp làm loại chuyện thân mật này.

Nhưng mà, mới vừa rồi ngồi bên cạnh cô, đối với sườn mặt chuyên chú, vành tai trắng nõn, Tư Cánh Lâm liền muốn hôn cô, lúc này rốt cuộc cô đã học xong, sao có thể bởi vì cô đẩy nhẹ mấy cái mà dừng lại.

Theo nụ hôn càng ngày càng kéo dài, Nguyễn Miên Man đỏ mặt nhắm mắt lại, cả người có chút nhũn ra mà dựa vào trong lòng ngực anh.

"Tên nhóc kia làm cái gì!"

Lúc trong nhà là một mảnh kiêu diễm, một tiếng hét đánh vỡ bong bóng hồng phấn ở nhà chính.

Nguyễn Miên Man nghe ra giọng nói này là ai, theo bản năng đẩy người đang ôm chặt chính mình ra.

Giây tiếp theo, ông Ngô vốn vô cùng cao hứng xách theo một thùng chiến lợi phẩm trở về, nay đã ném thùng xuống, giơ tay vọt vào trong tiệm.

Bang ——

Tư Cảnh Lâm còn không có kịp phản ứng, đã bị ông nổi giận đùng đùng đập một cái lên vai: "Ta đánh chết mày tên nhóc thúi này, cũng dám khi dễ Đông Đông!"

Lần đầu tiên thấy ông tức giận như vậy, tim Nguyễn Miên Miên đập chập một nhịp, chờ nghe ra là ông đang hiểu lầm, vội giải thích nói: "Ông Ngô, ông hiểu lầm rồi, anh Cảnh Lâm không có khi dễ cháu, chúng cháu..... Chúng cháu....."

"Đông Đông cháu đừng sợ, ông khẳng định sẽ đứng về phía cháu." Ông Ngô trấn an cô một câu, giận dữ trừng mắt nhìn thẳng cháu nhà mình.

Mất thấy ông lại chuẩn bị giáo huấn mình, Tư Cảnh Lâm một bên đứng đây một bên nói: "Ông, cháu cùng Đông Đông ở bên nhau."

Ông Ngô nghe vậy, sừng sốt một chút, ngay sau đó xem ông lại nhìn về phía Nguyễn Miên Miên.

Nguyễn Miên Miên đối diện tầm mắt câu ông, chịu đựng thẹn thùng khẳng định gật đầu.

Ông Ngô có chút không rõ, bọn họ như thế nào đột nhiên đi cùng một chỗ, nhưng mà, nghĩ đến tuổi tác Đông Đông, cùng với chuyện sang năm cô phải tham gia thi đại học, lửa giận trong lòng nháy mắt lại lên cao.

"Ông bảo cháu chiều cổ con bé, chính là chiều cổ như vậy? Đông Đông còn nhỏ như vậy, phía trước có người nói với ta muốn giới thiệu đối tượng cho con bé đều bị ta ngăn trở về, kết quả cháu khen ngược..... Không biết Đông Đông sang năm định thi đại học sao? Một chút việc cũng đều không hiểu....."

Ông Ngô một bên giáo huấn, một bên lại đánh hai cái lên người Tư Cảnh Lâm.

Nguyễn Miên Miên muốn ngăn cản, nhưng tất cả lời nói của ông đều là nghĩ cho mình, làm cô nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Tư Cảnh Lâm vốn dĩ cho rằng, ông quý cô như vậy, sẽ đối với chuyện bọn họ ở bên nhau sẽ rất vui vẻ.

Không nghĩ tới chính là bởi vì quá quý cô, ngược lại đóng vai "người nhà mẹ đẻ", hiện tại ngược lại coi mình là người trộm "cái trắng".

Tư Cảnh Lâm nhìn cô bé đang cắn môi về mặt khó xử lắc đầu, ý bảo cô đừng động, đứng tại chỗ bất động mặc ông nội đánh vài cái sau mới nói: "Bà cháu không đứng, bắt quá cháu sẽ nghiêm túc bồi cô ấy ôn tập, sẽ không ảnh hưởng tới chuyện thi đại học."

"Cháu nói đơn giản như vậy!" Ông Ngô không động thủ tiếp, biểu tình vẫn hàm hồ như cũ.

Nguyễn Miên Miên vội nói: "Ông Ngô ông đừng nóng giận, cháu sẽ nghiêm túc ôn tập."

"Ông không có giận cháu." Ông Ngô đổi mặt với cô, biểu tình nháy mắt ôn hòa xuống, "Đồng Đồng cháu nói thật đi, cháu là thật sự coi trọng thằng nhóc thúi này, hay là nó....."

Nguyễn Miên Miên nghe thấy cháu trai trước kia toàn là khen ngợi cùng tự hào, hiện tại một câu một câu đều là "thằng nhóc thúi", có chút buồn cười, đồng thời trong lòng cũng rất cảm động.

"Ông Ngô, cháu cùng anh Cảnh Lâm..... Chúng cháu là lương tình tương duyệt, hy vọng ông có thể đồng ý." Nguyễn Miên Miên nói xong, nhẹ nhấp môi, có chút khẩn trương.

Tư Cảnh Lâm nghe được câu "Lương tình tương duyệt", đáy mắt tràn ra vài phần ôn nhu, nếu không có ông nội ở đây, hẳn không thể đem người ôm vào trong lòng.....

"Đồng ý, ông có cái gì không đồng ý, chính là tiện nghi cho thằng nhóc thúi này!" Ông Ngô nguyên bản đã rất quý cô, đặc biệt là đoạn thời gian này, đã hoàn toàn coi cô như con cháu nhà mình mà đối đãi.

Vốn dĩ ông tức giận cũng không phải vì chuyện bọn họ ở bên nhau, mà là lo lắng tuổi cô còn nhỏ, cùng với chuyện sang năm muốn thi đại học.

Nhìn ra bọn họ là nghiêm túc, trong lòng ông Ngô cao hứng còn không kịp đây, bắt quá khi đối diện với Cảnh Lâm, trên mặt vẫn lờn một bộ dạng đang tức giận.

"Cảm ơn ông Ngô." Nguyễn Miên Miên dứt lời, vẫn là nhin không được thay anh giải thích một câu, "Anh Cảnh Lâm rất tốt."

"Nể mặt Đồng Đồng nói chuyện thay cháu, hôm nay việc này bỏ qua, về sau cháu nếu dám đối xử không tốt với Đồng Đồng, ông trực tiếp đánh gãy chân của cháu." Ông Ngô nhìn về phía cháu trai nhà mình.

Tư Cảnh Lâm nghiêm túc gật đầu: "Ông yên tâm."

Ông Ngô hướng anh "Hừ" một tiếng, ra cửa chuẩn bị đi lấy cái thùng mình vừa ném xuống lúc nãy.

Hắc hắc!

Ông quay đầu, nghĩ cô bé tốt như vậy liền thành người trong nhà, trên mặt nháy mắt cười toe toét.

Chờ đem mấy con cá lớn trong thùng xách vào trong nhà, ông thu hồi tươi cười.

"Ông Ngô thật là lợi hại!" Nguyễn Miên Miên nhìn đến thùng cá lớn, nhìn không được khen.

Ông Ngô lộ ra một nụ cười rụt rè rồi nhắc nhở: "Như thế nào còn khách khứa như vậy, trực tiếp gọi ông nội là được."

Nguyễn Miên Miên theo bản năng nhìn về phía Tư Cảnh Lâm, ngay sau đó dưới ánh mắt cổ vũ của anh, nhẹ giọng nói: "Ông nội."

"Oì!" Ông Ngô cao hứng mà lên tiếng.

Vào lúc ban đêm, bữa tối liền dùng cá ông Ngô câu được làm một bàn toàn cá.

Trừ bỏ canh cá đậu hũ, cá kho, cá hấp, cá chua ngọt, Nguyễn Miên Miên còn làm một ít bánh cá mà lúc trước đã đồng ý làm cho Tư Cảnh Lâm ăn.

Canh cá đậu hũ được ninh thành màu trắng sữa, uống một ngụm, ngon đến muốn nuốt cả đầu lưỡi, ngay cả đậu hũ đều phá lệ tươi mới.

Cá kho màu sắc hồng lượng, ăn lên hàm tiên ngon miệng, tương thơm nồng ứ.

Cá được hấp lên, mềm mại ngon miệng, một ngụm đi xuống, miệng tràn đầy vị thịt cá tươi ngon.

Cá chua ngọt liền càng không cần phải nói, dùng đũa gắp Nguyễn Miên Miên tự nuôi làm cá chua ngọt, ngoài giòn trong mềm, dư vị vô cùng.

"Tay nghề Đông Đông thật là không có gì để nói." Mặc kệ ăn bao nhiêu lần, ông Ngô vẫn luôn bị kình

điểm như cũ.

Nguyễn Miên Man thấy ông thêm muông canh sau nói: "Vậy ông ăn nhiều một chút."

Thịt cá có dinh dưỡng, vốn dĩ rất thích hợp cho người già, trẻ con, ăn nhiều rất bổ dưỡng cho thân thể.

"Bánh rất ngon." Tư Cảnh Lâm ăn một ngúm bánh cá thanh hương ngon miệng, tiên hương trơn mềm liền nói.

Nguyễn Miên Man nói: "Trong phòng bếp còn có không ít, để lại cho anh làm bữa sáng ngày mai."

"Được." Tư Cảnh Lâm mỉm cười gật đầu, đem một miếng thịt cá chua ngọt để vào trong chén của cô.

Ông Ngô nhìn nhìn, phát hiện tình cảm của bọn họ xác thật không tồi, trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Chương 169

Editor: Thienyetkomanhine

Hơn 8 giờ, trời đã hoàn toàn tối đen, màn trời đen nhánh đầy sao lấp loè.

Ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm cùng từ tiệm cơm chiều Hạnh Phúc rời đi, chậm rì rì dạo bước.

"Cháu cùng Đông Đông khi nào ở bên nhau?"

"Đã được đoạn thời gian rồi ạ."

"Từ sau lễ hội ẩm thực?"

"Từ trước đó ạ."

"Thằng nhóc thúi, chuyện lớn như vậy cũng không nói trước với ông một tiếng."

"Cháu cho rằng ông đã sớm nhìn ra."

Anh mỗi ngày đều chạy về bên này, đừng nói Chu Linh, bà Vương, ngay cả khách hàng thường tới trong tiệm đều biết quan hệ giữa bọn họ.

Tư Cảnh Lâm là thật sự không nghĩ tới, rõ ràng ông cũng thường xuyên tới trong tiệm, cố tình nhìn không ra.

"Ha! Ý này của cháu là trách ta?"

"Không có."

Nói xong hai câu này, trên đường an tĩnh một hồi, ngay sau đó ông Ngô lại lần nữa mở miệng: "Tuy rằng xã hội hiện nay có chút nhanh, không giống thời chúng ta lúc ấy, đã chọn một người chính là cả đời, nhưng ông vẫn hy vọng, cháu đã lựa chọn cùng Đông Đông ở bên nhau, liền phải làm được toàn tâm toàn ý..... Cháu so với con bé lớn hơn, đã gặp nhiều chuyện hơn nên phải bao dung, săn sóc con bé nhiều hơn....."

"Cháu sẽ."

"Đông Đông còn nhỏ, hai đứa ở bên nhau liền ở bên nhau, nhưng ngày thường vẫn phải chú ý một ít, cũng đừng quá làm cản."

Ông Ngô nghĩ đến lúc trước những người có ý đồ giới thiệu đối tượng cho Đông Đông, kết quả bị mình nói đến máu chó phun đầu, trong lòng lúc này có chút không dễ chịu.

"Cháu biết."

Từ khi tình yêu được bước ra ánh sáng trước mặt ông Ngô, làm Nguyễn Miên Miên có loại cảm giác cả người nhẹ nhàng.

Ngay sau đó trừ bỏ buồn bán, còn lại tâm tư đều đặt vào việc ôn tập.

Đối với chuyện này, Tư Cảnh Lâm cũng không có ý kiến, chỉ là ngẫu nhiên bận rộn, sẽ nhịn không được đón cô đến trong công ty, hai người một người làm việc, một người ôn tập.

Thời gian dài, người trong công ty đều biết tổng giám đốc có bạn gái, hơn nữa còn là bà chủ nhỏ của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Lúc này, bọn họ rót cuộc mình bạch, vì sao lúc trước tổng giám đốc lại đặt cơm hộp.

Trong công ty, không ít người đã ăn qua món ngon của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đặc biệt là nhân viên lễ tân ở sảnh, càng là một trong những người nếm thử món ăn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc sớm nhất.

Cô gái lễ tân đã sớm quen mặt Nguyễn Miên Miên, một lần nhìn thấy cô nhịn không được nửa đùa nửa thật hỏi cô, làm nhân viên trong công ty bạn trai bà chủ, đặt cơm hộp có được ưu tiên hay không.

Nguyễn Miên Đan nghe vậy, khẽ cười nói: "Nhà ăn trong công ty hương vị cũng khá tốt, còn miễn phí, làm sao cô còn đi ăn cơm hộp."

"Ai bảo cô nấu còn ngon hơn chứ." Lễ tân nói.

Nguyễn Miên Đan suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, mọi người nếu đến trong tiệm ăn cơm, có thể nhân viên công ty có thể giảm giá 20%."

"Cảm ơn bà chủ nhỏ!" Cô lễ tân nói lời cảm tạ xong, nhớ tới hỏi, "Lúc chúng tôi tới, có thể đựng mặt Tư tổng hay không?"

"Thời điểm các cô có thời gian rảnh, đại khái anh ấy cũng ở trong tiệm, bất quá trên cơ bản đều ở trong phòng bếp, không có việc gì." Nguyễn Miên Đan nói xong, nhận được tin nhắn của Tư Cảnh Lâm hỏi cô vì sao còn chưa lên, cùng lễ tân nói một tiếng, bước nhanh về phía trước, tiến vào thang máy.

Thang máy đến tầng cao nhất, cửa vừa mới mở, Nguyễn Miên Đan liền nhìn thấy người chờ ở bên ngoài.

Cô cười đi qua nói: "Mang theo dương chi cam lộ cho anh."

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận dương chi cam lộ đồng thời nắm lấy tay cô, mang cô đi vào văn phòng.

Dương chi cam lộ đựng ở trong thùng giữ nhiệt, hương vị lạnh lẽo, ngọt thanh thoải mái thanh tân cùng nhau bay ra.

Nhiều như vậy hai người khẳng định là không uống hết, bất quá trên mặt anh không nói, kỳ thật còn rất "hộ thực", Nguyễn Miên Đan không nhắc tới chuyện chia cho trợ lý Tôn.

"Hương vị như thế nào?" Nguyễn Miên Đan nhìn về phía anh.

Dương chi cam lộ mát lạnh uống lên thơm ngọt ngon miệng, thập phần thích hợp cho mùa hè.

Tư Cảnh Lâm khen nói: "Rất ngon."

Bình thường khi Nguyễn Miên Đan tới đây, nếu không có chuyện gì quan trọng, trợ lý Tôn sẽ không tiến vào quấy rầy bọn họ.

Hai người an tĩnh mà dùng xong buổi trà chiều, Nguyễn Miên Man tự giác lấy ra tư liệu ôn tập bắt đầu học.

Nguyễn Miên Man nhìn một hồi, thấy anh còn ngồi bất động trên sofa, quay đầu qua: "Anh không đi làm việc sao?"

Ở chỗ này ôn tập, Nguyễn Miên Man đều là tự mình học trước, trước nhớ kỹ những chỗ không hiểu rõ, chờ anh xong việc lại hỏi, cho nên không cần anh luôn ngồi bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm đối diện với đôi mắt hạnh thanh triệt của cô, bỗng nhiên cúi người dựa vào trên lưng cô, đem cằm để ở đầu vai cô, thanh âm trầm thấp lộ ra vài phần lười biếng: "Không muốn làm việc."

Nguyễn Miên Man vẫn là lần đầu thấy bộ dáng này của anh, không khỏi duỗi tay xoa mặt anh, trong giọng nói tràn đầy quan tâm: "Làm sao vậy? Có phải mệt mỏi không? Hay là anh có chỗ nào không thoải mái?"

Tư Cảnh Lâm hôn một cái lên má cô rồi nói: "Muốn ôm em mãi như vậy, không muốn đi làm."

Người đàn ông lúc này, nào có nghiêm túc, lạnh lùng như hội nghị công ty, thoạt nhìn không khác những người đàn ông khác khi lâm vào lưới tình.

Ngực Nguyễn Miên Man như là điện giật tê rần một chút, ngay sau đó nhin không được cười khẽ, cảm thấy đáng vẻ này của anh, cực kỳ giống mèo béo thích nằm nũng ở nhà.

Quả Quýt Nhỏ khi còn bé thích lăn lộn trong lòng ngực cô, trưởng thành không dễ bé, ngẫu nhiên cũng nháy đèn trên người cô, dùng đầu cọ mặt cô.

"Cười cái gì? Hà?" Tư Cảnh Lâm nghe được tiếng cười của cô, cằm ở trên vai cô nhẹ ấn một chút.

Nguyễn Miên Man tự nhiên không có khả năng nói cho anh, rốt cuộc hiện tại anh còn ghen với mèo béo quá đỉnh cô.

Cô lắc đầu tỏ vẻ không cười cái gì, nhẹ đẩy anh một cái: "Anh mau đi làm việc đi."

"Không muốn đi." Tư Cảnh Lâm nói xong, duỗi tay đem cô càng chặt hơn.

Cả người anh đều dựa vào trên người cô, cô đẩy hai cái cũng không chịu buông tay, một bộ dáng ăn vạ cô.

"Đừng náo loạn, buổi tối trở về em nấu món ngon cho anh được không?" Không có biện pháp với anh, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể dỗ.

Nói xong, ở trong đầu cô đã nghĩ tới, phải làm cái gì ngon cho anh.

Tư Cảnh Lâm không dao động, tiếp tục nhìn cô.

Nguyễn Miên Miên nhìn nhìn, thò lại gần hôn một cái lên môi anh.

Được một cái hôn làm tâm tình thấp phần sung sướng, cô nhìn qua, dùng ánh mắt dò hỏi "Được rồi đi", anh lại khe khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không đủ.

Nguyễn Miên Miên thàn than một tiếng, gãi tay nâng mặt anh, học động tác của anh nghiêm túc mà hôn.

Nhận được một cái hôn sâu, anh lúc này mới thỏa mãn, sau khi nụ hôn kết thúc, khéo mắt đuôi lông mày đều mang theo vẻ thỏa mãn.

"Có thể đi làm việc chưa?" Nguyễn Miên Miên nói xong, nhìn không được nhẹ nhéo mặt anh một cái, cảm thấy anh làm ông chủ thật là càng làm càng lười, thế nhưng còn muốn cô dỗ đi làm việc.

Tư Cảnh Lâm gật đầu, lại không lập tức rời đi, mà là hỏi: "Em thích ăn của không?"

"Con của?" Nguyễn Miên Miên không biết vì sao anh hỏi cái này.

Tư Cảnh Lâm nói: "Tết Trung Thu sắp tới rồi, công ty sẽ chuẩn bị của làm phúc lợi, em thích thì anh cho người chuẩn bị nhiều một ít."

Nghe vậy, Nguyễn Miên Miên lại là liên tưởng tới một chuyện khác.

"Hai ngày trước khách hàng lại thúc giục em ra món cơm chiên mới, anh vừa nói như vậy, em cảm thấy cơm chiên gạch của thật ra không tồi, lại đúng mùa."

Thấy cô nói một vòng lại nghĩ tới cửa hàng cùng khách hàng, đẩy mắt Tư Cảnh Lâm lộ ra hai phân bất đắc dĩ.

Bất quá, ngay sau đó anh vẫn nói: "Anh cho người chuẩn bị nhiều cua một chút, lúc em cần trực tiếp cho người đưa qua."

"Được." Nguyễn Miên Miên sau khi gạt đầu, kéo anh đứng dậy, đem người đẩy đến bàn làm việc ngồi xuống, lúc này mới trở lại sofa một lần nữa.

Tư Cảnh Lâm đối với chuyện của cô rất để bụng, không hai ngày liền cho người mang tới một đũa cua lớn vào trong tiệm.

Thu được cua lớn, Nguyễn Miên Miên không vội vã cho lên thực đơn, mà là trước chung một mẻ cho người một nhà ăn.

"Thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt liền lại đến một mùa cua mới." Ông Ngô nghe từ phòng bếp bay ra mùi cua, nhìn không được bung lên rượu vàng trên bàn nhẹ nhấp một ngụm đồ thêm.

Ngoài phòng, mặt trời đang muốn xuống núi, ánh chiều hoàng hôn chiếu vào trước cửa, mang đến một sắc màu ấm áp.

"Ai nha, Quà Quýt Nhỏ em đừng gây sự." Nguyễn Miên Miên bụng cua đang chuẩn bị ra ngoài, lại bị mèo béo ngồi canh ở cửa ngăn lại.

"Đưa cho anh." Tư Cảnh Lâm đuổi tay tiếp nhận con cua trong tay cô, nhìn lướt qua con mèo trên mặt đất, đi nhanh ra ngoài.

"Chị Chu, không vội, ra ăn con cua." Nguyễn Miên Miên thấy mèo béo đi theo anh rồi, quay đầu kêu Chu Linh đang ở phòng kho sửa sang lại đồ vật.

"Được, em đi ra ăn trước đi." Chu Linh lên tiếng, lại vẫn đem đồ vật sắp xếp xong trước mới đi ra ngoài.

"Cũng thật thơm! Ta không cùng mọi người khách khứa, tranh thủ còn nóng ăn thôi." Con cua lên bàn, ông Ngô trước cầm lấy một con đặt ở trước mặt mình.

Phía trước ông cũng không thêm ăn cua, nhưng ngửi mùi, lại nhìn thấy con cua đã bị hấp chín đến ánh vàng rực rỡ, bỗng nhiên liền thêm.

Nguyễn Miên Miên cười cười, trước chọn một con đặt ở trong đĩa của Tư Cảnh Lâm, lại giúp Chu Linh cầm một con.

"Cảm ơn cô chủ." Chu Linh nói lời cảm ơn, nhìn về phía ông Ngô.

Cô cơ hồ chưa từng ăn qua cua, cho nên định xem bọn họ ăn như thế nào trước.

Ông Ngô trước đem chân cua vặt xuống, lại đem mai cua tách ra, chờ nhìn đến gạch cua bên trong, yét hầu không tự giác lẫn lộn một chút.

Cua mới ra nồi con tản ra mùi thơm mê người, gạch cua hoàng sắc, càng là dụ hoặc người ta mau nhắm nháp tư vị của nó.

Ông Ngô bỏ dạ dày cua không thể ăn đi, cầm lấy cái muỗng nhỏ trong tầm tay, nhẹ nhàng đào một muỗng đưa vào trong miệng, miệng nhẹ nhàng nhấp một cái, hương vị thơm ngon khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

"Thời tiết này, đĩa đựng trái cây đĩa đựng con cua, thật là mỹ vị nhân gian!"

Nhìn tướng ăn của ông Ngô, nghe ông cảm thán, Chu Linh bị thêm rồi, học động tác của ông đem mai cua xóc lên.

Chu Linh trước kia kỳ thật không hiểu được, vì cái gì có một số người có tình yêu nhiệt tình với cua như vậy, cho đến bây giờ, một ngụm gạch cua vào miệng, hương vị mềm nhẹ hơi béo ngậy, làm cô lập tức liền hiểu rõ —— bởi vì thật sự quá mỹ vị!

Bọn họ đã bắt đầu ăn, Nguyễn Miên Miên bởi vì có mèo béo dưới bàn luôn dây dưa, còn không có kịp động thủ.

Bắt quá giây tiếp theo, trước mặt cô lại xuất hiện một muỗng gạch cua.

Nguyễn Miên Miên ngẩng đầu, thấy hai người khác trên bàn đều đang chú ý vào con cua trước mặt, lúc này mới hướng anh nở nụ cười nhột nhột, ngay sau đó há mồm ăn xong muỗng gạch cua tươi ngon kia.

Thế giới to lớn, nguyên liệu nấu ăn mang tiên vị không quá nhiều, nhưng cua tươi, tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

Nguyễn Miên Man tinh tế nhấm nháp gạch cua trong miệng, trong mắt không tự giác mang ra vài phần sung sướng.

Gạch cua ăn vào sần sật, mang theo một chút hạt cảm, hương vị còn có chút giống lòng đỏ trứng gà, nhưng so với trứng gà lại ngon hơn nhiều.

Thấy cô thích ăn, Tư Cảnh Lâm lại bón qua mấy muỗng, thẳng đến khi cô xua tay ý bảo chính anh tự ăn mới thu tay lại.

Ăn xong gạch cua, kế tiếp còn có thịt cua, thịt cua sáng hoạt thơm ngon, ăn không cũng rất ngon, chằm một chút dấm của Nguyễn Miên Man đặc chế, hương vị càng thêm phong phú.

Chương 170

Editor: Thienyetkomanhine

Chu Linh không phải quá thích ăn dằm, ăn mỗi thịt của liền cảm thấy rất ngon rồi, ông Ngô lại rất thích dằm, mỗi một miếng, đều phải đem thịt của tuyết trắng lăn một vòng trong đĩa dằm.

Còn Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm, khẩu vị bọn họ khá giống nhau, có chắt dằm của hay không đều được.

Khi ăn cua, mọi người bắt tri bắt giắc an tĩnh lại, trừ bỏ mèo béo phía dưới gầm bàn bị thềm đến đằm linh tinh, trong tiệm cơ hồ không có thanh âm quá lớn.

Bắt quá, rất nhanh, mèo béo cũng bị Nguyễn Miên Miên dùng một miếng thịt chân của trấn an lại, an tĩnh mà quỳ rạp trên mặt đất ăn thịt, ăn ngon đến đôi mắt đều rhero lại.

Cua tuy ngon, lại bởi vì tính hàn mà không thể ăn nhiều, mỗi người ăn hai ba con xong, mọi người đều khắc chế thu tay lại.

"Một ngụm con của một ngụm rượu, thật là tuyệt!" Ông Ngô nhắm nháp dư vị trong miệng, vồ chân cảm thán.

Chu Linh cũng nhịn không được nói: "Con của ăn ngon thật."

"Nếu thích chúng ta lại ăn thêm hai ngày." Nguyễn Miên Miên đem vỏ cua trong tầm tay xếp lại gần như hình dáng ban đầu, nói.

"Cô chủ em thật biết cách ăn, không giống chị, ăn đến độ không còn hình dạng gì." Chu Linh nhìn đến động tác của Nguyễn Miên Miên, nhìn lại vỏ cua trước mặt bị mình cắn nát, có chút xấu hổ.

"Ăn vào trong bụng đều giống nhau, có quan hệ gì đâu." Nguyễn Miên Man nói xong, nhắc nhở nói, "Chỉ uống chút rượu vàng làm ấm dạ dày."

"Được." Chu Linh gật đầu, bụng lên chén rượu uống.

Ông Ngô nhấp ngụm rượu, bỗng nhiên nhớ tới: "Đúng rồi, nghe nói cháu chuẩn bị bán cơm chiên gạch cua?"

"Dạ, khách hàng đều muốn cháu ra món cơm chiên mới, vừa lúc đúng mùa." Nguyễn Miên Man trả lời.

Tuy rằng cô cũng biết, mặc kệ cho ra bao nhiêu món mới, lần sau nhóm khách hàng nên thúc giục vẫn là sẽ thúc giục, bất quá cũng đã lâu không có món mới, thỏa mãn bọn họ một lần cũng đúng, đỡ phải mỗi ngày ở khu bình luận la lối khóc lóc lãn lộn.

"Một phần cơm chiên gạch cua, cần đến hai, ba con cua đi? Vậy cơm chiên này sợ là không rẻ a." Ông Ngô nói.

Nguyễn Miên Man phía trước không nghĩ nhiều, chờ Tư Cảnh Lâm đem cua tới sau đại khái tính toán, mới phát hiện vấn đề này.

"Xác thật không rẻ được, đến lúc đó cháu làm ít một chút, xem bọn họ có nguyện ý ném thử hay không."

Nếu nhóm khách hàng không muốn ném thử, những con cua đó làm thành mỡ cua cũng có thể lưu trữ một đoạn thời gian, cho nên thật ra Nguyễn Miên Man cũng không lo lắng.

"Bây thử nghệ của cháu, khẳng định vẫn có người nguyện ý ném thử." Ông Ngô nói.

Mấy người ăn xong con cua ngồi nghỉ, Chu Linh mang theo con cua phần của bà Vương rời đi trước.

Lại một lát sau, chờ ông Ngô cũng trở về, trong tiệm liền chỉ còn lại có Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm.

"Anh còn không về sao?" Nguyễn Miên Man nhìn sắc trời đã tối xuống, hỏi.

Cảm thấy còn sớm Tư Cảnh Lâm lắc đầu, cùng cô xem TV sau mới rời đi.

Ngày hôm sau, mời bọn họ nếm thử cơm chiên gạch cua, thấy mọi người khen không dứt miệng, Nguyễn Mên Man mới đưa cơm chiên gạch cua vào thực đơn.

Dù muộn, cô thêm món vào thực đơn không bao lâu, liền có khách hàng vô tình phát hiện, ngay sau đó trước hiều sau kính.

Hì tự nhiên là bà chủ nhỏ thế nhưng thêm món mới, hơn nữa còn là cơm chiên gạch cua nhìn rất mê người; kinh chính là..... Giá phần cơm chiên gạch cua này, người bình thường thật sự luyến tiếc ăn.

Diễn đàn mê ăn uống thành phố A.

【Mẹ nó! Mọi người nhìn thấy không, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ra món mới! 】

【Đã xem, thấy được.....】

【Có món mới không phải chuyện cao hứng sao? Phản ứng của mọi người này là sao? 】

【Tôi cũng thấy được, một phần cơm chiên thế nhưng giá tiền là ba chữ số, ăn không nổi, ăn không nổi, nói, bà chủ đây là đang bay quá cao sao? 】

【Đi nhìn thoáng qua, là cơm chiên gạch cua nên cũng không kỳ quái, mọi người đều biết, không riêng tay nghề bà chủ tốt, hơn nữa dùng nguyên liệu nấu ăn đều là lại rất tươi mới, lúc này mới bắt đầu mùa cua, cái giá này tính ra thật không phải đắt. 】

【Bời nói là nói như vậy, nhưng ba chữ số đó, đi ăn cái gì mà không ngon chứ? Ăn một chén cơm chiên vẫn cảm thấy có chút thiệt. 】

【Cơm chiên gạch cua, nghe thấy tên nước miếng đã muốn chảy, bắt quá cái giá này..... Vẫn là thôi đi. 】

【Không phải nhàn vào bà chủ, rốt cuộc tôi cũng là khách quen nhà cô ấy, nhưng cái giá này, cảm giác hẳn là sẽ không có người nào nguyện ý nếm thử. 】

【Bức trước bà chủ không ra món mới mấy người luôn thúc giục, hiện tại có món mới lại ngại đắt! Dù sao tôi khẳng định sẽ ủng hộ bà chủ nhỏ! 】

【Chủ yếu là quá đắt, nếu như rẻ hơn một nửa, tôi khẳng định sẽ mua.】

【+1】

【+2】

.....

【+10086】

【Được rồi, mọi người cũng đừng bỏ thêm, phỏng chừng trong lòng bà chủ hiểu rõ, không thấy được số lượng chỉ có mười phần sao.】

【Giá này, cảm giác dù mười phần cũng khó bán đi, dù sao tôi sẽ không mua.】

.....

Không riêng trên diễn đàn cùng vòng bạn bè, ngay cả khu bình luận của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, rất nhiều khách hàng đều không xem trọng cơm chiên gạch cua mới ra, không phải ngại đắt thì là nói không có lời, hoàn toàn không kích động giống những món mới phía trước, thái độ hân không thể lập tức có thể cướp được.

Chịu ảnh hưởng của khu bình luận, một ít người vốn dĩ xuất phát từ tín nhiệm tay nghề bà chủ nhỏ, mặc dù cơm chiên gạch cua xác thật có chút đắt cũng chuẩn bị xa xỉ một phen, hiện tại bắt đầu do dự, không xác định rốt cuộc muốn mua hay không.

Nguyễn Miên Miên thật ra đã nhìn đến khu bình luận có khách hàng ngại quá đắt, bất quá phẩm chất con cua ở nơi đó, cô cũng không có khả năng lùn thâm hụt tiền mua bán, cho nên giá là thật không có biện pháp giảm nữa.

Mười phần mà thôi, bán không được, cùng lắm thì chính bọn họ ăn đi.

Nguyễn Miên Miên nghĩ như vậy, nhưng trong lòng không tránh được vẫn có chút thất vọng.

Ngày kế.

Mặc dù không xác định mười phần cơm chiên gạch cua có thể bán đi hay không, buổi sáng Nguyễn Miên Miên vẫn bớt thời giờ đem gạch cua cùng thịt cua xử lý trước dự phòng.

Chu Linh cũng nhìn đến bình luận mới nhất phía dưới cửa hàng, muốn an ủi cô rồi lại không biết mở miệng từ đâu.

Chị đã nếm qua cơm chiên gạch cua, cảm thấy với hương vị một chén cơm chiên gạch cua kia, giá trị tuyệt đối đáng ba chữ số.

Nếu không phải lo lắng khách hàng nói mình là mèo khen mèo dài đuôi, thật hận không thể đi khu bình luận nói cho bọn họ, cơm chiên gạch cua đến tốt cùng có bao nhiêu ngon.

Aiz.....

Chu Linh thào than một hơi, cảm thấy những khách hàng đó khẳng định không biết, chính mình đến tốt cùng sẽ bỏ lỡ mỹ vị gì.

Chị cúi đầu nhìn di động, thấy đã đến thời gian đặt đơn, tùy tay mở ra cửa hàng xem, này vừa thấy, cô tức khắc sùng sốt.

Ai? Ai!

"Cô chủ, cơm chiên gạch cua bị cướp sạch rồi!" Chị đột nhiên ngẩng đầu, ngữ khí có điểm kích động.

Cũng khó trách Chu Linh kích động, rốt cuộc tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mỗi lần ra món mới, nào thứ không phải bị chịu khách hàng nhóm chờ mong chứ, chỉ có lần này.....

"Dạ?" Nguyễn Miên Miên nghe vậy, nhìn di động, phát hiện là sự thật, đẩy mắt lộ ra điểm nghi hoặc.

Không phải đều ngại đắt sao? Như thế nào bán nhanh như vậy?

Cô thậm chí đều có điểm hoài nghi có phải Tư Cảnh Lâm mua hay không, còn cố ý click mở mấy cái đơn đặt hàng kia để xem, kết quả phát hiện cũng không phải anh, mua cơm chiên gạch cua chính là mấy khách quen trong tiệm.

Bất quá, có thể bán đi ra ngoài tóm lại là chuyện tốt, đã sắp bắt đầu buôn bán, Nguyễn Miên Miên cũng

không quá mức rồi rằm.

Cô không biết chính là, ở cùng ngày cơm hộp bị cướp sạch, đồng thời khu bình luận của hàng nháy mắt nháy ra rất nhiều bình luận ——

【5 còn: Trời ơi! Mấy người không phải đều ngại đắt sao? Sao còn đoạt nhanh như vậy! 】**

【hq: Tôi chỉ do dự một giây, liền một giây như vậy! Cơm chiên gạch cua liền không còn? Nói đắt cơ mà? Nói mọi người đều không mua cơ mà? 】**

【nx: Ha ha ha ha! Tôi đã đặt được, mấy người thật ngốc, thế nhưng sẽ tin lời nói dối của đám người kia. 】**

【võ **w: He he! Tôi cũng cướp được. 】

【kl: Mệ nó! Tài khoản "Võ **w" kia, tôi nhớ rõ ngày hôm qua rõ ràng có nói ai mua là đồ ngốc! 】**

【võ **w: Lêu lêu lêu, tôi nguyên ý làm đồ ngốc không được sao? Chưa từng nghe qua người ngốc có phúc của người ngốc sao? Tay nghề của bà chủ, cơm chiên gạch cua loại này lại là mỹ vị đúng mùa, ai không mua mới là thật khờ đầu! 】

【kl: Mả! Người nha thật mẹ nó giỏi! Thế nhưng còn có cả âm mưu! 】**

.....

【js: Trời ơi, trời ơi! Tôi vốn dĩ nhìn đến món mới liền chuẩn bị mua, kết quả chịu ảnh hưởng từ khu bình luận, do dự một chút, kết quả liền bỏ lỡ, tức giận a! 】**

【6 ngày: Quả nhiên là âm mưu thâm sâu a! Hiện tại cảm giác giống như mình bỏ lỡ 10 tỷ vậy! 】**

【fy: Đã từng có một phần cơm chiên gạch cua tuyệt đỉnh mỹ vị đặt ở trước mặt, tôi không có quý trọng, thẳng đến khi mất đi về sau mới..... Nếu trời cao..... Tôi muốn nói với bà chủ ba chữ: Làm tôi mua! 】**

"Ha ha ha ha....."

Nhìn một đám không cướp được cơm chiên gạch cua ở khu bình luận hồi tiếc không kịp, Trương San đắc ý

cười rộ lên.

Là một fans trung thành của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, lúc bà chủ nhỏ mới vừa ra món mới, nhìn đến cơm chiên gạch cua mê người trên thực đơn, cô liền hạ quyết tâm nhất định phải cướp được một phần.

Chờ nhìn đến khu bình luận, không ít người đều ngại quá đắt, Trương San ngay từ đầu còn có chút không cao hứng, bởi vì cô cảm thấy, bà chủ là một người tốt như vậy, đặt ra cái giá này, thuyết minh phần cơm chiên này đáng giá.

Cô vốn dĩ chuẩn bị giúp à chủ nhỏ nói chuyện, bất quá lại nghĩ, tổng cộng mới có mười phần, bọn họ đều không mua không phải càng tốt sao?

Vì thế..... Cô cũng phần chần ảm chỉ một ít mọi người đều đừng nên mua, bất quá lúc ấy trong lòng cô lại là: Đúng đúng đúng, phần cơm chiên gạch cua này quá đắt, quá không có lời, mấy người đều đừng mua, để cho tôi mua, con người của tôi thích nhất là bị thiệt!

"San San, cô chịu kích thích gì à?" Thấy cô đột nhiên giữa đầu cười vang, đồng nghiệp cách vách thật cẩn thận hỏi.

"Tôi..... Không có việc gì, không có việc gì, để mọi người chê cười rồi." Văn phòng đều là một đám tham ăn, Trương San không muốn lại bị các cô chia phần cơm chiên gạch cua này, vì thế thu liễm tươi cười ở trong lòng ụng trộm vui vẻ.

Không chỉ như thế, chờ đến giờ nghỉ, cô càng là lén lút tránh ở cầu thang thoát hiểm, để nhân viên giao cơm đem cơm chiên đưa lại đây.

"Xin hỏi là Trương nữ sĩ sao?" Nhân viên giao cơm lần mò vào cầu thang thoát hiểm, hạ giọng hỏi.

Trương San gật đầu, dùng thanh âm còn nhỏ hơn trả lời hẳn: "Là tôi, là tôi, cảm ơn."

Nhân viên giao cơm đem cơm hộp giao thành công đến trên tay cô, xoay người rồi đi giơ tay lau đi mồ hôi không tồn tại trên trán, ở trong lòng cảm thán, hiện tại đưa cơm hộp thật là càng ngày càng không dễ dàng, làm như đũa giao dịch phi pháp vậy.

Sao với Trương San vừa tan tầm liền chạy, những nhân viên khác còn bận một hồi, hoặc thu thập một chút đồ vật mới chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm.

Nhưng mà, lúc đang đợi thang máy, các cô lại bỗng nhiên ngửi được một mùi hương đặc biệt mê người.

"Hút lưu....." Một cô gái nào đó nuốt nước miếng sau nói, "Mọi người có ngửi được mùi gì đặc biệt thơm hay không?"

"Ngửi thấy được, quá thơm!"

"Hình như là từ cầu thang thoát hiểm bên kia thổi qua."

"Muốn đi xem hay không?"

"Quả thực thơm chết người mà! Đi đi đi, chúng ta đi xem đến tột cùng là cái gì mà thơm như vậy....."

Đoàn người xoay người đi đến chỗ cầu thang đem cửa đẩy ra, nhìn thấy bên trong Trương San đang ngồi xổm ở góc tường ăn đến vẻ mặt hưởng thụ, quả thực sợ ngây người.

Bất quá ngay sau đó, nháy mắt các cô phản ứng lại ——

"Hay a! San San thế nhưng trốn ra đây ăn mảnh!"

Lúc này đúng mùa cua, thịt béo, dùng ba con cua lớn lấy ra tới gạch cua phối hợp thịt cua xào ra phần cơm, từng viên thịt tròn tròn vàng ruộm xinh đẹp, ăn lên càng là tiên hương ngon miệng, mang đến cảm giác hưởng thụ cực hạn cho đầu lưỡi.

Chương 171

Editor: Thienyetkomanhine

Loại này là món ngon theo mùa, ăn ít một ngum đều thiết, Trương San nhìn đến các cô, giơ tay che lại com, không nói hai lời liền chạy lên trên lầu.

"Đến..... Đến mức này sao?"

Thấy cô nháy mắt liền chạy không thấy bóng người, mấy cô gái còn lại đều có chút ngốc.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

"Bà chủ ơi, cứu mạng a ——"

Bỗng nhiên có một tiếng thét chói tai, trực tiếp kinh động Nguyễn Miên Miên từ trong phòng bếp chạy ra.

"Cô làm sao vậy?" Nguyễn Miên Miên vốn đang cho rằng xảy ra chuyện gì, ra tới lại chỉ nhìn thấy một cô gái trẻ ngồi xồm ở cửa.

Cô gái thấy bà chủ đi ra, ngửa đầu nhìn cô, chớp đôi mắt nói: "Bà chủ nhỏ, có thể bán cho tôi một chén com chiền gạch cua không? Hôm nay nếu là không ăn được com chiền gạch cua, tôi liền bị thêm chết....."

Nguyễn Miên Miên vốn đang tưởng chuyện gì, nghe vậy tức khắc có chút dở khóc dở cười.

"Cầu xin cô, bà chủ, người ta quá đáng thương, đáng thương, từ tôi hôm qua tôi đã ngóng trông, kết quả thế nhưng không cướp được, tôi quá khó khăn ô ô....."

Nguyễn Miên Miên thấy cô nói nói, thế nhưng hốc mắt thật sự đỏ, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

"Cảm ơn bà chủ nhỏ!" Thấy cô đồng ý, cô gái vừa rồi còn héo héo nháy mắt như được bơm máu sống lại.

Chờ Nguyễn Miên Man một lần nữa tiến vào phòng bếp, một nhân viên giao cơm trong tiệm tò mò nhìn về phía vị nữ khách hàng kia: "Không phải đều ngại cơm chiên trong tiệm đấy sao? Như thế nào lại không đặt được?"

Bà chủ là người tốt, cho nên nhân viên giao cơm thường tới trong tiệm đều rất chú ý cửa hàng nhà này.

Ngày hôm qua nhân viên giao cơm cũng thấy được chuyện trong khu bình luận, hôm nay lại đây, sợ bà chủ vì chuyện đó mà tâm tình không tốt, tôi nói chuyện cũng chưa dám lớn tiếng.

"Gi nha! Dân người kia đều là kẻ lừa đảo, ngoài miệng nói cái gì mà ngại đắt, sẽ không mua, kết quả mua còn nhanh hơn người khác. Tôi chính là tin bọn họ, cho nên hôm nay không vội đặt cơm, kết quả vừa thấy, một phần cũng không còn, quá thực tức chết tôi!" Nữ khách hàng thở phà nói.

"Nguyên lai là như thế này, tôi đã nói, lấy tay nghề bà chủ, sao khu bình luận tất cả đều nói không mua, không mua liền tính, còn ngại đắt..... Giống tôi, tuy rằng mua không nổi, nhưng tôi cảm thấy đó là vấn đề của chính mình, bà chủ ra cái giá này vẫn là sự thật, rốt cuộc lúc này giá của vốn dĩ liền không hề rẻ."

"Cũng không phải mỗi ngày đều ăn, cái giá này, uống ít mấy ngày trà sữa, mua ít đi chút đồ trang điểm là được."

"Cô nói làm tôi cũng động tâm, đáng tiếc nghiệm thuốc lá không dễ cai, bằng không tiền thuốc lá một tháng cũng đủ ăn một chén."

Không bao lâu, từ trong phòng bếp bay ra mùi của nòng đấm, khách hàng trong tiệm đều bị mùi thơm này làm không tự chủ được ngẩng đầu hướng vào phòng bếp bên kia.

Mấy lúc này mèo béo đã đi ra ngoài chơi, bằng không người được cái mùi hương này, sợ là lại bị thềm đến mức nháy nhót lung tung.

"Bà cơm chiên gạch của đi?"

"Thơm quá a!"

"Chỉ người mùi thơm này, tôi cảm thấy giá tiền là đáng giá!"

"Chờ phát tiền lương, tôi nhất định phải tôi ăn một chén cơm chiên gạch cua, quá thơm."

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Man đã đem cơm cùng gạch cua hạ nồi.

Mùi thơm tỏa ra bốn phía, cơm được trộn lòng đỏ trứng gà có màu vàng cam, gạch cua là gạch cua vàng sẫm, hai thứ ở trong nồi trộn lẫn, nhìn thôi đã chọc người thèm nhỏ dãi.

Chờ đem cà rốt thái hạt lựu cùng đậu nành hạ nồi, cơm chiên gạch cua mê người càng thêm xinh đẹp hơn hai phần.

Cơm chiên gạch cua ra nồi, Nguyễn Miên Man thuận tay dùng củ cải nhỏ khắc một đóa hoa đặt ở phía trên, ngay sau đó mới để Chu Linh bung ra.

"Oa ——"

Cơm chiên gạch cua lên bàn, nữ khách hàng nuốt nước miếng dùng di động chụp bức ảnh.

Ngay sau đó, cô hưởng thụ mà hít sâu một hơi, ngửi mùi hương cơm chiên gạch cua cầm lấy cái muỗng.

Trời ạ!

Cơm chiên rớt vào trong miệng, nữ khách hàng nhận không được dùng tay phụng mắt, trong lòng cảm thán thế gian sao lại có món ngon tới vậy.

Chung quanh khách hàng nhìn đến dáng vẻ này của cô, không tự giác nuốt nước miếng theo.

"Bà....." Một thanh niên theo bản năng định gọi bà chủ cũng cho hắt một phần, nhưng nghĩ đến chút tiền dư lại phải tiêu đến lúc phát tiền lương, chỉ có thể nhìn đau cảm miệng.

Chờ phát tiền lương mình nhất định phải tôi ăn một chén cơm chiên gạch cua!

Hắt một bên ăn cơm chiên ốc đồng, một bên suy nghĩ.

Theo nữ khách hàng một ngụm tiếp theo một ngụm cơm chiên gạch cua, ăn đến cả người đều muốn bay lên, ở đây khách hàng có suy nghĩ giống hắt cũng không ít.

Tại đây, đồng thời ở khu bình luận đã bắt đầu có bình luận về cơm chiên gạch cua.

【là **son: Cơm chiên gạch cua thật là quá, quá, quá, quá ngon, so với trong tưởng tượng của tôi còn muốn ngon hơn một trăm lần, một hai phút nói có khuyết điểm gì, chính là quá thơm, tôi tránh ở cầu thang thoát hiểm để ăn cũng bị đồng nghiệp phát hiện, còn may tôi chạy trốn mau, cuối cùng vẫn thành công tránh trên sân thượng một người ăn xong. [hình ảnh] [hình ảnh] 】【

【5** còn: Có thể nhưng cướp được cơm chiên gạch cua! Hâm mộ a! 】【

【h**q: Trời đất còn trốn ở cầu thang ăn! Đến mức này sao? 】【

【cái ** thứ: Ha ha ha ha ô..... Cười đến nước mắt của tôi từ bên miệng chảy xuống. 】【

【6** ngày: Cố ý đi xem lại một chút bình luận, ngày hôm qua người này cũng bình luận là không mua cơm chiên gạch cua, quả nhiên đều là thuyết âm mưu! 】【

.....

【mộng **k: Cơm chiên gạch cua ăn quá ngon! Gạch cua siêu nhiều, bên trong còn có thịt cua, ăn lên vừa béo vừa thơm, người một nhà cùng chia một chén, căn bản không đủ ăn, con gái của tôi không ăn đủ, còn trực tiếp khóc..... Bà chủ làm nhiều hơn một ít đi, bọn họ không mua tôi mua! [hình ảnh] 】【

【n**x: Ai nói chúng tôi không mua? Chúng tôi muốn mua như vậy! Bà chủ làm nhiều hơn chút, tôi cũng muốn mua. 】【

【cái ** thứ: Ngã bài, kỳ thật tôi một chút cũng không cảm thấy cái giá này đắt, bà chủ bán nhiều hơn một chút. 】【

【5** còn: Đúng, thật sự một chút cũng không đắt, nhanh làm nhiều hơn một chút. 】【

.....

【4**b: Bà chủ nhỏ, nhà cô nhận thịt chó không? Tôi đem con chó nhà ta làm thịt tặng cho cô! Tức chết tôi, thật vất vả cướp được cơm chiên gạch cua, thơm đến mức tôi cùng bạn gái đều không dám ăn miếng to, sợ ăn xong rồi liền không còn gì nữa, kết quả! Dư lại mấy miếng cuối cùng thế nhưng bị con chó ham ăn này

ăn hết! [hình ảnh]

【 thiên **3: Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, có đồ ngon vẫn là ăn vào trong bụng là an toàn nhất. 】

【 n **x: Tuy rằng không phải là cơm chiên gạch cua của tôi, nhưng nhìn đến hình ảnh, tâm tôi cũng đau. 】

【 s ** còn: Người phía trên trốn đến cầu thang ăn cơm, tôi cảm thấy anh có thể học tập một chút. 】

【 h ** q: Tôi bỗng đứng lại muốn cười đâu..... Ha ha ha ha ha..... 】

.....

Đóng cửa, Nguyễn Mên Mên mới nhìn đến khu bình luận, biết được thật nhiều khách hàng nói đấy là vì lừa khách hàng khác, nhất thời cũng không biết phải bày ra cái biểu tình gì mới phù hợp.

Biền..... Ăn một bữa cơm mà thôi, mấy người phải làm tới mức này sao?

Nếu là khách hàng trong cửa hàng nghe được ý nghĩ trong lòng Nguyễn Mên Mên, khẳng định sẽ nói cho cô —— tới mức này! Sao lại không tới mức này!

Đặc biệt là là người ăn qua cơm chiên gạch cua, còn định tiếp tục dùng thuyết âm mưu khác.

【 z ** n: Bằng lương tâm nói, hương vị cơm chiên gạch cua khá ổn, nhưng nói thật, cái giá này mua một phần cơm chiên thì thật sự không có lời, chỗ tiền này, còn không bằng mua mấy con cua lớn ăn, chẳng phải là càng sáng khoái hơn? Dù sao lần tới tôi khẳng định là sẽ không mua, lần này tôi mua cũng chưa ăn xong. [hình ảnh] 】

【 cái ** thứ: Phi! Thứ xấu xa! Còn định dùng thuyết âm mưu sao, cho rằng để lại nửa chén cơm chiên tôi liền tin là anh ăn không hết? Tôi thấy là anh luyện tiệc ăn hết trong một lượt đi! 】

【 s ** còn: Tôi ti bạn! Ngày mai nếu bạn không đạt, tôi cùng họ với bạn! 】

【 n ** x: Anh đoán tôi tin hay không? 】

.....

【hq: Không có lời anh còn mua? Định lừa dối ai đâu? Hừ! 】**

Thấy không lừa được bọn họ, "z**n" chỉ có thể ngả bài, tỏ vẻ cơm chiên gạch cua xác thật là mỹ vị nhân gian, ăn lên còn tiện, sau đó kêu bà chủ ngày mai chuẩn bị nhiều hơn chút.

Nguyễn Miên Miên xem bọn họ ở khu bình luận diễn một bộ tiếp một bộ, cũng nổi lên tâm tư bốn cột.

【 Chủ tiệm phản hồi: Mọi người đều nói cơm chiên gạch cua quá đắt, cho nên tôi đã hủy toàn bộ đơn đặt của lớn, ngày mai mười phần cũng không có. 】

bình luận này vừa ra, nhóm khách hàng nháy mắt vỡ tổ.

【4b: Đừng a bà chủ, chúng tôi là nói giỡn, cô không thấy hôm nay mười phần bán hết rất nhanh sao? 】**

【5 còn: Ai nói đắt tôi đánh chết hần, bà chủ nhỏ, cô đừng quan tâm đám không biết nhìn hàng kia, dù sao tôi không cảm thấy đắt, cô nhanh đặt lại của lớn đi. 】**

【hq: Đúng vậy, sao có thể hủy hàng chứ? Mua nhiều hơn chút cũng được, cái giá này thật sự không đắt, rốt cuộc mua một lọ tương gạch cua còn mất mấy trăm đồng đó. 】**

.....

【vôw: Bà chủ nhỏ, tôi sai rồi, tôi ngả bài, tôi chính là sợ không đặt được cơm chiên gạch cua mới nói đắt, trên thực tế một chút cũng không đắt, đặc biệt là được ném qua, quả thực là tiền nào của nấy! 】**

【lảsơn: Bà chủ tôi cũng sai rồi, cầu xin cô đừng hủy hàng a, tôi còn chưa có ăn đủ đâu! 】**

Nguyễn Miên Miên vốn dĩ cũng chỉ định đùa bọn họ lại chút thôi, nhìn đến bọn họ một đám đều nóng nảy, lúc này mới tỏ vẻ ngày mai sẽ tăng thêm mười phần cơm chiên gạch cua.

Nhóm khách hàng thấy cô nói ngày mai sẽ có hai mươi phần cơm chiên gạch cua, cao hứng đồng thời lại có chút không thỏa mãn.

Bắt quả, nghĩ đến phía trước cùng nhau lừa dối bà chủ, làm cô cho rằng cơm chiên gạch cua mới ra không được hoan nghênh mà hủy hàng, bọn họ vẫn có điểm chốt dạ, cho nên tạm thời không dám thúc giục cô lại tăng nhiều hơn nữa.

Tư Cảnh Lâm lại đây, liền thấy cô cầm di động cười, đi đến bên người cô ngồi xuống hỏi: "Đang xem cái gì?"

Nguyễn Miên Man nghe tiếng ngẩng đầu, lại là nhìn không được hưởng anh cáo trạng: "Em vốn dĩ cho rằng bọn họ thật sự ngại cơm chiên gạch cua đấy, vừa mới biết được, bọn họ là sợ quá nhiều người đoạt, cố ý nói như vậy....."

Lúc trước mỗi lần ra món mới đều giống nhau, đều được nhóm khách hàng vô cùng hoan nghênh, lúc này cơm chiên gạch cua bị ghét bỏ, trong lòng sao có thể không có sự chênh lệch.

Kết quả, tự mình an ủi nửa ngày..... Tất cả đều là thuyết âm mưu của nhóm khách hàng!

Tư Cảnh Lâm thấy cô nói đến mặt sau, nhìn không được hừ nhẹ một tiếng, mỉm cười xoa nhẹ đầu cô một cái nói: "Một khi đã như vậy, vậy không bán cơm chiên gạch cua."

Lời này, cũng không phải tùy ý trấn an cô, mà Tư Cảnh Lâm xem ra, cô vốn dĩ cũng không cần thiết bận rộn như vậy.

"Thôi, bọn họ cũng biết sai rồi, cơm chiên gạch cua cũng chỉ bán trong khoảng thời gian này." Nguyễn Miên Man nói.

Hai người nói chuyện phiếm xong, lúc này mới bắt đầu ôn tập hôm nay.

Mặt trời xuống núi, Nguyễn Miên Man không ôn tập tiếp, mà là bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

"Có muốn ăn đầu sư tử gạch cua hay không?" Trong tiệm còn có cua, Nguyễn Miên Man suy nghĩ một chút sau quay đầu hỏi anh.

Tư Cảnh Lâm nói: "Em làm cái gì anh đều thích."

Nguyễn Miên Man cười một chút, đem nguyên liệu cho món đầu sư tử gạch cua lấy ra.

Thịt ba chỉ cắt thành hạt lựu, lại dùng dao băm qua một lần, đem thịt băm thêm gia vị lòng trắng trứng quấy đều, lại thêm rau thơm, cà rốt.....

Tư Cảnh Lâm thấy cô buông dao bắt đầu trộn, tiến lên từ sau lưng đem người ôm vào lòng.

"Anh làm gì vậy?" Nguyễn Miên Man nghiêng đầu giận dỗi liếc anh một cái.

Chương 172

Editor: Thienyetkomanhine

Dưới sắc màu ấm áp của ánh đèn, mắt hạnh rực rỡ, làm Tư Cảnh Lâm say mê, cúi đầu hôn một cái vào gò má cô, hỏi: "Anh có thể hỗ trợ gì không?"

Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút, đem việc mức gạch cua giao cho anh, chỉ anh cần thêm những gia vị gì và quấy đều.

Nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị đến không sai biệt lắm, Nguyễn Miên Miên lấy ra cái niêu bật bếp, nấu một nồi canh xương sườn, đem phía thịt đầu sư tử chuẩn bị tốt, gạch cua hạ nồi, để lửa nhỏ hầm chậm.

Món này rất mất thời gian, bất quá trong tiệm không thiếu nhất chính là thức ăn, bọn họ ăn trước một ít đồ lót bụng, mời một bên chơi cờ một bên chờ.

"Mieo ô ~"

Mùi hương nồng đậm từ phòng bếp bay đầy toàn bộ trong tiệm, hai người trên bàn còn ngồi được, mèo béo lại kiểm chế không được kêu lên.

Nó chạy đến cửa phòng bếp ngồi xồm một hồi, thấy bọn họ còn không đi qua, lại quay trở về, ngửa đầu hướng về hai người phía trước bàn kêu "mieo mieo" không ngừng.

"Mèo tham ăn." Nguyễn Miên Miên liếc nó một cái, thấy nó nước miếng đều sắp chảy xuống, lúc này mới đứng dậy đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp hương vị càng thêm nồng đậm, hít sâu một hơi đều có thể làm người ta say mê.

Nguyễn Miên Miên đem cái niêu mở ra, lấy xương sườn bên trong ra, cho cái ngồng vào sau lại hầm một

hồi, trực tiếp bung cái niêu lên bàn.

Biết mèo béo thêm, cô mới vừa rồi cố ý nhiều làm một cái đầu sư tử không cho gia vị, dùng canh sùng nấu chín, vớt ra đặt trong chậu cơm của nó.

Có đồ ăn, Quà Quýt Nhỏ nháy mắt an tĩnh lại, chui đầu vào chậu cơm ăn, trong cổ họng ngẫu nhiên phát ra tiếng ngáy su H g sớ H g.

Nguyễn Miên Miên nhìn nó một lát, lúc quay đầu lại, Tư Cảnh Lâm đã trước míc một chén đầu sư tử cho cô.

So với thịt kho tàu đầu sư tử thơm nồng hơn, đầu sư tử gạch cua khẩu vị thiên thanh đạm.

Trong chén sủi trắng, nước canh trong vắt, mấy miếng cải ngồng xanh biếc xếp quanh mấy miếng đầu sư tử, riêng đầu sư tử đã rất mê người, lại thêm thịt cua, nhìn thôi cũng rất muốn ăn rồi, hận không thể ngay lập tức cắn một miếng to.

Tư Cảnh Lâm míc cho cô xong, lúc này mới míc một chén cho chính mình, ngay sau đó cúi đầu khẽ cắn một ngụm.

"Nhu thế nào?" Nguyễn Miên Miên không vội ăn, mà nhìn về phía anh.

Tư Cảnh Lâm khẽ gật đầu, chờ đem miếng thịt trong miệng tinh tế nhấm nuốt xuống mới mở miệng nói: "Thịt cua tươi nộn, mềm mại ngon miệng, ăn rất ngon."

Canh xương sườn thực ngọt, đầu sư tử gạch cua vốn cũng thực ngọt, dùng canh xương sườn chậm rãi ra tới, cắn một cái thực sự quá ngon ngọt.

Mà trong đầu sư tử gạch cua, còn thêm rau cùng cà rốt băm nhỏ, ăn lên tươi mới càng ngon miệng hơn một ít, thật sự là món ngon hiếm có.

Nguyễn Miên Miên thấy anh thích, lúc này mới bắt đầu động đũa.

Không riêng đầu sư tử gạch cua ăn ngon, ngay cả nước canh trong chén cũng đặc biệt ngon.

Vừa ăn đầu sư tử gạch cua vừa uống một ngụm canh, tư vị này Quà thực!

Nguyễn Miên Miên ăn ít, ăn xong một cái đầu sư tử gạch của uống xong một chén canh, lại ăn một ít cái ngồng liền no rồi.

Còn hai cái đầu sư tử gạch của cùng canh trong nồi lẩu, đều bị Tư Cảnh Lâm giải quyết sạch.

Thấy anh ăn không thừa chút canh cạn nào, Nguyễn Miên Miên thập phần có cảm giác thành tựu, cùng anh thu thập chén đĩa xong liền nói: "Chờ thêm hai ngày nữa, em làm gạch của canh bao cho anh ăn."

Nghe cô nói đến gạch của canh bao, bỗng nhiên Tư Cảnh Lâm lại cảm thấy có chút thèm.

Rõ ràng trước kia anh cũng không phải người thích ăn nhiều, kết quả từ khi quen biết cô, bỗng nhiên ăn ngon miệng hơn.

Tư Cảnh Lâm nghĩ đến chuyện này, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Giải quyết xong bữa tối, thời gian cũng không còn sớm, Tư Cảnh Lâm lại ngáy giấc một hồi liền rời đi.

Anh rời đi không bao lâu, trời bỗng nhiên đổ mưa.

Mưa dứt quang một đêm sau, ngày mới thời tiết cũng mát mẻ hơn không ít.

Nóng lâu như vậy, rốt cuộc có một ngày mát mẻ, mọi người đều thật vui vẻ, đặc biệt là đối với nhân viên giao cơm mỗi ngày đều phải chạy bên ngoài giao cơm hộp.

Giữa trưa, mấy nhân viên giao cơm đến trong tiệm, nguyên bản tâm tình còn rất không tồi, chờ người được mùi cơm chiên gạch của càng ngày càng nồng, dần dần đều cúi đầu xuống.

Cơm chiên gạch của thật sự quá thơm, cảm giác người được nhưng không ăn không được, thật sự là có chút không dễ chịu.

"Phục vụ, cho tôi một túi củ cái nhỏ." Một người thật sự có chút thèm mở miệng nói.

Chu Bình lên tiếng đáp lời, rất nhanh cầm một túi củ cái nhỏ từ trong ngăn tủ đưa cho hắn.

Nhân viên giao cơm nhận lấy, xé mở đóng gói ăn hai miếng, bỗng nhiên đem túi ném lên trên bàn.

"Sao? Ăn ngán rồi?" Một nhân viên giao cơm bên cạnh nhìn thấy động tác của hắn, thuận miệng hỏi.

"Không phải, vốn dĩ định ăn đồ thêm, kết quả cảm giác càng ăn càng thêm."

"Hắc, lời này của cậu không phải vô nghĩa sao? Ủa cái nhỏ vốn dĩ chính là món khai vị, cậu càng ăn càng thêm là đúng rồi."

"Chủ yếu là cơm chiên gạch cua này thật sự quá thơm, quá thực thêm chết người mà."

Trên bàn, mấy người sôi nổi gật đầu, ngay sau đó một người trong đó nhận không được đề nghị: "Nếu không..... Chúng ta góp tiền mua một phần, ném thử hương vị?"

Bọn họ cùng nhau mua, một người chỉ chỉ cần bỏ mấy chục đồng tiền, hôm nay nỗ lực chạy thêm mấy đơn liền đủ.

Mấy nhân viên giao cơm đo dự hai giây, đều đồng ý.

Nguyễn Miên Miên đoán được khẳng định sẽ có khách hàng tới trong tiệm muốn ăn cơm chiên gạch cua, cho nên trừ bỏ hai mươi phần bán trên app cơm hộp, còn chuẩn bị thêm mười phần.

Mấy người gọi món xong, Chu Linh rất nhanh liền bung một đĩa cơm chiên cùng mấy cái chén dùng một lần chén ra cho bọn họ.

Bọn họ đều là lần đầu tiên ăn cơm chiên đất như vậy, đều chụp mấy tấm ảnh trước rồi mới bắt đầu chia nhau.

Cẩn thận ăn đầu người chia làm mấy phần, gắng đạt tới trình độ mọi người đều hài lòng, bọn họ lúc này mới bắt đầu ăn.

"Thật thơm!"

"Ăn quá ngon!"

"Quả thực là mỹ vị nhân gian!"

Mấy nhân viên giao cơm cảm thán xong, từng miếng từng miếng ăn cơm chiên trong chén, căn bản luyện tiếu ăn hết quá nhanh.

Gạch cua sần sật kết hợp cơm chiên, càng nhai càng ngọt, càng nhai càng thơm, thậm chí làm người ta có chút luyện tiếu nuốt xuống.

Nếu không phải sợ có đơn hàng đang chờ, một chén nhỏ cơm chiên này, mấy người sợ là có thể nhắm nháp đến thiên hoang địa lão, bởi vì luyện tiếu mất đi loại mỹ vị này quá sớm.

"Chờ phát tiền lương, tôi muốn mang bà nội lại đây ăn một chén cơm chiên gạch cua, bà làm lưng vắt và cả đùi, còn chưa có ăn qua cơm chiên ngon như vậy." Một người bỗng nhiên cảm thán.

"Cái ý này được đó, có cơ hội, tôi cũng mang ba mẹ lại đây nằm thử."

Nói chuyện phiếm vài câu, mấy người cầm đơn của mình, mang theo vẻ mặt thỏa mãn rời khỏi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Phòng phát sóng trực tiếp nào đó.

"Hello cả nhà, tôi là người khám phá mỹ thực Bánh nướng lớn, hôm nay cho cho mọi người thưởng thức món ăn không giống cơm chiên gạch cua ba chữ số, nhìn xem đến tột cùng có đáng giá hay không."

Chủ livestream vừa dứt lời, trên màn hình nháy mắt chạy ra một mảnh bình luận.

【Bên ngoài có bán cơm chiên gạch cua ba chữ số? Không cần đánh giá đều biết, khẳng định là có bệnh thiếu máu.】

【ha ha, này còn cần đánh giá sao? Vừa thấy liền biết không có lời.】

【Chủ livestream có phải cậu bị ngốc hay không, cảm giác cơm hộp này cũng chỉ lừa được mấy người như cậu.】

【Má ơi, cơm chiên ba chữ số? Làm bằng vàng hay sao mà đắt như vậy?】

.....

【 Hôm nay chủ livestream lại muốn lật xe, có ba chữ số, mua cái gì ăn không thơm chủ. 】

Chủ livestream thấy bọn họ đều không xem trọng mình, lắc đầu nói: "Không nhất định nha, cửa hàng này tuy rằng tôi vừa mới biết đến, nhưng nghe nói ở thành phố A chúng ta chính là rất có danh tiếng, cơm chiên gạch cua hôm nay chỉ bán hai mươi phần, tôi thật vất vả mới cướp được một phần....."

【 Gớm! Còn giới hạn hai mươi phần, vừa thấy chính là biết không ai mua, cố ý làm loại marketing đòi khát này. 】

【 Chủ livestream thực sự có tiền, dù sao cơm chiên ba chữ số, đánh chết tôi cũng sẽ không mua. 】

.....

【 Có số tiền này, tôi đi ăn lẩu, ăn thịt nướng, ăn đồ nướng BBQ hoặc là mua một phần tôm hùm đắt nó không thơm hơn sao? 】

Người xem trong phòng phát sóng trực tiếp trên cơ bản đều nhận định, hẳn hôm nay khẳng định muốn lật xe, chỉ có một ít bình luận, hỏi hẳn có phải "cơm chiên gạch cua của Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc" hay không, nhưng còn chưa thấy rõ, thực mau đã bị bình luận khác lần đẩy xuống.

Chủ livestream vốn đang chuẩn bị giải thích hai câu, kết quả di động vang lên, đoán được là shipper gọi tới, hẳn cùng khách giả phòng phát sóng trực tiếp nói một tiếng, một bên đứng lên một bên tiếp điện thoại.

Thực mau hẳn cầm theo một phần cơm hộp trở về, vừa đặt móng xuống, liền nhìn thấy bình luận trên màn hình thúc giục hẳn nhanh mở ra, làm cho bọn họ biết cái gì là cơm chiên ba chữ số.

"Được, mở ra ngay đây cho mọi người nhìn xem."

Chủ livestream nói xong, mở ra túi đóng gói, lấy ra hộp cơm hình tròn bên trong.

【 Chỉ thế này? Đóng gói cũng quá đơn sơ đi..... 】

【 Cũng không có gì khác với hộp cơm chiên tôi mua mười đồng. 】

【 Chủ livestream quả nhiên bị lừa. 】

【 Ba chữ số? Hai chữ số tôi cũng sẽ không mua. 】

.....

【 Tổng không tôi cũng không cần. 】

Chủ livestream cũng cảm thấy cái đóng gói này thực xin lỗi giá trị ba chữ số của nó, trong lòng có chút dao động, bất quá nghĩ đến đồ ăn hương vị vẫn là quan trọng nhất, hẳn vẫn là đem cái nắp mở ra trước.

Trong nháy mắt mở ra, một cổ mùi hương mê người xông thẳng vào mũi, cả người hẳn đều yên lặng.

Người xem trong phòng phát sóng trực tiếp thấy vậy, còn tưởng rằng đường truyền bị lỗi, thẳng đến khi chủ livestream mở miệng: "Tôi, trời ạ! Cơm chiên gạch cua này quá thơm! Chỉ riêng cái mùi hương này, nó liền đáng giá ba chữ số!"

Nhưng mà, khán giả phòng phát sóng trực tiếp nghe thấy lại không tin, dùng một loại suy nghĩ nhìn thấu hết thấy tỏ vẻ, chủ livestream đây là ở mạnh mẽ vọt vọt.

"Thật sự, lừa mấy người tôi là chó, cơm chiên gạch cua này thật sự thơm, chỉ ngửi hương vị này nước miếng của tôi cũng muốn chảy xuống." Chủ livestream nhìn đến bình luận, một bên nói một bên bưng lên chén hướng về phía cameras.

Về ngoài cơm chiên gạch cua tự nhiên cũng không thể bắt bẻ, hạt cơm vàng ruộm lẫn gạch cua cùng với cà rốt, đậu hà lan, chỉ nhìn cũng khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Khán giả thông qua di động nhìn đến trên cơm chiên trên màn hình, không tự giác mà nuốt nước miếng.

【 Thoạt nhìn giống như ... có chút ăn ngon. 】

【 Tuy rằng như vậy..... Nkia cũng không đáng giá ba chữ số đi? 】

【 Nếu là gạch cua thật, hẳn là đáng giá đi, rồi cuộc xem cơm chiên, gạch cua cũng thật không ít, suýt..... nước miếng của tôi chảy dòng dòng rồi. 】

.....

【 Có chút thèm, chủ livestream nhanh ném thử hương vị xem. 】

"Không được, quá thơm, tôi ném trước một miếng." Bàn khán giả nhìn qua, chủ livestream gấp không chờ nổi thu hồi tay, lấy cái muỗng ra liền bắt đầu ăn.

"UM....." Một ngụm cơm chiên gạch cua vào miệng, hửn mang theo vẻ mặt hưởng thụ mà kêu một tiếng dài.

Phòng phát sóng trực tiếp, khán giả sôi nổi bị hửn chọc thêm, yết hầu lăn lộn không ngừng.

Thấy hửn ăn một ngụm, hửn không thể đem mặt vui vào trong chén, hoàn toàn không nhớ rõ mình còn đang phát sóng trực tiếp, khán giả một bên chảy nước miếng một bên bình luận nhắc nhở hửn.

=====

P/S: Tuần vừa rồi mình đi tiêm vaccine mũi 2 bị sốt :((đau người quá trời!!

Hiện tại đã khôi phục như thường nên sẽ trở lại chăm chỉ hơn. Cảm ơn các bạn luôn ủng hộ và chờ đợi.
Mọi người cùng giữ gìn sức khỏe vượt qua mùa dịch nhé

Chương 173

Editor: Thienyetkomanhune

Ăn hết non nửa chén cơm chiên gạch cua, chủ livestream quét mắt tới tay mới phản ứng lại, chưa đã thèm mà ngẩng đầu nói: "Cơm chiên gạch cua này thật là mỹ vị nhân gian, gạch cua siêu mềm ngậy ăn lên sần sật, vị có điểm giống lòng đỏ trứng vịt muối, bất quá so với trứng vịt muối muốn càng ngon hơn gấp trăm lần..... Hạt cơm rời rạc không bị nát dính, xứng với thịt cua tươi ngon, ăn lên vừa thơm vừa giòn..... Nhân sinh nếu là không ăn một chén cơm chiên gạch cua như này, thật sự là một loại tiếc nuối....."

Lúc bình luận, hẳn bị mùi thơm của cơm chiên gạch cua dụ hoặc, liền không nhận được thỉnh thoảng lại ăn thượng một miếng, chờ nói xong, cơm chiên trong chén cũng không còn thừa nhiều.

Hắn bung chén lên đem chén dùng cái muỗng vét sạch sẽ chỗ cơm chiên còn lại, cẩn thận đưa vào trong miệng.

Nói thật, phân lượng một phần cơm chiên gạch cua này thật không tính là ít, ngày thường nhiều cơm như vậy, tuyệt đối đủ cho hắn ăn no.

Nhưng hôm nay, ăn sạch một chén cơm chiên gạch cua đến nửa hạt gạo cũng chưa dư lại, hắn lại có một loại cảm giác chưa ăn đủ.

Chưa đã thèm mà táp táp miệng, hắn giờ hộp cơm rỗng tuếch nói: "Trách không được cơm chiên nhà này ăn ngon như vậy, cơm chiên nhà khác mỗi lần ăn xong cái hộp tất cả đều là dầu mỡ, mà nhà này chỉ có dưới đế hộp mơ hồ có chút dầu, làm tôi đến cơ hội liếm chén cũng không có....."

Bộ dạng ăn ngon đến hận không thể liếm chén của hắn, thành công làm khán giả lúc trước nói hắn có bệnh thiếu máu, nói hắn lật xe, nói chính mình sẽ không mua, nói tặng không cũng không cần, toàn bộ đều bị vả mặt.

【Đừng nhiều lời, mau nói đây là cơm chiên mua ở đâu?】

【Thèm chết tôi, tôi cũng muốn ăn cơm chiên gạch cua.】

.....

【Thèm đến mức nước mắt của tôi từ bên miệng phải chảy xuống.】

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội." Chủ livestream thấy lúc này không ai đang nói hẳn có bệnh thiếu máu, trong lòng có chút đắc ý, "Tổng kết một chút, về chén cơm chiên gạch cua ba chữ số này, nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, phân lượng đủ, hương vị càng không thể bắt bẻ, với cá nhân tôi mà nói bỏ ra ba chữ số là đáng giá, tuyệt đối là siêu đáng giá."

Hắn nói xong, thấy bình luận đều đang hỏi là mua ở đâu, cười một tiếng sau nói: "Trừ phi mọi người cũng ở thành phố A, bằng không tôi nói ra cũng vô dụng a."

Lời nói là nói như vậy, hắn cuối cùng vẫn là cầm di động mở ra app bán bánh trôi cơm hộp, giới thiệu một chút về tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

【Cửa hàng này tôi biết, ở trên mạng rất nổi danh, anh sớm nói là cửa hàng này, tôi khẳng định sẽ không nói anh có bệnh.】

【Di! Tên này có điểm quen mắt, có phải cửa hàng được hoan nghênh nhất ở lễ hội ẩm thực thành phố A lúc trước hay không?】

【Chính là nhà đó, hơn nữa trước cả lễ hội ẩm thực bởi vì "cơm chiên cứu mạng" cũng đã từng lên hot search.】

【Đáng tiếc ở thành phố A, xem được ăn không được.】

.....

【Ha ha, tôi là người thành phố A, cảm ơn chủ nhà đề cử, lập tức đi đặt liền.】

【Bạn suy nghĩ để ăn nhí, tôi cũng coi như khách quen của cửa hàng này, các cô ấy chỉ buôn bán buổi trưa, hơn nữa cơm chiên gạch cua mới ra, một ngày chỉ bán hai mươi phần thôi.】

.....

Sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, chủ livestream cảm thấy hôm nay nội dung có xu thế nổi tiếng, nghiêm túc cắt ghép video, để tiêu đề "cơm chiên giá ba chữ số" rồi đăng tải lên các nền tảng xã hội.

Mùa của mới vừa bắt đầu, vốn dĩ có rất nhiều người thêm ăn cua, ngay từ đầu bị tiêu đề hấp dẫn tiến vào, muốn nhìn một chút dạng cơm chiên thần tiên mà giá trị ba chữ số, cư dân mạng xem xong cái video này, nước miếng xôn xao chảy đầy đất.

Bởi vì cái video này, trên mạng càng có nhiều người hơn biết thành phố A có một cửa hàng gọi là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cùng với món cơm chiên gạch cua mới ra của nhà này.

Bây giờ cái khác không nhiều lắm, người ham ăn thì nhiều nhất.

Xem xong video, có mấy người mê ăn uống ở thành phố kế bên ăn trực tiếp quyết định thừa dịp ngày mai là cuối tuần, đi thành phố A ăn cơm.

Nguyễn Miên Miên cũng không biết, cơm chiên gạch cua nhà mình hương đến mức có thể dụ hoặc người ở thành phố kế bên lại đây, cô hiện tại đang vì chuyện ở khu bình luận, khách liên tục thúc giục cô gia tăng số lượng cơm chiên gạch cua mà cảm thấy đau đầu.

"Không ăn được thúc giục còn chưa tính, mấy người này đều đã ăn qua còn xem nào nhiệt gì....."

Cô nhìn mấy cái tên quen mắt, nhin không được nói thắm.

【k**l: Bà chủ nhỏ, xin cỡ hãy thương tôi đi, bởi vì không ăn được cơm chiên gạch cua nhà cô, hai ngày này tôi đã trà không ngủ, cơm không nghĩ, người đều bị đói gầy ba vòng.....】

【n**x: Lăn lộn đầy đất cầu bà chủ nhỏ làm cơm chiên gạch cua nhiều hơn một chút.】

.....

【s** còn: Bà chủ nhỏ a, cô chiên cơm thì chiên nhiều một chút không được sao? Tôi thật là rất muốn ăn cơm chiên gạch cua!】

Nguyễn Miên Miên tiếp tục đi xuống nhìn mấy cái bình luận, nhìn không được lúc đầu.

Cũng không phải cô không muốn làm, lại thêm nói, cô thật sự lo liệu không hết.

Thôi, không nghĩ, dù sao mỗi lần bọn họ đều là như thế này.

Nguyễn Miên Miên nghĩ như vậy, dứt khoát tắt đi đi động, ngủ.

Cuối tuần là một ngày thời tiết tốt, không lạnh cũng không nóng.

Bởi vì rất nhiều người đều nghỉ, hôm nay khách hàng tới tiệm ăn rất nhiều.

Tới trong tiệm rồi, không ít người mới biết được, mỗi ngày ở tiệm cũng có mười phần cơm chiên gạch cua bán cho khách trực tiếp tới trong tiệm, tức khắc ảo não chính mình đã tới chậm.

"Mặc kệ, ngày mai nếu còn không đặt được trên app cơm hộp, tôi liền xin nghỉ một giờ chờ ở trong tiệm!"

"Được, tớ đi cùng cậu."

Có khách hàng nghe dư hương của cơm chiên gạch cua, một bên ăn cơm chiên trên tay hương vị cũng rất ngon, nhưng so với cơm chiên gạch cua còn hơi kém hơn một ít, cũng hạ quyết tâm.

Bởi vì hôm nay khách hàng tới ăn trong tiệm tương đối nhiều, hôm nay buôn bán đến ba giờ chiều đã thành công đóng cửa.

Chu Linh đang lau bàn, dư quang bỗng nhiên nhìn đến lại có người tiến vào, vội nói: "Ngại quá, cửa hàng chúng tôi đã đóng cửa."

Nghe vậy, cô gái áo trắng đi trước đập một cái vào cánh tay người bên cạnh: "Đều tại cậu cọ tới cọ lui, hiện tại hay rồi!"

Cô gái váy vàng bị đánh trớn sang bên cạnh một chút, chạy chậm đến trước mặt Chu Linh, chấp tay trước ngực khẩn cầu nói: "Chúng tôi là cố ý đi ba giờ xe từ thành phố về bên lại đây, chính là muốn nếm thử cơm chiên gạch cua của cửa hàng nhà mình, có thể châm chước một chút hay không, cô làm ơn đi mà."

Trong tiệm, khách từ nơi khác tìm tới cũng không ít, nhưng nghe nói bọn họ đi ba giờ xe lại đây chính là vì

ăn cơm chiên gạch cua, Chu Linh vẫn có chút kinh ngạc.

"Cái này tôi không làm chủ được, tôi đi hỏi cô chủ một chút."

Nguyễn Miên Miên đang ở trong phòng bếp làm canh bốn quả, Chu Linh tiến vào cùng cô nói chuyện bên ngoài, cô không do dự liền đồng ý.

Dù sao cũng mới hơn ba giờ, cũng không thể để cho người ta đi một chuyến công cốc.

"Chị đi nói cho bọn họ." Chu Linh nói xong, đi ra ngoài nói cho mấy người đợi bên ngoài.

"Thật tốt quá, cảm ơn các cô!"

Không riêng hai nữ khách hàng vui mừng lộ rõ trên nét mặt, chính là nam khách hàng đi cùng cũng lộ ra biểu tình cao hứng.

Để cho bọn họ tìm vị trí ngồi xuống, Chu Linh đổ một chén chè đậu xanh cho bọn họ, ngay sau đó đi vào phòng bếp hỗ trợ.

Ngồi xe hơn ba giờ, bọn họ đã sớm mệt mỏi, lúc này uống một ngụm chè đậu xanh mát lạnh, thoải mái, thanh tâm, cả đám đều thoải mái vô cùng.

"Cửa hàng này quả nhiên danh bất hư truyền, thế nhưng đến chè đậu xanh đãi khách cũng ngon như vậy."

"Xác thật uống rất ngon."

"Bỗng nhiên cảm thấy, ở loại hẻm nhỏ này cũng không tồi, có một phen tư vị khác....."

"Thôi đi, cậu đó là xem ngõ nhỏ có cửa hàng này, bằng không chỗ chúng ta mấy cái ngõ nhỏ cũ cũng không ít, có bản lĩnh cậu ở đi."

"Vừa rồi lúc đi vào, tớ thấy bên này có không ít đất trồng rau, có cảm giác phong cảnh làm ruộng, điền viên, hay nhất chính là, vào hẻm là cảm giác u tĩnh, nhưng một khi bước ra khỏi ngõ nhỏ, bên ngoài lại là ngựa xe như nước, ngõ nhỏ chỗ chúng ta bên kia nhưng chưa thấy cảnh như vậy."

"Đó là do cậu không biết, nói trắng ra là loại này còn không phải là thôn trong thành sao....."

Ba người nói chuyện phiếm, thực mau ngửi được một mùi hương quyến rũ.

"Thơm quá a!"

Theo mùi hương càng ngày càng nồng đậm, bọn họ cũng không tán nữa, mà là chuyên tâm ngửi mùi hương từ phòng bếp bay ra, trong lòng cảm thán, làm sao mà thơm như vậy.

Lại một lát sau, Chu Linh bung khay ra, mặt trên để ba phần cơm chiên gạch cua.

Lúc nhìn đến cơm chiên gạch cua trên khay, ba người đồng thời nuốt nước miếng.

"Cơm chiên gạch cua của mọi người, mời dùng từ từ." Chu Linh đem cơm chiên gạch cua đặt tới trên bàn, thấy bọn họ nhìn cơm không rời mắt, mở miệng nhắc nhở một câu.

"Cảm ơn."

Ba người mới phản ứng lại, nói một tiếng cảm ơn rồi bay nhanh nắm lên đôi đũa.

Một miếng cơm chiên gạch cua vào miệng, nếm đến vị ngọt của gạch cua trước, sau đó là cơm chiên.

"Ăn ngon! Ăn quá ngon!" Người đàn ông duy nhất ngồi ở đây, miếng cơm chiên đầu tiên xuống bụng, tròng lớn đôi mắt nói.

Mỗi một người lần đầu tiên nếm cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, đầu lưỡi đều sẽ bị hương vị của nó thu phục, càng đừng nói bọn họ ăn còn là cơm chiên gạch cua.

Bị hai cô bạn mạnh mẽ lôi kéo lái xe lại đây, chàng trai vốn dĩ không nguyện ý lắm, rốt cuộc hấn nghĩ cơm chiên ăn ngon cũng là cơm chiên mà thôi, không đáng vì một chén cơm chiên chạy xa như vậy.

Nhưng mà hiện tại, suy nghĩ của hấn lại bởi vì hương vị cơm chiên gạch cua mà hoàn toàn thay đổi, hấn cảm thấy, cơm chiên ngon như vậy, đừng nói ba giờ, kể cả lái xe mười ba tiếng đồng hồ hấn cũng nguyện ý!

Hấn còn nghĩ như vậy, hai cô gái còn lại kiên trì muốn lại đây ăn cơm chiên gạch cua càng cảm thấy bỏ công đến đây là đáng giá, một người trong đó cố nén thèm mà chụp mấy tấm ảnh, nhanh chóng đăng trong vòng bạn bè, nói cho mấy người bạn lúc khuyên cô đừng tới, cơm chiên gạch cua này ngon tới cỡ nào.

Đứng tin lên vòng bạn bè xong, nữ khách hàng múc một muống cơm chiên ăn, quả thực ăn ngon tới muốn khóc: "Trên thế giới này sao lại có cơm chiên ăn ngon như vậy!"

"Đúng vậy, cảm giác ăn xong một chén cơm này, về sau ăn không vô mấy món cơm chiên khác." Vị nữ khách hàng còn lại phụ họa nói.

Ba người rất muốn chặm nũa nhấm nháp, giữ món ngon lâu một ít, nhưng mà thật sự ăn quá ngon, căn bản không được, không đến mười phút, đĩa cơm trước mặt bọn họ đã sạch bóng.

Phân lượng này, lấp đầy bụng khẳng định không thành vấn đề, nhưng bọn hắn lại vẫn cảm thấy đói, loại đói này là miệng không ăn đủ, cùng với tâm lý không thỏa mãn.

"Đầu gối cậu nói xem, một chuyện này đi có đáng giá không?" Nữ khách hàng áo trắng quay đầu nhìn về phía anh bạn bị các cô kéo đi làm cu li, giúp các cô lái xe.

Đầu gối gật đầu nói: "Đáng giá, quá đáng giá!"

Thấy hắn nói như vậy, trong lòng hai cô gái đều thật cao hứng, rốt cuộc ngay từ đầu hắn không quá nguyên ý tới đây.

Tính tiền, ba người đối với Chu Linh khen ngợi không ngừng một hồi cơm chiên gạch cua ngon như nào, cũng tỏ vẻ nếu có cơ hội sẽ quay lại.

"Tốt, hoan nghênh mọi người lần sau lại đến." Chu Linh khách khí nói.

"Hôm nay phiên toái các cô, đây là đặc sản chỗ chúng tôi, tặng cho các cô nếm thử." Ba vị khách trước lúc đi, lưu lại một túi đặc sản.

Bọn họ kiên trì phải cho, Chu Linh chỉ có thể nhận, cầm theo cái túi tiền phòng bếp.

"Đây là cái gì?" Nguyễn Miên Miên nhìn về phía cái túi chị cầm, hỏi.

Chu Linh nói: "Hình như là đậu quả, một loại chế phẩm của đậu, có thể lấy nấu canh, là đặc sản mấy vị khách vừa rồi để lại."

"Bọn họ cũng quá khách khí rồi." Nguyễn Miên Man nói xong, để Chu Linh đem đồ vật cất đi rồi uống canh bốn quả.

Canh bốn quả canh là lúc trước Nguyễn Miên Man nhìn thấy có người bán trong lễ hội ẩm thực, cảm thấy thích hợp ăn vào mùa hè, vì thế học một tay.

Chu Linh ăn canh bốn quả cô làm, liên tục gật đầu: "Uống ngon thật, so với bán trong lễ hội ẩm thực còn ngon hơn."

"Vậy chị uống nhiều một chút." Nguyễn Miên Man nói xong, cũng bưng lên chén canh lên uống.

Mấy ngày sau, cũng không biết như thế nào, liền có khách hàng biết, phía trước có người từ thành phố kẻ bên lái xe lại đây ăn được cơm chiên gạch cua, vì thế ——

"Nể tình tôi lái xe 3 giờ tới đây, bán cho tôi một phần cơm chiên gạch cua đi!"

Chu Linh muốn cạ lời nhìn vị khách quen thuộc đến không thể quen hơn: "Cô đừng nói giỡn."

Chương 174

Editor: Thienyetkomanhine

Tuy rằng vị khách hàng này thất bại, nhưng lại làm càng nhiều người đã biết chuyện này.

【5** còn: Nghe nói lái xe ba tiếng là có thể ăn được cơm chiên gạch cua? Hiện tại tôi lái xe quanh thành phố A một vòng có thể chứ? 】

【3*: Tôi là tài xế taxi, muốn nói như vậy, tôi lái xe một ngày, có phải hay không hiện tại đi trong tiệm liền có thể ăn được cơm chiên gạch cua? 】

.....

【j**s: Thật vậy sao? Tôi hiện tại liền lái xe đi. 】

Nguyễn Miên Miên nhìn thấy nội dung trong khu bình luận, thật là bị bọn họ làm cho tức cười, ngay sau đó nhìn không được phản hồi, làm cho bọn họ đừng nào loạn.

Nhưng mà nhìn đến bình luận của cô, nhóm khách hàng lại càng thêm hăng hái.

Cũng không trách bọn họ, càng không chiếm được càng muốn, vốn dĩ đó chính là thiên tính của con người, nếu không sao lại có "marketing đói khát".

【h**q: Bà chủ nhỏ, tôi cũng biết bảo cô làm thêm cơm chiên gạch cua là đang khó xử cô, nếu không như vậy, cô chọn một ngày thời gian, không bán những cái khác, chỉ bán mỗi cơm chiên gạch cua được không? 】

【n**x: Tôi cảm thấy không tồi, như vậy bà chủ nhỏ sẽ không quá mệt mỏi, chúng ta cũng đều có thể nằm được cơm chiên gạch cua. 】

【5 còn: Một ngày nào đó a, ít nhất phải ba ngày. 】**

.....

【6 ngày: Cái ý tưởng này, tôi cảm thấy khá thi đấy! 】**

【4b: Tán thành! 】**

【thiên **3: Tán thành +1 】

.....

【36: Tán thành +10086 】**

Nguyễn Miên Miên thấy rất nhiều khách hàng đều tán đồng chủ ý này, nghĩ đến gần đây còn có khách hàng cố ý xin nghỉ đến trong tiệm tới ăn cơm chiên gạch cua, cảm thấy làm cho bọn họ luôn nhớ thương cũng không phải chuyện hay, vì thế đồng ý.

Thấy cô đồng ý, nhóm khách hàng đều đặc biệt vui vẻ.

Ngày chuyên bán cơm chiên gạch cua, toàn bộ chung quanh tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đều bay mùi hương của cua, chộc đến cư dân trong hẻm nhỏ mặc kệ thích hay không thích ăn cua, đều bị thèm đến.

Tuy nói gần quan được ban lộc, nhưng bởi vì giá của cơm chiên gạch cua, trong hẻm Hồ Lô đúng là không ai bỏ được mua một phần ném thử.

Hôm nay, ngửi mùi hương nồng đậm như vậy, có vài ông lão có điểm kiểm chế không được.

Kỳ thật không ít người già trong ngõ nhỏ có tiền lưu, thêm tiền con cái hiểu thuận, trong tay là không thiếu tiền, cơm chiên gạch cua giá ba chữ số, ngẫu nhiên ăn một lần, vẫn là hơi xa xỉ.

Lúc này, ông Thạch động tâm liền rủ mấy ông bạn đi cùng: "Chúng ta vất vả cả đời, gần đất xa trời rồi, chẳng lẽ đến chén cơm chiên gạch cua còn không ăn được?"

"Ông nói có đạo lý, đi đi đi, hôm nay chúng ta cũng xa xỉ một hồi." Hai ông lão khác vốn không quá kiên

định, một bên nói một bên đi theo ông Thạch.

Ba người đi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, bên trong đã ngồi đầy người.

"Ha ha! Sinh ý tốt ghê." Ông Thạch nói.

"Ông ơi, các ông đến bên này ngồi."

Nhìn thấy ba ông lão đầu tóc hoa râm tiến vào không còn chỗ ngồi, trong đó một bàn người nhường ra một vị trí.

Uốn dĩ nghĩ chờ trễ chút lại đến, ông Thạch thấy vậy, cười nói cảm ơn cùng hai ông bạn đi qua ngồi.

"Ông ơi hôm nay trong tiệm chỉ bán cơm chiên gạch cua." Sợ bọn họ không biết, cô gái trẻ tuổi trên bàn nhắc nhở một câu.

Ông Thạch gật đầu nói: "Ta biết, chính là tới đây ăn cơm chiên gạch cua."

"Oa! Các ông cũng chịu chi ghê." Bên cạnh một thanh niên nghe vậy, nhin không được nói.

Hắn sẽ nói như vậy, tự nhiên là do người thế hệ trước tương đối đơn giản tiết kiệm, rất ít khi có người chịu bỏ nhiều tiền như vậy ăn cơm, còn là ăn một phần cơm chiên.

"Này thì có cái gì luyến tiếc, đều khổ cả đời, mệt mỏi cả đời, phút cuối cùng, còn không được ăn tốt một chút sao."

"Nói đúng, vẫn là ông nghĩ thoáng, không giống bà cháu, cả đời luyến tiếc ăn, luyến tiếc uống, cháu mua chút đồ vật cho bà, bà còn muốn mắng cháu." Cô gái trẻ phía trước nhường chỗ ngồi nói, nhin không được thắm than một hơi.

Ông Thạch nghe được cô thở dài, chỉ vào ông bạn của mình nói: "Bão già này phía trước cháu gái mua cho hắn cái ghế mát-xa, hắn còn không phải nói không nên mua, còn làm cháu gái hắn cảm về đi..... Kết quả chờ cháu gái hắn đi rồi, mỗi ngày khoe khoang trước mặt chúng ta, một cái ghế mát-xa lãng là khoe hơn nửa năm."

"Ừ sao tôi khoe ra? Có thứ tốt cùng mọi người chia sẻ là sai rồi?" Ông lão bị chỉ vào không phục nói.

Ông Thạch không phản ứng, mà là nhìn về phía cái cô gái kia tiếp tục nói: "Cho nên a, cháu mua đồ vật cho bà cháu, trong lòng bà ấy khẳng định vẫn là cao hứng, chỉ là khổ cả đời, tư tưởng khó đổi, sợ tiêu tiền mà thôi."

"Ông nói đúng, phía trước cô cháu cũng nói, nói cháu mua quần áo cho bà, bà mặc vào gặp người liền phải nhắc tới tôi là cháu mua cho." Cô gái trẻ tuổi mang theo tươi cười nói xong, trong lòng cũng bình thường trở lại.

Thực mau, Chu Linh bưng cơm chiên gạch cua ra tới.

Đến phiên ông Thạch bọn họ, còn tặng thêm mấy đĩa đồ xào nhỏ.

Cơm chiên gạch cua lên bàn, vẻ ngoài mê người, mùi thơm bốn phía, làm mọi người đều không có thời gian nói nữa.

"Thật sự là mỹ vị nhân gian!"

Một ngụm cơm chiên gạch cua xuống bụng, ông Thạch thậm chí có loại cảm giác đời này ăn được một đĩa cơm chiên như vậy là quá thỏa mãn rồi.

"Này gạch cua nhìn không khác gì lòng đỏ trứng, không nghĩ tới ăn lên thơm như vậy, thật là ăn ngon."

"Trách không được mấy người trẻ tuổi này đều phải tranh cướp để mua, xác thật ăn ngon."

Hai ông lão khác ăn cơm chiên gạch cua, cũng nói.

So với bọn họ còn có công phu nói chuyện, mấy khách hàng khác đều vùi đầu vào đĩa cơm.

Bọn họ tuy rằng không nói chuyện, nhưng trên mặt biểu tình lại tràn ngập hai chữ "Ăn ngon".

Nhóm khách hàng rút cuộc ăn được cơm chiên gạch cua, trong lòng cuối cùng thỏa mãn một ít, ngày này ở khu bình luận, tất cả đều là về cơm chiên gạch cua.

Khách hàng thỏa mãn xong, Nguyễn Miên Miên cũng nhẹ nhàng một ít, rút cuộc không cần lại mỗi ngày nhìn đến bình luận thúc giục cô thêm số lượng.

Theo mùi thơm hoa quế lan tỏa, Tết Trung Thu đã sắp đến.

Trước mấy ngày, Nguyễn Miên Man liền bắt đầu dùng khuôn đúc điểm tâm đặt làm lúc trước, bắt đầu làm bánh trung thu.

Cùng Triệu Hữu Vĩ hợp tác mở xưởng của cái nhỏ hạnh phúc, hơn nữa trong tiệm có tiền lời, trên tay Nguyễn Miên Man không thiếu tiền.

Cho nên, cô làm bánh trung thu không định lấy ra bán, mà lưu trữ chính mình ăn, cùng với tặng một chút cho những người thân quen.

Ý tưởng rất tốt, nhưng mà nhóm khách hàng cũng không biết có phải đã biết ý định của cô hay không, cơ hồ lúc cô bắt đầu làm bánh trung thu, liền bắt đầu nhắc nhở cô làm bánh trung thu bán.

Bánh trung thu thủ công làm lên vốn không dễ dàng như vậy, đặc biệt là cách làm của Nguyễn Miên Man vốn phức tạp, cho nên cơ bản không có khả năng thỏa mãn yêu cầu khách hàng.

Bất quá, bảo cô che lại lương tâm nói chính mình sẽ không làm bánh trung thu, cô cũng không làm được, cuối cùng chỉ có thể nói cùng nhóm khách hàng, trước trung thu một ngày, mỗi đơn đặt hàng sẽ tặng một cái bánh trung thu, ngọt – mặn tự chọn.

Cùng lúc đó, vì trấn an bọn họ, Nguyễn Miên Man còn hấp cua lớn ở trong tiệm.

Khách hàng cũng không phải người không nói lý, đặc biệt biết cô hấp cua lớn, lực chú ý đều bị cua lớn hấp dẫn.

Chung con cua lên dễ dàng, nhưng muốn hấp hơi ăn ngon, cũng yêu cầu kỹ xảo, bằng không rất có thể sẽ chung lên gạch cua quá khô, hoặc là thịt cua có vị tanh.

Tay nghề bà chủ nhỏ, mọi người tự nhiên rất tin nhiệm, cua lớn lên thực đơn, đều tích cực tranh đoạt.

Công ty Trung Thiên.

Đều nói ba nữ nhân một đài diễn, trên thực tế, một đám đàn ông ghé vào cùng nhau, cũng rất náo nhiệt.

Nhưng mà hôm nay, công ty Trung Thiên lại đặc biệt an tĩnh, an tĩnh đến có chút kỳ cục.

Dương nhiên, đây tự nhiên không phải bởi vì công ty có vấn đề gì, mà do hiện tại bọn họ đang ăn cua, ăn cua hấp tiệt cơm chiên Hạnh Phúc mới ra.

Con cua lớn hơn lòng bàn tay tản mát ra mùi vị đặc trưng của cua, ngửi lên cực kỳ mê người.

Bất quá, ăn cua là việc cần sự tinh tế, mặc dù bọn họ thềm đến nước miếng đều chảy dòng dòng, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Thật sự nhìn không được, chỉ có thể gặm trước một cái chân cua cho đỡ thềm, sau đó tiếp tục bóc cua, mở ra mai cua, lấy những phần không thể ăn từ bên trong ra.

Chờ lòn xong hết thấy, trong miệng bọn họ đã đầy nước miếng.

Đại khái là mỹ vị chờ đợi đã lâu, chờ đem gạch cua đưa vào trong miệng, hương vị sần sật mang theo cảm giác hạt hạt, mang theo vị ngọt trơn mềm, ăn ngon đến mức bọn họ sắp bay lên.

"Đám cua bà chủ nhỏ làm thơm quá, chấm một chút, thịt cua càng thêm mỹ vị!" Nhân viên thứ nhất mở hộp đấm ra nhìn không được nói.

Những người khác nghe vậy, cũng sôi nổi chấm đấm, ăn ngon đến liên tục gật đầu.

"Quá ngon, con cua này tươi mới, màu mỡ, hấp thôi cũng ngon, một chút mùi tanh cũng không có, gạch cua ngọt, thịt cua thơm ngon, thật là chưa ăn qua cua ngon như vậy!"

"Ai nói không phải đâu."

"Trước kia tôi đối với món cua thật sự chỉ có như vậy, hôm nay mới thật sự nếm được mùi ngon từ cua."

Không chỉ bọn họ, phàm là khách hàng nếm qua cua hấp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, liền không có chuyện không hài lòng, của hàng lại lần nữa nghênh đón một mảnh khen ngợi.

Nhiều bình luận khen ngợi như vậy, quả thực là những của hàng khác trên app cơm hộp hâm mộ chết.

Khách hàng ăn đến vừa lòng, Nguyễn Miên Man cũng rất có cảm giác thành tựu.

Phía trước nói làm bánh bao gạch cua cho Tư Cảnh Lâm ăn, kết quả bởi vì chuyện này chuyện kia, luôn chưa có dịp làm.

Hôm nay cô tỉnh tương đối sớm, dứt khoát đứng lên làm bánh bao gạch cua.

Đêm qua cô đã dùng canh gà cùng bì heo làm xong đa đông lạnh, đặt sẵn ở trong tủ lạnh.

Lúc này cô đem con cua chưng chín, lại đem gạch cua, thịt cua hủy tách ra, xào ra dầu cua, thêm muối, rượu Thiệu Hưng, gia vị xào một lượt.

Nhân chuẩn bị xong, mẫu chốt kế tiếp chính là vỏ bánh.

Nếu muốn làm tốt bánh bao gạch cua, phải làm được vỏ bánh mỏng như tờ giấy, việc này đối với người bình thường là chuyện không dễ dàng, Nguyễn Miên Man làm lại rất thuận tay.

Làm tốt vỏ bánh, bao bánh đối với cô mà nói càng thêm đơn giản, tay vừa chuyển, mắt vài giây liền nặn xong một cái bánh bao.

Bánh bao được đặt vào lồng hấp, Nguyễn Miên Man đang muốn nhắn tin cho Tư Cảnh Lâm, nếu anh rảnh có thể tới ăn bữa sáng, không nghĩ tới mới cầm lấy di động, liền nhìn thấy anh xuất hiện ở ngoài cửa.

"Trùng hợp hư vậy, em đang chuẩn bị nhắn anh qua đây." Cảm thấy bọn họ thật sự là tâm hữu linh tề, Nguyễn Miên Man lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

Tư Cảnh Lâm ba bước biến thành hai bước bước vào trong cửa hàng, ôm eo và đặt một nụ hôn lên trên trán của cô, trong giọng nói lộ ra vui vẻ: "Nhớ anh?"

Mấy ngày hôm trước anh tương đối bận, cũng miễn cưỡng có thể bớt thời giờ lại đây ăn một bữa cơm rồi phải đi ngay, khó có khi đỡ bận hơn, cố ý tới đây cùng cô ăn bữa sáng.

Nguyễn Miên Man liếc anh một cái sau nói: "Anh đoán bữa sáng hôm nay ăn cái gì?"

Tư Cảnh Lâm theo bản năng nhăn mũi nhẹ ngửi một chút, lại chỉ ngửi được mùi thơm bay từ mái tóc của

cô.

Bắt quá, anh nghỉ một chút rồi nghỉ ngơi nói: "Bánh bao gạch cua."

Lúc này vừa mới bắt đầu hấp, mùi hương bánh bao còn chưa có bay ra, thấy anh thế nhưng đoán được, Nguyễn Miên Man có chút kinh ngạc.

Tư Cảnh Lâm cười gis tay, khẽ vuốt gương mặt cô một cái: "Lúc trước em có nói phải làm bánh bao gạch cua cho anh ăn, hôm nay cố ý hỏi, đoán một chút sẽ biết."

Sáng sớm thời tiết còn tính là mát mẻ, thường thường có một trận gió thổi qua.

Chương 175

Editor: Thienyetkomanhine

Trong quá trình chờ đợi, hai người dọn ghế dựa ngồi ở cửa, một bên hóng gió một bên nói chuyện phiếm.

"..... Đúng rồi, bánh trung thu anh thích ăn nhân gì?" Trò chuyện trò chuyện, Nguyễn Miên Man bỗng nhiên nhớ ra hỏi anh.

Tư Cảnh Lâm thuận miệng nói: "Thập cẩm."

Nghe thấy câu trả lời này, Nguyễn Miên Man nhìn không được nhìn về phía anh: "Anh thích ăn nhân thập cẩm?"

Cô đổi bánh trung thu nhân thập cẩm cũng không có gì ý kiến, rốt cuộc bánh trung thu thập cẩm xem như là khẩu vị truyền thống, ngày trước làm bánh trung thu cũng không có nhiều loại nhân như bây giờ.

Chỉ là từ trên mạng cô biết, ở hiện đại, bánh trung thu nhân thập cẩm hoàn toàn không được hoan nghênh, rất nhiều người nhắc tới đều lắc đầu, nghe nói anh thích ăn, không tránh được có chút kinh ngạc.

Tư Cảnh Lâm giải thích nói: "Cũng không tính là thích, anh cũng không quá thích ăn bánh trung thu, chỉ là ăn nhân thập cẩm thì tương đối nhiều hơn một ít."

"Như vậy à." Nguyễn Miên Man gật đầu.

"Em bắt đầu làm bánh trung thu?"

Tư Cảnh Lâm biết cô khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ hỏi vấn đề này, lập tức đoán được.

"Đúng vậy, Tết Trung Thu không phải sắp tới rồi sao."

Hai người nói chuyện phớt lờ, trong phòng bếp bắt đầu có mùi hương bay ra.

"Thơm quá." Từ Cảnh Lâm ngửi được mùi hương, quay đầu nhìn thoáng qua phía bên trong.

"Hẳn là sắp chín rồi."

Nguyễn Miên Miên nói xong, mèo béo vốn ở trên lầu không xuống dưới, không biết có phải ngửi được mùi hương hay không, bay nhanh từ trên cầu thang xuống dưới.

Chỉ thấy nó đầu tiên là nhanh như chớp chạy đến cửa phòng bếp, ngay sau đó lại quay đầu chạy đến trước mặt Nguyễn Miên Miên, hướng cô kêu vừa ngoan vừa mềm: "Miao ô ~"

"Đã biết, không thể thiếu phần của em, con mèo tham ăn." Nguyễn Miên Miên cười nói.

Theo thời gian hấp càng ngày càng dài, mùi hương càng ngày càng dày đặc, hương vị bánh bao gạch cua thực mau theo gió bay khắp tứ phương tám hướng.

Lúc này mới hơn 6 giờ, người trẻ tuổi trong ngõ nhỏ còn chưa có dậy nhiều.

Ngày mùa hè, cửa sổ cơ hồ đều là mở rộng để thông gió, ngửi được mùi hương từ bên ngoài tiến vào, không ít người trẻ tuổi còn đang ngủ nướng đều bị thềm tỉnh.

"Ba, mẹ con đâu?"

Một thanh niên từ trên lầu xuống dưới, hỏi người đàn ông ngồi ở đại sảnh.

"Trong phòng bếp."

"Mẹ hôm nay làm món gì ngon vậy ạ?"

"Với tay nghề của mẹ này, vài thập niên không có tiến bộ, có thể làm cái gì ăn ngon."

"Ừa rồi con ngửi được mùi hương là từ đâu tới? Quả thực thơm chết người!"

"Ai biết." Người đàn ông nói xong, thấy con trai trực tiếp đi ra ngoài, không khỏi nói, "Đợi lát nữa là ăn

com, mà đi đâu?"

"Con đi xem đến tột cùng là cái gì mà thơm như vậy."

Người xung quanh bị mùi thơm của bánh bao gạch cua dụ hoặc không chỉ có một người thanh niên này, bắt quả những người khác lúc ngửi được mùi hương thực mau liền đoán được, khẳng định là tiệm com chiên Hạnh Phúc lại làm cái gì ngon.

Vì thế, chờ Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm từ trong phòng bếp bung một lồng bánh bao gạch cua ra tới, liền nhìn thấy một đám người vây quanh cửa.

"Mọi người có chuyện gì sao?"

Nguyễn Miên Miên nhìn về phía bọn họ, bọn họ lại là nhìn về phía lồng bánh bao trong tay cô.

"Đông Đông a, trên tay cháu là cái gì vậy?" Một ông lão nhìn không được mở miệng nói trước.

"Là bánh bao gạch cua." Nguyễn Miên Miên trả lời xong, trên cơ bản đã đoán được, bọn họ là bị bánh bao gạch cua hấp dẫn tới.

"Có thể bán cho ông một cái nếm thử không?" Ông lão cũng không muốn đa mặt dày như vậy, nhưng mùi hương bánh bao này thật sự quá mê người, làm ông rõ ràng đã ăn qua bữa sáng, hiện tại lại đói bụng.

"Chị Đông Đông, em cũng muốn mua một cái." Một học sinh trung học vốn dĩ chuẩn bị đi tới trường, nửa đường bị mùi hương dụ tới đây đi theo nói.

"Còn có tôi!"

Hai cô gái trẻ vì tiệm com chiên Hạnh Phúc mà đến hẻm Hồ Lô thuê nhà, bên lên mà nhắc tay theo.

Khó có khi làm bánh bao, lần này Nguyễn Miên Miên làm không ít, cô nhìn qua cửa đại khái có tám chín người, hào phóng nói: "Một cái bánh bao mà thôi, mọi người muốn ăn liền tiến vào nếm thử."

Nói xong, cô đem lồng hấp trên tay buông xuống, lại đi bên trong lấy ra hai cái lồng hấp khác.

Bánh bao gạch cua không tính lớn, cũng không tính nhỏ, một khay hấp vừa vặn bốn cái.

Mấy người bị mùi hương hấp dẫn lại đây nói lời cảm ơn rồi đi vào trong tiệm, mỗi người chia một cái bánh bao.

Bánh bao mới ra nồi vừa trắng vừa mềm, tản ra mùi hương mê người, nhận được tới tay, bọn họ bắt chắp nóng trực tiếp cắn một ngụm.

Cắn tảng da hơi mỏng, nước canh thơm nồng bên trong lập tức tràn ra, có chút nóng đồng thời cũng có thể ngon rót đầu lưỡi.

"Hô..... Tê..... bánh bao này quá thơm....."

"Oa..... canh bên trong thật nhiều thật ngọt!"

"Bánh bao cũng quá ngon!"

Da mỏng, canh ngọt, nhân đầy gạch cua, ăn đến mức vài người muốn bay lên.

Ăn xong, bọn họ chưa đã thèm mà liếm ngón tay, lại không chịu ăn không trả tiền bánh bao ngon như vậy, một đám người đều kiên trì phải trả tiền.

Nguyễn Miên Miên vốn không chịu nhận, bất quá chờ ông lão cầm đầu khuyên cô, ngộ nhỏ nhiều người như vậy, cô nếu là mời bọn họ, đợi lát nữa lại có người đến, mời cũng không phải, không mời cũng không phải, vẫn nên thu tiền, cầm bán cho bọn họ thì hơn.

Nguyễn Miên Miên cảm thấy ông nói có đạo lý, lúc này mới gật đầu đồng ý, bất quá cũng không định kiểm tiền, nên chỉ thu tiền nguyên liệu.

Ông lão nghe vậy, lập tức móc tiền trả cô.

"Ông đưa nhiều quá rồi." Nguyễn Miên Miên nhìn tiền ông lão đưa liền nói.

Ông lão "Hắc hắc" cười một tiếng sau nói: "Ông cũng có lòng tham, cháu lại bán thêm cho ông một cái, mang cho bà bạn già ném thử."

Hoặc là nói gừng càng già càng cay, ông lão khuyên cô lấy tiền, chính là bởi vì muốn thêm một cái, lại

ngượng ngùng ăn không của cô.

Nguyễn Miên Man bắt đầu đi mà lắc đầu, lấy một cái chén dùng một lần bọc một cái bánh bao cho ông.

Thấy vậy, những người khác không ăn đủ cũng sôi nổi lại mua thêm một cái.

Tiền bọn họ đi xong, Nguyễn Miên Man mới ngồi xuống một lần nữa.

Cô mới vừa ngồi xong, Tư Cảnh Lâm đem một cái bánh bao đưa đến trước mặt cô, ngay sau đó mới bắt đầu động đũa.

Bánh bao đặt ở trong đĩa, chiếc đũa nhẹ nhàng chạm vào, toàn bộ bánh bao đều đông đũa, xuyên thấu qua lớp vỏ mỏng như tờ giấy, mơ hồ có thể nhìn thấy nhân màu vàng bên trong.

Tư Cảnh Lâm bung lên đĩa bánh bao, dùng chiếc đũa nhẹ mở một cái, trước đem canh bên trong uống sạch.

Canh gà thơm cùng vị của dung hợp, canh vào miệng là cả miệng đều là vị ngọt thơm.

Uống xong canh, anh lại bung lên đám đặc chế của Nguyễn Miên Man bên cạnh xới một ít lên trên bánh bao, sau đó dùng chiếc đũa kẹp lên cắn một ngụm.

Bánh bao gach cua vỏ rất mỏng, ăn lên mềm hoạt tinh tế, nhân hàm tiên ngon miệng, ăn vào buổi sáng quả thật quá tuyệt, khẩu vị hoàn toàn được kích thích.

"Nhu thế nào?" Chờ anh ăn xong một cái bánh bao gach cua, Nguyễn Miên Man hỏi.

Tư Cảnh Lâm nói: "Mỹ vị nhân gian."

Anh nói xong, lại gấp thêm một cái bánh bao gach cua, dùng hành động tỏ vẻ sự yêu thích của mình.

Thấy anh thích, tâm tình Nguyễn Miên Man thực không tồi, cảm thấy không uống phí thời gian một buổi sáng.

"Miao ô ~"

Cả phòng đều là mùi thơm, bỗng nhiên mèo béo nhảy lên một cái ghế bên cạnh bàn, ngửa đầu hướng bọn họ kêu.

Mới vừa rồi nhiều người tới, sợ nó làm ồn ỉ, Nguyễn Miên Miên đã đem thịt viên của đặc chế cho nó đặt ở chậu cơm, thấy nó ăn xong rồi lại tới xin ăn với bọn họ, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Không được, cái này em không thể ăn."

Quả Quýt Nhỏ liếm lông mao bên miệng, lại hướng cô kêu hai tiếng, thấy cô không dao động, lúc này mới an tĩnh lại, bất quá, ngay sau đó lại lặng lẽ đuổi móng vuốt hướng tới lồng hấp.

Nó ngày thường thèm thì thèm, nhưng còn tính là nghe lời, hôm nay đại khái là mùi hương bánh bao gạch của quá mê người, mới làm nó nhịn không được đuổi móng vuốt.

Nguyễn Miên Miên nhìn móng vuốt của nó còn chưa có đụng tới lồng hấp, nhắc nhở mà hừ nhẹ một tiếng, nó sau khi nghe được lập tức thu hồi móng vuốt chạy đến một bên.

Hai người tiếp tục ăn bữa sáng, lại có người ngửi mùi hương mà tìm tới.

Trong phòng bếp xác thật còn có một ít bánh bao gạch cua, bất quá đó là để lại cho mấy người ông Ngô cùng Chu Linh, Nguyễn Miên Miên chỉ có thể nói xin lỗi bọn họ.

Người tới có điểm thất vọng, trước lúc đi còn kêu cô lần sau làm nhiều một chút.

Lúc sau, ông Ngô cùng Chu Linh cũng rất thích bánh bao gạch cua, đặc biệt là ông Ngô, một hơi ăn hết hai lồng, nếu không phải Nguyễn Miên Miên sợ anh ăn nhiều đầy bụng, ông còn muốn ăn tiếp.

Nguyễn Miên Miên thấy bọn họ đều thích, dứt khoát lâu lâu liền làm một lồng, người sống trong hẻm Hồ Lô hẻm nếu vận khí tốt, cũng có thể thơm lây mua được mấy cái.

Biền vì ăn một vài bánh bao gạch cua, rất nhiều người trẻ tuổi trong ngõ nhỏ lười cũng không ngủ, chỉ cần nghe nói ngày nào đó tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có khả năng hấp bánh bao, rạng sáng 5 giờ hơn liền chạy đến cửa chờ.

Bị bọn họ làm ồn ỉ như vậy, Nguyễn Miên Miên dứt khoát mỗi lần lại làm nhiều một ít.

Trước một ngày Tết Trung Thu, Nguyễn Miên Miên lại chuẩn bị làm bánh bao gạch cua.

Nhận được tin có người sớm chờ ở cửa, sợ không mua được.

Mới 7 giờ kém, bánh bao đã hấp chín, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh đến trong tiệm tới hỗ trợ trực tiếp đem lồng hấp đặt lên bàn bên ngoài.

Bởi vì quy định mỗi người được mua một cái, tới đây xếp hàng hầu như đều là người cả một nhà.

Bánh bao mới từ lồng hấp ra, giống một cái đèn lồng trắng lớn, chờ để vào trong chén, nếp gấp trên chóp bánh cùng với vỏ bánh hạ lộ ra chút nhân vàng, nhìn lại giống một đóa hoa cúc.

Người mua được bánh bao, đều không chờ nổi ra tới cửa, đứng ở một bên liền bắt đầu ăn.

Bánh bao gạch cua ngửi thơm, cắn vỏ uống đến nước canh bên trong càng thêm thơm ngọt, chờ cắn xuống một ngụm, có thể cắn rót đầu lưỡi.

Người xếp hàng phía sau nhìn thấy có người được ăn rồi, yết hầu không ngừng lăn lộn.

"Chị Đông Đông, em muốn mua hai cái bánh bao."

Nguyễn Miên Miên nhìn cô bé trước mặt khóe miệng đã ướt nhẹp nước miếng, ngồi xổm xuống nói: "Một người chỉ có thể mua một cái thôi nhé."

Cô bé khoảng ba bốn tuổi, lớn lên trắng trẻo mập mạp đem thỏ con trong lòng ngực hướng lên trên lắc lắc, nài thanh nài khi nói: "em một cái, thỏ thỏ một cái."

Cô bé còn ngây thơ không hiểu thế nào là mảnh khóe, cô bé thật sự chuẩn bị chia sẻ cùng thỏ con.

Nguyễn Miên Miên nhìn mắt thỏ con trong lòng ngực bé: "Nhưng mà thỏ thỏ không thể ăn bánh bao, bằng không bụng sẽ đau."

"Không sao, em giúp thỏ thỏ ăn....."

Thấy cô bé nói, nước miếng lại lần nữa từ khóe miệng rơi xuống, Nguyễn Miên Miên bị chọc cười, đứng dậy gói hai cái bánh bao gạch cua cho bé, bất quá cũng nhắc nhở phụ huynh của bé, trẻ con không thể ăn quá nhiều cua.

Chương 176

Editor: Thienyetkomanhine

"Cảm ơn Đông Đông, cô biết, chỉ cho con bé ăn chút bánh uống chút canh, không cho con bé ăn nhân."
Không nghĩ tôi mang theo con gái tôi còn có phúc lợi này, người mẹ nó thập phần cao hứng.

Chờ mẹ con bọn họ đi rồi, thanh niên xếp hàng phía sau nói: "Cô chủ, con chó không thể ăn, mèo hẳn là có thể ăn đi, nhà tôi có con mèo hoa, cô cũng bán thêm cho tôi một cái nhé."

"Lớn chừng như vậy, tên nhóc này có cần mặt mũi nữa không?" Ông lão đi cùng người thanh niên nghe vậy, đập một cái trên lưng hắn.

Nếu có thể mua thêm một cái bánh bao gạch cua còn cần mặt mũi làm gì?

Trong lòng người thanh niên nghĩ như vậy, lại không dám nói như vậy.

Số lượng bánh bao gạch cua hữu hạn, rất nhanh liền bán hết.

Bán xong bánh bao gạch cua, Nguyễn Miên Miên quay trở về phòng bếp cùng Tư Cảnh Lâm ăn bữa sáng.

"Ngày mai không buôn bán đi?" Tư Cảnh Lâm một bên ăn bánh bao một bên hỏi cô.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu tỏ vẻ không buôn bán, hỏi anh: "Vậy ngày mai anh còn phải đi làm sao?"

Năm rồi đừng nói trung thu, có đôi khi ăn tết, Tư Cảnh Lâm đều đi làm không nghỉ.

Nhưng năm nay, anh không chỉ có một người, tự nhiên không có khả năng vào ngày lễ đoàn viên còn chạy đến công ty làm việc.

"Không cần."

Nguyễn Miên Man nghe vậy, cười nói: "Ngày mai chúng ta cùng nhau ăn tết."

Ngày mai không đi làm, hôm nay Tư Cảnh Lâm phải đem những chuyện cần làm xử lý hết.

Bởi vậy, ăn xong bữa sáng, anh phải quay về công ty.

Khi anh rời đi, Nguyễn Miên Man cầm một ít bánh trung thu tự làm cho anh, để anh tặng bạn bè và trợ lý Tôn bọn họ mỗi người một phần.

Tư Cảnh Lâm cầm bánh trung thu đến công ty, trước cho người đi một chuyến đem ba hộp bánh trung thu phân biệt đưa cho ba người bạn cũ, Mộc Phong bọn họ, theo sau lại cho trợ lý Tôn một hộp.

Còn phần dư lại, anh lại luyến tiếc đưa ra bên ngoài, tất cả đều bỏ vào tủ lạnh trong văn phòng.

Trợ lý Tôn nhận được bánh trung thu bà chủ nhỏ làm, trộm mở ra nhìn thoáng qua, bánh trung thu bề ngoài tinh xảo cùng mùi hương rất mê người, hẳn vừa kinh hỉ lại cao hứng, cả buổi sáng đều nhiệt tình mời phần.

Mãi cùng ngày, khách hàng đặt cơm của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hay tới ăn trực tiếp trong tiệm, cũng đều có thể lựa chọn một loại nhân bánh trung thu.

Nguyễn Miên Man làm bánh trung thu, khẩu vị bất đồng, hình thức cũng làm hai loại, một loại là vỏ giấy, một loại là vỏ giòn.

Bánh trung thu vỏ giấy có vỏ mỏng mềm xốp, mặt trên in hình "Thường Nga bốn nguyệt", "Thỏ ngọc đào được".

Bánh trung thu vỏ giòn mặt trên in hoa chương màu đỏ, thoạt nhìn đơn giản mà xinh đẹp.

Khi bắt đầu đặt cơm hộp, nhóm khách hàng đã bắt đầu ở khu bình luận thảo luận.

【 cái ** thứ: Mọi người định chọn bánh trung thu nhân gì? Bánh trung thu hạt sen hay chân giò hun khói tôi đều muốn ăn. 】

【6** ngày: Bánh trung thu vỏ giấy hay bánh trung thu vỏ giòn tôi đều muốn ăn, bất quá tôi vẫn chọn bánh trung thu vỏ giòn đi, xem hình ảnh liền biết, bánh trung thu bà chủ nhồi làm vỏ giòn tới mức nào, cảm giác chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, vỏ bánh liền sẽ tán ra. 】

【n**x: Dù sao trừ bỏ nhân thập cẩm, với tôi bánh trung thu nhân nào cũng được. 】

【5** còn: Bấy tay nghề bà chủ, nói không chừng bánh trung thu nhân thập cẩm ăn cũng rất ngon. 】

【h**q: Không phải, tôi cảm thấy bánh trung thu thập cẩm hương vị khá tốt mà, vì sao mọi người đối với nó đều có thành kiến như vậy? Dù sao tôi quyết định sẽ chọn nhân thập cẩm. 】

【k**l: Không phải thành kiến, là nhân thập cẩm thật sự khó ăn, cắn ở trong miệng không khác gì đang nhai hạt cát. 】

【mộng **k: Cảm giác mọi người đều có ám ảnh tâm lý với bánh trung thu thập cẩm, tôi cảm thấy so với những bánh trung thu khác chỉ có một loại nhân đơn điệu, nhân thập cẩm ăn vào phong phú hơn rất nhiều, mỗi một ngum đều có kinh hỉ không giống nhau, hơn nữa mùi hương của hoa quả tràn ngập ở răng môi, dù sao người một nhà chúng tôi đều thích ăn. 】

.....

【a**n: Bánh trung thu nhân thập cẩm thiếu chút nữa thống nhất giới giang hồ bánh trung thu, khẳng định là có chỗ đáng khen, chỉ là hiện tại càng ngày càng nhiều loại nhân bánh trung thu mới lạ xuất hiện, mọi người đều ăn ngán, mới cảm thấy khó ăn. 】

【thanh **l: Tôi cảm thấy là bà chủ nhỏ làm, mặc kệ là nhân gì khẳng định đều ngon, nếu mọi người đều không thích nhân thập cẩm, vậy tôi liền chọn thập cẩm đi. 】

.....

Tới thời gian bắt đầu đặt hàng, cơm chiên cùng bánh trung thu của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nháy mắt đã bị khách hàng đặt sạch.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

"Chị vẫn đang lo lắng không ai chọn bánh trung thu nhân thập cẩm, không nghĩ tới vẫn là có không ít

người chọn thập cẩm." Chu Linh một bên đóng gói com hộp một bên nói.

Đang chiên com, Nguyễn Miên Miên nghe vậy nhìn về phía chị: "Chị cũng không thích nhân thập cẩm sao?"

"Có thể là khi còn nhỏ ăn nhiều, hiện tại lớn không thích nữa." Chu Linh nói.

Nguyễn Miên Miên tức khắc nhớ tới, phía trước làm bánh trung thu để chị ném khi, cô xác thật không chạm qua bánh trung thu thập cẩm.

Không phải khoe khoang, Nguyễn Miên Miên kỳ thật cảm thấy mình làm bánh trung thu nhân thập cẩm so sánh cùng những nhân khác, hương vị chỉ hơn chứ không kém.

Bất quá mỗi người mỗi sở thích, cô cũng không một hai phải thay đổi suy nghĩ của Chu Linh, cho nên không nói cái gì cả.

Theo nhân viên giao com đến trong tiệm, com hộp đợt đầu tiên bắt đầu được giao đi.

Hôm nay, nhân được com hộp khách hàng chú ý nhất là bánh trung thu được tặng kèm trong túi.

"Oa! Bà chủ nhỏ làm bánh trung thu thật tinh xảo, xinh đẹp a."

Khách hàng nhận được bánh trung thu, trước chụp hình, ngay sau đó cầm lấy đưa vào bên miệng.

So với bánh trung thu vỏ giòn, hầu hết khách hàng vẫn là thích bánh trung thu vỏ giấy hơn.

Nguyễn Miên Miên làm bánh trung thu vỏ giấy, ăn lên vỏ mỏng, mềm xốp, nhân nhiều, nhẹ nhàng nhai nuốt, miệng đều là hương vị thơm ngọt.

"Ăn quá ngon!"

Trong bất tri bất giác liền ăn xong một cái bánh trung thu, nhóm khách hàng nhắm nháp dư vị trong miệng, đều cảm thấy đây là bánh trung thu ngon nhất được nếm.

Công ty nọ.

Mấy người cùng đặt được cơm từ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ghé vào nhau, đem bánh trung thu của mình cắt ra, cùng đổi bánh với những người khác để nếm được nhiều vị.

"Bánh trung thu này vỏ vừa mỏng lại mềm xốp, ăn ngon thật, nhân đậu bên trong càng là ngọt thanh ngon miệng, so với kia loại bánh trung thu sản xuất đồng loạt trong nhà xưởng không biết là ngon hơn bao nhiêu lần."

"Àn..... Cái bánh trung thu nhân sen này quá thơm, lòng đỏ trứng muối bên trong ăn một lần liền biết, khẳng định là bà chủ nhỏ tự mình làm."

"Bánh trung thu thập cẩm thật sự cũng rất thơm, sao mọi người không đổi với tôi?"

"Bánh trung thu thập cẩm quá ám ảnh, anh vẫn là giữ lại tự mình từ từ ăn đi."

"Ủy! Cái gì mà ám ảnh, tay nghề bà chủ nhỏ mọi người còn chưa tin sao? Thật sự ăn rất ngon, cùng loại mua bên ngoài hoàn toàn không giống nhau, cắn xuống một ngụm, tràn đầy mùi hương nhân quả, ăn lên vừa thơm vừa ngọt, càng nhai càng hương."

"Thiệt hay giả?"

"Bữa người tôi là chó, không tin mọi người tự mình nếm thử."

"Àn? Hình như xác thật ăn khá ổn....."

"Không hổ là bà chủ nhỏ, thế nhưng bánh trung thu nhân thập cẩm cũng có thể làm được ngon như vậy."

Mấy người cùng chia sẻ bánh trung thu vỏ giấy, bên cạnh còn có một người đang dùng tay nâng bánh trung thu vỏ giòn ăn.

Không có biện pháp, bánh trung thu vỏ giòn thật sự quá giòn, nhẹ cắn một ngụm, vỏ bánh liền tó rớt xuống khắp nơi, làm hấn đánh mất ý nghĩ chia sẻ.

Trong nguyên liệu bánh trung thu vỏ giòn có mỡ heo, nhưng ăn lên lại một chút cũng không ngấy, một ngụm đi xuống, giòn, thơm, ăn ngon đến người khác không tự giác nường mảy.

Khách hàng đặt cơm hộp ăn được bánh trung thu, còn có không ít người không đặt được cơm hộp trực tiếp

đi vào trong tiệm.

"Tôi muốn một cái bánh trung thu nhân thịt vỏ giòn!"

"Tôi muốn bánh trung thu vỏ giấy nhân hạt sen!"

"Tôi muốn bánh bánh trung thu nhân đậu!"

.....

"Cho tôi một cái bánh trung thu thập cẩm vỏ giòn đi!"

Khách hàng vào tiệm gọi cơm, lúc Chu Linh hỏi bọn họ muốn bánh trung thu loại gì, sôi nổi kêu lên.

Lúc có người hô lên bánh trung thu thập cẩm, người ở đây đều theo bản năng nhìn qua, chờ phát hiện là một ông lão, tức khắc hiểu rõ.

Cho tới bây giờ, cũng chỉ có các cụ già còn thích bánh trung thu thập cẩm.

Chu Linh ghi nhớ, thực mau cầm bánh trung thu ra tới nhất nhất chia cho bọn họ.

"Bánh trung thu thật xinh đẹp, người lên cũng thơm quá."

"Đúng vậy, cùng với đặt cơm hộp cảm giác chính là không giống nhau."

"À, bánh trung thu này thật thơm, cắn một ngúm, vỏ mỏng lại mềm xốp, so với bánh trung thu tôi từng ăn qua ngon hơn nhiều."

"Ăn ngon, đáng tiếc chỉ có một cái, bằng không ngày mai ăn tết lại được ăn thì thật tốt a."

"Oa —— quả nhiên không hổ là bánh trung thu vỏ giòn, giòn đến rớt lung tung, ăn, bên trong thịt tươi cũng ngon quá, không nghĩ tới bánh trung thu nhân thịt có thể mỹ vị tới vậy. Bánh trung thu nhân đậu của cậu hương vị thế nào?"

"Đặc biệt ăn ngon, vào miệng mềm xốp, ngọt mà không ngấy."

Mọi người ăn bánh trung thu trên tay mình, còn nhìn không được nhìn về trong tay người khác.

"Ông ơi, bánh trung thu nhân thập cẩm ăn ngon không ạ?"

Nhìn đến ông lão cầm lấy bánh trung thu thập cẩm bắt đầu ăn, có người nhìn không được hỏi.

Ông lão mới vừa cắn một ngụm, liền có vỏ bánh rớt khỏi tay, ông đem vụn bánh thả vào trong miệng sau mới trả lời: "Đương nhiên ăn ngon, bánh trung thu vẫn là nhân thập cẩm mới ngon, bánh vỏ giòn thơm, bên trong nguyên liệu đầy đủ, ăn lên thơm ngọt ngon miệng, đây là bánh trung thu thập cẩm non nhất ta từng ăn."

Ăn ăn, ông lão thậm chí lộ ra biểu tình hoài niệm.

Những ngày tháng cũ, vật tư thiếu thốn, mua đồ vật còn cần phiếu, bọn họ không có bánh trung thu vỏ giòn, ông lần đầu tiên ăn loại bánh trung thu này, vẫn là ở Cung Tiều Xã tốn không ít phiếu gạo để mua, ăn miếng đầu tiên liền kinh vi thiên nhân, lập tức yêu loại bánh trung thu này.

Đáng tiếc từ lần đó về sau, Cung Tiều Xã liền không bán loại bánh trung thu vỏ giòn này nữa, ông lại lần nữa ăn được, vẫn là phải tới khi cải cách mở cửa, bắt quá vẫn cảm thấy không bằng năm đó lần đầu tiên ăn được.

Mà hôm nay, có thể nói, cái bánh trung thu trong tay này, lại làm ông thể nghiệm tới hương vị năm đó, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Có người vốn dĩ định nói, bánh trung thu thập cẩm có thể ăn ngon đến mức nào chứ, nhưng mà nhìn ông lão ăn ngon lành, cùng với bộ dạng quý trọng đến một cái vụn bánh đều luyện tiếc lãng phí, thế nhưng có chút thêm.

Nếu không cũng lấy một cái bánh trung thu nhân thập cẩm thử xem?

Có khách hàng mới vừa vào tiệm nhìn không được gọi.

Cuối cùng, có mấy cái khách hàng thật đúng là chọn bánh trung thu nhân thập cẩm.

Mấy khách hàng khác thấy vậy, sôi nổi đi qua xem, không chờ bọn họ ăn liền truy vấn: "Thế nào? Ăn ngon không?"

Ừai ọi khách kia cắn một miếng to bánh trung thu, một bên hứng vụn bánh rơi xuống một bên nhai nuốt, chỉ cảm thấy cả miệng đầy mùi thanh hương, thơm ngọt.

"Ăn ngon, thật sự ăn ngon!"

"Bánh trung thu thập cẩm này quá thơm, cùng với loại trước kia tôi ăn qua một chút cũng không giống nhau, nhân quả bên trong cảm thấy thật sự rất tươi, ăn..... Không một ngụm đều có cảm giác bất đồng."

"Cảm giác trước kia ăn đều là bánh trung thu thập cẩm giả, cái này thật sự ăn quá ngon!"

Ừai người đều nói ăn ngon, mọi người lúc này mới tin tưởng, bánh trung thu thập cẩm của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thật sự ăn ngon.

=====

P/S: Dù sao cũng không ăn được bánh thập cẩm của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nên mình vẫn không thích ăn nhân thập cẩm ^ ^ Với mình nhân đậu xanh trứng muối là chân ái. Trung thu sắp tới mọi người thích nhân gì thế, có nhân gì dị dị ít người biết chia sẻ cùng mình nhé :)))

Chương 177

Editor: Thienyetkomanhine

"Không hổ là bà chủ nhỏ."

"Lúc trước tôi còn nghĩ vì sao bà chủ lại đi làm bánh trung thu thập cẩm, xem ra là tôi xem nhẹ cô ấy."

"Nghe mọi người nói, tôi cũng muốn nếm thử bánh trung thu thập cẩm."

Không chỉ là khách hàng, ngay cả Chu Linh, đều nhìn không được muốn nếm thử bánh trung thu thập cẩm.

So với nhóm khách hàng, thân là nhân viên của tiệm Chu Linh vẫn có phúc lợi riêng, chị nói một tiếng với Nguyễn Thiên Môn, liền thừa dịp nhàn rỗi, cầm lấy một miếng bánh trung thu nhân thập cẩm ăn.

Cắn xuống một ngụm, hai mắt của chị lập tức sáng ngời.

"Như thế nào?" Nguyễn Thiên Môn thuận miệng nói.

Chu Linh liên tục gật đầu: "Ấn ngon, cô chủ, em quá lợi hại!"

Nguyễn Thiên Môn cười cười, ước lượng cái cháo trong tay, đem cơm chiên tôm bóc vỏ đổ vào trong bồn.

Chu Linh mấy miếng giải quyết khỏi bánh trung thu trên tay, nghĩ đến nhân trong bánh trung thu thập cẩm đều được cô chủ chọn lựa kỹ càng, sau đó ăn tí lệ điều chế, lại cảm thấy ăn ngon cũng có cái lý của nó.

Ở trong lòng cảm thán hai câu Nguyễn Thiên Môn thật là làm cái gì cũng ngon, Chu Linh tiếp tục bận rộn công việc trong tiệm.

Ngày mai là Tết Trung Thu, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nghỉ, hơn nữa hôm nay ăn cơm còn được tặng bánh trung thu, cho nên hôm nay khách tới trong tiệm đặc biệt nhiều, thậm chí còn có một ít cư dân ngõ nhỏ cũng chạy tới xem náo nhiệt.

"À, sao cậu không ăn bánh trung thu?"

Trong cửa hàng, một người đàn ông vừa ăn xong bánh trung thu của mình, thấy anh bạn đi cùng không động tới bánh trung thu, mang theo chút tâm tư riêng hỏi.

"Đây là bánh trung thu nhân đậu, tôi không thích ăn, định mang cho bạn gái."

Bánh trung thu không ăn được, ngược lại bị nhét một miệng cầu lương, người đàn ông bị nghẹn, cúi đầu bắt đầu lùa cơm.

Nhưng mà, bị hấn mở ra câu chuyện, anh bạn có chuyện nói: "Cô ấy thích nhất là ăn mấy loại bánh đậu, ngày thường thích ăn bánh bao đậu, bánh đậu cuốn linh tinh, bà chủ làm bánh trung thu nhân đậu, khẳng định cô ấy sẽ thích....."

"Anh trai, buông tha câu độc thân là tôi đi." Thấy hấn nói đến bạn gái liền không dứt, người đàn ông không thể không ngẩng đầu xin tha.

Buổi chiều 3 giờ rưỡi, so với ngày thường muộn hơn một giờ, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mới có thể đóng cửa.

Chờ Chu Linh thu thập xong cửa hàng chuẩn bị rời đi, Nguyễn Miên Miên cầm hai hộp bánh trung thu cho chị.

Nhìn theo Chu Linh rời đi, Nguyễn Miên Miên có hơi mệt đem cửa chính khóa lại, lên lầu nằm trên giường tre, một lát liền nặng nề ngủ.

Mèo béo đi theo cô lên lầu thấy vậy, nằm sấp xuống bên cạnh, cũng đi ngủ theo.

Một giấc này, ngủ thẳng đến khi mặt trời xuống núi.

Nguyễn Miên Miên mở mắt ra, liền cảm giác cả người mình đều dựa gần tường, cô quay đầu hướng ra ngoài nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy mèo béo nhà mình chiếm một nửa chỗ.

"Mèo béo, em thật sự nên giảm béo thôi." Cô ngồi dậy cười nói.

"Mèo ó....."

Mèo béo còn nhắm hai mắt trong cổ họng phát ra một tiếng thấp thấp, như là kháng nghị.

Nguyễn Miên Miên ngồi dậy chậm rãi hồi thần, duỗi tay cầm lấy di động.

Bình thường, cô theo bản năng sẽ xem khu bình luận của cửa tiệm nhà mình, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

【 là ** son: Cảm ơn bà chủ nhỏ tặng bánh trung thu, mềm xốp, thơm ngọt, ăn quá ngon, trước tiên chúc cô Tết Trung Thu vui vẻ ~ [hình ảnh] 】

【 cái ** thú: Bánh trung thu nhân thịt vỏ giòn thật sự quá mỹ vị, vỏ giòn tới rớt vụn lung lung, ăn vừa thơm vừa giòn, nhân thịt bên trong thơm ngọt, ngon miệng, ăn vào thật quá thỏa mãn! 】

【 5** còn: Com chiên liền không nói, trước sau đều ngon không đổi, bà chủ nhỏ tặng bánh trung thu, tôi cho hai trăm điểm, cho thêm một trăm điểm cũng không sợ cô kiêu ngạo. 】

.....

【 4**b: Hôm nay không đặt được com hộp, thừa dịp giờ nghỉ trưa đi tới trong tiệm ăn, cố ý chọn cái bánh trung thu nhân đậu mang cho bạn gái. Không nghĩ tới chờ tan tầm về nhà, tôi móc ra bánh trung thu nhân đậu cho cô ấy, bạn gái tôi thể nhưng cũng móc ra một cái bánh trung thu cho tôi, còn là bánh trung thu nhân hạt sen mà tôi thích, thật là vui! [hình ảnh] 】

【 mộng **k: Bà chủ làm bánh trung thu nhân thập cẩm ăn quá ngon, so với bánh trước kia tôi ăn ngon hơn nhiều, con gái tôi cũng đặc biệt thích. [hình ảnh] 】

【 thanh **l: Vẫn là sợ không ai chọn mới chọn bánh trung thu thập cẩm, không nghĩ tới bánh trung thu thập cẩm thể nhưng cũng ngon như vậy. ps: Lại lần nữa thay mọi người ở viện phúc lợi cảm ơn bà chủ nhỏ, bọn nhỏ rất thích bánh trung thu cô tặng, cùng với chúc cô Tết Trung Thu vui vẻ ~ [hình ảnh] [hình ảnh] 】

.....

【hq: Cảm ơn bà chủ tặng bánh trung thu, thực ngon. Chúc cô Tết Trung Thu vui vẻ! 】**

Nguyễn Miên Man nhìn khu bình luận, khách hàng bày tỏ sự yêu thích với bánh trung thu, cùng với chúc phúc, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

"Mèo ô ~"

Mèo béo không biết tỉnh dậy từ khi nào, đứng dậy tiến đến trước mặt cô.

Nguyễn Miên Man duỗi tay sờ soạng đầu nó để trấn an, ở mục thông báo của cửa hàng defu trả lời lại một câu giống nhau, chúc mừng Tết Trung Thu.

Tối nay trăng tròn sáng vằng vặc.

Lại là một mùa trung thu nữa, ngày mới tới, hẻm Hồ Lô bắt đầu trở nên náo nhiệt, rất nhiều người trẻ tuổi mang theo con cái từ bên ngoài trở về ăn tết cùng người già trong nhà, hoặc là tới đón ông bà, bố mẹ tới nhà ăn tết.

Khó có khi không cần buôn bán, Nguyễn Miên Man ăn xong bữa sáng liền ngồi ở cửa chơi cùng mèo béo, ngẫu nhiên nhắn tin với Tư Cảnh Lâm.

Tư Cảnh Lâm lúc này còn có chút việc, nói buổi trưa mới có thể tới đây.

Cô mới vừa trả lời tin nhắn, liền nhìn thấy bà Lý tới, không khỏi nở nụ cười đứng dậy: "Bà Lý Tết Trung Thu vui vẻ!"

"Ai ai! Cháu cũng vui vẻ." Bà Lý đáp lại một câu, ngay sau đó đem một hộp bánh trung thu đưa cho cô, "Đây là con gái của bà mang về, nói là cái gì bánh trung thu vô tuyệt, tặng cho cháu ném thử."

"Không cần, không cần, bà giữ lại chính mình ăn là được." Nguyễn Miên Man tự làm bánh trung thu đều còn không ít chưa ăn xong, sao lại giữ bánh trung thu con gái bà tặng được.

"Cháu đừng khách khí, bà còn có việc nhờ cháu đây." Bà Lý nói.

"Chuyện gì? Bà cứ nói." Nguyễn Miên Mân nói xong, nhìn đến trên tay bà còn cầm một cái túi đựng cua, trong lòng mơ hồ đoán được vài phần.

Quả nhiên, bà Lý liền giơ lên túi cua kia nói ra suy nghĩ trong lòng cô: "Không phải con gái của bà mang theo con cua trở về sao? Bà cũng không biết làm, cho nên muốn nhờ cháu hỗ trợ nấu chín."

"Có thể à, là muốn hấp ăn hay sao à?" Nguyễn Miên Mân một bên vuốt tay tiếp nhận, một bên hỏi.

Bà Lý gật đầu: "Đúng vậy."

"Được, ngài ngồi chờ một lúc."

Nguyễn Miên Mân nói xong, cầm theo con cua tiến phòng bếp, nước sôi, đem con cua dùng lá gừng cùng cho vào nồi hấp.

Không bao lâu, mùi hương của cua liền từ phòng bếp bay ra, hấp dẫn mèo béo nhảy dựng lên chạy đến cửa.

Trong quá trình hấp cua, Nguyễn Miên Mân thuận tiện làm chút đảm cua đựng vào trong hộp, mặt khác còn lấy một cái hộp đựng một ít bánh trung thu.

Chờ cua hấp chín, cô đem đồ vật lấy ra đưa cho bà Lý.

"Ài u, vốn dĩ làm phiền cháu, cháu còn khách khí như vậy." Bà Lý nhìn đến trong túi đựng bánh trung thu, ngượng ngùng nói.

Bất quá, bánh trung thu lấy ra tới nói không cần, bà lại luyến tiếc, bởi vì bánh trung thu này ăn quá ngon, muốn cho con gái bọn họ cũng được nếm thử.

Cuối cùng, bà Lý lão đem hai con cua mới vừa hấp xong để lại cho cô ăn.

"Không cần, nhà cháu còn có cua." Nguyễn Miên Mân nhìn đến động tác của bà, chạy nhanh cự tuyệt.

"Như thế nào không cần, cháu xem mèo nhà cháu thêm tới thế kia, vừa lúc mỗi đứa một con, ăn chơi." Bà Lý nói xong, lưu lại hai con cua liền rời đi.

Nguyễn Miên Mân cúi đầu liền nhìn thấy mèo béo nhà mình tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm con cua

trên bàn, lông mao bên miệng đều bị nước miếng làm ướt, bắt đầu đi mà lắc đầu: "Sao em lại thêm tôi như vậy hả."

Bất quá, dinh dưỡng thịt của phong phú, xác định mèo sẽ không dị ứng, cho nó ăn một chút cũng không có việc gì.

Nguyễn Miên Miên mới vừa ngồi xuống cầm lấy một con cua, mèo béo rất thông minh nhảy đến cái ghế bên cạnh ngồi xổm xuống, về mặt ngoan ngoãn nhìn con cua trên tay cô.

Mèo mình nuôi, cũng không để nó phải thêm nhiều.

Nguyễn Miên Miên từ ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái kéo nhỏ, tách chân cua, sau đó dùng cẳng chân đem thịt của lấy ra đưa tới bên miệng nó.

Mèo béo há mồm gấp không chờ nổi cắn lên, ăn ăn, hai móng vuốt cũng để lên trên tay cô, một bộ dáng sợ thịt đến miệng còn chạy.

Nhìn tướng ăn của nó, trong mắt Nguyễn Miên Miên lộ ra vài phần tươi cười, một cái tay khác cầm lấy đi động, quay video ngắn chia sẻ cho Tư Cảnh Lâm.

Cùng lúc đó, bà Lý cầm con cua đã hấp chín cũng về đến nhà.

Nhìn thấy bà trở về, con gái bà nhìn không được nói: "Còn không phải hấp lên thôi sao, chúng tự mình hấp là được rồi, một hai phải đi tìm người khác, còn đem bánh trung thu con mang về đi tặng người ta....."

"Chúng ta tự hấp sao ngon bằng Đông Đông làm, lại nói, bánh trung thu Đông Đông làm, ngon hơn nhiều bánh con mua." Bà Lý nói.

Con dâu nhà họ Lý vốn dĩ không định chen miệng vào chuyện hai mẹ con, bất quá nghe được lời này của mẹ chồng, lại là theo bản năng mở miệng hỏi: "Đông Đông cho mẹ bánh trung thu?"

"Còn không phải sao, tặng một hộp, tính cách đứa nhỏ kia cũng không sợ thiệt thòi, cũng không thích chiếm tiện nghi của người khác." Bà Lý nói xong, đem một hộp bánh trung thu kia bỏ ra.

"Bà cái này? Thoạt nhìn thực bình thường." Người con gái không biết thò qua từ khi nào, nói.

Bà Lý liếc con gái một cái, mở hộp ra lấy một khối bánh trung thu cho cô: "Con nếm thử sẽ biết."

Người con gái tiếp nhận, phát hiện người lên còn rất thơm, theo bản năng đưa vào trong miệng cắn một miếng to.

Đây là một cái bánh trung thu nhân hạt sen, lòng đỏ trứng bên trong là Nguyễn Miên Mãn tự mình ướp, ăn lên rất vừa miệng.

Thật đúng là ăn khá ngon! So với bánh trung thu vỏ tuyệt càng ngon hơn!

Chỉ một ngụm, con gái bà Lý đã bị này hương vị này chinh phục, ăn xong còn hỏi bà Lý còn không.

"Không được, du lại thử để tới buổi tối cả nhà cùng nhau ăn, con muốn ăn liền ăn bánh trung thu trong nhà mà ăn." Bà Lý nói.

Bánh trung thu nhà mua, hàng năm đều như vậy đã sớm ăn ngán, cô mới không có hứng thú, thấy mẹ không chịu cho, vì thế nói: "Vậy con nếm một con cua, nhìn xem có phải ngon như mẹ nói hay không."

Cua vốn dĩ chính là cô mang tới, bà Lý thật ra không có ngăn trở, thậm chí kêu cháu trai ở trong phòng ra cùng ăn.

Thời gian hấp vừa đúng, cua hấp thơm vô cùng, ăn lên thịt thơm ngon, một chút mùi tanh cũng không có, chấm một chút dấm cua, lại là một hương vị khác, ăn ngon làm người ta căn bản không dừng tay được.

Một cái con cua còn chưa ăn xong, trong lòng con gái bà Lý đã thừa nhận, chuyên nghiệp quả nhiên là chuyên nghiệp, các cô tự mình làm thật đúng là không ngon tới như vậy, cũng không làm ra được dấm cua ngon như vậy.

"Có ngon không?" Bà Lý nhìn biểu tình con gái, có chút bị thèm, hỏi.

"Bà ơi, ăn ngon, bà cũng mau tới ăn!" Cháu trai cầm một cái chân cua gặm thịt bên trong, nói.

Bà Lý xua tay nói: "Mầy đi ăn đi, bà ăn không vô cái này."

"Này có gì ăn không vô, con lột cho mẹ ăn." Con gái nghe vậy, một lần nữa cầm lấy một con cua nói.

Nhìn cô kiên nhẫn đem gạch cua cùng thịt cua vào trong bát bà, đứa nhỏ trên bàn suy nghĩ một chút, lật ra một cái chân cua, chạy tới nhét vào trong miệng mẹ: "Mẹ, ăn ngon không?"

"Ăn ngon." Con dâu Lý gia kinh ngạc qua đi, cười sờ sờ đầu con trai.

Bên này nhà họ Lý chia nhau ăn cua, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Man bón thịt cua cho mèo béo xong, lại có người ở trong ngõ nhỏ tới cửa cho đưa bánh trung thu, trái cây cho cô.

Cô cự tuyệt không được, chỉ có thể lấy ra một ít làm bánh trung thu mình lùn cùng chút đồ ăn coi như đáp lễ.

"Chị Đông Đông, Tết Trung Thu vui vẻ!"

Chương 178

Editor: Thienyetkomanhine

== = Chúc mọi người Trung thu vui vẻ == =

Nguyễn Miên Man mới vừa tiễn ông bà Hồ đi, còn chưa kịp vào tiệm, liền nghe được giọng nói vui vẻ.

Cô quay đầu, liền nhìn thấy hai đứa nhỏ Lâm gia, em trai chạy phía trước, chị gái chậm rãi đi theo sau.

"Tết Trung Thu vui vẻ, hôm nay nghỉ?" Nguyễn Miên Man cười hỏi.

"Đúng vậy, được nghỉ ạ." Lâm Thông Thông chạy chậm đến trước mặt cô nói.

"Chị Đông Đông."

Lâm Minh Minh phía sau thấy vậy, bước nhanh hơn cũng theo kịp, chào một tiếng sau nói: "Đây là bánh trung thu cùng móng heo hầm bà em dặn đưa tới, cảm ơn ngày thường được chị chiều cõ."

Nón nửa năm nhà họ Lâm dựa vào việc giúp tiệm cơm chiền Hạnh Phúc lột đậu phộng, cùng với làm một ít chuyện linh tinh như làm đậu tương, xử lý ốc đồng, rửa sạch tôm hùm, mỗi tháng có một khoản thu cố định.

Kể từ đó, cuộc sống trong nhà tức khắc tốt hơn không ít, trong khoảng thời gian này hai đứa nhỏ cũng được nuôi béo lên không ít.

"Chị mới cần cảm ơn mọi người giúp trong tiệm mới đúng." Nguyễn Miên Man nhận đồ vật của cô bé cầm vào trong tiệm, xoay người lấy ra hai chén đường hoa quế từ tủ lạnh cho hai nhóc uống giải nhiệt.

Chờ bọn họ uống xong chuẩn bị về nhà, Nguyễn Miên Man đem một ít trái cây, bánh trung thu mình làm

cùng với một ít đồ ăn vặt đã ở trong túi cho bọn họ mang về.

Biết chị lớn khả năng không muốn nhận, cô trực tiếp đem đồ vật nhét vào tiểu trong lòng ngực em trai, làm bé lầy về đi ăn.

"Cảm ơn chị Đông Đông." Quả nhiên, Lâm Thông Thông tuổi còn nhỏ trực tiếp ôm túi nói lời cảm ơn cô.

Tới đó, Lâm Minh Minh cũng không tốt nói gì nữa, đi theo nói cảm ơn, mang theo em trai rời đi.

Mau tới 11 giờ, Tư Cảnh Lâm tiến vào hẻm nhỏ, mèo béo ngoài cửa nhìn thấy anh trước, ngẩng đầu kêu một tiếng.

Nguyễn Miên Miên ngồi ở trong tiệm đọc sách nghe được tiếng mèo kêu, theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn thấy anh xách theo một đồng đồ vật tiến vào.

"Ai! Sao anh cầm tới nhiều bánh trung thu như vậy?" Nguyễn Miên Miên nhìn vào hộp bánh trên tay anh, đầu có chút đau, chỉ vào ngăn tủ bên cạnh "Hôm nay có rất nhiều người tặng bánh trung thu tới, hơn nữa em còn tự mình làm, có thể mở quầy bán bánh trung thu được rồi."

Tư Cảnh Lâm nhìn biểu tình đau đầu của cô, vô tội nói: "Đây là Mộc Phong bọn họ đáp lễ, thuận tiện nhờ anh chuyển lời, bánh trung thu em làm rất ngon."

"Vậy hẳn là ba hộp à? Nhưng trên tay anh sao lại có năm hộp?" Nguyễn Miên Miên một bên tiếp nhận đặt trên bàn một bên hỏi.

"Còn có hai hộp là trợ lý Tôn đưa." Tư Cảnh Lâm quyết đoán đem hộp bánh mình mua để cho trợ lý Tôn.

Anh vốn dĩ không định tặng bánh trung thu, rốt cuộc mua bên ngoài nào có ngon như cô làm, bất quá thấy Mộc Phong bọn họ đều chuẩn bị, ngay cả trợ lý Tôn cũng gửi một hộp xem như đáp lễ, anh mới thuận tiện cũng mua một hộp.

"Trợ lý Tôn khách khí như vậy làm gì." Nguyễn Miên Miên nhìn mười mấy hộp bánh trung thu trong tiệm thở dài.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, vội trấn an nói: "Không sao, ăn không hết thì đem đi tặng người."

"Cũng đúng, ngày mai buôn bán em lại tặng cho khách ở trong tiệm là được." Nguyễn Miên Mân cảm thấy cũng chỉ có thể như vậy, bằng không nhiều bánh trung thu như vậy, vừa ăn vừa phun cũng ăn không hết.

Giữa trưa ông Ngô đi gặp bạn bè, đến buổi chiều mới có thể trở về cùng bọn họ ăn tết, hơn nữa trong tiệm có một ít đồ ăn hàng xóm tặng, buổi trưa Nguyễn Miên Mân tùy tiện làm một ít đồ ăn cùng anh giải quyết cơm trưa.

Vào ngày tết đoàn viên này, người có điều kiện đều đoàn tụ với gia đình, nơi nơi đều là tiếng nói cười vui vẻ.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tuy rằng chỉ có hai người một mề, nhưng bọn họ xem TV, tâm sự, không khí cũng rất ấm áp.

Buổi chiều hơn hai giờ, ông Ngô rút cuộc tới đây, trong tay xách theo vài hộp bánh trung thu.

Nguyễn Miên Mân nhìn thấy, đã không còn lời nào để nói.

Nhưng ông Ngô nhìn thấy trong tiệm đã có nhiều hộp bánh trung thu như vậy, không khỏi "Ha" một tiếng: "Đâu ra nhiều bánh trung thu như vậy?"

"Bà Lý, bà Vương cùng bà Hồ đưa tới, còn có mấy cái là anh Cảnh Lâm mang tới." Nguyễn Miên Mân nói.

Ông Ngô nghe ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói của cô, cười nói: "Có nhiều người tặng bánh trung thu cho cháu như vậy, thuyết minh nhân duyên cháu tốt, nên cao hứng mới đúng."

"Cao hứng thì cao hứng, nhưng nhiều bánh trung thu như vậy, sao ăn hết được ạ." Nguyễn Miên Mân lắc đầu nói.

Ông Ngô nói: "Không có việc gì, ông giúp cháu ăn."

"Ông có thể giải quyết hết số bánh trên tay ông đã không tới rồi ạ." Nguyễn Miên Mân nói.

Nói chuyện phiếm, chờ tới ba giờ, Nguyễn Miên Mân chuẩn bị bắt đầu làm bữa tối.

Tư Cảnh Lâm thấy cô đi vào phòng bếp, đem áo khoác cởi ra, cũng đi vào theo.

Ông Ngô mang theo tươi cười nhìn bọn họ vào bếp, mở TV ra xem.

Tết Trung Thu trước kia, cháu trai cũng bớt thời gian ăn bữa tối cùng ông, đầu giống năm nay, nhiều thêm một người, cũng càng có không khí ngày lễ tết.

"Không cần anh hỗ trợ, anh ra bên ngoài xem TV cùng ông đi." Nguyễn Miên Miên thấy anh tiến vào, nhẹ giọng nói.

Tuy rằng không phải lần đầu thấy anh mặc mỗi áo sơ mi trắng, nhưng Nguyễn Miên Miên đang nói chuyện, vẫn là nhìn không được nhìn thêm một chút.

"Anh càng muốn cùng em hơn."

Ngày hôm qua trừ bỏ thời gian bữa sáng, kế tiếp vẫn luôn không có thời gian gặp cô, Tư Cảnh Lâm đã có chút nhớ rồi, giờ thấy cô đuổi người, từ sau lưng trực tiếp đem người ôm vào trong ngực.

Nguyễn Miên Miên quay đầu ra bên ngoài nhìn thoáng qua, xác định vị trí ông Ngô ngồi không nhìn không tới trong phòng bếp, mới nhẹ giọng nói: "Đừng nháo, anh như vậy em làm sao làm được gì."

Tư Cảnh Lâm đem mặt chôn ở cổ cô hít sâu một hơi, làm cô rùng mình nhẹ, lại thò lại gần hôn trộm môi cô một cái, lúc này mới buông cô ra.

Nguyễn Miên Miên mang theo chút giận dữ mà trừng anh một cái, sai anh hỗ trợ bóc tỏi, hái hành.

Ngày tết, bữa tối tự nhiên là phong phú hơn bình thường.

Trừ bỏ món cá Tư Cảnh Lâm thích ăn, cùng canh vịt già ông Ngô thích, Nguyễn Miên Miên còn làm thịt Đông Pha, ga quay hạt dẻ, cua hấp.....

Đồ ăn ngon tất nhiên cần có rượu ngon đi kèm, vừa lúc vào mùa hoa quế, Nguyễn Miên Miên ngắt được không ít quế hoa từ cây hoa quế trong ngõ nhỏ làm rượu hoa quế, vừa lúc hôm nay có thể lấy ra uống.

Chờ rượu và thức ăn lên bàn, sắc trời bên ngoài đã tối dưới, bốn phía mờ hồ truyền đến âm thanh cười nói từ nhà khác.

"Hôm nay lại có lộc ăn." Ông Ngô nhìn rượu và thức ăn phong phú trên bàn cười nói.

Nguyễn Miên Man đem cố ý chuẩn bị một phần cơm mè cùng nước nấu tôm bóc vỏ bỏ để vào chậu cơm của Quà Quýt Nhỏ rồi mới ngồi xuống bàn, trước cầm lấy bầu rượu rót rượu cho hai người.

Rượu mới vừa vào ly, hương khí hoa quế liền tỏa ra xung quanh, rất dễ ngủi.

"Đây là rượu hoa quế?" Ông Ngô nhìn ly rượu, chỉ người thôi cũng thấy thèm.

Nguyễn Miên Man rót xong rượu, nói: "Bà rượu mật hoa quế, số độ không cao, hương vị mang có điểm ngọt."

"Tối, tối, tối, hôm nay Đông Đông vất vả, làm một bàn đồ ăn ngon như vậy, ông trước cùng cháu uống một ly." Ông Ngô bưng lên chén rượu nói.

"Anh Cảnh Lâm cũng giúp cháu không ít, không vất vả." Nguyễn Miên Man cười nói.

Ba người chạm ly, ông Ngô khen hai câu "Rượu ngon", ngay sau đó mới bắt đầu động đũa.

Cua hấp thơm ngon, hương vị tự nhiên không cần phải nói.

Gà quay hạt dẻ, thịt gà tươi ngon, hạt dẻ mềm mại ngon miệng, hạt dẻ hút dấm canh gà, thậm chí so thịt gà càng ngon hơn, ăn đến chiếc đũa ông Ngô căn bản không dùng được.

Còn Tư Cảnh Lâm, ăn liền mấy đũa cá lư hấp tươi mới ngon miệng, buông chiếc đũa cầm lấy một con con cua bắt đầu bóc vỏ, không bao lâu liền đem gạch cua cùng thịt cua đưa đến trong chén người bên cạnh.

Nguyễn Miên Man nhìn trong chén có thêm gạch cua, thịt cua, nhấp môi hương anh cười một chút sau, gấp một khối thịt Đông Pha đặt vào trong chén anh: "Hôm một buổi trưa, anh ném thử hương vị thế nào."

Tư Cảnh Lâm cầm lấy khăn ướt bên cạnh lau tay sạch sẽ, một lần nữa cầm lên đôi đũa.

Thịt Đông Pha màu sắc xinh đẹp vào miệng, mềm mại, nước dùng nồng đậm, ăn vào béo mà không ngán.

"Ăn rất ngon." Chỉ ném một ngum, Tư Cảnh Lâm liền gật đầu.

Ông Ngô cũng nếm một ngọn thịt Đông Pha, ăn ngon tới mức rung đùi đắc ý đọc cả một câu thơ: ".....
Hầm chậm, ít nước, hóa hậu vừa đủ tự thấy ngon. Mỗi ngày ăn một chén, no đến nhà mình quân mạc
quán*."

Không riêng món ăn mặn ngon, ngay cả vài món chay đều đặc biệt mỹ vị, bắp nhân hạt thông ngọt thanh
ngon miệng, rau xào tỏi nhuyễn thanh thủy hàm hương, củ cải muối ngon miệng khai vị.

Một bữa cơm ăn hơn một giờ, sau khi kết thúc, thức ăn trên bàn trên cơ bản đều ăn sạch không sai biệt lắm.

Cuối cùng ông Ngô nhấp một ngọn rượu hoa quế, đứng lên nói: "Không được, no quá, ông phải ra ngoài đi
đạo."

Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm liếc nhau, trên mặt đều mang theo ý cười.

Hai người ngồi nghỉ ngơi, cùng nhau thu thập chén đĩa, chờ khi trở ra, một vầng trăng tròn đã treo cao
trên màn trời đen.

"Đêm nay ánh trăng thật tròn." Nguyễn Miên Man cùng anh đứng ở cửa, nhìn ngắm vầng trăng trên bầu
trời.

Bình thường, đều là mười lăm ánh trăng, mười sáu tròn, cho nên hôm nay ánh trăng tròn như vậy, cũng
hiếm gặp.

Năm rồi mặc dù Tết Trung Thu, Tư Cảnh Lâm cũng không nhìn hạ thoải mái ngắm trăng.

Lúc này vầng cô, bỗng nhiên cảm nhận được chút thú vị.

Tư Cảnh Lâm mỉm cười nhìn cô một cái nói: "Xác thật rất tròn."

Mới ăn xong cơm chiều, trong khoảng thời gian ngắn cũng ăn không vô bánh trung thu hoặc là trái cây, bởi
vậy hai người chỉ an tĩnh đứng ở cửa thưởng thức ánh trăng, trong bất tri bất giác hai bàn tay nắm lấy
nhau, mười ngón tay đan chặt.

Không biết qua bao lâu, bọn họ bỗng nhiên nghe được từ đầu ngõ truyền đến tiếng chiêng trống, không đợi
bọn họ suy đoán, ông Ngô chạy chậm trở về, hô: "Đi, đi, đi, đi xem diễn, trong ngõ có dựng đài hát tuồng."

"Hát tuồng?" Nguyễn Miên Miên nghi vấn, đồng thời bỗng nhiên từ trong trí nhớ của nguyên chủ phát hiện, khi còn nhỏ, thường xuyên sẽ có người hát tuồng ở ngõ nhỏ, khi đó là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngõ, bất luận nam nữ, già trẻ đều đặc biệt vui vẻ.

"Đúng vậy, thật nhiều năm cũng chưa thấy hát tuồng, cũng không biết năm nay là ai bỗng nhiên mời người tới đây hát tuồng." Ông Ngô cao hứng mà nói, từ trong tiệm cầm một cái ghế đi trước.

"Anh có muốn đi không?" Chờ ông đi rồi, Nguyễn Miên Miên nhìn về phía người bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm thấy cô tựa hồ có chút hứng thú, gật đầu nói: "Em muốn đi liền đi."

Cuối cùng, hai người cầm hai cái ghế dựa, mang theo chút đồ ăn, uống khóa cửa lại, theo tiếng chiêng trống mà đi tới.

Sân khấu dựng ở một khối đất trống trong ngõ, nói là sân khấu, kỳ thật đặc biệt đơn sơ, bất quá mấy ông lão, bà lão ngồi phía dưới xem đến vui vẻ.

Nguyễn Miên Miên là từ phía sau sân khấu đi tới, còn có thể thấy người mặc trung y màu trắng đen thay đồ diễn.

"Đông Đông, nơi này có vị trí."

"Đông Đông lại đây ngồi."

Cô mới vừa đi đến chỗ khán giả, liền nghe được vài người ngồi ở phía trước đồng thời gọi cô tới.

Bất quá, cuối cùng Nguyễn Miên Miên vẫn không ngồi ở phía trước, mà là đem ghế đặt ở bên cạnh ngồi xuống.

Người tới đây, chỉ có người già vì nghe diễn mà tới, người trẻ tuổi còn lại là xem náo nhiệt, bọn nhỏ hoàn toàn là tới đây chơi.

"Thật náo nhiệt." Nguyễn Miên Miên nhìn bầu không khí náo nhiệt trên đài, dưới đài, những phiên muộn trước Tết Trung Thu đều theo gió đêm bay đi.

Tư Cảnh Lâm nói: "Nếu em thích, lần sau chúng ta cũng mời người tới đây hát tuồng."

"Không cần, kỳ thật em cũng không nghe hiểu được nhiều lắm, cảm nhận chút nào nhiệt mà thôi."

Nguyễn Miên Man lắc đầu nói.

Hai người nói chuyện phiếm, phụ cận không ít người đều hướng chỗ bọn họ bên này nhìn vào lần.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này Tư Cảnh Lâm thường xuyên tới hẻm Hồ Lô, bắt quả mọi người đều cho rằng anh là tới thăm ông Ngô, chỉ có vài người thường xuyên tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc mới mơ hồ biết chút quan hệ giữa bọn họ.

Lúc này, thấy bọn họ ngồi cùng nhau, có người nhìn không được nói: "Đông Đông có đối tượng?"

"Nói bậy gì đó, kia không phải là cháu trai của ông Ngô sao." Có người biết quan hệ của Tư Cảnh Lâm cùng ông Ngô liền giải thích.

"Cháu trai của ông Ngô thì sao? Cũng không thấy anh ta ngồi cùng ông Ngô lão gia, xem bọn họ ngồi gần như vậy, vừa thấy chính là đang yêu đương."

"Cái lão Ngô này, lúc trước tôi xem hắn có quan hệ khá tốt với Đông Đông, còn nói với hắn, muốn đem cháu ngoại tôi giới thiệu cho Đông Đông, kết quả hắn nói cái gì mà Đông Đông còn nhỏ, chưa vội chuyện yêu đương..... Hiện tại xem ra, chính hắn cũng coi trọng cô cháu dâu này."

"Đừng nói, bọn họ thoạt nhìn rất xứng đôi, trai tài gái sắc."

(*Xin lỗi mình đột thơ lẩm JJ)

Chương 179

Editor: Thienyetkomanhine

"Cháu trai ông Ngô làm gì?"

"Không biết, bắt quá thoạt nhìn rất có tiền....."

"Tôi nói mấy người đủ rồi đây, còn không thấy bắt đầu diễn rồi?" Bà Vương thấy bọn họ nói không ngừng, sợ Nguyễn Miên Mãn nghe được sẽ ngượng ngùng, quay đầu nói.

Bà Vương ở ngõ nhỏ là nhân vật không dễ chọc, bà mở miệng, mấy người đang tán chuyện chậm rãi đều an tĩnh lại, bắt đầu chuyên tâm xem diễn.

Tiếng chiêng trống trên sân khấu, cùng dưới tiếng trẻ con vui đùa ầm ĩ phía dưới có chút ồn, Nguyễn Miên Mãn thật ra không nghe được những người đó nghị luận, lại ngồi một lúc thấy người xung quanh đều lấy ra đồ ăn, vì thế cũng lấy ra bánh trung thu cùng hộp trái cây mang theo.

"Em đi đưa một ít cho ông."

Nguyễn Miên Mãn nói xong, Tư Cảnh Lâm nhận lấy đồ vật nói: "Anh đi."

Anh chân dài, không một hồi liền đưa xong bánh trung thu trở về, một lần nữa ngồi xuống.

"Anh thích bánh trung thu nhân thập cẩm." Chờ anh ngồi xong, Nguyễn Miên Mãn cầm lấy một cái bánh trung thu đưa qua.

Tư Cảnh Lâm trực tiếp nhận tới cắn một ngụm: "Ấn ngon."

Bánh trung thu thập cẩm so với bánh trung thu khác, thiên về khẩu vị nặng hơn một chút, nhưng khi nhai

lên, lại có loại cảm giác càng ăn càng thơm.

Nguyễn Miên Man vốn chính là vì anh mới cố ý làm rất nhiều bánh trung thu thập cảm, thấy anh thích, mang theo tươi cười cũng cầm lấy một cái bánh trung thu ăn.

Thường nguyệt nghe diễn ăn bánh trung thu, tuy rằng không khí hơi ẩm ỉ một ít, nhưng loại cảm giác tràn đầy khoái lữ nhân gian này, vẫn rất tốt, ít nhất Nguyễn Miên Man không có suy nghĩ chạy bỏ về trước.

Xét về bánh trung thu, bất luận là hương vị hay là mùi hương, bánh trung thu trước mặt của Nguyễn Miên Man làm thuần thủ công, bánh trung thu mua bên ngoài đều xếp sau.

Không tới một hồi, liền có mấy đứa nhỏ chơi gần đó bị mùi hương bánh trung thu trong tay cô hấp dẫn tới.

"Chị ơi, bánh trung thu ăn ngon không?"

Một miếng bánh trung thu Nguyễn Miên Man còn chưa có ăn xong, chung quanh liền xuất hiện thêm mấy người bạn nhỏ, trong đó một đứa nhỏ bốn năm tuổi trực tiếp ngậm ngón tay hỏi cô.

"Ăn ngon không" trong miệng trẻ con cơ bản có nghĩa là "Có thể cho em ăn một chút không", Nguyễn Miên Man nghe ra ý bé, cười bé hơn một nửa miếng bánh trung thu đưa cho nhóc: "Em nếm thử sẽ biết."

Cũng không phải Nguyễn Miên Man keo kiệt, mà người bạn nhỏ khoẻ mạnh, khẩu khỉnh này rõ ràng đã ăn không ít đồ vật, bụng nhỏ phình phình, thật sự không dám cho bé ăn nhiều.

Đều là trẻ con trong ngõ nhỏ, Nguyễn Miên Man tự nhiên không nặng bèn này nhẹ bên kia, cho mỗi đứa nhỏ vây lại đây mỗi đứa nửa cái, đổi lấy từng tiếng trẻ con ngây thơ: "Cảm ơn chị."

Các bạn nhỏ nhận được bánh trung thu, lại từng người tản ra đi chơi chung quanh, trên đài còn tiếp tục diễn xướng, người dưới đài hoặc chìm vào vở diễn, hoặc vừa nghe vừa hát theo, thật náo nhiệt.

Nguyễn Miên Man ăn xong một miếng bánh trung thu, chuyên tâm nhìn về phía trên đài, cảm thấy nghe vào còn rất có ý tứ.

Ngồi ở bên cạnh Tu Cảnh Lâm đối với nghe diễn không có hứng thú, tầm mắt cơ hồ đều ở trên người cô, lúc cô chuyên chú xem diễn, nắm tay cô đặt ở trên đùi mình, một chút có, chút không thường thức.

Mỗi năm có một đêm trung thu, trong tiếng chiêng trống cùng tiếng vui đùa ầm ĩ của bọn nhỏ mà đi qua.

Chờ diễn xướng xong, mọi người cũng xách theo ghế dựa chuẩn bị về nhà, mà lúc này, ánh trăng trên màn trời, càng thêm tròn hơn vài phần.

Ông Ngô trò chuyện thiên với mấy người khác trực tiếp về nhà, liền chỉ để lại Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm.

Hai người từ đầu hẻm tiến vào trong hẻm nhỏ, phụ cận đã không còn ai trên đường, tiếng cười đùa của trẻ con cũng dần dần bay xa, chỉ có mùi hoa quế không biết từ nào bay tới, hương khí vây lấy người.

"Không còn sớm, anh cũng mau trở về đi thôi." Nguyễn Miên Man ngừng ở cửa nhìn anh nói.

Đèn ngoài cửa dù chưa mở, bất quá ở dưới ánh trăng chiều rọi, chung quanh cũng không quá tối.

Dưới ánh trăng xem mỹ nhân, vốn là một màn rung động.

Tư Cảnh Lâm chăm chú nhìn cô một lát, chậm rãi cúi đầu.

Nguyễn Miên Man nhận thấy ý của anh, không có cự tuyệt, thậm chí lúc hô hấp hai người giao nhau, duỗi tay quàng qua cổ anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng dáng thân mật bị kéo dài, trong gió đêm ngẫu nhiên đang đưa hai cái.

Cùng cô hôn sâu, Tư Cảnh Lâm hít một hơi, đem người đưa vào trong phòng mới rời đi.

Tết Trung Thu qua đi, chuyện thứ nhất Nguyễn Miên Man làm chính là đem bánh trung thu trong tiệm ăn theo đơn đặt hàng mà gửi đi coi như quà tặng kèm.

Ngay từ đầu khách quen của Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhìn đến việc đặt đơn còn được tặng kèm bánh trung thu còn kinh hỉ một cái, chờ phát hiện bánh trung thu được tặng chính là loại hay bán bên ngoài, tức khắc liền không còn hứng thú.

【 cái ** thứ: Cao hứng vô ích một hồi, còn tưởng rằng bà chủ nhỏ muốn đưa bánh trung thu tự làm, nguyên lai là loại bánh trung thu bán bên ngoài, trong nhà tôi có rất nhiều còn chưa ăn xong đâu. 】

【5** còn: *Khẳng định là được người khác tặng, bà chủ ăn không hết, cho nên mới đem đi tặng người.* 】

【h**q: *Bà chủ, không phải tôi không giúp cô, thật sự là qua trung thu, nhà tôi cũng có một đồng bánh trung thu cần giải quyết, thật sự bất lực, đương nhiên, nếu đổi thành bánh cô tự làm, tôi còn có thể!* 】

.....

【n**x: *Không thể không nói, ăn qua bánh trung thu bà chủ nhỏ tự làm, bánh trung thu bàn bên ngoài lập tức vô vị, dù sao tôi không định ăn lại.* 】

【4**b: *Tết Trung Thu qua đi, trong nhà còn có vài hộp bánh trung thu không ăn xong, tặng đi không được, cho nên tôi có thể hiểu cho bà chủ nhỏ!* 】

Chính như khách hàng nói, Tết Trung Thu, mọi người ăn bánh trung thu đều ăn đến đủ, hơn nữa trong nhà đều còn có không ít bánh trung thu, cho nên, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc tặng bánh trung thu treo hai ngày, cũng mới có vài người khách nhận.

Nguyễn Miên Miên thấy vậy, thập phần bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm cơ hội đưa một chút cho hàng xóm trong ngõ nhỏ, lại không có việc gì tự mình cũng ăn một cái.

Nhưng mà bánh trung thu, ngẫu nhiên ăn một cái còn được, ăn nhiều là thật sự không muốn ăn.

Này cũng liền thôi, kết quả thế nhưng còn có khách hàng nhờ nhân viên giao cơm đưa bánh trung thu tới trong tiệm, lý do là đáp lễ phía trước cô tặng bánh trung thu, hơn nữa như vậy có người mở đầu lại có người học theo.

Vì thế, nguyên bản kia một đùm bánh trung thu trong tiệm còn chưa có giải quyết xong, kết quả rất nhanh lại có thêm một đồng.

Nguyễn Miên Miên vào lúc ban đêm vội ở khu bình luận để lại thông báo, mong khách hàng không cần bánh trung thu tới trong tiệm nữa.

Nhưng mà, cô lại không hiểu, người đều có chút thích làm chuyện ác thú vị, cười một hồi, có người trong nhà còn có bánh trung thu chưa giải quyết hết, coi bánh làm bữa sáng ăn mấy ngày sắp ăn tới muốn phun tức khắc học được chiêu này.

Vì thế, buổi chiều ngày hôm sau, Tư Cảnh Lâm tới trong tiệm, Nguyễn Miên Miên liền nhìn không được cùng anh cáo trạng: "Bọn họ thật quá đáng! Bánh trung thu của em đều ăn chưa hết, bọn họ không hỗ trợ thì thôi, thế nhưng còn đưa thêm bánh trung thu cho em."

Tư Cảnh Lâm rất ít nhìn thấy bộ dạng thờ phỉ tức giận của cô, mỉm cười nhìn sau đó mới gỡ tay trần an mà vuốt vuốt tóc cô: "Vậy em cũng có thể trực tiếp thêm bánh trung thu ở mỗi phân com hộp."

Nguyễn Miên Miên thật ra cũng nghĩ tới cái chủ ý này, bất quá.....

"Nếu bọn họ không ăn, vậy không phải rất lãng phí, lãng phí vẫn là không tốt."

Rốt cuộc hiện tại bánh trung thu này đó không mấy đáng giá, mọi người cũng không quá hiếm lạ, nhưng ngày trước, bán không hề rẻ.

Tư Cảnh Lâm thấy cô lại sợ lãng phí, suy nghĩ một chút nói: "Vậy không bằng em đem bánh trung thu cải tiến một chút, không chừng bọn họ liền nguyện ý ăn."

Ý của anh vốn là đem bánh trung thu gia công một chút đổi thành bánh trung thu cô làm, nhưng mà Nguyễn Miên Miên cũng không biết nghĩ như thế nào, thế nhưng.....

???

Ngày kế tới trong tiệm, Chu Linh đi làm nghe xong ý tưởng của cô chủ, nháy ra đầy dấu chấm hỏi.

"Cô chủ, em nghiêm túc sao?"

"Đương nhiên, em làm trước một phần cho chị ném thử." Nguyễn Miên Miên nói xong, xoay người tiến vào phòng bếp.

Chu Linh đứng ở tại chỗ không nói gì, chỉ là ngẫm lại "com chiên bánh trung thu" này, liền nhìn không được run lên một chút.

Bánh trung thu đưa đến trong tiệm, trên cơ bản đều là bánh trung thu vỏ giấy, bề ngoài vàng ruộm, hình vẽ phía trên tinh xảo, thoạt nhìn kỳ thật cũng không tệ lắm.

Nguyễn Miên Miên tiến vào phòng bếp, bóc một cái bánh trung thu đặt lên thớt, thực mau cắt thành hạt

lựu.

Cắt xong bánh trung thu, cô lại cắt chút giấm bông, hành tây, cà rốt, bắp viên.

Đun nóng nồi thêm dầu, trước đem bánh trung thu vào trong nồi xào, ngay sau đó đem các nguyên liệu khác theo thứ tự vào nồi; cuối cùng lại cho thêm cơm trộn lòng đỏ trứng vào.

Một nồi, cơm chiên vàng ruộm cùng các loại nguyên liệu nấu ăn viên viên rõ ràng, ở giữa không trung đảo một vòng, tất cả lại rơi vào trong nồi, nhìn hết sức đẹp.

"Thơm quá a, bà chủ nhỏ lại làm cái gì ăn ngon vậy?" Ngoài cửa, Triệu Hữu Vi vừa tới cửa, đã ngửi đến một mùi thơm, trước khi ra cửa đã ăn bữa sáng ở nhà nhưng hẳn tức khắc lại đói bụng.

Chu Linh cũng cảm thấy hương vị này rất thơm, nhưng tưởng tượng đến là dùng cái gì xào ra, chị liền có điểm không biết nói như thế nào.

Chị cười gượng một tiếng, cuối cùng nói: "Cô chủ làm món cơm chiên mới, đợi lát nữa anh có thể nếm thử."

"Vậy được, xem ra tôi hôm nay tới đúng lúc." Nghe nói là món cơm chiên mới, Triệu Hữu Vi thật cao hứng.

Cũng không cho rằng như vậy, Chu Linh nhìn hẳn một cái, cầm lấy giẻ lau đem cái bàn lại lau một lần nữa.

Triệu Hữu Vi tiến vào trong tiệm mới vừa ngồi xuống không bao lâu, Nguyễn Miên Miên liền bưng đĩa từ trong phòng bếp ra tới.

"Bà chủ nhỏ, mau cho tôi nếm thử cơm chiên cô mới làm." Trước tiên đem đôi đũa chộp tới trong tay, Triệu Hữu Vi nhìn thấy cô lập tức nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, theo bản năng đi qua, đem cơm chiên đặt tới trước mặt hẳn.

"Thật thơm!" Triệu Hữu Vi hít sâu một ngụm mùi hương cơm chiên, một bên bưng lên đĩa một bên nói, "Đây là cơm chiên gì, thoạt nhìn còn khá đẹp."

Dứt lời, một miếng cơm to đã tiến vào trong miệng.

Vào miệng sẽ nếm được vị ngọt trước, chờ nhai lên, lạp xường, hành tây giòn nộn tiên hương, bắp ngọt thanh giòn, cùng với một loại nguyên liệu mềm xốp hàm ngọt cùng cơm dẻo dai hòa trộn, ăn ngon, đồng thời lại có loại cảm giác không thể diễn tả, tóm lại có một phen phong vị khác.

Triệu Hữu Vi đang suy tư cái nguyên liệu mềm xốp, ngọt mặn kia là cái gì, liền nghe Nguyễn Miên Man nói: "Đây là cơm chiên bánh trung thu, anh cảm thấy như thế nào?"

"Gì? Khụ khụ khụ khụ..... Khụ....." Triệu Hữu Vi bị sặc một chút, vỗ ngực hoãn lại, khó có thể tin mà nhìn cô, "Cô vừa rồi nói đây là cái gì cơm chiên?"

"Cơm chiên bánh trung thu a, anh ăn không ra sao?" Nguyễn Miên Man cảm thấy nhìn miếng bánh trung thu cắt hạt lựu, hẳn là dễ dàng ăn ra.

Cô không nói, Triệu Hữu Vi căn bản sẽ không nghĩ tới hương đó, hiện tại nghe cô nói, nhìn kỹ lập tức liền nhận ra, những miếng nhỏ trộn lẫn trong cơm, nhưng còn không phải là bánh trung thu sao!

Triệu Hữu Vi có chút cạn lời mà nhìn cô: "Không phải, cô nghĩ như thế nào mà dùng bánh trung thu làm cơm chiên?"

"Không thể ăn sao?" Nguyễn Miên Man không đáp, hỏi lại.

"Thật ra cũng không phải là không thể ăn." Triệu Hữu Vi nói xong, lại ăn một nắm cơm chiên, "Chính là nếu là ngay từ đầu cô nói đây là cơm chiên bánh trung thu, tôi khẳng định sẽ do dự một hồi mới có thể nếm thử."

Nguyễn Miên Man nói: "Vi sao?"

"Cơm chiên bánh trung thu, cô không cảm thấy nghe thấy tên này liền rất có chút đáng sợ sao? Cũng chính là cô, mới có thể đem cơm chiên bánh trung thu làm ngon như vậy." Triệu Hữu Vi nói.

"Ăn rất ngon sao?" Lau xong cái bàn Chu Linh thấy hẳn một nắm tiếp một nắm, hiểu kỳ nói.

"Hương vị thực phong phú, mang vị mặn, ngọt, thế nhưng ăn khá tốt." Nếu không phải chính miệng nếm thử, Triệu Hữu Vi không tin, bánh trung thu còn có thể chiên cùng cơm, hơn nữa hương vị còn ăn ngon như vậy.

Nguyễn Miên Miên thấy hân ăn đến không tới, trực tiếp lấy ra đi động, đem hình ảnh mới vừa rồi chụp lại tải lên thực đơn.

Nghĩ đến bán cơm chiên bánh trung thu, thực mau là có thể giải quyết hết bánh trung thu trong tiệm, trong lòng cô cuối cùng cũng thả lỏng một ít.

Cô mới vừa tải lên thực đơn không bao lâu, Triệu Hữu Vi đã đem một đĩa cơm chiên bánh trung thu ăn xong, thậm chí còn có chút chưa đã thêm.

Hân một bên nhảm nháp nói: "Không nghĩ tới bánh trung thu còn có thể ăn như vậy, bà chủ nhỏ, nhà tôi còn tích không ít bánh trung thu người khác tặng, nếu không đợi lát nữa đưa lại đây cho cô?"

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, lập tức liếc mắt một cái.

Cái liếc mắt này, có vài phần giống khí thế của Tư Cảnh Lâm, làm Triệu Hữu Vi ngây ngốc một giây, xin giúp đỡ nhìn về phía một người khác ở đây.

Đối diện với ánh mắt hân, Chu Linh hảo tâm giải thích: "Cô chủ chính là bởi vì bánh trung thu trong tiệm quá nhiều không giải quyết xong, lúc này mới nghĩ đến làm cơm chiên bánh trung thu." Kết quả anh còn nói muốn đưa thêm bánh trung thu, còn không phải là cái hay không nói, nói cái dở.

"Khụ..... Tôi đây không cần tiền." Triệu Hữu Vi nói xong, cuối cùng nhớ tới mục đích của mình, "Đúng rồi, bà chủ có thể giúp tôi làm một phần của hương cay không? Ngày hôm qua đột nhiên muốn ăn món này, kết quả đi mấy cửa hàng làm thật sự không hợp khẩu vị, làm cho tôi ngủ một giấc đây vẫn còn nhớ thương."

Chương 180

Editor: Thienyetkomanhine

Không đề cập tới quan hệ hợp tác mở xưởng của bọn ọ, chỉ chuyện hắc là khách quen trong tiệm, Nguyễn Miên Miên cũng sẽ không cự tuyệt.

Đương nhiên, trọng điểm còn có một cái —— chỉ cần không đề cập tới chuyện đưa bánh trung thu, bọn họ vẫn là bạn tốt!

Lần hắc chờ một lát, Nguyễn Miên Miên liền tiến phòng bếp bận rộn.

Cánh làm của hương cay thật ra không khó, nhưng muốn làm ngon, cũng không dễ dàng như vậy.

Đem con cua cắt thành hai nửa, vì phòng ngừa khi nấu nướng gạch của chày mất, trước bọc một lớp bột ở hai nửa con cua, chiên vàng bên ngoài.

Đun nóng nồi, nóng tám phần bỏ tương hột tự làm vào xào, lại thêm hành, gừng, tỏi, hoa tiêu, bát giãc vào cho thơm.

Xào thơm thì cho con cua vào, lại thêm rượu đào hoa xào vài phút, cuối cùng cho muối, đường, dầu hào nấu một hồi.

Mùi hương đặc trưng của cua hương cay có từ trong phòng bếp bay ra, đừng nói Chu Linh, chính là Triệu Hữu Vi mới vừa ăn xong một chén cơm chiên đều bánh trung thu nhìn không được nuốt nước miếng.

Cua hương cay ra nồi, bốn con, tám nửa con cua chứa đầy một hộp tròn lớn.

"Cảm ơn bà chủ!" Nhận được cua hương cay, Triệu Hữu Vi thanh toán xong liền gấp không chờ nổi xách theo hộp cơm về nhà, chuẩn bị ăn một bữa no nê.

Hắn lái xe trực tiếp trở lại nhà cũ Triệu gia, ngồi ở trên sô pha đại sảnh, gấp không chờ nổi bắt đầu mở ra đóng gói.

Cái nắp mới vừa mở ra, một mùi thơm cay lộ ra mùi thơm của cua nháy mắt bay ra, ngư thôi cũng rất muốn ăn.

"Thật thơm!"

Hắn tới bao tay đều không kịp mang, tùy tiện lấy cái khăn giấy từ trên bàn trà lau lau tay, bóc lên một con cua, cắn một ngụm.

Một tảng bột mì hơi mỏng đã hút đầy vị cua cùng gia vị hương cay, ăn vào trong miệng mỹ vị cực kỳ.

Gặm hai miếng cho đỡ thèm, vị cay thơm làm hắn không nhận được liếm môi.

Chờ tách mai cua ra, đem má cua và những chỗ không thể ăn bỏ đi, hắn gấp không chờ nổi cắn một miếng gạch cua, một vị cay thơm tức khắc tràn ngập toàn bộ khoang miệng.

Tuy rằng đều nói hấp lên mới có thể giữ lại vị thơm ngon vốn có của con cua, nhưng ăn chiên sốt cũng có cái ngon của chiên sốt.

Dù sao so với hấp, Triệu Hữu Vi càng thích ăn kiểu này hơn.

"Chiều muộn rồi còn ăn mấy món khẩu vị nặng như vậy." Ông Triệu từ trên lầu xuống, đã ngửi được một mùi thơm cay nồng đậm, quay đầu liền nhìn thấy thằng cháu đang ngồi trên sô pha ăn đến thơm ngào ngạt.

"Ông muốn ăn thử một con không, bà chủ nhỏ làm cua hương cay thật sự quá ngon!" Triệu Hữu Vi cũng không ngáng đầu lên mà nói.

Ông Triệu theo bản năng nói: "Cua hấp mới ngon, ăn vào giữ được vị tươi ngon của con cua."

Bời nói là nói như vậy, nhưng cả phòng đều là mùi thơm rất dụ hoặc, ông Triệu bước chân vừa chuyển, lại đi tới ngồi trên sô pha.

"Ông mới vừa nói hấp mới ngon mà?" Triệu Hữu Vi thấy ông ngồi xuống cầm lấy một con cua, nhận không

được nói.

"Ông nói hấp ngon, cùng với chuyện ông ăn của thơm cay có liên quan gì?" Ông Triệu không thèm nhìn hẳn một cái, trực tiếp cúi đầu ăn của hương cay.

Mặc dù cảm thấy rất liên quan, Triệu Hữu Vi cũng không dám nói ra, cuối cùng chỉ có thể an tĩnh tiếp tục ăn của.

Gia vị của hương cay đặc biệt thơm, đừng nói của vốn đã tươi ngon, dù là dưa chuột xếp phía dưới cũng đặc biệt ngon, một già một trẻ ăn lên có chút không dùng được tay.

Triệu Hữu Vi không phải có thể ăn cay, cho nên phần của hương cay này kỳ thật không cho quá nhiều ớt cay.

Nhưng ăn liên tiếp không ngừng hai ba cái, hẳn vẫn là nhìn không được thờ hồn hén, một bên hồn hén một bên lại cảm thấy ăn đến sáng khoái.

Bên này ông cháu hai người sáng khoái ăn của thơm cay, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh đã bắt đầu chuẩn bị buôn bán.

10 giờ kém vài phút, rất nhiều khách hàng đã tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, chuẩn bị đặt trước cơm trưa hôm nay.

Nhưng vừa thấy, lập tức phát hiện một chuyện làm bọn họ khiếp sợ, đó chính là bà chủ lại ra món mới!

【thiên **3: Khiếp sợ! Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc ra món ăn kinh dị—— cơm chiền bánh trung thu! Đến cuối cùng là nhân tính vạn oạ, hay là.....】

【6** ngày: Khiếp sợ con khỉ, nơi này không cần giật tít, không ai mượn anh đi khiếp sợ họ.】

【n**x: Mệ nó! Đây là bà chủ chịu cái kịcH ấH, thế nhưng sẽ làm ra loại món ăn kinh dị này, nháy mắt làm tôi nhớ lại, đã từng ở nhà ăn trường học bị ăn Dâu Tây xào cần tây, nho xào bắp huhuu.】

【5** còn: Chep chep, đều là đám người tặng bánh trung thu tới trong tiệm tạo nghiệt, nhìn xem đều đem đĩa nhỏ bức thành cái dạng gì, còn làm hẳn cơm chiền bánh trung thu, nếu là về sau bà chủ càng đi càng xa, đều là tại mấy người!】

.....

【h**q: Chỉ có một mình tôi cảm thấy, xem hình ảnh, cơm chiên bánh trung thu tựa hồ còn rất không tôi sao? 】

【k**l: Chỉ có bạn! 】

【o**6: Bạn là duy nhất! 】

【j**s: Bà chủ nhỏ tôi sai rồi, ta không nên đem ăn không hết bánh trung thu ngạnh đưa cho người, người đừng làm loại này hắc ám liệu lý, chúng ta vẫn là làm điểm bình thường cơm chiên được không? 】

【f**y: Quỳ lay, tôi cũng sai rồi, bà chủ nhỏ đừng như vậy, có việc gì từ từ thương lượng, cơm chiên bánh trung thu này quá kinh khủng, chúng ta vẫn đừng nên tùy tiện lấy ra. 】

.....

Tuy rằng ở khu bình luận, khách hàng đều chê cơm chiên bánh trung thu kinh khủng, nhưng đại khái là tâm ý tò mò với cái lạ, vẫn có một số người nhin không được đặt cơm chiên bánh trung thu.

Streamer Dâu Tằm chuyên lấy tiệm cơm chiên Hạnh Phúc làm đề tài đã, cảm thấy cơm chiên bánh trung thu là một đề tài thú vị, vì thế trưa hôm nay cũng đặt một phần.

Nhận được cơm hộp, biểu tình của cô thập phần thận trọng, xuyên qua hộp cơm quan sát một lần, lại ngửi nhẹ cái nắp hai cái.

Tư thái này của cô, làm người xem trong phòng phát sóng trực tiếp cũng khấn trương theo, giống như bên trông không phải là cơm chiên, mà là vũ khí sinh học gì đó.

"Nhu vậy nhưng thật ra rất bình thường, cũng không có mùi gì lạ, hiện tại tôi muốn mở cái nắp nhìn một cái....."

Dâu Tằm đem hộp cơm thả lại trên bàn, cẩn thận bắt đầu mở nắp hộp.

Bang ——

Một tiếng rất nhỏ, mở cái nắp ra, rót cuộc lộ ra cơm chiên bên trong.

"Thế nhưng người còn rất thơm, thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nếu không nói cho tôi biết đây là cơm chiên bánh trung thu, tôi khẳng định gấp không chờ nổi phải ăn ngay một miếng to..... Nào, cho mọi người xem một chút, cái này chính là bánh trung thu cắt thành hạt lựu....."

【Đừng nói nữa, mau ném một nắm xem hương vị thế nào.】

【Còn cần ném sao? Nhìn cái liền biết khẳng định không thể ăn.】

【Kỳ thật nhìn còn rất mê người, nếu không nói là cơm chiên bánh trung thu, hoàn toàn sẽ không nghĩ tới phương diện kinh khủng kia.】

【Chỉ là suy nghĩ một chút là dùng bánh trung thu làm cơm chiên, cả người tôi đều không được tự nhiên.】

.....

【Nếu không vẫn là đừng ăn, vạn nhất ăn hư bụng làm sao bây giờ?】

【Ừa cũng không đến mức, nhiều nhất là hương vị kỳ quái một chút.】

"Hiện tại, tôi ném một nắm, hương vị cơm chiên bánh trung thu đến tột cùng là như thế nào."

Dưới sự chờ mong của khán giả, Dầu Táy cầm lấy cái muỗng múc một thìa cơm chiên, dùng tốc độ thông thả đưa vào trong miệng.

"Ngô, hương vị có chút kỳ lạ....."

【Dùng bánh trung thu chiên cơm, hương vị có thể không kỳ lạ sao?】

【Không được cô liền nhỏ ra đi, đừng miễn cưỡng.】

【Mà ới, suy nghĩ một chút hương vị bánh trung thu cùng cơm chiên, tôi đã có thể tưởng tượng ra cái hương vị kia kỳ quái cỡ nào.】

"..... ăn ngon một cách kuf lạ." Dâu Tây nói xong, đem cơm trong miệng nuốt xuống, ngay sau đó lại ăn một ngụm.

Một thìa này, co dùng tâm thái thoải mái ăn, thậm chí có loại cảm giác càng nhai càng ngon.

【 Cô nghiêm túc sao? 】

【 Dâu Tây đang nói giỡn đi? Cơm chiên bánh trung thu có thể ăn ngon? 】

【 Tuy rằng như vậy, xem biểu tình của cô ấy, không giống như giả bộ..... Hơn nữa, đều ăn hết ba miếng rồi. 】

【 Chẳng lẽ cơm chiên bánh trung thu thật sự ăn ngon? 】

【 Tôi không tin! 】

【 Tôi đã từng ném bánh trung thu xào thịt ở nhà ăn trường học, khó ăn kinh khủng, cho nên cơm chiên bánh trung thu không có khả năng ăn ngon. 】

Dâu tây lại ăn một miếng cơm chiên bánh trung thu, rồi cuộc chú ý tới bình luận khán giả đang hoài nghi trên màn hình, vội giải thích: "Không lừa mọi người, thật sự ăn khá ngon, vị mang một chút mặn, chút ngọt, nhưng ăn lên rất thơm, càng ăn càng ngon....."

Đại khái là lúc trước đối với cơm chiên bánh trung thu không chờ mong quá cao, cho nên phát hiện nó cũng không khó ăn giống như trong tưởng tượng của mình, thậm chí còn ăn rất khá, cơm chiên bánh trung thu trong lòng Dâu Tây thậm chí không tự giác ngon thêm thành vài phần.

Khán giả ngay từ đầu vẫn là có chút không tin, chẳng đến khi nhìn thấy cô đem một hộp cơm chiên bánh trung thu ăn sạch sành sanh, lúc này mới tin vài phần.

【 Xem Dâu Tây ăn ngon lành như vậy, làm tôi có chút muốn ăn cơm chiên bánh trung thu. 】

【 Thiệt hay giả? Nhà ta còn có vài hộp bánh trung thu, chờ buổi tối về nhà tôi thử xào xem sao. 】

【 Chờ tan tầm, tôi cũng về nhà thử xem. 】

Dâu Tây uống ngụm nước thanh giong, buông cái ly nhắc nhở: "Tôi cảm thấy cơm chiên bánh trung thu này ấ ngon, là do tay nghề bà chủ tốt, mọi người vẫn đừng tùy tiện nếm thử, bằng không thực dễ dàng ra kết quả kinh khủng."

Nhưng mà, người chưa nếm thử, không thể thiếu nhiều người tự tin mù quáng, mặc dù cô nói như vậy, vẫn có người xem không đánh mất ý niệm lăm thử.

Cùng lúc đó, khách hàng khác đặt thử cơm chiên bánh trung thu của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng đều đã ăn tới cơm chiên bánh trung thu.

Bọn họ ngay từ đầu đều cho rằng, cơm chiên bánh trung thu mặc dù không khó ăn, vậy cũng khẳng định sẽ không ngon, nhưng mà tới trong miệng, mới phát hiện..... Bọn họ vẫn là xem nhẹ bà chủ.

Bà chủ người ta chính là có sức mạng thần kỳ, mặc dù cơm chiên bánh trung thu nghe là thấy kinh khủng, cũng có thể cô biến thành món ngon như vậy.

Ấn xong, bọn họ gấp không chờ nổi tới bình luận để khen ngợi, nhắc nhở khách hàng khác không cần bỏ lỡ món ngon.

Nhưng mà, khách hàng khác nhìn đến bình luận khen ngợi này, lại là đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, hoài nghi bọn họ cố ý nói như vậy, lừa mình đi ăn cơm chiên bánh trung thu.

Khách hàng ăn cơm chiên bánh trung thu thấy người khác không tin, trước còn giải thích hai câu, sau thì biến thành tin hay không tùy thích, không tin thì thôi.

Thấy thái độ của bọn họ, khách hàng khác càng thêm khẳng định bọn họ chính là đang lừa người.

【w**y: Hôn mê, tôi nói một lần cuối cùng, cơm chiên bánh trung thu thật sự ăn rất ngon, không kém hơn các loại cơm chiên khác, mấy người không tin thì thôi, ai mẹ nó nhàn đến không có việc gì đi lừa mấy người!】

Trưa hôm đó bắt đầu, liền có người lục tục đem những bài viết liên quan tới cơm chiên bánh trung thu đăng lên mạng, lập tức khiến cho không ít cư dân mạng chú ý.

Này cũng bình thường, rốt cuộc Tết Trung Thu vừa qua, nhà ai mà chẳng có chút bánh trung thu không ăn

hết.

Có lòng hiểu kỳ thúc giục, rất nhiều cư dân mạng tan tành về nhà, lập tức liền chế biến bánh trung thu.

Đêm đó, cư dân mạng thi nhau chia sẻ hình ảnh mình dùng bánh trung thu làm cơm chiên, cùng các món liên quan tới bánh trung thu, cơm chiên bánh trung thu trực tiếp lên hot search.

【Bữa đảo, ai nói cơm chiên bánh trung thu ăn ngon vậy? Quả thực khó ăn kinh khủng! [hình ảnh]】

【Ha ha ha ha, tuy rằng tôi cũng cảm thấy cơm chiên bánh trung thu không có khả năng ăn ngon, nhưng một đĩa đen như mực này, rõ ràng vẫn để không phải ở nguyên liệu nấu ăn, mà là do trù nghệ của bạn.】

【Bàn đầu mà đêm khuya mò vào đề tài mỹ thực không có bị thềm khóc, mà là cười ra nước mắt, ha ha ha ha.....】

Chương 181

Editor: Thienyetkomanhine

.....

【Tôi cho rằng cơm tôi làm đã đủ hắc ám, không nghĩ tôi lại có cao thủ hơn một bậc, tại hạ xin thua! [hình ảnh] 】

【Dừng đừng đừng, đừng khiêm nhường, so ra thì anh cũng không kém cạnh, chỉ là không đến một cách rõ ràng như vậy mà thôi. 】

【Má ơi, xem xong thành quả của mọi người, cái này làm tôi vẫn là phòng bếp sát thủ nháy mắt lại khôi phục chút niềm tin. 】

【Tôi mẹ nó cười chết mất, người ở lầu trên cùng với dưới lầu có thể tọa một đội. 】

.....

【Đôi mắt tôi, a! Đôi mắt tôi sắp mù, không được, tôi phải đi xem chút đồ ăn ngon rửa đôi mắt. 】

【Có sự đổi lập như vậy, tôi đột nhiên liền tin, bà chủ tiệm cơm chiên Hạnh Phúc làm cơm chiên bánh trung thu hẳn là ăn ngon, rất cuộc nhìn ảnh cũng khá tốt. 】

【Thật không biết là ai cho những người này dũng khí, đồ ăn bình thường còn không nhất định làm được hẳn hoi, thế mà cũng dám làm thử cơm chiên bánh trung thu. 】

【Xong rồi, vẫn là lên mạng xem nào nhiệt, kết quả bà chị tôi vừa rồi bỗng nhiên trở nên hăng hái, lấy bánh trung thu nhà tôi đi phòng bếp..... Tôi đã chết! 】

【 bi ai, huynh đệ lên đường bình an! 】

Hơn 10 giờ tối, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc chỉ còn phòng trên lầu hai sáng đèn.

Nguyễn Miên Miên ngồi ở trên giường đọc tiểu thuyết, thuận tay tiền vào khu bình luận.

Hôm nay, khu bình luận bình luận chai lùn hai phe.

Khách hàng ăn qua cơm chiên bánh trung thu đều nói ngon, thậm chí khen nó có một phong vị khác.

Người chưa ăn qua sôi nổi tỏ vẻ: Tôi không tin, tôi không tin, mấy người khẳng định lừa người!

Nguyễn Miên Miên cười lắc đầu, cũng không nhảy ra biên hộ vài câu cho cơm chiên bánh trung thu nhà mình.

Chờ đổi mới một chút, nhìn đến có bình luận nói, cơm chiên bánh trung thu đã lên hot search, vừa lúc không có gì làm Nguyễn Miên Miên thuận tay thoát ra ngoài đề tài trên hot search.

Khi click mở đề tài "cơm chiên bánh trung thu", nhìn thấy có rất nhiều cư dân mạng thử sức và đăng tải hình thành phẩm của mình, Nguyễn Miên Miên nhất thời đều có chút cạn lời.

Hiển nhiên, đối với một người nấu ăn giỏi, có chút khó hiểu, bọn họ sao có thể đem bánh trung thu chiên thành một đĩa đen xì như vậy.

Nếu ở cổ đại, dùng bó củi nhóm lửa, không nắm chắc độ lửa còn có khả năng, nhưng hiện tại bếp có thể tùy chỉnh mức lửa lớn, nhỏ rất nhanh và tiện, Nguyễn Miên Miên cảm thấy, bọn họ làm được như vậy cũng coi như có một loại bản lĩnh.

Bất quá, nhìn những cái hình ảnh đó cùng với cư dân mạng bình luận phía dưới, nhìn qua cũng rất có ý tứ.

Nguyễn Miên Miên xem xong, thậm chí nhịn không được chụp lại màn hình một ít bình luận cảm thấy đặc biệt thú vị gửi cho Tư Cảnh Lâm.

Vài phút sau, Tư Cảnh Lâm nhắn lại.

【 Còn chưa ngủ? 】

Nguyễn Miên Miên lúc này mới chú ý tới, trong bất tri bất giác đã hơn mười một giờ.

Cô giống như đứa trẻ bị bố mẹ bắt gặp ngủ trễ, theo bản năng chạy đến trên giường nằm xuống mới trả lời.

【Đang chuẩn bị ngủ, anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon!】

Bên kia, Tư Cảnh Lâm mỉm cười nhìn màn hình, nhả lại một câu ngủ ngon, dứt khoát cũng tắt đi máy tính trở về phòng nghỉ ngơi.

Hai ngày kế tiếp, doanh số cơm chiên bánh trung thu của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc càng ngày càng cao, vẫn còn hoài nghi khách hàng đều vì tò mò mà đặt.

"Chẳng lẽ hương vị cơm chiên bánh trung thu thật sự không tồi?"

Một ông chủ hàng tạp hóa mang theo tò mò, buổi trưa cùng ngày cũng gọi một phần.

Cơm hộp tới tay, chỉ là mùi hương, liền có điểm dao động. Hắn cảm thấy cơm chiên bánh trung thu hắn là không tệ như trong suy nghĩ.

"Không hổ là bà chủ, dùng cái gì nấu cũng có thể làm ra hương vị tốt như vậy!"

Hắn tự nói một câu, cầm lấy cái thìa trước tránh đi bánh trung thu, ăn một miếng cơm chiên không, phát hiện hương vị thập phần ngon miệng, so với cơm chiên khác trong tiệm cũng không kém cái gì.

"Còn khá ngon....."

Hắn một bên lẩm bẩm, một bên lại múc thêm một miếng cơm chiên vào trong miệng.

Một phần cơm chiên này của hắn, bên trong phóng chính là dùng bánh trung thu chân giò hun khói, trừ bỏ vỏ bánh có thể ném đến một chút vị ngọt, nhân bên trong đều là vị mặn.

Cùng bắp, hành tây, cà rốt phối hợp cùng cơm cùng, ăn vào trong miệng mặn ngọt ngon miệng, có một phen phong vị khác.

"Trời ơi! Ai nói cơm chiên bánh trung thu kinh khủng? Đây không phải ăn khá ngon sao?" Tinh tế nhấm

nháp, ông chủ nháy mắt lật đố định nghĩa về cơm chiên bánh trung thu trong lòng.

Không riêng ông chủ này, khách hàng khác chỉ cần nếm qua cơm chiên bánh trung thu, trên cơ bản đều thấy thật thơm, ăn xong lập tức tới khu bình luận thay cơm chiên bánh trung thu mình oan.

Kể từ đó, lại qua hai ngày, bánh trung thu trong tiệm lùn Nguyễn Miên Man đầu đầu đã được giải quyết toàn bộ.

Bàn cô cảm thấy cạn lời chính là, đám khách hàng kia còn ăn nghiệm rồi, lúc cơm chiên bánh trung thu hạ khỏi thực đơn còn hỏi sao không bán tiếp, nói chính mình còn chưa có ăn đủ.

Bọn họ không ăn đủ, Nguyễn Miên Man hiện tại nhìn đến bánh trung thu đều thấy đủ rồi, không tránh khỏi lại có người đưa bánh trung thu tới, thậm chí cô đăng thông báo trong cửa hàng, nói ai lại đưa bánh trung thu tới, đưa một hộp cô liền nghỉ ngơi một ngày.

Không thể không nói, trải qua vài "thuyết âm mưu" của nhóm khách hàng, cô cũng tiến bộ hơn, còn học được cách phòng ngừa chu đáo.

Thông báo này mới vừa đăng, liền có khách hàng ở khu bình luận khu tiệc nuôi, tay chậm, không kịp đưa qua trước khi cô đăng thông báo.

Nguyễn Miên Man nhìn đến bình luận, phát hiện bọn họ thế nhưng thật sự có ý định tặng thêm bánh trung thu, nhất thời không biết nên tức hay nên cười.

Trừ bỏ cơm hộp, trong tiệm việc nhận đặt yến tiệc một tuần một lần cũng có chút thay đổi, mỗi bàn lại đây ăn cơm, đều phải thêm một phần của hương cay.

Nguyễn Miên Man ngay từ đầu còn có chút thắc mắc, sau mới biết được, là Triệu Hữu Vi ngày đó ăn xong của hương cay đã đăng lên vòng bạn bè, đem của hương cay nhà cô khen đến "Vật ấy chỉ có trên trời, nhân gian nào thấy được vài lần", làm bạn bè đều thèm.

Cái này, người đặt được tiệc còn dễ, trực tiếp nói thêm món là được, không đặt được cũng chỉ có thể nghĩ cách lại đây ăn ké.

Ngay từ đầu, của hương cay của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, còn chỉ lan truyền trong nhóm người bọn Triệu Hữu Vi, về sau, cũng không biết như thế nào, liền có khách hàng bình thường trong tiệm cũng biết.

Nghĩ một bàn tiệc bọn họ không thể tùy tiện ăn, nhưng chỉ một món của hương cay, bọn họ vẫn có thể ăn được, vị khách hàng kia ở khu bình luận nhấn lại, tỏ vẻ hy vọng cũng có thể nếm thử của hương cay.

Khách hàng khác nhìn đến ba chữ "của hương cay" này, liền nhìn không được nuốt nước miếng, ngay sau đó sôi nổi ở khu bình luận phụ họa.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến bình luận, nghĩ đến bởi vì nguyên nhân thời tiết, gần đây tôm hùm đất mua ở chợ chất lượng đều càng ngày càng kém, thuận nước đẩy thuyền, nói có thể bán của hương cay, nhưng như vậy, tôm hùm đất phải ngừng bán, bằng không cô lo liệu không hết việc.

Trải qua lễ hội ẩm thực, khách hàng trong tiệm chỉ cần có muốn ăn, trên cơ bản đều đã ăn được tôm hùm đất.

Ngừng bán tôm hùm đất bọn họ có chút tiếc, nhưng so với đã được ăn, hiển nhiên vẫn là món chưa ăn được càng trân quý hơn.

Vì thế, khách hàng cơ hồ không quá do dự liền sôi nổi đồng ý.

Nguyễn Miên Miên cũng rất có hiệu suất, không tới hai ngày liền bán của hương cay trong tiệm, đương nhiên, có giới hạn số lượng, một ngày chỉ có hai mươi phần.

Cơm chiều gach của lúc trước, vẫn có một số khách hàng thiết tình ngại đắt, nhưng cũng là giá tới ba chữ số, của hương cay vừa ra lại không một người nào nói đắt, một lòng chỉ nghĩ phải đoạt, đoạt, đoạt!

Lúc này đây, còn có người ý đồ dùng lại bài lần trước để lừa khách hàng khác, nhưng mà lại chỉ nhận được một chữ "Lăn".

Lừa không được, mọi người cũng chỉ có thể sử dụng bản lĩnh của mình.

Vì có thể nếm được của hương cay trong tiệm, mọi người sớm đêm điện thoại sạc đầy pin, sau đó ngồi xổm chỗ mạng tốt nhất, ngồi canh trước ở trong tiệm.

Còn có người đặt biệt mê ăn, thậm chí phát động bạn bè ở nơi khác, nhờ bọn họ dùng địa chỉ cùng số điện thoại của mình, hỗ trợ cùng nhau đặt đơn.

Nhưng mà, mặc dù mọi người đều nỗ lực như vậy, đến thời gian, vẫn chỉ có hai mươi người có thể đặt được mà thôi.

"A! Tôi đặt được rồi!"

Công ty họ, một nữ nhân viên nhìn giao diện đặt đơn thành công, hưng phấn mà đập bàn một cái.

"Mà ơi, Trương San vận khí của cô sao tốt như vậy? Cùng thời gian, cùng tốc độ mạng, vì sao cô lại cướp được?" Nghĩ đến hình ảnh mê người của cưa hương cay kia, đồng nghiệp bên cạnh có chút không phục.

"Hắc hắc, tôi chính là khách hàng thân niên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, khẳng định có thêm chút may mắn." Trương San vui vẻ nói.

Một người khác có quan hệ không tồi với Trương San ngữ khí mang theo vài phần trêu ghẹo nói: "Tôi mặc kệ, ai gặp thì có phần, San San cô lần này không được lại trốn ra cầu thang ăn mảnh nữa nhé!"

"Xin đồ chị gái, cô có thể không đề cập tới việc này không?" Trương San bắt đầu đi nói.

Bởi vì chuyện trốn ra cầu thang ăn cơm chiên gạch cưa, cô ở trong công ty liền nổi danh, lần trước liên hoan, giám đốc còn ở hội nghị đùa hỏi một câu "Người ở cầu thang ăn cơm là ai vậy", cô lúc ấy hận không thể trực tiếp chui vào phía dưới bàn.

"Chỉ cần có phí bịt miệng và dạ dày, về sau tôi sẽ không đề cập tới." Nữ đồng nghiệp cười nói.

Trương San quét mắt mấy đồng nghiệp ở đây nhìn mình như hổ rình mồi, biết hôm nay là chạy không được, chỉ có thể nói: "Được, chia cho mấy người một cái, nhưng nhưng đừng nói lộ ra, bằng không những người bộ phận khác thò qua, có thể không đủ chia."

"Yên tâm, yên tâm, chúng tôi hiểu."

Một đám người hy vọng, hy vọng, rồi cuộc hy vọng tới rồi, thân ảnh màu trắng của shipper xuất hiện, Trương San nháy mắt mẫu xông lên.

Nhân viên giao cơm thiếu chút nữa bị cô dọa nháy đưng, bắt quá phục hồi tinh thần lại cũng có thể lý giải, rồi cuộc ở trong tiệm, ngửi mùi hương kia, hẳn nhìn không được gần một túi củ cải nhỏ mà vẫn thêm.

"Vận khí của cô cũng thật tốt." Nhân viên giao cơm đem cua hương cay còn nóng trên tay qua, thuận miệng nói.

"Cảm ơn, cảm ơn, đợi lát nữa cho anh năm sao khen ngợi." Trương San tiếp nhận cơm hộp, ném xuống một câu liền chạy về vị trí của mình.

Cách đóng gói có thể mơ hồ người được một mùi thơm cay, chờ cái nắp mở ra, mùi hương mê người kia khi phách nháy mắt xông vào mũi.

Một phần có bốn con cua, cắt ra liền có tám miếng, ánh vàng rực rỡ ở trong hộp, xứng với nước sốt đỏ phía dưới, nhìn thôi đã muốn ăn.

"Trời, này cũng quá thơm, nước miếng của tôi đều muốn chảy xuống....."

"Thơm quá!"

"Nghe cái hương vị này tôi đã muốn say, không được, nhìn không được, San San mau cho tôi xin một cái!"

Trương San cũng là liều mạng nuốt xuống mới có thể nhìn không chảy nước miếng ra, nghe được các cô nói, nhanh chia cho mỗi người một miếng, lại gấp không chờ nổi bốc lên một miếng đưa vào trong miệng.

Đừng nói ăn cua, môi mới vừa chạm vào nước sốt bên trong, hương vị đậm đà cay thơm kia, đều làm người ta nhìn không được chìm đắm.

Chờ cắn xuống một miếng bột chiên bên ngoài mang theo chút gạch cua, tư vị kia, quả thực ăn ngon muốn chết!

"Mà ơi, chỉ là vỏ chiên bên ngoài cũng ngon, hận không thể để bà chủ bọc nhiều bột một ít....."

Cắn hai miếng có người một bên cắn thán, một bên xóc lên mai cua.

Nếu nói ăn bột bọc bên ngoài cũng ngon, như vậy một miếng gạch cua bên trong cắn xuống, càng là ăn ngon đến muốn bay lên.

Ăn xong gạch cua, kế tiếp chính là thịt cua, thịt cua vốn trắng như tuyết lúc này lại bị nhuộm nước sốt nhàn nhạt đỏ, thoạt nhìn càng thêm mê người.

Một nắm cắn xuống, thịt cua tươi mới cùng gia vị thơm cay dung hợp bên nhau, càng ăn càng cay, càng ăn càng hương.

Ăn xong thịt cua, không đã ghiền bắt đầu gặm chân cua cùng càng cua.

Con cua này không tính là bé, chân cua cũng có chút thịt, bắt quá càng phải kể tới càng cua, bên trong không chỉ thịt nhiều, còn hút được không ít nước sốt, cắn vỡ ra, thịt kia ăn siêu siêu ngon.

Ăn xong, bọn họ đem đã miếng cua không dư chút thịt nào, chân cua lại mút thêm lần nữa, sau đó liếm ngón tay nhảm nháp dư vị nhìn về phía Trương San.

Cho bọn họ mỗi người một miếng, Trương San cũng chỉ còn lại ba miếng.

Mới vừa ăn xong một miếng, chưa đã thèm cầm lấy cái thứ hai, cũng đau lòng chia đi, cô thấy bọn họ lại nhìn qua, một bên cắn cua một bên vuốt tay bảo vệ hộp cơm trước mặt: "Mấy người đủ rồi ha, chính tôi cũng không có nhiều."

Những người khác tuy rằng không ăn đủ, nhưng cũng không làm quá, chỉ nói: "Tôi không cần cua, dưa chuột phía dưới có thể phân một cây cho tôi không?"

"Tôi cũng muốn một cây dưa chuột."

"Tôi không cần dưa chuột, củ tỏi bên trong có thể cho tôi mấy củ không?"

Chương 182

Editor: Thienyetkomanhine

Chỉ cần không phải đánh chú ý lên miếng cua cuối cùng của cô, Trương San vẫn khá hào phóng, cho mỗi người phân một cây dưa chuột, tỏ vẻ củ tỏi có thể tùy tiện ăn, dù sao cô không thích ăn tỏi.

Dưa chuột không cần nấu, một ngum cắn xuống, vị thanh mát, cùng với nước sốt bên ngoài, ăn vào giòn nộn thơm ngon.

"Ngay cả dưa chuột cũng ăn ngon như vậy, không đặt được thật là quá đáng tiếc!"

"Thật sự quá ngon, ngày mai tôi nhất định phải đặt được, nếu có thể cướp được, một người ăn một hộp lớn như vậy, thật là quá sáng khoái!" Một nam đồng nghiệp cắn dưa chuột tưởng tượng thấy hình ảnh đó, vui đến đôi mắt đều nheo lại.

Nhưng mà, giây tiếp theo, hắn đã bị mặt đồng nghiệp khác trừng mắt nhìn: "Như thế nào, anh muốn ăn một mình?"

"Làm sao dám, tôi chỉ nói thế thôi, nói mà thôi." Nam đồng nghiệp vội xua tay nói.

Ăn xong dưa chuột, hắn tùy tay ném một củ tỏi vào trong miệng, kết quả phát hiện, củ tỏi làm gia vị thế nhưng cũng ăn rất ngon.

"Không phải đâu, ăn tỏi cũng ăn vui như vậy?" Một đồng nghiệp nữ thấy hắn một ngum miếng tỏi, nhìn không được nói.

"Tỏi này còn khá ngon, nấu vừa mềm lại ngon miệng, mùi hăng của tỏi cơ hồ đã không có, ăn lên hương cay mềm mại....."

"Thiệt hay giả?" Một cô gái bình thường có thể ăn chút tỏi nghe vậy, thử ăn một miếng, phát hiện hương vị xác thật không tồi.

Ừ thì, chờ một hộp cua hương cay ăn xong, trừ bỏ nước sốt đỏ, cũng chỉ dư lại một chút ớt cay cùng hương liệu không thể ăn.

Sáng khoái!

Ăn xong ba miếng cua Trương San ở trong lòng thầm than một tiếng, rút ra khăn giấy lau khô tay, một bên uống nước một bên nhìn về phía các đồng nghiệp: "Không còn sớm, mọi người còn không đi ăn cơm?"

"Ăn cái quỷ gì, mới vừa ăn xong món cua hương cay ăn ngon như vậy, cảm giác ăn không vô mấy món bình thường khác."

"Nhà ăn xung quanh tôi đã sớm ăn chán, tôi cũng không muốn ăn."

Trương San miễn cưỡng có vài phần no nghe vậy, nhún vai hai cái rồi cũng không nói cái gì nữa.

Có người đặt được cua hương cay cũng bị bắt chia sẻ, cũng có người bởi vì hơi hương nội, có thể một mình nhắm nháp món ngon.

Nhận được cơm hộp, cô đem giấy báo trải lên trên bàn, mở ứng dụng xem video trên di động ra, cuối cùng mang lên bao tay, liền có thể bắt đầu.

"Ăn quá ngon!" Một ngụm cua hương cay vào miệng, hai mắt cô lập tức liền sáng lên.

Ngay từ đầu còn có thể xem video, ăn ăn, cô liền toàn tâm toàn ý đắm chìm trong mỹ thực, chuyên tâm gặm thân cua, cắn chân cua.

Trong nhà chỉ có một mình cô, cô cũng không cần chú ý tướng ăn, hoàn toàn là muốn ăn như thế nào thì ăn.

Gặm xong hai miếng cua, cảm thấy có chút cay cô mở một lọ nước dưa, uống lên hai ngụm sau đó tiếp tục ăn.

Lại cầm lấy một miếng cua, trước thỏa mãn ăn một ngụm gạch cua, lại ăn thân cua, nếu cảm thấy không đủ vị, lại chấm nước sốt hai cái, sau đó cầm lấy tỏi cắn một ngụm, tư vị kia, vừa cay vừa thơm.

Giải quyết xong thân cua, lại ăn chân cua.

Đem chân cua lăn một vòng trong nước sốt, đem thịt ở chân cua rửa sạch, vừa thơm vừa mềm mỹ vị cực kỳ.

Cuối cùng, đến kiềm cua.

Kiềm cua có chút cứng, nhưng cắn mở ra, thịt bên trong so với chân cua càng nhiều hơn, lại chấm thêm nước sốt, một ngụm ăn luôn, quả thực muốn nuốt luôn đầu lưỡi.

Ăn uống, bụng bắt tri bắt giác liền có chút căng, nhưng hộp cơm còn dư lại ba miếng cua.

Cô liếm môi, có chút muốn dừng tay, nhưng miệng lại có loại cảm giác không ăn đủ.

Giữ lại buổi tối thì không còn nóng, lúc vừa nấu xong ăn nốt mới tốt!

Tìm được lý do, cô tiếp tục ăn, kết quả thật đúng là đem cua hương cay cùng đưa chuột phía dưới giải quyết sạch sẽ, chính là ăn xong, sáng khoái, đồng thời cả người cũng no đến không đi được.

Cùng ngày, khu bình luận của hàng, khách hàng đặt được cua hương cay chỉ có hai mươi người, tất cả đều là năm sao khen ngợi.

【kl: Tỷ thực trong tiệm trên cơ bản tôi đều ăn qua, trước kia nếu muốn xếp hạng, tôi không làm được, nhưng hiện tại, tôi cảm thấy cua hương cay là món ngon nhất trong tiệm, không gì sánh nổi! [hình ảnh]**

【o6: Trong nhà có người dị ứng cua, vì không làm cô ấy thêm, chỉ có thể xách theo cơm hộp ngồi xổm ở phía dưới sân chung cư ăn, kết quả bởi vì mùi hương của hương cay, không chỉ hấp dẫn chó, mèo tôi, còn có một nhóc béo không biết con nhà ai, mèo chó còn chưa tính, nhóc béo kia bởi vì tôi không cho nó ăn, trực tiếp khóc. [hình ảnh] [hình ảnh]**】

【zs: Cua hương cay ăn quá ngon, quả thực là mỹ vị nhân gian, ăn được một nửa kỳ thật có chút no rồi, nhưng thật sự ăn quá ngon, vẫn là nhìn không được một hơi giải quyết sạch, thật sáng khoái! Ăn xong tuy rằng no căng đến có chút khó chịu, nhưng so với thời điểm vị giác được hưởng thụ, cũng không tính là cái gì. [hình ảnh]**】

【*là ** son: Hâm mộ! Thế nhưng có thể một mình ăn đến sáng khoái, tôi thật vất vả đặt được, kết quả bị người trong văn phòng cùng nhau chia hết 2A2*】

【*là **x: Cảm thấy đủ đi, cô tốt xấu còn được thử qua, không giống chúng tôi, chỉ có thể nhìn hình ảnh cháy nước miếng.*】

【*là **s: Cô hâm mộ? Tôi còn hâm mộ cô đây! Cho dù là phải chia ra không ít, tốt xấu cũng ném được hương vị.*】

.....

【*5** còn: A a a! Tôi cũng muốn ăn của hương cay, ông trời phù hộ tôi ngày mai nhất định phải cướp được!*】

【*h**q: Ông trời bận rộn như vậy, mới không đếm xỉa tới anh đâu, xem ra, còn không bằng cầu bà chủ đi.*】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến nơi này, ở trong lòng yên lặng trả lời một câu: Cầu xin tôi cũng vô dụng.

Mặc dù cô nghĩ như vậy, kéo bình luận xuống, phía dưới bình luận một bên cháy nước miếng một bên cầu cô tăng số lượng cũng không ít.

Trong tiệm, khách hàng mỗi lần đều là như vậy, Nguyễn Miên Miên đều thành thói quen, xem qua cũng liền thôi.

Một ngày hai mươi phần cũng không tính là nhiều, nhưng nguyện ý nỗ lực, vẫn là có cơ hội đặt được.

Thời gian từng ngày qua đi, rất nhiều khách hàng mỗi ngày thêm của hương cay rốt cuộc được như ý nguyện.

Ném được của hương cay khách hàng một bên cảm động thế gian lại có loại mỹ vị này, một bên nhin không được khoe khoang trong vòng bạn bè, thậm chí chuyên đăng vào đêm khuya.

Những người bị chọc đến nước mắt từ khóe miệng cháy xuống, một bên nhin xuống suy nghĩ đánh người, một bên lưu lại hình ảnh, đi chỗ khác thương tổn thêm nhiều cư dân mạng vô tội khác.

Ừ thế, trên mạng dần dần lại thêm một chủ đề.

Cua hương cay của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, có người nguyên ý thêm tiền để mua, có người trả tiền nhờ người đặt giúp, còn có vài food blogger lấy làm tư liệu sống, nhưng hết thấy, theo thời gian trôi qua, cũng đều chậm rãi lắng xuống.

Đương nhiên, mặc dù lắng xuống, cua hương cay trong tiệm vẫn khó đặt như cũ, khách hàng mỗi ngày đặt được đều có thể vui vẻ cả ngày.

Một hồi mưa thu một hồi lạnh, theo thời tiết chuyển lạnh, canh trong tiệm lại lần nữa được nhóm khách hàng hoan nghênh, rất nhiều người lúc trước đặt cơm chiên không thêm canh cũng đặt thêm canh.

Ừ thế, còn có khách hàng kiên nghị Nguyễn Miên Miên thêm một ít món canh mới.

Cái thời tiết này, không khí tương đối khô ráo, thích hợp ăn chút táo thanh phổi.

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, lập tức liền nghĩ đến canh vịt già bổ dưỡng.

Canh vịt già là món ăn yêu thích của ông Ngô, lúc trước Nguyễn Miên Miên cũng hàm không ít, thậm chí còn đói quá không ít kiểu, tỷ như canh vịt già Hoài Sơn, canh vịt già củ cải chua, canh vịt già bí đao Lúc này, cô trực tiếp chọn canh vịt già củ cải chua đưa lên thực đơn.

Đi chợ mua vịt, ông chủ thấy cô mua nhiều, thuận tiện tặng một con vịt quay.

Nguyễn Miên Miên trở lại trong tiệm ném một miếng, cảm thấy vịt nướng này vị rất bình thường, bỗng nghĩ ra một ý tưởng.

Trong tiệm tuy rằng không có lò nướng chuyên dụng, nhưng có bếp nướng, muốn làm vịt quay vẫn là không thành vấn đề.

Nguyễn Miên Miên đem vịt xử lý tốt, điều chế tương vịt đem vịt bỏ thêm gia vị rồi khâu lại, đem toàn bộ con vịt trần qua nước sôi một lần, ngay sau đó ở mặt ngoài bôi một tầng nước tương.

Dùng đường mạch và nước đường điều chế thành nước màu, đem vịt hong gió, liền có thể đặt vào lò nướng.

Giữa trưa Tư Cảnh Lâm lại đây, liền ăn được vịt quay mới ra lò.

Mới từ lò lấy ra vịt quay đỏ tươi, óng ánh, ăn lên da hương thịt nộn, tói xương cũng mang theo mùi thơm.

"Ăn ngon!" Tư Cảnh Lâm ném một ngúm vịt quay, nhìn qua người bên cạnh gật đầu.

Nguyễn Miên Miên nghe anh nói, một bên lộ ra tươi cười một bên nói: "Không có lò nướng chuyên dụng, bằng không hương vị có thể ngon hơn một ít."

"Hương vị đã rất ngon, da thơm giòn, thịt tươi mới, còn mang theo một mùi thơm." Tư Cảnh Lâm khen xong, nhin không được tiếp tục ăn, phát hiện vịt quay này thịt xương đều giòn thơm, xương sụn đều có thể nhai ăn.

Anh ăn mấy ngúm xong, không khỏi lại gấp lên thêm một miếng.

Nguyễn Miên Miên nói: "Là mùi thơm có lâu, ở chợ nhìn thấy có cỗ lau, liền mua chút tói nhồi vịt."

Cô dứt lời, đồng thời đã đem trong tói nhuyễn, rau xà lách trong nồi mang ra trnao tri, đặt tói trước mặt anh.

Thấy cô lại đây, Tư Cảnh Lâm thuận tay gấp lên một miếng thịt vịt dứt cho cô.

"Anh đợi lát nữa tự mình múc một chút canh." Nguyễn Miên Miên ăn xong vịt quay trong miệng, lưu lại một câu liền bắt đầu bận rộn công việc trong tiệm.

Tư Cảnh Lâm bưng một chén cơm trong suốt, một ngúm vịt quay da hương thịt nộn, một ngúm tói nhuyễn rau xà lách giòn nộn ngon miệng, ăn đến thập phần vui sướng.

Cùng lúc đó, trong cửa hàng, khách hàng thỉnh mũi ngửi được mùi vịt quay, nhin không được hỏi Chu Linh.

Chu Linh chỉ có thể cùng bọn họ xin lỗi, tỏ vẻ vịt quay không có trong thực đơn.

"Tôi hiểu, tôi hiểu, là bữa cơm tình yêu đúng hay không?" Một cô gái lúc này nhìn thấy Tư Cảnh Lâm vào phòng bếp nhỏ giọng nói.

"Thật hâm mộ a! Tôi cũng muốn ăn bữa cơm tình yêu của bà chủ."

Chu Bình nghe hai cô gái nói, nhất thời cũng không biết nói cái gì, chỉ có cười cười, ngay sau đó tiếp tục bận rộn.

Cũng may, tuy rằng ăn không được vịt quay, nhưng hôm nay trong tiệm có canh vịt già, nhiều ít có thể đòi đi cú ý của nhóm khách hàng một chút.

"Canh vịt già thơm ngon, uống ngon quá, cảm giác uống vào cả người đều thoải mái."

"Không chỉ canh ngon, củ cải chua cùng thịt vịt bên trong hương vị cũng không tồi."

"Uống ngon, hơn nữa vừa thấy là biết bổ dưỡng, tôi quyết định mấy ngày kế tiếp liền uống loại canh này."

"Người phục vụ, giúp tôi đóng gói một phần canh vịt già củ cải chua."

"Tôi cũng muốn đóng gói một phần canh vịt, buổi tối về nhà ăn với cơm."

"Ý kiến hay, cũng cho tôi thêm một phần canh vịt!"

Canh vịt củ cải chua không chỉ được khách hàng tới ăn trong tiệm hoan nghênh, khách hàng trên app cơm hộp cũng rất thích.

Mấy ngày kế tiếp, theo một hồi mưa to, độ ẩm lại xuống mấy độ, canh trong tiệm, đặc biệt là canh vịt, càng được khách hàng yêu thích.

Hôm nay lại là một ngày mưa, có nhân viên giao cơm vừa đưa xong mấy đơn, lại lần nữa đi vào tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, người mùi hương trong tiệm, nhìn không được mua một phần canh vịt cho chính mình.

Ngày mưa người đặt cơm hộp nhiều, đơn trong tay hắn khá gấp, lấy xong nhất thời cũng không có thời gian ăn, chỉ có thể đặt ở trong hộp giữ nhiệt, đi đưa hàng trước.

Buổi chiều hai giờ rưỡi, thời gian cao điểm qua đi, lượng đơn hàng không gấp như vậy, thấy mưa lại rơi, còn chưa ăn cơm trưa nên hắn chuẩn bị nghỉ ngơi một hồi, tìm một chỗ ngồi ăn canh vịt.

Hắn thả chậm tốc độ xe đi phía trước, đường cái trừ bỏ xe qua lại, trên đường cơ hồ không có người đi đường.

Àn?

Hắn đang chuẩn bị tới cửa hàng thức ăn nhanh hắt hay ghé gần đây ngồi một hồi, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái khoảng hai mươi tuổi ngồi ở trạm xe bus.

Trạm xe bus mưa không tính là nhỏ, cô gái ngồi ở đó tóc cùng bả vai đã ướt đẫm, tuy rằng nhìn không rõ mặt cô, nhưng bả vai run rẩy của cô, tựa hồ là đang khóc.

Nhân sinh trên đời, ai mà không gặp được chuyện phá hoại tâm trạng.

Uốn nhân viên giao cơm không định xen vào việc của người khác, nhưng trong một cái chớp mắt lúc xe sắp đi qua trạm xe bus kia, nghĩ đến con gái lớn nhà mình cũng tầm tuổi cô gái kia, hắt lại do dự.

Nhân viên giao cơm do dự hai giây, vẫn là quay lại.

Chương 183

Editor: Thienyetkomanhine

"Ôê bé, cháu không sao chứ?"

Lúc này cơn mưa đã dần dần nhỏ lại, có xu thế muốn dừng lại, nhân viên giao cơm ngồi trên xe hỏi một câu, thấy bà vai cô gái run lên một chút lại không phản ứng lại, hạ thấp thanh âm khuyên vài câu: "Tuy rằng không biết cháu gặp phải chuyện gì, nhưng chú biết người nhà cháu nếu là biết cháu ở chỗ này gặp mưa, khẳng định sẽ đau lòng....."

Nhân viên giao cơm khuyên vài câu, thấy cô vẫn không phản ứng, suy nghĩ một chút, xuống xe đi đến mặt sau trạm xe.

Hắn mở ra thùng giữ nhiệt, thấy canh vệt mua phía trước vẫn còn ấm, lấy ra đưa tới chỗ ngồi bên cạnh cô gái: "Cháu có lạnh không? Chú mới vừa mua canh vệt củ cải chua, bà chủ cửa hàng này hầm canh đặc biệt ngon, cháu uống một chút ấm người, sau đó về nhà đi thôi."

Mưa đã tạnh, không khí mang theo chút mùi tanh của bùn đất, khi hắn đem canh mở ra, mùi thơm đặc trưng của canh vệt củ cải chua nháy mắt bay đầy trạm xe bus.

Nghe mùi hương này, nhân viên giao cơm buổi trưa còn chưa ăn cơm nhịn không được nuốt nước miếng.

Nhưng mà, cô gái bên cạnh ngồi xồm đem mặt chôn ở đầu gối, giống như là chui vào vỏ ốc, vẫn không có động tĩnh như cũ.

Nhân viên giao cơm không có biện pháp, thở dài một hơi, đem cái nắp đặt trên hộp cơm rồi nói: "Chú không quấy rầy cháu, cháu bình phục tâm tình, uống chút canh rồi nhanh về nhà đi."

Thẳng đến khi nghe được thanh âm xe đạp điện từ trước mặt đi xa, cô gái ngồi xồm trên mặt đất hơi hơi

ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt sưng đỏ.

Khóc lóc làm cái mũi có chút tắc, nhưng mà dù vậy, cô vẫn ngửi được mùi hương mê người bên cạnh.

Từ buổi sáng phát hiện bạn trai thông đồng với bạn cùng phòng vẫn luôn không ăn uống, hơn nữa gặp mưa lạnh, hiện tại vừa lạnh vừa đói cô nhìn chén canh bên cạnh, lảo đảo đòi bước đi qua, trực tiếp nâng lên chén canh.

Nếu là ngày thường, lòng cảnh giác khẳng định sẽ nói cho cô biết, không thể ăn đồ ăn của người xa lạ.

Nhưng mà, đối với một người mới vừa rồi thiếu chút nữa liền không muốn sống nữa, hận không thể trực tiếp vọt tới đường cái, người xa lạ cho ăn áp, giống như là một cây rơm rạ cứu mạng, làm cô biết, thế giới này có lẽ không tốt đẹp như vậy, nhưng cũng không xấu như cô tưởng tượng, càng làm cho cô nhớ tới, cô còn có người nhà.....

Miếng canh ẩm áp vào miệng, dần dần mang đến cho cô một tia ẩm áp.

Đại khái là gặp chuyện quá buồn, đầu lưỡi có chút chết lặng, uống mấy ngụm, cô mới nhâm nháp đến vị ngon ngọt của canh vịt, rất thơm, rất ngon.

Uống canh nóng, nước mắt cô bỗng nhiên lại chảy xuống, bất quá lúc này, trong mắt lại không tuyệt vọng như vậy.

Còn không phải là một tên khốn, hiện tại thấy rõ bộ mặt thật của hắn, may mắn còn kịp, có cái gì mà khóc.....

Cô ở trong lòng tự nói với chính mình, chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

Bắt tri bắt giác uống xong hơn phân nửa chén canh, thân thể cô ấm hơn vài phần, tâm tình cũng hơi bình phục lại.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.....

Cô cầm lấy túi nilon đựng hộp cơm nhấm đồng chữ ghi trên túi một lần, từ trong túi áo khoác lấy ra di động có chút ướt, gọi điện thoại cho người trong nhà.

Nghe được thanh âm của cô mang theo chút nức nở, người bên kia điện thoại trấn an vài câu, hỏi rõ ràng vị trí hiện tại của cô, lập tức đi tới đón cô.

Tiệm ăn vớt đổi điện, nhân viên giao cơm thường thường chú ý trạm xe bus bên kia đường, thấy cô gái được người đón đi, rút cuộc yên lòng, cúi đầu ăn bát mì trước mặt.

Ngày kế, thời tiết khôi phục sáng sủa.

Buổi sáng hơn 8 giờ, Chu Linh đi chợ, Nguyễn Miên Miên thì ở phòng bếp làm món cơm chiên mới.

Sở dĩ lại bắt đầu làm món cơm chiên mới, là bởi vì gần đây khách hàng đều đang nói, muốn ăn vịt quay cô làm.

Nhóm khách hàng sở dĩ biết cô làm vịt quay, tự nhiên là từ miệng mấy vị khách tới ăn trực tiếp trong tiệm truyền đi.

Bất quá, cái này cũng không trách được nhóm khách hàng, bởi vì Tư Cảnh Lâm thích ăn, cách một ngày cô sẽ làm cho anh ăn, kể từ đó, mấy vị khách thường xuyên được rồi lại ăn không được sao chịu được.

Nhưng mà một con vịt quay làm được cũng không đơn giản, tốn thời gian lại tốn nhiều công, cho nên Nguyễn Miên Miên cũng không có nhiều khả năng sẽ bán vịt quay ở trong tiệm, cô suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể đem thịt vịt quay cắt miếng, làm cơm chiên vịt quay, như vậy khách hàng đều có thể nếm thử hương vị.

Cơm chiên vịt quay làm cũng không khó, trước đem thịt vịt quay cắt miếng nhỏ, đem da vịt cùng thịt vịt tách ra.

Làm nóng nồi, đem mỡ vịt thả vào trong nồi đem mỡ chảy ra, bỏ da vịt vào xào đến giòn, rồi cho thịt vịt, bắp, cà rốt, cơm đảo đều cùng nhau, trước khi tắt bếp thì rắc muối, nước tương vào, cuối cùng cho chút hành thái nhỏ, một phần cơm chiên vịt quay thơm ngon đã hoàn thành.

Nguyễn Miên Miên tự mình nhìn đều cảm thấy không tồi, lấy ra di động chụp mấy tấm ảnh, trong lòng cảm thấy cái kinh hỉ này, nhóm khách hàng khẳng định sẽ thích.

Cô chụp xong buông di động đang chuẩn bị nếm thử, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có người chào hỏi, không khỏi xoay người từ phòng bếp đi ra ngoài.

Cô mới vừa xuyên qua lối đi nhỏ của phòng bếp, liền nhìn thấy ba người đứng ngoài cửa, từ tuổi nhìn ra, tựa hồ là một nhà ba người.

Phát hiện ba người này không người trong ngõ nhỏ, cũng không phải khách quen trong tiệm, Nguyễn Miên Man trong lòng không tránh được có chút nghi hoặc: "Xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?"

"Xin chào, xin chào." Người phụ nữ trung niên khách khí đáp lại một tiếng, "Cô là tới cảm ơn, mặt khác còn muốn hỏi thăm một chuyện."

Lời này, làm Nguyễn Miên Man càng không thể hiểu được.

Cô hô: "Mọi người tiến vào ngồi trước đi ạ."

Ba người tiến vào, Nguyễn Miên Man biết được, bọn họ xác thật là một nhà ba người, hôm nay sở dĩ lại đây, là bởi vì ngày hôm qua con gái bọn họ thiếu chút nữa xảy ra chuyện.

"Thật là cảm ơn người tốt bụng, cô chú chỉ có một cô con gái như vậy, nếu con bé có chuyện gì, cô cũng không không sống." Người phụ nữ trung niên nói nói, trực tiếp đỏ hốc mắt.

Cô gái trẻ tuổi từ lúc vào cửa vẫn luôn không mở miệng nghe được lời này, đôi mắt cũng đỏ, trong lòng hối hận lại may mắn.

Hồi hận ngày hôm qua có cái suy nghĩ cực đoan đó, may mắn được người hảo tâm kéo trở về.

Nghe xong tiền căn hậu quả Nguyễn Miên Man cảm thấy chịu không nổi sự lòng biết ơn này: "Cháu cũng không có làm cái gì, gánh không nổi lời cảm ơn này."

"Như thế nào không được, con gái của tôi là cái đồ tham ăn, nếu không phải cháu nấu canh ngon đến như vậy, con bé sao có thể uống hết, nếu là không uống, nói không chừng không dễ dàng nghĩ kỹ..... Tóm lại, cháu cùng nhân viên giao cơm kia đều là ân nhân nhà chúng ta"

Người mẹ nói xong, có lẽ là cảm thấy nói miệng không thực tế, còn móc ra bao lì xì khăng khăng đưa cô.

Nguyễn Miên Man sao có thể nhận, đẩy qua, nói sang chuyện khác: "Ngày hôm qua nhân viên giao cơm mua canh vịt, nhân viên cửa hàng hẳn là sẽ có ấn tượng, chờ lần sau hẳn lại đây, cháu liền nói cho cô."

Thấy cô kiên trì không nhận, hai vợ chồng cũng không có biện pháp, chỉ có thể nghĩ về sau lại đây nhiều chút chiều cổ sinh ý.

"Vậy thật là phiền toái cháu, chủ yếu chúng ta thật sự muốn trực tiếp gặp mặt cảm ơn nhân viên giao cơm tốt bụng kia."

Hai vợ chồng nói xong, để lại một số điện thoại cho cô, theo sau, mấy người không thân quen lắm nhất thời không biết nói chuyện gì.

"Cô người được một mùi rất thơm, trong tiệm hiện tại đã bắt đầu buồn bán sao?"

Trong tiệm an tĩnh mấy chục giây, người phụ nữ trung niên mở miệng nói.

"Không có ạ, trong tiệm chỉ bán buổi trưa, cô người được chính mùi cơm chiên vịt quay." Nguyễn Miên Miên giải thích xong, nhìn cô gái trẻ mắt khóe mắt còn có điểm hồng, "Cơm chiên vịt quay là món mới của hôm nay, tới sớm không bằng tới đúng lúc, không bằng mọi người thay cháu ném thử hương vị?"

"Được." Hai vợ chồng không nói hai lời đồng ý.

Nguyễn Miên Miên để bọn họ chờ một lát, xoay người tiến vào phòng bếp, rất nhanh đem nồi cơm mới vừa chiên xong múc ra, thuận tiện còn lấy một đĩa củ cải nhỏ.

Cảm xúc của cô gái đang có chút trùng, nhìn đĩa cơm chiên vịt quay trước mặt, nhìn không được nuốt nước miếng.

"Người thơm, thoạt nhìn cũng xinh đẹp, thủ nghệ của cháu cũng thật tốt, không cần ném liền biết khẳng định ngon." Người phụ nữ trung niên nữ thực lòng mà khen.

Nguyễn Miên Miên cười khách khí một câu, mời bọn họ ăn.

Một nhà ba người này điều kiện gia đình cũng không tệ lắm, cũng thuộc kiểu khá giả trở lên, ngày thường thú tốt cũng được ăn không ít, nhưng hôm nay, thật là có chút bị cơm chiên vịt quay trước mặt làm kinh diễm.

Cơm chiên vịt quay mỡ mà không ngấy, da vịt thơm giòn, thịt vịt tươi mềm, bắp cùng cà rốt ngon miệng,

cơm chiên vàng ruộm viên viên rõ ràng, chỉ một ngum, dư vị vô cùng.

"Ăn quá ngon, không nghĩ tới cơm chiên vịt quay lại ngon như vậy!" Hai miếng cơm chiên xuống bụng, cô gái tuổi trẻ nhìn không được nói.

"Trên thế giới đồ ngon còn nhiều lắm, xa không nói, liền nói của hàng này, khẳng định có rất nhiều món ngon." Nghe được cô cảm thán, người mẹ lập tức nói.

Nghe ra ý trong lời nói của mẹ, cô gái gật đầu nói: "Con biết, mẹ yên tâm đi."

Đồ ăn ngon có năng lượng chữa khỏi thần kỳ, ăn xong một chén cơm chiên vịt quay, tâm tình cô gái trẻ tuổi đều nhẹ hơn vài phần.

Phát hiện không chỉ cơm chiên vịt quay ăn ngon, ngay cả đĩa củ cải bình thường trên bàn cũng phá lệ mỹ vị, cô nhìn không được hỏi: "Bà chủ, lần sau tôi còn có thể tới đây ăn cơm không?"

"Mở cửa hàng vốn chính là hoan nghênh khách tứ phương, đương nhiên có thể." Nguyễn Miên Miên nói.

Một nhà ba người lại ngồi một hội, lại lần nữa hưởng cô nói lời cảm ơn, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Bọn họ mới vừa đi không tới một hội, Chu Linh liền đã trở lại.

Nguyễn Miên Miên thấy chị về, trước đem cơm chiên vịt quay để lại cho chị ra.

"Cơm chiên vịt quay này ăn ngon thật! Đặc biệt là đa vịt bên trong, vừa giòn vừa thơm, khách hàng khẳng định sẽ thích, hôm nay khẳng định lại muốn điên cuồng tranh nhau." Chu Linh ném một ngum liền nhìn không được nói.

Càng ăn trong lòng chị càng bội phục cô chủ nhà mình, cảm thấy cô thật là quá lợi hại, mặc kệ làm cái gì đều ngon như vậy.

"Quay vịt cần chuẩn bị trước một ít, hôm nay không bán được, đến chờ ngày mai mới bắt đầu." Nguyễn Miên Miên nói.

Kể tiếp, cô không nói nữa, mà là một bên thu thập nguyên liệu Chu Linh mua về, một bên chờ chị ăn xong.

Chờ Chu Linh ăn xong cầm chén rửa sạch, Nguyễn Miên Man mới cùng cô nói tới chuyện ba người vừa tới: "Trước lúc chị về, có người một nhà đến trong tiệm"

Chu Linh nghe xong cô thuật lại, trước nhúu mày mắng tên tra nam kia một câu, ngay sau đó mới nói: "Ngày hôm qua cũng chỉ có hai nhân viên giao cơm mua canh vịt, một người trẻ tuổi, một người khoảng ba bốn mươi tuổi, hai người chị đều nhớ mặt."

"Dựa theo cách nói của bọn họ, hẳn là người lớn tuổi hơn, bất quá cũng không nhất định, chờ bọn họ lại đây, chị nhìn thấy liền hỏi một tiếng." Nguyễn Miên Man nói.

Chu Linh gật đầu: "Được, chị nhớ kỹ."

Cùng ngày, Chu Linh cố ý chú ý một chút, đáng tiếc hai người kia không biết vì sao, hôm nay cũng chưa đến trong tiệm.

Ngày hôm sau, khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhận được một kinh hỉ, trong tiệm lại có món mới, hơn nữa vẫn là dùng vịt quay bọn họ muốn ăn làm cơm chiên vịt quay.

【 là ** sơn: A a a! Thế nhưng có cơm chiên vịt quay tôi thích nhất, bà chủ tôi yêu cô muốn chết! 】

【 cái ** thứ: Bà chủ làm thật xinh đẹp! Thích thái độ của cô thích là làm ngay, tiếp tục ủng hộ. 】

【 o **6: Quá tuyệt vời, lại có món cơm chiên mới để ăn, vui về đến xoay vòng vòng. 】

.....

【 k **1: Cộng điểm, cộng điểm. 】

Còn chưa tới thời gian đặt cơm, khách hàng đều vui vẻ chạy đến khu bình luận khen ngợi, chờ thời gian không sai biệt lắm, bọn họ lại nhanh chóng chạy về trong tiệm bắt đầu đặt đơn.

Hương về phía cơm chiên vịt quay, cùng ngày khách đến cửa hàng lại tăng lên một đợt.

Bản thân vịt quay đã đủ thơm, lại đem mỡ vịt, da vịt xào lên, mùi hương kia càng thêm nồng đậm.

Theo một nồi cơm chiên ra nồi, bên trong bên ngoài tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đều bay ra mùi hương mê

người.

"Chịu không nổi, người phục vụ, cũng cho tôi một chén cơm chiên vịt quay." Nhân viên giao cơm vốn chuẩn bị về nhà ăn cơm, vào tiệm không hai giây liền không nhận được.

Cũng may, không nhận được cũng không chỉ một mình hẵn, nhìn thấy đồng nghiệp bên cạnh đều đã ăn cơm chiên vịt quay, hẵn cũng bình thản.

"Ngô..... da vịt này ăn ngon thật, hương giòn ngon miệng, so với gà rán còn ngon hơn, lần sau tôi phải bảo bà chủ bot nhiều da vịt."

"Thịt vịt cũng ăn ngon, tương thơm nồng ức, thịt chất tươi mới, so với vịt quay mua ở bên ngoài ăn ngon hơn một trăm lần."

"Tuy rằng biết biết bà chủ làm cơm, không có chuyện không ngon, nhưng cơm chiên vịt quay này cũng quá ngon, ăn ngon đến mức tôi cũng không biết hình dung như thế nào."

Khách hàng ăn khen không dứt miệng, thêm đến mấy người trong ngõ nhỏ.

Trong tiệm khách hàng nhiều lên, Chu Linh càng bận, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa quên chuyện Nguyễn Miên Miên đặt ngày hôm qua.

Cũng may, chị mới đem cơm hộp giao cho một nhân viên giao cơm trung niên cơm, xoay người chuẩn bị tiến phòng bếp, nháy mắt đột nhiên nhớ tới, đột nhiên quay đầu: "Chú từ từ!"

Vừa muốn bước ra ngạch cửa nhân viên giao cơm bị cô làm hoảng sợ, dừng lại bước chân sau nói: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ làm đơn?"

Chu Linh đột nhiên cao giọng, trừ bỏ vài người còn hoàn toàn đắm chìm trong mỹ thực, những người khác trong tiệm cũng nhận không được ngẩng đầu nhìn qua.

"Xin lỗi, xin lỗi." Chu Linh thấy mình dọa hẵn cùng những người khác trong tiệm, xin lỗi sau phóng thấp giọng nói giải thích, "Đơn không lấy sai, chính là cháu muốn hỏi một chút, hôm trước có phải chú tặng một phần canh vịt cho một cô gái gặp mưa ở trạm xe bus hay không?"

"Đúng vậy, canh kia là tự tôi mua, vốn dĩ chuẩn bị uống, nhìn thấy cô gái đó hình như đang khóc, liền đưa

cho cô ấy, làm sao vậy? Xảy ra vấn đề sao?' Nhân viên giao cơm trong lòng bỗng nhiên có chút hoảng, lo lắng có phải chính mình hào tâm lại làm thành chuyện xấu hay là thế nào.

Chương 184

Editor: Thienyetkomanhine

"Không có, không có, là đôi phương cùng người trong nhà tìm tôi trong tiệm, muốn gặp mặt cảm ơn chú."

Chu Linh dứt lời, nhân viên giao cơm khác trong tiệm nhìn không được nói: "Được đó lão Dương, im im không nói liền làm chuyện tốt."

"Haiz, gì chuyện tốt, chuyện không tốt, chính là nhìn cô gái đó thì nghĩ đến con bé nhà tôi, nhìn không được đi nhiều chuyện một chút thôi." Lão Dương nói xong, nhìn về phía Chu Linh, "Cô cùng bọn họ nói không cần cảm ơn, tôi cũng không có làm cái gì."

Nói xong, lão Dương muốn đi.

Chu Linh biết hắt vội, vì thế nói: "Chú vẫn nên lưu lại phương liên hệ, đôi phương thật sự rất muốn trực tiếp cảm ơn, nói nếu không phải là có chú, bọn họ khả năng liền mất đi con gái."

Lão Dương nghe vậy, trong lòng chấn động.

Hắn vốn dĩ cho rằng cô bé kia chỉ là gặp được chuyện thương tâm, khóc một hồi còn chưa tỉnh, lúc này mới biết được nguyên lai cô ấy lại có suy nghĩ cực đoan, trong lòng không tránh được có chút nghĩ mà sợ.

Nghĩ mà sợ, đồng thời hắt lại lần nữa liền tưởng đến con gái nhà mình, cảm thấy bận thì bận, ngày thường vẫn nên quan tâm nhiều chút.

"Cháu nói cùng bọn họ, thật không cần cảm ơn." Theo sau, lão sương vẫn nói vậy.

"Tôi có sổ của hắn, cô để hắn đi đưa cơm trước, tôi cho cô." Người đồng nghiệp vừa rồi chen vào nói.

Lão Dương xác thật không rảnh trì hoãn ở đây, trừng bạn một cái liềm vội vàng rời đi.

Nhìn theo hẩn rời đi, Chu Linh quay đầu hỏi phương thức liên hệ của lão Dương.

Chỉ ghi nhớ số di động của lão Dương, khách chung quanh có chút tò mò hỏi cô cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Này dù sao cũng là chuyện của người khác, Chu Linh đơn giản nói hai câu liềm tiếp tục bận rộn.

Buôn bán kết thúc, Nguyễn Miên Miên trước đem số điện thoại của lão Dương nói cho người một nhà kia, đối phương lại lần nữa cảm ơn, cúp điện thoại, bắt đầu xem khu bình luận.

【mộng **k: Cơm chiên vịt quay ăn ngon quá trời, con gái của tôi thế nhưng một mình ăn hết một phần lớn như vậy, lần sau đặt tiếp. [hình ảnh] 】

【a**n: Vịt quay có hương vị đặc biệt ngon, da vịt cũng ngon, ăn xong một phần, bụng là no rồi, miệng lại chưa ăn đủ. 】

【k**l: Tôi trước kia ăn thịt chưa bao giờ ăn da, nhưng món cơm chiên vịt quay này lại làm tôi phá giới, nguyên lai da vịt ăn ngon như vậy sao? Vừa giòn vừa thơm. 】

【o**6: Cũng không phải sao, là bà chủ làm ăn ngon mà thôi, da vịt bình thường không thể ăn đâu. 】

.....

【 cái ** thứ: Hôm nay tôi cuộc với một người bạn chê thịt vịt tanh chưa bao giờ ăn thịt vịt, đánh cuộc hẩn sẽ thích cơm chiên vịt quay, hẩn còn không tin, nói chính mình ăn một miếng thịt vịt liền sẽ phun, kết quả..... Ha ha ha ha, hẩn phun cái quỷ gì, một bên ăn một bên nói thật thơm! [hình ảnh] 】

.....

Nguyễn Miên Miên xem xong bình luận, thấy khách hàng quả nhiên đều thực thích cơm chiên vịt quay, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời.

Cơm chiên vịt quay là một món già trẻ đều thích, một khi đẩy ra, đã được nhóm khách hàng yêu thích, rất nhiều khách hàng tỏ vẻ kể tiếp muốn ăn liền một tháng.

Làm được cơm chiên khách hàng thích, Nguyễn Miên Man tự nhiên chỉ có cao hứng, bắt quá, mặc dù cao hứng, nhưng có khách hàng đưa ra yêu cầu muốn mua một phần cơm chiên vịt quay không cần cơm, cô vẫn cự tuyệt.

"Thật sự không thể sao?"

Chu Linh hướng nữ khách hàng đang chớp chớp đôi mắt lắc đầu nói: "Ngại quá, bởi vì vịt quay có hạn, cho nên là thật sự không được."

Cơm chiên vịt quay ăn ngon, nhưng thịt vịt bên trong càng ngon hơn, mặc kệ là da vịt hương giòn hay là thịt vịt tươi mềm ngon miệng, đều làm khách hàng cảm thấy căn bản ăn không đủ.

Đây cũng không phải người đầu tiên đưa ra yêu cầu muốn một phần cơm chiên vịt quay không cần cơm chiên, Chu Linh bắt đầu đi, đồng thời chỉ có thể cự tuyệt lại lần nữa.

Không có biện pháp, có chút chuyện không thể đồng ý, bằng không nhóm khách hàng đều học theo, vậy vịt quay trong tiệm căn bản không đủ bán.

Nữ khách hàng có điểm thất vọng, nhưng cũng không tính là ngoài ý muốn, rồi cuộc phía trước đã có khách hàng ở khu bình luận đưa ra yêu cầu này bị bà chủ cự tuyệt.

"Vậy đem thịt vịt giảm bớt một ít, cho nhiều da vịt hơn một ít có thể chứ?" So với thịt vịt, cô càng thích da vịt giòn hơn, nhưng thịt vịt hương vị cũng thực ngon, cho nên lời này cô nói ra có chút đau lòng.

Cái này thật ra không thành vấn đề, Chu Linh trực tiếp đồng ý.

Chị xoay người tiến phòng bếp, lại tới hai người nữa một trước một sau tiến vào trong tiệm.

Trong tiệm lúc này chỉ còn lại có một vị trí, người đi phía trước ngồi xuống luôn, người phía sau liền không còn vị trí.

Người thanh niên tới sau hai bước nhìn trong tiệm một vòng, nhíu mày, ngay sau đó nhìn về phía người đàn ông trung niên lấy vị trí cuối cùng kia.

Từ đồng phục trên người nhận ra thân phận đối phương, thanh niên nói: "Uy, ông là nhân viên giao cơm đứng chờ một chút không phải được rồi, chiếm mất chỗ, khách hàng chúng tôi biết ngồi chỗ nào?"

Mùng còn chưa có ngồi ẩm, nhân viên giao cơm nghe được hẳn lời nói không khách khí của hẳn, trong lòng có chút không cao hứng.

Nhưng tuổi càng nhiều, người liền trở nên ổn trọng, rất nhiều chuyện không muốn so đo nhiều như vậy, rồi cuộc nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Nhân viên giao cơm nghĩ mình hôm nay xác thật không định ở trong tiệm ăn cơm, vì thế đứng dậy chuẩn bị đem vị trí nhường lại.

Nhưng mà, hẳn mới vừa đứng lên, đã bị cô gái trẻ tuổi ngồi bàn bên cạnh nghe được động tĩnh nhìn qua, liền nhận ra.

"Chú Dương!"

Cô hô một tiếng, đem cơm chiên vịt quay cùng canh vịt trước mặt còn chưa ăn đến bụng lên đưa đến trước mặt hẳn, ngay sau đó trừng mắt người thanh niên kia: "Nhân viên giao cơm thì làm sao? Nhân viên giao cơm ăn gạo nhà anh? Có bản lĩnh đời này anh đừng đặt cơm hộp!"

Thanh niên bị cô đáp trả mặt ửng hồng, trong lòng có chút khó chịu, nhưng mà đối với một ông chú trung niên, còn là một nhân viên giao cơm hẳn có thể không khách khí, nhưng đối mặt với một cô gái trẻ tuổi khá xinh đẹp, hẳn lại không nói được lời khó nghe, đặc biệt là khác khách khác trong tiệm đều dùng ánh mắt không tán đồng nhìn qua.

Đàn ông không chấp phụ nữ.

Cuối cùng, thanh niên ở trong lòng khuyên chính mình một câu, ngay sau đó xoay người chạy lấy người.

Nhìn thấy hẳn tự giác rút đi, cô gái hừ nhẹ một tiếng, liền nghe chú Dương nói: "Tiểu Văn cháu tự ăn đi, đợi lát nữa chú còn phải đi giao mấy đơn, không rảnh ăn cơm ở đây."

"Chú có thể ăn bao nhiêu thì ăn, ăn không hết đóng gói lại." Tiểu Văn nói xong, thấy hẳn tựa hồ còn muốn cự tuyệt, lại bổ sung, "Chú đưa cho cháu canh vịt thì được, cháu mời lại chú bữa cơm thì không được?"

Tiểu Văn đúng là cô gái khóc ở trạm xe bus phía trước, Nguyễn Miên Miên đem số đi động lão Dương cho bọn họ, bọn họ tự mình liền hệ, cũng đưa cả tạ lễ.

Ước gì, cha mẹ tiểu Văn còn chuẩn bị để con gái cùng lão Dương kết nghĩa, bắt quả lão Dương lấy lý do con gái của mình sẽ ghen ty để cự tuyệt, cuối cùng hai nhà con như thân thích mà đi lại.

Này sao có thể coi như giống nhau.....

Lão Dương có chút bất đắc dĩ, bắt quả thấy cô bé trở lại vị trí ngồi xuống lại gọi thêm một phần cơm chiên, rồi cuộc không cự tuyệt tiếp.

Hắn biết tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ra món cơm chiên mới, bắt quả còn chưa có nếm qua.

Cũng không phải ăn không nổi, đối với người có mấy năm kinh nghiệm, thu nhập vẫn khá ổn, chủ yếu là tiết kiệm đã thành thói quen, có thể không ăn ở bên ngoài liền không ăn ở bên ngoài.

Lúc này, hắn cúi đầu nhìn đĩa cơm chiên trước mặt, phát hiện không riêng hương vị thơm đến người chết, bề ngoài cũng thập phần mê người.

Cơm chiên vàng ruộm, vệt quay màu sắc hồng lượng, da vệt da hơi hơi cuộn khúc, nhìn liền biết khẳng định rất giòn.

"Người anh em, cô gái bên cạnh là ai vậy?"

Lúc lão Dương cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn, một người ngồi cùng bàn áp không được lòng hiếu kỳ liền hỏi.

"Đứa nhỏ nhà họ hàng."

Lão Dương không muốn để người ngoài biết quan hệ cụ thể của bọn họ, rồi cuộc chuyện phía trước, đối với một cô gái mà nói lại không phải chuyện gì tốt, không cần thiết làm quá nhiều người biết.

Biên vì cái này, phía trước không biết phóng viên từ chỗ nào nghe được tin tức lại đây muốn phỏng vấn hắn, hắn đều cự tuyệt.

"Cô bé nhìn rất không tồi, có bạn trai chưa? Tôi có một"

Nghe lời này, lão Dương liền biết hắn là muốn giới thiệu đối tượng cho tiểu Văn, đánh gãy hắn nói: "Đứa

nhỏ còn nhỏ, hiện tại không suy xét."

Nói xong, hắn trực tiếp cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Một ngụm cơm chui vào miệng, đầu tiên là thấy vị ngọt, sau đó nếm đến da vịt hương giòn cùng thịt vịt tươi mới, hợp với rau dưa bên trong rất ngon miệng, phần cơm chui ăn lên cực kỳ mỹ vị.

Thấy hắn đắm chìm trong cơm chiên vịt quay, ăn tới không ngẩng đầu lên, người ngồi cùng bàn chỉ có thể đem lời nói đã chuẩn bị tốt nuốt trở về.

Thói quen nghề nghiệp, lão Dương ngày thường ăn cơm rất mau, hôm nay, bởi vì cơm chiên vịt quay rất ngon, hắn ăn càng nhanh hơn chút.

Năm, sáu phút, hắn liền xử lý xong phần cơm chiên vịt quay kia, nuốt vào miếng cơm cuối cùng sau, hắn mang theo biểu tình chưa đã thèm bung canh lên uống.

Bàn trước khó được xa xỉ một lần, kết quả gặp chuyện đem canh tặng người khác, thẳng đến hôm nay, hắn rốt cuộc mới nếm được canh vịt.

Ăn xong cơm chiên thịt vịt, uống mấy ngụm canh vịt nóng hằm hạp, cả người đều thoải mái không ít.

Canh đủ cơm no, ngồi không hai phút, đơn hàng của hắn đã được Chu Linh đưa ra.

"Tiểu Văn chú đi trước, có rảnh tới trong nhà ăn cơm." Trước lúc đi, lão Dương đi tới bàn bên cạnh nói.

"Dạ, rảnh cháu liền đi, chú Dương đi trên đường chậm một chút." Tiểu Văn nhìn theo hắn rồi đi, mới tiếp tục quay đầu ăn cơm.

Sao với vài ngày trước đó uể oải không phấn chấn, hiện giờ cô được đồ ngon trấn an, đã một lần nữa khôi phục sự hoạt bát ngày xưa.

Còn cái gì tra nam, cái gì bạn cùng phòng rác rưởi, không là cái gì? Có thơm như cơm chiên sao?

Phía trước trên mạng từng có người ta nói, không có gì mà một bữa nướng BBQ không thể giải được, nếu có..... Vậy hai bữa!

Mà ở hiện tại tiểu Văn xem ra, không có gì mà cơm chiên tiêm cơm chiên Hạnh Phúc cơm chiên không quyết được, nếu có..... Vậy hai phần!

Đem một mảnh da vịt cùng thịt vịt đồng thời gấp lên đưa vào trong miệng, hương vị giòn mềm tươi mới, làm đôi mắt tiểu Văn đều cong lên, càng thêm cảm thấy cái ngày trời mưa kia mình thật là qua ngu ngốc!

Trong phòng bếp.

Tư Cảnh Lâm hôm nay có thời gian nhàn rỗi, ăn xong cơm trưa liền ở bếp giúp cô chút việc vặt.

"Ngày mai không ăn vịt quay đi?" Nguyễn Miên Miên đem hai nồi cơm chiên đảo vào trong bồn, thuận miệng hỏi anh.

Phía trước bởi vì anh thích, Nguyễn Miên Miên cách một ngày liền làm vịt quay cho anh ăn.

Ước đi cho rằng, anh ăn thêm vài lần cũng nên ăn đủ rồi, không nghĩ tới thẳng đến mấy ngày nay, vừa hỏi anh muốn ăn cái gì, anh vẫn nói vịt quay, Nguyễn Miên Miên có điểm sợ anh ăn như vậy sẽ không tốt.

Cô lại không biết, Tư Cảnh Lâm sở dĩ mỗi ngày muốn ăn vịt quay, trừ bỏ bởi vì hương vị vịt quay xác thật ngon, còn có chút tâm tư riêng, món này người ngoài không ăn được.

Sở dĩ có tâm tư có chút ầu trĩ này, vẫn là bởi vì mấy ngày trước, anh vô tình nghe được khách hàng trong tiệm nhỏ giọng nghị luận, tỏ vẻ hâm mộ anh.

Đương nhiên, nếu chỉ là hâm mộ, Tư Cảnh Lâm cũng không sẽ có cái gì xúc động, làm anh có chút không vui là vì có khách hàng còn ảo tưởng có thể thay thế vị trí bạn trai bà chủ của mình.

Này nếu là khách hàng nam, Tư Cảnh Lâm còn có thể trực tiếp giáo huấn một trận, cố tình đều là khách hàng nữ, anh cũng không dám nói cái gì, vì thế mỗi ngày đều nói muốn ăn vịt quay, làm các cô gái đó chỉ có nhìn thèm.

"Ngày mai lại ăn một lần." Tư Cảnh Lâm lấy một miếng dưa mật từ đĩa trái cây Nguyễn Miên Miên chuẩn bị, đút cho cô rồi nói.

Nguyễn Miên Miên nhai miếng dưa mật ngọt thanh, giận liếc anh một cái sau nói: "Anh à, cũng không phải về sau không ăn được."

Nói xong, cô lại nói: "Vậy ngày mai lại ăn thêm một lần thôi nhé, sau đó chờ thêm một đoạn thời gian, anh muốn ăn em lại làm cho anh."

"Được." Tư Cảnh Lâm vui vẻ gật đầu, thuận tay lại bóc một miếng trái cây cho cô.

Nguyễn Miên Miên há mồm ăn rồi nói: "Tự anh ăn đi."

Cô nói xong, tiếp tục hạ nguyên liệu nấu ăn vào nồi xào lên.

Gần nhất mấy ngày, trong tiệm bán nhiều nhất chính là cơm chiên vịt quay, cho nên lúc này, trong phòng bếp tràn đầy mùi hương đặc trưng của vịt quay.

Tư Cảnh Lâm xem động tác của cô như nước chảy mây trôi đem mỡ vịt chảy ra trong nồi, đa vịt xào giòn, đem thịt vịt, bắp, cà rốt, cơm theo thứ tự vào nồi, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

Chờ cô lại lần nữa đem cơm chiên ra nồi, anh mở miệng nói: "Hai ngày này nhiệt độ xuống thấp, em chỉ mặc một cái áo có thấy lạnh hay không?"

Chương 185

Editor: Thienyetkomanhine

"Ở trong phòng bếp làm sao lạnh được, ra cửa em sẽ mặc thêm áo khoác." Nguyễn Miên Man nói xong, nhìn về phía anh, "Nhưng thật ra là anh đó, ra cửa nói nhớ mặc thêm nhiều một chút."

Nghe được bọn họ giao lưu, Chu Linh đem cơm chiên đóng gói xong liền vội vàng cầm ra ngoài, một chút cũng không nghĩ ở lại bên trong ăn cầu lương.

Cùng ngày buôn bán kết thúc, Nguyễn Miên Man tiếp tục ôn tập cùng Tư Cảnh Lâm.

Toán học, vật lý, tiếng Anh, Nguyễn Miên Man thường xuyên yêu cầu anh giảng giải, bất quá ngữ văn, cô đã có thể độc lập ôn tập.

"Anh làm gì vậy?"

Cô đang chuyên tâm đọc sách, đầu tiên là tay trái bị anh nắm ở lòng bàn tay thường thức, này cũng liền thôi, về sau cả người anh trực tiếp dán lên bên cạnh, cầm để ở trên vai cô, thở ra hơi thở ấm áp làm cô cảm thấy không có biện pháp tập trung đọc sách.

"Cùng đọc sách với em." Tư Cảnh Lâm dịch cầm một chút, ở bên tai cô nói.

Nguyễn Miên Man nghiêng đầu liếc mắt một cái, bỗng nhiên có điểm hoài niệm lúc quan hệ hai người chưa xác định, anh là người phi lễ chó động.

Người bị trừng không những không rời đi, ngược lại thuận thế hên một cái lên gò má mềm mại của cô.

"Anh buông ra, em đi lấy đồ vật." Nguyễn Miên Man buông sách, đuôi tay đẩy anh một phen.

Tư Cảnh Lâm lúc này mới đem người buông ra, cũng mở miệng nói: "Muốn lấy cái gì? Anh giúp em."

Nguyễn Miên Miên không cần anh hỗ trợ, đứng dậy từ tủ lạnh lấy ra một điểm tâm, trở về đặt tới trước mặt anh: "Anh ăn chút điểm tâm, muốn uống trà thì tự mình pha."

Điểm tâm đặt trong đĩa sứ trắng tinh xảo xinh đẹp, thoạt nhìn liền đã rất muốn ăn.

Tư Cảnh Lâm nhìn điểm tâm trước mặt, lại cười rộ lên, giơ tay nhẹ miết mặt cô một chút: "Chê anh phiền, lấy đồ ăn để đuổi anh đi nha Quà Quýt Nhỏ? Há?"

Nghe được thanh âm trầm thấp mà từ tính của anh, lỗ tai Nguyễn Miên Miên tê rần, lại không thừa nhận: "Nào có, em rõ ràng là sợ anh đói bụng."

"Vậy thật là cảm ơn Đông Đông."

"Không..... Không cần khách khí." Đối diện biểu tình cười như không cười của anh, Nguyễn Miên Miên nói.

Tư Cảnh Lâm lại là kiên trì muốn cảm ơn, đem người ôm vào trong lòng sau đó cúi đầu "cảm ơn" làm cô hồ hập không nói mới buông người ra, một bên thường thức bộ dáng nửa dựa vào trong lòng ngực mình mà đỏ mặt của cô, một bên khẽ vuốt mái tóc cô.

Hai người nào loạn một hồi, Tư Cảnh Lâm không lại quấy rầy cô đọc sách, mà là lấy ra trà cụ tự pha một bình trà, trước đó một ly cho cô, lại một bên ăn điểm tâm uống trà.

Trà là trà Long Tĩnh tốt nhất, chờ cô kết thúc ôn tập, khép lại sách hỏi bữa tối muốn ăn cái gì, Tư Cảnh Lâm theo bản năng nói: "Tôm xào Long Tĩnh."

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, bung chén trà Long Tĩnh trong tầm tay uống một ngụm, buông rồi nói: "Bằng không lại làm một phần Long Tĩnh nấu cháo mưa?"

Cô vốn dĩ chỉ là thuận miệng vừa nói, Tư Cảnh Lâm lại gật đầu nói tốt.

Vì thế, đêm đó, hai người ăn một bữa tối mang theo hơi thở Long Tĩnh.

Ấn xong bữa tối, trời đã tối hẳn, Nguyễn Miên Miên thấy anh còn không định đi, đề nghị đi ra ngoài tản

bộ.

Tư Cảnh Lâm tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bọn họ ăn cơm chiều khá sớm, giờ này, rất nhiều nhà còn đang ăn cơm, cho nên trong ngõ nhỏ không có nhiều người đi đường.

"Có lạnh không?"

Cảm nhận thấy được từng trận hơi lạnh của gió đêm, Tư Cảnh Lâm quay đầu nhìn về phía cô.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu, đón gió đêm mang theo điểm thích ý đi về phía trước.

Gió đêm mang đến cảm giác mát lạnh, còn có mùi hương đồ ăn từ nhà người khác.

Tư Cảnh Lâm duỗi tay nắm lấy tay cô, cảm giác ấm áp, lúc này mới yên lòng.

"Củ cái hầm nạm bò."

"Hả?" Nghe được cô bỗng nhiên nói tên một món ăn, Tư Cảnh Lâm nửa nửa nhíp sau mới phản ứng lại, cô đang nói về mùi hương đang ngửi được, "Đúng là mùi củ cái hầm nạm bò."

"Anh muốn ăn sao? Bằng không ngày mai chúng ta cũng làm cái này ăn." Nguyễn Miên Miên nói.

Tư Cảnh Lâm cái gì cũng thấy được.

Trong bất tri bất giác, hai người liền đi đến đầu hẻm.

Đầu hẻm có đường đèn, cho nên chỗ này còn rất sáng.

Nguyễn Miên Miên rất xa liền nhìn thấy, cây đại thụ đầu hẻm, thế nhưng còn có người đang ngồi.

Cô nhìn không được kéo Tư Cảnh Lâm đi qua, phát hiện nguyên lai là mấy ông lão còn đang chơi cờ.

"Ông Thạch, các ông còn không về nhà ăn cơm sao?"

Ông Thạch nghe tiếng ngẩng đầu, quét mắt Tư Cảnh Lâm bên cạnh cô, cười nói: "Đã ăn cơm xong, còn cháu? Ăn chưa?"

"Cháu cũng ăn rồi." Nguyễn Miên Miên nghe bọn họ đều ăn rồi, không nói gì nữa, mà lôi kéo Tư Cảnh Lâm ở bên cạnh xem đánh cờ.

Hai người liếc mắt một cái liền nhìn ra, ván cờ rõ ràng là cờ đen của ông Thạch chiếm thế thượng phong, quả nhiên, vài phút sau, ông Thạch trực tiếp chiếu tướng.

"Không chơi, không chơi." Ông lão đối diện đại khái đã thua vài ván, ván này cũng thua, lập tức liền không muốn chơi nữa.

Ông Thạch thấy vậy, hơi mang theo sự đắc ý cười một chút, hô: "Nhóc kia, bởi ta ván tiếp theo được chứ?"

Nguyễn Miên Miên thấy ông gọi Tư Cảnh Lâm, nhẹ giọng hỏi: "Anh muốn chơi không?"

Cô với nhóm ông lão, bà lão trong ngõ quan hệ không tồi, nếu anh không muốn chơi, cô liền chuẩn bị thay anh cự tuyệt.

Cái này cũng không có việc gì, nếu cô muốn nhìn cờ, Tư Cảnh Lâm cũng nguyện ý chơi hai ván.

Thấy anh đồng ý, Nguyễn Miên Miên liền không nói gì nữa, mà là cùng anh ngồi xuống, ngay sau đó chống cằm xem anh cùng ông Thạch chơi cờ.

Ông Thạch vừa rồi cùng người khác chơi, đại khái là đại sát tứ phương, lúc này chưa qua vài phút, đã bị Tư Cảnh Lâm ăn luôn một quân mã, một quân pháo.

"Tên nhóc này được đó!" Ông Thạch khen một câu sau, bắt đầu nghiêm túc suy tư.

Nguyễn Miên Miên lúc này mới phát hiện, ngày thường anh cùng mình chơi cờ, có bao nhiêu nường tay.

Tư Cảnh Lâm cùng ông Thạch chơi tổng cộng ba ván, thắng cả ba ván.

"Đông Đông, bạn trai của cháu không tồi, lần sau dẫn nó ra bên này chơi." Đại khái là trong ngõ nhỏ không có đối thủ lợi hại, ông Thạch thua, ngược lại còn rất cao hứng.

Tuy rằng quan hệ bọn họ ở ngõ nhỏ sớm đã không phải chuyện gì bí mật, nhưng nghe lời này, Nguyễn Miên Man vẫn là có chút ngượng ngùng.

Chờ trên đường trở về, Nguyễn Miên Man nửa kéo cánh tay anh, ngửa đầu nhìn anh hỏi: "Anh ngày thường chơi cờ cùng em có phải nhường em rất nhiều?"

Tư Cảnh Lâm giơ tay giúp cô đem sợi tóc bị gió thổi cài ra sau tay, cười mà không nói.

"Chơi cờ cùng em có phải rất không thú vị hay không?" Rốt cuộc với trình độ của cô, đại khái so với ông Thạch còn kém hơn.

"Sao có thể." Tư Cảnh Lâm thiết tình thực lòng phủ nhận.

"Vậy lần sau anh đừng nhường, để em xem....."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã trở lại trong tiệm.

Ở bên anh, thời gian luôn đều đặc biệt trôi nhanh, bất tri bất giác đã hơn 9 giờ.

Có anh ở đây, Nguyễn Miên Man trên cơ bản không rảnh chơi đi động.

Thẳng đến khi tiễn người đi, trở lại phòng, cô mới mở ra đi động, theo thói quen vào xem cửa hàng trước.

【h**q: Cơm chiên vịt quay trước sau đều ngon như một, ăn liền ba ngày cũng không có ngấy, cảm giác có thể tiếp tục ăn thêm một tháng. [hình ảnh] 】

【5** còn: Hôm nay đột nhiên nhớ tới vịt xào bia, có chút thêm, bà chủ nhỏ, nếu có thể làm cơm chiên vịt quay, có phải cũng có thể làm cơm chiên vịt xào bia hay không? Đương nhiên, nếu có thể trực tiếp làm vịt xào bia liền càng tốt, đã lâu không ăn, thật sự có điểm thêm món này. 】

【j**s: Cơm chiên vịt xào bia? Cơm chiên vịt xào bia có thể ăn ngon sao? Có chút tưởng tượng không ra hương vị đó. 】

【f**x: Tôi đã từng làm cơm chiên vịt xào bia, hương vị cũng không tệ lắm. Bấy tay nghề bà chủ, làm ra khẳng định lại là một món cực phẩm khác! 】

【y**1: Tôi còn tưởng rằng ăn cơm hộp đều là người nấu ăn dở, không nghĩ tôi thế nhưng còn có biể nấu cơm, bội phục bội phục, đúng rồi, cơm chiên vịt xào bia là làm như thế nào a? 】

【f**x: Như, cái kia, kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần chuẩn bị hai loại đồ ăn là được, một cái là cơm, một cái khác là mua về, chỗ chỗ vịt xào bia không ăn hết vào, bật bếp đem vịt xào bia đun nóng, lại đem cơm vào đảo cùng là rồi. 】

【y**1:..... Tôi thu hồi bội phục. 】

【cái ** thứ: Anh nói như vậy, tôi còn muốn ăn tương vịt đây, ở thành phố A bên này cũng chưa ăn được món tương vịt ngon, bà chủ nhỏ, tương vịt cơm chiên có thể tới một cái sao? 】

【6** ngày: Vịt xào bia, tương vịt có thể, tôi cảm thấy vịt nước muối cũng có thể, bà chủ nhỏ, làm một phần cơm chiên vịt nước muối như thế nào? 】

【k**l: Vịt nướng thành phố B vào giờ phút này hẳn là có tên tuổi, tôi cảm thấy cơm chiên vịt nướng có lẽ cũng không tồi? 】

.....

【a**n: Vịt chiên giòn cũng có thể đó! 】

【4**b: Nghĩ tôi nghĩ lui chỉ nghĩ đến vịt muối còn chưa có người nói đến, bà chủ nhỏ, cô cảm thấy cơm chiên vịt muối thế nào? 】

【thiên **3: Vịt muối không phải dùng để hầm canh sao? 】

【là ** son: Xi —— mấy người này có thể gom đủ một một bộ bách khoa toàn thư về vịt. 】

【o**6: Vịt vịt đáng yêu như vậy, mấy người sao lại có thể ăn vịt vịt chứ? Hút lưu..... Tôi cảm thấy vịt tam ly cũng không tồi, rất thích hợp lấy cơm chiên. 】

.....

Nguyễn Miên Miên nhìn bình luận hôm nay, có đặc biệt nhiều dấu chấm hỏi, rất muốn hỏi bọn họ, đến tột cùng là có gì thù hận, muốn ăn vịt như vậy, cảm giác đều có thể thấu ra một quyển một trăm cách ăn vịt.

Tính, nằm mơ lại không phạm pháp, cho bọn họ ở khu bình luận suy nghĩ một chút cũng được.

Nguyễn Miên Miên trực tiếp rời khỏi cửa hàng, mở ra app Tân Giang, tiếp tục xem tiểu thuyết đang đọc dở.

Dưới tình huống cô không đáp lời, nhóm khách hàng ở khu bình luận nghị luận một chút cũng liền thôi, cũng không có thật sự thúc giục cô thêm món mới, rốt cuộc cơm chiên vịt quay cũng vừa mới ra không bao lâu.

Bất quá, bọn họ ở khu bình luận cửa hàng thảo luận còn không đã ghiền, thế nhưng còn chạy đến Weibo đi mở cái đề tài, buổi tối, không biết lại lừa bao nhiêu nước miếng của cư dân mạng.

Trong mùi hương hoa quế, rất nhanh liền đến trùng dương.

Tết Trùng Dương là ngày hội Hoa Quốc truyền thống, bất quá người hiện đại thật ra rất ít người tổ chức ngày lễ này một cách chính thức.

Đối với Tết Trùng Dương, rất nhiều người hiểu biết đại khái là dừng lại ở mấy câu 《 chín tháng chín ngày nhớ Sơn Đông huynh đệ 》, bởi vậy biết trùng dương có tập tục thả đèn trời.

Nguyễn Miên Miên vốn dĩ muốn vào tết trùng dương hẹn mọi người đi leo núi, lên cao thưởng thức đèn trời, bất quá hỏi một chút, thấy Tư Cảnh Lâm cùng ông Ngô bọn họ cũng không rảnh, liền thôi.

Nếu không thể đi leo núi, Nguyễn Miên Miên dứt khoát trước tết trùng dương làm ít bánh trùng dương.

"Bánh" thông "Cao", bánh trùng dương cũng có ý nghĩ thay thế đèn trời, cho nên cô cố ý làm không ít, chuẩn bị đến lúc đó tặng nhóm khách hàng một chút.

Bánh trùng dương gọi là bánh hoa, dùng bột nếp, bột gạo tẻ, đường trắng, nặn thành hình, ở mặt ngoài rải táo đỏ, hạt dẻ, trái cây lên, thêm đường chưng, làm xong màu sắc tươi đẹp, thập phần xinh đẹp, cho nên cũng được khen là "bánh hoa".

Trước kia Nguyễn Miên Miên ở cổ đại, làm bánh trùng dương cắm cờ màu ở mặt trên, này sẽ cũng không tính lược này một bước.

Tết Trùng Dương, buổi sáng Tư Cảnh Lâm cùng ông Ngô tới ăn bữa sáng, liền thấy bánh trùng dương ở trên bàn.

"Bánh trùng dương này cũng thật đẹp." Ông Ngô khen xong, quay đầu lại khen Nguyễn Miên Miên, khen cô coi trọng văn hóa truyền thống.

Nguyễn Miên Miên chỉ là có thói quen làm bánh trùng dương vào Tết Trùng Dương mà thôi, được ông khen lại có chút không được tự nhiên, vì thế nói: "Hai người nằm thử xem hương vị thế nào."

"Được." Ông Ngô chụp một bức ảnh trước, chuẩn bị đến trường học tìm mấy ông bạn già khoe khoang, rồi mới cầm lên một miếng bánh trùng dương.

Bánh trùng dương vào miệng mềm mại thơm ngọt, lại không dính, cùng với trái cây phía trên, thập phần mỹ vị.

"Ăn ngon!"

Ông Ngô dứt lời, Tư Cảnh Lâm cũng gật đầu nói: "Hương vị thực không tồi."

Nguyễn Miên Miên thấy bọn họ ăn đến thơm ngọt, cười ngồi xuống cũng cùng ăn.

Chương 186

Editor: Thienyetkomanhine

Sau khi bữa sáng kết thúc, ông Ngô cầm mấy hộp bánh trưng đương đã đóng gói từ trước rời khỏi cửa tiệm.

Tư Cảnh Lâm cố ý ở lâu hơn một chút nhìn theo ông rời đi, duỗi tay nắm lấy tay Nguyễn Miên Miên, trong lòng vô cùng thấy có lỗi: "Hôm nay có chút bận."

Hiển nhiên, vì hôm nay anh không có biện pháp cùng cô đi leo núi mà cảm thấy có lỗi.

"Không quan hệ, ăn bánh trưng đương cũng không khác mấy." Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói.

Thấy cô sẵn sàng như vậy, Tư Cảnh Lâm cúi đầu thân mật cọ vào mặt cô: "Chờ ngày nào có thời gian rảnh, anh lại cùng em đi leo núi."

"Được." Nguyễn Miên Miên gật gật đầu.

Cùng cô ôn tồn một hồi, thấy thời gian không còn sớm, Tư Cảnh Lâm lúc này mới từ trong tiệm rời đi.

Nguyễn Miên Miên đưa anh đến đầu hẻm nhỏ, trở lại trong tiệm bắt đầu đem bánh trưng đương cắt thành miếng nhỏ đựng trong hộp com dùng một lần, chuẩn bị chờ giữa trưa tặng cho khách hàng.

Chu Linh tới trong tiệm, trước ném một miếng bánh trưng đương, ngay sau đó một bên khen không dứt miếng một bên cùng cô đóng gói.

Giữa trưa, tiệm com chiên Hạnh Phúc bắt đầu buôn bán, hẻm Hồ Lô vang lên từng đợt thanh âm xe đạp điện, không bao lâu, lục tục có nhân viên giao com tới đây.

"Thơm quá."

Vừa đến cửa tiệm, nhân viên giao cơm đã ngửi được mùi hương từ phòng bếp bay ra, xuống xe, rồi vội xem trưa hôm nay có ăn ở trong tiệm luôn hay không.

Lại nói tiếp, mấy người nhân viên giao cơm ở quanh đây cũng không dễ dàng, rõ ràng là tới kiếm tiền, nhưng mỗi lần đến tiệm cơm chiền Hạnh Phúc lại nhịn không được tiêu tiền.

Không chờ nhóm nhân viên giao cơm vội vã xong, Chu Linh nghe được động tĩnh đi ra, thấy nhân viên giao cơm đã ngồi đầy một bàn, từ phòng bếp bưng một đĩa bánh trưng dương cắt thành miếng nhỏ đặt tới trên bàn, tỏ vẻ là tặng cho bọn họ ăn.

"Đây là cái gì? Thật xinh đẹp." Trong đó một người nhìn bánh trưng dương đủ mọi màu sắc, hỏi.

Chu Linh nói: "Bánh trưng dương, có ngụ ý đèn trời."

"Di! Hôm nay là Tết Trùng Dương? Tôi vội quá quên ngày tháng."

"Cảm ơn hai người."

"Cảm ơn bà chủ nhỏ."

Nhân viên giao cơm phản ứng lại, nguyên lai hôm nay là Tết Trùng Dương, trước nói lời cảm ơn, sau đó đều gọi một phần cơm chiền vịt quay.

Vốn dĩ bọn họ muốn ăn ở trong tiệm, hiện giờ trong tiệm lại tặng bánh trưng dương, vậy nếu không ăn thì thật ngượng ngùng.

Chu Linh ghi món sau xoay người tiến vào phòng bếp, nhân viên giao cơm ngồi ở trong tiệm tiếp tục nghị luận về bánh trưng dương trên bàn.

"Tôi mới biết được, nguyên lai Tết Trùng Dương còn có bánh trưng dương."

"Nhà tôi bên kia cũng có cái tập tục này, khi còn nhỏ bà tôi cũng sẽ làm bánh hoa, không còn bà, thật ra lại không ăn được nữa." Nhân viên giao cơm tóc húi cua họ Lý ngữ khí có chút phiền muộn, nói xong, cúi tay cầm lấy một khối bánh trưng dương đưa vào bên miệng.

Một ngụm ăn xuống, vừa mềm vừa nhu, nhai lên, vừa thơm vừa ngọt.

"Bánh trưng dương này còn ăn khá ngon, vị có điểm giống bánh xốp, bất quá so với bánh xốp càng ngon hơn." Một người khác ăn hai miếng bánh trưng, nói.

Ngồi cùng bàn, hai nhân viên giao cơm khác liên tục gật đầu, hiển nhiên cũng cảm thấy bánh trưng dương này rất ngon.

Nhân viên giao cơm tóc húi cua đem bánh trưng dương trong miệng nuốt xuống rồi nói: "Bánh hoa này vốn dĩ là một kiểu bánh xốp, cũng là dùng bột mì để làm."

"Ăn ngon thật, có loại cảm giác càng ăn càng thơm."

"Xác thật rất ngon."

Bọn họ chia xong một đĩa bánh trưng dương, sự thèm ăn đều được mở ra, chờ cơm chiên vịt quay đã gọi lên bàn, bùng lên há mồm to ăn ngay.

Đang ăn, đột nhiên vang lên một tiếng chuông tin nhắn.

Mấy người đồng thời cúi đầu, trong đó một nhân viên giao cơm đen gầy cầm lấy di động của mình.

"Sao? Không phải là khách hàng giục đơn sao?"

"Không phải." Người nhân viên giao cơm đen gầy mở di động ra xem xong tin nhắn, biểu tình có chút khó có thể hình dung, "Đây là đặt đơn hộ, khách hàng nhờ tôi lúc giao đến xem hộ hửn, đối phương lớn lên đẹp hay không đẹp."

Tuy rằng yêu cầu này có điểm kỳ ba, nhưng cũng chuyện thuận tiện thôi, hửn nói chuyện, đồng thời vẫn là nhanh trả lời cho khách hàng.

Mấy người khác trên bàn trợn mắt ra mấy cái đầu chăm hỏi, ngay sau đó trong đó một người suy đoán nói: "Không phải là yêu đương qua mạng ư?"

"Có khả năng, tới, tới, tới, thêm cái WeChat, đợi lát nữa có kết quả nói cho tôi một tiếng."

"Gòn có tôi."

"Dứt khoát mở cái group đi."

Là người ai cũng có lòng tò mò, mấy nhân viên giao cơm sôi nổi lấy ra di động.

Người đen gầy cạ lời mà liếc mắt nhìn họ một cái, nhưng vẫn add bọn họ vào group.

Trên thực tế, chính hắn cũng khá tò mò, cùng bọn họ kết bạn xong, bung lên đĩa cơm vội vàng ăn.

Da vịt thơm giòn, thịt vịt tươi mới kết hợp cùng cơm, mỡ mà không ngấy, càng ăn càng hương.

Nhân viên giao cơm đen gầy là người thứ nhất ăn xong, nhận được đơn hàng liền trực tiếp xuất phát.

Đại chỉ cách tiệm cơm chiến Hạnh Phúc không xa, theo tốc độ của hắn, đơn này phỏng chừng sẽ mất khoảng hơn mười phút để tới nơi.

Hắn đi được năm sáu phút, mấy người còn ở trong tiệm vừa mới được vào nhóm đã đặt câu hỏi.

【Thế nào? Đã tới nơi chưa? Người đẹp không?】

Vài phút sau, nhân viên giao cơm đen gầy mới trả lời.

【Đẹp thì đẹp nhưng.....】

Nhìn đến cái đầu ba chấm kia đúng là một lời khó nói hết, mấy người trong tiệm tò mò mà tiếp tục truy hỏi.

【Làm sao vậy? Làm sao vậy? Đừng nói một nửa như vậy!】

Nhân viên giao cơm đen gầy không đánh chữ nữa, mà là trực tiếp gửi một tấm ảnh qua.

Trong tiệm, mấy người nhìn thấy hình ảnh, không nói hai lời liền trực tiếp click mở.

【@shipper có thể phiền toái anh giúp một chút không? Giúp tôi nhìn xem người nhận đơn lớn lên đẹp

hay không. 】

【 @khách hàng có thể, bạn từ từ. 】

【 @shipper cảm ơn. 】

【 @khách hàng tôi đã đến, đối phương lớn lên thật ra khá đẹp, bắt quả là đàn ông..... Tạo muội hỏi một câu, bạn là tiểu ca ca hay là tiểu tỷ tỷ? 】

【 @shipper tôi là nam. 】

【 @khách hàng ặc..... Vậy anh nên bị thương. 】

【 @ shipper không có việc gì, tôi có chuẩn bị tâm lý, đẹp là được. 】

【 @khách hàng:??? 】

【 @khách hàng anh là chuẩn bị..... Biết là đàn ông mà vẫn thương sao? Đừng như vậy, tiểu tỷ tỷ vừa thơm vừa mềm không đáng yêu sao? 】

【 @shipper anh nghĩ đi đâu vậy! Tôi rất thẳng nha! Ý của tôi là, nếu đẹp thì nể mặt khuôn mặt, tôi liền buông tha hẳn, nếu không lúc vào trò chơi chùy chết hẳn! 】

"Xì....."

Nhân viên giao cơm trong tiệm xem xong trực tiếp cười phun, ngay sau đó nói một câu giống nhau: "Đúng là nhan cầu, cái này cũng có thể tha thứ."

Lúc này, trong tiệm đã có một ít khách hàng, nhìn thấy bọn họ cười không ngừng, có vị khách tính cách hướng ngoại thuận miệng hỏi một câu họ đang cười cái gì.

Cái gọi là một người vui không bằng mọi người cùng vui, nhân viên giao cơm đem hình ảnh chia sẻ cho bọn họ, rồi cười đưa đơn đi, lưu lại một đám khách hàng bị chọc cười gần chết.

"Người này cũng quá đáng thương ha ha ha ha....."

"Ha ha mẹ nó 'biết là đàn ông mà vẫn thương', anh trai giao cơm này cũng quá hài hước!"

"Ha ha ha ha, tuy rằng khách hàng có chút thâm, nhưng tôi thật sự nhìn không được muốn cười."

"Chỉ có tôi chú ý điểm không đúng, có điểm đau lòng cho người đặt phần cơm hộp kia sao?"

"Vốn dĩ không cảm thấy vị khách đó đáng thương, cô vừa nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy hắn thật đáng thương, mất một phần cơm hộp ngon như vậy đút cho một tên đàn ông."

Chu Linh bung bánh trưng dương ra tới, thấy bọn họ một đám cười không được, không tránh được hỏi một câu.

Khách hàng tích cực đem hình ảnh phía trước cho chị xem, sau đó chỉ vào bánh trưng dương xinh đẹp trên bàn hỏi: "Đây là cái gì?"

"Bánh trưng dương."

"Nguyên lai Tết Trưng Dương còn ăn bánh trưng dương, giờ tôi mới biết được."

"Bà chủ nhỏ thật chú ý."

"Thoạt nhìn thật xinh đẹp, mặt trên còn cắm cờ màu nhỏ."

Khách hàng nghị luận hai câu, lúc này mới nhớ tới nói lời cảm ơn.

"Cảm ơn bà chủ nhỏ."

Có người cảm ơn Chu Linh còn chưa đủ, còn hướng vào trong phòng bếp kêu lên.

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên nghe được lời cảm ơn, cười một chút, đem cơm chiên ra nôi.

Mèo béo đi ra ngoài chơi một vòng sau đó trở về ghé vào cửa phòng bếp, ném cái đuôi liềm móng vuốt.

Nó khi trở về mới vừa ăn qua đồ vật, bụng lúc này phình phình, cho nên mặc dù có bị mùi hương trong phòng bếp truyền ra làm có chút thèm, cũng không làm ầm ĩ.

Nguyễn Miên Miên thấy nó ngoan như vậy, thuận tay nấu con tôm bóc vỏ ném qua cho nó ăn.

"Meo ô ~"

Mèo béo nhìn thấy tôm bóc vỏ, su *И ǳ* su *И ǳ* mà kêu một tiếng, há mồm cắn lên.

Chu Linh tiến vào phòng bếp, thấy nó nằm gặm tôm, nhìn không được khẽ lắc đầu, cảm thấy xem như hiểu rõ vì sao nó càng ngày càng béo.

Đem cơm chiên mới ra nồi đống gói xong, Chu Linh thuận miệng đem chuyện thú vị vừa mới nghe ở trong tiệm cùng cô.

Nguyễn Miên Miên ngay từ đầu còn không có hiểu cười chỗ nào, chờ nghe chị giải thích xong mới cười rõ lên: "Ừ sao lại có người chưa thấy qua mặt đã có thể yêu đương."

Chu Linh tuy rằng không yêu đương qua mạng bao giờ, bất quá cô từng có một người bạn quan hệ không từng yêu đương qua mạng, cho nên biết một chút.

"Internet phát triển, yêu đương qua mạng còn rất thịnh hành, bất quá trừ bỏ một ít người là nghiêm túc, rất nhiều người đều mang tâm lý chơi đùa chút."

Chương 187

Editor: Thienyetkomanhine

"Tựa như chuyện hôm nay sao? Là nam hay nữ còn không xác định nhưng cũng có thể qua lại?" Nguyễn Miên Miên có chút không hiểu nói, "Cái này cũng coi như lừa gạt đi?"

"Cũng không sai, bất quá còn may khách hàng kia tựa hồ cũng không quá tin tưởng."

Từ khi mở cửa hàng, chuyện thú vị như vậy cũng không ít, tỷ như phía trước còn có khách hàng nhờ nhân viên giao cơm giúp bắt chuột, cho nên các cô nói hai câu thì thôi.

Hơn 11 giờ, rất nhiều khách hàng bắt đầu nhận được cơm hộp.

Liền phát hiện hôm nay lại có đồ tặng kèm, nhóm khách hàng cực kỳ kinh hỉ.

"Sao bà chủ nhỏ đột nhiên tặng điểm tâm, còn khá xinh đẹp, mặt trên còn cắm cờ màu nhỏ." Trương San cầm hộp điểm tâm rất là vui vẻ.

"Không có văn hóa, hôm nay là Tết Trùng Dương, đây là bánh trùng dương, còn gọi là bánh hoa, cắm cờ màu là một loại tập tục."

Nghe được đồng nghiệp nữ cách vác nói, Trương San dùng một loại ánh mắt "hôm nay mới quen người này" nhìn sang: "Ghe ta, cái này cũng biết. Nguyên lai hôm nay là Tết Trùng Dương, tôi đang nói như thế nào bà chủ lại vô duyên vô cớ tặng điểm tâm."

Cô mới vừa khen xong, dư quang bỗng nhiên quét đến giao diện trên di động đồng nghiệp, tức khắc mắt tròn mắt dẹt: "Hóa ra lúc tôi chụp ảnh cậu liên lên mạng tìm, còn không biết xấu hổ nói tôi không có văn hóa?"

Nữ đồng nghiệp ho khan một tiếng nói: "Tôi đây tốt xấu biết một thứ, không biết cái gì liền lên mạng tìm."

Hai cô nói chuyện, một nữ đồng nghiệp khác bên cạnh đã mở ra cái nắp lên: "Um..... Ăn ngon thật."

Trương San thấy vậy, cũng không nói lời vô nghĩa nữa, cũng mở ra cái nắp lấy bánh hoa tinh xảo bên trong ra.

Bánh hoa mềm mại, thơm ngọt, thập phần hợp khẩu vị của cô, một khối nhỏ nhỏ, bắt tri bắt giác liền ăn xong toàn bộ.

Ăn xong, Trương San chưa đã thêm nói: "Ăn ngon quá, cảm giác so với bánh kem còn ngon hơn, chính là có chút ít, cảm giác chưa ăn đủ."

Bên cạnh, đồng nghiệp gật đầu tán đồng: "Xác thật ăn ngon, đây vẫn là ta lần đầu tiên tôi ăn bánh trùng dương."

"Tôi cũng vậy, ăn bánh trùng dương, chúng ta cũng coi như đón xong Tết Trùng Dương."

"Ha ha, được."

Cùng ngày, khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, không ngoài sở liệu xuất hiện một đồng bình luận khen ngợi bánh trùng dương.

【h**q: Cảm ơn bà chủ nhỏ tặng bánh trùng dương, nhìn thấy bánh trùng dương tôi mới nhớ hôm nay là Tết Trùng Dương, cũng là tết lão nhân, cố ý giữ bánh dương bánh, lại mua chút trái cây, thức ăn khác, thừa dịp tan tầm đi thăm ông nội của tôi, ông rất vui vẻ, hơn nữa đặc biệt thích bánh trùng dương, nói mềm mại, thơm ngọt lại không bị dính. [hình ảnh] 】

【s** còn: Nhìn bình luận mới biết được điểm tâm bà chủ nhỏ tặng là bánh trùng dương, hôm nay là Tết Trùng Dương, ngô..... Bánh trùng dương ăn rất ngon, chính là quá ít không đủ ăn, bất quá vẫn là cảm ơn bà chủ nhỏ, làm tôi cũng coi như ăn được Tết Trùng Dương. 】

【mộng **k: Bánh trùng dương thật xinh đẹp, con gái của tôi vừa thấy đã rất thích, bất quá tôi nhắc nhở con bé hôm nay là tết lão nhân, là ngày của ông bà, con bé liền đem bánh trùng dương đưa cho bà, loại bánh này ăn ngon lại mềm, người già rất thích, nếu làm ra không phiền toái, hy vọng bà chủ nhỏ có thể bán ở trong tiệm một chút. 】

.....

【k**l: Bánh hoa đẹp lại ăn ngon, thật lâu không ăn được bánh hoa ngon như vậy, bà chủ nhỏ thật có tâm, chúc cô Tết Trùng Dương vui vẻ! 】

【a**n: Trước tới nay không quá để tâm tới lễ Trùng dương, hôm nay nhờ bà chủ nhỏ, ăn bánh trùng dương cũng coi như được ăn tết, yêu cô moah moah ~ 】

【o**6: A a a! Bà chủ nhỏ thật là cảm ơn cô, phía trước tôi còn cố ý nhớ kỹ "tết lão nhân" sắp đến, đến lúc đó nhớ rõ trở về thăm ông bà trong nhà, kết quả bận rộn một hồi liền quên, còn may cô đưa bánh trùng dương nhắc nhở tôi, buổi tối còn có thời gian đi. 】

.....

Không riêng ở khu bình luận, khách tới trong tiệm cũng rất nhiều người đã ăn được bánh trùng dương rồi mới phản ứng lại hôm nay là ngày mấy.

Không nhớ tới cũng liền thôi, nhớ tới hôm nay là Tết Trùng Dương, cũng là tết lão nhân, không ít khách hàng ăn bánh trùng dương cảm thấy rất ngon, nhin không được cùng Chu Linh thương lượng, hỏi có thể mua một chút mang về cho người già trong nhà ăn hay không.

Trong lòng Chu Linh tuy rằng cảm thấy cô chủ hẳn là sẽ đáp ứng, bất quá vẫn là tiền phòng bếp hỏi một tiếng.

Quả nhiên, Nguyễn Miên Miên nghe nói khách hàng muốn mua bánh trùng dương hiệu kính lão nhân, không do dự liền đồng ý luôn.

Nhưng mà, bánh trùng dương còn lại trong tiệm cũng không đủ bán, hiện tại cũng không có thời gian làm, chỉ có thể để Chu Linh đi nói một tiếng cho khách hàng, sau khi đóng cửa cô mới có thời gian làm.

Khách hàng nghe vậy, có thời gian đều tỏ vẻ nguyện ý chờ, không có thời gian cũng hy vọng có thể đặt trước, chờ tan tầm quay lại lấy.

Cửa hàng rốt cuộc đóng cửa, Nguyễn Miên Miên lúc này mới rảnh tay làm bánh trùng dương, mà bên ngoài, còn có bảy, tám người đang chờ.

Bánh trưng dương làm cũng không khó, cùng Chu Linh cùng chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn, Nguyễn Miên Miên rất nhanh liền làm xong nồi thứ nhất.

Trong lòng hấp, một mùi hương ngọt thanh dần dần bay ra.

Chu Linh cái khác không làm được, hỗ trợ cắt các loại trái cây để rải phía trên vẫn là có thể làm được.

"Thơm quá." Rõ ràng hôm nay chị cũng ăn không ít bánh trưng dương, nhưng ngửi được hương vị này, Chu Linh lại có chút thêm.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cười nói: "Lúc chị về nhớ mang một ít về cho bà Vương nếm thử."

Hôm nay là tết lão nhân, loại điểm tâm này thích hợp cho người già ăn, Chu Linh tự nhiên sẽ không cự tuyệt: "Cảm ơn cô chủ."

Trong tiệm, khách hàng ngửi được mùi hương ngọt thanh từ phòng bếp bay ra, có người nhìn không được gọi điện thoại nói: "Alo ông, là cháu, đợi lát nữa cháu qua chỗ ông, ông ở nhà không? Có ạ, vâng, cháu ăn rồi, đợi lát nữa mang đồ ngon cho ông nếm thử..... Àn? Ông cũng để đồ ngon cho cháu? Không cần, ông cứ ăn đi, không cần để lại cho cháu....."

Một khách quen mở đầu, người khác cũng sôi gọi điện thoại về nhà.

Không bao lâu, bánh trưng dương bọn họ muốn rút cuộc ra nồi, vài người chia nhau mua anh hai cân, tôi ba cân, sau đó xách theo điểm tâm vô cùng cao hứng từ trong tiệm rời đi.

Chu Linh giúp đỡ làm xong bánh dương bánh nhóm khách hàng đã đặt trước, cầm điểm tâm cho bà ngoại mình đi về nhà.

Nguyễn Miên Miên tiễn chị đi, cầm sách vở ở trong tiệm bắt đầu học, một bên xem một bên chờ khách đặt bánh dương bánh quay lại lấy.

Mặt trời xuống núi, lục tục có khách tan tầm lại đây.

"Cảm ơn bà chủ nhỏ, Tết Trưng Dương vui vẻ!" Khách hàng nhận được bánh trưng dương còn nói, cười nói cảm ơn.

"Tết Trùng Dương vui vẻ." Nguyễn Miên Man trả lời.

Một ánh tà chiều cuối cùng từ chân trời tan hết, ánh sáng trong tiệm tức khắc tối xuống.

Nguyễn Miên Man đứng dậy mở đèn, quay đầu liền thấy Tư Cảnh Lâm từ bên ngoài đi vào.

"Anh tan tầm rồi." Nguyễn Miên Man đi vào nói.

Tư Cảnh Lâm gạt đầu, ôm lấy người hôn một cái: "Nhớ anh không?"

Nguyễn Miên Man giật liếc anh một cái nói: "Đừng nào loạn, em muốn đi nấu cơm, hôm nay là tết lão nhân, chuẩn bị làm cho ông mấy món ông thích ăn."

Cô là từ trong miệng khách hàng mới biết được, Tết Trùng Dương phát triển tới bây giờ, còn có ý tứ là tết lão nhân.

Tư Cảnh Lâm lúc này mới buông cô ra, cùng cô vào phòng bếp.

Chờ ông Ngô tới đây, xa xa đã ngửi thấy mùi thơm nồng đậm.

"Đông Đông hôm nay lại làm cái gì ngon?"

Đồ ăn đã làm tốt, nghe được thanh âm của anh, Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm đem đồ ăn bung lên bàn.

Giò heo Đông Pha, thịt kho tàu, gà quay hạt dẻ, cá chua ngọt, đậu hủ, củ cải xào, đậu phộng chiên, bánh trưng dương, canh vịt Hoài Sơn.

"Hôm nay không phải sinh nhật ông đi?" Thấy trên bàn đều là món mình thích, nếu không phải sinh nhật ông đã sớm qua, ông Ngô còn cho rằng hôm nay là sinh nhật mình.

"Hôm nay không phải sinh nhật của ông, bất quá là ngày tết của ông." Nguyễn Miên Man cười nói.

Ông Ngô lúc này mới nhớ ra, hôm nay là tết lão nhân, tức khắc cười rộ lên: "Đông Đông thật có hiểu tâm."

Khen xong cô, ông Ngô lập tức quay đầu nhìn về phía cháu trai mình: "Đông Đông làm cho ông một bàn đồ ăn ngon như vậy, thế còn cháu?"

Người tuổi lớn, có đôi khi liền ầu trĩ như trẻ con.

Nguyễn Miên Miên nhắc nhở từ trước, nên lúc này Tư Cảnh Lâm lấy lễ vật đã chuẩn bị đưa qua: "Ngày tết vui vẻ, ông."

Ông Ngô thấy cháu trai thật đúng là chuẩn bị quà tặng, kinh ngạc qua đi, ở trong lòng cười nói: Quả nhiên là có đôi tượng vào là khác nay, năm trước nào có quà tặng.

Ông thích uống trà, cũng thích thu thập tử sa hồ, cho nên Tư Cảnh Lâm tặng cho ông chính là tử sa hồ lấy được từ buổi đầu giá trước đó.

"Không tồi, có tâm." Ông Ngô xem qua tử sa hồ, thấy Nguyễn Miên Miên lấy ra rượu, cao hứng buông lễ vật ngồi xuống, "Ăn cơm, ăn cơm."

Nguyễn Miên Miên thấy ông gấp gấp như vậy, cười rót ly rượu cho ông.

"Bà rượu hoa cúc, không tồi, không tồi, Tết Trùng Dương nên uống loại rượu này." Ông Ngô nghe hương rượu nói.

Ba người đều ngồi xuống, trước chạm một ly, ngay sau đó mới bắt đầu động đũa.

"Giò heo Đông Pha này ăn ngon thật, chắc mà không cứng, béo mà không ngán." Ông Ngô buông chén rượu, trước gấp lên một miếng giò heo Đông Pha.

Màu sắc hồng lượng, hương khí bốn phía, giò heo Đông Pha dùng chiếc đũa gấp nhẹ một cái, không cần cố sức, da thịt liền tách ra, đưa vào trong miệng, thơm, ngon đến ông phải nín cười.

Nguyễn Miên Miên không thích ăn thịt mỡ, Tư Cảnh Lâm gấp một khối giò, tách chỗ thịt không có mỡ đặt vào trong chén của cô, chỗ mỡ thì trộn với cơm và vào trong miệng mình.

Giò heo Đông Pha tương thơm, nồng ục, mặc dù là thịt mỡ cũng không ngán, ăn với cơm càng thơm ngon.

Nguyễn Miên Miên nhìn thịt nạc trong chén, có qua có lại gấp một miếng thịt cá cho anh.

Không riêng giò heo Đông Pha ăn ngon, cá chua ngọt cũng rất tuyệt, da thơm giòn, thịt cá bên trong cũng ngon miệng, ăn lên vừa mềm vừa hương.

Ông Ngô một mình giải quyết nửa cái giò heo Đông Pha, lúc này mới đem chiếc đĩa đuổi đến gà quay hạt dẻ bên cạnh.

"Ăn..... hạt dẻ ăn ngon, hàm hương mềm mại, cảm giác so với lần trước cháu làm càng ngon hơn."

"Hạt dẻ không giống nhau, hạt dẻ này là một khách quen đưa, nói là đặc sản quê cô ấy, bởi vì sản lượng ít, hương vị tốt, bán địa đều không đủ ăn, cho nên không bán ạ." Nguyễn Miên Man nói.

Khách hàng cô nói không phải ai khác, chính là Lý Niệm, chính là người trước bởi vì em họ ăn uống đặc biệt kén mà tới trong tiệm mua bánh chưng.

Bởi vì Nguyễn Miên Man hỗ trợ làm bánh gạo kê cùng với mấy món khác trong tiệm, em họ cô ấy hiện giờ ăn uống đã dần dần khôi phục lại, hiện giờ cũng có thể ăn những món khác.

Người một nhà em họ đều rất cảm kích cô, cho nên thường xuyên sẽ gửi một ít đặc sản nhờ Lý Niệm đưa đến trong tiệm.

"Nguyên lai là như vậy, trách không được hạt dẻ này ăn ngon như vậy, so với thịt gà còn ăn ngon hơn." Ông Ngô nói xong, lại gấp lên một viên hạt dẻ đưa vào trong miệng.

"Vậy ông ăn nhiều một ít, trong tiệm còn có không ít hạt dẻ." Nguyễn Miên Man nói, chính mình cũng ném một viên, phát hiện đúng là thực không tồi.

Một bữa cơm ăn xong, ông Ngô rất thỏa mãn, không riêng gì đầu lưỡi thỏa mãn, còn có tâm trạng nữa.

Ông bung chén rượu nhấp ngụm rượu nhỏ, nhìn về phía hai đĩa nhỏ trên bàn, trong ánh mắt tràn đầy hiên từ.

Tuy rằng lúc trước cho vay tiền khi hoàn toàn không nghĩ tới hồi báo, nhưng lúc này thu hoạch một đĩa cháu tri kỷ, tương lai sẽ trở thành người trong nhà, làm trong lòng ông Ngô vui vẻ không nói lên lời, cảm thấy làm nhiều chuyện tốt quả nhiên không sai.

Tư Cảnh Lâm thấy ông uống mấy chén còn không dừng tay, mày hơi trề xuống.

Anh đang muốn mở miệng, lại bị Nguyễn Miên Man nắm lấy tay.

"Hôm nay ăn tết, khó có khi ông vui như vậy, anh để ông uống nốt ly trên tay đi." Nguyễn Miên Man tiến đến bên tai anh nhẹ giọng nói.

Tư Cảnh Lâm duỗi tay cầm lấy bầu rượu lắc một chút, thấy đã không còn, hương cô gật gật đầu không mở miệng làm ông mất hứng.

Ông Ngô liếc thấy một màn như vậy, trên mặt không hiện, trong lòng lại cười thầm, cảm thấy quả nhiên là vô quyết đây có móng tay nhọn.

"Ai nha, rượu hoa cúc này thật là hương thuần ngon miệng, dư vị vô cùng."

Thấy ông mới vừa rồi còn lén lút uống, lúc này lại dương dương tự đắc, đáy mắt Nguyễn Miên Man vừa bắt đắc dĩ lại buồn cười.

Tết Trùng Dương qua đi, cây cối dần dần chuyển từ xanh sang vàng, độ ẩm cũng từng ngày giảm xuống.

Ngày này buổi chiều, Nguyễn Miên Man ôn tập xong, ngồi ở trong tiệm xem TV, bị gió bên ngoài thổi có chút lạnh.

Chương 188

Editor: Thienyetkomanhine

"Quả Quýt Nhỏ, em không vào chị đóng cửa đây." Nguyễn Miên Đan đứng dậy hướng bên ngoài hô một tiếng, ngoài cửa mèo béo vốn đang chơi dưới gốc cây đào liền ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhanh như chớp chạy về.

"Mèo ô ~"

"Em lạnh à?" Nguyễn Miên Đan đem cửa khóa xong, nhìn về phía mèo béo đang cọ bên chân mình.

"Mèo ô ~" Mèo béo nửa đứng lên, dùng móng vuốt ôm lấy chân cô.

"Được rồi, được rồi, ở trong phòng chơi một hồi liền không lạnh nữa."

Nguyễn Miên Đan bế mèo béo đang làm nũng không yên lên bỏ vào trong ổ mèo, xoay người đi phòng bếp.

Hôm nay Tư Cảnh Lâm có việc bận, buổi tối chỉ có một mình cô ăn cơm.

Tiền phòng bếp, cô dùng thịt cá cùng thịt tôm làm một phần cơm mèo đặt ở bên cạnh cho bớt nóng trước, ngay sau đó lấy cà chua, trứng gà ra.

Một người ăn nên cô cũng không nghĩ làm quá phiền toái, vì thế liền đơn giản làm một chén mì trứng cà chua.

Mì trứng cà chua nhìn như đơn giản được cô nấu lên, bất luận là mùi hương hay bề ngoài đều thấp phần mê người.

Cô bụng bữa tối ra, mèo béo tự giác từ trong ổ nhảy ra, phát ra tiếng kêu vừa ngoan vừa mềm.

"Đừng nóng vội." Nguyễn Miên Miên trấn an một câu, đem cơm mềo đổ vào chậu, xem nó ăn ngon lành một hồi, lúc này mới xoay người ngồi lên bàn cơm.

Trên bàn, trong chén sứ trắng mì trứng cà chua nóng hừng hập tỏa hơi, màu đỏ cà chua cùng vàng nhạt của trứng gà, thêm vài miếng rau xanh miến ở trên mặt, trông rất đẹp mắt.

Nguyễn Miên Miên cầm lấy chiếc đũa ăn miếng trứng gà, đầy miệng đều là hương vị thơm ngon trơn mềm.

Thời tiết ngày càng lạnh, ăn một chén mì nước nóng hừng hập, quá thoải mái.

Bữa tối kết thúc, cô thu thập xôn lên trên lầu, thuận tay mở ra khu luận của cửa hàng.

Khu bình luận trừ bỏ khen ngợi, đều là lời oán trách của nhóm khách hàng với chuyện ngày mai lại cô lại không buôn bán.

Nguyễn Miên Miên xem qua cũng không nói gì, rốt cuộc khó có khi bạn trai có việc tìm cô hỗ trợ, ngày mai cô khẳng định là không rảnh buôn bán.

Cô không quá bị nghiện chơi điện thoại, xem xong cửa hàng, và chương mới của tiểu thuyết cô liền đi đi động tới một bên, đi qua ngồi xuống bàn học bên cạnh.

Giờ này, tự nhiên cô không định tiếp tục ôn tập hoặc là luyện thư pháp, mà là chuẩn bị làm chút nữ hồng.

Nữ hồng của cô chỉ có thể nói là tạm ổn, thêu thùa tinh xảo thì cô làm không được, bất quá thêu một ít đồ vật, làm quần áo vẫn là không thành vấn đề.

Lại quá mấy ngày chính là sinh nhật Tư Cảnh Bân, vốn dĩ Nguyễn Miên Miên định thêu cho anh một cái túi tiền, bất quá nghĩ đến ở hiện đại cơ bản lựa túi tiền không thực dụng, cuối cùng vẫn là làm quần áo.

Tìm kiếm trên mạng một hồi, ô mua được vài dệt làm áo sơmi, cùng với mẫu làm quần áo, chỉ cần dựa theo đó để cắt, may vá đối với cô cũng không khó.

Dưới ánh đèn dây tóc, cô hơi rũ đầu, thần sắc chuyên chú mang theo một tia ôn nhu, cầm kim khâu vá, hiện giờ đã cắt xong áo, đang ghép các mảnh quần áo lại.

"Mgeo ô ~"

Quả Quýt Nhỏ cùng cô lên lầu, liền lười biếng nằm ở đuôi giường, thường thường vén lên mí mắt liếc nhìn cô một cái. Lúc này, thấy đã đến giờ ngủ mà cô còn ngồi ở kia, không khỏi há mồm kêu một tiếng dài.

Nguyễn Miên Miên nghe được thanh âm của nó, theo bản năng cảm lên di động nhìn, lúc này mới phát hiện, bất tri bất giác đã hơn 10 giờ.

Khâu nốt mấy kim, cô cẩn thận đem quần áo bán thành phẩm cùng kim chỉ cắt lại, giờ tay nhéo nhéo cổ, nằm lên giường ngủ.

Một đêm ngủ ngon, ngày kế, cô tỉnh lại từ sớm như cũ.

Kéo ra bức màn phát hiện thời tiết hôm nay thoát nhìn không tồi, cô không tự giác lộ một nụ cười, đẩy ra cửa sau đi vào sân thượng.

Sân thượng trừ bỏ đồ ăn, còn xuất hiện thêm một ít hoa hoa cỏ cỏ, đều là Tư Cảnh Lâm đưa lại đây.

Nguyễn Miên Miên đang chuẩn bị cầm lấy ấm nước tưới chút nước, trong lúc vô tình lại nhìn thấy người đi vào ngõ nhỏ.

Mắt hạnh hơi mở, trực tiếp xoay người xuống lầu.

Vẫn còn lẩn lộn trên giường, mèo béo nghe được thanh âm dồn dập xuống lầu của cô, theo bản năng nhảy dựng lên đuổi theo.

Dưới lầu, Tư Cảnh Lâm mới vừa đi đến ngoài cửa, cửa lớn liền nháy mở ra, lộ ra cô bé xinh đẹp bên trong, cô mặc chiếc áo dệt hồng nhạt, váy dài màu trắng, tóc dài rối tung, đang nhìn anh cười.

"Em cũng không mặc thêm một cái áo khoác." Tư Cảnh Lâm cười nhẹ, nắm tay cô tiến vào trong tiệm.

Nguyễn Miên Miên cười nói: "Hôm nay không lạnh, ở trên sân thượng nhìn thấy anh liền xuống dưới."

Tư Cảnh Lâm nghe được lời này, trong lòng có chút su H ị sươ H ị, đem một cái tay khác đặt bữa sáng lên trên bàn.

"Em đi rửa mặt trước." Nhìn đến bữa sáng, Nguyễn Miên Miên cùng anh nói một tiếng, xoay người chạy vào toilet.

"Mèo ô ~"

Cô đi rồi, mèo béo đi theo cô xuống dưới đi đến trước mặt người còn lại trong nhà chính kêu một tiếng, dùng móng vuốt vuốt nhẹ ống quần anh một chút.

Tư Cảnh Lâm cúi đầu xem nó một cái, đem cơm mèo đổ vào chậu cơm của nó.

Mèo béo ghé vào chậu cơm ngửi ngửi, tựa hồ không quá vừa lòng.

"Hôm nay cô ấy không rán nấu cơm cho mày, không ăn cái này thì ăn thức ăn cho mèo đi." Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt nói.

Cũng không biết mèo béo nghe hiểu hay không, hung dữ hướng anh kêu một tiếng, cúi đầu liền ăn.

Nguyễn Miên Miên ra tới, thấy mèo béo đã ăn, liền trực tiếp ở trên bàn ngồi xuống.

"Phong phú như vậy." Sau khi ngồi xuống, cô nhìn bữa sáng trên bàn, nói.

Tư Cảnh Lâm đem một ly sữa đậu nành đặt trong tầm tay cô, gấp mấy cái túi cỏ tôm thủy tinh cho cô.

Một bữa sáng phong phú kết thúc, Nguyễn Miên Miên hỏi anh: "Hiện tại liền đi sao?"

"Ừm." Tư Cảnh Lâm gật đầu, xác định cô không có gì xong việc, trực tiếp mang theo người rời đi.

Hai người từ hẻm hồ Lô lên xe, hơn mười phút sau liền đến một khu biệt thự.

Nguyễn Miên Miên xuyên qua cửa sổ xe thưởng thức khung cảnh khu biệt thự, cảm thấy nơi này cảnh sắc rất không tồi.

"Thích nơi này sao?" Tư Cảnh Lâm nhìn sườn mặt cô, hỏi.

Nguyễn Miên Miên quay đầu nói: "Nơi này phong cảnh khá tốt, phòng ở cũng thật xinh đẹp."

Nơi này là một phần bất động sản của Tư Cảnh Lâm gần hẻm Hồ Lô nhất, trước kia ngẫu nhiên sẽ ở một chút.

Bất quá hiện tại, anh cảm thấy đại khái sẽ trở thành chỗ ở thường xuyên nhất.

Thực mau, xe tiến vào một căn biệt thự, Tư Cảnh Lâm mang theo cô đi vào.

"Nơi này không phải khá tốt sao? Vì sao cần trang hoàng lại?" Nguyễn Miên Miên tiến vào biệt thự, nhìn bên trong trên cơ bản là nội thất mới liền hỏi.

Ngày hôm qua, chuyện anh nhờ cô hỗ trợ chính là tới trang hoàng lại căn nhà, muốn tham khảo ý kiến của cô.

Biệt thự không có những người khác, Tư Cảnh Lâm trực tiếp từ sau lưng đem người ôm vào trong ngực, ghé vào gương mặt cô nói: "Nếu em thích nơi này, ngày sau sẽ làm hôn phòng của chúng ta, như vậy tự nhiên muốn theo sở thích của nữ chủ nhân mà trang hoàng lại."

Nghe được lời anh nói, trên mặt Nguyễn Miên Miên nóng lên, trong miệng lại nói: "Bất tự còn chưa xem đâu....."

"Vậy hôm nay anh biểu hiện tốt một chút, Đông Đông xem có được không?" Tư Cảnh Lâm đem cằm để trên đầu vai cô, ngữ khí trầm thấp.

"Không." Hơi thở bên tai làm phân tâm, Nguyễn Miên Miên duỗi tay đem anh đẩy ra, đi tới sofa ngồi xuống.

Tư Cảnh Lâm đi theo cô tới sofa, dựa gần vào cô ngồi xuống, cầm lấy sách trên bàn trà đưa cho cô.

Đều là đồ gia cụ, nội thất, Nguyễn Miên Miên nói: "Em cảm thấy nơi này khá tốt, không cần sửa lại."

Biệt thự đã được thiết kế hoàng chính theo phong cách lãnh đạm, đối với người không có yêu cầu cao với nơi ở như Nguyễn Miên Miên, đã rất tốt rồi.

"Vậy tùy tiện nhìn xem, rốt cuộc đều đã tới đây." Tư Cảnh Lâm nói.

Nội thất trên sách còn khá xinh đẹp, Nguyễn Miên Miên nghe anh nói như vậy, lúc này mới nghiêm túc xem.

"Cái ngăn tủ này rất đẹp....."

Nhìn nhìn, Nguyễn Miên Man liền nhìn không được thảo luận cùng anh.

"Ừm, xác thật không tồi." Tư Cảnh Lâm gật đầu, đem những món cô thích nhất nhất nhớ kỹ.

Khoảng 10 giờ rưỡi, Tư Cảnh Lâm cùng cô nói một tiếng, đứng dậy chuẩn bị vào phòng bếp.

Nghe nh nói muốn làm cơm trưa, Nguyễn Miên Man khép lại sách nói: "Đề em đi."

"Không cần." Tư Cảnh Lâm đuổi tay đề bả vai cô lại ngăn cô đứng dậy, hôn một cái xuống khóe môi cô, "Không phải nói anh cần biểu hiện tốt một chút sao."

Nguyễn Miên Man giật liếc anh một cái nói: "Em làm trợ thủ cho anh."

Tư Cảnh Lâm lắc đầu, đem đĩa trái cây trên bàn cùng đồ uống kéo đến trước mặt cô, để cô tiếp tục xem sách, hoặc là xem TV.

Thấy anh kiên trì, Nguyễn Miên Man lúc này mới không đi theo, bắt quả trong lòng không tránh được có chút tò mò.

Chờ có mùi hương mơ hồ từ phòng bếp thổi qua, Nguyễn Miên Man rót cuộc ngồi không yên.

Cô nghe mùi hương đi vào phòng bếp, nhìn đến bên bếp, người đàn ông ra dáng ra hình bận rộn, trong lòng có cảm giác khó có thể hình dung.

Cô mới ở cửa đứng hai giây, người đàn ông trong phòng bếp như nhận thấy điều gì mà quay đầu nhìn qua, thấy cô lại đây, cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng xương sườn từ trong nồi đưa qua.

Nguyễn Miên Man tiến lên hai bước cắn miếng sườn heo chua ngọt, mi mắt cong cong mà khen nói: "Ăn rất ngon."

Tuy rằng biết rõ, mình khẳng định kém tay nghề của cô, nhưng được cô khích lệ, Tư Cảnh Lâm vẫn có chút cao hứng.

Ăn xong xương sườn trong miệng, Nguyễn Miên Man nhìn thoáng qua trong nồi, thấy anh còn lòn nước màu, cười nói: "Không phải anh chỉ biết lòn cơm Tây sao?"

"Có một người bạn gái nấu nướng giỏi như em, mà dám thâm đát cũng nên biết một chút." Tư Cảnh Lâm đem sườn heo chua ngọt múc ra đĩa.

Lời nói là nói như vậy, trên thực tế, mấy món này, là gần đây tìm đầu bếp học, cũng chỉ kịp học mấy món cô thích ăn.

Nguyễn Miên Man thấy anh còn bày biện ra hình ra dáng, vươn ngón tay cái tỏ vẻ tán thưởng.

Trừ bỏ sườn heo chua ngọt, Tư Cảnh Lâm còn lòn bánh nhân hạt thông hấp, cánh gà kho tàu, tôm hấp, thịt kho tàu, canh bò câu Hoài Sơn.

Muốn nói anh lòn ăn rất ngon, vậy cũng không phải, cũng là trình độ cơm nhà bình thường mà thôi.

Bất quá Nguyễn Miên Man lại ăn đến đặc biệt ngon lành, thậm chí so với ngày thường ăn thêm nửa chén cơm.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời, cảm thấy cô thích mở cửa hàng nói có thể tiếp tục mở, bất quá về sau cơm trong nhà, hẳn có thể làm.

Giải quyết xong cơm trong chén, Nguyễn Miên Man còn không có bụng đưa, mà là tiếp tục ăn đồ ăn, cũng suy xét có nên uống thêm một chén canh hay không.

Cũng không phải cô chưa ăn no, mà là có chút không muốn lãng phí tâm ý của anh.

Tư Cảnh Lâm nhìn ra, trực tiếp thu chiếc đĩa của cô: "Nếu thích hôm nào anh lại lòn cho em ăn."

Nguyễn Miên Man xác thật ăn no có chút căng, tuy rằng có chút tiếc, rồi cuộc không kiên trì ăn nữa.

Bên ngoài biệt thự có hoa viên, phong cảnh thực không tồi, cơm nước xong, Tư Cảnh Lâm mang theo cô đi dạo, ngay sau đó mang cô đi nhà ươm trồng hoa ngồi nghỉ ngơi.

Hôm nay thời tiết thật sự tốt, không lạnh cũng không nóng, ánh mặt trời cách mái pha lê rơi xuống, ảm áp lại không nóng.

*Nguyễn Miên Man thưởng thức một vòng hoa cỏ chung quanh, nhìn về phía dương cầm ở một góc nhà ẩm
trồng hoa.*

"Muốn nghe một bài hay không?" Từ Cảnh Lâm theo tầm mắt cô nhìn qua.

Nguyễn Miên Man gật đầu: "Muốn."

Chương 189

Editor: Thienyetkomanhine

Tư Cảnh Lâm đứng dậy đi qua, tư thái ưu nhã mà ngồi xuống, mở ra nắp dương cầm.

Theo ngón tay thon dài hữu lực dùng phím đàn đen trắng, nhà âm trỗi hoa vang lên một khúc nhạc vui vẻ, ngọt ngào.

Nguyễn Miên Miên nghe nghe, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười.

Một khúc kết thúc, cô vỗ tay nói: "Rất êm tai."

Tư Cảnh Lâm vỗ tay gọi cô tới ngồi bên cạnh, tay cầm tay dạy cô.

Buổi chiều hai giờ rưỡi, nhà âm trỗi vang lên khúc nhạc dứt quăng, có người đẩy xe đồ ăn từ bên ngoài tiến vào.

Mới vừa học được một thứ mới nên Nguyễn Miên Miên không phát hiện, Tư Cảnh Lâm lại thấy được, đư quang chú ý tới người nọ đem đồ vật đều chuẩn bị tốt, buông tay cô, để cô tự đánh đàn.

Làn điệu đơn giản mà vui vẻ vang lên, Nguyễn Miên Miên cũng không biết đây bài gì.

"Dạ?"

Cô mang theo nghi hoặc nhìn qua, lại bị người đàn ông bên cạnh dắt tới chỗ ngồi.

Lúc nhìn đến bánh kem viết sinh nhật vui vẻ, Nguyễn Miên Miên rớt cuộc hiểu được.

"Sinh nhật vui vẻ." Tư Cảnh Lâm cúi đầu hôn một cái trên trán cô, đem quà tặng đã chuẩn bị qua cho cô.

Ước gì Tư Cảnh Lâm định tổ chức một bữa tiệc sinh nhật long trọng, bắt quả lúc trước xem TV của cô, phát hiện đại khái cô sẽ không thích, lúc này mới thay đổi chủ ý.

Năm rồi không ai tổ chức sinh nhật cho cô, cho nên sinh nhật cũng không khác gì ngày bình thường, Nguyễn Miên Miên thật sự đã quên hôm nay là sinh nhật của mình.

Nghĩ đến mình trộm chuẩn bị quà tặng sinh nhật cho anh còn chưa có làm xong, anh lại cho mình một kinh hỉ trước, trong lòng cô có chút cảm động.

Tư Cảnh Lâm thấy khóe mắt cô hơi hơi hồng, đau lòng mà thò lại gần hôn hai cái, sau đó nhẹ giọng dỗ:
"Nhìn xem quà tặng có thích hay không."

"Thích." Lúc này, dù anh tùy tiện hái một đóa hoa ven đường, Nguyễn Miên Miên cũng thích.

Tư Cảnh Lâm thấy cô cũng không thêm nhìn tới liền nói thích, mang theo chút bất đắc dĩ giúp cô mở ra hộp quà tinh xảo.

Bên trong là trâm ngọc cùng vòng ngọc, thoạt nhìn thật xinh đẹp.

"Em rất thích." Nguyễn Miên Miên nói xong, duỗi tay cởi bỏ buộc tóc, trực tiếp thay bằng trâm ngọc để búi.

"Thật xinh đẹp." Tư Cảnh Lâm thấy cô trực tiếp dùng, ý cười trong mắt càng tăng lên, ngay sau đó đem vòng tay kia đeo lên tay cô.

Bón nhỏ vừa vặn, vòng bích ngọc mang trên tay cô, càng làm cổ tay cô trắng nõn tinh tế, da như ngưng chi.

Xem xong lễ vật, hai người đem bánh kem cắt ra coi như buổi trà chiều.

Bốn giờ hơn, Tư Cảnh Lâm mang theo cô quay lại hẻm Hồ Lô.

Có thể nói, Tư Cảnh Lâm tự nhiên càng nguyện ý cùng cô ở biệt thự trái qua một ngày chỉ có hai người, bắt quả nói như vậy, sợ là ông muốn mạng chết anh.

Bọn họ mới vừa trở lại tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, ông Ngô cùng bà Vương, Chu Linh bọn họ liền lại

đây.

"Đông Đông, sinh nhật vui vẻ, ông không quên sinh nhật cháu, là tên nhóc thúi này một hai phải đem cháu đi ra ngoài." ông Ngô đưa quà tặng nói.

Nguyễn Miên Miên còn không có kịp nói chuyện, An An từ khi đi nhà trẻ ngày càng hoạt bát, cầm lễ vật như cơn gió xông tới: "Chị, sinh nhật vui vẻ."

Nguyễn Miên Miên khom lưng bé bé lên, điểm chóp mũi bé nói cảm ơn, nhìn về phía những người khác: "Cảm ơn ông, bà Vương, chị Chu."

"Khách khí như vậy làm gì." Ông Ngô xoa tay nói.

"Chị chị, quà, quà." An An bị cô ôm vào trong ngực giờ quad tặng trong tay mình nói.

"Được, được, chị đã biết." Nguyễn Miên Miên duỗi tay tiếp nhận.

Trong tiệm đang náo nhiệt, bên ngoài lại có người lại đây, có ông Hồ, bà Hồ, còn có bà Lâm cùng hai đứa nhỏ Lâm Minh Minh, Lâm Thông Thông.

Hôm nay là lập đông, cái nhũ danh chính Đông Đông này xuất phát từ đây, cho nên mọi người nghĩ đến lập đông, liền rất dễ dàng nghĩ đến hôm nay là sinh nhật cô, không có chuyện gì đều cố ý lại đây tặng lễ vật.

Không riêng bọn họ, theo sau, bà chủ cửa hàng đậu hủ, cùng với bà Lý, ông Thạch bọn họ cũng đều tới, trong lúc nhất thời, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc náo nhiệt như ăn tết.

Nguyễn Miên Miên không nghĩ tới bọn họ đều nhớ rõ sinh nhật mình, còn cố ý chuẩn bị lễ vật, trên mặt không hiện, trong lòng lại có chút cảm động.

Vốn dĩ cô nghĩ, nếu mọi người đều lại đây chúc mừng sinh nhật mình, phải làm mấy bàn đồ ăn chiêu đãi một chút. Nhưng mà, Tư Cảnh Lâm lại thương tiếc cô hôm nay còn phải xuống bếp, trực tiếp điện thoại, để khách sạn mang mấy bàn tiệc lại đây.

Khách sạn lớn làm đồ ăn, mặc dù hương vị không bằng cô làm, nhưng cũng rất không tồi, hương vị, trang trí, cũng đều là mấy món ngày thường rất khó ăn đến, cho nên mọi người đều ăn rất vui vẻ.

Không cần làm đồ ăn, Nguyễn Miên Man liền đem rượu mình tự nấu ra.

Rượu mơ xanh, rượu hoa cúc, số độ đều không tính là cao, vị cũng đều thực tốt, ngày thường không uống rượu cũng có thể nhấp mấy ngụm.

Đối với người yêu rượu như nhóm mấy ông lão, là uống càng khen không dứt miệng.

"Rượu ngon, hôm nay thật là có lộc ăn." Ông Thạch nhấp rượu khen nói.

Ông Ngô nói: "Đông Đông nấu rượu, tự nhiên là rượu ngon."

"Vẫn là ông anh có phúc khí a." Ông Thạch hâm mộ nói.

Ông Ngô nghe vậy, cười cười cùng ông chạm ly.

Mọi người ăn uống, còn không quên gιο ly lại lần nữa chúc mừng thọ tinh của ngày hôm nay.

"Cảm ơn mọi người." Nguyễn Miên Man gιο lên cái ly, cười xong uống một hơi cạn sạch.

Biết hiện tại cô rất vui vẻ, Tư Cảnh Lâm cũng không làm mất hứng, bắt quả lại là chọn thức ăn trên bàn gấp vào trong chén cỏi, ý bảo cô ăn lót lót bụng.

"Em hôm nay đặc biệt vui vẻ." Uống lên vài chén rượu, trên mặt Nguyễn Miên Man hồng hồng ghé đến bên tai anh chia sẻ tâm tình của mình.

Tư Cảnh Lâm duỗi tay nắm tay cô ở dưới bàn, cảm thấy cô vui vẻ là được.

Một bữa cơm ăn đến trời tối mới kết thúc, người khách sạn đem bàn thu thập sạch sẽ, lại đem một cái bánh kem lớn đặt trên bàn.

"Tới, tới, tới, châm nến, tắt đèn."

Ông Ngô nói một tiếng, mọi người cầm nến, đốt lửa, bật nhạc, cuối cùng đem đèn tắt đi, lập tức liền có không khí.

"Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, Chúc bạn sinh nhật vui vẻ....."

Mấy đứa nhỏ An An cùng Lâm Thông Thông được người lớn nhắc nhở, hát theo âm nhạc.

Tư Cảnh Lâm cầm lấy một cái vương miện kim cương đội lên đầu cô, ý bảo cô mau cầu nguyện rồi thổi nến.

Nguyễn Miên Miên xuyên qua ánh nền nhìn mọi người ở đây, ấn áp từ đáy lòng lan tràn đến hốc mắt, cô che giấu mà nhắm mắt lại, dưới đáy lòng yên lặng nói ra nguyện vọng, cúi đầu thổi nến.

"Chị Đông Đông giống như công chúa!" Lúc ngọn nến bị thổi tắt, An An nhìn vương miện trên đầu cô mà ngây thơ nói.

"Sinh nhật vui vẻ!"

"Luôn luôn khỏe mạnh, xinh đẹp."

Đèn một lần nữa được bật lên, mọi người sôi nổi chúc phúc.

Cắt bánh kem, tiếng cười nói ở đây hấp dẫn những người khác trong ngõ nhỏ chú ý, biết được hôm nay là sinh nhật Nguyễn Miên Miên, không ít người mang theo chúc phúc tới góp chút nào nhiệt.

Bánh kem khách sạn đưa tới rất lớn, mọi người mới vừa com nước xong, trừ bỏ kia mấy đứa nhỏ, trên cơ bản đều ăn không nhiều lắm, cho nên Nguyễn Miên Miên rất hoan nghênh những người khác tới đây chia bánh kem.

Hai cô gái bởi vì tiệm cơm chiến Hạnh Phúc mà cố ý dọn đến hẻm Hồ Lô nghe được động tĩnh chạy tới, cũng được chia bánh kem, bánh kem ăn đặc biệt thơm ngọt, trong đó một người nghĩ đến ở khu bình luận có khách hàng đối với chuyện hôm nay trong tiệm không buồn bán mà có chút oán trách, thuận tay đi lên nói một tiếng.

Mấy khách hàng nhàm chán lướt bình luận nhìn được, bắt đầu sôi nổi chúc phúc.

【h**q: Hóa ra hôm nay là sinh nhật bà chủ nhỏ, vậy đúng là nên nghỉ ngơi một ngày, chúc bà chủ sinh nhật vui vẻ, luôn luôn trẻ đẹp. 】

【o**6: Oa, hôm nay là sinh nhật bà chủ, chúc bà chủ nhỏ sinh nhật vui vẻ, sớm ngày thoát kiếp độc thân! 】

【*z**s: Mọi người đều biết, bà chủ nhỏ có bạn trai rồi, lại còn rất đẹp trai. 】*

【*o**6: A..... Vậy à, cầu độc thân quả nhiên chỉ có mình tôi, chúc sớm ngày thoát kiếp độc thân vẫn là để lại cho tôi đi. 】*

【*là**son: Chúc bà chủ nhỏ luôn xinh đẹp, mỹ lệ, đáng yêu, thiện lương, tiểu tiên nữ sinh nhật vui vẻ, mỗi ngày vui vẻ ~】*

【*a**n: Hôm nay là lập đông, cũng là sinh nhật của tôi, thật trùng hợp! Bà chủ nhỏ sinh nhật vui vẻ ~】*

【*thanh**l: Chúc bạn cùng bà chủ nhỏ sinh nhật vui vẻ, mỗi ngày vui vẻ! 】*

【*mộng**k: Đáng tiếc hiện tại mới biết được, bằng không liền làm bánh kem đưa qua, bà chủ nhỏ sinh nhật vui vẻ a! 】*

.....

【*cái**thứ: Ngày đặc biệt, chúc phúc đặc biệt, chúc bà chủ nhỏ sinh nhật vui vẻ, luôn nở nụ cười, vĩnh viễn mười tám! 】*

Nguyễn Thiên Đan thẳng đến buổi tối trước khi ngủ mới nhìn đến khu bình luận toàn lời chúc phúc, làm cả một ngày hôm nay khóe môi chưa bao giờ hết cười, lại giờ lên vai phàn.

Hôm nay đại khái là sinh nhật vui vẻ nhất cuộc đời cô, trừ bỏ kinh hãi từ Tư Cảnh Lâm, còn được mọi người trong ngõ nhỏ làm cảm động.

Một ít người bởi vì lúc sau mới biết, cũng không có biện pháp chuẩn bị quà tặng, chỉ có thể trong nhà có cái gì đưa cái gì, có mấy đứa nhỏ thậm chí đem toàn bộ đồ ăn vặt của mình tặng cô, cô không nhận còn không vui.

Nguyễn Thiên Đan thông nhất hồi phục khách hàng trong khu bình luận, tỏ vẻ cảm ơn, hồi tưởng một ngày hôm nay, mặc dù đã đến giờ ngủ, lúc này lại hoàn toàn không có ý định ngủ.

Cô suy nghĩ một chút, trở mình ghé vào trên giường, nhắm tin cho Tư Cảnh Lâm.

【 Anh về đến nhà chưa? 】

【 Còn chưa. 】

Trả lời xong, đại khái là đoán được cô ngủ không được, trực tiếp gọi điện thoại lại.

Nguyễn Miên Miên cùng anh lúc có lúc không tìm lời nói trò chuyện, tâm tình chậm rãi bình phục xuống, rồi cuộc cảm giác buồn ngủ.

"..... hiện tại anh về đến nhà sao?"

"Vừa đến."

"Vậy anh sớm nghỉ ngơi một chút."

"Được, em cũng đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh mang bữa sáng cho em."

"Dạ, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon."

Nguyễn Miên Miên cúp điện thoại, rất nhanh liền ngủ, mặc dù ở trong mộng cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Lập đông qua đi, đại biểu đã chính thức tiến vào mùa đông, ban ngày còn tốt một chút, sáng sớm cùng chạng vạng qua đi, bắt đầu rõ ràng có thể cảm giác được lạnh lẽo.

Chiều hôm nay, Nguyễn Miên Miên đang ở trong tiệm một bên xem TV một bên dệt khăn quàng cổ, bà Vương bỗng nhiên lại đây kêu cô: "Đông Đông, đầu hẻm có người bán thịt dê, hiện đang cắt rồi, cháu muốn mua chút thịt dê hay không?"

Cái này thời tiết, ăn chút thịt dê, uống chút canh thịt dê thật ra không tồi, cho nên bà Vương nhìn thấy có, cố ý lại đây nói cho cô.

"Còn không a?" Nguyễn Miên Miên đem đồ vật trong tay buông xuống.

"Có, còn rất nhiều, rất nhiều người không biết làm, sợ thịt dê tanh, cho nên không nhiều người mua, bà cũng chỉ mua một cân về nhà thử xem." Bà Vương nói.

Chương 190

Editor: Thienyetkomanhine

Cô nấu ăn nhiều trên tay luôn lưu lại chút mùi vị nên mèo béo rất thích ghé vào tay cô, lúc này nó đang thò qua người người.

"Con mèo này để ủ tay thật không sai, mùa đông sẽ không sợ lạnh." Bà Vương cúi đầu nhìn mèo béo trước mặt nói.

Nguyễn Miên Miên cũng nhìn về phía mèo béo, nghĩ đến gần đây mình cũng hay dùng nó làm ấm tay, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Xác định cô muốn mua thịt dê, bà Vương mang theo cô một lần nữa đi ra đầu hẻm.

"Ông anh, tôi lại cho mang sinh ý tới cho ông anh đây." Người còn chưa tới, bà Vương đã hướng đầu hẻm kêu lên.

Đầu hẻm, bên cạnh có một chiếc xe điện ba bánh đang đỗ, mặt trên treo hai cái chân dê sống. Mà bên cạnh, trên mặt đất kê một cái giá, mặt trên treo hơn phân nửa con dê đã được xử lý qua.

Bán thịt dê chính là một ông lão hơn 60 tuổi, mặc quần áo cũ xám xịt, nghe được thanh âm của bà Vương, vội kéo gương mặt tràn đầy nếp nhăn lộ ra nụ cười.

Người phụ cận này xem rất nhiều, bất quá đều là người chưa thấy bán thịt dê như vậy nên tới xem nào nhiệt, người mua thực sự lại rất ít.

Mất thường mà thấy, thịt dê này đúng là tươi mới, đáng tiếc làm thịt dê, cùng với chuyện có thể làm thịt dê ăn ngon lại không dễ, cho nên không có nhiều người nguyện ý mua.

Rốt cuộc thịt dê cũng không rẻ, mua trở về không phải để làm linh tinh.

"Ai, bà còn nói đi hỏi một chút cháu muốn mua hay không, không nghĩ tới cháu đã tới." Bà Lý nhìn thấy Nguyễn Miên Man tới, đều sôi nổi nói.

"Bà Vương vừa mới gọi cháu ạ." Nguyễn Miên Man nói.

Bà Vương là bà lão có tính cách hướng ngoại, mặc kệ là quen biết hay không, gặp ai đều có thể nói hai câu, lúc này đang nói với ông lão bán thịt dê: "..... Ông cắt chỗ thịt ngon chút."

"Muốn chỗ nào tôi liền cắt chỗ đó." Ông lão gật đầu nói.

Thịt dê này còn có máu loãng, tươi mới, đồng thời mùi tanh cũng không nhiều, khó có khi gặp được nguyên liệu nấu ăn tốt như vậy, Nguyễn Miên Man trực tiếp chỉ vào chân dê, sườn dê, không sai biệt lắm mua nửa con dê.

Ông lão thấy cô muốn nhiều như vậy, xác định một câu, kích động đến tay cầm dao đều có chút run.

Nguyễn Miên Man thấy ông rất cố sức để cắt, hiện tại còn run run, sợ ông không cẩn thận tự làm mình bị thương, đuổi tay nói: "Để cháu cắt đi."

Nếu là đàn ông, ông lão cũng cho, rốt cuộc tuổi lớn, xác thật có chút mất sức, nhưng nhìn cô bé đuổi tay, ông lại là có chút do dự.

"Ông cứ yên tâm, đừng nhìn Đông Đông chúng tôi tuổi còn nhỏ, con bé tự mình mở cửa tiệm, kỹ thuật xử lý rau rất lợi hại đó, đừng nói là cắt thịt, chính là đem thịt cắt thành hoa cũng không có vấn đề gì." Bà Vương nói.

Chung quanh đám người bà Lý nghe vậy, cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, ông cho con bé tự mình làm."

Ông lão nghe được các bà đều nói như vậy, lúc này mới bán tin bán nghi mà đem dao đưa qua.

dao chặt thith vẫn là có chút nặng, Nguyễn Miên Man tiếp nhận dao ước lượng một chút, trước đem chân dê chặt xuống, lại lần lượt chặt xuống những phần mình muốn.

Ông Thạch tới xem nào nhiệt "Ha" một tiếng sau khen nói: "Bào đình giải ngư cụ cũng chỉ được như thế!"

Sao với mấy ông lão, bà lão tán thưởng, có người qua đường nhìn cô gơ tay chém xuống, động tác dứt khoát, lưu loát lại là nhìn không được run lên một chút, tâm nói: Thoạt nhìn chị gái nhỏ tinh tế, xinh đẹp sao lại bạo lực như vậy?

Ông lão bán thịt dê cũng là không nghĩ tới, cô bé thoạt nhìn mềm mềm, yếu yếu còn có tài lẻ này, kinh ngạc qua đi, nghĩ đến lúc trước mấy bà lão nói cô mở tiệm cơm, nhìn không được thương lượng nói: "Cô gái, thịt dê dư lại cháu có muốn không? Nếu muốn ông bán rẻ một chút cho cháu."

Ông nói xong, Nguyễn Miên Miên còn chưa có mở miệng, đám người bà Vương lại không vui: "Ông có ý tứ gì ạ? Khi để con bé đa mắt mòng có phải hay không? Con bé đều mua nhiều như vậy"

Ông lão bị các bà nói đồ cả mặt, xua xua tay nói: "Không đúng, không đúng, tôi chỉ hỏi một chút, cô bé nếu không muốn mua tôi cũng sẽ không nói linh tinh."

Nói xong, ông nhìn không được ngáng đầu lau khóe mắt.

Ông che giấu thân thế, cho nên bà Vương cũng không thấy được, chỉ có Nguyễn Miên Miên nhìn thấy động tác lau nước mắt của ông.

"Cháu xem dê này của ông hẳn là còn có thể nuôi thêm hai năm, sao hiện tại đã vội vã bán vậy ạ?"
Nguyễn Miên Miên mở miệng nói.

Ông lão thở dài nói: "Không có biện pháp, con trai ông xây phòng trong nhà, ngã từ cây thang xuống nằm liệt, hiện tại cần dùng tiền gấp. Mấy con dê này là ông tỉ mỉ nuôi dưỡng..... Vẫn đi cho rằng lấy ra bán có thể đổi chút tiền, không nghĩ tới mọi người đều không thích ăn thịt dê....."

Con trai xảy ra chuyện sau, trong nhà gánh nặng một lần nữa trở lại trên người ông, đại khái cũng là gần đây chịu áp lực quá lớn, ông lão nhìn không được nói hết.

Người chung quanh nhìn ông lão kia mặt đầy nếp nhăn, trong lòng có chút đồng tình, đang chuẩn bị mở miệng mua chút thịt dê giúp đỡ một phen, liền nghe Nguyễn Miên Miên nói: "Trời lạnh, cháu đang chuẩn bị bán canh thịt dê trong tiệm, như vậy đi, nhà ông còn có bao nhiêu con dê, cháu đều mua, ông cách mấy ngày gế một đầu dê rồi đưa tôi đây được không?"

Lời này của cô cũng không phải ba hoa chích choè, mà là xác thật có quyết định này, chỉ là phía trước nghĩ

thêm món không phải canh thịt dê, mà là canh thịt bò.

Bất quá, mùa đông, uống chút canh thịt dê cũng không tồi, sườn dê còn có thể nướng ăn, thịt dê còn có thể làm thêm món cơm chiên.

Nguyễn Miên Miên càng nghĩ càng cảm thấy không tồi, hơn nữa có thể thuận tiện giúp ông lão này một phen, cũng coi như là một hòn đá trúng mây con chim.

"Thật vậy chăng?" Ông lão lộ ra biểu tình khó có thể tin.

Người xung quanh nghĩ, thịt dê bọn họ mua cũng sẽ không biết làm, để cô mua về, bọn họ lại đi trong tiệm mua món ăn sẵn cũng không tồi, nghe được ông lão nói, đều hỗ trợ bảo đảm nói: "Ông yên tâm, Đông Đông khẳng định sẽ không lừa người."

Nghe được bọn họ nói, ông lão xác định thật là gặp được người tốt, lập tức liền khom lưng: "Ài u, thật là cảm ơn cháu, ông cũng không biết nói cái gì"

Nguyễn Miên Miên nào dám chịu lễ của ông, từ trước mặt tránh ra sau nói: "Ông cùng cháu về trong tiệm một chuyến, chúng ta thương lượng cụ thể một chút, sau đó cháu đem tiền trả cho ông trước."

Theo sau, ông lão kéo xe ba bánh đi theo cô cùng nhau tiến vào ngõ nhỏ, bà Vương cùng đám người ông Thạch cũng đi theo.

Đến trong tiệm, ông lão tỏ vẻ trừ bỏ hai con dê trên xe kia, nhà mình còn có tám con dê đầu đàn, mặt khác mấy nhà khác chỗ bọn họ còn có mấy nhà khác cũng nuôi dê.

Hai bên thương lượng ăn theo giá thị trường mua bán, được ông Thạch nhắc nhở ký cái hợp đồng, Nguyễn Miên Miên đem tiền trả ông lão trước.

Ông lão nhận được tiền, nghĩ đến tiền thuốc men của con trai có rồi, kích động đến đôi mắt đều đỏ, bảo đảm sẽ nuôi mấy con dê còn lại thật tốt, khi nào muốn, gọi cuộc điện thoại liền gọi rồi đưa tới, ngàn ân vạn tạ mà rời đi.

Chờ ông đi rồi, Nguyễn Miên Miên giữ lại nói: "Bà Vương, ông Thạch, mọi người trước đừng đi, cháu hầm chút canh thịt dê cho mọi người nếm thử."

Bà Vương nghe vậy, trực tiếp đem một cân thịt dê trên tay còn chưa có mang về nhà đưa cho cô: "Biền lấy cái này hầm đi, vừa lúc bà cũng không biết làm thịt dê, còn sợ mua trở về làm hỏng."

Nguyễn Miên Miên cự tuyệt không được, chỉ có thể nhận lấy, tiến phòng bếp, thuận tiện nhắn tin cho ông Ngô, Chu Linh bọn họ lại đây ăn canh.

Còn Tư Cảnh Lâm, hôm nay anh có chút bận, Nguyễn Miên Miên không quấy rầy anh.

Thịt dê này vốn dĩ không phải rất tanh, được Nguyễn Miên Miên xử lý, cơ bản không người thấy mùi tanh.

Xử lý thịt dê, cô đã đem xương dê ném vào trong nồi hầm trước, lúc này lại đem thịt dê mới xử lý tốt cắt thành khối, thả vào trong nồi hầm.

Canh thịt dê hương vị thực mau từ trong phòng bếp bay ra, vào loại thời tiết này, chỉ là người thôi cũng là một loại hưởng thụ.

"Thật thơm, hôm nay thật là có lộc ăn." Ông Thạch ngồi ở trong tiệm nói.

Bà Vương đem mèo béo ôm lên trên đùi, một bên vuốt mèo một bên nói: "Ông đó là dính ké ánh sáng của tôi....."

Sắc trời hơi âm, mùi hương canh thịt dê càng thêm nồng đậm, làm mọi người đều thêm ăn.

Chu Linh tới sau, lúc này đang ở trong phòng bếp hỗ trợ, An An đi theo chị thì ở bên ngoài cùng mấy ông lão, bà lão xem phim hoạt hình.

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên đem thịt dê nấu chín vớt lên để ráo, cầm dao cắt miếng, tràn qua nước sôi một, để vào trong chén canh, mức nước canh được hầm thành màu trắng đổ vào, lại rải lên chút hành thái xanh non, một chén canh thịt dê nóng hôi hổi đã hoàn thành.

"Có thể ăn rồi."

Một lát sau, Nguyễn Miên Miên cùng Chu Linh bưng canh thịt dê ra, mặt khác còn có hai đĩa bánh hạt mè cắt thành hình tam giác, đĩa nước chấm sa tế.

Canh thịt dê thơm ngon cùng bánh hạt mè đầy mùi thanh thơm của ngũ cốc, làm mấy người chờ đợi đã lâu,

bụng đều thâm thì kêu lên.

Canh còn có chút nóng, bà Vương duỗi tay cầm một khối bánh đưa cho An An trước, khéo miệng con bé đang ướt nhẹ nước miếng.

An An cầm bánh cắn một ngặm, gương mặt phồng lên nói: "Nhon quá....."

Bánh hạt mè mới ra nồi ngoài giòn trong mềm, ăn lên đặc biệt thơm, mấy người lớn xem bé từng ngặm từng ngặm cắn ăn, cũng đều cầm một khối.

"Xác thật ăn ngon." Ông Thạch ăn một ngặm, lại đem bánh hương cắn vào canh thịt dê trong chén.

Không chấm canh bánh vốn dai dai, chấm vào canh trở nên mềm hơn chút, còn thêm vị thịt dê, thực thích hợp cho người già răng lợi không tốt lắm.

Sao với bọn họ lấy bánh ngâm nước nóng ăn, ông Ngô mới từ bên ngoài trở về không bao lâu, thân thể còn lạnh, lại thổi chén canh chậm rãi uống.

Canh vừa vào miệng, trừ bỏ nóng, miệng đầy hương vị thơm ngon, cong vị tanh của thịt dê, một chút đều không có.

Mấy miếng canh xuống bụng, uống ngon, đồng thời cả người từ đầu tới chân đều ấm hơn.

Ấm áp lên, ông Ngô mới duỗi tay cầm lấy một khối bánh.

Thời tiết lạnh hơn, đồ ăn cũng dễ nguội hơn, bánh vừa mới rồi còn nóng hừng hực, lúc này đã trở nên ấm áp, vòng bánh phía ngoài cũng cứng hơn, ăn đặc biệt giòn xốp, có một phong vị khác.

Ông Ngô cắn một miếng khen không dứt miệng, theo sau mới bắt đầu chấm canh ăn.

Ăn ăn, mọi người đều an tĩnh lại, trong tiệm chỉ có thanh âm nhai nuốt cùng uống canh.

"Mùa đông chính là nên uống canh thịt dê, canh ngon, thịt dê béo mà không ngán, một chút vị tanh đều không có, ăn đến thật là thoải mái!" Ăn uống no đủ, ông Ngô buông chén nói.

Vài người khác trên bàn tuy rằng không nói chuyện, trên mặt đều là biểu tình hưởng thụ mà lại thả lỏng.

Chờ tiền bọn họ đi, trời đã tối rồi, bắt quá lúc này kỳ thật cũng mới hơn 7 giờ.

Chén dưa đã được chị Chu Bình trước khi đi thu thập xong, Nguyễn Miên Miên ngồi ở trong tiệm nghỉ ngơi, nhịn không được gửi tin nhắn cho Tư Cảnh Lâm, nói hôm nay mình nấu canh thịt dê.

Vài phút sau, đối phương gửi lại một cái chụp màn hình hội thoại.

Nguyễn Miên Miên xem xong, phát hiện ông Ngô thế nhưng khi ăn cơm khi lại chụp đồ ăn gửi cho anh, nhịn không được khẽ cười một tiếng.

【Em để lại canh thịt dê cho anh, chờ anh hết bận rồi có thể tới uống.】

Nguyễn Miên Miên nhắn tin qua, không lại quấy rầy anh, mà là tiếp tục lấy ra khăn quàng cổ buổi chiều đang đan dở tiếp tục làm.

Vốn dĩ chuẩn bị vào sinh nhật làm áo somi tặng anh, bắt quá gần đây thời tiết chuyển lạnh, nhìn thấy Chu Bình tự đan khăn quàng cổ cho bà Vương cùng An An, Nguyễn Miên Miên liền học theo chị, chuẩn bị đan một cái cho Tư Cảnh Lâm.

Mau 10 giờ, Tư Cảnh Lâm rút cuộc có thời gian tới.

Trước khi anh tới, Nguyễn Miên Miên liền thu hồi đồ vật trên tay, mở TV, chờ thấy anh đi vào trong tiệm, lập tức đứng dậy đón: "Sao lại bận tới muộn như vậy?"

Giờ này tan tâm, trước kia đối với Tư Cảnh Lâm còn tính là sớm.

Bắt quá nghe được lời cô nói, Tư Cảnh Lâm thuận thế dựa qua, ôm cô nói: "Công ty gần đây có một cái hạng mục mới."

Thấy anh tựa hồ có điểm mệt, Nguyễn Miên Miên giơ tay vỗ vỗ sau lưng anh, không tự giác phóng nhẹ thanh âm: "Vậy anh ngồi một lúc, em đem canh thịt dê cho anh uống ấm người."

Tư Cảnh Lâm tiếp tục ăn vạ ôm cô một lúc, mới buông cô ra.

Ngoài phòng, lúc này chính là lúc gió thổi mạnh, thổi đến nhà chính đều có chút lạnh.

Được uống một chén canh thịt dê nóng hằm hấp lại rất thích hợp.

Uốn dĩ chỉ là tới đây gặp cô, bất quá chờ một ngun canh thịt dê xuống bụng, Tư Cảnh Lâm thật là có chút đói bụng.

Nguyễn Miên Miên ngồi ở bên cạnh, chống cằm xem anh thông thả, ung dung uống canh, đôi tay đem bánh trên bàn đẩy qua: "Ông nội bọn họ đều nói cái bánh này ngâm nước canh ăn ngon."

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, cầm lấy một khối bánh xé nát thả vào trong canh, dùng cái muỗng múc lên đưa vào trong miệng: "Xác thật không tồi."

"Sao đột nhiên em nhớ tới làm canh thịt dê?" Một chén canh thịt dê xuống bụng, ăn đến lưng dạ Tư Cảnh Lâm bụng chén canh thứ hai, một bên ăn một bên hỏi.

Nguyễn Miên Miên đem chuyện buổi chiều nói một lần: "Thịt dê nhà này chất lượng khá tốt, lại nói tiếp vẫn là em chiếm tiện nghi."

Tư Cảnh Lâm cười liếc nhìn cô một cái, nếu không phải tay đang bưng canh, lúc này đã sớm nhin không được xoa xoa đầu cô.

Theo sau, Nguyễn Miên Miên lại nhin không được cùng anh chia sẻ dự định chế biến thịt dê của mình: "Thịt dê có thể nấu canh, cơm chiên, sườn dê có thể chiên hoặc nướng..... đầu dê kỳ thật có thể kho, nhưng mà phòng chừng không có người dám ăn."

Thấy cô đem một con dê an bài rõ ràng, Tư Cảnh Lâm khẽ cười một tiếng sau bổ sung nói: "Em có thể làm một món dê nướng nguyên con."

"Dê nướng nguyên con cũng không tồi, chính là không có sân, hơn nữa ít người cũng ăn không hết đi." Nguyễn Miên Miên nói.

Tư Cảnh Lâm uống xong một ngun canh cuối cùng, buông chén nói: "Nếu em muốn làm, có thể qua biệt thự nướng."

Biệt thự phong cảnh rất tốt, nếu tới đó nướng nguyên con dê, khói lửa mịt mù, không tránh được ảnh hưởng tới hoa hoa, thảo thảo xung quanh.

Chương 191

Editor: Thienyetkomanhine

Nguyễn Miên Đan lắc đầu nói: "Vẫn là không nên."

Thời gian đã không còn sớm, Tư Cảnh Lâm ăn uống no đủ ngồi một hồi liền từ trong tiệm rời đi.

Ngày kế, khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nhin đến trong tiệm thêm món canh thịt dê cùng cơm chiên thịt dê vô cùng kinh hỉ, đồng thời sôi nổi khen ngợi, nói bà chủ nhỏ thật tri kỷ, biết thời tiết lạnh nên bồi bổ cho bọn họ.

Mỗi lần ra món mới, sẽ có rất nhiều người không đặt được cơm hộp chạy đến trong tiệm ăn, cho nên hôm nay sinh ý trong tiệm lại lần nữa tăng mạnh, trên cơ bản chỗ ngồi đều phải chờ.

"Hai ngày trước tôi mới ở thành phố G bên kia ăn một cửa hiệu lâu đời bán canh thịt dê cả trăm năm, lúc ấy còn cảm thấy ăn rất ngon, lúc này cùng bà chủ nhỏ so sánh, rồi cuộc hương vị vẫn kém một chút."

Một cái bàn thượng sát tượn, một thanh niên áo vàng cùng người bên cạnh nói chuyện.

"Nhà anh nói tôi đã ăn qua, xác thật so ra kém bà chủ làm." Triệu Hữu Vi nói xong, nắm cái muỗng ăn một ngụm thịt dê, "Bà chủ nhỏ làm canh thịt dê, không riêng canh thơm, thịt càng mỹ vị."

"Tôi cảm thấy cơm chiên thịt dê ăn ngon hơn, thịt dê này có chút cảm giác của thịt nướng, bên ngoài hơi xém, bên trong mềm ra nước, ăn cùng cơm, quả thực quá thơm!" Một thanh niên khác ngồi cùng bàn nói.

So với bọn họ bàn này còn có công phu nói chuyện phiếm, mấy bàn khách hàng khác đều ăn đến cái đầu hật không thể vui vào chén bàn.

Lúc khách trong tiệm khách hàng đều đắm chìm trong canh thịt dê cùng cơm chiên thịt dê, một naun một

nữ đi tới ngoài cửa hàng.

Người đàn ông vừa thấy nhà này vừa cũ vừa nhỏ, trong lòng liền không quá vừa lòng, nghe mùi hương mê người từ trong tiệm bay ra, lúc này mới chưa nói cái gì.

Bất quá, chờ thấy bên trong không có cỗ ngồi, hẳn rồi cuộc nhện không được nói: "Xảo Xảo, chúng ta đổi chỗ khác đi."

"Hôm nay trong tiệm có canh thịt dê cùng cơm chiên thịt dê mới ra, tôi muốn ở chỗ này ăn, chúng ta chờ một chút đi." Xảo Xảo ngửi mùi hương, lại xem khách trong tiệm ăn uống ngon lành, âm thầm nuốt nước miếng.

"Cửa tiệm cũ nát như vậy còn phải xếp hàng, quá phiền toái, anh có tiền, chúng ta đi ăn bữa tiệc lớn, thành tây mới mở tiệm cơm Tây thế nào? Bàn trước anh mời bạn đi qua ăn, cấp bậc rất cao, mất hơn 3000 đồng."

Xảo Xảo nghe được người đàn ông nói, hơi nhú mày lại.

Bọn họ là đối tượng xem mặt, hảo cảm vốn không quá sâu, thấy hẳn nói mấy câu đó, Xảo Xảo đã có điểm không muốn tiếp tục mối quan hệ này: "Xin lỗi, tôi muốn ở chỗ này ăn, tiệm cơm Tây gì đó anh đi tìm người khác đi ăn cùng đi."

Nghe ra ý trong lời nói của cô, biểu tình người đàn ông khế biến, chặn lại nói: "Em nếu không muốn ăn cơm Tây, thành đồng tiệm cơm Trung Quốc lâu đời cũng không tồi, khẳng định so với nhà này ngon hơn, hơn nữa hoàn cảnh cũng tốt hơn nơi này, anh mời em mấy món đắt nhất."

Xảo Xảo là khách quen trong tiệm, nghe được lời này của hẳn, trong lòng có chút không cao hứng.

Bất quá, cô còn không kịp mở miệng, trong tiệm liền có người trước nhện không được mở miệng nói: "3000 đồng còn không trả nổi một bữa yến tiệc của nhà này, cũng không biết xấu hổ mà khoe khoang! Không ăn liền đi nhanh, cứ ở cửa ơng ơng như ruồi bọ."

"Ầy quản cái..... Triệu thiếu!" Người đàn ông bị chặn họng, còn làm trò trước mặt cô gái mình coi trọng, theo bản năng mắng lại, nhưng mà một câu còn không có mắng ra, liền nhìn đến người nói chuyện trước mặt, còn may không đem chính mình sặc chết.

"Anh là ai?" Triệu Hữu Vi thấy hẳn thế nhưng biết mình, nhượng mày nói.

Người đàn ông vội nói mình không phải, không nên quấy rầy hẳn ăn cơm, mới tự giới thiệu một chút.

Lúc trước ngạo mạn sau lại cung kính, làm Xảo Xảo càng thêm chúm chím, thấy rõ cuộc có chỗ trống, trực tiếp đi qua ngồi xuống.

Người đàn ông đến chỗ Triệu Hữu Vi nửa ngày, thấy bọn họ bắt đầu có chút không kiên nhẫn, lúc này mới thúc thời rồi đi, một lần nữa đi tìm Xảo Xảo.

Nhưng mà, Xảo Xảo đã hoàn toàn không phản ứng lại với hắn, tự mình gọi cơm, liền an tĩnh ăn.

Cơm chiên thịt dê màu sắc hoàng kim, mặc kệ là thịt dê hay là cà rốt, hành tây bên trong thoạt nhìn đều đặc biệt mê người, vào miệng, thịt dê mềm cùng cơm dẻo, càng nhai càng thơm.

Cơm chiên thả bột thì là, xác thật có điểm cảm giác giống thịt dê nướng, Xảo Xảo ăn đến căn bản dừng không được, mấy miếng cơm chiên thịt dê xuống bụng, mới múc muỗng canh thịt dê, nháy mắt toàn thân đều ấm lên.

Ăn ăn, Xảo Xảo mới vừa rồi rất sốt ruột được mỹ vị trước mặt trấn an lại.

Người đàn ông nhìn canh thịt dê cùng cơm chiên thịt dê trên bàn, sắc hương vị đều đầy đủ, lại thấy cô ăn đến ngon lành như vậy, bỗng nhiên thấy đói bụng.

Hắn hướng trong tiệm quét một vòng, thấy không còn vị trí, trong lòng có chút không kiên nhẫn, bất quá có Triệu Hữu Vi ở đây, hắn cũng không dám khoe giàu đi lấy tiền đánh người, chỉ có thể thành thật chờ.

Hắn không biết chính là, hai nam khách hàng ngồi cùng bàn Xảo Xảo vốn dĩ ăn xong rồi, nhưng bởi vì khó chịu hắn, lại gọi thêm một phần canh thịt dê chậm rãi uống, cố ý không cho hắn vị trí.

Không chỉ có hai nam khách hàng này, khách hàng ở một cái bàn khác cũng thực khó chịu với hắn, cho nên cố ý chờ có khách hàng khác tiến vào liền hô: "Nơi này, nơi này."

Người mới tiến vào cũng không quen bọn họ, bất quá vẫn là theo bản năng đi tới, bọn họ nhường vị trí ngồi xuống.

Người đàn ông còn tưởng rằng bọn họ quen biết, mặc dù không cao hứng cũng không dám nói cái gì, một

người đứng ở trong cửa hàng hương khói bốn phía, nước miếng đều muốn chảy ra.

Hắn chờ chờ như vậy, Xảo Xảo đã ăn xong, vẻ mặt thỏa mãn mà lau lau miệng, trực tiếp xách theo túi xách chạy lấy người.

"Ai! Xảo Xảo em chờ anh, anh còn chưa có ăn đâu!" Người đàn ông nhìn cô đứng dậy nhường ra vị trí, lại thấy cô cũng không quay đầu lại rời đi, nhất thời có chút rối rắm.

Bất quá, đại khái là cảm thấy cô cũng sẽ không chạy, cuối cùng vẫn là cái bụng chiến thắng, hắn một ngời xuống bắt đầu gọi cơm: "Cho tôi một chén canh thịt dê một phần cơm chiên thịt dê!"

"Xin lỗi, canh thịt dê cùng cơm chiên thịt dê đã bán hết rồi." Chu Linh xách theo canh thịt dê đã đóng gói xong ra, nghe được hắn gọi món liền nói.

"Cái gì?" Người đàn ông khó chịu hô một tiếng, ngay sau đó chỉ vào trên tay chị nói, "Chỗ cô không phải còn có sao? Tôi trả gấp đôi tiền cô bán cho tôi."

"Anh được lắm nha, là gan rất lớn." Triệu Hữu Vi đứng lên, tiếp nhận túi trên tay Chu Linh rồi quét mắt nhìn hắn một cái.

"Hiếu lắm, hiếu lắm, tôi không biết là anh mua....." Một người đàn ông trắng nhợt, xin lỗi qua đi, trực tiếp xoay người chạy đi, cảm thấy vẫn là đuổi theo Xảo Xảo đi.

Nhưng mà, hắn không biết chính là, Xảo Xảo đã sớm gọi điện thoại thêm mẩu thêm muối, đem hành vi hôm nay của hắn nói cho người trong nhà, hiện giờ bọn họ đã không còn muốn gặp hắn.

Triệu Hữu Vi thấy hắn như vậy, "Ha" một tiếng, xách theo canh thịt dê đóng gói tốt cùng nhóm bằng hữu rời đi.

Con người đều là có thói quen cũ, lúc trước khách hàng rất yêu thích cơm chiên vịt quay, canh vịt già, nhưng từ khi có cơm chiên thịt dê, canh thịt dê lập tức đại bộ phận khách hàng đều quên cơm vịt mà đổi qua dê.

Khu bình luận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nhất thời đều là bình luận về cơm chiên thịt dê cùng canh thịt dê.

【 là ** son: Cơm chiên thịt dê thật sự quá ngon, đặc biệt là thịt dê bên trong, ngoài nướng thơm bên trong

lại mềm, không phải nướng lại so với thịt dê nướng còn ngon hơn, căn bản là ăn không đủ. 】

*【4**b: Canh thịt dê hương vị quá đỉnh, hơn hẳn mấy cửa hàng gọi là cửa hiệu lâu đời mười năm, trăm năm, không riêng canh ngon, thịt dê bên trong còn béo mà không ngán, ăn không đã ngon, chấm sa tế lại có một phen phong vị khác. 】*

*【6** ngày: Nói đúng! Ngày hôm qua được người bạn dẫn đi một nhà nghe nói đã bán canh thịt dê rất nhiều năm rồi, hương vị cũng chỉ như vậy, thái độ oogn chủ còn đặc biệt ngạo mạn, giống như ai thiếu hẳn mấy trăm vạn vậy, người bạn của tôi tỉnh tỉnh cũng nóng, lúc ấy còn tranh cãi. 】*

.....

*【5** còn: Thời tiết này được ăn một chén cơm chiên thịt dê cùng với một chén canh thịt dê, thì chẳng khác gì thần tiên, quá su H g suor H g! 】*

*【h**q: Vẫn đi tôi còn không dám tùy tiện nếm thử thịt dê, sợ tanh, thấy mọi người đều nói ngon, không tanh mới nếm thử một chút, phát hiện hương vị thật là không thể chê. 】*

*【o**6: Ông nội của tôi siêu thích uống canh thịt dê, bắt quả ông cũng kén chọn, rất nhiều lần mua về ông đều nói không ngon, nhìn thấy bà chủ nhỏ bán canh thịt dê, tôi không nói hai lời liền mua một phần, quả nhiên ông tôi rất thích, còn hộ thực như đứa nhỏ. 】*

*【k**l: Từ khi còn nhỏ, mẹ tôi mua thịt dê nhưng không biết làm, nấu một nồi canh thịt dê tanh vô cùng còn một hai bát tôi uống, tôi đối với canh thịt dê có bóng ma tâm lý, bắt quả tôi còn tin nhiệm tay nghề bà chủ nhỏ, cho nên lấy ra dũng khí nếm thử một chút, ăn, bóng ma thơ ấu rốt cuộc được mỹ vị thay thế. 】*

.....

Thịt dê so với thịt heo, thịt bò, thịt gà vịt, thịt cá mà nói, người thích ăn vẫn ít hơn một chút, Nguyễn Miên Miên vốn đang hơi lo lắng, một ngày có thể tiêu hao nhiều thịt dê như vậy không.

Nhìn thấy khách hàng khen không dứt miệng cơm chiên thịt dê cùng canh thịt dê đều, một ít người đã từng không ăn thịt dê đều nguyện ý nếm thử, liền yên tâm, đồng thời lại vì bọn họ tin nhiệm mà cảm thấy cao hứng.

Một con dê trừ bỏ thịt dê cùng xương cốt, còn có đầu dê, chân dê, nội tạng linh tinh, Nguyễn Miên Miên

đưa vào suy nghĩ không lãng phí, đem nội tạng nấu thành canh lòng dê, đầu dê cùng chân dê thì kho.

Bông dê nấu canh còn dễ nói, ông Ngô cùng Chu Linh bọn họ đều ăn được, lại còn khá thích, chính bọn họ có thể giải quyết hết.

Nhưng đầu dê loại đồ vật khẩu vị nặng này, bọn họ lại là "xin miễn cho kẻ bắt tui".

Bất quá, Nguyễn Miên Miên mua chút gia vị cùng hương liệu, kho một ngày một đêm, đầu dê, chân dê phát ra hương vị mê người vô cùng.

Buổi sáng, ông Ngô tới ăn bữa sáng thấy thật thơm, bất quá đầu dương kia thoạt nhìn thực sự có điểm đáng sợ, ông cuối cùng chỉ lấy cái chân dê gặm lên.

"Ấn, chân dê này không tồi, ông còn sợ mình ăn không nổi, không nghĩ tới ăn lên lại mềm như vậy, thật hương!"

Chân dê được kho đến mềm lặn, màu sắc hồng lượng, một ngụm cắn xuống collagen tràn đầy, ăn vào trong miệng béo mà không ngán, hàn liền ngon miệng, làm ông Ngô dù mới vừa ăn xong bữa sáng ăn xong một cái còn chưa đủ.

"Nếu ông thích cháu để lại cho ông, bất quá buổi sáng không thể ăn nhiều." Nguyễn Miên Miên nói.

Ông Ngô ăn đến đã có chút căng bụng, lưu luyến không rời nhìn cái chân dê còn lại, dặn cô nhất định phải giữ lại cho mình rồi mới rời đi.

Chờ ông đi rồi, Nguyễn Miên Miên nghĩ nghĩ, chụp ảnh đầu dê treo ở trong tiệm.

Cô vốn dĩ chỉ là muốn thử xem có thể bán đi hay không, cũng không ôm hy vọng quá lớn, không nghĩ tới lúc buôn bán bắt đầu, Chu Linh liền cùng cô nói, đầu dê khi có người mua rồi.

"Thế nhưng thật sự có người mua!" Trong giọng nói Chu Linh lộ ra vài phần khó có thể tin.

Nguyễn Miên Miên cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy mình quả nhiên vẫn là coi thường mấy người mê ăn uống trong tiệm.

"Kỳ thật hương vị đầu dê kho không tồi, chính là thoạt nhìn có chút dọa người mà thôi." Nguyễn Miên

Mãn nói.

Chu Linh gật đầu nói: "Người thôi liền biết khẳng định ăn ngon, nhưng mà người bình thường phỏng chừng không dám nếm thử. Đúng rồi, khách hàng mua đầu dê ghi chú nói, không cần chặt nhỏ, trực tiếp đóng gói đưa qua là được."

"Không cần chặt ra? Được, vậy đến lúc đó chị trực tiếp đóng gói, lại tặng thêm một cái chân dê." Nguyễn Miên Mãn nghĩ tốt xấu là vị khách thứ nhất đừng cảm nếm thử đầu dê kho, như thế nào cũng nên tặng chút đồ cổ vũ một chút.

Chu Linh gật đầu, chờ nhân viên giao cơm đến, trực tiếp lấy hộp cơm to đặc biệt đặt riêng trong tiệm đóng gói đầu dê cùng chân dê kho, cùng với nước chấm Nguyễn Miên Mãn đã pha chế sẵn.

"Má ơi! Trong tiệm thế nhưng còn có người khẩu vị nặng như này sao?" Nhân viên giao cơm nhận được đầu dê kho đóng gói, nháy mắt chấn kinh.

Có vị khách mới vừa ngồi vào trong tiệm cùng mấy nhân viên giao cơm khác được thanh âm kích động của hắn, quay đầu nhìn qua, cũng đều mở to hai mắt nhìn: "Đó là cái gì? Hình như là..... đầu dê?"

"Tôi quỳ, là đầu dê kho bán trong tiệm hôm nay? Thật sự có dũng sĩ dám nếm thử!" Một vị khách xem nhìn qua, trong giọng nói lộ ra sự bội phục.

Bàn nhân viên trong tiệm, nhìn thấy nhóm khách hàng có thái độ khiếp sợ này, Chu Linh không thể không nói hai câu: "Đừng nhìn đầu dê kho dọa người, nhưng hương vị rất tốt."

"Cái này nhưng thật ra tôi tin, rốt cuộc bà chủ nhỏ làm tất nhiên ngon, bất quá để nguyên đầu dê như vậy thực sự có điểm dọa người, nếu đem thịt tách ra, tôi còn dám thử xem." Người được mùi thơm của món kho từ phòng bếp bay ra, một nam khách hàng nói.

Chu Linh nói: "Vị khách kia yêu cầu, còn không thì sẽ cắt ra, nhưng đây là khách hàng ghi chú không cần chặt ra, cho nên mới trực tiếp đưa qua."

Nghe nói sẽ chặt ra, nam khách hàng này thật ra có chút nóng lòng muốn thử, bất quá biết được hôm nay chỉ có một cái, vẫn là thành thành thật thật gọi cơm chiên thịt dê cùng canh thịt dê.

Chờ nhân viên giao cơm cầm đơn hàng đặc biệt rời đi, người trong tiệm còn nghị luận về đầu dê kho.

Hơn 11 giờ, người đi trong hẻm Hồ Lô nhiều lên, trừ bỏ cư dân trong hẻm, trên cơ bản đều là khách tới tiệm cơm chiền Hạnh Phúc ăn cơm.

Một người đàn ông trung niên hơi béo từ đầu hẻm tiến vào, dạo qua một vòng đều tìm không thấy địa chỉ, chỉ có thể tùy tiện tìm tới một người: "Người anh em!"

Người thanh niên bị hấn chụp bả vai đối diện với gương mặt hung dữ, tim nháy mạnh một chút: "Đại, đại ca, có chuyện gì sao?"

"Hỏi đường, cậu có biết tiệm cơm chiền Hạnh Phúc trong ngõ này không?" Người đàn ông trung niên vẫn duy trì tươi cười hỏi.

Nguyên lai là hỏi đường, làm hấn sợ muốn nháy dưng!

Thanh niên theo bản năng vỗ vỗ ngực, thả lỏng lại nói: "Tôi cũng là đi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc ăn cơm, anh cùng tôi đi đi."

"Cậu cũng là đi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc ăn cơm? Cửa hàng này hương vị rất tốt sao?"

"Anh là lần đầu tới sao? Tôi nói cùng anh, hương vị của hàng này đặc biệt ngon, đặc biệt là gần đây mới bán cơm chiền thịt dê cùng canh thịt dê, tuyệt đối là số một thành phố A chúng ta."

"Vậy sao, tôi đây phải ném thư hấn hỏi."

"Đại ca, thương lượng chuyện này chút, anh có thể không cười được không?" Hàn huyền hai câu, đại khái là cảm thấy người này không hung dữ như vậy, thanh niên nói.

Người đàn ông trung niên nghe vậy, thu hồi tươi cười trên mặt, lúc này thoạt nhìn không hung dữ, nhưng biểu tình này của hấn, luôn có một loại cảm giác khinh thường người khác.

Đây là trời sinh gương mặt như vậy à!

Người thanh niên nhìn không được ở trong lòng nói thầm nói.

Tới sớm không bằng tới đúng lúc, hai người đến trong tiệm vừa lúc có hai chỗ trống, chạy nhanh qua ngõ

xuống.

Người đàn ông trung niên trong lòng vốn dĩ có chút khinh thường, cảm thấy thành phố A sao có thể có chỗ bán canh thịt dè ngon hơn hẳn, nhưng tiến vào trong cửa hàng, ngửi được mùi hương từ phòng bếp bay ra, biểu tình liền không tự giác nghiêm túc lên.

Chương 192

Editor: Thienyetkomanhine

Bất quá, chưa nằm đến, trong lòng hắn vẫn là ôm một tâm lý may mắn, rốt cuộc rất nhiều lúc đồ ăn người lên rất thơm chưa chắc ăn ngon như vậy.

Mục tiêu của hắn là canh thịt dê, cho nên thanh niên đi cùng gọi cơm chiên thịt dê cùng canh thịt dê, hắn chỉ gọi một chén canh thịt dê.

Một lát sau, Chu Linh bưng khay lại đây, đem đồ ăn của hai người đã gọi tới.

Người đàn ông trung niên quét mắt nhìn đĩa nước chấm sa tế bên cạnh, rồi nhìn về phía canh thịt dê trước mặt.

Mùi hương thì không cần phải nói, mới vừa rồi ở cửa tiệm là có thể ngửi được, màu canh trắng sữa, miếng thịt dê bên trong độ dày vừa phải, hơn nữa hành thái xanh tươi trên mặt, thoạt nhìn đã làm người ta muốn ăn.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng người đàn ông trung niên vẫn là nhìn ra, chén canh thịt dê này bất luận là sắc, hương hay là kỹ thuật cắt thái, đều hơn xa chính mình.

Sao có thể!

Hắn không tin mà cầm lấy cái thìa, trước nếm một ngụm canh, ngay sau đó lại nếm một ngụm thịt dê, cuối cùng đem thịt dê chấm vào đĩa sa tế một vòng rồi đưa vào trong miệng.

"Sao có thể!" Bất tri bất giác đem một chén canh thịt dê ăn sạch, người đàn ông trung niên khó có thể tin nói.

Hắn đột nhiên cao giọng, kinh động đến khách hàng xung quanh, thanh niên ở bên cạnh đang mài miết ăn, một miếng đầy cơm chiền quay qua hỏi: "Đại ca, làm sao vậy?"

Người đàn ông trung niên đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình không có trả lời, thanh niên tóc vàng bàn bên cạnh nhìn qua một cái là "má nó" một tiếng sau đứng lên: "Là ông! Ông không phải là tôi đây quấy rồi đi? Canh thịt dê nhà ông vốn dĩ không so được với bà chủ nhỏ, tôi làm một khách quen, nói thật thì có vấn đề sao? Ông nếu muốn ở chỗ này quấy rồi, tôi liền báo công an!"

Khách hàng ở đây nghe được lời này, vẻ mặt đều trở nên cảnh giác mà nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Thanh âm thanh niên tóc vàng cũng không nhỏ, trong phòng bếp cũng nghe được rõ ràng, Nguyễn Miên Miên sợ nháo ra chuyện gì, vội tắt bếp đi ra.

"Làm sao vậy?"

Nhìn thấy cô đi ra, nhóm khách hàng mỉm cười miệng cười kể lại.

"Bà chủ nhỏ, có người tới đây quấy rồi."

"Người này hình như cũng bán canh thịt dê, cùng ngành với cô."

Nguyễn Miên Miên nhìn về phía người đàn ông trung niên kia, hơi hơi nhíu mày.

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên cũng nhìn về phía cô: "Cô chính là bà chủ chỗ này?"

"Không sai." Nguyễn Miên Miên gật đầu.

"Canh thịt dê này là cô làm?"

"Đúng vậy."

Người đàn ông trung niên nghe vậy, trên mặt lộ ra biểu tình xấu hổ, hai giây sau nói: "Tôi không phải tôi gây chuyện, chỉ là nghe nói nơi này có canh thịt dê ngon hơn tôi làm, cho nên lại đây ném thử..... canh thịt dê này của cô xác thật mỹ vị, tôi không bằng cô."

"Bất quá, hương vị canh thịt dê Chu thị chúng tôi cũng là không tệ, chỉ là mấy năm nay tôi chậm trễ, kế tiếp tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu phát triển, hy vọng bà chủ có thời gian có thể đi tới tiệm tôi nơi đó nếm thử." Người đàn ông trung niên đứng dậy nói.

Phát hiện sự tình cũng không giống như trong lời nói của nhóm khách hàng, Nguyễn Miên Miên gật đầu nói: "Được, nếu rảnh tôi sẽ đi."

Người đàn ông trung niên rời đi, Nguyễn Miên Miên tiếp đón khách hàng một tiếng lại xoay người vào phòng bếp.

"Kỳ quái, ông chủ này tính tình thôi như vậy, tôi còn tưởng rằng hẳn là tôi quấy rồi, thế nhưng không có." Thanh niên tóc vàng thấy người đi rồi nhìn không được nói.

Khách hàng ngồi cùng bàn hiểu kỳ nói: "Hắn tính tình xấu như thế nào?"

Thanh niên tóc vàng đem chuyện người bạn mới hẳn đi quán canh thịt dê Chu thị ăn cơm, kết quả ông chủ tỏ thái độ, kể lại một lần.

"Khẳng định là cậu ở trong tiệm nói canh thịt dê nhà hắn không ngon bằng bà chủ nhỏ lùn, người ta nghe được, bằng không ông chủ kia có ngọc cũng không tỏ thái độ cùng khách hàng."

"Nhưng đúng là hắn làm không ngon bằng bà chủ nhỏ."

"Gọi là vuốt mặt phải nể mũi, bác người không nói rõ chỗ yếu, vậy cậu cũng không nên nói trước mặt người ta, vạn nhất thật gặp được người lòng dạ hẹp hòi, không phải là tạo phiền toái cho bà chủ nhỏ sao."

"Anh nói cũng đúng."

Hai giờ rưỡi, đến thời gian đóng cửa, trong tiệm chỉ còn lại có mấy vị khách đang ăn cơm.

Trong đó một nữ khách hàng ăn xong trước, đang ở một bên nhắm nháp dư vị trong miệng, một bên chơi đi động đột nhiên kêu lên: "Đây có phải vị khách trong tiệm bán mau đầu dê hay không? Nguyên lai là làm phát sóng trực tiếp, trách không được!"

Chu Linh đang dọn dẹp bàn bên cạnh nghe vậy, thò lại gần nhìn thoáng qua, phát hiện thật đúng là đầu dê tiệm mình bán, lập tức gọi Nguyễn Miên Miên ra xem.

Nguyễn Miên Man lúc này đã xong việc, bị gọi ra tới, cùng nhau xem video phát sóng trực tiếp.

Phát sóng trực tiếp đã hết lúc hơn 12 giờ, bọn họ hiện tại xem video phát lại.

Ụi streamer này không phải người khác, đúng là Dâu Tây phía trước hay lấy món ăn tiệm cơm chiên Hạnh Phúc làm đề tài phát sóng trực tiếp.

Cô gái nhất đang có chút thiếu thốn ý tưởng, đang không biết làm đề tài gì, nhìn thấy tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thượng bán đầu dè kho, tức khắc liền có quyết định.

Đầu dè kho thoạt nhìn xác thật có chút dọa người, nhưng không có biện pháp, đầu năm nay trên mạng người phát sóng trực tiếp quá nhiều, không tìm kiếm chủ đề mới lạ, sao có thể hấp dẫn người xem?

Trong video, Dâu Tây nhận được cơm hộp đem toàn bộ đầu dè kho lấy ra, người xem trong phòng phát sóng trực tiếp liền chấn kinh rồi, đồng thời hấp dẫn rất nhiều người lại đây xem náo nhiệt.

"..... Oa, bà chủ nhỏ còn tặng một cái chân dè, ủa, ngửi mùi thơm cũng giống đầu dè, cảm ơn bà chủ nhỏ, tôi trước ném chân dè kho một chút."

"Ngô ủa..... chân dè này kho quá thơm, một ngum đi xuống, tương thơm nồng ủa, mềm mại vô cùng, tràn đầy collagen..... Tôi cắn được chỗ gân, rất dai có chút phí sức, nhưng càng ăn càng thơm....."

Khách hàng vừa mới mới ăn cơm no nhìn video, yểu hầu lại chuyển động nuốt nước miếng rồi nói: "Bà chủ nhỏ, trong tiệm còn có chân dè không?"

Trong phòng bếp còn dư lại mấy cái để lại cho ông Ngô, bất quá thấy Chu Linh cùng khách hàng đều nhìn video nuốt nước miếng, Nguyễn Miên Man vẫn là đi vào trong phòng bếp cầm lấy một cái, cắt thành miếng nhỏ lấy ra.

"Chỉ có từng này, cùng nhau ném thử đi." Cô đem đĩa đặt lên trên bàn, nói.

"Cảm ơn bà chủ nhỏ." Nữ khách hàng nói lời cảm ơn, lập tức cầm lên một miếng chân dè kho đưa đến bên miệng gặm, "Ngô, thật sự quá thơm, ủa quá ngon! Không nghĩ tôi chân dè lại ăn ngon như vậy....."

Cô gái trong video ăn uống xác thực có chút làm người ta thèm, Nguyễn Miên Man cũng nhịn không được

cầm lên một miếng chân dê, miếng nhỏ gặm gặm.

Cô lấy chính là miếng chân dê phía dưới, thịt tương đối ít, nhưng được kho thành màu đỏ, gặm lên lại có tư vị đặc biệt.

Trong video, Dâu Tây đem một cái chân dê gặm đến sạch sẽ, đến khớp xương cơ bắp cũng không buông tha, lúc này mới chưa đã thềm mà ném xương xuống.

Ăn xong món khai vị thì nên đến món chính, chỉ thấy đôi tay cô nâng lên cái đầu dê so với đầu mình còn lớn hơn một chút, há mồm trực tiếp gặm một ngum.

"Mà ơi! Em gái này quá có dũng khí!" Nữ khách hàng nhìn không được nói.

Nguyễn Miên Miên xem cô trực tiếp cầm toàn bộ đầu dê gặm, cũng có điểm bội phục.

Trên thực tế, các cô không biết chính là, trước lúc há mồm Dâu Tây đã chuẩn bị tư tưởng rất nhiều lần trong lòng, liều mạng ở trong lòng thôi miên chính mình, coi đầu dê như đầu chó kho cay mà gặm.

Nhưng không thể không nói, một ngum cắn xuống, thịt ở đầu dê kia không mỡ không gân, tiên hương thịt nộn, thành công áp xuống chút không được tự nhiên trong lòng cô.

"Ăn ngon! Thịt ở đầu dê ăn lên một chút vị tanh đều không có, thịt vừa thơm vừa mềm..... Tôi lại ném thử thịt chỗ vị trí này, ừ..... Vị so với chỗ vừa rồi dai hơn một ít, rất thơm....."

【Đồ ăn khẩu vị nặng như vậy, thế nhưng tôi xem lại thấy thềm?】

【Tôi cũng.....】

【Xem chủ video ăn thật ngon, tôi cũng có chút muốn ăn.】

【Tôi đã ăn qua đầu dê nấu, kỳ thật nếu xem nhẹ bề ngoài, hương vị vẫn là thực không tồi.】

【Tôi có phải bị bệnh hay không, thế nhưng đối với loại đồ ăn khẩu vị nặng này lại chảy nước miếng!】

【Không chỉ có một mình bạn!】

.....

"Hút lưu..... Thoạt nhìn ăn ngon ghê." Trong tiệm, nữ khách hàng cũng suy nghĩ như người xem trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng có chút xem thêm.

Nguyễn Miên Miên nhận thấy ánh mắt của cô, mở miệng nói: "Trong tiệm chỉ có một cái đầu dê này thôi."

Tuy rằng hiện tại thêm, nhưng thật sự đưa cho cô một cái đầu dê kho chưa chắc cô thật sự dám ăn, nữ khách hàng cũng không phải quá thất vọng.

Trong video, Dâu Tây ném đến tư vị của đầu dê kho, làm càn mà gặm vài cái, mở ra cái hộp nhỏ đi kèm.

"Nơi này còn có tôi cùng nước chấm, tôi ăn cùng miếng tôi."

Dâu Tây nói xong, từ trên đầu dê xé xuống một miếng thịt, lại kèm cùng một miếng tôi đưa vào trong miệng, tinh tế nhai nuốt, nói: "Trách không được nói ăn thịt không thể bỏ tôi, cảm giác ăn như vậy càng thơm!"

"Lại đến thử xem nước chấm này, ừ..... Ăn ngon, tươi mới ngon miệng, vừa thơm vừa cay."

Theo Dâu Tây từng ngậm từng ngậm ăn thịt đầu dê, càng ngày càng nhiều người xem bị hấp dẫn đến phòng phát sóng trực tiếp.

Mới vừa tiến vào phòng phát sóng trực tiếp người xem trên cơ bản đều hoài nghi đầu dê kho có thật sự ăn ngon như vậy, nhưng chờ nhìn nhìn, liền bắt đầu cùng những người xem trước, ở mục bình luận thả icon "Cháy nước miếng".

Nhìn chủ phòng phát sóng chỉ cần tôi và nước chấm chấm ăn xong hơn phân nửa cái đầu dê, bất luận là người xem phòng phát sóng trực tiếp, hay là khách ngồi ở trong tiệm xem video đều bị thêm không thôi.

"Không được, tuy rằng tôi rất muốn một hơi ăn xong nó, nhưng thật sự quá no, dư lại thì cắt đi để buổi tối ăn..... Nói thật, tôi trước kia chỉ ăn qua đầu vịt kho cùng đầu thỏ cay, đầu dê kho là lần đầu tiên ném thử, ngay từ đầu kỳ thật vẫn có chút sợ, nhưng không thể không nói, bà chủ nhỏ kho đầu dê thật sự hương, chỉ cần một ngậm, là có thể làm người ta xem nhẹ bề ngoài của đầu dê..... Được rồi, phát sóng trực tiếp hôm nay đến đây liền kết thúc, hẹn gặp lại mọi người lần sau!"

Video rốt cuộc kết thúc, khách hàng trong tiệm cũng đã com nước xong, nuốt một chút nước miếng trong

miệng, cũng đều sôi nổi rồi đi.

"Đừng nói, xem xong video này, đến chị cũng muốn thử xem." Chờ khách hàng nhóm đi rồi, Chu Linh một bên thu thập chén đĩa một bên nói.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, cười nói: "Quá mấy ngày sẽ lại có một cái đầu dê, chị muốn ăn thì em giữ lại một nửa cho chị?"

Cô vốn là chỉ đùa một chút, không nghĩ tới Chu Linh đo dợ hai giây, thế nhưng thật đúng là gật đầu đồng ý.

Nguyễn Miên Miên thấy vậy, cảm thấy mị lực của livestream ăn uống quả nhiên rất lớn.

Không riêng các cô xem đến cái video này, khách hàng khác của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc rất nhanh cũng đều thấy nội dung liên quan ở trên mạng, theo sau, khu bình luận cửa hàng ——

【h**q: Bà chủ nhỏ, về sau còn có đầu dê kho không? Thoạt nhìn ăn khá ngon. 】

【5** còn: Nhìn đến sóng trực tiếp ăn đầu dê kho, ngay từ đầu là mang theo tâm lý tìm kiếm cái lạ mà xem, không nghĩ tới cuối cùng thế nhưng bị thèm rồi, ngày mai bà chủ còn bán đầu dê kho sao? 】

【n**x: Ăn ngon thì ăn ngon, nhưng nhìn quá đáng sợ, mấy người không phải là muốn ném thử đi? 】

【cái ** thử: Đầu dê kho thì thôi, tôi coi mấy cái chân dê kho kia cũng không tôi, bà chủ nhỏ bán chân dê kho thì thế nào? 】

【6** ngày: Bà chủ nhỏ, chúng ta thương lượng một chút, hay là cô làm món kho bán luôn đi, có thể làm chút món ăn bình thường hay không, tỷ như giò heo kho, chân gà kho, chân vịt kho linh tinh. 】

【a**n: Đúng vậy, nhìn video làm tôi đủ chết thèm, bất quá thật bảo tôi ăn, tôi còn không dám ăn, bà chủ nhỏ, chúng ta làm mấy món kho bình thường đi, hay cô kho chút thịt dê cũng được a! 】

.....

【vô **w: Bà chủ nhỏ, phiền toái cô ngày mai lại làm chút đầu dê kho, tôi với một người bạn tính cùng nhau ăn thử xem. 】

Nguyễn Miên Man nhìn đến bình luận cùng ngày, thấy bọn họ không ít người thế nhưng đều muốn ném thủ đầu dê kho, cảm thấy đầu dê dư lại không sợ bán không được.

Ý kiến của nhóm khách hàng, nếu Nguyễn Miên Man có thể làm được đều sẽ đáp ứng, vừa lúc nòi kho cũng có sẵn, dứt khoát mỗi ngày thuận tiện kho chút chân gà, chân vịt, chân dê, móng heo, thịt bò linh tinh, bất quá phân lượng không nhiều, chính là đủ cho nhóm khách hàng đều nếm hương vị mà thôi.

Mà kể tiếp, cứ hai, ba ngày một cái đầu dê, thật sự có không ít khách hàng muốn mua, Nguyễn Miên Man dứt khoát đem đầu dê chia làm hai nửa mà bán.

Lại là một ngày trời đầy mây, còn chưa tới thời gian buôn bán, liền có ông lão trong ngõ nhỏ tới mua món kho.

"Đông Đông, cắt cho ông nửa cân bò kho, với chút chân gà."

Không có biện pháp, món kho tiệm cơm chiến Hạnh Phúc thật sự quá thơm, đặc biệt thích hợp nhấm rượu, người ngõ nhỏ ngửi mùi vị này, lâu lâu liền nhịn không được tới mua một chút.

"Ông Lưu, ăn món kho mỗi ngày đối với thân thể không tốt." Nguyễn Miên Man thấy ông lại tới mua món kho, nhịn không được nhắc nhở.

Ông Lưu nghe vậy chặn lại nói: "Ông biết, ông biết, lại mua một ngày hôm nay, ngày mai ông liền không mua."

Nguyễn Miên Man lúc này mới vừa lòng, từ phòng bếp bưng món kho ông gọi ra.

Ông Lưu lấy ra rượu tự mang tới, đổ một chén nhỏ, trước gắp lên một miếng thịt bò đưa vào trong miệng, hương vị hàm tiên ngon miệng, ăn ngon đến mức ông nhịn không được phải chụp đầu gối.

Chương 193

Editor: Thienyetkomanhine

Không riêng bò kho ăn ngon, chân gà kho hương vị cũng không kém, tương thơm nồng úc, răng chạm nhẹ một cái thịt với da liền rơi vào trong miệng.

Ông ngồi ăn, không một lời ông Ngô cũng lại đây, năn nỉ i ôi lấy từ Nguyễn Miên Miên muốn bình rượu, thêm chân dê cùng chân gà kho, bắt đầu ăn.

Nguyễn Miên Miên nhìn hai ông lão ngồi ở trong tiệm ăn đến ngon lành, lắc đầu rồi xào hai chén cơm chiên thịt dê ra cho hai ông.

Món ăn của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc từ trước đến nay đều rất được hoan nghênh, món kho tự nhiên cũng không ngoại lệ, rất nhiều người thậm chí tìm đến trong tiệm chỉ để mua món kho.

Một ít người ăn món kho của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ăn đến nghiện, cố tình lại luôn mua không được, ở khu bình luận nhấn lại, mong bà chủ nhỏ chuyên bán món kho.

Bất quá lời này vừa ra, lại bị khách quen của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mắng tới máu chó phun đầu.

Đối với nhóm khách hàng quen mà nói, mỗi món ăn của tiệm cơm chiên Hạnh đều rất hợp khẩu vị của bọn họ, nhưng một hai phải nói món nào không thể thiếu nhất, thì cơm chiên luôn là số một.

Không riêng gì bởi vì tiệm chính là tiệm cơm chiên, còn bởi vì món chính mới là món không thể khuyết nhất.

Đặc biệt là, một bộ phận khách hàng có điều kiện khá bình thường, chỉ có cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc là bọn họ có thể không áp lực mà tùy tiện đặt món, vừa có thể lấp đầy bụng, lại có thể nằm được mỹ thực.

Nguyễn Miên Man nhìn đến khách hàng vì chuyện này mà cãi nhau ở khu bình luận, đỏ khốc đỏ cười mà trấn an vài câu mới làm cho bọn họ ngừng lại.

Bất quá, không nghĩ tới buổi chiều ngày hôm sau, cô lại từ trong miệng Triệu Hữu Vi nghe được chuyện tương tự: "Bà chủ nhỏ, cô thật sự không suy xét đến chuyện chuyên môn bán món kho sao? Tôi cảm giác món kho trên thị trường làm đều không ngon bằng nhà cô."

Làm cái này, trong tiệm tự nhiên không buôn bán được, nhưng mà trải qua chuyện cùng mở xưởng phía trước, Triệu Hữu Vi cũng coi như là đối tác và bạn bè của cô, cho nên hẳn thêm món kho mà chạy tới, Nguyễn Miên Man tự nhiên vẫn sẽ chiêu đãi.

"Sao anh cũng nói như vậy, chẳng lẽ anh ăn chán mấy món khác trong tiệm rồi sao?" Nguyễn Miên Man ngồi ở một cái bàn khác, một bên đan khăn quàng cổ một bên nói.

Bên cạnh cô còn có một cái ghế, mặt trên đặt rõ len, mèo béo đứng ở ghế dựa, trộm dùng móng vuốt chạm vào quàng len.

Triệu Hữu Vi đang mang bao tay dùng một lần cầm cái chân vịt kho gặm đến hăng hái, đem thịt trong miệng nuốt xuống rồi nói: "Làm sao có thể ăn chán, chỉ là cảm thấy, cô không cần thiết phải làm cơm hộp, còn không bằng mở cái cửa hàng món kho, ngẫu nhiên lại nhận yền tiệc, không mệt như hiện tại, cũng kiếm được nhiều tiền hơn, một công đôi việc."

Lời này của hắn thật ra không tồi, làm món kho chỉ cần đem nguyên liệu nấu ăn xử lý tốt bỏ vào nồi hầm, xác thật so với hiện tại sẽ nhẹ nhàng hơn một ít.

"Mở cửa hàng cũng không chỉ vì kiếm tiền, nhìn đến khách hàng thích món ăn tôi làm, cái loại cảm giác thành tựu này so với kiếm tiền còn vui vẻ hơn." Nguyễn Miên Man thuận miệng nói.

Bản thân cô đối với tiền tài không có quá nhiều ham muốn, hiện giờ tiền lời trong tiệm đủ cho cô dùng nhiều năm, càng đừng nói còn cùng hắn mở xưởng được chia hoa hồng.

Triệu Hữu Vi vươn ngón tay cái tỏ vẻ khâm phục suy nghĩ của cô, giải quyết xong cái chân dê cuối cùng trên đĩa, lúc này mới một bên dư ị một bên nói: "Bà chủ nhỏ, vì khách hàng thích món kho của cô, nếu không chúng ta lại hợp tác làm xưởng sản xuất món kho?"

Trước lạ sau quen, phía trước hợp tác cùng hẵn Nguyễn Miên Man trên cơ bản không cần phí tâm tư gì, xác định hẵn là nghiêm túc, không quá do dự liền đồng ý.

"Được thôi." Nguyễn Miên Man gật đầu, đồng thời thuận tay đẩy mèo béo đag trộm ghé vào ghế dựa chơi quạ lên ra.

"Mèo ó....."

Mèo béo kéo dài quá thanh âm, làm nũng.

Đối diện với đôi mắt to ngập nước của nó, Nguyễn Miên Man bắt đắ dĩ nói: "Được, chờ chị dẹt xong, chỗ lên du lại đều cho em chơi."

Mèo béo bị cô chạm nhẹ vào chóp mũi, tức khắc liền thành thật hơn, hai cái chân trước đáp ở ghế trên, mắt to linh động nhìn động tác trên tay cô.

Đối diện trên bàn, Triệu Hữu Vi nhìn một người một mèo phá lệ ảm áp, tầm mắt dừng ở khăn quàng cổ màu xám trong tay cô, không cần hỏi cũng biết khăn quàng cổ này là đan cho ai.

Trong lòng Triệu Hữu Vi lại lần nữa có chút hâm mộ, cảm thấy vận khí của Tư Cảnh Lâm cũng thật quá tốt, sự nghiệp thuận lợi còn chưa tính, còn có nhân duyên tốt như vậy.

Bất quá, đã muộn chính là đã muộn, hẵn cũng ở trong lòng cảm thán hai tiếng, ngay sau đó liền đứng dậy cáo từ.

Nguyễn Miên Man buông đồ vật trong tay tiến hẵn hai bước, trở về lại đan hơn mười phút hoàn thành chiếc khăn quàng cổ, đem chỗ lên còn lại cho Quạ Quýt Nhỏ.

Mèo béo bắt được quạ lên đặc biệt vui sướng, đối với quạ lên vừa đẩy vừa cắn.

Nguyễn Miên Man nhìn cười cười, cầm khăn quàng cổ lên lâu, cẩn thận gói cùng áo sơ mi trắng đã sớm làm tốt, bỏ vào trong một hộp quà tinh xảo.

Lúc cô thu thập xong xuống lầu, liền nhìn thấy Tư Cảnh Lâm từ cửa tiến vào, tức khắc lộ ra biểu tình kinh hi: "Không phải nói buổi chiều anh cần họp sao?"

Có một loại lạnh, gọi là bạn gái cảm thấy mình lạnh, nhiệt độ hơi giảm, Tư Cảnh Lâm liền được cô nhắc nhở hạ, ngoài tây trang khoác thêm một kiện áo khoác mỏng.

Tây trang tối màu cùng áo khoác màu đen, thoát nhìn khá đồng bộ, đồng thời càng thêm có vẻ vai rộng chân dài, ưu nhã tự phụ.

"Đã kết thúc." Tư Cảnh Lâm nói xong, quét mắt nhìn mèo béo nghịch quặn lên thiếu chút nữa đụng vào trên đùi mình, thuận miệng nói, "Nó chơi quặn lên ở đâu vậy."

Nguyễn Miên Miên ngây ngốc một giây, ra vẻ không thèm để ý nói: "Không biết nó kiếm từ chỗ nào, bắt quá cũng không có gì, để nó chơi đi."

Tư Cảnh Lâm gật gật đầu không nói cái gì nữa, đi đến trước mặt cô, giơ tay đem trà sữa cùng bánh kem cố ý mua tới cho cô.

Nguyễn Miên Miên cười nhận lấy, ngồi xuống một bên ăn một bên chia sẻ cùng anh những chuyện phát sinh hôm nay.

"Đúng rồi, buổi chiều Triệu Hữu Vi lại đây nói....." Đem bánh kem chia cho anh, Nguyễn Miên Miên thuận tiện nói.

Tư Cảnh Lâm gật đầu tỏ vẻ đã biết, chỉ bánh bảo cô tự mình ăn.

"Miao ô ~"

Mèo béo ngửi mùi thò qua, dùng móng vuốt nhẹ nhàng chụp chân cô.

"Không được nga, em không thể ăn cái này." Nguyễn Miên Miên hướng nó lắc đầu.

"Miao ô ~"

Mèo béo không buông tay tiếp tục lăm nũng.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, đứng dậy đi cầm đồ ăn vặt của nó ra ném vào chậu com, rồi cuộc lăm nó dừng lại.

"Nó hôm nay đã ăn rất nhiều đồ ăn vặt rồi." Nguyễn Miên Miên thấy anh cho nó nhiều như vậy, nhin

không được nói.

Tư Cảnh Lâm nói: "Không có việc gì, ngày mai không cho nó chính là được."

Hai người lại nói hai câu, Nguyễn Miên Miên chuyên tâm ăn bánh kem, ăn đến miếng cuối cùng, cô giờ cái miệng hỏi: "Anh còn có muốn ăn hay không?"

"Chính em ăn đi." Tư Cảnh Lâm nhìn thấy khóe môi cô dính kem, nói.

Nguyễn Miên Miên thấy anh không ăn, giải quyết nốt miếng cuối cùng, vẻ mặt thỏa mãn mà buông cái hộp không xuống.

Bánh kem nhà này đặc biệt mềm xốp, bơ lại ngọt mà không ngán, chính thế ăn lên thơm ngọt lại đưa miệng.

"Ăn ngon sao?"

"Ăn rất ngon."

Nguyễn Miên Miên dứt lời, người bên cạnh đã thò qua, trao một nụ hôn mang theo vị kem sữa.

Một nụ hôn kết thúc, Nguyễn Miên Miên đỏ mặt trừng anh một cái, đại khái là cảm thấy cho anh ăn thì anh không ăn, một hai phải như vậy.....

Bị trừng, Tư Cảnh Lâm một chút đều không để bụng, thậm chí đuôi tay khảy vành tai mềm mại của cô mà thưởng thức.

"Đừng nháo, ngửa." Hô hấp còn có hơi suyễn Nguyễn Miên Miên đuôi tay kéo cái tay đang quấy rối của anh xuống.

Hai người đang náo loạn, bởi vì bên ngoài bỗng nhiên nổi lên một cơn gió không nhỏ, vì thế đứng dậy đem cửa chính đóng lại, ngay sau đó mở đèn làm chính sự.

Đương nhiên, đừng hiểu lầm, chính sự tự nhiên là ôn tập.

Lập đồng cùng Tiểu tuyết đều thuộc về hai mươi bốn tiết, Lập đông qua đi Tiểu tuyết cũng không còn xa.

Lúc trước vượt qua một ngày sinh nhật kinh hãi, vui vẻ mà cảm động, Nguyễn Miên Man vốn dĩ cũng muốn cho Tư Cảnh Lâm một kinh hãi, đáng tiếc đối phương lại không giống mơ hồ giống cô, tới sinh nhật mình cũng quên.

Tuy rằng anh tỏ vẻ không cần an bài riêng, buổi tối cùng ông Ngô ăn một bữa cơm chúc mừng là được, nhưng Nguyễn Miên Man suy nghĩ một chút, vẫn là đem cửa hàng nghỉ ngơi một ngày.

Vừa lúc đã lâu không đi công ty thăm anh, buổi sáng Nguyễn Miên Man dứt khoát chuẩn bị một ít điểm tâm anh thích mang tới công ty cho anh.

Đối với việc này, Tư Cảnh Lâm trên mặt không hiện, trong lòng rất vui vẻ, ngay cả trợ lý Tôn đều nhìn ra được, hôm nay tâm tình ông chủ đặc biệt tốt.

Nguyễn Miên Man ở trong văn phòng cũng không làm cái gì, chỉ ngồi chơi đi động cạnh anh, cách một lúc lại gọi anh ra nghỉ ngơi một hồi, ăn chút điểm tâm uống chút trà.

"Giữa trưa chúng ta cùng nhau trở về, hay là em làm cơm xong đưa lại đây cho anh?" Tối khoảng 10 giờ, Nguyễn Miên Man hỏi anh.

Tư Cảnh Lâm lắc đầu nói: "Không cần phiền toái như vậy, trực tiếp làm người đưa cơm lại đây đi."

Trợ lý Tôn đưa tư liệu tiến vào đang chuẩn bị đi ra ngoài, thuận miệng tiếp lời: "Nhà ăn công ty có đồ ăn tuy rằng kém hơn tay nghề của bà chủ, nhưng chủng loại rất nhiều, ngẫu nhiên ném thử cũng ổn."

Bởi vì Nguyễn Miên Man cảm thấy hứng thú, cho nên buổi trưa bọn họ liền ăn ở nhà ăn công ty.

Chính như theo lười trợ lý Tôn, chủng loại món ăn trong nhà ăn rất nhiều, đồ ăn Trung Quốc, cơm Tây, đồ ăn vặt linh tinh, tất cả đều có.

Bọn họ vẫn ăn đồ ăn Trung Quốc, Nguyễn Miên Man ném qua rồi nói: "Hương vị cũng không tệ lắm."

"Không bằng em làm." Tư Cảnh Lâm một bên gấp miếng thịt vịt cho cô, một bên nói.

Nguyễn Miên Miên cười nói: "Ừay chờ buổi tối em làm bữa tiệc lớn cho anh."

Ấn xong cơm trưa, còn muốn chuẩn bị bữa tiệc lớn buổi tối Nguyễn Miên Miên không có nhiều thời gian.

Đưa cô rời đi, hiệu suất công tác của Tư Cảnh Lâm nháy mắt tăng lên rất nhiều.

Anh nỗ lực công tác, Nguyễn Miên Miên trở lại trong tiệm cũng bắt đầu lu bù lên.

Kỳ thật vì tiệc sinh nhật đêm nay, cô đã chuẩn bị từ mấy ngày trước, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cần chuẩn bị trước.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, thực mau liền phieu ra mùi hương, lúc này đây mùi hương so với lúc trước càng thêm nồng đậm, càng thêm mê người.

"Ấy da, Đông Đông lại làm cái gì ăn ngon? Như thế nào thơm như vậy?"

"Chỉ nghe mùi này, nước miếng của tôi đều muốn chảy xuống."

"Phòng chừng là lại có yến tiệc đi, chúng ta vẫn là đừng đi quấy rầy."

"Thật là quá thơm....."

Ngỡ nhỏ, người người được mùi hương đều có chút chịu không nổi, cố tình lại luyến tiếc đóng cửa sổ lại.

Theo thời gian trôi qua, phụ cận tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mùi hương không những không biến mất, ngược lại càng ngày càng nồng, thậm chí hấp dẫn một ít mèo con vây tới cửa.

Bắt quả mèo béo trong tiệm đối với mèo lạ rất hung dữ, phát hiện chúng nó, lập tức liền chạy ra đuổi mèo, cũng không nháo ra chuyện gì.

Buổi chiều hơn 5 giờ, Tư Cảnh Lâm xử lý xong công việc rồi cuộc đi vào hẻm Hồ Lô.

Anh mới đi vào hẻm nhỏ đã ngửi thấy mùi thơm của hải sản, trên mặt không tự giác lộ ra nụ cười, nên bước cũng nhanh hơn một chút.

Nhưng mà, chờ đi vào trong tiệm, anh nhìn đến mấy người ngồi ở trong tiệm trước.

Ông Ngô còn chưa tỉnh, nhìn đến mặt ba người khác, anh không khỏi nói: "Mấy người sao lại tới đây?"

"Nghe một chút đi đây là tiếng người nói sao? Chúng tôi cố ý tới ăn mừng sinh nhật cậu, cậu còn không chào đón phải không?" Mộc Phong nhìn không được nói.

Năm rồi cũng không thấy bọn họ tích cực mừng sinh nhật mình như vậy, Tư Cảnh Lâm cảm thấy bọn họ là lại đây ăn ké cơm đi, anh liếc bọn họ một cái.

"Sinh nhật vui vẻ." Đối diện ánh mắt của anh, hai người bạn còn lại đứng dậy đem quà tặng đã chuẩn bị tốt ném qua cho hắn.

Tư Cảnh Lâm nhận lấy, nói cảm ơn rồi đặt ở ngăn tủ bên cạnh.

"Quà của tôi đã đưa đến phòng bếp, đợi lát nữa lên bàn thì cậu tự xem." Mộc phong nói.

Chương 194

Editor: Thienyetkomanhine

Tư Cảnh Lâm vốn là không thèm để ý có quà hay không có quà, gạt đầu sau thẳng hướng trong phòng bếp mà đi.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, Nguyễn Miên Man cũng không quay đầu lại nói: "Anh đã tan làm!"

"Ừ." Tư Cảnh Lâm thấy cô còn ở trước bếp bận rộn, không khỏi nói, "Tùy tiện làm vài món là được, không cần vất vả như vậy."

"Làm cho anh ăn, một chút cũng không vất vả." Nguyễn Miên Man nói xong, gấp một miếng tú cầu sò khô đút cho anh.

Vì hôm nay cô phá lệ nói ngọt mà Tư Cảnh Lâm nở nụ cười há mồm ăn, khen nói: "Thực thơm, ăn rất ngon."

Nguyễn Miên Man cong môi nói: "Anh trước đi ra ngoài, một hồi liền có thể ăn."

Tư Cảnh Lâm vốn dĩ muốn ở lại hỗ trợ, cô lại không chịu, chỉ có thể rời khỏi đây, đuổi mấy thằng bạn lại đây ăn ké tiền vào hỗ trợ bụng thức ăn.

Ba người Mộc Phong tiến vào, từng món ăn sắc hương vị đầy đủ được bưng lên bàn, chỉ nhìn cũng làm người ta thèm nhỏ dãi.

"Một bàn đồ ăn này không đơn giản, vừa thấy chính là mất rất nhiều công phu, hôm nay ông xem như dính chút ánh sáng của cháu." Ông Ngô nhìn thức ăn phong phú, mê người trên bàn, quay đầu nói.

Tư Cảnh Lâm không nói chuyện, khước môi lại là không tự giác gương lên.

Chờ cái niêu cuối cùng được đặt đến chính giữa cái bàn, Nguyễn Miên Man bung rượu ra tới, ngồi xuống cái ghế bộn họ cố ý lưu lại cho mình, bên cạnh Tư Cảnh Lâm.

"Anh Cảnh Lâm sinh nhật vui vẻ!" Nguyễn Miên Man rót rượu, trước mời anh một ly.

Tư Cảnh Lâm mỉm cười cùng cô uống xong một chén rượu, duỗi tay ở dưới bàn nắm lấy bàn tay cô.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, Nguyễn Miên Man đối với anh phá lệ nghe lời, không những không giãy giụa, thậm chí chủ động nắm lại tay anh.

Hai người uống xong, mấy người ông Ngô cũng giong cái ly chúc phúc.

Ngay sau đó, ông Ngô nhìn thức ăn trên bàn nói: "Đông Đông, không giới thiệu cho chúng ta một chút sao? Trên bàn rất nhiều món ông cũng không biết."

Nguyễn Miên Man nghe vậy, đứng lên nhất nhất giới thiệu.

Thời tiết lạnh, cô cũng chỉ làm mấy món đơn giản phù hợp với thời tiết, cũng không nhắc tới.

Nhưng thật ra mấy món khác, mỗi người đều coi như món chính, cái gì La Hán đại tôm, gà xào trên châu, hành bào thân bò, chân thú thiêu gân, kim chân thiêu viên cá, đậu hủ minh châu, thịt cua măng ti, vịt bát bảo, sò khô tẩm cà.

Mấy món này còn không tính, Nguyễn Miên Man còn cố ý chỉ vào một đĩa cá trong đó giới thiệu nói:

"Đây là dùng cá hoa vàng Mộc Phong đưa tới làm canh cá hoa vàng thủy tinh."

"Đây là quà tặng cậu nói?" Người đàn ông mặc tây trang đen nhìn về phía Mộc Phong.

Mộc Phong nói: "Đúng vậy, cậu đừng coi khinh con cá này, tôi tốn hơn 50 vạn cùng ân linh mới lấy từ trên tay người khác được đó."

Lời này của hắn cũng không khoa trương, trên thị trường cá hoa vàng tự nhiên vốn hiếm thấy, đặc biệt là con cá này rõ ràng phải hơn bảy cân, muốn đựng tới, không chỉ cần có tiền, còn muốn một chút vận khí.

Cũng chính là nhớ rõ Tư Cảnh Lâm thích ăn cá, bằng không Mộc Phong mới không tốn công tốn sức mau con cá này.

"Cá hoa vàng trong tự nhiên tôi bảy cân xác thật hiếm gặp, cũng chỉ có dùng con cá như vậy, mới có thể làm ra món canh cá hoa vàng thủy tinh hoàn mỹ." Nguyễn Miên Man nói.

Tư Cảnh Lâm nhìn canh cá hoa vàng thủy tinh, cảm thấy mặc kệ là từ bề ngoài hay là mùi hương, tựa hồ đều kém hơn những món khác trên bàn.

Đại khái là từ vẻ mặt của anh nhìn ra cái gì, Nguyễn Miên Man cầm lấy chiếc đũa gắp một miếng thịt cá để vào trong chén Tư Cảnh Lâm.

Theo kia khối thịt cá được gỡ ra, một chút nước canh trong suốt nhẹ thủy tinh lập tức từ trong bụng cá trào ra, một mùi thơm nháy mắt tràn ra áp đảo những mùi khác trên bàn khác xông vào mũi.

"Thơm quá." Ông Ngô vừa nói hai chữ, người ở đây đều lộ ra biểu tình say mê.

"Canh cá hoa vàng thủy tinh không riêng chất thịt tươi mới tinh tế, nước canh bên trong mới càng mỹ vị, hoàn toàn hấp thu toàn bộ tinh hoa của con cá, mọi người nếm thử xem." Nguyễn Miên Man nói chuyện, đồng thời múc một chén nhỏ đưa cho người bên cạnh.

Tư Cảnh Lâm mới vừa rồi đã hưởng qua thịt cá cô gắp cho, xác thật tươi ngon tinh tế, lúc này tiếp nhận cái chén, chỉ một ngậm nhỏ, đã bị hương vị này làm kinh diễm.

Nước canh của món cá hoa vàng thủy tinh, uống ngon đến mức làm người ta khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, một hai phút khái quát, đại khái chính là "thơm", một mùi thơm trình tự rõ ràng.

Thấy anh uống lên mấy ngụm liền, trên mặt tràn đầy biểu tình hưởng thụ, tâm tình Nguyễn Miên Man thập phần su **II** **g** **sư** **II** **g**, trong lòng đối với Mộc Phong, người cũng cấp nguyên liệu nấu ăn cũng thêm vài phần cảm kích.

"Hương vị này thật là tuyệt!" Ông Ngô nếm qua, vỗ đầu gãi nói.

Mấy người khác uống xong đều nói không nên lời, một lát sau, Mộc Phong mới một bên nhăm nháp dư vị một bên mở miệng nói: "Phía trước tôi ở Mãn Hán Bâu thành phố B cũng ăn qua canh cá hoa vàng thủy tinh, lúc ấy đã bị hương vị này chinh phục, nhưng so với món hôm nay, lại có loại cảm giác kém một

chút, đây là vì sao?"

"Canh cá hoa vàng thủy tinh kỳ thật không có bí quyết gì, nếu muốn làm tốt, mấu chốt ở chỗ lọc đi xương cá, không phá bụng cá, anh cảm thấy thiếu chút hương vị, hoặc là là bụng cá có tổn thương, hoặc là chính là không dùng cá hoa vàng trogn tự nhiên." Nguyễn Miên Miên nói.

"Lọc đi xương cá? Không phá bụng cá? Đây thật sự làm được sao?" Mộc Phong kinh ngạc cảm thán nói.

Nguyễn Miên Miên cười nói: "Nếu nắm được kỹ xảo, cũng không khó."

Mộc Phong thấy cô nói nhẹ nhàng băng qua, giờ ngón tay cái tỏ vẻ bội phục.

Kể tiếp, mọi người đều không nói nữa, mà là đắm chìm trong mỹ vị canh cá hoa vàng thủy tinh.

Tư Cảnh Lâm thấy cô cũng chưa ăn nhiều, cầm lấy cái muỗng bón một muỗng nước canh thủy tinh qua.

Nguyễn Miên Miên trước quét một vòng người trên bàn, thấy bọn họ đều ăn đến đâu cũng không ngẩng lên, lúc này mới vội uống ngụm nước canh trên tay anh.

Không riêng canh cá hoa vàng thủy tinh ăn ngon, trên bàn những món khác mỗi một món đều có hương vị không kém, người ngồi ở đây cũng coi như ăn qua không ít món ngon, một đũa lại đều ăn đến cực kỳ ngon lành.

"Vịt bát bảo này hương vị thật là không tồi, không chỉ thịt vịt non mịn ngon miệng, nhân bên trong càng là nhu mềm thơm ngọt, ăn ngon! Ăn quá ngon!"

Ông Ngô là đầu ăn vịt bát bảo, ngay từ đầu cho rằng chỉ là vịt nướng bình thường, nhìn kỹ sau mới phát hiện, nguyên lai trong bụng vịt chứa càn khôn.

Vịt bát bảo, tựa như tên gọi, bên trong thả tám loại nguyên liệu nấu ăn làm nhân, lần lượt là gạo nếp, chân giò hun khói, hạt thông, bạch quả, táo đỏ, khiếm thực, vịt truân, nấm hương, thêm hương liệu cùng đường trắng trộn đều, nhét vào vịt bụng, hấp thu mùi thơm của thịt vịt, là một món ngon hiếm có.

"Chân thú thiêu gân đủ vị, hàm hương hơi cay, đặc biệt dai dai, ăn ngon." Mộc Phong lại thích ăn chân thú thiêu gân này hơn.

Bọn họ ăn đến ngon lành, Nguyễn Miên Man là đầu bếp làm xong một bàn đồ ăn này, ngược lại không thấy đói, bởi vậy thường thường giúp người bên cạnh gấp chút đồ ăn.

"Chính em cũng ăn đi." Tư Cảnh Lâm một bên nói, một bên lại đem đồ ăn cô gấp cho trực tiếp bón cho cô.

Ăn đến sáu bảy phần no, đôi đũa của mọi người rốt cuộc chậm lại, Mộc Phong chỉ vào cái nồi chính giữa còn chưa có mở ra, hỏi: "Đó là cái gì?"

Nguyễn Miên Man nghe vậy, duỗi tay mở cái nắp ra: "Là đầu cá phật nhảy tường."

Trong nháy mắt, hơi nước màu trắng như là nhấc lên một trận sóng biển, đem mùi hương nồng đậm tiên hương lan ra, vốn dĩ cảm thấy đã có vài phần no, yết hầu lại không tự giác lẫn lộn.

Đầu cá phật nhảy tường là Nguyễn Miên Man kết hợp món phật nhảy tường truyền thống, lại thêm cá mà Tư Cảnh Lâm, không chỉ mùi hương bá đạo, vẻ ngoài càng thêm mê người.

Đầu tiên vẫn múc cho người bên cạnh một chén trước, Nguyễn Miên Man hô: "Mọi người cũng nếm thử xem."

Không cần cô nói, ông Ngô bọn họ đã tự giác động đũa.

Đầu cá tươi mới ngon miệng, hoa keo giòn giòn, hải sản mềm mại hoạt nộn ăn lên mềm mà không nát, bào ngư tươi mới nhai rất ngon.....

"Thực mỹ vị." Tư Cảnh Lâm nhắm nháp lần lượt, nói với cô.

"Canh thích hợp ăn với cơm, anh muốn thử hay không?" Khi Nguyễn Miên Man nói chuyện, đã múc một chén nhỏ cơm, phía trên chan nước canh đầu cá phật nhảy tường.

Nước canh kim hoàng chan trên cơm trắng, thoạt nhìn rất mê người.

Tư Cảnh Lâm nhận lấy ăn một ngụm liền khen không dứt miệng: "Xác thật ăn rất ngon, màu canh thoạt nhìn nùng du xích tương, ăn lên lại một chút cũng không dầu mỡ, thực không tồi. Em cũng ăn một ít."

Anh nói xong, buông chén giúp cô múc nửa chén cơm, thuận tiện gấp chút bào ngư, hải sản đặt ở mặt trên.

Nguyễn Miên Miên tiếp nhận, cùng ăn với anh, chậu rữi cũng có ăn uống.

Mộc Ohong nhìn thấy bọn họ dùng canh chan cơm ăn đến vui vẻ như vậy, nhìn không được học theo.

"Ăn, dùng canh này chan cơm xác thật ăn ngon, cảm giác tôi có thể ăn ba chén, mọi người cũng thử xem."
Một nắm cơm vào miệng, hương vị nồng đậm thơm ngon kia, làm Mộc Phong lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Một bữa tiệc sinh nhật phong phú kết thúc, mọi người đều ăn đến đặc biệt thỏa mãn.

"Không được, ăn quá no rồi, tôi phải ra ngoài đi bộ tiêu thực." Mộc Phong chan nước canh đầu cá phật nhảy tường thật sự ăn ba chén cơm, buông chén đĩa xuống liền nắc một cái nói.

Hắn rời đi, hai người bạn còn lại cũng đi theo rồi.

"Ông cũng ăn no căng, đi ra ngoài tản bộ."

Bọn họ chân trước đi, oogn Ngô sau lưng cũng cười cười rồi đi.

Nguyễn Miên Miên vốn đang chuẩn bị mì trường thọ, bất quá đoán lúc này anh đại khái cũng ăn không vô, quyết định vẫn là chờ muộn một chút lại đi nấu.

Bọn người rời đi, Nguyễn Miên Miên cự tuyệt anh hỗ trợ, chính mình cầm chén bần đều thu vào trong phòng bếp.

Nhưng mà cô mới rửa được một nửa, người nào đó bị cố bắt ở bên ngoài vẫn là vào được, từ sau lưng dán vào người cô, đuối tay nắm tay cô đòi hỗ trợ.

Tuy rằng cảm thấy anh là ở lại làm trợ ngại chút không giúp gì, bất quá xem hôm nay là sinh nhật của anh, Nguyễn Miên Miên vẫn chưa nói cái gì.

Phía trước bị bạn bè rót vài chén rượu, lúc này có điểm hơi say Tu Cảnh Lâm đặt cằm trên vai cô, mặt mày mỉm cười: "Hôm nay anh rất vui vẻ."

Bị anh làm phiền, không biết là hỗ trợ rửa chén hay là quần lầy cô không cho cô rửa bát, Nguyễn Miên Miên dứt khoát nắm tay anh rửa sạch sẽ, rồi mang theo anh đi ra ngoài.

Số chén bán còn lại, vẫn là ngày mai lại rửa đi.

Từ phòng bếp đi ra, Nguyễn Miên Man đổ anh trước tiên ngồi xuống trên ghế, pha ly mật ong cho anh giải rượu.

Chờ anh cầm cái ly đem nước mật ong uống cạn sạch, Nguyễn Miên Man xoay người từ kệ TV lấy ra quà tặng đã sớm chuẩn bị.

Tư Cảnh Lâm buông ly nước liền nhìn thấy hộp quà trên tay cô, tức khắc ánh mắt hơi mở.

"Sinh nhật vui vẻ!" Nguyễn Miên Man đi qua, đem hộp quà đưa cho anh.

Đại khái là đêm nay đèn quá sáng, thế cho nên bị anh nhìn không chớp mắt như vậy, trên mặt cô không hiện, trong lòng lại có chút nóng.

Tư Cảnh Lâm tiếp nhận hộp quà, hỏi cô xong, chờ mong mà mở ngay lập tức.

Hộp quà màu lam nhạt bị mở ra, lộ ra màu quàng cổ xám khăn bên trong.

Nhìn đến khăn quàng cổ này, anh lập tức liên tưởng tới quàng len màu xám mèò béo nghịch lúc trước, trong lúc nhất thời còn có cái gì không rõ.

Vốn dĩ, nhận được khăn quàng cổ tự tay cô đan Tư Cảnh Lâm cũng đã rất vui vẻ, không nghĩ đến dưới khăn quàng cổ còn có một cái kính hi khác.

"Đây cũng là em làm?" Nhìn đến cái áo sơ mi trắng kia, Tư Cảnh Lâm nhìn không được ngẩng đầu nhìn cô.

Nguyễn Miên Man gật đầu nói: "Anh trở về thử xem có vừa người không, nếu có chỗ nào không thích hợp, em lại sửa."

Tư Cảnh Lâm vuốt ve chiếc sơ mi trắng kia, tưởng tượng thấy cô khâu vá từng đường kim mũi chỉ, men say vốn bị nước mật ong áp xuống lại có chút muốn xông lên.

Đây đại khái chính là, rượu không say người, người tự say.

Anh đem hộp quà cẩn thận đặt tới trên bàn, duỗi tay kéo người trước mặt.

Miền Miền hoàn toàn không có phòng bị, hô nhỏ một tiếng, người đã rơi vào trong lòng ngực anh.

"Đông Đông....."

Ngồi ở trong lòng ngực anh, Nguyễn Miền giữa đầu đang muốn nói cái gì, anh liền lộ ra tình ý mà ní non, hô hấp triền miên.

Một nụ hôn mang theo hương rượu nhàn nhạt cùng nước mật ong ngọt thanh, tây cô vốn để ở ngực anh, không tự giác vòng qua cổ anh.

Tư Cánh Lâm nóng bỏng mà hôn người trong lòng ngực, thẳng đến khi cô có chút khó có thể hô hấp, mới thoảng buông ra, duỗi tay nhẹ vỗ về phía sau lưng cô, bắt quá, chờ cô hòa hoãn một hơi, lại lại lần nữa sát vào.

Ngoài phòng, trời đã tối, dưới ánh trăng sáng tỏ, từng đợt gió lạnh thổi qua, ngoài cửa cây đào xào xạc. Miền phòng trong, độ ẩm lại ở dần dần tăng lên, thẳng đến ——

Chương 195

Editor: Thienyetkomanhine

Phanh!

Một tiếng giòn vang truyền đến, đánh vỡ không khí yên tĩnh phòng trong.

Nguyễn Miên Miên chấn kinh hoàn hồn lại, cảm nhận thấy từ cổ truyền đến một trận lạnh lẽo, trên mặt vẫn ửng đỏ càng thêm nóng, một bên tiến vào trong lòng ngực anh, một bên lộ ra hai con mắt nhìn về bên cạnh.

Cô vừa thấy, liền đối diện với mèo béo trên mặt bàn biểu tình vô tội.

"Mèo ô ~"

Mèo béo thấy cô nhìn về phía mình, mở to đôi mắt tròn xoe, ngửa đầu khoe mẽ mà kêu một tiếng.

Nhìn đến nó, lại quét về phía cái ly tùy tính vỡ nát trên mặt đất, Nguyễn Miên Miên còn có cái gì không rõ, tất nhiên là nó ngửi được vị mật ong trong cái ly, nhảy đến trên bàn làm cái ly rơi xuống.

Cửa lớn chỉ khép hờ cũng không có xô dịch, xác định không phải có người tới đây, Nguyễn Miên Miên buông tâm, đồng thời vẫn là nhìn không được liếc mắt quý gậy sự trên bàn một cái.

Giây tiếp theo, nhận thấy vành tai truyền đến cảm giác ẩm áp, ước á, thân thể Nguyễn Miên Miên như bị điện giật tê rần một chút, tức khắc lại không rảnh đi truy cứu mèo béo, mà là đẩy anh nói: "Anh đừng nào loạn....."

Bị anh làm vậy, mang theo hồi ức chuyện vừa rồi, cả người Nguyễn Miên Miên đều biến thành màu hồng nhạt.

Thấy cô xấu hổ đến cả người đều thành màu hồng, từ trong cổ họng Tư Cảnh Lâm phát ra một tiếng cười khẽ trầm thấp, rồi cuộc vẫn không trêu chọc cô tiếp, mà là an tĩnh ôm cô, hưởng thụ giờ khắc ngọt ngào cùng ảm ảp này.

Hơi thở Nguyễn Miên Miên còn có chút loạn, khi dựa vào trong lòng ngực anh, hô hấp chậm rãi bình phục lại, thậm chí ở trong lòng ngực ảm ảp, sinh ra vài phần buồn ngủ.

Bất quá, nghĩ đến mảnh võ thủy tinh trên mặt đất, cùng với "tiểu tổ tông mèo" trong tiệm, ngủ tự nhiên là đừng nghĩ ngủ.

Không thể tiếp tục đắm chìm trong ảm ảp, Nguyễn Miên Miên vỗ nhẹ bờ vai của anh ý bảo anh buông ra.

Tư Cảnh Lâm hôn một cái lên sườn mặt cô, mới buông người đi, đỡ cô đứng lên.

Chờ cô xoay người đi lấy cái chổi chuẩn bị quét mảnh võ thủy tinh đi, người ngồi trên ghế nhện không được liếc mắt mèo béo còn đứng ở trên bàn.

"Miao." Quà Quýt Nhỏ đối mặt với anh lại không ngoan như vậy, nhìn ánh mắt của anh, hung dữ đáp lại một tiếng, thuận tiện nâng móng vuốt chụp cái hộp cách đó không xa.

Tư Cảnh Lâm thấy nó đáp trả, còn dám dẫm quà tặng của mình, trực tiếp đem nó nhấc lên, từ trên bàn đặt tới cái ghế bên cạnh.

"Miao, miao ô....."

Bị đối vị trí một cách bị động, mèo béo hướng anh kêu lên, nài hung nài hung.

"Làm sao vậy?" Nguyễn Miên Miên cầm cái chổi trở về thấy một màn như vậy, không khỏi hỏi.

"Nó dẫm quà em tặng cho anh." Tư Cảnh Lâm nói xong, đứng dậy tiếp nhận cái chổi trên tay cô.

"Miao ô, miao ô ~"

Cùng lúc đó, mèo béo cũng hướng cô kêu lên, như cũng đang cáo trạng.

Vốn dĩ chính là nó nghịch ngợm trước, hơn nữa hôm nay thọ tinh lớn nhất, Nguyễn Miên Man tự nhiên sẽ không hướng về nó, thấy Tư Cảnh Lâm đã đem mảnh vỡ thủy tinh quét xong, triển lên bề mào béo, nhẹ đặt lên móng vuốt của nó: "Lần sau không được tùy tiện đẩy đồ trên bàn xuống dưới, biết không?"

"Miao ô ~"

Mào béo đem một móng vuốt khác đặt trên tay cô, làm nũng mà kêu.

Xử lý tốt mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất, Nguyễn Miên Man ôm mào béo nhảy đến trong lòng ngực cô không chịu đi xuống, cùng Tư Cảnh Lâm xem TV.

Mau tới 9 giờ, Nguyễn Miên Man đem mào béo bế lên tới nhét vào trong lòng ngực anh, dặn dò: "Anh giúp em ôm một hồi."

Dứt lời, cô đã đứng dậy đi vào phòng bếp, lưu lại một người một mào nhìn nhau.

Mào là sinh vật sợ lạnh, cho nên từ khi trời lạnh phá lệ thích dính người.

Mào béo mang theo điểm ghét bỏ liếc anh một cái, cuối cùng vẫn không nhảy khỏi lòng ngực anh.

Thấy nó không có làm ầm ĩ, Tư Cảnh Lâm liền tùy nó, nhìn thoáng qua phòng bếp, không tự giác giơ tay vuốt mào.

Ngay từ đầu, Tư Cảnh Lâm còn tưởng cô vào phòng bếp rửa trái cây, theo sau lại nghe thanh âm bật bếp.

Một lát sau, một mùi hương từ phòng bếp bay ra.

Tư Cảnh Lâm đem mào béo buông xuống, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Nguyễn Miên Man vừa lúc đem mì bỏ vào chén, nghe được tiếng bước chân, quay đầu cười nhìn anh: "Anh còn nuốt trôi không? Em nấu mì trường thọ cho anh."

"Vừa lúc có chút đói bụng." Tư Cảnh Lâm nói, tiến lên chỗ vòi nước rửa qua tay, trực tiếp bung mì ở trong phòng bếp, cẩn thận bung ra bàn ăn ngồi xuống.

Bữa tối đã thực phong phú, cho nên chén mì trường thọ này, Nguyễn Miên Man không có cho quá nhiều

nguyên liệu, chính thế thanh đạm ngon miệng.

"Đừng cản đứt." Nguyễn Miên Miên ngồi xuống bên cạnh, chống cằm nhắc nhở.

Tư Cảnh Lâm gạt đầu, uống một ngụm canh trước, ngay sau đó gấp mì lên ăn.

Anh ở trong tiệm đã ăn không ít mì, mì lạnh rau dưa, mì lạnh hột diệp, mì cá, mì thịt cá hoa vàng , nhưng chén mì đêm nay, lại là một chén mì ngon nhất hẳn được ăn.

Một chén mì toàn bộ xuống bụng, không riêng thân thể nháy mắt ấm lên, ngay cả trong lòng cũng là một mảnh ấm áp.

Tư Cảnh Lâm buông chén, nắm tay cô, chuyên chú, ôn nhu mà nhìn cô: "Thực mỹ vị, hy vọng mỗi năm đều có thể ăn được chén mì này."

"Nếu anh thích, mỗi năm em đều làm cho anh." Nguyễn Miên Miên nắm lại tay anh, trả lời.

"Được."

Trong bất tri bất giác, đã hơn 10 giờ, tuy rằng không muốn đi, nhưng Tư Cảnh Lâm vẫn phải trở về.

Hiện anh ở khu nhà cách hẻm Hồ Lô cũng không xa, hơn mười phút liền đến.

Về đến nhà, Tư Cảnh Lâm tắm rửa xong liền vội gửi quà sinh nhật của mình, ngay sau đó chụp ảnh gửi qua, nói cho cô rất vừa người.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, Nguyễn Miên Miên đã trở lại phòng nằm xuống, chuẩn bị chơi đi động một lúc sẽ ngủ, nhìn đến ảnh chụp anh gửi, nhin không được cười khẽ ra tiếng.

Chính như lời anh nói, áo sơ mi xác thật thực vừa người, dưới ánh đèn lùn nổi bật, càng rõ dáng người của anh.

Lâm Nguyễn Miên Miên cười chính là, anh mặc sơ mi trắng, còn quàng cái khăn quàng cổ màu xám, bởi cảnh trong phòng, thật sự có chút không hợp.

Cô gơ tay vuốt ve người trên ảnh chụp, bỗng nhiên cảm thấy anh có chút đáng yêu.

Ngày kế, tổng công ty tập đoàn Bách Xuyên.

Trợ lý Tôn nhìn tiến vào văn phòng liền thấy ông chủ cởi áo khoác, trên mặt không hiện, trong lòng lại có chút không hiểu.

Người nói nếu là ông chủ lạnh, vì sao còn muốn cởi áo khoác, người nói nếu ông chủ nóng, vì sao trên cổ còn quấn khăn quấn cổ?

Cũng may, có thể ngồi vào vị trí hiện tại, trợ lý Tôn cũng không phải quá ngốc, thực mau liền liên tưởng đến ngày hôm qua là ngày mây.

Hắn khen nói: "Tư tổng, khăn quấn cổ trên cổ Tư tổng thoát nhìn không tệ."

Nghe trợ lý Tôn nói, Tư Cảnh Lâm tiếp tục nhìn văn kiện trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đây là bạn gái tự tay đan cho tôi làm quà sinh nhật."

Tuy rằng đoán được, nhưng nghe anh dùng loại ngữ khí tùy ý nói ra, trong lòng trợ lý Tôn vẫn có chút muốn mắng người.

Bất quá hắn ngoài miệng lại khen nói: "Phải không? Trách không được thoát nhìn tinh xảo như vậy, nguyên lai là thuần thủ công, thật làm người khác hâm mộ."

"Không riêng gì khăn quấn cổ, cái áo sơ mi này cũng là cô ấy làm." Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt mà bổ sung.

Trợ lý Tôn nghe vậy, nhìn áo sơ mi trên người ông chủ thêm chút, kinh ngạc qua đi, nhưng thật ra thiệt tình hâm mộ.

Khăn quấn cổ kỳ thật thật đúng là không tính là cái gì quá mức đặc biệt, rốt cuộc rất nhiều cô gái trẻ đều sẽ thích tự đan tặng người thương, lúc trợ lý Tôn học đại học, đã từng nhận được.

Nhưng bạn gái tự làm quần áo, đầu năm nay cũng thật không mấy người có thể nhận được.

"Tư tổng nếu không nói, tôi thật đúng là nhìn không ra, không nghĩ tới đầu năm nay còn có cô gái may vá tốt như vậy, Tư tổng người thật đúng là có phúc khí có thể tìm được bạn gái tốt như bà chủ nhỏ....."

Lời này trợ lý Tôn cũng không xem như nịnh hót, mà là mang theo vài phần thiệt tình.

Có ánh mắt đem khăn quàng cổ, áo sơ mi khen một lần, trợ lý Tôn mới từ văn phòng rời đi.

Hắn mới ra tới không một hồi, có một giám đốc bộ phận cầm một cái folder, mang theo điểm khó xử tìm tới hạ giọng hỏi: "Tôn trợ lý, tâm tình Tư tổng hôm nay như thế nào?"

Trợ lý Tôn cùng hắn quan hệ cũng không tệ lắm, vì thế chỉ điểm: "Như vậy cùng anh nói đi, anh đi vào trước đừng nói thẳng chính sự....."

Giám đốc bộ phận mang theo lời dặn dò của hắn, bán tín bán nghi đi vào văn phòng, không bao lâu sau, mang theo tươi cười ra tới, vỗ bả vai hắn nói: "Người anh em, thật là đủ ý tứ, buổi tối tôi mời cậu ăn cơm."

Trải qua lập đông cùng tiểu tuyết, cảm tình hai người so với phía trước càng thêm nồng liệt vài phần.

Tư Cảnh Lâm bận rộn công việc xong, nhìn thời gian, thấy đã qua 11 giờ, lập tức đứng dậy từ văn phòng rời đi, cho tài xế trực tiếp đi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Trong cửa hàng, Nguyễn Miên Miên đang ở bộ bếp bận rộn, nhìn thấy anh tiến vào, theo bản năng lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Cơm trưa của anh, Nguyễn Miên Miên đã sớm chuẩn bị tốt, trừ bỏ món kho có sẵn trong tiệm cùng canh tam tiên, còn có sườn dẻ chiên, cải thìa xào, cá kho.

Tư Cảnh Lâm động đũa, lại cùng cô nói: "Hôm nay người trong công ty đều khen em làm khăn quàng cổ cùng áo sơ mi đẹp, còn có người hỏi anh mua ở chỗ nào."

"Thật sao." Nguyễn Miên Miên nghe được lời này, trong giọng nói lộ ra cao hứng.

Tư Cảnh Lâm nghe ra, khóe môi khẽ nhếch: "Đương nhiên, bọn họ biết là em tự làm sau, đều thực hâm mộ anh."

Nguyễn Miên Miên nhấp môi cười một chút sau hỏi: "Anh có muốn ăn trứng chiên hay không?"

Nói xong, không đợi anh trả lời, liền thuận tay chiên cái quả trứng đưa đến trong chén anh.

Cầm lấy chiếc đĩa, Tu Cảnh Lâm thuận tay kẹp lên trứng chiên cắn một ngum, ngoại vòng giòn rụm, bên trong tươi mới thập phần mỹ vị.

Anh ở trong phòng bếp ăn cơm trưa thơm ngào ngạt, bên ngoài có khách ngồi được hương vị nhịn không được lộ ra biểu tình hâm mộ: "Tôi ngồi được mùi sườn dẻ chiên, thơm quá."

"Không cần suy nghĩ, vừa thấy bạn trai bà chủ đi vào, chúng ta có thể cướp được một đĩa món kho gặm gặm đã không tồi."

"Cũng đúng, cậu đừng nói, bà chủ nhỏ làm món kho đúng là thơm, so với bên ngoài ngon hơn nhiều, đáng tiếc số lượng quá ít, căn bản không đủ ăn." Nói chuyện, đồng thời vị khách cầm lấy cân dẻ tiếp tục gặm lên lý luận tiếc một chút ăn hết, gặm đến cả miếng đều là mỡ.

Trong tiệm, ngẫu nhiên mới có một hai câu nói chuyện, mặt khác, khách hàng trên cơ bản đều mang vẻ mặt hưởng thụ vui đầu ăn.

"Tiểu Vương, còn bao nhiêu lâu nữa mới đến?"

"Giám đốc, chính là nơi này."

Ngoài cửa, bỗng nhiên có một đoàn người, thanh niên dẫn đường chỉ vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, giám đốc bên cạnh hẳn lập tức đen mặt, nếu không phải cố kỵ người bên cạnh, sợ là muốn trực tiếp mắng người.

Nhưng lúc này, hẳn không những không thể mắng, còn phải giải thích nói: "Chu tổng, cửa hàng này hương vị không tồi, chính là hơi nhỏ, ngài xem nếu không chúng ta đổi chỗ khác?"

"Tôi ngồi mùi thơm lại có điểm đối bụng, chúng ta liền ăn ở đâu đi." Người được gọi là Chu tổng ngay từ đầu nhìn đến cửa tiệm nhỏ cũ như vậy, xác thật có chút không cao hứng, rốt cuộc nào có người hợp tác còn chưa thành, liền dám mờ cơm có lệ như vậy.

Bất quá, chờ người được mùi thơm từ trong tiệm bay ra, Chu tổng lập tức liền quyết định, trước nếm thử hương vị nhà này lại nói.

Nếu là hương vị tốt, hợp tác gì đó đều dễ nói, nếu là hương vị không tốt, kìa.....

Hắn đều nói như vậy, giám đốc còn có thể nói cái gì, chỉ có thể lặng lẽ hỏi nhân viên của mình: "Cậu xác định đồ ăn nhà này thật sự ăn ngon sao?"

"Ngài yên tâm, tuyệt đối ngon." Tiểu Vương bảo đảm nói.

Kỳ thật ngay từ đầu nhận được nhiệm vụ này, hắn cũng có chút rối rắm, nhưng nghĩ đến ông chủ luôn cường điệu, đối tượng hợp tác là người mê ăn, cho nên lựa chọn nhà hàng cái khác không quan trọng, hương vị đồ ăn mới là trọng điểm, hắn lập tức liền nghĩ tới nơi này.

Uốn muốn đặt yến tiệc riêng, nhưng thời gian không kịp, chỉ có thể trực tiếp lại đây.

Bọn họ vận khí không tồi, vào tiệm, vừa lúc có một bàn khách chuẩn bị rời đi.

Trong tiệm không thiếu những vị khách có tiền tới ăn như đám người Triệu Hữu Vi, cho nên đoàn người mặc tây trang này tiến vào, khách hàng khác tới ánh mắt dư thừa cũng chưa cho.

Chương 196

Editor: Thienyetkomanhine

Sơ với khách sạn lớn, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc thật sự quá mức đơn sơ, giám đốc vào tiệm ngồi xuống, trong lòng hồi hận không thôi, cảm thấy sớm biết vậy thì không nên đem chuyện quan trọng giao cho nhân viên không đáng tin cậy như vậy.

Sơ với hân như ngồi trên ghế có đinh đứng ngồi không yên, Chu tổng lại rất đạm nhiên, giờ tay gọi người phục vụ tiếp nhận thực đơn.

Phát hiện thực đơn thượng trừ bỏ cơm chiên cũng chỉ có món kho cùng vài món canh canh, sắc mặt giám đốc nháy mắt từ đen chuyển sang xanh.

"Tiểu Vương, có phải anh muốn nghỉ việc hay không? Thế nhưng chọn loại địa phương này!" Hân hướng tiểu Vương gầm nhẹ một tiếng, vội vàng xin lỗi Chu tổng, "Chu tổng thật sự xin lỗi, người phía dưới không hiểu chuyện, chọn cửa tiệm như vậy, chúng ta vẫn nên đi khách sạn Thiên Nguyệt ăn đi."

Bị hân rống, sắc mặt tiểu Vương trắng một chút, trong lòng có chút hoài nghi có phải chính mình thật sự chọn sai rồi hay không.

Chu tổng xua tay nói: "Tôi đã sớm ăn ngàn mấy món ở khách sạn Thiên Nguyệt, tôi thấy khách hàng trong tiệm ăn ngon lành như vậy, hương vị nhà này hân là không tồi, tôi cũng rất lâu không ăn qua cơm chiên, vừa lúc hôm nay nếm thử."

Nói xong, hân kêu người phục vụ gọi một phần canh thịt dê, một phần cơm chiên thịt dê.

Giám đốc thấy vậy, miễn cưỡng kéo gương mặt tươi cười cũng tùy tiện gọi một phần cơm chiên vịt quay, mặt khác gọi thêm món kho trong thực đơn, đậu phộng chiên, đậu hủ chiên cũng gọi một phần.

Chu Linh ghi nhớ món ăn, không bao lâu, bụng khay ra, đi hai lượt mới đem xong món bọn họ gọi.

"Thơm quá!" Nhìn mỹ thực trên bàn sắc hương vị đều đầy đủ, trước mắt Chu tổng sáng ngời, ngay sau đó trực tiếp bung lên đĩa cơm chiên thịt dê của mình.

Giám đốc khần trương nhìn hẩn, sợ hẩn ăn không hài lòng, cuộc hợp tác lần này sẽ thất bại.

Chu tổng trước thường thức đĩa cơm vàng ruộm bằng mắt, cơm chiên thịt dê thoát nhìn thập phần mê người, sau đó cầm lấy đôi đũa ăn miếng cơm kèm thịt dê.

Một đĩa cơm chiên thịt dê vào miệng, một chút mùi tanh đều không có, nhẹ nhàng nhai nuốt hai cái, cả miệng đều là mùi thơm tươi mới của thịt dê.

"Ngon!" Hai miếng cơm chiên xuống bụng, Chu tổng nhin không được kêu một tiếng, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía giám đốc, "Không nghĩ tới tiệm ăn nhỏ như vậy làm được cơm chiên hương vị hoàn mỹ như thế, tôi đã từng ăn cơm chiên hoàng đế ở thành phố G đều so ra kém đĩa cơm này."

Ước đi cho rằng hôm nay muốn xong đời rồi, giám đốc nghe được đánh giá này, cả người đều sùng sốt một chút.

Vẫn là tiểu Vương bên cạnh, nhin không được nói tiếp: "Cửa hàng này phía trước ở lễ hội ẩm thực thành phố A chúng tôi chính là cửa hàng được yêu thích nhất, thậm chí còn có người tính ngoài cổ ý lại đây, chỉ để nếm thử cơm chiên nhà này."

"Vậy thật là cảm ơn mọi người mang tôi tới chỗ tốt như vậy, bằng không tôi thật đúng là tìm không thấy chỗ như này." Chu tổng nói xong, cúi đầu tiếp tục ăn.

Đối với người lần đầu tiên ăn cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, nói một câu kinh vi thiên nhân cũng không quá, hẩn ăn từng ngum, từng ngum, không một lúc đĩa cơm chiên liền vơi đi hơn phân nửa.

Giám đốc nhìn hẩn ăn ngon lành như vậy, rốt cuộc yên lòng, trên mặt một lần nữa lộ ra nụ cười.

"Tiểu Vương, cậu thực không tồi, hợp tác lần này nếu là thành, trở về cho cậu thêm tiền thưởng." Giám đốc sửa gương mặt đen, oỗ oỗ bả vai tiểu Vương, hạ giọng khen nói.

"Cảm ơn giám đốc!" Tiểu Vương nói lời cảm ơn, lại là cúi đầu bung lên cơm chiên trước mặt bắt đầu ăn.

Khoảng thời gian trước tương đối vội, thật lâu rồi hẳn cũng chưa ăn cơm chiên trong tiệm, hôm nay rốt cuộc lại được ăn lần nữa, tức khắc lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Nhìn thấy hai người bọn họ ăn đến ngon lành, giám đốc rốt cuộc đem lực chú ý đặt tới mỹ thực trên bàn.

Này vừa thấy, hẳn không tự giác nuốt nước miếng.

Hình như rất không tồi!

Người cơm chiên vịt quay trước mặt tản ra mùi hương mê người, giám đốc đang chuẩn bị cầm lấy đôi đũa nằm thử, liền nghe Chu tổng bên cạnh nói: "Sao anh lại không ăn? Là không thích ăn cơm chiên sao? Vậy tôi giúp anh ăn, đừng lãng phí."

Giám đốc nhìn hẳn buông đĩa cơm chiên trống không trong tay xuống, khước miệng nhẹ xị một chút: "Đúng vậy, tôi không quá thích ăn cơm chiên."

Chu tổng đã ăn một nắm cơm chiên vịt quay trong tay, phát hiện vịt quay da giòn thịt nộn, hương vị hoàn toàn không thua kém cơm chiên thịt dè phía trước.

Hắn liền ăn hai miếng to, nhìn về phía người bên cạnh: "Cơm chiên vịt quay ăn quá ngon, da vịt hương giòn, thịt vịt tươi mới, cơm hấp thu hương vị của thịt vịt, cũng là một món lợi hại, sao anh lại không thích ăn?"

Đây chính là đối tượng hợp tác, bằng không giám đốc hận không thể trực tiếp đập vào mặt hắn.

Nhưng mà, mặc dù trong lòng mắng người, trên mặt giám đốc lại chỉ có thể cười gượng hai tiếng, sau đó đem chiếc đũa đuổi tới đậu hũ chiên trên bàn.

Vốn dĩ chỉ là vì che giấu cảm xúc, bất quá chờ đậu hũ vào miệng, ngoài giòn trong mềm, hương cay hàn tiên, lập tức khiến cho giám đốc mở to hai mắt.

"Chu tổng, ông mau nằm thử đậu hũ chiên này, hương vị cũng đặc biệt ngon." Trong lòng mắng thì mắng, nhưng hôm nay trọng điểm vẫn là chiêu đãi hẳn thật tốt, thuận lợi đạt thành hợp tác, cho nên giám đốc nằm đến đậu hũ mỹ vị, lập tức hô.

Chu tổng nghe vậy, gấp lên một khối đậu hủ chiên đưa vào trong miệng, ngay sau đó liên tục gật đầu: "Xác thật ăn ngon, đậu hủ chiên vừa lúc khoogn bị khô, đầu bếp thật sự không chế độ lửa quá tốt, hương vị cũng không thể bắt bẻ, thật là mỹ vị."

Theo sau, hắn lại mang theo chờ mong nếm những món khác trên bàn, phát hiện canh thịt dê tiên hương ngon miệng, món kho hàm tiên ngon miệng, ngay cả đậu phộng thoạt nhìn bình thường đều phá lệ thơm ngon.

Ăn uống thập phần no, Chu tổng chưa đã thềm mà dừng lại đôi bữa.

Đã rất nhiều năm không ăn đến tận hứng như vậy, Chu tổng buông chiếc đũa, trong lòng có ý tưởng.

Mà bên cạnh, giám đốc thấy hắn ăn đến su **H ƒ** suor **H ƒ**, nhân cơ hội đề cập tới chuyện hợp tác.

Việc hợp tác này với hắn mà nói rất quan trọng, đối với Chu tổng mà nói lại không tính là cái gì, nể mặt bàn cơm hôm nay, hắn không do dự liền trực tiếp đồng ý.

Giám đốc thấy hắn rút cuộc nhả ra, trên mặt lộ ra biểu tình vui vẻ: "Vậy chúng ta liền đi ký hợp đồng?"

"Không vội, tôi còn có chút việc muốn tìm chủ tiệm." Chu tổng xua xua tay, ý bảo người phục vụ lại đây, tỏ vẻ muốn gặp chủ tiệm.

Chu Linh có chút nghi hoặc, bất quá thấy hắn cũng không giống như đang bới lông tìm vết, vẫn là gật đầu đi phòng bếp chuyển lời cho hắn.

Không một hồi, Nguyễn Miên Miên từ phòng bếp đi ra, bên cạnh còn có Tư Cảnh Lâm đi theo.

"Xin chào, tôi là chủ tiệm, xin hỏi có chuyện gì sao?" Nguyễn Miên Miên đi tới hỏi.

Chu tổng ngẩng đầu, tức khắc cả kinh, vội vàng đứng lên nói: "Tu tổng? Ngài sao lại ở đây?"

"Đây là cửa tiệm bạn gái tôi, anh có chuyện gì?" Tư Cảnh Lâm nhàn nhạt nói.

Tư Cảnh Lâm nhớ lại một chút, mới nhớ rõ, tựa hồ ở yến hội nào đó có gặp qua người này.

"Không có việc gì, không có việc gì, chính là lần đầu ăn đến cơm chiên ngon như vậy, muốn gặp xem là đầu

bếp nào có thể làm ra mỹ thực như vậy." Chu tổng cười lùn lùn nói.

Còn suy nghĩ phía trước muốn mời người làm đầu bếp riêng trong nhà, đánh chết hắn cũng không dám nói nữa.

"Bà chủ nhỏ chính là đầu bếp trong tiệm." Bên cạnh, tiểu Vương mở miệng nói.

"Không nghĩ tới bà chủ tuổi còn trẻ liền lại có trù nghệ tốt như vậy, thật là bội phục! Tư tổng ngài thật là có phúc, có bạn gái ưu tú như vậy." Chu tổng nịnh hót nói.

Tâm tình Tư Cảnh Lâm cũng không tệ lắm nghe xong hắn nói, thấy hắn không việc khác, trực tiếp nắm tay Nguyễn Miên Miên về phòng bếp.

"Là người quen của anh?" Nguyễn Miên Miên đi đến phòng bếp sau hỏi anh.

Tư Cảnh Lâm nói: "Gặp qua một lần mà thôi, không thân."

Nghe vậy, vốn đang muốn nói là người quen của anh thì có thể giảm giá hoặc trực tiếp miễn phí, Nguyễn Miên Miên không nói gì nữa.

Triệu Hữu Vi là người thập phần có hiệu suất, cùng Nguyễn Miên Miên thỏa thuận xong, thực mau liền mở xưởng món kho.

Mặc dù là cùng một loại phối phương, nhưng máy móc làm, chung quy so với thủ công hương vị sẽ kém chút, bất quá mặc dù điểm này có khác biệt, cũng vẫn rất ngon, đối với người không quá kén chọn, thậm chí ăn không phân biệt được.

Nhóm hàng thí điểm đầu tiên xuất xưởng, Triệu Hữu Vi cũng chưa lấy ra bán, mà phần lớn đưa đến tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, một phần đưa cho bạn bè, thân thích.

Nhiều hàng hóa như vậy, Nguyễn Miên Miên khẳng định là ăn không hết, đưa cho mọi người xung quanh nếm thử, dứt khoát đem chỗ còn lại bán ở trong tiệm.

Người trong ngõ nhỏ có quan hệ không tới với cô trên cơ bản đều nhận được món kho, Lâm gia cũng không ngoại lệ.

Lâm Minh Minh, Lâm Thông Thông hai đứa nhỏ bình thường rất ít ăn đồ ăn vặt, lúc này nhận được một thúng nhỏ món kho so với đồ ăn vặt bình thường còn ngon hơn, cao hứng như được ăn tết, ngay cả Lâm Minh Minh trưởng thành sớm cũng không ngoại lệ.

Vốn dĩ bà Lâm cảm thấy món kho này đặt vào trong đĩa có thể làm thành món ăn cơm, bắt quả thấy chị em hai vui vẻ như vậy, cuối cùng vẫn quyết định giữ lại cho bọn chúng làm đồ ăn vặt.

Ngày thường không mua được gì làm đồ ăn vặt, hai đứa nhỏ không hện mà đều đem món kho tới trường học. Tan học, bạn học khác ăn đồ ăn vặt, từ cặp sách lấy ra, xé ra một cái, mùi hương tức khắc bay toàn bộ phòng học.

Lâm Minh Minh lấy một túi chân vịt, ăn lên hương cay ngon miệng, tủy xương cũng thơm.

Cô bé bắt đầu gặm chân vịt, trong phòng học dần dần an tĩnh lại, các bạn học trên cơ bản đều nghe mùi hương nhìn về phía bên này.

Không ít bạn học cũng đang ăn đồ ăn vặt, tức khắc cảm thấy, que cay, mì gói, chân gà nhỏ trong tay một chút đều không thơm.....

"Lâm Minh Minh, chân vịt trên tay cậu mua ở đâu? Thơm quá a?" Cuối cùng, bạn học ngồi cùng bàn cô bé trước hết nhìn không được nhìn về phía túi trên tay cô, chỉ nhìn thấy hai chữ "Hạnh phúc".

Đúng vậy, Triệu Hữu Vi lười đến nghĩ tên, mặc kệ là củ cải nhỏ phía trước, hay là món kho hiện tại, đều trực tiếp dùng hai chữ "Hạnh phúc" để đặt tên.

Chân vịt thật sự quá thơm, da mềm mại, gân bên trong rất dẻo dai, tư vị thơm cay thậm chí nhập đến xương cốt, làm người ta ăn đến xương cũng có chút luyến tiếc nhả ra.

Bắt quả, xương chân vịt khá cứng, thật sự không thích hợp nuốt xuống, Lâm Minh Minh nhai nát, vẫn là phun ra, ngay sau đó mới có thể trả lời vấn đề của bạn ngồi cùng bàn: "Đây là chị Đông Đông tặng cho tớ ăn, hương vị đặc biệt ăn ngon."

Không cần cô bé nói, người hương vị này, mọi người liền biết khẳng định ăn ngon. Đặc biệt là học sinh trong lớp bởi vì cô, trên cơ bản đều ăn qua cơm hộp tiệm cơm chicken Hạnh Phúc, sao lại không biết tay nghề "chị Đông Đông" trong miệng cô bé.

Đương nhiên, cũng là từ trước kia, từ khi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mỗi tiếng, chỉ có tan học học sinh mới có thời gian đi ăn, còn hiện tại không đặt được cơm hộp nhà này.

Bạn học ngồi cùng bàn nuốt nước miếng nói: "Thật hằm mộ cậu a....."

Trước nay chỉ có mình đi hằm mộ người khác, Lâm Minh Minh nghe được lời này, trong lòng có cảm giác không thể nói thành lời, bất quá, học kỳ này bạn cùng ngồi cùng bàn không tòi, liền trực tiếp nói: "Cậu muốn ăn có thể đi tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mua."

"Vậy chờ giữa trưa tan học tớ có thể đi cùng cậu không?" Bạn gọi cùng bàn lập tức nói.

Giữa trưa vốn dĩ phải về nhà, Lâm Minh Minh không do dự liền gật đầu đồng ý, kết quả lại có vài người buổi trưa không phải về nhà ăn cơm nói muốn đi, còn có bạn học khác nhờ cô mua hộp.

Trường học tan học, Lâm Minh Minh mang theo một đám bạn học trở lại hẻm hồ Lô, không bao lâu liền đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Cái giờ này, trong tiệm đã ngồi đầy người, Chu Linh bưng cơm ra cho khách hàng, liền nhìn đến các cô bé.

"Minh Minh, sao em tới đây?"

"Chị Chu." Lâm Minh Minh chào hỏi sau mới nói, "Bạn học của em muốn mua món kho lúc trước chị Đông Đông cho em, có thể chứ?"

"Này có cái gì không thể." Chu Linh phía trước đều bận rộn mới quên, lúc này nghe cô bé nói, dọn ra một thùng, "Đây đưa tự mình chọn."

Mấy học sinh nhìn đến một thùng món kho đủ chủng loại, nháy mắt vậy lại chọn chọn.

"Món kho đã đóng gói chân không bán? Cái này hay, tôi cũng muốn mua!" Khách hàng tinh mắt nhìn đến, lập tức nói.

Khách hàng vốn đắm chìm trong cơm chiên nghe vậy, ngẩng đầu phát hiện một thùng món kho đóng gói chân không, xác định là dùng phối phương của bà chủ nhỏ làm, cũng kích động theo.

Ừ thì, chờ Lâm Minh Minh mang theo bạn học mua một đồng món kho rồi đi, nhóm khách hàng trong

tiệm cũng mua rất nhiều, thậm chí có khách hàng ném một cái, trực tiếp mua một thùng.

Khách hàng mua tới cao hứng, khách hàng trên app cơm hộp nghe nói trong tiệm bán món kho đóng gói chân không, lại không vui.

【4b: Bà chủ nhỏ, cô cũng quá không nghĩa khí, khách hàng trên mạng không phải khách hàng sao? Vì cái gì ra món kho đóng gói chân không cũng không nói cho chúng tôi biết? 】**

【nx: Ai bảo anh lười! 】**

【4b: Không phải, người kia? Điều là người ăn cơm hộp, chặn họng tôi làm gì? 】**

【thiên **3: Ha ha ha ha, "nx" hình như là con gái, hơn nữa là fan trung thành của tiệm, khuyên cậu đừng cãi nhau với cô ấy. 】**

【o6: Tôi mặc kệ bà chủ nhỏ, tôi cũng muốn mua món kho đóng gói chân không làm đồ ăn vặt, cô cũng bán một ít trên app cơm hộp được không? 】**

【kl: Ô ô ô, bà chủ nhỏ bất công, tôi cũng muốn ăn món kho, lãn lộn đầy đất bán trên app cơm hộp! 】**

.....

【5 còn: Phía trước liền nghĩ tôi có thể chút món kho đóng gói chân không hay không, không nghĩ tôi còn chưa có kiến nghị bà chủ nhỏ đã làm, hy vọng có thể mau chóng mua được. 】**

【vô **w: Sau đấy giá đi, món kho trong tiệm mỗi lần cướp được căn bản không đủ ăn, đóng gói chân không mà bán, tôi muốn mua mấy thùng về nhà từ từ ăn. 】

.....

Chương 197

Editor: Thienyetkomanhme

【6** ngày: Ha ha ha ha ha ha, mấy người có phải bị ngốc hay không? Có thời gian gõ bình luận, tôi đã sớm mua được món kho về tay. [hình ảnh] [hình ảnh] 】

Nhìn đến hình ảnh một thùng tràn đầy chân vịt, chân gà, cánh vịt, đùi gà..... cổ vịt, giò heo kho, nhóm khách hàng chảy nước miếng, đồng thời trong lòng phát ra một tiếng "Ồ ời!"

【o**6: Trời ạ, thật là đặt cơm hộp nhiều tới choáng váng, hiện tại tôi cũng liền lái xe tới trong tiệm mua một thùng! 】

【6** ngày: Không cần đi, thời điểm tôi mua đã không còn nhiều, lúc ấy còn có khách hàng khác ở đó, hiện tại phòng trưng bày đã sớm không còn, bà chủ nhỏ nói muốn mua tiếp, phải chờ đến khi món kho chính thức mở bán. 】

【o**6: A a a! Tức giận a! Sao anh không nói sớm? 】

Mặc dù biết tạm thời không mua được, khách hàng nhìn không được ở khu bình luận tiếp tục la lối, khóc lóc, lăn lộn thúc giục như cũ.

Đóng cửa tiệm, Nguyễn Miên Miên nhìn đến khu bình luận của hàng, nhìn không được gờ tay vỗ trán.

Bất quá, thật ra hôm nay cô xác thật có điểm sai lầm, quên thuận tay đem món kho đăng lên app bán trong cửa hàng.

Lúc này, khách hàng mua được còn cố ý khoe khoang, còn không phải chọc đến khách hàng khác càng thêm tìm gan cùn cào.

Tới lúc món kho hạnh phúc chính thức bày bán ở các siêu thị lớn, cùng với shop online, ít nhất còn mất một

tuần nữa, thấy nhóm khách hàng làm ồn ã không ngừng, Nguyễn Miên Miên nghĩ nghĩ, cuối cùng trả lời

【 Sắp tới là đông chí, trong tiệm sẽ bán sủi cảo, mọi người muốn ăn nhân gì? 】

Chiêu thúc nói sang chuyện khác này, có thể nói là thập phần đúng chỗ, nhóm khách hàng nhìn đến, nháy mắt liền đem món kho vớt ra sau đầu.

Này cũng bình thường, rốt cuộc món kho của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc bọn họ đều đã nếm qua, nhưng sủi cảo bà chủ nhỏ làm, còn chưa có ăn qua đâu.

Tục ngữ nói đúng, ăn ngon như sủi cảo, mà sủi cảo bà chủ nhỏ làm, nhất định là mỹ vị trong mỹ vị, bọn họ chỉ nghĩ một chút, nước miếng đã muốn chảy.

【 là ** sơn: Tôi muốn ăn nắm hương thịt heo! 】

【 5** còn: Nắm hương thịt heo quá bình thường, sủi cảo tam tiên không thơm hơn sao? 】

【 h** q: Phi! Chớ chê mèo lắm lông, sủi cảo tam tiên chẳng lẽ không bình thường sao? Luôn tôi nói, nên làm sủi cảo bát cá. 】

【 n** x: Sủi cảo tôm bóc vỏ nhất định phải có! 】

【 vô ** w: Trong tiệm gần đây không phải có thịt dê sao? Tôi cảm thấy sủi cảo thịt dê cũng không tồi. 】

.....

【 thanh ** l: Cật lực ủng hộ sủi cảo thịt gà măng mùa đông! Phía trước ăn qua một hồi, thịt gà tươi mới, măng mùa đông hương giòn, đặc biệt ngon! 】

【 k** l: Cải trắng thịt heo! Cải trắng thịt heo nhất định phải có! 】

Nguyễn Miên Miên thấy bọn họ rốt cuộc không nào loạn tiếp, mà thảo luận tới nhân sủi cảo, định chờ ngày mai chọn vài loại được hoan nghênh nhất để chuẩn bị làm.

Đông chí, thời tiết rất lạnh, gió từ chính diện thổi tới, có chút cắt da cắt thịt.

"Thời tiết quý quá này, lạnh gần chết."

Đến giờ, nhân viên giao cơm tới trong tiệm ở cửa dặm chân một cái, xoa xoa tay đi vào trong tiệm.

Mới vừa rồi ở bên ngoài đã ngửi đến mùi hương của sủi cảo, tiến vào trong tiệm, mùi hương càng thêm nồng đậm.

Trải qua sự đồng ý của nhóm khách hàng, hôm nay tiệm cơm chiên Hạnh Phúc chỉ bán riêng sủi cảo, nhân thì có năm loại được khách hàng hoan nghênh nhất, lần lượt là sủi cảo bát cá, sủi cảo tôm bóc vỏ, sủi cảo cải trắng thịt heo, sủi cảo thịt gà măng mùa đông, sủi cảo thịt dê, sủi cảo tam tiên, sủi cảo thịt bò nấm hương.

Chu Linh nhìn thấy có nhân viên cơm hộp tiến vào, múc chút nước canh sủi cảo đặt tới trên bàn.

"Cảm ơn." Nhân viên cơm hộp nói lời cảm ơn, uống lên ngụm canh, phát hiện nước canh sủi cảo thanh đậm có tư vị khác, trực tiếp gọi một chén sủi cảo.

"Có thể cho tôi một bát mỗi loại nhân đều cho mấy cái không? Tôi muốn nếm thử các vị." Nhân viên cơm hộp ngượng ngùng bổ sung.

Trên thực tế, hôm nay, rất nhiều khách hàng đặt cơm hộp đều như vậy ghi chú, cho nên Chu Linh không do dự trực tiếp đồng ý.

Chờ cô đi phòng bếp hỗ trợ, nhân viên cơm hộp ngồi ở trong tiệm một bên uống canh sủi cảo, một bên chờ mong sủi cảo của chính mình.

Thực mau, bát sủi cảo tiên hương bốn phía, nóng hôi hổi đã ra tới, bên cạnh còn có một đĩa đấm cùng một đĩa dầu ớt.

Cơm hộp viên hít sâu một hơi, tức khắc lộ ra biểu tình hưởng thụ. Hắn đang chuẩn bị ăn, nhận được tin nhắn của khách hàng, thúc giục hắn có thể nhanh giao hay không.

Cách thời gian dự tính giao hàng còn sớm, sợ khách hàng tiếp tục thúc giục, nhân viên giao cơm trực tiếp trả lời——

【khách hàng không mau được, bà chủ còn đang làm vằn thắn, nếu không anh đổi nhà khác?】

Thật vất vả cướp được com hộp, khách hàng sao có thể đổi, lập tức tỏ vẻ chính mình không vội.

Lừa được khách hàng thôi thúc giục, nhân viên giao com rút cuộc cầm lấy chiếc đĩa, gấp lên một cái sủi cảo thổi thổi đưa vào trong miệng.

Sủi cảo vỏ non mềm, dẻo dai, cắn một cái nước canh ngon ngọt nháy mắt tràn ra, tinh tế nhấm nuốt, thịt cá tinh tế cùng vỏ sủi cảo mềm dai hòa trộn, tươi mới vị mỹ.

Ăn hai cái sủi cảo đỡ thèm, tốc độ ăn của hắn mới chậm lại, gấp lên một cái chằm chằm lại đưa vào trong miệng.

Hắn có thể ăn được chằm, nhưng không mức đặc biệt thích ăn, nhưng một miếng sủi cảo chằm chằm, hương vị càng thêm phong phú, làm hắn tức khắc có chút kinh diễm.

Không riêng sủi cảo chằm chằm càng thêm mỹ vị, chằm dầu ớt bên cạnh cũng càng thêm ăn ngon.

Một chén lớn sủi cảo ăn đến cạn canh cũng không để lại, cả người nhân viên giao com đều thấy ảm áp, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời.

Chờ hắn buông chén cầm đơn hàng của mình ra cửa, nhận được điện thoại trong nhà: "Alo? Mẹ à, con ăn sủi cảo, mới vừa ăn xong, sủi cảo nhà này đặc biệt ngon..... Được, mẹ yên tâm, con ở bên ngoài hết thấy đều tốt, dạ dạ con còn đơn hàng phải đưa, vâng....."

Theo nhóm nhân viên giao com từng đám đi vào trong tiệm, lại từng đám rời đi, trải rộng ở các góc thành phố, khách hàng bắt đầu nhận được com hộp của mình.

Tiểu khu nọ.

Tuy rằng hôm nay được nghỉ phép, nhưng thời gian không đủ về nhà, một cô gái trẻ đang gọi video cùng người trong nhà, nhận được điện thoại của nhân viên giao com, cùng người trong nhà nói một tiếng, chờ nhận được com hộp, mới một lần nữa gọi video.

"Ba mẹ xem, hôm nay con cũng có sủi cảo ăn, hai người cứ yên tâm đi."

"Lại là cơm hộp, trước kia ở nhà dạy con làm sủi cảo con không nghiêm túc học, bằng không hiện tại có thể tự mình làm sủi cảo ăn."

"Tự mình làm sủi cảo rất phiền toái a, con nói với hai người, nhà này cũng không phải là mấy tiệm bình thường bên ngoài, so với sủi cảo tự làm tuyệt đối còn ngon hơn!"

Cô nói xong, đem sủi cảo mở ra hướng tới cameras, mùi hương xông vào mũi, làm cô không tự chủ được hít sâu một hơi: "Thơm quá a....."

"Ba mẹ hai người xem sủi cảo này, chính là của hàng phía trước con nói với hai người đó, gói rất đẹp đúng không? Ngô..... ăn ngon lắm!"

Sủi cảo làm công nghiệp bằng máy vẫn phân biệt được, ba mẹ cô xuyên qua màn hình di động nhìn đến chén sủi cảo này rõ ràng là làm bằng tay, hơn nữa xác thật thật sự xinh đẹp, hơi chút yên lòng.

"Oa! Cái này hẳn là nhân bát cá, rất ngọt, thật là ăn siêu ngon..... sủi cảo tôm bóc vỏ cũng ăn ngon, một con tôm bóc vỏ lớn như vậy, bên trong còn có bắp, ăn lên thơm thơm ngon miệng..... Ngô, tới nước canh sủi cảo cũng ngon..... Cái đũa này thơm quá, cùng loại đũa bình thường cảm giác có điểm không giống nhau, chũa sủi cảo thật là quá hợp....."

Nhìn đến cô ăn đến ngon lành, ba mẹ cô cao hứng, đồng thời còn có điểm thêm, bà mẹ lại có chút nhịn không được: "Có ăn ngon như vậy sao?"

"Đương nhiên là có!" Cô đẩy một miếng sủi cảo theo bản năng gật đầu, giây tiếp theo lại phản ứng lại, "Bất quá, ăn ngon nhất vẫn là sủi cảo mẹ làm, đáng tiếc hiện tại không ăn được, chỉ có thể ăn món sủi cảo ngon thứ 2 cho đỡ thèm."

Mẹ cô nghe vậy, tức khắc cười rộ lên, tỏ vẻ sẽ đem sủi cảo gói hôm nay đặt ở ngăn đông tủ lạnh, để lại cho cô trở về ăn.

Nghĩ đến đã từng có năm ăn tết, cô ăn một cái bánh chưng đông lạnh để từ Doan Ngọ tới tết mới ăn, sau đó bụng nào loạn cả một ngày, cô đang ăn sủi cảo mà trong lòng liền nhịn không được: Ngghen.....

Bất quá, cuối cùng cô vẫn không có cự tuyệt, mà là quyết định bớt thời giờ về nhà sớm một chút để sủi cảo đông lạnh lâu quá.

Sủi cảo, kỳ thật vẫn là nấu xong ăn ngay mới ngon nhất, đặt qua cơm hộp, ngâm trong canh lâu như vậy, nhiều ít sẽ có chút ảnh hưởng tới hương vị, chú ý điểm này khách hàng đều nguyện ý đến trong tiệm ăn hơn.

Vì thế, rõ ràng là thời tiết gió lạnh gào thét, hôm nay trong tiệm khách hàng lại có không ít, trong đó còn có rất nhiều khách hàng là người trong hẻm Hồ Lô.

Hơn 12 giờ, Tư Cảnh Lâm từ công ty lại đây, vừa đến phòng bếp liền ăn một chén sủi cảo bát cá.

Đối với người vốn thích ăn cá như anh mà nói, sủi cảo bát cá tươi ngon siêu hợp khẩu vị.

Dư quang nhìn thấy anh ăn hai miếng một cái sủi cảo, ăn đến phá lệ thơm ngọt, bên môi Nguyễn Miên Miên không khỏi lộ ra nụ cười, lại vớt ra mấy cái sủi cảo mới vừa nấu thả vào trong chén của anh.

Làm sủi cảo bát cá vẫn khá phí công phu, phải dùng cá tươi tách xương lấy thịt, lọc da, băm nát bằng tay, lại thêm các loại gia vị, mới có thể làm thành sủi cảo bát cá mỹ vị. Nếu không phải anh thích ăn cá, Nguyễn Miên Miên cũng không nhất định sẽ làm loại sủi cảo này.

"Em ăn chưa?" Tư Cảnh Lâm một bên hỏi, một bên đem một cái sủi cảo thổi nguội bón qua.

Nguyễn Miên Miên sau khi gật đầu, vốn muốn một ngụm ăn xong cái sủi cảo kia, nhưng bởi vì cô gói khá to, cuối cùng chỉ cắn được hơn phân nửa cái.

Tư Cảnh Lâm thập phần tự nhiên đem nửa cái sủi cảo cơ bản chỉ còn lại chút vỏ đưa vào trong miệng, lại gấp lên một cái đưa qua.

Nguyễn Miên Miên hồng cả tai lúc đầu, một lần nữa trở lại bệ bếp bận rộn.

Tư Cảnh Lâm nhìn bóng dáng cô, khẽ cười một tiếng, tiếp tục ăn sủi cảo.

Hôm nay sủi cảo, không riêng Tư Cảnh Lâm ăn đến vừa lòng, khách hàng trong tiệm càng ăn đến thập phần thỏa mãn, hận không thể mỗi ngày đều là đồng chí.

Đồng chí qua đi không bao lâu, món kho hạnh phúc rốt cuộc bán tại các siêu thị lớn cùng shop online.

Biết được tin tức này, khách hàng bản địa còn đỡ một chút, khách hàng nơi khác quả thực muốn cao hứng tới điền rồi, lập tức chạy đến shop online đặt đơn.

Nhờ những food blogger, rất nhiều cư dân mạng ở bên ngoài thành phố A mỗi lần đều bị thèm mà không ăn được, cũng bởi vậy mà nhớ kỹ tiệm cơm chiền Hạnh Phúc này.

Không phải tất cả mọi người đều có thời gian, tiền tài chạy đến một thành khác để thưởng thức mỹ thực, cho nên rất nhiều cư dân mạng đều chỉ có thể nhìn video mà thèm, hiện tại ra đóng gói chân không có thể mua trên mạng, bọn họ không được cao hứng không được.

Nguyên bản lo lắng food blogger khoa trương một chút, cùng với lo lắng đóng gói chân không sẽ không ngon bằng, cư dân mạng đều mang tâm lý ném thử tính mua một ít. Bất quá chờ ném xong, ăn ngon đến trực tiếp cắn cả môi, bọn họ lập tức cầm tiền đi thêm đơn.

Nguyễn Miên Miên đối với việc này cũng không phải quá chú ý, thẳng đến khi Triệu Hữu Vi đưa một phần hoa hồng được chia lại đây, mới biết được món kho hạnh phúc bán đắt hàng trên mạng như thế nào.

Trong tay tích góp được không ít tiền, đừng nói học phí bốn năm đại học, mười năm kế tiếp đều đủ ăn, Nguyễn Miên Miên chính mình không có gì muốn mua, cùng Chu Linh đi dạo phố, lại là nhịn không mua quà tặng cho Tư Cảnh Lâm cùng ông Ngô.

Vừa lúc, sắp tới tết Nguyễn Đan, tặng lễ vật cũng có lý do.

Ba ngày nữa tới cuối năm, Nguyễn Miên Miên đang ở trong phòng ôn tập, bỗng nhiên nhìn thấy màu trắng rơi rơi bên ngoài.

Cô ngay từ đầu còn chưa phản ứng lại, theo sau lại nhịn không được vỗ người bên cạnh: "Tuyết rơi!"

Thành phố A mỗi năm ít nhất cũng sẽ có chút tuyết, cho nên đối với tuyết, Tư Cảnh Lâm cũng không thấy hiếm lạ, bất quá thấy cô hưng phấn đến cả người đều muốn nháy dựng lên, trên mặt cũng nở nụ cười theo: "Muốn đi ra ngoài xem tuyết hay không?"

"Được." Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, lôi kéo anh đẩy cửa phòng đi ra sân thượng.

Chậu hoa vốn xanh um, tươi tốt lúc này hầu như thành màu trắng, mèo béo đi theo bọn họ ra ngoài, trực tiếp nháy vào một cái chậu hoa mà nghịch.

Bông tuyết bay lả tả từ bầu trời rơi xuống, mang theo sắc thái mộng ảo.

Nguyễn Miên Miên duỗi tay tiếp nửa ngày, mới ngưng tụ lại được một chút tuyết, lặn cô vui vẻ không thôi.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô cười đến xán lạn, ôn nhu trong mắt muốn tràn ra ngoài.

Tuyết rơi, càng ngày càng lớn hơi chút, không bao lâu, trên mặt đất đã có một tầng tuyết hơi mỏng.

Nguyễn Miên Miên đi đến trước lan can, duỗi tay đem tuyết tích tụ phía trên gom lại, rút cuộc nặn ra một quả cầu tuyết.

Mèo béo vốn ghé vào chậu hoa, không biết khi nào nhảy ra, ngay từ đầu còn nhảy dựng lên dùng móng vuốt vồ bóng tuyết trong không trung, một lát, đại khái là cảm thấy lạnh, nhanh như chớp chạy về trong phòng.

Tư Cảnh Lâm nhìn cô chơi tuyết, sợ cô bị đông lạnh, cầm lấy tay cô nắm ở trong tay, xoa xoa lòng bàn tay đang đỏ lên của cô, hỏi: "Lạnh hay không?"

Chơi xong tuyết kỳ thật thật đúng là không lạnh, Nguyễn Miên Miên ngưỡng đầu hướng anh lắc đầu.

Bộ dáng của cô lúc này ngoan ngoãn, giống như một bông tuyết bỗng nhiên dừng ở đầu quả tim Tư Cảnh Lâm, ngửa ngáy nói không nên lời.

Bông tuyết bay xuống sân thượng, hai người dần dần ôm nhau, trên mặt đất hai cái bóng thân mật, không khí hơi hơi đông đưa.

"Đây là tuyết đầu mùa năm nay đi?" Một nụ hôn sâu kết thúc, Nguyễn Miên Miên dựa vào trong lòng ngực anh, bỗng nhiên nhỏ tới.

Tư Cảnh Lâm vuốt ve lưng cô, thanh âm trầm thấp: "Ừm."

"Em ở trên mạng thấy, cùng người yêu xem tuyết đầu mùa, sẽ hạnh phúc vĩnh viễn ở bên nhau....."

Vốn chuẩn bị chờ hô hấp câu cô bình phục liền mang cô đi vào, Tư Cảnh Lâm nghe được lời này, độ ẩm trong lòng mới vừa hạ xuống nháy mắt lại dâng lên.

Chương 198

Editor: Thienyetkomanhme

Anh nghiêng đầu, tìm được đôi môi thủy nhuận của cô lại hôn lên lần nữa, thẳng đến khi cơn gió lạnh thổi qua sân thượng, nụ hôn này mới kết thúc, ôm cô tiến vào phòng.

Năm nay, trận tuyết đầu rơi xuống, đứt quãng rồi tới năm mới.

Tết dương lịch, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc nghỉ buôn bán một ngày.

Ngày này, Nguyễn Miên Miên khó có khi được ngủ nướng, rời giường ăn xong bữa sáng Tư Cảnh Lâm mang tới, đã bị anh đưa tới biệt thự.

Mùa đông bắt đầu, tự nhiên vẫn là ở biệt thự sẽ thoải mái hơn một ít, khác không nói, chỉ là trong đại sảnh có sofa siêu mềm, siêu lớn, không giống ghế dựa cứng ngắc ở tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Tết dương lịch tuy rằng không quan trọng bằng tết Nguyên Đán, nhưng tốt xấu cũng là mở đầu một năm mới, vẫn cần cẩn thận trải qua, cho nên Tư Cảnh Lâm liền cùng cô và ông Ngô thương lượng tốt, cùng ngày sẽ đến biệt thự đón năm mới.

Bất quá, ông Ngô có chút việc đột xuất, cho nên đến chờ buổi chiều mới có thể tới, hiện tại biệt thự chỉ có hai bọn họ.

Mùa đông làm con người không tự giác lười nhác hơn, Nguyễn Miên Miên tới đây, liền ôm gối nằm ở sofa không nhúc nhích.

Tư Cảnh Lâm bưng trái cây cùng sữa bò nóng đặt trên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh cô.

Với những động tác thân mật của anh đã thành thói quen, lúc anh ngồi xuống Nguyễn Miên Miên cũng thuận thể dựa vào người anh.

"Em muốn vào trong phòng ngủ một lát hay không?" Tư Cảnh Lâm vuốt mặt cô hỏi.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu.

Tư Cảnh Lâm thấy vậy, cầm điều khiển từ xa mở TV, một bên cùng cô xem TV, một bên thỉnh thoảng bón cho cô một miếng trái cây.

Ăn trái cây, xem TV, cô không những không lên tinh thần, ngược lại xem xem, trực tiếp dựa vào người anh ngủ.

Tư Cảnh Lâm phát hiện, giờ tay đem âm lượng TV hạ đến mức thấp nhất.

Chờ đem người ôm vào trong ngực, kéo chiếc chăn mỏng bên cạnh đắp lên cho cô, anh cúi đầu điềm tĩnh thưởng thức khuôn mặt khi ngủ của cô, thấp phần hưởng thụ sự tín nhiệm cùng ý lại của cô với mình.

Cầm để ở trên trán cô nhẹ cọ một chút, Tư Cảnh Lâm một tay ôm cô, một cái tay khác lấy ra di động, xử lý một số công việc có thể giải quyết trên di động.

Nguyễn Miên Miên ngủ một giấc dậy, liền cảm giác thấp phần ấm áp, duỗi tay vô ý thức ôm lấy eo anh, mới phản ứng lại mình đang ngủ ở chỗ nào.

Cô ngẩng đầu, Cảnh Lâm phát hiện cô tỉnh lại, cúi đầu nhìn qua.

"Tỉnh rồi?" Tư Cảnh Lâm buông di động, duỗi tay sửa sửa tóc thay cô.

"Dạ....."

Mới vừa tỉnh ngủ, từ trong cổ họng cô phát ra một tiếng lười biếng, ngay sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, ở trên cằm anh hôn một cái.

Khóa môi người bị hôn trộm khẽ nhếch, đặt một nụ hôn ấm áp ở trên má trái của cô.

"Mấy giờ ạ?" Hỏi chuyện, đồng thời cô nửa ngồi dậy, chăn từ trên người rơi xuống trên đùi.

"Hơn 10 giờ."

Biết được mình dựa vào người anh ngủ lâu như vậy, Nguyễn Miên Miên kinh ngạc qua đi, trong lòng có chút cảm động, nhìn không được lấy quà tặng từ túi bên cạnh đưa cho anh.

"Quà tặng năm mới?" Ngủ khi Tư Cảnh Lâm mỉm cười hỏi xong, thấy cô gật đầu, mở hộp ra.

Bên trong là một đôi nút tay áo bằng ngọc màu đen, chính thể thiết kế thoát nhìn rất không tồi.

"Anh rất thích." Khi nói chuyện anh trực tiếp cởi xuống nút tay áo đá quý tùy tay ném trên bàn trà, lại cẩn thận thay nút tay áo cô tặng.

Nguyễn Miên Miên thấy anh cài xong một bên, giúp anh cài nốt bên còn lại, thuận tiện cầm lấy tay anh thường thức một hồi, phát hiện đúng là rất đẹp.

Nhận được quà của cô, Tư Cảnh Lâm cũng còn một phần lễ vật, một cái vòng cổ phi thủy tinh xảo.

Theo sau, Tư Cảnh Lâm để cô ở trên sofa xem TV, chính mình đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa.

Cơm trưa chỉ có hai người bọn họ, hai người ăn một bữa đơn giản, chờ đến buổi chiều ông Ngô tới, mới bắt đầu chuẩn bị bữa tiệc lớn.

Tết dương lịch so với Nguyên Đán tóm lại vẫn thiếu một chút không khí, náo nhiệt một ngày, cũng hết không khí.

Nhưng còn tuyết, rơi đến Tết dương lịch liền ngừng, cũng miễn cưỡng trải một tầng mỏng trên nóc nhà và dưới đất.

Nguyễn Miên Miên đem tuyết trên sân thượng thu thập lại, nặn một người tuyết mini, cũng miễn cưỡng coi như được chơi tuyết.

Tuyết ngừng rơi, thời tiết ngược lại càng thêm lạnh, khi nói chuyện đều có thể phun ra sương trắng.

Tới gần ngày mùng tám tháng chạp, Nguyễn Miên Miên cố ý cùng đi chợ với Chu Linh, mua không ít nguyên liệu nấu cháo mùng 8 tháng chạp trở về.

Ngày mùng tám tháng chạp, trời còn tờ mờ sáng, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc liền bay ra mùi hương nồng

đậm, ngọt ngào.

Cửa chính mở ra, người đầu tiên đến chính là người bạn trai bà chủ – Tư Cảnh Lâm, tặng cô một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó được ăn tới cháo mồng 8 tháng chạp mềm mại, thơm ngọt.

Cháo mồng 8 tháng chạp có gạo, gạo kê, đậu phộng, đậu xanh, đậu đỏ, hạt sen, củ ấu, mít táo, nấu như được múc vào trong chén, ở mặt ngoài rải lên chút đậu phộng, hạt dưa, hạt thông điểm xuyết, đẹp mà ngon.

Trừ bỏ cháo mồng 8 tháng chạp, Nguyễn Miên Man còn làm chút bánh hạt mè thịt bò và cuốn như ý mà Tư Cảnh Lâm thích.

Nhìn anh ăn hai miếng cháo, một miếng cuốn như ý ăn đến thơm ngọt, Nguyễn Miên Man trước đó đã ăn qua một chén cháo mồng 8 tháng chạp, giờ lại có chút đổi bụng, xoay người múc cho chính mình nửa chén cháo ăn cùng anh.

Hai người ăn xong, ông Ngô đã tới, đối với cháo mồng 8 tháng chạp cô nấu khen không dứt miệng: "Ăn ngon, cháo mồng 8 tháng chạp này nấu thật tốt, thơm ngọt mềm mại, so với cháo mồng 8 tháng chạp trước kia ông ăn đều ngon hơn."

"Vậy ông ăn thêm hai chén." Nguyễn Miên Man cười nói.

Cuối cùng, ông Ngô đầu chỉ ăn thêm hai chén, thậm chí lấy hộp giữ ấm múc một hộp mang tới trường học, nói buổi trưa cũng muốn ăn cháo mồng 8 tháng chạp.

Ăn xong bữa sáng tiễn hai người đi làm, Nguyễn Miên Man đem cháo nấu chín lúc trước múc vào hộp giữ ấm, tiếp tục nấu cháo.

Rất nhiều khách hàng nhớ rõ hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp, buổi sáng tỉnh lại liền suy nghĩ, liệu hôm nay bà chủ nhỏ có thể nấu cháo mồng 8 tháng chạp hay không, chờ tiền vào cửa hàng, lập tức liền cười rộ lên.

Cửa hàng không chỉ có cháo mồng 8 tháng chạp, hơn nữa cháo này còn là đồ tặng kèm, cái này làm cho khách hàng chưa chắc thiếu tiền mua một chén cháo nhưng dù chưa uống đến cháo, trong lòng liền thấy ấm áp hơn vài phần.

"Lại nói tiếp đã lâu tôi không ăn cháo, cháo bà chủ nhỏ nấu khẳng định ngon, hận hiện tại không phải là

buổi trưa." Trong công ty, Trương San lười biếng mà mở ra app bánh trôi cơm hộp nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói.

Đồng nghiệp nữ bên cạnh cô gật đầu: "Tôi cũng đã lâu không ăn cháo, chủ yếu cháo trên app cơm hộp thực sự không thể ăn, mới vừa đưa tới nóng hổi còn miễn cưỡng có thể ăn vào, để một hồi liền có xu thế biến thành nước, nhìn liền không muốn uống rồi."

"Đúng vậy, chính là bởi vì như vậy, mỗi lần tôi muốn uống cháo cũng không nghĩ đặt trên app cơm hộp, bất quá cháo của bà chủ nhỏ khẳng định là dùng nguyên liệu thật mà hầm, có thể uống đã ghiền." Trương San nói.

Nói chuyện phiếm hai câu, các cô bắt đầu nỗ lực làm việc, thẳng đến thời gian đặt cơm, không hẹn mà cùng cầm lấy di động, vội vàng thanh toán đơn hàng đã chọn sẵn trong giỏ mua sắm.

Đặt đơn thành công, các cô liếc nhau, cùng nở một nụ cười.

Vừa tới giờ nghỉ không bao lâu, các cô rút cuộc nhận được cơm hộp chờ mong đã lâu.

Cơm chiên thường xuyên ăn để sang một bên, trước đem cháo đặt đến trước mặt mở nắp ra, mùi hương bay ra, đồng thời lộ ra cháo màu đỏ sậm bên trong.

Trên đường giao cơm tới đây không tránh được xóc nảy, quả rải phía trên có chút bị chìm xuống, bất quá thoạt nhìn vẫn rất mê người như cũ.

"Cháo nồng 8 tháng chạp, ngửi thơm quá a." Còn đồng nghiệp còn chưa nhận được cơm hộp hoặc là không đặt cơm ngoài ngửi được mùi thơm, say mê hít sâu một hơi.

"Đâu chỉ ngửi thơm, ăn lên càng mềm mại, thơm ngọt, siêu siêu ngon!" Hai miếng cháo xuống bụng cả người đều ấm áp hơn, Trương San nói.

"Chia cho tôi một chút, chia cho tôi một chút." Có nữ đồng nghiệp không đặt được cơm hộp thừa dịp cô vừa mới ăn, vội cầm lấy cái ly dùng một lần lại đây.

Hôm nay là tiết mùng tám tháng chạp, Trương San phân hơn nửa ly cho cô ấy.

"Ừm, cháo này xác thật hàm ngon, vừa phải, ăn lên vừa thơm vừa mềm." Nữ đồng nghiệp ăn non nửa ly,

liếm môi khăng định nói.

Đồng nghiệp khác bị thêm đến, lập tức quyết định, đi ra ngoài mua cháo mòng 8 tháng chạp ăn.

Khách hàng trên app cơm hộp ăn được cháo mòng 8 tháng chạp, khách hàng tới trong tiệm cũng ăn đến.

So với cơm hộp mất thời gian giao hàng xóc nảy, ở trong tiệm, đặt ở trong chén sứ men xanh cháo mòng 8 tháng chạp càng thêm xinh đẹp, không ít khách hàng đều cố ý chụp ảnh đăng trong vòng bạn bè.

Còn có người trong hẻm hồ Lô, nghe nói tiệm cơm chiền Hạnh Phúc nấu cháo mòng 8 tháng chạp, cố ý chạy tới tưởng mua một ít mang về cho người trong nhà ăn.

Cháo mòng 8 tháng chạp có ý nghĩa ấm áp, khỏe mạnh, cảm ơn, kết duyên Nguyễn Miên Miên cũng không chuẩn bị lấy ra bán, chỉ cần không phải muồn múc một nồi to về nhà, đều không thu tiền, thậm chí hàng xóm xung quanh chỉ cần tới trong tiệm, mặc kệ có mua gì hay không đều có thể uống một chén cháo mòng 8 tháng chạp nóng hừng hực.

"Cháo mòng 8 tháng chạp này nấu đến thật tốt, năm ngoái tôi ở nhà nấu cháo mòng 8 tháng chạp, cũng không thiếu nguyên liệu, nhưng mà nấu không ra cái vị này."

"Còn phải nói, bà chủ người ta chính là đầu bếp chuyên nghiệp."

"Đưa tặng cháo đều dùng nguyên liệu tốt như vậy, bà chủ nhỏ thật là quá tốt bụng."

"Uống ngon, cháo này uống ngon thật, thơm ngọt mềm mại."

"Cháo mòng 8 tháng chạp này thật không tồi, uống xong cả người đều ấm áp."

Khách hàng ở trong tiệm uống cháo, đối với cháo mòng 8 tháng chạp đều khen không dứt miệng.

Hơn 2 giờ, đầu hẻm Hồ Lô.

Một người lính cứu hỏa trên mặt có vài vết đen đen ngời xôm ở ven đường, bụng một chén cháo mòng 8 tháng chạp uống đến ngon lành, biểu tình trên mặt tràn đầy hương thụ.

"Tên nhóc này một mình tránh ở chỗ này uống cái gì đấy?" Một lính cứu hỏa khác đi tới, vỗ bả vai hắn.

"Cháo mòng 8 tháng chạp, uống quá ngon." Linh cứu hỏa đang ngồi xồm trên mặt đất liền đứng lên nói.

"Cháo mòng 8 tháng chạp từ đâu ra?" Hỏi xong, hắn duỗi tay đoạt lấy cái chén, ngửa đầu đổ một miếng to vào trong miệng, tạp tạp miệng, "Xác thật ngon, cậu mua ở đâu? Tôi cũng mua một chén."

Đang chuẩn bị ăn cơm trưa đột nhiên có báo động, bận rộn đến bây giờ còn chưa có ăn cơm, người này lúc trước còn không có cảm giác gì, một ngụm cháo mòng 8 tháng chạp này xuống bụng, bụng lập tức kêu lên.

"Ai! Anh uống một ngụm là được, chờ cho tôi chút..... Cái này không phải là mua, là bà lão bên cạnh kia cho tôi." Nói xong, linh cứu hỏa kia thấy bà lão ngồi ở trên xe ba bánh đang dùng vẻ mặt hiền từ cười nhìn bọn họ, ngược ngược mà gãi gãi đầu.

Người linh cứu hỏa tranh cháo lúc này cũng phát hiện tầm mắt của bà lão, khuôn mặt ngăm đen chớp mắt đỏ lên, nhìn bà lão thiết tình khen nói: "Bà ơi, cháo mòng 8 tháng chạp bà nấu thật thơm!"

Bà lão xua xua tay nói: "Đây không phải bà nấu, là cửa hàng ở trong ngõ nhỏ kia đưa, hai cô gái trong tiệm kia rất tốt bụng, mấy cậu có thể đi nhìn xem."

Bà không phải là hộ gia đình trong hẻm Hồ Lô, vốn là tới đầu hẻm bên này bán đồ ăn, người trong ngõ nhỏ thấy bà ngồi ở chỗ này gió lạnh vèo vèo, nói cho bà biết bên trong có cửa hàng tặng cháo mòng 8 tháng chạp, bảo bà đi uống một chén làm ấm thân thể.

Bà đi theo, phát hiện cửa hàng tặng cháo mòng 8 tháng chạp hương vị đặc biệt tốt, vốn dĩ muốn giữ nửa chén mang cho bạn già ăn, kết quả cô gái trong tiệm biết, lại đưa cho bà thêm một chén.

Mới vừa rồi bà nhìn đến linh cứu hỏa mới vừa cứu xong một đám cháy, mặt cũng chưa lau khô, nhìn không được liền đem bát cháo kia đưa cho hắn, lúc này thấy hai người chia nhau ăn một chén cháo, vội tới nói cho bọn họ.

"Cảm ơn bà."

Hai linh cứu hỏa nói lời cảm ơn, nhìn không được chạy đi tìm đội trưởng của bọn họ.

"Thật sự, cháo mòng 8 tháng chạp kia đặc biệt hương, đời này tôi cũng chưa uống qua cháo mòng 8 tháng chạp ngon như vậy!"

"Đúng vậy, cháo đó hầm vừa thơm vừa mềm, ăn vào trong miệng đặc biệt thơm ngọt, hơn nữa uống xong cả người đều ấm áp."

Bọn họ vốn đi vừa làm xong chuẩn bị ở xung quang tìm một chỗ lấp đầy bụng rồi trở về, lại nghĩ đến hôm nay là ngày mùng tám tháng chạp, đội trưởng không do dự liền đồng ý, mang theo người hướng vào ngõ nhỏ.

Một thân đồng phục của lính cứu hỏa vẫn hấp dẫn ánh mắt của người khác, bọn họ mới vừa bước vào ngõ nhỏ, liền có người già tiến lên hỏi thăm, nghe nói bọn họ mới vừa dập một đám cháy ở gần đây, lại đây tìm chỗ ăn cơm, thập phần nhiệt tình dẫn đường cho bọn hắn.

"Tôi nói với mấy cậu, cơm chiên Đông Đông làm đặc biệt ăn ngon, hơn nữa còn nhiều loại, đúng rồi, mấy người trẻ tuổi các cậu thích ăn thịt, món kho nhà này cũng ngon, cái giò heo kho, đùi gà kho, chân vịt kho đều có, cũng không biết lúc này đã bán hết hay chưa....."

Nghe bà lão dẫn đường thao thao bất tuyệt giới thiệu, mấy người lính cứu hỏa vốn đi đang đói bụng, hiện tại thi nhau nuốt nước miếng.

Cũng may tiệm cơm chiên Hạnh Phúc cũng không xa, đi một chút liền đến.

Thời điểm này, trong tiệm đã đóng cửa, bất quá bên trong còn ngồi không ít khách.

Đội trưởng nhìn đến trong tiệm chỉ còn một bàn, không khỏi nói: "Này, hình như không đủ chỗ cho chúng ta....."

Chương 199

Editor: Thienyetkomanhme

"Không có việc gì, tôi có thể đứng ăn!" Người ăn qua cháo mòng 8 tháng chạp phía trước nghe mùi hương trong tiệm, vội nói.

"Tôi đã ăn xong rồi, mấy anh tới chỗ này ngồi."

"Tôi cũng ăn xong rồi, mấy anh mau tiến vào đi."

Trong tiệm, khách hàng nghe được động tĩnh nhìn qua, thấy là một đám lính cứu hỏa, rõ ràng là vừa mới đi chữa cháy về, lập tức bung lên chỗ cơm dư lại vội và vào trong miệng, sau đó vội vàng nhường chỗ.

Không đến một phút, toàn bộ cửa hàng đều có chỗ trống, có người thật sự chưa ăn xong cũng trực tiếp bung cơm đứng đây.

Nhóm lính cứu hỏa thấy vậy, trong lòng không khỏi có chút xúc động, vội xua tay nói: "Không cần như vậy, mọi người ngồi đi."

"Không có việc gì, tôi ở văn phòng ngồi cả một buổi sáng, hiện tại muốn đứng một hồi." Khách hàng chưa có cơm nước xong, nói.

Thấy vị khách đó kiên quyết không ngồi, còn bung chén cơm trực tiếp đi bên ngoài ăn, mấy người lính cứu hỏa chỉ có thể nói lời cảm ơn rồi ngồi xuống.

Bà lão dẫn đường gọi Chu Linh ra hỏi: "Tiểu Linh, còn cháo mòng 8 tháng chạp không? Trước cho mấy cậu lính cứu hỏa này một chén ấm người."

"Còn ạ!" Chu Linh nhìn thấy mấy người lính cứu hỏa trong tiệm, lập tức chạy vào phòng bếp múc cháo.

Cháo mồng 8 tháng chạp rất được khách hàng hoan nghênh, phần cháo còn lại kỳ thật có chút không đủ. Cũng may lúc trước chị khen cháo mồng 8 tháng chạp ăn ngon, Nguyễn Miên Miên để chị múc riêng ra trước một nồi, tan tằm lấy về nhà ăn, lúc này đem nồi cháo kia lấy ra, liền đủ cho bọn họ ăn.

Nguyễn Miên Miên ngày thường ở trên mạng xem không ít tin tức và video về lính cứu hỏa, trong lòng đối với những người này rất là kính nể.

Nghe Chu Linh nói bên ngoài có một đám lính cứu hỏa vừa mới đi dập đám cháy về chưa có ăn cơm, Nguyễn Miên Miên cùng chị múc cháo ra, xoay người từ tủ lạnh lấy thịt, cá ra bắt đầu xử lý.

Lúc cô bắt đầu bận rộn, Chu Linh đem cháo bung ra ngoài, sau đó hỏi bọn họ muốn ăn cái gì.

Mấy người dựa theo khẩu vị của từng người mà gọi cơm chiên, bị cháo mồng 8 tháng chạp hấp dẫn, mọi người sôi nổi cầm lấy cái muỗng.

"Đúng là ăn ngon!"

"Cháo mồng 8 tháng chạp này so với mấy loại cháo bán bên ngoài đều ngon hơn nhiều."

"Thơm quá, cháo ngon quá."

Khen vài câu, bọn họ bụng chén lên ăn từng ngum to.

Bà lão dẫn đường vẫn ở trong tiệm, nhìn thấy bọn họ ăn ngon lành như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ.

Ngày mồng tám tháng chạp ăn một chén cháo mồng 8 tháng chạp mỹ vị, không chỉ đầu lưỡi được hưởng thụ, đồng thời tâm lý cũng được thỏa mãn.

Buồng chén xuống, cả người đều ẩm áp trên mặt không tự giác lộ ra tươi cười.

"Thơm quá!"

Hương thơm bọn họ nói, cũng không phải nói về cháo mồng 8 tháng chạp, mà là mùi hương từ trong phòng bếp bay ra.

Nguyễn Miên Miên chiên cơm rất nhanh, lúc bọn họ uống xong cháo, Chu Linh cũng bung các loại cơm

chiên ra tới.

Cơm chiên thịt dê, cơm chiên vịt quay, chiên cơm tốp mỡ..... cơm chiên tôm bóc vỏ toàn bộ được đặt lên bàn, hương khí bốn phía.

Vừa mới ăn xong cả chén cháo mòng 8 tháng chạp thơm ngon, nhưng đối với lính cứu hỏa vừa tiêu hao rất nhiều thể lực thì cũng chỉ tạm lót dạ mà thôi, lúc này nhìn thấy cơm chiên sắc hương vị đều đầy đủ trước mặt, yết hầu khoogn tự giác chuyển động, trực tiếp bưng chén lên ăn từng miếng to.

Cơm chiên thịt dê đậm đà ngon miệng, cơm chiên vịt quay da giòn thịt mềm, chiên cơm tốp mỡ béo mà không ngấy.....

Lúc bọn họ mãi miết ăn cơm chiên, một số vị khách chưa đi lạng vấy tay gọi Chu Linh, đưa tiền cho chị, nhờ chị nói à chủ mức bát canh cùng thêm chút đồ ăn cho nhóm lính cứu hỏa.

"Không cần, cô chủ đang chuẩn bị rồi." Chu Linh đem tiền nhét trở lại, nhỏ giọng nói.

Khách hàng nghe vậy, vươn ngón tay cái khoa tay múa chân một chút.

Rất nhanh, mùi hương mê người từ phòng bếp bay ra, đừng nói mấy vị khách mới vừa ăn cơm no bị thêm, chính là mấy người lính cứu hỏa đang vùi đầu ăn chiên cũng nhin không được ngẩng đầu lên.

Lúc mọi người đều nhin không được hướng đầu về phòng bếp, Chu Linh bắt đầu bưng thức ăn ra bên ngoài.

Cá kho, thịt hầm, thịt bò xào hành, gà trăn châu xào, rau hẹ xào trứng gà, đậu phộng, canh thịt dê, canh tam tiên.

Cũng vì thời gian không có nhiều, bằng không Nguyễn Miên Miên còn có thể làm phong phú hơn một chút. Bất quá, chỉ tính mấy món này, cũng đã có thể làm người ta đứng ngồi không yên.

Nhóm lính cứu hỏa nhin không đòi mất mấy món ăn trên bàn sắc – hương – vị đều đầy đủ, đội trưởng nói: "Chúng tôi không gọi mấy món này."

Chu Linh nói: "Đây là bà chủ chúng tôi mời mọi người."

"Vậy không được." Đội trưởng cự tuyệt xong, muốn bảo cô đem đồ ăn xuống.

"Đội trưởng, làm đều đã làm rồi, không ăn không phải hại bà chủ người ta sao? Chúng ta trả tiền không phải được rồi sao." *Lính cứu hỏa ngồi bên cạnh hắt nuốt xuống nước miếng, lời kéo hắt nhỏ giọng nói.*

Thật ra đội trưởng cũng bị mấy món trên bàn hấp dẫn, hắt ngấm lại cảm thấy cũng đúng, gật đầu nói:
"Vậy được, đều ăn đi, hôm nay tôi mời khách."

"Cảm ơn đội trưởng." *mấy người thi nhau nói lời cảm, liền ăn nốt chỗ cơm chiên còn lại.*

Cá kho thơm hương, ăn lên tươi mới hàm hương.

thịt hầm hồng lượng, béo mà không ngán, hàm tiên hơi cay, rất đưa cơm.

Thịt bò xào hành mang theo hương hành nhàn nhạt, vị nùng thịt mềm, thơm cay, hương tiêu thơm nồng.

Thịt gà trần châu xào, ăn lên thơm nồng ngon miệng.

Trứng gà xào rau hẹ.....

Chu Bình sợ cơm không đủ ăn, còn cố ý mang ra thêm một chậu cơm trắng.

Khách hàng còn chưa rời đi nhìn thấy bọn họ ăn ngon lành, đều có cảm giác lại đói bụng.

Không muốn bị thềm đến cháy nước miếng, nhóm khách hàng rút cuộc đều rời khỏi tiệm.

Mà đám lính cứu hỏa kia, gió cuốn mây tan giải quyết hết đồ ăn trên bàn, buông chén, có loại cảm giác chưa bao giờ ăn đến thỏa mãn như bây giờ.

"Cửa hàng này thật là không thể chê, không riêng cháo mòng 8 tháng chạp ngon, cơm chiên cũng ăn ngon, làm đồ ăn càng mỹ vị!"

"Đúng vậy, lúc trước tôi đi khách sạn ăn tiệc cũng ra kém bàn đồ ăn này."

"Món thịt bò xào hành kia ăn ngon thật, thịt bò đặc biệt mềm."

"Tôi cảm thấy cá kho ăn ngon nhất, đặc biệt là đa cá, thơm không chịu được!"

"Món gà mới ngon nhất, không giống mấy món gà trước kia tôi ăn, quá ngon."

"Tôi cảm giác mỗi món đều đặc biệt ngon."

"Được rồi, tính tiền đi về." Đội trưởng nhìn bọn họ vui vẻ khen, nhìn thời gian rồi nói.

Tính tiền, Chu Linh vốn chỉ thu tiền cơm chiên, đội trưởng lại không chịu, dù soa cũng nhất định muốn trả tiền đồ ăn.

Không lay chuyển được hẳn, Chu Linh đi phòng bếp hỏi qua ý Nguyễn Miên Miên, cuối cùng hai bên đều thối lui một bước, chỉ thu tiền nguyên liệu nấu ăn.

Bất quá, chờ bọn họ thanh toán xong, Chu Linh lại dựa theo ý tứ Nguyễn Miên Miên, lấy rất nhiều món kho đóng gói chân không trong tiệm cho bọn hắn.

Chờ nhóm lính cứu hỏa rời đi, trong tiệm liền đóng cửa, Chu Linh quét tước cửa hàng xong liền về nhà, Nguyễn Miên Miên một bên ngồi nghỉ ngơi, một bên xem di động.

【6** ngày: Cảm ơn bà chủ nhỏ tặng cháo mừng 8 tháng chạp, đặc biệt ngon!】

【n**x: Cháo mừng 8 tháng chạp thực ẩm dạ dày, uống xong, cả người cũng ẩm, tâm cũng ẩm, chúc bà chủ nhỏ ngày mừng tám tháng chạp vui vẻ, luôn luôn khỏe mạnh~】

【h**q: Ha ha ha, vốn dĩ quên hôm nay là ngày mừng tám tháng chạp, còn bị một đồng nghiệp lấy cháo bát bảo khoe khoang trước mặt, nói hẳn có cháo mừng 8 tháng chạp ăn, kết quả chờ cơm hộp của tôi tới, mở ra cháo mừng 8 tháng chạp bà chủ nhỏ làm, cháo bát bảo trong tay hẳn nháy mắt liền không thơm, cảm ơn bà chủ!】

【k**l: Bà chủ nhỏ, tôi càng ngày càng yêu cô, quá ẩm lòng, nếu tôi là đàn ông, khẳng định mặt dày mày dạn theo đuổi cô!】

.....

【o**6: Không chú ý tới trong tiệm hôm nay sẽ tặng cháo, còn cố ý đặt cháo mừng 8 tháng chạp ở nhà khác, kết quả cháo mừng 8 tháng chạp mua còn so ra kém cháo bà chủ tặng kèm.】

【a**n: Cháo mừng 8 tháng chạp rất thơm ngọt, cảm ơn bà chủ nhỏ~】

Nguyễn Miên Miên mỉm cười xem xong bình luận, đem cửa lớn khóa lại, mang theo cái đuôi nhỏ, Quà Quýt Nhỏ, đi lên lầu nghỉ ngơi.

Hôm nay, chuyện chiều đãi nhóm lính cứu hỏa, Nguyễn Miên Miên vẫn không để ở trong lòng, không nghĩ tới vài ngày sau, cư nhiên được lên kênh tin tức bản địa.

Mặc kệ là bài viết, hay là trên mục tin tức, bình luận thoát nhìn đều rất ảm lòng.

Theo sau, còn có người bản địa nhìn đến tin tức cổ ý tới trong tiệm ủng hộ sinh ý, kết quả nháy mắt bị mỹ vị trong tiệm bắt làm tù binh.

Ngày mùng tám tháng chạp qua đi, cách năm mới rất gần.

Cuối năm, các ngành các nghề đều bận rộn, cơm hộp trong tiệm trước sau như một đều rất khó đặt, khách hàng tới trong tiệm lại ít hơn một chút, gần đây Nguyễn Miên Miên đều có thể tới hai giờ rưỡi, đứng giờ đóng cửa.

Không riêng khách hàng bận rộn, Tư Cảnh Lâm cũng bận rộn hơn, thời gian ôn tập cùng cô ít hơn rất nhiều.

Có anh làm bạn đã thành thói quen, Nguyễn Miên Miên thấy vậy dứt khoát đóng cửa liền chuẩn bị một ít điểm tâm, trà chiều đi tới công ty của anh.

Cô vừa lại đây, lực chú ý của Tư Cảnh Lâm không thể không phân tán một ít lên trên người cô, hiệu suất công tác đều giảm xuống không ít, bất quá lúc sau nghĩ sớm làm xong việc liền cùng cô về nhà, hiệu suất lại một lần nữa tăng lên.

"Đi thôi, chúng ta về nhà."

Xử lý xong phần văn kiện cuối cùng, Tư Cảnh Lâm đứng dậy đi đến sofa, duỗi tay vuốt lại sợi tóc không nghe lời của người đang chuyên tâm đọc sách.

Nguyễn Miên Miên ngửa đầu nhìn về phía anh: "Anh xong việc rồi?"

"Ừm, còn có một ít chuyện vụn vặt để trợ lý Tôn xử lý là được." Tư Cảnh Lâm nói, khom lưng giúp cô đem đồ vật thu thập lại, kéo cô từ trên sofa đứng lên.

Trợ lý Tôn vừa tiến vào văn phòng, khóe miệng khẽ xị một chút, cảm thấy hẫng quá thực quá khó khăn, mỗi ngày ăn cầu lương thù thôi, hiện tại còn phải xử lý phần việc vốn không phải của hắn.

Tư Cảnh Lâm một tay xách theo túi sách của cô, một tay kia kéo cô rời đi, đi đến cạnh cửa, dặn dò trợ lý Tôn vài câu: "Thường cuối năm tăng thêm 20%."

"Cảm ơn Tư tổng!" Hai mắt trợ lý Tôn sáng ngời, tức khắc cảm thấy hẫng có thể làm hết!

Nguyễn Miên Miên chú ý tới biểu tình của trợ lý Tôn, tiến vào thang máy lại nhìn không được hỏi người bên cạnh: "Thường cuối năm của trợ lý Tôn được bao nhiêu ạ?"

Tư Cảnh Lâm đại khái nói một con số, Nguyễn Miên Miên lập tức "Oa" một tiếng: "Nhiều như vậy!"

Tư Cảnh Lâm nhìn đến thấy vẻ mặt đáng yêu của cô, duỗi tay điểm chóp mũi cô nói: "Em có muốn không? Tôi công ty anh làm việc đi. Anh cho em gấp đôi."

"Anh trả gấp đôi em cũng không tới làm." Nguyễn Miên Miên nhấm cái mũi nói.

Hai người vui đùa vài câu, rất nhanh tới bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe.

Trên đường tới hẻm hồ Lô, Tư Cảnh Lâm hỏi cô: "Sắp tới tết, trong tiệm chuẩn bị khi nào nghỉ ngơi?"

"Dạ....." Nguyễn Miên Miên suy nghĩ một chút, "Tôi 26 bắt đầu nghỉ ngơi, sau đó chờ tới mừng 10 thì bắt đầu buôn bán."

Như vậy tính lên, cũng có mười lăm ngày nghỉ, tuy rằng Tư Cảnh Lâm cảm thấy cô có thể nghỉ ngơi nhiều thêm một đoạn thời gian, bất quá cuối cùng vẫn là không quấy nhiễu quyết định của cô.

Khách hàng rất nhanh đã thấy thông báo của cửa hàng về thời gian nghỉ tết, trong lòng thực luyện tiếc.

Nhưng ăn tết, chính bọn họ cũng sẽ nghỉ ngơi, cho nên luyện tiếc thì luyện tiếc, cũng ngại đi nói cái gì khác.

Một ngày buôn bán cuối cùng của năm nay, Nguyễn Miên Man bị nhóm khách hàng thúc giục không tha ở bình luận, rồi cuộc khôi phục buôn bán cả ngày.

Giữa trưa còn đỡ, khách hàng chỉ so với ngày thường nhiều hơn một chút.

Chương 200

Editor: Thienyetkomanhme

Chờ tới buổi chiều, khách hàng rõ ràng nhiều lên, có khách tan tầm sớm trực tiếp đi vào trong tiệm, đem tất cả các món có trong tiệm gọi một lần, định ăn không hết thì đóng gói mang về.

Hơn 6 giờ, lối đi nhỏ bên ngoài phòng bếp đều đầy khách ngồi, cửa còn có khách mới tới la hét nói: "Tôi muốn một phần cơm chiên tôm bóc vỏ, một phần canh thịt dê, một đậu hủ chiên cho nhiều tỏi cùng rau thơm!"

"Cơm chiên vịt quay, canh tam tiên một phần!"

"Cho tôi một chén cơm chiên thịt dê, một chén canh thịt dê!"

"Tốt, chờ một lát, chờ một lát." Chu Linh một bên ghi nhớ món khách gọi, một bên đem vị trí mới vừa trống thu thập sạch sẽ.

Ăn cơm chiên vẫn khá nhanh, đặc biệt là hương vị cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại ngon, mọi người ăn càng mau, cho nên mặc dù không còn chỗ trống, cũng sẽ không phải chờ quá lâu.

Một ngày cuối cùng buôn bán, mặc dù bận rộn xoay vòng, nghĩ đến ngày mai được nghỉ, nghỉ là tới ăn tết, Chu Linh vẫn rất cao hứng.

Trong phòng bếp, Nguyễn Miên Miên đồng thời chiên cơm ở hai cái nồi, một khác cũng không ngừng, từng đợt mùi hương từ trong phòng bếp bay ra ngoài, làm khách hàng đang xếp hàng càng thêm thêm.

Nghe đặc trưng của cơm chiên vịt quay, nghĩ đến sau ngày mai thì phải mất một đoạn thời gian nữa mới ăn được, một nữ khách hàng bụng đói cơm chiên thịt dê ăn đến gương mặt cũng biến thành chuột hamster, đem cơm chiên trong miệng nuốt xuống một chút rồi nói: "Lại cho tôi thêm một phần cơm chiên vịt quay mang về! Đúng rồi, thêm một chén canh thịt dê nữa!"

"Cũng gói cho tôi một phần cơm chiên vịt quay, còn có đậu phộng với canh thịt dê." Một nam khách hàng ngồi cùng bàn cũng nhin không được nói.

"Ăn nhiều vậy trời!"

Thấy bọn họ ngồi ở kia, ăn trong chén, còn nhớ thương trong nồi, có vị khách còn đứng chờ liền không vui mà nói thàn một câu.

"Có bán linh đọi lát nữa anh đừng mua về!" Vị khách đang ngồi nghe được lời này, đáp lại một câu.

Không mua thêm về tự nhiên là không có khả năng, rốt cuộc hôm nay là ngày buôn bán cuối cùng.

Vì thế, khách đứng xếp hàng cũng không còn lời gì để nói.

Trời tối, người trong tiệm không giám mà còn tăng, rất nhiều người hiện tại mới tan tâm đều chọn đi tới tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, ăn một bữa cuối cùng của năm cũ.

Hẻm hồ Lô, có người vì trời lạnh không muốn nấu cơm, chuẩn bị đến tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mua chút cơm chiên về nhà ăn, đi vào trong tiệm nhìn đến cảnh tượng náo nhiệt bên trong, chỉ có thể lắc đầu đi về nhà.

"Đi! Sao an lại ăn cơm trắng?" Có vị khách rốt cuộc chờ tới lượt, ngồi xuống nhìn người đàn ông trung niên bên tay trái, nói.

Người đàn ông trung niên lại ăn một miếng, mới phản ứng lại người này đang nói chuyện với mình, gắng đầu nói: "Gi mà cơm trắng, đây là cơm chiên mỡ heo!"

"Trong tiệm còn có loại cơm chiên này?" Ngỡ khi khách hàng nam lộ ra ngạc nhiên.

"Sao không có, người đừng nhìn nó đơn giản, ăn lên hương vị không kém những loại cơm chiên khác đâu, hơn nữa giá còn rất rẻ, mấy người trẻ tuổi đều thích hoa hòe loè loẹt, mới không chú ý loại cơm chiên này." Khi nói chuyện người đàn ông trung niên, lại xúc một miếng cơm chiên vào trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ mà nhai nuốt.

Lời này của hắn đúng là không sai lắm, trừ bỏ ban đầu cửa hàng mới mở, còn có khách hàng đặt cơm chiên

mỡ heo, cơm chiên rau xanh, cơm chiên trứng.. mấy món cơm chiên đơn giản, chờ khi các loại cơm chiên trong tiệm càng ngày càng nhiều, khách hàng cơ bản không nhìn tới mấy loại cơm chiên này.

Thấy người này ăn ngon lành như vậy, nam khách hàng lại hướng trong chén nhìn thoáng qua, phát hiện chén cơm chiên thoạt nhìn trong hơn cơm trắng bình thường, cùng với hành thái xanh non, thoạt nhìn còn có chút đẹp mắt.

"Cho tôi thêm một phần cơm chiên mỡ heo!" Nam khách hàng thấy hứng thú, trực tiếp gọi món.

Không bao lâu, cơm chiên vịt quay cùng cơm chiên mỡ heo hẳn gọi đồng thời được bung ra.

Nam khách hàng trước ném một nắm cơm chiên mỡ heo, phát hiện cơm chiên nhìn đơn giản, ăn lên xác thực không tồi, mùi hương mỡ heo cùng hương hành kết hợp, hạt cơm được chiên tới, ăn vào béo mà không ngán, càng nhai càng hương.

"Ăn ngon đi?" Người đàn ông trung niên và xong một nắm cơm chiên mỡ heo cuối cùng, hỏi.

Nam khách hàng gật đầu: "Ăn ngon, đặc biệt ăn ngon, vậy mà thiếu chút nữa tôi bỏ lỡ món ngon này!"

Có khách hàng nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ, cũng nhìn không được muốn ném thử một chút, phát hiện hương vị xác thật không tồi.

Hơn 9 giờ tối, bên ngoài trời đã đen kịt, gió lạnh thổi không ngừng, nhưng mà trong tiệm lại là một mảnh náo nhiệt như cũ.

"Này cũng thật là....."

Chu Linh thấy giờ này, còn có khách hàng tới, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Chị xoay người vào phòng bếp, cùng cô chủ nói một tiếng quan tâm: "Em muốn nghỉ ngơi một lúc trước hay không?"

"Không có việc gì, em không mệt, dù sao cũng chỉ còn một ngày cuối cùng." Nguyễn Miên Miên nhận lấy cốc nước ấm chị đưa uống hai nắm, tiếp tục chiên cơm.

Chờ Chu Linh bung cơm chiên đi ra ngoài, lại có mấy vị khách từ cửa tiền vào, nhìn đến trong tiệm còn có

không ít người, nhẹ nhàng thở ra nói: "Tặng ca tới giờ này, một đường lại đây đặc biệt sợ trong tiệm đã đóng cửa, vận khí của tôi cũng không tồi."

"Ha ha, mấy người cũng là chạy tới ăn một bữa cơm cuối năm?" Vị khách đang ngồi ăn nghe vậy, ngẩng đầu nói.

"Đúng vậy, rốt cuộc hết hôm nay, phải mất nửa tháng không được ăn." Đây vị khách vừa vào tìm được vị trí ngồi xuống, bắt đầu gọi cơm.

Hôm nay Nguyễn Miên Miên cố ý chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn nhiều hơn, nhưng vẫn không chịu nổi khách tới quá nhiều, đặc biệt rất nhiều khách hàng ở trong tiệm ăn uống no đủ xong còn muốn đóng gói mang về, cho nên giờ này, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đều đã hết, ví dụ như vịt quay, tôm bóc vỏ.

"Xin lỗi, cơm chiên vịt quay và cơm chiên tôm bóc vỏ đã bán hết rồi, cơm chiên thịt dê còn một phần cuối cùng." Chu Linh nghe xong món bọn họ gọi, ngượng ngùng nói.

Không có biện pháp, mấy vị khách này chỉ có thể đổi thành cơm chiên tôm lột vỏ cùng với cơm chiên thịt dê Dương Châu.

Tiền đi này một đám khách hàng, đã hơn 10 giờ sắp 11 giờ, nguyên liệu nấu ăn trong tiệm trên cơ bản không dư lại cái gì.

Hai người đóng cửa, làm xong vệ sinh, Nguyễn Miên Miên ép chị Chu Linh nhận một bao lì xì lớn, không đợi chị cự tuyệt liền trực tiếp đem chị đẩy ra ngoài cửa hàng.

Chu Linh nhìn cửa lớn đóng chặt, lại nhìn bao lì xì trên tay, bất đắc dĩ, đồng thời trong lòng lại âm áp nói không nên lời.

Thời gian đã khuya, hơn nửa một mỗi một ngày, tiền chị Chu đi xong, Nguyễn Miên Miên trực tiếp tắm rửa đi ngủ.

Bận rộn xong một ngày buôn bán cuối cùng, Nguyễn Miên Miên liền giải phóng, mỗi ngày trừ bỏ ôn tập, hoặc là cùng bà Vương, Chu Linh đi ra ngoài đi dạo, chuẩn bị hàng tết, thì sẽ đi công ty thăm Tư Cảnh Lâm, ngẫu nhiên nhàm chán, còn sẽ ở khu bình luận của hàng tâm sự với mấy khách hàng cũng đang nhàm chán.

Hôm nay 29 tết, Nguyễn Miên Miên đang ngồi ở trong tiệm đan áo lông cho mèo béo, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, cô ngẩng đầu, liền nhìn đến một đôi nam nữ khoảng 27-28 tuổi.

"Bà chủ nhỏ." Cô gái mở miệng trước, lộ ra biểu tình có chút rối rắm.

Nguyễn Miên Miên có trí nhớ không tồi, ngẫu nhiên từ phòng bếp ra ngoài, cũng nhớ được vài vị khách, cho nên vẫn biết mặt vài người khách quen, cô gái tóc ngắn trước mặt này đúng là một trong số đó.

Trước tiếp đón bọn họ vào trong tiệm ngồi xuống, Nguyễn Miên Miên mới hỏi: "Có chuyện gì sao ạ?"

"Hai người chúng tôi không phải người địa phương, tốt nghiệp xong ở chỗ này lẫn lộn gần 6 năm, chẳng làm nên trò trống gì. Hiện tại tuổi cũng lớn, không còn nhiều 6 năm để có thể lẫn lộn tiếp, cho nên chuẩn bị quay về nhà, sang năm sau....."

Trong giọng nói cô gái tóc ngắn tràn đầy phiền muộn cùng mê mang, nói xong, cô thở dài: "Phải rời khỏi nơi này, nói thật là có chút luyến tiếc, trước đó chúng tôi đã đi qua tất cả địa điểm chúng tôi từng đi qua một lần, cũng chụp ảnh làm lưu niệm. Hôm nay tôi, là muốn trước khi đi được ăn cơm chiên của tiệm một lần nữa, hy vọng bà chủ nhỏ có thể đáp ứng thỉnh cầu có chút mạo muội này."

"Chúng tôi thật sự rất thích cơm chiên của cô, mỗi lần tâm tình không tốt, hoặc là gặp được chuyện không hài lòng, chỉ cần ăn một chén cơm chiên ở đây cảm giác lại có thể tiếp tục kiên trì tiếp. Lại nói tiếp không sợ cô chê cười, lúc trước chúng tôi có đoạn thời gian đặc biệt khó khăn, chỉ có thể ăn mì qua bữa, đoạn thời gian đó cái gì cũng không thèm, chỉ đặc biệt thèm cơm chiên nhà cô, mỗi ngày dựa vào hình ảnh trong khu bình luận mà ăn cơm....." Người đàn ông từ khi vào tiệm vẫn luôn không mở miệng, bỗng nhiên nói.

Nguyễn Miên Miên cũng không nói lời an ủi, bất quá đối với thỉnh cầu của bọn họ, lại đồng ý ngay lập tức.

Cũng không hỏi bọn họ muốn ăn cơm chiên gì, cô trực tiếp đứng dậy vào phòng bếp.

Thực mau, mùi hương tiên hương, nồng đậm từ phòng bếp bay ra.

Trong tiệm, hai người hút hút cái mũi, liếc nhau, lại phát hiện người không ra đây là loại cơm chiên nào.

Lại qua vài phút, Nguyễn Miên Miên bưng khay ra, trừ bỏ cơm chiên, còn có hai phần canh thịt dè.

"Thơm quá, mỗi lần chỉ cần ngửi được mùi hương cơm chiên bà chủ làm, tâm tình không tự giác vui vẻ

hơn." Cô gái tóc ngắn cười nói.

Nguyễn Miên Miên đáp lại một nụ cười, đem khay buồng xuống.

Tay nghề của bà chủ tự nhiên không thể chê, cơm chiên vừa vào miệng, bọn họ liền cảm thấy thỏa mãn, ăn liền mấy miếng to mới trấn an cơn thèm trong bụng.

"Đây là thịt gì vậy?" Lại ăn một miếng, cô gái tóc ngắn xúc cơm chiên vàng ruộm kèm miếng thịt vừa thơm vừa mềm.

Nguyễn Miên Miên ôm mèo béo đang thèm ăn về trên đùi mình rồi nói: "Là thịt hươu."

Vì ngày mai làm cơm tất niên, trong tiệm chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn, có một ít là cô tự mình mua, còn có một ít là đám người Triệu Hữu Vi đưa.

"Thịt hươu? Ăn rất ngon, là chúc chúng tôi thuận buồm xuôi gió sao? Cảm ơn bà chủ nhỏ." Cô gái tóc ngắn đem thịt hươu đưa vào trong miệng, nếm ra hương vị càng thêm ngon.

Nguyễn Miên Miên xác thật có ý tứ này, chỉ là đầu năm nay, câu chúc "Thuận buồm xuôi gió" cũng đã biến đổi ý nghĩa hơn rồi, cô cũng không nói rõ.

Hai người ăn xong phần cơm chiên này, vẫn luôn nói cảm ơn Nguyễn Miên Miên, mang theo vẻ mặt thỏa mãn từ hẻm Hồ Lô trực tiếp bắt xe tới nhà ga, chuyến đi này, có lẽ sẽ quay lại, có lẽ quãng đời còn lại cũng sẽ không quay lại.

Một tiểu nhạc đệm này làm tâm tình Nguyễn Miên Miên cũng phiền muộn một hồi, bất quá chờ Tư Cảnh Lâm tan tâm lại đây, cô liền lại vui vẻ lên.

Vốn dĩ, Tư Cảnh Lâm chuẩn bị đón cô cùng ông Ngô tới biệt thự ăn tết, nhưng ông Ngô tỏ vẻ, biệt thự tốt thì tốt, nhưng không có không khí ăn tết náo nhiệt như hẻm Hồ Lô, cho nên vẫn quyết định ở chỗ này đón tết.

Hôm 30 tết, từ buổi sáng, từng nhà đều bay ra mùi hương, cửa mỗi nhà đều dán câu đối xuân cùng chữ phúc, nhìn thôi cũng thấy vui vẻ.

Ngày hôm qua bà Vương cố ý tới hỏi, hỏi cô muốn hấp bánh bao, màn thầu hay không, nếu cô cũng làm

liền tôi đây ké một chút.

Thành phố A thuộc về địa phương giao thoa bắc nam, ăn tết hấp bánh bao, màn thầu hay không đều tùy từng nhà.

Bất quá thấy bà hỏi, Nguyễn Miên Man vẫn hấp một ít, vừa lúc lấy ra làm bữa sáng.

Mùi hương bánh bao nhà cô hấp bay ra, tức khắc hấp dẫn không ít bạn nhỏ đang chơi trong ngõ nhỏ.

Ăn tết vốn dĩ muốn vui vẻ, náo nhiệt, thấy mấy đứa nhỏ bị thèm mà mò tới đây như vậy, Nguyễn Miên Man cười cười cho bọn chúng mấy cái bánh bao.

Mấy đứa nhỏ cầm bánh bao về nhà ăn, rất nhanh người lớn trong nhà đều bụng chén bàn đưa lại, có thịt viên chiên, cá nhỏ, tôm nhỏ, còn có một ít món ăn sở trường của bọn họ.

Cu dân trong hẻm, trù nghệ tự nhiên kém hơn Nguyễn Miên Man, nhưng có chút món ăn sở trường, hương vị cũng không kém, thậm chí khá đặc sắc.

Tỷ như bà Lý lão làm cuốn chiên, dùng đậu phộng, thịt băm, giá đậu, rau xanh băm nhỏ, xào chín làm nhân, dùng lá rau cuốn lại, chiên ở trong nồi dầu tới khi hai mặt hơi sần lại, hương vị kia tiên hàm ngon miệng, ngay cả Nguyễn Miên Man cũng rất thích ăn, ăn liền hai, ba cái mới dừng tay.

Tư Cảnh Lâm khó có khi thấy cô thích một món ăn như vậy, trong lòng lập tức có suy nghĩ muốn học được món này.

Ban ngày ăn ăn, uống uống, chơi chơi, tới chiều tối, các nhà đều bắt đầu làm cơm tất niên, mùi hương nồng đậm tràn đầy toàn bộ ngõ nhỏ.

Bất quá, nếu so sánh ra thì thơm nhất tự nhiên là tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Nguyễn Miên Man cùng Tư Cảnh Lâm làm ra mấy món chính thường có trong cơm tất niên.

Trừ bỏ mấy món mang ngụ ý cát tường như "Hàng năm có thừa", "gia đình", "Kim ngọc mãn đường", "Ngũ phúc lâm môn" linh tinh, Nguyễn Miên Man còn làm giò heo Đông Pha, cải mai úp thịt, thịt viên tú hủ, canh củ cải thịt bò.

Mặt khác, còn có món ông Ngô ăn qua một hồi vẫn luôn nhớ thương, Tư Cảnh Lâm cũng rất thích – ót canh cá hoa vàng thủy tinh và đầu cá phật nhảy tường.

Cá hoa vàng làm canh cá hoa vàng thủy tinh là con cá đồ đạ gần tám cân, trong khoảng thời gian cuối năm này, Tư Cảnh Lâm phí không ít công phu mới mua được con cá này.

Ông Ngô vốn dĩ ở bên ngoài xem TV, nghe từng trận mùi hương từ phòng bếp bay ra, tầm mắt lại nhìn không được hướng vào bên trong.

Còn Quà Quýt Nhỏ? Đã sớm ngồi xổm ở cửa phòng bếp liếm móng vuốt, chảy nước miếng.

Chờ đồ ăn rót cuộc lên bàn, cái hương khí bốn phía.

"Meo ô ~"

Thấy Nguyễn Miên Miên bụng từng món ăn đi ra, mèo béo liền đi theo phía sau cô kêu không ngừng.

"Yên tâm, không quên em." Nguyễn Miên Miên trấn an một câu, để Tư Cảnh Lâm đi lấy rượu ra, chính mình tắc đem cơm mèo cố ý chuẩn bị riêng cho Quà Quýt Nhỏ đổ vào chậu cơm của nó.

Hôm nay ăn tết, ngay cả cơm mèo cũng đặc biệt phong phú, bên trong không chỉ có thịt heo, thịt bò, thịt gà, thịt tôm, thịt cá, còn có thịt viên từ hủ phiến bản không gia vị Nguyễn Miên Miên cố ý làm cho nó.²

"Meo!"

Mèo béo nhìn cô lấy cơm, lông bên miệng đều bị nước miếng làm ướt, chờ cô nói có thể ăn, kêu một tiếng liền nhào lên.

Xem nó bắt đầu ăn, Nguyễn Miên Miên nở nụ cười rồi xoay người ngồi xuống.

Trên bàn, Tư Cảnh Lâm đã dọn xong chén đĩa, rượu cũng rót xong.

"Tới, ông mời hai đứa một ly." Vẻ mặt ông Ngô sung sướng giờ lên cái ly.

Nguyễn Miên Miên nghe vậy, vội nói: "Là chúng cháu kính ông mới đúng!"

Ba người chạm cốc, nói lời cát tường, bắt đầu động đũa.

Trên bàn trừ bỏ đầu cá phật nhảy tường, mề người nhắt chính là canh cá hoa vàng thủy tinh, ông Ngô cùng Tư Cảnh Lâm đồng thời duỗi chiếc đũa gắp thịt cá, nước canh như thủy tinh lập tức mang theo hương vị nồng đậm trào ra.

Chương 201

Editor: Thienyetkomanhme

Tinh hoa của món canh cá hoa vàng thủy tinh chính là nước canh bên trong, cho nên Tư Cảnh Lâm cũng không gấp thịt cá, mà là lấy chén nhỏ hơn phân nửa chén canh cho cô.

Nguyễn Miên Miên nhấp môi cười, tiếp nhận chén canh.

"Thật thơm!" Về mặt ông Ngô hưởng thụ chén canh, căn mẩu thái nhỏ và nguyên liệu bên trong.

Chờ giải quyết xong canh cá hoa vàng thủy tinh, bọn họ mới bắt đầu ăn những món ăn khác.

"Cái muối này là tự cháu làm sao? Hương vị thật không tồi." Ông Ngô ném một miếng cái mai úp thịt liền khen nói.

"Phía trước không có việc gì khi làm, cháu làm không ít, nếu ông thích lần sau cháu lại làm." Khi nói chuyện, Nguyễn Miên Miên nâng chén tiếp nhận một khối giò thịt nạc Tư Cảnh Lâm gấp qua.

"Ừ ừ, tốt." Ông Ngô gật đầu, tiếp tục ăn những món khác, cảm thấy mỗi một món ăn đều mỹ vị.

Bữa cơm tắt niên này, Tư Cảnh Lâm cũng ăn rất vui vẻ, không riêng gì đồ ăn mỹ vị, hơn nữa còn bởi vì năm nay có thêm một người, ý nghĩa bất đồng.

"Ăn viên thịt đi." Tư Cảnh Lâm kẹp lên một miếng thịt viên tứ hỉ chuẩn bị đặt vào trong chén cô.

Bị anh bón đến no tới sáu, bảy phần, Nguyễn Miên Miên vội duỗi tay che chén: "Em không ăn được hết đâu."

Phía trước vì để trình bày cho đẹp, mà giò cô hơi hồi hận nặn viên thịt lớn như vậy.

"Chúng ta mỗi người một nửa." Tư Cảnh Lâm nói.

Nguyễn Miên Man gật đầu nói: "Để em chia."

Cô nói xong, tự lấy cho chính mình một nửa, đem hơn nửa còn lại cho anh.

Biết cô ăn ít, Tư Cảnh Lâm cũng không nói gì, gấp nửa cái thịt viên từ hũ kia lên ăn.

Thịt viên từ hũ màu sắc kim hoàng hương vị thập phần mỹ vị, ăn lên tiên hàm tột nộn, mang ra ngoài người khác đoạt không kịp, cũng vì cô là đầu bếp nên cũng không hiếm lạ tay nghề của chính mình.

"Chương trình xuân vãn hình như sắp bắt đầu rồi?" Ăn ăn, ông Ngô đột nhiên nhớ tới.

Tư Cảnh Lâm nghe vậy, đứng dậy mở TV một lần nữa.

Xuân vãn xác thật đã bắt đầu rồi, hiện tại đang phát tiết mục hát múa.

Hiện tại rất nhiều người trẻ tuổi đều không thích xem xuân vãn, bởi vì cảm thấy không thú vị.

Bất quá, đối với những người như ông Ngô cùng với Nguyễn Miên Man, người lần đầu xem xuân vãn, tiết mục vãn là rất thú vị.

Đặc biệt là Nguyễn Miên Man, nhìn đến tiết mục kịch nói còn quên cả ăn cơm.

Tư Cảnh Lâm đối với xuân vãn không có gì đặc biệt thích hay ghét, hai người họ thích xem, liền nguyện ý xem cùng bọn họ.

"Lại uống chút canh." Thấy cô cầm chén ăn xong đặt chiếc đũa xuống, Tư Cảnh Lâm múc nửa chén canh thịt bò cho cô.

Nguyễn Miên Man cầm chén, một bên uống một bên xem TV.

Thừa dịp cô xem đến chuyên tâm, Tư Cảnh Lâm thường thường lại bón một đũa đồ ăn cho cô.

Dư quang ông Ngô đảo qua hai đứa nhỏ tình cảm, lại nhìn tiết mục vui vẻ trên TV, biểu tình càng thêm vui mừng.

Ông duỗi tay bung lên ly rượu nhẹ nhấp, cảm thấy cuộc sống này thật là càng sống càng vui vẻ.

Thành phố A từ hai năm trước đã cấm bắn pháo, cho nên ăn tết cũng không nghe được tiếng pháo, bất quá lúc 12 giờ, có thể xem pháo hoa.

Ông Ngô không có hứng thú xem pháo hoa, xem xong tiết mục cuối cùng liền có chút mệt mỏi, ông liền mang theo nụ cười đi về nhà.

Kết thúc xuân vãn, trong tiếng âm nhạc vui vẻ, cùng với tiếng mc đếm ngược, Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm lên lầu ra sân thượng.

Hưu —— phanh!

12 giờ tiếng chuông vang lên, trên màn trời đen nhánh, một mảnh rực rỡ xuất hiện.

Thật xinh đẹp!

Nguyễn Miên Miên nhìn bầu trời đầy pháo hoa, không tự giác lộ ra nụ cười.

Lúc cô đang xem pháo hoa, người bên cạnh lại đang xem cô, trong lòng có loại cảm thán giống cô.

"Năm mới vui vẻ." Tư Cảnh Lâm từ sau lưng ôm cô, ở bên tai cô nói.

Nguyễn Miên Miên quay đầu cười: "Năm mới vui vẻ!"

Kế tiếp, Tư Cảnh Lâm an tĩnh cùng cô ngắm pháo hoa, thẳng đến khi pháo hoa kết thúc, đem người dạo qua một vòng.

Nguyễn Miên Miên ngửa đầu nhìn anh, mắt hạnh như có một ngôi sao rơi vào, tràn đầy ý cười sáng lấp lánh, cô duỗi tay chủ động vòng qua cổ anh, dần dần dựa vào nhau.

Buổi sáng mừng một năm mới, khó có lúc thời tiết tốt, bầu trời thế nhưng còn có mặt trời.

Ánh mặt trời xuyên qua bức màn không kéo chặt vào phòng, người đối mặt với cửa chậm rãi mở mắt ra.

Tỉnh lại liền nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh, xinh đẹp đang ngủ, vào buổi sáng đầu tiên của năm mới, Tư Cảnh Lâm chưa từng có tâm tình tốt như vậy.

Tối hôm qua hai người xem xong pháo hoa, cảm lòng không đậu mà ôm hôn một hồi, sau lại vì thời tiết quá lạnh liền về phòng.

Ước gì chỉ là ôm nhau nói chuyện phiếm, lúc sau Nguyễn Miên Miên trực tiếp ngủ ở trong lòng ngực anh, Tư Cảnh Lâm không thoát thân được, liền dứt khoát lưu lại.

Biết da mặt cô mỏng, thường thức khuôn mặt khi ngủ của cô một hồi, Tư Cảnh Lâm hôn xuống một cái vào giữa chân mày cô, sau đó tay chân nhẹ nhàng đứng dậy.

Mèo béo nằm cuối giường bị giật mình, vén lên mí mắt nhìn anh một cái, lại tiếp tục đi ngủ.

Tư Cảnh Lâm từ phòng đi xuống lầu, qua nửa giờ, Nguyễn Miên Miên xoay người bị ánh mặt trời chiếu lên trên mặt mới tỉnh lại.

Cô chớp chớp mắt, ký ức từ tối hôm qua tràn về, trên mặt tức khắc đỏ lên, bất quá chờ phát hiện người kia đã không còn ở trong phòng, lại chậm rãi khôi phục như thường.

Mặc dù có mặt trời, độ ẩm cũng không cao hơn bao nhiêu, lẩn lộn ở trong chăn quá ẩm áp, cả người Nguyễn Miên Miên đều lười biếng, cũng không phải rất muốn đứng dậy.

Cô duỗi tay cảm lấy di động mở ra, thuận tay đi vào vào tiệm.

【là ** son: Năm mới tốt lành, chúc bà chủ chủ nhỏ năm mới vui vẻ, thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý ~】

【4**b: Một năm mới, chúc bà chủ nhỏ vạn sự như ý, sớm ngày phát tài!】

【n**x: Bà chủ nhỏ năm mới vui vẻ, chúc cô luôn nở nụ cười, mãi mãi trẻ đẹp ~】

.....

【k**f: Năm mới vui vẻ, cùng hỉ phát tài.】

Nguyễn Miên Miên nhìn nhóm khách hàng gửi lời chúc phúc, khỏe môi không tự giác gio lên, đều trả lời tất cả, tiếp tục đi xuống mới phát hiện, tối hôm qua khu bình luận rất náo nhiệt.

Đêm 30 tết, rất nhiều khách hàng đều cố ý chạy đến khu bình luận khu chia sẻ cơm tất niên nhà mình, lúc ấy còn tag cả bà chủ, bất quá Nguyễn Miên Miên không cầm đi động, tự nhiên không biết.

Lúc này nhìn đến, cô thuận tay đem ảnh chụp cơm tất niên tối hôm qua tải lên.

"Đang xem cái gì?"

Giọng nam trầm thấp mà từ tính bỗng nhiên vang lên bên tai, Nguyễn Miên Miên sợ tới mức thiếu chút nữa đem điện thoại quăng đi.

Chờ phản ứng lại đây là anh, bên tai đổ một mảnh.

Tư Cảnh Lâm nhìn không được thò lại gần, ở trên lỗ tai cô hôn một cái rồi mới nói: "Bữa sáng đã làm tốt, trước đây ăn bữa sáng được không?"

Chớ nói cổ đại, kể cả hiện đại, đàn ông dậy sớm làm cơm sau đó ôn nhu dỗ bạn gái đi xuống ăn sáng đều rất ít.

Nguyễn Miên Miên trong lòng ngọt ngào, cũng bắt chước chuyện cùng chung chăn gối tối hôm qua làm thẹn thùng, xoay người chui vào trong lòng ngực anh, ôm anh một chút, xuống giường đi giày.

Bắt đầu buổi sáng ngày mừng một, các nhà đều bắt đầu đi chúc tết, đại khái biết Nguyễn Miên Miên có nhiều món ngon, rất nhiều trẻ con trong ngõ nhỏ không cần người lớn chỉ cũng tự chạy tới, há mồm toàn "năm mới tốt lành", "Cung hi phát tài".

Nguyễn Miên Miên rất vui vẻ khi thấy loại bầu không khí náo nhiệt này, cầm điểm tâm, đồ ăn vặt chiêu đãi không nói, còn cho bao lì xì.

Đương nhiên, theo sau gặp được người già trong ngõ, cô cũng thu được rất nhiều bao lì xì, đầy đều đầy không được.

Ông Ngô cũng cho cô một bao lì xì lớn, chỉ cho cô loại này.

Ăn tết vui mừng cho tận tới mừng 8, mừng 9 mới hơi nhạt xuống một ít, mọi người bắt đầu đi làm, đi học.

Hôm nay là mừng 10, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc một lần nữa khôi phục buôn bán, khách hàng chờ đợi đã lâu liền sôi nổi đặt đơn, ghi chú đều viết "năm mới tốt lành" hoặc là biểu đạt đã thêm cơm chiên nhà cô đã lâu.

"Cảm giác bọn họ lúc ăn tết đã ăn thịt ăn đủ rồi, hôm nay thế nhưng có rất nhiều người đặt canh rau xanh đậu hủ, cơm chiên rau xanh cùng cơm chiên Dương Châu." Chu Linh ở trong phòng bếp, một bên đóng gói, một bên nhin không được nói.

Nguyễn Miên Miên cười rộ lên: "Ngày hôm qua em nhìn đến có khách hàng ở khu bình luận oán thán, nói cả tết năm nay, trong nhà trên bàn cơm không có mấy món ăn có màu xanh, hiện tại muốn ăn chút rau xanh."

Chu Linh nghe vậy, cũng cười rộ theo.

"Năm mới tốt lành."

"Năm mới tốt lành."

Nhân viên giao cơm bắt đầu đi vào trong tiệm, một phần cơm hộp được đưa đi các nơi, đồng thời cũng có khách hàng bắt đầu tới cửa.

"Thiếu chút nữa quên nhà các cô hôm nay mở cửa, đã ăn chút cơm trong nhà, cho tôi một chén canh rau xanh đậu hủ là được." Vị khách đầu tiên vào tiệm sau khi ngồi xuống lập tức nói.

Chu Linh gạt đầu, thực mau bưng chén canh rau xanh đậu hủ ra tới cho hắn.

Canh súp thêm rau xanh đậu hủ, khách hàng nhìn lại rất thích, ăn một đĩa rau xanh giòn nộn, ngon miệng, lại đến một khối đậu hủ trơn mềm, tiên hương, cuối cùng uống mấy ngụm canh, nháy mắt cảm giác dạ dày đều thoải mái hơn.

Chờ tới khi khách hàng tới nhiều, Chu Linh cố ý quan sát một chút, phát hiện khách hàng quen mắt trên cơ bản đều béo hơn một vòng, hôm nay lại đây, cơ bản đều gọi canh rau xanh đậu hủ.

"Ngô, cả cái tết mỗi ngày đều ăn gà vịt thịt cá, thật ăn đủ, bỗng nhiên phát hiện hương vị cơm chiên rau

xanh lại khá ổn, giòn nộn ngon miệng, cảm giác một chút dầu mỡ cũng không có."

"Cơm chiên Dương Châu cũng không tồi, ăn lên hàm tiên ngon miệng."

Đại bộ phận khách hàng đều thấy hơi ngán thịt sau kỳ nghỉ tết, lại còn có bộ phận khách theo chủ nghĩa ăn thịt, ăn cơm chiên vịt quay thơm ngào ngạt, ghét bỏ nói: "Mấy người thật là có ngày lành mà không biết, giống như thế hệ trước, người ta muốn ăn thịt mỗi ngày còn không được đâu."

"Kia có thể giống nhau sao? Anh muốn nói như vậy, chúng ta hiện tại muốn ăn một miếng rau đại thụ thiên nhiên như ngày trước cũng không ăn được đâu, vậy anh có thể nói thế hệ trước không biết điều?"

"Không phải, cơm chiên không thơm sao? Mấy người còn thời gian rảnh để cãi nhau?" Khách hàng vậy xem cặn lời.

Cơm chiên tự nhiên là thơm, đặc biệt đã có một đoạn thời gian không ăn, liền càng thơm, kế tiếp khách hàng cũng không nói nữa, mà vùi đầu ăn cơm chiên.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc khôi phục buôn bán, sinh ý vẫn tốt trước sau như một, khu bình luận vẫn toàn lời khen ngợi nhiệt liệt, phía trước nhiều khách hay đặt cơm hộp nhà cô nên về sau đều lười để lại bình luận, lúc này lại lần nữa khôi phục cảm giác muốn bình luận khen ngợi.

Nguyễn Miên Miên nhìn đến những bình luận khen ngợi này, tâm tình tự nhiên vui vẻ.

Nhân gian tháng tư mùi thơm tẫn, sơn chùa đào hoa thủy nở rộ.

Nhìn ngoài cửa, cây hoa đào lại lần nữa nở rộ, trong lòng Nguyễn Miên Miên không khỏi sinh ra chút cảm thán.

"Suy nghĩ cái gì?" Tư Cảnh Lâm đem hoa mới vừa hái xuống đặt ở trong cái rổ trên tay cô, thấy cô nhìn cây hoa xuất thần, không khỏi hỏi.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói: "Chỉ là cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh." Trong bất tri bất giác, cô tới nơi này thế đã hơn một năm.

Tư Cảnh Lâm nghĩ đến năm trước lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, đúng vào lúc hoa đào nở rộ, trên mặt không tự giác lộ ra một chút tươi cười.

Nói chuyện phiếm hai câu, hai người tiếp tục hái hoa đào.

Chương 202

Editor: Thienyetkomanhme

Sở dĩ hiện hai người hái hoa đào, là bởi vì chưa tới hai tháng nữa sẽ tới kỳ thi đại học, Tư Cảnh Lâm cùng ông Ngô đều kiến nghị cô tạm đóng cửa hàng, chuyên tâm ôn tập.

Nguyễn Miên Miên đồng ý, định vào ngày cuối cùng buôn bán sẽ đưa tặng điểm tâm cho khách hàng.

Vừa lúc hoa đào ngoài cửa đag nở tươi tốt, nghĩ đến bánh hoa đào thủy tinh đào lúc trước vẫn luôn được khách hàng nhớ thương tới tận bây giờ, Nguyễn Miên Miên liền chuẩn bị lại tặng bánh hoa đào thủy tinh cho bọn họ.

Thu thập hoa đào xong, Nguyễn Miên Miên làm trước mấy cái bánh hoa đào thủy tinh cho Tư Cảnh Lâm, chờ hấp chín lấy ra, nâng nui đưa đến trước mặt anh.

Tư Cảnh Lâm nhìn đĩa bánh hoa đào thủy tinh hình trái tim, khoe môi gợn lên.

"Anh nếm xem hương vị như thế nào." Nguyễn Miên Miên nói.

Bánh hoa đào thủy tinh tan mát ra mùi hoa đào nhàn nhạt không chỉ thoạt nhìn xinh đẹp, ăn vào trong miệng, càng là ngọt thanh sáng hoạt, ăn xong cả miệng đều là mùi hương hoa.

Tư Cảnh Lâm theo ý cô nếm một cái xong liền luyến tiếc ăn nữa, đem chỗ bánh còn lại cắt vào tủ lạnh, cúi đầu cho cô một nụ hôn đầy hương hoa đào.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, một ngày buôn bán cuối cùng.

"Aiz....."

Vừa tới giờ nghỉ, Trương San liền nhin không được thở dài một tiếng.

"Làm sao vậy? Không cướp được cơm hộp của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc?" Bên cạnh, nữ đồng nghiệp nhin không được hỏi.

"Cậu mới không cướp được!"

"Cướp được thì cậu than cái gì?"

"Chỉ là nghĩ đến hôm nay là bữa cuối, trong lòng liền khó chịu."

"Vậy cũng không có biện pháp, bà chủ nhỏ muốn thi đại học, đây chính là chuyện lớn của đời người."

"Tớ biết, chỉ là luyến tiếc mà thôi, rốt cuộc đây là cửa hàng đầu tiên mà tớ gắn bó lâu như vậy."

"Thi đại học xong, nói không chừng cửa hàng sẽ mở lại."

"Thi đại học xong nào có thời gian buôn bán, du lịch tốt nghiệp, đi thăm bạn bè, người thân..... Tóm lại chuyện rất nhiều đi, tớ dù sao cũng không hy vọng nhiều, aizz....."

Cô vừa nói như vậy, đồng nghiệp ngấm lại cảm thấy cũng đúng, lại nghĩ đến khai giảng, bà chủ càng không thể buôn bán, cũng nhin không được thở dài theo.

Hai người các cô thi nhau thở dài, di động bỗng nhiên vang lên, là nhân viên giao cơm đưa cơm hộp đến.

Ngày thường, các cô nhận được cơm hộp đều là tươi cười xán lạn, hôm nay lại cười không nổi, thẳng đến khi

"A a a! Là bánh hoa đào thủy tinh!"

Trương San mở đóng gói ra, nhìn cái hộp nhỏ phía trên cùng, một bên kêu, một bên kinh hỉ cười rộ lên. Không riêng gì cô, khách hàng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc hôm nay đều cảm thấy rất kinh hỉ, đặc biệt là người đã từng nhận được bánh hoa đào thủy tinh một lần, càng lộ ra biểu tình hoài niệm.

Một ngày cuối cùng, trong tiệm khôi phục buôn bán cả ngày như cũ.

Ngày này, Tư Cảnh Lâm tạm gác công việc vẫn luôn hỗ trợ ở trong tiệm, thẳng đến hơn mười một giờ của

hàng đóng cửa.

Chu Bình quét tước vệ sinh xong rồi đi, Nguyễn Miên Man ngồi ở trong tiệm cảm lấy di động.

【6 ngày: Thời gian trôi qua thật mau, bất tri bất giác đặt cơm hộp của cửa hàng gần một năm rồi, hương vị thật là không có lời gì để nói. Chúc bà chủ nhỏ thi đại học thuận lợi! 】**

【js: Lúc trước tôi cùng ta bạn gái chính là bởi vì bánh hoa đào thủy tinh trong tiệm mà đính ước, lại nói tiếp còn muốn cảm ơn bà chủ nhỏ, hôm nay lại nhận được bánh hoa đào thủy tinh, thật sự kinh hi, vốn dĩ bởi vì một chút chuyện nhỏ mà bạn gái cãi nhau với tôi, nháy mắt hai người lại làm hòa. Bà chủ nhỏ thi đại học cố lên nhé! 】**

【4b: Ha ha, nhớ tôi lúc trước lần đầu tiên đặt cơm hộp nhà này, là đặt giúp bạn gái, bởi vì một chút ngoài ý muốn, tôi để lại một đánh giá 1 sao trong tiệm, kết quả về sau đặt lần thứ hai, liền bị cơm trong tiệm thu phục! Tiếp đó, một ngày không ăn cơm chiên của tiệm liền khó chịu. Bà chủ nhỏ thi đại học cố lên! 】**

【là ** son: Lúc cửa hàng mới vừa khai trương tôi đã thử vào xem, lúc ấy cảm thấy cơm chiên có cái gì ngon, về sau..... Ặn, cơm chiên thật không có gì ngon, chỉ khiến cho tôi cảm lòng không đậu mỗi ngày đều đặt mà thôi. [thi đại học cố lên.jpg] 】

【nx: Lần đầu tiên ăn đến cơm hộp nhà này liền yêu hương vị của nó, sau lại bởi vì một phần cơm hộp, được bà chủ nhỏ cứu mạng, đến tận bây giờ liền thành fan trung thành của cửa hàng..... Chúc bà chủ nhỏ thi đại học thuận lợi! 】**

.....

【36: Khó có khi gặp một cửa tiệm tốt như vậy, không cần mỗi ngày đều vội vã ăn cái gì, không biết tiết kiệm bao nhiêu thời gian mỗi ngày, hiện tại lại khôi phục cuộc sống lúc trước mỗi ngày vì đặt cơm hộp mà đau đầu. Đương nhiên, này không quan trọng, quan trọng là, chúc bà chủ nhỏ thi đại học như ý! 】**

【thanh **l: Một nhà cửa tiệm rất tuyệt, không riêng gì đồ ăn tốt, bà chủ nhỏ làm người càng tốt hơn, thi đại học cố lên! 】

.....

Nhóm khách hàng đều để lại lời chúc phúc cùng những kỷ niệm với tiệm, không ai nói hy vọng cô tiếp tục

buôn bán, nhưng nhìn từng bình luận này, hồi ức khai từ lúc mới mở cửa hàng lần lượt hiện lên, trong lòng Nguyễn Miên Man không thể không cảm động, trong nháy mắt cô thậm chí có loại xúc động muốn ngày mai tiếp tục buôn bán.

Tư Cảnh Lâm đuổi tay đem cô kéo vào trong lòng ngực, vỗ vỗ lưng không tiếng động trấn an cô.

"Em nhớ rõ các bình luận 1 sao này, lúc ấy nhân viên giao cơm còn đứng ra giải thích giúp em, còn có khách hàng đáp trả hằn cá đèm, sau đánh giá này được sửa lại..... Vị khách này, hẳn là cô gái lần đó chúng ta cùng tìm tới cửa, sau đó đưa tới bệnh viện..... Đây là vị khách đầu tiên trong tiệm, bởi vì bị nhân viên tố cáo "tôi chưa bao giờ gặp ông chủ mặt dày, vô si vậy" mà nổi tiếng ở bình luận khu, rất nhiều khách hàng đều biết hẳn..... Còn có người này..... mấy vị khách này đều rất tốt, tới nhân viên giao cơm trong tiệm cũng rất tốt."

Nguyễn Miên Man dựa vào vai anh, chỉ vào từng bình luận chia sẻ với anh, trong giọng nói lộ ra tiếc nuối.

Kỳ thật, rất nhiều chuyện đều là như vậy, cô cảm thấy khách hàng cùng nhân viên giao cơm rất tốt, trên thực tế, người ta còn cảm thấy cô tốt hơn.

"Ngoan, về sau có cơ hội, có thể tiếp tục mở lại cửa tiệm." Tư Cảnh Lâm thấy cô nói nói, khóe mắt đều hồng lên, cúi đầu hôn hôn.

"Dạ." Nguyễn Miên Man gật gật đầu, buông di động sau cúi đầu sâu vào trong lòng ngực anh.

Tư Cảnh Lâm an tĩnh ôm cô, nhẹ vỗ lưng cô.

Mèo béo mở to đôi mắt tròn xoe nhầu lên trên bàn nhìn cô chủ, lúc này cũng vươn móng vuốt ra, học động tác Tư Cảnh Lâm nhẹ nhàng chụp trên vai cô tựa như vỗ về.

Dưới đèn dây tóc, hình ảnh thoạt nhìn thập phần ấm áp.

Thời gian cực nhanh, thực mau liền tiến vào thời gian đếm ngược thi đại học.

Mấy ngày cuối cùng, Tư Cảnh Lâm cũng không tới công ty, chuyên tâm chiều cổ sinh hoạt của Nguyễn Miên Man, thậm chí tìm mấy nhân viên trong công ty lấy kinh nghiệm, mỗi ngày thay đổi món ăn đa dạng cho cô.

Vì phân dụng tâm này của anh, Nguyễn Miên Man cảm thấy nếu thi không tốt thì thật có lỗi, vì thế càng thêm nghiêm túc ôn tập.

Ngày thi đại học, Nguyễn Miên Man có điểm khẩn trương, Tư Cảnh Lâm trấn an, tiêu trừ khẩn trương cho cô.

Nhưng mà chờ nhìn cô tiến vào trường thi, tổng tài chưa bao giờ biết khẩn trương là gì, đứng ở cửa lại tự làm mình khẩn trương, lo lắng cô trong quá trình khảo thí gặp được tình huống ngoài ý muốn.

Đại khái là đã chịu quá nhiều chúc phúc, thẳng đến khi thi đại học, còn có khách hàng ở khu bình luận đang hình ảnh chúc phúc, mấy ngày Nguyễn Miên Man thi đại học hết thấy đều thuận thuận lợi lợi, chút chuyện ngoài ý muốn đều không có phát sinh.

Thi đại học kết thúc, cô còn được một phóng viên phóng vấn, lên TV, cư dân mạng còn khen là thí sinh đẹp nhất.

Nguyễn Miên Man cũng không quá chú ý, bởi vì ngày hôm sau khi thi đại học kết thúc, cô đã bị Tư Cảnh Lâm mang lên du thuyền bắt đầu chuyến du lịch tốt nghiệp.

Du thuyền là Tư Cảnh Lâm mua, đặt dưới tên cô, xem như quà tặng thi đại học, chỉ là sợ cô không muốn, cho nên không nói cho cô biết.

Khi Nguyễn Miên Man du lịch trên biển, hưởng thụ chuyến du lịch, diễn đàn lớp cấp 3 nọ.

【Oa, các cậu nhìn thấy không, tin tức trên mạng thí sinh thi đại học xinh đẹp đag khá nổi là Nguyễn Miên Man!】

【Thấy được, còn tưởng rằng thật sự cậu ấy không đi học tiếp, không nghĩ tới cuối cùng vẫn tham gia thi đại học.】

【Vương Lệ, phía trước cậu thay Nguyễn Miên Man lo lắng, lo cậu ấy chỉ có văn bằng cấp 3 về sau không có tiền đồ, hiện tại yên tâm đi?】

Vương Lệ nhìn thấy tin nhắn, đen mặt trả lời——

【Tham gia thi đại học lại không có nghĩa sẽ thi đậu, lời này của bạn cũng nói quá sớm đi.】

【 Cậu yên tâm, theo thành tích Nguyễn Miên Đan trước kia, lại ôn tập lâu như vậy, khác không nói, đậu đại học khẳng định không thành vấn đề. 】

Một ít bạn học vốn luôn im lặng nhìn đến lời này, sôi nổi khẳng định theo, rồi cuộc lớp học bọn họ lúc trước, thành tích Nguyễn Miên Đan vốn rất tốt.

Vương Lệ căn môi, nghĩ đến cảm giác ưu việt của mình sẽ biến mất khi Nguyễn Miên Đan tham gia thi đại học, tức giận tắt đi động, mắt không thấy tâm không phiền.

Tháng tám, thời tiết nóng nực.

Trương San cùng đồng nghiệp ra ngoài làm việc, trên đường trở về xe xảy ra vấn đề, chỉ có thể dừng lại bên đường, sau đó gọi điện thoại cho người lái đây.

"Cái thời tiết quỷ quái này, buổi chiều rồi còn nóng như vậy." Trương San oán giận một câu, lôi kéo nữ đồng nghiệp đi tới tiệm tạp hóa bên cạnh mua nước uống.

"Ài, San San, hẻm Hồ Lô ở gần đây đó!" Nữ đồng nghiệp mở bản đồ ra chuẩn bị nhìn xem các cô đang ở đâu, đột nhiên phát hiện.

Trương San thò sang nhìn thoáng qua, cũng có chút ngạc nhiên: "Trùng hợp như vậy?"

"Muốn đi qua nhìn chút hay không?"

Hai người ăn cơm hộp lâu như vậy, chưa từng trực tiếp đi tới cửa hàng, vì thế ăn nháp với nhau.

Nhìn bản đồ chậm rãi đi tới hẻm Hồ Lô, cách đầu hẻm chỉ còn khoảng 100 mét, hai người bỗng nhiên người được một mùi hương mê người.

"Là đậu hủ chiên!"

"Chẳng lẽ bà chủ nhỏ khôi phục buôn bán?"

Người được mùi hương quen thuộc, hai người liếc nhau rồi chạy chậm về phía trước.

Chỗ râm mát đầu hẻm, có một cái xe đẩy nhỏ, phía trước xe đồ ăn treo cá bống "đậu hủ chiên hạnh phúc".

Nhìn thấy xe đồ ăn kia, Trương San cùng đồng nghiệp đều có điểm nghỉ hoặc, tiến lên hỏi: "Xin chào, xin hỏi chỗ này cùng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc có quan hệ gì sao?"

Phía sau xe là một già một trẻ, nghe được lời các cô nói, cô gái trẻ tuổi kia cười ngáng đầu: "Tôi là nhân viên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cô chủ tốt bụng, sợ cửa hàng không buôn bán nữa tôi không tìm thấy cô việc thích hợp, liền đem tay nghề chiên đậu hủ dạy cho tôi."

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đóng cửa, ảnh hưởng lớn nhất chính là Chu Linh, nhà họ Lâm cùng cửa hàng đậu hủ.

Chu Linh còn đỡ, có lẽ có thể tìm được công việc khác, nhưng bà Lâm lớn tuổi như vậy, không có công việc của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, kiếm tiền sợ là không dễ dàng, còn có cửa hàng đậu hủ, trong nhà người bệnh còn chưa có khỏi, mất đi mỗi lần ăn với tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cuộc sống lại trở nên khó khăn, túng thiếu.

Đúng là nghĩ đến điểm này, Nguyễn Miên Miên bớt thời giờ đem kỹ xảo chiên đậu hủ cùng cách điều phối gia vị dạy cho Chu Linh cùng bà Lâm, để cho bọn họ bày hàng ở đầu hẻm, như vậy ba nhà này liền giống như trước kia, cuộc sống có thể trôi qua tốt hơn.

Nếu để bằng hiệu "Hạnh phúc", Chu Linh muốn làm đậu hủ chiên thật tốt, cho nên khi Nguyễn Miên Miên thi đại học, cùng bà Lâm làm thử hơn một tháng, thẳng đến khi mọi người trong ngõ nhỏ đều thử qua, xác định hương vị không kém tay nghề của cô chủ quá nhiều, mới dám bày quán.

Đây là cuối tuần đầu tiên bày quán, sinh ý thực không tồi.

Trương San nghe vậy, trong lòng cảm thấy bà chủ nhỏ làm người không lời gì để chê, nếu là người khác, đóng cửa hàng liền đóng cửa hàng, quán nhân viên chết sống thế nào.

Cô quét mã xong nói: "Cho tôi một phần đậu hủ chiên lớn!"

"Còn có tôi nữa." Nữ đồng nghiệp cũng nói theo.

"Được." Chu Linh gặt đầu, đem đậu hũ bà Lâm mới vừa chiên xong bỏ vào hộp cơm, đổ gia vị, dùng xiên tre chọc vài cái làm nó càng ngon miệng, rải tỏi nhuyễn cùng rau thơm lên trên cùng.

Trương San tiếp nhận, đứng ở bên cạnh liền ăn ngay.

Đậu hũ ngoài giòn trong mềm, gia vị thơm cay hàm tiếu, ăn vào so với bà chủ nhỏ kém một chút, nhưng hương vị cũng thực không tồi, ít nhất cạnh tranh với các cửa hàng đậu hũ chiên khác cũng không thành vấn đề.

Rốt cuộc ăn được một món từ tiệm cơm chiên hạnh phúc trừ củ cải nhỏ cùng món kho bán sẵn, Trương San lộ ra biểu tình hoài niệm, lại ăn một khối đậu rồi hỏi: "Về sau mỗi ngày cô đều ở chỗ này bày quán sao?"

Chu Linh gặt đầu nói: "Đúng vậy, mỗi ngày, buổi chiều đều bán ở đây."

"Đúng rồi, thành tích thi đại học của bà chủ nhỏ như thế nào?" Trương San nhớ tới hỏi.

Chu Linh cười nói: "Thực không tồi, thi đậu đại học A của chúng ta."

Đại học A cũng là đại học có tiếng trong cả nước, cũng là đại học hàng đầu.

Nguyễn Miên Miên kỳ thật có chút lưu luyến gia đình, nếu học ở thành phố A liền không cần đi học ở bên ngoài.

"Oa, vậy thực không tồi, lúc này cô ấy còn đi du lịch đi? Bằng không thật phải gặp mặt chúc mừng một chút." Trương San cảm thấy vui vẻ.

Chu Linh nói: "Đúng vậy, còn đang đi du lịch, bất quá cũng không sai biệt lắm nên trở về rồi....."

Nói mấy câu, chung quanh lại tới không ít khách hàng, có người ở phụ cận định mua một chút trở về thêm món cho bữa tối, có người qua đường ngửi được mùi hương bị hấp dẫn tới.

Trương San thấy hai người bận rộn, không hỏi chuyện nữa, mà cùng đồng nghiệp bưng đậu hũ chiên đi vào ngõ nhỏ, chuẩn bị nhìn xem tiệm cơm chiên Hạnh Phúc ngoài đời như thế nào.

"Cho tôi một phần đậu hũ chiên lớn."

"Tôi muốn một phần nhỏ, cho nhiều nước sốt chút ạ."

Xung quanh xe đậu hủ chiến Hạnh phúc, càng ngày càng nhiều khách hàng, náo nhiệt không thôi.

Cách đó không xa, một chiếc màu đen xe chạy đến đầu hẻm, tốc độ chậm lại.

"Em muốn về nhìn xem không?" Thấy cô xuyên qua cửa sổ nhìn bên đường, Tư Cảnh Lâm hỏi.

Nguyễn Miên Miên lắc đầu nói: "Không được, đang lúc bận rộn, vẫn là ngày mai lại qua đi."

Nói xong, cô tiếp tục hưởng đầu hẻm nhìn vài lần, sau đó cười nói: "Sinh ý thoạt nhìn khá tốt."

"Công thức, kỹ xảo em dạy, sinh ý sao có thể không tốt." Tư Cảnh Lâm nói.

Nguyễn Miên Miên dựa vào trong lòng ngực anh cười rộ lên, một bên nắm lấy ngón tay anh thường thức.

Trải qua chuyến du lịch tốt nghiệp, tầm mắt Nguyễn Miên Miên càng được mở rộng, tình cảm cũng càng thêm thân mật, khăng khít.

"Đúng rồi, anh nói cho ông biết chúng ta đã trở về chưa?" Cô đột nhiên nhớ tới, ngửa đầu nhìn về phía anh.

Tư Cảnh Lâm cúi đầu dùng cằm cọ vào trán cô nói: "Ông đã biết, bất quá ông đang về quê, ngày mai mới có thể trở về."

Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, một lần nữa dựa vào trên người anh.

Mặt trời bắt đầu khuất núi, xe tiến vào cổng lớn biệt thự, hai người mới vừa xuống xe, một con mèo béo, thân thể lại thập phần linh hoạt chạy về phía bọn họ.

Nguyễn Miên Miên duỗi tay tiếp được mèo béo, ước lượng hai cái, nói với người bên cạnh: "Giống như lại béo hơn."

"Mèo ô, meo ô....."

Thấy cô vừa trở về liền chế mình béo, Quà Quýt Nhỏ không vui kêu lên.

"Được rồi, chị nói sai rồi, em không béo, không béo." Nguyễn Miên Man trấn an nói.

Thấy con mèo béo kia làm nũng thì thôi, còn lên lút đuôi móng vuốt đẩy mình ra, Tư Cảnh Lâm liếc nó một cái rồi nói: "Đông Đông, nó đá anh."

Nguyễn Miên Man nghiêng đầu, liền thấy nó nó cứng đờ mà thu hồi móng vuốt đang đập lên cổ tay áo của Tư Cảnh Lâm, bắt đắc dĩ mà liếc mắt một cái, đem nó thả lại trên mặt đất.

"Không phải mệt mỏi sao, đi vào nghỉ ngơi đi." Thấy cô buông mèo xuống, Tư Cảnh Lâm nắm tay cô đi vào.

Nguyễn Miên Man gật đầu, dư quang thấy mèo béo quay lưng đối với bọn họ một bộ dáng đang tức giận, bỗng nhiên nắm lại tay anh chạy chậm vào biệt thự.

Mèo béo thấy vậy, lập tức nháy dựng lên đuôi theo.

Bãi cỏ ngoài biệt thự, hai người chạy phía trước, mèo béo một bên "mieo mieo" một bên đuổi ở phía sau, dưới ánh nắng ảm áp của hoàng hôn, hai đôi một ngắn, ba cái bóng dần dần kéo dài.

HOÀN CHỈNH HƯẤN

Chương 203: Phiên ngoại 1: Vài ba chuyện cửa hàng

Công ty Trung Thiên, một công ty nhỏ tính cả ông chủ cũng mới có sáu người, thuê một gian phòng nhỏ đặt mấy cái máy tính làm văn phòng làm việc, theo một năm gần đây phát triển, đã trở thành một công ty có thể thuê được office building, nhân viên cũng chia thành các bộ phận làm việc.

Quy mô mở rộng, không khí phòng làm việc cũng trở nên nghiêm túc hơn, không còn bầu không khí trước kia – ông chủ, nhân viên như bạn bè.

"Mà nó!"

Hôm nay, gần đến thời gian nghỉ trưa, một nhân viên bỗng nhiên hô lớn một tiếng, làm những người chung quanh phải ghé mắt.

"Anh Lý, ông chủ còn ở trong văn phòng." Nhân viên mới tới chỉ vào bên trong, nhỏ giọng nói.

Nhưng mà, người bị nhắc nhở không những không có thu liễm, thậm chí trực tiếp nháy mắt lên vọt vào trong văn phòng, không tới một hồi, người bên ngoài mơ hồ nghe được vài câu "Hạnh phúc", "Mời khách" linh tinh.

Anh Lý phát điên rồi?

Nhóm nhân viên mới trao đổi ánh mắt cho nhau, không hiểu hẳn đây là phát điên cái gì.

Nhưng nhân viên cũ, khi nghe được hai chữ "Hạnh phúc" từ ngữ mẩu chốt, như là nghĩ đến cái gì, nhin không được cầm lấy mở đi động ra.

Nhóm nhân viên cũ mới vừa cầm đi động còn chưa kịp biểu đạt suy nghĩ, ông chủ đã từ trong văn phòng đi ra, cười nói: "Trưa hôm nay tôi mời khách."

"Úc! Cảm ơn ông chủ!"

"Ông bán hào phóng."

Tuy rằng có chút khó hiểu, nhưng nhóm nhân viên mới vẫn cố động kêu lên.

Chờ ông chủ trở về văn phòng một lần nữa, nhóm nhân viên mới tò mò hỏi: "Anh Lý, anh nói cái gì với ông chủ vậy? Sao lại đột nhiên muốn mời khách?"

Anh Lý lắc đầu, cười mà không nói, bị bọn họ truy vấn vài câu sau mới nói: "Chờ lát nữa mọi người sẽ biết."

Đã đến giờ nghỉ trưa, khi mấy nhân viên mới chính chờ mong bữa tiệc lớn buổi trưa, lại thấy mấy nhân viên lâu năm lại ngồi ở vị trí bất động như núi, thẳng đến khi ——

Một người giao cơm hộp tìm tới, đưa tới mấy túi cơm hộp.

Cái này.....?

Bất đồng với những nhân cũ trên mặt tươi cười, nhân viên mới nhìn đến cơm hộp đóng gói thoạt nhìn rất đơn giản, trước mặt không hiện, trong lòng đều có chút thất vọng.

Bất quá, thấy ông chủ từ văn phòng ra tới, động tác vội vàng đoạt lấy một phần cơm hộp, bọn họ tự nhiên không dám không cho mặt mũi, đều làm bộ làm tịch cũng đi lên đoạt theo.

Ngay từ đầu còn giả vờ, chờ mọi người cùng nhau mở ra nắp hộp, mùi hương mê người xông vào mũi, mấy nhân viên mới sùng sốt một chút, ngay sau đó tựa hồ hiểu rõ vì sao ông chủ của bọn họ nhìn đến cơm hộp này lại kích động như vậy.

"Đã lâu không ăn, hương vị vẫn ngon như vậy, da vịt này dai dai, vừa thơm vừa giòn, phối hợp với thịt vịt cùng cơm chiên, quả thực là mỹ vị nhân gian!" Ông chủ nhai nuốt miếng cơm trong miệng, vẻ mặt hưởng thụ mà nói câu cảm thán.

Một nhân viên cũ khác ăn cơm chiên đưa trong tay, cũng nhịn không được nói: "Thật là hoài niệm cái hương vị này."

Vài tiếng cảm thán, một đám người không hẹn mà cùng vui đầu ăn, đặc biệt là mấy nhân viên mới lần đầu

ăn cơm chiên mỹ vị như vậy.

Một lát sau, người thứ nhất ăn xong cơm chiên, hận không thể đem hộp cơm liêm sạch sẽ không chứa một giọt dầu, nói: "Cơm chiên tôm bóc vỏ này ăn ngon thật, tôm bóc vỏ tươi cùng cơm chiên tươi, ăn vào tiên hương ngon miệng, hơn nữa phân lượng rất đủ, từ khi nào lại có nhà bán cơm hộp có lượng tâm như vậy? Là của hàng mới mở sao?"

"Không phải của hàng mới." Anh Lý lắc đầu nói.

Một nhân viên mới khác mỗi ngày đều ăn cơm hộp không khỏi nói: "Không phải của hàng mới? Tôi mỗi ngày đều lướt lơ ở app cơm hộp bánh trôi sao không nhìn thấy cửa hàng này?"

"Là mấy người bỏ lỡ thời điểm, cửa hàng này mấy năm trước đã mở rồi, bắt quá bởi vì bà chủ đi học đại học, cho nên đóng cửa, không nghĩ tới hôm nay đột nhiên mở lại." Trong giọng nói ông chủ lộ ra ý cười cùng kinh hỉ.

Đối với ông chủ và mấy nhân viên lâu năm của công ty Trung Thiên, hoài niệm tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, không chỉ bởi vì hương vị nhà này ngon, cũng bởi vì cửa hàng này xuất hiện lúc bọn họ mới vừa xây dựng công ty, làm bạn với quá trình phát triển của bọn họ.

Không nói khoa trương, ở trong lòng ông chủ rất nhiều khi hẳn không kiên trì được quá trình gây dựng sự nghiệp gian nan, muốn từ bỏ, đều là dựa vào một chén cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc mà kiên định với lý tưởng, rốt cuộc..... không nỗ lực, vạn nhất tới cơm chiên cũng không ăn nổi thì làm sao bây giờ?

Tiệc nuôi chính là, hiện tại hẳn không sợ không ăn nổi cơm chiên, đáng tiếc muốn ăn cơm chiên thì cửa tiệm này cũng không còn mở cửa.

Cho nên, hôm nay đối với ông chủ, thật sự là một ngày kinh hỉ lại vui sướng.

"Hôm nay ông chủ thoát nhìn có chút khác thường."

"Đúng vậy, giống như tâm tình rất tốt, một chút cũng không nghiêm túc giống như ngày thường."

Khi ông chủ quay vào trong văn phòng, nhóm nhân viên mới nhận không được nhỏ giọng nói.

Mấy nhân viên lâu năm nghe vậy, nhận không được cười rộ lên, sau đó lấy ra di động, chia sẻ cùng bọn họ

ông chủ đã từng không nghiêm túc như thế nào.

"À? Rất nhiều nội dung ban đầu của công ty chúng ta còn liên quan tới ông chủ?"

"Ha ha ha ha..... khi đó ông chủ thế nhưng lại là kiểu này sao?"

"Xong rồi, cảm giác hình tượng lạnh nhạt của ông chủ ở lòng tôi sụp đổ rồi....."

Hôm nay, cũng như nhân viên cũ và ông chủ công ty Trung Thiên thấy kinh hãi, còn có rất nhiều người đều đã từng là khách quen của tiệm cơm chiền Hạnh Phúc, bọn họ cũng thấy.

Cũng không phải khi đã qua hai năm còn có nhiều người nhớ kỹ cửa tiệm này như vậy, mà là lúc trước khi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc đóng cửa, rất nhiều khách hàng đều bật một cái chức năng thông báo "Cửa tiệm tiếp tục buôn bán sẽ thông báo tới tôi".

Qua lâu như vậy, bọn họ có lẽ đều đã quên cái chức năng này, nhưng khi tiệm cơm chiền Hạnh Phúc khôi phục buôn bán, chỉ cần bọn họ không đổi tài khoản, app cơm hộp bánh trôi vẫn gửi thông báo tới.

Rất nhiều người đột nhiên nhận được thông báo này, sùng sốt một chút mới phản ứng lại, theo sau chính là kinh hãi.

Vốn dĩ theo thời gian trôi qua, khu bình luận đã biến thành một mảnh biển chết, trong nháy mắt nào nhiệt trở lại, giống như năm đó.

Tiệm cơm chiền Hạnh Phúc.

Cách hai năm một lần nữa mở lại cửa hàng, Nguyễn Miên Miên vốn dĩ cho rằng sẽ không có quá nhiều sinh ý, không nghĩ tới hơn mười phút sau, liên tiếp vang lên thông báo có đơn đặt hàng mới.

Nghe cô nói muốn thừa dịp nghỉ hè mở cửa hai tháng, Chu Linh kiên trì chạy về hỗ trợ cô, lúc này nhìn đến nhiều đơn hàng như vậy, tức khắc cười rộ lên: "Vốn đang cho rằng hôm nay có thể tới trộn lẫn lười biếng một ngày, hiện tại xem ra lại bận rộn rồi."

"Được a, hóa ra chị lại có chủ ý này." Nguyễn Miên Miên cũng nói đùa theo.

Hiện giờ cô đã học năm hai, cuộc sống đại học làm cô càng thêm thích ứng với thời đại này, tình tình cũng

hoạt bát hơn trước kia một chút.

Đọc sách thì đọc sách, nhưng yêu thích lớn nhất của cô vẫn là nấu ăn, cho nên ngay từ đầu cũng không định từ bỏ cửa tiệm nhà mình.

Năm nhất đại học vì muốn thích ứng với hoàn cảnh mới, cho nên không có thời gian rảnh, thời gian nghỉ đông quá ngắn cũng không thích hợp, rốt cuộc chờ đến kỳ nghỉ hè năm hai, không có kế hoạch đi ra ngoài, lúc này Nguyễn Miên Miên mới có thời gian một lần nữa mở lại cửa tiệm.

Khoảng 11 giờ, bắt đầu có nhân viên giao cơm tới trong tiệm, có người còn nhớ rõ của hàng này nhìn thấy Chu Linh, lập tức chúc mừng, làm mấy nhân viên giao cơm mới đi làm, nghỉ hoặc ghé mắt.

Hơn 12 giờ, bắt đầu có khách hàng đến trong tiệm tới.

"Tôi nói với cậu, cơm chiên nhà này đặc biệt ăn ngon, trong nước cũng là số một, số hai! Trong tiệm có mấy món rất hợp với thời tiết này như cơm chiên dưa, cơm chiên đậu que thịt băm, cơm chiên cà chua trứng gà..." Một người rõ ràng là khách cũ của tiệm lôi kéo bạn tới, một bên nói một bên nhìn không được nuốt nước miếng, "Chính là cái mùi hương này, chỉ người thôi cũng thêm chết mất."

Vốn đang cảm thấy bạn mình nói chuyện có chút khoa trương, lúc người được mùi hương từ phòng bếp bay ra, sự hoài nghi trong nháy mắt liền nói không thành lời.

"Hai cô muốn ăn cơm chiên gì?" Chu Linh tiến lên cười nói.

"Cơm chiên dưa và cơm chiên đậu que thịt băm." Khách quen gọi món xong đơn, ngửa đầu nhìn chị, "Có chè đậu xanh không?"

"Có, tôi đi lấy cho hai cô." Chu Linh nói xong, rất nhanh bụng hai chén chè đậu xanh lại đây.

"Cảm ơn!" Cô khách quen nói lời cảm ơn, rồi nói với bạn mình "Nếm thử, chè đậu xanh các cô ấy tặng kèm đặc biệt ngon, lúc trước tôi vì chén chè đậu xanh này, không ít lần đến trong tiệm ăn cơm."

Cô bạn nghe vậy, bụng lên chén sử phẩm lạnh, một ngụm chè đậu xanh xuống bụng, cảm giác ngọt thanh, mát lạnh, làm người ta nháy mắt liền thoái mái: "Xác thật uống ngon!"

Một lát sau, cơm chiên ra.

Khách hàng cũ hít sâu một hơi sau, bùng lên phần cơm chiên đậu que thịt băm của mình: "Ngô..... Cơm chiên quả nhiên ngon nhất vẫn là nhà này, đậu que giòn nộn chua chua, thịt băm tiên hương, cơm chiên tôi, quá thơm, quá đủ vị!"

Thấy cô khen không dứt miệng, người bạn cũng cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn, nhìn về cơm chiên đĩa trước mặt màu sắc mê người, tản ra mùi hương chua ngọt của đĩa dừa.

Một ngụm cơm chiên vào miệng, hai mắt cô sáng ngời, ngay sau đó lộ ra biểu tình say mê: "Cơm chiên này ăn quá ngon!"

"Tôi giới thiệu không sai đi?"

"Ừ ừ!"

Hai người vùi đầu ăn, lại có khách hàng tới, trên mặt đều thập phần kinh hãi.

"Oa! Thế nhưng thật sự mở lại, lúc nhận được thông báo tôi còn lo lắng có phải app cơm hộp lại bị bug hay không."

"Ha ha, tôi cũng vậy, bất quá cách cũng gần vẫn muốn tới xem sao, không nghĩ tới thế nhưng thật sự mở cửa."

"Đừng tán chuyện nữa, mau vào đi, đã lâu không ăn cơm chiên nhà này, nghe mùi hương thôi mà nước miếng cũng muốn chảy xuống."

Không bao lâu, chỗ ngồi trong tiệm trực tiếp ngồi đầy khách hàng.

Cửa hàng đóng cửa, Nguyễn Miên Miên ngồi ở trong tiệm nhìn bình luận của khách hàng tràn ngập kinh hãi cùng sung sướng, khen ngợi, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Tư Cảnh Lâm vừa kết thúc một hội nghị liền tới đây, nhìn thấy cô cười đến vẻ mặt đầm ấm, tiến lên hai bước cúi người hôn trộm môi cô một cái.

"Anh bận xong rồi?" Nguyễn Miên Miên kéo anh ngồi xuống, buông đi động bụng một chén nước ô mai từ trong tủ lạnh ra cho anh.

Tư Cảnh Lâm gạt đầu, tiếp nhận tới uống một hớp lớn, cả người nháy mắt đều mát mẻ hơn không ít.

"Ăn cơm chưa?" Nguyễn Miên Man chống cằm hỏi anh.

Tư Cảnh Lâm nói: "Trước khi mở hộp có tùy tiện ăn một chút."

"Vừa lúc em muốn làm món cơm chiên mới để ngày mai bán, trước làm một phần cho anh nếm thử nhé?"
Nghe anh nói chỉ tùy tiện ăn một chút, Nguyễn Miên Man nói:

"Được." Uống xong nước ô mai chua ngọt ngon miệng, vừa lúc có một chút đói, Tư Cảnh Lâm gạt đầu.

Thấy anh đồng ý, Nguyễn Miên Man lập tức đứng dậy chạy chậm vào trong phòng bếp.

Trời nóng, thấy cô bận rộn trong tiệm xong còn nhiều sức sống bắn ra bốn phía như vậy, Tư Cảnh Lâm cười lắc đầu, uống xong nước ô mai trong tay cũng đi theo vào.

Mèo béo ghé vào cửa, so với hai năm trước lớn hơn cũng càng béo hơn, lúc này lười biếng mà quất cái đuôi qua lại, nghe được động tĩnh của bọn họ đi phòng bếp, lập tức nháy dựng lên theo sau.

"Không phải em nói làm cơm chiên sao?" Tiến vào phòng bếp nhìn thấy cô đang lột quả vải, Tư Cảnh Lâm thuận miệng hỏi.

"Đúng vậy." Nguyễn Miên Man xoay người đem quả vải mới vừa bóc xong trên tay bón cho anh, một bên lấy dao gọt hoa quả lại cắt thành hạt lựu một bên nói, "Em chuẩn bị làm cơm chiên quả vải."

Tư Cảnh Lâm nhai quả vải ngọt thanh trong miệng, nghe cô nói lấy ra chiên cơm, thần sắc bất biến, thậm chí dựa theo yêu cầu của cô, giúp cô ép một chút nước vải ra.

Nguyễn Miên Man chuẩn bị tốt những nguyên liệu nấu ăn khác, bật bếp đổ dầu, trước cho hành tây thái vào xào thơm, sau đó cho bắp, dưa chuột, tôm bóc vỏ vào xào cùng.

Hương thơm từ trong nồi bay ra, cô lại giơ tay cho cơm, gia vị, cùng một ít nước quả vải vào nồi.

Nước quả vải vào nồi, tức khắc tản ra một mùi hương tươi mát đặc thù của nó, chờ đem cơm chiên đến vàng ruộm, trước khi tắt bếp thì cho ít quả vải đã thái nhỏ vào xào đều tay, một đĩa cơm chiên quả vải đã hoàn

thành.

Cơm chiên quả vải rất thơm, tiền hương lộ ra hương quả nhàn nhạt, bề ngoài càng là thập phần mê người.

"Anh ném thử xem." Dem cơm chiên múc ra xong, Nguyễn Miên Man đặt đến trước mặt anh.

Tư Cảnh Lâm cầm lấy cái muỗng ném một ngụm, cơm chiên tuy rằng bỏ thêm quả vải nhưng ăn vào, vị ngọt cũng không phải quá rõ ràng, ngược lại hương quả càng đậm hơn, tinh tế nhai lên, tiền hàm thoải mái thanh tân, hương vị khá phong phú.

"Ăn ngon." Hương vị cơm chiên quả vải có chút độc đáo, nhưng vẫn rất ngon, Tư Cảnh Lâm nói xong, bón một muỗng cho cô.

Nguyễn Miên Man tinh tế nhắm nháp, phát hiện xác thật không tồi, lập tức liền quyết định thêm vào thực đơn.

Tốc độ của cô vẫn rất nhanh, Tư Cảnh Lâm còn chưa ăn xong, cô cũng đã tài ảnh chụp lên thực đơn.

Tin tức tiệm cơm chiên Hạnh Phúc buồn bán trở lại được truyền đi, rất nhiều khách hàng hôm nay ăn đến hoặc là còn chưa ăn đến đều mang theo hoài niệm mà mở khu bình luận.

Thực mau, có người phát hiện cửa hàng lại ra món mới, vội chạy đến khu bình luận ồn ào.

【5** còn: Mả ơi, bà chủ nhỏ ra món mới, nhưng vì cái gì lại là cơm chiên quả vải, cái này vừa liền một lời khó nói hết!?】

【H**q: Cơm chiên quả vải? Nghe liền có cảm giác dị dị, có thể ăn ngon sao?】

【n**x: Dứa có thể chiên với cơm, vì sao lại không thể có món cơm chiên quả vải? Dù sao lấy tay nghề bà chủ, khẳng định làm cái gì cũng ngon.】

【cái ** thứ: Quả vải và dứa giống nhau sao? Nói, hình như bà chủ học ở đại học A đại đi? Tôi nhớ rõ phía trước nhà ăn của đại học A từng có mấy món ăn nổi tiếng trên mạng, cái gì mà quả quýt xào ớt cay, dâu tây xào cần tây.....】

【o**6: Người đã từng học tại địa học A xin xác minh, nhà ăn trường học chúng tôi đúng là rất thích nấu

mấy món ăn hắc án, nhưng bà chủ nhỏ ơi cô nhìn là được, ngàn vạn đừng học theo. 】

*【6** ngày: Bà chủ nhỏ a, cô đi trường học học tri thức thì tốt rồi, nhưng đừng học đầu bếp trường học của cô, chúng ta thật sự tiếp nhận không nổi a! 】*

*【k**l: Cơm chiên quả vải? Đây là món ăn gì vậy trời? 】*

.....

*【4**b: Ha ha ha ha, nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú đối với cơm chiên quả vải, ngày mai phải mua một phần nếm thử. 】*

*【là **son: Bà chủ có thể thừa dịp nghỉ hè khôi phục buôn bán đã không tồi rồi, thấy đủ đi các bạn, bà chủ nhỏ tôi ủng hộ cô, thích làm cái gì liền làm cái đó. 】*

Đám người không tiếp nhận được cơm chiên quả vải bị đáp trả, trực tiếp chạy tới official weibo của đại học A, nói trường dạy hư học sinh.

Admin official weibo của đại học A đầu tiên là không hiểu gì cả, xem xong hết bình luận cảm thấy mình thực vô tội, đợi hiểu xong tiền căn hậu quả..... Muốn giải thích lại có chút cảm giác không còn lời nào để nói.

Cu dân mạng phát hiện chuyện này, ở khu bình luận cười ra tới ba hàng "Ha ha ha ha ha", cảm thấy này đại khái là lần bị hắc thảm hạ nhất của nhà ăn đại học A đại.

Nguyễn Miên Miên thông qua group chat của lớp biết đến chuyện này, cũng là dở khóc dở cười, vội tới khu bình luận của cửa hàng kêu nhóm khách hàng đừng nào loạn.

Ngày hôm sau, Chu Linh tới tiệm nhin không được hỏi cô: "Cơm chiên quả vải đúng là chịu ảnh hưởng của nhà ăn trường học mà nghĩ ra sao?"

Nguyễn Miên Miên khụ một tiếng, không có phủ nhận.

Không có biện pháp, ai bảo nhà ăn đại học A cứ vừa đến mùa hè là đặc biệt thích dùng trái cây nấu ăn, quả quýt xào ớt cay, dâu tây xào cần tây thì tính là cái gì? Người ta còn có quả táo chưng trứng, Thánh Nữ quả xào trứng gà, rau trộn quả vải.....

Chu Linh nhìn đến biểu tình này của cô, không nhịn xuống xì một tiếng cười rộ lên.

"Kỳ thật cơm chiên quả vải cũng không có gì, phía trước tôi còn nhìn thấy ở trường học có người lấy quả vải chấm nước tương ăn." Nguyễn Miên Miên nói.

Hai người nói chuyện phiếm, bắt đầu bận rộn công việc của từng người.

Khách hàng tất cả đều là một đám miệng chê nhưng thân thể lại thành thật, ngoài miệng nói không cần, đến thời gian đặt đơn, tay lại rất thành thật đem cơm chiên quả vải vào xe mua sắm.

Nhận được cơm chiên quả vải, bọn họ ngay từ đầu còn rất cẩn thận, chờ ăn một ngúm lập tức liền chịu thua.

【6 ngày: Không nghĩ tới cơm chiên quả vải lại ăn ngon như vậy, thật thơm.....】**

【5 còn: Tôi cũng.....】**

【cái thứ: Xác thật ăn ngon, tiên hàm ngon miệng, lại còn có có mùi sữa, phong vị độc đáo, làm người ăn rồi còn muốn ăn nữa.】**

【an: Cái khác tôi đều đồng ý, chính là mùi sữa gì đó, anh xác định không phải chính mình uống sữa bò, hoặc là đem sữa bò rải lên cơm chiên?】**

.....

【nx: Lấy người này, rõ ràng biết sẽ ngon, không biết ngày hôm qua còn nháo cái gì!】**

【cái thứ: Khụ..... Có thể là ăn no căng.】**

.....

Nguyễn Miên Miên hiện giờ chỉ buôn bán nửa ngày như cũ, hôm nay sau khi kết thúc việc buôn bán, liền mang theo hoa quả đường đỏ cùng điểm tâm tới công ty tìm Tư Cảnh Lâm.

Hai người ngồi ở trên sofa trong văn phòng ăn xong buổi chiều trà, Nguyễn Miên Miên lấy ra di động cùng anh cáo trạng: "Ngày hôm qua bọn họ còn nói cơm chiên quả vải dị dị, còn tìm đến official weibo

trường học của em mà than vãn, hôm nay lại....."

Tư Cảnh Lâm nghe cô hừ nhẹ, đem người ôm vào trong ngực nói: "Bọn họ đáng giận như vậy, em liền làm món ăn kỳ dị chân chính cho bọn họ ném thử."

"Em mới sẽ không làm mấy món kinh dị đâu!" Nguyễn Miên Man ngửa đầu giận dữ liếc anh một cái.

Tư Cảnh Lâm gạt đầu, thuận thế phủ lên đôi môi trước mắt.

Bữa này nghỉ hè, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc một lần nữa mở lại, khách hàng thật sự là ăn tới thỏa mãn, khi kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, sôi nổi ở khu bình luận nhả lại, hy vọng cô có thời gian là có thể mở cửa hàng, chẳng sợ một ngày, nửa ngày cũng tốt.

Nguyễn Miên Man nhận không được khách hàng ở khu bình luận năn nỉ, lãn lộn, cuối cùng vẫn đồng ý.

Vì thế, những ngày kế tiếp, chỉ cần cô có thời gian, liền sẽ buôn bán một ngày hoặc là mấy ngày.

Thời gian dài, tiệm cơm chiền Hạnh Phúc trở thành tồn tại đặc biệt ở thành phố A, rất nhiều du khách nơi khác tới đây chơi, nếu có thể vừa vãn ăn một lần, đều sẽ cảm thấy vận khí chính mình đặc biệt tốt.

Về sau, trên mạng có cách nói, nói tiệm cơm chiền Hạnh Phúc là một cửa tiệm có thể mang đến hạnh phúc, nếu tình nhân cùng đi trong tiệm ăn cơm, có thể nhận được hạnh phúc viên mãn.

Đương nhiên, có cách nói này đại khái cũng có liên quan tới chuyện bà chủ cùng bạn trai hạnh phúc bên nhau, chỉ là nhìn thôi cũng làm người ta cảm giác được hạnh phúc, khách hàng nhìn thấy nhiều, chậm rãi truyền đi.

Chương 204: Phiên ngoại 2

Editor: Thienyetkomanhme

Nguyễn Miên Miên mới vừa tốt nghiệp đại học, Tư Cảnh Lâm liền lên kế hoạch cầu hôn, khi cô mang theo ngọt ngào, tươi cười gật đầu đồng ý, lập tức liền an bài người chuẩn bị hôn lễ.

Ngày thường còn muốn khiêm tốn, tới tạp chí kinh tế cơ hồ đều không có ảnh chụp, lần này kết hôn, lại hận không thể chiêu cáo thiên hạ.

Người được mời tới hôn lễ không tính là nhiều, trừ bỏ bạn bè, thân thích và một số đối tác có quan hệ không tới với Tư Cảnh Lâm, chính là bạn học của Nguyễn Miên Miên, cùng với mấy nhà thân quen trong hẻm Hồ Lô.

Nguyễn Miên Miên cùng Tư Cảnh Lâm, một người là bà chủ của cửa tiệm có chút danh tiếng trên mạng, một người là tổng tài của tập đoàn Bách Xuyên, khi yêu đương cũng không che giấu cái gì, cho nên ở thành phố A cũng có không ít người biết quan hệ của bọn họ.

Bất quá, yêu đương là một chuyện, kết hôn lại là một chuyện khác, người trong giới thương nghiệp, tuy rằng thấy lạ khi Tư Cảnh Lâm một người trong mắt chỉ có công việc thế nhưng cũng sẽ yêu đương, còn yêu đương nhiều năm, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy Tư Cảnh Lâm chưa chắc sẽ cưới cô gái này.

Không nghĩ tới, người ta không chỉ cưới, còn mang bộ dáng gấp không chờ nổi, mới vừa tốt nghiệp liền nhanh chóng lãnh chứng, làm hôn lễ.

Hứa Mộng Nguyệt không nghĩ tới, khi lần nữa nhìn đến hai người kia, thế nhưng là ở hôn lễ của bọn họ.

Đã từng có lúc cô có thể an ủi chính mình, bọn họ mặc dù ở bên nhau, cũng chưa chắc sẽ đi đến cuối cùng, thậm chí còn chờ xem Nguyễn Miên Miên bị chia tay rồi nghèo túng, nhưng mà hôm nay hôn lễ như trong mơ mà long trọng nà, lại giống một cái bàn tay thật mạnh đánh vào trên mặt cô.

Nhìn thấy cô gái mặc váy cưới trắng tinh, mỹ lệ, cười đến hạnh phúc đi tới chỗ chú rể, cùng anh tiếp nhận chúc phúc của mọi nhà, trong lòng Hứa Mộng Nguyệt vẫn có chút ghen ghét.

Mấy năm nay, Hứa gia càng ngày càng lui bại, hôm nay cô có thể tiến vào hôn lễ này, vẫn là đi theo vị hôn phu, cho nên cô mặc dù ghen ghét, cũng không có biện pháp làm cái gì, thậm chí cũng không dám biểu lộ lên trên mặt.

Vợ chồng Hứa gia đối với cô con gái này vẫn rất yêu thương, mặc dù chọn liền hôn, cũng chọn lựa một thanh niên có gia thế, nhân phẩm đều không tồi.

Chỉ là Hứa Mộng Nguyệt quá kiêu ngạo, chương mắt vị hôn phu có diện mạo chỉ có thể xem như bình thường, đặc biệt là trải qua hôn lễ ngày hôm nay.

Nghĩ đến, chờ hôn lễ kết thúc, Hứa gia bị náo loạn, bất quá hết thảy không có một chút quan hệ tới hai vợ chồng mới cưới.

Rốt cuộc đem người cưới về nhà, Tư Cảnh Lâm từ sáng sớm ngày tổ chức hôn lễ tươi cười trên mặt liền không biến mất, thoạt nhìn nét mặt toả sáng, phá lệ tuần láng.

Buổi sáng đầu tiên sau hôn lễ, mới tờ mờ sáng, Tư Cảnh Lâm tinh thần thập phần tốt tỉnh lại, nhìn xuống tay, dựa theo ánh sáng mỏng manh ngắm người bên cạnh, tươi cười ôn nhu mà giờ tay vén tóc mái cho cô.

Người bên cạnh anh ngủ thật sự sâu, ngủ tới trên mặt đỏ bừng, lúc anh vé tóc, cũng chỉ vô ý thức mà nhẹ hờ một chút, tựa hồ không hài lòng khi bị quấy rầy.

Hầu kết Tư Cảnh Lâm lăn lộn hai cái, vẫn là không nhìn được, cúi đầu phủ lên đôi môi mềm mại kia.

Thẳng đến khi bị hôn đến hô hấp không thuận, người ngủ say lúc này mới có phản ứng lại, duỗi tay đẩy ngực anh hai cái, lúc anh buông ra thì nhúu mày nói: "Đừng náo loạn....."

Dù vậy, cô vẫn không mở mắt ra, có thể thấy được là quá mệt mỏi.

"Được, em tiếp tục ngủ đi." Tư Cảnh Lâm hạ giọng đổ một câu, vỗ nhẹ bả vai nhìn cô nặng nề ngủ, quả nhiên không quấy rầy cô nữa, mà nhẹ nhàng ôm cô, đem cằm để ở trên trán cô, có một chút không, một chút có nhẹ nhàng cọ cọ, trong lòng yêu thương từ trong mắt tràn ra.

Ánh mặt trời càng ngày càng lớn, nghe bên ngoài mơ hồ truyền tới tiếng mèo kêu, Tư Cảnh Lâm lúc này mới lưu luyến không rời buông người trong lòng ngực ra, tay chân nhẹ nhàng mà từ trên giường đi xuống.

Rửa mặt xong, anh đổ một chậu thức ăn mèo cho mèo béo.

"Mèo....."

Quả Quýt Nhỏ nhìn thấy thức ăn cho mèo, biểu tình ghét bỏ.

Nếu là ngày thường, Tư Cảnh Lâm mới lười quản nó, hôm nay tâm tình tốt, thấy nó nửa ngày cũng không ăn, lại bóc một hộp đồ hộp cho nó rồi mới xoay người đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Nguyễn Miên Miên tỉnh lại lúc anh đã nấu xong bữa sáng, đổ mặt ở trên giường ngồi một lúc mới đứng dậy.

Cô từ cầu thang xuống dưới, trước nhìn thấy mèo béo ăn xong đồ hộp đang liếm bàn chân, theo sau lại ngửi được mùi hương của bữa sáng.

Cô tiếp tục đi xuống, liền nhìn đến trong phòng bếp, người đàn ông đứng trong nắng sớm đang khuấy cháo trong nồi.

"Tỉnh?"

Cô còn chưa kịp tới gần, người trong phòng bếp như có đôi mắt sau lưng mà xoay người, ngay sau đó mang theo nụ cười đem cô ôm vào trong lòng.

"Dạ." Nguyễn Miên Miên gật gật đầu, duỗi tay mang theo ý lại mà vòng lấy eo anh.

"Anh nấu cháo đậu đỏ, hấp bánh bao, sủi cảo, chiên trứng, còn muốn ăn cái gì không?" Tư Cảnh Lâm cúi đầu hôn một cái lên trán cô rồi hỏi.

"Chô này đủ rồi." Nguyễn Miên Miên nói.

Chờ chuyển tới bàn ăn ngồi xuống, Nguyễn Miên Miên uống một ngụm cháo đậu đỏ thơm ngọt mềm mại, ăn một ngụm sủi cảo hấp anh bón cho, khen nói: "Tay nghề của anh càng ngày càng tốt!"

Tư Cảnh Lâm ở bên cô, trên cơ bản là nhận thầu đồ ăn trong nhà, hơn nữa ở bên cạnh cô mua đầm thắm

đất, tay nghề xác thật càng ngày tiến bộ, cho nên lời này của Nguyễn Miên Miên mang theo ba phần ngọt ngào, cũng có bảy phần thật tình.

"Vậy ăn nhiều một chút." Tư Cảnh Lâm nói, lại bón một miếng trứng chiên qua.

Nguyễn Miên Miên sau khi gạt đầu, gắp một cái sủi cảo hấp bón lại cho anh: "Anh cũng ăn."

Sau khi kết hôn, hai người ở biệt thự trả qua mấy ngày tân hôn ngọt ngào liền rời thành phố A đi tuần trăng mật.

Bộ họ đi tuần trăng mật, tin tức về hôn lễ của bọn họ được mấy kênh tin tức bắt quai đăng lên, bắt quai chỉ có bài viết không có hình ảnh.

Cu dân mạng không quen biết bọn họ cũng coi một tin bắt quai thôi, sau đó lại hâm mộ một chút, mà người biết Nguyễn Miên Miên thực dễ dàng có thể thông nội dung bài viết biết là cô.

Đã thật lâu cũng chưa có người nhắc trong nhóm cấp, hôm nay đột nhiên có người ngoi lên.

【[liên kết] Mọi người nhìn đến tin tức này chưa? Nguyễn Miên Miên hiện tại đúng là người chiến thắng nhân sinh, lúc trước ai có thể tưởng tượng được chứ.....】

【Trời ạ! Bạn học cũ của chúng ta còn có thể như vậy!】

【Tôi hối hận rồi, sớm biết vậy lúc trước hẳn nên ôm đùi.】

.....

【Tin tức giả đi? Tổng tài tập đoàn Bách Xuyên là cái khái niệm gì? Sao có thể cười cô ấy.....】

【Đúng vậy, loại tin tức bắt quai này làm sao có thể tin.】

【Bà sự thật, các cậu chẳng lẽ đã quên, lúc trước họp lớp, chúng ta kỳ thật đã gặp qua tổng tài tập đoàn Bách Xuyên, cái người đó vừa tới ngay cả giám đốc khách sạn cũng đặc biệt tỏ ra cung kính. Có lần tôi tới đại học A tìm người bạn chơi, lại gặp qua hắn một lần, hắn là đi đón Nguyễn Miên Miên.....】

【Tôi vừa đi hỏi bạn ở đại học A một chút, cô ấy nói từ bà cùng lớp của Nguyễn Miên Miên biết được,

Nguyễn Miên Miên xác thật kết hôn rồi. 】

Hai tin tức vừa ra, trong group lại lần nữa an tĩnh lại, bất luận dù hâm mộ hay là ghen ghét cũng không nói nữa.

Mà bên kia, Phùng gia cũng không biết từ chỗ nào biết chuyện Nguyễn Miên Miên kết hôn, còn gả cho một người đàn ông đặc biệt có tiền.

Việc này, đại khái chỉ có vợ chồng Phùng lão tam không quá kinh ngạc, rốt cuộc lúc trước bọn họ đều nhận được cảnh cáo, thủ đoạn kia hiển nhiên không phải người thường có thể có.

Một đứa con gái không cha không mẹ, lúc trước còn đáng thương vô cùng theo chân bọn họ vay tiền, trong nháy mắt liền bay cao không thể với tới, muốn nói người Phùng gia không suy nghĩ gì, tự nhiên là không có khả năng.

Bất quá, Nguyễn Miên Miên tuy rằng là người Phùng gia, nhưng từ nhỏ liền theo họ ngoại, hơn nữa lúc trước không cho cô vay tiền trên cơ bản liền không qua lại rồi, lúc này mạnh mẽ dám lên cũng không có khả năng lớn, vì thế thân thích đều chạy đến trong nhà Phùng lão tam.

Vợ chồng Phùng lão tam có điều cố kỵ, cũng không nguyện ý tìm tới cửa, bất quá bọn họ lại xúi giục mẹ.

Theo bọn họ, mẹ Phùng dù sao cũng là bà nội của nó, nó phải cho chút mặt mũi.

Mà bà Phùng đang nghe nói cháu gái mấy năm không liên hệ nay gả cho kẻ có tiền, lập tức liền nghĩ đến chuyện nó có thể giúp đỡ con trai, cháu trai mình một chút.

Bà nghĩ rất hay, bất quá chờ đến hẻm Hồ Lô, tới mặt Nguyễn Miên Miên cũng chưa nhìn thấy, đã bị bà Vương khi biết được ý đồ của mình thoả mạ một trận, mắng bà tới mức phải chạy đi.

Trong hẻm Hồ Lô ai lại không biết người Phùng gia không phúc hậu, con trai, con dâu qua đời, liền đem cháu gái ném cho hai vợ chồng già Nguyễn gia. Ngày thường đừng nói giúp đỡ một chút, ngay cả đi lại đều rất ít, lúc trước bà Nguyễn bệnh nặng, bọn họ không cho vay tiền thù thôi, về sau đứa nhỏ không thể tiếp tục đi học, cũng không gặp bọn họ lại đây hỏi một tiếng.

Biền tiếp đã nhiều năm cũng chưa gặp người, lúc này nghe nói có chỗ lợi, tới lại thật mau, bà Vương trực tiếp mắng vào mặt.

Về sau, bà Phùng lại qua đây, còn muốn tránh bà Vương, bị những người khác trong hẻm nhìn thấy trực tiếp ồn ào lên.

Người già rồi, càng thêm giữ mặt mũi, bà Vương tóm được thoá mạ vài lần, bà Phùng cũng không đáp lại qua nữa.

Chờ Nguyễn Miên Man kết thúc tuần trăng mật trở về, cũng không có người nói cho cô biết chuyện này, tránh ảnh hưởng tới tâm linh của cô.

Chỉ có ông Ngô nói một tiếng với Tư Cảnh Lâm, về sau Tư Cảnh Lâm không biết lại làm cái gì, không còn có người Phùng gia không có mặt lượn lờ trước mặt Nguyễn Miên Man nữa.

Sau khi kết thúc chuyến du lịch, Tư Cảnh Lâm đến công ty đi làm, Nguyễn Miên Man cũng chuẩn bị tiếp tục buôn bán.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc vẫn là quá nhỏ, đặc biệt là phòng bếp, khi Nguyễn Miên Man mua thêm các loại đồ làm bếp, có vẻ chen chúc, còn không an toàn.

Năm cô học năm ba, Tư Cảnh Lâm vốn muốn chọn một chỗ khác để cô mở cửa hàng, thấy cô tựa hồ đã quen với hoàn cảnh trong ngõ nhỏ, dứt khoát mua lại mấy nhà bên cạnh đã sớm không có ai ở về, sửa thành một tòa nhà ba tầng cho cô.

Bởi vì cô thích đồ vật truyền thống, kiến trúc cùng bố cục của tòa tiểu lâu này mang chút hơi thở cổ phong.

Nguyễn Miên Man treo bức chữ của Sô Hồng Dân lão tiên sinh lúc trước khắc thành bảng hiệu treo lên, như vẽ rồng điểm mắt, làm tòa tiểu lâu này thoát nhìn càng thêm đại khí.

Sau khi kết hôn, Nguyễn Miên Man cũng chỉ buôn bán nửa ngày, thời gian còn lại hoặc là dùng để nghiên cứu món ăn mới hoặc là học làm đồ ngọt, hoặc đi công ty bởi Tư Cảnh Lâm.

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc chân chính khai trương một lần nữa, Chu Linh đem sạp đậu hủ giao cho bà Lâm, chính mình một lần nữa trở về công tác.

"Chính mình làm bà chủ không tốt sao? Một hai phải chạy đến chỗ này làm công." Nguyễn Miên Man đối với chuyện chị kiên trì phải về hỗ trợ, có chút bất đắc dĩ.

Chu Linh cười nói: "Sắp nhỏ kia nào so được với trong tiệm, lại nói, loại công việc làm nửa ngày nghỉ ngơi nửa ngày sao mệt mỏi được, bên ngoài bao nhiêu người muốn làm đều tìm không thấy đâu."

Chị tới cũng tới rồi, Nguyễn Miên Man lại không có khả năng đuổi chị đi, hơn nữa so với một lần nữa tìm người, hiển nhiên vẫn là có chị ở chỗ này càng bớt lo hơn, cuối cùng Nguyễn Miên Man cũng chỉ đành chấp nhận nghĩ cho chị thêm đôi ngọ.

"Hình như có khách tới, chị đi xem." Chu Linh nghe được động tĩnh bên ngoài, một bên nói một bên đi ra ngoài.

"Hiện tại này cửa hàng lớn hơn trước, thoát nhìn không tới."

Nhìn đến chị đi ra, vị khách mới vừa vào cửa khen vài câu mới bắt đầu gọi món.

Đầu chỉ cửa hàng lớn hơn, hiện tại phòng bếp cũng lớn hơn vài lần, các loại đồ làm bếp cái gì cần có đều có.

Khách không nhiều, Nguyễn Miên Man vẫn là chậm rãi chiên từng nồi, chờ tới khi khách nhiều lên, cô trực tiếp đồng thời mở ra mấy cái bếp, động tác như nước chảy mây trôi, đồng thời chiên mấy nồi cơm.

"Thơm quá a! Nghĩ đến kế tiếp rồi cuộc không cần dựa vào vận khí mới có thể ăn được món bà chủ làm, bỗng nhiên cảm thấy thật hạnh phúc a."

"Ai nói không phải đâu, tôi vẫn đang lo lắng bà chủ tốt nghiệp xong liền không mở lại cửa hàng, còn may, còn may."

"Bà chủ có tay nghề tốt như vậy, không mở cửa hàng thì cũng quá lãng phí."

Ngồi ở trong tiệm, khách hàng nghe mùi hương, vẻ mặt hưởng thụ tán gẫu.

Đây đều là cơm còn chưa ra, chờ cơm chiên cùng canh ra tới, bọn họ lập tức liền không rảnh nói chuyện.

Bao nhiêu năm trôi qua, cơm chiên tiệm cơm chiên Hạnh Phúc gia tăng không ít loại, tỷ như cơm chiên hải sản, cơm chiên cà tím, cơm chiên pho mát lạp xưởng..... cơm chiên hải sâm.

Cơm chiên hải sản dùng chính tương hải sản Nguyễn Miên Man bí chế, cá, hơn nữa còn mực, thịt cua, tôm

bóc vỏ, thịt heo cùng cơm, chiên ra hương khí bốn phía, đối với người thích ăn hải sản liền ăn một tháng cũng không chán.

Cơm chiên cà tím, cà tím cắt hạt lựu xào lửa lớn với tỏi nhuyễn, lại thêm thịt băm, cơm cùng gia vị, không thêm cay cũng ngon, thêm cay càng đậm vị, ăn như thế nào cũng ngon.

Cơm chiên pho mát lạp xường, ăn lên có phong vị khác, một bộ phận khách hàng ngay từ đầu còn cự tuyệt, ném qua đều bị nó thu phục.

Cơm chiên hải sâm.....

"Ngô..... cơm chiên hải sâm này ăn quá ngon, tiên hương ngon miệng, đặc biệt là hải sâm, ăn lên mềm mại lại không lạt, thật là mỹ vị!"

"Cơm chiên hải sản của tôi cũng ăn rất ngon, nguyên liệu bên trong quá phong phú, ăn vào trong miệng, quả thực là một loại hưởng thụ."

"Cơm chiên cà tím ăn ngon thật....."

Trong tiệm, khách hàng ăn đến say mê khi, một ít khách cũ thường đặt cơm hộp vẫn đang có chút lo lắng, lo lắng tiệm cơm chiên Hạnh Phúc đối qua cửa hàng mới, có phải sẽ không bán qua app cơm hộp nữa hay không.

Rốt cuộc, bọn họ cũng biết bán qua app cơm hộp phải chia lợi nhuận cho quản lý app, lấy mức độ nổi tiếng hiện tại của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, kỳ thật lợi nhuận từ app cơm hộp đã có chút rêu rĩa.

Bọn họ nghĩ, vạn nhất không đặt được cơm hộp, liền nghĩ cách bớt thời gian đi tới trong tiệm ăn, không nghĩ tới cơm hộp trong tiệm vẫn phục vụ không bị gián đoạn.

Hương về điểm này, mặc dù lâu lâu bà chủ liền ra một ít món ăn dị dị như cơm chiên dưa hương, cơm chiên chuối, nhóm khách hàng cũng đều không lại tới khu bình luận nói cái gì.

Dù sao trải qua lâu như vậy, bọn họ xem như phát hiện, chính là vỏ cây trong tay bà chủ cũng có thể biến thành mỹ vị.

Đừng nói, ngày nọ, tâm huyết đang trào Nguyễn Miên Miên thật đúng là lấy vỏ cây du xử lý thành phần

cây du, làm một bát mì mặt, thật đúng là ăn khá ổn.

Chính là phần cây du không dễ làm, cho nên chỉ chia nhỏ cho khách hàng nếm chút mùi vị.

Khách hàng ăn xong mì lạnh, biết được là dùng vỏ cây du làm ra, ngay từ đầu còn đều có chút không tin.

Bắt quả về sau, nhưng thật ra từ chỗ này hiểu biết một chút, biết cuộc sống của thế hệ trước trải qua khó khăn, vì không có lương thực, rất nhiều gia đình nghèo khổ nhân đều sẽ đem vỏ cây du xử lý thành mì, cũng những lương thực phụ khác ăn thay cơm.

Mà trước kia khi mất mùa, cái gọi là gặm vỏ cây, ăn trên cơ bản cũng là vỏ cây du.

Biết đến những chuyện này, trong lòng nhóm khách hàng đều có chút cảm thán, cũng coi như là nhớ khổ tư ngọt.

Cửa hàng buôn bán khôi phục như thường, tốc độ ra món mới của Nguyễn Miên Miên chậm lại, trọng tâm chuyển dời đến chuyện học làm đồ ngọt cho Tư Cảnh Lâm.

Khách hàng thấy một đoạn thời gian cô không ra món mới, còn có chút không quen, sôi nổi ở khu bình luận nghị luận.

【H^{*q}: Bà chủ nhỏ, đã lâu không ra món mới, không suy xét ra một cái sao? 】

【5^{**} còn: Bàn trước cơm chiên chuối khá ngon, chuối bọc bánh mì chiên ngoài giòn trong mềm, ăn cùng với cơm, hương vị thật không thể chê. 】

【mộng ^{**k}: Cơm chiên chuối xác thật không tồi, con gái tôi đặc biệt thích ăn, đêm qua còn một hai phải làm cho con bé, tôi thử làm một chút, kết quả quá dở, bị con gái ghét bỏ.....】

【4^{**b}: Tôi cảm thấy cơm chiên pho mát lạp xưởng ăn khá ổn, phong vị độc đáo. 】

【thiên ^{**3}: Thật ra tôi cảm thấy dùng vỏ cây du làm mì hương vị rất không tồi, hơn nữa cũng rất có ý nghĩa, đáng tiếc làm lên phiên toái, bằng không thật đúng là muốn để bà chủ làm thêm vài lần. 】

【a^{**n}: Bà chủ, tôi có đề nghị, cô cảm thấy cơm chiên táo thế nào? Hoặc là cơm chiên khoai lang? 】

【o**6: Táo xào..... Cơm chiên? Sao anh không nói cơm chiên hồ lô đường luôn đi? 】

【j**s: Có sáng ý, tôi cảm thấy cơm chiên hồ lô đường không tời, hồ lô đường đồ rệt, cơm chiên vàng ruộm, đẹp lại ăn ngon, còn có thể khai vị. 】

【z**s: Máy người muốn nói như vậy, tôi đây cảm thấy cơm chiên kẹo bông gòn cũng có thể có. [đầu chó]】

【y**1: Ha ha ha ha, mẹ nó cơm chiên kẹo bông gòn, tôi mới chỉ ở phát sóng trực tiếp có người nướng kẹo bông gòn. 】

.....

【6** ngày: Tôi mù hay là máy người điên rồi? Thế nhưng đưa ra mấy kiến nghị kỳ quái như vậy..... Máy người nghiêm túc sao? 】

Nguyễn Miên Miên nhìn đến các loại kiến nghị, liền có điểm nhìn không được muốn cười, chờ nhìn đến cái cuối cùng, trực tiếp cười ngả vào trong lòng ngực bên người cạnh.

Tư Cảnh Lâm thấy cô cười đến vui vẻ như vậy, bên môi cũng mang theo ý cười, ngay sau đó một bên đuổi tay che chở cô, một bên cầm miếng táo từ đĩa trái cây bón cho cô.

Nguyễn Miên Miên nhai miếng táo ngọt giòn trong miệng, ngửa đầu nói: "Anh muốn ăn cơm chiên táo không?"

Trong mắt cô tràn đầy ý cười, xinh đẹp như chứa ngôi sao bên trong.

Tư Cảnh Lâm cúi đầu ở hôn xuống khóe mắt cô, ngữ khí sủng nịch nói: "Món em làm anh đều muốn ăn."

Cảm thấy chính mình sớm muộn gì cũng bị anh sủng hư, Nguyễn Miên Miên nhìn không được bỏ đi động, đuổi tay nâng mặt anh, ngửa đầu hôn một cái.

Tư Cảnh Lâm mặc kệ một lát, đuổi tay đem người ôm sát, kiểm chế không được mà đáp lại.

Mèo béo ghé vào sofa cách đó không xa liếc bọn họ một cái, đại khái là đã tập mãi thành quen, cũng không giống như ban đầu muốn thò lại gần, mà là lười biếng trở mình, đưa lưng về phía bọn họ liếm móng

uốt của mình.

Rặng mây đỏ ở chân trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất tiến vào nhà, như tô lên một tầng nhàn nhạt hồng nhạt cho bức tranh ở sô pha, thoạt nhìn hết sức tốt đẹp.

Chương 205: Phiên ngoại 3 (Kết thúc)

Editor: Thienyetkomanhme

Sau khi kết hôn năm thứ hai, Nguyễn Miên Đan mang thai.

Lại nói tiếp, biết việc này đầu tiên tựa hồ là mèo béo trong nhà, bởi vì liên tiếp mấy ngày nó đều hướng về phía bụng Nguyễn Miên Đan mà kêu to, Tư Cảnh Lâm nhìn đến vài lần, anh cẩn thận nên không khỏi nghĩ nhiều.

Căn cứ suy nghĩ giữa vạn nhất, Tư Cảnh Lâm mang cô đi bệnh viện kiểm tra một chút, phát hiện đã hơn hai tháng.

Hai người mới làm cha mẹ biết được tin tức tốt này, đều thực kinh hỉ, đặc biệt là Tư Cảnh Lâm, những ngày kế tiếp kế tiếp, một bên đem Nguyễn Miên Đan chiều cò càng thêm cẩn thận, tỉ mỉ, một bên còn xem sách nuôi dạy trẻ.

Lúc mới vừa biết được chuyện mang thai, Nguyễn Miên Đan còn định tiếp tục mở cửa hàng, chờ bụng nổi lên thì lại nói.

Kết quả không bao lâu lại biết, trong bụng có hai bé cùng.

Kể từ đó, đừng nói Tư Cảnh Lâm không yên tâm cô tiếp tục buôn bán, chính cô cũng không dám mạo hiểm, cuối cùng vẫn là nói một tiếng với khách hàng, đem cửa hàng đóng lại.

Biết cô mang thai, khách hàng chẳng sợ trong lòng luyến tiếc tiệm cơm chiên Hạnh Phúc lại lần nữa đóng cửa, ở khu bình luận cũng đều tràn đầy chúc phúc.

Không mở cửa hàng sau, cả người Nguyễn Miên Đan đều rảnh rỗi, bắt quả Tư Cảnh Lâm cố ý đem công việc mang về nhà bởi cô, còn có Chu Linh thường thường mang theo con gái lại đây tìm cô chơi, thật cũng không quá nhàm chán.

Về con cái, có một cách nói, có đứa nhỏ sinh ra để đòi nợ, có đứa nhỏ sinh ra để trả nợ.

Hai bé cùng trong bụng Nguyễn Miên Man, đại khái chính là loại người, rõ ràng là song thai, chẳng những thời gian mang thai không lẫn lộn cô, sinh sản so với người khác mang một thai còn thuận lợi hơn.

Đương nhiên, trong đó cũng có công lao rất ớn của Tư Cảnh Lâm, đã chiều cô cô rất khá.

Hai bé cùng là một đôi long phượng thai, anh trai ra trước, rồi đến em gái, mới vừa sinh ra còn không rõ ràng, chờ đầy tháng, bộ dáng xinh đẹp kia, hoàn toàn kế thừa ưu điểm của cha mẹ, nhìn thôi đã chọc người yêu thích.

Tư gia tương đối chú ý, đặt tên còn dựa theo tự phái, đồng lứa Tư Cảnh Lâm đều có chữ "Cảnh" trong tên, đời tiếp theo là chữ "Thần".

Ừ thế, hai bé cùng được đặt tên lần lượt là "Thần Húc", "Thần nguyệt".

Có hai bé cùng này, trong nhà tức khắc náo nhiệt lên, không có việc ông Ngô thậm chí trực tiếp từ trường học chạy tới biệt thự.

Hài tử tròn một tuổi, mưa liên tiếp nửa tháng sau, khó có khi thời tiết tốt.

Nguyễn Miên Man để người trái các nệm trên sân cỏ trong biệt thự, mang theo hai đứa bé một bên chơi, một bên phơi nắng.

"Mẹ mẹ....."

"Ma ma....."

Hai đứa nhỏ sắp tròn một tuổi cầm trên tay đồ chơi của mình, không muốn xa mẹ mà cứ dúi đầu vào trong lòng ngực mẹ.

Nguyễn Miên Man duỗi tay tiếp hai bé cùng, chạm nhẹ cái trán của con gái nói: "Bà mẹ, con nghe xem anh gọi như thế nào."

Thần Nguyệt còn tưởng mẹ đang chơi, cười khanh khách hai tiếng, nãi thanh nãi khí nói: "Ma ma, ma ma"

ôm....."

Nhìn bé ngây thơ, hồn nhiên tươi cười, tâm Nguyễn Miên Man đều chảy thành nước, cũng không rảnh lo sửa cho đúng, dù sao chờ hài tử lớn một chút, tự nhiên sẽ nói đúng.

Cô cong môi đem hai đứa nhỏ ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn hôn khuôn mặt của bọn nhỏ.

Khi Tư Cảnh Lâm từ bên ngoài về, liền nhìn thấy hình ảnh hạn phúc, ảm áp này, lộ ra nụ cười, đồng thời trong lòng còn có một chút chua.

Anh đi vào trong nhà thay quần áo rồi mới đi ra, từ phía sau ôm cả Nguyễn Miên Man và hai đứa nhỏ vào trong lòng ngực.

"Anh trở về từ khi nào vậy?" Nguyễn Miên Man nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Cảm thấy chính mình bị ghé lạnh, Tư Cảnh Lâm cúi đầu hôn một cái thật mạnh lên môi cô rồi mới nói:
"Vừa trở về."

"Ba ba."

"Ha ha..... Ba ba."

Hai bé cùng nhìn thấy anh, đều cười kêu lên.

"Hôm nay ở nhà có ngoan hay không? Làm những gì?" Tư Cảnh Lâm nhìn về phía hai đứa nhỏ.

"Bọn chúng còn nhỏ mà." Nguyễn Miên Man nhẹ nhàng đẩy anh một cái.

Trẻ con lớn nhanh như thổi, rất nhanh, hai đứa nhỏ đã biết chạy nhảy.

Khi Thần Nguyệt hai tuổi rưỡi, bỗng nhiên tỏ ra hứng thú với chuyện nấu nướng, chẳng những thích đi phòng bếp xem ba mẹ nấu cơm, còn thích cầm đồ chơi ở bên cạnh bắt chước.

"Hai đứa mau xem, bé ngoan của chúng ta bày ra tư thế, bắt trước ra hình ra dạng." Ông Ngô lần đầu tiên thấy bộ dạng của bé, vào phòng bếp nhỏ giọng nói với hai vợ chồng son đang bận rộn.

Nguyễn Miên Miên quay đầu, nhìn con gái cầm cái chảo và cái xẻng đồ chơi đứng ở cửa, thế nhưng còn sẽ bắt chước động tác xào nấu của mình, cười cười không khỏi ở trên người bé thấy được bóng dáng của chính mình ngày xưa.

Cô nghĩ, nếu con gái thích nấu nướng, vậy cô khẳng định sẽ dạy bé thật tốt, tuyệt không sẽ không để bé giống như mình ngày xưa.....

Bất quá, bất chước là bản năng của trẻ con, bé còn nhỏ nói cái gì cũng quá sớm, Nguyễn Miên Miên cũng chỉ suy nghĩ vậy mà thôi.

Tư Cảnh Lâm không biết cô suy nghĩ cái gì, bất quá từ nụ cười của cô nhìn ra vài phần thương cảm, liền trực tiếp nắm lấy tay cô.

Nguyễn Miên Miên chỉ là nhớ tới chuyện kiếp trước nên có chút cảm thán trong lòng, đối diện với ánh mắt quan tâm của chồng, chút thương cảm này lập tức biến mất.

Bên ngoài phòng bếp, Thần Nguyệt bắt trước mẹ xào không khí một hồi, đem nồi nhựa đặt tới trước mặt mèo béo bên cạnh, dùng giọng trẻ con nói: "Quả Quýt Nhỏ, ăn cơm cơm."

Trên mạng đều nói, mèo là loài sinh vật "thương già, yêu trẻ", lời này một chút đều không sai.

Ngày thường, Quả Quýt Nhỏ mặc kệ hai đứa bé trong nhà tùy tiện xoa bóp đều không tức giận, lúc này càng phối hợp, há mồm ăn ăn cái nồi không.

Muốn hỏi nó ăn cái gì trong nồi? Đại khái là..... Ăn sự yên tĩnh đi!

Cổ tình Thần Nguyệt còn ngồi xổm bên cạnh, vuốt đầu nó, bắt trước người lớn nhắc nhở: "Ăn từ từ, đừng..... Đừng nghẹn nghẹn."

Nguyễn Miên Miên cười cười xem động tác đáng yêu của con gái, xoay người tiếp tục làm bữa tối.

Có Tư Cảnh Lâm ở bên cạnh làm trợ thủ, rất nhanh bữa tối đã hoàn thành.

"Mẹ làm cơm thơm, thơm quá!" Người được mùi hương, Thần Nguyệt chạy tới khen.

Từ khi có con, khẩu vị đồ ăn trong nhà đều thanh đạm hơn, cá, tôm trên bàn đều là hấp, mặt khác còn có

mì chưng xương sườn, bánh bắp nhân hạt thông, thịt bắp chưng trứng, củ mài xào, canh gà.

"Vậy Nguyệt Nguyệt ăn nhiều một chút, tranh thủ để cao hơn." Nguyễn Miên Miên ôm con gái lên ghế trẻ con.

"Vâng, Nguyệt Nguyệt muốn cao thật cao!" Thần Nguyệt nói xong, nắm lên cái muỗng nhỏ của mình bắt đầu ăn.

Thần Húc cũng nói theo: "Con cũng muốn cao lớn."

"Vậy Húc Húc cũng ăn nhiều một chút." Ông Ngô nói xong, thả con tôm vừa mới bóc vỏ vào trong chén của bé.

Thấy ông chiều cô hai đứa nhỏ ăn cơm, Tư Cảnh Lâm múc chén canh gà cho người bên cạnh.

Nguyễn Miên Miên tiếp nhận uống lên hai ngụm, một bên gấp đồ ăn cho anh, một bên quan tâm tình huống của anh hôm nay ở công ty.

Trên bàn cơm, hai người vừa ăn vừa nói nhỏ, cùng tiếng nói chuyện ngẫu nhiên vang lên của bọn nhỏ, tràn ngập hơi thở sinh hoạt hạnh phúc.

Chờ hai đứa nhỏ đủ ba tuổi có thể tới nhà trẻ, tiệm cơm chiên Hạnh Phúc rốt cuộc khai trương một lần nữa.

Nguyễn Miên Miên ở nhà chăm con mấy năm cũng không nhàn rỗi, nghiên cứu được không ít món ăn, khi khai trương lại trong tiệm liền thêm mấy món mới, ví dụ như phở thủy vũ y và ngỗng yên chi.

Hai món này là rau trộn, đều xuất phát từ tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng. Trong đó, món phở thủy vũ y, kỳ thật chính là dùng đường, dấm, dưa chuột, nhưng cắt dưa chuột cần kỹ thuật đặc biệt cắt thật mỏng xối nước gia vị lên, ăn vào giòn nộn thanh hương, rất mỹ vị.

Mà ngỗng yên chi, đúng như cái tên chính là dùng thịt ngỗng, nấu xong hương khí bốn phía, thoát nhìn thấp phần mê người.

Uốn đi chuyển tiệm cơm chiên Hạnh Phúc một lần nữa khai trương đã làm nhóm khách hàng đủ vui vẻ, nhưng còn món mới càng vui vẻ vô cùng.

【k**l: Tôi khổ quá mà, cách mấy năm, rốt cuộc lại có thể ăn được cơm chiên trong mộng! 】

【thanh **l: Chúc mừng bà chủ khai trương một lần nữa, cơm chiên mỹ vị trước sau như một, phi thủy vũ y, ngỗng yên chi mới ra, không chỉ tên dễ nghe, hương vị cũng đặc biệt ngon! 】

【4**b: Lúc trước vừa mới bắt đầu ăn cơm chiên nhà này, tôi cùng bạn gái vừa mới ở bên nhau không bao lâu, hiện tại chúng tôi đã kết hôn, cũng sắp sinh con, rốt cuộc lại ăn được cơm chiên nhà này, vẫn là hương vị lúc trước, hy vọng lần này cửa hàng có thể mở lâu một chút, để con tôi cũng có thể nếm thử. 】

【6** ngày: Cơm chiên quả nhiên vẫn là nhà này ngon nhất, cơm chiên những nhà khác thật sự là ăn không quen. 】

【n**x: Món mới vừa đẹp lại ngon, đặc biệt là ngỗng yên chi, đây là lần đầu tiên tôi ăn thịt ngỗng, không nghĩ tôi ăn ngon như vậy, béo mà không ngán, tiền hương ngon miệng. 】

.....

【vô **w: Sinh thời, thế nhưng lại ăn được cơm chiên nhà này, thật là chết cũng không tiếc (không phải). Từ khi ăn cơm chiên của tiệm cơm chiên Hạnh Phúc, cơm chiên chỗ khác liền ăn không vô, hiện tại ngẫm lại, thế nhưng đã nhiều năm tôi cũng chưa ăn cơm chiên, thực sự không dễ dàng. 】

.....

Tiệm cơm chiên Hạnh Phúc khôi phục buôn bán, những khách hàng hay điạ yên tiệc nghe vị liền tới.

Đều nói người già thành tinh, mấy người ông Triệu nhìn thấy trong tiệm ra món mới phi thủy vũ y, ngỗng yên chi, lập tức liền đoán được cô đang nghiên cứu mỹ thực trong Hồng Lôu Mộng, sôi nổi tỏ vẻ muốn ăn hồng lôu yến cô làm.

Mấy năm nay, Nguyễn Miên Miên ở nhà xác thật nghiên cứu không ít, thấy bọn họ muốn ăn, không đo dự liền đồng ý.

Nói làm hồng lôu yến, tự nhiên không thể thiếu một số món ăn.

Cần có chân giò hun khói hầm, cũng gọi là vàng bạc để, vị mềm lạ, ăn lên một chút cũng không ngấy, thích hợp những người lớn tuổi như ông Triệu ăn.

Còn có bánh bao tàu hủ ky, canh măng chua da gà, trứng bò câu, cầu kỳ màm xào muối, gà rừng hạt dưa, thịt hươu nướng, ngó sen mật hoa quế.

Trừ bỏ mấy món này, còn có chút món nguội cùng điểm tâm, tao hương vịt tin, ngỗng yên chi, phở thủy vũ y, tôm hồng bào, sữa đông chưng đường, bánh mít táo củ mài.

Một bàn hồng lâu yến này, Nguyễn Miên Man phí không ít tâm tư, làm xong có thể nói là hương thơm bay mười dặm.

"Tốt!" Đồ ăn mới vừa lên bàn, đám người ông Triệu sôi nổi bắt đầu.

"Đây là món gia tường đi, ăn thật ngon."

"Ồ nghĩa, cũng không xem món này phí bao nhiêu công sức, một món cà tím, cần nhiều gà như vậy để nấu với nó, có thể không ngon sao?"

Chỉ là một món gia tường, mấy người đều ăn không dùng đũa, một lát đĩa đã thấy đáy, mới bắt đầu ăn những món khác.

"Đây hẳn là món trong hồi 16 đi, chân giò hun khói hầm?" Vương Hi Phượng lấy ra chiêu đãi Triệu ma ma, lúc đó trong chuyện nói thích hợp với những người lớn tuổi chúng ta."

"Trí nhớ của ông thật không tồi."

"Hương vị chân giò hun khói hầm này thật là tuyệt, một chút cảm giác mỡ ngấy đều không có, ăn lên da giòn thịt mềm, tiên hương ngon miệng."

"Bánh bao tàu hủ ky không tồi, ăn ngon."

"Đây là lần đầu tôi ăn cầu kỳ màm ta xào muối, không nghĩ tôi dùng muối xào ra, hương vị lại ngon miệng như vậy."

Bữa hồng lâu yến này, mấy người ông Triệu ăn tới thập phần hưởng thụ, ăn xong qua mấy ngày rồi vẫn nhịn không được nhớ thương.

Hôm đó, Triệu Hữu Vi có chụp hình và quay video món ăn trong hồng lâu yến, lúc sau nhớ tới, trực tiếp đăng lên trên mạng, không biết làm bao nhiêu cư dân mạng chết thêm.

Hồng lâu yến kết thúc vào buổi chiều, Tư Cảnh Lâm tan tầm, thuận đường đón hai đứa nhỏ từ nhà trẻ đi vào tiệm cơm chiên Hạnh Phúc.

Còn chưa có vào cửa, liền nhìn thấy Nguyễn Miên Miên hồng mắt ngồi ở trong tiệm.

"Mẹ!"

Hai đứa nhỏ vừa thấy mẹ khóc, lập tức tránh thoát khỏi tay ba chạy tới, giữa đầu quan tâm hỏi cô làm sao vậy.

Tư Cảnh Lâm cũng luống cuống trong chớp mắt, bất quá chờ đến gần nhìn thấy ớt đỏ rực trên mặt bàn, tản ra mùi cay hăng, tức khắc suy đoán nói: "Bị cay khóc?"

Lúc nói chuyện, đồng thời anh cầm ống hút vào trà sữa vừa mang về đưa đến miệng cô.

Nguyễn Miên Miên ngậm ống hút uống một hơi gần nửa ly trà sữa, mới gật đầu nói: "Ớt này quá cay, em mới nếm một chút liền cay không chịu được."

"Đây là ớt cay ma quỷ, độ cay rất kinh khủng, sao em lại muốn nếm nó?" Ngỡ khi Tư Cảnh Lâm lộ ra sự bất đắc dĩ.

"Là một khách quen mang tới, cô ấy nói tò mò nên mua, nhưng quá cay, nghe mùi thôi cũng không dám nếm thử, sợ lãng phí cho nên tặng cho em xem có thể dùng hay không. Em tò mò đến tột là cay tới mức nào nên nếm một miếng, kết quả....."

"Kết quả là cay tới phát khóc?" Tư Cảnh Lâm nói tiếp.

Nguyễn Miên Miên trừng anh nói: "Em mới không khóc!"

Chu Linh đang thu thập đồ vật, lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, phía trước chị nghe tới ớt cay ma quỷ liền

khuyến cô đừng nếm thử, kết quả một người ớn trọng như vậy, kết hôn sinh con xong ngược lại càng ngày càng trẻ con, dù thế nào cũng phải nếm một miếng.

Đương nhiên, Chu Linh ngẫm lại liền hiểu rõ, cô càng sống càng trẻ con, chứng tỏ có người cưng chiều dỗ dành, càng chứng tỏ cuộc sống hiện tại rất hạnh phúc.

"Mẹ đừng nóng giận." Áo bông tri kỷ nhìn thấy biểu tình của cô, đổ một câu, học bộ dạng của cô trừng ba, "Mẹ mới không khóc, ba đừng nói bừa!"

Con trai muốn nói một câu không phải, bắt quả nhìn mắt mẹ chỉ là có chút hồng, cảm thấy mắt đỏ không tính là khóc, dùng tay xoa xoa đôi mắt cũng sẽ hồng.

Ừ thế, bé cũng nói: "Ba nói bậy, mẹ không khóc."

Nghe được hai đứa nhỏ nói, Nguyễn Miên Miên liền cười rộ lên, đắc ý mà ném một ánh mắt cho ba hai đứa nhỏ, đem chỗ trà sữa còn lại uống hết, giảm bớt vị cay trong miệng rồi dắt hai đứa nhỏ đi vào phòng bếp: "Mẹ làm canh lá sen cho hai đứa ăn."

Canh lá sen cũng là món ăn trong hồng lâu mộng, có lần Bảo Ngọc bị đánh liền muốn ăn canh này, vị rất tươi ngon.

"Mẹ, canh lá sen là cái gì?" Thần Nguyệt tò mò hỏi.

Nguyễn Miên Miên nói: "Là một loại canh, trong canh sẽ có lá sen nhỏ, đài sen nhỏ, hẳn là các con sẽ thích."

"Con thích lá sen nhỏ, đài sen nhỏ, mẹ có thể dạy con làm không?"

"Được chứ." Nguyễn Miên Miên đồng ý ngay.

Thần Nguyệt nói ngọt: "Mẹ thật tốt, con yêu mẹ nhất!"

Tư Cảnh Lâm đứng tại chỗ nhìn bóng dáng vui vẻ của một lớn hai nhỏ, cười lắc đầu đi theo vào phòng bếp.

"Oa! Ba xem, con làm được đài sen nhỏ nè!"

"*Nguyệt Nguyệt thật giỏi.*"

"*Mẹ cũng thật giỏi, là mẹ dạy Nguyệt Nguyệt.*"

"*Đúng vậy, hai người đều thật giỏi.*" Tư Cảnh Lâm nói xong, thừa dịp con trai, con gái đùa nghịch khuôn đúc, hôn trộm người bên cạnh một cái.

Nguyễn Miên Miên giận dữ liếc anh một cái, đưa một cái đùi sen qua để anh lột giúp.

Sắc trời dần dần tối xuống, dưới ánh đèn ấm áp, một nhà bốn người cùng nhau ở phòng bếp bận rộn, thoạt nhìn thập phần ấm áp.

TOÀN VẤN HOÀN

Nội dung từ *Chương 1* đến *Chương 205: Phiên ngoại 3 (Kết thúc)*

Truyện được tải từ [DW EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)